Holy Bible

Aionian Edition®

Dansk Bibel

Danish Bible

Holy Bible Aionian Edition ®
Dansk Bibel
Danish Bible

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: Unbound.Biola.edu
Source version: 2/7/2021
Source copyright: Public Domain
Authorized by the Danish King, 1819-1931
ISBN: 978-1-67814-200-1

Formatted by Speedata Publisher 5.1.9 (Pro) on 6/3/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, https://Nainoia-Inc.signedon.net
All profits are given to https://CoolCup.org

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Forord

Dansk at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Dansk at AionianBible.org/History

06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
10/20/24 - Gospel Primer handout format.
11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.

Indholdsfortegnelse

GAMLE TESTAMENTE

1 Mosebog 1
2 Mosebog 36
3 Mosebog 66
4 Mosebog 89
5 Mosebog 119
Josua 145
Dommer 163
Rut 181
1 Samuel 184
2 Samuel 207
Første Kongebog 226
Anden Kongebog 249
Første Krønikebog 271
Anden Krønikebog 291
Ezra 316
Nehemias 323
Ester 333
Job 339
Salme 355
Ordsprogene 394
Prædikeren 408
Højsangen 414
Esajas 417
Jeremias 448
Klagesangene 484
Ezekiel 487
Daniel 521
Hoseas 532
Joel 537
Amos 539
Obadias 543
Jonas 544
Mikas 546
Nahum 549
Habakkuk 551
Zefanias 553
Haggaj 555
Zakarias 557
Malakias 563

NYE TESTAMENTE

Matthæus 567
Markus 591
Lukas 606
Johannes 632
Apostelenes gerninger 651
Romerne 676
1 Korinterne 686
2 Korinterne 696
Galaterne 703
Efeserne 707
Filipperne 711
Kolossensern 714
1 Tessalonikerne 717
2 Tessalonikerne 719
1 Timoteus 721
2 Timoteus 724
Titus 726
Filemon 728
Hebræerne 729
Jakob 737
1 Peter 740
2 Peter 743
1 Johannes 745
2 Johannes 748
3 Johannes 749
Judas 750
Aabenbaringen 751

Appendiks

Læservejledning
Ordbog
Kort
Skæbne
Billeder, Doré

GAMLE TESTAMENTE

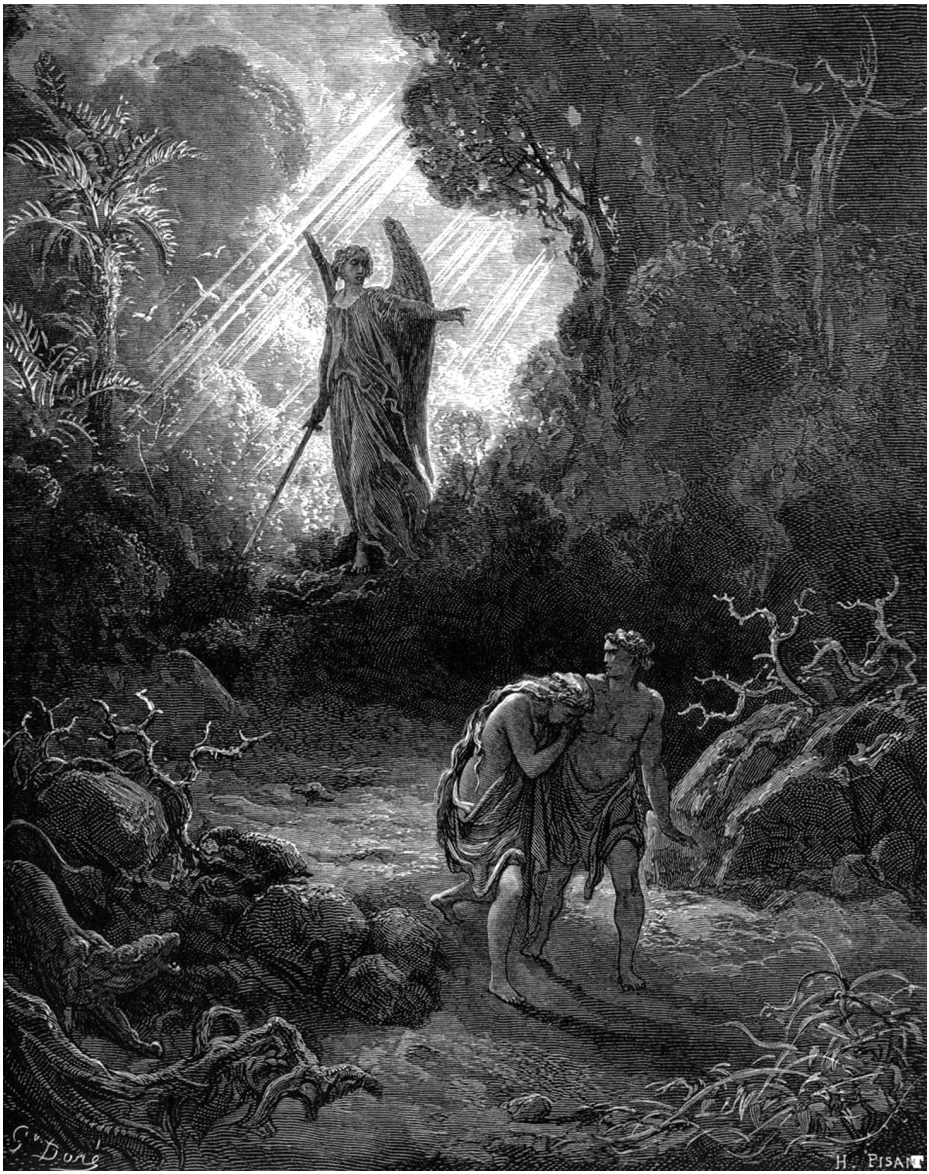

Og han drev Mennesket ud, og østen for Edens Have satte han Keruberne med det glimtende Flammesværd til at vogte Vejen til Livets Træ.

1 Mosebog 3:24

1 Mosebog

1 I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden.
2 Og Jorden var øde og tom, og der var Mørke
over Verdensdybet. Men Guds Ånd svævede over
Vandene. **3** Og Gud sagde: "Der blive Lys!" Og
der blev Lys. **4** Og Gud så, at Lyset var godt, og
Gud satte Skel mellem Lyset og Mørket, **5** og Gud
kaldte Lyset Dag, og Mørket kaldte han Nat. Og
det blev Aften, og det blev Morgen, første Dag. **6**
Derpå sagde Gud: "Der blive en Hvælving midt i
Vandene til at skille Vandene ad!" **7** Og således skete
det: Gud gjorde Hvælvingen og skilte Vandet under
Hvælvingen fra Vandet over Hvælvingen; **8** og Gud
kaldte Hvælvingen Himmel. Og det blev Aften, og
det blev Morgen, anden Dag. **9** Derpå sagde Gud:
"Vandet under Himmelen samle sig på eet Sted, så
det faste Land kommer til Syne!" Og således skete
det; **10** og Gud kaldte det faste Land Jord, og Stedet,
hvor Vandet samlede sig, kaldte han Hav. Og Gud så,
at det var godt. **11** Derpå sagde Gud: "Jorden lade
fremspire grønne Urter, der bærer Frø, og Frugttræer,
der bærer Frugt med Kærne, på Jorden!" Og således
skete det: **12** Jorden frembragte grønne Urter, der
bar Frø, efter deres Arter, og Træer, der bar Frugt
med Kærne, efter deres Arter. Og Gud så, at det
var godt. **13** Og det blev Aften, og det blev Morgen,
tredje Dag. **14** Derpå sagde Gud: "Der komme Lys på
Himmelhvælvingen til at skille Dag fra Nat, og de skal
være til Tegn og til Fastsættelse af Højtider, Dage og
År **15** og tjene som Lys på Himmelhvælvingen til at
lyse på Jorden! Og således sket det: **16** Gud gjorde
de to store Lys, det største til at herske om Dagen,
det mindste til at herske om Natten, og Stjernerne; **17**
og Gud satte dem på Himmelhvælvingen til at lyse på
Jorden **18** og til at herske over Dagen og Natten og
til at skille Lyset fra Mørket. Og Gud så, at det var
godt. **19** Og det blev Aften, og det blev Morgen, fjerde
Dag. **20** Derpå sagde Gud: "Vandet vrimle med en
Vrimmel af levende Væsener, og Fugle flyve over
Jorden oppe under Himmelhvælvingen!" Og således
skete det: **21** Gud skabte de store Havdyr og den hele
Vrimmel af levende Væsener, som Vandet vrimler
med, efter deres Arter, og alle vingede Væsener
efter deres Arter. Og Gud så, at det var godt. **22** Og
Gud velsignede dem og sagde: "Bliv frugtbare og
mangfoldige og opfyld Vandet i Havene, og Fuglene
blive mangfoldige på Jorden!" **23** Og det blev Aften,
og det blev Morgen, femte Dag. **24** Derpå sagde
Gud: "Jorden frembringe levende Væsener efter
deres Arter: Kvæg, Kryb og vildtlevende Dyr efter
deres Arter! Og således skete det: **25** Gud gjorde de
vildtlevende Dyr efter deres Arter, Kvæget efter dets
Arter og alt Jordens Kryb efter dets Arter. Og Gud så,
at det var godt. **26** Derpå sagde Gud: "Lad os gøre
Mennesker i vort Billede, så de ligner os, til at herske
over Havets Fisk og Himmelens Fugle, Kvæget og
alle vildtlevende Dyr på Jorden og alt Kryb, der kryber
på Jorden!" **27** Og Gud skabte Mennesket i sit Billede;
i Guds Billede skabte han det, som Mand og Kvinde
skabte han dem; **28** og Gud velsignede dem, og
Gud sagde til dem: "Bliv frugtbare og mangfoldige og
opfyld Jorden, gør eder til Herre over den og hersk
over Havets Fisk og Himmelens Fugle, Kvæget og
alle vildtlevende Dyr, der rører sig på Jorden!" **29** Gud
sagde fremdeles: "Jeg giver eder alle Urter på hele
Jorden, som bærer Frø, og alle Træer, som bærer
Frugt med Kærne; de skal være eder til Føde; **30** men
alle Jordens dyr og alle Himmelens Fugle og alt, hvad
der kryber på Jorden, og som har Livsånde, giver jeg
alle grønne Urter til Føde." Og således skete det. **31**
Og Gud så alt, hvad han havde gjort, og se, det var
såre godt. Og det blev Aften, og det blev Morgen,
sjette Dag.

2 Således fuldendtes Himmelen og Jorden med al
deres Hær. **2** På den syvende Dag fuldendte Gud
det Værk, han havde udført, og han hvilede på den
syvende Dag efter det Værk, han havde udført; **3**
og Gud velsignede den syvende Dag og helligede
den, thi på den hvilede han efter hele sit Værk, det,
Gud havde skabt og udført. **4** Det er Himmelens
og Jordens Skabelseshistorie. Da Gud HERREN
gjorde Jord og Himmel **5** dengang fandtes endnu
ingen af Markens Buske på Jorden, og endnu var
ingen af Markens Urter spiret frem, thi Gud HERREN
havde ikke ladet det regne på Jorden, og der var
ingen Mennesker til at dyrke Agerjorden, **6** men
en Tåge vældede op at Jorden og vandede hele
Agerjordens Flade **7** da dannede Gud HERREN
Mennesket af Agerjordens Muld og blæste Livsånde
i hans Næsebor, så at Mennesket blev et levende
Væsen. **8** Derpå plantede Gud HERREN en Have i
Eden ude mod Øst, og dem satte han Mennesket,
som han havde dannet; **9** Og Gud HERREN lod af
Agerjorden fremvokse alle Slags Træer, en Fryd at
skue og gode til Føde, desuden Livets Træ, der stod
midt i Haven. og Træet til Kundskab om godt og ondt.
10 Der udsprang en Flod i Eden til at vande Haven,
og udenfor delte den sig i fire Hovedstrømme. **11**
Den ene hedder Pisjon; den løber omkring Landet

Havila, hvor der findes Guld 12 og Guldet i det Land
er godt, Bdellium og Sjohamsten. 13 Den anden Flod
hedder Gihon; den løber omkring Landet Kusj. 14
Den tredje Flod hedder Hiddekel; den løber østen
om Assyrien. Den fjerde Flod er Frat. 15 Derpå tog
Gud HERREN Adam og satte ham i Edens Have
til at dyrke og vogte den. 16 Men Gud HERREN
bød Adam: "Af alle Træer i Haven har du Lov at
spise, 17 kun af Træet til Kundskab om godt og ondt
må du ikke spise; den Dag du spiser deraf, skal du
visselig dø!" 18 Derpå sagde Gud HERREN: "Det er
ikke godt for Mennesket at være ene; jeg vil gøre
ham en Medhjælp, som passer til ham!" 19 Og Gud
HERREN dannede af Agerjorden alle Markens Dyr og
Himmelens Fugle og førte dem hen til Adam for at se,
hvad han vilde kalde dem; thi hvad Adam kaldte de
forskellige levende Væsener, det skulde være deres
Navn. 20 Adam gav da alt Kvæget, alle Himmelens
Fugle og alle Markens Dyr Navne - men til sig selv
fandt Adam ingen Medhjælp, der passede til ham.
21 Så lod Gud HERREN Dvale falde over Adam, og
da han var sovet ind, tog han et af hans Ribben og
lukkede med Kød i dets Sted; 22 og af Ribbenet, som
Gud HERREN havde taget af Adam, byggede han en
Kvinde og førte hende hen til Adam. 23 Da sagde
Adam: "Denne Gang er det Ben af mine Ben og Kød
af mit Kød; hun skal kaldes Kvinde, thi af Manden
er hun taget!" 24 Derfor forlader en Mand sin Fader
og Moder og holder sig til sin Hustru, og de to bliver
eet Kød. 25 Og de var begge nøgne, både Adam og
hans Hustru, men de bluedes ikke.

3 Men Slangen var træskere end alle Markens andre
Dyr, som Gud HERREN havde gjort og den sagde
til Kvinden: "Mon Gud virkelig ham sagt: I må ikke
spise af noget Træ i Haven?" 2 Kvinden svarede: "Vi
har Lov at spise af Frugten på Havens Træer; 3 kun
af Frugten fra Træet midt i Haven, sagde Gud, må I
ikke spise, ja, I må ikke røre derved, thi så skal I dø!"
4 Da sagde Slangen til Kvinden: "I skal ingenlunde
dø; 5 men Gud ved, at når I spiser deraf, åbnes eders
Øjne, så I blive som Gud til at kende godt og ondt!" 6
Kvinden blev nu var, at Træet var godt at spise af, en
Lyst for Øjnene og godt at få Forstand af; og hun
tog af dets Frugt og spiste og gav også sin Mand,
der stod hos hende, og han spiste. 7 Da åbnedes
begges Øjne, og de kendte, at de var nøgne. Derfor
syede de Figenblade sammen og bandt dem om
sig. 8 Da Dagen blev sval, hørte de Gud HERREN
vandre i Haven, og Adam og hans Hustru skjulte sig
for ham inde mellem Havens Træer. 9 Da kaldte Gud
HERREN på Adam og råbte: "Hvor er du?" 10 Han
svarede: "Jeg hørte dig i Haven og blev angst, fordi
jeg var nøgen, og så skjulte jeg mig!" 11 Da sagde
han: "Hvem fortalte dig, at du var nøgen. Mon du
har spist af det Træ, jeg sagde, du ikke måtte spise
af?" 12 Adam svarede: "Kvinden, som du satte ved
min Side, gav mig af Træet, og så spiste jeg." 13
Da sagde Gud HERREN til Kvinde: "Hvad har du
gjort!" Kvinden svarede: "Slangen forførte mig, og så
spiste jeg." 14 Da sagde Gud HERREN til Slangen:
"Fordi du har gjort dette, være du forbandet blandt al
Kvæget og blandt alle Markens Dyr! På din Bug skal
du krybe, og Støv skal du æde alle dit Livs Dage! 15
Jeg sætter Fjendskab mellem dig og Kvinden, mellem
din Sæd og hendes Sæd; den skal knuse dit Hoved,
og du skal hugge den i Hælen!" 16 Til Kvinden sagde
han: "Jeg vil meget mangfoldiggøre dit Svangerskabs
Møje; med Smerte skal du føde Børn; men til din
Mand skal din Attrå være, og han skal herske over
dig!" 17 Og til Adam sagde han: "Fordi du lyttede til
din Hustrus Tale og spiste af Træet, som jeg sagde,
du ikke måtte spise af, skal Jorden være forbandet
for din Skyld; med Møje skal du skaffe dig Føde af
den alle dit Livs Dage; 18 Torn og Tidsel skal den
bære dig, og Markens Urter skal være din Føde; 19
i dit Ansigts Sved skal du spise dit Brød, indtil du
vender tilbage til Jorden; thi af den er du taget; ja,
Støv er du, og til Støv skal du vende tilbage!" 20 Men
Adam kaldte sin Hustru Eva, thi hun blev Moder til alt
levende. 21 Derpå gjorde Gud HERREN Skindkjortlet
til Adam og hans Hustru og klædte dem dermed. 22
Men Gud HERREN sagde: "Se, Mennesket er blevet
som en af os til at kende godt og ondt. Nu skal han
ikke række Hånden ud og tage også af Livets Træ og
spise og leve evindelig!" 23 Så forviste Gud HERREN
ham fra Edens Have, for at han skulde dyrke Jorden,
som han var taget af; 24 og han drev Mennesket
ud, og østen for Edens Have satte han Keruberne
med det glimtende Flammesværd til at vogte Vejen til
Livets Træ.

4 Adam kendte sin Hustru Eva, og hun blev
frugtsommelig og fødte Kain; og hun sagde: "Jeg
har fået en Søn med HERRENS Hjælp!" 2 Fremdeles
fødte hun hans Broder Abel. Abel blev Fårehyrde,
Kain Agerdyrker. 3 Nogen Tid efter bragte Kain
HERREN en Offergave af Jordens Frugt, 4 medens
Abel bragte en Gave af sin Hjords førstefødte og
deres Fedme. Og HERREN så til Abel og hans
Offergave, 5 men til Kain og hans Offergave så han
ikke. Kain blev da såre vred og gik med sænket

Hoved. 6 Da sagde HERREN til Kain: "Hvorfor er
du vred, og hvorfor går du med sænket Hoved? 7
Du ved, at når du handler vel, kan du løfte Hovedet
frit; men handler du ikke vel, så lurer Synden ved
Døren; dens Attrå står til dig, men du skal herske
over den!" 8 Men Kain yppede Kiv med sin Broder
Abel; og engang de var ude på Marken, sprang Kain
ind på ham og slog ham ihjel. 9 Da sagde HERREN
til Kain: "Hvor er din Broder Abel?" Han svarede:
"Det ved jeg ikke; skal jeg vogte min Broder?" 10
Men han sagde: "Hvad har du gjort! Din Broders
Blod råber til mig fra Jorden! 11 Derfor skal du nu
være bandlyst fra Agerjorden, som åbnede sig og
tog din Broders Blod af din Hånd! 12 Når du dyrker
Agerjorden, skal den ikke mere skænke dig sin Kraft
du skal flakke hjemløs om på Jorden!" 13 Men Kain
sagde til HERREN: "Min Straf er ikke til at bære;
14 når du nu jager mig bort fra Agerjorden, og jeg
må skjule mig for dit Åsyn og flakke hjemløs om på
Jorden, så kan jo enhver, der møder mig, slå mig
ihjel!" 15 Da svarede HERREN: "Hvis Kain bliver slået
ihjel, skal han hævnes; syvfold!" Og HERREN satte
et Tegn på Kain, for at ingen, der mødte ham, skulde
slå ham ihjel. 16 Så drog Kain bort fra HERRENs
Åsyn og slog sig ned i Landet Nod østen for Eden. 17
Kain kendte sin Hustru, og hun blev frugtsommelig
og fødte Hanok. Han grundede en By og gav den
sin; Søn Hanoks Navn. 18 Hanok fik en Søn Irad;
Irad avlede Mehujael; Mehujael avlede Mehujael;
og Metusjael avlede Lemek 19 Lemek tog sig to
Hustruer; den ene hed Ada, den anden Zilla. 20 Ada
fødte Jabal; han blev Stamfader til dem, der bor i
Telte og holder Kvæg; 21 hans Broder hed Jubal; han
blev Stamfader til alle dem, der spiller på Harpe og
Fløjte. 22 Også Zilla fik en Søn, Tubal-Kajin; han blev
Stamfader til alle dem, der smeder Kobber og Jern.
Tubal-Kajins Søster var Na'ama. 23 Og Lemelk sagde
til sine Hustruer: "Ada og Zilla, hør min Røst, Lemeks
Hustruer, lyt til mit Ord: En Mand har jeg dræbt for et
Sår, en Dreng for en Skramme! 24 Blev Kain hævnet
syvfold, så hævnes Lemek syv og halvfjerdsindstyve
Gange!" 25 Adam kendte på ny sin Hustru, og hun
fødte en Søn, som hun gav Navnet Set; "thi," sagde
hun, "Gud har sat mig andet Afkom i Abels Sted, fordi
Kain slog ham ihjel!" 26 Set fik også en Søn, som han
kaldte Enosj; på den Tid begyndte man at påkalde
HERRENs Navn.

5 Dette er Adams Slægtebog. Dengang Gud skabte
Mennesket, gjorde han det i Guds Billede; 2 som
Mand og Kvinde skabte han dem, og han velsignede
dem og gav dem Navnet "Menneske", da de blev
skabt. 3 Da Adam havde levet i 130 År, avlede han
en Søn, som var ham lig og i hans Billede, og han
kaldte ham Set; 4 og efter at Adam havde avlet Set,
levede han 800 År og avlede Sønner og Døtre; 5
således blev hans fulde Levetid 930 År, og derpå
døde han. 6 Da Set havde levet 105 År, avlede han
Enosj; 7 og efter at Set havde avlet Enosj, levede
han 807 År og avlede Sønner og Døtre; 8 således
blev Sets fulde Levetid 912 År, og derpå døde han.
9 Da Enosj havde levet 90 År, avlede han Henan;
10 og efter at Enosj havde avlet Kenan, levede han
815 År og avlede Sønner og Døtre; 11 således blev
Enosjs fulde Levetid 905 År, og derpå døde han. 12
Da Kenan havde levet 70 År, avlede han Mahalal'el;
13 og efter at Kenan havde avlet Mahalal'el, levede
han 840 År og avlede Sønner og Døtre; 14 således
blev Kenans fulde Levetid 910 År, og derpå døde
han. 15 Da Mahalal'el havde levet 65 År, avlede han
Jered; 16 og efter at Mahalal'el havde avlet Jered,
levede han 830 År og avlede Sønner. og Døtre; 17
således blev Mahalal'els fulde Levetid 895 År, og
derpå døde han. 18 Da Jered havde levet 162 År,
avlede han Enok; 19 og efter at Jered havde avlet
Enok, levede han 800 År og avlede Sønner og Døtre;
20 således blev Jereds fulde Levetid 962 År, og derpå
døde han. 21 Da Enok havde levet 65 År, avlede han
Metusalem, 22 og Enok vandrede med Gud; og efter
at han havde avlet Metusalem, levede han 300 År
og avlede Sønner og Døtre; 23 således blev Enoks
fulde Levetid 365 År; 24 og Enok vandrede med
Gud, og han var ikke mere, thi Gud tog ham. 25 Da
Metusalem havde levet 187 År, avlede han Lemek;
26 og efter at Metusalem havde avlet Lemek, levede
han 782 År og avlede Sønner og Døtre; 27 således
blev Metusalems fulde Levetid 969 År, og derpå døde
han. 28 Da Lemek havde levet 182 År, avlede han en
Søn, 29 som han gav Navnet Noa, idet, han sagde:
"Han skal skaffe os. Trøst i vort møjefulde Arbejde
med Jorden, som HERREN har forbandet." 30 Og
efter at Lemek havde avlet Noa, levede han 595 År
og avlede Sønner og Døtre; 31 således blev Lemeks
fulde Levetid 777 År, og derpå døde han. 32 Da Noa
var 500 År gammel, avlede han Sem, Kam og Jafet.

6 Da nu Menneskene begyndte at blive talrige
på Jorden og der fødtes dem Døtre, 2 fik
Gudssønnerne Øje på Menneskedøtrenes Skønhed,
og de tog: så mange af dem, som de lystede, til
Hustruer. 3 Da sagde HERREN: "Min Ånd: skal ikke
for evigt blive i Menneskene, eftersom de jo dog er

Kød; deres Dage skal være 120 År." 4 I hine Dage, da Gudssønnerne gik ind til Menneskedøtrene og disse fødte dem Børn men også senere hen i Tiden - levede Kæmperne på Jorden. Det er Heltene, hvis Ry når tilbage til Fortids Dage. 5 Men HERREN så, at Menneskenes, Ondskab tog til på Jorden, og at deres Hjerters Higen og Tragten kun var ond Dagen lang. 6 Da angrede HERREN, at han havde gjort Menneskene på Jorden, og det. skar ham i Hjertet. 7 Og HERREN sagde: "Jeg vil udslette Menneskene, som jeg har skabt, af Jordens Flade, både Mennesker, Kvæg, Kryb og Himmelens, Fugle, thi jeg angrer, at jeg gjorde dem!" 8 Men Noa fandt Nåde for HERRENs Øjne 9 Dette er Noas Slægtebog. Noa var en retfærdig, ustraffelig Mand blandt sine samtidige; Noa vandrede med Gud. 10 Noa avlede tre Sønner: Sem, Kam og Jafet. 11 Men Jorden fordærvedes for Guds Øjne, og Jorden blev fuld af Uret; 12 og Gud så til Jorden, og se, den var fordærvet, thi alt Kød havde fordærvet sin Vej på Jorden. 13 Da sagde Gud til Noa: "Jeg har besluttet at gøre Ende på alt Kød, fordi Jorden ved deres Skyld et fuld af Uret; derfor vil jeg nu udrydde dem af Jorden. 14 Men du skal gøre dig en Ark af Gofertræ og indrette den med Rum ved Rum og overstryge den med Beg både indvendig og udvendig; 15 og således skal du bygge Arken: Den skal være 300 Alen lang, 50 Alen bred og 30 Alen høj; 16 du skal anbringe Taget på Arken, og det skal ikke rage længer ud end een Alen fra oven; på Arkens Side skal du sætte Døren, og du skal indrette den med et nederste, et mellemste og et øverste Stokværk. 17 Se, jeg bringer nu Vandfloden over Jorden for at udrydde alt Kød under Himmelen, som har Livsånde; alt, hvad der er på Jorden, skal forgå. 18 Men jeg vil oprette min Pagt med dig. Du skal gå ind i Arken med dine Sønner, din Hustru og dine Sønnekoner: 19 og af alle Dyr, af alt Kød skal du bringe et Par af hver Slags ind i Arken for at holde dem i Live hos dig. Han og Hundyr skal det være, 20 af Fuglene efter deres Arter, af Kvæget efter dets Arter og af alt Jordens Kryb efter dets Arter; Par for Par skal de gå ind til dig for at holdes i Live. 21 Og du skal indsamle et Forråd af alle Slags Levnedsmidler, for at det kan tjene dig og dem til Føde." 22 Og Noa gjorde ganske som Gud havde pålagt ham; således gjorde han.

7 Derpå sagde HERREN til Noa: Gå ind i Arken med hele dit Hus, thi dig har jeg fundet retfærdig for mine Øjne i denne Slægt. 2 Af alle rene Dyr skal du tage syv Par, Han og Hun, og af alle urene Dyr eet Par, Han og Hun, 3 ligeledes af Himmelens Fugle syv Par, Han og Hun, for at de kan forplante sig på hele Jorden. 4 Thi om syv Dage vil jeg lade det regne på Jorden i fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter og udslette alle Væsener, som jeg har gjort, fra Jordens Flade." 5 Og Noa gjorde ganske som HERREN havde pålagt ham. 6 Noa var 600 År gammel, da Vandfloden kom over Jorden. 7 Noa gik med sine Sønner, sin Hustru og sine Sønnekoner ind i Arken for at undslippe Flodens Vande. 8 De rene og de urene Dyr, Fuglene og alt, hvad der kryber på Jorden, 9 gik Par for Par ind i Arken til Noa, Han og Hundyr, som Gud havde pålagt Noa. 10 Da nu syv Dage var omme, kom Flodens Vande over Jorden; 11 i Noas 600de Leveår på den syttende Dag i den anden Måned, den Dag brast det store Verdensdybs Kilder, og Himmelens Sluser åbnedes, 12 og Regnen faldt over Jorden i fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter. 13 Selvsamme Dag gik Noa ind i Arken og med ham hans Sønner Sem, Kam og Jafet, hans Hustru og hans tre Sønnekoner 14 og desuden alle vildtlevende Dyr efter deres Arter, alt Kvæg efter dets Arter, alt Kryb på Jorden efter dets Arter og alle Fugle efter deres Arter, alle Fugle, alt, hvad der har Vinger; 15 af alt Kød, som har Livsånde, gik Par for Par ind i Arken til Noa; 16 Han og Hundyr af alt Kød gik ind, som Gud havde påbudt, og HERREN lukkede efter ham. 17 Da kom Vandfloden over Jorden i fyrretyve Dage, og Vandet steg og løftede Arken, så den hævedes over Jorden. 18 Og Vandet steg og stod højt over Jorden, og Arken flød på Vandet; 19 og Vandet steg og steg over Jorden, så de højeste Bjerge under Himmelen stod under Vand; 20 femten Alen stod Vandet over dem, så Bjergene stod helt under Vand. 21 Da omkom alt Kød, som rørte sig på Jorden, Fugle, Kvæg, vildtlevende Dyr og alt Kryb på Jorden og alle Mennesker; 22 alt, i hvis Næse det var Livets Ånde, alt, hvad der var på det faste Land, døde. 23 Således udslettedes alle Væsener, der var på Jordens Flade, Mennesker, Kvæg, Kryb og Himmelens Fugle; de udslettedes af Jorden, og tilbage blev kun Noa og de, der var hos ham i Arken. 24 Vandet steg over Jorden i 150 Dage.

8 Da ihukom Gud Noa og alle de vilde Dyr og Kvæget, som var hos ham i Arken; og Gud lod en Storm fare hen over Jorden, så at Vandet begyndte at falde; 2 Verdensdybets Kilder og Himmelens Sluser lukkedes, Regnen fra Himmelen standsede, 3 og Vandet veg lidt efter lidt bort fra Jorden, og Vandet tog af efter de 150 Dages Forløb. 4 På den syttende

Dag i den syvende Måned sad Arken fast på Ararats
Bjerge, 5 og Vandet vedblev at synke indtil den tiende
Måned, og på den første Dag i denne Måned dukkede
Bjergenes Toppe frem. 6 Da der var gået fyrretyve
Dage: åbnede Noa den Luge, han havde lavet på
Arken, 7 og sendte en Ravn ud; den fløj frem og
tilbage, indtil Vandet var tørret bort fra Jorden. 8
Da sendte han en Due ud for at se, om Vandet var
sunket fra Jordens Overflade; 9 men Duen fandt intet
Sted at sætte sin Fod og vendte tilbage til ham i
Arken, fordi der endnu var Vand over hele Jorden; og
han rakte Hånden ud og tog den ind i Arken til sig. 10
Derpå biede han yderligere syv Dage og sendte så
atter Duen ud fra Arken; 11 ved Aftenstid kom Duen
tilbage til ham, og se, den havde et friskt Olieblad i
Næbbet. Da skønnede Noa, at Vandet var svundet
bort fra Jorden. 12 Derpå biede han syv Dage til,
og da han så sendte Duen ud, kom den ikke mere
tilbage til ham. 13 I Noas 601ste Leveår på den første
Dag i den første Måned var Vandet tørret bort fra
Jorden. Da tog Noa Dækket af Arken, og da han så
sig om, se, da var Jordens Overflade tør. 14 På den
syv og tyvende Dag i den anden Måned var Jorden
tør. 15 Da sagde Gud til Noa: 16 "Gå ud af Arken med
din Hustru, dine Sønner og dine Sønnekoner 17 og
for alle Dyr, der er hos dig, alt Kød, Fugle, Kvæg og
alt Kryb, der kryber på Jorden, ud med dig, at de kan
vrimle på Jorden og blive frugtbare og mangfoldige
på Jorden!" 18 Da gik Noa ud med sine Sønner, sin
Hustru og sine Sønnekoner; 19 og alle de vildtlevende
Dyr, alt Kvæget, alle Fuglene og alt Krybet, der kryber
på Jorden, efter deres Slægter, gik ud af Arken. 20
Derpå byggede Noa HERREN et Alter og tog nogle
af alle de rene Dyr og Fugle og ofrede Brændofre på
Alteret. 21 Og da HERREN indåndede den liflige Duft,
sagde han til sig selv: "Jeg vil aldrig mere forbande
Jorden for Menneskenes Skyld, thi Menneskehjertets
Higen er ond fra Ungdommen af, og jeg vil aldrig
mere tilintetgøre alt, hvad der lever, således som jeg
nu har gjort! 22 Herefter skal, så længe Jorden står,
Sæd og Høst, Kulde og Hede, Sommer og Vinter,
Dag og Nat ikke ophøre!"

9 Derpå velsignede Gud Noa og hans Sønner og
sagde til dem: Bliv frugtbare og mangfoldige og
opfyld Jorden! 2 Frygt for eder og Rædsel for eder
skal være over alle Jordens vildtlevende Dyr og alle
Himmelens Fugle og i alt, hvad Jorden vrimler med,
og i alle Havets Fisk; i eders Hånd er de givet! 3
Alt, hvad der rører sig og lever, skal tjene eder til
Føde; ligesom de grønne Urter giver jeg eder det
alt sammen. 4 Dog Kød med Sjælen, det er Blodet,
må I ikke spise! 5 Men for eders eget Blod kræver
jeg Hævn; af ethvert Dyr kræver jeg Hævn for det,
og af Menneskene indbyrdes kræver jeg Hævn for
Menneskenes Liv. 6 Om nogen udøser Menneskers
Blod, ved Mennesker skal hans Blod udøses, thi i
sit Billede gjorde Gud Menneskene. 7 Men I skal
blive frugtbare og mangfoldige! Opfyld Jorden og gør
eder til Herre over den!" 8 Derpå sagde Gud til Noa
og hans Sønner: 9 "Se, jeg opretter min Pagt med
eder og eders Efterkommere efter eder 10 og med
hvert levende Væsen, som er hos eder, Fuglene,
Kvæget og alle Jordens vildtlevende Dyr, alt, hvad
der gik ud af Arken, alle Jordens Dyr; 11 jeg opretter
min Pagt med eder og lover, at aldrig mere skal alt
Kød udryddes af Flodens Vande, og aldrig mere skal
der komme en Vandflod for at ødelægge Jorden!"
12 Fremdeles sagde Gud: "Dette er Tegnet på den
Pagt, jeg til evige Tider opretter mellem mig og eder
og hvert levende Væsen, som er hos eder: 13 Min
Bue sætter jeg i Skyen, og den skal være Pagtstegn
mellem mig og Jorden! 14 Når jeg trækker Skyer
sammen over Jorden, og Buen da viser sig i Skyerne,
15 vil jeg komme den Pagt i Hu, som består mellem
mig og eder og hvert levende Væsen, det er alt Kød,
og Vandet skal ikke mere blive til en Vandflod, som
ødelægger alt Kød. 16 Når Buen da står i Skyerne,
vil jeg se hen til den og ihukomme den evige Pagt
mellem Gud og hvert levende Væsen, det er alt Kød
på Jorden." 17 Og Gud sagde til Noa: "Det er Tegnet
på den Pagt, jeg opretter imellem mig og alt Kød på
Jorden!" 18 Noas Sønner, der gik ud af Arken, var
Sem, Kam og Jafet; Kam var Fader til Kana'an; 19
det var Noas tre Sønner, og fra dem stammer hele
Jordens Befolkning. 20 Noa var Agerdyrker og den
første, der plantede en Vingård. 21 Da han nu drak af
Vinen, blev han beruset og blottede sig inde i, sit Telt.
22 Da så Kana'ans Fader Kam sin Faders Blusel og
gik ud og fortalte sine Brødre det; 23 men Sem og
Jafet tog Kappen, lagde den på deres Skuldre og
gik baglæns ind og tildækkede deres Faders Blusel
med bortvendte Ansigter, så de ikke så deres Faders
Blusel. 24 Da Noa vågnede af sin Rus og fik at vide,
hvad hans yngste Søn havde gjort ved ham, 25 sagde
han: "Forbandet være Kana'an, Trælles Træl blive
han for sine Brødre!" 26 Fremdeles sagde han: "Lovet
være HERREN, Sems Gud, og Kana'an blive hans
Træl! 27 Gud skaffe Jafet Plads, at han må bo i Sems
Telte; og Kana'an blive hans Træl!" 28 Noa levede
350 År efter Vandfloden; 29 således blev Noas fulde
Levetid 950 År, og derpå døde han.

10 Dette er Noas Sønner, Sem, Kam og Jafets
Slægtebog. Efter Vandfloden fødtes der dem
Sønner. **2** Jafets Sønner: Gomer, Magog. Madaj,
Javan, Tubal, Mesjek og Tiras. **3** Gomers Sønner:
Asjkenaz, Rifaf og Togarma. **4** Javans Sønner:
Elisja, Tarsis. Kittæerne og Rodosboerne; **5** fra dem
nedstammer de fjerne Strandes Folk. Det var Jafets
Sønner i deres Lande, hver med sit Tungemål, efter
deres Slægter og i deres Folkeslag. **6** Kams Sønner:
Kusj, Mlizrajim, Put og Hana'an. **7** Kusj's Sønner:
Seba, Havila, Sabta, Ra'ma og Sabteka. Ra'mas
Sønner: Saba og Dedan. **8** Og Kusj avlede Nimrod,
som var den første Storhersker på Jorden. **9** Han
var en vældig Jæger for HERRENs Øjne; derfor
siger man: "En vældig Jæget for HERRENs Øjne
som Nimrod." **10** Fra først af omfattede hans Rige
Babel, Erelk, Akkad og Kalne i Sinear; **11** fra dette
Land drog han til Assyrien og byggede Nineve,
Rehobot- Ir, Kela **12** og Resen mellem Nineve og
Kela, det er den store By. **13** Mizrajim avlede Luderne,
Anamerne, Lehaberne, Naftuherne, **14** Patruserne,
Kasluherne, fra hvem Filisterne udgik, og Kaftorerne.
15 Kana'an avlede Zidon, hans førstefødte, Het, **16**
Jebusiterne, Amoriterne, Girgasjiterne, **17** Hivviterne,
Arkiterne, Siniterne, **18** Arvaditerne, Zemariterne og
Hamatiterne; men senere bredte Kana'anæernes
Slægter sig, **19** så at Kana'anæernes Område strakte
sig fra Zidon i Retning af Gerar indtil Gaza, i Retning
af Sodoma, Gomorra, Adma, og Zebojim indtil Lasja.
20 Det var Kams Sønner efter deres Slægter og
Tungemål i deres Lande og Folk. **21** Men også Sem,
alle Ebersønnernes Fader, Jafets ældste Broder,
fødtes der Sønner. **22** Sems Sønner: Elam, Assur,
Arpaksjad, Lud og Aram. **23** Arams Sønner: Uz,
Hul, Geter og Masj. **24** Arpaksjad avlede Sjela;
Sjela avlede Eber; **25** Eber fødtes der to Sønner;
den ene hed Peleg, thi på hans Tid adsplittedes
Jordens Befolkning, og hans Broder hed Joktan. **26**
Joktan avlede Almodad, Sjelef, Hazarmavet, Jera, **27**
Hadoram, Uzal, Dikla, **28** Obal, Abimael, Saba, **29**
Ofir, Havila og Jobab. Alle disse var Joktans Sønner,
30 og deres Bosteder strækker sig fra Mesja i Retning
af Sefar, Østens Bjerge. **31** Det var Sems Sønner
efter deres Slægter og Tungemål i deres Lande og
Folk. **32** Det var Noas Sønners Slægter efter deres
Nedstamning, i deres Folk; fra dem nedstammer
Folkene, som efter Vandfloden bredte sig på Jorden.

11 Hele Menneskeheden havde eet Tungemål og
samme Sprog. **2** Da de nu drog østerpå, traf de
på en Dal i Sinear, og der slog de sig ned. **3** Da sagde
de til hverandre: "Kom, lad os stryge Teglsten og
brænde dem godt!" De brugte nemlig Tegl som Sten
og Jordbeg som Kalk. **4** Derpå sagde de: "Kom, lad os
bygge os en By og et Tårn, hvis Top når til Himmelen,
og skabe os et Navn, for at vi ikke skal spredes ud
over hele Jorden!" **5** Men HERREN steg ned for at se
Byen og Tårnet, som Menneskebørnene byggede, **6**
og han sagde: "Se, de er eet Folk og har alle eet
Tungemål; og når de nu først er begyndt således, er
intet, som de sætter sig for, umuligt for dem; **7** lad os
derfor stige ned og forvirre deres Tungemål der, så
de ikke forstår hverandres Tungemål!" **8** Da spredte
HERREN dem fra det Sted ud over hele Jorden,
og de opgav at bygge Byen. **9** Derfor kaldte man
den Babel, thi der forvirrede HERREN al Jordens
Tungemål, og derfra spredte HERREN dem ud over
hele Jorden. **10** Dette er Sems Slægtebog. Da Sem
var 100 År gammel, avlede han Arpaksjad, to År
efter Vandfloden; **11** og efter at Sem havde avlet
Arpaksjad, levede han 500 År og avlede Sønner og
Døtre. **12** Da Atpaksjad havde levet 35 År, avlede
han Sjela; **13** og efter at Arpaksjad havde avlet Sjela,
levede han 403 År og avlede Sønner og Døtre. **14**
Da Sjela havde levet 30 År, avlede han Eber; **15** og
efter at Sjela havde avlet Eber, levede han 403 År
og avlede Sønner og Døtre. **16** Da Eber havde levet
34 År, avlede han Peleg; **17** og efter at Eber havde
avlet Peleg, levede han 430 År og avlede Sønner og
Døtre. **18** Da Peleg havde levet 30 År, avlede han
Re'u; **19** og efter at Peleg havde avlet Re'u, levede
han 209 År og avlede Sønner og Døtre. **20** Da Re'u
havde levet 32 År, avlede han Serug; **21** og efter
at Re'u havde avlet Serug, levede han 207 År og
avlede Sønner og Døtre. **22** Da Serug havde levet 30
År, avlede han Nakor; **23** og efter at Serug havde
avlet Nakor, levede han 200 År og avlede Sønner
og Døtre. **24** Da Nakor havde levet 29 År, avlede
han Tara; **25** og efter at Nakor havde avlet Tara,
levede han 119 År og avlede Sønner og Døtre. **26** Da
Tara havde levet 70 År, avlede han Abram, Nakor
og Haran. **27** Dette er Taras Slægtebog. Tara avlede
Abram, Nako og Haran. Haran avlede Lot. **28** Haran
døde i sin Fader Taras Levetid i sin Hjemstavn i Ur
Kasdim. **29** Abram og Nakor tog sig Hustruer; Abrams
Hustru hed Saraj, Nakors Milka, en Datter af Haran,
Milkas og Jiskas Fader. **30** Men Saraj var ufrugtbar
og havde ingen Børn. **31** Tara tog sin Søn Abram,
sin Sønnesøn Lot, Harans Søn, og sin Sønnekone
Saraj, hans Søn Abrams Hustru, og førte dem fra
Ur Kasdim for at begive sig til Kana'ans Land; men

da de kom til Karan, slog de sig ned der. 32 Taras
Levetid var 205 År; og Tara døde i Karan.

12 HERREN sagde til Abram: "Drag ud fra dit
Land, fra din Slægt og din Faders Hus til det
Land, jeg vil vise dig; 2 så vil jeg gøre dig til et
stort Folk, og jeg vil velsigne dig og gøre dit Navn
stort. og vær en Velsignelse! 3 Jeg vil velsigne dem,
der velsigner dig, og forbande dem, der forbander
dig; i dig skal alle Jordens Slægter velsignes!" 4 Og
Abram gik, som HERREN sagde til ham, og Lot gik
med ham. Abram var fem og halvfjerdsindstyve År,
da han drog fra Karan; 5 og Abram tog sin Hustru
Saraj og sin Brodersøn Lot og al den Ejendom, de
havde samlet sig, og de Folk, de havde vundet sig i
Karan, og de gav sig på Vej til Kana'ans Land og
nåede derhen. 6 Derpå drog Abram gennem Landet
til Sikems hellige Sted, til Sandsigerens Træ. Det
var dengang Kana'anæerne boede i Landet. 7 Men
HERREN åbenbarede sig for Abram og sagde til ham:
"Dit Afkom giver jeg dette Land!" Da byggede han der
et Alter for HERREN. som havde åbenbaret sig for
ham. 8 Derpå brød han op derfra og drog til Bjergene
østen for Betel, og han slog Lejr med Betel mod Vest
og Aj mod Øst; og han byggede HERREN et Alter der
og påkaldte HERRENs Navn. 9 Derpå drog Abram
fra Plads til Plads og nåede Sydlandet. 10 Der opstod
Hungersnød i Landet; og da Hungersnøden i Landet
blev trykkende, drog Abram ned til Ægypten for at
bo der som fremmed. 11 Da han nu nærmede sig
Ægypten, sagde han til sin Hustru Saraj: Jeg ved
jo, at du er en smuk Kvinde; 12 når nu Ægypterne
ser dig, og de mener, at du er min Hustru, slår de
mig ihjel og lader dig leve; 13 sig derfor, at du er min
Søster, for at det må gå mig godt, og jeg ikke skal
miste Livet for din Skyld!" 14 Da han så drog ind i
Ægypten, så Ægypterne, at hun var en såre smuk
Kvinde; 15 og Faraos Stormænd, der så hende, priste
hende for Farao, og så blev Kvinden ført til Faraos
Hus. 16 Men Abram behandlede han godt for hendes
Skyld, og han fik Småkvæg, Hornkvæg og Æsler,
Trælle og Trælkvinder, Aseninder og Kameler. 17
Men HERREN ramte Farao og hans Hus med svære
Plager for Abrams Hustru Sarajs Skyld. 18 Da lod
Farao Abram kalde og sagde: "Hvad har du gjort
imod mig! Hvorfor lod du mig ikke vide, at hun er din
Hustru? 19 Hvorfor sagde du, at hun var din Søster,
så at jeg tog hende til Hustru? Se, her har du nu
din Hustru, tag hende og gå bort!" 20 Og Farao bød
sine Mænd følge ham og hans Hustru og al deres
Ejendom på Vej;

13 og Abram drog atter med sin Hustru og al sin
Ejendom fra Ægypten op til Sydlandet, og Lot
drog med ham. 2 Abram var meget rig på kvæghjorde,
Sølv og Guld; 3 og han vandrede fra Lejrplads til
Lejrplads og nåede fra Sydlandet til Betel, til det
Sted, hvor hans Teltlejr havde stået første Gang,
mellem Betel og Aj, 4 til det Sted, hvor han forrige
Gang havde rejst et Alter; og Abram påkaldte der
HERRENs Navn. 5 Og Lot, der drog med Abram,
ejede ligeledes Småkvæg, Hornkvæg og Telte. 6 Men
Landet formåede ikke at rumme dem, så de kunde bo
sammen; thi deres Hjorde var for store til, at de kunde
bo sammen. 7 Da opstod der Strid mellem Abrams
og Lots Hyrder; det var dengang Kana'anæerne og
Perizziterne boede i Landet. 8 Abram sagde derfor
til Lot: "Der må ikke være Strid mellem os to eller
mellem mine og dine Hyrder, vi er jo Frænder! 9
Ligger ikke hele Landet dig åbent? Skil dig hellere
fra mig; vil du til venstre, så går jeg til højre, og vil
du til højre, så går jeg til venstre!" 10 Da så Lot sig
omkring, og da han så, at hele Jordanegnen (det var
før HERREN ødelagde Sodoma og Gomorra) var
vandrig som HERRENs Have, som Ægyptens Land,
hen ad Zoar til, 11 valgte han sig hele Jordanegnen.
Så brød Lot op og drog østerpå, og de skiltes, 12 idet
Abram slog sig ned i Kana'ans Land, medens Lot
slog sig ned i Jordanegnens Byer og drog med sine
Telte fra Sted til Sted helt hen til Sodoma. 13 Men
Mændene i Sodoma var ugudelige og store Syndere
mod HERREN. 14 Efter at Lot havde skilt sig fra
Abram, sagde HERREN til denne: "Løft dit Blik og se
dig om der, hvor du står, mod Nord, mod Syd, mod
Øst og mod Vest; 15 thi hele det Land, du ser, vil jeg
give dig og dit Afkom til evig Tid, 16 og jeg vil gøre dit
Afkom som Jordens Støv, så at det lige så lidt skal
kunne tælles, som nogen kan tælle Jordens Støv. 17
Drag nu gennem Landet på Kryds og tværs, thi dig
giver jeg det!" 18 Så drog Abram fra Sted til Sted
med sine Telte og kom til Mamres Lund i Hebron,
hvor han slog sig ned og byggede HERREN et Alter.

14 Dengang Amrafel var Konge i Sinear, Arjok i
Ellasar, Kedorlaomer i Elam og Tidal i Gojim. 2
lå de i Krig med Kong Bera af Sodoma, Kong Birsja
af Gomorra, Kong Sjin'ab af Adma, Kong Sjem'eher
af Zebojim og Kongen i Bela, det et Zoar. 3 Alle
disse havde slået sig sammen og var rykket frem til
Siddims Dal, det er Salthavet. 4 I tolv År havde de
stået under Kedorlaomer, men i det trettende faldt de
fra; 5 og i det fjortende År kom Kedorlaomer og de
Konger, som fulgte ham. Først slog de Refaiterne

i Asjtarot Karnajim, Zuziterne i Ham, Emiterne i
Sjave Kirjatajim 6 og Horiterne i Seirs Bjerge hen
ad El-Paran til ved Ørkenens Rand; 7 så vendte
de om og drog til Misjpatkilden, det er Hadesj, og
slog Amalekiterne i hele deres Område og ligeså de
Amoriter, der boede i Hazazon Tamar. 8 Da drog
Sodomas, Gomorras, Admas, Zebojims og Belas,
det er Zoats, Konger ud og indlod sig i Siddims Dal i
Kamp 9 med Kong Kedorlaomer af Elam, Kong Tid'al
af Gojim, Kong Amrafel af Sinear og Kong Arjok af
Ellasar, fire Konger mod fem. 10 Men Siddims Dal var
fuld af Jordbeggruber; og da Sodomas og Gomorras
Konger blev slået på Flugt, styrtede de i dem, medens
de, der blev tilbage, flyede op i Bjergene. 11 Så tog
Fjenden alt Godset i Sodoma og Gomorra og alle
Levnedsmidlerne og drog bort; 12 ligeledes tog de,
da de drog bort, Abrams Brodersøn Lot og alt hans
Gods med sig; thi han boede i Sodoma. 13 Men en
Flygtning kom og meldte det til Hebræeren Abram,
der boede ved den Lund, som tilhørte Amoriten
Mamre, en Broder til Esjkol og Aner, der ligesom han
var Abrams Pagtsfæller. 14 Da nu Abram hørte, at
hans Frænde var taget til Fange, mønstrede han sine
Husfolk, de hjemmefødte Trælle, 318 Mand, og satte
efter Fjenden til Dan; 15 der faldt han og hans Trælle
over dem om Natten, slog dem på Flugt og forfulgte
dem op til Hoba norden for Damaskus. 16 Derefter
bragte han alt Godset tilbage; også sin Frænde Lot og
hans Gods førte han tilbage og ligeledes Kvinderne
og Folket. 17 Da han nu kom tilbage fra Sejren
over Kedorlaomer og de Konger, der fulgte ham, gik
Sodomas Konge ham i Møde i Sjavedalen, det er
Kongedalen. 18 Men Salems Konge Melkizedek, Gud
den Allerhøjestes Præst, bragte Brød og Vin 19 og
velsignede ham med de Ord: "Priset være Abram for
Gud den Allerhøjeste, Himmelens og Jordens Skaber,
20 og priset være Gud den Allerhøjeste, der gav dine
Fjender i din Hånd!" Og Abram gav ham Tiende af alt.
21 Sodomas Konge sagde derpå til Abram: "Giv mig
Menneskene og behold selv Godset!" 22 Men Abram
svarede Sodomas Konge: "Til HERREN, Gud den
Allerhøjeste, Himmelens og Jordens Skaber, løfter
jeg min Hånd på, 23 at jeg ikke vil tage så meget som
en Tråd eller en Sandalrem eller overhovedet noget
som helst af din Ejendom; du skal ikke sige, at du har
gjort Abram rig! 24 Jeg vil intet have, kun hvad de
unge Mænd har fortæret, og mine Ledsagere, Aner,
Esjkol og Mamres Del, lad dem få deres Del!"

15 Nogen Tid efter kom HERRENS Ord til Abram
i et Syn således: "Frygt ikke, Abram, jeg er dit
Skjold; din Løn skal blive såre stor!" 2 Men Abram
svarede: "Herre", HERRE, hvad kan du give mig, når
jeg dog går barnløs bort, og en Mand fra Damaskus,
Eliezer, skal arve mit Hus." 3 Og Abram sagde: "Du
har jo intet Afkom givet mig, og se, min Hustræl
kommer til at arve mig!" 4 Og se, HERRENs Ord
kom til ham således: "Han kommer ikke til at arve
dig, men den, der udgår af dit Liv, han skal arve
dig." 5 Derpå førte han ham ud i det fri og sagde:
"Se op mod Himmelen og prøv, om du kan tælle
Stjernerne!" Og han sagde til ham: "Således skal dit
Afkom blive!" 6 Da troede Abram HERREN, og han
regnede ham det til Retfærdighed. 7 Derpå sagde
han til ham: "Jeg er HERREN, som førte dig bort
fra Ur Kasdim for at give dig dette Land i Eje!" 8
Men han svarede: "Herre, HERRE, hvorpå kan jeg
kende, at jeg skal få det i Eje?" 9 Da sagde han til
ham: "Tag mig en treårs Kvie, en treårs Ged og en
treårs Væder, en Turteldue og en Småfugl!" 10 Så
tog han alle disse Dyr skar dem midt over og lagde
Halvdelene over for hinanden; dog skar han ikke
Fuglene over. 11 Da slog der Rovfugle ned på de
døde Kroppe, men Abram skræmmede dem bort.
12 Da Solen så var ved at gå ned, faldt der Dvale
over Abram, og se, Rædsel faldt over ham, et stort
Mørke. 13 Og han sagde til Abram: "Vide skal du, at
dit Afkom skal bo som fremmede i et Land, der ikke
er deres eget; de skal trælle for dem og mishandles
af dem i 400 År. 14 Dog vil jeg også dømme det
Folk, de kommer til at trælle for, og siden skal de
vandre ud med meget Gods. 15 Men du skal fare til
dine Fædre i Fred og blive jordet i en god Alderdom.
16 I fjerde Slægtled skal de vende tilbage hertil; thi
endnu er Amoriternes Syndeskyld ikke fuldmoden."
17 Da Solen var gået ned og Mørket faldet på,
viste der sig en rygende Ovn med en flammende
Ildslue, der skred frem mellem de sønderskårne
Kroppe. 18 På den Dag sluttede HERREN Pagt
med Abram, idet han sagde: "Dit Afkom giver jeg
dette Land fra Ægyptens Bæk til den store Flod,
Eufratfloden, 19 det er Keniterne, Henizziterne,
Kadmoniterne, 20 Hetiterne, Perizziterne, Refaiterne,
21 Amoriterne, Kana'anæerne, Girgasjiterne,
Hivviterne og Jebusiterne."

16 Abrams Hustru Saraj fødte ham intet Barn. Men
Saraj havde en Ægyptisk Trælkvinde ved Navn
Hagar; 2 og Saraj sagde til Abram: "HERREN har jo
nægtet mig Børn; gå derfor ind til min Trælkvinde,
måske kan jeg få en Søn ved hende!" Og Abram
adlød Saraj. 3 Så tog Abrams Hustru Saraj sin

Trælkvinde, Ægypterinden Hagar, efter at Abram
havde boet ti År i Kana'ans Land, og gav sin Mand
Abram hende til Hustru; 4 og han gik ind til Hagar, og
hun blev frugtsommelig. Men da hun så, at hun var
frugtsommelig, lod hun hånt om sin Herskerinde. 5
Da sagde Saraj til Abram: "Min Krænkelse komme
over dig! Jeg lagde selv min Trælkvinde i din Favn,
og nu hun ser, at hun skal føde, lader hun hånt om
mig; HERREN være Dommer mellem mig og dig!"
6 Abram svarede Saraj: "Din Trældkvinde er i din
Hånd, gør med hende, hvad du finder for godt!" Da
plagede Saraj hende, så hun flygtede for hende. 7
Men HERRENs Engel fandt hende ved Vandkilden i
Ørkenen, ved Kilden på Vejen til Sjur; 8 og han sagde:
"Hvorfra kommer du, Hagar, Sarajs Trælkvinde, og
hvor går du hen?" Hun svarede: "Jeg flygter for min
Herskerinde Saraj!" 9 Da sagde HERRENs Engel
til hende: "Vend tilbage til din Herskerinde og find
dig i hendes Mishandling!" 10 Og HERRENs Engel
sagde til hende: "Jeg vil gøre dit Afkom så talrigt, at
det ikke kan tælles." 11 Og HERRENs Engel sagde til
hende: "Se, du er frugtsommelig, og du skal føde en
Søn, som du skal kalde Ismael, thi HERREN har hørt,
hvad du har lidt; 12 og han skal blive et Menneske
Vildæsel, hvis Hånd er mod alle, og alles Hånd mod
ham, og han skal ligge i Strid med alle sine Frænder!"
13 Så gav hun HERREN, der havde talet til hende,
Navnet: Du er en Gud, som ser; thi hun sagde: "Har
jeg virkelig her set et Glimt af ham, som ser mig?" 14
Derfor kaldte man Brønden Be'er-lahaj-ro'i; den ligger
mellem Kadesj og Bered. 15 Og Hagar fødte Abram
en Søn, og Abram kaldte Sønnen, Hagar fødte ham,
Ismael. 16 Abram var seks og firsindstyve År gammel,
da Hagar fødte ham Ismael.

17 Da Abram var ni og halvfemsindstyve År
gammel, åbenbarede HERREN sig for ham og
sagde til ham: "Jeg er Gud den Almægtige; vandre
for mit Åsyn og vær ustraffelig, 2 så vil jeg oprette
min Pagt mellem mig og dig og give dig et overvættes
stort Afkom!" 3 Da faldt Abram på sit Ansigt, og Gud
sagde til ham: 4 "Fra min Side er min Pagt med
dig, at du skal blive Fader til en Mængde Folk; 5
derfor skal dit Navn ikke mere være Abram, men du
skal hedde Abraham, thi jeg gør dig til Fader til en
Mængde Folk. 6 Jeg vil gøre dig overvættes frugtbar
og lade dig blive til Folk, og Konger skal nedstamme
fra dig. 7 Jeg opretter min Pagt mellem mig og dig og
dit Afkom efter dig fra Slægt til Slægt, og det skal
være en evig Pagt, at jeg vil være din Gud og efter
dig dit Afkoms Gud; 8 og jeg giver dig og dit Afkom
efter dig din Udlændigheds Land, hele Kana'ans
Land, til evigt Eje, og jeg vil være deres Gud!" 9
Derpå sagde Gud til Abraham: "Men du på din Side
skal holde min Pagt, du og dit Afkom efter dig fra
Slægt til Slægt; 10 og dette er min Pagt, som I skal
holde, Pagten mellem mig og eder, at alt af Mandkøn
hos eder skal omskæres. 11 I skal omskæres på
eders Forhud, det skal være et Pagtstegn mellem mig
og eder; 12 otte Dage gamle skal alle af Mandkøn
omskæres hos eder i alle kommende Slægter, både
de hjemmefødte Trælle og de, som er købt, alle
fremmede, som ikke hører til dit Afkom; 13 omskæres
skal både dine hjemmefødte og dine købte. Min Pagt
på eders Legeme skal være en evig Pagt! 14 Men de
uomskårne, det af Mandkøn, der ikke Ottendedagen
omskæres på Forhuden, de skal udryddes af deres
Folk; de har brudt min Pagt!" 15 Endvidere sagde
Gud til Abraham: "Din Hustru Saraj skal du ikke mere
kalde Saraj, hendes Navn skal være Sara; 16 jeg vil
velsigne hende og give dig en Søn også ved hende;
jeg vil velsigne hende, og hun skal blive til Folk,
og Folkeslags Konger skal nedstamme fra hende!"
17 Da faldt Abraham på sit Ansigt og lo, idet han
tænkte: "Kan en hundredårig få Børn, og kan Sara
med sine halvfemsindstyve År føde en Søn?" 18
Abraham sagde derfor til Gud: "Måtte dog Ismael
leve for dit Åsyn!" 19 Men Gud sagde: "Nej, din
Ægtehustru Sara skal føde dig en Søn, som du skal
kalde Isak; med ham vil jeg oprette min Pagt, og
det skal være en evig Pagt, der skal gælde hans
Afkom efter ham! 20 Men hvad Ismael angår, har
jeg bønhørt dig: jeg vil velsigne ham og gøre ham
frugtbar og give ham et overvættes talrigt Afkom; tolv
Stammehøvdinger skal han avle, og jeg vil gøre ham
til et stort Folk. 21 Men min Pagt opretter jeg med
Isak, som Sara skal føde dig om et År ved denne
Tid." 22 Så hørte han op at tale med ham; og Gud
steg op fra Abraham. 23 Da tog Abraham sin Søn
Ismael og alle sine hjemmefødte og de købte, alt af
Mandkøn i Abrahams Hus, og omskar selvsamme
Dag deres Forhud, således som Gud havde pålagt
ham. 24 Abraham var ni og halvfemsindstyve År,
da han blev omskåret på sin Forhud; 25 og hans
Søn Ismael var tretten År, da han blev omskåret på
sin Forhud. 26 Selvsamme Dag blev Abraham og
hans Søn Ismael omskåret; 27 og alle Mænd i hans
Hus, både de hjemmefødte og de, der var købt, de
fremmede, blev omskåret tillige med ham.

18 Siden åbenbarede HERREN sig for ham ved
Mamres Lund, engang han sad i Teltdøren på

den hedeste Tid af Dagen. 2 Da han så op, fik han
Øje på tre Mænd, der stod foran ham. Så snart han
fik Øje på dem, løb han dem i Møde fra Teltdøren,
bøjede sig til Jorden 3 og sagde: "Herre, hvis jeg har
fundet Nåde for dine Øjne, så gå ikke din Træl forbi!
4 Lad der blive hentet lidt Vand, så I kan tvætte eders
Fødder og hvile ud under Træet. 5 Så vil jeg bringe
et Stykke Brød, for at I kan styrke eder; siden kan I
drage videre - da eders Vej nu engang har ført eder
forbi eders Træl!" De svarede: "Gør, som du siger!" 6
Da skyndte Abraham sig ind i Teltet til Sara og sagde:
"Tag hurtigt tre Mål fint Mel, ælt det og bag Kager
deraf!" 7 Så ilede han ud til Kvæget, tog en fin og
lækker Kalv og gav den til Svenden, og han tilberedte
den i Hast. 8 Derpå tog han Surmælk og Sødmælk
og den tilberedte Kalv, satte det for dem og gik dem
til Hånde under Træet, og de spiste. 9 Da sagde de til
ham: "Hvor er din Hustru Sara?" Han svarede: "Inde
i Teltet!" 10 Så sagde han: "Næste År ved denne
Tid kommer jeg til dig igen, og så har din Hustru
Sara en Søn!" Men Sara lyttede i Teltdøren bag ved
dem; 11 og da Abraham og Sara var gamle og højt
oppe i Årene, og det ikke mere gik Sara på Kvinders
Vis, 12 lo hun ved sig selv og tænkte: "Skulde jeg
virkelig føle Attrå. nu jeg er affældig, og min Herre
er gammel?" 13 Da sagde HERREN til Abraham:
"Hvorfor ler Sara og tænker: Skulde jeg virkelig føde
en Søn. nu jeg er gammel? 14 Skulde noget være
umuligt for Herren? Næste År ved denne Tid kommer
jeg til dig igen, og så har Sara en Søn!" 15 Men Sara
nægtede og sagde: "Jeg lo ikke!" Thi hun frygtede.
Men han sagde: "Jo, du lo!" 16 Så brød Mændene op
derfra hen ad Sodoma til, og Abraham gik med for at
følge dem på Vej. 17 Men HERREN sagde ved sig
selv: "Skulde jeg vel dølge for Abraham, hvad jeg
har i Sinde at gøre. 18 da Abraham dog skal blive til
et stort og mægtigt Folk, og alle Jordens Folk skal
velsignes i ham? 19 Jeg har jo udvalgt ham, for at
han skal pålægge sine Børn og sine Efterkommere at
vogte på HERRENs Vej ved at øve Retfærdighed
og Ret, for at HERREN kan give Abraham alt, hvad
han har forjættet ham." 20 Da sagde HERREN:
"Sandelig. Skriget over Sodoma og Gomorra er stort,
og deres Synd er såre svar. 21 Derfor vil jeg stige
ned og se. om de virkelig har handlet så galt. som
det lyder til efter Skriget over dem, der har nået
mig - derom vil jeg have Vished!" 22 Da vendte
Mændene sig bort derfra og drog ad Sodoma til;
men HERREN blev stående foran Abraham. 23 Og
Abraham trådte nærmere og sagde: "Vil du virkelig
udrydde retfærdige sammen med gudløse? 24 Måske
findes der halvtredsindstyve retfærdige i Byen; vil du
da virkelig udrydde dem og ikke tilgive Stedet for
de halvtredsindstyve retfærdiges Skyld, som findes
derinde. 25 Det være langt fra dig at handle således:
at ihjelslå retfærdige sammen med gudløse, så de
retfærdige får samme Skæbne som de gudløse - det
være langt. fra dig! Skulde den, der dømmer hele
Jorden, ikke selv øve Ret?" 26 Da sagde HERREN:
"Dersom jeg finder halvtredsindstyve retfærdige i
Sodoma, i selve Byen, vil jeg for deres Skyld tilgive
hele Stedet!" 27 Men Abraham tog igen til Orde: "Se,
jeg har dristet mig til at tale til min Herre, skønt jeg
kun er Støv og Aske! 28 Måske mangler der fem i de
halvtredsindstyve retfærdige - vil du da ødelægge
hele Byen for fems Skyld?" Han svarede: "Jeg vil ikke
ødelægge Byen, hvis jeg finder fem og fyrretyve i
den." 29 Men han blev ved at tale til ham: "Måske
findes der fyrretyve i den!" Han. svarede: "For de
fyrretyves Skyld vil jeg lade det være." 30 Men han
sagde: "Min Herre må ikke blive vred, men lad mig
tale: Måske findes der tredive i den!" Han svarede:
"Jeg skal ikke gøre det, hvis jeg finder tredive i den."
31 Men han sagde: "Se, jeg har dristet mig til at tale til
min Herr: Måske findes de tyve i den!" Han svarede:
"For de tyves Skyld vil jeg lade være at ødelægge
den." 32 Men han sagde: "Min Herre må ikke blive
vred, men lad mig kun tale denne ene Gang endnu;
måske findes der ti i den!" Han svarede: "For de tis
Skyld vil jeg lade være at ødelægge den." 33 Da nu
HERREN havde talt ud med Abraham, gik han bort;
og Abraham vendte tilbage til sin Bolig.

19 De to Engle kom nu til Sodoma ved Aftenstid.
Lot sad i Sodomas Port, og da han fik Øje på
dem, stod han op og gik dem i Møde, bøjede sig til
Jorden 2 og sagde: "Kære Herrer, tag dog ind og
overnat i eders Træls Hus og tvæt eders Fødder; i
Morgen tidlig kan I drage videre!" Men de sagde:
"Nej, vi vil overnatte på Gaden." 3 Da nødte han dem
stærkt, og de tog ind i hans Hus; derpå tilberedte
han dem et Måltid og bagte usyrede Kager, og de
spiste. 4 Men endnu før de havde lagt sig, stimlede
Byens Folk, Indbyggerne i Sodoma, sammen omkring
Huset, både gamle og unge, alle uden Undtagelse, 5
og de råbte til Lot: "Hvor er de Mænd, der kom til dig
i Nat Kom herud med dem, for at vi kan stille vor Lyst
på dem!" 6 Da gik Lot ud til dem i Porten, men Døren
lukkede han efter sig. 7 Og han sagde: "Gør dog ikke
noget ondt, mine Brødre! 8 Se, jeg har to Døtre, der
ikke har kendt Mand; dem vil jeg bringe ud til eder,
og med dem kan I gøre, hvad I lyster; men disse

Mænd må I ikke gøre noget, siden de nu engang
er kommet ind under mit Tags Skygge!" 9 Men de
sagde: "Bort med dig! Her er den ene Mand kommet
og bor som fremmed, og nu vil han spille Dommer!
Kom, lad os handle værre med ham end med dem!"
Og de trængte ind på Manden, på Lot, og nærmede
sig Døren for at sprænge den. 10 Da rakte Mændene
Hånden ud og trak Lot ind til sig og lukkede Døren; 11
men Mændene uden for Porten til Huset slog de med
Blindhed, både store og små, så de forgæves søgte
at finde Porten. 12 Derpå sagde Mændene til Lot:
"Hvem der ellers hører dig til her, dine Svigersønner,
dine Sønner og Døtre, alle, som hører dig til i Byen,
må du føre bort fra dette Sted; 13 thi vi står i Begreb
med at ødelægge Stedet her, fordi Skriget over dem
er blevet så stort for HERREN, at HERREN har sendt
os for at ødelægge dem." 14 Da gik Lot ud og sagde til
sine Svigersønner, der skulde ægte hans Døtre: "Stå
op, gå bort herfra, thi HERREN vil ødelægge Byen!"
Men hans Svigersønner troede, at han drev Spøg
med dem. 15 Da Morgenen så gryede, skyndede
Englene på Lot og sagde: "Tag din Hustru og dine to
Døtre, som bor hos dig, og drag bort, for at du ikke
skal rives bort ved Byens Syndeslkyld!" 16 Og da han
tøvede, greb Mændene ham, hans Hustru og hans to
Døtre ved Hånden, thi HERREN vilde skåne ham, og
de førte ham bort og bragte ham i Sikkerhed uden
for Byen. 17 Og idet de førte dem uden for Byen,
sagde de: "Det gælder dit Liv! Se dig ikke tilbage og
stands ikke nogensteds i Jordanegnen, men red dig
op i Bjergene, for at du ikke skal omkomme!" 18 Men
Lot sagde til dem: "Ak nej, Herre! 19 Din Træl har jo
fundet Nåde for dine Øjne, og du har vist mig stor
Godhed og frelst mit Liv; men jeg kan ikke nå op i
Bjergene og undfly Ulykken; den indhenter mig så
jeg mister Livet. 20 Se, den By der er nær nok til at
jeg kan flygte derhen; den betyder jo ikke stort, lad
mig redde mig derhen, den betyder jo ikke stort, og
mit Liv er frelst!" 21 Da svarede han: "Også i det
Stykke har jeg bønhørt dig; jeg vil ikke ødelægge den
By, du nævner; 22 men red dig hurtigt derhen, thi
jeg kan intet gøre, før du når derhen!" Derfor kaldte
man Byen Zoar. 23 Da Solen steg op over Landet og
Lot var nået til Zoar, 24 lod HERREN Svovl og Ild
regne over Sodoma og Gomorra fra HERREN, fra
Himmelen; 25 og han ødelagde disse Byer og hele
Jordanegnen og alle Byernes Indbyggere og Landets
Afgrøde. 26 Men hans Hustru, som gik efter ham, så
sig tilbage og blev til en Saltstøtte. 27 Næste Morgen,
da Abraham gik hen til det Sted, hvor han havde stået
hos HERREN, 28 og vendte sit Blik mod Sodoma og
Gomorra og hele Jordanegnen. så han Røg stige til
Vejrs fra Landet som Røgen fra en Smelteovn. 29
Da Gud tilintetgjorde Jordanegnens Byer, kom han
Abraham i Hu og førte Lot ud af Ødelæggelsen, som
han lod komme over de Byer, Lot boede i. 30 Men
Lot drog op fra Zoar og slog sig ned i Bjergene med
sine Døtre, thi han turde ikke blive i Zoar; og han
boede i en Hule med sine to Døtre. 31 Da sagde den
ældste til den yngste: "Vor Fader er gammel, og der
findes ingen Mænd her i Landet, som kunde komme
til os på vanlig Vis. 32 Kom, lad os give vor Fader
Vin at drikke og ligge hos ham for at få Afkom ved
vor Fader!" 33 De gav ham da Vin at drikke samme
Nat; og den ældste lagde sig hos sin Fader, og han
sansede hverken, at hun lagde sig, eller at hun stod
op. 34 Næste Dag sagde den ældste til den yngste:
"Jeg lå i Går Nat hos min Fader; nu vil vi også give
ham Vin at drikke i Nat, og gå du så ind og læg dig
hos ham, for at vi kan få Afkom ved vor Fader!" 35
Så gav de atter den Nat deres Fader Vin at drikke,
og den yngste lagde sig hos ham, og han sansede
hverken, at hun lagde sig, eller at hun stod op. 36
Således blev begge Lots Døtre frugtsommelige ved
deres Fader; 37 og den ældste fødte en Søn, som
hun kaldte Moab; han er Moabs Stamfader den Dag i
Dag. 38 Ligeså fødte den yngste en Søn, som hun
kaldte Ben Ammi; han er Ammoniternes Stamfader
den Dag i Dag.

20 Der På brød Abraham op derfra til Sydlandet og
slog sig ned mellem Kadesj og Sjur og boede
som fremmed i Gerar. 2 Da nu Abraham sagde om
sin Hustru Sara, at hun var hans Søster, sendte Kong
Abimelek af Gerar Bud og lod Sara hente til sig. 3
Men Gud kom til Abimelek i en Drøm om Natten og
sagde til ham: "Se, du skal dø for den Kvindes Skyld,
som du har taget, thi hun er en anden Mands Hustru!"
4 Abimelek var imidlertid ikke kommet hende nær;
og han sagde: "Herre, vil du virkelig. slå retfærdige
Folk ihjel? 5 Har han ikke sagt mig, at hun er hans
Søster? Og hun selv har også sagt, at han er hendes
Broder; i mit Hjertes Troskyldighed og med rene
Hænder har jeg gjort dette." 6 Da sagde Gud til
ham i Drømmen: "Jeg ved, at du har gjort det i dit
Hjertes Troskyldighed, og jeg har også hindret dig
i at synde imod mig; derfor tilstedte jeg dig ikke at
røre hende. 7 Men send nu Mandens Hustru tilbage,
thi han er en Profet, så han kan gå i Forbøn for dig,
og du kan blive i Live; men sender du hende ikke
tilbage, så vid, at du og alle dine er dødsens!" 8
Tidligt næste Morgen lod Abimelek alle sine Tjenere

kalde og fortalte dem det hele, og Mændene blev
så re forfærdede. 9 Men Abimelek lod Abraham kalde
og sagde til ham: "Hvad har du dog gjort imod os? Og
hvad har jeg forbrudt imod dig, at du bragte denne
store Synd over mig og mit Rige? Du har gjort imod
mig, hvad man ikke bør gøre!" 10 Og Abimelek sagde
til Abraham: "Hvad bragte dig til at handle således?"
11 Abraham svarede: "Jo, jeg tænkte: Her er sikkert
ingen Gudsfrygt på dette Sted, så de vil slå mig ihjel
for min Hustrus Skyld. 12 Desuden er hun virkelig
min Søster, min Faders Datter, kun ikke min Moders;
men hun blev min Hustru. 13 Og da nu Gud lod mig
flakke om fjernt fra min Faders Hus, sagde jeg til
hende: Den Godhed må du vise mig, at du overalt,
hvor vi kommer hen, siger, at jeg er din Broder." 14
Derpå tog Abimelelk Småkvæg og Hornkvæg, Trælle
og Trælkvinder og gav Abraham dem og sendte hans
Hustru Sara tilbage til ham; 15 og Abimelek sagde til
ham: "Se, mit Land ligger åbent for dig; slå dig ned,
hvor du lyster!" 16 Men til Sara sagde han: "Jeg har
givet din Broder 1000 Sekel Sølv, det skal være dig
Godtgørelse for alt, hvad der er tilstødt dig. Hermed
har du fået fuld Oprejsning." 17 Men Abraham gik
i Forbøn hos Gud, og Gud helbredte Abimelek og
hans Hustru og Medhustruer, så at de atter fik Børn.
18 HERREN havde nemlig lukket for ethvert Moderliv i
Abimeleks Hus for Abrahams Hustru Saras Skyld.

21 HERREN så til Sara, som han havde lovet,
og HERREN gjorde ved Sara, som han havde
sagt, 2 og hun undfangede og fødte Abraham en
Søn i hans Alderdom, til den Tid Gud havde sagt
ham. 3 Abraham kaldte den Søn, han fik med Sara,
Isak; 4 og Abraham omskar sin Søn Isak, da han
var otte Dage gammel, således som Gud havde
pålagt ham. 5 Abraham var 100 År gammel, da hans
Søn Isak fødtes ham. 6 Da sagde Sara: "Gud ham
beredt mig Latter; enhver, der hører det, vil le ad
mig." 7 Og hun sagde: "Hvem skulde have sagt
Abraham, at Sara ammer Børn! Sandelig, jeg har født
ham en Søn i hans Alderdom!" 8 Drengen voksede
til og blev vænnet fra, og Abraham gjorde et stort
Gæstebud, den dag Isak blev vænnet fra. 9 Men da
Sara så Ægypterinden Hagars Søn, som hun havde
født Abraham, lege med hendes Søn Isak, 10 sagde
hun til Abraham: "Jag den Trælkvinde og hendes
Søn bort, thi ikke skal denne Trælkvindes Søn arve
sammen med min Søn, med Isak!" 11 Derover blev
Abraham såre ilde til Mode for sin Søns Skyld; 12
men Gud sagde til Abraham: "Vær ikke ilde til Mode
over Drengen og din Trælkvinde, men adlyd Sara i
alt, hvad hun siger dig, thi efter Isak skal dit Afkom
nævnes; 13 men også Trælkvindens Søn vil jeg gøre
til et stort Folk; han er jo dit Afkom!" 14 Tidligt næste
Morgen tog da Abraham Brød og en Sæk Vand og
gav Hagar det, og Drengen satte han på hendes
Skulder, hvorpå han sendte hende bort. Som hun nu
vandrede af Sted, for hun vild i Be'ersjebas Ørken,
15 og Vandet slap op i hendes Sæk; da lagde hun
Drengen hen under en af Buskene 16 og gik hen
og satte sig i omtrent et Pileskuds Afstand derfra,
idet hun sagde ved sig selv: "Jeg kan ikke udholde
at se Drengen død!" Og således sad hun, medens
Drengen græd højt. 17 Da hørte Gud Drengens Gråd,
og Guds Engel råbte til Hagar fra Himmelen og sagde
til hende: "Hvad fattes dig, Hagar? Frygt ikke, thi Gud
har hørt Drengens Røst der, hvor, han ligger; 18 rejs
dig, hjælp Drengen op og tag ham ved Hånden, thi
jeg vil gøre ham til et stort Folk!" 19 Da åbnede Gud
hendes Øjne, så hun fik Øje på en Brønd med Vand;
og hun gik hen og fyldte Sækken med Vand og gav
Drengen at drikke. 20 Og Gud var med Drengen, og
han voksede til; og han bosatte sig i Ørkenen og
blev Bueskytte. 21 Han boede i Parans Ørken, og
hans Moder tog ham en Hustru fra Ægypten. 22 Ved
den Tid sagde Abimelek og hans Hærfører Pikol til
Abraham: "Gud er med dig i alt, hvad du tager dig
for; 23 tilsværg mig derfor her ved Gud, at du aldrig
vil være troløs mod mig eller mine Efterkommere,
men at du vil handle lige så venligt mod mig og det
Land, du gæster, som jeg har handlet mod dig!" 24 Da
svarede Abraham: "Jeg vil sværge!" 25 Men Abraham
krævede Abimelek til Regnskab for en Brønd, som
Abimeleks Folk havde tilranet sig. 26 Da svarede
Abimelek: "Jeg ved intet om, hvem der har gjort det;
hverken har du underrettet mig derom, ej heller har
jeg hørt det før i Dag!" 27 Da tog Abraham Småkvæg
og Hornkvæg og gav Abimelek det, og derpå sluttede
de Pagt med hinanden. 28 Men Abraham satte syv
Lam til Side, 29 og da Abimelek spurgte ham: "Hvad
betyder de syv Lam, du der har sat til Side?" 30
svarede han: "Jo, de syv Lam skal du modtage af
min Hånd til Vidnesbyrd om, at jeg har gravet denne
Brønd." 31 Derfor kaldte man dette Sted Be'ersjeba,
thi der svor de hinanden Eder; 32 og de sluttede Pagt
ved Be'ersjeba. Så brød Abimelek og hans Hærfører
Pikol op og vendte tilbage til Filisternes Land. 33
Men Abraham plantede en Tamarisk i Be'ersjeba
og påkaldte der HERREN den evige Guds Navn.
34 Og Abraham boede en Tid lang; som fremmed i
Filisternes Land.

22 Efter disse Begivenheder satte Gud Abraham
på Prøve og sagde til ham: "Abraham!" Han
svarede: "Se, her er jeg!" **2** Da sagde han: "Tag din
Søn Isak, din eneste, ham, du elsker, og drag hen til
Morija Land. og bring ham der som Brændoffer på
et af Bjergene, som jeg vil vise dig!" **3** Da sadlede
Abraham tidligt næste Morgen sit Æsel, tog to af
sine Drenge og sin Søn Isak med sig, og efter at
have kløvet Offerbrænde gav han sig på Vandring; til
det Sted, Gud havde sagt ham. **4** Da Abraham den
tredje Dag så. op, fik han Øje på Stedet langt borte.
5 Så sagde Abraham til sine Drenge: "Bliv her med
Æselet, medens jeg og Drengen vandrer der. hen for
at tilbede; så kommer vi tilbage til eder." **6** Abraham
tog da Brændet til Brændofferet og lagde, det på sin
Søn Isak; selv tog han Ilden og Offerkniven, og så
gik de to sammen. **7** Da sagde Isak til sin Fader
Abraham: "Fader!" Han svarede: "Ja. min Søn!" Da
sagde han: "Her er Ilden og Brændet, men hvor er
Dyret til Brændofferet?" **8** Abraham svarede: "Gud
vil selv udse sig Dyret til Brændofferet, min Søn!"
Og så gik de to sammen. **9** Da de nåede det Sted,
Gud havde sagt ham, byggede Abraham der et Alter
og lagde Brændet til Rette; så bandt han sin Søn
Isak og lagde ham på Alteret oven på Brændet. **10**
Og Abraham greb Kniven og rakte Hånden ud for at
slagte sin Søn. **11** Da råbte HERRENs Engel til ham
fra Himmelen: "Abraham, Abraham!" Han svarede:
"Se, her er jeg!" **12** Da sagde Engelen: "Ræk ikke
din Hånd ud mod Drengen og gør ham ikke noget;
thi nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke sparer
din Søn, din eneste, for mig!" **13** Og da Abraham
nu så op, fik han bag ved sig Øje på en Væder,
hvis Horn havde viklet sig ind i de tætte Grene; og
Abraham gik hen og tog Væderen og ofrede den
som Brændoffer i sin Søns Sted. **14** Derfor kaldte
Abraham dette Sted: HERREN udser sig, eller, som
man nu til dags siger: Bjerget, hvor HERREN viser
sig. **15** Men HERRENs Engel råbte atter til Abraham
fra Himmelen: **16** "Jeg sværger ved mig selv, lyder det
fra HERREN: Fordi du har gjort dette og ikke sparet
din Søn, din eneste, for mig, **17** så vil jeg velsigne dig
og gøre dit Afkom talrigt som Himmelens Stjerner og
Sandet ved Havets Bred; og dit Afkom skal tage sine
Fjenders Porte i Besiddelse; **18** og i din Sæd skal
alle Jordens Folk velsignes, fordi du adlød mig!" **19**
Derpå vendte Abraham tilbage til sine Drenge, og de
brød op og tog sammen til Be'ersjeba. Og Abraham
blev i Be'ersjeba. **20** Efter disse Begivenheder meldte
man Abraham: "Også Milka har født din Broder Nakor
Sønner: **21** Uz, hans førstefødte, dennes Broder
Buz, Kemuel, Arams Fader, **22** Kesed, Hazo, Pildasj,
Jidlaf og Betuel; **23** Betuel avlede Rebekka; disse
otte har Milka født Abrahams Broder Nakor, **24** og
desuden har hans Medhustru Re'uma født Teba,
Gaham, Tahasj og Ma'aka."

23 Sara levede 127 År, så mange var Saras Leveår.
2 Sara døde i Kirjat Arba, det er Hebron, i
Kana'ans Land. Så gik Abraham hen og holdt Klage
over Sara og begræd hende. **3** Og da han havde
rejst sig fra sin døde, talte han således til Hetiterne:
4 "Jeg er Gæst og fremmed hos eder; men giv mig
et Gravsted hos eder, så jeg kan jorde min døde
og bringe hende bort fra mit Ansigt!" **5** Da svarede
Hetiterne Abraham: **6** "Hør os, Herre! En Guds Fyrste
er du jo iblandt os; jord du din døde i en af vore bedste
Grave! Ikke en af os vil nægte dig sin Grav og hindre
dig i at jorde din døde." **7** Men Abraham stod op og
bøjede sig for Hetiterne, Folkene der på Stedet, **8** og
sagde til dem: "Hvis I samtykker i, at jeg jorder min
døde og bringer hende bort fra mit Ansigt, så føj mig i
at lægge et godt Ord ind for mig hos Efron, Zohars
Søn, **9** så han giver mig sin Klippehule i Makpela
ved Udkanten af sin Mark; for fuld Betaling skal han i
eders Nærværelse give mig den til Gravsted!" **10** Men
Efron sad blandt Hetiterne; og Hetiten Efron svarede
Abraham i Hetiternes Påhør, så mange som gik ind
gennem hans Bys Port: **11** "Gid min Herre vilde høre
mig! Marken giver jeg dig, og Hulen derpå giver jeg
dig; i mit Folks Nærværelse giver jeg dig den; jord du
kun din døde!" **12** Da bøjede Abraham sig for Folkene
der på Stedet **13** og sagde til Efron i deres Påhør:
"Om du blot - gid du dog vilde høre mig! Jeg giver
dig, hvad Marken er værd; modtag det dog af mig, så
jeg kan jorde min døde der." **14** Da sagde Efron til
Abraham: **15** "Gid min Herre vilde høre mig! Et Stykke
Land til 400 Sekel Sølv, hvad har det at sige mellem
mig og dig? Jord du kun din døde!" **16** Og Abraham
forstod Efron og tilvejede ham den Sum, han havde
nævnet i Hetiternes Påhør, 400 Sekel Sølv i gangbar
Mønt. **17** Således gik Efrons Mark i Makpela over for
Mamre i hele sin Udstrækning tillige med Klippehulen
og alle Træerne på Marken **18** over i Abrahams
Eje i Hetiternes Næværelse, så mange som gik ind
gennem hans Bys Port. **19** Derefter jordede Abraham
sin Hustru Sara i Klippehulen på Makpelas Mark over
for Mamre, det er Hebron, i Kana'ans Land. **20** Og
Marken med Klippehulen derpå gik fra Hetiterne over
til Abraham som Gravsted.

24 Abraham var blevet gammel og til Års, og
HERREN havde velsignet ham i alle Måder. **2**

Da sagde Abraham til sin Træl, sit Hus's ældste, som
stod for hele hans Ejendom: "Læg din Hånd under
min Lænd, 3 så jeg kan tage dig i Ed ved HERREN,
Himmelens og Jordens Gud, at du ikke vil tage min
Søn en Hustru af Kana'anæernes Døtre. blandt hvem
jeg bor, 4 men drage til mit Land og min Hjemstavn
og tage min Søn Isak en Hustru derfra!" 5 Da sagde
Trællen: "Men hvis nu Pigen ikke vil følge mig her til
Landet, skal jeg så bringe din Søn tilbage til det Land,
du vandrede ud fra?" 6 Abraham svarede: "Vogt dig
vel for at bringe min Søn tilbage dertil! 7 HERREN,
Himmelens Gud, som tog mig bort fra min Faders Hus
og min Hjemstavns Land, som talede til mig og tilsvor
mig, at han vil give mit Afkom dette Land, han vil
sende sin Engel foran dig, så du kan tage min Søn en
Hustru derfra; 8 men hvis Pigen ikke vil følge dig, så
er du løst fra Eden til mig; men i intet Tilfælde må du
bringe min Søn tilbage dertil!" 9 Da lagde Trællen sin
Hånd under sin Herre Abrahams Lænd og svor ham
Eden. 10 Derpå tog Trællen ti af sin Herres Kameler
og alle Hånde kostbare Gaver fra sin Herre og gav
sig på Vej til Nakors By i Aram Naharajim. 11 Uden
for Byen lod han Kamelerne knæle ved Brønden ved
Aftenstid, ved den Tid Kvinderne går ud for at hente
Vand; 12 og han bad således: "HERRE. du min Herre
Abrahams Gud, lad det lykkes for mig i dag og vis
Miskundhed mod min Herre Abraham! 13 Se, jeg
stiller mig her ved Vandkilden, nu Bymændenes Døtre
går ud for at hente Vand; 14 og siger jeg nu til en
Pige: Hæld din Krukke og giv mig at drikke! og siger
så hun: Drik kun, og jeg vil også give dine Kameler at
drikke! lad det da være hende, du har udset til din
Tjener Isak; således vil jeg kunne kende, at du har
vist Miskundhed mod min Herre!" 15 Knap var han
færdig med at bede, se, da kom Rebekka, en Datter
af Betuel, der var en Søn af Abrahams Broder Nakors
Hustru Milka, gående med Krukken på Skulderen,
16 en såre smuk Kvinde, Jomfru, endnu ikke kendt
af nogen Mand. Hun steg ned til Kilden, fyldte sin
Krukke og steg op igen. 17 Da ilede Trællen hen til
hende og sagde: "Giv mig lidt Vand at drikke af din
Krukke!" 18 Hun svarede: "Drik, Herre!" og løftede
straks Krukken ned på sin Hånd og lod ham drikke;
19 og da hun havde slukket hans Tørst, sagde hun:
"Jeg vil også øse Vand til dine Kameler, til de har
slukket deres Tørst." 20 Så skyndte hun sig hen og
tømte Krukken i Truget og løb tilbage til Brønden for
at øse, og således øste hun til alle hans Kameler. 21
Imidlertid stod Manden og så tavs på hende for at få
at vide, om HERREN havde ladet hans Rejse lykkes
eller ej; 22 og da Kamelernes Tørst var slukket, tog
han en gylden Næsering, der vejede en halv Sekel,
og to Armbånd, der vejede ti Guldsekel, og satte dem
på hendes Arme; 23 og han sagde til hende: "Sig
mig, hvis Datter du er! Er der Plads til os i din Faders
Hus for Natten?" 24 Hun svarede: "Jeg er Datter af
Betuel, som Milka fødte Nakor;" 25 og videre sagde
hun: "Der er rigeligt både af Strå og Foder hos os
og Plads til at overnatte " 26 Da bøjede Manden sig
og tilbad HERREN, 27 idet han sagde: "Lovet være
HERREN, min Herre Abrahams Gud. som ikke har
unddraget min Herre sin Miskundhed og Trofasthed!
HERREN har ført mig på Vejen til min Herres Broders
Hus." 28 Pigen løb imidlertid hjem og fortalte alt dette
i sin Moders Hus. 29 Men Rebekka havde en Broder
ved Navn Laban; han løb ud til Manden ved Kilden;
30 og da han så Næseringen og Armbåndene på sin
Søsters Arme og hørte sin Søster Rebekka fortælle,
hvad Manden havde sagt til hende, gik han ud til
Manden, som stod med sine Kameler ved Kilden;
31 og han sagde: "Kom, du HERRENs velsignede,
hvorfor står du herude? Jeg har ryddet op i Huset og
gjort Plads til Kamelerne." 32 Så kom Manden hen
til Huset og tog Seletøjet af Kamelerne, og Laban
bragte Strå og Foder til dem og Vand til Fodtvæt for
Manden og hans Ledsagere. 33 Men da der blev sat
Mad for ham, sagde han: "Jeg vil intet nyde, før jeg
har røgtet mit Ærinde!" De svarede: "Sig frem!" 34
Så sagde han: "Jeg er Abrahams Træl. 35 HERREN
har velsignet min Herre i rigt Mål, så han er blevet
en velstående Mand, og givet ham Småkvæg og
Hornkvæg, Sølv og Guld, Trælle og Trælkvinder,
Kameler og Æsler 36 og Sara, min Herres Hustru,
har født ham en Søn i hans Alderdom, og ham har
han givet alt, hvad han ejer. 37 Og nu har min Herre
taget mig i Ed og sagt: Du må ikke tage min Søn en
Hustru blandt Kana'anæernes Døtre, i hvis Land jeg
bor; 38 Men du skal drage til min Faders Hus og min
Slægt og tage min Søn en Hustru derfra! 39 Og da
jeg sagde til min Herre: Men hvis nu Pigen ikke vil
følge med mig? 40 svarede han: HERREN, for hvis
Åsyn jeg har vandret, vil sende sin Engel med dig og
lade din Rejse lykkes, så du kan tage min Søn en
Hustru af min Slægt og min Faders Hus; 41 i modsat
Fald er du løst fra Eden til mig; kommer du til min
Slægt, og de ikke vil give dig hende, er du løst fra
Eden til mig! 42 Da jeg nu i Dag kom til Kilden, bad
jeg således: HERRE, du min Herre Abrahams Gud!
Vilde du dog lade den Rejse lykkes, som jeg nu har
for! 43 Se, jeg stiller mig her ved Kilden, og siger jeg
nu til den Pige, der kommer for at øse Vand: Giv mig
lidt Vand at drikke af din Krukke! 44 og svarer så hun:

Drik selv, og jeg vil også øse Vand til dine Kameler! lad hende da være den Kvinde, HERREN har udset til min Herres Søn! 45 Og knap var jeg færdig med at tale således ved mig selv, se, da kom Rebekka med sin Krukke på Skulderen og steg ned til Kilden og øste Vand, og da jeg sagde til hende: Giv mig noget at drikke! 46 løftede hun straks sin Krukke ned og sagde: Drik kun, og jeg vil også give dine Kameler at drikke! Så drak jeg, og hun gav også Kamelerne at drikke. 47 Da spurgte jeg hende: Hvis Datter er du? Og hun sagde: Jeg er Datter af Betuel, Nakors og Milkas Søn! Så satte jeg Ringen i hendes Næse og Armbåndene på hendes Arme; 48 og jeg bøjede mig og tilbad HERREN, og jeg lovede HERREN, min Herre Abrahams Gud, som havde ført mig den rigtige Vej, så jeg: kunde tage min Herres Broderdatter til hans Søn! 49 Hvis I nu vil vise min Herre Godhed og Troskab, så sig mig det, og hvis ikke, så sig mig det. for at jeg kan have noget at rette mig efter!" 50 Da sagde Laban og Betuel:"Denne Sag kommer fra HERREN, vi kan hverken gøre fra eller til! 51 Der står Rebekka foran dig, tag hende og drag bort, at hun kan: blive din Herres Søns Hustru, således som HERREN har sagt!" 52 Da Abrahams Træl hørte deres Ord, kastede han sig til Jorden for HERREN. 53 Derpå fremtog Trællen Sølv og Guldsmykker og Klæder og gav Rebekka dem, og til hendes Broder og Moder uddelte han Gaver. 54 Så spiste og drak han og hans Ledsagere og overnattede der. Da, de var stået op næste Morgen. sagde han: "Lad mig nu fare til. min Herre!" 55 Men Rebekkas Broder og Moder svarede: "Lad dog Pigen blive hos os i nogen Tid, en halv Snes Dage eller så, siden kan du drage bort" 56 Da sagde han til dem: "Ophold mig ikke, nu HERREN har ladet min Rejse lykkes; lad mig fare! Jeg vil drage til min Herre!" 57 De svarede; "Lad os kalde på. Pigen og spørge hende selv!" 58 Og de kaldte på Rebekka og; spurgte hende: "Vil du drage med denne Mand?" Hun svarede: "Ja. jeg vil!" 59 Da tog de Afsked med deres, Søster Rebekka og hendes Amme og med Abrahams Træl og hans Ledsagere; 60 og de velsignede Rebekka og sagde: "Måtte du, vor Søster, blive til ti Tusind Tusinder, og måtte dit Afkom indtage dine Fjenders Porte!" 61 Så brød Rebekka og hendes Piger op, og de satte sig på Kamelerne og fulgte med Manden; og Trællen tog Rebekka og drog bort. 62 Isak var imidlertid draget til Ørkenen ved Be'erlahajro'i, og han boede i Sydlandet. 63 Da han engang ved Aftenstid var gået ud på Marken for at bede, så han op og fik Øje på nogle Kameler, der nærmede sig. 64 Men da Rebekka så op og fik Øje på Isak, lod hun sig glide ned af Kamelen 65 og spurgte Trællen: "Hvem er den Mand der, som kommer os i Møde på Marken?" Trællen svarede: "Det er min Herre!" Da tog hun sit Slør og tilhyllede sig. 66 Men Trællen fortalte Isak alt, hvad han havde udrettet. 67 Da førte Isak Rebekka ind i sin Moder Saras Telt og tog hende til Hustru; og han fik hende kær. Således blev Isak trøstet efter sin Moder.

25 Abraham tog sig en Hustru, som hed Ketura; 2 og hun fødte ham Zimran, Joksjan, Medan, Midjan, Jisjbak og Sjua. 3 Joksjan avlede Saba og Dedan. Dedans Sønner var Assjuriterne, Letusjiterne og Le'ummiterne. 4 Midjans Sønner var Efa, Efer, Hanok, Abida og Elda'a. Alle disse var Keturas Sønner. 5 Abraham gav Isak alt, hvad han ejede; 6 men de Sønner, Abraham havde med sine Medhustruer, skænkede han Gaver og sendte dem, medens han endnu levede, bort fra sin Søn Isak, østpå til Østlandet. 7 De År, Abraham levede, udgjorde 175; 8 så udåndede han. Og Abraham døde i en god Alderdom, gammel og mæt af Dage, og samledes til sin Slægt. 9 Og hans Sønner Isak og Ismael jordede ham i Makpelas Klippehule på Hetiten Efrons Zohars Søns, Mark over for Mamre, 10 den Mark, Abraham havde købt af Hetiterne; der jordedes Abraham og hans Hustru Sara. 11 Og da Abraham var død, velsignede Gud hans Søn Isak. Isak boede ved Be'erlahajro'i. 12 Dette er Abrahams Søn Ismaels Slægtebog, hvem Saras Trælkvinde, Ægypterinden Hagar, fødte ham. 13 Følgende er Navnene på Ismaels Sønner efter deres Navne og Slægter: Nebajot, Ismaels førstefødte, Kedar, Adbe'el, Mibsam, 14 Misjma, Duma, Massa, 15 Hadad, Tema, Jetur, Nafisj og Hedma. 16 Det var Ismaels Sønner, og det var deres Navne i deres Indhegninger og Teltlejre, tolv Høvdinger med deres Stammer. 17 Ismaels Leveår udgjorde 137; så udåndede han; han døde og samledes til sin Slægt. 18 De havde deres Boliger fra Havila til Sjur over for Ægypten hen ad Assjur til. Lige for Øjnene af alle sine Brødre slog han sig ned. 19 Dette er Abrahams Søn Isaks Slægtebog. Abraham avlede Isak. 20 Isak var fyrretyve År gammel, da han tog Rebekka, en Datter af Aramæeren Betuel fra Paddan Aram og Søster til Aramæeren Laban, til Hustru. 21 Men Isak bad til HERREN for sin Hustru, thi hun var ufrugtbar; og HERREN bønhørte ham, og Rebekka, hans Hustru, blev frugtsommelig. 22 Men da Sønnerne brødes i hendes Liv, sagde hun: "Står det således til, hvorfor lever jeg da?" Og hun gik hen for at adspørge HERREN. 23 Da svarede HERREN

hende: "To Folkeslag er i dit Liv, to Folk skal gå ud af
dit Skød! Det ene skal kue det andet, den ældste
tjene den yngste!" 24 Da nu Tiden kom, at hun skulde
føde, var der Tvillinger i hendes Liv. 25 Den første
kom frem rødlig og lodden som en Skindkappe over
hele Kroppen; og de kaldte ham Esau. 26 Derefter
kom hans Broder frem med Hånden om Esaus Hæl;
derfor kaldte de ham Jakob. Isak var tresindstyve
År gammel, da de fødtes. 27 Drengene voksede
til, og Esau blev en dygtig Jæger, der færdedes i
Ødemarken, men Jakob en fredsommelig Mand, en
Mand, som boede i Telt. 28 Isak holdt mest af Esau,
thi han spiste gerne Vildt; men Rebekka holdt mest af
Jakob. 29 Jakob havde engang kogt en Ret Mad, da
Esau udmattet kom hjem fra Marken. 30 Da sagde
Esau til Jakob: "Lad mig få noget af det røde, det
røde der, thi jeg er ved at dø af Sult!" Derfor kaldte
de ham Edom. 31 Men Jakob sagde: "Du må først
sælge mig din Førstefødselsret!" 32 Esau svarede:
"Jeg er jo lige ved at omkomme; hvad bryder jeg mig
om min Førstefødselsret!" 33 Men Jakob sagde: "Du
må først sværge mig det til!" Da svor Esau på det og
solgte sin Førstefødselsret til Jakob. 34 Så gav Jakob
Esau Brød og kogte Linser, og da han havde spist og
drukket, stod han op og gik sin Vej. Således lod Esau
hånt om sin Førstefødselsret.

26 Da der opstod Hungersnød i Landet - en anden
end den forrige på Abrahams Tid - begav Isak
sig til Filisterkongen Abimelek i Gerar. 2 Og HERREN
åbenbarede sig for ham og sagde: "Drag ikke ned
til Ægypten, men bliv i det Land, jeg siger dig; 3
bo som fremmed i det Land, så vil jeg være med
dig og velsigne dig; thi dig og dit Afkom vil jeg give
alle disse Lande og stadfæste den Ed, jeg tilsvor
din Fader Abraham; 4 og jeg vil gøre dit Afkom
talrigt som Himmelens Stjerner og give dit Afkom
alle disse Lande, og i din Sæd skal alle Jordens
Folk velsignes, 5 fordi Abraham adlød mine Ord
og holdt sig mine Forskrifter efterrettelig, mine Bud,
Anordninger og Love." 6 Så blev Isak boende i Gerar.
7 Da nu Mændene der på Stedet forhørte sig om
hans Hustru, sagde han: "Det er min Søster!" Thi han
turde ikke sige, at hun var hans Hustru, af Frygt for
at Mændene der på Stedet skulde slå ham ihjel for
Rebekkas Skyld; thi hun var meget smuk. 8 Men
da han havde boet der en Tid lang, hændte det, at
Filisterkongen Abimelek lænede sig ud af Vinduet
og så Isak kærtegne sin Hustru Rebekka. 9 Så lod
Abimelek Isak kalde og sagde: "Hun er jo din Hustru;
hvor kunde du da sige, at hun er din Søster" Isak
svarede: "Jo, jeg tænkte: Jeg vil ikke udsætte mig for
at miste Livet for hendes Skyld." 10 Men Abimelek
sagde: "Hvad er det dog, du har gjort imod os! Hvor
let kunde det ikke være sket, at en af Folket havde
ligget hos din Hustru, og så havde du bragt Skyld
over os!" 11 Så bød Abimelek alt Folket: "Hver den,
der rører denne Mand eller hans Hustru, skal lide
Døden." 12 Isak såede der i Landet og fik samme
År 100 Fold; og HERREN velsignede ham, 13 så
han blev en mægtig Mand og stadig gik frem, indtil
han blev såre mægtig, 14 og han havde Småkvæg
og Hornkvæg og Trælle i Mængde. Derover blev
Filisterne skinsyge på ham. 15 Alle de Brønde, hans
Faders Trælle havde gravet i hans Fader Abrahams
Dage, kastede Filisterne til. og fyldte dem med Jord;
16 og Abimelek sagde til Isak: "Drag bort fra os, thi du
er blevet os for stærk!" 17 Så drog Isak bort og slog
Lejr i Gerars Dal og bosatte sig der. 18 Men Isak lod
atter de Brønde udgrave, som hans Fader Abrahams
Trælle havde gravet, og som Filisterne havde tilkastet
efter Abrahams Død, og gav dem de samme Navne,
som hans Fader havde givet dem. 19 Da nu Isaks
Trælle gravede i Dalen, stødte de på en Brønd med
rindende Vand; 20 men Gerars Hyrder yppede Kiv
med Isaks og sagde: "Dette Vand tilhører os!" Derfor
kaldte han Brønden Esek, thi der stredes de med
ham. 21 Så flyttede han derfra og lod grave en ny
Brønd; og da de også yppede Kiv om den, kaldte han
den Sitna. 22 Så flyttede han derfra og lod grave en
ny Brønd; og da de ikke yppede Kiv om den, kaldte
han den Rehobot, idet han sagde: "Nu har HERREN
skaffet os Plads, så vi kan blive talrige i Landet" 23
Så drog han derfra til Be'ersjeba. 24 Samme Nat
åbenbarede HERREN sig for ham og sagde: "Jeg er
din Fader Abrahams Gud; frygt ikke, thi jeg er med
dig, og jeg vil velsigne dig og gøre dit Afkom talrigt for
min Tjener Abrahams, Skyld!" 25 Da byggede Isak et
Alter der og påkaldte HERRENs Navn; og der opslog
han sit Telt, og hans Trælle gravede der en Brønd. 26
Imidlertid kom Abimelek til ham fra Gerar med sin Ven
Ahuzzat og sin Hærfører Pikol. 27 Isak sagde til dem:
"Hvorfor kommer I til mig, når I dog hader mig og har
jaget mig bort fra eder?" 28 Men de svarede: "Vi ser
tydeligt, at HERREN er med dig, derfor har vi tænkt:
Lad der blive et Edsforbund mellem os og dig, og lad
os slutte en Pagt med dig, 29 at du ikke vil gøre os
noget ondt, ligesom vi ikke har voldet dig Men, men
kun handlet vel imod dig og ladet dig fare i Fred; du
er og bliver jo HERRENs velsignede!" 30 Så gjorde
han et Gæstebud for dem, og de spiste og drak. 31
Næste Morgen svor de hinanden Eder, og derefter

tog Isak Afsked med dem, og de drog bort i Fred. **32** Samme Dag kom Isaks Trælle og bragte ham Melding om den Brønd, de havde gravet, og sagde: "Vi har fundet Vand!" **33** Så kaldte han den Sjib'a; og derfor hedder Byen den Dag i Dag Be'ersjeba. **34** Da Esau var fyrretyve År gammel, tog han Judit, en Datter af Hetiten Be'eri, og Basemat, en Datter af Hetiten Elon, til Ægte. **35** Det var Isak og Rebekka en Hjertesorg.

27 Da Isak var blevet gammel og hans Syn sløvet, så han ikke kunde se, kaldte han sin ældste Søn Esau til sig og sagde til ham: "Min Søn!" Han svarede: "Her er jeg!" **2** Da sagde han: "Se, jeg er nu gammel og ved ikke, hvad Dag Døden kommer **3** tag derfor dine Jagtredskaber, dit Pilekogger og din Bue og gå ud på Marken og skyd mig et Stykke Vildt; **4** lav mig en lækker Ret Mad efter min Smag og bring mig den, at jeg kan spise, før at min Sjæl kan velsigne dig, før jeg dør!" **5** Men Rebekka havde lyttet, medens Isak talte til sin Søn Esau, og da, Esau var gået ud på Marken for at skyde et Stykke Vildt til sin Fader, **6** sagde hun til sin yngste Søn Jakob; "Se, jeg hørte din Fader sige til din Broder Esau: **7** Hent mig et Stykke Vildt og lav mig en lækker Ret Mad, at jeg kan spise, før at jeg kan velsigne dig for HERRENs Åsyn før min Død. **8** Adlyd mig nu, min Søn, og gør, hvad jeg pålægger dig: **9** Gå ud til Hjorden og hent mig to gode Gedekid; så laver jeg af dem en lækker Ret Mad til din Fader efter hans Smag; **10** bring så den ind til din Fader, at han kan spise, for at han kan velsigne dig før sin Død!" **11** Men Jakob sagde til sin Moder Rebekka: "Se, min Broder Esau er håret, jeg derimod glat; **12** sæt nu, at min Fader føler på mig, så står jeg for ham som en Bedrager og henter mig en Forbandelse og ingen Velsignelse!" **13** Men hans Moder svarede: "Den Forbandelse tager jeg på mig, min Søn, adlyd mig blot og gå hen og hent mig dem!" **14** Så gik han hen og hentede dem og bragte sin Moder dem, og hun tillavede en lækker Ret Mad efter hans Faders Smag. **15** Derpå tog Rebekka sin ældste Søn Esaus Festklæder, som hun havde hos sig i Huset, og gav sin yngste Søn Jakob dem på; **16** Skindene af Gedekiddene lagde hun om hans Hænder og om det glatte på hans Hals, **17** og så gav hun sin Søn Jakob Maden og Brødet, som hun havde tillavet. **18** Så bragte han det ind til sin Fader og sagde: "Fader!" Han svarede: "Ja! Hvem er du, min Søn?" **19** Da svarede Jakob sin Fader: "Jeg er Esau, din førstefødte; jeg har gjort, som du bød mig; sæt dig nu op og spis af mit Vildt, for at din Sjæl kan velsigne mig!" **20** Men Isak sagde til sin Søn: "Hvor har du så hurtigt kunnet finde noget, min Søn?" Han svarede: "Jo, HERREN din Gud sendte mig det i Møde!" **21** Men Isak sagde til Jakob: "Kom hen til mig, min Søn, så jeg kan føle på dig, om du er min Søn Esau eller ej!" **22** Da trådte Jakob hen til sin Fader, og efter at have følt på ham sagde Isak: "Røsten er Jakobs, men Hænderne Esaus!" **23** Og han kendte ham ikke, fordi hans Hænder var hårede som hans Broder Esaus. Så velsignede han ham. **24** Og han sagde: "Du er altså virkelig min Søn Esau?" Han svarede: "Ja, jeg er!" **25** Da sagde han: "Bring mig det, at jeg kan spise af min Søns Vildt, for at min Sjæl kan velsigne dig!" Så bragte han ham det, og han spiste, og han bragte ham Vin, og han drak. **26** Derpå sagde hans Fader Isak til ham: "Kom hen til mig og kys mig, min Søn!" **27** Og da, han kom hen til ham og kyssede ham, mærkede han Duften af hans Klæder. Så velsignede han ham og sagde: "Se, Duften af min Søn er som Duften af en Mark, HERREN har velsignet! **28** Gud give dig af Himmelens Væde og Jordens Fedme, Korn og Most i Overflod! **29** Måtte Folkeslag tjene dig og Folkefærd bøje sig til Jorden for dig! Bliv Hersker over dine Brødre, og din Moders Sønner bøje sig til Jorden for dig! Forbandet, hvo dig forbander; velsignet, hvo dig velsigner!" **30** Da Isak var færdig med at velsigne Jakob, og lige som Jakob var gået fra sin Fader Isak, vendte hans Broder Esau hjem fra Jagten; **31** også han lavede en lækker Ret Mad, bragte den til sin Fader og sagde: "Vil min Fader sætte sig op og spise af sin Søns Vildt, for at din Sjæl kan velsigne mig!" **32** Så sagde hans Fader Isak: "Hvem er du?" Og han svarede: "Jeg er Esau, din førstefødte!" **33** Da blev Isak højlig forfærdet og sagde: "Men hvem var da han. der bragte mig et Stykke Vildt, som han havde skudt? Og jeg spiste, før du kom, og jeg velsignede ham og nu er og bliver han velsignet!" **34** Da Esau hørte sin Faders Ord: udstødte han et højt og hjerteskærende Skrig og sagde: "Velsign dog også mig, Fader!" **35** Men han sagde: "Din Broder kom med Svig og tog din Velsignelse!" **36** Da sagde han: "Har man kaldt ham Jakob, fordi han skulde overliste mig? Nu har han gjort det to Gange: Han tog min Førstefødselsret, og nu har han også taget min Velsignelse!" Og han sagde: "Har du ingen Velsignelse tilbage til mig?" **37** Men Isak svarede: "Se, jeg har sat ham til Hersker over dig, og alle hans Brødre har jeg gjort til hans Trælle, med Horn og Most. har jeg betænkt ham hvad kan jeg da gøre for dig, min Søn?" **38** Da sagde Esau til sin Fader: "Har du kun den ene Velsignelse. Fader? Velsign også mig, Fader!" Og Esau opløftede

sin Røst og græd. 39 Så tog hans Fader Isak til Orde
og sagde til ham: "Se, fjern fra Jordens Fedme skal
din Bolig være og fjern fra Himmelens Væde ovenfra;
40 af dit Sværd skal du leve, og din Broder skal du
tjene; men når du samler din Kraft, skal du sprænge
hans Åg af din Hals!" 41 Men Esau pønsede på ondt
mod Jakob for den Velsignelse, hans Fader havde
givet ham, og Esau sagde ved sig selv: "Der er ikke
længe til, at vi skal holde Sorg over min Fader, så vil
jeg slå min Broder Jakob ihjel!" 42 Da nu Rebekka fik
Nys om sin ældste Søn Esaus Ord, sendte hun Bud
efter sin yngste Søn Jakob og sagde til ham: "Din
Broder Esau vil hævne sig på dig og slå dig ihjel; 43
adlyd nu mig min Søn: Flygt til min Broder Laban i
Karan 44 og bliv så hos ham en Tid, til din Broders
Harme lægger sig, 45 til din Broders Vrede vender sig
fra dig, og han glemmer, hvad du har gjort ham; så
skal jeg sende Bud og hente dig hjem. Hvorfor skal
jeg miste eder begge på een Dag!" 46 Men Rebekka
sagde til Isak: "Jeg er led ved Livet for Hets Døtres
Skyld; hvis Jakob tager sig sådan en hetitisk Kvinde,
en af Landets Døtre, til Hustru, hvad skal jeg da med
Livet!"

28 Da kaldte Isak Jakob til sig og velsignede ham,
idet han bød ham: "Du må ikke tage dig en
Hustru blandt Kana'ans Døtre. 2 Drag til Paddan-
Aram, til din Morfader Betuels Hus, og tag dig der en
af din Morbroder Labans Døtre til Hustru! 3 Gud den
Almægtige velsigne dig og gøre dig frugtbar og give
dig et talrigt Afkom, så du bliver til Stammer i Hobetal.
4 Han give dig og dit Afkom med dig Abrahams
Velsignelse, så du får din Udlændigheds Land i Eje,
det, Gud skænkede Abraham!" 5 Så lod Isak Jakob
fare, og han drog til Paddan-Aram, til Aramæeren
Laban, Betuels Søn, som var Broder til Rebekka,
Jakobs og Esaus Moder. 6 Men Esau fik at vide, at
Isak havde velsignet Jakob og sendt ham til Paddan-
Aram for at tage sig en Hustru der, og at han, da han
velsignede ham, havde pålagt ham ikke at tage sig en
Hustru blandt Kana'ans Døtre, 7 og at Jakob havde
adlydt sin Fader og Moder og var draget til Paddan-
Aram. 8 Da skønnede Esau, at Kana'ans Døtre vakte
hans Fader Isaks Mishag, 9 og han gik til Ismael og
tog Mahalat, en Datter af Abrahams Søn Ismael og
Søster til Nebajot, til Hustru ved Siden af sine andre
Hustruer. 10 Så drog Jakob bort fra Be'ersjeba og
vandrede ad Karan til. 11 På sin Vandring kom han til
det hellige Sted og overnattede der, da Solen var gået
ned; og han tog en af Stenene på Stedet og brugte
den som Hovedgærde og lagde sig til, Hvile der. 12
Da drømte han, og se, på Jorden stod en Stige, hvis
Top nåede til Himmelen, og se, Guds Engle steg op
og ned ad den; 13 og HERREN stod foran ham og
sagde: "Jeg er HERREN, din Fader Abrahams og
Isaks Gud! Det Land, du hviler på, giver jeg dig og dit
Afkom; 14 dit Afkom skal blive som Jordens Støv, og
du skal brede dig mod Vest og Øst, mod Nord og
Syd; og i dig og i din Sæd skal alle Jordens Slægter
velsignes; 15 se, jeg vil være med dig og vogte dig,
hvorhen du end går og føre dig tilbage til dette Land;
thi jeg vil ikke forlade dig, men opfylde alt, hvad jeg
har lovet dig!" 16 Da Jakob vågnede af sin Søvn,
sagde han: "Sandelig, HERREN er på dette Sted, og
jeg vidste det ikke!" 17 Og han blev angst og sagde:
"Hvor forfærdeligt er dog dette Sted! Visselig, her er
Guds Hus, her er Himmelens Port!" 18 Tidligt næste
Morgen tog Jakob den Sten, han havde brugt som
Hovedgærde rejste den som en Stenstøtte og gød
Olie over den. 19 Og han kaldte dette Sted Betel; før
hed Byen Luz. 20 Derpå gjorde Jakob følgende Løfte:
"Hvis Gud er med mig og vogter mig på den Vej, jeg
skal vandre, og giver mig Brød at spise og Klæder at
iføre mig, 21 og hvis jeg kommer uskadt tilbage til
min Faders Hus, så skal HERREN være min Gud, 22
og denne Sten, som jeg har rejst som en Støtte, skal
være Guds Hus, og af alt, hvad du giver mig, vil jeg
give dig Tiende!"

29 Derpå fortsatte Jakob sin Vandring og drog
til Østens Børns Land. 2 Da fik han Øje på
en Brønd på Marken og tre Hjorde af Småkvæg,
der var lejrede ved den. Ved den Brønd vandede
man Hjordene; og over Hullet lå der en stor Sten, 3
som man først væltede bort, når alle Hjordene var
samlede, for siden, når Dyrene var vandet, at vælte
den på Plads igen. 4 Jakob spurgte dem: "Hvor er I
fra, Brødre?" De svarede: "Fra Karan!" 5 Da spurgte
han dem: "Kender I Laban, Nakors Søn?" De svarede:
"Ja, ham kender vi godt." 6 Han spurgte da: "Går det
ham vel? De svarede: "Ja, det går ham vel; se, hans
Datter Rakel kommer netop med Hjorden derhenne!"
7 Da sagde han: "Det er jo endnu højlys Dag og for
tidligt at drive Kvæget sammen; vand Dyrene og før
dem ud på Græsgangene!" 8 Men de svarede: "Det
kan vi ikke, før alle Hyrderne er samlede; først når de
vælter Stenen fra Brøndhullet, kan vi vande Dyrene."
9 Medens han således stod og talte med dem, var
Rakel kommet derhen med sin Faders Hjord, som
hun vogtede; 10 og så snart Jakob så sin Morbroder
Labans Datter Rakel og hans Hjord, gik han hen
og væltede Stenen fra Brøndhullet og vandede sin

Morbroder Labans Hjord. 11 Så kyssede han Rakel
og brast i Gråd; 12 og han fortalte hende; at han
var hendes Faders Frænde, en Søn af Rebekka: Da
skyndte hun sig hjem til sin Fader og fortalte ham det"
13 og så snart Laban hørte om sin Søstersøn Jakob,
løb han ham i Møde, omfavnede og kyssede ham og
førte ham hjem til sit Hus. Så fortalte Jakob ham alt,
hvad der var sket; 14 og Laban sagde: "Ja, du er mit
Kød og Blod!" Han blev nu hos ham en Månedstid.
15 Så sagde Laban til Jakob: "Skulde du tjene mig for
intet fordi du er min Frænde? Sig mig. hvad du vil
have i Løn!" 16 Nu havde Laban to Døtre; den ældste
hed Lea, den yngste Rakel; 17 Leas Øjne var matte,
men Rakel havde en dejlig Skikkelse og så dejlig ud,
18 og Jakob elskede Rakel; derfor sagde han: "Jeg vil
tjene dig syv År for din yngste Datter Rakel." 19 Laban
svarede: "Jeg giver hende hellere til dig end til en
fremmed; bliv kun hos mig!" 20 Så tjente Jakob syv
År for Rakel; og de syntes ham kun nogle få Dage,
fordi han elskede hende. 21 Derefter sagde Jakob til
Laban: "Giv mig min Hustru, nu min Tjenestetid er
ude, at jeg kan gå ind til hende!" 22 Så indbød Laban
alle Mændene på Stedet til Gæstebud. 23 Men da
Aftenen kom, tog han sin, Datter Lea og bragte hende
til ham, og han gik ind til hende. 24 Og Laban gav sin
Datter Lea sin Trælkvinde Zilpa til Trælkvinde. 25 Da
det nu om Morgenen viste sig at være Lea, sagde
Jakob til Laban: "Hvad er det, du har gjort imod mig?
Er det ikke for Rakel, jeg, har tjent hos dig? Hvorfor
har, du bedraget mig?" 26 Laban svarede: "Det er ikke
Skik og Brug her til Lands at give den yngste bort før
den ældste; 27 men lad nu Bryllupsugen gå til Ende,
så vil, jeg også give dig hende, imod at du bliver i min
Tjeneste syv År til." 28 Det gik Jakob ind på, og da
Bryllupsugen var til Ende, gav Laban ham sin Datter
Rakel til Hustru. 29 Og Laban gav sin Datter Rakel
sin Trælkvinde Bilha til Trælkvinde. 30 Så gik Jakob
også ind til Rakel, og han elskede Rakel højere end
Lea. Derpå blev han i Labans Tjeneste syv År til. 31
Da HERREN så, at Lea blev tilsidesat, åbnede han
hendes Moderliv, medens Rakel var ufrugtbar. 32 Så
blev Lea frugtsommelig og fødte en Søn, som hun
gav Navnet Ruben; thi hun sagde: "HERREN har set
til min Ulykke; nu vil min Mand elske mig!" 33 Siden
blev hun frugtsommelig igen og fødte en Søn; og
hun sagde: "HERREN hørte, at jeg var tilsidesat, så
gav han mig også ham!" Derfor gav hun ham Navnet
Simeon. 34 Siden blev hun frugtsommelig igen og
fødte en Søn; og hun sagde: "Nu må da endelig
min Mand bolde sig til mig, da jeg har født ham tre
Sønner." Derfor gav hun ham Navnet Levi. 35 Siden
blev hun frugtsommelig igen og fødte en Søn; og hun
sagde:"Nu vil jeg prise HERREN!" Derfor gav hun
ham Navnet Juda. Så fik hun ikke flere Børn.

30 Da Rakel så, at hun ikke fødte Jakob noget
Barn, blev hun skinsyg på sin Søster og sagde
til Jakob: "Skaf mig Børn, ellers dør jeg!" 2 Men Jakob
blev vred på Rakel og sagde: "Er jeg i Guds Sted? Det
er jo ham, der har nægtet dig Livsfrugt!" 3 Så sagde
hun: "Der er min Trælkvinde Bilha; gå ind til hende,
så hun kan føde på mine Knæ og jeg få Sønner ved
hende!" 4 Og hun gav ham sin Trælkvinde Bilha til
Hustru, og Jakob gik ind til hende. 5 Så blev Bilha
frugtsommelig og fødte Jakob en Søn, 6 og Rakel
sagde: "Gud har hjulpet mig til min Ret, han har
hørt min Røst og givet mig en Søn." Derfor gav hun
ham Navnet Dan. 7 Siden blev Rakels Trælkvinde
Bilha frugtsommelig igen og fødte Jakob en anden
Søn; 8 og Rakel sagde: "Gudskampe har jeg kæmpet
med min Søster og sejret." Derfor gav hun ham
Navnet Naftali. 9 Men da Lea så, at hun ikke fik flere
Børn, tog hun sin Trælkvinde Zilpa og gav Jakob
hende til Hustru; 10 og da Leas Trælkvinde Zilpa
fødte Jakob en Søn, 11 sagde Lea: "Hvilken Lykke!"
Derfor gav hun ham Navnet Gad. 12 Siden fødte
Leas Trælkvinde Zilpa Jakob en anden Søn; 13 og
Lea sagde: "Held mig! Kvinderne vil prise mit Held!"
Derfor gav hun ham Navnet Aser. 14 Men da Ruben
engang i Hvedehøstens Tid gik på Marken, fandt han
nogle Kærlighedsæbler og bragte dem til sin Moder
Lea. Da sagde Rakel til Lea: "Giv mig nogle af din
Søns Kærlighedsæbler!" 15 Lea svarede: "Er det ikke
nok, at du har taget min Mand fra mig? Vil du nu også
tage min Søns Kærlighedsæbler?" Men Rakel sagde:
"Til Gengæld for din Søns Kærlighedsæbler må han
ligge hos dig i Nat!" 16 Da så Jakob kom fra Marken
om Aftenen, gik Lea ham i Møde og sagde: "Kom
ind til mig i Nat, thi jeg har købt dig for min Søns
Kærlighedsæbler!" Og han lå hos hende den Nat. 17
Så bønhørte Gud Lea, og hun blev frugtsommelig
og fødte Jakob en femte Søn; 18 og Lea sagde:
"Gud har lønnet mig, fordi jeg gav min Mand min
Trælkvinde." Derfor gav hun ham Navnet Issakar. 19
Siden blev Lea frugtsommelig igen og fødte Jakob
en sjette Søn; 20 og Lea sagde: "Gud har givet mig
en god Gave, nu vil min Mand blive hos mig, fordi
jeg har født ham seks Sønner." Derfor gav hun ham
Navnet Zebulon. 21 Siden fødte hun en Datter, som
hun gav Navnet Dina. 22 Så kom Gud Rakel i Hu, og
Gud bønhørte hende og åbnede hendes Moderliv, 23
så hun blev frugtsommelig og fødte en Søn; og hun

sagde: "Gud har borttaget min Skændsel." 24 Derfor
gav hun ham Navnet Josef; thi hun sagde: "HERREN
give mig endnu en Søn!" 25 Da Rakel havde født
Josef. sagde Jakob til Laban: "Lad mig fare, at jeg
kan drage til min Hjemstavn og mit Land; 26 giv mig
mine Hustruer og mine Børn som jeg har tjent dig
for, og lad mig drage bort; du ved jo selv, hvorledes
jeg har tjent dig!" 27 Men Laban svarede: "Måtte jeg
have fundet Nåde for dine Øjne! Jeg har udfundet, at
HERREN bar velsignet mig for din Skyld." 28 Og han
sagde: "Bestem, hvad du vil have i Løn af mig, så vil
jeg give dig den!" 29 Så sagde Jakob: "Du ved jo
selv, hvorledes jeg har tjent dig, og hvad din Ejendom
er blevet til under mine Hænder; 30 thi før jeg kom,
ejede du kun lidet, men nu har du Overflod; HERREN
har velsignet dig, hvor som helst jeg satte min Fod.
Men når kan jeg komme til at gøre noget for mit eget
Hus?" 31 Laban svarede: "Hvad skal jeg da give dig?"
Da sagde Jakob: "Du skal ikke give mig noget; men
hvis du går ind på, hvad jeg nu foreslår dig, vedbliver
jeg at være Hyrde for dine Hjorde og vogte dem. 32
Jeg vil i Dag gå hele din Hjord igennem og udskille
alle spættede og blakkede Dyr alle de sorte Får og
de blakkede eller spættede Geder skal være min
Løn; 33 i Morgen den Dag skal min Retfærdighed
vidne for mig: Når du kommer og syner den Hjord,
der skal være min Løn, da er alle de" Geder, som
ikke er spættede eller blakkede, og de Får, som ikke
er sorte, stjålet af mig." 34 Laban svarede: "Vel,
lad det blive, som du siger!" 35 Så udskilte han
samme Dag de stribede og blakkede Bukke og de
spættede og blakkede Geder, alle dem der havde
hvide Pletter, og alle de sorte Får og overgav dem til
sine Sønner, 36 og han lod der være tre Dagsrejser
mellem dem og Jakob; og Jakob vogtede Resten
af Labans Hjord. 37 Men Jakob tog friske Grene af
Hvidpopler, Mandeltræer og Plataner og afskrællede
Barken således, at der kom hvide Striber på Grenene;
38 og de afskrællede Grene stillede han op i Trugene
foran Dyrene, i Vandrenderne, hvor Dyrene kom hen
og drak; og de parrede sig, når de kom for at drikke;
39 Dyrene parrede sig foran Grenene og fødte så
stribet, spættet og blakket Afkom. 40 Og Lammene
udskilte Jakob. Og han lod Dyrene vende Hovedet
mod de stribede og alle de sorte dyr i Labans Hjord.
På den Måde fik han sine egne Hjorde, som han ikke
bragte sammen med Labans. 41 Og hver Gang de
kraftige Dyr parrede sig, stillede Jakob Grenene op
foran dem i Vandrenderne, for at de skulde parre sig
foran Grenene; 42 men når det var de svage Dyr,
stillede han dem ikke op; således kom de svage til at
tilhøre Laban, de kraftige Jakob. 43 På den Måde blev
Manden overmåde rig og fik Småkvæg i Mængde,
Trælkvinder og Trælle, Kameler og Æsler.

31 Men Jakob hørte Labans Sønner sige: "Jakob
har taget al vor Faders Ejendom, og deraf har
han skabt sig al den Velstand." 2 Og Jakob læste
i Labans Ansigt, at han ikke var sindet mod ham
som tidligere. 3 Da sagde HERREN til Jakob: "Vend
tilbage til dine Fædres Land og din Hjemstavn, så vil
jeg være med dig!" 4 Så sendte Jakob Bud og lod
Rakel og Lea kalde ud på Marken til sin Hjord; 5 og
han sagde til dem: "Jeg læser i eders Faders Ansigt,
at han ikke er sindet mod mig som tidligere, nu da
min Faders Gud har været med mig; 6 og I ved jo
selv, at jeg har tjent eders Fader af al min Kraft, 7
medens eders Fader har bedraget mig og forandret
min Løn ti Gange; men Gud tilstedte ham ikke at gøre
mig Skade; 8 sagde han, at de spættede Dyr skulde
være min Løn, så fødte hele Hjorden spættet Afkom,
og sagde han, at de stribede skulde være min Løn,
så fødte hele Hjorden stribet Afkom. 9 Således tog
Gud Hjordene fra eders Fader og gav mig dem. 10
Og ved den Tid Dyrene parrede sig, så jeg i Drømme,
at Bukkene, der sprang, var stribede, spættede og
brogede 11 og Guds Engel sagde til mig i Drømme:
Jakob! Jeg svarede: Se, her er jeg! 12 Da sagde
han: Løft dit Blik og se, hvorledes alle Bukkene, der
springer, er stribede, spættede og brogede, thi jeg
har set alt, hvad Laban har gjort imod dig. 13 Jeg
er den Gud, som åbenbarede sig for dig i, Betel,
der, hvor du salvede en Stenstøtte og aflagde mig et
Løfte; bryd op og forlad dette Land og vend tilbage til
din Hjemstavn!" 14 Så svarede Rakel og Lea ham:
"Har vi vel mere Lod og Del i vor Faders Hus? 15 Har
han ikke regnet os for fremmede Kvinder, siden han
solgte os og selv brugte de Penge, han fik for os? 16
Al den Rigdom, Gud har taget fra vor Fader, tilhører
os og vore Børn gør du kun alt, hvad Gud sagde til
dig!" 17 Så satte Jakob sine Børn og sine Hustruer
på Kamelerne 18 og tog alt sit Kvæg med sig, og
al den Ejendom, han havde samlet sig, det Kvæg,
han ejede og havde samlet sig i Paddan-Aram, for at
drage til sin Fader Isak i Kana'ans, Land. 19 Medens
Laban var borte og klippede sine Får, stjal Rakel sin
Faders Husgud. 20 Og Jakob narrede Aramæeren
Laban, idet han ikke lod ham mærke, at han vilde
flygte; 21 og han flygtede med alt, hvad han ejede;
han brød op og satte over Floden og vandrede ad
Gileads Bjerge til. 22 Tredjedagen fik Laban Melding
om, at Jakob var flygtet; 23 han tog da sine Frænder

med sig, satte efter ham så langt som syv Dagsrejser
og indhentede ham: i Gileads Bjerge 24 Men Gud
kom til Aramæeren Laban i en Drøm om Natten og
sagde til ham: "Vogt dig vel for at sige så meget
som et ondt Ord til Jakob!" 25 Da Laban traf Jakob
havde han opslået sit Telt på Bjerget. Laban med
sine Frænder sit i Gileads Bjerge 26 sagde Laban til
Jakob: "Hvad har du gjort! Mig har du narret, og mine
Døtre har du ført bort. som var de Krigsfanger! 27
Hvorfor har du holdt din Flugt hemmelig og narret mig
og ikke meddelt mig det; så jeg kunde tage Afsked
med dig med Lystighed og Sang, med Håndpauker
og Harper? 28 Du lod mig ikke kysse mine Sønner og
Døtre - sandelig, det var dårligt gjort af dig! 29 Det
stod nu i min Magt at handle ilde med dig; men din
Faders Gud sagde til mig i Nat: Vogt dig vel for at
sige så meget som et ondt Ord til Jakob! 30 Nu vel,
så drog du altså bort fordi du længtes så meget efter
din Faders Hus men hvorfor stjal du min Gud?" 31 Da
svarede Jakob Laban: "Jeg var bange; thi jeg tænkte,
du vilde rive dine Døtre fra mig! 32 Men den, hos
hvem du finder din Gud, skal lade sit Liv! Gennemsøg
i vore Frænders Påsyn, hvad: jeg har, og tag, hvad dit
er!" Jakob vidste nemlig ikke, at Rakel havde; stjålet
den. 33 Laban gik nu ind og ledte i Jakobs, i Leas og
i de to Tjenestekvinders Telte men fandt intet; og fra
Leas gik han, til Rakels, Telt. 34 Men Rakel havde
taget Husguden og lagt den i Kamelsadlen og sat sig
på den. Da Laban nu havde gennemsøgt hele Teltet
og intet fundet, 35 sagde hun til sin Fader: "Min Herre
tage mig ikke ilde op, at jeg ikke kan rejse mig for dig,
da det går mig på Kvinders Vis!" Således ledte han
efter Husguden uden at finde den. 36 Da blussede
Vreden op i Jakob, og han gik i Rette med Laban; og
Jakob sagde til Laban: "Hvad er min Brøde, og hvad
er min Synd, at du satte efter mig! 37 Du har jo nu
gennemsøgt alle mine Ting! Hvad har du fundet af
alle dine Sager? Læg det frem for mine Frænder og
dine Frænder, at de kan dømme os to imellem! 38 I
de tyve År, jeg har været hos dig, fødte dine Får og
Geder ikke i Utide, din Hjords Vædre fortærede jeg
ikke, 39 det sønderrevne bragte jeg dig ikke, men
erstattede det selv; af min Hånd krævede du, hvad
der blev stjålet både om Dagen og om Natten; 40
om Dagen fortærede Heden mig, om Natten Kulden,
og mine Øjne kendte ikke til Søvn. 41 I tyve År har
jeg tjent dig i dit Hus, fjorten År for dine to Døtre
og seks År for dit Småkvæg, og ti Gange har du
forandret min Løn. 42 Havde ikke min Faders Gud,
Abrahams Gud og Isaks Rædsel, stået mig bi, så
havde du ladet mig gå med tomme Hænder; men
Gud så min Elendighed og mine Hænders Møje, og i
Nat afsagde han sin Kendelse!" 43 Da sagde Laban
til Jakob: "Døtrene er mine Døtre, Sønnerne er mine
Sønner, Hjordene er mine Hjorde, og alt, hvad du
ser, er mit men hvad skulde jeg i Dag kunne gøre
imod mine Døtre eller de Sønner, de har født? 44
Lad os to slutte et Forlig, og det skal tjene til Vidne
mellem os." 45 Så tog Jakob en Sten og rejste den
som en Støtte; 46 og Jakob sagde til sine Frænder:
"Sank Sten sammen!" Og de tog Sten og byggede en
Dysse og holdt Måltid derpå. 47 Laban kaldte den
Jegar-Sahaduta, og Jakob kaldte den Galed. 48 Da
sagde Laban: "Denne Dysse skal i Dag være Vidne
mellem os to!" Derfor kaldte han den Galed 49 og
Mizpa; thi han sagde: "HERREN skal stå Vagt mellem
mig og dig, når vi skilles. 50 Hvis du handler ilde med
mine Døtre eller tager andre Hustruer ved Siden af
dem, da vid, at selv om intet Menneske er til Stede,
er dog Gud Vidne mellem mig og dig!" 51 Og Laban
sagde til Jakob: "Se denne Stendysse og se denne
Stenstøtte, som jeg har rejst mellem mig og dig! 52
Vidne er denne Dysse, og Vidne er denne Støtte på,
at jeg ikke i fjendtlig Hensigt vil gå forbi denne Dysse
ind til dig, og at du heller ikke vil gå forbi den ind til
mig; 53 Abrahams Gud og Nakors Gud, deres Faders
Gud, være Dommer imellem os!" Så svor Jakob ved
sin Fader Isaks Rædsel, 54 og derpå holdt Jakob
Offerslagtning på Bjerget og indbød sine Frænder til
Måltid; og de holdt Måltid og blev på Bjerget Natten
over. 55 Tidligt næste Morgen kyssede Laban sine
Sønner og Døtre, velsignede dem og drog bort; og
Laban vendte tilbage til sin Hjemstavn,

32 men Jakob fortsatte sin Rejse. Og Guds Engle
mødte ham; 2 og da Jakob så dem, sagde
han: "Her er Guds Lejr!" derfor kaldte han Stedet
Mahanajim. 3 Derpå sendte Jakob Sendebud i
Forvejen til sin Broder Esau i Se'irs Land på Edoms
Højslette, 4 og han bød dem: "Sig til min Herre Esau:
Din Træl Jakob lader dig vide, at jeg har levet som
Gæst hos Laban og boet der indtil nu; 5 jeg har
samlet mig Okser, Æsler og Småkvæg, Trælle og
Trælkvinder; og nu sender jeg Bud til min Herre med
Efterretning herom i Håb om at finde Nåde for dine
Øjne!" 6 Men Sendebudene kom tilbage til Jakob og
meldte: "Vi kom til din Broder Esau, og nu drager
han dig i Møde med 400 Mand!" 7 Da blev Jakob
såre forfærdet, og i sin Angst delte han sine Folk,
Småkvæget, Hornkvæget og Kamelerne i to Lejre, 8
idet han tænkte: "Hvis Esau møder den ene Lejr og
slår den, kan dog den anden slippe bort." 9 Derpå

bad Jakob: "Min Fader Abrahams og min Fader Isaks
Gud, HERRE, du, som sagde til mig: Vend tilbage til
dit Land og din Hjemstavn, så vil jeg gøre vel imod
dig! 10 Jeg er for ringe til al den Miskundhed og
Trofasthed, du har udvist mod din Tjener; thi med min
Stav gik jeg over Jordan der, og nu er jeg blevet til to
Lejre; 11 frels mig fra min Broder Esaus Hånd, thi
jeg frygter for, at han skal komme og slå mig, både
Moder og Børn! 12 Du har jo selv sagt, at du vil gøre
vel imod mig og gøre mit Afkom som Havets Sand,
der ikke kan tælles for Mængde!" 13 Og han blev
der om Natten. Af hvad han havde, udtog han så en
Gave til sin Broder Esau, 14 200 Geder og 20 Bukke,
200 Får og 20 Vædre, 15 34 diegivende Kamelhopper
med deres Føl, 40 Køer og 10 Tyre, 20 Aseninder og
10 Æselhingste; 16 han delte dem i flere Hjorde og
overlod sine Trælle dem, idet han sagde til dem: "Gå i
Forvejen og lad en Plads åben mellem Hjordene!" 17
Og han bød den første: "Når min Broder Esau møder
dig og spørger, hvem du tilhører, hvor du skal hen, og
hvem din Drift tilhører, 18 skal du svare: Den tilhører
din Træl Jakob; det er en Gave. han sender min Herre
Esau; selv kommer han bagefter!" 19 Og han bød
den anden og den tredje og alle de andre, der fulgte
med Hjordene, at sige det samme til Esau, når de traf
ham: 20 "Din Træl Jakob kommer selv bagefter!" Thi
han tænkte: "Jeg vil søge at forsone ham ved den
Gave. der drager foran, og først bagefter vil jeg træde
frem for ham; måske han da tager venligt imod mig!"
21 Så drog Gaven i Forvejen, medens han selv blev i
Lejren om Natten. 22 Samme Nat tog han sine to
Hustruer, sine to Trælkvinder og sine elleve Børn og
gik over Jakobs Vadested; 23 han tog dem og bragte
dem over Bækken; ligeledes bragte han alt. hvad han
ejede, over. 24 Men selv blev Jakob alene tilbage. Da
var der en, som brødes, med ham til Morgengry; 25
og da han så, at han ikke kunde få Bugt med ham,
gav han ham et Slag på Hofteskålen; og Jakobs
Hofteskål gik af Led, da han brødes med ham. 26
Da sagde han: "Slip mig, thi Morgenen gryr!" Men
han svarede: "Jeg slipper dig ikke, uden du velsigner
mig!" 27 Så spurgte han: "Hvad er dit Navn?" Han
svarede: "Jakob!" 28 Men han sagde: "Dit Navn skal
ikke mere være Jakob, men Israel; thi du har kæmpet
med Gud og Mennesker og sejret!" 29 Da sagde
Jakob:"Sig mig dit Navn!" Men han svarede: "Hvorfor
spørger du om mit Navn?" Og han velsignede ham
der. 30 Og Jakob kaldte Stedet Peniel, idet han
sagde: "Jeg har skuet Gud Ansigt til Ansigt og har
mit Liv frelst." 31 Og Solen stod op, da han drog
forbi Penuel, og da haltede han på Hoften. 32 Derfor
undlader Israeliterne endnu den Dag i Dag at spise
Hoftenerven, der ligger over Hofteskålen, thi han gav
Jakob et Slag på Hofteskålen, på Hoftenerven.

33 Da Jakob så op, fik han Øje på Esau, der
kom fulgt af 400 Mand. Så delte han Børnene
mellem Lea, Rakel og de to Trælkvinder, 2 idet han
stillede Trælkvinderne med deres Børn forrest, Lea
med hendes Børn længere tilbage og bagest Rakel
med Josef; 3 selv gik han frem foran dem og kastede
sig syv Gange til Jorden, før han nærmede sig sin
Broder. 4 Men Esau løb ham i Møde og omfavnede
ham, faldt ham om Halsen og kyssede ham, og de
græd; 5 og da han så op og fik Øje på Kvinderne og
Børnene, sagde han: "Hvem er det, du har der?" Han
svarede: "Det er de Børn, Gud nådig har givet din
Træl." 6 Så nærmede Trælkvinderne sig med deres
Børn og kastede sig til Jorden, 7 derefter nærmede
Lea sig med sine Børn og kastede sig til Jorden, og
til sidst nærmede Josef og Rakel sig og kastede sig
til Jorden. 8 Nu spurgte han: "Hvad vilde du med hele
den Lejr, jeg traf på?" Han svarede: "Finde Nåde for
min Herres Øjne!" 9 Men Esau sagde: "Jeg har nok,
Broder; behold du, hvad dit er!" 10 Da svarede Jakob:
"Nej, hvis jeg har fundet Nåde for dine Øjne, så tag
imod min Gave! Da jeg så dit Åsyn, var det jo som
Guds Åsyn, og du har taget venligt imod mig! 11 Tag
dog den Velsignelse, som er dig bragt, thi Gud har
været mig nådig, og jeg har fuldt op!" Således nødte
han ham, til han tog det. 12 Derpå sagde Esau: "Lad
os nu bryde op og drage af Sted, og jeg vil drage
foran dig!" 13 Men Jakob svarede: "Min Herre ved jo,
at jeg må tage Hensyn til de spæde Børn og de Får
og Køer, som giver Die; overanstrenger jeg dem blot
en eneste Dag, dør alt Småkvæget. 14 Vil min Herre
drage forud for sin Træl, kommer jeg efter i Ro og
Mag, som det passer sig for Kvæget, jeg har med, og
for Børnene, til jeg kommer til min Herre i Seir." 15 Da
sagde Esau: "Så vil jeg i alt Fald lade nogle af mine
Folk ledsage dig!" Men han svarede: "Hvorfor dog det
måtte jeg blot finde Nåde for min Herres Øjne!" 16
Så drog Esau samme Dag tilbage til Se'ir. 17 Men
Jakob brød op og drog til Sukkot, hvor han byggede
sig et Hus og indrettede Hytter til sit Kvæg; derfor
gav han Stedet Navnet Sukkot. 18 Og Jakob kom på
sin Vandring fra Paddan Aram uskadt til Sikems By i
Kana'ans Land og slog Lejr uden for Byen; 19 og han
købte det Stykke Jord, hvor han havde rejst sit Telt,
af Sikems Pader Hamors Sønner for 100 Kesita 20
og byggede der et Alter, som han kaldte: Gud, Israels
Gud.

34 Da Dina, den Datter, Jakob havde med Lea,
engang gik ud for at besøge Landets Døtre,
2 så Sikem, en Søn af Egnens Høvding, Hivviten
Hamor, hende og greb hende og lå hos hende; og
han krænkede hende; **3** men hans Hjerte hang ved
Jakobs Datter Dina, og han elskede Pigen og talte
godt for hende; **4** og Sikem sagde til sin Fader Hamor:
"Skaf mig den Pige til Hustru!" **5** Jakob hørte, at
han havde skændet hans Datter Dina; men da hans
Sønner dengang var med hans Kvæg på Marken, tav
han, til de kom hjem. **6** Sikems Fader Hamor gik nu til
Jakob for at tale med ham. **7** Men da Jakobs Sønner
hørte det, kom de hjem fra Marken; og Mændene
græmmede sig og var såre opbragte, fordi han havde
øvet Skændselsdåd i Israel ved at ligge hos Jakobs
Datter; thi sligt bør ikke ske. **8** Og Hamor talte med
dem og sagde: "Min Søn Sikems Hjerte hænger ved
eders Datter; giv ham hende til Hustru **9** og indgå
Svogerskab med os; giv os eders Døtre og gift eder
med vore Døtre; **10** tag Ophold hos os, og Landet
skal stå eder åbent; slå eder ned og drag frit omkring
og saml eder Ejendom der!" **11** Og Sikem sagde til
hendes Fader og Brødre: "Måtte jeg finde Nåde for
eders Øjne! Alt, hvad I kræver, vil jeg give **12** forlang
så høj en Brudesum og Gave, I vil; jeg giver, hvad I
kræver, når I blot vil give mig Pigen til Hustru!" **13** Da
gav Jakobs Sønner Sikem og hans Fader Hamor et
listigt Svar, fordi. han havde skændet deres Søster
Dina, **14** og sagde til dem: "Vi er ikke i Stand til at give
vor Søster til en uomskåren Mand, thi det holder vi
for en Skændsel. **15** Kun på det Vilkår vil vi føje eder,
at I bliver som vi og lader alle af Mandkøn iblandt
eder omskære; **16** i så Fald vil vi give eder vore Døtre
og ægte eders Døtre og bosætte os iblandt eder,
så vi bliver eet Folk; **17** men hvis I ikke vil høre os
og lade eder omskære, så tager vi vor Datter og
drager bort" **18** Deres Tale tyktes Hamor og Sikem,
Hamors Søn, god; **19** og den unge Mand tøvede ikke
med at gøre således, thi han var indtaget i Jakobs
Datter, og han var den, der havde mest at sige i sin
Faders Hus **20** og Harnor og hans Søn Siken gik til
deres Bys Port og sagde til, Mændene i deres By: **21**
"Disse Mænd er os velsindede; lad dem bosætte sig
og drage frit om her i Landet, der er jo Plads nok til
dem i Landet; deres Døtre vil vi tage til Hustruer og
give dem vore Døtre til Hustruer! **22** Men kun på det
Vilkår vil Mændene føje os og bosætte sig hos os,
så vi kan blive eet Folk, at alle af Mandkøn hos os
lader sig omskære, således som de er omskårne. **23**
Deres Hjorde og deres Gods og alt deres Kvæg bliver
jo dog vort; lad os derfor føje dem, så de kan blive
boende hos os!" **24** Så adlød de Hamor og hans Søn
Sikem, så mange som færdedes i hans Bys Port, og
alle af Mandkøn, alle, som færdedes i hans Bys Port,
lod sig omskære. **25** Men Tredjedagen, da de havde
Sårfeber, tog Jakobs to Sønner Simeon og Levi,
Dinas Brødre, hver sit Sværd, trængte ind i Byen,
uden at nogen anede Uråd, og slog alle Mændene
ihjel **26** og dræbte Hamor og hans Søn Sikem med
Sværdet, tog Dina ud af Sikems Hus og drog bort.
27 Så kastede Jakobs Sønner sig over de faldne
og plyndrede Byen, fordi de havde skændet deres
Søster; **28** deres Småkvæg, Hornkvæg og Æsler,
både hvad der var i Byen og på Markerne, tog de med
sig, **29** og al deres Ejendom og alle deres Børn og
Kvinder førte de bort som Bytte, og de udplyndrede
Byen for alt, hvad der var der. **30** Men Jakob sagde til
Simeon og Levi: "I styrter mig i Ulykke ved at lægge
mig for Had hos Landets Indbyggere, Kana'anæerne
og Perizziterne; thi jeg råder kun over få Folk; samler
de sig mod mig og slår mig, så er det ude med mig
og mit Hus!" **31** Men de svarede: "Skal han behandle
vor Søster som en Skøge!"

35 Derpå sagde Gud til Jakob: "Drag op til Betel
og bliv der og byg der et Alter for Gud, som
åbenbarede sig for dig, da du flygtede for din Broder
Esau!" **2** Jakob sagde da til sit Hus og alle sine Folk:
"Skaf de fremmede Guder, der findes hos eder, bort,
rens eder og skift Klæder, **3** og lad os drage op til
Betel, for at jeg der kan bygge et Alter for Gud, der
bønhørte mig i min Trængselstid og var med mig på
den Vej, jeg vandrede!" **4** De gav så Jakob alle de
fremmede Guder, de førte med sig, og alle de Ringe,
de havde i Ørene, og han gravede dem ned under
Egen ved Sikem. **5** Derpå brød de op; og en Guds
Rædsel kom over alle Byerne rundt om, så de ikke
forfulgte Jakobs Sønner. **6** Og Jakob kom med alle
sine Folk til Luz i Kana'ans Land, det er Betel; **7** og
han byggede et Alter der og kaldte Stedet: Betels
Gud, thi der havde Gud åbenbaret sig for ham, da han
flygtede for sin Broder. **8** Så døde Rebekkas Amme
Debora, og hun blev jordet neden for Betel under
Egen; derfor kaldte han den Grædeegen. **9** Gud
åbenbarede sig atter for Jakob efter hans Hjemkomst
fra Paddan Aram og velsignede ham; **10** og Gud
sagde til ham: "Dit Navn er Jakob; men herefter skal
du ikke mere hedde Jakob; Israel skal være dit Navn!"
Og han gav ham Navnet Israel. **11** Derpå sagde Gud
til ham: "Jeg er Gud den Almægtige! Bliv frugtbar og
mangfoldig! Et Folk, ja Folk i Hobetal skal nedstamme
fra dig, og. Konger skal udgå af din Lænd; **12** det

Land, jeg gav Abraham og Isak, giver jeg dig, og dit
Afkom efter dig giver jeg Landet!" 13 Derpå for Gud
op fra ham på det Sted, hvor han havde talet med
ham; 14 og Jakob rejste en Støtte på det Sted, hvor
han havde talet med ham, en Stenstøtte, og hældte et
Drikofer over den og udgød Olie på den. 15 Og Jakob
kaldte det Sted, hvor Gud havde talet med ham,
Betel. 16 Derpå brød de op fra Betel, Da de endnu var
et Stykke Vej fra Efrat, skulde Rakel føde, og hendes
Fødselsveer var hårde. 17 Midt under hendes hårde
Fødselsveer sagde Jordemoderen til hende: "Frygt
ikke, thi også denne Gang får du en Søn!" 18 Men
da hun droges med Døden thi det kostede hende
Livet gav hun ham Navnet Ben'oni; men Faderen
kaldte ham Benjamin". 19 Så døde Rakel og blev
jordet på Vejen til Efrat, det er Betlehem; 20 og Jakob
rejste en Stenstøtte på hendes Grav; det er Rakels
Gravstøtte, som står endnu den Dag i Dag. 21 Derpå
brød Israel op og opslog sit Telt hinsides Migdal Eder.
22 Men medens Israel boede i den Egn, gik Ruben
hen og lå hos sin Faders Medhustru Bilha; og det kom
Israel for Øre. Jakobs Sønner var tolv i Tal; 23 Leas
Sønner: Ruben, Jakobs førstefødte, Simeon, Levi,
Juda, Issakar og Zebulon; 24 Rakels Sønner: Josef
og Benjamin; 25 Rakels Trælkvinde Bilhas Sønner:
Dan og Naftali; 26 Leas Trælkvinde Zilpas Sønner:
Gad og Aser. Det var Jakobs Sønner, der fødtes ham
i Paddan Aram. 27 Og Jakob kom til sin Fader Isak i
Mamre i Kirjat Arba, det er Hebron, hvor Abraham og
Isak havde levet som fremmede. 28 Isaks Leveår var
180; 29 så gik Isak bort; han døde og samledes til sin
Slægt, gammel og mæt af Dage. Og hans Sønner
Esau og Jakob jordede ham,

36 Dette er Esaus, det er Edoms, Slægtsbog. 2
Esau tog sine Hustruer af Kana'ans Døtre: Ada,
en Datter af Hetiten Elon, Oholibama, en Datter
af Ana, Hivviten Zibons Søn, 3 og Ismaels Datter
Basemat, Søster til Nebajot. 4 Ada fødte Esau Elifaz,
Basemat fødte Reuel, 5 og Obolibama fødte Jeusj,
Jalam og Kora. Det var Esaus Sønner, der fødtes ham
i Kana'ans Land. 6 Derpå tog Esau sine Hustruer sine
Sønner og Døtre, hele sin Husstand, sit Kvæg og al
den Ejendom, han havde samlet sig i Kana'ans Land,
og drog til Landet lige over for sin Broder Jakob; 7
deres Gods var for meget til, at de kunde bo sammen,
og deres. Udlændigheds Land kunde ikke rumme
dem, så store var deres. Hjorde; 8 og Esau bosatte sig
i Seirs. Bjerge; Esau, det er Edom. 9 Dette er Esaus
Slægtebog, han, som var Stamfader til Edomiterne i
Seirs Bjerge. 10 Følgende var Esaus Sønners Navne:
Elifaz, en Søn af Esaus Hustru Ada, og Reuel, en
Søn af Esaus Hustru Basemat. 11 Elifazs Sønner var
Teman, Omar, Zefo, Gatam og Kenaz. 12 Timna, som
var Esaus Søn Elifazs Medhustru, fødte ham Amalek.
Det var Esaus Hustru Adas Sønner. 13 Følgende var
Reuels Sønner: Nahat, Zera, Sjamma og Mizza. Det
var Esaus Hustru Basemats Sønner. 14 Følgende var
Sønner af Esaus Hustru Oholibama, Datter af Zibons
Søn Ana; hun fødte for Esau: Jeusj, Jalam og Kora.
15 Følgende var Esaus Sønners Stammehøvdinger:
Elifaz's, Esaus førstefødtes, Sønner: Høvdingeroe
Teman, Omar, Zefo, Henaz, 16 Kora, Gatam og
Amalek. Det var de fra Elifaz stammende Høvdinger i
Edoms Land; det var Adas Sønner. 17 Følgende var
Esaus Søn Reuels Sønner: Høvdingerne Nahat, Zera,
Sjamma og Mizza. Det var de fra Reuel stammende
Høvdinger i Edoms Land; det var Esaus Hustru
Basemats Sønner. 18 Følgende var Esaus Hustru
Oholibamas Sønner: Høvdingerne Jeusj, Jalam og
Kora. Det var de Høvdinger, der stammede fra
Oholibama, Esaus Hustru, Anas Datter. 19 Det var
Esaus Sønner, og det var deres Stammehøvdinger;
det var Edom. 20 Følgende var Horiten Seirs Sønner,
Landets oprindelige Befolkning: Lotan, Sjobal, Zibon,
Ana, 21 Disjon, Ezer og Risjon. Det var Horiternes
Stammebøvdinger, Seirs Sønner i Edoms Land. 22
Lotans Sønner var Hori og Hemam, og Lotans Søster
var Timna. 23 Følgende var Sjobals Sønner: Alvan,
Manahat, Ebal, Sjefo og Onam. 24 Følgende var
Zibons Sønner: Aja og Ana. Det var denne Ana, som
fandt de varne Kilder i Ørkenen, da han vogtede sin
Fader Zibons Æsler. 25 Følgende var Anas Børn:
Disjon og Oholibama, Anas Datter. 26 Følgende
var Disjons Sønner: Hemdan, Esjban, Jitran og
Keran. 27 Følgende var Ezers Sønner: Bilhan, Zåvan
og Akan. 28 Følgende var Risjons Sønner: Uz og
Aran. 29 Følgende var Horiternes Stammehøvdinger:
Høvdingerne Lotan, Sjobal, Zibon, Ana, 30 Disjon,
Ezer og Risjon. Det var Horiternes Stammehøvdinger
efter deres Stammer i Seirs Land. 31 Følgende var de
Konger, der herskede i Edoms Land, før Israeliterne
fik Konger: 32 Bela, Beors Søn, herskede i Edom;
hans By hed Dinbaba. 33 Da Bela døde, blev Jobab,
Zeras Søn fra Bozra, Konge i hans Sted. 34 Da
Jobab døde, blev Husjam fra Temaniternes Land
Konge i hans Sted. 35 Da Husjam døde, blev Hadad,
Bedads Søn, Kongei hans Sted; det var ham, der
slog Midjaniterne på Moabs Slette; hans By hed
Avit. 36 Da Hadad døde, blev Samla fra Masreka
Konge i hans Sted. 37 Da Samla døde, blev Sjaul
fra Rehobot ved Floden Konge i hans Sted. 38 Da

Sjaul døde, blev Bål Hanan, Akbors Søn, Konge i
hans Sted. 39 Da Bål Hanan, Akbors Søn, døde,
blev Hadar Konge i hans Sted; hans By hed Pau,
og hans Hustru hed Mehetabel, en Datter af Matred,
en Datter af Mezahab. 40 Følgende var Navnene
på Esaus Stammehøvdinger efter deres Slægter,
Bosteder og Navne: Høvdingerne Timna, Alva, Jetet,
41 Oholibama, Ela, Pinon, 42 Kenaz, Teman, Mibzar
43 Magdiel og Iram. Det var Edoms Stammehøvdinger
efter deres Boliger i det Land, de fik i Eje. Det var
Esau, Edoms Fader.

37 Men Jakob blev boende i sin Faders
Udlændigheds Land, i Kana'ans Land 2 Dette er
Jakobs Slægtebog. Da Josef var sytten År gammel,
vogtede han Småkvæget sammen med sine Brødre;
som Dreng var han hos sin Faders Hustruer Bilhas
og Zilpas Sønner, og han bragte ondt Rygte om dem
til deres Fader. 3 Israel elskede Josef fremfor alle
sine andre Sønner, fordi han var hans Alderdoms
Søn, og han lod gøre en fodsid Kjortel med Ærmer
til ham. 4 Men da hans Brødre så, at deres Fader
foretrak ham for alle sine andre Sønner, fattede de
Nag til ham og kunde ikke tale venligt til ham. 5 Men
Josef havde en Drøm, som han fortalte sine Brødre,
og som yderligere øgede deres Had til ham. 6 Han
sagde til dem "Hør dog, hvad jeg har drømt! 7 Se, vi
bandt Neg ude på Marken, og se, mit Neg rejste sig
op og blev stående, medens eders Neg stod rundt
omkring og bøjede sig for det!" 8 Da sagde hans
Brødre til ham: "Vil du måske være vor Konge eller
herske over os?" Og de hadede ham endnu mere
for hans Drømme og hans Ord. 9 Men han havde
igen en Drøm, som han fortalte sine Brødre; han
sagde: "Jeg har haft en ny Drøm, og se, Sol og Måne
og elleve Stjerner bøjede sig for mig!" 10 Da han
fortalte sin Fader og sine Brødre det, skændte hans
Fader på ham og sagde: "Hvad er det for en Drøm,
du der har haft Skal virkelig jeg, din Moder og dine
Brødre komme og bøje os til Jorden for dig?" 11 Og
hans Brødre fattede Avind til ham, men hans Fader
gemte det i sit Minde. 12 Da hans Brødre engang
var gået hen for at vogte deres Faders Småkvæg
ved Sikem, 13 sagde Israel til Josef: "Dine Brødre
vogter jo Kvæg ved Sikem; kom, jeg vil sende dig til
dem!" Han svarede: "Her er jeg!" 14 Så sagde Israel
til ham: "Gå hen og se, hvorledes det står til med
dine Brødre og Kvæget, og bring mig Bud tilbage!"
Israel sendte ham så af Sted fra Hebrons Dal, og
han kom til Sikem. 15 Som han nu flakkede om på
Marken, var der en Mand, som traf ham og spurgte:
"Hvad søger du efter?" 16 Han svarede: "Efter mine
Brødre; sig mig, hvor de vogter deres Kvæg!" 17 Da
sagde Manden: "De er draget bort herfra, thi jeg hørte
dem sige: Lad os gå til Dotan!" Så gik Josef efter sine
Brødre og fandt dem i Dotan. 18 Men da de så ham
langt borte, før han endnu var kommet hen til dem,
lagde de Råd op om at dræbe ham 19 og sagde til
hverandre: "Se, der kommer den Drømmemester!
20 Kom, lad os slå ham ihjel og kaste ham i en
Cisterne og sige, at et vildt Dyr har ædt ham; så skal
vi se, hvad der kommer ud af hans Drømme!" 21
Men da Ruben hørte det, vilde han redde ham af
deres Hånd og sagde: "Lad os ikke tage hans Liv!"
22 Og Ruben sagde til dem: "Udgyd dog ikke Blod!
Kast ham i Cisternen her på Marken, men læg ikke
Hånd på ham!" Han vilde nemlig redde ham af deres
Hånd og bringe ham tilbage til Faderen. 23 Da Josef
nu kom hen til sine Brødre, rev de hans Kjortel af
ham, Ærmekjortelen, han havde på, 24 tog ham og
kastede ham i Citernen; men Cisternen var tom, der
var intet Vand i den. 25 Derpå satte de sig til at holde
Måltid. Og da de så op, fik de Øje på en Karavane af
Ismaeliter, der kom fra Gilead, og deres Kameler var
belæssede med Tragakantgummi, Mastiksbalsam og
Cistusharpiks, som de var på Vej til Ægypten med.
26 Så sagde Juda til sine Brødre: "Hvad vinder vi
ved at slå vor Broder ihjel og skjule Mordet? 27 Lad
os hellere sælge ham til Ismaeliterne og ikke lægge
Hånd på ham; han er jo dog vor Broder, vort Kød og
Blod!" Og hans Brødre gik ind på Forslaget. 28 Da nu
midjanitiske Købmænd kom der forbi, trak de Josef
op af Cisternen. Og de solgte Josef til Ismaeliterne for
tyve Sekel Sølv, og disse bragte ham så til Ægypten.
29 Da Ruben nu kom tilbage til Cisternen, se, da var
Josef der ikke. Så sønderrev han sine Klæder 30
og gik tilbage til sine Brødre og sagde: "Drengen er
borte! Hvad skal jeg dog gøre!" 31 Så tog de Josefs
Kjortel og dyppede den i Blodet af en Gedebuk, som
de slagtede; 32 og de sendte Ærmekjortelen hjem
til deres Fader med det Bud: "Den har vi fundet se
efter, om det ikke er din Søns Kjortel!" 33 Da så han
efter og udbrød: "Det er min Søns Kjortel! Et vildt
Dyr har ædt ham! Josef er visselig revet ihjel!" 34 Så
sønderrev Jakob sine Klæder og bandt Sæk om sine
Lænder, og han sørgede over sin Søn i mange Dage.
35 Og skønt alle hans Sønner og Døtre kom til ham
for at trøste ham, vilde han ikke lade sig trøste, men
sagde: "Nej, i min Sørgedragt vil jeg stige ned til min
Søn i Dødsriget!" Og hans Fader begræd ham. **(Sheol h7585)** 36 Men Midjaniterne solgte ham I Ægypten til
Faraos Hofmand Potifar, Livvagtens Øverste.

38 Ved den Tid forlod Juda sine Brødre og sluttede
sig til en Mand fra Adullam ved Navn Hira. **2**
Der så Juda en Datter af Kana'anæeren Sjua, og
han tog hende til Ægte og gik ind til hende. **3** Hun
blev frugtsommelig og fødte en Søn, som hun gav
Navnet Er; **4** siden blev hun frugtsommelig igen og
fødte en Søn, som hun gav Navnet Onan; **5** og hun
fødte endnu en Søn, som hun gav Navnet Sjela; da
hun fødte ham, var hun i, Kezib. **6** Juda tog Er, sin
førstefødte, en Hustru, der hed Tamar. **7** Men Er,
Judas førstefødte, vakte HERRENs Mishag, derfor
lod HERREN ham dø. **8** Da sagde Juda til Onan:
"Gå ind til din Svigerinde og indgå Svogerægteskab
med hende for at skaffe din Broder Afkom!" **9** Men
Onan, som vidste, at Afkommet ikke vilde blive hans,
lod, hver Gang han gik ind til sin Svigerinde, sin Sæd
spildes på Jorden for ikke at skaffe sin Broder Afkom.
10 Denne hans Adfærd vakte HERRENs Mishag,
derfor lod han også ham dø. **11** Da sagde Juda til sin
Sønnekone Tamar: "Bliv som Enke i din Faders Hus,
til min Søn Sjela bliver voksen!" Thi han var bange
for, at han også skulde dø ligesom sine Brødre. Så
gik Tamar hen og blev i sin Faders Hus. **12** Lang Tid
efter døde Judas Hustru, Sjuas Datter; og da Juda
var hørt op at sørge over hende, rejste han med sin
Ven, Hira fra Adullam, up til dem, der klippede hans
Får i Timna. **13** Og da Tamar fik at vide, at hendes
Svigerfader var på Vej op til Fåreklipningen i Timna,
14 aflagde hun sine Enkeklæder, hyllede sig i et Slør,
så det skjulte hende, og satte sig ved indgangen til
Enajim ved Vejen til Timna; thi hun så, at hun ikke
blev givet Sjela til Ægte, skønt han nu var voksen. **15**
Da nu Juda så hende, troede han, det var en Skøge;
hun havde jo tilhyllet sit Ansigt; **16** og han bøjede af
fra Vejen og kom hen til hende og sagde: "Lad mig
gå ind til dig!" Thi han vidste ikke, at det var hans
Sønnekone. Men hun sagde: "Hvad giver du mig
derfor!" **17** Han svarede: "Jeg vil sende dig et Gedekid
fra Hjorden!" Da sagde hun: "Ja, men du skal give
mig et Pant, indtil du sender det!" **18** Han spurgte:
"Hvad skal jeg give dig i Pant?" Hun svarede: "Din
Seglring, din Snor og din Stav, som du har i Hånden!"
Så gav han hende de tre Ting og gik ind til hende,
og hun blev frugtsommelig ved ham. **19** Derpå gik
hun bort, tog Sløret af og iførte sig sine Enkeklæder.
20 Imidlertid sendte Juda sin Ven fra Adullam med
Gedekiddet for at få Pantet tilbage fra Kvinden; men
han fandt hende ikke. **21** Han spurgte da Folkene
på Stedet: "Hvor er den Skøge, som sad på Vejen
ved Enajim?" Og de svarede: "Her har ikke været
nogen Skøge!" **22** Så vendte han tilbage til Juda og
sagde: "Jeg fandt hende ikke, og Folkene på Stedet
siger, at der har ikke været nogen Skøge." **23** Da
sagde Juda: "Så lad hende beholde det, hellere end
at vi skal blive til Spot; jeg har nu sendt det Kid, men
du fandt hende ikke." **24** En tre Måneders Tid efter
meldte man Juda: "Din Sønnekone Tamar har øvet
Utugt og er blevet frugtsommelig!" Da sagde Juda:
"Før hende ud, for at hun kan blive brændt!" **25** Men
da hun førtes ud, sendte hun Bud til sin Svigerfader
og lod sige: "Jeg er blevet frugtsommelig ved den
Mand, som ejer disse Ting." Og hun lod sige: "Se
dog efter, hvem der ejer denne Ring, denne Snor og
denne Stav!" **26** Da Juda havde set efter, sagde han:
"Retten er på hendes Side og ikke på min, fordi jeg
ikke gav hende til min Søn Sjela!" Men siden havde
han ikke Omgang med hende. **27** Da Tiden kom, at
hun skulde føde, se, da var der Tvillinger i hendes
Liv. **28** Under Fødselen stak der en Hånd frem, og
Jordemoderen tog og bandt en rød Snor om den, idet
hun sagde: "Det var ham, der først kom frem." **29**
Men han trak Hånden tilbage. og Broderen kom frem;
så sagde hun: "Hvorfor bryder du frem? For din Skyld
er der sket et Brud. Derfor gav man ham Navnet
Perez. **30** Derefter kom Broderen med den røde snor
om Hånden frem, og ham kaldte man Zera.

39 Da Josef var bragt ned til Ægypten, blev han af
Ismaeliterne, der havde bragt ham derned, solgt
til Faraos Hofmand Potifar, Livvagtens Øverste, en
Ægypter. **2** Men HERREN var med Josef, så Lykken
fulgte ham. Han var i sin Herre Ægypterens Hus; **3**
og hans Herre så, at HERREN var med ham, og at
HERREN lod alt, hvad han foretog sig, lykkes for
ham. **4** Således fandt Josef Nåde for hans Øjne og
kom til at gå ham til Hånde; og han satte ham over sit
Hus og gav alt, hvad han ejede, i hans Hånd; **5** og fra
det Øjeblik han satte ham over sit Hus og alt, hvad
han ejede, velsignede HERREN Ægypterens Hus
for Josefs Skyld, og HERRENs Velsignelse hvilede
over alt, hvad han ejede, både inde og ude; **6** og
han betroede alt, hvad han ejede, til Josef, og selv
bekymrede han sig ikke om andet end den Mad, han
spiste. Men Josef havde en smuk Skikkelse og så
godt ud. **7** Nu hændte det nogen Tid derefter, at hans
Herres Hustru kastede sine Øjne på Josef og sagde:
"Kom og lig hos mig!" **8** Men han vægrede sig og
sagde til sin Herres Hustru: "Se, min Herre bekymrer
sig ikke om noget i Huset, men alt, hvad han ejer, har
han givet i min Hånd; **9** han har ikke større Magt i
Huset end jeg, og han har ikke unddraget mig noget
som helst undtagen dig, fordi du er hans Hustru hvor

skulde jeg da kunne øve denne store Misgerning og
synde mod Gud!" 10 Og skønt hun Dag efter Dag
talte Josef til, vilde han dog ikke føje hende i at ligge
hos hende og have med hende at gøre. 11 Men en
Dag han kom ind i Huset for at gøre sin Gerning, og
ingen af Husfolkene var til Stede i Huset, 12 greb hun
fat i hans Kappe og sagde: "Kom og lig hos mig!"
Men han lod Kappen blive i hendes Hånd og flygtede
ud af Huset. 13 Da hun nu så, at han havde ladet
hende beholde Kappen og var flygtet ud af Huset, 14
kaldte hun på sine Husfolk og sagde til dem: "Her kan
I se! Han har bragt os en Hebræer til at drive Spot
med os! Han kom ind til mig og vilde ligge hos mig,
men jeg råbte af alle Kræfter, 15 og da han hørte, at
jeg gav mig til at råbe, lod han sin Kappe blive hos
mig og flygtede ud af Huset!" 16 Så lod hun Kappen
blive liggende hos sig, indtil hans Herre kom hjem,
17 og sagde så det samme til ham: "Den hebraiske
Træl, du bragte os til at drive Spot med os, kom ind
til mig; 18 men da jeg gav mig til at råbe, lod han
sin Kappe blive hos mig og flygtede ud af Huset."
19 Da hans Herre hørte sin Hustrus Ord: "Således
har din Træl behandlet mig!" blussede Vreden op i
ham; 20 og Josefs Herre tog ham og kastede ham i
Fængsel der, hvor Kongens Fanger sad fængslet.
Således kom Josef i Fængsel. 21 Men HERREN var
med Josef og skaffede ham Yndest og lod ham finde
Nåde hos Fængselets Overopsynsmand, 22 så at
han gav ham Opsyn over alle Fangerne i Fængselet,
og han sørgede for alt, hvad der skulde gøres der. 23
Fængselets Overopsynsmand førte ikke Tilsyn med
noget som helst af, hvad der var lagt i Josefs Hånd,
eftersom HERREN var med ham og lod alt, hvad han
foretog sig, lykkes.

40 Nogen Tid efter hændte det, at Ægypterkongens
Mundskænk og Bager forbrød sig mod deres
Herre Ægypterkongen, 2 og Farao vrededes på sine
to Hofmænd, Overmundskænken og Overbageren, 3
og lod dem sætte i Forvaring i Livvagtens Øverstes
Hus, i samme Fængsel, hvor Josef sad fængslet; 4
og Livvagtens Øverste gav dem Josef til Opvartning,
og han gik dem til Hånde. Da de nu havde været i
Forvaring en Tid lang, 5 drømte Ægypterkongens
Mundskænk og Bager, som sad i Fængselet, samme
Nat hver sin Drøm med sin særlige Betydning. 6 Da
Josef om Morgenen kom ind til Faraos Hofmænd,
der sammen med ham var i Forvaring i hans Herres
Hus, og så, at de var nedslåede, 7 spurgte han dem:
"Hvorfor ser I så ulykkelige ud i Dag?" 8 Besvarede:
"Vi har haft en Drøm, og her er ingen, som kan tyde
den." Da sagde Josef til dem: "Er det ikke Guds Sag
at tyde Drømme? Fortæl mig det da!" 9 Så fortalte
Overmundskænken Josef sin Drøm og sagde: "Jeg
så i Drømme en Vinstok for mig; 10 på Vinstokken
var der tre Ranker, og næppe havde den sat Skud.
før Blomsterne sprang ud, og Klaserne bar modne
Druer; 11 og jeg havde Faraos Bæger i Hånden og tog
Druerne og pressede dem i Faraos Bæger og rakte
Farao det." 12 Da sagde Josef: "Det skal udtydes
således: De tre Ranker betyder tre Dage; 13 om tre
Dage skal Farao løfte dit Hoved og genindsætte dig i
dit Embede, så du atter rækker Farao Bægeret som
før, da du var hans Mundskænk. 14 Vilde du nu blot
tænke på mig, når det går dig vel, og vise mig Godhed
og omtale mig for Farao og således hjælpe mig ud af
dette Hus; 15 thi jeg er stjålet fra Hebræernes Land
og har heller ikke her gjort noget, de kunde sætte mig
i Fængsel for." 16 Da nu Overbageren så, at Josef
gav Mundskænken en gunstig Tydning, sagde han til
ham: "Jeg havde en lignende Drøm: Se, jeg bar tre
Kurve Hvedebrød på mit Hoved. 17 I den øverste
Kurv var der alle Hånde Bagværk til Faraos Bord,
men Fuglene åd det af Kurven på mit Hoved!" 18 Da
sagde Josef: "Det skal udtydes således: De tre Kurve
betyder tre Dage; 19 om tre Dage skal Farao løfte dit
Hoved og hænge dig op på en Pæl, og Fuglene skal
æde Kødet af din Krop!" 20 Tre Dage efter, da det var
Faraos Fødselsdag, gjorde han et Gæstebud for alle
sine Tjenere, og da løftede han Overmundskænkens
og Overbagerens, Hoveder iblandt sine Tjenere. 21
Overmundskænken genindsatte han i hans Embede,
så han atter rakte Farao Bægeret, 22 og Overbageren
lod han hænge, som Josef havde tydet det for dem.
23 Men Overmundskænken tænkte ikke på Josef; han
glemte ham.

41 To År senere hændte det, at Farao havde en
drøm. Han drømte, at han stod ved Nilen; 2
og se, op af Floden steg der syv smukke og fede
Køer, som gav sig til at græsse i Engen; 3 efter dem
steg der syv andre Køer op af Nilen, usle at se til og
magre, og de stillede sig ved Siden af de første Køer
på Nilens Bred; 4 og de usle og magre Køer åd de
syv smukke og fede Køer. Så vågnede Farao. 5 Men
han sov ind og havde en Drøm og så syv tykke og
gode Aks skyde frem på et og samme Strå; 6 men
efter dem volksede der syv golde og vindsvedne Aks
frem; 7 og de golde Aks slugte de syv tykke og fulde
Aks. Så vågnede Farao, og se, det var en Drøm.
8 Men om Morgenen var hans Sind uroligt; og han
sendte Bud efter alle Ægyptens Tegnsudlæggere og

Vismænd og fortalte dem sin Drøm, men ingen kunde
tyde den for Farao. 9 Da sagde Overmundskænken
til Farao: "Jeg må i Dag minde om mine Synder. 10
Den Gang Farao vrededes på sine Tjenere og lod
dem sætte i Forvaring i Livvagtens Øverstes Hus,
mig og Overbageren, 11 da drømte vi engang samme
Nat hver en Drøm med sin særlige Betydning. 12
Sammen med os var der en Hebraisk Yngling, som
var Træl hos Livvagtens Øverste, og da vi fortalte
ham vore Drømme, tydede han dem for os, hver på
sin Måde; 13 og som han tydede dem for os, således
gik det: Jeg blev indsat i mit Embede, og Bageren
blev hængt." 14 Da sendte Farao Bud efter Josef,
og man fik ham hurtigt ud af Fangehullet; og efter
at have ladet sig rage og skiftet Klæder fremstillede
han sig for Farao. 15 Så sagde Farao til Josef: "Jeg
har haft en Drøm, som ingen kan tyde; og nu har jeg
hørt om dig, at du kun behøver at høre en Drøm,
så kan du tyde den." 16 Josef svarede Farao: "Ikke
jeg men Gud vil give Farao et gunstigt Svar!" 17 Da
sagde Farao til Josef: "Jeg drømte, at jeg stod på
Nilens Bred; 18 og se, op af Floden steg der syv
fede og smukke Køer, som gav sig til at græsse i
Engen; 19 efter dem steg der syv andre Køer op,
ringe, såre usle og magre, så usle Dyr har jeg ikke
set nogensteds i Ægypten; 20 og de magre og usle
Køer åd de syv første, fede Køer; 21 men da de
havde slugt dem, var det ikke til at kende på dem;
de så lige så usle ud som før. Så vågnede jeg. 22
Men jeg sov atter ind og så i Drømme syv fulde
og gode Aks skyde frem på et og samme Strå; 23
men efter dem voksede der syv udtørrede, golde og
vindsvedne Aks frem, 24 og de golde Aks slugte de
syv gode Aks. Det fortalte jeg mine Tegnsudlæggere,
men ingen kunde forklare mig det." 25 Da sagde
Josef til Farao: "Faraos Drømme betyder begge det
samme, og Gud har kundgjort Farao, hvad han vil
gøre. 26 De syv gode Køer betyder syv År; de syv
gode Aks betyder ligeledes syv År; det er en og
samme Drøm. 27 Og de syv magre og usle Køer, der
steg op efter dem, betyder syv År, og de syv golde
og vindsvedne Aks betyder syv Hungersnødsår. 28
Det var det, jeg mente, når jeg sagde til Farao: Hvad
Gud vil gøre, har han ladet Farao skue! 29 Se, der
kommer syv År med stor Overflod i hele Ægypten;
30 men efter dem kommer der syv Hungersnødsår,
og man skal gemme al Overfloden i Ægypten; og
Hungersnøden skal hærge Jorden, 31 så man intet
mærker til Overfloden på Jorden på Grund af den
påfølgende Hungersnød; thi den bliver såre hård. 32
Men at Drømmen gentog sig to Gange for Farao,
betyder, at Sagen er fast besluttet af Gud, og at
han snart vil lade det ske. 33 Men nu skulde Farao
udse sig en indsigtsfuld og klog Mand og sætte ham
over Ægypten, 34 og Farao skulde tage og indsætte
Tilsynsmænd over Landet og opkræve Femtedelen af
Ægyptens Afgrøde i Overflodens syv År; 35 og de skal
samle al Afgrøden fra de gode År, der kommer, og
oplagre Høsten som Faraos Eje og bringe Afgrøden
under Lås og Lukke i Byerne, 36 for at Afgrøden kan
tjene til Forråd for Landet i Hungersnødens syv År,
som skal komme over Ægypten, at ikke Landet skal
gå til Grunde ved Hungersnøden." 37 Både Farao og
alle hans Tjenere syntes godt om den Tale, 38 og
Farao sagde til sine Tjenere: "Hvor finder vi en Mand,
i hvem Guds Ånd er som i ham?" 39 Og Farao sagde
til Josef: "Efter at Gud har åbenbaret dig alt dette.
kan ingen måle sig med dig i Indsigt og Kløgt; 40
du skal forestå mit Hus, og efter dit Ord skal alt mit
Folk rette sig; kun Tronen vil jeg have forud for dig."
41 Og Farao sagde til Josef: "Så sætter jeg dig nu
over hele Ægypten!" 42 Og Farao tog Seglringen af
sin Hånd og satte den på Josefs, klædte ham i fine
Linnedklæder og hængte Guldkæden om hans Hals:
43 han lod ham køre i sin næstbedste Vogn, og de
råbte Abrek for ham. Således satte han ham over hele
Ægypten. 44 Og Farao sagde til Josef: "Jeg er Farao,
men uden dit Minde skal ingen røre Hånd eller Fod
nogensteds i Ægypten!" 45 Derpå gav Farao Josef
Navnet Zafenat Panea, og han lod ham ægte Asenat,
en Datter af Præsten Potifera i On; og Josef drog
omkring i Ægypten. 46 Josef var tredive År gammel.
da han stededes for Farao, Ægyptens Konge. Så
forlod Josef Farao og drog omkring i hele Ægypten.
47 Og Landet bar i bugnende Fylde i Overflodens
syv År; 48 og Josef samlede al Afgrøden i de syv
År, i hvilke der var Overflod i Ægypten, og bragte
den til Byerne; i hver By samlede han Afgrøden fra
Markerne der omkring. 49 Således ophobede Josef
Korn i vældig Mængde, som Havets Sand, indtil man
opgav at måle det, da det ikke var til at måle. 50 Før
Hungersnødens År kom. fik Josef to Sønner med
Asenat, Præsten i On Potiferas Datter; 51 og Josef
gav den førstefødte Navnet Manasse, thi han sagde:
"Gud har ladet mig glemme al min Møje og hele
min Faders Hus." 52 Og den anden gav han Navnet
Efraim, thi han sagde: "Gud har givet mig Livsfrugt i
min Elendigheds Land." 53 Da Overflodens syv År,
som kom over Ægypten, var omme, 54 begyndte
Hungersnødens syv År, som Josef havde sagt; og der
opstod Hungersnød i alle Lande, men i hele Ægypten
var der Brød. 55 Så hungrede hele Ægypten; og

Folket råbte til Farao om Brød; men Farao sagde til
alle Ægypterne: "Gå til Josef og gør, hvad han siger
eder!" 56 Og der var Hungersnød over hele Jorden.
Da åbnede Josef for alle Kornlagrene og solgte Korn
til Ægypterne; men Hungersnøden tog til i Ægypten;
57 og Alverden kom til Ægypten for at købe Korn hos
Josef; thi Hungersnøden tog til over hele Jorden.

42 Da Jakob hørte, at der var Korn at få i Ægypten,
sagde han til sine Sønner: "Hvad venter I efter?"
2 Og han sagde: "Jeg hører, at der er Korn at få
i Ægypten; drag ned og køb os noget, at vi kan
blive i Live og undgå Døden!" 3 Så drog de ti af
Josefs Brødre ned for at købe Korn i Ægypten; 4
men Jakob sendte ikke Josefs Broder Benjamin med
hans Brødre, thi han tænkte, der kunde tilstøde ham
en Ulykke. 5 Blandt dem, der kom for at købe Korn,
var også Israels Sønner; thi der var Hungersnød i
Kana'ans Land. 6 Og da Josef var Hersker i Landet,
og han var den, der solgte Korn til alt Folket i Landet,
så kom Josefs Brødre og kastede sig til Jorden for
ham. 7 Da Josef så sine Brødre, kendte han dem;
men han lod fremmed over for dem, talte dem hårdt
til og sagde til dem: "Hvorfra kommer I?" De svarede:
"Fra Kana'ans Land for at købe Føde!" 8 Josef kendte
sine Brødre, men de kendte ikke ham. 9 Da kom
Josef de Drømme i Hu. han havde drømt om dem; og
han sagde til dem; "I er Spejdere, I kommer for at se,
hvor Landet er åbent!" 10 De svarede: "Nej, Herre,
dine Trælle kommer for at købe Føde! 11 Vi er alle
Sønner af en og samme Mand; vi er ærlige Folk. dine
Trælle er ikke Spejdere!" 12 Men han sagde: "Jo vist
så! I kommer for at se, hvor Landet er åbent!" 13 De
svarede: "Vi, dine Trælle. var tolv Brødre, Sønner af
en og samme Mand i Kana'ans Land; den yngste
er for Tiden hjemme hos vor Fader, og een er ikke
mere!" 14 Men Josef sagde til dem: "Det er, som jeg
siger eder: I er Spejdere! 15 Men nu skal I sættes på
Prøve: Så sandt Farao lever, slipper I ikke herfra,
uden at eders yngste Broder kommer hid! 16 Lad
en af eder rejse hjem for at hente eders Broder, og
imedens holdes I andre fangne; så vil det. vise sig,
om eders Ord er Sandhed; og hvis ikke, så er I, så
sandt, Farao lever, Spejdere!" 17 Derpå holdt han
dem i Forvaring tre Dage. 18 Men Tredjedagen sagde
Josef til dem: "Vil I beholde Livet, så skal I gøre
således, thi jeg er en Mand, der frygter Gud: 19 Er I
virkelig ærlige Folk, lad så en af eder blive tilbage
som Fange i det Fængsel, som I sad i, medens I
andre drager hjem med Korn til at stille Hungeren
i eders Huse; 20 og bring så eders yngste Broder
til mig, så skal eders Ord stå til Troende, og I skal
slippe for at dø!" Og således gjorde de. 21 Da sagde
de til hverandre: "Sandelig, nu må vi bøde for, hvad vi
forbrød mod vor Broder, da vi så hans Sjælevånde,
medens han bønfaldt os, og dog ikke hørte ham;
derfor stedes vi nu i denne Vånde!" 22 Men Ruben
tog til Orde og sagde til dem: "Sagde jeg eder ikke
dengang: Forsynd eder ikke mod Drengen! Men I
vilde ikke høre; se, nu kræves hans Blod!" 23 Således
talte de. Men de vidste ikke, at Josef forstod det, thi
han forhandlede med dem ved Tolk; 24 og han vendte
sig bort fra dem og græd. Siden vendte han sig til
dem og talte med dem; og han tog Simeon fra dem
og lod ham fængsle for deres Øjne. 25 Så gav Josef
Befaling til at fylde deres Sække med Korn og lægge
Pengene tilbage i hver enkelts Sæk og give dem
Rejsekost; og således skete det. 26 Så læssede de
deres Korn på Æslerne og drog bort. 27 Men da en af
dem i Natteherberget åbnede sin Sæk for at give sit
Æsel Foder, fik han Øje på sine Penge, der lå oven
i Sækken; 28 og han sagde til sine Brødre: "Mine
Penge er kommet igen; se, de er i min Sæk!" Da
sank Hjertet i Livet på dem, og de så forfærdede på
hverandre og sagde: "Hvad har Gud dog gjort imod
os!" 29 Og da de kom hjem til deres Fader Jakob
i Kana'ans Land, fortalte de ham alt, hvad der var
hændet dem, og sagde: 30 "Manden, der er Landets
Herre, talte os hårdt til og holdt os i Forvaring, som
var vi Folk, der vilde udspejde Landet; 31 men vi
sagde til ham: Vi er ærlige Folk og ikke Spejdere; 32
vi var tolv Brødre, Sønner af en og samme Fader;
een er ikke mere, og den yngste er for Tiden hjemme
hos vor Fader i Kana'ans Land. 33 Så sagde Manden,
der er Landets Herre: Derpå vil jeg kende, at I er
ærlige Folk: Lad en af eder blive hos mig, og tag I
andre Korn til at stille Hungeren i eders Huse og drag
hjem! 34 Siden skal I bringe eders yngste Broder
til mig, for at jeg kan kende, at I ikke er Spejdere,
men ærlige Folk; så vil jeg udlevere eders Broder til
eder, og I kan frit rejse i Landet." 35 Da de nu tømte
deres Sække, fandt hver sin Pengepose i sin Sæk;
og da de og deres Fader så Pengeposerne, blev de
forfærdede. 36 Og deres Fader Jakob sagde til dem:
"I gør mig barnløs; Josef er ikke mere, og Simeon
er ikke mere, og nu vil I tage Benjamin; det går alt
sammen ud over mig!" 37 Så sagde Ruben til sin
Fader: "Du må tage mine to Sønners Liv, hvis jeg
ikke bringer ham til dig; betro ham til mig, og jeg skal
bringe ham tilbage til dig!" 38 Men han sagde: "Min
Søn skal ikke rejse derned med eder, thi hans Broder
er død, og han alene er tilbage; tilstøder der ham en

Ulykke på den Rejse, I har for, så bringer I mine grå
Hår ned i Dødsriget med Sorg!" **(Sheol h7585)**

43 Men Hungersnøden var hård i Landet; **2** og da
de havde fortæret det Korn, de havde hentet i
Ægypten, sagde deres Fader til dem: "Køb os igen
lidt Føde!" **3** Men Juda svarede ham: "Manden sagde
os ganske afgjort: I bliver ikke stedt for mit Åsyn,
medmindre eders Broder er med! **4** Hvis du derfor
vil sende vor Broder med os, vil vi rejse ned og
købe dig Føde; **5** men sender du ham ikke med,
så rejser vi ikke derned, thi Manden sagde til os:
I bliver ikke stedt for mit Åsyn, medmindre eders
Broder er med!" **6** Så sagde Israel: "Hvorfor handlede
I ilde imod mig og fortalte Manden, at I havde en
Broder til?" **7** De svarede: "Manden spurgte os nøje
ud om os og vor Slægt og sagde: Lever eders Fader
endnu? Har I en Broder til? Og vi svarede ham på
hans Spørgsmål; kunde vi vide, at han vilde sige:
Bring eders Broder herned!" **8** Men Juda sagde til sin
Fader Israel: "Send dog Drengen med mig, så vi kan
komme af Sted og blive i Live og undgå Døden, både
vi og du og vore Børn! **9** Jeg svarer for ham, af min
Hånd må du kræve ham: bringer jeg ham ikke til dig
og stiller ham for dit Åsyn, vil jeg være din Skyldner
for bestandig; **10** havde vi nu ikke spildt Tiden, kunde
vi have været tilbage to Gange!" **11** Så sagde deres
Fader Israel til dem: "Kan det ikke være anderledes,
gør da i alt Fald således: Tag noget af det bedste,
Landet frembringer, med i eders Sække og bring
Manden en Gave, lidt Mastiksbalsam, lidt Honning,
Tragakantgummi, Cistusharpiks, Pistacienødder og
Mandler; **12** og tag dobbelt så mange Penge med,
så I bringer de Penge tilbage, som var lagt oven i
eders Sække; måske var det en Fejltagelse; **13** og
tag så eders Broder og drag atter til Manden! **14**
Gud den Almægtige lade eder finde Barmhjertighed
hos Manden, så han lader eders anden Broder og
Benjamin fare - men skal jeg være barnløs, så lad
mig da blive det!" **15** Så tog Mændene deres Gave og
dobbelt så mange Penge med; også Benjamin tog
de med, brød op og drog ned til Ægypten, hvor de
fremstillede sig for Josef. **16** Da Josef så Benjamin
iblandt dem, sagde han til sin Hushovmester: "Bring
de Mænd ind i mit Hus, lad slagte og lave til, thi de
skal spise til Middag hos mig." **17** Manden gjorde,
som Josef bød, og førte Mændene ind i Josefs Hus.
18 Men Mændene blev bange, da de førtes ind i
Josefs Hus, og sagde: "Det er for de Penges Skyld,
der forrige Gang kom tilbage i vore Sække, at vi føres
herind, for at de kan vælte sig ind på os og kaste
sig over os, gøre os til Trælle og tage vore Æsler."
19 Derfor trådte de hen til Josefs Hushovmester ved
Døren til Huset **20** og sagde: "Hør os, Herre! Vi drog
en Gang før herned for at købe Føde, **21** og da vi kom
til vort Natteherberge og åbnede vore Sække, se. da
lå vore Penge oven i hver enkelts Sæk, vore Penge
til sidste Hvid. Men nu har vi bragt dem med tilbage
22 og desuden andre Penge for at købe Føde. Vi ved
ikke, hvem der har lagt Pengene i vore Sække!" **23**
Men han svarede: "Vær ved godt Mod, frygt ikke!
Eders Gud og eders Faders Gud har lagt en Skat i
eders Sække - eders Penge har jeg modtaget!" Og
han førte Simeon ud til dem. **24** Så førte Manden
dem ind i Josefs Hus og gav dem Vand til at tvætte
deres Fødder og Foder til Æslerne. **25** Og de fremtog
deres Gave, før Josef kom hjem ved Middagstid, thi
de hørte, at de skulde spise der. **26** Da Josef trådte
ind i Huset, bragte de ham den Gave, de havde med,
og kastede sig til Jorden for ham. **27** Han hilste på
dem og spurgte: "Går det eders gamle Fader vel,
ham, I talte om? Lever han endnu?" **28** De svarede:
"Det går din Træl, vor Fader, vel; han lever endnu!"
Og de bøjede sig og kastede sig til Jorden. **29** Da han
så fik Øje på sin kødelige Broder Benjamin, sagde
han: "Er det så eders yngste Broder, som I talte til
mig om?" Og han sagde: "Gud være dig nådig, min
Søn!" **30** Men Josef brød hurtigt af, thi Kærligheden
til Broderen blussede op i ham, og han kæmpede
med Gråden; derfor gik han ind i sit Kammer og græd
der. **31** Men da han havde badet sit Ansigt, kom han
ud, og han beherskede sig og sagde: "Sæt Maden
frem!" **32** Så blev Maden sat frem særskilt for ham og
for dem og for de Ægyptere, der spiste hos ham; thi
Ægypterne kan ikke spise sammen med Hebræere,
det er dem en Vederstyggelighed. **33** De blev bænket
foran ham efter Alder, den førstefødte øverst og den
yngste nederst, og Mændene undrede sig og så på
hverandre; **34** og han lod dem bringe Mad fra sit eget
Bord, og Benjamin fik fem Gange så meget som hver
af de andre. Og de drak og blev lystige sammen med
ham.

44 Derefter befalede han sin Hushovmester: "Fyld
Mændenes Sække med Korn, så meget de kan
have med sig, og læg hvers Pengesum oven i hans
Sæk **2** og læg mit eget Sølvbæger oven i den yngstes
Sæk sammen med Pengene for hans Korn!" Og han
gjorde, som Josef bød. **3** Da Morgenen gryede, fik
Mændene Lov at drage bort med deres Æsler. **4**
Men før de var kommet ret langt fra Byen, bød Josef
sin Hushovmester: "Sæt efter Mændene, og når du

indhenter dem, sig så til dem: Hvorfor har I gengældt
godt med ondt? 5 Hvorfor har I stjålet mit Sølvbæger?
Det er jo min Herres Mundbæger, som han bruger
til at tage Varsler af! Ilde har I handlet ved at gøre
således!" 6 Og da han havde indhentet dem, sagde
han det til dem. 7 Men de svarede: "Hvor kan min
Herre tale således? Det være langt fra dine Trælle
at gøre sligt! 8 Se, de Penge, vi fandt oven i vore
Sække, bragte vi tilbage til dig fra Kana'ans Land
- hvorfor skulde vi da stjæle Guld eller Sølv fra din
Herres Hus! 9 Den af dine Trælle, det findes hos,
skal dø, og desuden vil vi andre være din Herres
Trælle!" 10 Han svarede: "Vel, lad det blive, som I
siger: Den, Bægeret findes hos, skal være min Træl,
men I andre skal være sagesløse!" 11 Så skyndte de
sig at løfte hver sin Sæk ned på Jorden og åbne den,
12 og han undersøgte dem fra den ældstes til den
yngstes, og Bægeret blev fundet i Benjamins Sæk.
13 Da sønderrev de deres Klæder, og efter at have
læsset Sækkene hver på sit Æsel vendte de tilbage
til Byen. 14 Da Juda og hans Brødre kom ind i Josefs
Hus, hvor han endnu var, kastede de sig til Jorden
for ham; 15 men Josef sagde til dem: "Hvad har I
gjort! Ved I ikke, at en Mand som jeg forstår sig på
hemmelige Kunster?" 16 Da sagde Juda: "Hvad skal
vi svare min Herre, hvad skal vi sige, og hvorledes
skal vi retfærdiggøre os? Gud har fundet dine Trælles
Brøde! Se, vi er min Herres Trælle, både vi andre og
han, Bægeret fandtes hos!" 17 Men han svarede: "Det
være langt fra mig at handle således; den, Bægeret
fandtes hos, skal være min Træl, men I andre kan i
Fred drage hjem til eders Fader." 18 Da trådte Juda
hen til ham og sagde: "Hør mig, min Herre, lad din
Træl tale et Ord for min Herres Ører og lad ikke
Vreden blusse op i dig mod din Træl, thi du er jo som
Farao! 19 Min Herre spurgte sine Trælle Har I Fader
eller Broder? 20 Og vi svarede min Herre: Ja, vi har
en gammel Fader, og der er en Dreng, som blev født
i hans Alderdom; en Broder til ham er død, og selv er
han den eneste, hans Moder efterlod sig, og hans
Fader elsker ham. 21 Så sagde du til dine Trælle:
Bring ham med herned til mig, at jeg kan se ham med
egne Øjne! 22 Men vi svarede min Herre: Drengen
kan ikke forlade sin Fader, thi hans Fader dør, hvis
han forlader ham! 23 Så sagde du til dine Trælle:
Kommer eders yngste Broder ikke med herned, så
bliver I ikke mere stedt for mit Åsyn! 24 Vi rejste så
op til din Træl. min Fader, og fortalte ham, hvad min
Herre havde sagt. 25 Da vor Fader siden sagde:
Rejs atter hen og køb os lidt Føde! 26 svarede vi: Vi
kan ikke rejse derned, hvis ikke vor yngste Broder
følger med, thi vi bliver ikke stedt for Mandens Åsyn,
medmindre vor yngste Broder er med! 27 Så sagde
din Træl, min Fader. til os: I ved jo, at min Hustru
fødte mig to Sønner; 28 den ene gik bort fra mig, og
jeg sagde: Han er sikkerlig revet ihjel! Og jeg har ikke
set ham siden; 29 hvis I nu også tager denne fra mig,
og der tilstøder ham en Ulykke, bringer I mine grå Hår
i Dødsriget med Smerte! **(Sheol h7585)** 30 Kommer jeg
derfor hjem til din Træl, min Fader, uden at Drengen.
ved hvem han hænger med hele sin Sjæl, er med, 31
så bliver det hans Død, når han ser, at Drengen ikke
er med. og dine Trælle vil bringe din Træl vor Faders
grå Hår i Dødsriget med Sorg. **(Sheol h7585)** 32 Men
din Træl skal svare sin Fader for Drengen, og jeg har
forpligtet mig til at være hans Skyldner for bestandig,
hvis jeg ikke bringer ham til ham; 33 lad derfor din
Træl blive tilbage i Drengens Sted som min Herres
Træl, men lad Drengen drage hjem med sine Brødre!
34 Thi hvorledes skulde jeg kunne drage hjem til min
Fader, når jeg ikke har Drengen med? Jeg vil ikke
kunne være Vidne til den Ulykke, der rammer min
Fader!"

45 Da kunde Josef ikke længer beherske sig over
for alle dem der stod hos ham, og han råbte
"Lad alle gå ud!" Således var der ingen til Stede, da
Josef gav sig til Kende for sine Brødre. 2 Så brast
han i lydelig Gråd, så Ægypterne hørte det, og det
spurgtes i Faraos Hus; 3 og Josef sagde til sine
Brødre: "Jeg er Josef! Lever min Fader endnu?" Men
hans Brødre kunde ikke svare ham, så forfærdede var
de for ham. 4 Så sagde Josef til sine Brødre: "Kom
hen til mig!" Og da de kom derhen, sagde Josef: "Jeg
er eders Broder Josef, som I solgte til Ægypten; 5
men I skal ikke græmme eder eller være forknytte,
fordi I solgte mig herhen, thi Gud har sendt mig forud
for eder for at opholde Liv; 6 i to År har der nu været
Hungersnød i Landet, og fem År endnu skal der
hverken pløjes eller høstes; 7 derfor sendte Gud mig
forud for eder, for at I kan få Efterkommere på Jorden,
og for at mange hos eder kan reddes og holdes i
Live. 8 Og nu, ikke I, men Gud har sendt mig hid, og
han har gjort mig til Fader hos Farao og til Herre over
hele hans Hus og til Hersker over hele Ægypten. 9
Skynd jer nu hjem til min Fader og sig til ham: Din
Søn Josef lader sige: Gud har sat mig til Hersker over
hele Ægypten; kom uden Tøven ned til mig 10 og tag
Bolig i Gosens Land og bo i min Nærhed med dine
Sønner og Sønnesønner, dit Småkvæg og Hornkvæg
og alt, hvad du ejer og har; 11 der vil jeg sørge for dit
Underhold - thi Hungersnøden vil vare fem År endnu

- for at ikke du, dit Hus eller nogen, der hører dig
til, skal gå til Grunde! 12 Nu ser I, også min Broder
Benjamin, med egne Øjne, at det er mig, der taler
til eder; 13 og I skal fortælle min Fader om al min
Herlighed i Ægypten og om alt, hvad I har set, og
så skal I skynde eder at bringe min Fader herned."
14 Så faldt han grædende sin Broder Benjamin om
Halsen, og Benjamin græd i hans Arme. 15 Og han
kyssede alle sine Brødre og græd ved deres Bryst;
og nu kunde hans Brødre tale med ham. 16 Men det
spurgtes i Faraos Hus, at Josefs Brødre var kommet,
og Farao og hans Tjenere glædede sig derover: 17
og Farao sagde til Josef: "Sig til dine Brødre: Således
skal I gøre: Læs eders Dyr og drag til Kana'ans
Land, 18 hent eders Fader og eders Familier og kom
hid til mig, så vil jeg give eder det bedste, der er i
Ægypten, og I skal nyde Landets Fedme. 19 Byd
dem at gøre således: Tag eder Vogne i Ægypten til
eders Børn og Kvinder, sæt eders Fader op og kom
hid; 20 bryd eder ikke om eders Ejendele, thi det
bedste, der er i hele Ægypten, skal være eders!" 21
Det gjorde Israels Sønner så. Og efter Faraos Bud
gav Josef dem Vogne og Rejsekost med; 22 hver
især gav han dem et Sæt Festklæder, men Benjamin
gav han 300 Sekel Sølv og fem Sæt Festklæder; 23
og sin Fader sendte han ti Æsler med det bedste, der
var i Ægypten og ti Aseninder med Korn, Brød og
Rejsetæring til Faderen. 24 Så tog han Afsked med
sine Brødre, og da de drog bort, sagde han til dem:
"Kives ikke på Vejen!" 25 Således drog de hjem fra
Ægypten og kom til deres Fader Jakob i Kana'ans
Land; 26 og de fortalte ham det og sagde: "Josef lever
endnu, og han er Hersker over hele Ægypten." Men
hans Hjerte blev koldt, thi han troede dem ikke. 27 Så
fortalte de ham alt, hvad Josef havde sagt til dem; og
da han så Vognene, som Josef havde sendt for at
hente ham, oplivedes deres Fader Jakobs Ånd atter;
28 og Israel sagde: "Det er stort, min Søn Josef lever
endnu; jeg vil drage hen og se ham, inden jeg dør!"

46 Da brød Israel op med alt, hvad han havde, og
drog til Be'ersjeba, og han slagtede Ofre for sin
Fader Isaks Gud. 2 Men Gud sagde i et Nattesyn til
Israel: "Jakob, Jakob!" Og han svarede: "Se, her er
jeg!" 3 Da sagde han: "Jeg er Gud, din Faders Gud,
vær ikke bange for at drage ned til Ægypten, thi jeg
vil gøre dig til et stort Folk der; 4 jeg vil selv drage
med dig til Ægypten, og jeg vil også føre dig tilbage,
og Josef skal lukke dine Øjne!" 5 Da brød Jakob op
fra Be'ersjeba; og Israels Sønner satte deres Fader
Jakob og deres Børn og Kvinder på de Vogne, Farao
havde sendt til at hente ham på. 6 Og de tog deres
Kvæg og al deres Ejendom, som de havde erhvervet
sig i Kana'ans Land, og drog til Ægypten, Jakob og
alt hans Afkom med ham; 7 således bragte han sine
Sønner og Sønnesønner, sine Døtre og Sønnedøtre
og alt sit Afkom med sig til Ægypten. 8 Følgende er
Navnene på Israels Sønner, der kom til Ægypten,
Jakob og hans Sønner: Ruben, Jakobs førstefødte;
9 Rubens Sønner Hanok, Pallu. Hezron og Karmi;
10 Simeons Sønner Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin,
Zohar og Kana'anæerkvindens Søn Sjaul; 11 Leois
Sønner Gerson, Kehat og Merari; 12 Judos Sønner
Er, Onan, Sjela, Perez og Zera; men Er og Onan
døde i Kana'ans Land. Perezs Sønner var Hezron
og Hamul. 13 Issakars Sønner Tola, Pua, Jasjub og
Sjimron; 14 Zedulons Sønner Sered, Eloo og Jalel; 15
det var Leos Sønner, som hun fødte Jakob i Paddan-
Aram; desuden fødte hun ham Datteren Dina; det
samlede Tal på hans Sønner og Døtre var tre og
tredive. 16 Gods Sønner Zifjon, Haggi. Sjuni, Ezbon,
Eri, Arodi og Areli. 17 Asers Sønner Jimna, Jisjva.
Jisjvi og Beria, og deres Søster Sera; og Berias
Sønner Heber og Mallkiel; 18 det var Sønnerne af
Zilpo, som Laban gav sin Datter Lea, og som fødte
Jakob dem, seksten i alt; 19 Rakels, Jakobs Hustrus,
Sønner Josef og Benjamin; 20 og Josef fik Børn i
Ægypten med Asenat, en Datter af Potifera, Præsten
i On: Manasse og Efraim; 21 Benjomins Sønner Bela,
Beker, Asjbel, Gera, Nåman, Ebi, Rosj, Muppim,
Huppim og Ard; 22 det var Rakels Sønner, som hun
fødte Jakob, fjorten i alt; 23 Dons Søn Husjim; 24
Noffolis Sønner Jazeel, Guni, Jezer og Sjillem; 25
det var Sønnerne af Bilha, som Laban gav Rakel,
og som fødte Jakob dem, syv i alt. 26 Hele Jakobs
Familie, der kom til Ægypten med ham, fraregnet
Jakobs Sønnekoner, udgjorde tilsammen seks og
tresindstyve; 27 og Josefs Sønner, der fødtes ham i
Ægypten, var to; alle de af Jakobs Hus, der kom til
Ægypten, udgjorde halvfjerdsindstyve. 28 Men Juda
sendte han i Forvejen til Josef, for at man skulde vise
ham Vej til Gosen, og de kom til Gosens Land. 29 Da
lod Josef spænde for sin Vogn og rejste sin Fader
i Møde til Gosen; og da han traf ham, omfavnede
han ham og græd længe i hans Arme; 30 og Israel
sagde til Josef: "Lad mig nu kun dø, da jeg har set dit
Ansigt, at du endnu lever!" 31 Men Josef sagde til
sine Brødre og sin Faders Hus: "Jeg vil drage hen
og melde det til Farao og sige til ham: Mine Brødre
og min Faders Hus i Kana'an er kommet til mig; 32
disse Mænd er Hyrder, thi de driver Kvægavl, og de
har bragt deres Småkvæg og Hornkvæg og alt, hvad

de ejer, med. 33 Når så Farao lader eder kalde og
spørger eder, hvad I er, 34 skal I sige: Dine Trælle har
drevet Kvægavl fra Barnsben af ligesom vore Fædre!
for at I kan komme til at bo i Gosens Land. Thi enhver
Hyrde er Ægypterne en Vederstyggelighed."

47 Så drog Josef hen og meldte det til Farao og
sagde: "Min Fader og mine Brødre er kommet
fra Kana'ans Land med deres Småkvæg og Hornkvæg
og alt, hvad de ejer, og befinder sig i Gosen." 2 Og
han tog fem af sine Brødre med sig og forestillede
dem for Farao. 3 Da nu Farao spurgte dem, hvad de
var, svarede de: "Dine Trælle er Hyrder ligesom vore
Fædre!" 4 Og de sagde til Farao: "Vi er kommet for at
bo som Gæster i Landet, thi der er ingen Græsning
for dine Trælles Småkvæg, da Hungersnøden er
trykkende i Kana'an, og nu vilde dine Trælle gerne
bosætte sig i Gosen." 5 Da sagde Farao til Josef:
"Din Fader og dine Brødre er kommet til dig; 6
Ægypten står til din Rådighed, lad din Fader og dine
Brødre bosætte sig i den bedste Del af Landet; de
kan tage Ophold i Gosens Land; og hvis du ved, at
der er dygtige Folk iblandt dem, kan du sætte dem
til Opsynsmænd over mine Hjorde!" 7 Da hentede
Josef sin Fader Jakob og forestillede ham for Farao,
og Jakob velsignede Farao. 8 Farao spurgte Jakob:
"Hvor mange er dine Leveår?" 9 Jakob svarede ham:
"Min Udlændigheds År er 130 År; få og onde var
mine Leveår, og ikke når de op til mine Fædres År
i deres Udlændigheds Tid." 10 Derpå velsignede
Jakob Farao og gik bort fra ham. 11 Men Josef lod
sin Fader og sine Brødre bosætte sig og gav dem
Jordegods i Ægypten, i den bedste Del af Landet,
i Landet Rameses, som Farao havde befalet. 12
Og Josef forsørgede sin Fader og sine Brødre og
hele sin Faders Hus med Brød efter Børnenes Tal.
13 Der fandtes ikke mere brød Korn i Landet, thi
Hungersnøden var overvættes stor, og Ægypten og
Kana'an vansmægtede af Sult. 14 Da lod Josef alle
de Penge samle, som var indkommet i Ægypten og
Kana'an for det Korn, der købtes, og lod dem bringe
til Faraos Hus. 15 Men da Pengene slap op i Ægypten
og Kana'an, kom hele Ægypten til Josef og sagde:
"Giv os Brødkorn, at vi ikke skal dø for dine Øjne,
thi Pengene er sluppet op!" 16 Josef svarede: "Kom
med eders Hjorde, så vil jeg give eder Brødkorn for
dem, siden Pengene er sluppet op." 17 Da bragte de
deres Hjorde til Josef, og han gav dem Brødkorn for
Hestene, for deres Hjorde af Småkvæg og Hornkvæg
og for Æslerne; og han forsørgede dem i det År med
Brødkorn for alle deres Hjorde. 18 Men da Året var
omme, kom de til ham det følgende År og sagde:
"Vi vil ikke dølge det for min Herre; men Pengene
er sluppet op, og Kvæget har vi bragt til min Herre;
nu er der ikke andet tilbage for min Herre end vore
Kroppe og vor Jord; 19 lad os dog ikke dø for dine
Øjne, vi sammen med vor Jord, men køb os og vor
Jord for Brødkorn, og lad os med vor Jord blive
livegne for Farao, og giv os derfor Såsæd, så vi
kan blive i Live og slippe for Døden, og vor Jord
undgå at lægges øde!" 20 Da købte Josef al Jord i
Ægypten til Farao, idet enhver Ægypter solgte sin
Mark, fordi Hungersnøden tvang dem, og således
kom Landet i Faraos Besiddelse; 21 og Befolkningen
gjorde han til hans Trælle i hele Ægypten fra Ende til
anden. 22 Kun Præsternes Jord købte han ikke, thi
de havde faste Indtægter fra Farao, og de levede
af de Indtægter, Farao havde skænket dem; derfor
behøvede de ikke at sælge deres Jord. 23 Derpå
sagde Josef til Folket: "Nu har jeg købt eder og eders
Jord til Farao; nu har I Såsæd til Jorden; 24 men af
Afgrøden skal I afgive en Femtedel til Farao, medens
de fire Femtedele skal tjene eder til Såsæd på Marken
og til Føde for eder og eders Husstand og til Føde for
eders Børn." 25 De svarede: "Du har reddet vort Liv;
måtte vi eje min Herres Gunst, så vil vi være Faraos
Trælle!" 26 Således gjorde Josef det til en Vedtægt,
der endnu den Dag i Dag gælder i Ægypten, at afgive
en Femtedel til Farao; kun Præsternes Jord kom
ikke i Faraos Besiddelse. 27 Israel bosatte sig nu
i Ægypten, i Gosens Land; og de tog fast Ophold
der, blev frugtbare og såre talrige. 28 Jakob levede i
Ægypten i sytten År, så at Jakobs Levetid blev 147
År. 29 Da nu Tiden nærmede sig, at Israel skulde
dø, kaldte han sin Søn Josef til sig og sagde til ham:
"Hvis jeg har fundet Nåde for dine Øjne, så læg din
Hånd under min Lænd og lov mig at vise mig den
Kærlighed og Trofasthed ikke at jorde mig i Ægypten.
30 Når jeg har lagt mig til Hvile hos mine Fædre,
skal du føre mig fra Ægypten og jorde mig i deres
Grav!" Han svarede: "Jeg skal gøre, som du siger."
31 Da sagde han: "Tilsværg mig det!" Og han tilsvor
ham det. Da bøjede Israel sig tilbedende over Lejets
Hovedgærde.

48 Efter disse Begivenheder fik Josef Melding om,
at hans Fader var syg. Da tog han sine Sønner,
Manasse og Efraim, med sig 2 Da det nu meldtes
Jakob, at hans Søn Josef var kommet, tog Israel
sig sammen og satte sig oprejst på Lejet 3 Jakob
sagde til Josef: "Gud den Almægtige åbenbarede sig
for mig i Luz i Kana'ans Land og velsignede mig; 4

og han sagde til mig: Jeg vil gøre dig frugtbar og
give dig et talrigt Afkom og gøre dig til en Mængde
Stammer, og jeg vil give dit Afkom efter dig Land til
evigt Eje! 5 Nu skal dine to Sønner, der er født dig i
Ægypten før mit komme til dig her i Ægypten, være
mine, Efraim og Manasse skal være mine så godt
som Ruben og Simeon; 6 derimod skal de Børn, du
har fået efter dem, være dine; men de skal nævnes
efter deres Brødres Navne i deres Arvelod 7 Da jeg
kom fra Paddan, døde Rakel for mig, medens jeg var
undervejs i Kana'an, da vi endnu var et stykke Vej fra
Efrat, og jeg jordede hende der på vejen til Efrat, det
er Betlehem". 8 Da Israel så Josefs Sønner, sagde
han: "Hvem bringer du der?" 9 Josef svarede sin
Fader: "Det er mine Sønner, som Gud har skænket
mig her." Da sagde han:"Bring dem hen til mig, at jeg
kan velsignedem!" 10 Men Israels Øjne var svækkede
af Alderdom, så at han ikke kunde se. Da førte han
dem hen til ham. og han kyssede og omfavnede dem.
11 Og Israel sagde til Josef: "Jeg: havde ikke turdet
håbe at få dit Ansigt at se, og nu har Gud endog:
ladet mig se dit Afkom!" 12 Derpå tog Josef dem
bort fra hans Knæ og kastede sig til Jorden. på sit
Ansigt. 13 Josef tog så dem begge, Efraim i sin højre
Hånd til venstre for Israel og Manasse i sin venstre
Hånd til højre for Israel, og førte dem hen til ham;
14 men Israel udrakte sin højre Hånd og lagde den
på Efraims Hoved, uagtet han var den yngste. og
sin venstre Hånd lagde han på Manasses Hoved, så
at han lagde Hænderne over Kors; thi Manasse var
den førstefødte. 15 Derpå velsignede han Josef og
sagde: "Den Gud, for hvis Åsyn mine Fædre Abraham
og Isak vandrede, den Gud, der har vogtet mig: fra
min første Færd og til nu, 16 den Engel, der har
udløst mig fra alt ondt, velsigne Drengene, så at mit
Navn og mine Fædre Abrahams og Isaks Navn må
blive nævnet ved dem, og de må vokse i Mængde i
Landet!" 17 Men da Josef så, at hans Fader lagde sin
højre Hånd på Efraims Hoved, var det ham imod, og
han greb sin Faders Hånd for at tage den bort fra
Efraims Hoved og lægge den på Manasses; 18 og
Josef sagde til sin Fader: "Nej, ikke således, Fader,
thi denne er den førstefødte; læg din højre Hånd på
hans Hoved!" 19 Men hans Fader vægrede sig og
sagde: "Jeg ved det, min Søn, jeg ved det! Også han
skal blive til et Folk, også han skal blive stor; men
hans yngre Broder skal blive større end han, og hans
Afkom skal blive en Mangfoldighed af Folkeslag!" 20
Således velsignede han dem på den Dag og sagde:
"Med eder skal Israel velsigne og sige: Gud gøre
dig som Efraim og Manasse!" Og han stillede Efraim
foran Manasse. 21 Da sagde Israel til Josef: "Jeg skal
snart dø, men Gud skal være med eder og føre eder
tilbage til eders Fædres Land. 22 Dig giver jeg ud
over dine Brødre en Højderyg, som jeg har fravristet
Amonterne med mit Sværd og min Bue!"

49 Derpå kaldte Jakob sine Sønner til sig og sagde:
"Saml eder, så vil jeg forkynde eder, hvad der
skal hændes eder i de sidste Dage: 2 Kom hid og hør,
Jakobs Sønner, lyt til eders Fader Israel! 3 Ruben, du
er min førstefødte, min Styrke og min Mandskrafts
første, ypperst i Højhed, ypperst i Kraft! 4 Du skummer
over som Vandet, men du mister din Forret; thi du
besteg din Faders Leje. Skændigt handled du da
han besteg mit Leje! 5 Simeon og Levi, det Broder
Par, Voldsredskaber er deres Våben. 6 I deres Råd
giver min Sjæl ej Møde, i deres Forsamling tager min
Ære ej Del; thi i Vrede dræbte de Mænd, egenrådigt
lamslog de Okser. 7 Forbandet være deres Vrede, så
vild den er, deres Hidsighed, så voldsom den er! Jeg
spreder dem i Jakob, splitter dem ad i Israel! 8 Juda,
dig skal dine Brødre prise, din Hånd skal gribe dine
Fjender i Nakken, din Faders Sønner skal bøje sig for
dig. 9 En Løveunge er Juda. Fra Rov stiger du op,
min Søn! Han ligger og strækker sig som en Løve, ja,
som en Løvinde, hvo tør vække ham! 10 Ikke viger
Kongespir fra Juda, ej Herskerstav fra hans Fødder,
til han, hvem den tilhører; kommer, ham skal Folkene
lyde. 11 Han binder sit Æsel ved Vinstokken, ved
Ranken Asenindens Fole, tvætter i Vin sin Kjortel, sin
Kappe i Drueblod, 12 med Øjnene dunkle af Vin og
Tænderne hvide af Mælk! 13 Zebulon har hjemme
ved Havets Byst, han bor ved Skibenes Kyst, hans
Side er vendt mod Zidon. 14 Issakar, det knoglede
Æsel, der strækker sig mellem Foldene, 15 fandt
Hvilen sød og Landet lifligt; derfor bøjed han Ryg
under Byrden og blev en ufri Træl. 16 Dan dømmer sit
Folk så godt som nogen Israels Stamme. 17 Dan blive
en Slange ved Vejen, en Giftsnog ved Stien, som
bider Hesten i Hælen, så Rytteren styrter bagover! 18
På din Frelse bier jeg, HERRE! 19 Gad, på ham gør
Krigerskarer Indhug, men han gør Indhug i Hælene
på dem. 20 Aser, hans Føde er fed, Lækkerier for
Konger har han at give. 21 Naftali er en løssluppen
Hind, han fremfører yndig Tale. 22 Et yppigt Vintræ er
Josef, et yppigt Vintræ ved Kilden, Ranker slynger sig
over Muren. 23 Bueskytter fejder imod ham, strides
med ham, gør Angreb på ham, 24 men hans Bue er
stærk, hans Hænders Arme rappe; det kommer fra
Jakobs Vældige, fra Hyrden, Israels Klippe, 25 fra din
Faders Gud han hjælpe dig! Og Gud den Almægtige,

han velsigne dig med Himmelens Velsignelser oventil
og Dybets Velsignelser nedentil, med Brysters og
Moderlivs Velsignelser! 26 Din Faders Velsignelser
overgår de ældgamle Bjerges Velsignelser, de evige
Højes Herlighed. Måtte de komme over Josefs Hoved,
over Issen på Fyrsten blandt Brødre! 27 Benjamin,
den rovlystne Ulv, om Morgenen æder han Rov, om
Aftenen deler han Bytte!" 28 Alle disse er Israels
Stammer, tolv i Tal, og det var, hvad deres Fader talte
til dem, og han velsignede dem, hver især af dem
gav han sin særlige Velsignelse. 29 Og han sagde
til dem som sin sidste Vilje: "Nu samles jeg til mit
Folk; jord mig da hos mine Fædre i Hulen på Hetiten
Efrons Mark. 30 i Hulen på Makpelas Mark over for
Mamre i Kana'ans Land. den Mark, som Abraham
købte af Hetiten Efron til Gravsted, 31 hvor de jordede
Abraham og hans Hustru Sara, hvor de jordede Isak
og hans Hustru Rebekka, og hvor jeg jordede Lea.
32 Marken og Hulen derpå blev købt af Hetiterne."
33 Dermed havde Jakob givet sine Sønner sin Vilje
til Kende, og han strakte sine Fødder ud på Lejet.
udåndede og samledes til sin Slægt.

50 Da kastede Josef sig over sin Faders Ansigt,
græd og kyssede ham; 2 og Josef befalede de
lægekyndige blandt sine Tjenere at balsamere hans
Fader, og Lægerne balsamerede Israel. 3 Dermed gik
fyrretyve Dage, thi så lang Tid tager Balsameringen:
og Ægypterne begræd ham i halvfjerdsindstyve Dage.
4 Da Grædetiden var omme, sagde Josef til Faraos
Husfolk: "Hvis I har Godhed for mig, så sig på mine
Vegne til Farao: 5 Min Fader tog mig i Ed, idet
han sagde: Når jeg er død, så jord mig i den Grav,
jeg lod mig grave i Kana'ans Land! Lad mig derfor
drage op og jorde min Fader og så vende tilbage
hertil!" 6 Da sagde Farao: "Drag kun op og jord din
Fader, som han har ladet dig sværge." 7 Så drog
Josef op for at jorde sin Fader, og med ham drog
alle Faraos Tjenere, de ypperste i hans Hus og de
ypperste i Ægypten, 8 hele Josefs Hus og hans
Brødre og hans Faders Hus, kun deres Kvinder og
Børn, Småkvæg og Hornkvæg lod de blive tilbage i
Gosen; 9 og med ham fulgte både Stridsvogne og
Ryttere, så det blev en overmåde stor Karavane. 10
Da de kom til Gorenhåtad hinsides Jordan, holdt de
der en overmåde stor og højtidelig Dødeklage, og han
fejrede Sørgefest for sin Fader i syv Dage. 11 Men
da Landets Indbyggere, Kana'anæerne, så denne
Sørgefest i Gorenhåtad, sagde de: "Ægypterne holder
en højtidelig Sørgefest." Derfor gav man det Navnet
Abel Mizrajim; det ligger hinsides Jordan. 12 Og hans
Sønner gjorde, som han havde pålagt dem; 13 hans
Sønner førte ham til Kana'ans Land og jordede ham i
Hulen på Makpelas Mark, den Mark, som Abraham
havde købt til Gravsted af Hetiten Efron over for
Mamre. 14 Efter at have jordet sin Fader vendte Josef
tilbage til Ægypten med sine Brødre og alle dem, der
var draget op med ham til hans Faders Jordefærd. 15
Da Josefs Brødre så, at deres Fader var død, sagde
de: "Blot nu ikke Josef vil vise sig fjendsk mod os
og gengælde os alt det onde, vi har gjort ham!" 16
Derfor sendte de Bud til Josef og sagde: "Din Fader
pålagde os før sin Død 17 at sige til Josef: Tilgiv dog
dine Brødres Brøde og Synd, thi de har gjort ondt
imod dig! Så tilgiv nu din Faders Guds Tjenere deres
Brøde!" Da græd Josef over deres Ord til ham. 18
Siden kom hans Brødre selv og faldt ham til Fode og
sagde: "Se, vi vil være dine Trælle!" 19 Da sagde
Josef til dem: "Frygt ikke, er jeg vel i Guds Sted? 20 I
tænkte ondt mod mig, men Gud tænkte at vende det
til det gode for at gøre, hvad nu er sket, og holde
mange Folk i Live; 21 frygt ikke, jeg vil sørge for eder
og eders Kvinder og Børn!" Således trøstede han
dem og satte Mod i dem. 22 Josef blev nu i Ægypten,
både han og hans Faders Hus, og Josef blev 110
År gammel. 23 Josef så Børn i tredje Led af Efraim;
også Børn af Manasses Søn Makir fødtes på Josefs
Knæ. 24 Derpå sagde Josef til sine Brødre: "Jeg dør
snart, men Gud vil se til eder og føre eder fra Landet
her til det Land, han tilsvor Abraham, Isak og Jakob."
25 Og Josef tog Israels Sønner i Ed og sagde: "Når
Gud ser til eder, skal I føre mine Ben bort herfra!" 26
Josef døde 110 År gammel, og man balsamerede
ham og lagde ham i Kiste i Ægypten.

2 Mosebog

1 Dette er Navnene på Israels Sønner, der sammen
med Jakob kom til Ægypten med deres Familier: **2**
Ruben, Simeon, Levi og Juda, **3** Issakar, Zebulon og
Benjamin, **4** Dan og Naftali, Gad og Aser. **5** Jakobs
Efterkommere udgjorde i alt halvfjerdsindstyve, men
Josef var i Ægypten. **6** Imidlertid døde Josef og
alle hans Brødre og hele dette Slægtled. **7** Men
Israeliterne var frugtbare og formerede sig, og de blev
mange og overmåde talrige, så at Landet blev fuldt af
dem. **8** Da kom der en ny Konge over Ægypten, som
ikke vidste noget om Josef; **9** og han sagde til sit
Folk: "Se, Israels Folk bliver talrigere og stærkere
end vi. **10** Velan, lad os gå klogt til Værks imod
dem, for at de ikke skal blive for mange; ellers kan
det hænde, når vi kommer i Krig, at de går over til
vore Modstandere og kæmper mod os og til sidst
forlader Landet!" **11** Så satte man Fogeder over dem
til at plage dem med Trællearbejde, og de måtte
bygge Forrådsbyer for Farao: Pitom og Ra'amses.
12 Men jo mere man plagede dem, des flere blev
de, og des mere bredte de sig, så Ægypterne fik
Rædsel for Israeliterne. **13** Og Ægypterne tvang
Israeliterne til Trællearbejde **14** og gjorde dem Livet
bittert ved hårdt Arbejde med Ler og Tegl og alle
Hånde Markarbejde, ved alt det Arbejde, de tvang
dem til at udføre for sig. **15** Ægypterkongen sagde
da til Hebræerkvindernes Jordemødre, af hvilke den
ene hed Sjifra, den anden Pua: **16** "Når I forløser
Hebræerkvinderne, skal I se godt efter ved Fødselen,
og er det et Drengebarn, tag så Livet af det, men er det
et Pigebarn, lad det så leve!" **17** Men Jordemødrene
frygtede Gud og gjorde ikke, som Ægypterkongen
havde befalet dem, men lod Drengebørnene leve.
18 Da lod Ægypterkongen Jordemødrene kalde og
sagde til dem: "Hvorfor har I båret eder således ad og
ladet Drengebørnene leve?" **19** Men Jordemødrene
svarede Farao: "Hebræerkvinderne er ikke som de
Ægyptiske Kvinder, de har let ved at føde; inden
Jordemoderen kommer til dem, har de allerede født!"
20 Og Gud gjorde vel imod Jordemødrene, og Folket
blev stort og såre talrigt; **21** og Gud gav Jordemødrene
Afkom, fordi de frygtede ham. **22** Da udstedte Farao
den Befaling til hele sit Folk: "Alle Drengebørn, der
fødes, skal I kaste i Nilen, men Pigebørnene skal I
lade leve!"

2 Og en Mand af Levis Hus gik hen og tog en Levi
Datter til Ægte, **2** og Kvinden blev frugtsommelig
og fødte en Søn. Da hun så, at det var en dejlig
Dreng, skjulte hun ham i tre Måneder; **3** og da hun
ikke længer kunde holde ham skjult, tog hun en Kiste
af Papyrusrør, tættede den med Jordbeg og Tjære,
lagde drengen i den og satte den hen mellem Sivene
ved Nilens Bred. **4** Og hans Søster stillede sig noget
derfra for at se, hvad der vilde ske med ham. **5**
Da kom Faraos Datter ned til Nilen for at bade, og
imedens gik hendes Jomfruer ved Flodens Bred. Så
fik hun Øje på Kisten mellem Sivene og sendte sin
Pige hen for at hente den. **6** Og da hun åbnede
den, så hun Barnet, og se, det var et Drengebarn,
der græd. Da ynkedes hun over det og sagde: "Det
må være et af Hebræernes Drengebørn!" **7** Hans
Søster sagde nu til Faraos Datter: "Skal jeg gå hen
og hente dig en Amme blandt Hebræerkvinderne til
at amme Barnet for dig?" **8** Faraos Datter svarede
hende: "Ja, gør det!" Så gik Pigen hen og hentede
Barnets Moder. **9** Og Faraos Datter sagde til hende:
"Tag dette Barn med dig og am ham for mig, jeg skal
nok give dig din Løn derfor!" Og Kvinden tog Barnet
og ammede ham. **10** Men da Drengen var blevet stor,
bragte hun ham til Faraos Datter, og denne antog
ham som sin Søn og gav ham Navnet Moses; "thi,"
sagde hun, "jeg har trukket ham op af Vandet." **11** På
den Tid gik Moses, som imidlertid var blevet voksen,
ud til sine Landsmænd og så på deres Trællearbejde.
Og han så en Ægypter slå en Hebræer, en af hans
Landsmænd, ihjel. **12** Da så han sig om til alle Sider,
og efter at have forvisset sig om, at der ingen var i
Nærheden, slog han Ægypteren ihjel og gravede ham
ned i Sandet. **13** Da han den næste Dag igen gik
derud, så han to Hebræere i Slagsmål med hinanden.
Da sagde han til ham, der havde Uret: "Hvorfor slår
du din Landsmand?" **14** Han svarede: "Hvem har
sat dig til Herre og Dommer over os? Vil du måske
slå mig ihjel, ligesom du slog Ægypteren ihjel?" Og
Moses blev bange og tænkte: "Så er det dog blevet
bekendt!" **15** Da Farao fik Nys derom, søgte han at
komme Moses til Livs, men Moses flygtede for Farao
og tyede til Midjans Land, og der satte han sig ved en
Brønd. **16** Præsten i Midjan havde syv Døtre; de kom
nu hen og øste Vand og fyldte Trugene for at vande
deres Faders Småkvæg. **17** Da kom Hyrderne og
vilde jage dem bort, men Moses stod op og hjalp dem
og vandede deres Småkvæg. **18** Da de nu kom hjem
til deres Fader Reuel, sagde han: "Hvorfor kommer I
så tidligt hjem i Dag?" **19** De svarede: "Der var en
Ægypter, som hjalp os over for Hyrderne, ja han øste
også Vand for os og vandede Småkvæget." **20** Da
sagde han til sine Døtre: "Hvor er han da? Hvorfor
har I ladet Manden blive derude? Byd ham ind, at

han kan få noget at spise!" 21 Så bestemte Moses
sig til at tage Ophold hos Manden, og han gav Moses
sin Datter Zippora til Ægte, 22 og hun fødte en Søn,
som han kaldte Gersom; "thi," sagde han, "jeg er
blevet Gæst i et fremmed Land." 23 Således gik der
lang Tid hen, og imidlertid døde Ægypterkongen.
Men Israeliterne stønnede og klagede under deres
Trældom, og deres Skrig over Trældommen nåede
op til Gud. 24 Da hørte Gud deres Jamren, og Gud
ihukom sin Pagt med Abraham, Isak og Jakob, 25 og
Gud så til Israeliterne, og Gud kendtes ved dem.

3 Moses vogtede nu Småkvæget for sin Svigerfader
Jetro, Præsten i Midjan, og drev engang
Småkvæget hen hinsides Ørkenen og kom til Guds
Bjerg Horeb. 2 Da åbenbarede HERRENs Engel sig
for ham i en Ildslue, der slog ud af en Tornebusk, og
da han så nærmere til, se, da stod Tornebusken i lys
Lue, uden at den blev fortæret. 3 Da sagde Moses:
"Lad mig gå hen og se på dette underfulde Skue,
hvorfor Tornebusken ikke brænder op." 4 Men da
HERREN så, at han gik hen for at se derpå, råbte
Gud til ham fra Tornebusken: "Moses, Moses!" Og
han svarede: "Se, her er jeg!" 5 Da sagde han: "Kom
ikke nærmere! Drag dine Sko af dine Fødder, thi det
Sted, du står på, er hellig Jord!" 6 Og han sagde:
"Jeg er din Faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud
og Jakobs Gud." Da skjulte Moses sit Ansigt, thi han
frygtede for at skue Gud. 7 Derpå sagde HERREN:
"Jeg har set mit Folks Elendighed i Ægypten, og jeg
har hørt deres Klageskrig over deres Undertrykkere,
ja, jeg kender deres Lidelser; 8 og jeg er steget ned
for at udfri dem af Ægyptens Hånd og føre dem bort
fra dette Land til et godt og vidtstrakt Land, til et Land,
der flyder med Mælk og Honning, til Kana'anæernes,
Hetiternes, Amoriternes, Perizzitemes, Hivviternes og
Jebusiternes Egn. 9 Se, nu er Israeliternes Klageskrig
nået til mig, og jeg har også set den Trængsel,
Ægypterne har bragt over dem. 10 Derfor vil jeg
nu sende dig til Farao, og du skal føre mit Folk,
Israeliterne, ud af Ægypten!" 11 Men Moses sagde til
Gud: "Hvem er jeg, at jeg skulde kunne gå til Farao
og føre Israeliterne ud af Ægypten?" 12 Han svarede:
"Jo, jeg vil være med dig! Og dette skal være dig
Tegnet på, at det er mig, der har sendt dig: Når du har
ført Folket ud af Ægypten, skal I dyrke Gud på dette
Bjerg!" 13 Men Moses sagde til Gud: "Når jeg kommer
til Israeliterne og siger dem, at deres Fædres Gud
har sendt mig til dem, hvad skal jeg så svare dem,
hvis de spørger om hans Navn7" 14 Gud svarede
Moses: "Jeg er den, jeg er!" Og han sagde: "Således
skal du sige til Israeliterne: JEG ER har sendt mig
til eder!" 15 Og Gud sagde fremdeles til Moses:
"Således skal du sige til Israeliterne: HERREN, eders
Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs
Gud, har sendt mig til eder; dette er mit Navn til evig
Tid, og således skal jeg kaldes fra Slægt til Slægt. 16
Gå nu hen og kald Israels Ældste sammen og sig til
dem: HERREN, eders Fædres Gud, Abrahams, Isaks
og Jakobs Gud, har åbenbaret sig for mig og sagt:
Jeg har givet Agt på eder og på, hvad man har gjort
imod eder i Ægypten, 17 og jeg har sat mig for at føre
eder ud af Ægyptens Elendighed til Kana'anæernes,
Hetiternes, Amoriternes, Perizziternes, Hivviternes
og Jebusiternes Land, til et Land, der flyder med
Mælk og Honning! 18 De vil høre på dig, og du skal
sammen med Israels Ældste gå til Ægypterkongen, og
I skal sige til ham: HERREN, Hebræernes Gud, har
mødt os, tillad os derfor at drage tre Dagsrejser ud i
Ørkenen og ofre til HERREN vor Gud! 19 Jeg ved vel,
at Ægypterkongen ikke vil tillade eder at drage bort
uden med Magt; 20 men jeg skal udrække min Hånd
og ramme Ægypten med alle mine Undergerninger,
som jeg vil gøre der; så skal han give eder Lov til
at drage af Sted. 21 Og jeg vil stemme Ægypterne
gunstigt mod dette Folk, så at I, når I drager bort,
ikke skal drage bort med tomme Hænder. 22 Enhver
Kvinde skal bede sin Naboerske og de Kvinder, som
er til Huse hos hende, om Sølv og Guldsmykker og
Klæder, og I skal give eders Sønner og Døtre det på.
Således skal I tage Bytte fra Ægypterne."

4 Moses svarede; "Hvis de nu ikke tror mig og
ikke hører mig, men siger, at HERREN ikke har
åbenbaret sig for mig?" 2 Da sagde HERREN til
ham: "Hvad har du der i din Hånd?" Han svarede:
"En Stav!" 3 Og han sagde: "Kast den til Jorden!"
Da kastede han den til Jorden, og den blev til en
Slange, og Moses flyede for den. 4 Og HERREN
sagde til Moses: "Ræk Hånden ud og grib den i
Halen!" Da rakte han sin Hånd ud, og den blev til
en Stav i hans Hånd. 5 "For at de nemlig kan tro, at
HERREN, deres Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks
Gud og Jakobs Gud, har åbenbaret sig for dig." 6 Og
HERREN sagde fremdeles til ham: "Stik din Hånd ind
på Brystet!" Da stak han sin Hånd ind på Brystet,
og da han trak den ud, se, da var den hvid som
Sne af Spedalskhed. 7 Derpå sagde han: "Stik atter
Hånden ind på Brystet!" Så stak han atter Hånden
ind på Brystet, og da han trak den ud, se, da var den
igen som hans øvrige Legeme. 8 "Hvis de nu ikke
tror dig og lader sig overbevise af det første Tegn,

så vil de tro det sidste; 9 men hvis de end ikke tror
på disse to Tegn og hører på dig, tag da Vand fra
Nilen og hæld det ud på Jorden, så skal Vandet, som
du tager fra Nilen, blive til Blod på Jorden." 10 Men
Moses sagde til HERREN: "Ak, Herre, jeg er ingen
veltalende Mand, jeg var det ikke før og er det heller
ikke nu, efter at du har talet til din Tjener, thi jeg har
svært ved at udtrykke mig og tale for mig." 11 Da
svarede HERREN ham: "Hvem har givet Mennesket
Mund, og hvem gør stum eller døv, seende eller
blind? Mon ikke jeg, HERREN? 12 Gå derfor kun,
jeg vil være med din Mund og lære dig, hvad du
skal sige!" 13 Men han sagde: "Ak, Herre, send dog
enhver anden end mig!" 14 Da blussede HERRENs
Vrede op imod Moses, og han sagde: "Har du ikke din
Broder Aron, Leviten? Han, ved jeg, kan tale for sig.
Han er også allerede på Vej for at møde dig, og han
vil glæde sig i sit Hjerte, når han ser dig; 15 du skal
tale til ham og lægge ham Ordene i Munden, så vil
jeg være med din og hans Mund og lære eder, hvad I
skal gøre. 16 Han skal tale på dine Vegne til Folket;
han skal være din Mund, og du skal være som Gud
for ham. 17 Tag nu i din Hånd denne Stav, som du
skal gøre Tegnene med!" 18 Derefter vendte Moses
tilbage til sin Svigerfader Jetro og sagde til ham: "Lad
mig vende tilbage til mine Landsmænd i Ægypten
og se, om de endnu er i Live!" Og Jetro svarede
Mose's: "Drag bort i Fred!" 19 Da sagde HERREN til
Moses i Midjan: "Vend tilbage til Ægypten, thi alle
de Mænd, der stod dig efter Livet, er døde." 20 Så
tog Moses sin Hustru og sin Søn og satte dem på
sit Æsel og vendte tilbage til Ægypten; og Moses
tog Guds Stav i Hånden. 21 Men HERREN sagde
til Moses: "Når du vender tilbage til Ægypten, så
mærk dig dette: Alle de Undergerninger, jeg giver dig
Magt til at udføre, skal du gøre for Farao; men jeg vil
forhærde hans Hjerte, så han ikke lader Folket rejse.
22 Og da skal du sige til Farao: Så siger HERREN:
Israel er min førstefødte Søn; 23 men da jeg sagde til
dig: Lad min Søn rejse, for at han kan dyrke mig! da
nægtede du at lade ham rejse. Se, jeg dræber din
førstefødte Søn!" 24 Men undervejs, i Natteherberget,
kom HERREN imod ham og vilde dræbe ham. 25
Da greb Zippora en skarp Sten og afskar sin Søns
Forhud og berørte hans Blusel dermed, idet hun
sagde: "Du er mig en Blodbrudgom!" 26 Så lod han
ham i Fred. Ved den Lejlighed brugte hun Ordet
"Blodbrudgom" med Hentydning til Omskærelsen. 27
Derpå sagde HERREN til Aron: "Gå Moses i Møde
i Ørkenen!" Og han gik ud og traf ham ved Guds
Bjerg og kyssede ham. 28 Og Moses fortalte Aron om
alt, hvad HERREN havde pålagt ham, og om alle de
Tegn, han havde befalet ham at gøre. 29 Derefter gik
Moses og Aron den og kaldte alle Israeliternes Ældste
sammen; 30 og Aron fortalte alt, hvad HERREN
havde sagt til Moses, og denne gjorde Tegnene i
Folkets Påsyn. 31 Da troede Folket, og da de hørte,
at HERREN havde givet Agt på Israeliterne og set til
deres Elendighed, bøjede de sig og tilbad.

5 Derefter gik Moses og Aron hen og sagde til Farao:
"Så siger HERREN, Israels Gud: Lad mit Folk
rejse, for at de kan holde Højtid for mig i Ørkenen!" 2
Men Farao sagde: "Hvem er HERREN, at jeg skulde
adlyde ham og lade Israeliterne rejse? Jeg kender
ikke noget til HERREN, og jeg vil heller ikke lade
Israeliterne rejse!" 3 De svarede: "Hebræernes Gud
har mødt os; tillad os nu at drage tre Dagsrejser
ud i Ørkenen og ofre til HERREN. vor Gud, for
at han ikke skal slå os med Pest eller Sværd!" 4
Men Ægypterkongen sagde til dem: "Hvorfor vil I,
Moses og Aron, forstyrre Folket i dets Arbejde? Gå
til eders Trællearbejde!" 5 Og Farao sagde: "Folket
er så vist dovent nok; og nu vil I have dem fri fra
deres Trællearbejde!" 6 Samme Dag udstedte Farao
følgende Befaling til Fogederne over Folket og dets
Opsynsmænd: 7 "I skal ikke mere som hidtil give
Folket Halm til Teglarbejdet; de skal selv gå ud og
sanke Halm; 8 men alligevel skal I pålægge dem at
lave lige så mange Teglsten som hidtil, I må ikke
eftergive dem noget; thi de er dovne, og derfor er det,
de råber op og siger: Lad os drage ud og ofre til vor
Gud! 9 Strengt Arbejde skal de Mennesker have, for
at de kan være optaget deraf og ikke af Løgnetale."
10 Da gik Folkets Fogeder og Opsynsmænd ud og
sagde til Folket: "Således siger Farao: Jeg vil ikke
mere give eder Halm; 11 gå selv ud og sank eder
Halm, hvor I kan finde det, men i eders Arbejde
bliver der intet eftergivet!" 12 Da spredte Folket sig
over hele Ægypten for at samle Halmstrå. 13 Men
Fogederne trængte på og sagde: "I skal Dag for Dag
yde fuldt Arbejde, ligesom dengang I fik Halm!" 14
Og Israeliternes Opsynsmænd, som Faraos Fogeder
havde sat over dem, fik Prygl, og der blev sagt
til dem: "Hvorfor stryger I ikke mere det fastsatte
Antal Teglsten ligesom før?" 15 Da gik Israeliternes
Opsynsmænd hen og råbte til Farao: "Hvorfor handler
du således med din Fræne? 16 Dine Trælle får ingen
Halm, og dog siger de til os: Lav Teglsten! Og dine
Trælle får Prygl; du forsynder dig mod dit Folk." 17
Men han svarede: "I er dovne, det er det, I er! Derfor
siger I: Lad os rejse ud og ofre til HERREN! 18 Gå nu

hen og tag fat på eders Arbejde; I får ingen Halm,
men I skal levere det samme Antal Teglsten!" 19
Israeliternes Opsynsmænd følte sig ilde stedt ved at
skulle sige: "Der må intet eftergives i, hvad I daglig
skal skaffe af Teglsten!" 20 Og da de ved deres
Bortgang fra Farao traf Moses og Aron, som stod og
ventede på dem, 21 sagde de til dem: "HERREN se
til eder og dømme eder, fordi I har vakt Afsky mod os
hos Farao og hans Tjenere og lagt dem et Sværd i
Hånden til at dræbe os med!" 22 Da vendte Moses
sig igen til HERREN og sagde: "Herre, hvorfor har du
handlet ilde med dette Folk? Hvorfor har du udsendt
mig? 23 Siden jeg har været hos Farao og talt i dit
Navn, har han handlet ilde med dette Folk, og frelst
dit Folk har du ikke!"

6 Men HERREN svarede Moses: "Nu skal du få at
se, hvad jeg vil gøre ved Farao! Med Magt skal
han blive tvunget til at lade dem rejse, og med Magt
skal han blive tvunget til at drive dem ud af sit Land!"
2 Gud talede til Moses og sagde til ham: "Jer er
HERREN! 3 For Abraham, Isak og Jakob åbenbarede
jeg mig som Gud den Almægtige, men under mit
Navn HERREN gav jeg mig ikke til Kende for dem. 4
Eftersom jeg har oprettet min Pagt med dem om at
skænke dem Kana'ans Land, deres Udlændigheds
Land, hvor de levede som fremmede, 5 har jeg nu hørt
Israeliternes Klageråb over, at Ægypterne holder dem
i Trældon, og jeg er kommet min Pagt i Hu. 6 Derfor
skal du sige til Israeliterne: Jeg er HERREN, og jeg vil
udfri eder fra det Trællearbejde, Ægypterne har pålagt
eder, og frelse eder fra deres Trældom og udløse
eder med udrakt Arm og med vældige Straffedomme;
7 og så vil jeg antage eder som mit Folk og være
eders Gud, og I skal kende, at jeg er HERREN eders
Gud, som udfrier eder fra Ægypternes Trællearbejde;
8 og jeg vil føre eder til det Land, jeg har svoret at ville
skænke Abraham, Isak og Jakob, og give eder det i
Eje. Jeg er HERREN!" 9 Moses kundgjorde nu dette
for Israeliterne; men de hørte ikke på Moses, dertil var
deres Modløshed for stor og deres Trællearbejde for
hårdt 10 Da talede HERREN til Moses og sagde: 11
"Gå hen og sig til Farao, Ægyptens Konge, at han skal
lade Israeliterne drage ud af, sit Land!" 12 Men Moses
sagde for HERRENs Åsyn: "Israeliterne har ikke hørt
på mig, hvor skulde da Farao gøre det, tilmed da jeg
er uomskåren på Læberne?" 13 Da talede HERREN
til Moses og Aron og sendte dem til Farao, Ægyptens
Konge, for at føre Israeliterne ud af Ægypten. 14
Følgende var Overhovederne for deres Fædrenehuse:
Rubens, Israels førstefødtes, Sønner var: Hanok,
Pallu, Hezron og Harmi; det er Rubens Slægter. 15
Simeons. Sønner var Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin,
Zohar og Kana'anæerkvindens Søn Sjaul; det er
Simeons Slægter. 16 Følgende er Navnene på Levis
Sønner efter deres Nedstamning: Gerson, Kehat og
Merari. Levis Levetid var 137 År. 17 Gersons Sønner
var Libni og Sjimi efter deres Slægter. 18 Hehats
Sønner var Amram, Jizhar, Hebon og Uzziel. Hehats
Levetid var 133 År. 19 Meraris Sønner var Mali og
Musji. Det er Levis Slægter efter deres Nedstamning.
20 Amram tog sin Faster Jokebed til Ægte; og hun
fødte ham Aron og Moses. Amrams Levetid var 137
År. 21 Jizhars Sønner var Hora, Nefeg og Zikri. 22
Uzziels Sønner var Misjael, Elzafan og Sitri. 23 Aron
tog Amminadabs Datter, Nahasjons Søster Elisjeba
til Ægte; og hun fødte ham Nadab, Abibu, Eleazar
og Itamar. 24 Koras Sønner var Assir, Elkana og
Abiasaf; det er Koraiternes Slægter. 25 Arons Søn
Eleazar tog en at Putiels Døtre til Ægte; og hun fødte
ham Pinehas. Det er Overhovederne for Leviternes
Fædrenehuse efter deres Slægter. 26 Det var Aron
og Moses, som HERREN sagde til: "Før Israeliterne
ud af Ægypten, Hærafdeling for Hærafdeling!" 27 Det
var dem, der talte til Farao, Ægyptens Konge, om at
føre Israeliterne ud af Ægypten, Moses og Aron. 28
Dengang HERREN talede til Moses i Ægypten, 29
talede HERREN til Moses således: "Jeg er HERREN!
Forkynd Farao, Ægyptens Konge, alt, hvad jeg siger
dig!" 30 Men Moses sagde for HERRENs Åsyn: "Se,
jeg er uomskåren på Læberne, hvorledes skulde da
Farao ville høre på mig?"

7 Da sagde HERREN til Moses: "Se, jeg gør dig
til Gud for Farao, men din Broder Aron skal være
din Profet. 2 Du skal sige til ham alt, hvad jeg
pålægger dig, men din Broder Aron skal sige det til
Farao, for at han skal lade Israeliterne rejse ud af
sit Land. 3 Men jeg vil forhærde Faraos Hjerte og
derefter gøre mange Tegn og Undere i Ægypten.
4 Farao skal ikke høre på eder, men jeg vil lægge
min Hånd på Ægypten og føre mine Hærskarer,
mit Folk Israeliterne, ud af Ægypten med vældige
Straffedomme; 5 og når jeg udrækker min Hånd
mod Ægypten og fører Israeliterne ud derfra, skal
Ægypterne kende, at jeg er HERREN." 6 Da gjorde
Moses og Aron, som HERREN pålagde dem. 7
Moses var firsindstyve og Aron tre og firsindstyve År
gammel, da de talte til Farao. 8 Og HERREN talede
til Moses og Aron og sagde: 9 "Når Farao kræver
et Under af eder, sig så til Aron: Tag din Stav og
kast den ned foran Farao, så skal den blive til en

Slange!" 10 Da gik Moses og Aron til Farao og gjorde,
som HERREN bød; og da Aron kastede sin Stav
foran Farao og hans Tjenere, blev den til en Slange.
11 Men Farao lod som Modtræk Vismændene og
Besværgerne kalde, og de, Ægyptens Koglere, gjorde
også det samme ved Hjælp af deres hemmelige
Kunster; 12 de kastede hver sin Stav, og Stavene blev
til Slanger, men Arons Stav opslugte deres Stave.
13 Men Faraos Hjerte blev forhærdet, og han hørte
ikke på dem, således som HERREN havde sagt.
14 HERREN sagde nu til Moses: "Faraos Hjerte er
forstokket, han vægrer sig ved at lade Folket rejse.
15 Gå derfor i Morgen tidlig til Farao, når han begiver
sig ned til Vandet, og træd frem for ham ved Nilens
Bred og tag Staven, der forvandledes til en Slange, i
Hånden 16 og sig til ham: HERREN, Hebræernes
Gud, sendte mig til dig med det Bud: Lad mit Folk
rejse, at det kan dyrke mig i Ørkenen! Men hidtil har
du ikke adlydt. 17 Så siger HERREN: Deraf skal du
kende, at jeg er HERREN: Se, jeg slår Vandet i Nilen
med Staven, som jeg holder i min Hånd, og det skal
forvandles til Blod, 18 Fiskene i Nilen skal dø, og
Nilen skal stinke, og Ægypterne skal væmmes ved
at drikke Vand fra Nilen." 19 Og HERREN sagde til
Moses: "Sig til Aron: Tag din Stav og ræk din Hånd
ud over Ægypternes Vande, deres Floder, Kanaler,
Damme og alle Vandsamlinger, så skal Vandet blive
til Blod, og der skal være Blod i hele Ægypten, både i
Trækar og Stenkar." 20 Og Moses og Aron gjorde,
som HERREN bød; Moses løftede Staven og slog
Vandet i Nilen for Øjnene af Farao og hans Tjenere,
og alt Vandet i Nilen forvandledes til Blod; 21 Fiskene i
Nilen døde, og Nilen stank, så Ægypterne ikke kunde
drikke Vand fra Nilen, og der var Blod i hele Ægypten.
22 Men de Ægyptiske Koglere gjorde det samme ved
Hjælp af deres hemmelige Kunster, og Faraos Hjerte
blev forhærdet, så han ikke hørte på dem, således
som HERREN havde sagt. 23 Da vendte Farao sig
bort og gik hjem, og heller ikke dette lagde han sig på
Sinde. 24 Men alle Ægypterne gravede i Omegnen
af Nilen efter Drikkevand, thi de kunde ikke drikke
Nilvandet. 25 Og således gik der syv Dage, efter at
HERREN havde slået Nilen.

8 Derpå sagde HERREN til Moses: "Gå til Farao
og sig til ham: Så siger HERREN: Lad mit Folk
rejse, for at de kan dyrke mig! 2 Men hvis du vægrer
dig ved at lade dem rejse, se, da vil jeg plage hele
dit Land med Frøer; 3 Nilen skal vrimle af Frøer,
og de skal kravle op og trænge ind i dit Hus og dit
Sovekammer og på dit Leje og i dine Tjeneres og dit
Folks Huse, i dine Bagerovne og dine Dejgtruge; 4
ja på dig selv og dit Folk og alle dine Tjenere skal
Frøerne kravle op." 5 Da sagde HERREN til Moses:
"Sig til Aron: Ræk din Hånd med Staven ud over
Floderne, Kanalerne og Dammene og få Frøerne
til at kravle op over Ægypten!" 6 Og Aron rakte sin
Hånd ud over Ægyptens Vande. Da kravlede Frøerne
op og fyldte Ægypten. 7 Men Koglerne gjorde det
samme ved Hjælp af deres hemmelige Kunster og
fik Frøerne til at kravle op over Ægypten. 8 Da lod
Farao Moses og Aron kalde og sagde: "Gå i Forbøn
hos HERREN, at han skiller mig og mit Folk af med
Frøerne, så vil jeg lade Folket rejse, at de kan ofre til
HERREN." 9 Moses svarede Farao: "Du behøver kun
at befale over mig! Til hvilken Tid skal jeg gå i Forbøn
for dig, dine Tjenere og dit Folk om at få Frøerne
bort fra dig og dine Huse, så de kun bliver tilbage i
Nilen?" 10 Han svarede: "I Morgen!" Da sagde han:
"Det skal ske, som du siger, for at du kan kende, at
der ingen er som HERREN vor Gud; 11 Frøerne skal
vige bort fra dig, dine Huse, dine Tjenere og dit Folk;
kun i Nilen skal de blive tilbage." 12 Moses og Aron
gik nu bort fra Farao, og Moses råbte til HERREN
om at bortrydde Frøerne, som han havde sendt over
Farao; 13 og HERREN gjorde, som Moses bad:
Frøerne døde i Husene, i Gårdene og på Markerne,
14 og man samlede dem sammen i Dynger, så Landet
kom til at stinke deraf. 15 Men da Farao så, at han
havde fået Luft, forhærdede han sit Hjerte og hørte
ikke på dem, således som HERREN havde sagt.
16 Derpå sagde HERREN til Moses: "Sig til Aron:
Ræk din Stav ud og slå Støvet på Jorden med den,
så skal det blive til Myg i hele Ægypten!" 17 Og de
gjorde således; Aron udrakte sin Hånd med Staven
og slog Støvet på Jorden dermed. Da kom der Myg
over Mennesker og Dyr; alt Støvet på Jorden blev
til Myg i hele Ægypten. 18 Koglerne søgte nu også
ved Hjælp af deres hemmelige Kunster at fremkalde
Myg, men de magtede det ikke. Og Myggene kom
over Mennesker og Dyr. 19 Da sagde Koglerne til
Farao: "Det er Guds Finger!" Men Faraos Hjerte blev
forhærdet, så han ikke hørte på dem, således som
HERREN havde sagt. 20 Derpå sagde HERREN til
Moses: "Træd i Morgen tidlig frem for Farao, når han
begiver sig ned til Vandet, og sig til ham: Så siger
HERREN: Lad mit Folk rejse, for at de kan dyrke
mig! 21 Men hvis du ikke lader mit Folk rejse, se, da
sender jeg Bremser over dig, dine Tjenere, dit Folk
og dine Huse, og Ægypternes Huse skal blive fulde
af Bremser, ja endog Jorden, de bor på; 22 men med
Gosens Land, hvor mit Folk bor, vil jeg til den Tid gøre

en Undtagelse, så der ingen Bremser kommer, for at
du kan kende, at jeg HERREN er i Landet; 23 og jeg
vil sætte Skel mellem mit Folk og dit Folk; i Morgen
skal dette Tegn ske!" 24 Og HERREN gjorde således:
Vældige Bremsesværme trængte ind i Faraos og
hans Tjeneres Huse og i hele Ægypten, og Landet
hærgedes af Bremserne. 25 Da lod Farao Moses og
Aron kalde og sagde: "Gå hen og bring eders Gud et
Offer her i Landet!" 26 Men Moses sagde: "Det går
ikke an at gøre således, thi til HERREN vor Gud ofrer
vi, hvad der er Ægypterne en Vederstyggelighed; og
når vi for Øjnene af Ægypterne ofrer, hvad der er dem
en Vederstyggelighed, mon de da ikke stener os? 27
Lad os drage tre Dagsrejser ud i Ørkenen og ofre
til HERREN vor Gud, således som han har pålagt
os!" 28 Farao sagde: "Jeg vil lade eder rejse hen og
ofre til HERREN eders Gud i Ørkenen; kun må I ikke
rejse for langt bort; men gå i Forbøn for mig!" 29
Moses svarede: "Se, så snart jeg kommer ud herfra,
skal jeg gå i Forbøn hos HERREN, og Bremserne
skal vige bort fra Farao, hans Tjenere og hans Folk i
Morgen. Blot Farao så ikke igen narrer os og nægter
at lade Folket rejse hen og ofre til HERREN!" 30
Derpå gik Moses bort fra Farao og gik i Forbøn hos
HERREN. 31 Og HERREN gjorde, som Moses bad,
og Bremserne veg bort fra Farao, hans Tjenere og
hans Folk; der blev ikke en eneste tilbage. 32 Men
Farao forhærdede også denne Gang sit Hjerte og lod
ikke Folket rejse.

9 Derpå sagde HERREN til Moses: "Gå til Farao
og sig til ham: Så siger HERREN, Hebræernes
Gud: Lad mit Folk rejse, for at de kan dyrke mig!
2 Men hvis du vægrer dig ved at lade dem rejse
og bliver ved med at holde dem fast, 3 se, da skal
HERRENs Hånd komme over dit Kvæg på Marken,
over Hestene, Æslerne og Kamelerne, Hornkvæget
og Småkvæget med en såre forfærdelig Pest. 4 Og
HERREN skal sætte Skel mellem Israels Kvæget
og Ægypterens Kvæg, så der ikke skal dø noget af,
hvad der tilhører Israeliterne." 5 Og HERREN satte
en Tidsfrist, idet han sagde: "I Morgen skal HERREN
lade dette ske i Landet." 6 Den følgende Dag lod
HERREN det så ske, og alt Ægypternes Kvæg døde,
men af Israeliternes Kvæg døde ikke et eneste Dyr.
7 Farao sendte da Bud, og se, ikke et eneste Dyr
af Israeliternes Kvæg var dødt. Men Faraos Hjerte
blev forhærdet, og han lod ikke Folket rejse. 8 Derpå
sagde HERREN til Moses og Aron: "Tag begge eders
Hænder fulde af Sod fra Smelteovnen, og Moses
skal kaste det i Vejret i Faraos Påsyn! 9 Så skal
det blive til en Støvsky over hele Ægypten og til
Betændelse, der bryder ud i Bylder på Mennesker
og Kvæg i hele Ægypten!" 10 Da tog de Sod fra
Smelteovnen og trådte frem for Farao, og Moses
kastede det i Vejret; og det blev til Betændelse, der
brød ud i Bylder på Mennesker og Kvæg. 11 Og
Koglerne kunde ikke holde Stand over for Moses
på Grund af Betændelsen, thi Betændelsen angreb
Koglerne såvel som alle de andre Ægyptere. 12 Men
HERREN forhærdede Faraos Hjerte, så han ikke
hørte på dem, således som HERREN havde sagt til
Moses. 13 Derpå sagde HERREN til Moses: "Træd i
Morgen tidlig frem for Farao og sig til ham: Så siger
HERREN, Hebræernes Gud: Lad mit Folk rejse, for
at de kan dyrke mig! 14 Thi denne Gang vil jeg sende
alle mine Plager mod dig selv og mod dine Tjenere
og dit Folk, for at du kan kende, at der er ingen som
jeg på hele Jorden. 15 Thi ellers havde jeg nu udrakt
min Hånd for at ramme dig og dit Folk med Pest, så
du blev udryddet fra Jordens Overflade; 16 dog derfor
har jeg ladet dig blive i Live for at vise dig min Magt,
og for at mit Navn kan blive forkyndt på hele Jorden.
17 Endnu stiller du dig i Vejen for mit Folk og vil ikke
lade det rejse. 18 Se, jeg lader i Morgen ved denne
Tid et frygteligt Haglvejr bryde løs, hvis Lige ikke har
været i Ægypten, fra den Dag det blev til og indtil
nu. 19 Derfor må du sørge for at bringe dit Kvæg
og alt, hvad du har på Marken, i Sikkerhed! Thi alle
Mennesker og Dyr, der befinder sig på Marken og
ikke er kommet under Tag, skal rammes af Haglen og
omkomme." 20 De blandt Faraos Tjenere, der frygtede
HERRENs Ord, bragte nu deres Trælle og Kvæg
under Tag; 21 men de, der ikke lagde sig HERRENs
Ord på Hjerte, lod deres Trælle og Kvæg blive ude på
Marken. 22 Da sagde HERREN til Moses: "Ræk din
Hånd op mod Himmelen, så skal der falde Hagl i hele
Ægypten på Mennesker og Dyr og på alle Markens
Urter i Ægypten!" 23 Da rakte Moses sin Stav op mod
Himmelen, og HERREN sendte Torden og Hagl; Ild
for ned mod Jorden, og HERREN lod Hagl falde over
Ægypten; 24 og der kom et Haglvejr, med Ildsluer
flammende mellem Haglen, så voldsomt, at dets Lige
aldrig havde været nogetsteds i Ægypten, siden det
blev befolket; 25 og i hele Ægypten slog Haglen alt
ned, hvad der var på Marken, både Mennesker og
Kvæg, og alle Markens Urter slog Haglen ned, og
alle Markens Træer knækkede den; 26 kun i Gosen,
hvor Israeliterne boede, faldt der ikke Hagl. 27 Da
sendte Farao Bud efter Moses og Aron og sagde til
dem: "Denne Gang har jeg syndet; HERREN har
Ret, og jeg og mit Folk har Uret; 28 gå i Forbøn hos

HERREN, at det nu må være nok med Guds Torden
og Haglvejret, så vil jeg lade eder rejse, og I skal ikke
blive længer!" 29 Moses svarede ham: "Så snart jeg
kommer ud af Byen, skal jeg udbrede mine Hænder
mod HERREN; så skal Tordenen høre op, og Haglen
skal ikke falde mere, for at du kan kende, at Jorden
tilhører HERREN." 30 Dog, jeg ved, at du og dine
Tjenere endnu ikke frygter for Gud HERREN." 31
Hørren og Byggen blev slået ned, thi Byggen stod i
Aks, og Hørren i Blomst; 32 derimod blev Hveden
og Spelten ikke slået ned, thi de modnes senere. 33
Da Moses var gået bort fra Farao og var kommet ud
af Byen, udbredte han sine Hænder mod HERREN,
og da hørte Tordenen og Haglen op, og Regnen
strømmede ikke mere ned. 34 Men da Farao så, at
Regnen, Haglen og Tordenen var hørt op, fremturede
han i sin Synd, og han og hans Tjenere forhærdede
deres Hjerte. 35 Faraos Hjerte blev forhærdet, så at
han ikke lod Israeliterne rejse, således som HERREN
havde sagt ved Moses.

10 Derpå sagde HERREN til Moses: "Gå til Farao!
Thi jeg har forhærdet hans og hans Tjeneres
Hjerte, at jeg kan komme til at gøre disse mine
Tegn iblandt dem, 2 for at du må kunne fortælle
din Søn og din Sønnesøn, hvorledes jeg handlede
med Ægypterne, og om de Tegn, jeg gjorde iblandt
dem; så skal I kende, at jeg er HERREN." 3 Da gik
Moses og Aron til Farao og sagde til ham: "Så siger
HERREN, Hebræernes Gud: Hvor længe vil du vægre
dig ved at ydmyge dig for mig? Lad mit Folk rejse,
at de kan dyrke mig! 4 Men hvis du vægrer dig ved
at lade mit Folk rejse, se, da vil jeg i Morgen sende
Græshopper over dine Landemærker, 5 og de skal
skjule Landets Overflade, så man ikke kan se Jorden,
og opæde Resten af det, som er blevet tilovers for
eder efter Haglen, og opæde alle eders Træer, som
gror på Marken; 6 og de skal fylde dine Huse og alle
dine Tjeneres og alle Ægypternes Huse således, at
hverken dine Fædre eller dine Fædres Fædre nogen
Sinde har oplevet Mage dertil, fra den Dag de kom til
Verden og indtil denne Dag!" Dermed vendte han sig
bort og forlod Farao. 7 Men Faraos Tjenere sagde
til ham: "Hvor længe skal denne Mand styrte os i
Ulykke? Lad dog disse Mennesker rejse og lad dem
dyrke HERREN deres Gud! Har du endnu ikke indset,
at Ægypten går til Grunde?" 8 Moses og Aron blev nu
hentet tilbage til Farao, og han sagde til dem: "Drag af
Sted og dyrk HERREN eders Gud! Men hvem er det
nu, der vil af Sted?" 9 Moses svarede: "Med vore Børn
og vore gamle vil vi drage af Sted, med vore Sønner
og vore Døtre, vort Småkvæg og vort Hornkvæg vil vi
drage af Sted, thi vi skal fejre HERRENs Højtid." 10
Da sagde han til dem: "HERREN være med eder,
om jeg lader eder rejse sammen med eders Kvinder
og Børn! Der ser man, at I har ondt i Sinde! 11 Nej
men I Mænd kan drage bort og dyrke HERREN; det
var jo det, I ønskede!" Derpå jog man dem bort fra
Farao. 12 Da sagde HERREN til Moses: "Ræk din
Hånd ud over Ægypten og få Græshopperne til at
komme; de skal komme over Ægypten og opæde
alt, hvad der vokser i Landet, alt, hvad Haglen har
levnet!" 13 Moses rakte da sin Stav ud over Ægypten,
og HERREN lod en Østenstorm blæse over Landet
hele den Dag og den påfølgende Nat; og da det blev
Morgen, førte Østenstormen Græshopperne med sig.
14 Da kom Græshopperne over hele Ægypten, og
de slog sig ned i hele Ægyptens Område i uhyre
Mængder; aldrig før havde der været så mange
Græshopper, og ingen Sinde mere skal der komme
så mange. 15 Og de skjulte hele Jordens Overflade,
så Jorden blev sort af dem, og de opåd alt, hvad
der voksede i Landet, og alle Træfrugter, alt, hvad
Haglen havde levnet, og der blev intet grønt tilbage
på Træerne eller på Markens Urter i hele Ægypten.
16 Da lod Farao skyndsomt Moses og Aron kalde til
sig og sagde: "Jeg har syndet mod HERREN eders
Gud og mod eder! 17 Men tilgiv mig nu min Synd
denne ene Gang og gå i Forbøn hos eders Gud,
at han dog blot vil tage denne dødbringende Plage
fra mig!" 18 Da gik Moses bort fra Farao og bad til
HERREN. 19 Og HERREN lod Vinden slå om til en
voldsom Vestenvind, som tog Græshopperne og drev
dem ud i det røde Hav, så der ikke blev en eneste
Græshoppe tilbage i hele Ægyptens Område. 20 Men
HERREN forhærdede Faraos Hjerte, så han ikke
lod Israeliterne rejse. 21 Derpå sagde HERREN til
Moses: "Ræk din Hånd op mod Himmelen, så skal
der komme et Mørke over Ægypten, som man kan
tage og føle på!" 22 Da rakte Moses sin Hånd op mod
Himmelen, og der kom et tykt Mørke i hele Ægypten i
tre Dage; 23 den ene kunde ikke se den anden, og
ingen flyttede sig af Stedet i tre Dage; men overalt,
hvor Israeliterne boede, var det lyst. 24 Da lod Farao
Moses kalde og sagde: "Drag hen og dyrk HERREN.
Dog skal eders Småkvæg og Hornkvæg blive tilbage,
men eders Kvinder og Børn må I tage med." 25 Men
Moses sagde: "Du må også overlade os Slagtofre og
Brændofre, som vi kan bringe HERREN vor Gud; 26
også vore Hjorde må vi have med, ikke en Klov må
blive tilbage, thi dem har vi Brug for, når vi skal dyrke
HERREN vor Gud, og vi ved jo ikke, hvor meget

vi behøver dertil, før vi kommer til Stedet." 27 Da
forhærdede HERREN Faraos Hjerte, så han nægtede
at lade dem rejse. 28 Og Farao sagde til ham: "Gå
bort fra mig og vogt dig for at komme mig for Øje
mere; thi den Dag du kommer mig for Øje, er du
dødsens!" 29 Da sagde Moses: "Du har sagt det, jeg
skal ikke mere komme dig for Øje!"

11 Derpå sagde HERREN til Moses: "Een Plage
endnu vil jeg lade komme over Farao og
Ægypterne, og efter den skal han lade eder rejse
herfra; ja, når han lader eder rejse med alt, hvad I
har, skal han endog drive eder herfra! 2 Sig nu til
Folket, at hver Mand skal bede sin Nabo, og hver
Kvinde sin Naboerske om Sølv og Guld smykker!"
3 Og HERREN stemte Ægypterne gunstigt imod
Folket, og desuden var den Mand Moses højt anset i
Ægypten både hos Faraos Tjenere og hos Folket. 4
Moses sagde: "Så siger HERREN: Ved Midnatstid
vil jeg drage igennem Ægypten, 5 og så skal alle
førstefødte i Ægypten dø, lige fra den førstefødte hos
Farao, der skal arve hans Trone, til den førstefødte
hos Trælkvinden, der arbejder ved Håndkværnen,
og alt det førstefødte af Kvæget. 6 Da skal der i
hele Ægypten lyde et Klageskrig så stort, at dets
Lige aldrig har været hørt og aldrig mere skal høres.
7 Men end ikke en Hund skal bjæffe ad nogen af
Israeliterne, hverken ad Folk eller Fæ for at du kan
kende, at HERREN gør Skel mellem Ægypterne og
Israel. 8 Da skal alle dine Tjenere der komme ned til
mig og kaste sig til Jorden for mig og sige: Drag dog
bort med alt det Folk, der følger dig! Og så vil jeg
drage bort!" Og han gik ud fra Farao med fnysende
Vrede. 9 Men HERREN sagde til Moses: "Farao
skal ikke høre på eder, for at mine Undergerninger
kan blive talrige i Ægypten." 10 Og Moses og Aron
gjorde alle disse Undergerninger i Faraos Påsyn,
men HERREN forhærdede Faraos Hjerte, så han ikke
lod Israeliterne drage ud af sit Land.

12 Derpå talede HERREN til Moses og Aron i
Ægypten og sagde: 2 "Denne Måned skal hos
eder være Begyndelsesmåneden, den skal hos eder
være den første af Årets Måneder. 3 Tal til hele
Israels Menighed og sig: På den tiende Dag i denne
Måned skal hver Familiefader tage et Lam, et Lam for
hver Familie. 4 Og dersom en Familie er for lille til et
Lam, skal han sammen med sin nærmeste Nabo tage
et Lam, svarende til Personernes Antal; hvor mange
der skal være om et Lam, skal I beregne efter. hvad
hver enkelt kan spise. 5 Det skal være et lydefrit,
årgammelt Handyr, og I kan tage det enten blandt
Fårene eller Gederne. 6 I skal have det gående til
den fjortende Dag i denne Måned, og hele Israels
Menigheds Forsamling skal slagte det ved Aftenstid.
7 Og de skal tage noget af Blodet og stryge det på
de to Dørstolper og Overliggeren i de Huse, hvor I
spiser det. 8 I skal spise Kødet samme Nat, stegt
over Ilden, og I skal spise usyret Brød og bitre Urter
dertil. 9 I må ikke spise noget deraf råt eller kogt i
Vand, men kun stegt over Ilden, og Hoved, Ben og
Indmad må ikke være skilt fra. 10 I må intet levne
deraf til næste Morgen, men hvad der bliver tilovers
deraf til næste Morgen, skal I brænde. 11 Og når I
spiser det, skal I have Bælte om Lænden, Sko på
Fødderne og Stav i Hånden, og I skal spise det i
største Hast. Det er Påske for HERREN. 12 I denne
Nat vil jeg drage igennem Ægypten og ihjelslå alt det
førstefødte i Ægypten både blandt Folk og Fæ; og
over alle Ægyptens Guder vil jeg holde Dom. Jeg er
HERREN! 13 Men for eder skal Blodet på Husene,
hvor I er, tjene som Tegn, og jeg vil se Blodet og
gå eder forbi; intet ødelæggende Slag skal ramme
eder, når jeg slår Ægypten. 14 Denne Dag skal være
eder en Mindedag, og I skal fejre den som en Højtid
for HERREN, Slægt efter Slægt; som en evig gyldig
Ordning skal I fejre den. 15 I syv Dage skal I spise
usyret Brød. Straks den første Dag skal I skaffe
al Surdejg bort af eders Huse; thi hver den, som
spiser noget syret fra den første til den syvende Dag,
det Menneske skal udryddes af Israel. 16 På den
første dag skal I holde Højtidsstævne og ligeledes
på den syvende Dag. Intet Arbejde må udføres på
dem; kun det, enhver behøver til Føde, det og intet
andet må I tilberede. 17 I skal holde det usyrede
Brøds Højtid, thi på denne selv samme Dag førte
jeg eders Hærskarer ud af Ægypten, derfor skal I
højtideligholde denne Dag i alle kommende Slægtled
som en evig gyldig Ordning. 18 På den fjortende Dag
i den første Måned om Aftenen skal I spise usyret
Brød og vedblive dermed indtil Månedens en og
tyvende Dag om Aftenen. 19 I syv Dage må der ikke
findes Surdejg i eders Huse, thi hver den, som spiser
noget syret, det Menneske skal udryddes af Israels
Menighed, de fremmede så vel som de indfødte i
Landet. 20 I må ikke nyde noget som helst syret; hvor
I end bor, skal I spise usyret Brød." 21 Da kaldte
Moses alle Israels Ældste sammen og sagde til dem:
"Gå ud og hent eder Småkvæg til eders Familier
og slagt Påskeofferet; 22 og tag eder Ysopkoste,
dyp dem i Blodet i Fadet og stryg noget deraf på
Overliggeren og de to Dørstolper; og ingen af eder
må gå ud af sin Husdør før i Morgen. 23 Thi HERREN

vil gå omkring og slå Ægypterne, og når han da ser
Blodet på Overliggeren og de to Dørstolper, vil han
gå Døren forbi og ikke give Ødelæggeren Adgang til
eders Huse for at slå eder. 24 Dette skal I varetage
som en Anordning, der gælder for dig og dine Børn til
evig Tid. 25 Og når I kommer til det Land, HERREN
vil give eder, således som han har forjættet, så skal I
overholde denne Skik. 26 Når da eders Børn spørger
eder: Hvad betyder den Skik, I der har? 27 så skal I
svare: Det er Påskeoffer for HERREN, fordi han gik
Israeliternes Huse forbi i Ægypten, dengang han slog
Ægypterne, men lod vore Huse urørte!" Da bøjede
Folket sig og tilbad. 28 Og Israeliterne gik hen og
gjorde, som HERREN havde pålagt Moses og Aron.
29 Men ved Midnatstid ihjelslog HERREN alle de
førstefødte i Ægypten lige fra Faraos førstefødte,
der skulde arve hans Trone, til den førstefødte hos
Fangen, der sad i Fangehullet, og alt det førstefødte
af Kvæget. 30 Da stod Farao op om Natten tillige
med alle sine Tjenere og alle Ægypterne, og der
lød et højt Klageskrig i Ægypten, thi der var intet
Hus, hvor der ikke fandtes en død. 31 Og han lod
Moses og Aron kalde om Natten og sagde: "Bryd op
og drag bort fra mit Folk, I selv og alle Israeliterne,
og drag ud og dyrk HERREN, som I har forlangt.
32 Tag også eders Småkvæg og Hornkvæg med,
som I har forlangt, og drag bort; og bed også om
Velsignelse for mig!" 33 Og Ægypterne trængte på
Folket for at påskynde deres Afrejse fra Landet, thi
de sagde: "Vi mister alle Livet!" 34 Og, Folket tog
deres Dejg med sig, før den var syret, og de bar
Dejtrugene på Skulderen, indsvøbte i deres Kapper.
35 Men Israeliterne havde gjort, som Moses havde
sagt, og bedt Ægypterne om Sølv og Guldsmykker og
om Klæder; 36 og HERREN havde stemt Ægypterne
gunstigt mod Folket, så de havde givet dem, hvad de
bad om. Således tog de Bytte fra Ægypterne. 37 Så
brød Israeliterne op fra Rameses til Sukkot, henved
600.000 Mand til Fods foruden Kvinder og Børn. 38
Desuden fulgte en stor Hob sammenløbet Folk med
og dertil Småkvæg og Hornkvæg, en vældig Mængde
Kvæg. 39 Og af den Dejg, de havde bragt med
fra Ægypten, bagte de usyret Brød; den var nemlig
ikke syret, de var jo drevet ud af Ægypten uden at
få Tid til noget; de havde ikke engang tilberedt sig
Tæring til Rejsen. 40 Den Tid, Israeliterne havde boet
i Ægypten, udgjorde 430 År. 41 Netop på den Dag da
de 430 År var til Ende, drog alle HERRENs Hærskarer
ud af Ægypten. 42 En Vågenat var det for HERREN, i
hvilken han vilde føre dem ud af Ægypten. Den Nat
er viet HERREN, en Vågenat for alle Israeliterne,
Slægt efter Slægt. 43 HERREN sagde til Moses og
Aron: "Dette er Ordningen angående Påskelammet:
Ingen fremmed må spise deraf. 44 Men enhver Træl,
der er købt for Penge, må spise deraf, såfremt du har
fået ham omskåret. 45 Ingen indvandret eller Daglejer
må spise deraf. 46 Det skal spises i et og samme
Hus, og intet af Kødet må bringes ud af Huset; I må
ikke sønderbryde dets Ben. 47 Hele Israels Menighed
skal fejre Påsken. 48 Dersom en fremmed bor som
Gæst hos dig og vil fejre Påske for HERREN, da
skal alle af Mandkøn hos ham omskæres; så må han
være med til at fejre den, og han skal være ligestillet
med den indfødte i Landet; men ingen uomskåren
må spise deraf. 49 En og samme Lov skal gælde for
den indfødte i Landet og for den fremmede, der bor
som Gæst hos eder." 50 Og Israeliterne gjorde, som
HERREN havde pålagt Moses og Aron. 51 På denne
selv samme Dag førte HERREN Israeliterne ud af
Ægypten, Hærskare for Hærskare.

13 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2 "Du
skal hellige mig alt det førstefødte, alt, hvad der
åbner Moders Liv hos Israeliterne både af Mennesker
og Kvæg; det skal tilhøre mig!" 3 Og Moses sagde til
Folket: "Kom denne Dag i Hu, på hvilken I vandrer ud
af Ægypten, af Trællehuset, thi med stærk Hånd førte
HERREN eder ud derfra! Og der må ikke spises syret
Brød. 4 I Dag vandrer I ud, i Abib Måned. 5 Når nu
HERREN fører dig til Kana'anæernes, Hetiternes,
Amoriternes, Hivviternes og Jebusiternes Land, som
han tilsvor dine Fædre at ville give dig, et Land, der
flyder med Mælk og Honning, så skal du overholde
denne Skik i denne Måned. 6 I syv Dage skal du
spise usyret Brød, og på den syvende Dag skal der
være Højtid for HERREN. 7 I disse syv Dage skal
der spises usyret Brød, og der må hverken findes
syret Brød eller Surdejg hos dig nogetsteds inden
dine Landemærker. 8 Og du skal på den Dag fortælle
din Søn, at dette sker i Anledning af, hvad HERREN
gjorde for dig, da du vandrede ud af Ægypten! 9
Det skal være dig som et Tegn på din Hånd og et
Erindringsmærke på din Pande, for at HERRENs
Lov må være i din Mund, thi med stærk Hånd førte
HERREN dig ud af Ægypten. 10 Og du skal holde
dig denne Anordning efterrettelig til den fastsatte
Tid, År efter År. 11 Og når HERREN fører dig til
Kana'anæernes Land, således som han tilsvor dig og
dine Fædre, og giver dig det, 12 da skal du overlade
HERREN alt, hvad der åbner Moders Liv; alt det
førstefødte, som falder efter dit Kvæg, for så vidt
det er et Handyr, skal tilhøre HERREN. 13 Men alt

det førstefødte af Æslerne skal du udløse med et
Stykke Småkvæg, og hvis du ikke udløser det, skal
du sønderbryde dets Hals; og alt det førstefødte af
Mennesker blandt dine Sønner skal du udløse. 14 Og
når din Søn i Fremtiden spørger dig: Hvad betyder
dette? skal du svare ham: Med stærk Hånd førte
HERREN os ud af Ægypten, af Trællehuset; 15 og
fordi Farao gjorde sig hård og ikke vilde lade os drage
bort, ihjelslog HERREN alt det førstefødte i Ægypten
både af Folk og Fæ; derfor ofrer vi HERREN alt, hvad
der åbner Moders Liv, for så vidt det er et Handyr,
og alt det førstefødte blandt vore Sønner udløser vi!
16 Og det skal være dig som et Tegn på din Hånd
og et Erindringsmærke på din Pande, thi med stærk
Hånd førte HERREN os ud af Ægypten." 17 Da Farao
lod Folket drage bort, førte Gud dem ikke ad Vejen
til Filisterlandet, som havde været den nærmeste,
thi Gud sagde: "Folket kunde komme til at fortryde
det, når de ser, der bliver Krig, og vende tilbage til
Ægypten." 18 Men Gud lod Folket gøre en Omvej til
Ørkenen i Retning af det røde Hav. Israeliterne drog
nu væbnede ud af Ægypten. 19 Og Moses tog Josefs
Ben med sig, thi denne havde taget Israels Sønner i
Ed og sagt: "Når Gud ser til eder, skal I føre mine Ben
med eder herfra!" 20 De brød op fra Sukkot og lejrede
sig i Etam ved Randen af Ørkenen. 21 Men HERREN
vandrede foran dem, om dagen i en Skystøtte for at
vise dem Vej og om Natten i en Ildstøtte for at lyse
for dem; så kunde de rejse både Dag og Nat. 22 Og
Skystøtten veg ikke fra Folket om Dagen, ej heller
Ildstøtten om Natten.

14 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2
"Sig til Israeliterne, at de skal vende om og
lejre sig ved Pi Hakirot mellem Migdol og Havet;
lige over for Bål Zefon skal I lejre eder ved Havet.
3 Farao vil da tænke om Israeliterne, at de er faret
vild i Landet, og at Ørkenen har sluttet dem inde;
4 og jeg vil forhærde Faraos Hjerte, så han sætter
efter dem, og jeg vil forherlige mig på Farao og
hele hans Krigsmagt, og Ægypterne skal kende, at
jeg er HERREN!" Og de gjorde således. 5 Da det
nu neldtes Ægypterkongen, at Folket var flygtet,
skiftede Farao og hans Tjenere Sind over for Folket
og sagde: "Hvor kunde vi dog slippe Israeliterne
af vor Tjeneste!" 6 Da lod han spænde for sin
Vogn og tog sine Krigsfolk med sig; 7 han tog 600
udsøgte Stridsvogne og alle Ægyptens Krigsvogne,
alle bemandede med Vognkæmpere. 8 Og HERREN
forhærdede Ægypterkongen Faraos Hjerte, så han
satte efter Israeliterne; men Israeliterne var draget ud
under en stærk Hånds Værn. 9 Og Ægypterne, alle
Faraos Heste og Vogne og hans Ryttere og øvrige
Krigsfolk, satte efter dem og indhentede dem, da
de havde slået Lejr ved Havet, ved Pi Hakirot over
for Ba'al Zefon. 10 Da nu Farao nærmede sig, så
Israeliterne op og fik Øje på Ægypterne, der drog efter
dem, og de grebes af stor Angst; da råbte Israeliterne
til HERREN; 11 og de sagde til Moses: "Er det, fordi
der ingen Grave var i Ægypten, at du har fået os ud
for at dø i Ørkenen? Hvad er det dog, du har gjort os,
at du førte os ud af Ægypten? 12 Var det ikke det,
vi sagde til dig i Ægypten: Lad os i Fred, og lad os
blive ved at trælle for Ægypterne! Thi det er bedre for
os at trælle for Ægypterne end at dø i Ørkenen." 13
Men Moses svarede Folket: "Frygt ikke! Hold blot
Stand, så skal I se HERRENs Frelse, som han i Dag
vil hjælpe eder til, thi som I ser Ægypterne i Dag,
skal I aldrig i Evighed se dem mere. 14 HERREN
skal stride for eder, men I skal tie!" 15 Da sagde
HERREN til Moses: "Hvorfor råber du til mig? Sig
til Israeliterne, at de skal bryde op! 16 Løft din Stav
og ræk din Hånd ud over Havet og skil det ad i to
Dele, så Israeliterne kan vandre gennem Havet på tør
Bund. 17 Se, jeg vil forhærde Ægypternes Hjerte, så
de følger efter dem, og jeg vil forherlige mig på Farao
og hele hans Krigsmagt, på hans Vogne og Ryttere,
18 og Ægypterne skal kende, at jeg er HERREN, når
jeg forherliger mig på Farao, hans Vogne og Ryttere."
19 Guds Engel, der drog foran Israels Hær, flyttede sig
nu og gik bag ved dem; og Skystøtten flyttede sig fra
Pladsen foran dem og stillede sig bag ved dem 20 og
kom til at stå imellem Ægypternes og Israels Hære;
og da det blev mørkt; blev Skystøtten til en Ildstøtte
og oplyste Natten. Således kom de ikke hinanden
nær hele Natten. 21 Moses rakte da sin Hånd ud over
Havet, og HERREN drev Havet bort med en stærk
Østenstorm, der blæste hele Natten, og han gjorde
Havet til tørt Land. Og Vandet delte sig. 22 Da gik
Israeliterne midt igennem Havet på tør Bund, medens
Vandet stod som en Mur på begge Sider af dem. 23
Og Ægypterne, alle Faraos Heste, Vogne og Ryttere,
satte efter dem og forfulgte dem midt ud i Havet.
24 Men ved Morgenvagtens Tid skuede HERREN
fra Ild og Skystøtten hen imod Ægypternes Hær og
bragte den i Uorden; 25 og han stoppede Vognenes
Hjul, så de havde ondt ved at få dem frem. Da sagde
Ægypterne: "Lad os flygte for Israel, thi HERREN
kæmper for dem imod Ægypten!" 26 Men HERREN
sagde til Moses: "Ræk din Hånd ud over Havet, så
skal Vandet vende tilbage over Ægypterne, deres
Vogne og Ryttere!" 27 Da rakte Moses sin Hånd ud

over Havet; og Havet vendte tilbage til sit sædvanlige
Leje ved Morgenens Frembrud, medens de flygtende
Ægyptere kom lige imod det, og HERREN drev
Ægypterne midt ud i Havet. 28 Da vendte Vandet
tilbage og overskyllede Vognene og Rytterne i hele
Faraos Krigsmagt, som havde forfulgt dem ud i Havet;
ikke en eneste af dem blev tilbage. 29 Men Israeliterne
var gået gennem Havet på tør Bund, medens Vandet
stod som en Mur på begge Sider af dem. 30 Og
HERREN frelste på den dag Israel af Ægypternes
Hånd, og Israel så Ægypterne ligge døde ved Havets
Bred. 31 Da så Israel den Stordåd, HERREN havde
udført mod Ægypterne; og Folket frygtede HERREN,
og de troede på HERREN og på hans Tjener Moses.

15 Ved den Lejlighed sang Moses og Israeliterne
denne Sang for HERREN: Jeg vil synge for
HERREN, thi han er højt ophøjet, Hest og Rytter
styrted han i Havet! 2 HERREN er min Styrke og
min Lovsang, og han blev mig til Frelse. Han er min
Gud, og jeg vil prise ham, min Faders Gud, og jeg vil
ophøje ham. 3 HERREN er en Krigshelt, HERREN er
hans Navn! 4 Faraos Vogne og Krigsmagt styrted han
i Havet, hans ypperste Vognkæmpere drukned i det
røde Hav, 5 Strømmene dækked dem, de sank som
Sten i Dybet. 6 Din højre, HERRE, er herlig i Kraft,
din højre, HERRE, knuser Fjenden. 7 I din Højheds
Vælde fælder du dine Modstandere, du slipper din
Harme løs, den fortærer dem som Strå. 8 Ved din
Næses Pust dyngedes Vandene op, Vandene stod
som en Vold, Strømmene stivnede midt i Havet. 9
Fjenden tænkte: "Jeg sætter efter dem, indhenter
dem, uddeler Bytte, stiller mit Begær på dem; jeg
drager mit Sværd, min Hånd skal udrydde dem." 10
Du blæste med din Ånde, Havet skjulte dem; de sank
som Bly i de vældige Vande. 11 Hvo er som du blandt
Guder, HERRE, hvo er som du, herlig i Hellighed,
frygtelig i Stordåd, underfuld i dine Gerninger! 12
Du udrakte din højre, og Jorden slugte dem. 13 Du
leded i din Miskundhed det Folk, du genløste, du
førte det i din Vælde til din hellige Bolig. 14 Folkene
hørte det og bæved, Skælven greb Filisterlandets
Folk. 15 Da forfærdedes Edoms Høvdinger, Moabs
Fyrster grebes af Rædsel, Kana'ans Beboere tabte
alle Modet. 16 Skræk og Angst faldt over dem, ved
din Arms Vælde blev de målløse som Sten, til dit
Folk var nået frem, o HERRE, til Folket, du vandt
dig, var nået frem. 17 du førte dem frem og planted
dem i din Arvelods Bjerge, på det Sted du beredte
dig til Bolig, HERRE, i den Helligdom, Herre, som
dine Hænder grundfæsted. 18 HERREN er Konge i al
Evighed! 19 Thi da Faraos Heste med hans Vogne og
Ryttere drog ud i Havet, lod HERREN Havets Vande
strømme tilbage over dem, medens Israeliterne gik
gennem Havet på tør Bund. 20 Da greb Profetinden
Mirjam, Arons Søster, Pauken, og alle Kvinderne
fulgte hende med Pauker og Danse, 21 og Mirjam
sang for: Syng for HERREN, thi han er højt ophøjet,
Hest og Rytter styrted han i Havet! 22 Derpå lod
Moses Israel bryde op fra det røde Hav, og de drog
ud i Sjurs Ørken, og de vandrede tre Dage i Ørkenen
uden at finde Vand. 23 Så nåede de Mara, men de
kunde ikke drikke Vandet for dets bitre Smag, thi
det var bittert; derfor kaldte man Stedet Mara. 24
Da knurrede Folket mod Moses og sagde: "Hvad
skal vi drikke?" 25 Men han råbte til HERREN, og da
viste HERREN ham en bestemt Slags Træ; og da
han kastede det i Vandet, blev Vandet drikkeligt. Der
gav han dem Bestemmelser om Lov og Ret, og der
satte han dem på Prøve. 26 Og han sagde: "Hvis du
vil høre på HERREN din Guds Røst og gøre, hvad
der er ret i hans Øjne, og lytte til hans Bud og holde
dig alle hans Bestemmelser efterrettelig, så vil jeg
ikke bringe nogen af de Sygdomme over dig, som
jeg bragte over Ægypterne, men jeg HERREN er din
Læge!" 27 Derpå kom de til Elim, hvor der var tolv
Vandkilder og halvfjerdsindstyve Palmetræer, og de
lejrede sig ved Vandet der.

16 Så brød de op fra Elim, og hele Israeliternes
Menighed kom til Sins Ørken, der ligger mellem
Elim og Sinaj, på den femtende Dag i den anden
Måned efter deres Udvandring af Ægypten. 2 Men
hele Israeliternes Menighed knurrede mod Moses og
Aron i Ørkenen, 3 og Israeliterne sagde til dem: "Var
vi dog blot døde for HERRENs Hånd i Ægypten, hvor
vi sad ved Kødgryderne og kunde spise os mætte
i Brød! Thi I har ført os ud i denne Ørken for at
lade hele denne Forsamling dø af Sult." 4 Da sagde
HERREN til Moses: "Se, jeg vil lade Brød regne ned
fra Himmelen til eder, og Folket skal gå ud og hver
Dag samle så meget, som de daglig behøver, for at
jeg kan prøve dem, om de vil følge min Lov eller ej. 5
Og når de på den sjette Ugedag tilbereder, hvad de
har bragt hjem, så skal det være dobbelt så meget,
som de samler de andre Dage." 6 Og Moses og Aron
sagde til alle Israeliterne: "I Aften skal I kende, at det
er HERREN, som har ført eder ud af Ægypten, 7 og i
Morgen skal I skue HERRENs Herlighed, thi han har
hørt eders Knurren mod HERREN; thi hvad er vel vi,
at I knurrer mod os!" 8 Og Moses tilføjede: "Det skal
ske, når HERREN i Aften giver eder Kød at spise og i

Morgen Brød at mætte eder med; thi HERREN har
hørt, hvorledes I knurrer mod ham; thi hvad er vi?
Thi det er ikke os, I knurrer imod, men HERREN." 9
Derpå sagde Moses til Aron: "Sig til hele Israeliternes
Menighed: Træd frem for HERRENs Åsyn, thi han har
hørt eders Knurren!" 10 Og da Aron sagde det til hele
Israeliternes Menighed, vendte de sig mod Ørkenen,
og se, HERRENs Herlighed viste sig i Skyen. 11 Da
talede HERREN til Moses og sagde: 12 "Jeg har hørt
Israeliternes Knurren; sig til dem: Ved Aftenstid skal I
få Kød at spise, og i Morgen tidlig skal I få Brød at
mætte eder med, og I skal kende, at jeg er HERREN
eders Gud." 13 Da det nu blev Aften, kom en Sværm
Vagtler flyvende og faldt i et tykt Lag over Lejren;
og næste Morgen lå Duggen tæt rundt om Lejren,
14 og da Duggen svandt, var Ørkenen dækket med
noget fint, skælagtigt noget, noget fint der lignede
Rim på Jorden. 15 Da Israeliterne så det, spurgte de
hverandre: "Hvad er det?" Thi de vidste ikke, hvad
det var; men Moses sagde til dem: "Det er det Brød,
HERREN har givet eder til Føde! 16 Og således
har HERREN påbudt: I skal samle deraf, enhver så
meget som han har behov, en Omer for hvert Hoved;
I skal tage deraf i Forhold til Antallet af eders Husfolk,
enhver skal tage deraf til dem, der er i hans Telt!"
17 Israeliterne gjorde nu således, og de samlede,
nogle mere og andre mindre; 18 og da de målte det
med Omeren, havde den, der havde meget, ikke for
meget, og den, der havde lidt, ikke for lidt, enhver
havde samlet, hvad han behøvede til Føde. 19 Derpå
sagde Moses til dem: "Ingen må gemme noget deraf
til næste Morgen!" 20 Dog adlød de ikke Moses, og
nogle af dem gemte noget deraf til næste Morgen;
men da var det fuldt af Orme og lugtede. Da blev
Moses vred på dem. 21 Således samlede de nu hver
Morgen, enhver så meget som han havde behov. Men
når Solen begyndte at brænde, smeltede det. 22 På
den sjette Ugedag havde de samlet dobbelt så meget
Brød, to Omer for hver Person. Og alle Menighedens
Øverster kom og sagde det til Moses; 23 men han
sagde til dem: "Det er netop, som HERREN har
sagt. I Morgen er det Hviledag, en hellig Sabbat
for HERREN. Bag, hvad I vil bage, og kog, hvad I
vil koge, men læg det tiloversblevne til Side for at
gemme det til i Morgen!" 24 De lagde det da til Side
til næste Dag, som Moses havde befalet, og det kom
ikke til at lugte, og der gik ikke Orm deri. 25 Derpå
sagde Moses: "Det skal I spise i Dag, thi i Dag er
det Sabbat for HERREN; i Dag finder I intet ude
på Marken. 26 I seks bage skal I samle det, men
på den syvende Dag, på Sabbaten, er der intet at
finde." 27 Alligevel var der nogle blandt Folket, der
gik ud på den syvende Dag for at samle; men de
fandt intet. 28 Da sagde HERREN til Moses: "Hvor
længe vil I vægre eder ved at holde mine Bud og
Love? 29 Betænk dog, at HERREN har givet eder
Sabbaten! Derfor giver han eder på den sjette Dag
Brød til to Dage. Enhver af eder skal blive, hvor han
er, og ingen må forlade sin Bolig på den syvende
Dag!" 30 Da hvilede Folket på den syvende Dag.
31 Men Israeliterne kaldte det Manna; det lignede
hvide Korianderfrø og smagte som Honningkager.
32 Moses sagde fremdeles: "Således har HERREN
påbudt: En Omer fuld deraf skal gemmes til eders
Efterkommere, for at de kan se det Brød, jeg gav eder
at spise i Ørkenen, da jeg førte eder ud af Ægypten!"
33 Og Moses sagde til Aron: "Tag en Krukke, kom en
Omer Manna deri og stil den foran HERRENs Åsyn
for at gemmes til eders Efterkommere!" 34 Og Aron
gjorde, som HERREN havde pålagt Moses, og han
stillede den foran Vidnesbyrdet for at gemmes. 35
Og Israeliterne spiste Manna i fyrretyve År, indtil de
kom til beboede Egne; de spiste Manna, indtil de
kom til Grænsen af Kana'ans Land. 36 En Omer er
Tiendedelen af en Efa.

17 Så brød hele Israels Menighed op fra Sins
Ørken og drog fra Lejrplads til Lejrplads efter
HERRENs Bud. Men da de lejrede sig i Refidim,
havde Folket intet Vand at drikke. 2 Da kivedes Folket
med Moses og sagde: "Skaf os Vand at drikke!"
Men Moses svarede dem: "Hvorfor kives I med mig,
hvorfor frister I HERREN?" 3 Og Folket tørstede
der efter Vand og knurrede mod Moses og sagde:
"Hvorfor har du ført os op fra Ægypten? Mon for at
lade os og vore Børn og vore Hjorde dø af Tørst?" 4
Da råbte Moses til HERREN: "Hvad skal jeg gøre
med dette Folk? Det er ikke langt fra, at de vil stene
mig." 5 Men HERREN sagde til Moses: "Træd frem
for Folket med nogle af Israels Ældste og tag den
Stav, du slog Nilen med, i din Hånd og kom så! 6
Se, jeg vil stå foran dig der på Klippen ved Horeb,
og når du slår på Klippen, skal der strømme Vand
ud af den, så Folket kan få noget at drikke." Det
gjorde Moses så i Påsyn af Israels Ældste. 7 Og han
kaldte dette Sted Massa og Meriba, fordi Israeliterne
der havde kivedes og fristet HERREN ved at sige:
"Er HERREN iblandt os eller ej?" 8 Derefter kom
Amalekiterne og angreb Israel i Refdim. 9 Da sagde
Moses til Josua: "Udvælg dig Mænd og ryk i. Morgen
ud til Kamp mod Amalekiterne; jeg vil stille mig på
Toppen af Højen med Guds Stav i Hånden!" 10 Josua

gjorde, som Moses bød, og rykkede ud til Kamp mod
Amalekiterne. Men Moses, Aron og Hur gik op på
Toppen af Højen. 11 Når nu Moses løftede Hænderne
i Vejret, fik Israeliterne Overtaget, men når han lod
Hænderne synke, fik Amalekiterne Overtaget. 12
Og da Moses's Hænder blev trætte, tog de en Sten
og lagde under ham; så satte han sig på den, og
Aron og Hur støttede hans Hænder, hver på sin Side;
således var hans Hænder stadig løftede til Solen gik
ned, 13 og Josua huggede Amalekiterne og deres
Krigsfolk ned med Sværdet. 14 Da sagde HERREN til
Moses: "Optegn dette i en Bog, for at det kan mindes,
og indskærp Josua, at jeg fuldstændig vil udslette
Amalekiternes Minde under Himmelen!" 15 Derpå
byggede Moses et Alter og kaldte det: "HERREN er
mit Banner!" 16 Og han sagde: "Der er en udrakt
Hånd på HERRENs Trone! HERREN har Krig med
Amalek fra Slægt til Slægt!"

18 Da Jetro, Præsten i Midjan, Moses's Svigerfader,
hørte om alt, hvad Gud havde gjort for Moses og
hans Folk Israel, hvorledes HERREN havde ført Israel
ud af Ægypten, 2 tog Jetro, Moses's Svigerfader,
Zippora, Moses's Hustru, som han havde sendt hjem,
3 tillige med hendes to Sønner. Af dem hed den ene
Gersom; "thi", havde han sagt, "jeg er blevet Gæst
i et fremmed Land"; 4 og den anden hed Eliezer;
"thi", havde han sagt, "min Faders Gud har været
min Hjælp og frelst mig fra Faraos Sværd!" 5 Og
Jetro, Moses's Svigerfader, kom med hans Sønner og
Hustru til Moses i Ørkenen, hvor han havde slået Lejr
ved Guds Bjerg, 6 og han lod Moses melde: "Jetro, din
Svigerfader, kommer til dig med din Hustru og hendes
to Sønner!" 7 Da gik Moses sin Svigerfader i Møde,
bøjede sig for ham og kyssede ham; og da de havde
hilst på hinanden, gik de ind i Teltet. 8 Moses fortalte
sin Svigerfader om alt, hvad HERREN havde gjort ved
Farao og Ægypten for Israels Skyld, og om alle de
Besværligheder, der havde mødt dem undervejs, og
hvorledes HERREN havde frelst dem. 9 Da glædede
Jetro sig over alt det gode, HERREN havde gjort
mod Israel, idet han havde frelst dem af Ægypternes
Hånd. 10 Og Jetro sagde: "Lovet være HERREN,
som har frelst eder af Ægypternes og Faraos. Hånd!"
11 Nu ved jeg, at HERREN er større end alle Guder,
thi netop ved det, de i deres Overmod foretog sig
imod dem, frelste han Folket af Ægypternes Hånd. 12
Derpå udtog Jetro, Moses's Svigerfader, Brændofre
og Slagtofre til Gud; og Aron og alle Israels Ældste
kom for at holde Måltid for Guds Åsyn med Moses's
Svigerfader. 13 Næste Morgen tog Moses Sæde for
at holde Ret for Folket, og Folket stod omkring Moses
fra Morgen til Aften. 14 Men da Moses's Svigerfader
så alt det Arbejde, han havde med Folket, sagde han:
"Hvad er dog det for et Arbejde, du har med Folket?
Hvorfor sidder du alene til Doms, medens alt Folket
står omkring dig fra Morgen til Aften?" 15 Moses
svarede sin Svigerfader: "Jo, Folket kommer til mig
for at rådspørge Gud; 16 når de har en Retssag,
kommer de til mig, og jeg dømmer Parterne imellem
og kundgør dem Guds Anordninger og Love." 17 Da
sagde Moses's Svigerfader til ham: "Det er ikke klogt,
som du bærer dig ad med det. 18 På den Måde bliver
jo både du selv og Folket der omkring dig ganske
udmattet, thi det Arbejde er dig for anstrengende,
du kan ikke overkomme det alene. 19 Læg dig nu
på Sinde, hvad jeg siger; jeg vil give dig et Råd, og
Gud skal være med dig: Du skal. selv træde frem
for Gud på Folkets Vegne og forelægge Gud de
forefaldende Sager; 20 og du skal indskærpe dem
Anordningerne og Lovene og lære dem den Vej, de
skal vandre, og hvad de har at gøre. 21 Men du
skal af hele Folket udvælge dig dygtige Mænd, som
frygter Gud, Mænd, som er til at lide på og hader
uretfærdig Vinding, og dem skal du sætte over dem
som Forstandere, nogle over tusinde, andre over
hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over
ti; 22 lad dem til Stadighed holde Ret for Folket.
Alle vigtigere Sager skal de forebringe dig, men alle
mindre Sager skal de selv afgøre. Let dig således
Arbejdet og lad dem komme til at bære Byrden med
dig. 23 Dersom du handler således og Gud vil det
så, kan du holde ud, og alt Folket der kan gå tilfreds
hjem." 24 Moses fulgte sin Svigerfaders Råd og gjorde
alt, hvad han foreslog. 25 Og Mose's udvalgte dygtige
Mænd af hele Israel og gjorde dem til Øverster over
Folket, til Forstandere, nogle over tusinde, andre over
hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over
ti. 26 De holdt derpå til Stadighed Ret for Folket;
de vanskelige Sager forebragte de Moses, men alle
mindre Sager afgjorde de selv. 27 Derpå tog Moses
Afsked med sin Svigerfader, og denne begav sig til sit
Land.

19 I den tredje Måned efter Israeliternes Udvandring
af Ægypten, på denne Dag nåede de Sinaj
Ørken. 2 De brød op fra Refdim og kom til Sinaj
Ørken og slog Lejr i Ørkenen. Der slog. Israel Lejr
lige over for Bjerget, 3 men Moses steg op til Gud. Da
råbte HERREN til ham fra Bjerget: "Dette skal du sige
til Jakobs Hus og kundgøre for Israels Børn: 4 I har
set, hvad jeg gjorde ved Ægypterne, og hvorledes jeg

bar eder på Ørnevinger og bragte eder hid til mig. 5
Hvis I nu vil lyde min Røst og holde min Pagt, så skal
I være min Ejendom blandt alle Folkene, thi mig hører
hele Jorden til, 6 og I skal blive mig et Kongerige
af Præster og et helligt Folk! Det er de Ord, du skal
tale til Israels Børn!" 7 Da gik Moses hen og kaldte
Folkets Ældste sammen og forelagde dem alle disse
Ord, som HERREN havde pålagt ham. 8 Og hele
Folket svarede, alle som een: "Alt, hvad HERREN har
sagt, vil vi gøre!" Da bragte Moses HERREN Folkets
Svar. 9 Derpå sagde HERREN til Moses: "Se, jeg vil
komme til dig i en tæt Sky, for at Folket kan høre,
at jeg taler med dig, og for stedse tro også på dig!"
Og Moses kundgjorde HERREN Folkets Svar. 10
Da sagde HERREN til Moses: "Gå til Folket og lad
dem hellige sig i Dag og i Morgen og tvætte deres
Klæder 11 og holde sig rede til i Overmorgen, thi i
Overmorgen vil HERREN stige ned for alt Folkets
Øjne på Sinaj Bjerg. 12 Og du skal rundt om spærre
af for Folket og sige til dem: Vog eder for at gå op
på Bjerget, ja for blot at røre ved Yderkanten deraf;
enhver, der rører ved Bjerget, er dødsens! 13 Ingen
Hånd må røre ved ham, han skal stenes eller skydes
ned; hvad enten det er et Dyr eller et Menneske, skal
det miste Livet. Når Væderhornet lyder, skal de stige
op på Bjerget." 14 Så steg Moses ned fra Bjerget til
Folket og lod Folket hellige sig, og de tvættede deres
Klæder; 15 og han sagde til Folket: Hold eder rede til
i Overmorgen, ingen må komme en Kvinde nær!" 16
Da Morgenen gryede den tredje Dag, begyndte det at
tordne og lyne, og en tung Sky lagde sig over Bjerget,
og der hørtes vældige Stød i Horn. Da skælvede alt
Folket i Lejren. 17 Så førte Moses Folket fra Lejren
hen for Gud, og de stillede sig neden for Bjerget. 18
Men hele Sinaj Bjerg hylledes i Røg, fordi HERREN
steg ned derpå i Ild, og Røgen stod i Vejret som Røg
fra en Smelteovn; og hele Folket skælvede så1e. 19
Og Stødene i Hornene blev stærkere og stærkere;
Moses talte, og Gud svarede ham med høj Røst. 20
Og da HERREN var steget ned på Sinaj Bjerg, på
Toppen af Bjerget, kaldte han Moses op på Toppen af
Bjerget, og Moses steg derop. 21 Da sagde HERREN
til Moses: "Stig ned og indskærp Folket, at de ikke
må trænge sig frem til HERREN for at se ham, at der
ikke skal ske et stort Mandefald iblandt dem. 22 Selv
Præsterne, som ellers træder frem for HERREN, skal
hellige sig, for at ikke HERREN skal tynde ud i deres
Rækker." 23 Da sagde Moses til HERREN: "Folket
kan jo ikke stige op på Sinaj Bjerg, thi du har selv
indskærpet os at afspærre Bjerget og hellige det." 24
Men HERREN sagde til ham: "Stig nu ned og kom
atter herop sammen med Aron; men Præsterne og
Folket må ikke trænge sig frem for at komme op til
HERREN, at han ikke skal tynde ud i deres Rækker."
25 Da steg Moses ned til Folket og sagde det til dem.

20 Gud talede alle disse Ord og sagde: 2 Jeg er
HERREN din Gud, som førte dig ud af Ægypten,
af Trællehuset. 3 Du må ikke have andre Guder
end mig. 4 Du må ikke gøre dig noget udskåret
Billede eller noget Afbillede af det, som er oppe i
Himmelen eller nede på Jorden eller i Vandet under
Jorden; 5 du må ikke tilbede eller dyrke det, thi
jeg HERREN din Gud er en nidkær Gud, der indtil
tredje og fjerde Led straffer Fædres Brøde på Børn
af dem, som hader mig, 6 men i tusind Led viser
Miskundhed mod dem, der elsker mig og holder
mine Bud! 7 Du må ikke misbruge HERREN din
Guds Navn, thi HERREN lader ikke den ustraffet, der
misbruger hans Navn! 8 Kom Hviledagen i Hu, så
du holder den hellig! 9 I seks Dage skal du arbejde
og gøre al din Gerning, 10 men den syvende Dag
skal være Hviledag for HERREN din Gud; da må du
intet Arbejde udføre, hverken du selv, din Søn eller
Datter, din Træl eller Trælkvinde, dit Kvæg eller den
fremmede inden dine Porte. 11 Thi i seks Dage gjorde
HERREN Himmelen, Jorden og Havet med alt, hvad
der er i dem, og på den syvende Dag hvilede han;
derfor har HERREN velsignet Hviledagen og helliget
den. 12 Ær din Fader og din Moder, for at du kan
få et langt Liv i det Land, HERREN din Gud vil give
dig! 13 Du må ikke slå ihjel! 14 Du må ikke bedrive
Hor! 15 Du må ikke stjæle! 16 Du må ikke sige falsk
Vidnesbyrd imod din Næste! 17 Du må ikke begære
din Næstes Hus! Du må ikke begære din Næstes
Hustru, hans Træl eller Trælkvinde, hans Okse eller
Æsel eller noget, der hører din Næste til! 18 Men da
hele Folket fornam Tordenen, Lynene og Stødene i
Hornene og så det rygende Bjerg forfærdedes Folket
og holdt sig skælvende i Frastand; 19 og de sagde til
Moses: "Tal du med os, så vil vi lytte til; men lad ikke
Gud tale med os, at vi ikke skal død!" 20 Men Moses
svarede Folket: "Frygt ikke, thi Gud er kommet for at
prøve eder, og for at I kan lære at frygte for ham,
så I ikke synder." 21 Da holdt Folket sig i Frastand
medens Moses nærmede sig Mulmet, hvori Gud var.
22 HERREN sagde da til Moses: Således skal du sige
til Israeliterne: I har selv set, at jeg har talet med eder
fra Himmelen! 23 I må ikke gøre eder Guder ved
Siden af mig; Guder af Sølv eller Guld må I ikke gøre
eder! 24 Du skal bygge mig et Alter af Jord, og på det
skal du ofre dine Brændofre og Takofre, dit Småkvæg

og dit Hornkvæg; på ethvert Sted, hvor jeg lader mit
Navn ihukomme, vil jeg komme til dig og velsigne dig.
25 Men hvis du opfører mig Altre af Sten, må du ikke
bygge dem af tilhugne Sten, thi når du svinger dit
Værktøj derover, vanhelliger du dem. 26 Du må ikke
stige op til mit, Alter ad Trin, for at ikke din Blusel skal
blottes over det.

21 De Lovbud, du skal forelægge dem, er følgende:
2 Når du køber dig en hebræisk Træl, skal han
trælle i seks År, men i det syvende skal han frigives
uden Vederlag. 3 Er han ugift, når han kommer til dig,
skal han frigives alene; er han gift, skal hans Hustru
frigives sammen med ham. 4 Hvis hans Herre giver
ham en Hustru og hun føder ham Sønner eller Døtre,
da skal Hustruen og hendes Børn tilhøre hendes
Herre, og Trællen frigives alene. 5 Hvis han imidlertid
erklærer: "Jeg har fået Kærlighed til min Herre, min
Hustru og mine Børn, jeg vil ikke have min Frihed!" 6
da skal hans Herre føre ham hen til Gud og stille ham
op ad Døren eller Dørstolpen, og hans Herre skal
gennembore hans Øre med en Syl, og så skal han
være hans Træl for Livstid. 7 Når en Mand sælger sin
Datter som Trælkvinde, skal hun ikke frigives som
Trællene. 8 Dersom hun pådrager sig sin Herres
Mishag, efter at han har haft Omgang med hende,
skal han tillade, at hun købes fri; han har ikke Lov
at sælge hende til fremmede Folk, når han har gjort
Uret imod hende; 9 hvis han derimod bestemmer, at
hun skal være hans Søns Hustru, skal han behandle
hende, som det tilkommer Døtre. 10 Hvis han tager
sig en anden, har han ikke Lov at forholde den første
den Kødspise, Klædning og ægteskabelige Ret, der
tilkommer hende. 11 Forholder han hende nogen af
disse tre Ting, skal hun frigives uden Vederlag og
Betaling. 12 Den, der slår en Mand ihjel, skal lide
Døden. 13 Gør han det imidlertid ikke med Forsæt,
men styres hans Hånd af Gud, vil jeg anvise dig et
Sted, hvor han kan ty hen. 14 Når derimod en handler
med Overlæg, så han med List slår sin Næste ihjel,
da skal du rive ham bort fra mit Alter, for at han kan
lide Døden. 15 Den, der slår sin Fader eller Moder,
skal lide Døden. 16 Den, der stjæler et Menneske,
skal lide Døden, hvad enten han har solgt det, eller
det endnu findes hos ham. 17 Den, der forbander sin
Fader eller Moder, skal lide Døden. 18 Når der opstår
Strid mellem Mænd, og den ene slår den anden
med en Sten eller med Næven, så at han vel ikke
dør deraf, men dog må holde Sengen, 19 så skal
Gerningsmanden være sagesløs, hvis han kan stå op
og gå ud støttet til sin Stok; kun skal han godtgøre
ham hans Tidsspilde og sørge for hans Helbredelse.
20 Når en Mand slår sin Træl eller Trælkvinde med sin
Stok, så de dør på Stedet, skal han straffes derfor; 21
men hvis de bliver i Live en Dag eller to, skal han ikke
straffes; det er jo hans egne Penge. 22 Når Mænd
kommer i Slagsmål og støder til en frugtsommelig
Kvinde, så hun nedkommer i Utide, men der ellers
ingen Ulykke sker, da skal han bøde, hvad Kvindens
Mand pålægger ham, og give Erstatning for det
dødfødte Barn. 23 Men hvis der sker en Ulykke,
skal du bøde Liv for Liv, 24 Øje for Øje, Tand for
Tand, Hånd for Hånd, Fod for Fod, 25 Brandsår for
Brandsår, Sår for Sår, Skramme for Skramme. 26 Når
en Mand slår sin Træl eller sin Trælkvinde i Øjet og
ødelægger det, skal han give dem fri til Erstatning
for Øjet; 27 og hvis han slår en Tand ud på sin Træl
eller Trælkvinde, skal han give dem fri til Erstatning
for Tanden. 28 Når en Okse stanger en Mand eller
Kvinde ihjel, skal Oksen stenes, og dens Kød må ikke
spises, men Ejeren er sagesløs; 29 men hvis Oksen
allerede tidligere har villet stange, og dens Ejer er
advaret, men alligevel ikke passer på den, og den så
dræber en Mand eller Kvinde, da skal Oksen stenes,
og dens Ejer skal også lide Døden; 30 men hvis der
pålægges ham Sonepenge, skal han betale så stor
en Løsesum for sit Liv, som der kræves af ham. 31
Også hvis den stanger en Dreng eller en Pige, skal
han behandles efter samme Lovbud. 32 Men hvis
Oksen stanger en Træl eller Trælkvinde, skal han
betale deres Herre tredive Sekel Sølv, og Oksen skal
stenes. 33 Når en Mand tager Dækket af en Cisterne
eller graver en Cisterne uden at dække den til, og en
Okse eller et Æsel så falder deri, 34 da skal Brøndens
Ejer erstatte det; han skal give Dyrets Ejer Erstatning
i Penge, men det døde Dyr skal tilfalde ham, 35 Når
en Mands Okse stanger en andens Okse ihjel, skal
de sælge den levende Okse og dele Pengene, og
ligeledes skal de dele det døde dyr. 36 Men hvis det
er vitterligt, at Oksen tidligere har villet stange, og
dens Ejer ikke har passet på den, da skal han erstatte
Okse med Okse, men det døde Dyr skal tilfalde ham.

22 Når en Mand stjæler en Okse eller et Får og
slagter eller sælger dem, skal han give fem
Okser i Erstatning for Oksen og fire Får for Fåret. 2
Hvis en Tyv gribes på fersk Gerning ved et natligt
Indbrud og bliver slået ihjel, da bliver der ikke Tale om
Blodskyld; 3 men hvis Solen er stået op. pådrager
man sig Blodskyld. Erstatning skal han give, og ejer
han intet, skal han sælges som Træl til Vederlag for
det stjålne; 4 hvis derimod det stjålne findes levende i

hans Besiddelse, da skal han give dobbelt Erstatning,
hvad enten det er en Okse, et Æsel, eller et Får. **5**
Når en Mand afsvider en Mark eller en Vingård og
lader Ilden brede sig, så den antænder en andens
Mark, da skal han give det bedste af sin Mark eller
Vingård i Erstatning; **6** men breder Ilden sig ved at
tage fat i Tjørnekrat, og Kornneg eller Sæd brænder,
eller en Mark svides af, så skal den, der antændte
Ilden, give simpel Erstatning. **7** Når en Mand giver en
anden Penge eller Sager i Varetægt, og de stjæles
fra hans Hus, da skal Tyven, hvis han findes, give
dobbelt Erstatning; **8** men hvis Tyven ikke findes,
skal Husets Ejer træde frem for Gud og sværge på,
at han ikke har forgrebet sig på den andens Gods.
9 I alle Tilfælde hvor det drejer sig om Uredelighed
med en Okse, et Æsel, et Får, en Klædning eller
en hvilken som helst bortkommen Ting, hvorom der
rejses Krav, skal de to Parters Sag bringes frem for
Gud, og den, som Gud dømmer skyldig, skal give den
anden dobbelt Erstatning. **10** Når en Mand giver en
anden et Æsel, en Okse, et Får eller et andet Stykke
Kvæg i Varetægt, og Dyret dør, kommer til Skade eller
røves, uden at nogen ser det, **11** da skal han sværge
ved HERREN på, at han ikke har forgrebet sig på
den andens Ejendom, og det skal være afgørende
imellem dem; Dyrets Ejer skal tage Eden god, og den
anden behøver ikke at give Erstatning. **12** Stjæles det
derimod fra ham, skal han give Ejeren Erstatning. **13**
Hvis det sønderrives, skal han bringe det sønderrevne
Dyr med som Bevis; det sønderrevne skal han ikke
erstatte. **14** Når en låner et Dyr af en anden, og det
kommer til Skade eller dør, uden at Ejeren er til Stede,
skal han give Erstatning; **15** er Ejeren derimod til
Stede, skal han ikke give Erstatning; var det lejet, er
Lejesummen Erstatning. **16** Når en Mand forfører en
Jomfru, der ikke er trolovet, og ligger hos hende, skal
han udrede Brudekøbesummen for hende og tage
hende til Hustru; **17** og hvis hendes Fader vægrer
sig ved at give ham hende, skal han tilveje ham den
sædvanlige Brudekøbesum for en Jomfru. **18** En
Troldkvinde må du ikke lade leve. **19** Enhver, der
har Omgang med Kvæg, skal lide Døden. **20** Den,
der ofrer til andre Guder end HERREN alene, skal
der lægges Band på. **21** Den fremmede må du ikke
undertrykke eller forulempe, thi I var selv fremmede i
Ægypten. **22** Enken eller den faderløse må I aldrig
mishandle; **23** hvis I mishandler dem, og de råber om
Hjælp til mig, vil jeg visselig høre på deres Klageråb,
24 og da vil min Vrede blusse op, og jeg vil slå eder
ihjel med Sværdet, så eders egne Hustruer bliver
Enker og eders Børn faderløse. **25** Når du låner
Penge til en fattig Mand af mit Folk i dit Nabolag, må
du ikke optræde som en Ågerkarl over for ham. I må
ikke tage Renter af ham. **26** Hvis du tager din Næstes
Kappe i Pant, skal du give ham den tilbage inden
Solnedgang; **27** thi den er det eneste, han har at
dække sig med, det er den, han hyller sit Legeme i;
hvad skulde han, ellers ligge med? Og når han råber
til mig, vil jeg høre ham, thi jeg er barmhjertig. **28** Gud
må du ikke spotte, og dit Folks Øvrighed må du ikke
forbande. **29** Din Lades Overflod og din Vinperses
Saft må du ikke holde tilbage. Den førstefødte af dine
Sønner skal du give mig. **30** Ligeså skal du gøre med
dit Hornkvæg og dit Småkvæg; i syv Dage skal det
blive hos Moderen, men på den ottende Dag skal I
give mig det. **31** I skal være mig hellige Mænd; Kød
af sønderrevne Dyr må I ikke spise, I skal kaste det
for Hundene.

23 Du må ikke udsprede falske Rygter. Gør ikke
fælles Sag med den, der har Uret, ved at
optræde som uretfærdigt Vidne. **2** Du må ikke følge
Mængden i, hvad der er ondt, eller i dit Vidnesbyrd for
Retten tage Hensyn til Mængden, så du bøjer Retten.
3 Du må ikke tage Parti for den ringe i hans Retssag.
4 Når du træffer din Fjendes Okse eller Æsel løbende
løse, skal du bringe dem tilbage til ham. **5** Når du ser
din Uvens Æsel segne under sin Byrde, må du ikke
lade ham i Stikken, men du skal hjælpe ham med
at læsse Byrden af. **6** Du må ikke bøje din fattige
Landsmands Ret i hans Retssag. **7** Hold dig fra en
uretfærdig Sag; og den, som er uskyldig og har Ret.
må du ikke berøve Livet; nej, du må ikke skaffe den
Ret, som har Uret. **8** Tag ikke mod Bestikkelse, thi
Bestikkelse gør den seende blind og fordrejer Sagen
for dem, der har Ret. **9** Undertryk ikke den fremmede;
I ved jo, hvorledes den fremmede er til Mode, thi I,
var selv fremmede i Ægypten. **10** Seks År igennem
skal du tilså dit Land og indsamle dets Afgrøde; **11**
men i det syvende skal du lade det hvile og ligge
urørt, så at de fattige i dit Folk kan gøre sig til gode
dermed, og Markens vilde Dyr kan æde, hvad de
levner; ligeså skal du gøre med din Vingård og dine
Oliventræer. **12** I seks Dage skal du gøre dit Arbejde,
men på den syvende skal du hvile, for at dine Okser
og Æsler kan få Hvile og din Trælkvindes Søn og den
fremmede hvile ud. **13** Hold eder alt, hvad jeg siger
eder, efterrettelig; du må ikke nævne andre Guders
Navn, det må ikke høres i din Mund. **14** Tre Gange
om Året skal du holde Højtid for mig. **15** Du skal
fejre de usyrede Brøds Højtid; i syv Dage skal du
spise usyret Brød, som jeg har pålagt dig, på den

fastsatte Tid i Abib Måned, thi i den Måned vandrede
du ud af Ægypten, Man må ikke stedes for mit Åsyn
med tomme Hænder. 16 Fremdeles skal du fejre
Højtiden for Høsten, Førstegrøden af dit Arbejde, af
hvad du sår i din Mark, og Højtiden for Frugthøsten
ved Årets Udgang, når du har bjærget Udbyttet af
dit Arbejde hjem fra Marken. 17 Tre Gange om Året
skal alle dine Mænd stedes for den Herre HERRENs
Åsyn. 18 Du må ikke ofre Blodet af mit Slagtoffer
sammen med syret Brød. Fedtet fra min Højtid må
ikke gemmes til næste Morgen. 19 Du skal bringe
det første, Førstegrøden af din Jord, til HERREN din
Guds Hus. Du må ikke koge et Kid i dets Moders
Mælk. 20 Se, jeg sender en Engel foran dig for at
vogte dig undervejs og føre dig til det Sted, jeg har
beredt. 21 Tag dig vel i Vare for ham og adlyd ham;
vær ikke genstridig imod ham, thi han skal ikke tilgive
eders Overtrædelser, efterdi mit Navn er i ham. 22
Når du adlyder ham og gør alt, hvad jeg siger, vil jeg
være dine Fjenders Fjende og dine Modstanderes
Modstander, 23 Ja, min Engel skal drage foran dig
og føre dig til Amoriterne, Hetiterne, Perizziterne,
Kana'anæerne, Hivviterne og Jebusiterne, og jeg vil
udrydde dem. 24 Du må ikke tilbede eller dyrke deres
Guder eller følge deres Skikke; men du skal nedbryde
dem og sønderslå deres Stenstøtter. 25 I skal dyrke
HERREN eders Gud, så vil jeg velsigne dit Brød og
dit Vand og holde Sygdomme borte fra dig. 26 Utidige
Fødsler eller Ufrugtbarhed skal ikke forekomme i dit
Land, og dine Dages Mål vil jeg gøre fuldt. 27 Jeg vil
sende min Rædsel foran dig og bringe Bestyrtelse
over alle de Folk, du kommer til, og jeg vil drive
alle dine Fjender på Flugt for dig. 28 Jeg vil sende
Gedehamse foran dig, og de skal drive Hivviterne,
Kana'anæerne og Hetiterne bort foran dig. 29 Men
jeg vil ikke drive dem bort foran dig i et og samme År,
for at Landet ikke skal lægges øde, og for at Markens
vilde Dyr ikke skal tage Overhånd for dig; 30 lidt efter
lidt vil jeg drive dem bort foran dig, indtil du bliver
så talrig, at du kan tage Landet i Besiddelse. 31 Jeg
vil lade dine Landemærker nå fra det røde Hav til
Filisternes Hav, fra Ørkenen til Floden, thi jeg giver
Landets Indbyggere i eders Hånd, så du kan drive
dem bort foran dig. 32 Du må ikke slutte Pagt med
dem eller deres Guder. 33 De må ikke blive boende i
dit Land, for at de ikke skal forlede dig til Synd imod
mig, til at dyrke deres Guder, så det bliver dig til en
Snare!

24 Og han sagde til Moses: "Stig op til HERREN, du
og Aron, Nadab og Abih og halvfjerdsindstyve
af Israels Ældste, og tilbed i Frastand; 2 Moses
alene skal træde hen til HERREN, de andre ikke,
og det øvrige Folk må ikke følge med ham derop."
3 Derpå kom Moses og kundgjorde hele Folket alle
HERRENs Ord og alle Lovbudene, og hele Folket
svarede enstemmigt: "Alle de Ord, HERREN har talet,
vil vi overholde." 4 Da skrev Moses alle HERRENs
Ord op; og tidligt næste Morgen rejste han ved Foden
af Bjerget et Alter og tolv Stenstøtter svarende til
Israels tolv Stammer. 5 Derefter sendte han de unge
Mænd blandt Israeliterne hen for at bringe Brændofre
og slagte unge Tyre som Takofre til HERREN. 6 Og
Moses tog den ene Halvdel af Blodet og gød det i
Offerskålene, men den anden Halvdel sprængte han
på Alteret. 7 Så tog han Pagtsbogen og læste den op
i Folkets Påhør, og de sagde: "Vi vil gøre alt, hvad
HERREN har talet, og lyde ham!" 8 Derpå tog Moses
Blodet og sprængte det på Folket, idet han sagde:
"Se, dette er Pagtens Blod, den Pagt, HERREN har
sluttet med eder på Grundlag af alle disse Ord." 9 Og
Moses, Aron, Nadab og Abihu og halvfjerdsindstyve
af Israels Ældste steg op 10 og skuede Israels Gud;
under hans Fødder var der ligesom Safirfliser, som
selve Himmelen i Stråleglans. 11 Men han lagde ikke
Hånd på Israeliternes ypperste Mænd. De skuede
Gud, og de spiste og drak. 12 Og HERREN sagde
til Moses: "Stig op til mig på Bjerget og bliv der, så
vil jeg give dig Stentavlerne, Loven og Budet, som
jeg har opskrevet til Vejledning for dem." 13 Da bød
Moses og Josua, hans Medhjælper op, og Moses
steg op på Guds Bjerg; 14 men til de Ældste sagde
han: "Vent på os her, til vi kommer tilbage til eder.
Se, Aron og Hur er hos eder; er der nogen, der har
en Retstrætte, kan han henvende sig til dem!" 15
Derpå steg Moses op på Bjerget. Da indhyllede Skyen
Bjerget, 16 og HERRENs Herlighed nedlod sig på
Sinaj Bjerg. Og Skyen indhyllede Sinaj Bjerg i seks
Dage, men den syvende Dag råbte HERREN ud fra
Skyen til Moses; 17 og medens HERRENs Herlighed
viste sig for Israeliternes Øjne som en fortærende Ild
på Bjergets Top, 18 gik Moses ind i Skyen og steg
op på Bjerget. Og Moses blev på Bjerget i fyrretyve
Dage og fyrretyve Nætter.

25 HERREN talede til Moses og sagde: 2 Sig til
Israeliterne, at de skal bringe mig en Offerydelse;
af enhver, som i sit Hjerte føler sig tilskyndet dertil, skal
I tage min Offerydelse. 3 Og Offerydelsen, som I skal
tage af dem, skal bestå af Guld, Sølv, Kobber, 4 violet
og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn, Byssus,
Gedehår, 5 rødfarvede Væderskind, Tahasjskind,

Akacietræ, 6 Olie til Lysestagen, vellugtende Stoffer til
Salveolien og Aøgelsen, 7 Sjohamsten og Ædelsten
til Indfatning på Efoden og Brystskjoldet. 8 Og du
skal indrette mig en Helligdom, for at jeg kan bo
midt iblandt dem. 9 Du skal indrette Boligen og alt
dens Tilbehør nøje efter det Forbillede, jeg vil vise
dig. 10 Du skal lave en Ark af Akacietræ, halvtredje
Alen lang, halvanden Alen bred og halvanden Alen
høj, 11 og overtrække den med pu1t Guld; indvendig
og udvendig skal du overtrække den og sætte en
gylden Krans rundt om den; 12 og du skal støbe
fire Guldringe til den og sætte dem på dens fire
Fødder, to Ringe på hver Side at den. 13 Så skal
du lave Bærestænger af Akacietræ og overtrække
dem med Guld, 14 og du skal stikke Stængerne
gennem Ringene på Arkens Sider, for at den kan
bæres med dem; 15 Stængerne skal blive i Ringene,
de må ikke tages ud. 16 Og i Arken skal du nedlægge
Vidnesbyrdet, som jeg vil give dig. 17 Så skal du lave
et Sonedække af purt Guld, halvtredje Alen langt og
halvanden Alen bredt; 18 og du skal lave to Keruber
af Guld, i drevet Arbejde skal du lave dem, ved begge
Ender af Sonedækket. 19 Den ene Kerub skal du
anbringe ved den ene Ende, den anden Kerub ved
den anden; du skal lave Keruberne således, at de
er i eet med Sonedækket ved begge Ender. 20 Og
Keruberne skal brede deres Vinger i Vejret, således
at de dækker over Sonedækket med deres Vinger, og
de skal vende Ansigtet mod hinanden; nedad mod
Sonedækket skal Kerubernes Ansigter vende. 21 Og
Sonedækket skal du lægge over Arken, men i Arken
skal du lægge Vidnesbyrdet, som jeg vil give dig. 22
Der vil jeg mødes med dig, og fra Sonedækket, fra
Pladsen mellem de to Keruber på Vidnesbyrdets Ark,
vil jeg meddele dig alle de Bud, jeg har at give dig til
Israeliterne. 23 Fremdeles skal du lave et Bord at
Alkacietræ, to Alen langt, en Alen bredt og halvanden
Alen højt, 24 og overtrække det med purt Guld og
sætte en gylden Krans rundt om det. 25 Og du skal
sætte en Liste af en Hånds Bredde rundt om det og en
gylden Krans rundt om Listen. 26 Så skal du lave fire
Guldringe og sætte dem på de fire Hjørner ved dets
fire Ben; 27 lige ved Listen skal Ringene sidde til at
stikke Bærestængerne i, så at man kan bære Bordet.
28 Og du skal lave Bærestængerne af Akacietræ og
overtrække dem med Guld, og med dem skal Bordet
bæres. 29 Og du skal lave de dertil hørende Fade
og Kander, Krukker og Skåle til at udgyde Drikoffer
med; af purt Guld skal du lave dem. 30 På Bordet
skal du altid have Skuebrød liggende for mit Åsyn. 31
Fremdeles skal du lave en Lysestage af purt Guld, i
drevet Arbejde skal Lysestagen, dens Fod og selve
Stagen, laves, således af dens Blomster med Bægere
og Kroner er i eet med den. 32 Seks Arme skal udgå
fra Lysestagens Side, tre fra den ene og tre fra den
anden Side. 33 På hver af Armene, der udgår fra
Lysestagen, skal der være tre mandelblomstlignende
Blomster med Bægere og Kroner, 34 men på selve
Stagen skal der være fire mandelblomstlignende
Blomster med Bægere og Kroner, 35 et Bæger under
hvert af de tre Par Arme, der udgår fra Lysestagen.
36 Bægrene og Armene skal være i eet med den, så
at det hele udgør eet drevet Arbejde af purt Guld. 37
Og du skal lave syv Lamper til den og sætte disse
Lamper på den, for at de kan lyse Pladsen foran op.
38 Dens Lampesakse og Bakker skal være af purt
Guld. 39 Der skal bruges en Talent purt Guld til den
og til alt dette Tilbehør. 40 Se til, at du udfører det
efter det Forbillede, som vises dig på Bjerget.

26 Boligen skal du lave af ti Tæpper af
tvundet Byssus, violet og rødt Purpurgarn og
karmoisinrødt Garn med Keruber på i Kunstvævning.
2 Hvert Tæppe skal være otte og tyve Alen langt og
fire Alen bredt; alle Tæpperne skal have samme Mål.
3 Tæpperne skal sys sammen, fem og fem. 4 I Kanten
af det ene Tæppe, det yderste i det ene sammensyede
Stykke, skal du sætte Løkker af violet Purpurgarn, og
ligeledes skal du sætte Løkker i Kanten af det yderste
Tæppe i det andet sammensyede Stykke; 5 du skal
sætte halvtredsindstyve Løkker på det ene Tæppe og
halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det tilsvarende
Tæppe i det andet sammensyede Stykke, Løkke lige
over for Løkke. 6 Og du skal lave halvtredsindstyve
Guldkroge til at forbinde Tæpperne med hinanden, så
at Boligen udgør et Hele. 7 Fremdeles skal du lave
Tæpper af Gedehår til et Teltdække uden om Boligen,
og her skal du lave elleve Tæpper, 8 hvert Tæppe
skal skal være tredive Alen langt og fire Alen bredt;
alle Tæpperne skal have samme Mål. 9 Og du skal
sy de fem af Tæpperne sammen for sig og de seks
for sig; det sjette Tæppe, det, der kommer til at ligge
over Teltets Forside, skal du lægge dobbelt. 10 Og du
skal sætte halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det
yderste Tæppe i det ene sammensyede Stykke og
halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det tilsvarende
Tæppe i det andet sammensyede Stykke. 11 Og du
skal lave halvtredsindstyve Kobberkroge og stikke
dem i Løkkerne og sammenføje Teltdækket, så de
udgør et Hele. 12 Men hvad angår det overskydende
af Teltdækkets Tæpper, skal Halvdelen deraf hænge
ned over Boligens Bagside, 13 og den overskydende

Alen på begge Sider af Telttæppernes Længder skal
hænge ned over begge Boligens Sider for at dække
den. 14 Fremdeles skal du lave et Dække over
Teltdækket af rødfarvede Væderskind og derover
endnu et Dække af Tahasjskind. 15 Fremdeles skal du
lave Brædderne til Boligen af Akacietræ til at stå op,
16 hvert Bræt ti Alen højt og halvanden Alen bredt. 17
På hvert Bræt skal der være to indbyrdes forbundne
Tapper; således skal du indrette det ved alle Boligens
Brædder. 18 Af Brædderne, som du skal lave til
Boligen, skal tyve være til Sydsiden, 19 og til de tyve
Brædder skal du lave fyrretyve Fodstykker af Sølv, to
Fodstykker til de to Tapper på hvert Bræt. 20 Andre
tyve Brædder skal laves til Boligens anden Side, som
vender mod Nord, 21 med fyrretyve Fodstykker af
Sølv, to Fodstykker til hvert Bræt. 22 Og til Bagsiden,
der vendet mod Vest, skal du lave seks Brædder. 23
Til Boligens Baghjørner skal du lave to Brædder, 24
som skal bestå af to Stykker forneden og ligeledes af
to Stykker foroven, indtil den første Ring; således
skal de begge indrettes for at danne de to Hjørner.
25 Altså bliver der til Bagsiden otte Brædder med
tilhørende seksten Fodstykker af Sølv, to til hvert
Bræt. 26 Og du skal lave Tværstænger af Alkacietræ,
fem til de Brædder, der danner Boligens ene Side,
27 fem til de Brædder, der danner Boligens anden
Side, og fem til de Brædder, der danner Boligens
Bagside mod Vest; 28 den mellemste Tværstang midt
på Brædderne skal nå fra den ene Ende af Væggen
til den anden. 29 Du skal overtrække Brædderne
med Guld, og deres Ringe, som Tværstængerne skal
stikkes i, skal du lave af Guld, og Tværstængerne
skal du overtrække med Guld. 30 Og du skal rejse
Boligen på den Måde, som vises dig på Bjerget. 31
fremdeles skal du lave et Forhæng af violet og rødt
Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus;
det skal laves i Kunstvævning med Keruber på.
32 Du skal hænge det på fire Piller af Akacietræ,
overtrukne med Guld og med Knager af Guld, på fire
Fodstykker af Sølv; 33 og du skal hænge Forhænget
under Krogene og bringe Vidnesbyrdets Ark ind i
Rummet bag ved Forhænget, og Forhænget skal
danne eder en Skillevæg mellem det Hellige og det
Allerhelligste. 34 Og Sonedækket skal du lægge over
Vidnesbyrdets Ark i det Allerhelligste. 35 Men Bordet
skal du stille uden for Forhænget, og Lysestagen over
for Bordet ved Boligens søndre Væg; Bordet skal
du altså stille ved den nordre Væg. 36 Fremdeles
skal du lave et Forhæng til Teltets indgang af violet
og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet
Byssus i broget Vævning; 37 og til Forhænget skal du
lave fem Piller af Akacietræ, som du skal overtrække
med Guld, med Knager af Guld, og du skal støbe fem
Fodstykker dertil af Kobber.

27 Fremdeles skal du lave Alteret af Akacietræ,
fem Alen langt og fem Alen bredt, firkantet
skal Alteret være, og tre Alen højt. 2 Du skal lave
Horn til dets fire Hjørner, således at de er i eet
dermed, overtrække det med Kobber 3 og lave Kar
dertil, for at Asken kan fjernes, ligeledes de dertil
hørende Skovle, Skåle, Gafler og Pander; alt dets
Tilbehør skal du lave af Kobber. 4 Du skal omgive
det med et flettet Kobbergitter, og du skal sætte
fire Kobberringe på Fletværket. på dets fire Hjørner.
5 Og du skal sætte Gitteret neden under Alterets
Liste, således at Fletværket når op til Alterets halve
Højde. 6 Fremdeles skal du lave Bærestænger til
Alteret, Stænger af Akacietræ, og overtrække dem
med Kobber. 7 Og Stængerne skal stikkes gennem
Ringene, så at de sidder langs Alterets to Sider, når
det bæres. 8 Du skal lave det hult af Brædder; som
det vises dig på Bjerget, skal du lave det. 9 Boligens
Forgård skal du indrette således: På Sydsiden skal
der være et Forgårdsomhæng af tvundet Byssus,
hundrede Alen langt på denne ene Side, 10 med
tyve Piller og tyve Fodstykker af Kobber og med
Knager og Bånd af Sølv til Pillerne. 11 Og på samme
Måde skal der på den nordre Langside være et
Omhæng, hundrede Alen langt, med tyve Piller og
tyve Fodstykker af Kobber og med Knager og Bånd af
Sølv til Pillerne. 12 På Forgårdens Bredside mod Vest
skal der være et Omhæng, halvtredsindstyve Alen
langt, med ti Piller og ti Fodstykker, 13 og Forgårdens
Bredside mod Øst skal være halvtredsindstyve Alen
lang. 14 På den ene Side deraf skal der være femten
Alen Omhæng med tre Piller og tre Fodstykker, 15 på
den anden Side ligeledes femten Alen Omhæng med
tre Piller og tre Fodstykker. 16 Forgårdens Indgang
skal have et Forhæng på tyve Alen af violet og rødt
Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus i
broget Vævning med fire Piller og fire Fodstykker. 17
Alle Forgårdens Piller rundt omkring skal have Bånd
af Sølv, Knager af Sølv og Fodstykker af Kobber. 18
Omhænget om Forgården skal være hundrede Alen
på hver Langside, halvtredsindstyve Alen på hver
Bredside og fem Alen højt; det skal være af tvundet
Byssus, og Fodstykkerne skal være af Kobber. 19
Alle Redskaber, der bruges ved Arbejdet på Boligen,
alle dens Pæle og alle Forgårdens Pæle skal være af
Kobber. 20 Fremdeles skal du pålægge Israeliterne
at skaffe dig ren Olivenoli af knuste Frugter til

Lysestagen, og der skal stadig sættes Lamper på. 21
I Åbenbaringsteltet uden for Forhænget, der hænger
foran Vidnesbyrdet, skal Aron og hans Sønner gøre
den i Stand, at den kan brænde fra Aften til Morgen
for HERRENs Åsyn. Det skal være en evig gyldig
Bestemmelse, der skal påhvile Israeliterne fra Slægt
til Slægt.

28 Du skal lade din Broder Aron og hans Sønner
tillige med ham træde frem af Israeliternes
Midte og komme hen til dig, for at de kan gøre
Præstetjeneste for mig, Aron og Arons Sønner,
Nadab, Abihu, Eleazar og Itamar. 2 Og du skal
tilvirke din Broder Aron hellige Klæder til Ære og
Pryd, 3 og du skal byde alle kunstforstandige Mænd,
hvem jeg har fyldt med Kunstfærdigheds Ånd, at
tilvirke Aron Klæder, for at han kan helliges til at
gøre Præstetjeneste for mig. 4 Klæderne, som de
skal tilvirke, er følgende: Brystskjold, Efod, Kåbe,
Kjortel af mønstret Stof, Hovedklæde og Bælte.
De skal tilvirke din Broder Aron og hans Sønner
hellige Klæder, for at de kan gøre Præstetjeneste
for mig, 5 og dertil skal de bruge Guldtråd, violet
og rødt Purpurgarn, Karmoisinrødt Garn og Byssus.
6 Efoden skal du tilvirke af Guldtråd, violet og rødt
Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus i
Kunstvævning. 7 Den skal have to Skulderstykker, der
skal være til at hæfte på; den skal hæftes sammen ved
begge Hjørner. 8 Og dens Bælte, som skal bruges,
når den tages på, skal være af samme Arbejde og i
eet med den; det skal være af Guldtråd, violet og rødt
Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus.
9 Så skal du tage de to Sjohamsten og gravere
Israels Sønners Navne i dem, 10 seks af Navnene
på den ene Sten og de andre seks på den anden
efter Aldersfølge; 11 med Stenskærerarbejde, som
ved Gravering af Signeter, skal du indgravere Israels
Sønners Navne i de 14 Sten, og du skal indfatte dem
i Guldfletværk. 12 Disse to Sten skal du fæste på
Efodens Skulderstykker, for at Stenene kan bringe
Israels Sønner i Minde, og Aron skal bære deres
Navne for HERRENs Åsyn på sine Skuldre for at
bringe dem i Minde. 13 Og du skal tilvirke Fletværk af
Guld 14 og to Kæder af purt Guld; du skal lave dem i
snoet Arbejde, som når man snor Reb, og sætte disse
snoede Kæder på Fletværket. 15 Fremdeles skal du
tilvirke Retskendelsens Brystskjold i Kunstvævning
på samme Måde som Efoden; af Guldtråd, violet
og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet
Byssus skal du lave det; 16 det skal være firkantet og
lægges dobbelt, et Spand langt og et Spand bredt, 17
Og du skal udstyre det med en Besætning af Sten,
fire Rækker Sten: Karneol, Topas og Smaragd i den
første Række, 18 Rubin, Safir og Jaspis i den anden,
19 Hyacint, Agat og Ametyst i den tredje, 20 Krysolit,
Sjoham og Onyks i den fjerde; og de skal omgives
med Guldfletværk i deres Indfatninger. 21 Der skal
være tolv Sten, svarende til Israels Sønners Navne,
en for hvert Navn; det skal være graveret Arbejde
som Signeter, således at hver Sten bærer Navnet på
en af de tolv Stammer. 22 Til Brystskjoldet skal du
lave snoede Kæder af purt Guld, snoet Arbejde, som
når man snor Reb. 23 Til Brystskjoldet skal du lave to
Guldringe og sætte disse to Ringe på Brystskjoldets
øverste Hjørner, 24 og de to Guldsnore skal du knytte
i de to Ringe på Brystskjoldets Hjørner; 25 Snorenes
anden Ende skal du anbringe i det Fletværker og
fæste dem på Forsiden af Efodens Skulderstykke. 26
Og du skal lave to andre Guldringe og sætte dem
på Brystskjoldets to andre Hjørner på den indre,
mod Efoden vendende Rand. 27 Og du skal lave
endnu to Guldringe og fæste dem på Efodens to
Skulderstykker forneden på Forsiden, hvor den er
hæftet sammen med Skulderstykkerne, oven over
Efodens Bælte; 28 og man skal med Ringene binde
Brystskjoldet fast til Efodens Ringe ved Hjælp af
en violet Purpursnor, så at det kommer til at sidde
oven over Efodens Bælte og ikke løsner sig fra
Efoden. 29 Aron skal således stedse bære Israels
Sønners Navne på Retskendelsens Brystskjold på
sit Hjerte, når han går ind i Helligdommen, for at
bringe dem i Minde for HERRENs Åsyn. 30 Og i
Retskendelsens Brystskjold skal du lægge Urim og
Tummim, så at Aron. bærer dem på sit Hjerte, når
han går ind for HERRENs Åsyn, og Aron skal stedse
bære Israeliternes Retskendelse på sit Hjerte for
HERRENs Åsyn. 31 Fremdeles skal du tilvirke Kåben,
som hører til Efoden, helt og holdent af violet Purpur.
32 Midt på skal den have en Halsåbning ligesom
Halsåbningen på en Panserskjorte, omgivet af en
Linning i vævet Arbejde, for at den ikke skal rives itu;
33 og langs dens nedeste Kant skal du sy Granatæbler
af violet og rødt Purpurgarn og karmoisinrødt Garn og
mellem dem Guldbjælder hele Vejen rundt, 34 så at
Guldbjælder og Granatæbler skifter hele Vejen rundt
langs Kåbens nederste Kant. 35 Aron skal bære den,
når han gør Tjeneste, så at det kan høres, når han
går ind i Helligdommen for HERRENs Åsyn, og når
han går ud derfra, at han ikke skal dø, 36 Fremdeles
skal du lave en Pandeplade af purt Guld, og i den skal
du gravere, som når man graverer Signeter: "Helliget
HERREN." 37 Den skal du fastgøre med en violet

Purpursnor, og den skal sidde på Hovedklædet, foran
på Hovedklædet skal den sidde. 38 Aron skal bære
den på sin Pande, for at han kan tage de Synder på
sig, som klæder ved de hellige Gaver, Israeliterne
frembærer, ved alle de hellige Gaver, de bringer;
og Aron skal stedse have den på sin Pande for at
vinde dem HERRENs Velbehag. 39 Kjortelen skal
du væve i mønstret Vævning af Byssus. Og du skal
tilvirke et Hovedklæde af Byssus og et Bælte i broget
Vævning. 40 Også til Arons Sønner skal du tilvirke
Kjortler, og du skal tilvirke Bælter til dem og Huer til
Ære og Pryd. 41 Og du skal iføre din Broder Aron og
hans Sønner dem, og du skal salve dem, indsætte
dem og hellige dem til at gøre Præstetjeneste for
mig. 42 Tillige skal du tilvirke Linnedbenklæder til dem
til at skjule deres Blusel, og de skal nå fra Hoften
ned på Lårene. 43 Dem skal Aron og hans Sønner
bære, når de går ind i Åbenbaringsteltet eller træder
frem til Alteret for at gøre Tjeneste i Helligdommen, at
de ikke skal pådrage sig Skyld og lide Døden. En
evig gyldig Anordning skal det være for ham og hans
Afkom efter ham.

29 Således skal du bære dig ad med dem, når du
helliger dem til at gøre Præstetjeneste for mig:
Tag en ung Tyr, to lydefri Vædre, 2 usyrede Brød,
usyrede Kager, rørte i Olie, og usyrede Fladbrød,
smurte med Olie; af fint Hvedemel skal du bage
dem. 3 Læg dem så i een Kurv og bær dem frem
i Kurven sammen med Tyren og de to Vædre.
4 Lad derpå Aron og hans Sønner træde hen til
Åbenbaringsteltets Indgang og tvæt dem med Vand.
5 Tag så Klæderne og ifør Aron Kjortelen, Efodkåben,
Efoden og Brystskjoldet og bind Efoden fast på ham
med Bæltet. 6 Læg Hovedklædet om hans Hoved
og fæst det hellige Diadem på Hovedklædet. 7 Tag
så Salveolien og udgyd den på hans Hoved og salv
ham. 8 Lad dernæst hans Sønner træde frem og ifør
dem Kjortler, 9 omgjord dem med Bælter og bind
Huerne på dem. Og Præsteværdigheden skal tilhøre
dem med evig Ret. Så skal du indsætte Aron og hans
Sønner. 10 Før Tyren frem foran Åbenbaringsteltet, og
Aron og hans Sønner skal lægge deres Hænder på
Tyrens Hoved. 11 Slagt så Tyren for HERRENs Åsyn
ved Indgangen til Åbenbaringsteltet 12 og tag noget
af Tyrens Blod og stryg det på Alterets Horn med
din Finger og udgyd Resten af Blodet ved Alterets
Fod. 13 Tag så alt Fedtet på Indvoldene, Leverlappen
og begge Nyrerne med Fedtet på dem og bring det
som Røgoffer på Alteret; 14 men Tyrens Kød, dens
Hud og dens Skarn skal du brænde uden for Lejren.
Det er et Syndoffer. 15 Derpå skal du tage den ene
Væder, og Aron og hans Sønner skal lægge deres
Hænder på dens Hoved. 16 Slagt så Væderen, tag
dens Blod og spræng det rundt om på Alteret. 17
Skær så Væderen i Stykker, tvæt dens Indvolde og
Skinneben, læg dem på Stykkerne og Hovedet 18
og bring så hele Væderen som Røgoffer på Alteret.
Det er et Brændoffer for HERREN; en liflig Duft, et
Ildoffer for HERREN er det. 19 Derpå skal du tage
den anden Væder, og Aron og hans Sønner skal
lægge deres Hænder på dens Hoved. 20 Slagt så
Væderen, tag noget af dens Blod og stryg det på
Arons og hans Sønners højre Øreflip og på deres
højre Tommelfinger og højre Tommeltå og spræng
Resten af Blodet rundt om på Alteret. 21 Tag så noget
af Blodet på Alteret og af Salveolien og stænk det
på Aron og hans Klæder, ligeledes på hans Sønner
og deres Klæder. så bliver han hellig, han selv og
hans Klæder og ligeledes hans Sønner og deres
klæder. 22 Derpå skal du tage Fedtet af Væderen,
Fedthalen, Fedtet på Indvoldene, Leverlappen, begge
Nyrerne med Fedtet på dem, dertil den højre Kølle,
thi det er en Indsættelsesvæder, 23 og en Skive
Brød, en Oliebrødkage og et Fladbrød af Kurven
med de usyrede Brød, som står for HERRENs Åsyn,
24 og lægge det alt sammen på Arons og hans
Sønners Hænder og lade dem udføre Svingningen
dermed for HERRENs Åsyn. 25 Tag det så igen fra
dem og bring det som Røgoffer på Alteret oven på
Brændofferet til en liflig Duft for HERRENs Åsyn, et
Ildoffer er det for HERREN. 26 Tag derpå Brystet
af Arons Indsættelsesvæder og udfør Svingningen
dermed for HERRENs Åsyn: det skal være din
Del. 27 Således skal du hellige Svingningsbrystet
og Offerydelseskøllen. det, hvormed Svingningen
udføres. og det, som ydes af Arons og hans Sønners
Indsættelsesvæder. 28 Og det skal tilfalde Aron
og hans Sønner som en Rettighed, de har Krav
på fra Israeliternes Side til evig Tid; thi det er en
Offerydelse, og som Offerydelse skal Israeliterne
give det af deres Takofre, som deres Offerydelse
til HERREN. 29 Arons hellige Klæder skal tilfalde
hans Sønner efter ham, for at de kan salves og
indsættes i dem. 30 I syv Dage skal de bæres
af den af hans Sønner, som bliver Præst i hans
Sted, den, som skal gå ind i Åbenbaringsteltet for
at gøre Tjeneste i Helligdommen. 31 Så skal du
tage Indsættelsesvæderen og koge dens Kød på et
helligt Sted; 32 og Aron og hans Sønner skal spise
Væderens Kød og Brødet i Kurven ved Indgangen
til Åbenbaringsteltet; 33 de skal spise de Stykker,

hvorved der skaffes Soning ved deres Indsættelse
og Indvielse, og ingen Lægmand må spise deraf,
thi det er helligt. 34 Og dersom der bliver noget
af Indsættelseskødet eller Brødet tilovers til næste
Morgen, da skal du opbrænde det tiloversblevne;
spises må det ikke, thi det er helligt. 35 Således skal
du forholde dig over for Aron og hans Sønner, ganske
som jeg har pålagt dig. Syv Dage skal du foretage
Indsættelsen; 36 daglig skal du ofre en Syndoffertyr til
Soning og rense Alteret for Synd ved at fuldbyrde
Soningen på det, og du skal salve det for at hellige
det. 37 Syv dage skal du fuldbyrde Soningen på
Alteret og hellige det; således bliver Alteret højhelligt;
enhver, der kommer i Berøring med Alteret, bliver
hellig". 38 Hvad du skal ofre på Alteret, er følgende:
Hver Dag to årgamle Lam som stadigt Offer. 39 Det
ene Lam skal du ofre om Morgenen og det andet
ved Aftenstid. 40 Sammen med det første Lam skal
du bringe en Tiendedel Efa fint Hvedemel, rørt i en
Fjerdedel Hin Olie af knuste Oliven, og et Drikoffer
af en Fjerdedel Hin Vin. 41 Og det andet Lam skal
du ofre ved Aftenstid; sammen med det skal du ofre
et Afgrødeoffer og et Drikoffer som om Morgenen
til en liflig Duft, et Ildoffer for HERREN. 42 Det
skal være et stadigt Brændoffer, som I skal bringe,
Slægt efter Slægt, ved Indgangen til Åbenbaringsteltet
for HERRENs Åsyn, hvor jeg vil åbenbare mig for
dig for at tale til dig, 43 og hvor jeg vil åbenbare
mig for Israels Børn, og det skal helliges ved min
Herlighed. 44 Jeg vil hellige Åbenbaringsteltet og
Alteret, og Aron og hans Sønner vil jeg hellige til at
gøre Præstetjeneste for mig. 45 Og jeg vil bo midt
iblandt Israels Børn og være deres Gud; 46 og de
skal kende, at jeg HERREN er deres Gud, som førte
dem ud af Ægypten for at bo midt iblandt dem, jeg
HERREN deres Gud!

30 Fremdeles skal du lave et Alter til at brænde
Røgelse på: af Akacietræ skal du lave det, 2
en Alen langt og en Alen bredt, firkantet skal det
være, og to Alen højt, og dets Horn skal være i
eet med det. 3 Du skal overtrække det med purt
Guld, både Pladen og Siderne hele Vejen rundt og
Hornene, og sætte en Guldkrans rundt om; 4 og du
skal sætte to Guldringe under Kransen på begge
Sider, på begge Sidestykkerne skal du sætte dem til
at stikke Bærestænger i, for at det kan bæres med
dem; 5 og Bærestængerne skal du lave af Akacietræ
og overtrække med Guld. 6 Derpå skal du opstille det
foran Forhænget, der hænger foran Vidnesbyrdets
Ark, foran Sonedækket oven over Vidnesbyrdet der,
hvor jeg vil åbenbare mig for dig. 7 På det skal Aron
brænde vellugtende Røgelse; hver Morgen, når han
gør Lamperne i Stand, skal han antænde den. 8 Og når
Aron sætter Lamperne på Lysestagen ved Aftenstid,
skal han ligeledes antænde den; det skal være et
stadigt Røgelseoffer for HERRENs Åsyn fra Slægt til
Slægt. 9 I må ikke ofre et lovstridigt Røgelseoffer
derpå, ej heller Brændofre eller Afgrødeofre, lige
så lidt som I må udgyde Drikofre derpå. 10 Men
een Gang om Året skal Aron skaffe Soning på dels
Horn; med noget af Forsoningssyndofferets Blod
skal han een Gang om Året skaffe Soning på det,
Slægt efter Slægt. Det er højhelligt for HERREN. 11
HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 12
Når du holder Mandtal over Israeliterne, skal enhver,
som mønstres, ved Mønstringen give HERREN
Sonepenge for sit Liv, at ingen Ulykke skal ramme
dem i Anledning af Mønstringen. 13 Enhver, der
må underkaste sig Mønstringen, skal udrede en
halv Sekel i hellig Mønt, tyve Gera på en Sekel,
en halv Sekel som Offerydelse til HERREN. 14
Enhver, der må underkaste sig Mønstringen, fra
Tyveårsalderen og opefter, skal udrede HERRENs
Offerydelse. 15 hen rige må ikke give mere, den
fattige ikke mindre end en halv Sekel, når de bringer
HERRENs Offerydelse til Soning for deres Sjæle. 16
Og du skal tage Sonepengene af Israeliterne og bruge
dem til Tjenesten ved Åbenbaringsteltet. og de skal
tjene til at bringe Israeliterne i Minde for HERRENs
Åsyn, til Soning for eders Sjæle. 17 HERREN talede
fremdeles til Moses og sagde: 18 Du skal lave en
Vandkumme med Fodstykke af Kobber til at tvætte
sig i op opstille den mellem Åbenbaringsteltet og
Alteret og hælde Vand i den, 19 for at Aron og hans
Sønner kan tvætte deres Hænder og Fødder deri. 20
Når de går ind i Åbenbaringsteltet, skal de tvætte sig
med Vand for ikke at dø; ligeledes når de træder hen
til Alteret for at gøre Tjeneste og brænde Ildofre for
HERREN. 21 De skal tvætte deres Hænder og Fødder
for ikke at dø. Det skal være en evig Anordning for
ham og hans Afkom fra Slægt til Slægt. 22 HERREN
talede fremdeles til Moses og sagde: 23 Du skal
tage dig vellugtende Stoffer af den bedste Slags,
500 Sekel ædel Myrra, halvt så meget. 250 Sekel,
vellugtende Kanelbark, 250 Sekel vellugtende Kalmus
24 og 500 Sekel Kassia, efter hellig Vægt, og en
Hin Olivenolie. 25 Deraf skal du tilberede en hellig
Salveolie, en krydret Blanding, som Salveblanderne
laver den; en hellig Salveolie skal det være. 26 Med
den skal du salve Åbenbaringsteltet, Vidnesbyrdets
Ark, 27 Bordet med alt dets Tilbehør, Lysestagen med

dens Tilbehør, Røgelsealteret, 28 Brændofferalteret
med alt dets Tilbehør og Vandkummen med dens
Fodstykke, 29 Således skal du hellige dem, så de
bliver højhellige. Enhver, der kommer i Berøring med
dem, bliver hellig". 30 Ligeledes skal du salve Aron og
hans Sønner og hellige dem til at gøre Præstetjeneste
for mig. 31 Men til Israeliterne skal du sige således:
Dette skal være mig en hellig Salveolie fra Slægt til
Slægt. 32 Den må ikke udgydes på noget Menneskes
Legeme, og i denne Blanding må I ikke tilberede
lignende Salve til eget Brug, hellig er den, og hellig
skal den være eder. 33 Den, der tilbereder lignende
Salve eller anvender den på en Lægmand, skal
udryddes af sin Slægt. 34 HERREN talede fremdeles
til Moses og sagde: Tag dig Røgelseoffer, Stakte,
Onyksmusling, Galbanum og ren Virak, lige meget af
hvert, 35 og tilbered deraf en krydret Røgelse, som
Salveblanderne laver den, saltet, ren, til hellig Brug.
36 Deraf skal du støde en Del til Pulver, og noget deraf
skal du lægge foran Vidnesbyrdet i Åbenbaringsteltet,
hvor jeg vil åbenbare mig for dig. Det skal være eder
højhelligt. 37 Den Røgelse, du tilbereder i denne
Blanding, må I ikke tilberede til eget Brug. Hellig skal
den være dig for HERREN. 38 Den, der tilbereder
lignende Røgelse for at nyde dens Duft, skal udryddes
af sin Slægt.

31 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Se, jeg har kaldet Bezalel, en Søn af Hurs Søn
Uri, af Judas Stamme 3 og fyldt ham med Guds Ånd,
med Kunstsnilde, Kløgt og Indsigt i alskens Arbejde 4
til at udtænke Kunstværker og til at arbejde i Guld, Sølv
og Kobber 5 og med Udskæring af Sten til Indfatning
og med Træskærerarbejde, kort sagt til at udføre
alskens Arbejde. 6 Og se, jeg har givet ham Oholiab,
Ahisamaks Søn, af Dans Stamme til Medhjælper, og
alle kunstforstandige Mænds Hjerte har jeg udrustet
med Kunstsnilde, for at de kan udføre alt, hvad jeg har
pålagt dig, 7 Åbenbaringsteltet, Vidnesbyrdets Ark,
Sonedækket derpå og alt Teltets Tilbehør, 8 Bordet
med dets Tilbehør, Lysestagen af purt Guld med alt
dens Tilbehør, Røgelsealteret, 9 Brændofferalteret
med alt dets Tilbehør og Vandkummen med dens
Fodstykke, 10 Pragtklæderne, de hellige Klæder til
Præsten Aron og hans Sønners Klædet til Brug ved
Præstetjenesten, 11 Salveolien og den vellugtende
Røgelse til Helligdommen. Ganske som jeg har pålagt
dig, skal de udføre det. 12 HERREN talede fremdeles
til Moses og sagde: 13 Du skal tale til Israeliterne
og sige: Fremfor alt skal I holde mine Sabbater, thi
Sabbaten er et Tegn mellem mig og eder fra Slægt til
Slægt, for at I skal kende, at jeg HERREN er den, der
helliger eder. 14 I skal holde Sabbaten, thi den skal
være eder hellig; den, som vanhelliger den, skal lide
Døden, ja enhver, som udfører noget Arbejde på den,
det Menneske skal udryddes af sin Slægt. 15 I seks
Dage må der arbejdes, men på den syvende Dag skal
I holde en fuldkommen Hviledag, helliget HERREN;
enhver, som udfører Arbejde på Sabbatsdagen, skal
lide Døden. 16 Israeliterne skal holde Sabbaten, så at
de fejrer Sabbaten fra Slægt til Slægt som en evig
gyldig Pagt: 17 Den skal være et Tegn til alle Tider
mellem mig og Israeliterne. Thi i seks Dage gjorde
HERREN Himmelen og Jorden, men på den syvende
hvilede han og vederkvægede sig. 18 Da han nu var
færdig med at tale til Moses på Sinaj Bjerg, overgav
han ham Vidnesbyrdets to Tavler, Stentavler, der var
beskrevet med Guds Finger.

32 Men da Folket så, at Moses tøvede med at
komme ned fra Bjerget, samlede det sig om
Aron, og de sagde til ham: "Kom og lav os en Gud,
som kan drage foran os, thi vi ved ikke, hvad der er
blevet af denne Moses, der førte os ud af Ægypten!"
2 Da sagde Aron til dem: "Riv de Guldringe af, som
eders Hustruer, Sønner og Døtre har i Ørene, og bring
mig dem!" 3 Så rev hele Folket deres Guldørenringe
af og bragte dem til Aron. 4 Og han modtog dem
af deres Hånd, formede Guldet med en Mejsel og
lavede en støbt Tyrekalv deraf. Da sagde de: "Her,
Israel, er din Gud, som førte dig ud af Ægypten!" 5 Og
da Aron så det, byggede han et Alter for den, og Aron
lod kundgøre: "I Morgen er det Højtid for HERREN!"
6 Tidligt næste Morgen ofrede de så Brændofre og
bragte Takofre og Folket satte sig til at spise og
drikke, og derpå stod de op for at lege. 7 Da sagde
HERREN til Moses: "Skynd dig og stig ned, thi dit
Folk, som du førte ud af Ægypten, har handlet ilde; 8
hastigt veg de bort fra den Vej jeg bød dem at vandre;
de har lavet sig en støbt Tyrekalv og tilbedt den og
ofret til den med de Ord: Her, Israel, er din Gud, som
førte dig ud af Ægypten!" 9 Og HERREN sagde til
Moses: "Jeg har iagttaget dette Folk og set, at det
er et halsstarrigt Folk. 10 Lad mig nu råde, at min
Vrede kan blusse op imod dem så vil jeg tilintetgøre
dem; men dig vil jeg gøre til et stort Folk!" 11 Men
Moses bønfaldt HERREN sin Gud og sagde: "Hvorfor
HERRE skal din Vrede blusse op mod dit Folk, som
du førte ud af Ægypten med vældig Kraft og stærk
Hånd? 12 Hvorfor skal Ægypterne kunne sige: I ond
Hensigt førte han dem ud, for at slå dem ihjel ude
mellem Bjergene og udrydde dem af Jorden? Lad din

Vredes Glød høre op, og anger den Ulykke, du vilde
gøre dit Folk! 13 Kom Abraham, Isak og Israel i Hu,
dine Tjenere, hvem du tilsvor ved dig selv: Jeg vil
gøre eders Afkom talrigt som Himmelens Stjerner, og
jeg vil give eders Afkom hele det Land, hvorom jeg
har talet, og de skal eje det evindelig!" 14 Da angrede
HERREN den Ulykke han havde truet med at gøre sit
Folk. 15 Derpå vendte Moses tilbage og steg ned fra
Bjerget med Vidnesbyrdets to Tavler i Hånden, Tavler,
der var beskrevet på begge Sider, både på Forsiden
og Bagsiden var de beskrevet. 16 Og Tavlerne var
Guds Værk, og Skriften var Guds Skrift, ridset ind i
Tavlerne. 17 Da hørte Josua Støjen af det larmende
Folk, og han sagde til Moses: "Der høres Krigslarm i
Lejren!" 18 Men han svarede: "Det er ikke sejrendes
eller slagnes Skrig, det er Sang, jeg hører!" 19 Og
da Moses nærmede sig Lejren og så Tyrekalven og
Dansen, blussede hans Vrede op, og han kastede
Tavlerne fra sig og sønderslog dem ved Bjergets Fod.
20 Derpå tog han Tyrekalven, som de havde lavet,
brændte den i Ilden og knuste den til Støv, strøde det
på Vandet og lod Israeliterne drikke det. 21 Og Moses
sagde til Aron: "Hvad har dette Folk gjort dig, siden du
har bragt så stor en Synd over det?" 22 Aron svarede:
"Vredes ikke, Herre! Du ved selv, at Folket ligger i det
onde, 23 og de sagde til mig: Lav os en Gud, som
kan drage foran os, thi vi ved ikke, hvad der er blevet
af denne Moses, der førte os ud af Ægypten! 24 Da
sagde jeg til dem: De, der har Guldsmykker, skal rive
dem af! De bragte mig da Guldet, og jeg kastede det
i Ilden, og så kom denne Tyrekalv ud deraf!" 25 Da
Moses nu så, at Folket var tøjlesløst til Skadefryd for
deres Fjender, fordi Aron havde givet det fri Tøjler, 26
stillede han sig ved Indgangen til Lejren og sagde:
"Hvem der er for HERREN, han komme hid til mig!"
Da samlede alle Leviterne sig om ham, 27 og han
sagde til dem: "Så siger HERREN, Israels Gud: Bind
alle Sværd om Lænd og gå frem og tilbage fra den
ene Indgang i Lejren til den anden og slå ned både
Broder, Ven og Frænde!" 28 Og Leviterne gjorde,
som Moses havde sagt, og på den Dag faldt der af
Folket henved 3000 Mand. 29 Og Moses sagde: "Fra
i Dag af skal I være Præster for HERREN, thi ingen
skånede Søn eller Broder, derfor skal Velsignelse
komme over eder i Dag." 30 Næste Dag sagde Moses
til Folket: "I har begået en stor Synd; men nu vil jeg
stige op til HERREN, måske kan jeg skaffe Soning for
eders Synd!" 31 Derpå gik Moses atter til HERREN
og sagde: "Ak, dette Folk har begået en stor Synd,
de har lavet sig en Gud af Guld. 32 Om du dog vilde
tilgive dem deres Synd! Hvis ikke, så udslet mig af
den Bog, du fører!" 33 HERREN svarede Moses:
"Den, som har syndet imod mig, ham vil jeg udslette
af min Bog! 34 Men gå nu og før Folket hen, hvor jeg
har befalet dig at føre det hen; se, min Engel skal
drage foran dig! Men til sin Tid vil jeg straffe dem for
deres Synd!" 35 Og HERREN slog Folket, fordi de
havde lavet Tyrekalven, den, Aron lavede.

33 HERREN sagde til Moses: "Drag nu bort herfra
med Folket, som du førte ud af Ægypten, til
det Land, jeg tilsvor Abraham, Isak og Jakob med
de Ord: Dit Afkom vil jeg give det! 2 Jeg sender en
Engel foran dig, og han skal drive Kana'anæerne,
Amoriterne, Hetiterne, Perizziterne, Hivviterne og
Jebusiterne bort 3 til et Land, der flyder med Mælk
og Honning. Men selv vil jeg ikke drage med i din
Midte, thi du er et halsstarrigt Folk; drog jeg med,
kunde jeg tilintetgøre dig undervejs!" 4 Da Folket
hørte denne onde Tidende, sørgede de, og ingen tog
sine Smykker på. 5 Da sagde HERREN til Moses:
"Sig til Israeliterne; I er et halsstarrigt Folk! Vandrede
jeg kun et eneste Øjeblik i din Midte, måtte jeg
tilintetgøre dig. Tag du dine Smykker af, så skal jeg
tænke over, hvad jeg vil gøre for dig!" 6 Da aflagde
Israeliterne deres Smykker fra Horebs Bjerg af. 7
Moses plejede at tage Teltet og slå det op udenfor
Lejren i nogen Afstand derfra; han gav det Navnet
"Åbenbaringsteltet". Enhver som vilde rådspørge
HERREN, gik ud til Åbenbaringsteltet uden for Lejren.
8 Men hver Gang Moses gik ud til teltet, rejste alt
Folket sig op og stillede sig alle ved Indgangen til
deres Telte og så efter Moses, indtil han kom ind
i Teltet. 9 Og når Moses kom ind Teltet, sænkede
Skystøtten sig og stillede sig ved Indgangen til Teltet;
da talede HERREN med Moses. 10 Men når alt Folket
så Skystøtten stå ved Indgangen til Teltet, rejste de
sig alle op og tilbad ved Indgangen til deres Telte.
11 Så talede HERREN med Moses Ansigt til Ansigt,
som når den ene Mand taler med den anden, og
derpå vendte Moses tilbage til Lejren; men hans
Medhjælper Josua, Nuns Søn, en ung Mand, veg
ikke fra Teltet. 12 Moses sagde til HERREN: "Se, du
siger til mig: Før dette Folk frem! Men du har ikke
ladet mig vide, hvem du vil sende med mig; og dog
har du sagt: Jeg kender dig ved Navn, og du har
fundet Nåde for mine Øjne! 13 Hvis jeg nu virkelig
har fundet Nåde for dine Øjne, så lær mig dine Veje
at kende, at jeg kan kende dig og finde Nåde for
dine Øjne; tænk dog på, at dette Folk er dit Folk!" 14
Han svarede: "Skal mit Åsyn da vandre med, og skal
jeg således føre dig til Målet?" 15 Da sagde Moses

til ham: "Hvis dit Åsyn ikke vandrer med, så lad os
ikke drage herfra! 16 Hvorpå skal det dog kendes. at
jeg har fundet Nåde for dine Øjne, jeg og dit Folk?
Mon ikke på, at du vandrer med os, og der således
vises os, mig og dit Folk, en Udmærkelse fremfor alle
andle Folkeslag på Jorden?" 17 HERREN svarede
Moses: "Også hvad du der siger, vil jeg gøre, thi du
har fundet Nåde for mine Øjne, og jeg kalder dig
ved Navn." 18 Da sagde Moses: "Lad mig dog skue
din Herlighed!" 19 Han svarede: "Jeg vil lade al min
Rigdom drage forbi dig og udråbe HERRENs Navn
foran dig, thi jeg viser Nåde, mod hvem jeg vil, og
Barmhjertighed, mod hvem jeg vil!" 20 Og han sagde:
"Du kan ikke skue mit Åsyn, thi intet Menneske kan
se mig og leve." 21 Og HERREN sagde: "Se, her er
et Sted i min Nærhed, stil dig på Klippen der! 22 Når
da min Herlighed drager forbi, vil jeg lade dig stå i
Klippehulen, og jeg vil dække dig 1ned min Hånd,
indtil jeg er kommet forbi. 23 Så tager jeg min Hånd
bort, og da kan du se mig bagfra; men mit Åsyn kan
ingen skue!"

34 Derpå sagde HERREN til Moses: "Tilhug dig
to Stentavler ligesom de forrige, så vil jeg på
Tavlerne skrive de samme Ord, som stod på de
forrige Tavler, du slog i Stykker. 2 Gør dig så rede
til i Morgen, stig om Morgenen op på Sinaj Bjerg
og stil dig hen og vent på mig der på Bjergets
Top. 3 Ingen må følge med dig derop, og ingen må
vise sig noget Sted på Bjerget, end ikke Småkvæg
eller Hornkvæg må græsse i Nærheden af dette
Bjerg." 4 Da tilhuggede han to Stentavler ligesom
de forrige, og tidligt næste Morgen steg Moses op
på Sinaj Bjerg, som Gud havde pålagt ham, og
tog de to Stentavler med sig. 5 Da steg HERREN
ned i Skyen; og Moses stillede sig hos ham der og
påkaldte HERRENs Navn. 6 Og HERREN gik forbi
ham og råbte: "HERREN, HERREN, Gud, som er
barmhjertig og nådig, langmodig og rig på Miskundhed
og Trofasthed, 7 som bevarer Miskundhed mod
Tusinder, som tilgiver Brøde, Overtrædelse og Synd,
men ikke lader den skyldige ustraffet, som straffer
Fædres Brøde på Børn og Børnebørn, på dem i
tredje og fjerde Led!" 8 Da bøjede Moses sig hastelig
til Jorden, tilbad 9 og sagde: "Har jeg fundet Nåde
for dine Øjne, Herre, så drage min Herre med i vor
Midte; thi det er et halsstarrigt Folk. Men tilgiv vor
Brøde og vor Synd og lad os være din Ejendom!" 10
Han sagde: "Se, jeg vil slutte en Pagt; i hele dit Folks
Påsyn vil jeg gøre Undere, som aldrig før er sket
nogensteds på Jorden og blandt noget Folkeslag, og
hele det Folk, i hvis Midte du lever, skal se HERRENs
Værk; thi det, jeg vil udføre ved dig, er forfærdeligt. 11
Hold dig det efterrettelig, som jeg i Dag byder dig! Se,
jeg vil drive Amoriterne, Kana'anæerne, Hetiterne,
Perizziterne, Hivviterne og Jebusiterne bort foran
dig! 12 Vogt dig vel for at slutte nogen Pagt med
Indbyggerne i det Land, du kommer til, for at de ikke
skal blive en Snare for dig, når de lever i din Midte.
13 Men I skal nedbryde deres Altre, sønderslå deres
Stenstøtter og omhugge deres Asjerastøtter! 14 Thi
du må ikke tilbede nogen anden Gud, thi "Nidkær" er
HERRENs Navn, nidkær Gud er han. 15 Du må ikke
slutte Pagt med Landets Indbyggere, og når de boler
med deres Guder og ofrer til dem og man indbyder
dig til at være med, må du ikke spise af deres Ofre;
16 og du må ikke af deres Døtre tage Hustruer til
dine Sønner, så deres Døtre, når de boler med deres
Guder, får dine Sønner til også at bole med dem. 17
Du må ikke gøre dig noget støbt Gudebillede. 18 Du
skal lejre de usyrede Brøds Højtid; i syv Dage skal
du spise usyret Brød, som jeg har pålagt dig, lå den
fastsatte Tid i Abib Måned, thi i Abib Måned drog du
ud af Ægypten. 19 Alt førstefødt tilhører mig; af dine
Hjorde skal du ofre mig det førstefødte af Handyrene,
både af Okset og småt Kvæg; 20 men de førstefødte
Æsler skal du udløse med et Stykke småt Kvæg,
og hvis du ikke udløser det, skal du sønderbryde
Halsen derpå; alle dine førstefødte Sønner skal du
udløse. Du må ikke stedes for mit Åsyn med tomme
Hænder 21 I seks Dage må du arbejde, men på
den syvende skal du hvile; i Pløje og Høsttiden skal
du holde Hviledag. 22 Du skal fejre Ugehøjtid med
Førstegrøden af Hvedehøsten og Frugthøsthøjtid ved
Jævndøgnstide. 23 Tre Gange om Året skal alle at
Mandkøn hos dig stedes for den Herre HERREN
Israels Guds Åsyn. 24 Thi jeg vil drive Folkeslag
bort foran dig og gøre dine Landemærker vide, og
ingen skal attrå dit Land, medens du drager hen for
at stedes for HERREN din Guds Åsyn tre Gange
01n Året. 25 Du må ikke ofre Blodet af mit offer
sammen med syret Brød. Påskehøjtidens Offer må
ikke gemmes til næste Morgen. 26 Det bedste af din
Jords Førstegrøde skal du bringe til HERREN din
Guds Hus. Du må ikke koge et Hid i dets Moders
Mælk!" 27 Og HERREN sagde til Moses: "Skriv disse
Ord op, thi på Grundlag af disse Ord slutter jeg Pagt
med dig og Israel." 28 Og han blev der hos HERREN
fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter uden at spise
eller drikke; og han skrev Pagtsordene, de ti Ord, på
Tavlerne. 29 Da Moses steg ned fra Sinaj Bjerg med
Vidnesbyrdets to Tavler i Hånden, vidste han ikke, at

hans Ansigts Hud var kommet til at stråle, ved at han
talede med ham. 30 Men Aron og alle Israeliterne så
Moses, og se, hans Ansigts Hud strålede, og de turde
ikke komme ham nær. 31 Men Moses kaldte på dem,
og da vendte Aron og alle Menighedens Øverster
tilbage til ham, og Moses talte til dem. 32 Derpå kom
alle Israeliterne hen til ham, og han pålagde dem alt,
hvad HERREN havde talet til ham på Sinaj Bjerg. 33
Men da Moses var færdig med at tale til dem, lagde
han et Dække over sit Ansigt. 34 Hver Gang han
derefter trådte frem for HERRENs Åsyn for at tale
med ham, tog han Sløret af, indtil han kom ud igen;
og når han kom ud, meddelte han Israeliterne, hvad
der var blevet ham påbudt. 35 Da så Israeliterne, at
Moses's Ansigts Hud strålede; og Moses lagde da
Dækket over sit Ansigt, indtil han atter gik ind for at
tale med ham.

35 Moses kaldte hele Israeliternes Menighed
sammen og sagde til dem: Dette er, hvad
HERREN har pålagt eder at gøre: 2 I seks Dage må
der arbejdes, men på den syvende Dag skal I holde
Helligdag, en fuldkommen Hviledag for HERREN.
Enhver, der den Dag udfører noget Arbejde, skal
lide Døden. 3 På Sabbatsdagen må I ikke gøre Ild
i nogen af eders Boliger. 4 Derpå sagde Moses til
hele Israeliternes Menighed: Dette er, hvad HERREN
har påbudt: 5 I skal tage en Offerydelse til HERREN
af, hvad I ejer. Enhver, som i sit Hjerte føler sig
tilskyndet dertil, skal komme med det, HERRENs
Offerydelse, Guld, Sølv, Kobber, 6 violet og rødt
Purpurgatn, karmoisinrødt Garn, Byssus, Gedehår, 7
rødfarvede Væderskind, Tahasjskind, Akacietræ, 8
Olie til Lysestagen, vellugtende Stofer til Salveolien og
Røgelsen, 9 Sjohamsten og Ædelsten til Indfatning på
Efoden og Brystskjoldet. 10 Og alle kunstforstandige
Mænd iblandt eder skal komme og lave alt, hvad
HERREN har påbudt: 11 Boligen med dens Teltdække
og Dække, dens Kroge, Brædder, Tværstænger,
Piller og Fodstykker, 12 Arken med Bærestængerne,
Sonedækket og det indre Forhæng, 13 Bordet
med dets Bærestænger og alt dets Tilbehør og
Skuebrødene, 14 Lysestagen med dens Tilbehør, dens
Lamper og Olien til Lysestagen, 15 Røgelsealteret
med dets Bærestænger, Salveolien og Røgelsen.
Forhænget til Boligens Indgang, 16 Brændofferalteret
med Kobbergitteret, Bærestængerne og alt dets
Tilbehør, Vandkummen med dens Fodstykke, 17
Forgårdens Omhæng, dens Piller og Fodstykker
og Forhænget til Forgårdens Indgang, 18 Boligens
og Forgårdens Pæle med Reb, 19 Pragtklæderne
til Tjenesten i Helligdommen, de hellige Klæder til
Præsten Aron og hans Sønners Klæder til Brug
ved Præstetjenesten. 20 Da forlod hele Israeliternes
Menighed Moses. 21 Og enhver, som i sit Hjerte
følte sig drevet dertil, og hvis Ånd tilskyndede ham,
kom med HERRENs Offerydelse til Opførelsen
af Åbenbaringsteltet og til alt Arbejdet derved og
til de hellige Klæder. 22 De kom dermed, både
Mænd og Kvinder; enhver, som i sit Hjerte følte
sig tilskyndet dertil, kom med Spænder, Ørenringe,
Fingerringe og Halssmykker, alle Hånde Guldsmykker.
Og enhver, der vilde vie HERREN en Gave af
Guld, kom dermed. 23 Og enhver, i hvis Eje der
fandtes violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt
Garn, Byssus, Gedehår, rødfarvede Væderskind
eller Tahasjskind, kom dermed. 24 Og enhver, der
vilde give en Offerydelse af Sølv eller Kobber, kom
med HERRENs Offerydelse. Og enhver, der ejede
Akacietræ til alt Byggearbejdet, kom dermed. 25
Og alle kunstforstandige Kvinder spandt med egne
Hænder og kom med deres Spind, violet og rødt
Purpur, Karmoisin og Byssus. 26 Og alle Kvinder,
som i Kraft af deres Kunstsnilde følte sig tilskyndede
dertil i deres Hjerte, spandt Gedehårene. 27 Og
Øversterne kom med Sjohamstenene og Ædelstenene
til Indfatningen på Efoden og Brystskjoldet 28 og
de vellugtende Stoffer og Olien til Lysestagen og til
Salveolien og Røgelsen. 29 Enhver Mand og Kvinde
af Israeliterne, som i sit Hjerte følte sig tilskyndet til at
bringe, hvad der krævedes til Udførelsen af alt det
Arbejde, HERREN gennem Moses havde påbudt,
bragte det som en frivillig Gave til HERREN. 30
Derpå sagde Moses til Israeliterne: Se, HERREN
har kaldet Bezal'el, en Søn af Hurs Søn Uri, af
Judas Stamme 31 og fyldt ham med Guds Ånd, med
Kunstsnilde, Kløgt og Indsigt i alskens Arbejde 32
til at udtænke Kunstværker og til at arbejde i Guld,
Sølv og Kobber 33 og med Udskæring af Sten til
Indfatning og med Træskærerarbejde, kort sagt til
at udføre alskens Kunstarbejde. 34 Og tillige har
han givet både ham og Oholiab, Ahisamaks Søn,
af Dans Stamme Gaver til at lære fra sig. 35 Han
har fyldt dem med Kunstsnilde til at udføre alskens
Udskæringsarbejde, Kunstvævning, broget Vævning
af violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og
Byssus og almindelig Vævning, så de kan udføre alt
Slags Arbejde og udtænke Kunstværker.

36 Derfor skal Bezal'el og Oholiab og alle andre
kunstforstandige Mænd, hvem HERREN har
givet Kunstsnilde og Kløgt, så de forstår sig på

Arbejdet, udføre alt Arbejdet ved Helligdommens
Opførelse i Overensstemmelse med alt, hvad
HERREN har påbudt. 2 Derpå tilkaldte Moses Bezal'el
og Oholiab og alle de kunstforstandige Mænd, hvem
HERREN havde givet Kunstsnilde, alle dem, som i
deres Hjerte følte sig tilskyndet til at give sig i Lag
med Udførelsen af Arbejdet. 3 Og de modtog af
Moses hele den Offerydelse, Israeliterne var kommet
med til Arbejdet med Helligdommens Opførelse, for
at det kunde blive udført. Men de blev ved at komme
med frivillige Gaver til ham, Morgen efter Morgen. 4
Da kom alle de kunstforstandige Mænd, der udførte
alt Arbejdet ved Helligdommen, hver fra den Del af
Arbejdet, han var beskæftiget med, 5 og sagde til
Moses: "Folket kommer med mere, end der kræves til
Udførelsen af det Arbejde, HERREN har påbudt!"
6 Da bød Moses, at følgende Kundgørelse skulde
udråbes i Lejren: "Hverken Mænd eller Kvinder skal
yde mere som Offergave til Helligdommen!" Så hørte
Folket op med at komme med Gaver. 7 Og det, der
var ydet, var dem nok til at udføre hele Arbejdet, ja
mer end nok. 8 Så lavede alle de kunstforstandige
Mænd blandt dem, der deltog i Arbejdet, Boligen, ti
Tæpper af tvundet Byssus, violet og rødt Purpurgarn
og karmoisinrødt Garn; han lavede dem med Keruber
på i Kunstvævning, 9 hvert Tæppe otte og tyve Alen
langt og fire Alen bredt; alle Tæpperne havde samme
Mål. 10 Han syede Tæpperne sammen, fem og fem.
11 I Kanten af det ene Tæppe, det yderste i det ene
sammensyede Stykke, satte han Løkker af violet
Purpurgarn, og ligeledes satte han Løkker i Kanten af
det yderste Tæppe i det andet sammensyede Stykke;
12 han satte halvtredsindstyve Løkker på det ene
Tæppe og halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det
tilsvarende Tæppe i det andet sammensyede Stykke,
Løkke lige over for Løkke. 13 Derpå lavede han
halvtredsindstyve Guldkroge til at forbinde Tæpperne
med hinanden, så at Boligen udgjorde et Hele. 14
Fremdeles lavede han Tæpper af Gedehår til et
Teltdække uden om Boligen, og her lavede han elleve
Tæpper, 15 hvert Tæppe tredive Alen langt og fire
Alen bredt; alle Tæpperne havde samme Mål. 16 De
fem af Tæpperne syede han sammen for sig og de
seks for sig, 17 og han satte halvtredsindstyve Løkker i
Kanten af det yderste Tæppe i det ene sammensyede
Stykke og halvtredsindstyve Løkker i Kanten af det
tilsvarende Tæppe i det andet sammensyede Stykke.
18 Og han lavede halvtredsindstyve Kobberkroge til
at sammenføje Teltdækket med, så det udgjorde
et Hele. 19 Fremdeles lavede han over Teltdækket
et Dække af rødfarvede Væderskind og derover
endnu et Dække af Tahasjskind. 20 Derpå lavede han
Brædderne til Boligen af Akacietræ til at stå op, 21
hvert Bræt ti Alen højt og halvanden Alen bredt, 22 og
på hvert Bræt to indbyrdes forbundne Tapper; således
indrettede han det ved alle Boligens Brædder. 23
Af Brædderne, som han lavede til Boligen, var tyve
til Sydsiden, 24 og til de tyve Brædder lavede han
fyrretyve Fodstykker af Sølv, to Fodstykker til de to
Tapper på hvert Bræt. 25 Andre tyve Brædder lavede
han til Boligens anden Side, som vendte mod Nord,
26 med fyrretyve Fodstykker af Sølv, to Fodstykker
til hvert Bræt. 27 Og til Bagsiden, som vendte mod
Vest, lavede han seks Brædder. 28 Til Boligens
Baghjørner lavede han to Brædder, 29 der bestod
af to Stykker forneden og ligeledes af to Stykker
foroven, indtil den første Ring; således indrettede
han dem begge for at danne de to Hjørner. 30 Altså
blev der til Bagsiden otte Brædder med tilhørende
seksten Fodstykker af Sølv, to til hvert Bræt. 31
Derpå lavede han Tværstænger af Akacietræ, fem
til de Brædder, der dannede Boligens ene Side, 32
fem til de Brædder, der dannede Boligens anden
Side, og fem til de Brædder, der dannede Boligens
Bagside mod Vest; 33 den mellemste Tværstang
lavede han således, at den midt på Brædderne nåede
fra den ene Ende af Væggen til den anden. 34
Brædderne overtrak han med Guld, og deres Ringe,
som Tværstængerne skulde stikkes i, lavede han af
Guld, og Tværstængerne overtrak han med Guld.
35 Derpå lavede han Forhænget af violet og rødt
Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus,
han lavede det i Kunstvævning med Keruber på, 36
og han lavede dertil fire Piller af Akacietræ, som
han overtrak med Guld, og Knagerne derpå lavede
han af Guld, og han støbte fire Fodstykker af Sølv
til dem. 37 Derpå lavede han et Forhæng til Teltets
Indgang af violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt
Garn og tvundet Byssus i broget Vævning 38 og dertil
fem Piller med Knager, hvis Hoveder og Bånd han
overtrak med Guld, og fem Fodstykker af Kobber.

37 Derpå lavede Bezal'el Arken af Akacietræ,
halvtredje Alen lang, halvanden Alen bred og
halvanden Alen høj, 2 og overtrak den indvendig og
udvendig med purt Guld og satte en gylden Krans
rundt om den. 3 Derefter støbte han fire Guldringe
til den og satte dem på dens fire Fødder, to Ringe
på hver Side af den. 4 Og han lavede Bærestænger
af Akacietræ og overtrak dem med Guld; 5 så
stak han Stængerne gennem Ringene på Arkens
Sider, for at den kunde bæres med dem. 6 Derpå

lavede han Sonedækket af purt Guld, halvtredje Alen
langt og halvanden Alen bredt, 7 og han lavede
to Keruber af Guld, i drevet Arbejde lavede han
dem, ved begge Ender af Sonedækket, 8 den ene
Kerub ved den ene Ende, den anden Kerub ved
den anden; han lavede Keruberne således, at de
var i eet med Sonedækket ved begge Ender. 9 Og
Keruberne bredte deres Vinger i Vejret, således at de
dækkede over Sonedækket med deres Vinger; de
vendte Ansigtet mod hinanden; nedad mod Sone,
dækket vendte Kerubernes Ansigter. 10 Derpå lavede
han Bordet af Akacietræ, to Alen langt, en Alen bredt
og halvanden Alen højt, 11 og overtrak det med purt
Guld og satte en gylden Krans rundt om det. 12 Og
han satte en Liste af en Hånds Bredde rundt om
det og en gylden Krans rundt om Listen. 13 Og han
støbte fire Guldringe og satte dem på de fire Hjørner
ved dets fire Ben. 14 Lige ved Listen sad Ringene
til at stikke Bærestængerne i, så at man kunde
bære Bordet. 15 Og han lavede Bærestængerne at
Akacietræ og overtrak dem med Guld, og med dem
skulde Bordet bæres. 16 Og han lavede af purt Guld
de Ting, som hørte til Bordet, Fadene og Kanderne,
Skålene og Krukkerne til at udgyde Drikoffer med. 17
Derpå lavede han Lysestagen af purt Guld, i drevet
Arbejde lavede han Lysestagen, dens Fod og selve
Stagen, således at dens Blomster med Bægere
og Kroner var i eet med den; 18 seks Arme udgik
fra Lysestagens Sider, tre fra den ene og tre fra
den anden Side. 19 På hver af Armene, der udgik
fra Lysestagen, var der tre mandelblomstlignende
Blomster med Bægere og Kroner, 20 men på selve
Stagen var der fire mandelblomstlignende Blomster
med Bægere og Kroner, 21 et Bæger under hvert af
de tre Par Arme, der udgik fra den. 22 Bægrene og
Armene var i eet med den, så at det hele udgjorde
eet drevet Arbejde af purt Guld. 23 Derpå lavede han
de syv Lamper til den, Lampesaksene og Bakkerne
af purt Guld. 24 En Talent purt Guld brugte han til
den og til alt dens Tilbehør. 25 Derpå lavede han
Røgelsealteret af Akacietræ, en Alen langt og en
Alen bredt, i Firkant, og to Alen højt, og dets Horn
var i eet med det. 26 Og han overtrak det med purt
Guld, både Pladen og Siderne hele Vejen rundt og
Hornene, og satte en Guldkrans rundt om; 27 og han
satte to Guldringe under Kransen på begge Sider til at
stikke Bærestængerne i, for at det kunde bæres med
dem; 28 Bærestængerne lavede han af Akacietræ og
overtrak dem med Guld. 29 Han tilberedte også den
hellige Salveolie og den rene, vellugtende Røgelse,
som Salveblanderne laver den.

38 Derpå lavede han Brændofferalteret af
Akacietræ, fem Alen langt og fem Alen bredt,
firkantet, og tre Alen højt. 2 Han lavede Horn til
dets fire Hjørner, således at de var i eet dermed,
overtrak det med Kobber 3 og lavede alt Alterets
Tilbehør, Karrene, Skovlene, Skålene, Gaflerne og
Panderne; alt dets Tilbehør lavede han af Kobber. 4
Derpå omgav han Alteret med et flettet Kobbergitter
neden under dets Liste, således at det nåede op
til Alterets halve Højde. 5 Derefter støbte han fire
Ringe til Kobbergitterets fire Hjørner til at stikke
Bærestængerne i. 6 Bærestængerne lavede han
at Akacietræ og overtrak dem med Kobber. 7 Og
Stængerne stak han gennem Ringene på Alterets
Sider, for at det kunde bæres med dem. Han lavede
det hult af Brædder. 8 Derpå lavede han Vandkummen
med Fodstykke af Kobber og brugte dertil Spejle,
som tilhørte Kvinderne, der gjorde Tjeneste ved
Indgangen til Åbenbaringsteltet. 9 Derpå indrettede
han Forgården: Til Sydsiden det hundrede Alen lange
Forgårdsomhæng af tvundet Byssus 10 med tyve
Piller og tyve Fodstykker af Kobber og med Knager
og Bånd af Sølv til Pillerne. 11 Til Nordsiden hundrede
Alen med tyve Piller og tyve Fodstykker af Kobber
og med Knager og Bånd af Sølv til Pillerne. 12 Til
Vestsiden det halvtredsindstyve Alen lange Omhæng
med ti Piller og ti Fodstykker og med Knager og Bånd
af Sølv til Pillerne. 13 Og til Forsiden mod Øst, der var
halvtredsindstyve Alen bred, 14 det femten Alen lange
Omhæng med fire Piller og tre Fodstykker til den
ene Side af Indgangen, 15 og det femten Alen lange
Omhæng med tre Piller og tre Fodstykker til den
anden Side af Indgangen. 16 Alle Omhæng rundt om
Forgården var af tvundet Byssus, 17 Fodstykkerne til
Pillerne af Kobber, men deres Knager og Bånd af Sølv;
alle Pillernes Hoveder var overtrukket med Sølv; og
de havde Bånd af Sølv. 18 Forhænget til Forgårdens
Indgang var af violet og rødt Purpurgarn i broget
Vævning, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus,
tyve Alen langt og fem Alen højt, svarende til Bredden
på Forgårdens Omhæng. 19 Dertil hørte fire Piller
med fire Fodstykker af Kobber; Knagerne var af Sølv
og Overtrækket på Hovederne og Båndene ligeledes
af Sølv. 20 Alle Pælene til Boligen og Forgården rundt
om var af Kobber. 21 Her følger Regnskabet over
Boligen, Vidnesbyrdets Bolig, som på Moses's Bud
blev opgjort af Leviterne under Ledelse af Itamar,
en Søn af Præsten Aron; 22 Bezal'el, en Søn af
Hurs Søn Uri, af Judas Stamme havde udført alt,
hvad HERREN havde pålagt Moses, 23 sammen
med Oholiab, Ahisamaks Søn, af Dans Stamme, som

udførte Udskæringsarbejdet, Kunstvævningen og den
brogede Vævning af violet og rødt Purpur, Karmoisin
og Byssus. 24 Hvad angår Guldet, der anvendtes til
Arbejdet, under hele Arbejdet på Helligdommen, så
løb det som Gave viede Guld op til 29 Talenter og
730 Sekel efter hellig Vægt. 25 Det ved Menighedens
Mønstring indkomne Sølv løb op til 100 Talenter og
1775 Sekel efter hellig Vægt 26 en, Beka, det halve
af en Sekel efter hellig Vægt, af enhver, der måtte
lade sig mønstre, altså fra Tyveårsalderen og opefter,
i alt 603 550 Mand: 27 De 100 Talenter Sølv medgik
til Støbningen af Helligdommens og Forhængets
Fodstykker, 100 Talenter til 100 Fodstykker, en Talent
til hvert Fodstykke. 28 Men de 1775 Sekel anvendte
han til Knager til Pillerne, til at overtrække deres
Hoveder med og til Bånd på dem. 29 Det som Gave
viede Kobber udgjorde 70 Talenter og 2400 Sekel. 30
Deraf lavede han Fodstykkerne til Åbenbaringsteltets
Indgang, Kobberalteret med dets Kobbergitter og alt
Alterets Tilbehør, 31 Fodstykkerne til Forgården rundt
om og til Forgårdens Indgang og alle Teltpælene til
Boligen og alle Teltpælene til Forgården hele Vejen
rundt.

39 Af det violette og røde Purpurgarn og det
karmoisinrøde Garn tilvirkede de Pragtklæderne
til Tjenesten i Helligdommen; og de tilvirkede Arons
hellige Klæder, således som HERREN havde pålagt
Moses. 2 De tilvirkede Efoden af Guldtråd, violet
og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet
Byssus, 3 idet de udhamrede Guldet i Plader og
skar Pladerne ud i Tråde til at væve ind i det violette
og røde Purpurgarn, det karmoisinrøde Garn og
det tvundne Byssus ved Kunstvævning. 4 Derpå
forsynede de den med Skulderstykker til at hæfte
på; den blev hæftet sammen ved begge Hjørner. 5
Og dens Bælte, som brugtes, når den skulde tages
på, var i eet med den og af samme Arbejde, af
Guldtråd, violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt
Garn og tvundet Byssus, således som HERREN havde
pålagt Moses. 6 Derpå tilvirkede de Sjohamstenene,
indfattede i Guldfletværk og graverede som Signeter
med Israels Sønners Navne; 7 og de fæstede dem på
Efodens Skulderstykker, for at Stenene kunde bringe
Israels Børn i Minde, således som HERREN havde
pålagt Moses. 8 Derpå tilvirkede de Brystskjoldet
i Kunstvævning på samme Måde som Efoden, af
Guldtråd, violet og rødt Purpurgarn, karmoisinrødt
Garn og tvundet Byssus; 9 det var firkantet, og de
lagde Brystskjoldet dobbelt; det var et Spand langt og
et Spand bredt, lagt dobbelt. 10 De udstyrede det
med fire Rækker Sten: Karneol, Topas og Smaragd i
den første Række, 11 Rubin, Safir og Jaspis i den
anden, 12 Hyacint, Agat og Ametyst i den tredje, 13
Krysolit, Sjoham og Onyks i den fjerde, omgivne med
Guldfletværk i deres Indfatninger. 14 Der var tolv
Sten, svarende til Israels Sønners Navne, en for hvert
Navn; det var graveret Arbejde som Signeter, således
at hver Sten bar Navnet på en af de tolv Stammer.
15 Til Brystskjoldet lavede de snoede Kæder af purt
Guld, snoet Arbejde, som når man snor Reb. 16
Derpå lavede de to Guldfletværker og to Guldringe
og satte disse to Ringe på Brystskjoldets øverste
Hjørner, 17 og de to Guldsnore knyttede de i de
to Ringe på Brystskjoldets Hjørner; 18 Snorenes
anden Ende anbragte de i de to Fletværker og
fæstede dem på Forsiden af Efodens Skulderstykker.
19 Og d lavede to andre Guldringe og satte dem
på Brystskjoldets to andre Hjørner på den indre
Rand, der vendte mod Efoden. 20 Og de lavede
endnu to Guldringe og fæstede dem på Efodens
to Skulderstykker forneden på Forsiden, hvor den
var hæftet sammen med Skulderstykkerne, oven
over Efodens Bælte; 21 og de bandt med Ringene
Brystskjoldet fast til Efodens Ringe ved Hjælp af en
violet Purpursnor, så at det kom til at sidde oven
over Efodens Bælte og ikke kunde løsne sig fra
Efoden, som HERREN havde pålagt Moses. 22 Derpå
tilvirkede de Kåben, som hører til Efoden, i vævet
Arbejde, helt og holdent af violet Purpur. 23 Midt på
havde Kåben en Halsåbning ligesom Halsåbningen
på en Panserskjorte, omgivet af en Linning, for
at den ikke skulde rives itu, 24 og langs Kåbens
nederste Kant syede de Granatæbler af violet og rødt
Purpurgarn, karmoisinrødt Garn og tvundet Byssus,
25 og de lavede Bjælder af purt Guld, som de anbragte
mellem Granatæblerne langs Kåbens nederste Kant
hele Vejen rundt, mellem Granatæblerne, 26 så
at Bjælder og Granatæbler skiftede hele Vejen
rundt langs Kåbens nederste Kant, til at bære ved
Tjenesten, som HERREN havde pålagt Moses. 27
Derpå tilvirkede de Kjortlerne til Aron og hans Sønner
af Byssus i vævet Arbejde, 28 Hovedklædet af Byssus,
Embedshuerne af Byssus, Linnedbenklæderne af
tvundet Byssus, 29 og Bæltet af tvundet Byssus, violet
og rødt Purpurgarn og karmoisinrødt Garn i broget
Vævning, som HERREN havde pålagt Moses. 30
Derpå lavede de Pandepladen, det hellige Diadem, af
purt Guld og forsynede den med en Indskrift i graveret
Arbejde som ved Signeter: "Helliget HERREN." 31 Og
de fæstede en violet Purpursnor på den til at binde den
fast med oven på Hovedklædet, som HERREN havde

pålagt Moses. 32 Således fuldførtes alt Arbejdet ved
Åbenbaringsteltets Bolig; og Israeliterne gjorde ganske
som HERREN havde pålagt Moses; således gjorde
de. 33 Derpå bragte de Boligen til Moses, Teltdækket
med alt dets Tilbehør, Knagerne, Brædderne,
Tværstængerne, Pillerne og Fodstykkerne, 34 Dækket
af rødfarvede Væderskind og Dækket af Tahasjskind,
det indre Forhæng, 35 Vidnesbyrdets Ark med
Bærestængerne, Sonedækket, 36 Bordet med alt
dets Tilbehør, Skuebrødene, 37 Lysestagen af purt
Guld med Lamperne, der skulde sættes på den,
og alt dens Tilbehør, Olien til Lysestagen, 38
Guldalteret, Salveolien, den vellugtende Røgelse,
Forhænget til Teltets Indgang, 39 Kobberalteret med
Kobbergitteret, Bærestængerne og alt dets Tilbehør,
Vandkummen og Fodstykket, 40 Omhængene til
Forgården, Pillerne og Fodstykkerne, Forhænget
til Forgårdens Indgang, Rebene og Teltpælene, alt
Tilbehør til Tjenesten i Åbenbaringsteltets Bolig, 41
Pragtklæderne til Tjenesten i Helligdommen, de hellige
Klæder til Præsten Aron og hans Sønners Klæder til
Præstetjenesten. 42 Nøjagtigt som HERREN havde
pålagt Moses, udførte Israeliterne hele Arbejdet. 43
Da så Moses hele Arbejdet efter, og se, de havde
udført det, som HERREN havde sagt; således havde
de utdført det. Og Moses velsignede dem.

40 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2 På
den første Dag i den første Måned skal du rejse
Åbenbaringsteltets Bolig. 3 Sæt så Vidnesbyrdets
Ark derind og hæng Forhænget op for Arken. 4
Og du skal bringe Bordet ind og ordne, hvad
dertil hører, og bringe Lysestagen ind og sætte
Lamperne på. 5 Stil Guldalteret til Røgelsen op
foran Vidnesbyrdets Ark og hæng Forhænget op
foran Boligens Indgang. 6 Stil Brændofferalteret op
foran Indgangen til Åbenbaringsteltets Bolig 7 og stil
Vandkummen op mellem Åbenbaringsteltet og Alteret
og hæld Vand deri. 8 Rejs Forgården rundt om og
hæng Forhænget op foran Forgårdens Indgang. 9 Tag
Salveolien og salv Boligen og alle Ting deli, og du skal
hellige den med alt dens Tilbehør, så den bliver hellig.
10 Du skal salve Brændofferalteret og alt dets Tilbehør
og hellige Alteret, så det bliver højhelligt. 11 Og du
skal salve Vandkummen og Fodstykket og hellige
den. 12 Lad så Aron og hans Sønner træde hen til
Åbenbaringsteltets Indgang, tvæt dem med Vand 13
og iør Aron de hellige Klæder. salv og hellig ham til at
gøre Præstetjeneste for mig. 14 Lad så hans Sønner
træde frem, ifør dem Kjortler 15 og salv dem, som du
salver deres Fader, til at gøre Præstetjeneste for mig.
Således skal det ske, for at et evigt Præstedømme
kan blive dem til Del fra Slægt til Slægt i Kraft af denne
Salvning, som du foretager på dem. 16 Og Moses
gjorde ganske som HERREN havde pålagt ham;
således gjorde han. 17 På den første Dag i den første
Måned i det andet År blev Boligen rejst. 18 Moses
rejste Boligen, idet han anbragte Fodstykkerne, rejste
Brædderne, stak Tværstængerne ind, rejste Pillerne,
19 spændte Teltdækket ud over Boligen og lagde
Teltdækkets Dække ovenover, som HERREN havde
pålagt Moses. 20 Derpå tog han Vidnesbyrdet og
lagde det i Arken, stak Bærestængerne i Arken og
lagde Sonedækket oven på den; 21 så bragte han
Arken ind i Boligen og hængte det indre Forhæng
op og tilhyllede således Vidnesbyrdets Ark, som
HERREN havde pålagt Moses. 22 Derpå opstillede
han Bordet i Åbenbaringsteltet ved Boligens nordre
Væg uden for Forhænget, 23 og han lagde Brødene i
Række derpå for HERRENs Åsyn, som HERREN
havde pålagt Moses. 24 Derpå satte han Lysestagen
ind i Åbenbaringsteltet lige over for Bordet, ved
Boligens søndre Væg; 25 og han satte Lamperne
derpå for HERRENs Åsyn, som HERREN havde
pålagt Moses. 26 Derpå stillede han Guldalteret op i
Åbenbaringsteltet foran Forhænget, 27 og han tændte
vellugtende Røgelse derpå, som HERREN havde
pålagt Moses. 28 Derpå hængte han Forhænget op
for Boligens Indgang. 29 Brændofferalteret opstillede
han foran Indgangen til Åbenbaringsteltets Bolig og
ofrede Brændofferet og Afgrødeofferet derpå, som
HERREN havde pålagt Moses. 30 Derpå opstillede
han Vandkummen mellem Åbenbaringsteltet og Alteret
og hældte Vand deri til Tvætning. 31 Og Moses og
Aron og hans Sønner tvættede deres Hænder og
Fødder deri; 32 når de gik ind i Åbenbaringsteltet og
trådte hen til Alteret. tvættede de sig, som HERREN
havde pålagt Moses. 33 Så rejste han Forgården rundt
om Boligen og Alteret og hængte Forhænget op for
Forgårdens Indgang. Hermed var Moses færdig med
Arbejdet. 34 Da dækkede Skyen Åbenbaringsteltet,
og HERRENs Herlighed fyldte Boligen; 35 og Moses
kunde ikke gå ind i Åbenbaringsteltet, fordi Skyen
havde lagt sig derover, og HERRENs Herlighed fyldte
Boligen. 36 Men under hele deres Vandring brød
Israeliterne op, når Skyen løftede sig fra Boligen; 37
og når Skyen ikke løftede sig. brød de ikke op, men
ventede, til den atter løftede sig. 38 Thi HERRENs
Sky lå over Boligen om Dagen, og om Natten lyste Ild
i Skyen for alle Israeliternes Øjne under hele deres
Vandring.

3 Mosebog

1 HERREN kaldte på Moses og talede til ham fra
Åbenbaringsteltet og sagde: **2** Tal til Israeliterne
og sig til dem: Når nogen af eder vil bringe HERREN
en Offergave af Kvæget, da skal Offergaven, I vil
bringe, tages at Hornkvæget eller Småkvæget. **3** Skal
hans Offergave af Hornkvæget være et Brændoffer,
så skal det være et lydefrit Handyr, han bringer;
til Åbenbaringsteltets Indgang skal han bringe det
for at vinde HERRENs Velbehag. **4** Så skal han
lægge sin Hånd på Brændofferdyrets Hoved, for at
det kan vinde ham HERRENs Velbehag, idet det
skaffer ham Soning. **5** Derpå skal han slagte den
unge Okse for HERRENs Åsyn, og Arons Sønner,
Præsterne, skal frembære Blodet, og de skal sprænge
Blodet rundt om på Alteret, som står ved Indgangen
til Åbenbaringsteltet. **6** Så skal han flå Huden af
Brændofferdyret og skære det i Stykker, **7** og Arons
Sønner, Præsterne, skal gøre Ild på Alteret og lægge
Brænde på Ilden; **8** og Arons Sønner, Præsterne,
skal lægge Stykkerne tillige med Hovedet og Fedtet
til Rette på Brændet over Ilden på Alteret. **9** Men
Indvoldene og Skinnebenene skal han tvætte med
Vand, og Præsten skal bringe det hele som Røgoffer
på Alteret; det er et Brændoffer, et Ildoffer til en liflig
Duft for HERREN. **10** Hvis hans Offergave, der skal
bruges som Brændoffer, tages at Småkvæget, af
Fårene eller Gederne, så skal det være et lydefrit
Handyr, han bringer. **11** Han skal slagte det for
HERRENs Åsyn ved Alterets Nordside, og Arons
Sønner, Præsterne skal sprænge Blodet deraf rundt
om på Alteret. **12** Så skal han skære det i Stykker, og
Præsten skal lægge Stykkerne tillige med Hovedet
og Fedtet til Rette på Brændet over Ilden på Alteret.
13 Men Indvoldene og Skinnebenene skal han tvætte
med Vand. Så skal Præsten frembære det hele
og bringe det som Røgoffer på Alteret; det er et
Brændoffer, et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN.
14 Er hans Offergave til HERREN et Brændoffer af
Fuglene, da skal Offergaven, han vil bringe, tages
af Turtelduerne eller Dueungerne; **15** Præsten skal
frembære den til Alteret og knække Halsen på den og
bringe Hovedet som Røgoffer på Alteret, og dens
Blod skal udpresses mod Alterets Side. **16** Så skal
han udtage Kroen med dens Indhold og kaste den
på Askedyngen ved Alterets Østside. **17** Derpå skal
han rive Vingerne løs på den uden dog at skille
dem fra Kroppen. Så skal Præsten bringe den som
Røgoffer på Alteret på Brændet over Ilden; det er et
Brændoffer, et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN.

2 Når nogen vil frembære et Afgrødeoffer som
Offergave for HERREN, skal hans Offergave bestå
af fint Hvedemel, og han skal hælde Olie derover
og komme Røgelse derpå. **2** Og han skal bringe
det til Arons Sønner, Præsterne; og Præsten skal
tage en Håndfuld af Melet og Olien og al Røgelsen,
det, som skal ofres af Afgrødeofferet, og bringe det
som Røgoffer på Alteret, et Ildoffer til en liflig Duft
for HERREN; **3** men Resten af Afgrødeofferet skal
tilfalde Aron og hans Sønner som en højhellig Del af
HERRENs Ildofre. **4** Men når du som Offergave vil
bringe et Afgrødeoffer af Bagværk fra Bagerovnen,
skal det bestå af fint Hvedemel, usyrede Kager, rørte
i Olie, og usyrede Fladbrød, smurte med Olie. **5** Er
derimod din Offergave et Afgrødeoffer, bagt på Plade,
så skal det bestå af usyret fint Hvedemel, rørt i Olie;
6 du skal bryde det i Stykker og hælde Olie derover.
Det er et Afgrødeoffer. **7** Men er din Offergave et
Afgrødeoffer, bagt i Pande, skal det tilberedes af
fint Hvedemel med Olie. **8** Det Afgrødeoffer, der
tilberedes af disse Ting, skal du bringe HERREN; man
skal bringe det til Præsten, og han skal bære det hen
til Alteret; **9** og Præsten skal af Afgrødeofferet udtage
det, som skal ofres deraf, og bringe det som Røgoffer
på Alteret, et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN.
10 Men Resten af Afgrødeofferet skal tilfalde Aron
og hans Sønner som en højhellig Del af HERRENs
Ofre. **11** Intet Afgrødeoffer, som I bringer HERREN,
må tilberedes syret; thi Surdejg eller Honning må I
aldrig bringe som Røgoffer, som Ildoffer for HERREN.
12 Kun som Offergave af Førstegrøde må I frembære
disse Ting for HERREN, men de må ikke komme
på Alteret til en liflig Duft. **13** Og du skal komme
Salt i enhver Afgrødeoffergave, du frembærer, du
må ikke undlade at komme din Guds Pagts Salt i
dit Afgrødeoffer, men du skal frembære Salt med
enhver af dine Offergaver. **14** Dersom du vil frembære
HERREN et Afgrødeoffer af Førstegrøden, skal det,
du frembærer som Afgrødeoffer af din Førstegrøde,
være friske Aks, ristede over Ilden, knuste, af nyhøstet
Korn; **15** og du skal hælde Olie derover og komme
Røgelse derpå. Det er et Afgrødeoffer, **16** Al Røgelsen
og det, som skal ofres af de knuste Aks og Olien,
skal Præsten bringe som Røgoffer, et Ildoffer for
HERREN.

3 Men er hans Offergave et Takoffer, så skal det,
hvis han bringer det af Hornkvæget, være et
lydefrit Han eller Hundyr, han bringer HERREN. **2**

Han skal lægge sin Hånd på sin Offergaves Hoved
og slagte Dyret ved Indgangen til Åbenbaringsteltet;
og Arons Sønner, Præsterne, skal sprænge Blodet
rundt om på Alteret. 3 Så skal han af Takofferet som
Ildoffer for HERREN frembære Fedtet, der dækker
Indvoldene, og alt Fedtet på Indvoldene, 4 begge
Nyrerne med det Fedt. som sidder på dem ved
Lændemusklerne, og Leverlappen, som han skal
skille fra ved Nyrerne. 5 Og Arons Sønner skal bringe
det som Røgoffer på Alteret oven på Brændofferet på
Brændet, der ligger på Ilden, et Ildoffer til en liflig Duft
for HERREN. 6 Men hvis hans Offergave, der bringes
som Takoffer til HERREN. tages af Småkvæget, skal
det være et lydefrit Han eller Hundyr, han bringer. 7
Er den Offergave, han vil bringe. et Lam, skal han
bringe det hen for HERRENs Åsyn 8 og lægge sin
Hånd på sin Offergaves Hoved og slagte Dyret foran
Åbenbaringsteltet, og Arons Sønner skal sprænge
Blodet deraf rundt om på Alteret. 9 Så skal han
af Takofferet som Ildoffer for HERREN frembære
Fedtet, hele Fedthalen, skilt fra Rygraden, Fedtet,
som dækker Indvoldene, og alt Fedtet på Indvoldene,
10 begge Nyrerne med det Fedt, som sidder på dem
ved Lændemusklerne, og Leverlappen, som han skal
skille fra ved Nyrerne. 11 Og Præsten skal bringe det
som Røgoffer på Alteret, Ildofferspise for HERREN. 12
Men hvis hans Offergave er en Ged, skal han bringe
den hen for HERRENs Åsyn 13 og lægge sin Hånd på
dens Hoved og slagte den foran Åbenbaringsteltet,
og Arons Sønner skal sprænge Blodet rundt om
på Alteret. 14 Så skal han deraf frembære som sin
Offergave, som et Ildoffer for HERREN, Fedtet, det
dækker Indvoldene, og alt Fedtet på Indvoldene, 15
begge Nyrerne med det Fedt, som sidder på dem
ved Lændemusklerne, og Leverlappen, som han skal
skille fra ved Nyrerne. 16 Og Præsten skal bringe det
som Røgoffer på Alteret, Ildofferspise til en liflig Duft.
Alt Fedt skal være HERRENs. 17 En evig Anordning
skal det være for eder fra Slægt til Slægt, hvor I end
bor: Intet Fedt og intet Blod må I nyde!

4 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2 Tal til
Israeliterne og sig: Når nogen af Vanvare forsynder
sig mod noget af HERRENs Forbud og overtræder
et af dem, da skal følgende iagttages: 3 Er det den
salvede Præst, der forsynder sig, så der pådrages
Folket Skyld, skal han for den Synd, han har begået,
bringe HERREN en lydefri ung Tyr som Syndoffer.
4 Han skal føre Tyren hen til Åbenbaringsteltets
Indgang for HERRENs Åsyn og lægge sin Hånd på
dens Hoved og slagte den for HERRENs Åsyn, 5 og
den salvede Præst skal tage noget af Tyrens Blod
og bringe det ind i Åbenbaringsteltet, 6 og Præsten
skal dyppe sin Finger i Blodet og stænke det syv
Gange for HERRENs Åsyn foran Helligdommens
Forhæng; 7 og Præsten skal stryge noget af Blodet
på Røgelsealterets Horn for HERRENs Åsyn, det,
som står i Åbenbaringsteltet; Resten af Tyrens Blod
skal han udgyde ved Foden af Brændofferalteret,
som står ved Indgangen til Åbenbaringsteltet. 8 Men
alt Syndoffertyrens Fedt skal han tage ud Fedtet, som
dækker Indvoldene, og alt Fedtet på Indvoldene, 9
begge Nyrerne med det Fedt, som sidder på dem
ved Lændemusklerne, og Leverlappen, som han
skal skille fra ved Nyrerne, 10 på samme Måde
som det udtages af Takofferoksen. Og Præsten skal
bringe det som Røgoffer på Brændofferalteret. 11
Men Tyrens Hud og alt dens Kød tillige med dens
Hoved, Skinneben, Indvolde og Skarn, 12 hele Tyren
skal han bringe uden for Lejren til et urent Sted, til
Askedyngen, og brænde den på et Bål af Brænde;
oven på Aske; dyngen skal den brændes. 13 Men
hvis det et hele Israels Menighed, der forser sig,
uden at Forsamlingen ved af det, og de har overtrådt
et af HERRENs Forbud og derved pådraget sig
Skyld, 14 da skal Forsamlingen, når den Synd, de
har begået mod Forbudet, bliver kendt, bringe en
ung, lydefri Tyr som Syndoffer; de skal føre den
hen foran Åbenbaringsteltet, 15 og Menighedens
Ældste skal lægge deres Hænder på Tyrens Hoved
for HERRENs Åsyn, og man skal slagte den for
HERRENs Åsyn. 16 Derpå skal den salvede Præst
bringe noget af Tyrens Blod ind i Åbenbaringsteltet,
17 og Præsten skal dyppe sin Finger i Blodet og
stænke det syv Gange for HERRENs Åsyn foran
Forhænget; 18 og han skal stryge noget af Blodet
på Hornene af Alteret, som står for HERRENs
Åsyn i Åbenbaringsteltet; Resten af Blodet skal han
udgyde ved Foden af Brændofferalteret, som står
ved Indgangen til Åbenbaringsteltet, 19 Men alt,
Fedtet skal han tage ud og bringe det som Røgoffer
på Alteret. 20 Derpå skal han gøre med Tyren på
samme Måde som med den før nævnte Syndoffertyr.
Da skal Præsten skaffe dem Soning, så de finder
Tilgivelse. 21 Så skal Tyren bringes uden for Lejren og
brændes på samme Måde som den før nævnte Tyr.
Det er Menighedens Syndoffer. 22 Men hvis det er en
Øverste. der forsynder sig og af Vanvare overtræder
et af HERRENs Forbud og derved på drager sig
Skyld, 23 og den Synd, han har begået, bliver ham
vitterlig, så skal den Offergave, han bringer, være
en lydefri Gedebuk. 24 Han skal lægge sin Hånd på

Bukkens Hoved og slagte den der, hvor Brændofferet
slagtes for HERRENs Åsyn. Det er et Syndoffer.
25 Præsten skal tage noget af Syndofferets Blod
på sin Finger og stryge det på Brændofferalterets
Horn, og Resten af Blodet skal han udgyde ved
Brændofferalterets Fod. 26 Og alt dets Fedt skal han
bringe som Røgoffer på Alteret ligesom Fedtet fra
Takofferet. Da skal Præsten skaffe ham Soning for
hans Synd, så han finder Tilgivelse. 27 Men hvis
det er en af Almuen, der af Vanvare forsynder sig
ved at overtræde et af HERRENs Forbud og derved
pådrager sig Skyld, 28 og den Synd, han har begået,
bliver ham vitterlig, så skal Offergaven, han bringer
for den Synd, han har begået, være en lydefri Ged.
29 Han skal lægge sin Hånd på Syndofferets Hoved
og slagte Syndofferet der, hvor Brændofferet slagtes.
30 Præsten skal tage noget af Gedens Blod på sin
Finger og stryge det på Brændofferalterets Horn, og
Resten af Blodet skal han udgyde ved Alterets Fod.
31 Og alt Fedtet skal han tage ud, på samme Måde
som Fedtet tages ud af Takofferet, og Præsten skal
bringe det som Røgoffer på Alteret til en liflig Duft
for HERREN. Da skal Præsten skaffe ham Soning,
så han finder Tilgivelse. 32 Men hvis den Offergave,
han vil bringe som Syndoffer, er et Lam, da skal det
være et lydefrit Hundyr, han bringer. 33 Han skal
lægge sin Hånd på Syndofferets Hoved og slagte
det som Syndoffer der, hvor Brændofferet slagtes.
34 Og Præsten skal tage noget af Syndofferets Blod
på sin Finger og stryge det på Brændofferalterets
Horn, men Resten af Blodet skal han udgyde ved
Alterets fod, 35 og alt Fedtet skal han tage ud, på
samme Måde som Takofferlammets Fedt tages ud,
og Præsten skal bringe det som Røgoffer på Alteret
oven på HERRENs Ildofre. Da skal Præsten skaffe
ham Soning for den Synd, han har begået, så han
finder Tilgivelse.

5 Hvis nogen, når han hører en Forbandelse udtale,
synder ved at undlade at vidne, skønt han var
Øjenvidne eller på anden Måde kender Sagen, og
således pådrager sig Skyld, 2 eller hvis nogen, uden
at det er ham vitterligt, rører ved noget urent, hvad
enten det nu er et Ådsel af et urent vildt Dyr eller
af urent Kvæg eller urent Kryb, og han opdager det
og bliver sig sin Skyld bevidst, 3 eller når han, uden
at det er ham vitterligt, rører ved Urenhed hos et
Menneske, Urenhed af en hvilken som helst Art,
hvorved man bliver uren, og han opdager det og bliver
sig sin Skyld bevidst, 4 eller når nogen, uden at det er
ham vitterligt, med sine Læber aflægger en uoverlagt
Ed på at ville gøre noget, godt eller ondt, hvad nu et
Menneske kan aflægge en uoverlagt Ed på, og han
opdager det og bliver sig sin Skyld bevidst i et af disse
Tilfælde, 5 så skal han, når han bliver sig sin Skyld
bevidst i et af disse Tilfælde, bekende det, han har
forsyndet sig med, 6 og til Bod for den Synd, han har
begået, bringe HERREN et Hundyr af Småkvæget, et
Får eller en Ged, som Syndoffer; da skal Præsten
skaffe ham Soning for hans Synd. 7 Men hvis han
ikke evner at give et Stykke Småkvæg, skal han til
Bod for sin Synd bringe HERREN to Turtelduer eller
Dueunger, en som Syndoffer og en som Brændoffer.
8 Han skal bringe dem til Præsten, og Præsten skal
først frembære den, der skal bruges til Syndoffer; han
skal knække Halsen på den ved Nakken uden at rive
Hovedet helt af 9 og stænke noget af Syndofferets
Blod på Alterets Side, medens Resten af Blodet skal
udpresses ved Alterets Fod. Det er et Syndoffer. 10
Men den anden skal han ofre som Brændoffer på
den foreskrevne Måde; da skal Præsten skaffe ham
Soning for den Synd, han har begået, så han finder
Tilgivelse. 11 Men hvis han ej heller evner at give to
Turtelduer eller Dueunger, skal han som Offergave
for sin Synd bringe en Tiendedel Efa fint Hvedemel til
Syndoffer, men han må ikke hælde Olie derover eller
komme Røgelse derpå, thi det er et Syndoffer. 12 Han
skal bringe det til Præsten, og Præsten skal tage en
Håndfuld deraf, det, som skal ofres deraf, og bringe
det som Røgoffer på Alteret oven på HERRENs
Ildofre. Det er et Syndoffer. 13 Da skal Præsten skaffe
ham Soning for den Synd, han har begået på en af de
nævnte Måder, så han finder Tilgivelse. Resten skal
tilfalde Præsten på samme Måde som Afgrødeofferet.
14 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
15 Når nogen gør sig skyldig i Svig og af Vanvare
forsynder sig mod HERRENs Helliggaver, skal han til
Bod derfor som Skyldoffer bringe HERREN en lydefri
Væder af Småkvæget, der er vurderet til mindst to
Sølvsekel efter hellig Vægt; 16 og han skal give
Erstatning for, hvad han har forsyndet sig med over
for det hellige, med Tillæg af en Femtedel af Værdien.
Han skal give Præsten det, og Præsten skal skaffe
ham Soning ved Skyldoffervæderen, så han finder
Tilgivelse. 17 Når nogen, uden at det er ham vitterligt,
synder ved at overtræde et af HERRENs Forbud, så
han bliver skyldig og pådrager sig Skyld, 18 da skal
han af Småkvæget bringe en lydefri Væder, der er
taget god, som Skyldoffer til Præsten, og Præsten
skal skaffe ham Soning for den uforsætlige Synd,
han har begået, uden at den var ham vitterlig, så

han finder Tilgivelse. 19 Det er et Skyldoffer; han har
pådraget sig Skyld over for HERREN.

6 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Når nogen forsynder sig og gør sig skyldig i Svig
mod HERREN, idet han frakender sin Næste Retten
til noget, der var ham betroet, et Håndpant eller noget,
han har røvet, eller han aftvinger sin Næste noget, 3
eller han finder noget, som er tabt, og nægter det,
eller han aflægger falsk Ed angående en af alle de
Ting, som Mennesket forsynder sig ved at gøre, 4
så skal han, når han har forsyndet sig og føler sig
skyldig, tilbagegive det, han har røvet, eller det, han
har aftvunget, eller det, som var ham betroet, eller det
tabte, som han har fundet, 5 eller alt det, hvorom han
har aflagt falsk Ed; han skal erstatte det med dets
fulde Værdi med Tillæg af en Femtedel. Han skal
give den retmæssige Ejer det, den Dag han gør Bod.
6 Og til Bod skal han af Småkvæget bringe HERREN
en lydefri Væder, der er taget god; som Skyldoffer
skal han bringe den til Præsten. 7 Da skal Præsten
skaffe ham Soning for HERRENs Åsyn, så han finder
Tilgivelse for enhver Ting, hvorved man pådrager
sig Skyld. 8 HERREN taled fremdeles til Moses og
sagde: 9 Giv Aron og hans Sønner dette Bud: Dette
er Loven om Brændofferet. Brændofferet skal blive
liggende på sit Bål på Alteret Natten over til næste
Morgen, og Alterilden skal holdes ved lige dermed.
10 Så skal Præsten iføre sig sin Linnedklædning, og
Linnedbenklæder skal han iføre sig over sin Blusel,
og han skal borttage Asken, som bliver tilbage, når
Ilden fortærer Brændofferet på Alteret, og lægge den
ved Siden af Alteret. 11 Derefter skal han afføre sig
sine Klæder og tage andre Klæder på og bringe
Asken uden for Lejren til et urent Sted. 12 Ilden
på Alteret skal holdes ved lige dermed, den må
ikke gå ud: og Præsten skal hver Morgen tænde ny
Brændestykker på Alteret og lægge Brændofferet til
Rette derpå og så bringe Takofrenes Fedtdele som
Røgoffer derpå. 13 En stadig Ild skal holdes ved lige
på Alteret, den må ikke gå ud. 14 Dette er Loven
om Afgrødeofferet: Arons Sønner skal frembære det
for HERRENs Åsyn, hen til Alteret. 15 Så skal han
tage en Håndfuld af Afgrødeofferets Mel og Olie
og al Røgelsen, der følger med Afgrødeofferet, det,
der skal ofres deraf, og bringe det som Røgoffer på
Alteret til en liflig Duft for HERREN. 16 Men Resten
deraf skal Aron og hans Sønner spise; usyret skal det
spises på et helligt Sted; i Åbenbaringsteltets Forgård
skal de spise det. 17 Det må ikke bages syret. Jeg
har givet dem det som deres Del af mine Ildofre; det
er højhelligt ligesom Syndofferet og Skyldofferet. 18
Alle af Mandkøn blandt Arons Sønner må spise det;
denne Del af HERRENs Ildofre skal være en evig
gyldig Rettighed, de har Krav på fra Slægt til Slægt.
Enhver, som rører derved, bliver hellig. 19 HERREN
talede fremdeles til Moses og sagde: 20 Dette er den
Offergave, Aron og hans Sønner skal frembære for
HERREN: En Tiendedel Efa fint Hvedemel, et dagligt
Afgrødeoffer, Halvdelen om Morgenen og Halvdelen
om Aftenen. 21 Det skal tilberedes på Plade med Olie,
og du skal frembære det godt ældet, og du skal bryde
det i Stykker; et Afgrødeoffer, som er brudt i Stykker,
skal du frembære til en liflig Duft for HERREN. 22
Den Præst iblandt hans Sønner, der salves i hans
Sted, skal ofre det; det skal være en evig gyldig
Rettighed for HERREN, og som Heloffer skal det
ofres. 23 Ethvert Afgrødeoffer fra en Præst skal være
et Heloffer; det må ikke spises. 24 HERREN talede
fremdeles til Moses og sagde: 25 Tal til Aron og hans
Sønner og sig: Dette er Loven om Syndofferet. Der,
hvor Brændofferet slagtes. skal Syndofferet slagtes
for HERRENs Åsyn; det er højhelligt. 26 Den Præst,
der frembærer Syndofferet, skal spise det; det skal
spises på et helligt Sted, i Åbenbaringsteltets Forgård.
27 Enhver, som rører ved Kødet deraf, bliver hellig.
Hvis noget af dets Blod stænkes på en Klædning,
skal det Stykke, Blodet er stænket på, tvættes på et
helligt Sted. 28 Det Lerkar, det koges i, skal slås i
Stykker; og hvis det er kogt i et Kobberkar, skal dette
skures og skylles med Vand. 29 Alle af Mandkøn
blandt Præsterne må spise det; det er højhelligt. 30
Men intet Syndoffer må spises, når noget af dets Blod
bringes ind i Åbenbaringsteltet for at skaffe Soning i
Helligdommen; det skal opbrændes.

7 Dette er Loven om Skyldofferet. Det er højhelligt
2 Der, hvor Brændofferet slagtes, skal Skyldofferet
slagtes. Dets Blod skal sprænges rundt om på Alteret,
3 og alt dets Fedt skal frembæres. Fedthalen, Fedtet,
der dækker Indvoldene, og alt Fedtet på Indvoldene,
4 begge Nyrerne med det Fedt, som sidder på dem
ved Lændemusklerne, og Leverlappen, som skal
skilles fra ved Nyrerne. 5 Og Præsten skal bringe det
som Røgoffer på Alteret, et Ildoffer for HERREN. Det
er et Skyldoffer. 6 Alle af Mandkøn blandt Præsterne
må spise det; på et helligt Sted skal det spises; det
er højhelligt. 7 Det er med Skyldofferet som med
Syndofferet, en og samme Lov gælder for dem:
Det tilfalder den Præst, der skaffer Soning ved det.
8 Den Præst, som frembærer nogens Brændoffer,
ham skal Huden af det Brændoffer, han frembærer,

tilfalde. 9 Ethvert Afgrødeoffer, der bages i Ovnen,
eller som er tilberedt i Pande eller på Plade, tilfalder
den Præst, der frembærer det; 10 men ethvert
Afgrødeoffer, der er rørt i Olie eller tørt, tilfalder
alle Arons Sønner, den ene lige så vel som den
anden. 11 Dette er Loven om Takofferet, som bringes
HERREN. 12 Hvis det bringes som Lovprisningsoffer,
skal han sammen med Slagtofferet, der hører til
hans Lovprisningsoffer, frembære usyrede Kager,
rørte i Olie, usyrede Fladbrød, smurte med Olie,
og fint Hvedemel, æltet til Kager, rørte i Olie; 13
sammen med syrede Brødkager skal han frembære
sin Offergave som sit Lovprisningstakoffer. 14 Han
skal deraf frembære een Kage af hver Offergave som
en Offerydelse til HERREN; den tilfalder den Præst,
der sprænger Blodet af Takofferet på Alteret. 15 Kødet
af hans Lovprisningstakoffer skal spises på selve
Offerdagen, intet de1af må gemmes til næste Morgen.
16 Er hans Offergaver derimod et Løfteoffer eller et
Frivilligoffer, skal det vel spises på selve Offerdagen,
men hvad der levnes, må spises Dagen efter; 17 men
hvad der så er tilbage af Offerkødet, skal opbrændes
på den tredje Dag; 18 og hvis der spises noget af
hans Takoffers Kød på den tredje Dag, så vil den,
som bringer Offeret, ikke kunne finde Guds Velbehag,
det skal ikke tilregnes ham, men regnes for urent
Kød, og den, der spiser deraf, skal undgælde for sin
Brøde. 19 Det Kød, der kommer i Berøring med noget
som helst urent, må ikke spises, det skal opbrændes.
I øvrigt må enhver, der er ren, spise Kødet; 20 men
enhver, som i uren Tilstand spiser Kød af HERRENs
Takoffer, skal udryddes af sin Slægt; 21 og når nogen
rører ved noget urent, enten menneskelig Urenhed
eller urent Kvæg eller nogen Slags urent Kryb, og så
spiser Kød af HERRENs Takoffer, skal han udryddes
af sin Slægt. 22 HERREN talede fremdeles til Moses
og sagde: 23 Tal til Israeliterne og sig: I må ikke spise
noget som helst Fedt af Okser, Får eller Geder. 24
Fedt af selvdøde og sønderrevne Dyr må bruges til
alt, men I må under ingen Omstændigheder spise
det. 25 Thi enhver, der spiser Fedtet af det Kvæg,
hvoraf der bringes HERREN Ildofre, den, der spiser
noget deraf, skal udryddes af sit Folk. 26 Og I må
heller ikke nyde noget som helst Blod af Fugle eller
Kvæg, hvor I end opholder eder; 27 enhver, der
nyder noget som helst Blod, skal udryddes af sin
Slægt. 28 HERREN talede fremdeles til Moses og
sagde: 29 Tal til Israeliterne og sig: Den, der bringer
HERREN sit Takoffer, skal af sit Takoffer frembære
for HERREN den ham tilkommende Offergave; 30
med egne Hænder skal han frembære HERRENs
Ildofre. Han skal frembære Fedtet tillige med Brystet;
Brystet, for at Svingningen kan udføres dermed for
HERRENs Åsyn; 31 og Præsten skal bringe Fedtet
som Røgoffer på Alteret, men Brystet skal tilfalde
Aron og hans Sønner. 32 Desuden skal I give Præsten
højre Kølle som Offerydelse af eders Takofre. 33 Den
af Arons Sønner, der frembærer Takofferets Blod og
Fedtet, ham tilfalder højre Kølle som hans Del. 34 Thi
Svingningsbrystet og Offerydelseskøllen tager jeg fra
Israeliterne af deres Takofre og giver dem til Præsten
Aron og hans Sønner, en evig gyldig Rettighed, som
de har Krav på hos Israeliterne. 35 Det er Arons
og hans Sønners Del af HERRENs Ildofre, den,
som blev givet dem, den dag han lod dem træde
frem for at gøre Præstetjeneste for HERREN, 36
den, som HERREN, den Dag han salvede dem, bød
Israeliterne at give dem, en evig gyldig Rettighed,
som de har Krav på fra Slægt til Slægt. 37 Det er
Loven om Brændofferet, Afgrødeofferet, Syndofferet,
Skyldofferet, Indsættelsesofferet og Takofferet, 38
som HERREN pålagde Moses på Sinaj Bjerg, den
Dag han bød Israeliterne at bringe HERREN deres
Offergaver i Sinaj Ørken.

8 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 "Tag Aron og hans Sønner sammen med
ham, Klæderne, Salveolien, Syndoffertyren, de to
Vædre og Kurven med de usyrede Brød 3 og
kald hele Menigheden sammen ved indgangen til
Åbenbaringsteltet!" 4 Moses gjorde som HERREN bød
ham, og Menigheden forsamlede sig ved Indgangen til
Åbenbaringsteltet. 5 Og Moses sagde til Menigheden:
"Dette har HERREN påbudt at gøre." 6 Da lod
Moses Aron og hans Sønner træde frem og tvættede
dem med Vand. 7 Og han gav ham Kjortelen på,
omgjordede ham med Bæltet, iførte ham Kåben,
gav ham Efoden på, omgjordede ham med Efodens
Bælte og bandt dermed Efoden fast på ham; 8
så anbragte han Brystskjoldet på ham, lagde Urim
og Tummim i Brystskjoldet, 9 lagde Hovedklædet
om hans Hoved og fæstede Guldpladen, det hellige
Diadem, på Forsiden af Hovedklædet, som HERREN
havde pålagt Moses. 10 Derpå tog Moses Salveolien
og salvede Boligen og alle Tingene deri og helligede
dem; 11 så bestænkede han Alteret syv Gange
dermed og salvede Alteret og alt dets Tilbehør og
Vandkummen med dens Fodstykke for at hellige
dem; 12 derpå udgød han. noget af Salveolien over
Arons Hoved og salvede ham for at hellige ham.
13 Derefter lod Moses Arons Sønner træde frem,
iførte dem Kjortler, omgjordede dem med Bælter og

bandt Huer på deres Hoveder, som HERREN havde
pålagt Moses. 14 Så førte han Syndoffertyren frem,
og Aron og hans Sønner lagde deres Hænder lå
Syndoffertyrens Hoved. 15 Derefter slagtede Moses
den, tog Blodet og strøg med sin Finger noget deraf
rundt om på Alterets Horn og rensede Alteret for
Synd; men Resten af Blodet udgød han ved Alterets
Fod; således helligede han det ved at skaffe Soning
for det. 16 Så tog Moses alt Fedtet på Indvoldene,
Leverlappen og begge Nyrerne med Fedtet på dem
og bragte det som Røgoffer på Alteret. 17 Men Tyren,
dens Hud, Kød og Skarn, brændte han uden for
Lejren, som HERREN havde pålagt Moses. 18 Derpå
førte han Brændoffervæderen frem, og Aron og hans
Sønner lagde deres Hænder på Væderens Hoved. 19
Så slagtede Moses den og sprængte Blodet rundt om
på Alteret; 20 og Moses skar Væderen i Stykker og
bragte Hovedet, Stykkerne og Fedtet som Røgoffer,
21 men Indvoldene og Skinnebenene tvættede han
med Vand; og så bragte Moses hele Væderen som
Røgoffer på Alteret. Det var et Brændoffer til en
liflig Duft, et Ildoffer for HERREN, som HERREN
havde pålagt Moses. 22 Derpå førte han den anden
Væder, Indsættelsesvæderen, frem, og Aron og hans
Sønner lagde deres Hænder på Væderens Hoved.
23 Så slagtede Moses den, tog noget af dens Blod
og strøg det på Arons højre Øreflip og på hans
højre Tommelfinger og højre Tommeltå. 24 Derpå
lod Moses Arons Sønner træde frem og strøg noget
af Blodet på deres højre Øreflip og på deres højre
Tommelfinger og højre Tommeltå, Men Resten af
Blodet sprængte han rundt om på Alteret. 25 Derpå
tog han Fedtet, Fedthalen, alt Fedtet på Indvoldene,
Leverlappen og begge Nyrerne med Fedtet på dem
og den højre Kølle: 26 Og af Kurven med de usyrede
Brød, som stod for HERRENs Åsyn, tog han en
usyret Kage, en Oliebrødkage og et Fladbrød og
lagde dem oven på Fedtstykkerne og den højre
Kølle, 27 lagde det så alt sammen på Arons og hans
Sønners Hænder og lod dem udføre Svingningen
dermed for HERRENs Åsyn. 28 Derpå tog Moses det
igen fra dem og bragte det som Røgoffer på Alteret
oven på Brændofferet. Det var et Indsættelsesoffer
til en liflig Duft, et Ildoffer for HERREN. 29 Så tog
Moses Brystet og udførte Svingningen dermed for
HERRENs Åsyn; det tilfaldt Moses som hans Del af
Indsættelsesvæderen, som HERREN havde pålagt
Moses. 30 Derefter tog Moses noget af Salveolien
og af Blodet på Alteret og stænkede det på Aron og
hans Klæder, ligeledes på hans Sønner og deres
Klæder, og helligede således Aron og hans Klæder
og ligeledes hans Sønner og deres Klæder. 31 Og
Moses sagde til Aron og hans Sønner: "Kog Kødet
ved indgangen til Åbenbaringsteltet og spis det der
tillige med Brødet, som er i Indsættelseskurven,
således som Budet lød til mig: Aron og hans Sønner
skal spise det! 32 Men hvad der levnes af Kødet og
Brødet skal I opbrænde. 33 I syv bage må I ikke
vige fra Indgangen til Åbenbaringsteltet, indtil eders
Indsættelsesdage er omme; thi syv Dage varer eders
Indsættelse. 34 Ligesom i Dag har HERREN påbudt
eder at gøre også de følgende Dage for at skaffe
eder Soning. 35 Ved Indgangen til Åbenbaringsteltet
skal I opholde eder Dag og Nat i syv Dage og holde
eder HERRENs Forskrift efterrettelig, for at I ikke skal
dø; thi således lød hans Bud til mig!" 36 Og Aron og
hans Sønner gjorde alt, hvad HERREN havde påbudt
ved Moses.

9 Den ottende Dag kaldte Moses Aron og hans
Sønner og Israels Ældste til sig 2 og sagde til
Aron: "Tag dig en Kalv til Syndoffer og en Væder til
Brændoffer, begge uden Lyde, og før dem frem for
HERRENs Åsyn. 3 Og tal således til Israeliterne: Tag
eder en Gedebuk til Syndoffer, en Kalv og et Lam,
begge årgamle og uden Lyde, til Brændoffer 4 og
en Okse og en Væder til Takoffer for at ofre dem for
HERRENs Åsyn og desuden et Afgrødeoffer, rørt i
Olie; thi i Dag vil HERREN vise sig for eder!" 5 Da
tog de, hvad Moses havde pålagt dem, og bragte det
hen foran Åbenbaringsteltet; og hele Menigheden
trådte frem og stillede sig for HERRENs Åsyn. 6 Og
Moses sagde: "Det er dette, HERREN har pålagt eder
at gøre, for at HERRENs Herlighed kan vise sig for
eder." 7 Så sagde Moses til Aron: "Træd hen til Alteret
og bring dit Syndoffer og dit Brændoffer for at skaffe
dig og dit Hus Soning og bring så Folkets Offergave
for at skaffe det Soning, således som HERREN
har påbudt!" 8 Da trådte Aron hen til Alteret og
slagtede sin Syndofferkalv; 9 og Arons Sønner bragte
ham Blodet, og han dyppede sin Finger i Blodet og
strøg det på Alterets Horn; men Resten af Blodet
hældte han ud ved Alterets Fod. 10 Derpå bragte han
Syndofferets Fedt, Nyrer og Leverlap som Røgoffer på
Alteret, således som HERREN havde pålagt Moses;
11 men Kødet og Huden opbrændte han uden for
Lejren. 12 Derefter slagtede han Brændofferet, og
Arons Sønner rakte ham Blodet, og han sprængte det
rundt om på Alteret. 13 Så rakte de ham Brændofferet,
Stykke for Stykke, tillige med Hovedet, og han bragte
det som Røgoffer på Alteret. 14 Men Indvoldene og
Skinnebenene tvættede han med Vand og bragte

det derpå som Røgoffer oven på Brændofferet på
Alteret. 15 Derefter frembar han Folkets Offergave.
Først tog han Folkets Syndofferbuk, slagtede den
og ofrede den som Syndoffer på samme Måde som
den før nævnte; 16 så frembar han Brændofferet og
ofrede det på den foreskrevne Måde; 17 derefter
frembar han Afgrødeofferet, tog en Håndfuld deraf
og bragte det som Røgoffer på Alteret foruden det
daglige Morgenbrændoffer; 18 så slagtede han Oksen
og Væderen som Takoffer fra Folket. Og Arons
Sønner rakte ham Blodet, og han sprængte det rundt
om på Alteret. 19 Men Fedtstykkerne af Oksen og
Væderen, Fedthalen, Fedtet på Indvoldene, Nyrerne
og Leverlappen, 20 disse Fedtdele lagde de oven på
Bryststykkerne, og Fedtstykkerne bragte han som
Røgoffer på Alteret, 21 men med Bryststykkerne og
højre Kølle udførte Aron Svingningen for HERRENs
Åsyn, som Moses havde påbudt. 22 Derefter løftede
Aron sine Hænder over Folket og velsignede dem
og steg så ned efter at have bragt Syndofferet,
Brændofferet og Takofferet. 23 Moses og Aron gik
derpå ind i Åbenbaringsteltet, og da de kom ud derfra,
velsignede de Folket. Da viste HERRENs Herlighed
sig for alt Folket; 24 og Ild for ud fra HERRENs
Åsyn og fortærede Brændofferet og Fedtstykkerne på
Alteret. Og alt Folket så det, og de jublede og faldt
ned på deres Ansigt.

10 Men Arons Sønner Nadab og Abihu tog hver
sin Pande, kom Ild i dem og lagde Røgelse
derpå og frembar for HERRENs Åsyn fremmed Ild,
som han ikke havde pålagt dem. 2 Da for Ild ud fra
HERRENs Åsyn og fortærede dem, så de døde for
HERRENs Åsyn. 3 Moses sagde da til Aron: "Det er
det, HERREN talede om, da han sagde: Jeg viser
min Hellighed på dem, der står mig nær, og min
Herlighed for alt Folkets Øjne!" Og Aron tav. 4 Da
kaldte Moses Misjael og Elzafan, Arons Farbroder,
Uzziels Sønner, til sig og sagde til dem: "Kom og
bær eders Frænder bort fra Helligdommen uden for
Lejren!" 5 Og de kom og bar dem uden for Lejren i
deres Kjortler, som Moses havde sagt. 6 Men Moses
sagde til Aron og hans Sønner Eleazar og Itamar: "I
må hverken lade eders Hår vokse frit eller sønderrive
eders Klæder, ellers skal I dø og Vrede komme over
hele Menigheden; lad eders Brødre, hele Israels Hus,
begræde den Brand, HERREN har antændt; 7 og vig
ikke fra Åbenbaringsteltets indgang, ellers skal I dø,
thi HERRENs Salveolie er på eder!" Og de gjorde
som Moses sagde. 8 Og HERREN talede til Aron og
sagde: 9 Vin og stærk Drik må hverken du eller dine
Sønner drikke, når I gået ind i Åbenbaringsteltet, for
at I ikke skal dø. Det skal være eder en evig gyldig
Anordning fra Slægt til Slægt, 10 for at I kan gøre
Skel mellem det hellige og det, der ikke er helligt,
og mellem det urene og det rene, 11 og for at I
kan vejlede Israeliterne i alle de Love, HERREN har
kundgjort dem ved Moses. 12 Og Moses sagde til
Aron og hans tilbageblevne Sønner Eleazar og Itamar:
"Tag Afgrødeofferet, der er levnet fra HERRENs
Ildoffer, og spis det usyret ved Siden af Alteret, thi det
er højhelligt; 13 I skal spise det på et helligt Sted;
det er jo din og dine Sønners retmæssige Del af
HERRENs Ildofre; thi således er det mig påbudt. 14
Og Svingningsbrystet og Offerydelseskøllen skal I
spise på et rent Sted, du, dine Sønner og Døtre, thi de
er givet dig tillige med dine Sønner som en retmæssig
Del af Israeliternes Takofre; 15 Offerydelseskøllen og
Svingningsbrystet skal man frembære sammen med
de til Ildofre bestemte Fedtdele, for at Svingningen
kan udføres for HERRENs Åsyn, og de skal tilfalde
dig og dine Sønner tillige med dig som en evig
gyldig Rettighed, således som HERREN har påbudt!"
16 Og Moses spurgte efter Syndofferbukken, men
se, den var opbrændt. Da blev han fortørnet på
Eleazar og Itamar, Arons tilbageblevne Sønner, og
sagde: 17 "Hvorfor har I ikke spist Syndofferet på
det hellige Sted? Det er jo dog højhelligt, og han har
givet eder det. for at I skal borttage Menighedens
Skyld og således skaffe dem Soning for HERRENs
Åsyn. 18 Se, Blodet deraf er ikke blevet bragt ind i
Helligdommens Indre, derfor havde det været eders
Pligt at spise det på det hellige Sted, således som jeg
har påbudt!" 19 Men Aron svarede Moses: "Se, de
har i Dag frembåret deres Syndoffer og Brændoffer
for HERRENs Åsyn, og en sådan Tilskikkelse har
ramt mig! Om jeg i Dag havde spist Syndofferkød,
vilde HERREN da have billiget det?" 20 Da Mose's
hørte dette, billigede han det.

11 HERREN talede til Moses og Aron og sagde
til dem: 2 Tal til Israeliterne og sig: Af alle Dyr
på Jorden må du spise følgende: 3 Alle Dyr, der
har Klove, helt spaltede Klove, og tygger Drøv, må I
spise. 4 Men følgende må I ikke spise af dem der
tygger Drøv, og af dem, der har Klove: Kamelen, thi
den tygger vel Drøv, men har ikke Klove; den skal
være eder uren; 5 Klippegrævlingen, thi den tygger
vel Drøv, men har ikke Klove: den skal være eder
uren; 6 Haren, thi den tygger vel Drøv, men har ikke
Klove; den skal være eder uren; 7 Svinet, thi det har
vel Klove, helt spaltede Klove, men tygger ikke Drøv;

det skal være eder urent. 8 Deres Kød må I ikke
spise, og ved Åslerne af dem må I ikke røre; de skal
være eder urene. 9 Af alt, hvad der lever i Vandet,
må I spise følgende: Alt i Vandet, både i Havet og i
Floderne, som har Finner og Skæl, må I spise; 10
men af alt, hvad der rører sig i Vandet, af alle levende
Væsener i Vandet, skal det, som ikke har Finner eller
Skæl, hvad enten det er i Havet eller Floderne, være
eder en Vederstyggelighed. 11 De skal være eder en
Vederstyggelighed, deres Kød må I ikke spise, og
Ådslerne af dem skal I regne for en Vederstyggelighed.
12 Alt i Vandet, som ikke har Finner eller Skæl, skal
være eder en Vederstyggelighed. 13 Følgende er
de Fugle, I skal regne for en Vederstyggelighed, de
må ikke spises, de er en Vederstyggelighed: Ørnen,
Lammegribben, Havørnen, 14 Glenten, de forskellige
Arter af Falke, 15 alle de forskellige Arter af Ravne,
16 Strudsen, Takmasfuglen, Mågen, de forskellige
Arter af Høge, 17 Uglen, Fiskepelikanen, Hornuglen,
18 Tinsjemetfuglen, Pelikanen, Ådselgribben, 19
Storken, de forskellige Arter af Hejrer, Hærfuglen og
Flagermusen. 20 Alt vinget Kryb der går på fire, skal
være eder en Vederstyggelighed. 21 Af alt det vingede
Kryb, som går på fire, må I dog spise følgende: Dem,
der har Skinneben oven over Fødderne til at hoppe
med på Jorden. 22 Af dem må I spise følgende: De
forskellige Arter af Græshopper, Solamgræshopper,
Hargolgræshopper og Hagabgræshopper. 23 Men alt
andet vinget Kryb, der går på fire, skal være eder
en Vederstyggelighed. 24 Ved følgende Dyr bliver I
urene, enhver, der rører ved Ådslerne af dem, bliver
uren til Aften, 25 og enhver, der bærer et Ådsel af
dem, skal tvætte sine Klæder og være uren til Aften:
26 Alle Dyr, der har Klove, men ikke helt spaltede, og
som ikke tygger Drøv, skal være urene; enhver, der
rører ved dem, bliver uren. 27 Alle firføddede Dyr, der
går på Poter, skal være eder urene; enhver der rører
ved et Ådsel af dem, bliver uren til Aften, 28 og den,
som bærer et Ådsel af dem, skal tvætte sine Klæder
og være uren til Aften; de skal være eder urene. 29
Af Krybet, der kryber på Jorden, skal følgende være
eder urene: Væselen, Musen, de forskellige Arter af
Firben, 30 Anakaen, Koadyret, Letåen, Homedyret
og Tinsjemetdyret. 31 Det er dem, som skal være
eder urene af alt Krybet. Enhver, der rører ved dem,
når de er døde, skal være uren til Aften; 32 alt, hvad
et dødt Dyr af den Slags falder ned på, bliver urent,
alle Træting, Klæder, Skind, Sække, overhovedet alt,
hvad der bruges ved et eller andet Arbejde; det skal
lægges i Vand og være urent til Aften; derpå skal
det være rent. 33 Og falder et af den Slags ned i et
Lerkar, så bliver alt, hvad der er deri, urent, og ethvert
sådant Kar skal I slå i Stykker; 34 alt spiseligt, som
man kommer Vand på, og alt flydende, der tjener til
Drikke, bliver urent i et sådant Kar. 35 Alt, hvad et
dødt Dyr af den Slags falder ned på, bliver urent;
Ovne og Ildsteder skal nedbrydes, de er urene, og
urene skal de være eder. 36 Dog bliver Kilder og
Cisterner, Steder, hvor der samler sig Vand, ved at
være rene; men den, der rører ved Ådslerne deri,
bliver uren. 37 Falder et dødt Dyr af den Slags ned på
nogen som helst Slags Sæd, der bruges til Udsæd,
bliver denne ved at være ren; 38 men kommes der
Vand på Sæden, og der så falder et dødt Dyr af den
Slags ned på den, skal den være eder uren. 39 Når
noget af det Kvæg, der tjener eder til Føde, dør, skal
den, der rører ved den døde Krop, være uren til Aften.
40 Den, der spiser noget af den døde Krop, skal
tvætte sine Klædet og være uren til Aften, og den,
der bærer den døde Krop, skal tvætte sine Klæder og
være uren til Aften. 41 Alt Kryb, der kryber på Jorden,
er en Vederstyggelighed, det må ikke spises; 42 intet
af det, der kryber på Bugen, og intet af det, der går
på fire, så lidt som det, der har mange Ben, intet af
Krybet, der kryber på Jorden, må I spise thi det er
en Vederstyggelighed. 43 Gør ikke eder selv til en
Vederstyggelighed ved noget som helst krybende
Kryb, gør eder ikke urene derved, så I bliver urene
deraf: 44 thi jeg er HERREN eders Gud, og I skal
hellige eder og være hellige, thi jeg er hellig. Gør eder
ikke urene ved noget som helst Kryb, der rører sig på
Jorden; 45 thi jeg er HERREN, der førte eder op fra
Ægypten for at være eders Gud; I skal være hellige,
thi jeg er hellig! 46 Det er Loven om Dyr og Fugle og
alle levende Væsener, der bevæger sig i Vandet, og
alle levende Væsener, der kryber på Jorden, 47 til
Skel mellem det urene og det rene, mellem de Dyr,
der må spises, og dem, der ikke må spises.

12 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2
Tal til Israeliterne og sig: Når en Kvinde bliver
frugtsommelig og føder en Dreng, skal hun være uren
i syv Dage; ligesom i den Tid hun har sin månedlige
Urenhed, skal hun være uren. 3 På den ottende Dag
skal Drengen omskæres på sin Forhud. 4 Derefter
skal hun holde sig hjemme i tre og tredive Dage,
medens hun har sit Renselsesblod; hun må ikke
røre ved noget helligt eller komme til Helligdommen,
før hendes Renselsestid er omme. 5 Føder hun
derimod et Pigebarn, skal hun være uren i to Uger
ligesom under sin månedlige Urenhed; og derpå
skal hun holde sig hjemme i seks og tresindstyve

Dage, medens hun har sit Renselsesblod. 6 Når
hendes Renselsestid er omme, skal hun, både efter
et Drengebarn og et Pigebarn, bringe et årgammelt
Lam som Brændoffer og en Dueunge eller Turteldue
som Syndoffer til Præsten ved Åbenbaringsteltets
Indgang; 7 og han skal frembære det for HERRENs
Åsyn og skaffe hende Soning, så hun bliver ren efter
sit Blodtab. Det er Loven om en Kvinde. der føder,
hvad enten det er en Dreng eller en Pige. 8 Men
hvis hun ikke evner at give et Lam, skal hun tage to
Turtelduer eller Dueunger, en til Brændoffer og en til
Syndoffer, og Præsten skal skaffe hende Soning, så
hun bliver ren.

13 Og HERREN talede til Moses og Aron og sagde:
2 Når der på et Menneskes Hud viser sig en
Hævelse eller Udslæt eller en lys Plet, som kan blive
til Spedalskhed på hans Hud, skal han føres hen til
Præsten Aron eller en af hans Sønner, Præsterne.
3 Præsten skal da syne det syge Sted på Huden,
og når Hårene på det syge Sted er blevet hvide og
Stedet ser ud til at ligge dybere end Huden udenom,
så er det Spedalskhed, og så skal Præsten efter at
have synet ham erklære ham for uren. 4 Men hvis det
er en hvid Plet på Huden og den ikke ser ud til at ligge
dybere end Huden udenom og Hårene ikke er blevet
hvide. så skal Præsten lukke den angrebne inde i
syv Dage; 5 og på den syvende Dag skal Præsten
syne ham. Viser det sig da, at Ondet ikke har skiftet
Udseende eller bredt sig på Huden, skal Præsten igen
lukke ham inde i syv Dage; 6 og på den syvende Dag
skal Præsten atter syne ham. Hvis det da viser sig, at
Ondet er ved at svinde, og at det ikke har bredt sig på
Huden, skal Præsten erklære ham for ren; da er det
almindeligt Udslæt på Huden; han skal da tvætte sine
Klæder og være ren. 7 Men hvis Udslættet breder
sig på Huden, efter at han har ladet Præsten syne
sig for at blive erklæret for ren, og hvis Præsten, når
han anden Gang lader sig syne af ham, 8 ser, at
Udslættet har bredt sig på Huden, så skal Præsten
erklære ham for uren; det er Spedalskhed. 9 Når et
Menneske angribes af Spedalskhed, skal han føres
hen til Præsten, 10 og Præsten skal syne ham; og når
der da viser sig at være en hvid Hævelse på Huden
og Hårene derpå er blevet hvide og der vokser vildt
Kød i Hævelsen, 11 så er det gammel Spedalskhed på
hans Hud, og da skal Præsten erklære ham for uren;
han behøver ikke at lukke ham inde, thi han er uren.
12 Men hvis Spedalskheden bryder ud på Huden og
Spedalskheden bedækker hele den angrebnes Hud
fra Top til Tå, så vidt Præsten kan se, 13 og Præsten
ser, at Spedalskheden bedækker hele hans Legeme,
så skal han erklære den angrebne for ren; han er
blevet helt hvid, han er ren. 14 Men så snart der
viser sig vildt Kød på ham, er han uren; 15 og når
Præsten ser det vilde Kød, skal han erklære ham for
uren; det vilde Kød er urent, det er Spedalskhed. 16
Hvis derimod det vilde Kød forsvinder og han bliver
hvid, skal han gå til Præsten; 17 og hvis det, når
Præsten syner ham, viser sig, at den angrebne er
blevet hvid, skal Præsten erklære den angrebne for
ren; han er ren. 18 Når nogen på sin Hud har haft en
Betændelse, som er lægt, 19 og der så på det Sted,
som var betændt, kommer en hvid Hævelse eller en
rødlighvid Plet, skal han lad sig syne af Præsten;
20 og hvis Præsten finder, at Stedet ser ud til at
ligge dybere end Huden udenom og Hårene derpå er
blevet hvide, skal Præsten erklære ham for uren; det
er Spedalskhed, der er brudt frem efter Betændelsen.
21 Men hvis der, når Præsten syner det, ikke viser sig
at være hvide Hår derpå og det ikke ligger dybere
end Huden udenom, men er ved at svinde, da skal
Præsten lukke ham inde i syv Dage; 22 og når det da
breder sig på Huden, skal Præsten erklære ham for
uren; det er Spedalskhed. 23 Men hvis den hvide Plet
bliver, som den er, uden at brede sig, da er det et Ar
efter Betændelsen, og Præsten skal erklære ham for
ren. 24 Eller når nogen får et Brandsår på Huden,
og det Kød, der vokser i Brandsåret, frembyder en
rødlighvid eller hvid Plet, 25 så skal Præsten syne
ham, og hvis det da viser sig, at Hårene på Pletten
er blevet hvide og den ser ud til at ligge dybere end
Huden udenom, så er det Spedalskhed, der er brudt
frem i Brandsåret; og da skal Præsten erklære ham
for uren; det er Spedalskhed. 26 Men hvis det, når
Præsten synet ham, viser sig, at der ingen hvide Hår
er på den lyse Plet, og at en ikke ligger dybere end
Huden udenom, men at den er ved at svinde, så skal
Præsten lukke ham inde i syv Dage; 27 og på den
syvende Dag skal Præsten syne ham, og når den da
har bredt sig på Huden, skal Præsten erklære ham for
uren; det er Spedalskhed. 28 Men hvis den lyse Plet
bliver, som den er, uden at brede sig på Huden, og er
ved at svinde, så er det en Hævelse efter Brandsåret,
og da skal Præsten erklære ham for ren; thi det er
et Ar efter Brandsåret. 29 Når en Mand eller Kvinde
angribes i Hoved eller Skæg, 30 skal Præsten syne
det syge Sted, og hvis det da ser ud til at ligge dybere
end Huden udenom og der er guldgule, tynde Hår
derpå, så skal Præsten erklære ham for uren; det er
Skurv, Spedalskhed i Hoved eller Skæg. 31 Men hvis
det skurvede Sted, når Præsten syner det, ikke ser

ud til at ligge dybere end Huden udenom, uden at dog
Hårene derpå er sorte, da skal Præsten lukke den
skurvede inde i syv dage; 32 og på den syvende Dag
skal Præsten syne ham, og hvis da Skurven ikke har
bredt sig og der ikke er kommet guldgule Hår derpå
og Skurven ikke ser ud til at ligge dybere end Huden
udenom, 33 da skal den angrebne lade sig rage uden
dog at lade det skurvede Sted rage; så skal Præsten
igen lukke den skurvede inde i syv Dage. 34 På den
syvende Dag skal Præsten syne Skurven, og hvis det
da viser sig, at Skurven ikke har bredt sig på Huden,
og at den ikke ser ud til at ligge dybere end Huden
udenom, så skal Præsten erklære ham for ren; da
skal han tvætte sine Klæder og være ren. 35 Men hvis
Skurven breder sig på Huden, efter at han er erklæret
for ren, 36 da skal Præsten syne ham; og hvis det så
viser sig, at Skurven har bredt sig, behøver Præsten
ikke at undersøge, om der er guldgule Hår; han er
uren. 37 Men hvis Skurven ikke har skiftet Udseende
og der er vokset sorte Hår frem derpå, da er Skurven
lægt; han er ren, og Præsten skal erklære ham for
ren. 38 Når en Mand eller Kvinde får lyse Pletter,
hvide Pletter på Huden, 39 skal Præsten syne dem;
og hvis der da på deres Hud viser sig hvide Pletter,
det er ved at svinde, er det Blegner, der er brudt ud
på Huden; han er ren. 40 Når nogen bliver skaldet
på Baghovedet, så er han kun isseskaldet; han er
ren. 41 Og hvis han bliver skaldet ved Panden og
Tindingerne, så er han kun pandeskaldet; han er
ren. 42 Men kommer der på hans skaldede isse eller
Pande et rødlighvidt Sted, er det Spedalskhed. der
bryder frem på hans skaldede Isse eller Pande. 43
Så skal Præsten syne ham, og viser det sig da, at
Hævelsen på det syge Sted på hans skaldede Isse
eller Pande er rødlighvid, af samme Udseende som
Spedalskhed på Huden, 44 så er han spedalsk; han
er uren, og Præsten skal erklære ham for uren; på sit
Hoved er han angrebet. 45 Den, der er spedalsk, den,
som lider af Sygdommen, skal gå med sønder1evne
Klæder, hans Hår skal vokse frit, han skal tilhylle sit
Skæg, og: "uren, uren!" skal han råbe. 46 Så længe
han er angrebet, skal han være uren; uren er han,
for sig selv skal han bo, uden for Lejren skal hans
Opholdsted være. 47 Når der kommer Spedalskhed
på en Klædning enten af Uld eller Lærred 48 eller
på vævet eller knyttet Stof af Lærred eller Uld eller
på Læder eller Læderting af enhver Art 49 og det
angrebne Sted på Klædningen, Læderet, det vævede
eller knyttede Stof eller Lædertingene viser sig at
være grønligt eller rødligt, så er det Spedalskhed og
skal synes af Præsten. 50 Og når Præsten har synet
Skaden, skal han lukke den angrebne Ting inde i
syv Dage. 51 På den syvende Dag skal han syne
den angrebne Ting, og dersom Skaden har bredt
sig på Klædningen, det vævede eller knyttede Stof
eller Læderet, de forskellige Læderting, så er Skaden
ondartet Spedalskhed, det er urent. 52 Da skal han
brænde Klædningen eller det af Uld eller Lærred
vævede eller knyttede Stof eller alle de Læderting,
som er angrebet; thi det er ondartet Spedalskhed,
det skal opbrændes. 53 Men hvis Præsten finder, at
Skaden ikke har bredt sig på Klædningen eller det
vævede eller knyttede Stof eller på de forskellige
Slags Læderting, 54 så skal Præsten påbyde, at den
angrebne Ting skal tvættes, og derpå igen lukke
den inde i syv Dage. 55 Præsten skal da syne den
angrebne Ting, efter at den er tvættet, og viser det
sig da, at Skaden ikke har skiftet Udseende, så er
den uren, selv om Skaden ikke har bredt sig; du skal
opbrænde den; det er ædende Udslæt på Retten eller
Vrangen. 56 Men hvis det, når Præsten syner det,
viser sig, at Skaden er ved at svinde efter Tvætningen,
så skal han rive det angrebne Sted af Klædningen
eller Læderet eller det vævede eller knyttede Stof. 57
Viser det sig da igen på Klædningen eller det vævede
eller knyttede Stof eller de forskellige Læderling, da
er det Spedalskhed, der er ved at bryde ud; du skal
opbrænde de angrebne Ting. 58 Men den Klædning
eller det vævede eller knyttede Stof eller de forskellige
Læderting, hvis Skade svinder efter Tvætningen, skal
tvættes på ny; så er det rent. 59 Det er Loven om
Spedalskhed på Klæder af Uld eller Lærred eller på
vævet eller knyttet Stof eller på alskens Læderting;
efter den skal de erklæres for rene eller urene.

14 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Dette er Loven om, hvorledes man skal
forholde sig med Renselsen af en spedalsk: Han
skal fremstilles for Præsten, 3 og Præsten skal gå
uden for Lejren og syne ham, og viser det sig da, at
Spedalskheden er helbredt hos den spedalske, 4
skal Præsten give Ordre til at tage to levende, rene
Fugle, Cedertræ, karmoisinrødt Garn og en Ysopkvist
til den, der skal renses. 5 Og Præsten skal give
Ordre til at slagte den ene Fugl over et Lerkar med
rindende Vand. 6 Så skal han tage den levende Fugl,
Cedertræet, det kamoisinrøde Garn og Ysopkvisten
og dyppe dem tillige med den levende Fugl i Blodet
af den Fugl, der er slagtet over det rindende Vand,
7 og syv Gange foretage Bestænkning på den, der
skal renses for Spedalskhed, og således rense ham;
derpå skal han lade den levende Fugl flyve ud over

Marken. 8 Men den, der skal renses, skal tvætte
sine Klæder, afrage alt sit Hår og bade sig i Vand;
så er han ren. Derefter må han gå ind i Lejren, men
han skal syv Dage opholde sig uden for sit Telt. 9
På den syvende Dag skal han afrage alt sit Hår, sit
Hovedhår, sit Skæg, sine Øjenbryn, alt sit Hår skal
han afrage, og han skal tvætte sine Klæder og bade
sit Legeme i Vand; så er han ren. 10 Men den ottende
dag skal han tage to lydefri Væderlam og et lydefrit,
årgammelt Hunlam, desuden tre Tiendedele Efa fint
Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer og en Log Olie.
11 Så skal den Præst, der foretager Renselsen, stille
den, der skal renses, tillige med disse Offergaver
frem for HERRENs Åsyn ved Åbenbaringsteltets
Indgang. 12 Og Præsten skal tage det ene Væderlam
og frembære det som Skyldoffer tillige med den Log
Olie, som hører dertil, og udføre Svingningen dermed
for HERRENs Åsyn. 13 Og han skal slagte Lammet
der, hvor Syndofferet og Brændofferet slagtes, på
det hellige Sted, thi ligesom Syndofferet tilfalder
Skyldofferet Præsten; det er højhelligt. 14 Derpå
skal Præsten tage noget af Skyldofferets Blod, og
Præsten skal stryge det på højre Øreflip af den, der
skal renses, og på hans højre Tomme1finger og højre
Tommeltå; 15 og Præsten skal tage noget af den
Log Olie, som hører dertil, og hælde det i sin venstre
Hånd, 16 og Præsten skal dyppe sin højre Pegefinger
i den Olie, han har i sin venstre Hånd, og med sin
Finger stænke Olien syv Gange foran HERRENs
Åsyn. 17 Og af den Olie, han har tilbage i sin Hånd,
skal Præsten stryge noget på højre Øreflip af den, der
skal renses, og på hans højre Tommelfinger og højre
Tommeltå oven på Skyldofferets Blod. 18 Og Præsten
skal hælde det, der er tilbage af Olien i hans Hånd,
på Hovedet af den, der skal renses, og således skal
Præsten skaffe ham Soning for HERRENs Åsyn. 19
Derpå skal Præsten ofre Syndofferet og skaffe den,
der skal renses, Soning for hans Urenhed. 20 Og
Præsten skal ofre Brændofferet og Afgrødeofferet
på Alteret og således skaffe ham Soning; så er
han ren. 21 Men hvis han er fattig og ikke evner
at give så meget, skal han tage et enkelt Lam til
Skyldoffer. til at udføre Svingningen med, for at der
kan skaffes ham Soning. desuden en Tiendedel Efa
fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer og en Log
Olie 22 og to Turtelduer eller Dueunger, hvad han
nu evner at give, den ene skal være til Syndoffer,
den anden til Brændoffer. 23 Dem skal han den
ottende Dag efter sin Renselse bringe til Præsten
ved Åbenbaringsteltets Indgang for HERRENs Åsyn.
24 Så skal Præsten tage Skyldofferlammet med den
Log Olie, som hører dertil, og Præsten skal udføre
Svingningen dermed for HERRENs Åsyn. 25 Og
han skal slagte Skyldofferlammet, og Præsten skal
tage noget af Skyldofferets Blod og stryge det på
højre Øreflip af den, der skal renses, og på hans
højre Tommelfinger og højre Tommeltå. 26 Og af
Olien skal Præsten hælde noget i sin venstre Hånd,
27 og Præsten skal med sin højre Pegefinger syv
Gangestænke noget af Olien, som er i hans venstre
Hånd, for HERRENs Åsyn. 28 Og af Olien, som er i
hans Hånd, skal Præsten stryge noget på højre Øreflip
af den, der skal renses, og på hans højre Tommelfinger
og højre Tommeltå oven på Skyldofferets Blod. 29 Og
Resten af Olien, som er i hans Hånd, skal Præsten
hælde på Hovedet af den, der skal renses, for at
skaffe ham Soning for HERRENs Åsyn. 30 Derpå skal
han ofre den ene Turteldue eller Dueunge, hvad han
nu har evnet at give, 31 den ene som Syndoffer, den
anden som Brændoffet, sammen med Afgrødeofferet;
og Præsten skal skaffe den, der skal renses, Soning
for HERRENs Åsyn. 32 Det er Loven om den, der
har været angrebet af Spedalskhed og ikke evner at
bringe det almindelige Offer ved sin Renselse. 33
Og HERREN talede til Moses og Aron og sagde: 34
Når I kommer til Kanåns Land, som jeg vil give eder
i Eje, og jeg lader Spedalskhed komme frem på et
Hus i eders Ejendomsland, 35 så skal Husets Ejer gå
hen og melde det til Præsten og sige: "Der har i mit
Hus vist sig noget, der ligner Spedalskhed!" 36 Da
skal Præsten give Ordre til at flytte alt ud af Huset,
inden han kommer for at syne Pletten, for at ikke
noget af, hvad der er i Huset, skal blive urent; derpå
skal Præsten komme for at syne Huset. 37 Viser det
sig da, når han syner Pletten, at Pletten på Husets
Vægge frembyder grønlige eller rødlige Fordybninger,
der ser ud til at ligge dybere end Væggen udenom,
38 skal Præsten gå ud af Huset til Husets Dør og
holde Huset lukket i syv Dage. 39 På den syvende
Dag skal Præsten komme igen og syne det, og hvis
det da viser sig, at Pletten har bredt sig på Husets
Vægge, 40 skal Præsten give Ordre til at udtage de
angrebne Sten og kaste dem hen på et urent Sted
uden for Byen 41 og til at skrabe Lerpudset af Husets
indvendige Vægge og hælde det fjernede Puds ud på
et urent Sted uden for Byen. 42 Derefter skal man
tage andre Sten og sætte dem ind i Stedet for de
gamle og ligeledes tage nyt Puds og pudse Huset
dermed. 43 Hvis Pletten så atter bryder frem i Huset,
efter at Stenene er taget ud, Pudset skrabet af og
Huset pudset på ny, 44 skal Præsten komme og syne
Huset, og viser det sig da, at Pletten har bredt sig

på Huset, så er det ondartet Spedalskhed, der er på
Huset; det er urent. 45 Da skal man rive Huset ned,
Sten, Træværk og alt Pudset på Huset, og bringe det
til et urent Sted uden for Byen. 46 Den, som går ind
i Huset, så længe det er lukket, skal være uren til
Aften; 47 den, der sover deri skal tvætte sine Klæder,
og den der spiser deri, skal tvætte sine Klæder. 48
Men hvis det, når Præsten kommer og syner Huset,
viser sig, at Pletten ikke har bredt sig på det, efter
at det er pudset på ny, skal Præsten erklære Huset
for rent, thi Pletten er helbredt. 49 Da skal han for
at rense Huset for Synd tage to Fugle, Cedertræ,
karmoisinrødt Garn og en Ysopkvist. 50 Den ene Fugl
skal han slagte over et Lerkar med rindende Vand,
51 og han skal tage Cedertræet, Ysopkvisten, det
karmoisinrøde Garn og den levende Fugl og dyppe
dem i Blodet af den slagtede Fugl og det rindende
Vand og syv Gange foretage Bestænkning på Huset
52 og således rense det for Synd med Fuglens Blod,
det rindende Vand, den levende Fugl, Cedertræet,
Ysopkvisten og det karmoisinrøde Garn. 53 Og den
levende Fugl skal han lade flyve ud af Byen hen over
Marken og således skaffe Huset Soning; så er det
rent. 54 Det er Loven om al Slags Spedalskhed og
Skurv, 55 om Spedalskhed på Klæder og Huse 56 og
om Hævelser, Udslæt og lyse Pletter, 57 til Belæring
om, når noget er urent, og når det er rent. Det er
Loven om Spedalskhed.

15 HERREN talede fremdeles til Moses og Aron
og sagde: 2 Tal til Israeliterne og sig til dem:
Når en Mand får Flåd fra sin Blusel, da er dette hans
Flåd urent. 3 Og således skal man forholde sig med
den ved hans Flåd opståede Urenhed: Hvad enten
hans Blusel flyder eller holder sit Flåd tilbage, er der
Urenhed hos ham. 4 Ethvert Leje, som den, der lider
af Flåd, ligger på, skal være urent, og ethvert Sæde,
han sidder på, skal være urent. 5 Den der rører ved
hans Leje, skal tvætte sine Klæder og bade sig i
Vand og være uren til Aften; 6 den, der sidder på et
Sæde, som den, der lider af Flåd, har siddet på, skal
tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være uren
til Aften; 7 den, der rører ved en. der lider af Flåd,
skal tvætte sine Klæder og bade sig i Vand og være
uren til Aften. 8 Hvis den, der lider af Flåd, spytter
på en, som er uren, skal denne tvætte sine Klæder
og bade sig i Vand og være uren til Aften. 9 Ethvert
Befordringsmiddel, som bruges af den, der lider af
Flåd, skal være urent. 10 Den, der rører ved noget,
han har ligget eller siddet på, skal være uren til Aften;
den, der bærer noget sådant, skal tvætte sine Klæder
og bade sig i Vand og være uren til Aften. 11 Enhver,
som den, der lider af Flåd, rører ved uden at have
skyllet sine Hænder i Vand, skal tvætte sine Klæder
og bade sig i Vand og være uren til Aften. 12 Lerkar,
som den, der lider af Flåd, rører ved, skal slås itu, og
alle Trækar skal skylles i Vand. 13 Men når den, der
lider af Flåd, bliver ren for sit Flåd, skal han tælle
syv bage frem, fra den Dag han bliver ren, og så
tvætte sine Klæder og bade sit Legeme i rindende
Vand; så er han ren. 14 Og den ottende dag skal han
tage sig to Turtelduer eller Dueunger og komme hen
for HERRENs Åsyn ved Åbenbaringsteltets indgang
og give Præsten dem. 15 Så skal Præsten bringe
dem som Offer, den ene som Syndoffer, den anden
som Brændoffer, og således skal Præsten skaffe ham
Soning for HERRENs Åsyn for hans Flåd. 16 Når der
går Sæd fra en Mand, skal han bade hele sit Legeme
i Vand og være uren til Aften. 17 Enhver Klædning
og alt Læder, der er kommet Sæd på, skal tvættes i
Vand og være urent til Aften. 18 Og når en Mand har
Samleje med en Kvinde, skal de bade sig i Vand og
være urene til Aften. 19 Når en Kvinde har Flåd, idet
der flyder Blod fra hendes Blusel, da skal hendes
Urenhed vare syv Dage. Enhver, der rører ved hende,
skal være uren til Aften. 20 Alt, hvad hun ligger på
under sin månedlige Urenhed, skal være urent, og alt,
hvad hun sidder på, skal være urent. 21 Enhver, der
rører ved hendes Leje, skal tvætte sine Klæder og
bade sig i Vand og være uren til Aften; 22 og enhver,
der rører ved et Sæde, hun har siddet på, skal tvætte
sine Klæder og bade sig i Vand og være uren til Aften.
23 Og hvis nogen rører ved noget, der har ligget
på Lejet eller Sædet, hun har siddet på, skal han
være uren til Aften. 24 Dersom en Mand ligger ved
Siden af hende og hendes Urenhed kommer på ham,
skal han være uren i syv Dage, og ethvert Leje, han
ligger på, skal være urent. 25 Men når en Kvinde har
Blodflåd i længere Tid, uden for den Tid hun har sin
månedlige Urenhed, eller når Flåddet varer længere
end sædvanligt ved hendes månedlige Urenhed, så
skal hun, i al den Tid hendes urene Flåd varer, være
stillet, som i de Dage hun har sin månedlige Urenhed;
hun skal være uren; 26 ethvert Leje, hun ligger på,
så længe hendes Flåd varer, skal være som hendes
Leje under hendes månedlige Urenhed, og et hvert
Sæde, hun sidder på, skal være urent som under
hendes månedlige Urenhed; 27 enhver, der rører
derved, bliver uren og skal tvætte sine Klæder og
bade sig i Vand og være uren til Aften. 28 Men når
hun bliver ren for sit Flåd, skal hun tælle syv Dage
frem og så være ren. 29 På den ottende Dag skal

hun tage sig to Turtelduer eller Dueunger og bringe
dem til Præsten ved Åbenbaringsteltets Indgang. 30
Og Præsten skal ofre den ene som Syndoffer, den
anden som Brændoffer, og således skal Præsten
skaffe hende Soning for HERRENs Åsyn for hendes
Urenheds Flåd. 31 I skal advare Israeliterne for deres
Urenhed, for at de ikke skal dø i deres Urenhed, når
de gør min Bolig, som er i deres Midte, uren. 32 Det
er Loven om Mænd, der lider af Flåd, og fra hvem
der går Sæd, så de bliver urene derved, 33 og om
Kvinder, der lider af deres månedlige Urenhed, om
Mænd og Kvinder, der har Flåd, og om Mænd, der
ligger ved Siden af urene Kvinder.

16 HERREN talede til Moses, efter at Døden havde
ramt Arons to Sønner, da de trådte frem for
HERRENs Åsyn og døde, 2 og HERREN sagde til
Moses: Sig til din Broder Aron, at han ikke til enhver
Tid må gå ind i Helligdommen inden for Forhænget
foran Sonedækket på Arken, ellers skal han dø, thi
jeg kommer til Syne i Skyen over Sonedækket. 3 Kun
således må Aron komme ind i Helligdommen: Med
en ung Tyr til Syndoffer og en Væder til Brændoffer;
4 han skal iføre sig en hellig Linnedkjortel, bære
Linnedbenklæder over sin Blusel, omgjorde sig med
et Linnedbælte og binde et Linned Hovedklæde om
sit Hoved; det er hellige Klæder; og han skal bade
sit Legeme i Vand, før han ifører sig dem. 5 Af
Israeliternes Menighed skal han tage to Gedebukke
til Syndoffer og en Væder til Brændoffer. 6 Så skal
Aron ofre sin egen Syndoffertyr og skaffe sig og sit
Hus Soning. 7 Derefter skal han tage de to Bukke og
stille dem frem for HERRENs Åsyn ved Indgangen til
Åbenbaringsteltet. 8 Og Aron skal kaste Lod om de
to Bukke, et Lod for HERREN og et for Azazel; 9
og den Buk, der ved Loddet tilfalder HERREN, skal
Aron føre frem og ofre som Syndoffer; 10 men den
Buk, der ved Loddet tilfalder Azazel, skal fremstilles
levende for HERRENs Åsyn, for at man kan fuldbyrde
Soningen over den og sende den ud i Ørkenen til
Azazel. 11 Aron skal da føre sin egen Syndoffertyr
frem og skaffe sig og sit Hus Soning og slagte
sin egen Syndoffertyr. 12 Derpå skal han tage en
Pandefuld Gløder fra Alteret for HERRENs Åsyn og
to Håndfulde stødt, vellugtende Røgelse og bære det
inden for Forhænget. 13 Og han skal komme Røgelse
på Ilden for HERRENs Åsyn, så at Røgelsesskyen
skjuler Sonedækket oven over Vidnesbyrdet, for at
han ikke skal dø. 14 Så skal han tage noget af
Tyrens Blod og stænke det med sin Finger fortil på
Sonedækket, og foran Sonedækket skal han syv
Gange stænke noget af Blodet med sin Finger. 15
Derefter skal han slagte Folkets Syndofferbuk, bære
dens Blod inden for Forhænget og gøre med det
som med Tyrens Blod, stænke det på Sonedækket
og foran Sonedækket. 16 Således skal han skaffe
Helligdommen Soning for Israeliternes Urenhed og
deres Overtrædelser, alle deres Synder, og på samme
Måde skal han gøre med Åbenbaringsteltet, der har
sin Plads hos dem midt i deres, Urenhed. 17 Intet
Menneske må komme i Åbenbaringsteltet, når han
går ind for at skaffe Soning i Helligdommen, før
han går ud igen. Således skal han skaffe sig selv,
sit Hus og hele Israels Forsamling Soning. 18 Så
skal han gå ud til Alteret, som står for HERRENs
Åsyn, og skaffe det Soning; han skal tage noget af
Tyrens og Bukkens Blod og stryge det rundt om på
Alterets Horn, 19 og han skal syv Gange stænke
noget af Blodet derpå med sin Finger og således
rense det og hellige det for Israeliternes Urenheder.
20 Når han så er færdig med at skaffe Helligdommen,
Åbenbaringsteltet og Alteret Soning, skal han føre
den levende Buk frem. 21 Aron skal lægge begge sine
Hænder på Hovedet af den levende Buk og over den
bekende alle Israeliternes Misgerninger og alle deres
Overtrædelser, alle deres Synder, og lægge dem på
Bukkens Hoved og så sende den ud i Ørkenen ved en
Mand, der holdes rede dertil. 22 Bukken skal da bære
alle deres Misgerninger til et øde Land, og så skal
han slippe Bukken løs i Ørkenen. 23 Derpå skal Aron
gå ind i Åbenbaringsteltet, afføre sig Linnedklæderne,
som han tog på, da han gik ind i Helligdommen, og
lægge dem der; 24 så skal han bade sit Legeme i
Vand på et helligt Sted, iføre sig sine sædvanlige
Klæder og gå ud og ofre sit eget Brændoffer og
Folkets Brændoffer og således skaffe sig og Folket
Soning. 25 Og Syndofferets Fedt skal han bringe som
Røgoffer på Alteret. 26 Men den, som fører Bukken
ud til Azazel, skal tvætte sine Klæder og bade sit
Legeme i Vand; derefter må han komme ind i Lejren.
27 Men Syndoffertyren og Syndofferbukken, hvis Blod
blev båret ind for at skaffe Soning i Helligdommen,
skal man bringe uden for Lejren, og man skal brænde
deres Hud og deres Kød og Skarn. 28 Og den, der
brænder dem, skal tvætte sine Klæder og bade sit
Legeme; derefter må han komme ind i Lejren. 29 Det
skal være eder en evig gyldig Anordning. Den tiende
Dag i den syvende Måned skal I faste og afholde eder
fra alt Arbejde, både den indfødte og den fremmede,
der bor iblandt eder. 30 Thi den Dag skaffes der
eder Soning til eders Renselse; fra alle eders Synder
renses I for HERRENs Åsyn. 31 Det skal være eder

en fuldkommen Hviledag, og I skal faste: det skal
være en evig gyldig Anordning. 32 Præsten, som
salves og indsættes til at gøre Præstetjeneste i.
Stedet for sin Fader, skal skaffe Soning, han skal iføre
sig Linnedklæderne, de hellige Klæder, 33 og han skal
skaffe det Allerhelligste Soning; og Åbenbaringsteltet
og Alteret skal han skaffe Soning; og Præsterne og
alt Folkets Forsamling skal han skaffe Soning. 34 Det
skal være eder en evig gyldig Anordning, for at der
kan skaffes Israeliterne Soning for alle deres Synder
een Gang om Året. Og Aron gjorde som HERREN
bød Moses.

17 HERREN talede til Moses og sagde: 2 Tal til
Aron og hans Sønner og alle Israeliterne og sig
til dem: Dette har HERREN påbudt: 3 Om nogen af
Israels Hus slagter et Stykke Hornkvæg, et Får eller en
Ged i Lejren, eller han slagter dem uden for Lejren, 4
uden at bringe dem hen til Åbenbaringsteltets Indgang
for at bringe HERREN en Offergave foran HERRENs
Bolig, da skal dette tillegnes den Mand som Blodskyld;
han har udgydt Blod, og den Mand skal udryddes
af sit Folk. 5 Dette er anordnet, for at Israeliterne
skal bringe deres Slagtofre, som de slagter ude på
Marken, til HERREN, til Åbenbaringsteltets Indgang,
til Præsten, og ofre dem som Takofre til HERREN. 6
Præsten skal da sprænge Blodet på HERRENs Alter
ved Indgangen til Åbenbaringsteltet og bringe Fedtet
som Røgoffer, en liflig Duft for HERREN. 7 Og de må
ikke mere ofre deres Slagtofre til Bukketroldene, som
de boler med. Det skal være en evig gyldig Anordning
for dem fra Slægt til Slægt! 8 Og du skal sige til dem:
Om nogen af Israels Hus eller de fremmede, der bor
iblandt eder, ofrer et Brændoffer eller Slagtoffer 9 og
ikke bringer det hen til Åbenbaringsteltets Indgang for
at ofre det til HERREN, da skal den Mand udryddes
af sin Slægt. 10 Om nogen af Israels Hus eller af de
fremmede, der bor iblandt dem, nyder noget Blod, så
vender jeg mit Åsyn mod den, der nyder Blodet, og
udrydde1 ham af hans Folk. 11 Thi Kødets Sjæl er i
Blodet, og jeg har givet eder det til Brug på Alteret
til at skaffe eders Sjæle Soning; thi det er Blodet,
som skaffer Soning, fordi det er Sjælen. 12 Derfor har
jeg sagt til Israeliterne: Ingen af eder må nyde Blod;
heller ikke den fremmede, der bor iblandt eder, må
nyde Blod. 13 Om nogen af Israeliterne eller af de
fremmede, der bor iblandt dem, nedlægger et Stykke
Vildt eller en Fugl af den Slags, der må spises, da
skal han lade Blodet løbe ud og dække det med Jord.
14 Thi om alt Køds Sjæl gælder det, at dets Blod er
dets Sjæl; derfor har jeg sagt til Israeliterne: I må ikke
nyde Blodet af noget som helst Kød, thi alt Køds Sjæl
er dets Blod; enhver, der nyder det, skal udryddes. 15
Enhver, der spiser seldøde eller sønderrevne Dyr, det
være sig en indfødt eller en fremmed, skal tvætte sine
Klæder og bade sig i Vand og være uren til Aften; så
er han ren. 16 Men hvis han ikke tvætter sine Klæder
og bader sig, skal han undgælde for sin Brøde.

18 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 2
Tal til Israeliterne og sig til dem: Jeg er HERREN
eders Gud! 3 Som de handler i Ægypten, hvor I
opholdt eder, må I ikke handle, og som de handler i
Kana'ans Land, hvor jeg fører eder hen, må I ikke
handle; I må ikke vandre efter deres Anordninger. 4
Efter mine Lovbud skal I handle. og mine Anordninger
skal I holde, så I vandrer efter dem; jeg er HERREN
eders Gud! 5 I skal holde mine Anordninger og
Lovbud; det Menneske, der handler efter dem, skal
leve ved dem. Jeg er HERREN! 6 Ingen af eder
må komme sine kødelige Slægtninge nær, så han
blotter deres Blusel. Jeg er HERREN! 7 Din Faders
og din Moders Blusel må du ikke blotte; hun er din
Moder, du må ikke blotte hendes Blusel! 8 Din Faders
Hustrus Blusel må du ikke blotte, det er din Faders
Blusel. 9 Din Søsters Blusel, hvad enten hun er din
Faders eller din Moders Datter, hvad enten hun er
født i eller uden for Hjemmet, hendes Blusel må du
ikke blotte. 10 Din Sønnedatters eller Datterdatters
Blusel må du ikke blotte, det er din egen Blusel. 11
En Datter, din Faders Hustru har med din Fader hun
er din Søster hendes Blusel må du ikke blotte. 12 Din
Fasters Blusel må du ikke blotte, hun er din Faders
kødelige Slægtning. 13 Din Mosters Blusel må du
ikke blotte, hun er din Moders kødelige Slægtning.
14 Din Farbroders Blusel må du ikke blotte, du må
ikke komme hans Hustru nær, hun er din Faster. 15
Din Sønnekones Blusel må du ikke blotte, hun er din
Søns Hustru, du må ikke blotte hendes Blusel. 16
Din Broders Hustrus Blusel må du ikke blotte, det
er din Broders Blusel. 17 En Kvindes og hendes
Datters Blusel må du ikke blotte, heller ikke må du
ægte hendes Sønnedatter eller Datterdatter, så at
du blotter hendes Blusel; de er hendes kødelige
Slægtninge; det er grov Utugt. 18 Søster må du ikke
tage til Søsters Medhustru, så længe Søsteren lever,
så du blotter både den enes og den andens Blusel.
19 Du må ikke komme en Kvinde nær under hendes
månedlige Urenhed, så du blotter hendes Blusel. 20
Med din Næstes Hustru må du ikke have Samleje, så
du bliver uren ved hende. 21 Dit Afkom må du ikke
give hen til at ofres til Molok; du må ikke vanhellige

din Guds Navn. Jeg er HERREN! 22 Hos en Mand
må du ikke ligge, som man ligger hos en Kvinde;
det er en Vederstyggelighed. 23 Med intet som helst
Dyr må du have Omgang, så du bliver uren derved;
en Kvinde må ikke stille sig hen for et dyr til kønslig
Omgang; det er en Skændsel. 24 Gør eder ikke
urene med noget sådant, thi med alt sådant har de
Folkeslag, jeg driver bort foran eder, gjort sig urene.
25 Derved blev Landet urent, og jeg straffede det for
dets Brøde, og Landet udspyede sine Indbyggere.
26 Hold derfor mine Anordninger og Lovbud og øv
ikke nogen af disse Vederstyggeligheder, det gælder
både den indfødte og den fremmede, der bor iblandt
eder 27 thi alle disse Vederstyggeligheder øvede
Indbyggerne, som var der før eder, og Landet blev
urent 28 for at ikke Landet skal udspy eder, når I gør
det urent, ligesom det udspyede det Folk, som var
der før eder. 29 Thi enhver, som øver nogen af alle
disse Vederstyggeligheder, de, der øver dem, skal
udryddes af deres Folk. 30 Så hold mine Forskrifter,
så I ikke øver nogen af de vederstyggelige Skikke,
som øvedes før eders Tid, at I ikke skal gøre eder
urene ved dem. Jeg er HERREN eders Gud!

19 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Tal til hele Israeliternes Menighed og sig til
dem: I skal være hellige, thi jeg HERREN eders Gud
er hellig! 3 I skal frygte hver sin Moder og sin Fader,
og mine Sabbater skal I holde. Jeg er HERREN
eders Gud! 4 Vend eder ikke til Afguderne og gør
eder ikke støbte Gudebilleder! Jeg er HERREN eders
Gud! 5 Når I ofrer Takoffer til HERREN, skal I ofre
det således, at I kan vinde Guds Velbehag. 6 Den
Dag, I ofrer det, og Dagen efter må det spises, men
hvad der levnes til den tredje Dag, skal opbrændes; 7
spises det den tredje Dag, er det at regne for råddent
Kød og vinder ikke Guds Velbehag; 8 den, der spiser
deraf, skal undgælde for sin Brøde, thi han vanhelliger
det, som var helliget HERREN, og det Menneske
skal udryddes af sin Slægt. 9 Når I høster eders
Lands Høst, må du ikke høste helt hen til Kanten af
din Mark, ej heller må du sanke Efterslætten efter
din Høst. 10 Heller ikke må du bolde Efterhøst eller
sanke de nedfaldne Bær i din Vingård; til den fattige
og den fremmede skal du lade det blive tilbage. Jeg
er HERREN eders Gud! 11 I må ikke stjæle, I må
ikke lyve, I må ikke bedrage hverandre. 12 I må
ikke sværge falsk ved mit Navn, så du vanhelliger
din Guds Navn. Jeg er HERREN! 13 Du må intet
aftvinge din Næste, du må intet røve; Daglejerens
Løn må ikke blive hos dig Natten over. 14 Du må
ikke forbande den døve eller lægge Stød for den
blindes Fod, du skal frygte din Gud. Jeg er HERREN!
15 I må ikke øve Uret, når I holder Rettergang; du
må ikke begunstige den ringe, ej heller tage Parti
for den store, men du skal dømme din Næste med
Retfærdighed. 16 Du må ikke gå rundt og bagvaske
din Landsmand eller stå din Næste efter Livet. Jeg er
HERREN! 17 Du må ikke bære Nag til din Broder i dit
Hjerte, men du skal tale din Næste til Rette, at du
ikke skal pådrage dig Synd for hans Skyld. 18 Du
må ikke hævne dig eller gemme på Vrede mod dit
Folks Børn, du skal elske din Næste som dig selv.
Jeg er HERREN! 19 Hold mine Anordninger! Du må
ikke lade to Slags Kvæg parre sig med hinanden; du
må ikke så to Slags Sæd i din Mark; og du må ikke
bære Klæder, der er vævede af to Slags Garn. 20 Når
en Mand har Samleje med en Kvinde, og det er en
Trælkvinde, en anden Mands Medhustru, som ikke er
løskøbt eller frigivet, så skal Afstraffelse finde Sted;
dog skal de ikke lide Døden, thi hun var ikke frigivet.
21 Og han skal bringe sit Skyldoffer for HERREN
til Åbenbaringsteltets Indgang, en Skyldoffervæder,
22 og Præsten skal med Skyldoffervæderen skaffe
ham Soning for HERRENs Åsyn for den Synd, han
har begået, så han finder Tilgivelse for den Synd,
han har begået. 23 Når I kommer ind i Landet og
planter alskens Frugttræer, skal I lade deres Forhud,
den første Frugt, urørt; i tre År skal de være eder
uomskårne og må ikke spises; 24 det fjerde År skal al
deres Frugt under Høstjubel helliges HERREN; 25
først det femte År må I spise deres Frugt, for at I kan
få så meget større Udbytte deraf. Jeg er HERREN
eders Gud! 26 I må ikke spise noget med Blodet i.
I må ikke give eder af med at tage Varsler og øve
Trolddom. 27 I må ikke runde Håret på Tindingerne;
og du må ikke studse dit Skæg; 28 I må ikke gøre
Indsnit i eders Legeme for de dødes Skyld eller
indridse Tegn på eder. Jeg er HERREN! 29 Du må
ikke vanhellige din Datter ved at lade hende bedrive
Hor, for at ikke Landet skal forfalde til Horeri og fyldes
med Utugt. 30 Mine Sabbater skal I bolde, og min
Helligdom skal I frygte. Jeg er HERREN! 31 Henvend
eder ikke til Genfærd og Sandsigerånder; søg dem
ikke, så I gør eder urene ved dem. Jeg er HERREN
eders Gud! 32 Du skal rejse dig for de grå Hår og ære
Oldingen, og du skal frygte din Gud. Jeg er HERREN!
33 Når en fremmed bor hos dig i eders Land, må
I ikke lade ham lide Overlast; 34 som en af eders
egne skal I regne den fremmede, der bor hos eder,
og du1 skal elske ham som dig selv, thi I var selv
fremmede i Ægypten. Jeg et HERREN eders Guld!

35 Når I holder Rettergang, må I ikke øve Uret ved
Længdemål, Vægt eller Rummål; 36 Vægtskåle, der
vejer rigtigt, Lodder, der holder Vægt, Efa og Hin,
der holder Mål, skal I have. Jeg er HERREN eders
Gud, som førte eder ud af Ægypten! 37 Hold alle
mine Anordninger og Lovbud og gør efter dem. Jeg
er HERREN!

20 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Sig til Israeliterne: Om nogen af Israeliterne
eller de fremmede, der bor hos Israel, giver sit Afkom
hen til Molok, da skal han lide Døden; Landets
Indbyggere skal stene ham, 3 og jeg vender selv mit
Åsyn imod den Mand og udrydder ham af hans Folk,
fordi han gav sit Afkom hen til Molok for at gøre min
Helligdom uren og vanhellige mit hellige Navn; 4 og
ser end Landets Indbyggere igennem Fingre med
den Mand, når han giver sit Afkom hen til Molok, og
undlader at dræbe ham, 5 så vender jeg dog selv mit
Åsyn imod den Mand og hans Slægt og udrydder
ham og alle dem, der følger i hans Spor og boler
med Molok, af deres Folk. 6 Det Menneske, som
henvender sig til Genfærd eller Sandsigerånder og
boler med dem, mod det Menneske vil jeg vende
mit Åsyn og udrydde ham af hans Folk. 7 Helliger
eder og vær hellige; thi jeg er HERREN eders Gud!
8 Hold mine Anordninger og gør efter dem. Jeg er
HERREN, som helliger eder! 9 Thi enhver, som
forbander sin Fader og sin Moder, skal lide Døden;
han har forbandet sin Fader og sin Moder, derfor
hviler der Blodskyld på ham. 10 Om nogen bedriver
Hor med en anden Mands Hustru, om nogen bedriver
Hor med sin Næstes Hustru, da skal de lide Døden,
Horkarlen såvel som Horkvinden. 11 Om nogen har
Samleje med sin Faders Hustru, har han blottet sin
Faders Blusel; de skal begge lide Døden, der hviler
Blodskyld på dem. 12 Om nogen har Samleje med
sin Sønnekone, skal de begge lide Døden; de har
øvet Skændselsdåd, der hviler Blodskyld på dem.
13 Om nogen ligger hos en Mand, på samme Måde
som man ligger hos en Kvinde, da har de begge
øvet en Vederstyggelighed; de skal lide Døden, der
hviler Blodskyld på dem. 14 Om nogen ægter en
Kvinde og hendes Moder, er det grov Utugt: man
skal brænde både ham og begge Kvinderne; der må
ikke findes grov Utugt iblandt eder. 15 Om nogen
har Omgang med et Dyr, skal han lide Døden, og
Dyret skal I slå ihjel. 16 Om en Kvinde kommer noget
Dyr nær for at have kønslig Omgang med det, da
skal du ihjelslå både Kvinden og Dyret; de skal lide
Døden, der hviler Blodskyld på dem. 17 Om en Mand
tager sin Søster, sin Faders eller sin Moders Datter, til
Ægte, så han ser hendes Blusel, og hun hans, da er
det en skammelig Gerning; de skal udryddes i deres
Landsmænds Påsyn; han har blottet sin Søsters
Blusel, han skal undgælde for sin Brøde. 18 Om en
Mand har Samleje med en Kvinde under hendes
månedlige Svaghed og blotter hendes Blusel, idet
han afdækker hendes Kilde, og hun afdækker sit
Blods Kilde, da skal de begge udryddes af deres
Folk. 19 Du må ikke blotte din Mosters og din Fasters
Blusel, thi den, der gør det, afdækker sin kødelige
Slægtnings Blusel; de skal undgælde for deres Brøde.
20 Om nogen har Samleje med sin Farbroders Hustru,
da har han blottet sin Farbroders Blusel, de skal
undgælde for deres Synd og dø barnløse. 21 Om
nogen tager sin Broders Hustru til Ægte, da er det en
uren Gerning; han har blottet sin Broders Blusel; de
skal blive barnløse. 22 Hold alle mine Anordninger og
Lovbud og gør efter dem, at ikke Landet, jeg føler
eder ind at bo i, skal udspy eder. 23 Følg ikke det
Folks Skikke, som jeg driver bort foran eder, thi de
har øvet alt dette; derfor væmmedes jeg ved dem
24 og sagde til eder: I skal få deres Land i Eje; jeg
giver eder det i Eje, et Land, der flyder med Mælk og
Honning. Jeg er HERREN eders Gud, som har udskilt
eder fra alle andre Folkeslag. 25 I skal skelne mellem
rene og urene Dyr og mellem urene og rene Fugle for
ikke at gøre eder selv til en Vederstyggelighed ved de
Dyr og de Fugle og alt, hvad der rører sig på Jorden,
alt, hvad jeg har udskilt for eder og erklæret for urent.
26 Og I skal være mig hellige, thi jeg HERREN er
hellig, og jeg har udskilt eder fra alle andre Folkeslag
til at høre mig til. 27 Når der i en Mand eller Kvinde er
en Genfærdsånd eller en Sandsigerånd, skal de lide
Døden; de skal stenes, der hviler Blodskyld på dem.

21 Og HERREN sagde til Moses: Tal til Præsterne,
Arons Sønner, og sig til dem: Præsten må ikke
gøre sig uren ved Lig blandt sin Slægt, 2 medmindre
det er hans nærmeste kødelige Slægtninge, hans
Moder eller Fader, hans Søn eller Datter, hans Broder
3 eller Søster, for så vidt hun var Jomfru og endnu
hørte til hans Familie og ikke var gift; i så Fald må han
gøre sig uren ved hende; 4 men han må ikke gøre
sig uren ved hende, når hun var gift med en Mand af
hans Slægt, og således pådrage sig Vanhelligelse. 5
De må ikke klippe sig en skaldet Plet på deres Hoved,
ikke studse deres Skæg eller gøre Indsnit i deres
Legeme. 6 Hellige skal de være for deres Gud og må
ikke vanhellige deres Guds Navn, thi de frembærer
HERRENs Ildofre, deres Guds Spise; derfor skal de

være hellige. 7 En Horkvinde og en skændet Kvinde
må de ikke ægte; heller ikke en Kvinde, der er forstødt
af sin Mand, må de ægte; thi han er helliget sin Gud.
8 Du skal regne ham for hellig, thi han frembærer din
Guds Spise; han skal være dig hellig, thi hellig er jeg
HERREN, som helliger dem. 9 Når en Præstedatter
vanhelliger sig ved at bedrive Hor, da vanhelliger hun
sin Fader; hun skal brændes på Bål, 10 Den Præst,
der er den ypperste blandt sine Brødre, han, over hvis
Hoved Salveolien udgydes, og som indsættes ved at
iføres Klæderne, må hverken lade sit Hovedhår vokse
frit eller sønderrive sine Klæder. 11 Han må ikke gå
hen til noget som helst Lig, end ikke ved sin Fader
eller Moder må han gøre sig uren. 12 Han må ikke
forlade Helligdommen for ikke at vanhellige sin Guds
Helligdom, thi hans Guds Salveolies Vielse er på
ham; jeg er HERREN! 13 Han skal ægte en Kvinde,
der er Jomfru; 14 en Enke, en forstødt, en skændet,
en Horkvinde må han ikke ægte, kun en Jomfru af
sin Slægt må han tage til Hustru, 15 for at han ikke
skal vanhellige sit Afkom blandt sin Slægt; thi jeg
er HERREN, som helliger ham. 16 HERREN talede
fremdeles til Moses og sagde: 17 Tal til Aron og sig:
Ingen af dit Afkom i de kommende Slægter, som har
en Legemsfejl, må træde frem for at frembære sin
Guds Spise, 18 det må ingen, som har en Legemsfejl,
hverken en blind eller en halt eller en med vansiret
Ansigt eller for lang en Legemsdel 19 eller med Brud
på Ben eller Arm 20 eller en pukkelrygget eller en med
Tæring eller en, der har Pletter i Øjnene eller lider af
Skab eller Ringorm eller har svulne Testikler. 21 Af
Præsten Arons Efterkommere må ingen, som har en
Legemsfejl, nærme sig for at frembære HERRENs
Ildofre; han har en Legemsfejl, han må ikke nærme
sig for at frembære sin Guds Spise. 22 Han må vel
spise sin Guds Spise, både det, som er højhelligt, og
det, som er helligt, 23 men til Forhænget må han ikke
komme, og Alteret må han ikke nærme sig, thi han
har en Legemsfejl og må ikke vanhellige mine hellige
Ting; thi jeg er HERREN, som helliger dem. 24 Og
Moses talte således til Aron og hans Sønner og alle
Israeliterne.

22 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Sig til Aron og hans Sønner, at de skal
behandle Israeliternes Helliggaver, som de helliger
mig, med Erefrygt, for at de ikke skal vanhellige mit
hellige Navn. Jeg er HERREN! 3 Sig til dem: Enhver
af alle eders Efterkommere, som i de kommende
Slægter i uren Tilstand kommer de Helliggaver nær,
Israeliterne helliger HERREN, det Menneske skal
udryddes fra mit Åsyn. Jeg er HERREN! 4 Ingen af
Arons Efterkommere, der er spedalsk eller lider af
Flåd, må spise noget af Helliggaverne, før han bliver
ren; den, der rører ved en, som er uren ved Lig, eller
den, fra hvem der går Sæd, 5 eller den, der rører
ved noget Slags Kryb, ved hvilket man bliver uren,
eller ved et Menneske, ved hvem man bliver uren,
af hvad Art hans Urenhed være kan, 6 enhver, der
rører ved noget sådant, skal være uren til Aften og
må ikke spise af Helliggaverne, før han har badet sit
Legeme i Vand. 7 Når Solen går ned, er han ren,
og derefter må han spise af Helliggaverne, thi de er
hans Mad. 8 Selvdøde og sønderrevne Dyr må han
ikke spise for ikke at gøre sig uren derved. Jeg er
HERREN! 9 De skal overholde mine Forskrifter, at
de ikke skal pådrage sig Synd og dø derfor, fordi
de vanhelliger det. Jeg er HERREN, som helliger
dem. 10 Ingen Lægmand må spise af det hellige;
hverken den indvandrede hos Præsten eller hans
Daglejer må spise af det hellige. 11 Men når en
Præst for sine Penge køber sig en Træl, da må
denne spise deraf, og ligeledes må hans hjemmefødte
Trælle spise af hans Mad. 12 Når en Præstedatter
ægter en Lægmand, må hun ikke spise af de ydede
Helliggaver; 13 men når en Præstedatter bliver Enke
eller forstødes uden at have Børn og vender tilbage til
sin Faders Hus og er der som i sine unge År, da må
hun spise af sin Faders Mad. Men ingen Lægmand
må spise deraf. 14 Når nogen af Vanvare kommer
til at spise af det hellige, skal han erstatte Præsten
det hellige med Tillæg af en Femtedel. 15 Præsterne
må ikke vanhellige de Helliggaver, Israeliterne yder
HERREN, 16 og således bringe Brøde og Skyld
over dem, når de spiser deres Helliggaver; thi jeg
er HERREN, som helliger dem. 17 HERREN talede
fremdeles til Moses og sagde: 18 Tal til Aron og hans
Sønner og alle Israeliterne og sig til dem: Om nogen
af Israels Hus eller af de fremmede i Israel bringer sin
Offergave, hvad enten det er deres Løfteoffer eller
Frivilligoffer, de bringer HERREN som Brændoffer, 19
så skal I bringe dem således, at I kan vinde Guds
Velbehag, et lydefrit Handyr af Hornkvæget, Fårene
eller Gederne; 20 I må ikke ofre noget Dyr, der har
en Legemsfejl, thi derved vinder I ikke eders Guds
Velbehag. 21 Når nogen bringer HERREN et Takoffer
af Hornkvæget eller Småkvæget enten for at indfri
et Løfte eller som Frivilligoffer, da skal det være et
lydefrit Dyr, for at det kan vinde Guds Velbehag; det
må ingen som helst Legemsfejl have; 22 et blindt
Dyr eller et Dyr med Brud på Lemmerne eller et
såret Dyr eller et Dyr, der lider af Bylder, Skab eller

Ringorm, sådanne Dyr må I ikke bringe HERREN,
og I må ikke lægge noget Ildoffer af den Slags på
Alteret for HERREN. 23 Et Stykke Hornkvæg eller
Småkvæg med en for lang eller forkrøblet Legemsdel
kan du bruge som Frivillig offer, men som Løfteoffer
vinder det ikke Guds Velbehag. 24 Dyr med udklemte,
knuste, afrevne eller bortskårne Testikler må I ikke
bringe HERREN; således må I ikke bære eder ad
i eders Land. 25 Heller ikke må I af en Udlænding
købe den Slags Dyr og ofre dem som eders Guds
Spise, thi de har en Lyde, de har en Legemsfejl; ved
dem vinder I ikke Guds Velbehag. 26 HERREN talede
fremdeles til Moses og sagde: 27 Når der fødes et
Stykke Hornkvæg, et Får eller en Ged, skal de blive
syv Dage hos Moderen; men fra den ottende Dag
er de skikkede til at vinde HERRENs Velbehag som
Ildoffergave til HERREN. 28 I må ikke slagte et Stykke
Hornkvæg eller Småkvæg samme Dag som dets
Afkom. 29 Når I ofrer et Lovprisningsoffer til HERREN,
skal I ofre det således, at det kan vinde eder Guds
Velbehag. 30 Det skal spises samme Dag, I må intet
levne deraf til næste Morgen. Jeg er HERREN! 31
I skal holde mine Bud og handle efter dem. Jeg er
HERREN! 32 I må ikke vanhellige mit hellige Navn,
for at jeg må blive helliget blandt Israeliterne. Jeg er
HERREN, som helliger eder, 33 som førte eder ud af
Ægypten for at være eders Gud. Jeg er HERREN!

23 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Tal til Israeliterne og sig til dem: Hvad
angår HERRENs Festtider, hvilke I skal udråbe som
Højtidsstævner, da er mine Festtider følgende: 3 I seks
Dage skal der arbejdes, men den syvende Dag skal
være en fuldkommen Hviledag med Højtidsstævne; I
må intet Arbejde gøre, det er Sabbat for HERREN,
overalt hvor I bor. 4 Følgende er HERRENs Festtider
med Højtidsstævner, som I skal udråbe, hver til sin
Tid: 5 På den fjortende Dag i den første Måned
ved Aftenstid er det Påske for HERREN. 6 På den
femtende Dag i samme Måned er det de usyrede
Brøds Højtid for HERREN; i syv Dage skal I spise
usyret Brød. 7 På den første Dag skal I bolde
Højtidsstævne, I må intet Arbejde gøre. 8 I skal bringe
HERREN Ildoffer i syv Dage. På den syvende Dag
skal der holdes Højtidsstævne, I må intet Arbejde
gøre. 9 HERREN talede fremdeles til Moses og
sagde: 10 Tal til Israeliterne og sig til dem: Når I
kommer til det Land, jeg vil give eder, og høster
dets Høst, skal I bringe Præsten Førstegrødeneget
af eders Høst. 11 Han skal udføre Svingningen
med Neget for HERRENs Åsyn for at vinde eder
Guds Velbehag; Dagen efter Sabbaten skal Præsten
udføre Svingningen dermed. 12 Og på den Dag I
udfører Svingningen med Neget, skal I ofre et lydefrit,
årgammelt Lam som Brændoffer til HERREN, 13 og
der skal høre to Tiendedele Eta fint Hvedemel, rørt i
Olie, dertil som Afgrødeoffer, et Ildoffer for HERREN
til en liflig Duft, og ligeledes en Fjerdedel Hin Vin som
Drikoffer. 14 Brød, ristede Aks eller nyhøstet Horn må
I ikke spise før denne Dag, før I har frembåret eders
Guds Offergave. Det skal være eder en evig gyldig
Anordning fra Slægt til Slægt, overalt hvor I bor. 15
Så skal I fra Dagen efter Sabbaten, fra den dag I
bringer Svingningsneget, tælle syv Uger frem - det
skal være hele Uger - 16 til Dagen efter den syvende
Sabbat, I skal tælle halvtredsinds tyve bage frem;
da skal I frembære et nyt Afgrødeoffer for HERREN.
17 Fra eders Boliger skal I bringe Svingningsbrød,
to Brød, som skal laves af to Tiendedele Efa fint
Hvedemel og bages syrede, en Førstegrødegave til
HERREN. 18 Og foruden Brødet skal I bringe syv
lydefri, årgamle Lam, en ung Tyr og to Vædre, de
skal være til Brændoffer for HERREN med tilhørende
Afgrødeoffer og Drikoffer, et Ildoffer for HERREN
til en liflig Duft. 19 Og I skal ofre en Gedebuk
som Syndoffer og to årgamle Lam som Takoffer.
20 Og Præsten skal udføre Svingningen med dem,
med de to Lam, for HERRENs Åsyn sammen med
Førstegrødebrødet, de skal være HERREN helligede
og tilfalde Præsten. 21 På denne Dag skal I udråbe
og holde et Højtidsstævne; I må intet Arbejde gøre.
Det skal være eder en evig gyldig Anordning, overalt
hvor I bor, fra Slægt til Slægt. 22 Når I høster eders
Lands Høst, må du ikke høste helt hen til Kanten af
din Mark, ej heller må du sanke Efterslætten efter
din Høst; til den fattige og den fremmede skal du
lade det blive tilbage. Jeg er HERREN eders Gud! 23
HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 24 Tal
til Israeliterne og sig: Den første dag i den syvende
Måned skal I holde Hviledag med Hornblæsning til
Ihukommelse og med Højtidsstævne; 25 I må intet
Arbejde gøre, og I skal bringe HERREN Ildofre. 26
HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 27
På den tiende Dag i samme syvende Måned falder
Forsoningsdagen; da skal I holde Højtidsstævne,
faste og bringe HERREN Ildofre; 28 I må intet Arbejde
gøre på denne Dag, thi det er Forsoningsdagen,
den skal skaffe eder Soning for HERREN eders
Guds Åsyn. 29 Thi enhver, som ikke faster på denne
Dag, skal udryddes af sin Slægt; 30 og enhver, der
gør noget som helst Arbejde på denne Dag, det
Menneske vil jeg udslette af hans Folk. 31 I må intet

Arbejde gøre. Det skal være eder en evig Anordning
fra Slægt til Slægt, overalt hvor I bor. 32 Den skal
være eder en fuldkommen Hviledag, og I skal faste;
på den niende Dag i Måneden om Aftenen, fra denne
Aften til næste Aften skal I holde eders Hviledag. 33
HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 34 Tal
til Israeliterne og sig: Den femtende Dag i samme
syvende Måned skal Løvhyttefesten fejres, den skal
fejres i syv Dage for HERREN. 35 På den første Dag
skal der holdes Højtidsstævne, I må intet Arbejde
gøre. 36 Syv dage skal I bringe HERREN Ildofre; og
på den ottende Dag skal I holde Højtidsstævne og
bringe HERREN Ildofre; det er festlig Samling, I må
intet Arbejde gøre. 37 Det er HERRENs Festtider,
hvilke I skal udråbe som Højtids stævner, ved hvilke
der skal bringes HERREN Ildofre, Brændofre og
Afgrødeofre, Slagtofre og drikofre, hver Dag de for
den bestemte Ofre, 38 foruden HERRENs Sabbater
og foruden eders Gaver og alle eders Løfteofre og
alle eders Frivilligofre, som I giver HERREN. 39 Men
den femtende Dag i den syvende Måned, når I har
indsamlet Landets Afgrøde, skal I fejre HERRENs
Højtid, og den skal fejres i syv Dage. På den første
Dag skal der holdes Hviledag, og på den ottende dag
skal der holdes Hviledag. 40 Den første Dag skal I
tage eder smukke Træfrugter, Palmegrene og Kviste
af Løvtræer og Vidjer fra Bækkene og i syv Dage
være glade for HEREN eders Guds Åsyn. 41 I skal
fejre den som en Højtid for HEREN syv Dage om
Året; det skal være eder en evig gyldig Anordning fra
Slægt til Slægt; i den syvende Måned skal I fejre den.
42 I skal bo i Løvhytter i syv Dage, alle indfødte i Israel
skal bo i Løvhytter, 43 for at eders Efterkommere
kan vide, at jeg lod Israeliterne bo i Løvhytter, da jeg
førte dem ud af Ægypten. Jeg er HEREN eders
Gud! 44 Og Moses kundgjorde Israeliterne HERRENs
Festtider.

24 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Byd Israeliterne at skaffe dig ren Olivenolie af
knuste Frugter til Lysestagen, så Lamperne daglig kan
sættes på. 3 I Åbenbaringsteltet uden for Forhænget
foran Vidnesbyrdet skal Aron gøre den i Stand, så
den bestandig kan brænde fra Aften til Morgen for
HERRENs Åsyn. Det skal være eder en evig gyldig
Anordning fra Slægt til Slægt; 4 på Guldlysestagen
skal han holde Lamperne i Orden for HERRENs
Åsyn, så de kan brænde bestandig. 5 Du skal tage
fint Hvedemel og bage tolv Kager, to Tiendedele
Efa til hver Kage, 6 og lægge dem i to Rækker,
seks i hver Række, på Guldbordet for HERRENs
Åsyn; 7 på hver Række skal du lægge ren Røgelse,
og den skal være Brødenes Offerdel, et Ildoffer for
HERREN. 8 Han skal bestandig hver Sabbatsdag
lægge dem frem for HERRENs Åsyn; det skal være
Israeliterne en evig Pagtspligt. 9 De skal tilfalde Aron
og hans Sønner, som skal spise dem på et helligt
Sted, thi de er højhellige; ham tilfalder de som en
evig, retmæssig Del af HERRENs Ildofre. 10 En
israelitisk Kvindes Søn, hvis Fader var Ægypter, gik
ud blandt Israeliterne. Da opstod der Strid i Lejren
mellem den israelitiske Kvindes Søn og en Israelit, 11
og den israelitiske Kvindes Søn forbandede Navnet
og bespottede det. Da førte man ham til Moses.
Hans Moder hed Sjelomit, en Datter af Dibri af Dans
Stamme. 12 Og de satte ham i Varetægt for at få en
Kendelse af HERRENs Mund. 13 Og HERREN talede
til Moses og sagde: 14 Før Spotteren uden for Lejren.
og alle de, der hørte det, skal lægge deres Hænder
på hans Hoved, og derefter skal hele Menigheden
stene ham. 15 Og du skal tale til Israeliterne og sige:
Når nogen bespotter sin Gud, skal han undgælde
for sin Synd; 16 og den, der forbander HERRENs
Navn, skal lide Døden; hele Menigheden skal stene
ham; en fremmed såvel som en indfødt skal lide
Døden når han forbander Navnet. 17 Når nogen slår
et Menneske ihjel, skal han lide Døden. 18 Den, der
slår et Stykke Kvæg ihjel, skal erstatte det et levende
Dyr for et levende Dyr. 19 Når nogen tilføjer sin Næste
Legemsskade, skal der handles med ham, som han
har handlet, 20 Brud for Brud, Øje for Øje, Tand
for Tand; samme Skade, han tilføjer en anden, skal
tilføjes ham selv. 21 Den, der slår et Stykke Kvæg
ihjel, skal erstatte det; men den, der slår et Menneske
ihjel, skal lide Døden. 22 En og samme Ret skal
gælde for eder; for den fremmede såvel som for den
indfødte; thi jeg er HEREN eders Gud! 23 Og Moses
sagde det til Israeliterne, og de førte Spotteren uden
for Lejren og stenede ham; Israeliterne gjorde som
HEREN havde pålagt Moses.

25 Og HEREN talede til Moses på Sinaj Bjerg
og sagde: 2 Tal til Israeliterne og sig til dem:
Når I kommer til det Land, jeg vil give eder, skal
Landet holde Sabbatshvile for. HEREN. 3 Seks År
skal du beså din Mark, og seks År skal du beskære
din Vingård og indsamle Landets Afgrøde; 4 men
i det syvende År skal Landet have en fuldkommen
Sabbatshvile, en Sabbat for HEREN; din Mark må
du ikke beså, og din Vingård må du ikke beskære.
5 Det selvgroede efter din Høst må du ikke høste,
og Druerne på de ubeskårne Vinstokke må du ikke

plukke; det skal være et Sabbatsår for Landet. 6
Hvad der gror af sig selv, medens Landet holder
Sabbat, skal tjene eder til Føde, dig selv, din Træl og
din Trælkvinde, din Daglejer og den indvandrede hos
dig, dem, der bor som fremmede hos dig; 7 dit Kvæg
og de vilde Dyr i dit Land skal hele Afgrøden tjene til
Føde. 8 Og du skal tælle dig syv Årsabbater frem, syv
Gange syv År, så de syv Årsabbater udgør et Tidsrum
af ni og fyrretyve År. 9 Så skal du lade Alarmhornet
lyde rundt om på den tiende Dag i den syvende
Måned; på Forsoningsdagen skal I lade Hornet lyde
rundt om i hele eders Land. 10 Og I skal hellige det
halvtredsindstyvende År og udråbe Frigivelse i Landet
for alle Indbyggerne; et Jubelår skal det være eder;
enhver af eder skal vende tilbage til sin Ejendom, og
enhver af eder skal vende tilbage til sin Slægt; 11
et Jubelår skal dette År, det halvtredsindstyvende,
være eder; I må ikke så og ikke høste, hvad der gror
af sig selv i det, eller plukke Druer af de ubeskårne
Vinstokke; 12 thi det er et Jubelår, helligt skal det
være eder; I skal spise, hvad Marken bærer af sig
selv. 13 I Jubelåret skal enhver af eder vende tilbage
til sin Ejendom. 14 Når du sælger din Næste noget
eller køber noget af ham, må I ikke forurette hinanden.
15 Når du køber noget af din Næste, skal der regnes
med Årene siden sidste Jubelår; når han sælger dig
noget, skal der regnes med Afgrøderne indtil næste
Jubelår. 16 Jo flere År der er tilbage, des højere
må du sætte Prisen, jo færre, des lavere, thi hvad
han sælger dig, er et vist Antal Afgrøder. 17 Ingen
af eder må forurette sin Næste; du skal frygte din
Gud, thi jeg er HERREN din Gud! 18 I skal gøre
efter mine Anordninger og holde mine Lovbud, så
I gør efter dem; så skal I bo trygt i Landet, 19 og
Landet skal give sin Frugt, så I kan spise eder mætte
og bo trygt deri. 20 Men når I siger: "Hvad skal vi
da spise i det syvende År, når vi hverken sår eller
indsamler vor Afgrøde?" 21 så vil jeg opbyde min
Velsignelse til Bedste for eder i det sjette År, så det
bærer Afgrøde for de tre År; 22 i det ottende År
skal I så, men I skal leve af gammelt Korn af den
sidste Afgrøde indtil det niende År; indtil dets Afgrøde
kommer, skal I leve af gammelt Korn. 23 Jorden i
Landet må I ikke sælge uigenkaldeligt; thi mig tilhører
Landet, I er kun fremmede og indvandrede hos mig;
24 overalt i det Land, I får i Eje, skal I sørge for, at
Jorden kan indløses. 25 Når din Broder kommer i
Trang, så han må sælge noget af sin Ejendom, skal
hans nærmeste Slægtning melde sig som Løser for
ham og indløse, hvad hans Broder har solgt. 26 Hvis
en ingen Løser har, men selv bliver i Stand til at
skaffe den fornødne Løsesum, 27 skal han udregne,
hvor mange År der er gået siden Salget, og kun
tilbagebetale Manden der købte det, for den Tid, der
er tilbage, og derpå igen overtage sin Ejendom. 28 Er
han derimod ikke i Stand til at skaffe den fornødne
Sum til Tilbagebetalingen, så skal det, han har solgt,
blive i Køberens Eje til Jubelåret; men i Jubelåret
bliver det frit, så han atter kan overtage sin Ejendom.
29 Når en Mand sælger et Beboelseshus i en By
med Mure om, gælder hans Indløsningsret kun et
fuldt År efter Salget; hans Indløsningsret gælder et
År. 30 Hvis derfor Indløsning ikke har fundet Sted,
før et fuldt År er omme, går Huset i Byen med
Mure om uigenkaldeligt over i Køberens og hans
Efterkommeres Eje; det bliver ikke frit i Jubelåret.
31 Derimod henregnes Huse i Landsbyer, der ikke
er omgivne af Mure, til Marklandet; for dem gælder
Indløsningsretten, og i Jubelåret bliver de fri. 32
Men med Hensyn til Leviternes Byer, Husene i de
Byer, der tilhører dem, da gælder der en ubegrænset
Indløsningsret for Leviterne; 33 og når en af Leviterne
ikke gør sin Indløsningsret gældende, bliver Huset,
han solgte, i de Byer, der tilhører dem, frit i Jubelåret,
thi Husene i Leviternes Byer er deres Ejendom blandt
Israeliterne. 34 Heller ikke må Græsmarkerne, der
hører til deres Byer, sælges, thi de tilhører dem som
evigt Eje. 35 Når din Broder i dit Nabolag kommer i
Trang og ikke kan bjærge Livet, skal du holde ham
oppe; som fremmed og indvandret skal han leve hos
dig. 36 Du må ikke tage Rente eller Opgæld af ham,
men du skal frygte din Gud og lade din Broder leve
hos dig; 37 du må ikke låne ham Penge mod Renter
eller give ham af din Føde mod Opgæld. 38 Jeg er
HERREN eders Gud, som førte eder ud af Ægypten
for at give eder Kana'ans Land, for at være eders
Gud. 39 Når din Broder i dit Nabolag kommer i Trang
og han må sælge sig selv til dig, må du ikke lade ham
arbejde som Træl, 40 men han skal være hos dig som
Daglejer eller indvandret; han skal arbejde hos dig til
Jubelåret. 41 Da skal han gives fri sammen med sine
Børn og vende tilbage til sin Slægt og sine Fædres
Ejendom, 42 thi mine Trælle er de, som jeg førte ud
af Ægypten; de må ikke sælges, som man sælger
Trælle. 43 Du må ikke bruge din Magt over ham med
Hårdhed; du skal flygte din Gud. 44 Men har du Brug
for Trælle og Trælkvinder, skal du købe dem af de
Folkeslag, der bor rundt om eder; 45 også af Børnene
efter de indvandrede, der bor som fremmede hos
eder, må I købe og af deres Familier, som er hos
eder, og som de har avlet i eders Land; de må blive
eders Ejendom, 46 og dem må I lade gå i Arv og

Eje til eders Børn efter eder; dem må I bruge som
Trælle på Livstid; men over Israeliterne, eders Brødre,
må du ikke bruge din Magt med Hårdhed, Broder
over Broder. 47 Når en fremmed eller en indvandret
hos dig kommer til Velstand, og en af dine Brødre i
hans Nabolag kommer i Trang, og han må sælge
sig til den fremmede eller den indvandrede hos dig
eller til en Efterkommer af en fremmeds Slægt, 48
så gælder Indløsningsretten for ham efter Salget; en
af hans Brødre må indløse ham, 49 eller også må
hans Farbroder eller Fætter eller en anden kødelig
Slægtning af hans Familie indløse ham; han må også
indløse sig selv, hvis han får Evne dertil. 50 Da skal
han sammen med den, der købte ham, udregne
Tiden fra det År, han solgte sig til ham, til Jubelåret,
og Købesummen skal svare til det Åremål; hans
Arbejdstid hos ham skal regnes som en Daglejers. 51
Er der endnu mange År tilbage, skal han i Løsesum
udrede den tilsvarende Del af Købesummen. 52 Og
er der kun få År tilbage til Jubelåret, skal han regne
dermed og udrede sin Løsesum i Forhold til de År,
han har tilbage. 53 Som en År for År lejet Daglejer
skal han være hos ham; du må ikke roligt se på, at
Køberen bruger sin Magt over ham med Hårdhed.
54 Men indløses han ikke på en af disse Måder,
skal han frigives i Jubelåret, både han selv og hans
Børn. 55 Thi mig tilhører Israeliterne som Trælle; mine
Trælle er de, thi jeg førte dem ud af Ægypten. Jeg er
HERREN eders Gud!

26 I må ikke gøre eder Afguder; udskårne Billeder
og Stenstøtter må I ikke rejse eder, ej heller må
I opstille nogen Sten med Billedværk i eders Land for
at tilbede den; thi jeg er HERREN eders Gud! 2 Mine
Sabbater skal I holde, og min Helligdom skal I frygte.
Jeg er HERREN! 3 Hvis I følger mine Anordninger
og holder mine Bud og handler efter dem, 4 vil jeg
give eder den Regn, I behøver, til sin Tid, Landet skal
give sin Afgrøde, og Markens Træer skal give deres
Frugt. 5 Tærskning skal hos eder vare til Vinhøst, og
Vinhøst skal vare til Såtid. I skal spise eder mætte
i eders Brød og bo trygt i eders Land. 6 Jeg vil
give Fred i Landet, så I kan lægge eder til Hvile,
uden at nogen skræmmer eder op; jeg vil udrydde
de vilde Dyr af Landet, og intet Sværd skal hærge
eders Land. 7 I skal forfølge eders Fjender, og de
skal falde for Sværdet foran eder. 8 Fem af eder skal
forfølge hundrede, og hundrede af eder skal forfølge
ti Tusinde, og eders, Fjender skal falde for Sværdet
foran eder. 9 Jeg vil vende mig til eder, jeg vil gøre
eder frugtbare og mangfoldige, og jeg vil stadfæste
min Pagt med eder. 10 I skal spise gammelt Korn, til I
for det nye Korns Skyld må tømme Laderne for det
gamle. 11 Jeg vil opslå min Bolig midt iblandt eder,
og min Sjæl skal ikke væmmes ved eder. 12 Jeg vil
vandre iblandt eder og være eders Gud, og I skal
være mit Folk. 13 Jeg er HERREN eders Gud, som
førte eder ud af Ægypten, for at I ikke mere skulde
være deres Trælle; jeg sønderbrød eders Ågstænger
og lod eder vandre med rank Nakke. 14 Men hvis I
ikke adlyder mig og handler efter alle disse Bud, 15
hvis I lader hånt om mine Anordninger og væmmes
ved mine Lovbud, så I ikke handler efter alle mine
Bud, men bryder min Pagt, 16 så vil også jeg gøre lige
for lige imod eder og hjemsøge eder med skrækkelige
Ulykker: Svindsot og Feberglød, så Øjnene sløves og
Sjælen vansmægter. Til ingen Nytte sår I eders Sæd,
thi eders Fjender skal fortære den. 17 Jeg vender mit
Åsyn imod eder, så I bliver slået på Flugt for eders
Fjender; eders Avindsmænd skal underkue eder, og I
skal flygte, selv om ingen forfølger eder. 18 Og hvis I
alligevel ikke adlyder mig, så vil jeg tugte eder endnu
mere, ja syvfold, for eders Synder. 19 Jeg vil bryde
eders hovmodige Trods, jeg vil gøre eders Himmel
som Jern og eders Jord som Kobber. 20 Til ingen
Nytte skal I slide eders Kræfter op, thi eders Jord
skal ikke give sin Afgrøde, og Landets Træer skal
ikke give deres Frugt. 21 Og hvis I alligevel handler
genstridigt imod mig og ikke adlyder mig, så vil jeg
slå eder endnu mere, ja syvfold, for eders Synder. 22
Jeg vil sende Markens vilde Dyr imod eder, for at de
skal røve eders Børn fra eder, udrydde eders Kvæg
og mindske eders Tal, så eders Veje bliver øde. 23
Og hvis I alligevel ikke tager mod min Tugt, men
handler genstridigt imod mig, 24 så vil også jeg handle
genstridigt imod eder og slå eder syvfold for eders
Synder. 25 Jeg vil bringe et Hævnens Sværd over
eder til Hævn for den brudte Pagt; og søger I Tilflugt i
eders Byer, vil jeg sende Pest iblandt eder, så I må
overgive eder i Fjendens Hånd. 26 Når jeg bryder
Brødets Støttestav for eder, skal ti Kvinder bage eders
Brød i een Bagerovn og give eder Brødet tilbage efter
Vægt, så I ikke han spise eder mætte. 27 Og hvis I
alligevel ikke adlyder mig, men handler genstridigt
mod mig, 28 så vil også jeg i Vrede handle genstridigt
mod eder og tugte eder syvfold for eders Synder. 29 I
skal fortære eders Sønners Kød, og eders Døtres
Kød skal I fortære. 30 Jeg vil lægge eders Offerhøje
øde og tilintetgøre eders Solsøjler; jeg vil dynge eders
Lig oven på Ligene af eders Afgudsbilleder, og min
Sjæl skal væmmes ved eder. 31 Jeg vil lægge eders
Byer i Ruiner og ødelægge eders Helligdomme og

ikke indånde eders liflige Offerduft. 32 Jeg vil lægge
eders Land øde, så eders Fjender, der bor deri, skal
blive målløse derover; 33 og eder selv vil jeg sprede
blandt Folkeslagene, og jeg vil gå bag efter eder med
draget Sværd. Eders Land skal blive en Ørken, og
eders Byer skal lægges i Ruiner. 34 Da skal Landet,
medens det ligger øde, og I er i eders Fjenders Land,
få sine Sabbater godtgjort, da skal Landet hvile og
få sine Sabbater godtgjort; 35 medens det ligger
øde, skal det få den Hvile, det ikke fik på eders
Sabbater, dengang I boede deri. 36 Men dem, der
bliver tilbage af eder, over deres Hjerter bringer jeg
Modløshed i deres Fjenders Lande, så at Lyden af et
raslende Blad kan drive dem på Flugt, så de flygter,
som man flygter for Sværdet, og falder, skønt ingen
forfølger dem; 37 de skal falde over hverandre, som
om Sværdet var efter dem, skønt ingen forfølger dem;
og I skal ikke holde Stand over for eders Fjender.
38 I skal gå til Grunde blandt Folkeslagene, eders
Fjenders Land skal fortære eder. 39 De, der bliver
tilbage af eder, skal sygne hen for deres Misgernings
Skyld i eders Fjenders Lande, også for deres Fædres
Misgerninger skal de sygne hen ligesom de. 40 Da
skal de bekende deres Misgerning og deres Fædres
Misgerning, den Troløshed, de begik imod mig. Også
skal de bekende, at fordi de handlede genstridigt
mod mig, 41 måtte også jeg handle genstridigt mod
dem og føre dem bort til deres Fjenders Land; ja, da
skal deres uomskårne Hjerter ydmyges, og de skal
undgælde for deres Skyld. 42 Da vil jeg komme min
Pagt med Jakob i Hu, også min Pagt med Isak, også
min Pagt med Abraham vil jeg komme i Hu, og Landet
vil jeg komme i Hu. 43 Men først må Landet forlades
af dem og have sine Sabbater godtgjort, medens det
ligger øde og forladt af dem, og de skal undgælde
for deres Skyld, fordi, ja, fordi de lod hånt om mine
Lovbud og væmmedes ved mine Anordninger. 44
Men selv da, når de er i deres Fjenders Land, vil jeg
ikke lade hånt om dem og ikke væmmes ved dem til
deres fuldkomne Undergang, så jeg skulde bryde min
Pagt med dem; thi jeg er HERREN deres Gud! 45 Jeg
vil til deres Bedste ihukomme Pagten med Fædrene,
som jeg førte ud af Ægypten for Folkeslagenes Øjne
for at være deres Gud. Jeg er HERREN! 46 Det er de
Anordninger, Lovbud og Love, HERREN fastsatte
mellem sig og Israeliterne på Sinaj Bjerg ved Moses.

27 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Tal til Israeliterne og sig til dem: Når nogen vil
indfri et Løfte til HERREN med et Pengebeløb, et Løfte,
der gælder Mennesker, 3 så skal Vurderingssummen
for Mænd fra det tyvende til det tresindstyvende År
være halvtredsindstyve Sekel Sølv efter hellig Vægt;
4 men for en Kvinde skal Vurderingssummen være
tredive Sekel. 5 Fra det femte til det tyvende År skal
Vurderingssummen for Mandspersoner være tyve
Sekel, for Kvinder ti. 6 Fra den første Måned til det
femte År skal Vurderingssummen for et Drengebarn
være fem Sekel Sølv, for et Pigebarn tre. 7 Fra det
tresindstyvende År og opefter skal Vurderingssummen
være femten Sekel, hvis det er en Mand, men ti, hvis
det er en Kvinde. 8 Men hvis Vedkommende er for
fattig til at udrede Vurderingssummen, skal man stille
ham frem for Præsten, og Præsten skal foretage en
Vurdering af ham; Præsten skal foretage Vurderingen
således, at han tager Hensyn til, hvad den, der har
aflagt Løftet evner. 9 Hvis det drejer sig om Kvæg.
hvoraf man kan bringe HERREN Offergave, så skal
alt, hvad man giver HERREN, være helligt; 10 man
må ikke erstatte eller ombytte det, hverken et bedre
med et ringere eller et ringere med et bedre; men
hvis man dog ombytter et Dyr med et andet, da skal
ikke blot det, men også det, som det ombyttes med,
være helligt. 11 Men er det et urent Dyr, af den Slags
man ikke kan bringe HERREN som Offergave, skal
man fremstille Dyret for Præsten, 12 og Præsten
skal vurdere det, alt efter som det er godt eller
dårligt; den Vurderingssum, Præsten fastsætter, skal
gælde. 13 Men vil man selv indløse det, skal man
foruden Vurderingssummen yderligere udrede en
Femtedel. 14 Når nogen helliger HERREN sit Hus
som Helliggave, skal Præsten vurdere det, alt efter
som det er godt eller dårligt, og det skal da stå til
den Værdi, Præsten fastsætter. 15 Men vil den, der
har helliget Huset, selv indløse det, skal han betale
Vurderingssummen med Tillæg af en Femtedel; så
skal det være hans. 16 Hvis nogen helliger HERREN
noget af sin Arvejord, skal Vurderingssummen rette
sig efter Udsæden: en Udsæd på en Homer Byg skal
regnes til halvtredsindstyve Sølvsekel. 17 Helliger
han sin Jord fra Jubelåret af, skal den stå til den
fulde Vurderingssum; 18 helliger han den derimod
i Tiden efter Jubelåret, skal Præsten beregne ham
Summen i Forhold til de År, der er tilbage til næste
Jubelår, så der sker Fradrag i Vurderingssummen.
19 Vil da han, der har helliget Jorden, indløse den,
skal han udrede Vurderingssummen med Tillæg af
en Femtedel; så går den over i hans Eje. 20 Men
hvis han ikke indløser Jorden og alligevel sælger
den til en anden, kan den ikke mereindløses; 21
da skal den, når den i Jubelåret bliver fri, være
HERREN helliget på samme Måde som en Mark, der

er lagt Band på, og tilfalde Præsten som Ejendom. **22** Hvis nogen helliger HERREN Jord, han har købt, og
som ikke hører til hans Arvejord, **23** skal Præsten
udregne ham Vurderingssummen til næste Jubelår, og
han skal da straks erlægge Vurderingssummen som
Helliggave til HERREN; **24** i Jubelåret går Jorden så
tilbage til den Mand, han købte den af, hvis Arvejord
den var. **25** Enhver Vurdering skal ske efter hellig
Vægt, tyve Gera på en Sekel. **26** Ingen må hellige
HERREN noget af det førstefødte af Kvæget, da det
som førstefødt allerede tilhører ham. Hvad enten
det er et Stykke Hornkvæg eller Småkvæg, tilhører
det HERREN. **27** Hører det derimod til de urene
Dyr, kan man løskøbe det efter Vurderingssummen
med Tillæg af en Femtedel; indløses det ikke, skal
det sælges for Vurderingssummen. **28** Intet, der er
lagt Band på, intet af, hvad nogen af sin Ejendom
helliger HERREN ved at lægge Band derpå, være sig
Mennesker, Kvæg eller Arvejord, må sælges eller
indløses; alt, hvad der er lagt Band på, er højhelligt,
det tilhører HERREN. **29** Intet Menneske, der er lagt
Band på, må løskøbes, det skal lide Døden. **30** Al
Tiende af Landet, både af Landets Sæd og Træernes
Frugt, tilhører HERREN, det er helliget HERREN.
31 Hvis nogen vil indløse noget af sin Tiende, skal
han yderligere udrede en Femtedel. **32** Hvad angår al
Tiende af Hornkvæg og Småkvæg, alt hvad der går
under Staven, da skal hvert tiende dyr være helliget
HERREN. **33** Der må ikke skelnes imellem gode og
dårlige Dyr, og ingen Ombytning må finde Sted; hvis
nogen ombytter et Dyr, skal ikke blot det, men også
det, som det ombyttes med, være helligt; det må ikke
indløses. **34** Det er de Bud, HERREN gav Moses til
Israeliterne på Sinaj Bjerg.

4 Mosebog

1 HERREN talede således til Moses i Sinaj Ørken
i Åbenbaringsteltet på den første Dag i den
anden Måned af det andet år efter deres Udvandring
fra Ægypten: **2** Optag det samlede Tal på hele
Israelitternes Menighed efter deres Slægter, efter
deres Fædrenehuse, ved at tælle Navnene på alle af
Mandkøn, Hoved for Hoved; **3** fra Tyveårsalderen
og opefter skal du og Aron mønstre alle våbenføre
Mænd i Israel, Hærafdeling for Hærafdeling; **4** en
Mand af hver Stamme skal hjælpe eder dermed,
Overhovedet for Stammens Fædrenehuse. **5** Navnene
på de Mænd, der skal stå eder bi, er følgende: Af
Ruben Elizur, Sjedeurs Søn; **6** af Simeon Sjelumiel,
Zurisjaddajs Søn; **7** af Juda Nahasjon, Amminadabs
Søn; **8** af Issakar Netanel, Zuars Søn; **9** af Zebulon
Eliab, Helons Søn; **10** af Josefs Sønner: Af Efraim
Elisjama, Ammihuds Søn, af Manasse Gamliel,
Pedazurs Søn; **11** af Benjamin Abidan, Gidonis
Søn; **12** af Dan Ahiezer, Ammisjaddajs Søn; **13** af
Aser Pagiel, Okrans Søn; **14** af Gad Eljasaf, Deuels
Søn, **15** og af Naftali Ahira, Enans Søn. **16** Det var
de Mænd, der udtoges af Menigheden, Øversterne
for deres Fædrenestammer, Overhovederne for
Israels Stammer. **17** Da tog Moses, og Aron disse
Mænd, hvis Navne var nævnet, **18** og de kaldte
hele Menigheden sammen på den første Dag i den
anden Måned. Så lod de sig indføre i Familielisterne
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse,
ved Optælling af Navnene fra Tyveårsalderen og
opefter, Hoved for Hoved, **19** som HERREN havde
pålagt Moses. Således mønstrede han dem i Sinaj
Ørken. **20** Rubens, Israels førstefødtes, Sønner,
deres Efterkommere efter deres Slægter, efter deres
Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene Hoved
for Hoved, alle af Mandkøn fra Tyveårsalderen og
opefter, alle våbenføre Mænd, **21** de, som mønstredes
af Rubens Stamme, udgjorde 46500. **22** Simeons
Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehuse, så mange af dem, som
mønstredes ved Optælling af Navnene Hoved for
Hoved, alle af Mandkøn, fra Tyveårsalderen og
opefter, alle våbenføre Mænd, **23** de, som mønstredes
af Simeons Stamme, udgjorde 59 300. **24** Gads
Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene
fra Tyveårsalderen og opefter, alle våbenføre Mænd,
25 de, som mønstredes af Gads Stamme, udgjorde
45650. **26** Judas Sønner, deres Efterkommere
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved
Optælling af Navnene fra Tyveårsalderen og opefter,
alle våbenføre Mænd, **27** de, som mønstredes
af Judas Stamme, udgjorde 74600. **28** Issakars
Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene
fra Tyveårsalderen og opefter, alle våbenføre Mænd,
29 de, som mønstredes af Issakars Stamme, udgjorde
54 400. **30** Zebulons Sønner, deres Efterkommere
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved
Optælling af Navnene fra Tyveårsalderen og opefter,
alle våbenføre Mænd, **31** de, som mønstredes af
Zebulons Stamme, udgjorde 57 400. **32** Josefs Sønner:
Efraims Sønner, deres Efterkommere efter deres
Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved Optælling
af Navnene fra Tyveårsalderen og opefter, alle
våbenføre Mænd, **33** de, som mønstredes af Efraims
Stamme, udgjorde 40500; **34** Manasses Sønner,
deres Efterkommere efter deres Slægter, efter
deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene fra
Tyveårsalderen og opefter, alle våbenføre Mænd, **35**
de, som mønstredes af Manasses Stamme, udgjorde
32200. **36** Benjamins Sønner, deres Efterkommere
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved
Optælling af Navnene fra Tyveårsalderen og opefter,
alle våbenføre Mænd. **37** de, som mønstredes
at Benjamins Stamme, udgjorde 35400. **38** Dans
Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene
fra Tyveårsalderen og opefter, alle våbenføre Mænd,
39 de, som mønstredes af Dans Stamme, udgjorde
62 700. **40** Asers Sønner, deres Efterkommere
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, ved
Optælling af Navnene fra Tyveårsalderen og opefter,
alle våbenføre Mænd, **41** de, som mønstredes
af Asers Stamme, udgjorde 41 500. **42** Naftalis
Sønner, deres Efterkommere efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehuse, ved Optælling af Navnene
fra Tyveårsalderen og opefter, alle våbenføre Mænd,
43 de, som mønstredes af Naftalis Stamme, udgjorde
53 400. **44** Det var dem, som mønstredes, dem,
Moses og Aron og Israels tolv Øverster, en for
hvert Fædrenehus, mønstrede. **45** Og alle, som
mønstredes af Israeliterne efter deres Fædrenehuse
fra Tyveårsalderen og opefter, alle våbenføre Mænd
i Israel, **46** alle, som mønstredes, udgjorde 603
550. **47** Men Leviterne efter deres Fædrenestamme
mønstredes ikke sammen med dem. **48** HERREN
talede til Moses og sagde: **49** Kun Levis Stamme
må du ikke mønstre, og dens samlede Tal må du
ikke optage sammen med de andre Israeliters. **50** Du

skal overdrage Leviterne Tilsynet med Vidnesbyrdets
Bolig, alle dens Redskaber og alt dens Tilbehør; de
skal bære Boligen og alle dens Redskaber, de skal
betjene den, og rundt om Boligen skal de have deres
Lejr. **51** Når Boligen skal bryde op, skal Leviterne
tage den ned, og når Boligen skal gå i Lejr, skal
Leviterne rejse den. Enhver Lægmand, der kommer
den nær, skal lide Døden. **52** Israeliterne skal lejre
sig hver i sin Lejrafdeling og under sit Felttegn,
Hærafdeling for Hærafdeling, **53** men Leviterne skal
lejre sig rundt om Vidnesbyrdets Bolig, for at der ikke
skal komme Vrede over Israelitternes Menighed; og
Leviterne skal tage Vare på, hvad der er at varetage
ved Vidnesbyrdets Bolig. **54** Og Israeliterne gjorde
ganske, hvad HERREN havde pålagt Moses.

2 HERREN talede til Moses og, Aron og sagde: **2**
Israeslitene skal lejre sig hver under sit Felttegn,
under sit Fædrene hus's Mærke; i en Kreds om
Åbenbaringsteltet skal de lejre sig. **3** På Forsiden
mod Øst skal Juda lejre sig under sin Lejrs
Felttegn, Hærafdeling for Hærafdeling, med Nahasjon,
Amminadabs Søn, som Øverste over Judæerne; **4** de
mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op
til 74600 Mand. **5** Ved Siden af ham skal Issakars
Stamme lejre sig med Netanel, Zuars Søn, som
Øverste over Issakariterne; **6** de mønstrede, som
udgør hans Hærafdeling, løber op til 54 400 Mand. **7**
Dernæst Zebulons Stamme med Eliab, Helons Søn,
som Øverste over Zebuloniterne; **8** de mønstrede,
som udgør hans Hærafdeling, løber op til 57 400
Mand. **9** De mønstrede i Judas Lejr udgør i alt 186
400 Mand, Hærafdeling for Hærafdeling. De skal
bryde op først. **10** Ruben skal lejre sig under sin Lejrs
Felttegn mod Syd, Hærafdeling for Hærafdeling, med
Elizur, Sjedeurs Søn, som Øverste over Rubeniterne;
11 de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber
op til 46 500 Mand. **12** Ved Siden af ham skal Simeons
Stamme lejre sig med Sjelumiel, Zurisjaddajs Søn,
som Øverste over Simeoniterne; **13** de mønstrede,
som udgør hans Hærafdeling, løber op til 59300
Mand. **14** Dernæst Gads Stamme med Eljasaf,
Reuels Søn, som Øverste over Gadiferne; **15** de
mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op til
45 650 Mand. **16** De mønstrede i Rubens Lejr udgør
i alt 151 450 Mand, Hærafdeling for Hærafdeling.
De skal bryde op i anden Række. **17** Derpå skal
Åbenbaringsteltet, Leviternes Lejr, bryde op midt
imellem de andre Lejre; i den Rækkefølge, de lejrer
sig, skal de bryde op, hver på sin Plads, Felttegn
for Felttegn. **18** Efraim skal lejre sig under sin Lejrs
Felttegn mod Vest med Elisjama, Ammihuds Søn,
som Øverste over Efraimiterne; **19** de mønstrede, som
udgør hans Hærafdeling, løber op til 40 500 Mand.
20 Ved Siden af ham skal Manasses Stamme lejre
sig med Gamliel, Pedazurs Søn, som Øverste over
Manassiterne; **21** de mønstrede, som udgør hans
Hærafdeling, løber op til 32 200 Mand. **22** Dernæst
Benjamins Stamme med Abidan, Gidonis Søn, som
Øverste over Benjaminiterne; **23** de mønstrede,
som udgør hans Hærafdeling, løber op til 35 400
Mand. **24** De mønstrede i Efraims Lejr udgør i alt
108 100 Mand, Hærafdeling for Hærafdeling. De
skal bryde op i tredje Række. **25** Dan skal lejre sig
under sin Lejrs Felttegn mod Nord, Hærafdeling for
Hærafdeling, med Ahiezer, Ammisjaddajs Søn, som
Øverste over Daniterne; **26** de mønstrede, som udgør
hans Hærafdeling, løber op til 62 700 Mand. **27**
Ved Siden af ham skal Asers Stamme lejre sig med
Pagiel, Okrans Søn, som Øverste over Aseriterne; **28**
de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber
op til 41 500 Mand. **29** Dernæst Naftalis Stamme med
Ahira, Enans Søn, som Øverste over Naftaliterne; **30**
de mønstrede, som udgør hans Hærafdeling, løber op
fil 53 400 Mand. **31** De mønstrede i Dans Lejr udgør i
alt 157600 Mand. De skal bryde op sidst, Felttegn for
Felttegn. **32** Det var de mønstrede af Israeliterne efter
deres Fædrenehuse, alle de mønstrede i Lejrene,
Hærafdeling for Hærafdeling, 603 550 Mand. **33**
Men Leviterne mønstredes ikke sammen med de
andre Israelitter, således som HERREN havde pålagt
Moses. **34** Og ganske som HERREN havde pålagt
Moses, slog Israeliterne Lejr, Felttegn for Felttegn,
og i den Rækkefølge brød de op, enhver med sine
Slægter, med sit Fædrenehus.

3 Følgende var Arons og Moses's Efterkommere,
på den Tid HERREN talede på Sinaj Bjerg. **2**
Navnene på Arons Sønner var følgende: Nadab,
den førstefødte, Abihu, Eleazar og Itamar; **3** det
var Navnene på Arons Sønner, de salvede Præster,
som indsattes til Præstetjeneste. **4** Men Nadab og
Abihu døde for HERRENs Åsyn, da de frembar
fremmed Ild for HERRENs Åsyn i Sinaj Ørken, og
de havde ingen Sønner. Således kom Eleazar og
Itamar til at gøre Præstetjenest: for deres Fader
Arons Åsyn. **5** HERREN talede til Moses og sagde: **6**
Lad Levis Stamme træde frem og stil dem frem for
Præsten Aron, for at de kan gå ham til Hånde. **7** De
skal tage Vare på, hvad han og hele Menigheden
har at varetage foran Åbenbaringsteltet, og således
udføre Arbejdet ved Boligen, **8** og de skal tage

Vare på alle Åbenbaringsteltets Redskaber og på,
hvad Israeliterne har at varetage, og således udføre
Arbejdet ved Boligen. 9 Altså skal du overgive Aron
og hans Sønner Leviterne; de er ham overgivet som
Gave fra Israeliterne. 10 Men Aron og hans Sønner
skal du sætte til at tage Vare på deres Præstetjeneste;
enhver Lægmand, som trænger sig ind deri, skal lide
Døden. 11 HERREN talede til Moses og sagde: 12 Se,
jeg har selv udtaget Leviterne af Israelitternes Midte i
Stedet for alt det førstefødte, der åbner Moders Liv
hos Israeliterne, og Leviterne er blevet min Ejendom;
13 thi mig tilhører alt det førstefødte. Dengang jeg
dræbte alt det førstefødte i Ægypten, helligede jeg
mig alt det førstefødte i Israel, både af Mennesker og
Dyr; mig HERREN skal de tilhøre. 14 HERREN talede
til Moses i Sinaj Ørken og sagde: 15 Du skal mønstre
Levis Sønner efter deres Fædrenehuse, efter deres
Slægter; alle af Mandkøn fra en Måned og opefter
skal du mønstre. 16 Da mønstrede Moses dem på
HERRENs Bud, som der var ham pålagt. 17 Følgende
var Levis Sønner efter deres Navne: Gerson, Kehat
og Merari. 18 Følgende var Navnene på Gersons
Sønner efter deres Slægter: Libni og Sjimi; 19
Hehats Sønner efter deres Slægter var: Amram,
Jizhar, Hebron og Uzziel; 20 Meraris Sønner efter
deres Slægter var: Mali og Musji. Det var Leviternes
Slægter efter deres Fædrenehuse. 21 Fra Gerson
nedstammede Libniternes og Sjimiternes Slægter; det
var Gersoniternes Slægter. 22 De, som mønstredes af
dem, da alle af Mandkøn fra en Måned og opefter blev
optalt, de, som mønstredes af dem, udgjorde 7500.
23 Gersoniternes Slægter havde deres Lejrplads bag
ved Boligen mod Vest. 24 Øverste for Gersoniternes
Fædrenehus var Eljasar, Laels Søn. 25 Gersoniterne
havde ved Åbenbaringsteltet at tage Vare på selve
Boligen og Teltdækket, dets Dække, Forhænget for
Åbenbaringsteltets Indgang, 26 Forgårdens Omhæng,
Forhænget for Indgangen til Forgården, der omgav
Boligen og Alteret, og dens Teltreb, alt Arbejdet
dermed. 27 Fra Kehat nedstammede Amramiternes,
Jizhariternes, Hebroniternes og Uzzieliternes Slægter;
det var Kehatiternes Slægter. 28 De, der mønstredes
af dem, da alle af Mandkøn fra en Måned og
opefter blev optalt, udgjorde 8600, som tog Vare
på, hvad der var at varetage ved Helligdommen.
29 Kehatiternes Slægter havde deres Lejrplads ved
Boligens Sydside. 30 Øverste for Kehatiternes
Slægters Fædrenehus var Elizafan, Uzziels Søn. 31
De havde at tage Vare på Arken, Bordet, Lysestagen,
Altrene, Helligdommens Redskaber, som brugtes
ved Tjenesten, og Forhænget med dertil hørende
Arbejde. 32 Øverste over Leviternes Øverster var
Eleazar, Præsten Arons Søn, som havde Tilsyn med
dem, der tog Vare på, hvad der var at varetage
ved Helligdommen. 33 Fra Merari nedstammede
Maliternes og Musjiternes Slægter; det var Meraris
Slægter. 34 De, som mønstredes af dem, da alle af
Mandkøn fra en Måned og opefter blev optalt, udgjorde
6200. 35 Øverste for Meraris Slægters Fædrenehus
var Zuriel, Abibajils Søn. De havde deres Lejrplads
ved Boligens Nordside. 36 Merariterne var sat til
at tage Vare på Boligens Brædder, Tværstænger,
Piller og Fodstykker, alle dens Redskaber og alt det
dertil hørende Arbejde, 37 Pillerne til Forgården,
som var rundt om den, med Fodstykker, Pæle og
Reb. 38 Foran Boligen, på Åbenbaringsteltets Forside
mod Øst, havde Moses, Aron og hans Sønner deres
Lejrpladser, og de tog Vare på alt det, Israeliterne
havde at varetage ved Boligen. Enhver Lægmand,
der trængte sig ind i det, måtte lide Døden. 39 De
mønstrede af Leviterne, de, som Moses og Aron
mønstrede på HERRENs Bud efter deres Slægter, alle
af Mandkøn fra en Måned og opefter, udgjorde i alt 22
000. 40 HERREN sagde til Moses: Du skal mønstre
alle førstefødte af Mandkøn blandt Israeliterne fra en
Måned og opefter og optage Tallet på deres Navne.
41 Så skal du udtage Leviterne til mig HERREN i
Stedet for alle Israelitternes førstefødte og ligeledes
Leviternes Kvæg i Stedet for alt det førstefødte
af Israelitternes Kvæg. 42 Og Moses mønstrede,
som HERREN havde pålagt ham, alle Israelitternes
førstefødte; 43 og da Navnene på dem fra en
Måned og opefter optaltes, udgjorde de førstefødte af
Mandkøn, alle de, som mønstredes i alt 22 273. 44
Derpå talede HERREN til Moses og sagde: 45 Tag
Leviterne i Stedet for alle Israelitternes førstefødte og
ligeledes Leviternes Kvæg i Stedet for deres Kvæg,
så at Leviterne kommer til at tilhøre mig HERREN.
46 Men til Udløsning af de 273, hvormed Antallet af
Israelitternes førstefødte overstiger Leviternes Antal,
47 skal du tage fem Sekel for hvert Hoved, efter hellig
Vægt skal du tage dem, tyve Gera på en Sekel; 48
og Pengene skal du give Aron og hans Sønner som
Udløsning for de overskydende. 49 Da tog Moses
Løsepengene af de overskydende, dem, der ikke var
udløst ved Leviterne; 50 af Israelitternes førstefødte
tog han Pengene, 1365 Sekel efter hellig Vægt. 51 Og
Moses gav Aron og hans Sønner Løsepengene efter
HERRENs Bud, som HERREN havde pålagt Moses.

4 HERREN talede til Moses og Aron og sagde:
2 Optag blandt Leviterne Tallet på Kehatiterne

efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, 3 fra
Trediveårsalderen og opefter til Halvtredsårsalderen,
alle, der skal gøre Tjeneste med' at udføre Arbejde
ved Åbenbaringsteltet. 4 Kehatiternes Arbejde ved
Åbenbaringsteltet skal være med de højhellige Ting.
5 Når Lejren bryder op, skal Aron og hans Sønner
gå ind og tage det indre Forhæng ned og tildække
Vidnesbyrdets Ark dermed; 6 ovenover skal de lægge
et Dække af Tahasjskind og derover igen brede et
ensfarvet violet Purpurklæde; derpå skal de stikke
Bærestængerne ind. 7 Og over Skuebrødsbordet
skal de brede et violet Purpurklæde og stille Fadene,
Kanderne, Skålene og Krukkerne til Drikofferet
derpå, og Brødet, som stadig skal ligge fremme,
skal ligge derpå; 8 ovenover skal de brede et
karmoisinrødt Klæde og dække dette til med et Dække
af Tahasjskind; derpå skal de stikke Bærestængerne
ind. 9 Så skal de tage et violet Purpurklæde og
dermed tildække Lysestagen, dens Lamper, Sakse,
Bakker og alle Oliekrukkerne, de Ting, som bruges
ved Betjeningen deraf, 10 og de skal lægge den
med alt dens Tilbehør i et Dække af Tahasjskind og
så lægge det på Bærebøren. 11 Over Guldalteret
skal de ligeledes brede et violet Purpurklæde og
dække dette til med et Dække af Tahasjskind; derpå
skal de stikke Bærestængerne ind. 12 Og de skal
tage alle Redskaber, som bruges ved Tjenesten i
Helligdommen, og lægge dem i et violet Purpurklæde
og dække dem til med et Dække af Tahasjskind og
lægge dem på Bærebøren. 13 Fremdeles skal de
rense Alteret for Aske og brede et rødt Purpurklæde
derover 14 og på det lægge alle Redskaberne, som
bruges til Tjenesten derved, Panderne, Gaflerne,
Skovlene og Skålene, alle Alterets Redskaber, og
derover skal de brede et Dække af Tahasjskind; derpå
skal de stikke Bærestængerne ind. 15 Når så ved
Lejrens Opbrud Aron og hans Sønner er færdige med
at tilhylle de hellige Ting og alle de hellige Redskaber,
skal Kehatiterne træde til og bære dem; men de
må ikke røre ved de hellige Ting; thi gør de det,
skal de dø. Det er, hvad Kehatiterne skal bære af
Åbenbaringsteltet. 16 Med Eleazar, Præsten Arons
Søn, påhviler Tilsynet med Olien til Lysestagen, den
vellugtende Røgelse, det daglige Afgrødeoffer og
Salveolien og desuden Tilsynet med hele Boligen
og alt, hvad der er deri af hellige Ting og deres
Tilbehør. 17 HERREN talede til Moses og Aron og
sagde: 18 Sørg for, at Kehatiternes Slægters Stamme
ikke udryddes af Leviternes Midte! 19 Således skal
I forholde eder med dem, for at de kan blive i Live
og undgå Døden, når de nærmer sig de højhellige
Ting: Aron og hans Sønner skal træde til og anvise
hver enkelt af dem, hvad han skal gøre, og hvad
han skal bære, 20 for at de ikke et eneste Øjeblik
skal komme til at se de hellige Ting; thi gør de
det, skal de dø. 21 HERREN talede til Moses og
sagde: 22 Optag også Tallet på Gersoniterne efter
deres Fædrenehuse, efter deres Slægter; 23 fra
Trediveårsalderen og opefter til Halvtredsårsalderen
skal du mønstre dem, alle, der skal gøre Tjeneste
med at udføre Arbejdet ved Åbenbaringsteltet. 24
Dette er Gersoniternes Arbejde, hvad de skal gøre,
og hvad de skal bære 25 De skal bære Boligens
Tæpper, Åbenbaringsteltet med dets Dække og
Dækket af Tahasjskind ovenover, Forhænget til
Åbenbaringsteltets Indgang, 26 Forgårdens Omhæng
og Forhænget for Indgangen til Forgården, der er rundt
om Boligen og Alteret, dens Teltreb og alle Redskaber,
som hører til Arbejdet derved; og alt, hvad der skal
gøres derved, skal de udføre. 27 Efter Arons og hans
Sønners Bud skal Gersoniterne udføre deres Arbejde
både med det, de skal bære, og med det, de skal gøre;
og I skal anvise dem alt, hvad de skal bære, Stykke
for Stykke. 28 Det er det Arbejde, Gersoniternes
Sønners Slægter skal have ved Åbenbaringsteltet,
og de skal varetage det under Itamars, Præsten
Arons Søns, Tilsyn. 29 Merariterne skal du mønstre
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse; 30 fra
Trediveårsalderen og opefter til Halvtredsårsalderen
skal du mønstre dem, alle, som skal gøre Tjeneste
med at udføre Arbejde ved Åbenbaringsteltet. 31
Dette er, hvad der påhviler dem at bære, alt, hvad
der hører til deres Arbejde ved Åbenbaringsteltet:
Boligens Brædder, dens Tværstænger, Piller og
Fodstykker, 32 Pillerne til Forgården, som er rundt om
den, med Fodstykker, Pæle og Reb, alle tilhørende
Redskaber og alt, hvad der hører til Arbejdet
derved; Stykke for Stykke skal I anvise dem alle
de Ting, det påhviler dem at bære. 33 Det er det
Arbejde, der påhviler Merariternes Slægter, alt, hvad
der hører til deres Arbejde ved Åbenbaringsteltet,
under Itamars, Præsten Arons Søns, Tilsyn. 34 Så
mønstrede Moses og Aron og Menighedens Øverster
Kehatiternes Sønner efter deres Slægter, efter deres
Fædrenehuse, 35 fra Trediveårsalderen og opefter til
Halvtredsårsalderen, alle, som skulde gøre Tjeneste
med at udføre Arbejde ved Åbenbaringsteltet, 36
og de, der mønstredes af dem efter deres Slægter,
udgjorde 2750. 37 Det var dem, som mønstredes af
Kehatiternes Slægter, alle dem, der skulde udføre
Arbejde ved Åbenbaringsteltet, som Moses og Aron
mønstrede efter HERRENs Bud ved Moses. 38 De,

der mønstredes af Gersoniterne efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehuse, 39 fra Trediveårsalderen og
opefter til Halvtredsårsalderen, alle, som skulde gøre
Tjeneste med at udføre Arbejde ved Åbenbaringsteltet,
40 de, der mønstredes af dem efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehuse, udgjorde 2630. 41 Det var
dem, som mønstredes af Gersoniternes Slægter, alle
dem, der skulde udføre Arbejde ved Åbenbaringsteltet,
som Moses og Aron mønstrede efter HERRENs
Bud. 42 De, der mønstredes af Merariternes Slægter
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, 43 fra
Trediveårsalderen og opefter til Halvtredsårsalderen,
alle, som skulde gøre Tjeneste med at udføre Arbejde
ved Åbenbaringsteltet, 44 de, der mønstredes af
dem efter deres Slægter, udgjorde 3200. 45 Det var
dem, som mønstredes af Merariternes Slægter, som
Moses og Aron mønstrede efter HERRENs Bud ved
Moses. 46 Alle, som mønstredes, som Moses og
Aron og Israels Øverster mønstrede af Leviterne
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehuse, 47 fra
Trediveårsalderen og opefter til Halvtreds års alderen,
alle, som skulde udføre Arbejde ved Åbenbaringsteltet
både med hvad der skulde gøres, og hvad der skulde
bæres, 48 de, der mønstredes af dem, udgjorde 8580.
49 Efter HERRENs Bud ved Moses anviste man hver
enkelt af dem, hvad han skulde gøre eller bære; det
blev dem anvist, som HERREN havde pålagt Moses.

5 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 2
Byd Israeliterne at fjerne alle spedalske fra Lejren,
alle, der lider af Flåd, og alle, der er blevet urene
ved Lig; 3 både Mænd og Kvinder skal I fjerne
og føre uden for Lejren, for at de ikke skal gøre
deres Lejr uren, hvor jeg bor midt iblandt dem. 4
Det gjorde Israeliterne så; de førte dem uden for
Lejren, således som HERREN havde pålagt Moses. 5
HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 6 Sig
til Israeliterne: Når en Mand eller Kvinde begår nogen
af alle de Synder, som Mennesker begår, således
at han gør sig skyldig i Svig mod HERREN, og det
Menneske derved pådrager sig Skyld, 7 så skal de
bekende Synden, de har begået, og Gerningsmanden
skal erstatte det, han har forbrudt sig med, efter
dets fulde Værdi med Tillæg af en Femtedel og
give det til den, han har forbrudt sig imod. 8 Og
hvis denne ikke har efterladt sig nogen Løser, hvem
han kan yde Erstatningen, så skal Erstatningen,
som ydes, tilfalde HERREN, det vil sige Præsten,
foruden den Soningsvæder, ved hvilken der skaffes
ham Soning. 9 Al Offerydelse, alle Helliggaver, som
Israeliterne frembærer til Præsten, skal tilfalde ham.
10 Alle Helliggaver skal tilfalde ham; hvad nogen
giver Præsten, skal tilfalde ham. 11 HERREN talede
fremdeles til Moses og sagde: 12 Tal til Israeliterne og
sig til dem: Når en Hustru forser sig imod sin Mand
og er ham utro, 13 idet en anden Mand har Samleje
med hende, uden at det er kommet til hendes Mands
Kundskab, og uden at det er blevet opdaget, skønt
hun har besmittet sig, og uden at der er noget Vidne
imod hende, da hun ikke er grebet på fersk Gerning,
14 og han gribes af Skinsygens Ånd, så han bliver
skinsyg på sin Hustru, som også i Virkeligheden har
besmittet sig, eller han gribes af Skinsygens Ånd,
så han bliver skinsyg på sin Hustru, skønt hun ikke
har besmittet sig, 15 så skal Manden bringe sin
Hustru til Præsten og medbringe som Offergave for
hende en Tiendedel Efa Bygmel; han må hverken
hælde Olie over eller komme Røgelse på, thi det
er et Skinsyge Afgrødeoffer, et Minde Afgrødeoffer,
der skal minde om Brøde. 16 Så skal Præsten føre
hende frem og stille hende for HERRENs Åsyn. 17
Og Præsten skal tage helligt Vand i et Lerkar, og af
Støvet på Boligens Gulv skal Præsten tage noget og
komme i Vandet. 18 Så skal Præsten stille Kvinden
frem for HERRENs Åsyn, løse hendes Hår og lægge
Minde Afgrødeofferet i hendes Hænder; det er et
Skinsyge Afgrødeoffer; og Præsten skal have den
bitre Vandes Forbandelsesvand i Hånden. 19 Derpå
skal Præsten besværge Kvinden og sige til hende:
"Hvis ingen har haft Samleje med dig, hvis du ikke
har forset dig imod din Mand og besmittet dig, så
skal dette den bitre Vandes Forbandelsesvand ikke
skade dig. 20 Men har du forset dig imod din Mand
og besmittet dig, og har en anden end din Mand haft
Samleje med dig" 21 Præsten besværger nu kvinden
med Forbandelsens Ed og siger til hende "så gøre
HERREN dig til en Forbandelse og Besværgelse i
dit Folk, idet han lader din Lænd visne og din Bug
svulme op; 22 Forbandelsesvandet her komme ind i
dine Indvolde, så din Bug svulmer op og din Lænd
visner!" Og kvinden skal sige: "Amen, Amen!" 23
Derpå skal Præsten skrive disse Forbandelser op på
et Blad og vaske dem ud i den bitre Vandes Vand 24
og give Kvinden den bitre Vandes Forbandelsesvand
at drikke, for at Forbandelsesvandet kan komme ind i
hende til bitter Vånde. 25 Derefter skal Præsten tage
Skinsyge Afgrødeofferet af Kvindens Hånd, udføre
Svingningen dermed for HERRENs Åsyn og bære det
hen til Alteret. 26 Og Præsten skal tage en Håndfuld
af Afgrødeofferet, det, som skal ofres deraf, og bringe
det som Røgoffer på Alteret og derpå give Kvinden
Vandet at drikke. 27 Når han har givet hende Vandet

at drikke, vil Forbandelsesvandet, dersom hun har
besmittet sig og været sin Mand utro, blive til bitter
Vånde, når det kommer ind i hende, hendes Bug
vil svulme op og hendes Lænd visne, og Kvinden
bliver en Forbandelse i sit Folk. 28 Men dersom
Kvinden ikke har besmittet sig, dersom hun er ren,
bliver hun uskadt og kan få Børn. 29 Det er Loven om
Skinsyge; når en Hustru forser sig imod sin Mand og
besmittes, 30 eller når en Mand gribes af Skinsygens
Ånd og bliver skinsyg på sin Hustru, så skal han
fremstille Hustruen for HERRENs Åsyn, og Præsten
skal handle med hende efter alt i denne Lov; 31
Manden skal være sagesløs, men sådan en Hustru
skal undgælde for sin Brøde.

6 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 2
Tal til Israeliterne og sig til dem: Når en Mand eller
Kvinde vil aflægge et Nasiræerløfte for således at
indvie sig til HERREN, 3 skal han afholde sig fra Vin
og stærk Drik; Vineddike og stærk Drik må han ikke
drikke, ej heller nogen som helst drik af Druer; han må
hverken spise friske eller tørrede Druer; 4 så længe
hans Indvielse varer, må han intet som helst nyde,
der kommer af Vinstokken, hverken umodne Druer
eller friske Skud. 5 Så længe hans Indvielsesløfte
gælder, må ingen Ragekniv komme på hans Hoved;
indtil Udløbet af den Tid han indvier sig til HERREN,
skal han være hellig og lade sit Hovedhår vokse frit.
6 Hele den Tid han har indviet sig til HERREN, må
han ikke komme Lig nær; 7 selv når hans Fader
eller Moder, hans Broder eller Søster dør, må han
ikke pådrage sig Urenhed ved dem, thi han bærer
sin Guds indvielse på sit Hoved. 8 Så længe hans
Indvielse varer, er han helliget HERREN. 9 Men
når nogen uventet og pludselig dør i hans Nærhed,
og han således bringer Urenhed over sit indviede
Hoved, skal han rage sit Hoved, den Dag han atter
bliver ren; den syvende Dag skal han rage det; 10
og den ottende Dag skal han bringe to Turtelduer
eller Dueunger til Præsten ved Åbenbaringsteltets
Indgang. 11 Og Præsten skal ofre den ene som
Syndoffer og den anden som Brændoffer og skaffe
ham Soning, fordi han har syndet ved at røre ved
Lig. Derpå skal han samme Dag atter hellige sit
Hoved 12 og atter indvie sig til HERREN for lige så
lang Tid, som han før havde indviet sig, og bringe
et årgammelt Lam som Skyldoffer; den forløbne Tid
regnes ikke med, da han har bragt Urenhed over sit
indviede Hoved. 13 Dette er Loven om Nasiræeren:
Når hans indvielsestid er til Ende, skal han begive sig
til Åbenbaringsteltets Indgang 14 og som Offergave
bringe HERREN et årgammelt, lydefrit Væderlam til
Brændoffer, et årgammelt, lydefrit Hunlam til Syndoffer
og en lydefri Væder til Takoffer, 15 en Kurv med
usyret Bagværk, Kager af fint Hvedemel, rørte i Olie,
og usyrede Fladbrød, smurte med Olie, desuden det
tilhørende Afgrødeoffer og de tilhørende Drikofre. 16
Så skal Præsten bringe det for HERRENs Åsyn og
ofre hans Syndoffer og Brændoffer, 17 og Væderen
skal han ofre som Takoffer til HERREN tillige med
de usyrede Brød i Kurven; derpå skal Præsten ofre
hans Afgrødeoffer og Drikofer. 18 Så skal Nasiræeren
ved Indgangen til Åbenbaringsteltet rage sit indviede
Hoved og tage sit indviede Hovedhår og kaste det
i Ilden under Takofferet. 19 Og Præsten skal tage
den kogte Bov af Væderen og een usyret Kage
og eet usyret Fladbrød af Kurven og lægge dem
på Nasiræerens Hænder, efter at han har afraget
sit indviede Hovedhår. 20 Og Præsten skal udføre
Svingningen dermed for HERRENs Åsyn; det tilfalder
Præsten som Helliggave foruden Svingningsbrystet
og Offerydelseskøllen. Derefter må Nasiræeren atter
drikke Vin. 21 Det er Loven om Nasiræeren, der
aflægger Løfte, om hans Offergave til HERREN i
Anledning af Indvielsen, foruden hvad han ellers evner
at give; overensstemmende med Løftet, han aflægger,
skal han forholde sig efter den for hans Indvielse
gældende Lov. 22 HERREN talede fremdeles til
Moses og sagde: 23 Tal til Aron og hans Sønner og
sig: Når I velsigner Israeliterne, skal I sige til dem: 24
HERREN velsigne dig og bevare dig, 25 HERREN
lade sit Ansigt lyse over dig og være dig nådig, 26
HERREN løfte sit Åsyn på dig og give dig Fred! 27
Således skal de lægge mit Navn på Israeliterne, og
jeg vil velsigne dem.

7 Da Moses var færdig med at rejese Boligen og
havde salvet og helliget den med alt dens Tilbehør
og ligeledes salvet og helliget Alteret med alt dets
Tilbehør, 2 trådte Israels Øverster, Overhovederne
for deres Fædrenehuse, Stammernes Øverster, der
havde forestået Mønstringen, frem 3 og førte deres
Offergave frem for HERRENs Åsyn, seks lukkede
Vogne og tolv Stykker Hornkvæg, en Vogn for hver to
Øverster og et Stykke Hornkvæg for hver een, og de
bragte dem hen foran Boligen. 4 Da sagde HERREN
til Moses: 5 Modtag dette af dem, for at det kan bruges
til Arbejdet ved Åbenbaringsteltet, og giv Leviterne
det med Henblik på hver enkeltes særlige Arbejde! 6
Så modtog Moses Vognene og Hornkvæget og gav
Leviterne dem. 7 To Vogne og fire Stykker Hornkvæg
gav han Gersoniterne med Henblik på deres særlige

Arbejde, **8** og fire Vogne og otte Stykker Hornkvæg
gav han Merariterne med Henblik på deres særlige
Arbejde under Itamars, Præsten Arons Søns, Ledelse.
9 Derimod gav han ikke Kebatiterne noget, thi dem
var Arbejdet med de hellige Ting overdraget, og
de skulde bære dem på Skuldrene. **10** Fremdeles
bragte Øversterne Offergaver til Alterets indvielse,
dengang det blev salvet, og Øversterne bragte deres
Offergaver hen foran Alteret. **11** Da sagde HERREN
til Moses: Lad hver af Øversterne få sin Dag til at
bringe sin Offergave til Alterets Indvielse. **12** Den,
som første Dag bragte sin Offergave, var Nahasjon,
Amminadabs Søn af Judas Stamme. **13** Og hans
Offergave var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en
Sølvskål på 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte
med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, **14** en
Kande på 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, **15** en
ung Tyr, en Væder, et årgammelt Lam til Brændoffer,
16 en Gedebuk til Syndoffer **17** og til Takoffer to
Stykker Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem
årgamle Lam. Det var Nahasjons, Amminadabs Søns,
Offergave. **18** Anden Dag bragte Netanel, Zuars Søn,
Issakars Øverste, sin Offergave; **19** han bragte som
Offergave et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en
Sølvskål på 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte
med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, **20** en
Kande på 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, **21** en ung
Tyr, en Væder, et årgammelt Lam til Brændoffer, **22**
en Gedebuk til Syndoffer **23** og til Takoffer to Stykker
Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem årgamle
Lam. Det var Neanels, Zuars Søns, Offergave. **24**
Tredje Dag kom Zebuloniternes Øverste, Eliab, Helons
Søn; **25** hans Offergave var et Sølvfad, der vejede
130 Sekel, og en Sølvskål på 70 Sekel efter hellig
Vægt, begge fyldte med fint Hvedemel, rørt i Olie, til
Afgrødeoffer, **26** en Kande på 10 Guldsekel, fyldt med
Røgelse, **27** en ung Tyr, en Væder, et årgammelt
Lam til Brændoffer, **28** en Gedebuk til Syndoffer **29** og
til Takoffer to Stykker Hornkvæg, fem Vædre, fem
Bukke og fem årgamle Lam. Det var Eliabs, Helons
Søns, Offergave. **30** Fjerde Dag kom Rubeniternes
Øverste, Elizur, Sjedeurs Søn; **31** hans Offergave
var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en Sølvskål
på 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte med fint
Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, **32** en Kande
på 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, **33** en ung Tyr,
en Væder, **34** et årgammelt Lam til Brændoffer, en
Gedebuk til Syndoffer **35** og til Takoffer to Stykker
Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem årgamle
Lam. Det var Elizurs, Sjødeurs Søns, Offergave. **36**
Femte Dag kom Simenoiternes Øverste, Sjelumiel,
Zurisjaddajs Søn; **37** hans Offergave var et Sølvfad,
der vejede 130 Sekel, og en Sølvskål på 70 Sekel
efter hellig Vægt, begge fyldte med fint Hvedemel, rørt
i Olie, til Afgrødeoffer, **38** en Kande på 10 Guldsekel,
fyldt med Røgelse, **39** en ung Tyr, en Væder, et
årgammelt Lam til Brændoffer, **40** en Gedebuk til
Syndoffer **41** og til Takoffer to Stykker Hornkvæg,
fem Vædre, fem Bukke. og fem årgamle Lam. Det
var Sjelumiels, Zurisjaddajs Søns, Offergave. **42**
Sjette Dag kom Gaditernes Øverste, Eljasaf, Deuels
Søn; **43** hans Offergaver et Sølvfad, der vejede
130 Sekel, og en Sølvskål på 70 Sekel efter hellig
Vægt, begge fyldte med fint Hvedemel, rørt i Olie, til
Afgrødeoffer, **44** en Kande på lO Guldsekel, fyldt med
Røgelse, **45** en ung Tyr, en Væder, et årgammelt
Lam til Brændoffer, **46** en Gedebuk til Syndoffer **47** og
til Takoffer to Stykker Hornkvæg, fem Vædre, fem
Bukke og fem årgamle Lam. Det var Eljasafs, Deuels
Søns, Offergave. **48** Syvende Dag kom Efraimiternes
Øverste, Elisjama, Ammihuds Søn: **49** hans offergave
var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en Sølvskål
på 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte med
fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, **50** en
Kande på lO Guldsekel, fyldt med Røgelse, **51** en
ung Tyr, en Væder, et årgammelt Lam til Brændoffer,
52 en Gedebuk til Syndoffer **53** og til Takoffer to
Stykker Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem
årgamle Lam. Det var Elisjamas, Ammihuds Søns,
Offergave. **54** Ottende Dag kom Mannassiternes
Øverste, Gamliel, Pedazurs Søn; **55** hans Offergave
var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en Sølvskål
på 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte med fint
Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, **56** en Kande
på lO Guldsekel, fyldt med Røgelse, **57** en ung Tyr,
en Væder, et årgammelt Lam til Brændoffer, **58** en
Gedebuk til Syndoffer **59** og til Takoffer to Stykker
Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem årgamle
Lam. Det var Gamliels, Pedazurs Søns, Offergave.
60 Niende dag kom Benjaminiternes Øverste, Abidan,
Gidonis Søn; **61** hans Offergave var et Sølvfad, der
vejede 130 Sekel, og en Sølvskål på 70 Sekel efter
hellig Vægt, begge fyldte med fint Hvedemel, rørt i
Olie, til Afgrødeoffer, **62** en Kande på lO Guldsekel,
fyldt med Røgelse, **63** en ung Tyr, en Væder, et
årgammelt Lam til Brændoffer, **64** en Gedebuk til
Syndoffer **65** og til Takoffer to Stykker Hornkvæg,
fem, Vædre, fem Bukke og fem årgamle Lam. Det
var Abidans, Gidonis Søns, Offergave. **66** Tiende
Dag kom Daniternes Øverste, Ahiezer, Ammisjaddajs
Søn; **67** hans Offergave var et Sølvfad, der vejede
130 Sekel, og en Sølvskål på 70 Sekel efter hellig

Vægt, begge fyldte med fint Hvedemel, rørt i Olie, til
Afgrødeoffer, 68 en Kande på lO Guldsekel, fyldt med
Røgelse, 69 en ung Tyr, en Væder, et årgammelt
Lam til Brændoffer, 70 en Gedebuk til Syndoffer 71
og til Takoffer to Stykker Hornkvæg, fem Vædre,
fem Bukke og fem årgamle Lam. Det var Ahiezers,
Ammisjaddajs Søns, Offergave. 72 Elevte Dag kom
Aseriternes Øverste, Pagiel, Okrans Søn; 73 hans
Offergave var et Sølvfad, der vejede 130 Sekel, og en
Sølvskål på 70 Sekel efter hellig Vægt, begge fyldte
med fint Hvedemel, rørt i Olie, til Afgrødeoffer, 74 en
Kande på 10 Guldsekel, fyldt med Røgelse, 75 en ung
Tyr, en Væder, et årgammelt Lam til Brændoffer, 76
en Gedebuk til Syndoffer 77 og til Takoffer to Stykker
Hornkvæg, fem Vædre, fem Bukke og fem årgamle
Lam. Det var Pagiels, Okrans Søns, Offergave. 78
Tolvte Dag kom Naftaliternes Øverste, Ahira, Enans
Søn; 79 hans Offergave var et Sølvfad, der vejede
130 Sekel, og en Sølvskål på 70 Sekel efter hellig
Vægt, begge fyldte med fint Hvedemel, rørt i Olie, til
Afgrødeoffer, 80 en kande på lO Guldsekel, fyldt med
Røgelse, 81 en ung Tyr, en Væder, et årgammelt
Lam til Brændoffer, 82 en Gedebuk til Syndoffer 83 og
til Takoffer to Stykker Hornkvæg, fem Vædre, fem
Bukke og fem årgamle Lam. Det var Ahiras, Enans
Søns, Offergave. 84 Det var Gaverne fra Israelitternes
Øverster til Alterets Indvielse, dengang det blev salvet:
12 Sølvfade, 12 Sølvskåle, 12 Guldkander, 85 hvert
Sølvfad på 130 Sekel og hver Sølvskål på 70 Sekel,
alle Sølvkar tilsammen 2400 Sekel efter hellig Vægt;
86 12 Guldkander, fyldte med Røgelse, hver på 10
Sekel efter hellig Vægt, alle Guldkander tilsammen
120 Sekel. 87 Kvæget til Brændofferet var i alt 12
unge Tyre, 12 Vædre, 12 årgamle Lam med tilhørende
Afgrødeofre, 12 Gedebukke til Syndoffer; 88 Kvæget
til Takofferet var i alt 24 unge Tyre, 60 Vædre, 60
Bukke og 60 årgamle lam. Det var Gaverne til Alterets
indvielse, efter at det var salvet. 89 Da Moses gik ind
i Åbenbaringsteltet for at tale med HERREN, hørte
han Røsten tale til sig fra Sonedækket oven over
Vidnesbyrdets Ark, fra Pladsen mellem de to Keruber.
Og han talede til ham.

8 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2 Tal
til Aron og sig til ham: Når du sætter Lamperne
på, skal du sætte dem således, at de syv Lamper
kaster Lyset ud over Pladsen foran Lysestagen! 3 Det
gjorde Aron så; han satte Lamperne på således, at
de vendte ud mod Pladsen foran Lysestagen, som
HERREN havde pålagt Moses. 4 Men Lysestagen var
lavet af Guld i drevet Arbejde, fra Foden til Kronerne
var den drevet Arbejde; efter det Forbillede, HERREN
havde vist ham, havde Moses lavet Lysestagen. 5
HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 6
Udtag Leviterne af Israelitternes Midte og rens dem!
7 Således skal du gå frem, når du renser dem: Stænk
Renselsesvand på dem og lad dem gå hele deres
Legeme over med Ragekniv, tvætte deres klæder
og rense sig. 8 Derpå skal de tage en ung Tyr
til Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer af fint
Hvedemel, rørt i Olie, og du skal tage en anden
ung Tyr til Syndoffer. 9 Lad så Leviterne træde hen
foran Åbenbaringsteltet og kald hele Israelitternes
Menighed sammen. 10 Når du så har ladet Leviterne
træde frem for HERRENs Åsyn, skal Israeliterne
lægge deres Hænder på Leviterne. 11 Derpå skal Aron
udføre Svingningen med Leviterne for HERRENs
Åsyn som et Offer fra Israeliterne, for at de kan
udføre HERRENs Arbejde. 12 Så skal Leviterne
lægge deres Hænder på Tyrenes Hoved, og derefter
skal du ofre den ene som Syndoffer og den anden
som Brændoffer til HERREN for at skaffe Leviterne
Soning. 13 Derpå skal du stille Leviterne frem for Aron
og hans Sønner og udføre Svingningen med dem for
HERREN. 14 Således skal du udskille Leviterne fra
Israeliterne, så at Leviterne kommer til at tilhøre mig.
15 Derefter skal Leviterne komme og gøre Arbejde
ved Åbenbaringsteltet; du skal foretage Renselsen og
udføre Svingningen med dem, 16 thi de er skænket
mig som Gave af Israelitternes Midte; i Stedet for
alt hvad der åbner Moders Liv, alle førstefødte hos
Israeliterne, har jeg taget mig dem til Ejendom. 17
Thi mig tilhører alt det førstefødte hos Israeliterne,
både af Mennesker og Kvæg. Dengang jeg slog alle
de førstefødte i Ægypten, helligede jeg dem til at
være min Ejendom. 18 Jeg tog Leviterne i Stedet for
alt det førstefødte hos Israeliterne 19 og skænkede
Leviterne som Gave til Aron og hans Sønner af
Israelitternes Midte til at udføre Israelitternes Arbejde
ved Åbenbaringsteltet og skaffe Israeliterne Soning,
for at ingen Plage skal ramme Israeliterne, om de
selv nærmer sig Helligdommen. 20 Og Moses, Aron
og hele Israelitternes Menighed gjorde således med
Leviterne; ganske som HERREN havde pålagt Moses
med Hensyn til Leviterne, gjorde Israeliterne med
dem. 21 Leviterne lod sig rense for Synd og tvættede
deres Klæder, og Aron udførte Svingningen med dem
for HERRENs Åsyn, og Aron skaffede dem Soning,
så de blev rene. 22 Derpå kom Leviterne for at udføre
deres Arbejde ved Åbenbaringsteltet under Arons og
hans Sønners Tilsyn; som HERREN havde pålagt
Moses med Hensyn til Leviterne, således gjorde de

med dem. 23 HERREN talede fremdeles til Moses og
sagde: 24 Dette er, hvad der gælder Leviterne: Fra
Femogtyveårsalderen og opefter skal de komme og
gøre Tjeneste med Arbejdet ved Åbenbaringsteltet.
25 Men fra Halvtredsårsalderen skal de holde op med
at gøre Tjeneste og ikke arbejde mere; 26 de kan gå
deres Brødre til Hånde i Åbenbaringsteltet med at
tage Vare på, hvad der skal varetages; men Arbejde
skal de ikke mere gøre. Således skal du gøre med
Leviterne i alt, hvad de har at varetage.

9 HERREN talede således til Moses i Sinaj Ørken
i den første Måned af det andet År efter deres
Udvandring fra Ægypten: 2 Israeliterne skal fejre
Påsken til den fastsatte Tid, 3 på den fjortende
Dag i denne Måned ved Aftenstid skal I fejre den
til den fastsatte Tid; overensstemmende med alle
Anordningerne og Lovbudene om den skal I fejre
den! 4 Da sagde Moses til Israeliterne, at de skulde
fejre Påsken; 5 og de fejrede Påsken i Sinaj Ørken
den fjortende Dag i den første Måned ved Aftenstid;
nøjagtigt som HERREN havde pålagt Moses, således
gjorde Israeliterne. 6 Men der var nogle Mænd, som
var blevet urene ved et Lig og derfor ikke kunde fejre
Påske den Dag. Disse Mænd trådte nu den Dag frem
for Moses og Aron 7 og sagde til ham: "Vi er blevet
urene ved et Lig; hvorfor skal det da være os forment
at frembære HERRENs Offergave til den fastsatte Tid
sammen med de andre Israelitter?" 8 Moses svarede
dem: "Vent, til jeg får at høre, hvad HERREN påbyder
angående eder!" 9 Da talede HERREN til Moses og
sagde: 10 Tal til Israeliterne og sig: Når nogen af
eder eller eders Efterkommere er blevet uren ved et
Lig eller er ude på en lang Rejse, skal han alligevel
holde Påske for HERREN; 11 den fjortende Dag i den
anden Måned ved Aftenstid skal de holde den; med
usyret Brød og bitre Urter skal de spise Påskelammet.
12 De må intet levne deraf til næste Morgen, og
de må ikke sønderbryde noget af dets Ben. De
skal fejre Påsken i Overensstemmelse med alle de
Anordninger, som gælder for den. 13 Men den, som
undlader at fejre Påsken, skønt han er ren og ikke på
Rejse, det Menneske skal udryddes af sin Slægt, fordi
han ikke har frembåret HERRENs Offergave til den
fastsatte Tid. Den Mand skal undgælde for sin Synd.
14 Og når en fremmed, der bor hos eder, vil bolde
Påske for HERREN, skal han holde den efter de
Anordninger og Lovbud, som gælder for Påsken. En
og samme Lov skal gælde for eder, for den fremmede
og for den indfødte. 15 Den Dag Boligen blev rejst,
dækkede Skyen Boligen, Vidnesbyrdets Telt; men
om Aftenen var der som et Ildskær over Boligen, og
det holdt sig til om Morgenen. 16 Således var det
til Stadighed: Om dagen dækkede Skyen den, om
Natten Ildskæret. 17 Hver Gang Skyen løftede sig fra
Teltet, brød Israeliterne op, og der, hvor Skyen stod
stille, slog Israeliterne Lejr. 18 På HERRENs Bud
brød Israeliterne op, og på HERRENs Bud gik de i
Lejr, og så længe Skyen hvilede over Boligen, blev
de liggende i Lejr; 19 når Skyen blev over Boligen
i længere Tid, rettede Israeliterne sig efter, hvad
HERREN havde foreskrevet dem, og brød ikke op.
20 Det hændte, at Skyen kun blev nogle få Dage over
Boligen; da gik de i Lejr på HERRENs Bud og brød op
på HERRENs Bud. 21 Og det hændte, at Skyen kun
blev der fra Aften til Morgen; når Skyen da løftede sig
om Morgenen, brød de op. Eller den blev der en Dag
og en Nat; når Skyen da løftede sig, brød de op. 22
Eller den blev der et Par Dage eller en Måned eller
længere endnu, idet Skyen i længere Tid hvilede over
Boligen; så blev Israeliterne liggende i Lejr og brød
ikke op, men når den løftede sig, brød de op. 23 På
HERRENs Bud gik de i Lejr, og på HERRENs Bud
brød de op; de rettede sig efter, hvad HERREN havde
foreskrevet dem, efter HERRENs Bud ved Moses.

10 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Du skal lave dig to Sølvtrompeter; i drevet
Arbejde skal du lave dem. Dem skal du bruge, når
Menigheden skal kaldes sammen, og når Lejrene
skal bryde op. 3 Når der blæses i dem begge to, skal
hele Menigheden samle sig hos dig ved Indgangen
til Åbenbaringsteltet. 4 Blæses der kun i den ene,
skal Øversterne, Overhovederne for Israels Stammer,
samle sig hos dig. 5 Når I blæser Alarm med dem, skal
Lejrene på Østsiden bryde op; 6 blæser Alarm anden
Gang, skal Lejrene på Sydsiden bryde op: tredje Gang
skal Lejrene mod Vest bryde op, fjerde Gang Lejrene
mod Nord; der skal blæses Alarm, når de skal bryde
op. 7 Men når Forsamlingen skal sammenkaldes
skal I blæse på almindelig Vis, ikke Alarm. 8 Arons
Sønner, Præsterne, skal blæse i Trompeterne; det
skal være eder en evig gyldig Anordning fra Slægt
til Slægt. 9 Når I drager i Krig i eders Land mod
en Fjende, der angriber eder, og blæser Alarm med
Trompeterne, skal I ihukommes for HERREN eders
Guds Åsyn og frelses fra eders Fjender. 10 Og på
eders Glædesdage, eders Højtider og Nymånedage,
skal I blæse i Trompeterne ved eders Brændofre og
Takofre; så skal de tjene eder til Ihukommelse for
eders Guds Åsyn. Jeg er HERREN eders Gud! 11
Den tyvende Dag i den anden Måned af det andet År

løftede Skyen sig fra Vidnesbyrdets Bolig. 12 Da brød
Israeliterne op fra Sinaj Ørken, i den Orden de skulde
bryde op i, og Skyen stod stille i Parans Ørken. 13
Da de nu første Gang brød op efter Guds Bud ved
Moses, 14 var Judæernes Lejr den første, der brød
op under sit Felttegn, Hærafdeling for Hærafdeling;
deres Hær førtes af Nahasjon, Amminadabs Søn.
15 Issakariternes Stammes Hær førtes af Netanel,
Zuars Søn, 16 og Zebuloniternes Stammes Hær
af Eliab, Helons Søn. 17 Da derpå Boligen var
taget ned, brød Gersoniterne og Merariterne op og
bar Boligen. 18 Så brød Rubens Lejr op under sit
Felttegn, Hærafdeling for Hærafdeling; deres Hær
førtes af Elizur, Sjedeurs Søn. 19 Simeoniternes
Stammes Hær førtes af Sjelumiel, Zurisjaddajs
Søn, 20 og Gaditernes Stammes Hær af Eljasaf,
Deuels Søn. 21 Så brød Kehatiterne, der bar de
hellige Ting, op; og før deres Komme havde man
rejst Boligen. 22 Så brød Efraimiternes Lejr op
under sit Felttegn, Hærafdeling for Hærafdeling;
deres Hær førtes af Elisjema, Ammihuds Søn. 23
Manassiternes Stammes Hær førtes af Gamliel,
Pedazurs Søn, 24 og Benjaminiternes Stammes Hær
af Abidan, Gidonis Søn. 25 Så brød Daniternes Lejr
op under sit Felttegn som Bagtrop i hele Lejrtoget,
Hærafdeling for Hærafdeling; deres Hær førtes af
Ahiezer, Ammisjaddajs Søn. 26 Aseriternes Stammes
Hær førtes af Pagiel, Okrans Søn, 27 og Naftalitemes
Stammes Hær af Ahira, Enans Søn. 28 Således foregik
Israelitternes Opbrud, Hærafdeling for Hærafdeling.
Så brød de da op. 29 Men Moses sagde til Midjaniten
Hobab, Reuels Søn, Moses's Svigerfader: "Vi bryder
nu op for at drage til det Sted, HERREN har lovet
at give os; drag med os! Vi skal lønne dig godt, thi
HERREN har stillet Israel gode Ting i Udsigt." 30 Men
han svarede ham: "Jeg vil ikke drage med; nej, jeg
drager til mit Land og min Slægt." 31 Da sagde han:
"Forlad os ikke! Du kender jo de Steder, hvor vi kan
slå Lejr i Ørkenen; vær Øje for os! 32 Drager du med
os, skal vi give dig Del i alt det gode, HERREN vil
give os." 33 Derpå brød de op fra HERRENs Bjerg og
vandrede tre Dagsrejser frem, idet HERRENs Pagts
Ark drog i Forvejen for at søge dem et Sted, hvor de
kunde holde Hvil. 34 Og HERRENs Sky svævede
over dem om Dagen, når de brød op fra Lejren. 35
Og hver Gang Arken brød op, sagde Moses: "Stå
op, HERRE, at dine Fjender må splittes og dine
Avindsmænd fly for dit Åsyn!" 36 Og hver Gang den
standsede, sagde han: "Vend tilbage, HERRE, til
Israels Stammers Titusinder!"

11 Men Folket knurrede højlydt for HERREN over
deres usle Kår; og da HERREN hørte det,
blussede hans Vrede op, og HERRENs Ild brød
løs iblandt dem og åd om sig i den yderste Del af
Lejren. 2 Da råbte Folket til Moses, og Moses gik i
Forbøn hos HERREN. Så dæmpedes Ilden. 3 Derfor
kaldte man dette Sted Tabera, fordi HERRENs Ild
brød løs iblandt dem. 4 Men den sammenløbne
Hob, som fandtes iblandt dem, blev lysten. Så tog
også Israeliterne til at græde igen, og de sagde:
"Kunde vi dog få Kød at spise! 5 Vi mindes Fiskene,
vi fik at spise for intet i Ægypten, og Agurkerne,
Vandmelonerne, Porrerne, Hvidløgene og Skalotterne,
6 og nu vansmægter vi; her er hverken det ene eller
det andet, vi ser aldrig andet end Manna." 7 Mannaen
lignede Horianderfrø og så ud som Bellium. 8 Folket
gik rundt og sankede den op; derpå malede de den
i Håndkværne eller stødte den i Mortere; så kogte
de den i Gryder og lavede Kager deraf; den smagte
da som Bagværk tillavet i Olie. 9 Når Duggen om
Natten faldt over Lejren, faldt også Mannaen ned
over den. 10 Og Moses hørte, hvorledes alle Folkets
Slægter græd, enhver ved Indgangen til sit Telt;
da blussede HERRENs Vrede voldsomt op, og det
vakte også Moses's Mishag. 11 Da sagde Moses til
HERREN: "Hvorfor har du handlet så ilde med din
Tjener, og hvorfor har jeg ikke fundet Nåde for dine
Øjne, siden du har lagt hele dette Folk som en Byrde
på mig? 12 Mon det er mig, der har undfanget hele
dette Folk, mon det er mig, der har født det, siden
du forlanger, at jeg i min Favn skal bære det hen til
det Land, du tilsvor dets Fædre, som en Fosterfader
bærer det diende Barn? 13 Hvor skal jeg gå hen
og skaffe hele dette Folk Kød? Thi de græder rundt
om mig og siger: Skaf os Kød at spise? 14 Jeg kan
ikke ene bære hele dette Folk, det er mig for tungt.
15 Hvis du vil handle således med mig, så dræb
mig hellere, om jeg har fundet Nåde for dine Øjne,
så at jeg ikke skal være nødt til at opleve sådan
Elendighed!" 16 HERREN svarede Moses: "Kald mig
halvfjerdsindstyve af Israels Ældste sammen, Mænd,
som du ved hører til Folkets Ældste og Tilsynsmænd,
før dem hen til Åbenbaringsteltet og lad dem stille sig
op hos dig der. 17 Så vil jeg stige ned og tale med dig
der, og jeg vil tage noget af den Ånd, der er over dig,
og lade den komme over dem, for at de kan hjælpe
dig med at bære Folkets Byrde, så du ikke ene skal
bære den. 18 Men til Folket skal du sige: Helliger eder
til i Morgen, så skal I få Kød at spise! I har jo grædt
højlydt for HERREN og sagt: Kunde vi dog få Kød at
spise! Vi havde det jo bedre i Ægypten! Derfor vil

HERREN give eder kød at spise; 19 og ikke blot een
eller to eller fem eller ti eller tyve Dage skal I spise det,
20 men en hel Måned igennem, indtil det står eder ud
af Næsen, og I væmmes derved, fordi I har ringeagtet
HERREN, der er i eders Midte, og grædt for hans
Åsyn og sagt: Hvorfor drog vi dog ud af Ægypten!" 21
Moses svarede: "600000 Fodfolk tæller det Folk, jeg
bar om mig, og du siger: Jeg vil skaffe dem Kød, så
de har nok at spise en hel Måned! 22 Kan der slagtes
så meget Småkvæg og Hornkvæg til dem, at det kan
slå til, eller kan alle Fisk i Havet samles sammen til
dem, så det kan slå til?" 23 HERREN svarede Moses:
"Er HERRENs Arm for kort? Nu skal du få at se, om
mit Ord går i Opfyldelse for dig eller ej." 24 Da gik
Moses ud og kundgjorde Folket HERRENs Ord. Og
han samlede halvfjerdsindstyve af Folkets Ældste og
lod dem stille sig rundt om Teltet. 25 Så steg HERREN
ned i Skyen og talede til ham; og han tog noget af
den Ånd, der var over ham, og lod den komme over
de halvfjerdsindstyve Ældste, og da Ånden hvilede
over dem, kom de i profetisk Henrykkelse noget, som
ikke siden hændtes dem. 26 Imidlertid var to Mænd
blevet tilbage i Lejren, den ene hed Eldad, den anden
Medad. Også over dem kom Ånden, thi de hørte til
dem, der var optegnede, men de var ikke gået ud til
Teltet, og nu kom de i profetisk Henrykkelse inde i
Lejren. 27 Da løb en ung Mand ud og fortalte Moses
det og sagde: "Eldad og Medad er kommet i profetisk
Henrykkelse inde i Lejren." 28 Josua, Nuns Søn, der
fra sin Ungdom af havde gået Moses til Hånde, sagde
da: "Min Herre Moses, stands dem i det!" 29 Men
Moses sagde til ham: "Er du skinsyg på mine Vegne?
Gid alt HERRENs Folk var Profeter, gid HERREN
vilde lade sin Ånd komme over dem!" 30 Derpå trak
Moses sig tilbage til Lejren med Israels Ældste. 31
Da rejste der sig på HERRENs Bud en Vind, som
førte Vagtler med sig fra Havet og drev dem hen over
Lejren så langt som en Dagsrejse på begge Sider af
Lejren i en Højde af et Par Alen over Jorden. 32 Så
gav Folket sig hele den Dag, hele Natten og hele den
næste Dag til at samle Vagtlerne op; det mindste,
nogen samlede, var ti Homer. Og de bredte dem ud
til Tørring rundt om Lejren. 33 Medens Kødet endnu
var imellem Tænderne på dem, før det endnu var
spist, blussede HERRENs Vrede op imod Folket, og
HERREN lod en meget hård Straf ramme Folket. 34
Og man kaldte Stedet Kibrot Hattåva, thi der blev de
lystne Folk jordet. 35 Fra Kibrot-Hattåva drog Folket
til Hazerot, og de gjorde Holdt i Hazerot.

12 Mirjam og Aron tog til Orde mod Moses i
Anledning af den kusjitiske Kvinde, han havde
ægtet - han havde nemlig ægtet en kusjitisk Kvinde -
2 og sagde: "Har HERREN kun talet til Moses? Mon
han ikke også har talet til os?" Og HERREN hørte
det. 3 Men den Mand Moses var såre sagtmodig,
sagtmodigere end noget andet Menneske på Jorden.
4 Da sagde HERREN i det samme til Moses, Aron
og Mirjam: "Gå alle tre ud til Åbenbaringsteltet!" Og
de gik alle tre derud. 5 Men HERREN steg ned i
Skystøtten og stillede sig ved Indgangen til Teltet og
kaldte på Aron og Mirjam, og de gik begge derud. 6
Da sagde han: "Hør, hvad jeg siger: Når der ellers er
en Profet iblandt eder, giver jeg mig til Kende for ham
i Syner eller taler med ham i Drømme. 7 Anderledes
er det med min Tjener Moses: han er tro i hele mit
Hus; 8 med ham taler jeg Ansigt til Ansigt, ikke i
Syner eller Gåder, han skuer HERRENs Skikkelse;
hvor tør I da tage til Orde mod min Tjener Moses?" 9
Og HERRENs Vrede blussede op imod dem, og han
gik bort. 10 Da så Skyen trak sig bort fra Teltet, se, da
var Mirjam hvid som Sne af Spedalskhed, og da Aron
vendte sig mod Mirjam, se, da var hun spedalsk.
11 Da sagde Aron til Moses: "Ak, Herre, lad os dog
ikke undgælde for den Synd, vi i Dårskab begik! 12
Lad hende dog ikke blive som et dødfødt Barn, hvis
Kød er halvt fortæret, når det kommer ud af Moders
Liv!" 13 Moses råbte da til HERREN og sagde: "Ak,
gør hende dog rask igen!" 14 Og HERREN svarede
Moses: "Hvis hendes Fader havde spyttet hende i
Ansigtet, måtte hun da ikke have båret sin Skam i syv
Dage? Derfor skal hun i syv Dage være udelukket fra
Lejren; så kan hun atter optages." 15 Da blev Mirjam
udelukket fra Lejren i syv Dage, og Folket brød ikke
op, før Mirjam atter var optaget. 16 Så brød Folket op
fra Hazerot og slog Lejr i Parans Ørken.

13 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 "Send nogle Mænd af Sted for at undersøge
Kana'ans Land, som jeg vil give Israeliterne; een
Mand af hver Fædrenestamme skal I sende, og
kun Mænd, der er Øverster iblandt dem!" 3 Da
udsendte Moses dem fra Parans Ørken på HERRENs
Bud, Mænd, der allevar Overhovederfor Israeliterne.
4 Deres Navne var følgende: Af Rubens Stamme
Sjammua, Zakkurs Søn, 5 af Simeons Stamme Sjafat,
Horis Søn, 6 af Judas Stamme Kaleb, Jefunnes
Søn, 7 af Issakars Stamme Jigal, Josefs Søn, 8 af
Efraims Stamme Hosea, Nuns Søn, 9 af Benjamins
Stamme Palti, Rafus Søn, 10 af Zebulons Stamme
Gaddiel, Sodis Søn, 11 af Josefs Slamme, det er

Manasses Stamme, Gaddi, Susis Søn, 12 af Dans
Stamme Ammiel, Gmallis Søn, 13 af Asers Stamme
Setur, Mikaels Søn, 14 af Naftalis Stamme Nabi,
Vofsis Søn, 15 af Gads Stamme Geuel, Mtakis Søn.
16 Det var Navnene på de Mænd, Moses udsendte
for at undersøge Landet. Men Moses gav Hosea,
Nuns Søn, Navnet Josua. 17 Og Moses sendte dem
af Sted for at undersøge Kana'ans Land. Og han
sagde til dem: "Drag herfra op i Sydlandet og drag
op i Bjergene 18 og se, hvordan Landet er, og om
Folket, som bor der, er stærkt eller svagt, fåtalligt eller
talrigt, 19 om Landet, de bor i, er godt eller dårligt,
og om Byerne, de bor i, er Teltlejre eller Fæstninger,
20 og om Landet er fedt eller magert, om der findes
Træer deri eller ej. Vær ved godt Mod og tag noget
af Landets Frugt med tilbage!" Det var netop ved
den Tid, de første Druer var modne. 21 Så drog de
af Sted og undersøgte Landet lige fra Zins Ørken
til Rehob, Egnen hen imod Hamat. 22 Så begav de
sig op i Sydlandet og kom til Hebron; der boede
Ahiman, Sjesjaj og Talmaj, Anaks Efterkommere. Men
Hebron var grundlagt syv År før Zoan i Ægypten. 23
Da de nåede Esjkoldalen, afskar de en Ranke med
en Drueklase, som der måtte to Mand til at bære
på en Bærestang, og plukkede nogle Granatæbler
og Figener. 24 Man kaldte dette Sted Esjkoldalen
med Hentydning til den Drueklase, Israeliterne der
skar af. 25 Efter fyrretyve Dages Forløb vendte de
tilbage efter at have undersøgt Landet; 26 og de kom
til Moses og Aron og hele Israeliternes Menighed i
Parans Ørken i Kadesj og aflagde Beretning for dem
og hele Menigheden og viste dem Landets Frugt.
27 De fortalte ham: "Vi kom til landet, du sendte os
til; det er virkelig et Land, der flyder med Mælk og
Honning, og her er Flugt derfra; 28 men stærkt er
Folket, som bor i Landet, og Byerne er befæstede og
meget store; ja, vi så også Efterkommere af Anak
der. 29 Amalek bor i Sydlandet, Hetiterte, Jebusiteme
og Amoriterne i Bjerglandet og Kana'anæerne ved
Havet og langs Jordan." 30 Da søgte Kaleb at bringe
Folket til Tavshed over for Moses og sagde: "Lad
os kun drage op og underlægge os det, thi vi kan
sikkert tage det!" 31 Men de Mænd, der havde været
med ham deroppe, sagde: "Vi kan ikke drage op
imod dette Folk, thi det er stærkere end vi!" 32
Og de talte nedsættende til Israeliterne om Landet,
som de havde undersøgt, og sagde: "Landet, som
vi har rejst igennem og undersøgt, er et Land, der
fortærer sine Indbyggere, og alle de Folk, vi så der,
var kæmpestore. 33 Vi så der Kæmperne Anaks
Sønner, der er af Kæmpeslægten og vi forekom både
os selv og dem som Græshopper!"

14 Da opløftede hele Menigheden sin Røst og
brød ud i Klageråb, og Folket græd Natten
igennem. 2 Og alle Israelitterne knurrede imod Moses
og Aron, og hele Menigheden sagde til dem: "Gid vi
var døde i Ægypten eller her i Ørkenen! 3 Hvorfor
fører HERREN os til dette Land, når vi skal falde
for Sværdet og vore Kvinder og Børn blive til Bytte?
Var det dog ikke bedre for os at vende tilbage til
Ægypten?" 4 Og de sagde til hverandre: "Lad os
vælge os en Fører og vende tilbage til Ægypten!" 5
Da faldt Moses og Aron på deres Ansigt foran hele
den israelitiske Menigheds Forsamling. 6 Men Josua,
Nuns Søn, og Kaleb, Jefunnes Søn, der havde været
med til at undersøge Landet, sønderrev deres Klæder
7 og sagde til hele Israelitternes Menighed: "Landet,
vi har rejst igennem og undersøgt, er et såre, såre
godt Land. 8 Hvis HERREN har Behag i os, vil han
føre os til det Land og give os det, et Land, der flyder
med Mælk og Honning. 9 Gør kun ikke Oprør imod
HERREN og frygt ikke for Landets Befolkning, thi
dem tager vi som en Bid Brød; deres Skygge er
veget fra dem, men med os er HERREN; frygt ikke
for dem!" 10 Hele Menigheden tænkte allerede på
at stene dem; men da kom HERRENs Herlighed til
Syne for alle Israelitterne ved Åbenbaringsteltet. 11
Og HERREN sagde til Moses: "Hvor længe skal dette
Folk håne mig, og hvor længe vil det vægre sig ved
at tro på mig, til Trods for alle de Tegn jeg har gjort i
det? 12 Jeg vil slå det med Pest og udrydde det, men
dig vil jeg gøre til et Folk, større og stærkere end det!"
13 Men Moses sagde til HERREN: "Ægypterne har
hørt, at du i din Vælde har ført dette Folk bort fra
dem; 14 og ligeledes har alle dette Lands Indbyggere
hørt, at du, HERRE, er midt iblandt dette Folk, thi
du, HERRE, åbenbarer dig synligt, idet din Sky står
over dem, og du vandrer foran dem om Dagen i
en Skystøtte og om Natten i en Ildstøtte. 15 Hvis
du nu dræber dette Folk alle som een, vil de Folk,
der har hørt dit Ry, sige: 16 Fordi HERREN ikke
evnede at føre dette Folk til det Land, han havde
tilsvoret dem, lod han dem omkomme i Ørkenen.
17 Derfor, HERRE, lad din Vælde nu vise sig i sin
Storhed, således som du forjættede, da du sagde: 18
HERREN er langmodig og rig på Miskundhed, han
forlader Misgerning og Overtrædelse, men han lader
ingen ustraffet, og han hjemsøger Fædrenes Brøde
på Børnene i tredje og fjerde Led. 19 Så tilgiv nu dette
Folk dets Misgerning efter din store Miskundhed,

således som du har tilgivet dette Folk hele Vejen
fra Ægypten og hertil!" 20 Da sagde HERREN: "Jeg
tilgiver dem på din Bøn. 21 Men så sandt jeg lever
så sandt hele Jorden skal opfyldes af HERRENs
Herlighed: 22 Ingen af de Mænd, der har set min
Herlighed og de Tegn, jeg har gjort i Ægypten og i
Ørkenen, og dog nu for tiende Gang har fristet mig og
ikke villet lyde min Røst, 23 ingen af dem skal se det
Land, jeg tilsvor deres Fædre! Ingen af dem, der har
hånet mig, skal få det at se; 24 kun min Tjener Kaleb
lader jeg komme til det Land, han har været i, og
hans Efterkommere skal få det i Eje, fordi han havde
en anden Ånd og viste mig fuld Lydighed. 25 Men
Amalekiterne og Kana'anæerne bor i Lavlandet. Vend
derfor om i Morgen, bryd op og drag ud i Ørkenen
ad det røde Hav til!" 26 Fremdeles talede HERREN
til Moses og Aron og sagde: 27 "Hvor længe skal
jeg tåle denne onde Menighed, dem, som bestandig
knurrer imod mig? Jeg har hørt Israelitternes Knurren,
hørt, hvorledes de knurrer imod mig. 28 Sig til dem:
Så sandt jeg lever lyder det fra HERREN, som I har
råbt mig i Øret, således vil jeg handle med eder! 29
I Ørkenen her skal eders Kroppe falde, alle I, der
blev mønstret, så mange I er fra Tyveårsalderen og
opefter, I, som har knurret imod mig. 30 Sandelig,
ingen af eder skal komme til det Land, jeg med løftet
Hånd svor at ville giver eder at bo i, med Undtagelse
af Kaleb, Jefunnes Søn, og Josua, Nuns Søn. 31
Eders små Børn, som I sagde vilde blive til Bytte,
dem vil jeg lade komme derhen, og de skal tage det
Land i Besiddelse, som I har vraget, 32 men eders
egne Kroppe skal falde i Ørkenen her, 33 og eders
Sønner skal flakke om i Ørkenen i fyrretyve År og
undgælde for eders Bolen, indtil eders Kroppe er gået
til Grunde i Ørkenen. 34 Som I brugte fyrretyve Dage
til at undersøge Landet, således skal I undgælde for
eders Misgerninger i fyrretyve År, eet År for hver Dag,
og således få mit Mishag at føle. 35 Jeg HERREN har
sagt det: Sandelig, således vil jeg handle med hele
denne onde Menighed, der har rottet sig sammen
imod mig; i Ørkenen her skal de gå til Grunde, i
den skal de dø!" 36 Og de Mænd, Moses havde
udsendt for at undersøge Landet, og som efter deres
Tilbagekomst havde fået hele Menigheden til at knurre
imod ham ved at tale nedsættende om Landet, 37 de
Mænd, der havde talt nedsættende om Landet, fik en
brat Død for HERRENs Åsyn: 38 kun Josua, Nuns
Søn, og Kaleb, Jefunnes Søn, blev i Live af de Mænd,
der var draget hen for at undersøge Landet. 39 Men
da Moses forebragte alle Israelitterne disse Ord,
grebes Folket af stor Sorg; 40 og tidligt næste Morgen
drog de op mod det øverste af Bjerglandet og sagde:
"Se, vi er rede til at drage op til det Sted, HERREN
har talet om, thi vi, har syndet." 41 Da sagde Moses:
"Hvorfor vil I overtræde HERRENs Bud? Det vil ikke
gå godt! 42 Drag ikke derop, thi HERREN er ikke
iblandt eder; gør I det, bliver I slået af eders Fjender!
43 Thi Amalekiterne og Kana'anæerne vil møde eder
der, og I skal falde for Sværdet; I har jo vendt eder
fra HERREN, og HERREN er ikke med eder!" 44
Alligevel formastede de sig til at drage op mod det
øverste af Bjerglandet; men HERRENs Pagts Ark og
Moses forlod ikke Lejren. 45 Da steg Amalekiterne og
Kana'anæerne, der boede der i Bjerglandet, ned og
slog dem og adsplittede dem lige til Horma.

15 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Tal til Israelitterne og sig til dem: Når I kommer
til det Land, jeg vil give eder at bo i, 3 og I vil ofre
HERREN et Ildoffer, Brændoffer eller Slagtoffer, af
Hornkvæg eller Småkvæg for at indfri et Løfte eller
af fri Drift eller i Anledning af eders Højtider for at
berede HERREN en liflig Duft, 4 så skal den, der
bringer HERREN sin Offergave, som Afgrødeoffer
bringe en Tiendedel Efa fint Hvedemel, rørt i en
Fjerdedel Hin Olie 5 desuden skal du som Drikoffer til
hvert Lam ofre en Fjerdedel Hin Vin, hvad enten det
er Brændoffer eller Slagtoffer. 6 Men til en Væder
skal du som Afgrødeoffer ofre to Tiendedele Efa fint
Hvedemel, rørt i en Tredjedel Hin Olie; 7 desuden skal
du som Drikoffer frembære en Tredjedel Hin Vin til en
liflig Duft for HERREN. 8 Og når du ofrer en ung Tyr
som Brændoffer eller Slagtoffer for at indfri et Løfte
eller som Takoffer til HERREN, 9 skal du foruden
Tyren frembære som Afgrødeoffer tre Tiendedele Efa
fint Hvedemel, rørt i en halv Hin Olie; 10 desuden
skal du som Drikoffer frembære en halv Hin Vin, et
Ildoffer til en liflig Duft for HERREN. 11 Således skal
der gøres for hver enkelt Tyr, hver enkelt Væder eller
hvert Lam eller Ged; 12 således skal I gøre for hvert
enkelt Dyr, så mange I nu ofrer. 13 Enhver indfødt
skal gøre disse Ting på denne Måde, når han vil
bringe et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN. 14
Og når en fremmed bor hos eder, eller nogen i de
kommende Tider bor iblandt eder, og han vil bringe et
Ildoffer til en liflig Duft for HERREN, skal han gøre på
samme Måde som I selv. 15 Inden for Forsamlingen
skal en og samme Anordning gælde for eder og den
fremmede, der bor hos eder; det skal være eder en
evig gyldig Anordning fra Slægt til Slægt: hvad der
gælder for eder, skal også gælde for den fremmede
for HERRENs Åsyn; 16 samme Lov og Ret gælder

for eder og den fremmede, der bor hos eder. 17
HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: 18
Tal til Israelitterne og sig til dem: Når I kommer til
det Land, jeg fører eder til, 19 og spiser af Landets
Brød, skal I yde HERREN en Offerydelse. 20 Som
Førstegrøde af eders Grovmel skal I yde en Kage
som Offerydelse; på samme Måde som Offerydelsen
af Tærskepladsen skal I yde den. 21 Af Førstegrøden
af eders Grovmel skal I give HERREN en Offerydelse,
Slægt efter Slægt. 22 Dersom I synder af Vanvare og
undlader at udføre noget af alle de Bud, HERREN har
kundgjort Moses, 23 noget af alt det, HERREN har
pålagt eder gennem Moses, fra den Dag HERREN
udstedte sit Bud og frem i Tiden fra Slægt til Slægt,
24 så skal hele Menigheden, hvis det sker af Vanvare
uden Menighedens Vidende, ofre en ung Tyr som
Brændoffer til en liflig duft for HERREN med det efter
Lovbudene dertil hørende Afgrødeoffer og Drikoffer og
desuden en Gedebuk som Syndoffer. 25 Og Præsten
skal skaffe hele Israelitternes Menighed Soning, og
dermed opnår de Tilgivelse; thi det skete af Vanvare,
og de bar bragt deres Offergave som et Ildoffer til
HERREN og desuden deres Syndoffer for HERRENs
Åsyn, for hvad de gjorde af Vanvare. 26 Således får
både hele Israelitternes Menighed og den fremmede,
der bor hos dem, Tilgivelse; thi alt Folket har Del
i den Synd, der bliver begået af Vanvare. 27 Men
hvis et enkelt Menneske synder af Vanvare, skal
han bringe en årgammel Ged som Syndoffer. 28
Og Præsten skal skaffe den, der synder af Vanvare,
Soning for HERRENs Åsyn ved at udføre Soningen
for ham, og således opnår han Tilgivelse. 29 For
den indfødte hos Israelitterne og den fremmede, der
bor iblandt dem, for eder alle gælder en og samme
Lov; når nogen synder af Vanvare. 30 Men den,
der handler med Forsæt, hvad enten han er indfødt
eller fremmed, han håner Gud, og det Menneske
skal udryddes af sit Folk. 31 Thi han har ringeagtet
HERRENs Ord og brudt hans Bud; det Menneske
skal udryddes, hans Misgerning kommer over ham.
32 Medens Israelitterne opholdt sig i Ørkenen, traf
de en Mand, som sankede Brænde på en Sabbat.
33 De, der traf ham i Færd med at sanke Brænde,
bragte ham til Moses, Aron og hele Menigheden,
34 og de satte ham i Varetægt, da der ikke forelå
nogen bestemt Kendelse for, hvad der skulde gøres
ved ham. 35 Da sagde HERREN til Moses: Den
Mand skal lide Døden; hele Menigheden skal stene
ham uden for Lejren! 36 Hele Menigheden førte ham
da uden for Lejren og stenede ham til Døde, som
HERREN havde pålagt Moses. 37 HERREN talede
fremdeles til Moses og sagde: 38 Tal til Israelitterne
og sig til dem, at de Slægt efter Slægt skal sætte
Kvaster på Fligene af deres Klæder, og at de på hver
enkelt Kvast skal sætte en violet Purpursnor. 39 Det
skal tjene eder til Tegn, så at I, hver Gang I ser dem,
skal komme alle HERRENs Bud i Hu og handle efter
dem og ikke lade eder vildlede af eders Hjerter eller
Øjne, af hvilke I lader eder forlede til Bolen 40 for at I
kan komme alle mine Bud i Hu og handle efter dem
og blive hellige for eders Gud. 41 Jeg er HERREN
eders Gud, som førte eder ud af Ægypten for at være
eders Gud. Jeg er HERREN eders Gud!

16 Men Kora, en Søn af Jizhar, en Søn af Levis
Søn Kehat, og Datan og Abiram, Sønner af
Ejiab, en Søn af Rubens Søn Pallu, gjorde Oprør.
2 De gjorde Oprør mod Moses sammen med 250
israelitiske Mænd, Øverster for Menigheden, udvalgte
i Folkeforsamlingen, ansete Mænd. 3 Og de samlede
sig og trådte op imod Moses og Aron og sagde til dem:
"Lad det nu være nok, thi hele Menigheden er hellig,
hver og en, og HERREN er i dens Midte; hvorfor
vil I da ophøje eder over HERRENs Forsamling?"
4 Da Moses hørte det, faldt han på sit Ansigt. 5
Derpå talte han til Kora og alle hans Tilhængere
og sagde: "Vent til i Morgen, så vil HERREN give
til kende, hvem der tilhører ham, og hvem der er
hellig, så at han vil give ham Adgang til sig; den,
han udvælger, vil han give Adgang til sig. 6 Således
skal I gøre: Skaf eder Pander, du Kora og alle dine
Tilhængere, 7 og læg så i Morgen Gløder på og
kom Røgelse på for HERRENs Åsyn, så skal den,
HERREN udvælger, være den, som er hellig; lad
det nu være nok, I Levisønner!" 8 Fremdeles sagde
Moses til Kora: "Hør nu, I Levisønner! 9 Er det eder
ikke nok, at Israels Gud har udskilt eder af Israels
Menighed og givet eder Adgang til sig for at udføre
Arbejdet ved HERRENs Bolig og stå til Tjeneste for
Menigheden? 10 Han har givet dig og med dig alle
dine Brødre, Levis Sønner, Adgang til sig og nu attrår
I også Præsteværdigheden! 11 Derfor, du og alle
dine Tilhængere, som har rottet eder sammen mod
HERREN, hvad er Aron, at I vil knurre mod ham!" 12
Da sendte Moses Bud efter Datan og Abiram, Eliabs
Sønner, men de sagde: "Vi kommer ikke! 13 Er det
ikke nok, at du har ført os bort fra et Land, der flyder
med Mælk og Honning, for at lade os dø i Ørkenen,
siden du oven i Købet vil opkaste dig til Herre over
os! 14 Du har sandelig ikke ført os til et Land, der
flyder med Mælk og Honning, eller givet os Marker og
Vinbjerge! Tror du, du kan stikke disse Mænd Blår i

Øjnene? Vi kommer ikke!" 15 Da harmedes Moses
højlig og sagde til HERREN: "Vend dig ikke til deres
Offergave! Ikke så meget som et Æsel har jeg frataget
dem, ej heller har jeg gjort en eneste af dem noget
ondt!" 16 Og Moses sagde til Kora: "I Morgen skal du
og alle dine Tilhængere komme frem for HERRENs
Åsyn sammen med Aron; 17 og enhver af eder skal
tage sin Pande, lægge Gløder på og komme Røgelse
på og frembære sin Pande for HERRENs Åsyn, 250
Pander, du selv og Aron skal også tage hver sin
Pande!" 18 Da tog hver sin Pande, lagde Gløder på og
kom Røgelse på, og så stillede de sig ved indgangen
til Åbenbaringsteltet sammen med Moses og Aron;
19 og Kora kaldte hele Menigheden sammen imod
dem ved Indgangen til Åbenbaringsteltet. Da kom
HERRENs Herlighed til Syne for hele Menigheden,
20 og HERREN talede til Moses og Aron og sagde:
21 "Skil eder ud fra denne Menighed, så vil jeg i
et Nu tilintetgøre den!" 22 Men de faldt på deres
Ansigt og sagde: "O Gud, du Gud over alt Køds
Ånder, vil du vredes på hele Menigheden, fordi en
enkelt Mand synder?" 23 Da talede HERREN til
Moses og sagde: 24 "Tal til Menigheden og sig: Fjern
eder fra Pladsen omkring Koras, Datans og Abirams
Bolig!" 25 Moses gik nu hen til Datan og Abiram,
fulgt af Israels Ældste, 26 og han talte til Menigheden
og sagde: "Træk eder tilbage fra disse ugudelige
Mænds Telte og rør ikke ved noget af, hvad der
tilhører dem, for at I ikke skal rives bort for alle deres
Synders Skyld!" 27 Da fjernede de sig fra Pladsen
om Koras, Datans og Abirams Bolig, og Datan og
Abiram kom ud og stillede sig ved indgangen til deres
Telte med deres Hustruer og Børn, store og små. 28
Og Moses sagde: "Derpå skal I kende, at HERREN
har sendt mig for at gøre alle disse Gerninger, og at
jeg ikke handler i Egenrådighed: 29 Dersom disse
dør på vanlig menneskelig Vis, og der ikke rammer
dem andet, end hvad der rammer alle andre, så har
HERREN ikke sendt mig; 30 men hvis HERREN
lader noget uhørt ske, så Jorden spiler sit Gab op
og sluger dem med alt, hvad der tilhører dem, så
de farer levende ned i Dødsriget, da skal I derpå
kende, at disse Mænd har hånet HERREN!" (Sheol
h7585) 31 Og straks, da han havde talt alle disse Ord,
åbnede Jorden sig under dem, 32 og Jorden lukkede
sit Gab op og slugte dem og deres Boliger og alle
Mennesker, der tilhørte Kora, og alt, hvad de ejede;
33 og de for levende ned i Dødsriget med alt, hvad der
tilhørte dem, og Jorden lukkede sig over dem, og de
blev udryddet af Forsamlingen. (Sheol h7585) 34 Men
hele Israel, der stod omkring dem, flygtede ved deres
Skrig, thi de sagde: "Blot ikke Jorden skal opsluge
os!" 35 Og Ild for ud fra HERREN og fortærede
de 250 Mænd, der frembar Røgelse. 36 Da talede
HERREN til Moses og sagde: 37 "Sig til Eleazar,
Præsten Arons Søn, at han skal tage Panderne ud
af Branden og strø Gløderne ud noget derfra; thi
hellige 38 er de Pander, der tilhørte disse Mænd,
som begik en Synd, der kostede dem Livet. De skal
udhamre dem til Plader til Overtræk på Alteret, thi
de frembar dem for HERRENs Åsyn, og derfor er
de hellige; de skal nu tjene Israelitterne til Tegn."
39 Da tog Præsten Eleazar Kobberpaladerne, som
de opbrændte Mænd havde frembåret, og hamrede
dem ud til. Overtræk på Alteret 40 som et Mindetegn
for Israelitterne om, at ingen Lægmand, ingen, som
ikke hører til Arons Efterkommere, må træde frem
for at ofre Røgelse for HERRENs Åsyn, for at det
ikke skal gå ham som Kora og hans Tilhængere,
således som HERREN havde sagt ham ved Moses.
41 Men Dagen efter knurrede hele Israels Menighed
mod Moses og Aron og sagde: "Det er eder, der
har, dræbt HERRENs Folk!" 42 Men da Menigheden
samlede sig mod Moses og Aron, vendte de sig
mod Åbenbaringsteltet, og se, Skyen dækkede det,
og HERRENs Herlighed kom til Syne. 43 Da trådte
Moses og Aron hen foran Åbenbaringsteltet, 44 og
HERREN talede til Moses og Aron og sagde: 45
"Fjern eder fra denne Menighed, så vil jeg i et Nu
tilintetgøre dem!" Da faldt de på deres Ansigt, 46 og
Moses sagde til Aron: "Tag din Pande, læg Gløder
fra Alteret på og kom Røgelse på og skynd dig så
hen til Menigheden og skaf den Soning, thi Vreden er
brudt frem fra HERREN, Plagen har allerede taget
fat!" 47 Da tog Aron det, således som Moses havde
sagt, og løb midt ind i Forsamlingen. Og se, Plagen
havde allerede taget fat blandt Folket, men han kom
Røgelsen på og skaffede Folket Soning. 48 Og som
han stod der midt imellem døde og levende, hørte
Plagen op. 49 Men de, der omkom ved Plagen,
udgjorde 14700 Mennesker foruden dem, der omkom
for Koras Skyld. 50 Så vendte Aron tilbage til Moses
ved Indgangen til Åbenbaringsteltet, efter at Plagen
var ophørt.

17 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2 "Sig til
Israelitterne, at Øversterne for Fædrenehusene
skal give dig en Stav for hvert Fædrenehus, tolv Stave
i alt, og skriv så hver enkelts Navn på hans Stav 3 og
skriv Arons Navn på Levis Stav, thi hvert Overhoved
for Fædrenehusene skal have een Stav. 4 Læg dem
så ind i Åbenbariogsteltet foran Vidnesbyrdet, der,

hvor jeg åbenbarer mig for dig. 5 Den Mand, jeg
udvælger, hans Stav skal da grønnes; således vil jeg
bringe Israelitternes Knurren imod eder til Tavshed,
så jeg kan blive fri for den." 6 Moses sagde nu dette
til Israelitterne, og alle deres Øverster gav ham en
Stav, så der blev en Stav for hver Øverste efter deres
Fædrenehuse, tolv Stave i alt, og Arons Stav var
imellem Stavene. 7 Derpå lagde Moses Stavene hen
foran HERRENs Åsyn i Vidnesbyrdets Telt. 8 Da
Moses næste Dag kom ind i Vidnesbyrdets Telt, se, da
var Arons Stav, Staven for Levis Hus, grønnedes; den
havde sat Skud, var kommet i Blomst og bar modne
Mandler. 9 Da tog Moses Stavene bort fra HERRENs
Åsyn og bar dem ud til Israelitterne, og de så på
dem og tog hver sin Stav. 10 Men HERREN sagde til
Moses: "Læg Arons Stav tilbage foran Vidnesbyrdet,
for at den kan opbevares til Tegn for de genstridige,
og gør Ende på deres Knurren, så jeg kan blive fri for
den, at de ikke skal dø!" 11 Og Moses gjorde som
HERREN havde pålagt ham; således gjorde han. 12
Men Israelitterne sagde til Moses: "Se, vi omkommer,
det er ude med os, det er ude med os alle sammen!
13 Enhver, der kommer HERRENs Bolig nær, dør.
Skal vi da virkelig omkomme alle sammen?"

18 HERREN sagde til Aron: Du tillige med dine
Sønner og dit Fædrenehus skal have Ansvaret
for Helligdommen, og du tillige med dine Sønner skal
have Ansvaret for eders Præstetjeneste. 2 Men også
dine Brødre, Levis Stamme, din Fædrenestamme,
skal du lade træde frem sammen med dig, og de skal
holde sig til dig og gå dig til Hånde, når du tillige med
dine Sønner gør Tjeneste foran Vidnesbyrdets Telt; 3
og de skal tage Vare på, hvad du har at varetage,
og på alt, hvad der er at varetage ved Teltet, men
de må ikke komme de hellige Ting eller Alteret nær,
at ikke både de og I skal dø. 4 De skal holde sig til
dig og tage Vare på, hvad der er at varetage ved
Åbenbaringsteltet, alt Arbejdet derved, men ingen
Lægmand må der komme eder nær. 5 Men I skal tage
Vare på, hvad der er at varetage ved Helligdommen
og Alteret, for at der ikke atter skal komme Vrede
over Israelitterne. 6 Se, jeg har selv udtaget eders
Brødre Leviterne af Israelitternes Midte som en Gave
til eder, de er givet HERREN til at udføre Arbejdet ved
Åbenbaringsteltet. 7 Men du tillige med dine Sønner
skal tage Vare på eders Præstegerning i alt, hvad
der angår Alteret og det, der er inden for Forhænget,
og udføre Arbejdet derved. Som en Gave skænker
jeg eder Præstedømmet; men enhver Lægmand, der
trænger sig ind deri, skal lide Døden. 8 HERREN
talede fremdeles til Aron: Se, jeg giver dig, hvad
der skal lægges til Side af mine Offerydelser; alle
Israelitternes Helliggaver giver jeg dig og dine Sønner
som eders Del, en evig gyldig Rettighed. 9 Følgende
skal tilfalde dig af det højhellige, fraregnet hvad der
opbrændes: Alle deres Offergaver, der falder ind
under Afgrødeofre, Syndofre og Skyldofre, som de
bringer mig til Erstatning; som højhelligt skal dette
tilfalde dig og dine Sønner. 10 På et højhelligt Sted
skal du spise det, og alle af Mandkøn må spise
deraf; det skal være dig helligt. 11 Fremdeles skal
følgende tilfalde dig som Offerydelse af deres Gaver:
Alle Gaver fra Israelitterne, hvormed der udføres
Svingning, giver jeg dig tillige med dine Sønner og
Døtre som en evig gyldig Rettighed; enhver, som
er ren i dit Hus, må spise deraf. 12 Alt det bedste
af Olien, Mosten og Kornet, Førstegrøden deraf,
som de giver HERREN, giver jeg dig. 13 De første
Frugter af alt, hvad der gror i deres Land, som de
bringer HERREN, skal tilfalde dig; enhver, som er ren
i dit Hus, må spise deraf. 14 Alt, hvad der lægges
Band på i Israel, skal tilfalde dig. 15 Af alt Kød, som
de bringer til HERREN, såvel af Mennesker som af
Dyr, skal alt, hvad der åbner Moders Liv, tilfalde dig;
dog skal du lade de førstefødte Mennesker udløse,
og ligeledes skal du lade de førstefødte urene Dyr
udløse. 16 Hine skal du lade udløse, når de er en
Måned gamle eller derover, med en Vurderingssum af
fem Sekel efter hellig Vægt, tyve Gera på en Sekel.
17 Men de førstefødte Stykker Hornkvæg, Lam eller
Geder må du ikke lade udløse; de er hellige, deres
Blod skal du sprænge på Alteret, og Fedtet skal
du bringe som Røgoffer, et Ildoffer til en liflig Duft
for HERREN; 18 men Kødet tilfalder dig; ligesom
Svingningsbrystet og højre Kølle tilfalder det dig. 19
Al Offerydelse af Helliggaver, som Israelitterne yder
HERREN, giver jeg dig tillige med dine Sønner og
Døtre som en evig gyldig Rettighed; det skal være
en evig gyldig Saltpagt for HERRENs Åsyn for dig
tillige med dine Efterkommere. 20 HERREN sagde
fremdeles til Aron: Du skal ingen Arvelod have i
deres Land, og der skal ikke tilfalde dig nogen Lod
iblandt dem; jeg selv er din Arvelod og Del blandt
Israelitterne. 21 Men se, Levisønnerne giver jeg al
Tiende i Israel som Arvelod til Løn for det Arbejde, de
udfører ved Åbenbaringsteltet. 22 Israelitterne må
herefter ikke komme Åbenbaringsteltet nær, for at de
ikke skal pådrage sig Synd og dø; 23 kun Leviterne
må udføre Arbejdet ved Åbenbaringsteltet, og de
skal have Ansvaret derfor. Det skal være eder en
evig gyldig Anordning fra Slægt til Slægt. Men nogen

Arvelod skal de ikke have blandt Israelitterne; 24 thi
Tienden, Israelitterne yder HERREN som Offerydelse,
giver jeg Leviterne til Arvelod. Derfor sagde jeg
dem, at de ikke skal have nogen Arvelod blandt
Israelitterne. 25 HERREN talede fremdeles til Moses
og sagde: 26 Tal til Leviterne og sig til dem: Når
I af Israelitterne modtager Tienden, som jeg har
givet eder som den Arvelod, I skal have af dem, så
skal I yde HERREN en Offerydelse deraf, Tiende af
Tienden; 27 og denne eders Offerydelse skal ligestilles
med Offerydelsen af Kornet fra Tærskepladsen og
Overfloden fra Vinpersen. 28 Således skal også I yde
HERREN en Offerydelse af al den Tiende, I modtager
af Israelitterne, og denne HERRENs Offerydelse
skal I give Præsten Aron. 29 Af alle de Gaver, I
modtager, skal I yde HERRENs Offerydelse, af alt det
bedste deraf, som hans Helliggave. 30 Og sig til dem:
Når I yder det bedste deraf, skal det ligestilles med
Offerydelsen af, hvad der kommer fra Tærskepladsen
og Vinpersen. 31 I må spise det hvor som helst
sammen med eders Familie, thi det er eders Løn for
eders Arbejde ved Åbenbaringsteltet. 32 Når I blot
yder det bedste deraf, skal I ikke for den Sags Skyld
pådrage eder Synd og ikke vanhellige Israelitternes
Helliggaver og udsætte eder for at dø.

19 HERREN talede fremdeles til Moses og Aron
og sagde: 2 Dette er det Lovbud, HERREN har
kundgjort: Sig til Israelitterne, at de skal skaffe dig en
rød, lydefri Kvie, der er uden Fejl og ikke har båret
Åg. 3 Den skal I overgive til Præsten Eleazar, og
man skal føre den uden for Lejren og slagte den for
hans Åsyn. 4 Så skal Præsten Eleazar tage noget af
dens Blod på sin Finger og stænke det syv Gange i
Retning af Åbenbaringsteltets Forside. 5 Derpå skal
Kvien brændes i hans Påsyn; dens Hud, Kød og Blod
tillige med Skarnet skal opbrændes. 6 Derefter skal
Præsten tage Cedertræ, Ysop og karmoisinrødt Uld
og kaste det på Bålet, hvor Kvien brænder. 7 Så
skal Præsten tvætte sine Klæder og bade sit Legeme
i Vand og derefter vende tilbage til Lejren. Men
Præsten skal være uren til Aften. 8 Ligeledes skal
den Mand, der brænder Kvien, tvætte sine Klæder
med Vand og bade sit Legeme i Vand og være uren
til Aften. 9 Og en Mand, der er ren, skal opsamle
Kviens Aske og lægge den hen på et rent Sted uden
for Lejren, hvor den skal opbevares for Israelitternes
Menighed for at bruges til Renselsesvand. Det er et
Syndoffer. 10 Og den, der opsamler Kviens Aske,
skal tvætte sine Klæder og være uren til Aften. For
Israelitterne og den fremmede, der bor iblandt dem,
skal dette være en evig gyldig Anordning: 11 Den,
der rører ved en død, ved noget som helst Lig, skal
være uren i syv Dage. 12 Han skal lade sig rense for
Synd med Asken på den tredje og syvende Dag, så
bliver han ren; men renser han sig ikke på den tredje
og syvende Dag, bliver han ikke ren. 13 Enhver, der
rører ved en død, et Lig, og ikke lader sig rense for
Synd, besmitter HERRENs Bolig, og det Menneske
skal udryddes af Israel, fordi der ikke er stænket
Renselsesvand på ham; han er uren, hans Urenhed
klæber endnu ved ham. 14 Således er Loven: Når et
Menneske dør i et Telt, bliver enhver, der træder ind i
Teltet, og enhver, der er i Teltet, uren i syv Dage; 15
og ethvert åbent Kar, et, der ikke er bundet noget
over, bliver urent. 16 Ligeledes bliver enhver, der på
åben Mark rører ved en, der er dræbt med Sværd,
eller ved en, der er død, eller ved Menneskeknogler
eller en Grav, uren i syv Dage. 17 For sådanne urene
skal man da tage noget af Asken af det brændte
Syndoffer og hælde rindende Vand derover i en
Skål. 18 Derpå skal en Mand, der er ren, tage en
Ysopstængel, dyppe den i Vandet og stænke det på
Teltet og på alle de Ting og Mennesker, der har været
deri, og på den, der har rørt ved Menneskeknoglerne,
den ihjelslagne, den døde eller Graven. 19 Således
skal den rene bestænke den urene på den tredje og
syvende Dag og borttage hans Synd på den syvende
Dag. Derefter skal han tvætte sine Klæder og bade
sig i Vand, så er han ren, når det bliver aften. 20
Men den, som bliver uren og ikke lader sig rense
for Synd, han skal udryddes af Forsamlingen; thi
han har besmittet HERRENs Helligdom, der er ikke
stænket Renselsesvand på ham, han er uren. 21 Det
skal være eder en evig gyldig Anordning. Den, der
stænker Renselsesvandet, skal tvætte sine Klæder,
og den, der rører ved Renselsesvandet, skal være
uren til Aften. 22 Alt, hvad den urene rører ved skal
være urent, og enhver, der rører ved ham, skal være
uren til Aften.

20 Derpå nåede Israelitterne, hele Menigheden, til
Zins Ørken i den første Måned, og Folket slog
sig ned i Kadesj. Der døde Mirjam, og der blev hun
jordet. 2 Men der var ikke Vand til Menigheden; derfor
samlede de sig mod Moses og Aron, 3 og Folket
kivedes med Moses og sagde: "Gid vi var omkommet,
dengang vore Brødre omkom for HERRENs Åsyn!
4 Hvorfor førte I HERRENs Forsamling ind i denne
Ørken, når vi skal dø her, både vi og vort Kvæg? 5
Og hvorfor førte I os ud af Ægypten, når I vilde have
os hen til dette skrækkelige Sted, hvor der hverken

er Korn eller Figener, Vintræer eller Granatæbler,
ej heller Vand at drikke?" 6 Men Moses og Aron
begav sig fra Forsamlingen hen til Åbenbaringsteltets
indgang og faldt på deres Ansigt. Da viste HERRENs
Herlighed sig for dem, 7 og HERREN talede til
Moses og sagde: 8 "Tag Staven og kald så tillige
med din Broder Aron Menigheden sammen og tal til
Klippen i deres Påsyn, så giver den Vand; lad Vand
strømme frem af Klippen til dem og skaf Menigheden
og dens Kvæg noget at drikke!" 9 Da tog Moses
Staven fra dens Plads foran HERRENs Åsyn, som
han havde pålagt ham; 10 og Moses og Aron kaldte
Forsamlingen sammen foran Klippen, og han sagde
til dem: "Hør nu, I genstridige! Mon vi formår at få
Vand til at strømme frem til eder af denne Klippe?"
11 Og Moses løftede sin Hånd og slog to Gange
på Klippen med sin Stav, og der strømmede Vand
frem i Mængde, så at Menigheden og dens Kvæg
kunde drikke. 12 Men HERREN sagde til Moses og
Aron: "Fordi I ikke troede på mig og helligede mig
for Israelitternes Øjne, skal I ikke komme til at føre
denne Forsamling ind i det Land, jeg vil give dem!" 13
Dette er Meribas Vand, hvor Israelitterne kivedes med
HERREN, og hvor han åbenbarede sin Hellighed
på dem. 14 Fra Kadesj sendte Moses Sendebud til
kongen af Edom med det Bud: "Din Broder Israel
lader sige: Du kender jo alle de Besværligheder, som
er vederfaret os, 15 hvorledes vore Fædre drog ned
til Ægypten, hvorledes vi boede der i lange Tider,
og hvorledes Ægypterne mishandlede os og vore
Fædre; 16 da råbte vi til HERREN, og han hørte vor
Røst og sendte en Engel og førte os ud af Ægypten.
Se, nu er vi i Byen Kadesj ved Grænsen af dine
Landemærker. 17 Lad os få Lov at vandre igennem
dit Land. Vi vil hverken drage hen over Marker eller
Vinhaver eller drikke Vandet i Brøndene; vi vil gå
ad Kongevejen, vi vil hverken bøje af til højre eller
venstre, før vi er nået igennem dit Land!" 18 Men
Edom svarede ham: "Du må ikke vandre igennem
mit Land, ellers drager jeg imod dig med Sværd i
Hånd!" 19 Da sagde Israelitterne til ham: "Vi vil følge
den slagne Landevej, og der som jeg eller mit Kvæg
drikker af dine Vandingssteder, vil jeg betale derfor
det er da ikke noget at være bange for, jeg vil kun
vandre derigennem til Fods!" 20 Men han svarede:
"Du må ikke drage her igennem!" Og Edom rykkede
imod ham med mange Krigere og stærkt rustet. 21
Da Edom således formente Israel at drage igennem
sine Landemærker, bøjede Israel af og drog udenom.
22 Derpå brød Israelitterne, hele Menigheden, op fra
Kadesj og kom til Bjerget Hor. 23 Og HERREN talede
til Moses og Aron ved Bjerget Hor ved Grænsen til
Edoms Land og sagde: 24 "Aron skal nu samles til
sin Slægt, thi han skal ikke komme ind i det Land, jeg
vil give Israelitterne, fordi I var genstridige mod mit
Bud ved Meribas Vand. 25 Tag Aron og hans Søn
Eleazar og før dem op på Bjerget Hor; 26 afør så
Aron hans Klæder og iør hans Søn Eleazar dem,
thi der skal Aron tages bort og dø!" 27 Da gjorde
Moses som HERREN bød, og de gik op på Bjerget
Hor i hele Menighedens Påsyn; 28 og efter at Moses
havde afført Aron hans Klæder og iført hans Søn
Eleazar dem, døde Aron deroppe på Bjergets Top.
Men Moses og Eleazar steg ned fra Bjerget, 29 og da
hele Menigheden skønnede, at Aron var død, græd
de over Aron i tredive Dage, hele Israels Hus.

21 Men da Kana'anæeren, Kongen af Arad, der
boede i Sydlandet, hørte, at Israel rykkede frem
ad Atarimvejen, angreb han Israel og tog nogle af
dem til Fange. 2 Da aflagde Israel et Løfte til Herren
og sagde: "Hvis du giver dette Folk i min Hånd, vil jeg
lægge Band på deres Byer!" 3 Og HERREN hørte
Israels Røst og gav Kana'anæerne i deres Hånd,
hvorefter de lagde Band på dem og deres Byer.
Derfor gav man Stedet Navnet Horma. 4 Så brød de
op fra Bjerget Hor i Retning af det røde Hav for at
komme uden om Edoms Land. Undervejs blev Folket
utålmodigt 5 og talte mod Gud og Moses og sagde:
"Hvorfor førte I os ud af Ægypten, når vi skal dø i
Ørkenen? Her er jo hverken Brød eller Vand, og vi er
lede ved denne usle Føde." 6 Da sendte HERREN
Giftslanger blandt Folket, og de bed Folket så en
Mængde af Israel døde. 7 Så kom Folket til Moses og
sagde: "Vi har syndet ved at tale imod HERREN og
dig; gå i Forbøn hos HERREN, at han tager Slangerne
fra os!" Og Moses gik i Forbøn for Folket. 8 Da sagde
HERREN til Moses: "Lav dig en Slange og sæt den
på en Stang, så skal enhver slangebidt, der ser hen
på den, leve!" 9 Da lavede Moses en Kobberslange
og satte den på en Stang; og enhver, der så hen
på Kobberslangen, når en Slange havde bidt ham,
beholdt Livet. 10 Så brød Israelitterne op og slog
Lejr i Obot; 11 og de brød op fra Obot og slog Lejr
i tjje Håbarim i Ørkenen østen for Moab. 12 Derfra
brød de op og slog Lejr i Zereddalen. 13 Derfra brød
de op og slog Lejr i Ørkenen hinsides Arnon, som
udspringer på Amoriternes Område, thi Arnon var
Moabs Grænse mod Amoriterne. 14 Derfor hedder
det i Bogen om HERRENs Krige: Vaheb i Sufa og
Dalene, Arnon og Dalenes Skrænt, 15 som strækker
sig til Ars Sæde og læner sig til Moabs Grænse. 16

Derfra brød de op til Beer; det er det Be'er, HERREN
havde for Øje, da han sagde til Moses: "Kald Folket
sammen, så vil jeg give dem Vand!" 17 Da sang
Israelitterne denne Sang: Brønd, væld frem! Syng
til dens Pris! 18 Brønd, som Høvdinger grov, som
Folkets ædle bored med Herskerspir og Stave! Fra
Ørkenen brød de op til Mattana; 19 fra Mattana
til Nahaliel; fra Nahaliel til Bamot; 20 fra Bamot til
halen på Moabs Højslette, til Pisgas Top, som rager
op over Ørkenen. 21 Israel sendte nu Sendebud til
Amoriterkongen Sihon og lod sige: 22 "Lad mig få
Lov at drage igennem dit Land! Vi vil ikke dreje ind
på Marker eller i Vinhaver, vi vil ikke drikke Vand af
Brøndene, vi vil følge Kongevejen, indtil vi er nået
igennem dit Land! 23 Men Sihon tillod ikke Israel at
drage igennem sit Land; derimod samlede han alt
sit krigsfolk og rykkede ud i Ørkenen imod Israel,
og da han nåede Jaza, angreb han Israel. 24 Men
Israel slog ham med Sværdet og underlagde sig hans
Land fra Arnon til Jabbok, til Ammoniternes Land;
thi Jazer ligger ved Ammoniternes Grænse; 25 og
Israel indtog alle disse Byer, og Israel bosatte sig i
alle Amoriternes Byer, i Hesjbon og alle tilhørende
Småbyer. 26 Thi Hesjbon var Amoriterkongen Sihons
By; han havde angrebet Moabs forrige konge og
frataget ham hele hans Land indtil Arnon. 27 Derfor
synger Skjaldene: Kom hid til Hesjbon, lad den blive
bygget og grundfæstet, Sihons By! 28 Thi Ild for ud
fra Hesjbon, Ildslue fra Sihons Stad, den fortærede
Moabs Byer, opåd Arnons Højder. 29 Ve dig, Moab!
Det er ude med dig, Kemosjs Folk! Han gjorde sine
Sønner til Flygtninge og sine Døtre til Krigsfanger for
Sihon, Amoriternes Konge. 30 Og vi skød dem ned,
Hesjbon er tabt indtil Dibon; vi lagde dem øde til Nofa,
som ligger ved Medeba. 31 Så bosatte Israel sig i
Amoriternes Land. 32 Derpå sendte Moses Spejdere
til Jazer; og de erobrede det tillige med tilhørende
Småbyer, og han drev de der boende Amoriter bort.
33 Derpå vendte de om og drog ad Basan til. Da
rykkede Og, Kongen af Basan, ud imod dem med
alle sine Krigere og angreb dem ved Edrei. 34 Men
HERREN sagde til Moses: "Frygt ikke for ham! Thi
jeg giver ham og alle hans krigere og hans Land i
din Hånd, så at du kan handle med ham, som du
handlede med Amoriterkongen Sihon, der boede i
Hesjbon." 35 Da slog de ham og hans Sønner og alle
hans Krigere, så at ikke en eneste af dem undslap,
og derpå underlagde de sig hans Land.

22 Derefter brød Israelitterne op derfra og slog
Lejer på Moabs Sletter hinsides Jordan over for
Jeriko. 2 Da Balak, Zippors Søn, så alt, hvad Israel
havde gjort ved Amoriterne, 3 grebes Moab af Rædsel
for Folket, fordi det var så talrigt, og Moab gruede
for Israelitterne. 4 Da sagde Moab til Midjaniternes
Ældste: "Nu vil denne Menneskemasse opæde alt,
hvad der er rundt omkring os, som Okserne opæder
Græsset på Marken!" På den Tid var Balak, Zippors
Søn, Konge over Moab. 5 Han sendte nu Sendebud
til Bileam, Beors Søn, i Petor, der ligger ved Floden, til
Ammoniternes Land, og bad ham komme til sig, idet
han lod sige: "Se, et Folk er udvandret fra Ægypten;
se, det har oversvømmet Landet og slået sig ned lige
over for mig. 6 Kom nu og forband mig det Folk, thi det
er mig for mægtigt: måske jeg da kan slå det og jage
det ud af Landet. Thi jeg ved, at den, du velsigner, er
velsignet, og den, du forbander, forbandet!" 7 Da gav
Moabs og Midjans Ældste sig på Vej, forsynede med
Spåmandsløn, og da de kom til Bileam, overbragte
de ham Balaks Ord. 8 Han sagde til dem: "Bliv her
Natten over, så skal jeg give eder Svar, efter som
HERREN vil tale til mig!" Moabs Høvdinger blev da
hos Bileam. 9 Men Gud kom til Bileam og spurgte:
"Hvem er de Mænd, som er hos dig?" 10 Men Bileam
svarede Gud: "Zippors Søn, Kong Balak af Moab,
har sendt mig det Bud: 11 Se, et Folk er udvandret
fra Ægypten og har oversvømmet Landet! Kom nu
og forband mig det, måske jeg da kan overvinde det
og jage det bort!" 12 Men Gud sagde til Bileam: "Du
må ikke gå med dem, du må ikke forbande det Folk,
thi det er velsignet!" 13 Næste Morgen stod Bileam
op og sagde til Balaks Høvdinger: "Vend tilbage til
eders Land, thi HERREN vægrer sig ved at give mig
Tilladelse til at følge med eder!" 14 Da brød Moabs
Høvdinger op, og de kom til Balak og meldte: "Bileam
vægrede sig ved at følge med os!" 15 Men Balak
sendte på ny Høvdinger af Sted, flere og mere ansete
end de forrige; 16 og de kom til Bileam og sagde
til ham: "Således siger Balak, Zippors Søn: Undslå
dig ikke for at komme til mig! 17 Jeg vil lønne dig
rigeligt og gøre alt, hvad du kræver af mig. Kom nu
og forband mig det Folk!" 18 Men Bileam svarede
Balaks Folk: "Om Balak så giver mig alt det Sølv
og Guld, han har i sit Hus, formår jeg dog hverken
at gøre lidt eller meget imod HERREN min Guds
Befaling; 19 bliv derfor også I her Natten over, for at
jeg kan få at vide, hvad HERREN yderligere vil tale til
mig!" 20 Da kom Gud om Natten til Bileam og sagde
til ham: "Er disse Mænd kommet til dig for at hente
dig, så følg med dem; men du må ikke gøre andet,
end hvad jeg siger dig!" 21 Så stod Bileam op næste
Morgen og sadlede sit Æsel og fulgte med Moabs

Høvdinger. 22 Men Guds Vrede blussede op, fordi
han fulgte med, og HERRENs Engel stillede sig på
Vejen for at stå ham imod, da han kom ridende på sit
Æsel fulgt af sine to Tjenere. 23 Da nu Æselet så
HERRENs Engel stå på Vejen med draget Sværd i
Hånden, veg det ud fra Vejen og gik ind på Marken;
men Bileam slog Æselet for at tvinge det tilbage på
Vejen. 24 Da stillede HERRENs Engel sig i Hulvejen
mellem Vingårdene, hvor der var Mure på begge
Sider; 25 og da Æselet så HERRENs Engel, trykkede
det sig op til Muren, så det trykkede Bileams Fod
op mod Muren, og han gav sig atter til at slå det. 26
HERRENs Engel gik nu længere frem og stillede sig i
en Snævring, hvor det ikke var muligt at komme til
Siden, hverken til højre eller venstre. 27 Da Æselet
så HERRENs Engel, lagde det sig ned med Bileam.
Da blussede Bileams Vrede op, og han gav sig til at
slå Æselet med Stokken. 28 Men HERREN åbnede
Æselets Mund, og det sagde til Bileam: "Hvad har jeg
gjort dig, siden du nu har slået mig tre Gange?" 29
Bileam svarede Æselet: "Du har drillet mig; havde jeg
haft et Sværd i Hånden, havde jeg slået dig ihjel!" 30
Men Æselet sagde til Bileam: "Er jeg ikke dit eget
Æsel, som du har redet al din Tid indtil i Dag? Har
jeg ellers haft for Vane at bære mig således ad over
for dig?" Han svarede: "Nej!" 31 Da åbnede HERREN
Bileams Øjne, og han så HERRENs Engel stå på
Vejen med draget Sværd i Hånden; og han bøjede sig
og kastede sig ned på sit Ansigt. 32 Men HERRENs
Engel sagde til ham: "Hvorfor slog du dit Æsel de tre
Gange? Se, jeg er gået ud for at stå dig imod, thi
du handlede overilet ved at rejse imod min Vilje. 33
Æselet så mig og veg tre Gange til Side for mig; og
var det ikke veget til Side for mig, havde jeg slået dig
ihjel, men skånet dets Liv!" 34 Da sagde Bileam til
HERRENs Engel: "Jeg har syndet, jeg vidste jo ikke,
at det var dig, der trådte i Vejen for mig. Men hvis det
er dig imod, vil jeg atter vende tilbage." 35 HERRENs
Engel sagde til Bileam: "Følg blot med disse Mænd,
men du må kun sige de Ord, jeg siger dig!" Så fulgte
Bileam med Balaks Høvdinger. 36 Da Balak nu hørte,
at Bileam var undervejs, gik han ham i Møde til Ar
Moab ved den Grænse, Arnon danner, den yderste
Grænse. 37 Og Balak sagde til Bileam: "Sendte jeg
dig ikke Bud og bad dig komme? Hvorfor kom du da
ikke til mig? Skulde jeg virkelig være ude af Stand til
at lønne dig?" 38 Bileam sagde til Balak: "Se, nu er
jeg kommet til dig; men mon det står i min Magt at
sige noget? Det Ord, Gud lægger mig i Munden, må
jeg tale!" 39 Da fulgte Bileam med Balak, og de kom
til Hirjat Huzot. 40 Balak ofrede her Hornkvæg og
Småkvæg og sendte noget til Bileam og Høvdingerne,
der var hos ham. 41 Næste Morgen tog Balak Bileam
med sig og førte ham op til Bamot Bål, hvorfra han
kunde øjne den yderste Del af Folket.

23 Og Bileam sagde til Balak: "Byg mig syv Altre
her og skaf mig syv unge Tyre og syv Vædre
herhen!" 2 Balak gjorde, som Bileam sagde, og Balak
og Bileam ofrede en Tyr og en Væder på hvert Alter.
3 Derpå sagde Bileam til Balak: "Bliv stående her ved
dit Brændoffer, så vil jeg gå hen og se, om HERREN
mulig kommer mig i Møde. Hvad han da lader mig
skue, skal jeg lade dig vide." Så gik han op på en
nøgen Klippetop. 4 Da kom Gud Bileam i Møde. Og
han sagde til ham: "Jeg har gjort de syv Altre i Stand
og ofret en Tyr og en Væder på hvert." 5 Og Gud
lagde Bileam Ord i Munden og sagde: "Vend tilbage til
Balak og tal således til ham!" 6 Da vendte han tilbage
til ham, og se, han stod ved sit Brændoffer sammen
med alle Moabs Høvdinger. 7 Og han fremsatte sit
Sprog: Fra Aram lod Balak mig hente, Moabs Konge
fra Østens Bjerge: "Kom og forband mig Jakob, kom
og kald Vrede ned over Isrrael!" 8 Hvor kan jeg
forbande, når Gud ej forbander, nedkalde Vrede, når
HERREN ej vreds! 9 Jeg ser det fra Klippernes Top,
fra Højderne skuer jeg det, et Folk, der bor for sig
selv og ikke regner sig til Hedningefolkene. 10 Hvem
kan måle Jakobs Sandskorn, hvem kan tælle Israels
Støvgran? Min Sjæl dø de oprigtiges Død, og mit
Endeligt vorde som deres! 11 Da sagde Balak til
Bileam: "Hvad har du gjort imod mig! Jeg lod dig
hente, for at du skulde forbande mine Fjender, og se,
du har velsignet dem!" 12 Men han svarede: "Skal jeg
ikke omhyggeligt sige, hvad HERREN lægger mig i
Munden?" 13 Da sagde Balak til ham: "Følg med mig
til et andet Sted, hvorfra du kan se Folket, dog kun
den yderste Del deraf og ikke det hele, og forband
mig det så fra det Sted!" 14 Og han tog ham med til
Udkigsmarken på Toppen af Pisga og rejste der syv
Altre og ofrede en Tyr og en Væder på hvert. 15 Derpå
sagde Bileam til Balak: "Bliv stående her ved dit
Brændoffer, medens jeg ser efter, om der møder mig
noget!" 16 Da kom Gud Bileam i Møde og lagde ham
Ord i Munden og sagde: "Vend tilbage til Balak og tal
således!" 17 Så kom han hen til ham, og se, han stod
ved sit Brændoffer sammen med Moabs Høvdinger;
og Balak spurgte ham: "Hvad har HERREN sagt?" 18
Da fremsatte han sit Sprog: Rejs dig, Balak, og hør,
lyt til mig, Zippors Søn! 19 Gud er ikke et Menneske,
at han skulde lyve, et Menneskebarn, at han skulde
angre; mon han siger noget uden at gøre det, mon

han taler uden at fuldbyrde det? 20 Se, at velsigne er
mig givet, så velsigner jeg og tager intet tilbage! 21
Man skuer ej Nød i Jakob, ser ej Trængsel i Israel;
HERREN dets Gud er med det, og Kongejubel lyder
hos det. 22 Gud førte det ud af Ægypten, det har en
Vildokses Horn. 23 Thi mod Jakob hjælper ej Galder,
Trolddom ikke mod Israel. Nu siger man om Jakob og
om Israel: "Hvad har Gud gjort?" 24 Se, et Folk, der
står op som en Løvinde, rejser sig som en Løve! Det
lægger sig først, når det har ædt Rov og drukket de
dræbtes Blod. 25 Da sagde Balak til Bileam: "Vil du
ikke forbande det, så velsign det i alt Fald ikke!" 26
Men Bileam svarede og sagde til Balak: "Har jeg ikke
sagt dig, at alt, hvad HERREN siger, det gør jeg!"
27 Da sagde Balak til Bileam: "Kom, jeg vil tage dig
med til et andet Sted, måske det vil behage Gud,
at du forbander mig det fra det Sted." 28 Og Balak
førte Bileam op på Toppen af Peor, der rager op over
Ørkenen. 29 Så sagde Bileam til Balak: "Byg mig syv
Altre her og skaf mig syv unge Tyre og syv Vædre
herhen!" 30 Balak gjorde, som Bileam sagde, og
ofrede en Tyr og en Væder på hvert Alter.

24 Men da Bileam så, at HERRENS Hu stod til
at velsigne Israel, gik han ikke som de forrige
Gange hen for at søge Varsler, men vendte sig mod
Ørkenen 2 og Bileam så op og fik Øje på Israel; som
lå lejret Stamme for Stamme. Da kom Guds Ånd over
ham, 3 og han fremsatte sit Sprog: Så siger Bileam,
Beors Søn, så siger Manden, hvis Øje er lukket, 4 så
siger han, der hører Guds Ord og kender den Højestes
Viden, som skuer den Almægtiges Syner, hensunken,
med opladt Øje: 5 Hvor herlige er dine Telte, JIakob,
og dine Boliger, Israel! 6 Som Dale, der strækker sig
vidt, som Haver langs med en Flod, som Aloetræer,
HERREN har plantet, som Cedre ved Vandets Bred.
7 Dets Spande flyder over med Vand, dets Korn fåt
rigelig Væde. Mægtigere end Agagerdets Konge, og
ophøjet er dets kongedømme. 8 Gud førte det ud
af Ægypten, det har en Vildokses Horn; det opæder
de Folkeslag der står det imod, søndrer deres Ben
og knuser deres Lænder 9 Det lægger sig, hviler
som en Løve, ja, som en Løvinde, hvo tør vække
det! Velsignet, hvo dig velsigner, forbandet, hvo dig
forbander! 10 Da blussede Balaks Vrede op mod
Bileam, og han slog Hænderne sammen; og Balak
sagde til Bileam: "For at forbande mine Fjender bad
jeg dig komme, og se, nu har du velsignet dem
tre Gange! 11 Skynd dig derhen, hvor du kom fra!
Jeg lovede dig rigelig Løn, men mon har HERREN
unddraget dig den!" 12 Men Bileam sagde til Balak:
"Sagde jeg ikke allerede til Sendebudene, du sendte
mig: 13 Om Balak så giver mig alt det Sølv og Guld,
han har i sit Hus, kan jeg ikke være ulydig mod
HERREN og gøre noget som helst af egen Vilje; hvad
HERREN siger, vil jeg sige! 14 Vel, jeg drager til mit
Folk, men kom, jeg vil lade dig vide, hvad dette Folk
skal gøre ved dit Folk i de sidste Dage." 15 Derpå
fremsatte han sit Sprog: Så siger Bileam, Beors Søn,
så siger Manden, hvis Øje er lukket, 16 så siger han,
der hører Guds Ord og kender den Højestes Viden,
som skuer den Almægtiges Syner, hensunken, med
opladt Øje: 17 Jeg ser ham, dog ikke nu, jeg skuer
ham, dog ikke nær! En Sterne opgår af Jakob, et
Herskerspir løfter sig fra Israel! Han knuser Moabs
Tindinger og alle Setsønnernes Isse. 18 Edom bliver
et Lydland, og Seirs undslupne går til Grunde, Israel
udfolder sin Magt, 19 og Jakob kuer sine Fjender.
20 Men da han så Amalekiterne, fremsatte han sit
Sprog: Det første af Folkene er Amalek, men til sidst
vies det til Undergang! 21 Og da han så Keniterne,
fremsatte han sit Sprog: Urokkelig er din Bolig, din
Rede bygget på Klippen. 22 Kain er dog hjemfalden
til Undergang! Hvor længe? Assur skal føre dig bort!
23 Derpå fremsatte han sit Sprog: Ve! Hvo bliver i
Live, når Gud lader det ske! 24 Der kommer Skibe fra
Kittæernes Kyst; de kuer Assur, de kuer Eber men
også han er viet til Undergang! 25 Så drog Bileam
tilbage til sin Hjemstavn; og Balak gik også bort.

25 Israeliterne slog sig derpå ned i Sjitim. Men
Folket begyndte at bedrive Hor med de
moabitiske Kvinder; 2 og da de indbød Folket til
deres Guders Slagtofre, spiste Folket deraf og tilbad
deres Guder. 3 Og Israel holdt til med Bål Peor;
derover blussede HERRENs Vrede op mod Israel,
4 og HERREN sagde til Moses: "Kald alle Folkets
Overhoveder sammen og hæng dem op for HERREN
under åben Himmel, for at HERRENs Vrede må
vige fra Israel!" 5 Og Moses sagde til Israeliternes
Dommere: "Enhver af eder skal slå dem af sine Mænd
ihjel, der har holdt til med Ba'al Peor!" 6 Og se, en
af Israeliterne kom og førte en midjanitisk Kvinde
hen til sine Landsmænd lige for Øjnene af Moses
og hele Israeliternes Menighed, medens de stod og
græd ved Indgangen til Åbenbaringsteltet. 7 Da nu
Pinehas, Præsten Arons Søn Eleazars Søn, så det,
trådte han frem af Menighedens Midte, greb et Spyd,
8 fulgte den israelitiske Mand ind i Sengekammeret
og gennemborede dem begge, både den israelitiske
Mand og Kvinden, hende gennem Underlivet. Da
standsede Plagen blandt Israeliterne. 9 Men Tallet på

dem, Plagen havde kostet Livet, løb op til 24000. **10** Da talede HERREN således til Moses: **11** Pinehas, Præsten Arons Søn Eleazars Søn, har vendt min Vrede fra Israeliterne, idet han var nidkær iblandt dem med min Nidkærhed, så at jeg ikke tilintetgjorde Israeliterne i min Nidkærhed. **12** Derfor skal du sige: Se, jeg giver ham min Fredspagt! **13** Et evigt Præstedømmes Pagt skal blive hans og efter ham hans Efterkommeres Lod, til Løn for at han var nidkær for sin Gud og skaffede Israeliterne Soning." **14** Den dræbte Israelit, han, der dræbtes sammenmed den midjanitiske kvinde, hed Zimri, Salus Søn, og var Øverste for et Fædrenehus blandt Simeoniterne; **15** og den dræbte midjanitiske Kvinde hed Hozbi og var en Datter af Zur, der var Stammehøvding for et Fædrenehus blandt Midjaniterne, **16** HERREN talede fremdeles til Moses og sagde: **17** "Fald over Midjaniterne og slå dem; **18** thi de faldt over eder med de Rænker, de spandt imod eder i den Sag med Peor og med Hozbi, den midjanitiske Høvdings Datter, deres Landsmandinde, der dræbtes, den Dag Plagen brød løs for Peors Skyld."

26 Efter denne Plage talede HERREN til Moses og Eleazar, Præsten Arons Søn, og sagde: **2** "Hold Mandtal over hele Israeliternes Menighed fra Tyveårsalderen og opefter, Fædrenehus for Fædrenehus, alle våbenføre Mænd i Israel!" **3** Da mønstrede Moses og Præsten Eleazar dem på Moabs Sletter ved Jordan over for Jeriko **4** fra Tyveårsalderen og opefter, som HERREN havde pålagt Moses. Og Israeliterne, som var udvandret fra Ægypten, var følgende: **5** Ruben, Israels førstefødte; Rubens Sønner: Fra Hanok stammer Hanokiternes Slægt, fra Pallu Palluiternes Slægt, **6** fra Hezron Hezroniternes Slægt og fra Karmi Karmiternes Slægt. **7** Det var Rubeniternes Slægter, og de af dem, som mønstredes, udgjorde 43730. **8** Pallus Søn var Eliab; **9** Eliabs Sønner: Nemuel, Datan og Abiram; det var den Datan og den Abiram, Menighedens udvalgte, som satte sig op imod Moses og Aron sammen med Koras Tilhængere, da de satte sig op imod HERREN; **10** og Jorden åbnede sit Gab og slugte dem sammen med Kora, da hans Tilhængere omkom, idet Ilden fortærede de 250 Mænd, og de blev et Tegn til Advarsel. **11** Men Koras Sønner omkom ikke. **12** Simeons Sønners Slægter var følgende: Fra Nemuel stammer Nemueliternes Slægt, fra Jamin Jaminiternes Slægt, fra Jakin Jakiniternes Slægt, **13** fra Zera Zeraiternes Slægt og fra Sjaul Sjauliternes Slægt. **14** Det var Simeoniternes Slægter, 22200. **15** Gads Sønners Slægter var følgende: Fra Zefon stammer Zefoniternes Slægt, fra Haggi Haggiternes Slægt, fra Sjuni Sjuniternes Slægt, **16** fra Ozni Ozniternes Slægt, fra Eti Eriternes Slægt, **17** fra Arod Aroditernes Slægt og fra Ar'eli Ar'eliternes Slægt. **18** Det var Gads Sønners Slægter, de af dem, som mønstredes, 40500. **19** Judas Sønner var Er og Onan. men Er og Onan døde i Kana'ans Land. **20** Judas Sønners Slægter var følgende: Fra Sjela sammer Sjelaniternes Slægt, fra Perez Pereziternes Slægt og fra Zera Zeraiternes Slægt; **21** Perezs Sønner: Fra Hezron stammer Heztoniternes Slægt og fra Hamul Hamuliternes Slægt. **22** Det var Judas Slægter, de af dem, som mønstredes, 76500. **23** Issakars Sønners Slægter var følgende: Fra Tola stammer Tolaiternes Slægt, fra Pua Puniternes Slægt; **24** fra Jasjub Jasjubiternes Slægt og fra Sjimron Sjimroniternes Slægt. **25** Det var Issakars Slægter, de af dem, som mønstredes, 64 300. **26** Zebulons Sønners Slægter var følgende: Fra Sered stammer Serediternes Slægt, fra Elon Eloniternes Slægt og fra Jale'el Jale'eliternes Slægt. **27** Det var Zebuloniternes Slægter, de af dem, som mønstredes, 60 508 **28** Josefs Sønners Slægter var følgende: Manasse og Efraim; **29** Manasses Sønner: Fra Makir stammer Makiriternes Slægt; Makir avlede Gilead, fra Gilead stammer Gijeaditernes Slægt; **30** Gileads Sønner var følgende: Fra Abiezer stammer Abiezriternes Slægt, fra Helek Helekiternes Slægt, **31** fra Asriel Asrieliternes Slægt, fra Sjekem Sjekemiternes Slægt, **32** fra Sjemida Sjemidaiternes Slægt og fra Hefer Heferiternes Slægt; **33** men Zelofhad, Hefers Søn, havde ingen Sønner, kun Døtre; Zelofhads Døtre hed Mala, Noa, Hogla, Milka og Tirza. **34** Det var Manasses Slægter, og de af dem, som mønstredes, udgjorde 52700. **35** Efraims Sønners Slægter var følgende: Fra Sjutela stammer Sjutelaiternes Slægt, fra Beker Bekeriternes Slægt og fra Tahan Tahaniternes Slægt; **36** Sjultelas Sønner var følgende: Fra Eran stammer Eraniternes Slægt. **37** Detvar Efraimiternes Slægter, de af dem, som mønstedes, 32500. Det var Josefs Sønners Slægter. **38** Benjamins Sønners Slægtervar følgende: Fra Bela stammer Belaiternes Slægt, fra Asjbel Asjbeliternes Slægt, fra Ahiram Ahiramiternes Slægt, **39** fra Sjufam Sjufamiternes Slægt og fra Hufam Hufamiternes Slægt. **40** Belas Sønner: Ard og Na'aman; fra Ard stammer Arditernes Slægt, fra Na'aman Na'amiteroes Slægt. **41** Det var Benjamins Sønners Slægter, og de af dem, som mønstredes, udgjorde 45600. **42** Dans Sønners Slægter var følgende: Fra Sjuham stammer. Sjuhamiternes Slægt. Det var Dans Slægter,

Slægt for Slægt. 43 Alle Sjuhamiternes Slægter,
de af dem, som mønstredes, udgjorde 64 400. 44
Asers Sønners Slægter var følgende: Fra Jimna
stammer Jimniternes Slægt, fra Jisjvi Jisjviternes
Slægt og fra Beri'a Beri'aiternes Slægt; 45 fra Beri'as
Sønner: Fra Heber stammer Hebriternes Slægt og
fra Malkiel Malkieliternes Slægt. 46 Asers Datter
hed Sera. 47 Det var Asers Sønners Slægter, og
de af dem, som mønsttedes, udgjorde 53400. 48
Naftalis Sønners Slægter var følgende: Fra Jaze'el
stammer Jaze'eliternes Slægt, fra Guni Guniternes
Slægt, 49 fra Jezer Jezeriternes Slægt og fra Sjillem
Sjillemiternes Slægt, 50 Det var Naftalis Slægter,
Slægt for Slægt, og de af dem, som mønstredes,
udgjorde 45400. 51 Det var dem af Israeliterne, som
mønstredes, 601730. 52 HERREN talede fremdeles til
Moses og sagde: 53 Til dem skal Landet udskiftes til
Arv og Eje efter de optalte Navne. 54 En stor Stamme
skal du give en stor Arvelod, en lille Stamme en lille;
enhver af dem skal der gives en Arvelod efter Tallet
på de mønstrede i den. 55 Dog skal Landet udskiftes
ved Lodkastning; de skal have deres Arvelodder
efter Navnene på deres fædrene Stammer; 56 ved
Lodkastning skal enhver Stamme, stor eller lille, have
sin Arvelod tildelt. 57 Følgende er de af Leviterne, der
mønstredes, Slægt for Slægt: Fra Gerson stammer
Gersoniternes Slægt, fra Kehat Kehatiternes Slægt og
fra Merari Merariternes Slægt. 58 Følgende er Levis
Slægter: Libniternes Slægt, Hebroniternes Slægt,
Maliternes Slægt, Musjiternes Slægt og Koraiternes
Slægt. Kehat avlede Amram. 59 Amrams Hustru hed
Jokebed, Levis Datter, som fødtes Levi i Ægypten;
hun fødte for Amram Aron, Moses og deres Søster
Mirjam. 60 For Aron fødtes Nadab, Abihu, Eleazar
og Itamar. 61 Men Nadab og Abihu omkom, da de
frembar fremmed Ild for HERRENs Åsyn. 62 De
af dem, der mønstredes, udgjorde 23000, alle af
Mandkøn fra en Måned og opefter. De mønstredes
nemlig ikke sammen med de andre Israeliter, da der
ikke var givet dem nogen Arvelod blandt Israeliterne.
63 Det var dem, der mønstredes af Moses og Præsten
Eleazar, da disse mønstrede Israeliterne på Moabs
Sletter ved Jordan over for Jeriko. 64 Blandt dem var
der ingen, som var mønstret af Moses og Præsten
Aron, da de mønstrede Israeliterne i Sinaj Ørken;
65 thi HERREN havde sagt til dem, at de skulde
dø i Ørkenen. Derfor var der ingen tilbage af dem
undtagen Kaleb, Jetunnes Søn, og Josua, Nuns Søn.

27 Men Zelofhads Døtre, hvis Fader var en Søn
af Hefer, en Søn af Gilead, en Søn af Makir,
en Søn af Manasse - de hørte altså til Josefs Søn
Manasses Slægter, og deres Navne var Mala, Noa,
Hogla, Milka og Tirza - trådte hen 2 og stillede sig
frem for Moses, Præsten Eleazar, Øversterne og
hele Menigheden ved Indgangen til Åbenbaringsteltet
og sagde: 3 "Vor Fader døde i Ørkenen han hørte
ikke med til Koras Tilhængere, dem, der rottede sig
sammen mod HERREN, men døde for sin egen
Synds Skyld og han havde ingen Sønner. 4 Hvorfor
skal nu vor Faders Navn udslettes af hans Slægt,
fordi han ingen Søn havde? Giv os Ejendom blandt
vor Faders Brødre!" 5 Og Moses lagde deres Sag
frem for HERRENs Åsyn. 6 Da talede HERREN
således til Moses: 7 "Zelofbads Døtre har Ret i, hvad
de siger; giv dem Ejendom til Arvelod mellem deres
Faders Brødre og lad deres Faders Arvelod tilfalde
dem 8 Og til Israeliterne skal du tale og sige således:
Når en Mand dør uden at efterlade sig nogen Søn, da
skal I lade hans Arvelod gå i Arv til hans Datter; 9 har
han heller ingen Datter, skal I give hans Arvelod til
hans Brødre; 10 har han heller ingen Brødre, skal I
give hans Arvelod til hans Farbrødre; 11 og har hans
Fader ingen Brødre, skal I give hans Arvelod til hans
nærmeste kødelige Slægtning, som så skal arve den.
Det skal være Israeliterne en retsgyldig Anordning,
som HERREN har pålagt Moses." 12 Og HERREN
sagde til Moses: "Stig op på Åbarimbjerget her og se
ud over Landet, som jeg vil give Israeliterne. 13 Og
når du har set ud over det, skal også du samles til din
Slægt ligesom din Broder Aron; 14 I var jo genstridige
mod mit Ord i Zins Ørken, dengang Menigheden
yppede Kiv, så at I ikke helligede mig i deres Påsyn
ved at skaffe Vand." Det er Meriba Kadesjs Vand i Zins
Ørken. 15 Og Moses talte således til HERREN: 16
"Måtte HERREN, Gud over alt Køds Ånder, indsætte
en Mand over Menigheden, 17 som kan drage ud og
hjem i Spidsen for dem og føre dem ud og hjem, for
at ikke HERRENs Menighed skal blive som en Hjord
uden Hyrde!" 18 Da sagde HERREN til Moses: "Tag
Josua, Nuns Søn, en Mand, i hvem der er Ånd, læg
din Hånd på ham, 19 fremstil ham for Præsten Eleazar
og hele Menigheden og indsæt ham således i deres
Påsyn; 20 og overdrag ham noget af din Værdighed,
for at hele Israeliternes Menighed kan adlyde ham.
21 Men han skal træde frem for Præsten Eleazar, for
at han kan skaffe ham Urims Kendelse for HERRENs
Åsyn; på hans Bud skal han drage ud, og på hans
Bud skal han vende hjem, han og alle Israeliterne,
hele Menigheden." 22 Moses gjorde som HERREN
havde pålagt ham; han tog Josua og fremstillede ham
for Præsten Eleazar og hele Menigheden; 23 og han

lagde sine Hænder på ham og indsatte ham, således
som HERREN havde påbudt ved Moses.

28 Og HERREN talede til Moses og sagde: **2** Byd
Israeliterne og sig til dem: I skal omhyggeligt
bringe mig mine Oergaver, min Ildofferspise til en liflig
Duft, til de fastsatte Tider! **3** Og sig til dem: Dette
er det Ildoffer, I skal bringe HERREN: Hver Dag to
årgamle, lydefri Lam som dagligt Brændoffer; **4** det
ene Lam skal du ofre om Morgenen, det andet ved
Aftenstid; **5** og som Afgrødeoffer dertil en Tiendedel
Efa fint Hvedemel, rørt i en Fjerdedel Hin Olie af
knuste Frugter **6** det er det daglige Brændoffer, som
ofredes ved Sinaj Bjerg til en liflig Duft, et Ildoffer
for HERREN **7** fremdeles som Drikoffer dertil en
Fjerdedel Hin Vin for hvert Lam; i Helligdommen skal
derudgydes Drikoffer af stærk Drik for HERREN. **8**
Det andet Lam skal du ofre ved Aftenstid; med samme
Afgrødeoffer og Drikoffer som om Morgenen skal du
ofre det, et Ildoffer til en liflig Duft for HERREN. **9**
På Sabbatsdagen skal det være to årgamle, lydefri
Lam og som Afgrødeoffer to Tiendedele Efa fint
Hvedemel, rørt i Olie, med tilhørende Drikoffer, **10**
et Sabbatsbrændoffer på hver Sabbat foruden det
daglige Brændoffer med tilhørende Drikofer. **11** På den
første Dag i hver Måned skal I som Brændoffer bringe
HERREN to unge Tyre, en Væder og syv årgamle
Lam, lydefri Dyr, **12** og som Afgrødeoffer dertil for
hver Tyr tre Tiendedele Efa fint Hvedemel, rørt i Olie,
som Afgrødeoffer for hver Væder to Tiendedele Efa
fint Hvedemel, rørt i Olie, **13** og som Afgrødeoffer for
hvert Lam en Tiendedel Efa fint Hvedemel, rørt i Olie,
et Brændoffer til en liflig Duft, et Ildoffer for HERREN;
14 desuden de tilhørende Drikofre, en halv Hin Vin
for hver Tyr, en Tredjedel Hin for hver Væder og en
Fjerdedel Hin for hvert Lam. Det er det månedlige
Brændoffer for hver af Årets Måneder. **15** Tillige skal
der foruden det daglige Brændoffer ofres HERREN
en Gedebuk som Syndoffer med tilhørende Drikoffer.
16 På den fjortende Dag i den første Måned skal
dervære Påske for HERREN. **17** Den femtende Dag i
den Måned er det Højtid; i syv Dage skal der spises
usyrede Brød. **18** På den første Dag skal der være
Højtidsstævne, intet som belst Arbejde må I udføre.
19 Da skal I bringe som Ildoffer, som Brændoffer for
HERREN, to unge Tyre, en Væder og syv årgamle
Lam, lydefri Dyr skal I tage **20** og som Afgrødeoffer
dertil fint Hvedemel rørt i Olie; tre Tiendedele Efa
skal I ofre for hver Tyr, to Tiendedele for hver Væder
21 og en Tiendedel for hvert af de syv Lam; **22**
desuden en Buk som Syndoffer for at skaffe eder
Soning. **23** Foruden Morgen brændofferet, det daglige
Brændoffer, skal I ofre det. **24** Sådanne Ofre skal I
bringe hver af de syv Dage som Ildofferspise til en
liflig Duft for HERREN; de skal ofres med tilhørende
Drikoffer foruden det daglige Brændoffer. **25** På den
syvende Dag skal I holde Højtidsstævne; intet som
helst Arbejde må I udføre. **26** På Førstegrødens
Dag, når I bringer HERREN Afgrødeoffer af den ny
Afgrøde på eders Ugefest, skal I holde Højtidsstævne;
intet som helst Arbejde må I udføre. **27** Da skal I
som Brændoffer til en liflig Duft for HERREN ofre to
unge Tyre, en Væder og syv årgamle Lam **28** og
som Afgrødeoffer dertil fint Hvedemel, rørt i Olie, tre
Tiendedele Efa for hver Tyr, to Tiendedele for hver
Væder **29** og en Tiendedel for hvert af de syv Lam;
30 desuden en Gedebuk for at skaffe eder Soning.
31 Foruden det daglige Brændoffer med tilhørende
Afgrødeoffer skal I ofre det, lydefri Dyr skal I tage,
med tilhørende Drikofre.

29 På den første Dag i den syvende Måned skal I
holde Højtidsstævne, intet som helst Arbejde må
I udføre; I skal fejre den som en Hornblæsningsdag. **2**
Da skal I som Brændoffer til en liflig Duft for HERREN
ofre en ung Tyr, en Væder og syv årgamle Lam, lydefri
Dyr; **3** som Afgrødeoffer dertil fint Hvedemel, rørt i
Olie, tre Tiendedele Efa for Tyren, to Tiendedele for
Væderen **4** og en Tiendedel for hvert af de syv Lam;
5 desuden en Gedebuk som Syndoffer for at skaffe
eder Soning; **6** alt foruden Nymånebrændofferet med
tilhørende Afgrødeoffer og det daglige Brændoffer
med tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre efter de
derom gældende forskrifter, til en liflig Duft, et Ildoffer
for HERREN. **7** På den tiende dag i samme syvende
Måned skal I holde Højtidsstævne, I skal faste og
må intet som helst Arbejde udføre. **8** Da skal I som
Brændoffer til en liflig duft for HERREN ofre en ung
Tyr, en Væder og syv årgamle Lam, lydefri Dyr skal I
tage, **9** og som Afgrødeoffer dertil fint Hvedemel, rørt
i Olie, tre Tiendedele Efa for Tyren, to Tiendedele for
Væderen **10** og en Tiendedel for hvert af de syv Lam;
11 desuden en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden
Soningssyndoffe, det og det daglige Brændoffer
med tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre. **12** På den
femtende Dag i den syvende Måned skal I holde
Højtidsstævne, I må intet som helst Atbejde udføre,
og I skal holde Højtid for HERREN i syv Dage. **13**
Da skal I som Brændoffer, som Ildoffer til en liflig
Duft for HERREN ofre tretten unge Tyre, to Vædre
og fjorten årgamle Lam, lydefri Dyr skal det være,
14 og som Afgrødeoffer dertil fint Hvedemel, rørt i

Olie, tre Tiendedele Efa for hver af de tretten Tyre, to
Tiendedele for hver af de to Vædre 15 og en Tiendedel
for hvert af de fjorten Lam; 16 desuden en Gedebuk
som Syndoffer; alt foruden det daglige Brændoffer
med tilhørende Afgrødeoffer og Drikoffer. 17 På den
anden Dag skal I ofre tolv unge Tyre, to Vædre og
fjorten årgamle Lam, lydefri Dyr, 18 med tilhørende
Afgrødeoffer og Drikofre for Tyrene, Vædrene og
Lammene efter deres Tal på den foreskrevne Måde;
19 desuden en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden
det daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer
og Drikoffer. 20 På den tredje Dag skal I ofre elleve
unge Tyre, to Vædre og fjorten årgamle Lam, lydefri
Dyr, 21 med tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre for
Tyrene, Vædrene og Lammene efter deres Tal på
den foreskrevne Måde; 22 desuden en Gedebuk som
Syndoffer; alt foruden det daglige Brændoffer med
tilhørende Afgrødeoffer og Drikoffer. 23 På den fjerde
Dag skal I ofre ti Tyre, to Vædre og fjorten årgamle
Lam, lydefri Dyr, 24 med tilhørende Afgrødeoffer og
Drikofre for Tyrene, Vædrene og Lammene efter
deres Tal på den foreskrevne Måde; 25 desuden
en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden det daglige
Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer og Drikoffer.
26 På den femte Dag skal I ofre ni Tyre, to Vædre og
fjorten årgamle Lam, lydefri Dyr, 27 med tilhørende
Afgrødeoffer og Drikofre for Tyrene, Vædrene og
Lammene efter deres Tal på den foreskrevne Måde;
28 desuden en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden
det daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer
og Drikoffer. 29 På den sjette Dag skal I ofre otte
Tyre, to Vædre og fjorten årgamle Lam, lydefri
Dyr, 30 med tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre for
Tyrene, Vædrene og Lammene efter deres Tal på
den foreskrevne Måde; 31 desuden en Gedebuk
til Syndoffer; alt foruden det daglige Brændoffer
med tilhørende Afgrødeoffer og Drikoffer. 32 På
den syvende dag skal I ofre syv Tyre, to Vædre og
fjorten årgamle Lam, lydefri Dyr, 33 med tilhørende
Afgrødeoffer og Drikofre for Tyrene, Vædrene og
Lammene efter deres Tal på den foreskrevne Måde;
34 desuden en Gedebuk som Syndoffer; alt foruden
det daglige Brændoffer med tilhørende Afgrødeoffer
og Drikoffer. 35 På den ottende Dag skal I holde festlig
Samling, I må intet som helst Arbejde udføre. 36 Da
skal I som Brændoffer, som Ildoffer til en liflig Duft for
HERREN ofre en Tyr, en Væder og syv årgamle Lam,
lydefri Dyr, 37 med tilhørende Afgrødeoffer og Drikofre
for Tyren, Væderen og Lammene efter deres Tal på
den foreskrevne Måde; 38 desuden en Gedebuk som
Syndoffer; alt foruden det daglige Brændoffer med
tilhørende Afgrødeoffer og Drikoffer. 39 Disse Ofre
skal I bringe HERREN på eders Højtider, bortset fra
eders Løfte og Frivilligofre, hvad enten det nu er
Brændofre, Afgrødeofre, Drikofre eller Takofre. 40
Og Moses talte til Israeliterne, ganske som HERREN
havde pålagt Moses.

30 Moses talte fremdeles til Overhovederne for
Israelitternes Stammer og sagde: Dette er, hvad
HERREN har påbudt: 2 Når en Mand aflægger
et Løfte til HERREN eller ved Ed forpligter sig til
Afholdenhed i en eller anden Retning, må han ikke
bryde sit Ord, men skal holde hvert Ord, der er udgået
af hans Mund. 3 Men når en Kvinde aflægger et Løfte
til HERREN og forpligter sig til Afholdenhed i en eller
anden Retning, medens hun endnu i sine unge År
opholder sig i sin Faders Hus. 4 og hendes Fader,
når han hører om hendes Løfte og den Forpligtelse til
Afholdenhed, hun har påtaget sig, ikke siger noget til
hende, så skal alle hendes Løfter stå ved Magt, og
enhver Forpligtelse til Afholdenhed, hun har påtaget
sig, skal stå ved Magt. 5 Hvis hendes Fader derimod
formener hende det, samme Dag han får det at høre,
skal ingen af hendes Løfter eller af de Forpligtelser
til Afholdenhed, hun har påtaget sig, stå ved Magt,
og HERREN skal tilgive hende, fordi hendes Fader
har forment hende det. 6 Hvis hun bliver gift medens
der påhviler hende Løfter eller en Forpligtelse, hun
har påtaget sig ved et uoverlagt Ord, 7 og hendes
Mand ikke siger noget til hende, samme Dag han
får det at høre, skal hendes Løfter stå ved Magt, og
den Forpligtelse til Afholdenhed, hun har påtaget sig,
skal stå ved Magt. 8 Hvis hendes Mand derimod
formener hende det, samme Dag han får det at høre,
gør han dermed det Løfte, der påhviler hende, og den
Forpligtelse til Afholdenhed, hun har påtaget sig ved
et uoverlagt Ord, ugyldig, og HERREN skal tilgive
hende. 9 En Enkes og en forstødt Hustrus Løfte,
enhver Forpligtelse til Afholdenhed, hun har påtaget
sig, er bindende for hende. 10 Hvis en Kvinde i sin
Mands Hus aflægger et Løfte eller ved Ed forpligter
sig til Afholdenhed i en eller anden Retning, 11 og
hendes Mand, når han får det at høre, ikke siger
noget til hende og ikke formener hende det, skal alle
hendes Løfter stå ved Magt, og enhver Forpligtelse til
Afholdenhed, hun har påtaget sig, skal stå ved Magt.
12 Hvis hendes Mand derimod, samme Dag han får
det at høre, gør det ugyldigt, så står intet af det, hun
har udtalt, ved Magt, hverken hendes Løfter eller
den påtagne Forpligtelse til Afholdenhed; hendes
Mand har gjort dem ugyldige, og HERREN skal tilgive

hende. 13 Ethvert Løfte og enhver ved Ed påtagen
Forpligtelse til Faste kan hendes Mand stadfæste
eller gøre ugyldig. 14 Men hvis hendes Mand tier stille
over for hende til næste Dag, stadfæster han alle
hendes Løfter og alle de Forpligtelser til Afholdenhed,
hun har påtaget sig; han har stadfæstet dem, thi han
sagde ikke noget til hende, samme Dag han fik det at
høre; 15 og hvis han vil gøre dem ugyldige, en Tid
efter at han fik det at høre, skal han undgælde for
hendes Brøde. 16 Det er de Anordninger, HERREN
gav Moses om Forholdet mellem Mand og Hustru og
mellem Fader og Datter, medens hun endnu i sine
unge År opholder sig i hans Hus.

31 Og HERREN talede til Moses og sagde: 2
"Skaf Israelitterne Hævn over Midjaniterne; så
skal du samles til din Slægt!" 3 Da talte Moses til
Folket og sagde: "Udrust Mænd af eders Midte til
Kamp, for at de kan falde over Midjan og fuldbyrde
HERRENs Hævn på Midjan; 4 1000 Mand af hver af
Israels Stammer skal I sende i Kamp!" 5 Af Israels
Tusinder udtoges da 1000 af hver Stamme, i alt
12.000 Mand, rustede til Kamp. 6 Og Moses sendte
dem i kamp, 1000 af hver Stamme, og sammen med
dem Pinehas, Præsten Eleazars Søn, der medbragte
de hellige Redskaber og Alarmtrompeterne. 7 De
drog så ud i kamp mod Midjaniterne, som HERREN
havde pålagt Moses, og dræbte alle af Mandkøn;
8 og foruden de andre, der blev slået ihjel, dræbte
de også Midjans Konger, Evi, Rekem, Zur, Hur og
Reba, Midjans fem Konger; også Bileam, Beors Søn,
dræbte de med Sværdet. 9 Og Israelitterne bortførte
Midjaniternes kvinder og Børn som Krigsfanger, og
alt deres Kvæg alle deres Hjorde og alt deres Gods
tog de med som Bytte; 10 og alle deres Byer på de
beboede Steder og alle deres Teltlejre stak de Ild på.
11 Og alt det røvede og hele Byttet, både Mennesker
og Dyr, tog de med sig, 12 og de bragte Fangerne,
Byttet og det røvede til Moses og Præsten Eleazar
og Israelitternes Menighed i Lejren på Moabs Sletter
ved Jordan over for Jeriko. 13 Men Moses, Præsten
Eleazar og alle Menighedens Øverste gik dem i Møde
uden for Lejren, 14 og Moses blev vred på Hærens
Førere, Tusindførerne og Hundredførerne, som kom
tilbage fra Krigstoget. 15 Og Moses sagde til dem:
"Har I ladet alle Kvinder i Live? 16 Det var jo dem,
der efter Bileams Råd blev Årsag til, at Israelitterne
var troløse mod HERREN i den Sag med Peor, så at
Plagen ramte HERRENs Menighed. 17 Dræb derfor
alle Drengebørn og alle kvinder, der har kendt Mand
og haft Samleje med Mænd; 18 men alle Piger, der
ikke har haft Samleje med Mænd, skal I lade i Live
og beholde, 19 Men selv skal I lejre eder uden for
Lejren i syv Dage, enhver, som har dræbt nogen, og
enhver, som har rørt ved en dræbt, og rense eder
på den tredje og den syvende Dag, både I selv og
eders Krigsfanger. 20 Og enhver Klædning, enhver
Læder ting, alt, hvad der er lavet af Gedehår, og alle
Træredskaber skal I rense!" 21 Og Præsten Eleazar
sagde til Krigerne, der havde været med i Kampen:
"Dette er det Lovbud, HERREN har givet Moses: 22
Kun Guld, Sølv, kobber, Jern, Tin og Bly, 23 alt, hvad
der kan tåle Ild, skal I lade gå gennem Ild, så bliver
det rent; dog må det renses med Renselsesvand.
Men alt, hvad der ikke kan tåle Ild, skal I lade gå
gennem Vand. 24 Og eders klæder skal I tvætte på
den syvende Dag, så bliver I rene og kan gå ind i
Lejren." 25 Og HERREN talede til Moses og sagde:
26 "Sammen med Præsten Eleazar og Overhovederne
for Menighedens Fædrenehuse skal du opgøre det
samlede Bytte, der er taget, både Mennesker og Dyr.
27 Derefter skal du dele Byttet i to lige store Dele
mellem dem, der har taget Del i Krigen og været i
Kamp, og hele den øvrige Menighed. 28 Derpå skal
du udtage en Afgift til HERREN fra krigerne, der har
været i Kamp, et Stykke af hver fem Hundrede, både
af Mennesker, Hornkvæg, Æsler og Småkvæg; 29 det
skal du tage af den Halvdel, som tilfalder dem, og give
Præsten Eleazar det som Offerydelse til HERREN. 30
Men af den Halvdel, der tilfalder de andre Israelitter,
skal du tage et Stykke af hver halvtredsindstyve, både
af Mennesker, Hornkvæg, Æsler og Småkvæg, alt
Kvæget, og give det til Leviterne, som tager Vare på,
hvad der er at varetage ved HERRENs Bolig!" 31 Da
gjorde Moses og Præsten Eleazar, som HERREN
havde pålagt Moses. 32 Og det, de havde taget,
det tiloversblevne af Byttet, som Krigsfolket havde
gjort, udgjorde 675000 Stykker Småkvæg, 33 72 000
Stykker Hornkvæg, 34 61 000 Æsler 35 og 32008
Mennesker, Kvinder, der ikke havde haft Samleje med
Mænd. 36 Den Halvdel, der tilfaldt dem, der havde
været i Kamp, udgjorde altså et Tal af 337500 Stykker
Småkvæg, 37 hvoraf Afgiften til HERREN udgjorde
675 Stykker Småkvæg, 38 36000 Stykker Hornkvæg,
hvoraf 72 i Afgift til HERREN, 39 30500 Æsler, hvoraf
til i Afgift til HERREN, 40 og 16000 Mennesker,
hvoraf 32 i Afgift til HERREN. 41 Og Moses overgav
Afgiften, HERRENs Offerydelse, til Præsten Eleazar,
som HERREN havde pålagt Moses. 42 Og af den
Halvdel, som tilfaldt de andre Israelitter, og som
Moses havde taget som deres del fra de Mænd,
der havde været i Kamp 43 denne Menighedens

Halvdel udgjorde 337 500 Stykker Småkvæg, **44** 36 000 Stykker Hornkvæg, **45** 30 500 Æsler **46** og 16000 Mennesker **47** af den Halvdel, som tilfaldt de andre Israelitter, udtog Moses et Stykke for hver halvtredsindstyve, både af Mennesker og Kvæg, og gav dem til Leviterne, som tog Vare på, hvad der var at varetage ved HERRENs Bolig, som HERREN havde pålagt Moses. **48** Da trådte Førerne for Hærens Afdelinger, Tusindførerne og Hundredførerne, hen til Moses **49** og sagde til ham: "Dine Trælle har holdt Mandtal over de krigere, der stod under os; og der manglede ikke en eneste af os; **50** derfor frembærer nu enhver af os som Offergave til HERREN, hvad han har taget af Guldsmykker, Armbånd, Spange, Fingerringe, Ørenringe og Halssmykker, for at skaffe os Soning for HERRENs Åsyn." **51** Moses og Præsten Eleazar modtog Guldet af dem, alskens med Kunst virkede Smykker; **52** og alt Offerydelsesguldet, som de ydede HERREN, udgjorde 16750 Sekel, hvilket Tusindførerne og Hundredførerne bragte som Gave. **53** Krigerne havde taget Bytte hver for sig. **54** Så modtog Moses og Præsten Eleazar Guldet af Tusindførerne og Hundredførerne og bragte det ind i Åbenbaringsteltet, for at det skulde bringe Israelitterne i Minde for HERRENs Åsyn.

32 Rubeniterne og Gaditerne havde meget Kvæg i store mængder. Da de nu så Jazers Land og Gileads Land, fandt de, at Stedet egnede sig til Kvægavl. **2** Derfor kom Gaditerne og Rubeniterne og sagde til Moses og Præsten Eleazar og Menighedens Øverste: **3** "Atarot, Dibon, Ja'zer, Nimra, Hesjbon, Elale, Sebam, Nebo og Beon, **4** det Land, HERREN har erobret for Israels Menighed, er et Land, der egner sig til Kvægavl, og dine Trælle ejer Hjorde." **5** Og de sagde: "Dersom vi har fundet Nåde for dine Øjne, så lad dine Trælle få dette Land i Eje; før os ikke over Jordan!" **6** Men Moses sagde til Gaditerne og Rubeniterne: "Skal eders Brødre drage i Krig, medens I bliver boende her? **7** Og hvorfor vil I betage Israelitterne Modet til at drage over til det Land, HERREN har givet dem? **8** Det gjorde eders Fædre, da jeg fra Kadesj Barnea sendte dem hen for at se på Landet; **9** da de var draget op til Esjkoldalen og havde set på Landet, det og de Israelitterne Modet til at drage ind i det Land, HERREN havde givet dem. **10** Men HERRENs Vrede blussede den Gang op, og han svor: **11** De Mænd, der er draget op fra Ægypten, fra Tyveårsalderen og opefter, skal ikke få det Land at se, jeg tilsvor Abraham, Isak og Jakob, fordi de ikke viste mig fuld lydighed, **12** med Undtagelse af Kenizziten Kaleb, Jetunnes Søn, og Josua, Nuns Søn, thi de viste HERREN fuld Lydighed! **13** Og HERRENs Vrede blussede op mod Israel, og han lod dem vanke om i Ørkenen i fyrretyve År, indtil hele den Slægt var gået til Grunde, der gjorde, hvad der var ondt i HERRENs Øjne. **14** Og se, I træder nu i eders Fædres Fodspor, en Yngel af Syndere, for yderligere at øge HERRENs Vrede mod Israel! **15** Når I viger bort fra ham, vil han lade det blive endnu længer i Ørkenen, og I bringer Fordærvelse over hele dette Folk." **16** Da trådte de frem for ham og sagde: "Vi vil kun bygge Kvægfolde til vore Hjorde her og Byer til vore Familier; **17** men selv vil vi ruste os til Kamp og drage i Spidsen for Israelitterne, til vi har bragt dem hen til deres Sted; imens skal vore Familier blive i de befæstede Byer i Ly for Landets indbyggere. **18** Vi vil ikke vende tilbage til vore Huse, før enhver af Israelitterne har fået sin Arvelod; **19** thi vi vil ikke have Arvelod sammen med dem på den anden Side af Jordan og længere borte, eftersom vi har fået vor Arvelod her på denne Side af Jordan på Østsiden." **20** Da sagde Moses til dem: "Hvis I gør det, hvis I ruster eder til Kamp for HERRENs Åsyn, **21** hvis alle eders kamprustede Mænd overskrider Jordan for HERRENs Åsyn og bliver der, indtil han har jaget sine Fjender bort fra sit Åsyn, **22** og hvis I først vender tilbage, når Landet er undertvunget for HERRENs Åsyn, skal I være sagesløse over for HERREN og Israel, og så skal Landet her blive eders Ejendom for HERRENs Åsyn. **23** Men hvis I ikke gør det, se, da synder I mod HERREN, og da skal I få eders Synd at mærke, den skal nok finde eder. **24** Byg eder Byer til eders Familier og Folde til eders Småkvæg og gør, som I har sagt!" **25** Da sagde Gaditerne og Rubeniterne til Moses: "Dine Trælle vil gøre, som min Herre byder; **26** vore Børn, Kvinder, Hjorde og alt vort Kvæg skal blive der i Gileads Byer, **27** men dine Trælle vil drage over og tage Del i Krigen, så mange som er rustet til Kamp for HERRENs Åsyn, således som min Herre har sagt." **28** Så gav Moses Præsten Eleazar og Josua, Nuns Søn, og Overhovederne for de israelitiske Stammers Fædrenehuse Befaling om dem, **29** og Moses sagde til dem: "Hvis Gaditerne og Rubeniterne, så mange som er rustet til Kamp for HERRENs Åsyn, går over Jordan sammen med eder og Landet bliver eder underlagt, skal I give dem Gilead i Eje; **30** men hvis de ikke går over sammen med eder, rustede til Kamp, skal de have Bopæl anvist blandt eder i Kana'ans Land." **31** Da svarede Gaditerne og Rubeniterne: "Hvad HERREN har talt til dine Trælle, vil vi gøre; **32** vi vil, rustede til Kamp for

HERRENs Øjne, drage over til Kana'ans Land, men
vor Arvelod på den anden Side af Jordan bliver i vort
Eje." 33 Da gav Moses Gaditerne, Rubeniterne og
Josefs Søn Manasses halve Stamme Amoriterkongen
Sihons Kongerige og kong Og af Basans kongerige,
Landet med Byerne og deres Område, Landets Byer
rundt om. 34 Så byggede Gaditerne Dibon, Atarot,
Aroer. 35 Atarot Sjofan, Ja'zer, Jogbeba, 36 Bet
Nimra, Bet Haran, befæstede Byer, og Kvægfolde; 37
og Rubeniterne byggede Hesjbon, Elale og Kirjatajim,
38 Nebo og Ba'al Meon, hvis Navne ændredes, og
Sibma; og de opkaldte Byerne, som de byggede,
efter deres Navne. 39 Og Manasses Søn Makirs
Sønner drog til Gilead og erobrede det og drev de der
boende Amoriter bort; 40 og Moses overdrog Gilead
til Manasses Søn Makir, og han bosatte sig der; 41
men Manasses Søn Jair drog hen og erobrede deres
Teltbyer og kaldte dem Jairs Teltbyer. 42 Og Noba
drog hen og erobrede Kenat med tilhørende Småbyer
og kaldte det Noba efter sit eget Navn.

33 Følgende er de enkelte Strækninger på
Israelitternes Vandring, de tilbagelagde på Vejen
fra Ægypten, Hærafdeling for Hærafdeling, under
Anførsel af Moses og Aron. 2 Moses optegnede på
HERRENs Bud de Steder, de brød op fra, Strækning
for Strækning; og følgende er de enkelte Strækninger
efter de Steder, de brød op fra: 3 De brød op fra
Rameses på den femtende Dag i den første Måned;
Dagen efter Påske drog Israelitterne ud, værnede
af en stærk Hånd, for Øjnene af alle Ægypterne,
4 medens Ægypterne jordede alle de førstefødte,
som HERREN havde slået iblandt dem; thi HERREN
havde holdt Dom over deres Guder. 5 Israelitterne
brød altså op fra Ra'meses og slog Lejr i Sukkot. 6
Så brød de op fra Sukkot og slog Lejr i Etam, der
ligger ved Ørkenens Rand. 7 Så brød de op fra Etam
og vendte om mod Pi Hakirot over for Ba'al Zefon
og slog Lejr over for Migdol. 8 Så brød de op fra Pi
Hakirot og drog tværs igennem Havet til Ørkenen; og
de vandrede tre Dagsrejser i Etams Ørken og slog
Lejr i Mara. 9 Så brød de op fra Mara og kom til Elim;
i Elim var der tolv Vandkilder og halvfjerdsindstyve
Palmetræer, og der slog de Lejr. 10 Så brød de op fra
Elim og slog Lejr ved det røde Hav. 11 Så brød de op
fra det røde Hav og slog Lejr i Sins Ørken. 12 Så brød
de op fra Sins Ørken og slog Lejr i Dofka. 13 Så brød
de op fra Dofka og slog Lejr i Alusj. 14 Så brød de op
fra Alusj og slog Lejr i Refdim, hvor Folket ikke havde
Vand at drikke. 15 Så brød de op fra Refdim og slog
Lejr i Sinaj Ørken. 16 Så brød de op fra Sinaj Ørken
og slog Lejr i Kibrot Hatta'ava, 17 Så brød de op fra
Hibrot Hatta'ava og slog Lejr i Hazerot. 18 Så brød de
op fra Hazerot og slog Lejr i Ritma. 19 Så brød de op
fra Ritma og slog Lejr i Rimmon Perez. 20 Så brød de
op fra Rimmon Perez og slog Lejr i Libna. 21 Så brød
de op fra Libna og slog Lejr i Aissa. 22 Så brød de op
fra Aissa og slog Lejr i Kehelata. 23 Så brød de op fra
Kebelata og slog Lejr ved Sjefers Bjerg. 24 Så brød
de op fra Sjefers Bjerg og slog Lejr i Harada. 25 Så
brød de op fra Harada og slog Lejr i Makhelot. 26 Så
brød de op fra Makhelot og slog Lejr i Tahat. 27 Så
brød de op fra Tahat og slog Lejr i Tara. 28 Så brød de
op fra Tara og slog Lejr i Mitka. 29 Så brød de op fra
Mitka og slog Lejr i Hasjmona. 30 Så brød de op fra
Hasjmona og slog Lejr i Moserot. 31 Så brød de op
fra Moserot og slog Lejr i Bene Ja'akan. 32 Så brød
de op fra Bene Ja'akan og slog Lejr i Hor Haggidgad.
33 Så brød de op fra Hor Haggidgad og slog Lejr i
Jotbata. 34 Så brød de op fra Jofbata og slog Lejr i
Abrona. 35 Så brød de op fra Abrona og slog Lejr i
Ezjongeber. 36 Så brød de op fra Ezjongeber og slog
Lejr i Zins Ørken, det er Kadesj. 37 Så brød de op fra
Kadesj og slog Lejr ved Bjerget Hor ved Randen af
Edoms Land. 38 Og Præsten Aron steg på HERRENs
Bud op på Bjerget Hor og døde der i det fyrretyvende
År efter Israelitternes Udvandring af Ægypten, på
den første Dag i den femte Måned; 39 og Aron var
123 År gammel, da han døde på Bjerget Hor. 40
Men Kana'anæeren, Kongen af Arad, der boede, i
Sydlandet i Kana'ans Land, hørte, at Israelitterne var
under Fremrykning. 41 Så brød de op fra Bjerget Hor
og slog Lejr i Zalmona. 42 Så brød de op fra Zalmona
og slog Lejr i Punon. 43 Så brød de op fra Punon og
slog Lejr i Obot. 44 Så brød de op fra Obot og slog
Lejr i Ijje Ha'abarim ved Moabs Grænse. 45 Så brød
de op fra Ijje Ha'abarim og slog Lejr i det gaditiske
Dibon. 46 Så brød de op fra det gaditiske Dibon og
slog Lejr i Almon Diblatajim. 47 Så brød de op fra
Almon Diblatajim og slog Lejr på Abarimbjergene
over for Nebo. 48 Så brød de op fra Abarimbjergene
og slog Lejr på Moabs Sletter ved Jordan over for
Jeriko; 49 og de slog Lejr ved Jordan fra Bet Jesjjimot
og til Abel Sjittim på Moabs Sletter. 50 Og HERREN
talede til Moses på Moabs Sletter ved Jordan over
for Jeriko og sagde: 51 "Tal til Israelitterne og sig til
dem: Når I kommer over Jordan til Kana'ans Land,
52 skal I drive Landets Beboere bort foran eder og
tilintetgøre alle deres Billedværker, alle deres støbte
Billeder skal I tilintetgøre, og alle deres Offerhøje
skal I ødelægge; 53 I skal underlægge eder Landet
og bosætte eder der, thi eder har jeg givet Landet i

Eje; 54 og I skal udskifte Landet mellem eder ved
Lodkastning efter eders Slægter, således at I giver
en stor Slægt en stor Arvelod og en lille Slægt en
lille. Der, hvor Loddet falder for dem, skal deres Del
være; efter eders Fædrenestammer skal I udskifte
Landet mellem eder. 55 Men hvis I ikke driver Landets
Beboere bort foran eder, så skal de, som I levner
af dem, blive Torne i eders Øjne og Brodde i eders
Sider, og de skal bringe eder Trængsel i det Land, I
bor i, 56 og hvad jeg havde tænkt at gøre ved dem,
gør jeg da ved eder."

34 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
2 Byd Israelitterne og sig til dem: Når i kommer
til Kana'ans Land det er det Land, der skal tilfalde eder
som Arvelod, Kana'ans Land i hele dets Udstrækning
3 så skal eders Sydside strække sig fra Zins Ørken
langs med Edom; eders Sydgrænse skal mod Øst
begynde ved Enden af Salthavet; 4 så skal eders
Grænse dreje sønden om Akrabbimpasset, nå til Zin
og ende sønden for Kadesj Barnea; så skal den løbe
hen til Hazar Addar øg nå til Azmon; 5 fra Azmon skal
Grænsen dreje hen til Ægyptens Bæk og ende ved
Havet. 6 Hvad Vestgrænsen angår, skal det store Hav
være eders Grænse; det skal være eders Vestgrænse.
7 Eders Nordgrænse skal være følgende: Fra det
store Hav skal I udstikke eder en Linie til Bjerget Hor;
8 fra Bjerget Hor skal I udstikke en Linie til Egnen
hen imod Hamat, så at Grænsen ender ved Zedad; 9
derpå skal Grænsen gå til Zifron og ende ved Hazar
Enan. Det skal være eders Nordgrænse. 10 Men til
Østgrænse skal I afmærke eder en Linie fra Hazar
Enan til Sjefam; 11 og fra Sjefam skal Grænsen gå
ned til Ribla østen for Ajin, og Grænsen skal løbe
videre ned, til den støder til Bjergskrænten østen for
Kinneretsøen; 12 derpå skal Grænsen løbe ned langs
Jordan og ende ved Salthavet. Det skal være eders
Land i hele dets Udstrækning til alle Sider. 13 Og
Moses bød Israelitterne og sagde: Det er det Land, I
skal udskifte mellem eder ved Lodkastning, og som
efter HERRENs Bud skal gives de ni Stammer og den
halve Stamme. 14 Thi Rubeniternes Stamme efter
deres Fædrenehuse og Gaditernes Stamme efter
deres Fædrenehuse og Manasses halve Stamme har
allerede fået deres Arvelod. 15 De to Stammer og den
halve Stamme har fået deres Arvelod hinsides Jordan
over for Jeriko, mod Øst, mod Solens Opgang. 16 Og
HERREN talede til Moses og sagde: 17 Navnene på
de Mænd, der skal udskifte Landet mellem eder, er
følgende: Præsten Eleazar og Josua, Nuns Søn; 18
desuden skal I udtage een Øverste af hver Stamme
til at udskifte Landet. 19 Navnene på disse Mænd er
følgende: Af Judas Stamme Kaleb, Jefunnes Søn, 20
af Simeoniternes Stamme Sjemuel, Ammihuds Søn,
21 af Benjamins Stamme Elidad, Kislons Søn, 22 af
Daniternes Stamme een Øverste, Bukki, Joglis Søn,
23 af Josefs Sønner: af Manassiternes Stamme een
Øverste, Hanniel, Efods Søn, 24 og af Efraimiternes
Stamme een Øverste, Kemuel, Sjiftans Søn, 25
af Zebuloniternes Stamme een Øverste, Elizafan,
Parnaks Søn, 26 af Issakariternes Stamme een
Øverste, Paltiel, Azzans Søn, 27 af Aseriternes
Stamme een Øverste, Ahihud, Sjelomis Søn, 28
og af Naftaliternes Stamme een Øverste, Pedael,
Ammibuds Søn. 29 Det var dem, HERREN pålagde
at udskifte Kana'ans Land mellem Israelitterne.

35 HERREN talede fremdeles til Moses på Moabs
Sletter ved Jordan over for Jeriko og sagde: 2
byd Israelitterne, at de af de Besiddelser, de får i Arv,
skal give Leviterne nogle Byer at bo i; I skal også give
Leviterne Græsmarker rundt om disse Byer, 3 Disse
Byer skal de have at bo i, og deres Græsmarker skal
de have til deres Kvæg, deres Hjorde og andre Dyr. 4
Græsmarkerne om Byerne, som I skal give Leviterne,
skal strække sig 1000 Alen fra Bymuren ud til alle
Sider; 5 og uden for Byen skal I til Østside opmåle
2000 Alen, til Sydside 2000, til Vestside 2000 og til
Nordside 2000, med Byen i Midten. Det skal tilfalde
dem som Græsgange til Byerne. 6 Hvad de Byer
angår, som I skal give Leviterne, så skal I give dem
de seks Tilflugtsbyer, som Manddrabere kan ty ind i,
og desuden to og fyrretyve Byer. 7 De Byer, I skal
give Leviterne, bliver således i alt otte og fyrretyve
Byer med tilhørende Græsmarker. 8 Og af de Byer,
I skal give dem af Israelitternes Besiddelser, skal I
lade de større Stammer give flere, de mindre færre;
hver Stamme skal give Leviterne så mange af sine
Byer, som svarer til den Arvelod, der tildeles den.
9 HERREN talede fremdeles til Moses og sagde:
10 Tal til Israelitterne og sig til dem: Når I kommer
over Jordan til Kana'ans Land, 11 skal I udse eder
nogle Byer, I kan have som Tilflugtsbyer, så at en
Manddraber, der begår et Drab af Vanvare, kan ty
derhen. 12 I disse Byer skal I have Ret til at søge
Tilflugt for Blodhævneren, for at ikke Manddraberen
skal dø, før han er blevet stillet for Menighedens
Domstol. 13 Det skal være seks Byer, I skal afstå til
Tilflugtsbyer; 14 de tre skal I afstå hinsides Jordan
og de tre andre i Kana'ans Land; de skal være
Tilflugtsbyer. 15 Israelitterne, de fremmede og de
indvandrede iblandt dem skal have Ret til at søge

Tilflugt i de seks Byer, så at enhver, der begår et Drab
af Vanvare, kan ty derhen. 16 Men slår han ham ihjel
med et Jernredskab, så er han en Manddraber, og
Manddraberen skal lide Døden; 17 og slår han ham
ihjel med en Sten, som han har i Hånden, og som
kan slå en Mand ihjel, så er han en Manddraber, og
Manddraberen skal lide Døden; 18 og slår han ham
ihjel med et Træredskab, som han har i Hånden, og
som kan slå en Mand ihjel, så er han en Manddraber,
og Måddraberen skal lide Døden. 19 Blodhævneren
skal dræbe Manddraberen; når han træffer ham, skal
han dræbe ham. 20 Og støder han til ham af Had
eller kaster noget på ham i ond Hensigt, så han dør
deraf, 21 eller slår han ham med Hånden i Fjendskab,
så han dør deraf, skal drabsmanden lide Døden, thi
han er en Manddraber; Blodhævneren skal dræbe
Manddraberen, når han træffer ham. 22 Støder han
derimod til ham af Vanvare, ikke i Fjendskab, eller
kaster han et Redskab på ham, uden at det er i
ond Hensigt, 23 eller rammer han ham uden at se
ham med en Sten, som kan slå en Mand ihjel, så
han dør deraf, og han ikke er hans Uven eller har
pønset på ondt imod ham, 24 så skal Menigheden
dømme Drabsmanden og Blodhævneren imellem
på Grundlag af disse Lovbud; 25 og Menigheden
skal værne Manddraberen mod Blodhævneren, og
Menigheden skal føre ham tilbage til hans Tilflugtsby,
hvorhen han var tyet, og der skal han blive boende,
indtil den med hellig Olie salvede Ypperstepræst dør.
26 Men hvis Manddraberen for lader sin Tilflugtsbys
Område, hvorhen han er tyet, 27 og Blodhævneren
træffer ham uden for hans Tilflugtsbys Område, så
kan Blodhævneren dræbe Manddraberen uden at
pådrage sig Blodskyld; 28 thi han skal blive i sin
Tilflugtsby indtil Ypperstepræstens Død; først efter
Ypperstepræstens Død kan Manddraberen vende
tilbage til den Jord, han ejer. 29 Det skal være eder
en retsgyldig Anordning fra Slægt til Slægt, hvor I end
bor. 30 Når nogen slår et Menneske ihjel, må man kun
dræbe Manddraberen efter flere Vidners Udsagn. Et
enkelt Vidnes Udsagn er ikke nok til en Dødsdom. 31
I må ikke tage mod Sonebøde for en Manddraber, når
han har forbrudt sit Liv; han skal lide Døden, 32 Heller
ikke må I tage mod Sonebøde, således at den, der er
tyet til sin Tilflugtsby, før Ypperstepræstens Død kan
vende tilbage og bosætte sig i Landet. 33 Vanhelliger
ikke det Land, I er i, thi Blodet vanhelliger Landet, og
Landet får kun Soning for det Blod, der er udgydt
deri, ved dens Blod, der har udgydt det. 34 Gør ikke
det Land urent, I er bosat i, og i hvis Midte jeg bor; thi
jeg HERREN bor midt iblandt Israels Børn.

36 Overhovederne for Fædrenehsene i
Gileaditernes Slægt Gilead var en Søn af
Manasses Søn Makir af Josefs Sønners Slægter
trådte frem og talte for Moses og Øversterne,
Overhovederne for Israelitternes Fædrenehuse, 2 og
sagde: "HERREN har pålagt min Herre at udskifte
Landet mellem Israelitterne ved Lodkastning, og
min Herre har i HERRENs Navn påbudt at give
vor Frænde Zelofhads Arvelod til hans Døtre. 3
Men hvis de nu indgår Ægteskab med Mænd, der
hører til en anden af Israels Stammer, så unddrages
deres Arvelod jo vore Fædres Arvelod, og således
øges den Stammes Arvelod, som de kommer til
at tilhøre, medens den Arvelod, der er tilfaldet os
ved Lodkastning, formindskes; 4 og når Israelitterne
får Jubelår, lægges deres Arvelod til den Stammes
Arvelod, som de kommer til at tilhøre, og således
unddrages deres Arvelod vor fædrene Stammes
Arvelod." 5 Da udstedte Moses efter HERRENs
Ord følgende Bud til Israelitterne: "Josefs Sønners
Stamme har talt ret! 6 Således er HERRENs Bud
angående Zelofhads Døtre: De må indgå Ægteskab
med hvem de ønsker, men det må kun være Mænd af
deres Faders Stammes Slægt, de indgår Ægteskab
med. 7 Thi ingen Arvelod, der tilhører Israel, må gå
over fra en Stamme til en anden, men Israelitterne
skal holde fast hver ved sin fædrene Stammes
Arvelod. 8 Enhver Datter, som får en Arvelod i en
af Israelitternes Stammer, skal indgå Ægteskab
med en Mand af sin fædrene Stammes Slægt,
for at Israelitterne kan beholde hver sine Fædres
Arvelod som Ejendom; 9 og ingen Arvelod må
gå over fra den ene Stamme til den anden, men
Israelitternes Stammer skal holde fast hver ved
sin Arvelod!" 10 Zelofhads Døtre gjorde da, som
HERREN pålagde Moses, 11 idet Mala, Tirza, Hogla,
Milka og Noa, Zelofhads Døtre, indgik Ægteskab med
deres Farbrødres Sønner; 12 de indgik Ægteskab
med Mænd, som hørte til Josefs Søn Manasses
Sønners Slægter, så at deres Arvelod vedblev at
tilhøre deres fædrene Slægts Stamme. 13 Det er
de Bud og Lovbud, HERREN gav Israelitterne ved
Moses på Moabs Sletter ved Jordan over for Jeriko.

5 Mosebog

1 Dette er de Ord, Moses talte til hele Israel hinsides
Jordan i Ørkenen, i Arabalavningen, lige over for
Suf, mellem Paran og Tofel, Laban, Hazerot og Di
Zahab, **2** elleve Dagsrejser fra Horeb, regnede over
Seirs Bjerge til Kadesj Barnea. **3** I det fyrretyvende År
på den første Dag i den elevte Måned kundgjorde
Moses Israelitterne alt, hvad HERREN havde pålagt
ham angående dem, **4** efter at han havde slået
Amoriterkongen Sihon, der boede i Hesjbon, og Kong
Og af Basan, der boede i Asjtarot og Edrei. **5** Hinsides
Jordan i Moabs Land tog Moses sig for at fremsætte
følgende Lovudlægning: **6** HERREN vor Gud talede
til os ved Horeb og sagde: "I har nu længe nok
opholdt eder ved Bjerget her; **7** bryd derfor op og
drag til Amoriternes Bjerge og til alle deres Naboer i
Arabalavningen, på Bjergene, i Lavlandet, i Sydlandet
og ved Kysten, til Kana'anæernes Land og Libanon,
lige til den store Flod, Eufratfloden. **8** Se, jeg giver
Landet i eders Magt; drag derind og tag det Land i
Besiddelse, som jeg tilsvor eders Fædre, Abraham,
Isak og Jakob, at ville give dem og deres Afkom efter
dem." **9** Dengang talte jeg til eder og sagde: "Jeg kan
ikke ene bære eder. **10** HERREN eders Gud har gjort
eder talrige, og se, I er nu så mange som Stjernerne
på Himmelen; **11** måtte kun HERREN, eders Fædres
Gud, gøre eder tusinde Gange så talrige endnu og
velsigne eder, som han har forjættet eder; **12** men
hvorledes skal jeg ene kunne bære hele Besværet
og Arbejdet med eder og eders Stridigheder? **13**
Sørg derfor for at finde nogle kloge, forstandige. og
erfarne Mænd i hver Stamme, som jeg kan sætte
i Spidsen for eder!" **14** Dertil svarede I og sagde:
"Det Forslag, du har fremsat, er godt!" **15** Derfor
tog jeg Overhovederne for eders Stammer, kloge og
erfarne Mænd, og satte dem i Spidsen for eder som
Øverste over tusinde, hundrede, halvtredsindstyve
eller ti og som Tilsynsmænd over eders Stammer.
16 Dengang gav jeg så eders Dommere det Påbud:
"Hold Forhør, når der er Stridigheder mellem eders
Landsmænd, og døm retfærdigt, når en Mand har
en Sag, enten det er med en Landsmand eller med
en, der bor som fremmed hos ham; **17** vis ingen
Personsanseelse for Retten; hør på den ringeste som
på den største og frygt ikke for nogen; thi Dommen er
Guds! Men Sager, som er eder for vanskelige, skal I
forebringe mig, så skal jeg holde Forhør i dem!" **18**
Og dengang gav jeg eder så Pålæg om alt, hvad I
skulde gøre. **19** Derpå brød vi op fra Horeb og drog
gennem hele denne store, grufulde Ørken, som I selv
har set, i Retning af Amoriternes Bjerge, således
som HERREN vor Gud havde pålagt os. Og vi kom
til Kadesj Barnea. **20** Da sagde jeg til eder: "I er
nu kommet til Amoriternes Bjerge, som HERREN
vor Gud vil give os. **21** Se, HERREN din Gud har
givet Landet i din Magt, drag derfor op og tag det
i Besiddelse, således som HERREN, dine Fædres
Gud, har sagt til dig. Frygt ikke, men vær uforsagt!"
22 Da kom I alle hen til mig og sagde: "Lad os sende
nogle Mænd i forvejen til at udspejde Landet for os og
bringe os Underretning om den Vej, vi skal drage op
ad, og om de Byer, vi kommer til!" **23** Jeg billigede det
og udtog tolv Mænd iblandt eder, en af hver Stamme.
24 De begav sig på Vej og drog op i Bjergene og
kom til Esjkoldalen og udspejdede den; **25** og de tog
nogle af Landets Frugter med og bragte dem ned til
os, og de meldte os tilbage: "Det er et herligt Land,
HERREN vor Gud vil give os!" **26** Men I vilde ikke
drage op, I var genstridige mod HERREN eders Guds
Befaling. **27** I knurrede i eders Telte og sagde: "Af
Had til os førte HERREN os ud af Ægypten for at give
os i Amoriternes Hånd og lade os gå til Grunde! **28**
Hvor er det dog, vi skal hen? Vore Brødre tog Modet
fra os, da de sagde: Det er et Folk, der er større og
højere end vi, og der er store Byer med himmelhøje
Fæstningsværker, ja, vi så endog Efterkommere af
Anakiterne der!" **29** Men jeg sagde til eder: "Lad eder
ikke skræmme og frygt ikke for dem! **30** HERREN
eders Gud, der vandrer foran eder, vil selv stride for
eder, som I så, han gjorde det for eder i Ægypten **31**
og i Ørkenen, hvor du så, at HERREN din Gud bar
dig, som en Mand bærer sin Søn, hele den Vej I har
vandret, lige til I nåede hertil!" **32** Men alligevel troede
I ikke på HERREN eders Gud, **33** skønt han vandrede
foran eder på Vejen for at udsøge Lejrpladser til eder,
om Natten i Ilden, for at I kunde se, hvor I skulde gå,
og om dagen i Skyen. **34** Men da HERREN hørte
eders Ord, blev han vred og svor: **35** "Ikke en eneste
af disse Mænd, af denne onde Slægt, skal få det
herlige Land at se, som jeg svor at ville give eders
Fædre, **36** undtagen Kaleb, Jefunnes Søn; han alene
skal få det at se, og ham og hans Børn vil jeg give
det Land, han har betrådt, fordi han har vist HERREN
fuld Lydighed!" **37** Også på mig blev HERREN vred
for eders Skyld, og han sagde: "Heller ikke du skal
komme derind! **38** Josua, Nuns Søn, der står i din
Tjeneste, han skal komme derind; sæt Mod i ham,
thi han skal skaffe Israel det i Eje." **39** Og dets små
Børn, som I sagde skulde blive til Bytte, eders Børn,
som i Dag ikke kender Forskel på godt og ondt, de

skal komme derind, dem vil jeg give det, og de skal
tage det i Besiddelse. 40 I selv derimod skal vende
om og begive eder på Vej til Ørkenen i Retning af det
røde Hav!" 41 Da svarede I og sagde til mig: "Vi har
syndet imod HERREN! Vi vil drage op og kæmpe,
som HERREN vor Gud har befalet os!" Og alle iførte
I eder eders Våben og vilde i Letsindighed drage op
i Bjergene. 42 Men HERREN sagde til mig: Sig til
dem: Drag ikke op og indlad eder ikke i Kamp, thi jeg
er ikke iblandt eder; gør I det, bliver I slået af eders
Fjender!" 43 Men da jeg sagde det til eder, adlød I
ikke, men var genstridige mod HERRENs Bud og
formastede eder til at drage op i Bjergene. 44 Da drog
Amoriterne, der bor i Bjergene der, ud imod eder, og
de forfulgte eder som Bier og slog eder fra Seir til
Horma. 45 Da I så kom tilbage, græd I for HERRENs
Åsyn; men HERREN vilde ikke høre eder og låne
eder Øre. 46 Så blev I hele den lange Tid i Kadesj.

2 Så vendte vi om og brød op til Ørkenen i Retning
af det røde Hav, således som HERREN havde
pålagt mig, og i lang Tid vandrede vi rundt om Seirs
Bjerge. 2 Da sagde HERREN til mig: 3 "Nu har I
længe nok vandret rundt om Bjergene her; vend
eder nu mod Nord! 4 Men byd Folket og sig: Når I
nu drager igennem eders Brødres, Esaus Sønners,
Landemærker, de, som bor i Seir, og de bliver bange
for eder, så skal I tage eder vel i Vare 5 for at indlade
eder i Krig med dem; thi jeg vil ikke give eder så
meget som en Fodsbred af deres Land; thi Esau har
jeg givet Seirs Bjerge i Arv og Eje. 6 Fødevarer at
spise skal I købe af dem for Penge, også Vand at
drikke skal I købe af dem for Penge; 7 thi HERREN
din Gud har velsignet dig i alt, hvad du har taget dig
for, han har sørget for dig på din Vandring gennem
denne store Ørken; i fyrretyve År har, HERREN din
Gud nu været med dig, du har ikke manglet noget." 8
Derpå drog vi fra Elat og Ezjongeber ad Arabavejen
gennem vore Brødres, Esaus Sønners Land, de, som
bor i Se'ir; så drejede vi af og drog videre ad Vejen til
Moabs Ørken. 9 Og HERREN sagde til mig: "Du må
ikke angribe Moab eller indlade dig i Krig med dem, thi
jeg vil ikke give dig noget af deres Land i Eje; thi Lots
Sønner har jeg givet Ar i Eje. 10 Fordum beboedes
det af Emiterne, et stort og talrigt Folk, kæmpestore
som Anakiterne; 11 også de henregnes ligesom
Anakiterne til Refaiterne, men Moabiterne kalder dem
Emiter. 12 I Se'ir boede derimod fordum Horiterne,
som Esaus Sønner drev bort og udryddede foran sig,
hvorefter de bosatte sig der i deres Sted, ligesom
Israel gjorde ved sit Ejendomsland, som HERREN
gav dem. 13 Bryd nu op og gå over Zeredbækken!
Så gik vi over Zeredbækken. 14 Der var gået otte
og tredive År fra vort Opbrud fra Kadesj Barnea,
til vi gik over Zeredbækken, til hele din Slægt af
våbenføre Mænd var uddød af Lejren, således som
HERREN havde svoret dem; 15 også HERRENs
Hånd havde været imod dem, så de blev udryddet
af Lejren til sidste Mand. 16 Men da alle våbenføre
Mænd var uddøde af Folket, 17 talede HERREN til
mig og sagde: 18 Når du nu drager gennem Moabs
Landemærker, gennem Ar, 19 og således når hen
til Ammoniterne, så må du ikke angribe dem eller
indlade dig i Krig med dem, thi jeg vil ikke give dig
noget af Ammoniternes Land i Eje; thi det har jeg
givet Lots Børn i Eje. 20 Også det henregnes til
Refaiternes Land; det beboedes fordum af Refaiter,
men Ammoniterne kalder dem Zamzummiter. 21
Det var et stort og talrigt Folk, kæmpestore som
Anakiterne. Men HERREN udryddede dem foran
dem, så de drev dem bort og bosatte sig der i deres
Sted, 22 ligesom han gjorde for Esaus Sønner, der
bor i Se'ir, for hvem han udryddede Horiterne, så de
drev dem bort og bosatte sig der i deres Sted, og
de bor der den Dag i dag. 23 Men Avvijiterne, der
boede i Landsbyer i Egnene henimod Gaza, dem
drev Kaftorerne, der var udvandret fra Kaftor, bort og
bosatte sig der i deres Sted. 24 Bryd nu op og gå
over Arnonfloden! Se, jeg har givet Hesjbons Konge,
Amoriten Sihon, og hans Land i din Hånd; giv dig
kun til at drive ham bort og føre Krig med ham! 25
Fra i Dag af begynder jeg at vække Frygt og Rædsel
for dig hos alle Folkeslag under Himmelen; blot de
hører om dig, skal de ryste og bæve for dig! 26 Da
udsendte jeg Sendebud fra Kedemots Ørken til Kong
Sihon af Hesjbon med følgende fredelige Tilbud: 27
"Lad mig drage gennem dit Land; jeg skal holde mig
til Vejen uden at bøje af til højre eller venstre. 28
Fødevarer at spise skal du sælge mig for Penge, og
Vand at drikke skal du give mig for Penge, jeg beder
kun om at måtte drage igennem til Fods, 29 således
som Esaus Sønner, der bor i Se'ir, og Moabiterne,
der bor i Ar, tillod mig, indtil jeg kommer over Jordan
ind i det Land, HERREN vor Gud vil give os!" 30 Men
Kong Sihon i Hesjbon vilde ikke tillade os at drage
igennem; thi HERREN din Gud forhærdede hans Ånd
og gjorde hans Hjerte hårdt for at give ham i din
Hånd, som det nu er sket. 31 Derpå sagde HERREN
til mig: "Se, jeg har allerede begyndt at give Sihon og
hans Land i din Magt; giv dig kun til at drive ham bort
for at tage hans Land i Besiddelse!" 32 Så rykkede
Sihon med alle sine Krigere ud imod os til Kamp

ved Jaza; 33 og HERREN vor Gud gav ham i vor
Magt, og vi slog ham og hans Sønner og alle hans
Krigere. 34 Og vi indtog dengang alle hans Byer og
lagde i enhver By Band på Mænd, Kvinder og Børn
uden at lade en eneste undslippe; 35 kun Kvæget
tog vi selv som Bytte, tillige med hvad vi røvede i de
erobrede Byer. 36 Fra Aroer ved Arnonflodens Bred
og Byen, der ligger i Dalen, og til Gilead var der ikke
en By, som var os uindtagelig; HERREN vor Gud gav
dem alle i vor Magt. 37 Men på Ammoniternes Land
forgreb du dig ikke, hverken det, der ligger langs
Jabbokfloden, eller Byerne i Bjergene, således som
HERREN vor Gud havde påbudt.

3 Derpå brød vi op og drog mod Basan. Og Kong
Og af Basan rykkede med alle sine Krigere ud
imod os til Kamp ved Edrei. 2 Da sagde HERREN til
mig: "Frygt ikke for ham, thi jeg giver ham i din Hånd
tillige med hele hans Folk og Land, og du skal gøre
ved ham, som du gjorde ved Sihon, Amoriterkongen i
Hesjbon." 3 Så gav HERREN vor Gud også kong
Og af Basan og alle hans Krigere i vor Hånd, og vi
slog ham, så ikke en eneste undslap. 4 Vi indtog
dengang alle hans Byer; der var ikke een By, vi ikke
fratog dem, i alt tresindstyve Byer, hele Landskabet
Argob, Ogs Kongerige i Basan, 5 lutter Byer, der var
befæstet med høje Mure, Porte og Portslåer, foruden
de mange åbne Byer; 6 og vi lagde Band på dem,
ligesom vi havde gjort ved Kong Sihon i Hesjbon, i
enhver By lagde vi Band på Mænd, Kvinder og Børn;
7 men alt Kvæget, og hvad vi røvede fra Byerne, tog
vi selv som Bytte. 8 Således erobrede vi dengang
Landet fra de to Amoriterkonger hinsides Jordan fra
Arnonfloden til Hermonbjerget 9 Zidonierne kalder
Hermon Sirjon, men Amoriterne kalder det Senir 10
alle Byerne på Højsletten, hele Gilead og hele Basan
lige til Salka og Edrei, Byer i kong Ogs Rige i Basan.
11 Thi Kong Og af Basan var den eneste, der endnu
var tilbage af Refaiterne; hans Kiste, en Jernkiste,
står jo endnu i Rabba i Ammon, ni Alen lang og fire
Alen bred efter vanligt Mål. 12 Således tog vi dengang
dette Land i Besiddelse. Landet fra Aroer, der ligger
ved Arnonfloden, og Halvdelen af Gileads Bjerge med
Byerne der gav jeg Rubeniterne og Gaditerne; 13 men
Resten af Gilead og hele Basan, Ogs Rige, gav jeg til
Manasses halve Stamme, hele Landskabet Argob.
(Det er hele dette Basan, man kalder Refaiterland.) 14
Manasses Søn Jair erobrede hele Landskabet Argob
indtil Gesjuriternes og Ma'akatiternes Egne og kaldte
dem Ja'irs Teltbyer efter sig selv, som de hedder
endnu den Dag i Dag. 15 Og Makir gav jeg Gilead;
16 og Rubeniterne og Gaditerne gav jeg Landet fra
Gilead til Arnonfloden med Dalens Midtlinie som
Grænse og til Jabbokfloden, Ammoniternes Grænse,
17 og Arabalavningen med Jordan som Grænse fra
Kinneret til Arabaeller Salthavet ved Foden af Pisgas
Skrænter mod Øst. 18 Dengang gav jeg eder følgende
Påbud: "HERREN eders Gud har givet eder dette
Land i Eje; men I skal, så mange krigsdygtige Mænd
I er, drage væbnede i Spidsen for eders Brødre
Israelitterne 19 kun eders Kvinder, Børn og Kvæg (jeg
ved, at I har meget Kvæg) skal blive tilbage i de Byer,
jeg giver eder 20 indtil HERREN bringer eders Brødre
til Hvile ligesom eder, og de også får taget det Land i
Besiddelse, som HERREN eders Gud vil give dem
hinsides Jordan; så kan enhver af eder vende tilbage
til den Ejendom, jeg har givet eder!" 21 Og Josua
gav jeg dengang følgende Påbud: "Du har med egne
Øjne set alt, hvad HERREN eders Gud har gjort ved
disse to Konger; således vil HERREN også gøre ved
alle de Riger, du drager over til. 22 Du skal ikke frygte
for dem; thi HERREN eders Gud vil selv kæmpe for
eder!" 23 Og dengang bad jeg således til HERREN:
24 "Herre, HERRE! Du har begyndt at vise din Tjener
din Storhed og din stærke Hånd! Thi hvem er den
Gud i Himmelen og på Jorden, der kan gøre sådanne
Gerninger og Storværker som du? 25 Lad mig da få
Lov at drage over og se det herlige Land hinsides
Jordan, det herlige Bjergland og Libanon!" 26 Men
HERREN var vred på mig for eders Skyld og hørte
mig ikke, men han sagde til mig: "Lad det være nok,
tal ikke mere til mig om den Sag; 27 men stig op på
Pisgas Tinde, løft dit Blik mod Vest og Nord, mod Syd
og Øst, og tag det i Øjesyn. Thi du kommer ikke til at
drage over Jordan dernede; 28 men sig Josua, hvad
han skal, og sæt Mod i ham og styrk ham, thi det
bliver ham, der skal drage over i Spidsen for dette
Folk, og ham, der skal give dem det Land, du ser, i
Eje." 29 Så blev vi i Dalen lige over for Bet Peor.

4 Og nu, Israel! Hør de Anordninger og Lovbud,
som jeg vil lære eder at holde, for at I kan blive i
Live og komme ind og tage det Land i Besiddelse,
som HERREN, eders Fædres Gud, vil give eder.
2 I må hverken lægge noget til eller trække noget
fra, hvad jeg byder eder, men I skal holde HERREN
eders Guds Bud, som jeg pålægger eder. 3 I har med
egne Øjne set, hvad HERREN gjorde i Anledning
af Ba'al Peor: Hver eneste Mand, som fulgte Ba'al
Peor, udryddede HERREN din Gud af din Midte. 4
Men I, som holdt fast ved HERREN eders Gud, er
alle i Live den Dag i Dag. 5 Se, jeg har lært eder

Anordninger og Lovbud, således som HERREN min
Gud har pålagt mig, for at I skal handle derefter i det
Land, I skal ind og tage i Besiddelse; 6 hold dem og
følg dem! Thi det skal være eders Visdom og eders
Kløgt i de andre Folks Øjne. Når de hører om alle
disse Anordninger, skal de sige: "Sandelig, det er
et vist og klogt Folk, dette store Folk!" 7 Thi hvor er
der vel et stort Folk, som har Guder, der kommer til
det, således som HERREN vor Gud gør det, når vi
kalder på ham; 8 og hvor er der vel et stort Folk, der
har så retfærdige Anordninger og Lovbud som hele
denne Lov, jeg forelægger eder i Dag? 9 Kun skal du
vogte dig og omhyggeligt tage Vare på dig selv, at
du ikke glemmer, hvad du med egne Øjne har set,
og at det ikke viger fra dit Hjerte, så længe du lever;
og du skal fortælle dine Sønner og dine Sønners
Sønner derom. 10 Glem ikke den Dag, du stod for
HERREN din Guds Åsyn ved Horeb, da HERREN
sagde til mig: "Kald mig Folket sammen, for at jeg
kan kundgøre dem mine Ord, så de kan lære at frygte
mig, så længe de lever på Jorden, og lære deres
Sønner det samme!" 11 Da trådte I frem og stod ved
Bjergets Fod, medens Bjerget brændte i lys Lue helt
ind i Himmelen, hylet i Mørke, Skyer og Mulm; 12
og da HERREN talede til eder ud fra Ilden, hørte
I kun Ordene, men nogen Skikkelse så I ikke, kun
en Røst fornam I. 13 Da kundgjorde han eder sin
Pagt, som han bød eder at holde, de ti Ord, og han
skrev dem på to Stentavler. 14 Og mig bød HERREN
dengang at lære eder Anordninger og Lovbud, som I
skulde overholde idet Land, I nu skal over og tage i
Besiddelse. 15 Eftersom I ikke så nogen Skikkelse,
dengang HERREN talede til eder på Horeb ud fra
Ilden, så vogt eder nu omhyggeligt for 16 at handle
så ryggesløst, at I laver eder et Gudebillede, en
Stenstøtte i en eller anden Skikkelse, enten det nu er
et Afbillede af en Mand eller en Kvinde 17 eller et
Afbillede af et eller andet Dyr, der lever på Jorden,
eller et Afbillede af en eller anden vinget Fugl, der
flyver under Himmelen, 18 eller et Afbillede af et eller
andet Kryb, der kryber på Jorden, eller et Afbillede
af en eller anden Fisk i Vandet under Jorden; 19
og når du løfter dit Blik til Himmelen og ser Solen
og Månen og Stjernerne, hele Himmelens Hær, så
vogt dig for at lade dig forføre til at tilbede og dyrke
dem. Thi HERREN din Gud har tildelt alle de andre
Folk under hele Himmelen dem; 20 men eder tog
HERREN og førte ud af Smelteovnen, af Ægypten,
for at I skulde være hans Ejendomsfolk, som I nu er.
21 Men HERREN blev vred på mig for eders Skyld
og svor, at jeg ikke skulde komme over Jordan ind
i det herlige Land, som HERREN din Gud vil give
dig i Eje, 22 thi jeg skal dø i Landet her; jeg skal
ikke komme over Jordan, men I skal komme over
og tage dette herlige Land i Besiddelse. 23 Så vogt
eder for at glemme HERREN eders Guds Pagt, som
han sluttede med eder, og for at lave eder noget
Gudebillede i Skikkelse af noget som helst, HERREN
din Gud har forbudt dig 24 Thi HERREN din Gud er en
fortærende Ild, en nidkær Gud! 25 Når du får Børn og
Børnebørn, og I bliver gamle i Landet, og I da handler
så ryggesløst, at I laver eder Gudebilleder i en eller
anden Skikkelse og gør, hvad der er ondt i HERREN
din Guds Øjne, så at I fortørner ham, 26 så kalder jeg
i Dag Himmelen og Jorden til Vidne imod eder på, at I
hastigt skal blive udryddet af det Land, I skal over
Jordan og tage i Besiddelse; I skal ikke få noget langt
Liv der, men visselig gå til Grunde; 27 og HERREN
vil splitte eder mellem Folkene, og kun nogle få af
eder skal blive tilbage blandt de Folkeslag, HERREN
driver eder hen iblandt. 28 Der skal I komme til at
dyrke Guder, der er Menneskehænders Værk, Træ
og Sten, som hverken kan se eller høre, spise eller
lugte! 29 Der skal I så søge HERREN din Gud, og
du skal finde ham, når du søger ham af hele dit
Hjerte og hele din Sjæl. 30 I de kommende Dage,
når du er i Nød, og alle disse Ting kommer over dig,
skal du vende om til HERREN din Gud og adlyde
hans Røst. 31 Thi en barmhjertig Gud er HERREN
din Gud; han slipper dig ikke og lader dig ikke gå til
Grunde og glemmer ikke Pagten med dine Fædre,
som han tilsvor dem. 32 Thi gransk dog i de henfarne
Tider, der gik forud for dig, lige fra den Tid af da Gud
skabte Menneskene på Jorden, og fra den ene Ende
af Himmelen til den anden, om der er sket noget så
stort som dette, eller om dets Lige er hørt. 33 Har
noget Folk hørt Guds Røst ud fra Ilden, således som
du hørte det, og levet? 34 Eller har nogen Gud søgt at
komme og hente sig et Folk midt ud af et andet Folk
ved Prøvelser, Tegn og Undere, ved Krig, med stærk
Hånd og udstrakt Arm og store Rædsler, således
som du med egne Øjne så HERREN eders Gud gøre
med eder i Ægypten? 35 Du fik det at se, for at du
skulde vide, af HERREN og ingen anden er Gud.
36 Fra Himmelen lod han dig høre sin Røst for at
undervise dig, og på Jorden lod han dig se sin store
Ild, og hans Ord hørte du ud fra Ilden. 37 Og fordi
han elskede dine Fædre og udvalgte deres Afkom
efter dem og selv førte dig ud af Ægypten ved sin
store Vælde 38 for at drive Folk bort foran dig, der er
større og mægtigere end du selv, og lade dig komme
ind i deres Land og give dig det i Eje, som det nu er

sket, 39 derfor skal du i Dag vide og lægge dig på
Sinde, at HERREN og ingen anden er Gud oppe i
Himmelen og nede på Jorden. 40 Og du skal holde
hans Anordninger og Bud, som jeg pålægger dig i
Dag, for at det kan gå dig og dine Børn efter dig vel,
og for at du alle Dage kan leve længe i det Land,
HERREN din Gud giver dig! 41 På den Tid udskilte
Moses tre Byer hinsides Jordan, på den østre Side,
42 som Tilflugtsteder for Manddrabere, der uforsætligt
slår et andet Menneske ihjel uden i Forvejen at have
båret Nag til ham, for at de kan redde Livet ved at
ty til en af disse Byer, 43 nemlig Bezer i Ørkenen
på Højsletten for Rubeniterne, Ramot i Gilead for
Gaditerne og Golan i Basan for Manassiterne. 44
Dette er den Lov, Moses forelagde Israelitterne. 45
Dette er de Vidnesbyrd, Anordninger og Lovbud,
Moses kundgjorde Israelitterne, da de drog bort fra
Ægypten, 46 hinsides Jordan i Dalen lige for Bet Peor
i det Land, der havde tilhørt Amoriterkongen Sihon,
som boede i Hesjbon, og som Moses og Israelitterne
havde slået, da de drog bort fra Ægypten. 47 De
havde erobret hans og Kong Og af Basans Land, de
to Amoriterkonger hinsides Jordan, på den østre Side,
48 fra Aroer ved Arnonflodens Bred til Sirjons Bjerg,
det er Hermon, 49 tillige med hele Arabalavningen
hinsides Jordan, på den østre Side, lige til Arabahavet
neden for Pisgas Skrænter.

5 Moses kaldte hele Israel sammen og sagde til
dem: Hør, Israel, de Anordninger og Lovbud, som
jeg kundgør eder i Dag! Lær dem og hold dem
omhyggeligt. 2 HERREN vor Gud sluttede en Pagt
med os ved Horeb. 3 Det var ikke med vore Fædre,
HERREN sluttede den Pagt, men med os, vi, der i
Dag er her til Stede, alle vi, der er i Live. 4 Ansigt til
Ansigt talede HERREN med eder på Bjerget ud fra
Ilden. 5 Jeg stod dengang som Mellemmand mellem
HERREN og eder og kundgjorde eder HERRENs
Ord; thi I var bange for Ilden og turde ikke stige op
på Bjerget. 6 Han sagde: Jeg er HERREN din Gud,
som førte dig ud af Ægypten, af Trællehuset. 7 Du
må ikke have andre Guder end mig. 8 Du må ikke
gøre dig noget udskåret Billede eller noget Afbillede
af det, som er oppe i Himmelen eller nede på Jorden
eller i Vandet under Jorden; 9 du må ikke tilbede eller
dyrke det, thi jeg HERREN din Gud er en nidkær
Gud, der indtil tredje og fjerde Led straffer Fædres
Brøde på Børn af dem, som hader mig, 10 men i
tusind Led viser Miskundhed mod dem, der elsker
mig og holder mine Bud! 11 Du må ikke misbruge
HERREN din Guds Navn, thi HERREN lader ikke den
ustraffet, der misbruger hans Navn! 12 Tag Vare på
Hviledagen, så du holder den hellig, således som
HERREN din Gud har pålagt dig! 13 I seks Dage
skal du arbejde og gøre al din Gerning, 14 men den
syvende Dag skal være Hviledag for HERREN din
Gud; da må du intet Arbejde udføre, hverken du
selv, din Søn eller Datter, din Træl eller Trælkvinde,
din Okse eller dit Æsel eller noget af dit Kvæg eller
den fremmede inden dine Porte, for at din Træl og
Trælkvinde kan hvile ud ligesom du selv. 15 Kom i
Hu, at du selv var Træl i Ægypten, og at HERREN din
Gud førte dig ud derfra med stærk Hånd og udstrakt
Arm; det er derfor, HERREN din Gud har pålagt dig
at fejre Hviledagen! 16 Ær din Fader og din Moder,
således som HERREN din Gud har pålagt dig, for
at du kan få et langt Liv, og det må gå dig vel i det
Land, HERREN din Gud vil give dig. 17 Du må ikke
slå ihjel! 18 Du må ikke bedrive Hor! 19 Du må ikke
stjæle! 20 Du må ikke sige falsk Vidnesbyrd imod din
Næste! 21 Du må ikke begære din Næstes Hustru.
Du må ikke attrå din Næstes Hus, hans Mark, hans
Træl eller Trælkvinde, hans Okse eller Æsel eller
noget, der hører din Næste til! 22 Disse Ord talede
HERREN til hele eders Forsamling på Bjerget ud fra
Ilden, Skyen og Mulmet med vældig Røst uden at
føje noget til; og han skrev dem op på to Stentavler
og gav mig dem. 23 Men da I hørte Røsten, der lød
ud fra Mørket, medens Bjerget stod i lys Lue, kom
I, alle Overhovederne for eders Stammer og eders
Ældste, hen til mig 24 og sagde: "Se, HERREN vor
Gud har ladet os skue sin Herlighed og Storhed,
og hans Røst har vi hørt ud fra Ilden; i Dag har vi
oplevet, at Gud kan tale med Mennesker, uden at de
dør. 25 Men hvorfor skal vi dø? Thi denne vældige
Ild vil fortære os; hvis vi skal blive ved at høre på
HERREN vor Guds Røst, må vi dø! 26 Thi hvilken
dødelig har nogen Sinde som vi hørt den levende
Guds Røst ud fra Ilden og levet? 27 Træd du hen
og hør alt, hvad HERREN vor Gud siger; siden skal
du så sige os alt, hvad HERREN vor Gud taler til
dig, og vi skal høre det og gøre derefter." 28 Og da
HERREN hørte, hvorledes I talte til mig, sagde han
til mig: "Jeg har hørt, hvad dette Folk siger til dig,
og alt, hvad de har sagt til dig, er ret; 29 gid de alle
Dage må have et sådant Hjerte, at de frygter mig
og holder alle mine Bud, for at det må gå dem og
deres Børn vel evindelig. 30 Gå derfor hen og byd
dem at vende tilbage til deres Telte; 31 men bliv du
stående her hos mig, så skal jeg kundgøre dig alle
Budene, Anordningerne og Lovbudene, som du skal
lære dem, og som de skal holde i det Land, jeg vil

give dem i Eje!" 32 Gør derfor omhyggeligt således,
som HERREN eders Gud har pålagt eder, uden at
vige til højre eller venstre; 33 følg altid den Vej, som
HERREN eders Gud har pålagt eder at gå, at I kan
blive i Live og få det godt og leve længe i det Land, I
skal tage i Besiddelse!

6 Dette er Budet, Anordningerne og Lovbudene,
som HERREN eders Gud har påbudt at lære
eder at handle efter i det Land, I skal over og tage i
Besiddelse, 2 for at du alle dine Levedage må frygte
HERREN din Gud og holde alle hans Anordninger
og Bud, som jeg giver dig, du selv, din Søn og din
Sønnesøn, og få et langt Liv. 3 Hør derfor, Israel, og
gør omhyggeligt efter dem, for at det kan gå dig vel,
og for at I må blive overvættes talrige, således som
HERREN, dine Fædres Gud, har forjættet dig, i et
Land, der flyder med Mælk og Honning. 4 Hør, Israel!
HERREN vor Gud, HERREN er een. 5 Og du skal
elske HERREN din Gud af hele dit Hjerte, af hele
din Sjæl og af hele din Styrke. 6 Disse Bud, som jeg
pålægger dig i Dag, skal du tage dig til Hjerte; 7 og
du skal indprente dine Børn dem og tale om dem,
både når du sidder i dit Hus, og når du vandrer på
Vejen, både når du lægger dig, og når du står op;
8 du skal binde dem som et Tegn om din Hånd, de
skal være som et Erindringsmærke på din Pande, 9
og du skal skrive dem på Dørstolperne af dit Hus
og på dine Porte. 10 Og når HERREN din Gud fører
dig ind i det Land, han tilsvor dine Fædre Abraham,
Isak og Jakob at ville give dig, store og smukke Byer,
som du ikke har bygget, 11 Huse, der er fulde af alt
godt, som du ikke har samlet, udhuggede Ciesterner,
som du ikke har udhugget, Vingårde og Olivenhaver,
som du ikke har plantet, og du spiser dig mæt, 12
vogt dig da for at glemme HERREN, som førte dig ud
af Ægypten, af Trællehuset; 13 HERREN din Gud
skal du frygte, ham skal du dyrke, og ved hans Navn
skal du svælge! 14 I må ikke holde eder til andre
Guder, til nogen af de omboende Folks Guder, 15
thi HERREN din Gud er en nidkær Gud i din Midte;
ellers vil HERREN din Guds Vrede blusse op imod
dig, så han udrydder dig af Jorden. 16 I må ikke
friste HERREN eders Gud, som I gjorde ved Massa.
17 I skal omhyggeligt holde HERREN eders Guds
Bud, Vidnesbyrd og Anordninger, som han har pålagt
dig; 18 og du skal gøre, hvad der er ret og godt i
HERRENs Øjne, for at det må gå dig vel, og du må
komme ind og få det herlige Land i Eje. som HERREN
tilsvor dine Fædre, 19 idet han jager alle dine Fjender
bort foran dig, som HERREN har sagt! 20 Når din
Søn i Fremtiden spørger dig: "Hvorledes har det sig
med de Vidnesbyrd, Anordninger og Lovbud, som
HERREN vor Gud gav eder?" 21 så skal du svare
din Søn således: "Vi var engang Faraos Trælle i
Ægypten; men HERREN førte os ud af Ægypten med
stærk Hånd. 22 Og HERREN udførte Tegn og store,
ødelæggende Undere på Ægypten, på Farao og hele
hans Hus, lige for vore Øjne; 23 men os førte han
ud derfra for at føre os ind og give os det Land, han
havde tilsvoret vore Fædre. 24 Dengang pålagde
HERREN os at handle efter alle disse Anordninger,
idet vi frygter HERREN vor Gud, for at det altid må
gå os vel, for at han kan lade os blive i Live, som det
hidtil er sket. 25 Og vi skal stå som retfærdige for
HERREN vor Guds Ansigt, når vi handler efter alle
disse Anordninger, således som han har pålagt os!"

7 Når HERREN din Gud fører dig ind i det Land, du
skal ind og tage i Besiddelse, og driver store Folk
bort foran dig, Hetiterne, Girgasjiterne, Amoriterne,
Kana'anæerne, Periiterne, Hivviterne og Jebusiterne,
syv Folk, der er større og mægtigere end du, 2 og
når HERREN din Gud giver dem i din Magt, og du
overvinder dem, så skal du lægge Band på dem. Du
må ikke slutte Pagt med dem eller vise dem Skånsel.
3 Du må ikke besvogre dig med dem, du må hverken
give en af deres Sønner din datter eller tage en af
deres Døtre til din Søn; 4 thi så vil de få din Søn til at
falde fra HERREN, så han dyrker andre Guder, og
HERRENs Vrede vil blusse op imod eder, og han vil
udrydde dig i Hast. 5 Men således skal I gøre ved
dem: Deres Altre skal I nedbryde, deres Stenstøtter
skal I sønderslå, deres Asjerastøtter skal I omhugge,
og deres Gudebilleder skal I opbrænde. 6 Thi du er
et Folk, der er helliget HERREN din Gud; dig har
HERREN din Gud udvalgt til sit Ejendomsfolk blandt
alle Folk på Jorden. 7 Det er ikke, fordi I er større end
alle de andre Folk, at HERREN har fattet Velbehag
til eder og udvalgt eder, thi I er det mindste af alle
Folk; 8 men fordi HERREN elskede eder, og fordi han
vilde holde den Ed, han tilsvor eders Fædre, derfor
var det, at HERREN med stærk Hånd førte eder ud
og udløste dig af Trællehuset, af Ægypterkongen
Faraos Hånd; 9 så skal du vide, at HERREN din Gud
er den sande Gud, den trofaste Gud, der i tusinde
Slægtled holder fast ved sin Pagt og sin Miskundhed
mod dem, der elsker ham og holder hans Bud, 10
men bringer Gengældelse over den, der hader ham,
så han udrydder ham, og ikke tøver over for den, der
hader ham, men bringer Gengældelse over ham. 11
Derfor skal du omhyggeligt handle efter det Bud, de

Anordninger og Lovbud, jeg i Dag giver dig! 12 Når I
nu hører disse Lovbud og holder dem og handler efter
dem, så skal HERREN din Gud til Løn derfor holde
fast ved den Pagt og den Miskundhed, han tilsvor
dine Fædre. 13 Han skal elske dig, velsigne dig og
gøre dig mangfoldig, han skal velsigne Frugten af dit
Moderliv og Frugten af din Jord, dit Korn, din Most og
din Olie, Tillægget af dine Okser og dine Fårs Yngel i
det Land, han tilsvor dine Fædre at ville give dig! 14
Velsignet skal du være fremfor alle andre Folk; ingen
Mand eller Kvinde hos dig skal være ufrugtbar, ej
heller noget af dit Kvæg; 15 og HERREN vil holde alle
Sygdomme fra dig; ingen af Ægyptens onde Farsoter,
som du jo kender, vil han påføre dig, men han vil
lægge dem på alle dem, der hader dig. 16 Og alle
de Folk, som HERREN din Gud giver dig, skal du
fortære uden Skånsel; du må ikke dyrke deres Guder,
thi det vilde blive en Snare for dig. 17 Og skulde du
sige ved dig selv: "Disse Folk er større end jeg, hvor
kan jeg drive dem bort?" 18 så frygt ikke for dem,
men kom i Hu, hvad HERREN din Gud gjorde ved
Farao og hele Ægypten, 19 de store Prøvelser, du
selv så, Tegnene og Underne, den stærke Hånd og
den udstrakte Arm, hvormed HERREN din Gud førte
dig ud; således vil HERREN din Gud gøre ved alle de
Folkeslag, du frygter for. 20 Ja, også Gedehamse vil
HERREN din Gud sende imod dem, indtil de, der er
tilbage og holder sig skjult for dig, er udryddet. 21
Vær ikke bange for dem, thi HERREN din Gud er i
din Midte, en stor og frygtelig Gud. 22 HERREN din
Gud skal lidt efter lidt drive disse Folkeslag bort foran
dig. Det går ikke an, at du udrydder dem i Hast, thi
så bliver Markens vilde Dyr dig for talrige. 23 Men
HERREN din Gud skal give dem i din Magt, og han
skal slå dem med stor Rædsel, indtil de er udryddet.
24 Og han skal give deres Konger i din Hånd, og du
skal udrydde deres Navn under Himmelen; ingen skal
kunne holde Stand over for dig, til du har udryddet
dem. 25 Deres Gudebilleder skal I opbrænde; du må
ikke lade dig friste til at tage Sølvet eller Guldet på
dem, for at du ikke skal lokkes i en Snare derved, thi
det er HERREN din Gud en Vederstyggelighed, 26 og
du må ikke føre nogen Vederstyggelighed ind i dit
Hus, for at du ikke skal hjemfalde til Band ligesom
den, nej, du skal nære Afsky og Gru for den, thi den
er hjemfaldet til Band!

8 Alle de Bud, jeg i Dag pålægger dig, skal I
omhyggeligt handle efter, for at I må blive i Live og
blive mangfoldige og komme ind og tage det Land i
Besiddelse, som HERREN tilsvor eders Fædre. 2 Og
du skal komme i Hu, hvorledes HERREN din Gud i
disse fyrretyve År har ført dig i Ørkenen for at ydmyge
dig og sætte dig på Prøve og for at se, hvad der
boede i dit Hjerte, om du vilde holde hans Bud eller
ej. 3 Han ydmygede dig og lod dig sulte og gav dig så
Manna at spise, en Føde, som hverken du eller dine
Fædre før kendte til, for at lade dig vide, at Mennesket
ikke lever af Brød alene; men ved alt, hvad der udgår
af HERRENs Mund, lever Mennesket. 4 Dine klæder
blev ikke slidt af Kroppen på dig, og dine Fødder
hovnede ikke i disse fyrretyve År: 5 Så vid da og tag
dig til Hjerte, at HERREN optugter dig, som en Mand
optugter sin Søn. 6 Og hold HERREN din Guds Bud,
så du vandrer på hans Veje og frygter ham. 7 Thi
HERREN din Gud vil føre dig ind i et herligt Land,
et Land med Vandbække, Kilder og Strømme, der
vælder frem på Bjerg og Dal, 8 et Land med Hvede og
Byg, med Vinstokke, Figentræer og Granatæbletræer,
et Land med Oliventræer og Honning, 9 et Land,
hvor du ikke skal tære Fattigmands Brød, hvor du
intet skal mangle, et Land, hvis Sten giver Jern, og i
hvis Bjerge du kan hugge Kobber. 10 Men når du så
spiser dig mæt, skal du love HERREN din Gud for det
herlige Land, han gav dig. 11 Vogt dig for at glemme
HERREN din Gud, så du ikke holder hans Bud,
Lovbud og Anordninger, som jeg i Dag pålægger dig.
12 Når du da spiser dig mæt og bygger gode Huse og
bor i dem, 13 og dit Hornkvæg og Småkvæg øges, og
dit Sølv og Guld øges, og alt, hvad du ejer, øges, 14
lad så ikke dit Hjerte blive hovmodigt, så du glemmer
HERREN din Gud, som førte dig ud af Ægypten,
af Trællehuset, 15 ham, som ledte dig i den store,
grufulde Ørken med dens Giftslanger og Skorpioner
og vandløse Ødemarker, ham, som lod Vand vælde
frem til dig af den flinthårde Klippe, 16 ham, som i
Ørkenen gav dig Manna at spise, som dine Fædre
ikke kendte til, dig til Ydmygelse og Prøvelse, for
i de kommende Dage at kunne gøre vel imod dig!
17 Og sig ikke ved dig selv: "Det er min egen Kraft
og min egen Hånds Styrke, der har skaffet mig den
Rigdom." 18 Men kom HERREN din Gud i Hu; thi
ham er det, der giver dig Kraft til at vinde dig Rigdom
for at stadfæste den Pagt, han tilsvor dine Fædre,
således som det nu er sket. 19 Men hvis du glemmer
HERREN din Gud og holder dig til andre Guder og
dyrker og tilbeder dem, så vidner jeg for eder i Dag,
at I skal gå til Grunde. 20 Som de Folk, HERREN
lader gå til Grunde for eder, skal I gå til Grunde, til
Straf for at I ikke vilde adlyde HERREN eders Gud!

9 Hør, Israel! Du drager nu over Jordan for at komme
og gøre dig til Herre over Folk, der er større
og mægtigere end du selv, over store Byer med
himmelhøje Fæstningsværker; **2** over et stort Folk,
høje som Kæmper, Anakiternes Efterkommere, som
du selv kender, og om hvem du selv har hørt sige:
Hvem kan holde Stand mod Anakiterne!" **3** Så skal
du nu vide, at det er HERREN din Gud, der går
foran dig som en fortærende Ild; han vil ødelægge
dem, og han vil underku dem for dig, så du kan
drive dem bort og ødelægge dem i Hast, således
som HERREN har sagt dig. **4** Når HERREN din Gud
jager dem bort foran dig, tænk så ikke: "For min
Retfærdigheds Skyld lod HERREN mig komme ind
og tage dette Land i Besiddelse!" Thi det er for disse
Folks Ugudeligheds Skyld, at HERREN driver dem
bort foran dig! **5** Det er ikke for din Retfærdigheds
eller dit ædle Hjertes Skyld, du kommer ind og tager
deres Land i Besiddelse, nej, det er på Grund af
disse Folks Ondskab, at HERREN driver dem bort
foran dig, og fordi han vil opfylde det Ord, han tilsvor
dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob. **6** Så vid da, at
det ikke er for din Retfærdigheds Skyld, at HERREN
din Gud giver dig dette herlige Land i Eje; thi du er
et Folk med hårde Halse! **7** Kom i Hu, glem ikke,
hvorledes du fortørnede HERREN din Gud i Ørkenen!
Lige fra den Dag I drog ud af Ægypten, og til I kom til
Stedet her, har I været genstridige mod HERREN. **8**
Ved Horeb fortørnede I HERREN, og HERREN blev
vred på eder, så han vilde ødelægge eder. **9** Da jeg
var steget op på Bjerget for at modtage Stentavlerne,
den Pagts Tavler, som HERREN havde sluttet med
eder, opholdt jeg mig på Bjerget fyrretyve Dage og
fyrretyve Nætter uden at spise eller drikke, **10** og
HERREN gav mig de to Stentavler, beskrevne med
Guds Finger; og på dem stod alle de Ord, HERREN
havde talt til eder på Bjerget ud fra Ilden, den Dag I
var forsamlet. **11** Da de fyrretyve Dage og fyrretyve
Nætter var omme, gav HERREN mig de to Stentavler,
Pagtens Tavler. **12** Og HERREN sagde til mig: "Stå
op og skynd dig ned herfra, thi det Folk, du førte ud
af Ægypten, har handlet ilde; hastigt er de veget fra
den Vej, jeg foreskrev dem: de har lavet sig et støbt
Billede!" **13** Og HERREN sagde til mig: "Jeg har set
dette Folk, og se, det er et Folk med hårde Halse; **14**
lad mig i Fred, så jeg kan ødelægge dem og udslette
deres Navn under Himmelen; så vil jeg gøre dig til et
Folk, mægtigere og større end det!" **15** Da vendte
jeg mig bort og steg ned fra Bjerget med Pagtens
to Tavler i mine Hænder, medens Bjerget brændte
i lys Lue; **16** og jeg så, og se, I havde syndet mod
HERREN eders Gud, I havde lavet eder en støbt
Tyrekalv; hastigt var I veget fra den Vej, HERREN
havde foreskrevet eder. **17** Da greb jeg de to Tavler og
kastede dem ud af mine Hænder og knuste dem for
eders Øjne. **18** Og derpå faldt jeg ned for HERRENs
Åsyn fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter ligesom
forrige Gang, uden at spise eller drikke, for alle eders
Synders Skyld, som I havde begået, idet I gjorde,
hvad der var ondt i HERRENs Øjne, så I fortørnede
ham. **19** Thi jeg frygtede for, at HERREN skulde
tilintetgøre eder i den Vrede og Harme, som opfyldte
ham imod eder. Og HERREN bønhørte mig også den
Gang! **20** Også på Aron blev HERREN vred, så han
vilde tilintetgøre ham; men den Gang gik jeg også i
Forbøn for Aron. **21** Men eders syndige Værk, Kalven,
tog jeg og brændte; og jeg knuste og malede den til
fint Støv, og Støvet kastede jeg i Bækken, som løber
ned ad Bjerget. **22** Også i Tabera, Massa og Hibrot
Hatta'va fortørnede I HERREN. **23** Og da HERREN
lod eder rejse fra Kadesj Barnea og bød eder drage
op og tage det Land i Besiddelse, som han vilde give
eder, trodsede I HERREN eders Guds Befaling, og I
troede ikke på ham og adlød ham ikke. **24** I har været
genstridige mod HERREN, så længe jeg har kendt
eder. **25** Så faldt jeg ned for HERRENs Åsyn i de
fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, fordi HERREN
havde sagt, at han vilde tilintetgøre eder, **26** og jeg
bad til HERREN og sagde: "Herre, HERRE, ødelæg
ikke dit Folk og din Ejendom, som du udløste ved din
store Magt og førte ud af Ægypten med stærk Hånd!
27 Kom dine Tjenere i Hu, Abraham, Isak og Jakob;
giv ikke Agt på dette Folks Halsstarrighed, på dets
Ugudelighed og på dets Synd, **28** for at man ikke skal
sige i det Land, du førte os ud fra: Fordi HERREN
ikke evnede at føre dem til det Land, han havde lovet
dem, og fordi han hadede dem, derfor førte han dem
ud for at lade dem omkomme i Ørkenen! **29** De er
jo dit Folk og din Ejendom, som du førte ud ved din
store Kraft og din udstrakte Arm!"

10 Ved denne Tid sagde HERREN til mig: Tilhug
dig to Stentavler ligesom de forrige og stig op til
mig på Bjerget; lav dig også en Ark af Træ! **2** Så vil
jeg på Tavlerne skrive de Ord, der stod på de forrige
Tavler, som du knuste, og du skal lægge dem ned
i Arken!" **3** Da lavede jeg en Ark af Akacietræ og
tilhuggede to Stentavler ligesom de forrige og steg op
på Bjerget med de to Tavler i Hånden. **4** Og han skrev
på Tavlerne det samme, som var skrevet første Gang,
de ti Ord, som HERREN havde talt til eder på Bjerget
ud fra Ilden, den Dag I var forsamlet. Og HERREN

overgav mig dem. 5 Så vendte jeg mig bort og steg
ned fra Bjerget og lagde Tavlerne i den Ark, jeg havde
lavet, og der blev de liggende, som HERREN havde
pålagt mig. 6 Og Israelitterne drog fra Be'erotbene-
Ja'akan til Mosera. Der døde Aron, og der blev han
jordet, og hans Søn Eleazar blev Præst i hans Sted. 7
Derfra drog de til Gudgoda og fra Gudgoda til Jotbata,
en Egn med Vandløb. 8 På den Tid udskilte HERREN
Levis Stamme til at bære HERRENs Pagts Ark og til
at stå for HERRENs Åsyn og tjene ham og velsigne i
hans Navn, som det sker den Dag i Dag. 9 Derfor fik
Levi ikke Arvelod og Del sammen med sine Brødre;
HERREN selv er hans Arvelod, som HERREN din
Gud lovede ham. 10 Men jeg blev på Bjerget lige så
længe som forrige Gang, fyrretyve Dage og fyrretyve
Nætter, og HERREN bønhørte mig også denne Gang;
HERREN vilde ikke tilintetgøre dig. 11 Da sagde
HERREN til mig: "Rejs dig og bryd op i Spidsen
for Folket, for at de kan komme og tage det Land i
Besiddelse, jeg tilsvor deres Fædre at ville give dem!"
12 Og nu, Israel! Hvad andet kræver HERREN din
Gud af dig, end at du skal frygte HERREN din Gud,
så du vandrer på alle hans Veje, og at du skal elske
ham og tjene HERREN din Gud af hele dit Hjerte
og hele din Sjæl, 13 så du holder HERRENs Bud
og Anordninger, som jeg i Dag pålægger dig, for at
det må gå dig vel. 14 Se, Himmelen og Himlenes
Himle og Jorden med alt, hvad der er på den, tilhører
HERREN din Gud; 15 men kun til dine Fædre fattede
han Velbehag, så han elskede dem, og eder, deres
Afkom, udvalgte han af alle Folkeslag, som det nu er
kendeligt. 16 Så omskær nu eders Hjerters Forhud og
gør ikke mer eders Nakker stive! 17 Thi HERREN
eders Gud er Gudernes Gud og Herrernes Herre,
den store, vældige, forfærdelige Gud, som ikke viser
Personsanseelse eller lader sig købe, 18 som skaffer
den faderløse og Enken Ret og elsker den fremmede
og giver ham Brød og klæder. 19 Derfor skal I elske
den fremmede, thi I var selv fremmede i Ægypten.
20 HERREN din Gud skal du frygte: ham skal du
tjene, ved ham skal du holde fast, og ved hans
Navn skal du sværge! 21 Han er din Lovsang, og
han er din Gud, han, som har gjort disse store og
forfærdelige Ting imod dig, som du med egne Øjne
har set! 22 Halvfjerdsindstyve i Tal drog dine Fædre
ned til Ægypten, og nu har HERREN din Gud gjort
dig talrig som Himmelens Stjerner!

11 Så elsk da HERREN din Gud og hold hans
Forskrifter, hans Anordninger, Lovbud og Bud
alle Dage: 2 jeg taler ikke til eders Børn, der ikke
har oplevet det og set det; betænk derfor i Dag
HERREN eders Guds Optugtelse, hans Storhed,
hans stærke Hånd og udstrakte Arm, 3 hans Tegn
og Gerninger, som han gjorde midt i Ægypten mod
Farao, Ægypterkongen, og hele hans Land, 4 og
hvad han gjorde ved Ægypternes Hærmagt, deres
Heste og Vogne, som han, da de forfulgte eder, lod
det røde Havs Vande skylle hen over og tilintetgjorde
for stedse, 5 og hvad han gjorde for eder i Ørkenen,
lige til I kom til Stedet her, 6 og hvad han gjorde
ved Datan og Abiram, Rubens Søn Eliabs Sønner,
hvorledes Jorden åbnede sin Mund og slugte dem
tillige med deres Huse og Telte og alt, hvad der var i
ledtog med dem, midt iblandt hele Israel! 7 Thi med
egne Øjne har I set al den Stordåd, HERREN har
øvet! 8 Så hold da alle de Bud, jeg i Dag pålægger
dig, for at I kan vinde Styrke og komme og tage
det Land i Besiddelse, som I skal over og tage i
Besiddelse, 9 og for at I kan få et langt Liv på den
Jord, HERREN tilsvor eders Fædre at ville give dem
og deres Afkom, et Land, der flyder med Mælk og
Honning. 10 Thi det Land, du skal ind og tage i
Besiddelse, er ikke som Ægypten, hvorfra I drog ud!
Når du der havde sået din Sæd, måtte du vande
Landet med din Fod, som en Urtehave; 11 nej, det
Land, I skal over og tage i Besiddelse, er et Land
med Bjerge og Dale, der drikker Vand, når Regnen
falder fra Himmelen, 12 et Land, som HERREN din
Gud har Omhu for, og som HERREN din Guds Øjne
stadig hviler på, fra Årets Begyndelse og til dets
Slutning. 13 Og hvis I nu lyder mine Bud, som jeg i
Dag pålægger eder, så I elsker HERREN eders Gud
og tjener ham af hele eders Hjerte og hele eders
Sjæl, 14 så vil jeg give eders Land dets Regn i rette
Tid, både Tidligregn og Sildigregn, så du kan høste
dit Korn, din Most og din Olie; 15 og jeg vil give Græs
på din Mark til dit Kvæg; og du skal spise dig mæt.
16 Men vogt eder, at ikke eders Hjerte dåres, så I
falder fra og dyrker andre Guder og tilbeder dem; 17
thi da vil HERRENs Vredeblusse op imod eder, og
han vil lukke Himmelen, så der ikke falder Regn, og
Jorden ikke giver Grøde, og I skal hurtigt udryddes af
det herlige Land, HERREN vil give eder. 18 I skal
lægge eder disse mine Ord på Hjerte og Sinde, binde
dem som et Tegn om eders Hånd og lade dem være
et Erindringsmærke på eders Pande, 19 og I skal
lære eders Børn dem, idet I taler om dem, både når
du sidder i dit Hus, og når du vandrer på Vejen,
både når du lægger dig, og når du står op. 20 Og
du skal skrive dem på Dørstolperne af dit Hus og
på dine Porte, 21 for at I og eders Børn må leve i

det Land, HERREN tilsvor eders Fædre at ville give
dem, så længe Himmelen er over Jorden. 22 Thi
hvis I vogter vel på alle disse Bud, som jeg i Dag
pålægger eder at holde, så I elsker HERREN eders
Gud og vandrer på alle hans Veje og hænger fast
ved ham, 23 så skal HERREN drive alle disse Folk
bort foran eder, og I skal underlægge eder Folk, der
er større og mægtigere end I. 24 Hver Plet, eders
Fodsål betræder, skal tilhøre eder; fra Ørkenen til
Libanon og fra den store Flod, Eufratfloden, til Havet i
Vest skal eders Landemærker strække sig. 25 Ingen
skal kunne holde Stand for eder; Skræk og Rædsel
for eder skal HERREN eders Gud lade komme over
hele det Land, I betræder, således som han lovede
eder. 26 Se, jeg forelægger eder i Dag Velsignelse og
Forbandelse, 27 Velsignelsen, hvis I lyder HERREN
eders Guds Bud, som jeg i Dag pålægger eder, 28 og
Forbandelsen, hvis ikke lyder HERREN eders Guds
Bud, men viger bort fra den Vej, jeg i Dag foreskriver
eder, for at holde eder til andre Guder, I ikke før
kendte til. 29 Og når HERREN din Gud fører dig
ind i det Land, du skal ind og tage i Besiddelse, så
skal du lægge Velsignelsen på Garizims Bjerg og
Forbandelsen på Ebals Bjerg. 30 De ligger jo hinsides
Jordan, bag ved den, mod Vest, i de Kanånæeres
Land, der bor i Arabalavningen, lige over for Gilgal
ved Sandsigerens Træ. 31 Thi I står jo nu i Begreb
med at overskride Jordan for at gå ind og tage det
Land i Besiddelse, som HERREN eders Gud vil give
eder. Når I da har taget det i Besiddelse og bosat
eder der, 32 skal I omhyggeligt handle efter alle de
Anordninger og Lovbud, jeg i Dag forelægger eder!

12 Dette er de Anordninger og Lovbud, I
omhyggeligt skal handle efter i det Land,
HERREN, dine Fædres Gud, giver dig i Eje, så længe
I lever på Jorden. 2 I skal i Bund og Grund ødelægge
alle de Steder, hvor de Folk, I driver bort, dyrker
deres Guder, på de høje Bjerge, på Højene og under
alle grønne Træer! 3 I skal nedbryde deres Altre og
sønderslå deres Stenstøtter, I skal opbrænde deres
Asjerastøtter og omhugge deres Gudebilleder og
udrydde deres Navn fra hvert sådant Sted. 4 I må ikke
bære eder således ad over for HERREN eders Gud;
5 men til det Sted, HERREN eders Gud udvælger
blandt alle eders Stammer for at stedfæste sit Navn
og lade det bo der, skal I søge, og der skal du gå hen;
6 derhen skal I bringe eders Brændofre og Slagtofre,
eders Tiender og Offerydelser, eders Løfteofre og
Frivilligofre og de førstefødte af eders Hornkvæg og
Småkvæg; 7 der skal I holde Måltid for HERREN
eders Guds Åsyn og sammen med eders Husstand
være glade over alt, hvad I erhverver, hvad HERREN
din Gud velsigner dig med. 8 I må ikke bære eder ad,
som vi nu for Tiden gør her, hvor enhver gør, hvad
han finder for godt; 9 thi endnu er I jo ikke kommet til
det Hvilested og den Arvelod, HERREN din Gud vil
give dig. 10 Men når I er gået over Jordan og har
fæstet Bo i det Land, HERREN eders Gud vil give
eder til Arv, og han får skaffet eder Ro for alle eders
Fjender trindt omkring, så I kan bo trygt, 11 da skal
det Sted, HERREN eders Gud udvælger til Bolig for
sit Navn, være det, hvorhen I skal bringe alt, hvad
jeg pålægger eder, eders Brændofre og Slagtofre,
eders Tiender og Offerydelser og alle eders udvalgte
Løftofre, som I lover HERREN; 12 og der skal I være
glade for HERREN eders Guds Åsyn sammen med
eders Sønner og Døtre, eders Trælle og Trælkvinder
og Leviten inden eders Porte; thi han har jo ingen
Arvelod og Del som I andre. 13 Vogt dig for at ofre
dine Brændofre på et hvilket som helst Sted, dit Øje
falder på. 14 Men på det Sted HERREN udvælger i
en af dine Stammer, der skal du ofre dine Brændofre,
og der skal du gøre alt, hvad jeg pålægger dig. 15
Derimod må du, så meget du lyster, slagte Kvæg og
nyde Kød rundt om i dine Byer, alt som HERREN
din Gud velsigner dig; urene og rene må spise det,
som var det Gazeller eller Hjorte. 16 Kun Blodet må
ikke nyde; det skal du lade løbe ud på Jorden som
Vand. 17 Men inden dine Porte må du ikke nyde
Tienden af dit Korn, din Most og din Olie eller de
førstefødte af dit Hornkvæg og Småkvæg eller noget
af dine Løfteofre og Frivilligofre eller nogen af dine
Offerydelser; 18 men for HERREN din Guds Åsyn, på
det Sted, HERREN din Gud udvælger, skal du nyde
alt dette sammen med din Søn og Datter, din Træl
og Trælkvinde og Leviten inden dine Porte, og du
skal være glad for HERREN din Guds Åsyn over alt,
hvad du erhverver dig. 19 Vogt dig vel for at glemme
Leviten, så længe du lever i dit Land! 20 Når HERREN
din Gud udvider dine Landemærker, som han har
lovet dig, og du da får Lyst til Kød og siger: "Jeg vil
have Kød at spise", så spis kun Kød, så meget du
lyster. 21 Hvis det Sted, HERREN din Gud udvælger
for der at stedfæste sit Navn, ligger langt fra dig, så
må du slagte af dit Hornkvæg og Småkvæg, som
HERREN giver dig, således som jeg har pålagt dig,
og spise det inden dine Porte, så meget du lyster.
22 Men du skal spise det, som man spiser Gazeller
og Hjorte; både urene og rene må spise det. 23 Kun
må du ufravigeligt afholde dig fra at nyde Blodet; thi
Blodet er Sjælen, og du må ikke nyde Sjælen tillige

med Kødet. 24 Du må ikke nyde det, men du skal lade
det løbe ud på Jorden som Vand. 25 Afhold dig fra at
nyde det, for at det kan gå dig og dine Børn efter dig
vel, idet du gør, had der er ret i HERRENs Øjne. 26
Men dine hellige Gaver og Løfteofre skal du komme
med til det Sted, HERREN udvælger; 27 og du skal
bringe dine Brændofre, både Kødet og Blodet, på
HERREN din Guds Alter; og Blodet af dine Slagtofre
skal udøses på HERREN din Guds Alter, men Kødet
må du spise. 28 Adlyd omhyggeligt alle disse Bud,
som jeg i Dag pålægger dig, for at det kan gå dig og
dine Børn efter dig vel til evig Tid, idet du gør, hvad
der er godt og ret i HERREN din Guds Øjne. 29 Når
HERREN din Gud udrydder de Folk, du drager hen at
drive bort, og du har drevet dem bort og bosat dig i
deres Land, 30 så vogt dig for at lade dig lokke til
at gå i deres Fodspor, efter at de er udryddet foran
dig, og for at spørge dig for angående deres Guder,
idet du siger: "Hvorledes plejede disse Folkeslag at
dyrke deres Guder? Således vil også jeg bære mig
ad." 31 Således må du ikke bære dig ad over for
HERREN din Gud; thi alt, hvad der er HERREN en
Vederstyggelighed, alt, hvad han hader, har de gjort
over for deres Guder; ja, de brændte endog deres
Sønner og Døtre til Ære for deres Guder! 32 Alt, hvad
jeg pålægger eder, skal I omhyggeligt udføre. Du må
hverken lægge noget til eller trække noget fra.

13 Når en Profet eller en, der har Drømme, opstår
i din Midte og forkynd dig et Tegn eller et Under,
2 og det Tegn og Under, han talte til dig om, indtræffer,
og han samtidig opfordrer eder til at holde eder til
andre Guder, som I ikke før kendte til, og dyrke
dem, 3 så må du ikke høre på den Profets Tale
eller på den, der har Drømmen; thi HERREN eders
Gud sætter eder på Prøve for at se, om I elsker
HERREN eders Gud af hele eders Hjerte og hele
eders Sjæl. 4 HERREN eders Gud skal I holde eder
til, ham skal I frygte, hans Bud skal I holde, hans
Røst skal I adlyde, ham skal I tjene, og ved ham
skal I bolde fast. 5 Men hin Profet eller den, der har
Drømmen, skal lide Døden; thi fra HERREN eders
Gud, som førte eder ud af Ægypten og udløste dig af
Trællehuset, har han prædiket Frafald for at drage
dig bort fra den Vej, HERREN din Gud bød dig at
vandre på; og du skal udrydde det onde af din Midte.
6 Dersom din Broder eller Halvbroder, din Søn eller
Datter, din Hustru, som du favner, eller din Ven, der
er dig kær som dit eget Liv, hemmeligt vil lokke dig til
at gå hen og dyrke andre Guder, som hverken du
eller dine Fædre før kendte til, 7 af de Folkeslags
Guder, der bor rundt om eder, være sig nær eller
fjernt, fra den ene Ende af Jorden til den anden, 8 så
må du ikke føje ham eller høre på ham; og du må
ikke have Medlidenhed med ham, vise ham Skånsel
eller holde Hånd over ham, 9 men du skal slå ham
ihjel; din Hånd skal være den første, der løfter sig
imod ham for at slå ham ihjel, siden alle de andres
Hånd. 10 Du skal stene ham til Døde, fordi han søgte
at forføre dig til Frafald fra HERREN din Gud, der
førte dig ud af Ægypten, af Trællehuset. 11 Og det
skal høres i hele Israel, så de gribes af Frygt og ikke
mere øver en sådan Udåd i din Midte! 12 Kommer det
dig for Øre, at der i en af dine Byer, som HERREN
din Gud giver dig at bo i, 13 er optrådt Niddinger
af din egen Midte, som har forført deres Bysbørn
til at gå hen og dyrke fremmede Guder, som I ikke
før kendte til, 14 så skal du omhyggeligt undersøge,
efterforske og udgranske Sagen, og hvis det viser
sig, at det virkelig forholder sig så, at der er øvet
en sådan Vederstyggelighed i din Midte, 15 da skal
du hugge indbyggerne i den By ned med Sværdet,
idet du lægger Band på den og alt, hvad der er deri;
også Kvæget der skal du hugge ned med Sværdet.
16 Og alt Byttet, der er taget der, skal du samle
sammen midt på Torvet, og så skal du opbrænde
Byen og Byttet, der er taget der, som et Heloffer til
HERREN din Gud; derefter skal den for evigt ligge i
Ruiner og aldrig mer bygges op. 17 Og intet af det
bandlyste må blive hængende ved din Hånd, for at
HERREN må standse sin flammende Vrede og vise
dig Barmhjertighed og i sin Barmhjertighed gøre dig
mangfoldig, som han tilsvor dine Fædre, 18 fordi du
adlyder HERREN din Guds Røst, så du vogter på alle
hans Bud, som jeg i Dag pålægger dig, og gør, hvad
der er ret i HERREN din Guds Øjne!

14 HERREN eders Guds Børn er I, derfor må I
ikke indridse Mærker på eder eller afrage Håret
over Panden for de dødes Skyld. 2 Thi du er et Folk,
der er helliget HERREN din Gud, og dig har HERREN
udvalgt til at være hans Ejendomsfolk blandt alle
Folk på Jorden. 3 Du må ikke spise noget, som
er en Vederstyggelighed. 4 De Dyr, I må spise, er
følgende: Okser, Får og Geder, 5 Hjorte, Gazeller,
Antiloper, Stenbukke, Disjonantiloper, Oryksantiloper
og Vildgeder. 6 Og alt det Kvæg, som har spaltede
Klove, begge Klove helt spaltede, og tygger Drøv, det
Kvæg må I spise. 7 Men følgende må I ikke spise af
dem, der tygger Drøv, og af dem, der har Klovene helt
spaltede: Kamelen, Haren og Klippegrævlingen, thi
de tygger vel Drøv, men har ikke Klove; de skal være

eder urene; 8 ej heller Svinet, thi det har vel Klove,
men tygger ikke Drøv; det skal være eder urent.
Deres Kød må I ikke spise, og ved deres Ådsler må I
ikke røre. 9 Af alt, hvad der lever i Vandet, må spise
følgende: Alt, hvad der har Finner og Skæl, må I
spise. 10 Men intet, der ikke har Finner og Skæl, må I
spise; det skal være eder urent. 11 Alle rene Fugle må
I spise. 12 Men følgende Fugle må I ikke spise: Ørnen,
Lammegribben, Havørnen, 13 Glenten, de forskellige
Arter af Falke, 14 alle de forskellige Arter af Ravne,
15 Strudsen, Takmasfuglen, Mågen, de forskellige
Arter af Høge, 16 Uglen, Hornuglen, Tinsjemetfuglen,
17 Pelikanen, Ådselgribben, Fiskepelikanen, 18
Storken, de forskellige Arter af Hejrer, Hærfuglen og
Flagermusen. 19 Alt vinget Kryb skal være eder urent
og må ikke spises. 20 Men alle rene Fugle må I spise.
21 I må ikke spise noget selvdødt Dyr. Du kan give
det til den fremmede inden dine Porte, at han kan
spise det, eller du kan sælge det til en Udlænding.
Thi du er et Folk, der er helliget HERREN din Gud.
Du må ikke koge et Kid i dets Moders Mælk. 22 Du
skal give Tiende af al din Afgrøde, der vokser på
Marken, År for År; 23 og for HERREN din Guds Åsyn,
på det Sted, han udvælger til Bolig for sit Navn, skal
du nyde Tienden af dit Korn, din Most og din Olie og
de førstefødte af dit Hornkvæg og Småkvæg, for at
du kan lære at frygte HERREN din Gud alle Dage. 24
Men når Vejen er dig for lang, så du ikke kan bringe
det derhen, eftersom det Sted, HERREN din Gud
udvælger for der at stedfæste sit Navn, ligger for langt
borte fra dig, fordi HERREN din Gud velsigner dig, 25
så skal du gøre det i Penge og pakke Pengene ind
og tage dem med og drage til det Sted, HERREN din
Gud udvælger, 26 og du skal for Pengene købe alt,
hvad dit Hjerte begærer, Hornkvæg og Småkvæg, Vin
og stærk Drik og alt, hvad du har Lyst til, og nyde
det der for HERREN din Guds Åsyn og være glad
sammen med din Husstand. 27 Og Leviten inden dine
Porte må du ikke glemme; thi han har ikke Arvelod og
Del som du. 28 Men hver Gang der er gået tre År, skal
du tage al Tienden af din Afgrøde i det År og samle
den inden dine Porte, 29 så at Leviten, der jo ikke
har Arvelod og Del som du, og den fremmede, den
faderløse og Enken inden dine Porte kan komme og
spise sig mæt deraf; det skal du gøre, for at HERREN
din Gud må velsigne dig i al den Gerning, du tager
dig for.

15 Hvert syvende År skal du holde Friår. 2 Og
Friåret skal holdes således: Enhver, der har en
Fordring på sin Næste, skal give Afkald derpå; han
må ikke kræve sin Næste og sin Broder, når et Friår
er udråbt for HERREN. 3 Udlændinge må du kræve;
men det, du har til gode hos din Broder, skal du give
Afkald på. 4 Dog, der bliver ingen fattige hos dig;
thi HERREN din Gud vil rigeligt velsigne dig i det
Land, HERREN din Gud vil give dig i Arv og Eje, 5
hvis du blot vil adlyde HERREN din Guds Røst, så
du omhyggeligt handler efter alle disse Bud, som
jeg i Dag pålægger dig. 6 Thi HERREN din Gud vil
velsigne dig, som han lovede dig, og du skal låne
ud til mange Folk, men selv skal du ikke låne; og du
skal få Magt over mange Folk, men de skal ikke få
Magt over dig. 7 Når der findes en fattig hos dig, en
af dine Brødre inden dine Porte et steds i dit Land,
som HERREN din Gud vil give dig, må du ikke være
hårdhjertet og lukke din Hånd for din fattige Broder;
8 men du skal lukke din Hånd op for ham og låne
ham, hvad han savner og trænger til. 9 Vogt dig for,
at ikke sådan nedrig Tanke kommer op i dig: "Der er
ikke længe til det syvende År, Friåret!" så du ser med
onde Øjne på din fattige Broder og ikke giver ham
noget; thi da vil han råbe til HERREN over dig, og du
vil pådrage dig Synd. 10 Men du skal give ham villigt
uden at være fortrydelig i dit Hjerte over at skulle give
ham; thi for den Sags Skyld vil HERREN din Gud
velsigne dig i alt dit Virke, i alt, hvad du tager dig for.
11 Thi der vil aldrig mangle fattige i Landet; derfor
byder jeg dig Du skal villigt lukke din Hånd op for
din nødlidende og fattige Broder i dit Land. 12 Når
en af dine Brødre, en hebraisk Mand eller Kvinde,
sælger sig til dig, skal han trælle for dig i seks År,
men i det syvende skal du give ham fri. 13 Og når du
giver ham fri, må du ikke lade ham gå med tomme
Hænder; 14 men du skal give ham rigeligt med af
dit Småkvæg og fra din Lo og din Perse; efter som
HERREN din Gud velsigner dig, skal du give ham. 15
Du skal komme i Hu, at du selv var Træl i Ægypten,
og at HERREN din Gud udløste dig; derfor byder jeg
dig dette i dag. 16 Men hvis han siger til dig: "Jeg
vil ikke forlade dig, thi jeg har fået Kærlighed til dig
og dit Hus og har det godt hos dig", 17 så skal du
tage en Syl og stikke den igennem hans Øre ind
i Døren, og så skal han være din Træl for Livstid.
Og på samme Måde skal du bære dig ad med din
Trælkvinde. 18 Du må ikke være fortrydelig over at
skulle give ham fri; thi han har ved sit Arbejde i de
seks År ydet dig det dobbelte af en Daglejers Løn; og
HERREN vil velsigne dig i alt, hvad du tager dig for.
19 Alle førstefødte Handyr, der fødes dig mellem dit
Hornkvæg og Småkvæg, skal du hellige HERREN
din Gud; du må hverken bruge det førstefødte af dine

Okser til Arbejde eller klippe Ulden af det førstefødte
af dine Får. 20 For HERREN din Guds Åsyn skal du
sammen med din Husstand fortære det År efter År på
det Sted, HERREN udvælger. 21 Men hvis de har
en Lyde, hvis de er lamme eller blinde eller har en
anden slem Lyde, må du ikke ofre dem til HERREN
din Gud. 22 Inden dine Port kan du, både de rene og
urene iblandt eder, fortære dem som Gazeller eller
Hjorte. 23 Kun Blodet må du ikke nyde; det skal du
lade løbe ud på Jorden som Vand.

16 Tag Vare på Abib Måned og hold Påske for
HERREN din Gud; thi i Abib Måned førte
HERREN din Gud dig ved Nattetide ud af Ægypten.
2 Og som Påskeoffer til HERREN din Gud skal du
slagte Småkvæg og Hornkvæg på det Sted, HERREN
din Gud udvælger fil Bolig for sit Navn. 3 Du må ikke
spise syret Brød dertil. I syv Dage skal du spise usyret
Brød dertil, Trængselsbrød thi i største Hast drog du
ud af Ægypten for at du kan ihukomme den Dag, du
drog ud af Ægypten, så længe du lever. 4 Hele syv
dage må der ikke findes Surdej nogetsteds inden
for dine Landemærker. Af Kødet, som du slagter
om Aftenen den første Dag må intet ligge Natten
over til næste Morgen. 5 Du har ingensteds Lov at
slagte Påskeofferet inden dine Porte, som HERREN
din Gud giver dig; 6 men på det Sted, HERREN
din Gud udvælger til Bolig for sit Navn, der skal du
slagte Påskeofferet om Aftenen ved Solnedgang,
på det Tidspunkt du drog ud af Ægypten. 7 Og du
skal koge det og spise det på det Sted, HERREN
din Gud udvælger, og næste Morgen skal du vende
hjemad og drage til dine Boliger. 8 I seks dage skal
du spise usyrede Brød, og på den syvende skal
der være festlig Samling for HERREN din Gud, du
må intet Arbejde udføre. 9 Syv Uger skal du tælle
frem; den Dag du sætter Seglen til Hornet, skal du
begynde at tælle. 10 Så skal du fejre Ugefesten for
HERREN din Gud med så mange frivillige Gaver,
du vil give, efter som HERREN din Gud velsigner
dig. 11 Og du skal være glad for HERREN din Guds
Åsyn på det Sted, HERREN din Gud udvælger til
Bolig for sit Navn, sammen med din Søn og Datter,
din Træl og Trælkvinde, Leviten inden dine Porte,
den fremmede, den faderløse og Enken, som bor
hos dig. 12 Og du skal komme i Hu, at du var Træl i
Ægypten, og omhyggeligt holde disse Anordninger.
13 Løvhyttefesten skal du fejre i syv Dage, når du
har indsamlet Udbyttet fra din Tærskeplads og din
Perse; 14 og du skal være glad på din Højtid sammen
med din Søn og Datter, din Træl og Trælkvinde,
Leviten, den fremmede, den faderløse og Enken
inden dine Porte. 15 Syv Dage skal du holde Højtid for
HERREN din Gud, på det Sted HERREN udvælger,
thi HERREN din Gud vil velsigne dig i alt, hvad du
avler, og alt, hvad du arbejder med; derfor skal du
kun være glad. 16 Tre Gange om Året skal alle af
Mandkøn hos dig stedes for HERREN din Guds Åsyn,
på det Sted han udvælger, på de usyrede Brøds
Fest, Ugefesten og Løvhyttefesten; og man må ikke
stedes for HERRENs Åsyn med tomme Hænder; 17
men enhver skal komme med, hvad han kan give
efter den Velsignelse, HERREN din Gud giver dig.
18 Dommere og Tilsynsmænd skal du indsætte dig
overalt inden dine Porte, som HERREN din Gud
vil give dig, rundt om i dine Stammer, og de skal
dømme Folket på retfærdig Vis. 19 Du må ikke bøje
Retten, ikke vise Personsanseelse og ikke tage imod
Bestikkelse; thi Bestikkelse gør Vismænd kolde og
forplumrer de retfærdiges Sag. 20 Ret, kun Ret skal
du stræbe efter, for at du kan leve og beholde det
Land, som HERREN din Gud vil give dig. 21 Du må
ikke plante dig nogen Asjerastøtte, noget som helst
Træ ved Siden af det Alter, du rejser for HERREN din
Gud. 22 Heller ikke må du rejse dig nogen Stenstøtte;
dem hader HERREN din Gud.

17 Du må ikke ofre HERREN din Gud en Okse
eller et Stykke Småkvæg, som har nogen Lyde,
nogen som helst Fejl; thi det er HERREN din Gud
en Vederstyggelighed. 2 Når der et steds i din Midte
inden dine Porte, som HERREN din Gud vil give dig,
findes nogen, Mand eller Kvinde, der gør, hvad der
er ondt i HERREN din Guds Øjne, og overtræder
hans Pagt, 3 idet han går hen og dyrker andre Guder
og tilbeder dem, Solen, Månen eller Himmelens
hele Hær, hvad jeg ikke har pålagt eder, 4 og det
bliver dig meldt, så du får det af høre, da skal du
omhyggeligt undersøge Sagen, og hvis det viser sig,
at det virkelig forholder sig således, at der er øvet en
sådan Vederstyggelighed i Israel, 5 da skal du føre
Manden eller Kvinden, som har øvet denne Udåd,
ud til Byporten, hvad enten det nu er en Mand eller
en Kvinde, og stene dem til Døde. 6 På to eller tre
Vidners Udsagn skal Dødsdommen udføres; den må
ikke udføres på et enkelt Vidnes Udsagn. 7 Vidnernes
Hånd skal først løfte sig imod ham for at slå ham ihjel,
siden alle de andres Hånd. Således skal du udrydde
det onde af din Midte. 8 Når en Retssag angående
Blodsudgydelse eller et Ejendomsspørgsmål eller
Legemsskade, når i det hele en eller anden Retstrætte
inden dine Porte er dig for vanskelig, skal du stå op

og drage til det Sted, HERREN din Gud udvælger, 9
og henvende dig til Levitpræsterne og den Dommer,
som er der til den Tid, og spørge dem til Råds, så
skal de give dig til Hen, hvorledes der skal dømmes i
Sagen. 10 Og du skal rette dig efter den Afgørelse, de
giver dig til kende fra det Sted, HERREN udvælger,
og omhyggeligt handle efter alt det, som de lærer
dig. 11 Efter den Vejledning, de giver dig, og efter den
Kendelse, de kundgør dig, skal du handle uden at
vige til højre eller venstre fra, hvad de giver dig til
Kende. 12 Og den Mand, der formaster sig til ikke at
lyde Præsten, som gør Tjeneste der for HERREN
din Gud, eller Dommeren, den Mand skal dø, og
du skal udrydde det onde af Israel. 13 Og det skal
høres i hele Folket, så de gribes af Frygt og ikke
mere handler formasteligt. 14 Når du kommer ind i
det Land, HERREN din Gud vil give dig, og får taget
det i Besiddelse og fæstet Bo der, og du så får den
Tanke, at du vil have en Konge over dig ligesom alle
de andre Folk rundt om dig, 15 så må du kun sætte
den Mand til Konge over dig, som HERREN din Gud
udvælger. Af dine Brødres Midte skal du tage dig en
konge. En fremmed, der ikke hører til dine Brødre,
må du ikke tage til konge over dig. 16 Kun må han
ikke holde mange Heste og sende Folket tilbage til
Ægypten for at skaffe sig mange Heste; thi HERREN
har jo sagt til eder: "I må ikke mere vende tilbage ad
den Vej!" 17 Heller ikke må han have mange Hustruer,
for at hans Hjerte ikke skal forledes til Frafald, og
han må ikke samle sig Sølv og Guld i Overflod. 18
Når han så har sat sig på Tronen, skal han skaffe sig
en Afskrift af denne Lov hos Levitpræsterne; 19 og
han skal have den hos sig og læse i den alle sine
Levedage, at han kan lære at frygte HERREN sin
Gud, så han tager Vare på alle denne Lovs Ord og
på disse Anordninger og holder dem, 20 for at hans
Hjerte ikke skal hovmode sig over hans Brødre eller
vige til højre eller venstre fra Budet, at han og hans
Sønner i lange Tider må have Kongemagten i Israel.

18 Levitpræsterne, hele Levis Stamme, skal ikke
have arvelod og Del sammen med det øvrige
Israel, men leve af HERRENs Ildofre og af det, der
tilfalder ham. 2 Han må ikke eje nogen Arvelod
blandt sine Brødre; HERREN er hans Arvelod, som
han lovede ham. 3 Og dette skal være den Ret,
Præsterne har Krav på hos Folket, hos dem, der
slagter Ofre, være sig Okser eller Småkvæg: Han
skal give Præsten Boven, Kæberne og Kaljunet.
4 Det første af dit Korn, din Most og din Olie og
den første Uld af dine Får skal du give ham. 5 Thi
ham har HERREN din Gud udvalgt blandt alle dine
Stammer, så at han og hans Sønner altid skal gøre
Præstetjeneste i HERRENs Navn. 6 Når en Levit
inden dine Porte et steds i Israel, hvor han har haft
sit Ophold, kommer til det Sted, HERREN udvælger
det står ham frit for at komme, hvis han vil 7 må
han gøre Præstetjeneste i HERREN sin Guds Navn,
lige så vel som alle hans Brødre, de andre Leviter,
der står for HERRENs Åsyn der. 8 De skal nyde
samme Ret, fraregnet hvad enhver er kommet til
ved Salg af sin Fædrenearv. 9 Når du kommer ind i
det Land, HERREN din Gud vil give dig, må du ikke
lære at efterligne disse Folks Vederstyggeligheder.
10 Der må ingen findes hos dig, som lader sin Søn
eller datter gå igennem. Ilden, ingen, som driver
Spådomskunst, tager Varsler, er Sandsiger eller øver
Trolddom, 11 ingen, som foretager Besværgelse
eller gør Spørgsmål til Genfærd og Sandsigerånder
og henvender sig til de døde; 12 thi enhver, der
gør sligt, er HERREN vederstyggelig, og for disse
Vederstyggeligheders Skyld er det, at HERREN din
Gud driver dem bort foran dig. 13 Ustraffelig skal du
være for HERREN din Gud. 14 Thi disse Folk, som
du skal drive bort, hører på dem, der tager Varsler
og driver Spådomskunst; men sligt har HERREN din
Gud ikke tilladt dig. 15 HERREN din Gud vil lade en
Profet som mig fremstå af din Midte, af dine Brødre;
ham skal I høre på. 16 Således udbad du dig det
jo af HERREN din Gud ved Horeb, den Dag I var
forsamlede, da du sagde: "Lad mig ikke mere høre
HERREN min Guds Røst og se denne vældige Ild,
at jeg ikke skal dø!" 17 Da sagde HERREN til mig:
"De har talt rettelig! 18 Jeg vil lade en Profet som dig
fremstå for dem af deres Brødre og lægge mine Ord i
hans Mund, og han skal sige dem alt, hvad jeg byder
ham! 19 Og enhver, der ikke vil høre mine Ord, som
han taler i mit Navn, ham vil jeg kræve til Regnskab.
20 Men den Profet, der formaster sig til at tale noget i
mit Navn, som jeg ikke har pålagt ham at tale, eller
taler i en anden Guds Navn, den Profet skal dø!" 21
Og hvis du tænker ved dig selv: "Hvorledes skal vi
kende det Ord, HERREN ikke har talt?" 22 så vid:
Hvad en Profet taler i HERRENs Navn, uden at det
sker og indtræffer, det er noget, HERREN ikke har
talt. I Formastelighed har Profeten udtalt det, og du
skal ikke være bange for ham!

19 Når HERREN din Gud får udryddet de Folk,
hvis Land HERREN din Gud vil give dig, og du
får dem drevet bort og har bosat dig i deres Byer og
Huse, 2 da skal du udtage dig tre Byer midt i dit Land,

som HERREN din Gud giver dig i Eje. 3 Du skal
sætte Vejen til dem i Stand og dele dit Landområde,
som HERREN din Gud tildeler dig, i tre Dele, for at
enhver Manddraber kan ty derhen. 4 Men om de
Manddrabere, der har Ret til at ty derhen for at redde
Livet, gælder følgende: Når nogen af Vanvare slår sin
Næste ihjel, uden at han i Forvejen har båret Nag
til ham, 5 når således en går med sin Næste ud i
Skoven for at fælde Træer, og hans Hånd svinger
Øksen for at fælde et Træ, og Jernet farer ud af
Skaftet og rammer hans Næste, så han dør, da må
han ty til en af disse Byer og redde Livet, 6 for at
ikke Blodhævneren i Ophidselse skal sætte efter
Manddraberen og, fordi Vejen er for lang, indhente
ham og slå ham ihjel, skønt han ikke havde fortjent
Døden, eftersom. han ikke i Forvejen havde båret
Nag til ham. 7 Derfor giver jeg dig dette Bud: Tre
Byer skal du udtage dig! 8 Og dersom HERREN din
Gud udvider dine Landemærker, som han tilsvor dine
Fædre, og giver dig hele det Land, han lovede at
give dine Fædre, 9 fordi du omhyggeligt overholder
alle disse Bud, som jeg i Dag pålægger dig, idet
du elsker HERREN din Gud og vandrer på hans
Veje alle Dage, så skal du føje endnu tre Byer til
disse tre, 10 for at der ikke skal udgydes uskyldigt
Blod i dit Land, som HERREN din Gud giver dig i
Eje, så du pådrager dig Blodskyld. 11 Men når en
Mand, som bærer Nag til sin Næste, lægger sig på
Lur efter ham, overfalder ham og slår ham ihjel, og
han så flygter til en af disse Byer, 12 skal hans Bys
Ældste sende Bud og lade ham hente hjem derfra og
overgive ham i Blodhævnerens Hånd, og han skal
lade sit Liv. 13 Skån ham ikke, men rens Israel for
den uskyldiges Blod, at det må gå dig vel. 14 Du må
ikke flytte din Næstes Markskel, som tidligere Slægter
har sat, ved den Arvelod, du får tildelt i det Land,
HERREN din Gud vil give dig i Eje. 15 En enkelt kan
ikke optræde som Vidne mod en Mand, når det angår
Misgerning eller Synd, hvad Synd det end er, han
begår; kun på to eller tre Vidners Udsagn kan en Sag
afgøres. 16 Når et ondsindet Vidne optræder mod
nogen og beskylder ham for Lovbrud, 17 skal begge
de stridende fremstille sig for HERRENs Åsyn, for
de Præster og Dommere, der er til den Tid, 18 og
Dommerne skal undersøge Sagen grundigt, og hvis
det viser sig, at Vidnet er et falsk Vidne, der har aflagt
falsk Vidnesbyrd mod sin Broder, 19 så skal I gøre
med ham, som han havde til Hensigt at gøre med sin
Broder; du skal udrydde det onde af din Midte. 20 Når
da de andre hører det, vil de gribes af Frygt og ikke
mere øve en sådan Udåd i din Midte. 21 Du må ikke
vise Skånsel: Liv for Liv, Øje for Øje, Tand for Tand,
Hånd for Hånd, Fod for Fod!

20 Når du drager i Krig mod din Fjende og får Øje
på Heste, Vogne og Krigsfolk, der er talrigere
end du selv skal du ikke blive bange for dem; thi
HERREN din Gud er med dig, han, som førte dig op
fra Ægypten 2 Når I rykker ud til Kamp, skal Præsten
træde frem og tale til Folket, 3 og han skal sige til
dem: "Hør, Israel! I rykker i Dag ud til Kamp mod
eders Fjender, lad ikke eders Hjerte være forsagt,
frygt ikke, forfærdes ikke og vær ikke bange for dem!
4 Thi HERREN eders Gud drager med eder for at
stride for eder mod eders Fjender og give eder Sejr."
5 Og Tilsynsmændene skal tale således til Folket: "Er
der nogen, som har bygget et nyt Hus og endnu ikke
indviet det, må han have Lov at vende hjem til sit
Hus, for at ikke en anden skal indvie det, om han
falder i Slaget. 6 Og er der nogen, som har plantet
en Vingård og ikke taget den i Brug, må han have
Lov at vende hjem til sit Hus, for at ikke en anden
skal tage den i Brug, om han falder i Slaget. 7 Og
er der nogen, som har trolovet sig med en kvinde,
men endnu ikke taget hende til Hustru, må han have
Lov at vende hjem til sit Hus, for at ikke en anden
skal tage hende til Hustru, om han falder i Slaget." 8
Og Tilsynsmændene skal fremdeles tale til Folket og
sige: "Er der nogen, som er bange og forsagt, må
han have Lov at vende hjem til sit Hus, for at ikke
hans Brødre skal blive forsagte, som han selv er det!"
9 Når så Tilsynsmandene er færdige med at tale til
Folket, skal der sættes Høvedsmænd i Spidsen for
Folket. 10 Når du rykker frem til Angreb på en By, skal
du først tilbyde den Fred. 11 Hvis den da tager mod
Fredstilbudet og åbner sine Porte for dig, skal alle
Folk, som findes i den, være dine livegne og trælle for
dig 12 Vil den derimod ikke slutte Fred, men kæmpe
med dig, da skal du belejre den, 13 og når HERREN
din Gud giver den i din Hånd, skal du hugge alle
af Mandkøn ned med Sværdet. 14 Men Kvinderne,
Børnene, Kvæget og alt, hvad der er i Byen, alt, hvad
der røves i den, må du tage som Bytte, og du må gøre
dig til gode med det, som røves fra dine Fjender, hvad
HERREN din Gud giver dig. 15 Således skal du bære
dig ad med alle de Byer, som ligger langt fra dig og
ikke hører til disse Folkeslags Byer her; 16 men i disse
Folks Byer, som HERREN din Gud giver dig i Eje, må
du ikke lade en eneste Sjæl i Live. 17 På dem skal du
lægge Band, på Hetiterne, Amoriterne, Kanånæerne,
Periiterne, Hiiterne og Jebusiteme, som HERREN din
Gud har pålagt dig, 18 for at de ikke skal lære eder at

efterligne alle deres Vederstyggeligheder, som de
øver til Ære for deres Guder, så I forsynder eder
mod HERREN eders Gud. 19 Når du ved Belejringen
af en By må holde den indesluttet i lang Tid for at
indtage den, må du ikke ødelægge de Træer, der
hører til den, ved at svinge Øksen imod dem; fra dem
får du Føde; dem må du ikke hugge om; thi mon
Markens Træer er Mennesker, at de også skulde
rammes af Belejringen? 20 Kun Træer, du ved, ikke
bærer spiselig Frugt, må du ødelægge og fælde for at
bygge Belejringsværker mod den By, som er i Krig
med dig, til den falder.

21 Når man i det Land, HERREN din Gud vil
give dig i Eje, finder en liggende dræbt på
Marken, uden at det vides, hvem der har slået ham
ihjel, 2 da skal dine Ældste og Dommere gå ud og
måle Afstanden til de Byer, som ligger rundt om
den dræbte. 3 Derpå skal de Ældste i den By, der
ligger nærmest ved den dræbte, tage en Kvie, som
ikke har været brugt til Arbejde eller båret Åg, 4 og
Byens Ældste skal trække Kvien ned i en dal med
stedserindende Vand, som ikke dyrkes og besåes, og
der i Dalen skal de sønderbryde Nakken på Kvien. 5
Så skal Præsterne, Levis Sønner, træde til thi dem
har HERREN din Gud udvalgt til sin Tjeneste og til at
velsigne i HERRENs Navn, og efter deres Ord skal al
Trætte og enhver Sag, der vedrører Legemsskade,
afgøres 6 og alle de Ældste i den By, der ligger
nærmest ved den dræbte, skal tvætte deres hænder
over Kvien, hvis Nakke blev sønderbrudt i Dalen, 7 og
bekende: "Vore Hænder har ikke udgydt dette Blod,
og vore Øjne har ikke set det! 8 Tilgiv, HERRE, dit
Folk Israel, som du udløste, og lad ikke dit Folk Israel
undgælde for det uskyldige Blod!" Så skal der skaffes
dem Soning for Blodskylden. 9 Du skal skaffe det
uskyldige Blod bort fra dig. Det skal gå dig vel, når
du gør, hvad der er ret i HERRENs Øjne. 10 Når du
drager i Krig mod dine Fjender, og HERREN din Gud
giver dem i din Hånd, og du tager Fanger iblandt dem
11 og blandt Fangerne får Øje på en Kvinde, som ser
godt ud, og får Kærlighed til hende og ønsker at tage
hende til Ægte, 12 da skal du føre hende ind i dit Hus,
og hun skal klippe sit Hår af, skære sine Negle, 13
aflægge sin Fangedragt og opholde sig en Månedstid
i dit Hus og græde over sin Fader og Moder. Så kan
du gå ind til hende og ægte hende, så hun bliver din
Hustru. 14 Men hvis du ikke mere synes om hende,
skal du give hende fri, du må ikke sælge hende for
Penge; du må ikke være hensynsløs imod hende,
eftersom du har krænket hende. 15 Når en Mand har
to Hustruer, en han elsker, og en han tilsidesætter, og
de føder ham Sønner, både Yndlingshustruen og den
tilsidesatte, og den førstefødte er den tilsidesattes
Søn, 16 så må Manden, når han skifter sin Ejendom
mellem Sønnerne, ikke give Yndlingshustruens Søn
Førstefødselsretten til Skade for den førstefødte, den
tilsidesattes Søn. 17 Men han skal anerkende den
førstefødte, den tilsidesattes Søn, som førstefødt, og
give ham dobbelt Del af alt, hvad han ejer; thi han er
Førstegrøden af hans Manddomskraft, og hans er
Førstefødselsretten. 18 Når nogen har en vanartet og
genstridig Søn, der ikke vil adlyde sine Forældres
Røst og, selv når de trygler ham, ikke adlyder dem,
19 så skal hans Forældre tage ham med Magt og føre
ham ud til de Ældste i hans By og til Porten der 20 og
sige til Byens Ældste: "Vor Søn her er vanartet og
genstridig: han vil ikke adlyde os, men er en Ødeland
og Drukkenbolt." 21 Derpå skal alle Mændene i hans
By stene ham til Døde. Således skal du udrydde det
onde af din Midte, og hele Israel skal høre det og
gribes af Frygt. 22 Når en Mand har gjort sig skyldig i
en Synd, der straffes med Døden, og aflives, og du
hænger ham op i et Træ, 23 så må hans Lig ikke
blive hængende Natten over i Træet; men du skal
begrave ham samme Dag; thi en hængt er en Guds
Forbandelse, og du må ikke gøre dit Land urent, som
HERREN din Gud vil give dig i Eje.

22 Når du ser din Broders Okse eller Får løbe løse
om, må du ikke undlade at tage dig af dem, men
du skal bringe dem tilbage til din Broder. 2 Og hvis
din Broder ikke bor i Nærheden af dig, eller du ikke
ved, hvis byret er, skal du tage det ind i dit Hus, og
det skal være hos dig, indtil din Broder spørger efter
det; så skal du give ham det tilbage. 3 På samme
Måde skal du forholde dig med hans Æsel, med
hans Klæder og med alt, hvad der bliver borte for din
Broder, når du finder det. Du må ikke undlade at tage
dig af det. 4 Når du ser din Broders Okse eller Æsel
styrte på Vejen, må du ikke undlade at tage dig af
dem, men du skal hjælpe ham med at få dem op. 5
En kvinde må ikke bære Mandsdragt, og en Mand
må ikke iføre sig Kvindeklæder; thi enhver, der gør
det, er HERREN din Gud en Vederstyggelighed. 6
Når du på din Vej træffer på en Fuglerede i et Træ
eller på Jorden med Unger eller Æg, og Moderen
ligger på Ungerne eller Æggene, må du ikke tage
Moderen sammen med Ungerne; 7 Ungerne kan du
tage, men Moderen skal du lade flyve, for at det må
gå dig vel og du må få et langt Liv. 8 Når du bygger et
nyt Hus, skal du sætte Rækværk om Taget, for at du

ikke skal bringe Blodskyld over dit Hus, hvis nogen
falder ned derfra. 9 Dut må ikke så to Slags Sæd i din
Vingård, ellers hjemfalder det hele til Helligdommen,
både Sæden, du såede, og Udbyttet af Vingården. 10
Du må ikke pløje med en Okse og et Æsel sammen.
11 Du må ikke bære Tøj, som er vævet både af Uld og
Hør. 12 Du skal sætte Kvaster i de fire Hjørner af din
Kappe, som du hyller dig i. 13 Når en Mand efter at
have ægtet en Kvinde og søgt Samkvem med hende
får Uvilje imod hende 14 og siger hende skammelige
Ting på og udspreder ondt Rygte om hende, idet
han siger: "Jeg tog denne Kvinde til Ægte, men da
jeg havde Samkvem med hende, fandt jeg ikke hos
hende Tegnet på, at hun var Jomfru!" 15 så skal den
unge Kvindes Forældre bringe Jomfrutegnet hen til
Byens Ældste i Byporten; 16 og Pigens Fader skal
sige til de Ældste: "Jeg gav denne Mand min Datter
til Hustru, men han har fået Uvilje imod hende, 17 og
nu siger han hende skammelige Ting på og siger:
Jeg har ikke hos din Datter fundet Tegnet på, at hun
var Jomfru! Men her er Jomfrutegnet!" Og dermed
skal de brede Klædet ud for Byens Ældste. 18 Da
skal Byens Ældste tage Manden og revse ham; 19 og
de skal pålægge ham en Bøde på hundrede Sekel
Sølv og give den unge Kvindes Fader dem, fordi han
udspredte ondt Rygte om en Jomfru i Israel. Og han
skal beholde hende som Hustru og har ikke Lov til
at skille sig fra hende, så længe han lever. 20 Men
hvis Beskyldningen er sand, hvis den unge kvindes
Jomfrutegn ikke findes, 21 skal man føre hende hen
foran hendes Faders Husdør, og Mændene i hendes
By skal stene hende til Døde, fordi hun har begået en
Udåd i Israel ved at bedrive Hor i sin Faders Hus.
Således skal du udrydde det onde af din Midte. 22
Når en Mand gribes i Samleje med en gift Kvinde,
skal de begge dø, både Manden, der lå hos kvinden,
og Kvinden selv. Således skal du udrydde det onde af
Israel. 23 Når en Mand inde i Byen træffer en Jomfru,
der er trolovet med en anden, og har Samleje med
hende, 24 skal I føre dem begge ud til Byens Port og
stene dem til Døde, Pigen fordi hun ikke skreg om
Hjælp i Byen, og Manden, fordi han krænkede sin
Næstes Brud. Således skal du udrydde det onde af
din Midte. 25 Men hvis Manden træffer den trolovede
Pige ude i det fri og tiltvinger sig Samleje med hende,
skal kun Manden, der havde Samleje med hende,
dø. 26 Pigen derimod skal du ikke gøre noget; hun
har ikke begået nogen Synd, som fortjener Døden;
thi dermed er det, som når en overfalder sin Næste
og slår ham ihjel; 27 han traf hende jo ude i det fri,
og den trolovede Pige skreg, men ingen kom hende
til Hjælp. 28 Når en Mand træffer en Jomfru, der
ikke er trolovet, og tiltvinger sig Samleje med hende,
og de gribes på fersk Gerning, 29 skal den Mand,
der havde Samleje med hende, give Pigens Fader
halvtredsindstyve Sekel Sølv og tage hende til Ægte,
fordi han krænkede hende; og han har ikke Ret til at
skille sig fra hende, så længe han lever. 30 Ingen må
ægte sin Faders Hustru eller løfte sin Faders Tæppe.

23 Ingen, der er gildet ved Knusning eller Snit, har
Adgang til HERRENS Forsamling. 2 Ingen, som
er født i blandet Ægteskab, har Adgang til HERRENs
Forsamling; end ikke i tiende Led har hans Afkom
Adgang til HERRENs Forsamling. 3 Ingen Ammonit
eller Moabit har Adgang til HERRENs Forsamling;
end ikke i tiende Led har deres Afkom nogen Sinde
Adgang til HERRENs Forsamling, 4 fordi de ikke kom
eder i Møde med Brød eller Vand undervejs, da I
drog bort fra Ægypten, og fordi han lejede Bileam,
Beors Søn, fra Petor i Aram Nabarajim, imod dig til
at forbande dig; 5 men HERREN din Gud vilde ikke
høre på Bileam, og HERREN din Gud forvandlede
Forbandelsen til Velsignelse, fordi HERREN din Gud
elskede dig. 6 Du skal aldrig i Evighed bekymre
dig om deres Velfærd og Lykke! 7 Derimod må du
ikke afsky Edomiterne, thi det er dine Brødre. Heller
ikke Ægypterne må du afsky, thi du har levet som
fremmed i deres Land. 8 Deres Efterkommere må
have Adgang til HERRENs Forsamling i tredje Led. 9
Når du går i Krig mod dine Fjender og lægger dig
i Lejr, så vogt dig for alt, hvad der er utilbørligt. 10
Findes der nogen hos dig, der på Grund af en natlig
Hændelse ikke er ren, skal han gå uden for Lejren,
han må ikke komme ind i Lejren; 11 når det lakker
mod Aften, skal han tvætte sig med Vand, og når
Solen går ned, må han atter komme ind i Lejren. 12
Du skal have en afsides Plads uden for Lejren, hvor
du kan gå for dig selv; 13 og du skal have en Pind i dit
Bælte, og når du sætter dig derude, skal du med den
grave et Hul og bagefter tildække dine Udtømmelser.
14 Thi HERREN din Gud drager med midt i din Lejr
for at hjælpe dig og give dine Fjender i din Magt;
derfor skal din Lejr være hellig, for at han ikke skal
se noget hos dig, der vækker Væmmelse, og vende
sig fra dig. 15 Du må ikke udlevere en Træl til hans
Herre, når han er flygtet fra sin Herre og søger Tilflugt
hos dig. 16 Han må tage Ophold i din Midte på det
Sted, han selv vælger, inden dine Porte, hvor han
helst vil være, og du må ikke gøre ham Men. 17
Ingen af Israels Døtre må være Skøge, og ingen af
Israels Sønner må være Mandsskøge. 18 Du må ikke

for at opfylde et Løfte bringe Skøgefortjeneste eller
Hundeløn til HERREN din Guds Hus; thi begge dele
er HERREN din Gud en Vederstyggelighed. 19 Du
må ikke tage Rente af din Broder, hverken af Penge,
Fødevarer eller andet, som man kan tage Rente af.
20 Af Udlændinge må du tage Rente, men ikke af din
Broder, hvis HERREN din Gud skal velsigne dig i
alt, hvad du tager dig for i det Land, du skal ind og
tage i Besiddelse. 21 Når du aflægger et Løfte til
HERREN din Gud, må du ikke tøve med at indfri det;
thi ellers vil HERREN din Gud kræve det af dig, og
du vil pådrage dig Skyld. 22 Men hvis du undlader at
aflægge Løfter, pådrager du dig ingen Skyld. 23 Hvad
du engang har sagt, skal du holde, og du skal gøre,
hvad du frivilligt har lovet HERREN din Gud, hvad du
har udtalt med din Mund. 24 Når du kommer ind i din
Næstes Vingård, må du spise alle de Druer, du har
Lyst til, så du bliver mæt; men du må ingen komme i
din Kurv. 25 Når du går igennem din Næstes Sæd,
må du plukke Aks med din Hånd, men du må ikke
komme til din Næstes Sæd med Segl.

24 Når en Mand tager en Kvinde til Ægte, og hun
ikke vinder hans Yndest, fordi han finder noget
ved hende, der vækker Ubehag hos ham, og han
skriver hende et Skilsmissebrev og giver hende det i
Hænde og sender hende ud af sit Hjem, 2 så må hun
efter at have forladt hans Hjem gå hen og gifte sig
med en anden Mand; 3 får denne anden Mand også
Uvilje imod hende og skriver hende et Skilsmissebrev
og giver hende det i Hænde og sender hende ud
af sit Hjem, eller dør den anden Mand, der havde
taget hende til Ægte, 4 så har hendes første Mand,
som havde sendt hende bort, ikke Ret til igen at
tage hende til Hustru, efter at hun er blevet uren.
Thi det er HERREN en Vederstyggelighed, og du
må ikke bringe Brøde over det Land, HERREN din
Gud vil give dig i Eje. 5 Når en Mand nylig har
taget sig en Hustru, skal han ikke drage med i Krig,
og der skal ikke pålægges ham nogen som helst
Forpligtelse; han skal have Frihed til at blive hjemme
et År og glæde sin Hustru, som han har ægtet. 6
Man må ikke tage en Håndkværn i Pant, heller ikke
den øverste Møllesten; thi det var at tage Livet selv
i Pant. 7 Når nogen gribes i at stjæle en af sine
Brødre blandt Israelitterne og gør ham Fortræd eller
sælger ham, da skal en sådan Tyv lade sit Liv. Du
skal udrydde det onde af din Midte. 8 Tag dig i Vare
med Spedalskhed, så du meget omhyggeligt handler
efter alt, hvad Levitpræsterne lærer eder; som jeg har
påbudt dem, skal I omhyggeligt handle. 9 Kom i Hu,
hvad HERREN din Gud gjorde ved Mirjam undervejs,
da I drog bort fra Ægypten. 10 Når du yder din Næste
et Lån, må du ikke gå ind i hans Hus for at tage Pant
af ham. 11 Du skal blive stående udenfor, og den
Mand, du yder Lånet, skal bringe Pantet ud til dig. 12
Hvis han er en fattig Mand, må du ikke lægge dig til
Hvile med hans Pant; 13 ved Solnedgang skal du
give ham Pantet tilbage, for at han kan lægge sig til
Hvile i sin Kappe. Da velsigner han dig derfor, og du
står retfærdiggjort for HERREN din Guds Åsyn. 14 Du
må ikke forurette en nødlidende, fattig Daglejer, hvad
enten han hører til dine Brødre eller de fremmede
inden dine Porte nogetsteds i dit Land. 15 Dag for
Dag skal du give ham hans Løn, så at Solen ikke går
ned derover, thi han er nødlidende og venter med
Længsel derpå. Ellers råber han til HERREN over
dig, og du pådrager dig Skyld. 16 Fædre skal ikke
lide Døden for Børns Skyld, og Børn skal ikke lide
Døden for Fædres Skyld. Enhver skal lide Døden
for sin egen Synd. 17 Du må ikke bøje Retten for
den fremmede og den faderløse, og du må ikke tage
Enkens Klædning i Pant. 18 Men kom i Hu, at du var
Træl i Ægypten, og at HERREN din Gud udløste dig
derfra. Derfor byder jeg dig at handle således. 19 Når
du bjærger din Høst på din Mark og glemmer et Neg
på Marken, må du ikke vende tilbage for at hente
det; det skal tilfalde den fremmede, den faderløse og
Enken, for at HERREN din Gud kan velsigne dig i
alt, hvad du tager dig for. 20 Når du slår dine Oliven
ned, må du ikke bagefter gennemsøge Grenene; den
fremmede, den faderløse og Enken skal det tilfalde.
21 Når du høster din Vin, må du ikke holde Efterhøst;
den fremmede, den faderløse og Enken skal det
tilfalde. 22 Kom i Hu, at du selv var Træl i Ægypten;
derfor byder jeg dig at handle således.

25 Når der opstår Strid mellem Mænd, og de møder
for Retten, skal man dømme dem imellem; den,
der har Ret, skal frikendes, den skyldige dømmes.
2 Og dersom den skyldige idømmes Prygl, skal
Dommeren lade ham lægge sig på Jorden og i sit
Påsyn lade ham få det Antal Slag, der svarer til
hans Forseelse. 3 Fyrretyve Slag må han lade ham
få, men heller ikke flere, for at din Broder ikke skal
vanæres for dine Øjne, når han får endnu flere Slag.
4 Du må ikke binde Munden til på en Okse, når den
tærsker. 5 Når flere Brødre bor sammen, og en af
dem dør uden at efterlade sig nogen Søn, må hans
Enke ikke gifte sig med en fremmed Mand uden for
Slægten; men hendes Svoger skal gå til hende og
tage hende til Ægte, idet han indgår Svogerægteskab

med hende. 6 Og den første Søn, hun føder, skal
bære den afdøde Broders Navn, for at hans Navn
ikke skal udslettes af Israel. 7 Men hvis Manden er
uvillig til af ægte sin Svigerinde, skal hun gå hen til
de Ældste i Byporten og sige: "Min Svoger vægrer
sig ved at opretholde sin Broders Navn i Israel og vil
ikke indgå Svogerægteskab med mig!" 8 Derpå skal
de Ældste i Byen stævne ham for sig og tale ham til,
og hvis han da fastholder sin Beslutning og erklærer
sig uvillig til at ægte hende, 9 skal hans Svigerinde i
de Ældstes Påsyn gå hen til ham, drage hans Sko af
hans Fod og spytte ham i Ansigtet og tage til Orde
og sige: "Således gør man ved den Mand, som ikke
vil opbygge sin Broders Slægt!" 10 Og hans Navn i
Israel skal være: den barfodedes Hus. 11 Når der
opstår Trætte mellem to Mænd, og den enes Hustru
kommer til for at fri sin Mand fra den andens Slag, og
hun rækker sin Hånd ud og tager fat i den andens
Blusel, 12 da skal du hugge hendes Hånd af; du
må ikke vise Skånsel. 13 Du må ikke have to Slags
Vægtlodder i din Pung, større og mindre. 14 Du må
ikke have to Slags Efaer i dit Hus, en større og en
mindre. 15 Fuldvægtige Lodder og Efaer, der holder
Mål, skal du have, for at du kan få et langt Liv i
det Land, HERREN din Gud vil give dig. 16 Thi en
Vederstyggelighed for HERREN din Gud er enhver,
der øver sligt, enhver, der begår Svig. 17 Kom i Hu,
hvad Amalekiterne gjorde imod dig undervejs, da I
drog bort fra Ægypten, 18 hvorledes de kom imod dig
undervejs og uden at frygte Gud huggede alle dine
udmattede Efternølere ned, da du var træt og nødig.
19 Når derfor HERREN din Gud giver dig Ro for alle
dine Fjender rundt om i det Land, HERREN din Gud
vil give dig i Arv og Eje, da skal du udrydde ethvert
Minde om Amalek. Glem det ikke!

26 Når du kommer ind i det Land, HERREN din
Gud giver dig til Arv, og tager det i Besiddelse
og bosætter dig deri, 2 skal du tage en Del af
Førstegrøden af alle de Jordens Frugter, som du
høster af det Land, HERREN din Gud giver dig, og
lægge dem i en Kurv og begive dig til det Sted,
HERREN din Gud udvælger til Bolig for sit Navn.
3 Når du så kommer til den Præst, som er der på
den Tid, skal du sige til ham: "Jeg vidner i Dag for
HERREN din Gud, at jeg er kommet ind i det Land,
HERREN tilsvor vore Fædre at ville give os." 4 Så
skal Præsten tage Kurven af din Hånd og sætte den
hen foran HERREN din Guds Alter. 5 Derpå skal du
tage til Orde og sige for HERREN din Guds Åsyn: "En
omvankende Aramæer var min Stamfader; han drog
ned til Ægypten og boede der som fremmed med
nogle få Mænd, men der blev han til et stort, mægtigt
og talrigt Folk. 6 Men Ægypterne mishandlede og
plagede os og pålagde os hårdt Trællearbejde; 7 da
råbte vi til HERREN, vore Fædres Gud, og HERREN
hørte vor Røst og så til vor Elendighed, Møje og
Trængsel; 8 og HERREN førte os ud af Ægypten med
stærk Hånd og udstrakt Arm, med store, forfærdelige
Gerninger og med Tegn og Undere; 9 og han førte
os til dette Sted og gav os dette Land, et Land, der,
flyder med Mælk og Honning. 10 Og her bringer jeg
nu Førstegrøden af Frugterne af den Jord, du har
givet mig, HERRE!" Derpå skal du stille Kurven hen
for HERREN din Guds Åsyn og tilbede for HERREN
din Guds Åsyn 11 og så være glad over alt det
gode, HERREN din Gud giver dig, sammen med din
Husstand, Leviten og den fremmede, der bor i din
Midte. 12 Når du det tredje År, Tiendeåret, er færdig
med at aflevere hele Tienden af din Afgrøde og har
givet Leviten, den fremmede, den faderløse og Enken
den, så de kan spise sig mætte inden dine Porte, 13
da skal du sige for HERREN din Guds Åsyn: "Jeg har
leveret det hellige ud fra mit Hus, jeg har også givet
Leviten, den fremmede, den faderløse og Enken det
efter alt dit Bud, som du har givet os; jeg har ikke
overtrådt noget af dine Bud og intet glemt. 14 Jeg har
ikke spist deraf, medens jeg havde Sorg, jeg har ikke
været uren, da jeg afleverede det, og jeg har ikke
givet en død noget deraf, jeg har adlydt HERREN
min Guds Røst, jeg har handlet nøje efter dit Bud. 15
Se derfor ned fra din hellige Bolig, fra Himmelen, og
velsign dit Folk Israel og den Jord, du gav os, som
du tilsvor vore Fædre, et Land, der flyder med Mælk
og Honning!" 16 I Dag byder HERREN din Gud dig
at handle efter disse Anordninger og Lovbud; hold
dem derfor omhyggeligt af hele dit Hjerte og hele din
Sjæl! 17 Du har i dag ladet HERREN tilsige dig, at
han vil være din Gud, og at han vil sætte dig højt over
alle Folk, som han har skabt, til Pris og Berømmelse
og Ære. 18 Og HERREN har i Dag ladet dig tilsige
ham, at du vil være hans Ejendomsfolk, som han har
sagt dig, og tage Vare på alle hans Bud, 19 og at
du vil gå på hans Veje og holde hans Anordninger,
Bud og Lovbud og høre hans Røst, og at du vil være
HERREN din Gud et helligt Folk, som han har sagt.

27 Derpå bød Moses og IsraeLs Ældste Folket:
"Hold alle de Bud, jeg i Dag pålægger eder!
2 Og den Dag I går over Jordan ind i det Land,
HERREN din Gud vil give dig, skal du oprejse dig
nogle store Sten og kalke dem over, 3 og på dem skal

du skrive alle denne Lovs Ord, så snart du er kommet
over, for at du kan drage ind i det Land, HERREN din
Gud vil give dig, et Land, der flyder med Mælk og
Honning, som HERREN, dine Fædres Gud, lovede
dig. 4 Og når I er kommet over Jordan, skal I oprejse
disse Sten, om hvilke jeg i Dag giver eder Pålæg,
på Ebals Bjerg og kalke dem over. 5 Og der skal du
bygge HERREN din Gud et Alter, et Alter af Sten,
som du ikke har svunget Jern over; 6 af utilhugne
Sten skal du bygge HERREN din Guds Alter, og på
det skal du ofre Brændofre til HERREN din Gud, 7 og
du skal ofre Takofre og holde Måltid der og være glad
for HERREN din Guds Åsyn. 8 Og på Stenene skal
du skrive alle denne Lovs Ord tydeligt og klart!" 9
Derpå talte Moses og Levitpræsterne til hele Israel og
sagde: "Hør efter i Stilhed, Israel! I Dag er du blevet
HERREN din Guds Folk! 10 Så lyt da til HERREN din
Guds Røst og hold hans Bud og Anordninger, som
jeg i Dag pålægger dig!" 11 Og Moses bød på denne
Da: Folket: 12 "Når I er kommet over Jordan, skal den
ene Del af eder tage Plads på Garizims Bjerg for at
velsigne Folket, nemlig Simeon, Levi, Juda, Issakar,
Josef og Benjamin; 13 og den anden skal tage Plads
på Ebals Bjerg for at forbande, nemlig Ruben, Gad,
Aser, Zebulon, Dan og Naftali." 14 Og Leviterne skal
tage til Orde og med høj Røst sige til alle Israels
Mænd: 15 "Forbandet være den, som laver et udskåret
eller støbt Billede, HERREN en Vederstyggelighed,
Værk af en Håndværkers Hænder, og stiller det op
i Løndom!" Og hele Folket skal svare: "Amen!" 16
"Forbandet enhver, som ringeagter sin Fader eller
Moder!" Og hele Folket skal svare: "Amen!" 17
"Forbandet enhver, som flytter sin Næstes Skel!"
Og hele Folket skal svare: "Amen!" 18 "Forbandet
enhver, som fører den blinde på Vildspor!" Og hele
Folket skal svare: "Amen!" 19 "Forbandet enhver,
som bøjer Retten for den fremmede, den faderløse
og Enken!" Og hele Folket skal svare: "Amen!" 20
"Forbandet enhver, som har Samleje med sin Faders
Hustru; thi han har løftet sin Faders Tæppe!" Og hele
Folket skal svare: "Amen!" 21 "Forbandet enhver,
som har Omgang med noget Slags Kvæg!" Og hele
Folket skal svare: "Amen!" 22 "Forbandet enhver,
som har Samleje med sin Søster, sin Faders eller
Moders Datter!" Og hele Folket skal svare: "Amen!"
23 "Forbandet enhver, som har Samleje med sin
Hustrus Moder!" Og hele Folket skal svare: "Amen!"
24 "Forbandet enhver, som snigmyrder sin Næste!"
Og hele Folket skal svare: "Amen!" 25 "Forbandet
enhver, som lader sig købe til at myrde en uskyldig!"
Og hele Folket skal svare: "Amen!" 26 "Forbandet
enhver, som ikke holder denne Lovs Ord i Hævd
og handler efter dem!" Og hele Folket skal svare:
"Amen!"

28 Men dersom du adlyder HERREN din Guds
Røst og handler efter alle hans Bud, som jeg i
Dag pålægger dig, så vil HERREN din Gud sætte
dig højt over alle Folk på Jorden; 2 og alle disse
Velsignelser vil komme over dig og nå dig, dersom du
adlyder HERREN din Guds Røst: 3 Velsignet skal du
være i Staden, og velsignet skal du være på Marken!
4 Velsignet dit Livs, din Jords og dit Kvægs Frugt,
både Tillægget af dine Okser og dit Småkvægs Yngel!
5 Velsignet din kurv og dit Dejtrug! 6 Velsignet skal du
være, når du går ind, og velsignet skal du være, når
du går ud! 7 Når dine Fjender rejser sig imod dig,
skal HERREN slå dem på Flugt foran dig; ad een Vej
skal de drage ud imod dig, men ad syv skal de flygte
for dig. 8 HERREN skal byde sin Velsignelse være
med dig i dine Lader og i alt, hvad du tager dig for,
og velsigne dig i det Land, HERREN din Gud giver
dig. 9 HERREN skal gøre dig til sit hellige Folk, som
han tilsvor dig, når du holder HERREN din Guds Bud
og vandrer på hans Veje. 10 Og alle Jordens Folk
skal se, at HERRENs Navn er nævnet over dig, og
frygte dig. 11 HERREN skal give dig Geder i Overflod,
Frugt af dit Moderliv, Frugt af dit kvæg og Frugt af
din Jord i det Land, HERREN tilsvor dine Fædre
at ville give dig. 12 HERREN skal åbne dig sit rige
Forrådskammer, Himmelen, for at give dit Land Regn
i rette Tid og for at velsigne alt, hvad du tager dig for,
og du skal låne ud til mange Folk, men selv skal du
ikke låne. 13 HERREN skal gøre dig til Hoved og ikke
til Hale, og det skal stadig gå opad for dig og ikke
nedad, når du lytter til HERREN din Guds Bud, som
jeg i Dag pålægger dig, og omhyggeligt handler efter
dem 14 uden at vige til højre eller venstre fra noget
af de Bud, jeg i Dag pålægger eder, ved at holde
dig til. andre Guder og dyrke dem. 15 Men hvis du
ikke adlyder HERREN din Guds Røst og omhyggeligt
handler efter alle hans Bud og Anordninger, som jeg i
Dag pålægger dig, så skal alle disse Forbandelser
komme over dig og nå dig: 16 Forbandet skal du
være i Staden, og forbandet skal du være på Marken!
17 Forbandet din Kurv og dit Dejgtrug! 18 Forbandet
dit Livs og din Jords Frugt, Tillægget af dine Okser og
dit Småkvægs Yngel! 19 Forbandet skal du være, når
du går ind, og forbandet skal du være, når du går ud!
20 HERREN skal sende Forbandelsen, Rædselen og
Truselen over dig i alt, hvad du tager dig for, indtil
du i en Hast bliver tilintetgjort og går til Grunde for

dine onde Gerningers Skyld, fordi du forlod mig. **21** HERREN skal lade Pesten hænge ved dig, indtil den helt har udryddet dig fra det Land, du skal ind og tage i Besiddelse. **22** HERREN skal ramme dig med Svindsot, Feberglød, Betændelse og Hede, med Tørke, Kornbrand og Rust, og de skal forfølge dig, indtil du er gået til Grunde. **23** Himmelen over dit Hoved skal blive som Kobber, Jorden under dig som Jern. **24** Regnen over dit Land skal HERREN forvandle til Sand og Støv, som falder ned over dig fra Himmelen, indtil du er ødelagt. **25** HERREN skal slå dig foran dine Fjender; ad een Vej skal du drage ud imod dem, men ad syv skal du flygte for dem, og du skal blive en Skræmsel for alle Riger på Jorden. **26** Dine Lig skal blive Føde for alle Himmelens Fugle og Jordens vilde Dyr, og ingen skal skræmme dem bort. **27** HERREN skal slå dig med Ægyptens Svulster, med Bylder, Skab og Skurv, der ikke kan læges. **28** HERREN skal slå dig med Vanvid, Blindhed og Vildelse. **29** Ved højlys Dag skal du famle dig frem, som den blinde famler sig frem i Mørket; alt, hvad du tager dig for, skal mislykkes for dig, du skal kues og plyndres alle Dage, og ingen skal frelse dig. **30** Den Kvinde, du trolover dig med, skal en anden favne; det Hus, du bygger dig, skal du ikke komme til at bo i; den Vingård, du planter, skal du ikke plukke Druer i; **31** din Okse skal slagtes for dine Øjne, men du skal ikke spise deraf; dit Æsel skal røves i dit Påsyn og ikke komme tilbage til dig; dit Småkvæg skal komme i Fjendevold, og ingen skal hjælpe dig; **32** dine Sønner og Døtre skal prisgives et fremmed Folk, og med egne Øjne skal du se det og vansmægte af Længsel efter dem Dagen lang, uden at du formår noget. **33** Frugten af dit Land og af al din Møje skal fortæres af et Folk, du ikke kender; du skal kues og mishandles alle Dage; **34** du skal blive afsindig ved alt, hvad du må se på. **35** HERREN skal slå dig på knæ og Læg med onde Svulster, der ikke kan læges, ja fra Fodsål til Isse. **36** Dig og din Konge, som du sætter over dig, skal HERREN føre til et Folk, som hverken du eller dine Fædre før kendte til, og der skal du dyrke fremmede Guder, Træ og Sten. **37** Du skal blive til Rædsel, Spot og Spe for alle de Folk, HERREN fører dig hen til. **38** Udsæd i Mængde skal du bringe ud på Marken, men kun høste lidt, thi Græshopperne skal fortære den; **39** Vingårde skal du plante og dyrke, men Vin skal du ikke komme til at drikke eller oplagre, thi Ormene skal opæde Druen; **40** Oliventræer skal du have overalt i dit Land, men med Olie skal du ikke komme til at salve dig, thi dine Oliven skal falde. af. **41** Sønner og Døtre skal du avle, men du skal ikke beholde dem, thi de skal gå i Fangenskab. **42** Alle dine Træer og dit Lands Afgrøde skal Insekterne bemægtige sig. **43** Den fremmede, som er hos dig, skal hæve sig op over dig, højere og højere, men du skal synke dybere og dybere. **44** De skal låne til dig, men du skal ikke låne til dem; de skal blive Hoved, og du skal blive Hale. **45** Alle disse Forbandelser skal komme over dig, forfølge dig og nå dig, til du er lagt øde, fordi du ikke adlød HERREN din Guds Røst, så du holdt hans Bud og Anordninger, som han pålagde dig; **46** de skal til evig Tid følge dig o: dit Afkom som Tegn og Undere. **47** Eftersom du ikke vilde tjene HERREN din Gud med Fryd og Hjertens Glæde, fordi du havde Overflod på alt, **48** skal du komme til at tjene dine Fjender, som HERREN vil sende imod dig, under Hunger og Tørst, Nøgenhed og Mangel på alt; han skal lægge Jernåg på din Nakke, indtil de har lagt dig øde. **49** HERREN skal opbyde imod dig et Folk fra det fjerne, fra Jordens yderste Ende, et Folk med Ørnens Flugt, et Folk, hvis Sprog dut ikke forstår, **50** et Folk med hårde Ansigter, der ikke tager Hensyn til de gamle eller viser Skånsel mod de unge; **51** det skal opæde dit Kvægs og din Jords Frugt, indtil du er lagt øde; det skal ikke levne dig Korn, Most eller Olie, tillæg af dine Okser eller Yngel af dit Småkvæg, indtil det har tilintetgjort dig; **52** det skal belejre dig i alle dine Byer, indtil dine høje, stærke Mure, som du stoler på, er styrtet sammen overalt i dit Land; det skal besejre dig overalt inden dine Porte overalt i dit Land, som HERREN din Gud giver dig. **53** Og du skal fortære din Livsfrugt, Kødet af dine Sønner og Døtre, som HERREN din Gud giver dig, under den Trængsel og Nød, din Fjende bringer over dig; **54** selv den mest forvænte og blødagtige af dine Mænd skal se skævt til sin Broder, til sin Hustru, der hviler i hans Favn, og til de sidste Sønner, han har tilbage, **55** så han ikke under en eneste af dem Kødet af sine Børn, som han fortærer, fordi der ikke er levnet ham noget under den Trængsel og Nød, din Fjende bringer over dig overalt inden dine Porte. **56** Og den mest forvænte og blødagtige af dine Kvinder, som aldrig har prøvet at træde med sin Fod på jorden for Blødagtighed og Forvænthed, skal se skævt til sin Mand, der hviler i hendes Favn, og til sin Søn og Datter, **57** så hun ikke under dem Efterbyrden, der går fra hende, eller de Børn, hun føder; men i Mangel på alt fortærer hun dem selv i Løndom under den Trængsel og Nød, din Fjende bringer over dig inden dine Porte! **58** Hvis du ikke omhyggeligt handler efter alle denne Lovs Ord, som står skrevet i denne Bog, og frygter dette herlige og forfærdelige Navn,

HERREN din Gud, 59 så skal HERREN sende uhørte
Plager over dig og dit Afkom, svare og vedholdende
Plager og ondartede, vedholdende Sygdomme, 60 og
lade alle Ægyptens Sygdomme, som du gruer for,
komme over dig, og de skal hænge ved dig; 61 ja
endog alle mulige Sygdomme og Plager, som der ikke
er skrevet om i denne Lovbog, skal HERREN lade
komme over dig, til du er lagt øde. 62 Medens I før
var talrige som Himmelens Stjerner, skal der kun blive
nogle få Mænd tilbage af eder, fordi du ikke adlød
HERREN din Guds Røst. 63 Og ligesom HERREN
før havde sin Glæde af at gøre vel imod eder og
gøre eder mangfoldige, således skal HERREN da
have sin Glæde af at tilintetgøre eder og lægge eder
øde, og t skal drives bort fra det Land, du nu skal ind
og tage i Besiddelse. 64 HERREN skal adsplitte dig
blandt alle Folkeslagene fra den ene Ende af Jorden
til den anden, og der skal du dyrke fremmede Guder,
som hverken du eller dine Fædre før kendte til, Træ
og Sten; 65 og blandt disse Folk skal du ikke få Ro
eller finde Hvile for din Fod; thi der skal HERREN
give dig et skælvende Hjerte, udtærede Øjne og en
vansdsmægtende Sjæl. 66 Det skal syne, s dig, som
hang dit Liv i en Tråd; du skal ængstes ved Dag og
ved Nat og aldrig føle dig sikker på dit Liv. 67 Om
Morgenen skal du sige: "Gid det var Aften!" Og om
Aftenen: "Gid det var Morgen!" Sådan Angst skal
du gribes af, og så forfærdeligt bliver det, dine Øjne
får at se. 68 Og HERREN skal føre dig tilbage til
Ægypten på Skibe, ad den Vej, som jeg lovede dig,
du aldrig mere skulde få at se; og der skal I stille eder
til Salg for eders Fjender som Trælle og Trælkvinder,
men der skal ingen være, som vil købe eder!

29 Det er den Pagts Ord, som HERREN bød Moses
at slutte med Israelitterne i Moabs Land foruden
den Pagt, han havde sluttet med dem ved Horeb.
2 Og Moses kaldte hele Israel sammen og sagde
til dem: I har set alt, hvad HERREN i Ægypten for
eders Øjne gjorde ved Farao og alle hans Tjenere og
hele hans Land, 3 de store Prøvelser, I så med egne
Øjne, disse store Tegn og Undere. 4 Men hidindtil
har HERREN ikke givet eder Hjerte til at forstå med
eller Øjne til at se med eller Ører til at høre med. 5 I
fyrretyve År har jeg ført eder om i Ørkenen; eders
Klæder blev ikke slidt af Kroppen på eder, og dine Sko
blev ikke slidt af Fødderne på dig; 6 Brød fik I ikke at
spise, og Vin og stærk Drik fik I ikke at drikke, for at I
skulde kende, at jeg er HERREN eders Gud. 7 Og da
I kom til Stedet her, drog Kong Sihon af Hesjbon og
Kong Og af Basan ud til Kamp imod os, men vi slog
dem 8 og erobrede deres Land og gav Rubeniterne
og Gaditerne og Manasses halve Stamme det til
Arvelod. 9 Tag derfor Vare på denne Pagts Ord og gør
efter dem, for at I kan få Lykke til al eders Gerning.
10 I står i Dag alle for HERREN eders Guds Åsyn,
eders Stammeoverhoveder, Dommere, Ældste og
Tilsynsmænd, hver Mand i Israel, 11 eders Småbørn
og Hustruer og de fremmede, der opholder sig i din
Lejr, både dine Brændehuggere og Vandbærere, 12
for at indtræde i HERREN din Guds Pagt og det
Edsforbund, HERREN din Gud. i Dag slutter med dig,
13 for at han i dag kan gøre dig til sit Folk, så han
bliver din Gud, som han lovede dig og tilsvor dine
Fædre, Abraham, Isak og Jakob. 14 Og ikke med eder
alene slutter jeg denne Pagt og dette Edsforbund, 15
men både med dem, der i Dag står her hos os for
HERREN vor Guds Åsyn, og med dem, der i Dag
ikke er til Stede hos os her. 16 Thi I ved jo selv, at vi
boede i Ægypten, og at vi drog igennem de forskellige
Folkeslags Lande, 17 og I så deres væmmelige Guder
og de Afgudsbilleder af Træ og Sten, af Sølv og Guld,
som de har. 18 Så lad der da ikke iblandt eder findes
nogen Mand eller Kvinde, Slægt eller Stamme, hvis
Hjerte i Dag vender sig bort fra HERREN vor Gud,
så de går hen og dyrker disse Folks Guder; lad der
ikke iblandt eder nådes nogen Rod, hvoraf Gift og
Malurt vokser op, 19 så at han, når han hører dette
Edsforbunds Ord, i sit Hjerte lover sig selv alt godt og
tænker: "Det skal nok gå mig vel, selv om jeg vandrer
med genstridigt Hjerte!" Thi så vil han ødelægge
både frodigt og tørt. 20 HERREN vil ikke tilgive den
Mand, nej, hans Vrede og Nidkærhed skal blusse
op mod sådan en Mand, og al den Forbandelse, der
er optegnet i denne Bog, vil lægge sig på ham, og
HERREN vil udslette hans Navn under Himmelen! 21
HERREN vil udskille ham af alle Israels Stammer og
bringe Ulykke over ham i Overensstemmelse med
alle de Pagtens Forbandelser, som er skrevet i denne
Lovbog. 22 Og når den kommende Slægt, eders
Børn, der kommer efter eder. og de fremmede, der
kommer langvejsfra, ser de Plager, der har ramt dette
Land, og de Sygdomme, HERREN har hjemsøgt
det med, 23 Svovl og Salt, hele Landet afsvedet,
så det ikke kan tilsåes og ingen Afgrøde give, og
ingen Urter kan gro deri, som dengang Sodoma
og Gomorra, Adma og Zebojim blev ødelagt, da
HERREN lod dem gå under i sin Vrede og Harme, da
skal de spørge, 24 og alle Folkeslag skal spørge:
"Hvorfor har HERREN handlet således med dette
Land? Hvorledes hænger det sammen med denne
vældige Vredesglød?" 25 Så skal man svare: "Det

er, fordi de sveg den Pagt, HERREN, deres Fædres
Gud, havde sluttet med dem, da han førte dem ud af
Ægypten, 26 og gik hen og dyrkede fremmede Guder
og tilbad dem, Guder, som de ikke før havde kendt til,
og som han ikke havde tildelt dem; 27 derfor blussede
HERRENs Vrede op imod dette Land, så han lod
al den Forbandelse, som er optegnet i denne Bog,
komme over det, 28 og derfor oprykkede han dem fra
deres Land i Vrede og Harme og heftig Forbitrelse og
slængte dem ud i et fremmed Land, som det nu er
sket." 29 De skjulte Ting er for HERREN vor Gud,
men de åbenbare er for os og vore Børn evindelig, at
vi må lære at handle efter alle denne Lovs Ord!

30 Men når alt dette kommer over dig, både
Velsignelser og Forbandelsen, som jeg har
forelagt dig, og du lægger dig det på Sinde ude blandt
alle de Folkeslag, HERREN din Gud forstøder dig
hen iblandt, 2 og tillige med dine Børn af hele dit
Hjerte og hele din Sjæl omvender dig til HERREN din
Gud og adlyder hans Røst i alt, hvad jeg i. Dag byder
dig, 3 så vil HERREN din Gud vende din Skæbne
og forbarme sig over dig og samle dig fra alle de
Folk, HERREN din Gud, spreder dig iblandt. 4 Om så
dine forstødte befinder sig ved Himmelens Ende, vil
HERREN din Gud samle dig sammen og hente dig
derfra. 5 Og HERREN din Gud vil føre dig ind i det
Land, dine Fædre havde i Eje, og du skal få det i Eje,
og han vil gøre dig endnu lykkeligere og talrigere end
dine Fædre. 6 Og HERREN din Gud vil omskære dit
Hjerte og dit Afkoms Hjerte, så du elsker HERREN
din Gud" af hele dit Hjerte og hele din Sjæl, for at du
må leve. 7 Og HERREN din Gud vil bringe alle dine
Forbandelser over dine Fjender og Avindsmænd, der
har forfulgt dig. 8 Da skal du omvende dig og adlyde
HERREN din Guds Røst og handle efter alle hans
Bud, som jeg i Dag pålægger dig. 9 Og HERREN din
Gud vil give dig Overflod i alt, hvad du tager dig for,
Overflod af dit Livs, dit Kvægs og din Jords Frugt; thi
HERREN skal atter komme til at glæde sig over dig til
dit Bedste, som han glædede sig over dine Fædre,
10 fordi du adlyder HERREN din Guds Røst og holder
hans Bud og Anordninger, der er optegnet i denne
Lovbog, fordi du af hele dit Hjerte og hele din Sjæl
omvender dig til HERREN din Gud. 11 Thi Budet, som
jeg i Dag pålægger dig, er dig ikke ufatteligt og er
heller ikke langt borte. 12 Det er ikke i Himmelen, så
du måtte sige: "Hvem skal stige op til Himmelen for os
og hente det ned til os og kundgøre os det, så vi kan
handle derefter?" 13 Ikke heller er det hinsides Havet,
så du måtte sige: "Hvem skal drage over Havet for
os og hente det til os og kundgøre os det, så vi kan
handle derefter?" 14 Nej, Ordet er dig ganske nær, i
din Mund og i dit Hjerte, så du kan handle derefter. 15
Se, jeg forelægger dig i Dag Livet og Lykken, Døden
og Ulykken! 16 Hvis du lyder HERREN din Guds Bud,
som jeg i Dag pålægger dig, så at du elsker HERREN
din Gud og vandrer på hans Veje og holder hans
Bud, Anordninger og Lovbud, så skal du leve og blive
mangfoldig, og HERREN din Gud vil velsigne dig i det
Land, du skal ind og tage i Besiddelse. 17 Men hvis
dit Hjerte vender sig bort, og: du ikke er lydig, men
lader dig forføre til at tilbede fremmede Guder og
dyrke dem, 18 så kundgør jeg eder i Dag, at I visselig
skal gå til Grunde; I skal ikke komme til at leve længe
i det Land, du skal ind og tage i Besiddelse efter at
være gået over Jordan. 19 Jeg tager i Dag Himmelen
og Jorden til Vidne mod eder på, at jeg har forelagt
eder Livet og Døden, Velsignelsen og Forbandelsen.
Så vælg da Livet, for at du og dit Afkom må leve,
20 idet du elsker HERREN din Gud og adlyder hans
Røst og hænger ved ham; thi deraf afhænger dit Liv
og Tallet på de Dage, du kommer til at bo i det Land,
HERREN svor at ville give dine Fædre, Abraham,
Isak og Jakob.

31 Da Moses var færdig med at tale disse Ord til
hele Israel, 2 sagde han til dem: "Jeg er nu 120
År gammel og kan ikke mere færdes som før; og
HERREN har sagt til mig: Du skal ikke komme over
Jordan der! 3 Men HERREN din Gud vil selv drage
over i Spidsen for dig, han vil udrydde disse Folkeslag
for dig, så du kan tage deres Land i Besiddelse.
Og Josua skal drage over i Spidsen for dig, som
HERREN har sagt. 4 Og HERREN skal handle med
dem, som han handlede med Amoriterkongerne Sibon
og Og og med deres Land, som han ødelagde; 5 og
HERREN skal give dem i eders Magt, og I skal handle
med dem i Overensstemmelse med alle de Bud, jeg
gav eder. 6 Vær frimodige og stærke, frygt ikke og
forfærdes ikke for dem; thi HERREN din Gud vil selv
drage med dig; han vil ikke slippe og ikke forlade dig!"
7 Derpå lod Moses Josua kalde og sagde til ham i
hele Israels Nærværelse: "Vær frimodig og stærk; thi
du skal føre dette folk ind i det Land, HERREN svor
at ville give deres Fædre, og give dem det i Eje. 8
HERREN selv vil gå foran dig, han vil være med dig
og ikke slippe eller forlade dig; frygt derfor ikke og
vær ikke bange!" 9 Derpå nedskrev Moses denne
Lov og overgav den til Præsterne, Levis Sønner, der
bar HERRENs Pagts Ark, og til alle Israels Ældste.
10 Og Moses bød dem: "Hvergang der er gået syv

År, i Friåret, på Løvhyttefesten, 11 når hele Israel
kommer for at stedes for HERREN din Guds Åsyn på
det Sted, han udvælger, skal du læse denne Lov højt
for hele Israel. 12 Kald da Folket sammen, Mænd,
Kvinder og Børn og de fremmede, som bor inden dine
Porte, for at de kan høre og lære at frygte HERREN
eders Gud og omhyggeligt handle efter alle denne
Lovs Ord; 13 og deres Børn, som endnu ikke har
lært den at kende, skal høre den og lære at frygte
HERREN eders Gud, alle de Dage I lever i det Land,
som I skal ind og tage i Besiddelse efter at være gået
over Jordan!" 14 Derpå sagde HERREN til Moses:
"Nu nærmer Tiden sig, da du skal dø. Kald derfor
Josua bid og stil eder i Åbenbaringsteltet, for at jeg
kan give ham mine Befalinger!" Og Moses og Josua
gik hen og stillede sig i Åbenbaringsteltet. 15 Da
åbenbarede HERREN sig i teltet i en Skystøtte, og
Skystøtten stillede sig ved Teltets Indgang. 16 Derpå
sagde HERREN til Moses: "Når du har lagt dig til
Hvile hos dine Fædre, vil dette Folk give sig til at
bole med fremmede Guder, det Lands Guder, det
kommer til, og det vil forlade mig og bryde min Pagt,
som jeg har sluttet med det. 17 Men til den Tid skal
min Vrede blusse op imod det, og jeg vil forlade dem
og skjule mit Åsyn for dem; det skal ædes op, og
mange Ulykker og Trængsler skal ramme det. Til den
Tid skal det sige: Mon det ikke er, fordi min Gud ikke
er i min Midte, at disse Ulykker har ramt mig? 18
Og jeg vil til den Tid helt skjule mit Åsyn for det for
alt det ondes Skyld, det øvede, da det vendte sig til
fremmede Guder. 19 Så skriv nu denne Sang op,
lær Israelitterne den og læg den i deres Mund, for at
denne Sang kan være mit Vidne mod Israelitterne. 20
Thi jeg vil føre dem ind i det Land, jeg tilsvor deres
Fædre, et Land, der flyder med Mælk og Honning;
men når det har spist sig mæt og mæsket sig, vil
det vende sig til fremmede Guder og dyrke dem, og
det vil ringeagte mig og bryde min Pagt. 21 Når da
Ulykker og Trængsler i Mængde rammer det, skal
denne Sang være det et Vidne; thi aldrig må den dø
på dets Afkoms Læber. Jeg ved jo, hvad de pønser
på allerede nu, før jeg har ført dem ind i det Land, jeg
tilsvor deres Fædre." 22 Da skrev Moses på den Dag
denne Sang op og lærte Israelitterne den. 23 Derpå
bød han Josua, Nuns Søn, og sagde: "Vær frimodig
og stærk; thi du skal føre Israelitterne ind i det Land,
jeg tilsvor dem. Jeg vil være med dig!" 24 Da Moses
var færdig med at nedskrive denne Lovs Ord fra Ende
til anden i en Bog, 25 bød han Leviterne, der bar
HERRENs Pagts Ark: 26 "Tag denne Lovbog og læg
den ved Siden af HERREN eders Guds Pagts Ark, for
at den der kan være Vidne imod dig; 27 thi jeg keder
din Genstridighed og Halsstarrighed. Se, endnu i mit
levende Live har I været genstridige mod HERREN,
hvor meget mere da ikke, når jeg er død! 28 Kald nu
alle eders Stammers Ældste og eders Tilsynsmænd
sammen hos mig, for at jeg kan fremsige disse Ord
for dem og kalde Himmelen og Jorden til Vidne imod
dem: 29 Thi jeg ved, at når jeg er død, vil t handle
ilde og vige bort fra den Vej, jeg har anvist eder,
og Ulykken skal ramme eder i de kommende Tider,
fordi I gør, hvad der er ondt i HERRENs Øjne, og
krænker ham med eders Hænders Gerning." 30
Derpå fremsagde Moses denne Sang fra Ende til
anden for hel Israels Forsamling:

32 Lyt til, I Himle, lad mig tale, Jorden høre mine
Ord! 2 Lad dryppe som Regn min Lære, lad
flyde som Dug mit Ord, som Regnskyl på unge Spirer,
som Regnens Dråber på Græs. 3 Thi HERRENs
Navn vil jeg forkynde, Ære skal I give vor Gud! 4 Han
er Klippen, fuldkomment hans Værk, thi alle hans
Veje er Retfærd! En trofast Gud, uden Svig, retfærdig
og sanddru er Han. 5 Skændselsmennesker sveg
ham, en forvent og vanartet Slægt. 6 Er det sådan, I
lønner HERREN? Du tåbelige, uvise Folk! Er han ej
din Fader og Skaber, den, som gjorde og danned
dig? 7 Kom Fortidens Dage i Hu, agt på henfarne
Slægters År; spørg din Fader, han skal berette, dine
gamle, de skal fortælle dig! 8 Da den Højeste gav
Folkene Eje, satte Skel mellem Menneskenes Børn,
bestemte han Folkenes Grænser efter Tallet på Guds
Sønner, 9 men HERRENs Del blev Jakob, Israel
hans tilmålte Lod. 10 Han fandt det i Ørkenlandet, i
Ødemarken, blandt Ørkenens Hyl; han værnede det
med vågent Øje og vogtede det som sin Øjesten.
11 Som Ørnen, der purrer sin Yngel ud og svæver
over sine Unger, løftede han det på sit Vingefang og
bar det på sine Vinger. 12 HERREN var dets eneste
Fører, ingen fremmed Gud var hos ham. 13 Han
lod det færdes over Landets Høje, nærede det med
Markens Frugter, lod det suge Honning af Klippen og
Olie af Bjergets Flint, 14 Surmælk fra Køer, Mælk
fra Småkvæg, dertil Fedt af Lam og Vædre, af Tyre
fra Basan og Bukke og Hvedens Fedme tillige, og
Drueblod drak du, Vin. 15 Men da Jesjurun blev fed,
slog han bagud, du blev fed, du blev tyk, du blev
mæsket; da forskød han Gud, sin Skaber, lod hånt
om sin Frelses Klippe. 16 De æggede ham med
fremmede, med Vederstyggeligheder tirrede de ham;
17 de ofred til Dæmoner, der ej er Guder, til Guder, de
ej før kendte til; til nye, der nys var kommet frem, og

som ej eders Fædre frygtede. 18 Klippen, der avled
dig, slog du af Tanke og glemte den Gud, der fødte
dig! 19 Da HERREN så det, forstødte han dem af
Græmmelse over sine Børn 20 og sagde: "Jeg vil
skjule mit Åsyn for dem og se, hvad Ende det tager
med dem; thi de er en bundfalsk Slægt, Børn, som er
uden Troskab; 21 de ægged mig med det der ikke
er Gud, tirrede mig ved deres tomme Gøgl: Jeg vil
ægge dem med det, der ikke er et Folk, tirre dem
ved et Folk af Dårer. 22 Thi der flammer en Ild i min
Vrede, som brænder til Dødsrigets Dyb; den fortærer
Jorden med dens Grøde og antænder Bjergenes
Grunde. (Sheol h7585) 23 Jeg hober Ulykker over dem
og opbruger mine Pile imod dem. 24 De udmagres af
Sult og hentæres af Pestglød og giftig Sot; så sender
jeg Vilddyrs Tænder og Slangers Gift imod dem. 25
Ude slår Sværdet Børnene ned og inde i Kamrene
Rædselen både Yngling og Jomfru, diende Børn og
grånende Mænd. 26 Jeg satte mig for at blæse dem
bort og slette deres Minde blandt Mennesker ud,
27 men jeg frygtede, at Fjenden skulde volde mig
Græmmelse, deres Avindsmænd tage fejl og tænke:
Det var vor egen Hånd, der var stærk, ej HERREN,
der gjorde alt dette. 28 Thi de er et rådvildt Folk, og
i dem er der ikke Forstand. 29 Var de vise, forstod
de det og indså, hvad der venter dem selv! 30 Hvor
skulde een kunne forfølge tusind, og to slå ti Tusind
på Flugt, hvis ikke deres klippe havde solgt dem
og HERREN givet dem til Pris! 31 Thi deres Klippe
er ikke som vor, det ved vore Fjender bedst selv!
32 Thi fra Sodoma stammer deres Vinstok og fra
Gomorras Marker; deres Druer er giftige Druer, og
beske er deres Klaser; 33 som Dragegift er deres Vin,
som Øglers gruelige Edder. 34 Er ej dette forvaret
hos mig, forseglet i mine Gemmer 35 til Hævnens
og Regnskabets Dag, den Stund, deres Fod skal
vakle? Thi deres Undergangs Dag stunder til; hvad
der venter dem, kommer i Hast." 36 Thi Ret skaffer
HERREN sit Folk og forbarmer sig over sine Tjenere,
thi han ser, deres kraft er brudt, det er ude med
hver og en. 37 Da spørger han: "Hvor er nu deres
Gud, Klippen, på hvem de forlod, sig, 38 som åd
deres, Slagtofres Fedme og drak deres Drikofres
Vin? Lad dem rejse sig og hjælpe eder, lad dem være
eder et Skjul! 39 Erkend nu, at jeg, jeg er Gud uden
anden Gud ved min Side. Jeg døder, jeg gør levende,
jeg sårer, og jeg læger, "g ingen kan frelse fra min
Hånd. 40 Thi jeg løfter min Hånd mod Himlen og
siger: Så sandt jeg lever evindelig, 41 jeg hvæsser mit
lynende Sværd, og min Hånd tager fat på Dommen,
jeg hævner mig på mine Fjender, øver Gengæld mod
mine Avindsmænd. 42 Mine Pile gør jeg drukne af
Blod, og mit Sværd skal svælge i Kød, i faldnes og
fangnes Blod og fjendtlige Høvdingers Hoveder!"
43 I Folkeslag, pris hans Folk, thi han hævner sine
Tjeneres Blod; han hævner sig på sine Fjender, og
skaffer sit Folks Land Soning! 44 Og Moses kom
og fremsagde hele denne Sang for Folket, han og
Josua, Nuns Søn. 45 Og da Moses var færdig med at
fremsige alle disse Ord for hele Israel, 46 sagde han
til dem: "Læg eder alle de Ord på Sinde, som jeg i
Dag har vidnet imod eder, for at du kan pålægge dine
Sønner dem, at de omhyggeligt må handle efter alle
denne Lovs Bud; 47 thi det er ikke tomme Ord uden
Betydning for eder, men af dem afhænger eders Liv,
og ved at følge det Ord skal I få et langt Liv i det Land,
som I skal ind og tage i Besiddelse efter at være gået
over Jordan." 48 Selv samme Dag talede HERREN til
Moses og sagde: 49 "Stig op på Abarimbjerget der,
Nebobjerget i Moabs Land over for Jeriko, og se ud
over Kana'ans Land, som jeg vil give Israelitterne i
Eje! 50 Og så skal du dø på det Bjerg, du bestiger,
og samles til din Slægt, ligesom din Broder Aron
døde på Bjerget Hor og samledes til sin Slægt, 51
fordi I handlede troløst imod mig iblandt Israelitterne
ved Merihat Kadesjs Vand i Zins Ørken, fordi I ikke
helligede mig iblandt Israelitterne. 52 Thi her ovre fra
skal du se ud over Landet, men du skal ikke komme
derind, ind i det Land, jeg vil give Israelitterne!

33 Dette er den Velsignelse, hvormed den Guds
Mand Moses velsignede Israel før sin Død 2 Han
sagde: HERREN kom fra Sinaj, fra Seir fremstråled
han for dem, brød frem i Lysglans fra Parans Bjerge
og kom fra Meribat Kadesj. Ved hans højre lued Ild
dem i Møde. 3 Visselig, han elsker sit Folk, alle hans
hellige er i hans Hænder; og de sætter sig ved din
Fod og tager mod Ord fra dig. 4 En Lov har Moses
pålagt os. Hans Eje er Jakobs Forsamling, 5 og han
blev Konge i Jesjurun, da Folkets Høvdinger kom
sammen, og Israels Stammer forsamled sig. 6 Måtte
Ruben leve og ikke dø, hans Mænd blive dog et Tal!
7 Og disse Ord sagde han om Juda: Hør, HERRE,
Judas Råb og lad ham komme til sit Folk! Strid for
ham med dine Hænder, vær ham en Hjælp mod
hans Fjender! 8 Om Levi sagde han: Giv Levi dine
Tummim, din Yndling dine Urim, ham, som du prøved
ved Massa og bekæmped ved Meribas Vand, 9 som
sagde om sin Fader: "Jeg så ham aldrig!" som ikke
brød sig om sine Brødre og ikke kendtes ved sine
Sønner, thi de holdt dit Ord og holdt fast ved din
Pagt. 10 De skal lære Jakob dine Lovbud og Israel

din Lov, bringe Offerduft op i din Næse og Helofre
på dine Altre. 11 Velsign, o HERRE, hans Kraft, find
Behag i hans Hænders Værk. Knus Lænderne på
hans Fjender, på hans Avindsmænd, så de ej rejser
sig mer! 12 Om Benjamin sagde han: Benjamin er
HERRENs Yndling, han bor bestandig i Tryghed,
den Højeste skærmer ham og bor imellem hans
Skrænter. 13 Om Josef sagde han: Hans Land er
velsignet af HERREN med det kosteligste fra Himlen
oventil og fra Dybet, som ruger for neden, 14 med det
kosteligste, Solen frembringer, med det kosteligste,
Måneskifterne fremkalder, 15 med det bedste fra de
ældgamle Bjerge og det kosteligste fra de evige Høje,
16 med det kosteligste af Jorden og dens Fylde og
Nåde fra ham, der boede i Tornebusken. Det skal
komme over Josefs Hoved, over Issen på ham, som
er Hersker blandt sine Brødre. 17 Som den unge
Okses er hans Højhed, som Vildoksens er hans Horn;
med dem nedstøder han Folkene, så vidt som Jorden
strækker sig. Sådan er Efraims Titusinder, sådan
er Manasses Tusinder! 18 Om Zebulon sagde han:
Glæd dig, Zebulon, over din Udfart, du, Issakar, over
dine Telte! 19 Til Bjerget stævner de Folkeslag, der
ofrer de Retfærds Ofre, thi Havets Overflod dier de og
Havsandets skjulteste Skatte! 20 Om Gad sagde han:
Priset være han, der skaffer Plads for Gad! Han ligger
som en Løve og flænger både Arme og Hjerneskal;
21 han udså sig en Forlodsdel, thi der tilfaldt hans
Lod ham. Og Folkets Høvdinger samled sig. Han
fuldbyrdede HERRENs Ret og hans Beslutninger
sammen med Israel! 22 Om Dan sagde han: Dan
er en Løveunge, som springer frem fra Basan. 23
Om Naftali sagde han: Naftali er mæt af Nåde og
fuld af HERRENs Velsignelse, Søen og Søvejen har
han i Eje. 24 Om Aser sagde han: Aser være den
velsignede blandt Sønnerne, han være sine Brødres
Yndling og dyppe sin Fod i Olie! 25 Dine Portslåer er
Jern og Kobber, som dine dage skal din Styrke være.
26 Der er ingen som Jesjuruns Gud, der farer frem
over Himmelen for at hjælpe dig, over Skyerne i sin
Højhed! 27 Den evige Gud er en Bolig, og hernede er
de evige Arme. Fjenden drev han bort for dit Åsyn
og sagde: "Tilintetgør dem!" 28 Så kom Israel til at
bo i Tryghed, Jakobkilden for sig selv, i et Land med
Korn og Most, ja, hvis Himmel drypper med Dug. 29
Held dig, Israel, hvo er som du, et Folk, der får Sejr
ved HERREN! Han er din Frelses Skjold, haner din
Højheds Sværd. Dine Fjender slesker for dig, over
deres Høje skrider du frem.

34 Derpå steg Moses fra Moabs Sletter op på
Nebobjerget, til Toppen af Pisga, lige over for
Jeriko; og HERREN Ind ham skue ud over hele
Landet: Gilead lige til Dan, 2 hele Naftali, Efraims
og Manasses Land, hele Judas Land indtil Havet i
Vest, 3 Sydlandet og Jordanegnen, Sænkningen ved
Jeriko, Palmestaden, lige til Zoar. 4 Og HERREN
sagde til ham: "Det er det Land, jeg tilsvor Abraham,
Isak og Jakob, da jeg sagde: Dit Afkom vil jeg give
det! Nu har jeg ladet dig skue ud over det med dine
egne Øjne; men du skal ikke drage derover" 5 Og
Moses, HERRENs Tjener, døde der i Moabs Land,
som HERREN havde sagt. 6 Og han begravede ham
i Dalen i Moab lige over for Bet Peor. Indtil denne
Dag har intet Menneske kendt hans Grav. 7 Moses
var 120 År, da han døde; hans Øje var ikke sløvet
og hans Livskraft ikke svundet. 8 Og Israelitterne
græd over Moses i tredive Dage på Moabs Sletter,
indtil Tiden for Dødeklagen over Moses var til Ende.
9 Og Josua, Nuns Søn, var fuld af Visdoms Ånd,
fordi Moses havde lagt sine Hænder på ham, og
Israelitterne adlød ham og gjorde, som HERREN
havde pålagt Moses. 10 Men i Israel opstod der ikke
mere en Profet som Moses, hvem HERREN omgikkes
Ansigt til Ansigt, 11 når der ses hen til alle de Tegn og
Undere, HERREN Ind ham udføre i Ægypten over for
Farao, alle hans Tjenere og hele hans Land, 12 og til
den vældige Kraft og alt det forfærdelige og store,
Moses udførte i hele Israels Påsyn.

Josua

1 Efter at HERRENs Tjener Moses var død, sagde
HERREN til Moses's Medhjælper Josua, Nuns
Søn: **2** "Min Tjener Moses er død; bryd nu op tillige
med hele dette Folk og gå over Jordan derhenne til
det Land, jeg vil give dem, Israeliterne. **3** Ethvert
Sted, eders Fod betræder, giver jeg eder, som jeg
lovede Moses. **4** Fra Ørkenen og Libanon til den
store Flod, Eufratfloden, hele Hetiternes Land, og til
det store Hav i Vest skal eders Landemærker nå.
5 Så længe du lever, skal det ikke være muligt for
nogen at holde Stand imod dig; som jeg var med
Moses, vil jeg være med dig; jeg vil ikke slippe dig
og ikke forlade dig. **6** Vær frimodig og stærk, thi
du skal skaffe dette Folk det Land i Eje, som jeg
tilsvor deres Fædre at ville give dem. **7** Vær kun helt
frimodig og stærk. så du omhyggeligt handler efter
hele den Lov, min Tjener Moses pålagde dig, vig ikke
derfra til højre eller venstre, for at du må have Lykken
med dig i alt, hvad du tager dig for. **8** Denne Lovbog
skal ikke vige fra din Mund, og du skal grunde over
den Dag og Nat, for at du omhyggeligt kan handle
efter alt, hvad der står skrevet i den; thi da vil det
gå dig vel i al din Færd, og Lykken vil følge dig. **9**
Har jeg ikke budt dig: Vær frimodig og stærk; vær
ikke bange og bliv ikke forfærdet, thi HERREN din
Gud er med dig i alt, hvad du tager dig for!" **10** Josua
bød derpå Folkets Tilsynsmænd: **11** "Gå omkring i
Lejren og byd Folket: Sørg for Rejsetæring, thi om tre
Dage skal I gå over Jordan derhenne for at drage
ind og tage det Land i Besiddelse, som HERREN
eders Gud vil give eder i Eje!" **12** Men til Rubeniterne,
Gaditerne og Manasses halve Stamme sagde Josua:
13 "Husk på, hvad HERRENs Tjener Moses bød eder,
da han sagde: HERREN eders Gud bringer eder nu
til Hvile og giver eder Landet her! **14** Eders Kvinder
og Børn og Kvæg skal blive i det Land, Moses gav
eder hinsides Jordan; men I selv, alle våbenføre,
skal væbnet drage over i Spidsen for eders Brødre
og hjælpe dem, **15** indtil HERREN har bragt eders
Brødre til Hvile ligesom eder, når også de har taget
det Land i Besiddelse, som HERREN eders Gud
vil give dem. Så kan I vende tilbage til eders eget
Land og tage det i Besiddelse, det, som HERRENs
Tjener Moses gav eder østpå hinsides Jordan!" **16**
Da svarede de Josua: "Alt, hvad du har pålagt os, vil
vi gøre, og vi vil gå overalt, hvor du sender os; **17**
som vi har adlydt Moses i alt, vil vi adlyde dig. Måtte
kun HERREN din Gud være med dig, som han var
med Moses! **18** Enhver, som sætter sig op imod dine
Befalinger og ikke adlyder dine Ord i alt, hvad du
pålægger ham, skal dø. Vær kun modig og uforsagt!"

2 Josua, Nuns Søn, udsendte hemmeligt fra Sjittim
to Mænd som Spejdere med den Befaling: "Gå
hen og undersøg Landet, særlig Jeriko!" De gav sig
da på Vej og kom ind i et Hus til en Skøge ved Navn
Rahab, og der lagde de sig til Hvile. **2** Da blev der
meldt Kongen af Jeriko: "Se, der er kommet nogle
israelitiske Mænd hertil i Nat for at udspejde Landet!"
3 Og Kongen af Jeriko sendte Bud til Rahab og lod
sige: "Udlever de Mænd, som er kommet til dig; thi
de er kommet for at udspejde hele Landet!" **4** Men
Kvinden tog og skjulte de to Mænd og sagde: "Ja,
Mændene kom ganske vist til mig, men jeg vidste
ikke, hvor de var fra; **5** og da Porten skulde lukkes i
Mørkningen, gik Mændene bort. Jeg ved ikke, hvor
de gik hen! Sæt hurtigt efter dem, så kan I indhente
dem!" **6** Men hun havde ført dem op på Taget og skjult
dem under Hørstænglerne, som hun havde bredt ud
på Taget. **7** Mændene satte så efter dem ad Vejen til
Jordan hen til Vadestederne, og Porten blev lukket,
så snart Forfølgerne var udenfor. **8** Før de to Mænd
endnu havde lagt sig, kom hun op på Taget til dem; **9**
og hun sagde til dem: "Jeg ved, at HERREN har givet
eder Landet, thi vi er grebet af Rædsel for eder, og
alle Landets Indbyggere er skrækslagne over eder.
10 Thi vi har hørt, hvorledes HERREN lod Vandet i
det røde Hav tørre bort foran eder, da I drog ud af
Ægypten, og hvad I gjorde ved de to Amoriterkonger
hinsides Jordan, Sihon og Og, på hvem I lagde Band.
11 Da vi hørte det, blev vi slaget af Rædsel og tabte
alle Modet over for eder; thi HERREN eders Gud er
Gud oppe i Himmelen og nede på Jorden. **12** Men
tilsværg mig nu ved HERREN, at I vil vise Godhed
mod mit Fædrene hus, ligesom jeg har vist Godhed
mod eder, og giv mig et sikkert Tegn på, **13** at I vil lade
min Fader og Moder, mine Brødre og Søstre og alt,
hvad deres er, blive i Live og redde os fra Døden!" **14**
Da sagde Mændene til hende: "Vi indestår med vort
Liv for eder, hvis du ikke røber vort Forehavende; og
når HERREN giver os Landet, vil vi vise dig Godhed
og Trofasthed!" **15** Derpå hejsede hun dem med et
Reb ned gennem Vinduet, thi hendes Hus lå ved
Bymuren, og hun boede ved Muren; **16** og hun sagde
til dem: "Gå ud i Bjergene, for at eders Forfølgere
ikke skal træffe eder, og hold eder skjult der i tre
Dage, indtil eders Forfølgere er vendt tilbage; efter
den Tid kan I gå eders Vej!" **17** Mændene sagde
til hende: "På denne Måde vil vi bære os ad med

at holde den Ed, du har ladet os sværge 18 Når
vi kommer ind i Landet, skal du binde denne røde
Snor fast i det Vindue, du har hejst os ned igennem,
og så skal du samle din Fader og din Moder, dine
Brødre og hele dit Fædrenehus hos dig i Huset. 19
Enhver, som så går uden for din Husdør, må selv
tage Ansvaret for sit Liv, uden at der falder Skyld på
os; men hvis der lægges Hånd på nogen af dem, som
bliver i Huset hos dig, hviler Ansvaret på os. 20 Hvis
du derimod røber vort Forehavende, er vi løst fra den
Ed, du lod os sværge!" 21 Da sagde hun: "Lad det
være, som I siger!" Så lod hun dem drage bort; og
hun bandt den røde Snor fast i Vinduet. 22 Men de
begav sig ud i Bjergene og blev der i tre Dage, indtil
deres Forfølgere var vendt tilbage. Og Forfølgerne
ledte overalt på Vejen uden at finde dem. 23 Derpå
begav de to Mænd sig på Tilbagevejen, og efter at
være steget ned fra Bjergene gik de over Floden;
og de kom til Josua, Nuns Søn, og fortalte ham alt,
hvad der var hændet dem. 24 Og de sagde til Josua:
"HERREN har givet hele Landet i vor Magt, og alle
Landets Indbyggere er skrækslagne over os!"

3 Tidligt næste Morgen gjorde Josua sig rede, og
hele Israel brød op fra Sjittim sammen med ham og
kom til Jordan, og de tilbragte Natten der, før de drog
over. 2 Efter tre Dages Forløb gik Tilsynsmændene
omkring i Lejren 3 og bød Folket: "Når I ser HERREN
eders Guds Pagts Ark og Levitpræsterne komme
bærende med den, så skal I bryde op fra eders Plads
og følge efter 4 dog skal der være en Afstand af
2000 Alen mellem eder og den; I må ikke komme
den for nær for at I kan vide, hvilken Vej I skal gå; thi
I er ikke kommet den Vej før!" 5 Og Josua sagde
til Folket: "Helliger eder; thi i Morgen vil HERREN
gøre Undere iblandt eder!" 6 Og Josua sagde til
Præsterne: "Løft Pagtens Ark op og drag over foran
Folket!" Så løftede de Pagtens Ark op og gik foran
Folket. 7 Men HERREN sagde til Josua: "I Dag
begynder jeg at gøre dig stor i hele Israels Øjne, for
at de kan vide, at jeg vil være med dig, som jeg var
med Moses. 8 Du skal byde Præsterne, som bærer
Pagtens Ark: Når I kommer til Kanten af Jordans
Vand, skal I standse der ved Jordan!" 9 Da sagde
Josua til Israeliterne: "Kom hid og hør HERREN
eders Guds Ord!" 10 Og Josua sagde: "Derpå skal I
kende, at der er en levende Gud iblandt eder, og at
han vil drive Kana'anæerne, Hetiterne, Hivviterne,
Perizziterne, Girgasjiterne, Amoriterne og Jebusiterne
bort foran eder: 11 Se, HERRENs, al Jordens Herres,
Ark skal gå foran eder gennem Jordan. 12 Vælg
eder nu tolv Mænd af Israels Stammer, een Mand af
hver Stamme. 13 Og så snart Præsterne, som bærer
HERRENs, al Jordens Herres, Ark, sætter Foden i
Jordans Vand, skal Jordans Vand standse, det Vand,
som kommer ovenfra, og stå som en Vold." 14 Da
Folket så brød op fra deres Telte for at gå over Jordan
med Præsterne, som bar Arken, i Spidsen, 15 og da
de, som bar Arken, kom til Jordan, og Præsterne, som
bar Arken, rørte ved Vandkanten med deres Fødder
Jordan gik overalt over sine Bredder i hele Høsttiden
16 standsede Vandet, som kom ovenfra, og stod som
en Vold langt borte, oppe ved Byen Adam, som ligger
ved Zaretan, medens det Vand, som flød ned mod
Arabaeller Salthavet, løb helt bort; således gik Folket
over lige over for Jeriko. 17 Men Præsterne, som bar
HERRENs Pagts Ark, blev stående på tør Bund midt
i Jordan, medens hele Israel gik over på tør Bund,
indtil hele Folket havde tilendebragt Overgangen over
Jordan.

4 Da nu hele Folket havde tilendebragt Overgangen
over Jordan, sagde HERREN til Josua: 2 "Vælg
eder tolv Mænd af Folket, een Mand af hver Stamme,
3 og byd dem: Tag eder tolv Sten her, midt i Jordan,
hvor Præsterne stod stille, bring dem med over og stil
dem på den Plads, hvor I holder Rast i Nat!" 4 Så
lod Josua de tolv Mænd kalde, som han havde til
Rede af Israeliterne, een Mand af hver Stamme; 5
og Josua sagde til dem: "Gå foran HERREN eders
Guds Ark midt ud i Jordan, og tag så hver en Sten
på Skulderen, svarende til Tallet på Israeliternes
Stammer, 6 for at det kan tjene til Tegn iblandt eder.
Når eders Børn i Fremtiden spørger: Hvad Betydning
har disse Sten for eder? 7 så skal I sige til dem: De
betyder, at Jordans Vand standsede foran HERRENs
Pagts Ark; da den drog over Jordan, standsede
Jordans Vand. Og disse Sten skal være Israeliterne
et Mindetegn til evig Tid!" 8 Da gjorde Israeliterne,
som Josua bød, og tog tolv Sten midt i Jordan, som
HERREN havde sagt til Josua, svarende til Tallet på
Israeliternes Stammer, og de bragte dem med over til
det Sted, hvor de holdt Rast, og stillede dem der. 9
Og tolv Sten rejste Josua midt i Jordan på det Sted,
hvor Præsterne, som bar Pagtens Ark, stod stille,
og der står de den Dag i Dag. 10 Men Præsterne,
som bar Arken, blev stående midt i Jordan, indtil alt,
hvad HERREN havde pålagt Josua at sige til Folket,
var udført, i Overensstemmelse med alt, hvad Moses
havde pålagt Josua; og Folket gik skyndsomt over. 11
Da hele Folket så havde tilendebragt Overgangen,
gik HERRENs Ark og Præsterne over og stillede

sig foran Folket. 12 Og Rubeniterne, Gaditerne og
Manasses halve Stamme drog væbnet over i Spidsen
for Israeliterne, som Moses havde sagt til dem; 13
henved 40000 Mand i Tal, rustede til Strid, drog de
foran HERREN over til Jerikos Sletter til Hamp. 14 På
den Dag gjorde HERREN Josua stor i hele Israels
Øjne, og de frygtede ham alle hans Livs Dage, som de
havde frygtet Moses. 15 Da sagde HERREN til Josua:
16 "Byd Præsterne, som bærer Vidnesbyrdets Ark, at
stige op fra Jordan!" 17 Og Josua bød Præsterne:
"Stig op fra Jordan!" 18 Så steg Præsterne, som bar
HERRENs Pagts Ark, op fra Jordan, og næppe havde
deres Fødder betrådt det tørre Land, før Jordans
Vand vendte tilbage til sit Leje og overalt gik over sine
Bredder som før. 19 Og Folket steg op fra Jordan den
tiende Dag i den første Måned og slog Lejr i Gilgal
ved Østenden af Jerikolandet. 20 Men de tolv Sten,
som de havde taget op fra Jordan, rejste Josua i
Gilgal, 21 og han sagde til Israeliterne: "Når eders
Børn i Fremtiden spørger deres Fædre: Hvad betyder
disse Sten? 22 så skal I fortælle eders Børn det og
sige: På tør Bund gik Israel over Jordan derhenne; 23
thi HERREN eders Gud lod Jordans Vand tørre bort
foran eder, indtil I var kommet over, ligesom HERREN
eders Gud gjorde med det røde Hav, som han lod
tørre bort foran os, indtil vi var kommet over, 24 for
at alle Jordens Folk skal kende, at HERRENs Arm
er stærk, at de må frygte HERREN eders Gud alle
Dage."

5 Men da alle Amoriterkongerne vesten for Jordan
og alle Kana'anæerkongerne ved Havet hørte, at
HERREN havde ladet Jordans Vand tørre bort foran
Israeliterne, indtil de var gået over, blev de slaget af
Rædsel og tabte Modet over for Israeliterne. 2 På
den Tid sagde HERREN til Josua: "Lav dig Stenknive
og omskær på ny Israeliterne!" 3 Da lavede Josua sig
Stenknive og omskar Israeliterne ved Forhudshøjen.
4 Og dette var Grunden til, at Josua omskar dem:
Alt Mandkøn af Folket, som drog ud af Ægypten,
alle våbenføre Mænd, var døde undervejs i Ørkenen,
efter at de var draget ud af Ægypten. 5 Hele Folket,
som drog ud, havde nok været omskåret, men af
det Folk, som var født i Ørkenen under Vandringen,
efter at de var draget ud af Ægypten, var ingen
blevet omskåret; 6 thi i fyrretyve År havde Israeliterne
vandret i Ørkenen, indtil hele Folket, de våbenføre
Mænd, som var draget ud af Ægypten, var døde,
fordi de ikke havde adlydt HERRENs Røst, hvorfor
HERREN havde svoret, at han ikke vilde lade dem
se det Land, HERREN havde tilsvoret deres Fædre
at ville give os, et Land, der flyder med Mælk og
Honning. 7 Men deres Børn, som han havde ladet
træde i deres Sted, dem omskar Josua; thi de var
uomskårne, eftersom de ikke var blevet omskåret
under Vandringen. 8 Da så hele Folket var blevet
omskåret, holdt de sig i Ro, hvor de var i Lejren,
indtil de kom sig. 9 Men HERREN sagde til Josua: "I
Dag har jeg bortvæltet Ægypternes Forsmædelse
fra eder." Og han kaldte dette Sted Gilgal, som det
hedder den Dag i Dag. 10 Medens Israeliterne lå i Lejr
i Gilgal, fejrede de Påsken om Aftenen den fjortende
Dag i Måneden på Jerikos Sletter; 11 og Dagen efter
Påsken spiste de af Landets Afgrøde, usyrede Brød
og ristet Korn; 12 selv samme Dag hørte Mannaen
op, da de nu spiste af Landets Afgrøde; Israeliterne
fik ikke Manna mer, men spiste det År af Høsten
i Kana'ans Land. 13 Og det skete, medens Josua
opholdt sig ved Jeriko, at han så op og fik Øje på
en Mand, som stod foran ham med draget Sværd i
Hånden. Josua gik da hen til ham og sagde: "Er du
en af vore eller en af vore Fjender?" 14 Han svarede:
"Ingen af Delene, jeg er Fyrsten over HERRENs Hær;
lige nu er jeg kommet!" Da faldt Josua til Jorden
på sit Ansigt og tilbad og sagde til ham: "Hvad har
min Herre at sige sin Tjener?" 15 Og Fyrsten over
HERRENs Hær svarede Josua: "Drag dine Sko af
Fødderne, thi det Sted, du står på, er helligt!" Det
gjorde Josua.

6 Men Jeriko var lukket og stængt for Israelitterne,
ingen gik ud eller ind. 2 Da sagde HERREN
til Josua: "Se, jeg giver Jeriko og dets Konge og
Krigere i din Hånd. 3 Alle eders våbenføre Mænd
skal gå rundt om Byen, een Gang rundt; det skal I
gøre seks Dage; 4 og syv Præster skal bære syv
Væderhorn foran Arken. Men den syvende Dag skal
I gå rundt om Byen syv Gange, og Præsterne skal
støde i Hornene. 5 Når der så blæses i Væderhornet,
og I hører Hornets Lyd, skal alt Folket opløfte et
vældigt Krigsskrig; så skal Byens Mur styrte sammen,
og Folket kan gå lige ind, hver fra sin Plads." 6
Josua, Nuns Søn, lod da Præsterne kalde og sagde
til dem: "I skal bære Pagtens Ark, og syv Præster
skal bære syv Væderhorn foran HERRENs Ark!" 7
Og han sagde til Folket: "Drag ud og gå rundt om
Byen, således at de, som bærer Våben, går foran
HERRENs Ark!" 8 Da nu Josua havde talt til Folket,
gik de syv Præster, som bar de syv Væderhorn
foran HERREN, frem og stødte i Hornene, medens
HERRENs Pagts Ark fulgte efter; 9 og de, som bar
Våben, gik foran Præsterne, som stødte i Hornene,

og de, som sluttede Toget, fulgte efter Arken, medens
der blæstes i Hornene. 10 Men Josua bød Folket: "I
må ikke opløfte Krigsskrig eller lade eders Røst høre,
og intet Ord må udgå af eders Mund, før den Dag
jeg siger til eder: Råb! Men så skal I råbe!" 11 Så
lod han HERRENs Ark bære rundt om Byen, een
Gang rundt, og derpå begav de sig tilbage til Lejren
og overnattede der. 12 Tidligt næste Morgen gjorde
Josua sig rede, og Præsterne bar HERRENs Ark, 13
og de syv Præster, som bar de syv Væderhorn foran
HERRENs Ark, gik og stødte i Hornene; de, som bar
Våben, gik foran dem, og de, som sluttede Toget,
fulgte efter HERRENs Ark, medens der blæstes i
Hornene. 14 Anden Dag gik de een Gang rundt om
Byen, hvorefter de vendte tilbage til Lejren; således
gjorde de seks Dage. 15 Men den syvende Dag brød
de op tidligt, ved Morgenrødens frembrud og gik på
samme Måde syv Gange rundt om Byen; kun på
denne Dag drog de syv Gange rundt om Byen; 16 og
syvende Gang stødte Præsterne i Hornene, og Josua
sagde til Folket: "Opløft Krigsskriget! Thi HERREN
har givet eder Byen. 17 Og Byen skal lyses i Band for
HERREN med alt, hvad der er i den; kun Skøgen
Rahab skal blive i Live tillige med alle dem, som er i
hendes Hus, fordi hun skjulte Sendebudene, som
vi udsendte. 18 Men I skal tage eder vel i Vare for
det bandlyste, så I ikke attrår og tager noget af det
bandlyste og derved bringer Bandet over Israels lejr
og styrter den i Ulykke. 19 Men alt Sølv og Guld og
alle Kobber og Jernsager skal helliges HERREN; det
skal bringes ind i HERRENs Skatkammer!" 20 Så
opløftede Folket Krigsskrig, og de stødte i Hornene
og da Folket hørte Hornene, opløftede det et vældigt
Krigsskrig; da styrtede Muren sammen, og Folket gik
lige ind i Byen; således indtog de Byen. 21 Derpå
lagde de med Sværdet Band på alt, hvad der var i
Byen, Mænd og Kvinder, unge og gamle, Hornkvæg,
Småkvæg og Æsler. 22 Men til de to Mænd, som
havde udspejdet Landet, sagde Josua: "Gå ind i
Skøgens Hus og før Kvinden og alt, hvad hendes er,
ud derfra, som I tilsvor hende!" 23 De unge Mænd,
som havde været Spejdere, gik da ind og førte Rabab
ud tillige med hendes Fader og Moder og hendes
Brødre, hele hendes Slægt og alt, hvad hendes var;
de førte dem ud og lod dem stå uden for Israels Lejr.
24 Men på Byen og alt, hvad der var i den, stak de
Ild; kun Sølvet og Guldet og Kobber og Jernsagerne
bragte de ind i HERRENs Hus's Skatkammer. 25
Men Skøgen Rahab og hendes Fædrenehus og alt,
hvad hendes var, lod Josua blive i Live, og hun kom
til at bo blandt Israeliterne og gør det den Dag i
Dag, fordi hun havde skjult Sendebudene, som Josua
havde sendt ud for at udspejde Jeriko. 26 På den Tid
tog Josua Folket i Ed, idet han sagde: "Forbandet
være den Mand for HERRENs Åsyn, som indlader
sig på at opbygge denne By, Jeriko. Det skal koste
ham hans førstefødte at lægge Grunden og hans
yngste at sætte dens Portfløje ind." 27 Således var
HERREN med Josua, og hans Ry udbredte sig over
hele Landet.

7 Men Israeliterne forgreb sig på det bandlyste, idet
Akan, en Søn af Karmi en Søn af Zabdi, en Søn
af Zera, af Judas Stamme, tilvendte sig noget af det
bandlyste. Da blussede HERRENs Vrede op mod
Israeliterne. 2 Derpå sendte Josua nogle Mænd fra
Jeriko til Aj, som ligger ved Bet Aven, østen for Betel,
og sagde til dem: "Drag op og udspejd Egnen!" Og
Mændene drog op og udspejdede Aj. 3 Da de kom
tilbage til Josua, sagde de til ham: "Lad ikke hele
Folket drage derop; lad en to-tre Tusind Mand drage
op og indtage Aj; du behøver ikke at umage hele
Folket med at drage derop, thi de er få!" 4 Så drog
henved 3000 Mand af Folket derop; men de blev
slået på Flugt af Ajjiterne, 5 og Ajjiterne dræbte seks
og tredive Mand eller så af dem; de forfulgte dem
uden for Porten indtil Stenbruddene og huggede dem
ned på Skråningen. Da sank Folkets Mod og blev
til Vand. 6 Men Josua og Israels Ældste sønderrev
deres Klæder og faldt på deres Ansigt på Jorden
foran HERRENs Ark og blev liggende til Aften og
kastede Støv på deres Hoveder. 7 Og Josua sagde:
"Ak, Herre, HERRE! Hvorfor lod du dette Folk gå over
Jordan, når du vilde give os i Amoriternes Hånd og
lade os gå til Grunde? Havde vi dog blot besluttet
os til at blive hinsides Jordan! 8 Ak, Herre! Hvad
skal jeg sige, nu Israel har måttet tage Flugten for
sine Fjender? 9 Når Kana'anæerne og alle Landets
Indbyggere hører det, falder de over os fra alle Sider
og udsletter vort Navn af Jorden; hvad vil du da gøre
for dit store Navns Skyld?" 10 Da sagde HERREN
til Josua: "Stå op! Hvorfor ligger du på dit Ansigt?
11 Israel har syndet, thi de har forbrudt sig imod
min Pagt, som jeg pålagde dem; de har tilvendt sig
noget af det bandlyste, de har stjålet; de har skjult
det, de har gemt det i deres Oppakning. 12 Derfor
kan Israeliterne ikke holde Stand over for deres
Fjender, men må flygte for dem; thi de er hjemfaldne
til Band! Jeg vil ikke mere være med eder, hvis I ikke
bortrydder Bandet af eders Midte. 13 Stå derfor op,
lad Folket hellige sig og sig: Helliger eder til i Morgen,
thi så siger HERREN, Israels Gud: Der er Band i

din Midte, Israel; og du kan ikke holde Stand over
for dine Fjender, før I skaffer Bandet bort fra eder!
14 I Morgen skal I træde frem Stamme for Stamme,
og den Stamme, HERREN rammer, skal træde frem
Slægt for Slægt, og den Slægt, HERREN rammer,
skal træde frem Familie for Familie, og den Familie,
HERREN rammer, skal træde frem Mand for Mand.
15 Den, som da rammes, fordi han har det bandlyste
Gods, skal brændes tillige med alt, hvad der tilhører
ham; thi han har brudt HERRENs Pagt og begået
en Skændselsdåd i Israel!" 16 Tidligt næste Morgen
lod Josua Israel træde frem Stamme for Stamme,
og da blev Judas Stamme ramt. 17 Derpå lod han
Judas Slægter træde frem, og Zeraiternes Slægt blev
ramt. Derpå lod han Zeraiternes Slægt træde frem
Familie for Familie, og Zabdi blev ramt. 18 Derpå
lod han dennes Familie træde frem Mand for Mand,
og da blev Akan ramt, en Søn af Harmi, en Søn af
Zabdi, en Søn af Zera, af Judas Stamme. 19 Da
sagde Josua til Akan: "Min Søn, giv HERREN, Israels
Gud, Ære og Pris, og fortæl mig, hvad du har gjort,
skjul ikke noget for mig!" 20 Akan svarede Josua: "Ja,
det er mig, som har syndet mod HERREN, Israels
Gud. Således gjorde jeg: 21 Jeg så imellem Byttet
en prægtig babylonisk Kappe, 200 Sekel Sølv og en
Guldtunge på halvtredsindstyve Sekel; det fik jeg Lyst
til, og jeg tog det; se, det ligger nedgravet i Jorden
midt i mit Telt, Sølvet nederst." 22 Da sendte Josua
nogle Folk hen, og de skyndte sig til Teltet, og se,
det var gemt i hans Telt, Sølvet nederst; 23 og de
tog det ud af Teltet og bragte det til Josua og alle
Israeliterne og lagde det hen foran HERREN. 24 Men
Josua tog sammen med hele Israel Akan, Zeras Søn,
og Sølvet, Kappen og Guldtungen og hans Sønner
og Døtre, hans Hornkvæg, Æsler og Småkvæg, hans
Telt og alt, hvad der tilhørte ham, og førte dem op i
Akors dal. 25 Og Josua sagde: "Hvorfor har du styrtet
os i Ulykke? HERREN skal styrte dig i Ulykke på
denne Dag!" Derpå stenede hele Israel ham, og de
brændte eller stenede dem. 26 Og de opkastede en
stor Stendysse over ham, som står der den Dag i
Dag. Da lagde HERRENs heftige Vrede sig. Derfor fik
Stedet Navnet Akors Dal, som det hedder den Dag i
Dag.

8 Derefter sagde HERREN til Josua: "Frygt ikke og
vær ikke bange! Tag alt Krigsfolket med dig, bryd
op og drag mod Aj! Se, jeg giver Kongen af Aj og
hans Folk, hans By og hans Land i din Hånd! 2 Og
du skal gøre det samme ved Aj og dets Konge, som
du gjorde ved Jeriko og dets Konge; men Godset,
I røver der, må I selv beholde som Bytte, ligeledes
Kvæget der. Læg Baghold vesten for Byen!" 3 Derpå
brød Josua op og drog med alt Krigsfolket op mod Aj;
og Josua udvalgte sig 30000 tapre Mænd og sendte
dem bort om Natten, 4 idet han bød dem: "Se, I skal
lægge eder i Baghold vesten for Byen, ikke for langt
fra den, og hold eder alle rede. 5 Jeg og alle de Folk,
som er med mig, vil nærme os Byen, og når de gør
Udfald imod os ligesom forrige Gang, flygter vi for
dem. 6 Når de så følger efter os så langt, at vi får
dem lokket bort fra Byen, idet de tænker, at vi flygter
for dem ligesom forrige Gang, 7 skal I bryde frem fra
Bagholdet og tage Byen, thi HERREN eders Gud vil
give den i eders Hånd. 8 Og når I har indtaget byen,
skal I stikke den i Brand. Således skal I gøre, det er
mit Bud til eder!" 9 Derpå sendte Josua dem bort,
og de gik hen og lagde sig i Baghold mellem Betel
og Aj, vesten for Aj; men Josua blev den Nat iblandt
Krigsfolket. 10 Tidligt næste Morgen mønstrede Josua
Folket, og sammen med Israels Ældste drog han op
til Aj i Spidsen for Folket. 11 Hele den Styrke, som
var med ham, rykkede nærmere, til de havde Byen
foran sig; og de lejrede sig norden for Aj med Dalen
mellem sig og Aj. 12 Derpå tog han henved 5000
Mand og lagde dem i Baghold mellem Betel og Aj,
vesten for Byen; 13 og Krigerne blev bragt i Stilling,
hele Hæren, som var norden for Byen, og den Del,
som lå i Baghold vesten for Byen; men Josua begav
sig om Natten ned i Dalen. 14 Da nu Kongen af Aj så
det, skyndte Byens Mænd sig og rykkede tidligt om
Morgenen ud til Kamp mod Israel, Kongen med hele
sin Styrke, til Skråningen, hvor Lavningen begynder,
uden at vide af, at der var lagt Baghold imod ham
vesten for Byen; 15 og da Josua og hele Israel lod sig
slå på Flugt af dem og flygtede ad Ørkenen til, 16 blev
alt Folket i Byen stævnet sammen til at forfølge dem,
og de forfulgte Josua og lod sig lokke bort fra Byen;
17 ikke een Mand blev tilbage i Aj, men alle drog de
ud for at forfølge Israel, og de lod Byen stå åben,
medens de forfulgte Israel. 18 Da sagde HERREN til
Josua: "Ræk Spydet i din Hånd ud mod Aj; thi jeg
giver det i din Hånd!" Og Josua rakte Spydet i sin
Hånd ud mod Byen. 19 Og Bagholdet brød hurtigt
op fra sin Plads og løb hen til Byen, da han rakte
Hånden ud, indtog den og skyndte sig at stikke den
i Brand. 20 Da Mændene fra Aj vendte sig om og
så Røgen fra Byen stige op mod Himmelen, var de
ude af Stand til at flygte til nogen af Siderne, idet
Folket, som var flygtet ad Ørkenen til, vendte sig
om mod deres Forfølgere. 21 Og da Josua og hele
Israel så, at Bagholdet havde indtaget Byen, og at

Røgen fra byen steg til Vejrs, vendte de om og slog
Mændene fra Aj; 22 og da hine rykkede ud fra Byen
imod dem, kom de midt ind imellem Israeliternes
to Afdelinger, som huggede dem ned uden at lade
en eneste af dem undkomme eller slippe bort. 23
Men Kongen af Aj fangede de levende og bragte
ham til Josua. 24 Da Israel nu havde hugget alle
Ajs Indbyggere ned på åben Mark, på Skråningen,
hvor de forfulgte dem, og de alle til sidste Mand var
faldet for Sværdet, vendte hele Israel tilbage til Aj
og slog det med Sværdet. 25 Alle de, der faldt på
den Dag, Mænd og Kvinder, udgjorde 12000, alle
Indbyggerne i Aj. 26 Og Josua trak ikke sin Hånd med
det udrakte Spyd tilbage, før han havde lagt Band på
alle Ajs Indbyggere. 27 Kun Kvæget og Godset, de
røvede i denne By, beholdt Israeliterne som Bytte
efter den Befaling, HERREN havde givet Josua. 28
Og Josua stak Aj i Brand og gjorde den til en Ruinhob
for bestandig, til den Ødemark, den er den Dag i
Dag. 29 Men Kongen af Aj hængte han på en Pæl
og lod ham hænge til Aften; og da Solen gik ned,
tog man på Josuas Befaling hans Lig ned af Pælen
og kastede det hen ved Indgangen til Byens Port.
Og man opkastede over ham en stor Stendysse,
som står der den Dag i Dag. 30 Da byggede Josua
HERREN, Israels Gud, et Alter på Ebals Bjerg, 31 som
HERRENs Tjener Moses havde pålagt Israeliterne,
i Overensstemmelse med, hvad der står skrevet i
Moses's Lovbog, et Alter af utilhugne Sten, hvor over
der ikke var svunget Jern; og de bragte HERREN
Brændofre og ofrede Takofre der. 32 Og han skrev der
på Stenene i Israeliternes Påsyn en Afskrift af Mose
Lov, som denne havde skrevet, 33 idet hele Israel
og dets Ældste, Tilsynsmænd og Dommere stod på
begge Sider af Arken lige over for Levitpræsterne,
som bar HERRENs Pagts Ark, de fremmede såvel
som de indfødte, den ene Halvdel hen imod Garizims
Bjerg, den anden Halvdel hen imod Ebals Bjerg,
således som HERRENs Tjener Moses forhen havde
påbudt at velsigne Israels Folk. 34 Så oplæste han
alle Lovens Ord, Velsignelsen og Forbandelsen, alt
som det var skrevet i Lovbogen; 35 ikke et Ord af
alt, hvad Moses havde påbudt, undlod Josua at op
læse for hele Israels Menighed, Mændene, Kvinderne
og Børnene og de fremmede, som var draget med
iblandt dem.

9 Da alle Kongerne på den anden Side af Jordan,
i Bjergene og i Lavlandet og langs hele det
store Havs Kyst hen imod Libanon, Hetiterne,
Amoriterne, Kana'anæerne, Perizziterne, Hivviterne
og Jebusiterne, hørte, hvad der var sket, 2 samlede
de sig for i Fællesskab at kæmpe mod Josua og
Israel. 3 Men da Indbyggerne i Gibeon hørte, hvad
Josua havde gjort ved Jeriko og Aj, 4 greb også
de til en List; de gik hen og forsynede sig med
Rejsetæring, læssede nogle slidte Sække og nogle
slidte, sprukne, stoppede Vinsække på deres Æsler
5 og tog slidte, lappede Sko på Fødderne og slidte
Klæder på Kroppen, og alt deres Rejsebrød var tørt
og mullent. 6 Så gik de til Josua i Lejren ved Gilgal
og sagde til ham og Israels Mænd: "Vi kommer fra
et fjernt Land; slut derfor Pagt med os!" 7 Israels
Mænd svarede Hivviterne: "Det kunde være, at I
bor her midt iblandt os, hvorledes kan vi da slutte
Pagt med eder?" 8 De sagde til Josua: "Vi er dine
Trælle!" Josua spurgte dem så: "Hvem er I, og hvorfra
kommer I?" 9 Og de svarede ham: "Fra et såre fjernt
Land er dine Trælle kommet for HERREN din Guds
Navns Skyld; thi vi har hørt hans Ry og alt, hvad
han gjorde i Ægypten, 10 og alt, hvad han gjorde
mod de to Amoriterkonger hinsides Jordan, Kong
Sihon af Hesjbon og Kong Og af Basan, som boede
i Asjtarot. 11 og vore Ældste og alle Indbyggerne i
vort Land sagde til os: Tag Rejse tæring med eder,
drag dem i Møde og sig til dem: Vi er eders Trælle;
slut derfor nu Pagt med os! 12 Vort Brød her var
endnu varmt, da vi tog det med hjemmefra, dengang
vi begav os af Sted for at drage til eder; men se,
nu er det tørt og mullent; 13 og vore Vinsække her
var nye, da vi fyldte dem; se, nu er de sprukne; og
vore Klæder og Sko her er slidte, fordi Vejen var så
lang!" 14 Så tog Mændene af deres Rejsetæring; men
HERREN rådspurgte de ikke. 15 Og Josua tilsagde
dem Fred og sluttede Overenskomst med dem og
lovede at lade dem leve, og Menighedens Øverster
tilsvor dem det. 16 Men tre Dage efter at de havde
sluttet Pagt med dem, hørte de, at de var fra den
nærmeste Omegn og boede midt iblandt dem. 17
Og Israeliterne brød op og kom den tredje Dag til
deres Byer, det var Gibeon, Kefira, Beerot og Kirjat
Jearim. 18 Men Israeliterne dræbte dem ikke, fordi
Menighedens Øverster havde, tilsvoret dem Fred ved
HERREN, Israels Gud. Da knurrede hele Menigheden
mod Øversterne; 19 men alle Øversterne sagde til
hele Menigheden: "Vi har tilsvoret dem Fred ved
HERREN, Israels Gud, derfor kan vi ikke gøre dem
noget ondt. 20 Men dette vil vi gøre med dem, når
vi skåner deres Liv, at der ikke skal komme Vrede
over os for den Ed, vi svor dem: 21 De skal blive
i Live, men være Brændehuggere og Vandbærere
for hele Menigheden." Og hele Menigheden gjorde,

som Øverstene havde sagt. 22 Og Josua lod dem
kalde og talte således til dem: "Hvorfor førte I os
bag Lyset og sagde, at I havde hjemme langt borte
fra os, skønt I bor her midt iblandt os? 23 Derfor
skal I nu være forbandede, og ingen af eder skal
nogen Sinde ophøre at være Træl; Brændehuggere
og Vandbærere skal I være ved min Gus Hus!" 24 De
svarede Josua og sagde:"Det var blevet dine Trælle
sagt, at HERREN din Gud pålagde sin Tjener Moses,
at når han gav eder hele Landet, skulde I udrydde alle
Landets Indbyggere foran eder. Da påkom der os stor
Frygt for, at I skulde tage vort Liv; derfor handlede vi
således. 25 Men se, nu er vi i din Hånd; gør med os,
som det tykkes dig godt og ret!" 26 Da handlede han
således med dem; han friede dem fra Israeliternes
Hånd, så de ikke dræbte dem; 27 men Josua gjorde
dem den Dag til Brændehuggere og Vandbærere for
Menigheden og for HERRENs Alter på det Sted, han
vilde udvælge. Og det er de den Dag i Dag.

10 Da Kong Adonizedek af Jerusalem hørte, at
Josua havde indfaget Aj og lagt Band på det
som han havde gjort ved Jeriko og Kongen der, gjorde
han ved Aj og Kongen der og at Gibeons Indbyggere
havde sluttet Overenskomst med Israel og var optaget
imellem dem, 2 så påkom der ham stor Frygt; thi
Gibeon var en stor By, som en af Kongsbyerne, større
end Aj, og alle Mændene der var tapre Krigere. 3
Derfor sendte Kong Adonizedek af Jerusalem Bud
til Kong Hobam af Hebron, Kong Piram af Jarmut,
Kong Jafia af Lakisj og Kong Debir af Eglon og lod
sige: 4 "Kom op til mig og hjælp mig med at slå
Gibeon, thi det har sluttet Overenskomst med Josua
og Israeliterne!" 5 Da samledes fem Amoriterkonger,
Kongerne i Jerusalem, Hebron, Jarmut, Lakisj og
Eglon, og de drog op med hele deres Hær og slog
Lejr uden for Gibeon og angreb det. 6 Men Mændene
i Gibeon sendte Bud til Josua i Lejren i Gilgal og
lod sige: "Lad ikke dine Trælle i Stikken, men kom
hurtigt op til os, hjælp os og stå os bi; thi alle
Amoriterkongerne, som bor i Bjergene, har samlet sig
imod os!" 7 Da drog Josua op fra Gilgal med alle
Krigerne, alle de kampdygtige Mænd. 8 Og HERREN
sagde til Josua: "Frygt ikke for dem, thi jeg giver dem
i din Hånd; ikke een af dem skal kunne holde Stand
imod dig!" 9 Og Josua faldt pludselig over dem, efter
at han i Nattens Løb var draget derop fra Gilgal, 10
og HERREN bragte dem i Uorden foran Israel og
tilføjede dem et stort Nederlag ved Gibeon; og de
forfulgte dem hen imod Opgangen ved Bet Horon og
slog dem lige til Azeka og Makkeda. 11 Og da de
flygtede for Israeliterne og netop var på Skråningen
ved Bet Horon, lod HERREN store Sten falde ned
på dem fra Himmelen helt hen til Azeka, så de
døde; og de, som dræbtes af Haglstenene, var flere
end dem, Israeliterne dræbte med Sværdet. 12 Ved
den Lejlighed, den Dag HERREN gav Amoriterne i
Israeliternes Magt, talte Josua til HERREN og sagde i
Israels Nærværelse: "Sol, stat stille i Gibeon, og Måne
i Ajjalons Dal!" 13 Og Solen stod stille, og Månen
standsed, til Folket fik Hævn over Fjenden. Således
står der jo skrevet i de Oprigtiges Bog. Og Solen blev
stående midt på Himmelen og tøvede næsten en hel
Dag med at gå ned. 14 Og hverken før eller siden har
der nogen Sinde været en Dag som denne, en Dag,
da HERREN adlød et Menneskes Røst; thi HERREN
kæmpede for Israel. 15 Derpå vendte Josua med
hele Israel tilbage til Lejren i Gilgal. 16 Men de fem
Konger flygtede og skjulte sig i Hulen ved Makkeda.
17 Og der blev bragt Josua den Melding: "De fem
Konger er fundet skjulte i Hulen ved Makkeda." 18 Da
sagde Josua: "Vælt store Sten for Hulens Indgang og
sæt nogle Mænd udenfor til at vogte den. 19 Men I
andre må ikke standse, forfølg eders Fjender, hug
Efternølerne ned og lad dem ikke komme ind i deres
Byer; thi HERREN eders Gud har givet dem i eders
Hånd!" 20 Da Josua og Israeliterne så havde tilføjet
dem et meget stort Nederlag og gjort det helt af med
dem kun enkelte undslap og reddede sig ind i de
befæstede Byer 21 vendte hele Folket uskadt tilbage
til Josua i Lejren ved Makkeda, uden at nogen havde
vovet så meget som at knurre imod Israeliterne. 22
Da sagde Josua: "Luk op for Hulens Indgang og før
de fem Konger ud af Hulen fil mig!" 23 Det gjorde
de så og førte de fem Konger ud af Hulen til ham,
Kongerne af Jerusalem, Hebron, Jarmut, Lakisj og
Eglon. 24 Da de nu havde ført disse fem Konger ud til
Josua, kaldte Josua alle Israels Mænd sammen og
sagde til Krigsøversterne, som var draget med ham:
"Kom hid og sæt Foden på disse Kongers Nakke!" Og
de kom og satte foden på deres Nakke. 25 Da sagde
Josua til dem: "Frygt ikke og vær ikke bange, vær
frimodige og stærke! Thi således vil HERREN handle
med alle eders Fjender, som I kommer til at kæmpe
med!" 26 Derefter lod Josua dem nedhugge og dræbe
og ophænge på fem Pæle, og de blev hængende på
Pælene til Aften. 27 Men ved Solnedgang lod Josua
dem tage ned af Pælene og kaste ind i den Hule, de
havde skjult sig i, og for Indgangen til Hulen væltede
man store Sten, som ligger der den Dag i Dag. 28
Makkeda indtog Josua samme Dag, og han slog
Byen og dens Konge ned med Sværdet; han lagde

Band på den og på hver levende Sjæl i den uden at
lade nogen undkomme; og han gjorde det samme
ved Makkedas Konge, som han havde gjort ved
Jerikos Konge. 29 Derpå drog Josua med hele Israel
fra Makkeda til Libna, og han angreb Libna; 30 og
HERREN gav også denne By og dens Konge i Israels
Hånd, og den og hver levende Sjæl i den slog han
ned med Sværdet uden at lade nogen undkomme;
og han gjorde det samme ved dens Konge, som
de havde gjort ved Jerikos Konge. 31 Derpå drog
Josua med hele Israel fra Libna til Lakisj, og, han slog
Lejr udenfor og angreb Byen; 32 og HERREN gav
Lakisj i Israels Hånd, og den følgende Dag indtog han
Byen, og den og hver levende Sjæl i den slog han
ned med Sværdet, ganske som han havde gjort ved
Libna. 33 Da rykkede Kong Horam af Gezer Lakisj til
Hjælp; men Josua slog ham og hans Folk ned uden
at lade nogen undkomme. 34 Så drog Josua med
hele Israel fra Lakisj til Eglon, og de slog Lejr udenfor
og angreb Byen; 35 og de indtog den samme Dag
og slog den ned med Sværdet; og på hver levende
Sjæl i den lagde han den Dag Band, ganske som
han havde gjort ved Lakisj. 36 Derpå drog Josua
med hele Israel op fra Eglon til Hebron, og de angreb
Byen 37 og indtog den og slog den ned med Sværdet,
både Kongen der og alle de Byer, der hørte under
den, og hver levende Sjæl i den uden at lade nogen
undkomme, ganske som han havde gjort ved Eglon,
og han lagde Band på Byen og hver levende Sjæl
i den. 38 Derpå vendte Josua sig med hele Israel
imod Debir og angreb Byen; 39 og han undertvang
den tillige med dens Konge og alle de Byer der hørte
under den; og de slog dem ned med Sværdet og
lagde Band på hver levende Sjæl i dem uden at lade
nogen undkomme; det samme, han havde gjort ved
Hebron og ved Libna og Kongen der, gjorde han
også ved Debir og Kongen der. 40 Således slog
Josua hele Landet, Bjerglandet, Sydlandet, Lavlandet
og Bjergskråningerne og alle Kongerne der uden at
lade nogen undkomme, og på hver levende Sjæl
lagde han Band, således som HERREN, Israels
Gud, havde påbudt; 41 Josua slog dem fra Kadesj
Barnea indtil Gaza, og hele Landskabet Gosjen indtil
Gibeon. 42 Og alle hine Konger og deres Lande
undertvang Josua med et Slag; thi HERREN, Israels
Gud, kæmpede for Israel. 43 Derpå vendte Josua
med hele Israel tilbage til Lejren i Gilgal.

11 Da Kong Jabin af Hazor hørte herom sendte
han Bud til Kong Jobab af Madon og Kongerne
af Sjimron og Aksjaf. 2 og til Kongerne nordpå i
Bjergene, i Arabalavningen sønden for Kinnerot, i
Lavlandet og på Højdedraget vestpå ved Dor, 3 til
Kana'anæerne i Øst og Vest, Amoriterne, Hivviterne,
Perizziterne og Jebusiterne i Bjergene og Hetiterne
ved Foden af Hermon i Mizpas Land; 4 og de drog ud
med alle deres Hære, Krigsfolk talrige som Sandet
ved Havets Bred, og med en stor Mængde Heste og
Stridsvogne. 5 Alle disse Konger slog sig sammen og
kom og lejrede sig i Forening ved Meroms Vand for
at angribe Israel. 6 Men HERREN sagde til Josua:
"Frygt ikke for dem! Thi i Morgen ved denne Tid vil
jeg lade dem ligge faldne foran Israel; deres Heste
skal du lamme, og deres Vogne skal du brænde!" 7
Da kom Josua med hele Hæren uventet over dem
ved Meroms Vand og kastede sig over dem, 8 og
HERREN gav dem i Israels Hånd, så de slog dem og
forfulgte dem til den store Stad Zidon, til, Misrefot
Majim og Mizpes Lavning i Øst, og huggede dem ned,
så ikke en eneste af dem blev tilbage. 9 Josua gjorde
derpå med dem, som HERREN havde sagt ham;
deres Heste lammede han, og deres Vogne brændte
han. 10 Ved den Tid vendte Josua om og indtog
Hazor, og Kongen huggede han ned med Sværdet;
Hazor var nemlig fordum alle disse Kongerigers
Hovedstad; 11 og de huggede hver levende Sjæl i
den ned med Sværdet og lagde Band på dem, så
ikke en levende Sjæl blev tilbage; og Hazor stak han i
Brand. 12 Alle hine Kongsbyer med deres Konger
undertvang Josua, og han huggede dem ned med
Sværdet og lagde Band på dem, som HERRENs
Tjener Moses havde påbudt. 13 Men ingen af de
Byer, som lå på deres Høje, stak Israel i Brand, alene
med Undtagelse af Hazor; den stak Josua i Brand. 14
Kvæget og alt det andet, der røvedes fra disse Byer,
beholdt Israeliterne som Bytte; men alle Menneskene
huggede de ned med Sværdet til sidste Mand uden
at lade en eneste levende Sjæl blive tilbage. 15
Hvad HERREN havde pålagt sin Tjener Moses,
havde Moses pålagt Josua, og det gjorde Josua;
han undlod intet som helst af, hvad HERREN havde
pålagt Moses. 16 Således indtog Josua hele dette
Land, Bjerglandet, hele Sydlandet, hele Landskabet
Gosjen, Lavlandet, Arabalavningen, Israels Bjergland
og Lavland, 17 fra det nøgne Bjergdrag, som højner
sig hen imod Seir, indtil Ba'al Gad i Libanons Dal
ved Hermonbjergets Fod; og alle deres Konger tog
han til Fange, huggede dem ned og dræbte dem.
18 I lang Tid førte Josua Krig med disse Konger
19 Der var ingen By, som sluttede Overenskomst
med Israeliterne, undtagen Hivviterne, som boede i
Gibeon. Alt tog de i Kamp; 20 thi HERREN voldte,

at de forhærdede deres Hjerter, så de drog i Kamp
mod Israel, for at de skulde lægge Band på dem
uden Skånsel og udrydde dem, som HERREN havde
pålagt Moses. 21 Ved den Tid drog Josua hen og
udryddede Anakiterne af Bjerglandet, af Hebron,
Debir og Anab, og af hele Judas og hele Israels
Bjergland; på dem og deres Byer lagde Josua Band.
22 Der blev ingen Anakiter tilbage i Israeliternes Land,
kun i Gaza, Gat og Asdod blev der Levninger tilbage.
23 Således indtog Josua hele Landet, ganske som
HERREN havde sagt til Moses, og Josua gav Israel
det i Eje efter deres Afdelinger, Stamme for Stamme.
Og Landet fik Ro efter Krigen.

12 Følgende to Konger i Landet blev overvundet
af Israeliterne og deres Land taget i Besiddelse
af dem, Landet østen for Jordan fra Arnonfloden til
Hermonbjerget og hele Arabalavningens østre Del:
2 Amoriterkongen Sibon, som boede i Hesjbon og
herskede fra Aroer ved Arnonflodens Bred og fra
Midten af Floddalen over Halvdelen af Gilead indtil
Jabbokfloden, der er Ammoniternes Grænse, 3 og
over Arabalavningen indtil Kionerotsøens Østside
og Arabahavets, Salthavets, Østside hen imod Bet-
Jesjimot og længere Syd på hen imod Egnen
ved Foden af Pisgas Skrænter; 4 og Kong Og
af Basan. som hørte til dem, der var tilbage af
Refaiterne, og boede i Asjtarot og Edrei 5 og
herskede over Hermonbjerget, Salka og hele Basan
indtil Gesjuriternes og Måkatiternes Landemærke
og over Halvdelen af Gilead indtil Kong Sihon
af Hesjbons Landemærke. 6 HERRENs Tjener
Moses og Israeliterne havde overvundet dem, og
HERRENs Tjener Moses havde givet Rubeniterne,
Gaditerne og Manasses halve Stamme Landet i Eje.
7 Følgende Konger i Landet blev overvundet af Josua
og Israeliterne hinsides Jordan, på Vestsiden, fra
Ba'al Gad i Dalen ved Libanon til det nøgne Bjergdrag,
som højner sig mod Seir, og deres Land givet
Israels Stammer i Eje af Josua efter deres Afdelinger,
8 i Bjerglandet, i Lavlandet, i Arabalavningen, på
Skråningerne, i Ørkenen og i Sydlandet, Hetiterne,
Amoriterne, Kana'anæerne, Perizziterne, Hivviterne
og Jebusiterne: 9 Kongen i Jeriko een; Kongen i Aj
ved Betel een; 10 Kongen i Jerusalem een; Kongen i
Hebron een; 11 Kongen i Jarmut een; Kongen i Lakisj
een; 12 Kongen i Eglon een; Kongen i Gezer een; 13
Kongen i Debir een; Kongen i Geder een; 14 Kongen
i Horma een; Kongen i Arad een; 15 Kongen i Libna
een; Kongen i Adullam een; 16 Kongen i Makkeda
een; Kongen i Betel een; 17 Kongen i Tappua een;
Kongen i Hefer een; 18 Kongen i Afek een; Kongen i
Lassjaron een; 19 Kongen i Madon een; Kongen i
Hazor een; 20 Kongen i Sjimron Meron een; Kongen
i Aksjaf een; 21 Kongen i Ta'anak een; Kongen i
Megiddo een; 22 Kongen i Kedesj een; Kongen i
Jokneam ved Karmel een; 23 Kongen i Dor ved
Højdedraget Dor een; Kongen over Folkene i Galilæa
een; 24 Kongen i Tirza een; tilsammen en og tredive
Konger.

13 Da Josua var blevet gammel og til Års, sagde
HERREN til ham: "Du er blevet gammel og til
Års, og der er endnu såre meget tilbage af Landet
at indtage. 2 Dette er det Land, som er tilbage:
Hele Filisternes Landområde og alle Gesjuriterne,
3 Landet fra Sjihor østen for Ægypten indtil Ekrons
Landemærke i Nord det regnes til Kana'anæerne
de fem Filisterfyrster i Gaza, Asdod, Askalon, Gat
og Ekron, desuden Avviterne 4 mod Syd, hele
Kana'anæerlandet fra Meara, som tilhører Zidonierne,
indtil Afek og til Amoriternes Landemærke, 5 og
det Land, som mod Øst grænser til Libanon fra
Ba'al Gad ved Hermonbjergets Fod til Egnen hen
imod Hamat. 6 Alle Indbyggerne i Bjerglandet fra
Libanon til Misrefot Majim, alle Zidonierne, vil jeg
drive bort foran Israeliterne. Tildel kun Israel det som
Ejendom, således som jeg har pålagt dig. 7 Udskift
derfor dette Land som Ejendom til de halvtiende
Stammer." Manasses halve Stamme 8 såvel som
Rubeniterne og Gaditerne havde nemlig fået deres
Arvelod, som Moses gav dem hinsides Jordan, på
Østsiden, således som HERRENs Tjener Moses gav
dem, 9 fra Aroer ved Arnonflodens Bred og Byen midt
nede i Dalen, hele Højsletten fra Medeba til Dibon,
10 alle de Byer, som havde tilhørt Amoriterkongen
Sibon, der herskede i Hesjbon, indtil Ammoniternes
Landemærke, 11 fremdeles Gilead og Gesjuriternes
og Ma'akatiternes Landemærke, hele Hermonbjerget
og hele Basan indtil Salka, 12 hele det Rige, der
havde tilhørt Og af Basan, som herskede i Asjtarot
og Edrei, den sidste, der var tilbage af Refaiterne;
Moses havde overvundet dem alle og drevet dem
bort. 13 Men Israeliterne drev ikke Gesjuriterne og
Ma'akatiterne bort, så at Gesjur og Ma'akat bor i
blandt Israel den Dag i bag. 14 Kun Levis Stamme
gav han ingen Arvelod; HERREN, Israels Gud, er
hans Arvelod, således som han tilsagde ham. 15
Moses gav Rubeniternes Stamme Land, Slægt for
Slægt, 16 og de fik deres Område fra Aroer ved
Arnonflodens Bred og Byen midt nede i Dalen, hele
Højsletten indtil 17 Hesjbon og alle de Byer, som

ligger på Højsletten, Dibon, Bamot Ba'al, Bet Ba'al
Meon, 18 Jaza, Kedemot, Mefa'at, 19 Kirjatajim,
Sibma, Zeret Sjahar på Dalbjerget, 20 Bet-Peor ved
Pisgas Skrænter. Bet-Jesjimot 21 og alle de andre
Byer på Højsletten og hele det Rige, der havde tilhørt
Amoriterkongen Sibon, som herskede i Hesjbon,
hvem Moses havde overvundet tillige med Midjans
Fyrster Evi, Rekem, Zur, Hur og Reba, der var Sihons
Lydkonger og boede i Landet; 22 også Sandsigeren
Bileam, Beors Søn, havde Israeliterne dræbt med
Sværdet sammen med de andre af dem, der blev
slået ihjel. 23 Rubeniternes Grænse blev Jordan; den
var Grænseskel. Det var Rubeniternes Arvelod efter
deres Slægter, de nævnte Byer med Landsbyer. 24
Og Moses gav Gads Stamme, Gaditerne, Land, Slægt
for Slægt, 25 og de fik følgende Landområde: Jazer
og alle Byerne i Gilead og Halvdelen af Ammoniternes
Land indtil Aroer, som ligger østen for Rabba, 26
og Landet fra Hesjbon til Ramat-Mizpe og Betonim,
og fra Mahanajim til Lodebars Landemærke; 27 og i
Lavningen Bet-Haram, Bet-Nimra, Sukkot og Zafon,
Resten af Kong Sihon af Hesjbons Rige, med Jordan
til Grænse, indtil Enden af Kinnerets Sø, hinsides
Jordan, på Østsiden. 28 Det var Gaditernes Arvelod
efter deres Slægter: de nævnte Byer med Landsbyer.
29 Og Moses gav Manasses halve Stamme Land,
Slægt for Slægt; 30 og deres Landområde strakte
sig fra Mahanajim over hele Basan, hele Kong Og
af Basans Rige og alle Jairs Teltbyer, som ligger i
Basan, tresindstyve Byer, 31 Halvdelen af Gilead
og Asjtarot og Edre'i, Ogs Kongsbyer i Basan; det
gav han Manasses Søn Makirs Sønner, Halvdelen af
Makirs Sønner, Slægt for Slægt. 32 Det er alt, hvad
Moses udskiftede på Moabs Sletter hinsides Jordan
over for Jeriko, på Østsiden. 33 Men Levis Stamme
gav Moses ingen Arvelod; HERREN, Israels Gud, er
deres Arvelod, således som han tilsagde dem.

14 Følgende er de Landstrækninger, Israeliterne
fik til Arvelod i Kana'ans Land, som Præsten
Eleazar og Josua, Nuns Søn, og Overhovederne for de
israelitiske Stammers Fædrenehuse tildelte dem 2 ved
Lodkastning som deres Ejendom i Overensstemmelse
med det Påbud, HERREN havde givet Moses om
de halvtiende Stammer. 3 Thi Moses havde givet de
halvtredje Stammer Arvelod hinsides Jordan; men
Leviterne gav han ikke Arvelod iblandt dem. 4 Josefs
Efterkommere udgjorde nemlig to Stammer, Manasse
og Efraim; og Leviterne fik ikke Del i Landet, men kun
Byer at bo i tillige med de tilhørende Græsmarker
til deres Hjorde og Kvæg. 5 Hvad HERREN havde
pålagt Moses, gjorde Israeliterne, og de udskiftede
Landet. 6 Da trådte Judæerne frem for Josua i Gilgal,
og Kenizziten Kaleb, Jefunnes Søn, sagde til ham:
"Du ved, hvad det var, HERREN talede til den Guds
Mand Moses i Kadesj Barnea om mig og dig. 7
Fyrretyve År gammel var jeg, dengang HERRENs
Tjener Moses udsendte mig fra Kadesj Barnea for
at udspejde Landet; og jeg aflagde ham Beretning
efter bedste Overbevisning. 8 Men mine Brødre, som
var draget med mig, gjorde Folket modløst, medens
jeg viste HERREN min Gud fuld Lydighed. 9 Og
Moses svor den Dag: Sandelig, det Land, din Fod
har betrådt, skal være din og dine Efterkommeres
Arvelod til evig Tid, fordi du har vist HERREN min
Gud fuld Lydighed! 10 Og se, nu har HERREN opfyldt
sit Ord og holdt mig i Live fem og fyrretyve År, siden
dengang HERREN talede dette Ord til Moses, al den
Tid Israel vandrede i Ørkenen, og se, jeg er nu fem
og firsindstyve År. 11 Endnu den Dag i Dag er jeg
rask og rørig som på hin Dag, da Moses udsendte
mig; nu som da er min Kraft den samme til Kamp
og til at færdes omkring. 12 Så giv mig da dette
Bjergland, som HERREN dengang talede om; du
hørte det jo selv. Thi der bor Anakiter der, og der
er store, befæstede Byer; måske vil HERREN være
med mig, så jeg kan drive dem bort, som HERREN
har sagt!" 13 Da velsignede Josua ham, og han
gav Kaleb, Jefunnes Søn, Hebron til Arvelod. 14
Derfor tilfaldt Hebron Kenizziten Kaleb, Jefunnes Søn,
som Arvelod, og den hører ham til den Dag i Dag,
fordi han viste HERREN, Israels Gud, fuld Lydighed.
15 Men Hebron hed forhen Arbas By; han var den
største Mand blandt Anakiterne. Og Landet fik Ro
efter krigen.

15 Loddet faldt for Judæernes Stamme efter deres
Slægter således, at deres Landområd strækker
sig hen, imod Edoms Område, Zins Ørken mod Syd,
yderst mod Syd. 2 Deres Sydgrænse begynder ved
Enden af Salthavet, ved den sydlige Bugt, 3 og
løber sønden om Akrabbimpasset, går videre til Zin,
strækker sig opad sønden om Kadesj-Barnea og går
derpå videre til Hezron og op til Addar; så drejer den
om mod Karka'a, 4 går videre til Azmon og fortsætter
til Ægyptens Bæk; så ender Grænsen ved Havet. Det
er deres Sydgrænse. 5 Østgrænsen er Salthavet indtil
Jordans Udløb. Nordgrænsen begynder ved Havets
Bugt ved Jordans Udløb; 6 derpå strækker Grænsen
sig opad til Bet Hogla og går videre norden om Bet
Araba; så strækker Grænsen sig opad til Rubens
Søn Bohans Sten; 7 derpå strækker Grænsen sig

fra Akors Dal op til Debir og drejer nordpå til Gilgal,
som ligger lige over for Adummimpasset sønden for
Dalen; derefter går Grænsen videre over til Vandet
ved Sjemesjkilden og ender ved Rogelkilden; 8 derpå
strækker Grænsen sig op i Hinnoms Søns Dal til
Sydsiden af Jebusiternes Bjergryg, det er Jerusalem;
derpå strækker Grænsen sig op til Toppen af Bjerget
lige vesten for Hinnoms Dal ved Refaimdalens
Nordende; 9 derpå bøjer Grænsen fra Toppen af
dette Bjerg ben til Neftoas Vandkilde og løber videre
til Byerne på Efronbjerget; så bøjer Grænsen om til
Ba'ala, det er Kirjat-Jearim; 10 derpå drejer Grænsen
om fra Ba'ala mod Vest til Seirbjerget, går videre til
Jearimbjergets nordre Udløber, det er Kesalon: så
strækker den sig ned til Bet Sjemesj og går videre
til Timna; 11 derpå løber Grænsen i nordlig Retning
til Bjergryggen ved Ekron; så bøjer Grænsen om til
Sjikkaron, går videre til Ba'alabjerget, løber til Jabne'el
og ender ved Havet. 12 Vestgrænsen er det store Hav.
Det er Grænsen rundt om Judæernes Område efter
deres Slægter. 13 Men Kaleb, Jefunnes Søn, gav han
et Stykke Land imellem Judæerne efter HERRENs
Befaling til Josua: Anaks Stamfader Arbas By, det er
Hebron; 14 og Kaleb drev de tre Anakiter bort derfra,
Sjesjaj, Abiman og Talmaj, der nedstammede fra
Anak. 15 Derfra drog han op mod Debirs Indbyggere;
Debir hed fordum Kirjat Sefer. 16 Da sagde Kaleb:
"Den, som slår Kirjat Sefer og indtager det, giver
jeg min datter Aksa til Hustru!" 17 Og da Benizziten
Otniel, Kalebs Broder, indtog det, gav han ham sin
Datter Aksa til Hustru. 18 Men da hun kom til ham,
æggede han hende til at bede sin Fader om Agerland.
Hun sprang da ned af Æselet, og Kaleb spurgte
hende: "Hvad vil du?" 19 Hun svarede: "Giv mig en
Velsignelse!" Siden du har bortgiftet mig i det tørre
Sydland, må du give mig Vandkilder!" Da gav han
hende de øvre og de nedre Vandkilder. 20 Judæernes
Stammes Arvelod efter deres Slægter er: 21 Byerne i
Udkanten af Judæernes Stamme ved Edoms Grænse
i Sydlandet er følgende: Kabzeel, Eder, Jagur, 22
Kina, Dimona, Arara, 23 Kedesj Hazot, Jitnan, 24 Zif,
Telam, Bealot, 25 Hazor Hadatta, Kerijjot Hezron, det
er Hazor, 26 Amam, Sjema, Molada, 27 Hazar Gadda,
Hesjmon, Bet Pelet, 28 Hazar Sjual, Be'ersjeba
med Småbyer, 29 Ba'ala, Ijjim, Ezem, 30 Eltolad,
Betul, Horma, 31 Ziklag, Madmanna, Sansanna,
32 Lebaot, Sjilhim og En Rimmox; tilsammen ni og
tyve Byer med Landsbyer. 33 I Lavlandet: Esjtaol,
Zora, Asjna, 34 Zanoa, En Gannim, Tappua, Enam,
35 Jarmut, Adullam, Soko, Azeka, 36 Sja'arajim,
Aditajim, Gedera og Gederotajim; tilsammen fjorten
Byer med Landsbyer. 37 Zenan, Hadasja, Migdal
Gad, 38 Dilan, Mizpe, Jokte'el, 39 Lakisj, Bozkaf,
Eglon, 40 Kabbon, Lamas, Hitlisj, 41 Gederot, Bet
Dagon, Na'ama og Makkeda; tilsammen seksten
Byer med Landsbyer. 42 Libna, Eter, Asjan, 43 Jifta,
Asjna, Nezib, 44 Keila, Akzib og Maresja; tilsammen
ni Byer med Landsbyer. 45 Ekron med Småbyer
og Landsbyer; 46 fra Ekron til Havet alt, hvad der
ligger på Asdodsiden, med tilhørende Landsbyer;
47 Asdod med Småbyer og Landsbyer; Gaza med
Småbyer og Landsbyer indtil Ægyptens Bæk med
det store Hav som Grænse. 48 I Bjerglandet: Sjamir,
Jattir, Soko, 49 Danna, Kirjat Sefer, det er Debir,
50 Anab, Esjtemo, Anim, 51 Gosjen, Holon og Gilo;
tilsammen elleve Byer med Landsbyer. 52 Arab,
Duma, Esjan, 53 Janum, Bet Tappua, Afeka, 54
Humta, Kirjat Arba, det er Hebron, og Zior; tilsammen
ni Byer med Landsbyer. 55 Maon, Karmel, Zif,
Jutta, 56 Jizre'el, Jokdeam, Zanoa, 57 Hain, Gibea
og Timna; tilsammen ti Byer med Landsbyer. 58
Halhul, Bet Zur, Gedor, 59 Ma'arat, Bet Anon og
Eltekon; tilsammen seks Byer med Landsbyer. Tekoa,
Efrata, det er Betlehem, Peor, Etam, Kulon, Tatam,
Sores, Kerem, Gallim, Beter og Menoho; tilsammen
elleve Byer med Landsbyer. 60 Hirjat Ba'al, det er
Hirjat Jearim, og Rabba; tilsammen to Byer med
Landsbyer. 61 I Ørkenen: Bet Araba, Middin, Sekaka,
62 Nibsjan, Ir Mela og En Gedi; tilsammen seks Byer
med Landsbyer. 63 Men Jebusiterne, som boede
i Jerusalem, kunde Judæerne ikke drive bort; og
Jebusiterne bor i Jerusalem sammen med Judæerne
den Dag i Dag.

16 For Josefs Sønner faldt Loddet således: Mod
Øst går Grænsen fra Jordan ved Jeriko, ved
Jerikos Vande, op gennem Ørkenen, som fra Jeriko
strækker sig op i Bjergland, et til Betel; 2 fra Betel
fortsætter den videre til Arkiternes Landemærke,
til Atarot, 3 og strækker sig nedad mod Vest til
Ja Detiternes Landemærke, til Nedre Bet Horons
Landemærke og til Gezer og ender ved Havet. 4 Og
Josefs Sønner, Manasse og Efraim, fik Arvelodder. 5
Efraimiternes Landemærke efter deres Slægter var
følgende: Grænsen for deres Arvelod er mod Øst
Atarot Addar og går til Øvre Bet Horon; 6 derpå
går Grænsen ud til Havet. Mod Nord er Grænsen
Mikmetat; Grænsen går så mod Øst til Ta'anat Sjilo,
løber videre østen om Janoa, 7 strækker sig så fra
Janoa ned til Atarot og Na'ara, støder op til Jeriko
og ender ved Jordan. 8 Fra Tappua går Grænsen
mod Vest til Kanabækken og ender ved Havet. Det er

Efraimiternes Stammes Arvelod efter deres Slægter.
9 Dertil kommer de Byer, som udskiltes til Efraimiterne
inden for Manassiternes Arvelod, alle Byerne med
Landsbyer. 10 Men de fordrev ikke Kana'anæerne,
som boede i Gezer, og således er Kana'anæerne
blevet boende midt i Efraim indtil den Dag i Dag, idet
de siden blev Hoveriarbejdere.

17 Og Loddet faldt for Manasses Stamme: thi
han var Josefs førstefødte. Makir, Manasses
førstefødte, Gileads Fader - han var nemlig Kriger
- fik Gilead og Basan. 2 Og de øvrige Manassiter
fik Land efter deres Slægter, Abiezers, Heleks,
Asriels, Sjekems, Hefers og Sjemidas Sønner; det
er Josef's Søn Manasses mandlige Efterkommere
efter deres Slægter. 3 Men Zelofhad, en Søn af
Hefer, en Søn af Gilead, en Søn af Makir, en Søn
af Manasse, havde ingen Sønner, kun Døtre; og
hans Døtre hed Mala, Noa, Hogla, Milka og Tirza.
4 De trådte frem for Præsten Eleazar og Josua,
Nuns Søn, og Øversterne og sagde: "HERREN bød
Moses give os Arvelod iblandt vore Brødre!" Da gav
han dem efter HERRENs Bud en Arvelod iblandt
deres Faders Brødre. 5 Således faldt ti Parter på
Manasse foruden Landet Gilead og Basan hinsides
Jordan. 6 Thi Manasses døtre fik Arvelod blandt
hans Sønner. Men Landet Gilead tilfaldt Manasses
øvrige Efterkommere. 7 Og Manasses Grænse går
fra Aser til Mikmetat, som ligger østen for Sikem;
derpå går Grænsen mod Syd til Befolkningen i En-
Tappua. 8 Manasse fik Landskabet Tappua; men Byen
Tappua ved Manasses Grænse tilfaldt Efraimiterne. 9
Derpå strækker Grænsen sig ned til Kanabækken,
sønden om Bækken; Byerne der tilfaldt Efraim, midt
iblandt Manasses Byer; Manasses Landområde ligger
norden for Bækken. Grænsen ender derpå ved
Havet. 10 Sydsiden tilhører Efraim og Nordsiden
Manasse. Havet danner Grænse; mod Nord støder
de op til Aser, mod Øst til Issakar. 11 I Issakar og
Aser tilfaldt følgende Byer Manasse: Bet-Sjean med
Småbyer, Jibleam med Småbyer, Befolkningen i Dor
med Småbyer, Befolkningen i En-Dor med Småbyer,
Befolkningen i Ta'anak med Småbyer og Befolkningen
i Megiddo med Småbyer, de tre Højdedrag. 12
Men Manassiterne kunde ikke drive disse Byers
Indbyggere bort, det lykkedes Kana'anæerne at holde
sig i disse Egne. 13 Da Israeliterne blev de stærkeste,
gjorde de Kana'anæerne til Hoveriarbejdere, men
drev dem ikke bort. 14 Da talte Josefs Sønner til
Josua og sagde: "Hvorfor har du kun givet mig een
Lod og een Part til Arvelod, skønt jeg er et talrigt
Folk, eftersom HERREN hidtil har velsignet mig?" 15
Josua svarede dem: "Når du er et talrigt Folk, så drag
op i Skovlandet og ryd dig Jord der i Perizziternes og
Refaiternes Land, siden Efraims Bjergland er dig for
trangt!" 16 "Da sagde Josefs Sønner: "Bjerglandet
er os ikke nok, og alle Kana'anærerne, som bor på
Slettelandet, både de i Bet-Sjean med Småbyer og
de på Jizre'elsletten, har jernbeslagne Vogne!" 17 Da
sagde Josua til Josefs Slægt, til Efraim og Manasse:
"Du er et talrigt Folk og har stor Kraft; du skal ikke
komme til at nøjes med een Lod, 18 men et Bjergland
skal tilfalde dig, thi det er skovbevokset. og når du
rydder det, skal det tilfalde dig med Udløberne derfra;
thi du skal drive Kana'anæerne bort, selv om de har
jernbeslagne Vogne; du er nemlig stærkere end de."

18 Hele Israeliternes Menighed kom sammen i
Silo, og de rejste Åbenbaringsteltet der, da de
nu havde underlagt sig Landet. 2 Men der var endnu
syv Stammer tilbage af Israeliterne, som ikke havde
fået deres Arvelod tildelt. 3 Josua sagde derfor til
Israeliterne: "Hvor længe vil I endnu nøle med at drage
hen og tage det Land i Besiddelse, som HERREN,
eders Fædres Gud, har givet eder? 4 Udse eder tre
Mænd af hver Stamme, som jeg kan udsende; de
skal gøre sig rede og drage Landet rundt og affatte
en Beskrivelse derover til Brug ved Fastsættelsen af
deres Arvelod og så komme tilbage til mig. 5 De skal
dele det i syv Dele; Juda skal beholde sit Område
mod Syd og Josefs Slægt sit mod Nord. 6 Og I skal
så affatte en Beskrivelse over Landet, delt i syv Dele,
og bringe mig den; så vil jeg kaste Lod for eder her
for HERREN vor Guds Åsyn. 7 Thi Leviterne får ingen
Del iblandt eder, da HERRENs Præstedømme er
deres Arvelod; og Gad, Ruben og Manasses halve
Stamme har på Jordans Østside fået deres Arvelod,
som HERRENs Tjener Moses gav dem!" 8 Da begav
Mændene sig på Vej; og Josua bød de bortdragende
affatte en Beskrivelse over Landet, idet han sagde:
"Drag Landet rundt, affat en Beskrivelse over det og
kom så tilbage til mig; så vil jeg kaste Lod for eder
her for HERRENs Åsyn i Silo!" 9 Så begav, Mændene
sig på Vej og drog igennem Landet og affattede en
Beskrivelse derover, By for By, i syv Dele; og derpå
kom de tilbage til Josua i Lejren ved Silo. 10 Men
Josua kastede Lod for dem i Silo for HERRENs Åsyn
og udskiftede der Landet til Israeliterne, Afdeling,
for Afdeling. 11 Da faldt Loddet for Benjaminiternes
Stamme efter deres Slægter; og det Område, der
blev deres Lod, kom til at ligge mellem Judas og
Josefs Sønner. 12 Deres Nordgrænse begynder ved

Jordan, og Grænsen strækker sig op til Bjergryggen
norden for Jeriko og mod Vest op i Bjerglandet, så
den ender i Bet-Avens Ørken; 13 derfra går Grænsen
videre til Luz, til Bjergryggen sønden for Luz, det
er Betel, og strækker sig ned til Atarot-Addar over
Bjerget sønden for Nedre-Bet-Horon. 14 Derpå bøjer
Grænsen om og løber som Vestgrænse sydpå fra
Bjerget lige sønden for Bet-Horon og ender ved
Kirjat-Ba'al, det er den judæiske By Kirjat-Jearim;
det er Vestgrænsen. 15 Sydgrænsen begynder ved
Udkanten af Kirjat-Ba'al, og Grænsen går til Neftoas
Vandkilde; 16 derpå strækker den sig ned til Randen
af Bjerget lige over for Hinnoms Søns dal norden
for Refaimdalen og videre til Hinnoms Dal sønden
om Jebusiternes Bjergryg og til Rogelkilden; 17 så
drejer den nordpå og fortsætter til Sjemesjkilden
og videre til Gelilot lige over for Adummimpasset,
derpå ned til Rubens Søn Bohans Sten 18 og går så
videre til Bjergryggen norden for Bet-Araba og ned i
Arabalavningen; 19 så går den videre til bjergryggen
norden for Bet-Hogla og ender norden for Salthavets
Bugt ved Jordans Udløb; det er Sydgrænsen. 20 Mod
Øst danner Jordan Grænse. Det er Benjaminiternes
Arvelod med dens Grænser efter deres Slægter.
21 Og Benjaminiternes Stammes Byer efter deres
Slægter er følgende: Jeriko, Bet-Hogla, Emek-Keziz,
22 Bet-Araba, Zemarajim, Betel, 23 Avvim, Para,
ofra, 24 Kefar-Ammoni, Ofni og Geba; tilsammen tolv
Byer med Landsbyer. 25 Gibeon, Rama, Be'erot, 26
Mizpe, Kefira, Moza, 27 Rekem, Jirpe'el, Tar'ala, 28
Zela, Elef, Jebus, det er Jerusalem, Gibeat og Kirjat-
Jearim; tilsammen fjorten Byer med Landsbyer. Det
er Benjaminiternes Arvelod efter deres Slægter.

19 Det andet Lod faldt for Simeon, for
Simeoniternes Stamme efter deres Slægter;
og deres Arvelod kom til at ligge inde i Judæernes
Arvelod. 2 Til deres Arvelod hørte: Be'er-sjeba, Sjema,
Molada, 3 Hazar-Sjual, Bala, Ezem, 4 Eltolad, Betul,
Horma, 5 Ziklag, Bet-Markabot, Hazar-Susa, 6 Bet-
Lebaot og Sjaruhen; tilsammen tretten Byer med
Landsbyer. 7 En-Rimmon, Token, Eter og Asjan;
tilsammen fire Byer med Landsbyer. 8 Desuden alle
Landsbyerne rundt om disse Byer indtil Ba'alat-Be'er,
Rama i Sydlandet. Det er Simeoniternes Stammes
Arvelod efter deres Slægter. 9 Fra Judæernes Del
blev Simeoniternes Arvelod taget; thi Judæernes
Del var for stor til dem; der for fik Simeoniterne
Arvelod inde i deres Arvelod. 10 Det tredje Lod
faldt for Zebuloniterne efter deres Slægter. Deres
Arvelods Landemærke når til Sarid: 11 og deres
Grænse strækker sig vestpå op til Mar'ala, berører
Dabbesjet og støder til Bækken, som løber østen
om Jokneam; 12 fra Sarid drejer den østpå, mod
Solens Opgang, hen imod Kis-ldt-Tabors Område
og fortsætter til Daberat og op til Jafia; 13 mod Øst,
mod Solens Opgang, løber den derpå over til Gat-
Hefer, til Et-Kazin og videre til Rimmona og bøjer om
til Nea; 14 derfra drejer Grænsen i nordlig Retning
til Hannaton og ender i Dalen ved Jifta-El. 15 Og
den omfatter Kattat, Nabalal, Sjimron, Jid'ala og
Betlehem; tilsammen tolv Byer med Lands-byer. 16
Det er Zebulonilernes Arvelod efter deres Slægter,
nævnte Byer med Landsbyer. 17 For Issakar faldt det
fjerde Lod, for Issakariterne efter deres Slægter; 18
og deres Landemærke var: Jizre'el, Kesullot, Sjunem,
19 Hafarajim, Sji'on, Anabarat, 20 Rabbit, Kisjjon,
Ebez, 21 Remet, En-Gannim, En-Hadda og Bet-
Pazzez. 22 Og Grænsen berører Tabor, Sja-hazim
og Bet-Sjemesj og ender ved Jordan; tilsammen
seksten Byer med Landsbyer. 23 Det er Issakariternes
Stammes Område efter deres Slægter, nævnte Byer
med Landsbyer. 24 Det femte Lod faldt for Aseriternes
Stamme efter deres Slægter. 25 Deres Landemærke
var: Helkat, Hali, Beten, Aksjaf, 26 Alammelek, Am'ad
og Misj'al; derpå berører Grænsen Harmel mod Vest
og Sjihor-Libnat, 27 drejer så østpå til Betbagon og
berører Zebulon og Dalen ved Jifta-El mod Nord;
derpå går den til Bet-Emek og Ne'iel og fortsætter
nordpå til Kabul, 28 Abdon, Rebob, Hammon og Hana
indtil den store Stad Zidon; 29 så drejer Grænsen mod
Rama og til den befæstede By Tyrus; derpå drejer
Grænsen mod Hosa og ender ved Havet; desuden
Mahalab, Akzib, 30 Akko, Afek, Rebob; tilsammen to
og tyve Byer med Landsbyer. 31 Det er Aseriternes
Stammes Område efter deres Slægter, nævnte Byer
med Landsbyer. 32 For Naftaliterne faldt det sjette
Lod, for Naftaliterne efter deres Slægter. 33 Deres
Landemærke går fra Helet, fra Allon-Beza'anannim og
Adami-Nekeb og Jabne'el indtil Lakkum og ender ved
Jordan; 34 så drejer Grænsen vestpå til Aznot-Tabor,
fortsætter derfra til Hukkok, berører Zebulon mod Syd,
Aser mod Vest og Jordan mod Øst. 35 Befæstede
Byer er: Ziddim, Zer, Hammat, Rakkat, Kinneret, 36
Adama, Rama, Hazor, 37 Hedesj, Edre'i, En-Hazor,
38 Jir'on, Migdal-El, Horem, Bet-Anat og Bet-Sjemesj;
tilsammen nitten Byer med Landsbyer. 39 Det er
Naftaliternes Stammes Arvelod efter deres Slægter,
nævnte Byer med Landsbyer. 40 For Daniternes
Stamme efter deres Slægter faldt det syvende Lod.
41 Deres Arvelods Landemærke var: Zor'a, Esjtaol, Ir-
Sjemesj, 42 Sja'alabbin, Ajjalon, Jitla, 43 Elon, Timna,

Ekron, 44 Elteke, Gibbeton, Ba'alat, 45 Jehud, Bene-
Berak, Gat-Rim-mon, 46 Me-Ja1'kon og Rakkon og
Egnen hen imod Jafo. 47 Men Daniternes Område
blev dem for trangt; derfor drog Daniterne op og
angreb Lesjem, indtog det og slog det med Sværdet;
derpå tog de det i Besiddelse og bosatte sig der
og gav Lesjem Navnet Dan efter deres Stamfader
Dan. 48 Dette er Daniternes Stammes Arvelod efter
deres Slægter, nævnte Byer med Landsbyer. 49 Da
Israeliterne var færdige med Udskiftningen af Landet,
Stykke for Stykke, gav de Josua, Nuns Søn, en
Arvelod imellem sig. 50 Efter HERRENs Påbud gav
de ham den By, han udbad sig, Timnat-Sera i Efraims
Bjerge; og han befæstede Byen og bosatte sig der. 51
Det er de Arvelodder, som Præsten Eleazar og Josua,
Nuns Søn, og Overhovederne for de israelitiske
Stammers Fædrenehuse udskiftede ved Lodkastning
i Silo for HERRENs Åsyn ved Åbenbaringsteltets
Indgang. Således blev de færdige med Udskiftningen
af Landet.

20 Og HERREN talede til Josua og sagde 2 "Tal
til Israeliterne og sig: Afgiv de Tilflugtsbyer, jeg
talede til eder om ved Moses, 3 for at en Manddraber,
der uforsætligt og af Vanvare slår en ihjel, kan ty til
dem, så at de kan være eder Tilflugtssteder mod
Blodhævneren. 4 Når han tyr hen til en af disse Byer
og stiller sig i Byportens Indgang og forebringer sin
Sag for Byens Ældste, skal de optage ham i Byen hos
sig og anvise ham et Sted, hvor han kan bo bos dem;
5 og når Blodhævneren forfølger ham, må de ikke
udlevere Manddraberen til ham, thi han har slået sin
Næste ihjel af Vanvare uden i Forvejen at have båret
Nag til ham; 6 han skal blive boende i denne By, indtil
han har været stillet for Menighedens Domstol, eller
den Mand, som på den Tid er Yppersteprræst, dør;
derefter kan Manddraberen vende tilbage til sin By og
sit Hjem, den By, han er flygtet fra." 7 Da helligede
de Kedesj i Galilæa i Naftalis Bjerge, Sikem i Efrims
Bjerge og Kirjat-Arba, det er Hebron, i Judas Bjerge.
8 Og østen for Jordan afgav de Bezer i Ørkenen,
på Højsletten, af Rubens Stamme, Ramot i Gilead
at Gads Stamme og Golan i Basan af Manasses
Stamme. 9 Det var de Byer, som fastsattes for alle
Israeliterne og de fremmede, som bor iblandt dem, i
det Øjemed at enhver, der uforsætligt slår en ihjel, kan
ty derhen og undgå Døden for Blodhævnerens Hånd,
før han har været stillet for Menighedens Domstol.

21 Derpå trådte Overhovederne for Leviternes
Fædrenehuse frem for Præsten Eleazar og
Josua, Nuns Søn, og Overhovederne for de israelitiske
Stammers Fædrenehuse 2 og talte således til dem i
Silo i Kana'ans Land: "HERREN bød ved Moses, at
der skulde gives os nogle Byer at bo i med tilhørende
Græsmarker til vort Kvæg." 3 Da afgav Israeliterne i
Følge HERRENs Bud af deres Arvelod følgende Byer
med Græsmarker til Leviterne. 4 Loddet faldt først
for Kehatiternes Slægter, således at Præsten Arons
Sønner blandt Leviterne ved Lodkastningen fik tretten
Byer af Judas, Simeoniternes og Benjamins Stammer,
5 mens de andre Hehatiter ved Lodkastningen efter
deres Slægter fik ti Byer af Efraims og Dans Stammer
og Manasses halve Stamme. 6 Gersoniterne fik ved
Lodkastningen efter deres Slægter tretten Byer af
Issakars, Asers og Naftalis Stammer og Manasses
halve Stamme i Basan. 7 Merariterne fik efter deres
Slægter tolv Byer af Rubens, Gads og Zebulons
Stammer. 8 Og Israeliterne afgav ved Lodkastning
følgende Byer med Græsmarker til Leviterne, således
som HERREN havde påbudt ved Moses. 9 Af
Judæernes og Simeoniternes Stammer afgav de
følgende ved Navn, nævnte Byer. 10 Arons Sønner,
der hørte til Kehatiternes Slægter blandt Levis Sønner
- thi for dem faldt Loddet først - fik følgende: 11 Man
gav dem Anaks Stamfader Arbas By, det er Hebron,
i Judas Bjerge, med omliggende Græsmarker; 12
men Byens Mark og Landsbyer gav man Kaleb,
Jefunnes Søn, i Eje. 13 Præsten Arons Sønner gav
man Hebron, en af Tilflugtsbyerne for Manddrabere,
med omliggende Græsmarker, Libna med omliggende
Græsmarker, 14 Jattir med omliggende Græsmarker,
Esjtemoa med omliggende Græsmarker, 15 Holon
med omliggende Græsmarker, Debir med omliggende
Græsmarker, 16 Asjan med omliggende Græsmarker,
Jutta med omliggende Græsmarker og Bet-Sjemesj
med omliggende Græsmarker; tilsammen ni Byer
af de to Stammer; 17 og af Benjamins Stamme
Gibeon med omliggende Græsmarker, Geba med
omliggende Græsmarker, 18 Anatot med omliggende
Græsmarker og Alemet med omliggende Græsmarker;
tilsammen fire Byer. 19 Præsternes, Arons Sønners,
Byer udgjorde i alt tretten Byer med omliggende
Græsmarker. 20 Kehatiternes Slægter af Leviterne,
de øvrige Kehatiter, fik de Byer af Efraims Stamme,
som tildeltes dem ved Lodkastning. 21 Man gav
dem Sikem, en af Tilflugtsbyerne for Manddrabere,
med omliggende Græsmarker i Efraims Bjerge,
Gezer med omliggende Græsmarker, 22 Kibzajim
med omliggende Græsmarker og Bet-Horon med
omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer; 23 og af
Dans Stamme Elteke med omliggende Græsmarker,
Gibbeton med omliggende Græsmarker, 24 Ajjalon

med omliggende Græsmarker og Gat-Rimmon
med omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer;
25 og af Manasses halve Stamme Tånak med
omliggende Græsmarker og Jibleam med omliggende
Græsmarker; tilsammen to Byer; 26 i alt ti Byer med
omliggende Græsmarker tilfaldt de øvrige Kehatiters
Slægter. 27 Blandt Leviternes Slægter fik fremdeles
Gersoniterne af Manasses halve Stamme Golan i
Basan, en af Tilflugtsbyerne for Manddrabere, med
omliggende Græsmarker og Asjtarot med omliggende
Græsmarker; tilsammen to Byer; 28 og af Issakars
Stamme Kisjjon med omliggende Græsmarker,
Daberat med omliggende Græsmarker, 29 Jarmut
med omliggende Græsmarker og En-Gannim med
omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer; 30 og af
Asers Stamme Misj'al med omliggende Græsmarker,
Abdon med omliggende Græsmarker, 31 Helkat med
omliggende Græsmarker og Rehob med omliggende
Græsmarker; tilsammen fire Byer; 32 og af Naftalis
Stamme Bedesj i Galilæa, en af Tilflugtsbyerne
for Manddrabere, med omliggende Græsmarker,
Hammot-Dor med omliggende Græsmarker og Hartan
med omliggende Græsmarker; tilsammen tre Byer;
33 Gersoniternes Byer efter deres Slægter udgjorde
i alt tretten med omliggende Græsmarker. 34 De
øvrige Leviter, Merariternes Slægter, fik af Zebulons
Stamme Jokneam med omliggende Græsmarker,
Karta med omliggende Græsmarker, 35 Rimmona med
omliggende Græsmarker og Nahalal med omliggende
Græsmarker; tilsammen fire Byer; 36 og hinsides
Jordan over for Jeriko af Rubens Stamme Bezer
i Ørkenen på Højsletten, en af Tilflugtsbyerne for
Manddrabere, med omliggende Græsmarker, Jaza
med omliggende Græsmarker. 37 Kedemot med
omliggende Græsmarker og Mefa'at med omliggende
Græsmarker; tilsammen fire Byer; 38 og af Gads
Stamme Ramot i Gilead, en af Tilflugtsbyerne
for Manddrabere, med omliggende Græsmarker,
Mahanajim med omliggende Græsmarker, 39
Hesjbon med omliggende Græsmarker og Ja'zer
med omliggende Græsmarker; tilsammen fire Byer;
40 Byerne, der ved Lodkastningen tilfaldt de øvrige
Levitslægter, Merariterne efter deres Slægter, udgjorde
i alt tolv. 41 Levitbyerne inden for Israeliternes Ejendom
udgjorde i alt otte og fyrretyve med omliggende
Græsmarker. 42 Disse Byer skulde hver for sig have
de omliggende Græsmarker med; det gjaldt for alle
disse Byer. 43 Således gav HERREN Israel hele det
Land, han havde tilsvoret deres Fædre at ville give
dem, og de tog det i Besiddelse og bosatte sig der. 44
Og HERREN gav dem Ro rundt om, ganske som han
havde tilsvoret deres Fædre, og ingen iblandt deres
Fjender kunde holde Stand over for dem; alle deres
Fjender gav HERREN i deres Hånd. 45 Ikke eet af
alle de gode Ord, HERREN havde talet til Israels
Hus, faldt til Jorden; alle sammen gik de i Opfyldelse.

22 Derpå lod Josua Rubeniterne, Gaditerne og
Manasses halve Stamme kalde til sig 2 og
sagde til dem: "I har holdt alt, hvad HERRENs Tjener
Moses bød eder, og adlydt mig i alt, hvad jeg har
påbudt eder. 3 I har ikke svigtet eders Brødre i denne
lange Tid; indtil denne Dag har I holdt HERREN
eders Guds Bud. 4 Men nu har HERREN eders Gud
skaffet eders Brødre Ro, som han lovede dem; vend
derfor nu tilbage til eders Telte i det Land, hvor eders
Ejendom ligger, som HERRENs Tjener Moses gav
eder hinsides Jordan. 5 Kun må I omhyggeligt agte
på at holde det Bud og den Lov, HERRENs Tjener
Moses pålagde eder, at elske HERREN eders Gud,
vandre på alle hans Veje, holde hans Bud, holde
fast ved ham og tjene ham af hele eders Hjerte og
hele eders Sjæl!" 6 Og Josua velsignede dem og lod
dem drage bort, og de begav sig til deres Telte. 7
Den ene Halvdel af Manasses Stamme havde Moses
givet Land i Basan, den anden Halvdel derimod
havde Josua givet Land sammen med deres Brødre
i Landet vesten for Jordan. Og da Josua lod dem
drage hver til sit efter at have velsignet dem, 8 vendte
de tilbage til deres Telte med store Rigdomme, med
Kvæg i Mængde, med Sølv og Guld, Kobber og Jern
og Klæder i stor Mængde; og det Bytte, de havde
taget fra deres Fjender, delte de med deres Brødre.
9 Så forlod Rubeniterne, Gaditerne og Manasses
halve Stamme Israeliterne i Silo i Kana'ans Land og
vendte tilbage til Gilead, det Land, de havde fået i
Eje, hvor de havde nedsat sig i Følge HERRENs
Bud ved Moses;' 10 og da Rubeniterne, Gaditerne og
Manasses halve Stamme kom til Gelilot ved Jordan i
Kana'ans Land, byggede de et Alter der ved Jordan,
et stort Alter. der sås viden om. 11 Men det kom
Israeliterne for Øre, at Rubeniterne, Gaditerne og
Manasses halve Stamme havde bygget et Alter på
Grænsen af Kana'ans Land, ved Gelilot ved Jordan,
på Israeliternes Side. 12 Og da Israeliterne hørte det,
samledes hele Israeliternes Menighed i Silo for at
drage i Kamp imod dem. 13 Da sendte Israeliterne
Pinehas, Præsten Eleazars Søn, til Rubeniterne,
Gaditerne og Manasses halve Stamme i Gilead 14
tillige med ti Øverster, een Øverste for hver af alle
Israels Stammer; hver af dem var Overhoved for
sin Stamme iblandt Israels Tusinder; 15 og da de

kom til Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve
Stamme i Gilead, talte de således til dem: 16 "Således
siger hele HERRENs Menighed: Hvad er det for en
Troløshed, I har begået mod Israels Gud, at I i Dag
har vendt eder fra HERREN ved at bygge eder et
Alter og vise Genstridighed mod HERREN? 17 Har
vi ikke nok i Brøden med Peor, som vi endnu den
Dag i Dag ikke har fået os renset for, og for hvis
Skyld der kom Plage over Israels Menighed? 18
Og dog vender I eder i Dag fra HERREN! Når I i
Dag er genstridige mod HERREN, vil hans Vrede i
Morgen bryde løs over hele Israels Menighed. 19
Hvis det Land, I har fået i Eje, er urent, så gå over
til det Land, der er HERRENs Ejendom, der, hvor
HERRENs Bolig står, og nedsæt eder iblandt os; men
vær ikke genstridige mod HERREN, ej heller mod os
ved at bygge eder et Alter til foruden HERREN vor
Guds Alter! 20 Dengang Akan, Zeras Søn, øvede
Svig med det bandlyste, kom der da ikke Vrede over
hele Israels Menighed, skønt han kun var en enkelt
Mand? Måtte han ikke dø for sin Brøde?" 21 Da
svarede Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve
Stamme overhovederne for Israels Tusinder således:
22 "Gud, Gud HERREN, Gud, Gud HERREN ved det,
og Israel skal vide det: Hvis det er i Genstridighed
eller Troløshed mod HERREN, i den Hensigt at vende
os fra HERREN, 23 at vi har bygget os et Alter, gid
han så må unddrage os sin Hjælp i Dag! Hvis det er
for at bringe Brændofre og Afgrødeofre derpå eller
for at bringe Takofre derpå, så straffe HERREN det!
24 Nej, vi har gjort det af Frygt for det Tilfælde, at
eders Børn engang i Fremtiden skulde sige til vore:
Hvad har I med HERREN, Israels Gud, at gøre? 25
HERREN har jo sat Jordan som Grænse imellem
os, og eder, Rubeniter og Gaditer; I har ingen Del
i HERREN! Og således kunde eders Børn få vore
til at høre op med at frygte HERREN. 26 Derfor
tænkte vi: Lad os bygge dette Alter, ikke til Brændoffer
eller Slagtoffer, 27 men for at det kan være Vidne
mellem os og eder og mellem vore Efterkommere
efter os om, at vi vil forrette HERRENs Tjeneste'
for hans Åsyn med vore Brændofre, Slagtofre og
Takofre, for at eders Børn ikke engang i Fremtiden
skal sige til vore: I har ingen Del i HERREN! 28 Og vi
tænkte: Hvis de i Fremtiden siger således til os og
vore Efterkommere, så siger vi: Læg dog Mærke til,
hvorledes det HERRENs Alter er bygget, som vore
Forfædre rejste, ikke til Brændofre eller Slagtofre,
men for at det kunne være Vidne mellem os og
eder. 29 Det være langt fra os at være genstridige
mod HERREN eller vende os fra HERREN i Dag
ved at bygge et Alter til Brændoffer, Afgrødeoffer
og Slagtoffer foruden HERREN vor Guds Alter, som
står foran hans Bolig!" 30 Da Præsten Pinehas og
Menighedens Øverster og Overhovederne for Israels
Tusinder, som ledsagede ham, hørte de Ord, som
Rubeniterne, Gaditerne og Manassiterne talte, var
de tilfredse, 31 og Pinehas, Præsten Eleazars Søn,
sagde til Rubeniterne, Gaditerne og Manassiterne:
"I Dag erkender vi, at HERREN er iblandt os, siden
I ikke har øvet denne Svig imod HERREN; derved
har I frelst Israeliterne fra HERRENs Hånd!" 32
Derpå vendte Pinehas, Præsten Eleazars Søn, og
Øversteme tilbage fra Rubeniterne, Gaditerne og
Manasses halve Stamme i Gilead til Israeliterne
i Kana'ans Land og aflagde dem Beretning, 33
og Israeliterne var tilfredse ved Meddelelsen, og
Israeliterne priste Gud og tænkte ikke mere på at
drage i Kamp mod dem for at ødelægge det Land,
Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme
boede i. 34 Og Rubeniterne, Gaditerne og Manasses
halve Stamme kaldte Alteret: Vidne; "thi," sagde de,
"det skal være Vidne mellem os om, at HERREN er
Gud!"

23 Efter længere Tids Forløb, da HERREN havde
skaffet Israel Ro for alle dets Fjender rundt om,
og Josua var blevet gammel og til Års, 2 lod Josua
hele Israel, de Ældste, Overhovederne, Dommerne
og Tilsynsmændene kalde til sig og sagde til dem:
"Jeg er blevet gammel og til Års. 3 I har selv set alt,
hvad HERREN eders Gud har gjort ved alle disse
Folkeslag foran eder; thi det var HERREN eders Gud,
som kæmpede for eder. 4 Se, jeg har tildelt eders
Stammer som Arvelod disse Folk, som er tilbage
af alle de Folkeslag, jeg udryddede fra Jordan til
det store Hav vestpå; 5 og HERREN eders Gud vil
trænge dem tilbage foran eder og drive dem bort
foran eder, og I skal tage deres Land i Besiddelse,
som HERREN eders Gud lovede eder. 6 Vær nu
stærke og faste, så I giver Agt på og handler efter alt,
hvad der står skrevet i Moses's Lovbog, og ikke viger
derfra til højre eller venstre 7 og ikke indlader eder
med disse Folk, som er tilbage iblandt eder; I må
ikke påkalde deres Guders Navne eller sværge ved
dem, ikke dyrke eller tilbede dem, 8 men I skal holde
fast ved HERREN eders Gud som hidtil. 9 Derfor
drev jo HERREN store og mægtige Folkeslag bort
foran eder. Ingen har kunnet holde Stand over for
eder til denne Dag; 10 een Mand iblandt eder jog
tusinde på Flugt; thi det var HERREN eders Gud,
som kæmpede for eder, som han havde lovet eder.

11 Våg da for eders Livs Skyld omhyggeligt over, at I
elsker HERREN eders Gud! 12 Thi dersom I falder
fra og slutter eder til Levningerne af disse Folk, som
er tilbage iblandt eder, og, besvogrer eder med dem
eller, indlader eder i Forbindelse med dem, 13 så skal
I vide for vist, at HERREN eders Gud ikke mere vil
drive disse Folkeslag bort fra eder, men de skal blive
eder en Snare og en Fælde, en Svøbe i eders Sider
og Torne i eders Øjne, indtil I selv bliver udryddet fra
dette herlige Land, som HERREN eders Gud gav
eder. 14 Se, jeg går nu al Støvets Gang; så betænk
da med hele eders Hjerte og hele eders Sjæl, at
ikke eet af alle de gode Ord, HERREN eders Gud
talede til eder, faldt til Jorden; alle sammen er de
gået i Opfyldelse for eder; ikke eet Ord deraf faldt til
Jorden. 15 Men ligesom alle de gode Ord, HERREN
eders Gud talede til eder, gik i Opfyldelse på eder,
således vil HERREN også lade alle sine Trusler gå i
Opfyldelse på eder, indtil han har udryddet eder fra
dette herlige Land, som HERREN eders Gud gav
eder. 16 Når I overtræder HERREN eders Guds Pagt,
som han pålagde eder, og går hen og Dyrker andre
Guder og tilbeder dem, så vil HERRENs Vrede blusse
op imod eder, og I vil hastelig blive udryddet fra det
herlige Land, han gav eder!"

24 Derpå kaldte Josua alle Israels Stammer
sammen i Sikem og lod Israels Ældste og
Overhoved, Dommere og Tilsynsmænd kalde til sig;
og de stillede sig op for Guds Åsyn. 2 Da sagde
Josua til hele Folket: "Så siger HERREN, Israels Gud:
Hinsides Floden boede eders Forfædre i gamle Dage,
Tara, Abrahams og Nakors Fader, og de dyrkede
andre Guder. 3 Da førte jeg eders Stamfader Abraham
bort fra Landet hinsides Floden og lod ham vandre
omkring i hele Kana'ans Land, gav ham en talrig Æt
og skænkede ham Isak. 4 Og Isak skænkede jeg
Jakob og Esau, og Esau gav jeg Se'irs Bjerge i Eje,
medens Jakob og hans Sønner drog ned til Ægypten.
5 Derpå sendte jeg Moses og Aron, og jeg plagede
Ægypterne med de Gerninger, jeg øvede iblandt dem,
og derefter førte jeg eder ud; 6 og da jeg førte eders
Fædre ud af Ægypten, og I var kommet til Havet,
satte Ægypterne efter eders Fædre med Stridsvogne
og Ryttere til det røde Hav. 7 Da råbte de til HERREN,
og han satte Mørke mellem eder og Ægypterne og
bragte Havet over dem, så det dækkede dem; og I så
med egne Øjne, hvad jeg gjorde ved Ægypterne. Og
da I havde opholdt eder en Tid lang i Ørkenen, 8 førte
jeg eder ind i Amoriternes Land hinsides Jordan, og
da de angreb eder, gav jeg dem i eders Hånd, så I
tog deres Land i Besiddelse, og jeg tilintetgjorde dem
foran eder. 9 Da rejste Zippors Søn, Kong Balak af
Moab, sig og angreb Israel; og han sendte Bud og lod
Bileam, Beors Søn, hente, for at han skulde forbande
eder; 10 men jeg vilde ikke bønhøre Bileam, og han
måtte velsigne eder; således friede jeg eder af hans
Hånd. 11 Derpå gik I over Jordan og kom til Jeriko;
og Indbyggerne i Jeriko, Amoriterne, Perizziterne,
Kana'anæerne, Hetiterne, Girgasjiterne, Hivviterne og
Jebusiterne angreb eder, men jeg gav dem i eders
Hånd. 12 Jeg sendte Gedehamse foran eder, og
de drev de tolv Amoriterkonger bort foran eder; det
skete ikke ved dit Sværd eller din Bue. 13 Og jeg
gav eder et Land, I ikke havde haft Arbejde med,
og Byer, I ikke havde bygget, og I tog Bolig i dem;
af Vinhaver og Oliventræer, I ikke plantede, nyder
I nu Frugten. 14 Så frygt nu HERREN og tjen ham
i Oprigtighed og Trofasthed, skaf de Guder bort,
som eders Forfædre dyrkede hinsides Floden og i
Ægypten, og tjen HERREN! 15 Men hvis I ikke synes
om at tjene HERREN, så vælg i Dag, hvem I vil tjene,
de Guder, eders Forfædre dyrkede hinsides Floden,
eller Amoriternes Guder, i hvis Land I nu bor. Men
jeg og mit Hus, vi vil tjene HERREN!" 16 Da svarede
Folket: "Det være langt fra os at forlade HERREN for
at dyrke andre Guder; 17 nej, HERREN er vor Gud,
han, som førte os og vore Fædre op fra Ægypten,
fra Trællehuset, og gjorde hine store Tegn for vore
Øjne og bevarede os under hele vor Vandring og
blandt alle de Folk, hvis Lande vi drog igennem; 18
og HERREN drev alle disse Folk og Amoriterne, som
boede her i Landet, bort foran os. Derfor vil vi også
tjene HERREN, thi han er vor Gud!" 19 Da sagde
Josua til Folket: "I vil ikke kunne tjene HERREN, thi
han er en hellig Gud; han er en nidkær Gud, som
ikke vil tilgive eders Overtrædelser og Synder. 20 Når
I forlader HERREN og dyrker fremmede Guder, vil
han vende sig bort og bringe Ulykke over eder og
tilintetgøre eder, skønt han tidligere gjorde vel imod
eder." 21 Da sagde Folket til Josua: "Nej HERREN vil
vi tjene!" 22 Josua sagde da til Folket: "I er Vidner
imod eder selv på, at I har valgt at tjene HERREN. 23
Så skaf da de fremmede Guder bort, som I har hos
eder, og bøj eders Hjerte til HERREN, Israels Gud!"
24 Da sagde Folket til Josua: "HERREN vor Gud vil vi
tjene, og hans Røst vil vi lyde!" 25 Derpå lod Josua
samme bag Folket indgå en Pagt, og han fastsatte det
Lov og Ret i Sikem. 26 Og Josua opskrev disse Ord i
Guds Lovbog; og han tog en stor Sten og rejste den
der under den Eg, som står i HERRENs Helligdom;
27 og Josua sagde til hele Folket: "Se, Stenen her skal

være Vidne imod os; thi den har hørt alle HERRENs
Ord, som han talede til os; den skal være Vidne imod
eder; at I ikke skal fornægte eders Gud!" **28** Derpå lod
Josua Folket drage bort hver til sin Arvelod. **29** Efter
disse Begivenheder døde HERRENs Tjener Josua,
Nuns Søn 110 År gammel. **30** Og de jordede ham på
hans Arvelod i Timnat-Sera i Efraims Bjerge norden
for Bjerget Ga'asj. **31** Og Israel dyrkede HERREN, så
længe Josua levede, og så længe de Ældste var i
Live, som overlevede Josua, og som havde kendt
hele det Værk, HERREN havde øvet for Israel. **32**
Men Josefs Ben, som Israeliterne havde bragt op
fra Ægypten jordede de i Sikem på den Mark Jakob
havde købt af Hamors, Sikems Faders, Sønner for
hundrede Kesita, og som han havde givet Josef i Eje.
33 Da Arons Søn Eleazar døde jordede de ham i hans
Søn Pinehass By Gibea, som var givet ham i Efraims
Bjerge.

Dommer

1 Efter Josuas Død adspurgte Israelitterne HERREN
og sagde: "Hvem af os skal først drage op til
Kamp mod Kana'anæerne?" **2** HERREN svarede:
"Det skal Juda; se, jeg giver Landet i hans Hånd!"
3 Juda sagde da til sin Broder Simeon: "Drag op
med mig i min Lod og lad os sammen kæmpe med
Kana'anæerne, så skal jeg også drage med dig ind
i din Lod!" Så gik da Simeon med ham. **4** Juda
drog nu op, og HERREN gav Kana'anæerne og
Perizziterne i deres Hånd, så de slog dem i Bezek,
10000 Mand. **5** Og da de stødte på Adonibezek i
Bezek, angreb de ham og slog Kana'anæerne og
Perizziterne. **6** Adonibezek flygtede, men de satte
efter ham, og da de havde grebet ham, huggede
de Tommelfingrene og Tommeltæerne af ham. **7** Da
sagde Adonibezek: "Halvfjerdsindstyve Konger med
afhugne Tommelfingre og Tommeltæer havde jeg
stadig til at sanke Smuler under mit Bord; hvad jeg har
gjort, gengælder Gud mig!" Derpå førte man ham til
Jerusalem, og der døde han. **8** Og Judæerne angreb
og indtog Jerusalem, huggede Indbyggerne ned og
stak Ild på Byen. **9** Senere drog Judæerne ned til
Kamp mod Kana'anæerne i Bjergene, i Sydlandet og
i Lavlandet. **10** Og Juda drog mod Kana'anæerne
i Hebron - Hebron hed fordum Kirjat Arba og slog
Sjesjaj, Ahiman og Talmaj. **11** Derfra drog han op
mod Indbyggerne i Debir, der fordum hed Kirjaf-
Sefer. **12** Da sagde Kaleb: "Den, som slår Kirjat Sefer
og indtager det, ham giver jeg min Datter Aksa til
Hustru!" **13** Og da Kenizziten Otniel, Kalebs yngre
Broder, indtog det, gav han ham sin Datter Aksa til
Hustru. **14** Men da hun kom til ham, æggede han
hende til at bede sin Fader om Agerland. Hun sprang
da ned af Æselet, og Kaleb spurgte hende: "Hvad vil
du?" **15** Hun svarede: "Giv mig en Velsignelse! Siden
du har bortgiftet mig i det tørre Sydland, må du give
mig Vandkilder!" Da gav Kaleb hende de øvre og de
nedre Vandkilder. **16** Moses's Svigerfaders, Keniten
Kobabs, Sønner, drog sammen med Judæerne op
fra Palmestaden til Arads Ørken og bosatte sig hos
Amalekiterne. **17** Juda drog derpå ud med sin Broder
Simeon, og de slog Kana'anæerne, som boede i Zefat,
og lagde Band på Byen; derfor blev den kaldt Horma.
18 Og Juda indtog Gaza med dets Område, Askalon
med dets Område og Ekron med dets Område. **19**
Og HERREN var med Juda, så han tog Bjerglandet i
Besiddelse; Lavlandets Indbyggere kunde han nemlig
ikke drive bort, fordi de havde Jernvogne. **20** Haleb
gav de Hebron, som Moses havde sagt. Og han drev
de tre Anaksønner bort derfra. **21** Men Jebusiterne,
som boede i Jerusalem, fik Judæerne ikke drevet
bort, og Jebusiterne bor den Dag i Dag i Jerusalem
sammen med Judæerne. **22** Men også Josefs Hus
drog op og gik mod Betel; og HERREN var med dem.
23 Da Josefs Hus udspejdede Betel Byen hed fordum
Luz **24** fik Spejderne Øje på en Mand, der gik ud
af Byen; og de sagde til ham: "Vis os, hvor vi kan
komme ind i Byen, så vil vi skåne dig!" **25** Da viste
han dem, hvor de kunde komme ind i Byen. Derpå
huggede de dens Indbyggere ned, men Manden og
hele hans. Slægt lod de drage bort, **26** og Manden
begav sig til Hetiternes Land og byggede en By,
som han kaldte Luz; og det hedder den endnu den
Dag i Dag. **27** Men Indbyggerne i Bet-Sjean og dets
Småbyer og i Ta'anak og dets Småbyer, Indbyggerne
i Dor og dets Småbyer, i Jibleam og dets Småbyer og
i Megiddo og dets Småbyer fik Manasse ikke drevet
bort; det lykkedes Kana'anæerne at blive boende i
disse Egne. **28** Da Israelitterne blev de stærkeste,
gjorde de Kana'anæerne til Hoveriarbejdere, men
drev dem ikke bort. **29** Efraim fik ikke Kana'anæerne,
som boede i Gezer, drevet bort; men Kana'anæerne
blev boende midt iblandt dem i Gezer. **30** Zebulon
fik ikke Indbyggerne i Kitron og Nahalol drevet bort;
men Kana'anæerne blev boende midt iblandt dem og
blev Hoveriarbejdere. **31** Aser fik ikke Indbyggerne
i Akko drevet bort, ej heller Indbyggerne i Zidon,
Mahalab, Akzib, Afik og Rehob. **32** Men Aseriterne
bosatte sig midt iblandt Kana'anæerne, der boede
i Landet, thi de magtede ikke at drive dem bort.
33 Naftali fik ikke Indbyggerne i Bet Sjemesj og
Bet-Anat drevet bort, men bosatte sig midt iblandt
Kana'anæerne, der boede i Landet: Men Indbyggerne
i Bet Sjemesj og Bet Anat blev deres Hoveriarbejdere.
34 Amoriterne trængte Daniterne op i Bjergene og
lod dem ikke komme ned i Lavlandet; **35** og det
lykkedes Amoriterne at blive boende i Har-Heres,
Ajjalon og Sja'albim. Men senere, da Josefs Hus fik
Overtaget, blev de Hoveriarbejdere. **36** Edomiternes
Landemærke strakte sig fra Akrabbimpasset til Sela
og højere op.

2 HERRENs Engel drog fra Gilgal op til Betel. Og
han sagde: "Jeg førte eder op fra Ægypten og
bragte eder ind i det Land, jeg tilsvor eders Fædre.
Og jeg sagde: Jeg vil i Evighed ikke bryde min Pagt
med eder! **2** Men I må ikke slutte Pagt med dette
Lands Indbyggere; deres Altre skal I bryde ned!
Men t adlød ikke min Røst! Hvad har I dog gjort!

3 Derfor siger jeg nu: Jeg vil ikke drive dem bort
foran eder, men de skal blive Brodde i eders Sider,
og deres Guder skal blive eder en Snare!" 4 Da
HERRENs Engel talede disse Ord til alle Israelitterne,
brast Folket i Gråd. 5 Derfor kaldte man Stedet
Bokim. Og de ofrede til HERREN der. 6 Da Josua
havde ladet Folket fare, drog Israelitterne hver til sin
Arvelod for at tage Landet i Besiddelse. 7 Og Folket
dyrkede HERREN, så længe Josua levede, og så
længe de Ældste var i Live, som overlevede Josua
og havde set hele det Storværk, HERREN havde
øvet for Israel. 8 Og Josua, Nuns Søn, HERRENs
Tjener, døde, 110 År gammel; 9 og de jordede ham
på hans Arvelod i Timnat-Heres i Efraims Bjerge
norden for Bjerget Ga'asj. 10 Men også hele hin
Slægt samledes til sine Fædre, og efter dem kom en
anden Slægt, som hverken kendte HERREN eller
det Værk, han havde øvet for Israel. 11 Da gjorde
Israelitterne, hvad der var ondt i HERRENs Øjne,
og dyrkede Ba'alerne; 12 de forlod HERREN, deres
Fædres Gud, som havde ført dem ud af Ægypten,
og holdt sig til andre Guder, de omboende Folks
Guder, og tilbad dem og krænkede HERREN. 13 De
forlod HERREN og dyrkede Ba'al og Astarte. 14 Da
blussede HERRENs Vrede op imod Israel, og han
gav dem i Røveres Hånd, så de udplyndrede dem.
Han gav dem til Pris for de omboende Fjender, så de
ikke længer kunde holde Stand mod deres Fjender.
15 Hvor som helst de rykkede frem, var HERRENs
Hånd imod dem og voldte dem Ulykke, som HERREN
havde sagt og tilsvoret dem. Således bragte han
dem i stor Vånde. Men når de så råbte til HERREN,
16 lod han Dommere fremstå, og de frelste dem fra
deres Hånd, som udplyndrede dem. 17 Dog heller
ikke deres Dommere adlød de, men bolede med
andre Guder og tilbad dem. Hurtig veg de bort fra den
Vej, deres Fædre havde vandret på i Lydighed mod
HERRENs Bud; de slægtede dem ikke på. 18 Men
hver Gang HERREN lod Dommere fremstå iblandt
dem, var HERREN med Dommeren og frelste dem fra
deres Fjenders Hånd, så længe Dommeren levede;
thi HERREN ynkedes, når de jamrede sig over dem,
som trængte og undertrykte dem. 19 Men så snart
Dommeren var død, handlede de atter ilde, ja endnu
værre end deres Fædre, idet de holdt sig til andre
Guder og dyrkede og tilbad dem. De holdt ikke op
med deres onde Gerninger og genstridige Færd. 20
Da blussede HERRENs Vrede op mod Israel, og han
sagde: "Efterdi dette Folk har overtrådt min Pagt,
som jeg pålagde deres Fædre, og ikke adlydt min
Røst, 21 vil jeg heller ikke mere bortdrive foran dem
et eneste af de Folk, som Josua lod tilbage ved sin
Død, 22 for at jeg ved dem kan sætte Israel på Prøve,
om de omhyggeligt vil følge HERRENs Veje, som
deres Fædre gjorde, eller ej." 23 HERREN lod da
disse Folkeslag blive og hastede ikke med at drive
dem bort; han gav dem ikke i Josuas Hånd.

3 Dette var de Folkeslag, HERREN lod blive tilbage
for ved dem at sætte Israel Prøve, alle de Israelitter,
som ikke havde kendt til Kampene om Kana'an, 2
alene for Israelitternes Slægters Skyld, for at øve dem
i Krig, alene for deres Skyld, som ikke havde kendt
noget til de tidligere Krige: 3 De fem Filisterfyrster,
alle Kana'anæerne, Zidonierne og Hetiterne, som
boede i Libanons Bjerge fra Ba'al-Hermon til hen
imod Hamat. 4 De blev tilbage, for at Israel ved dem
kunde blive sat på Prøve, så det kunde komme for
Dagen, om de vilde lyde de Bud, HERREN havde
givet deres Fædre ved Moses. 5 Og Israelitterne
boede blandt Kana'anæerne, Hetiterne, Amoriterne,
Perizziterne, Hivviterne og Jebusiterne. 6 De indgik
Ægteskab med deres Døtre og gav deres Sønner
deres Døtre til Ægte, og de dyrkede deres Guder. 7
Israelitterne gjorde, hvad der var ondt i HERRENs
Øjne; de glemte HERREN deres Gud og dyrkede
Ba'alerne og Asjererne. 8 Da blussede HERRENs
Vrede op imod Israel, og han gav dem til Pris for Kong
Kusjan-Risjatajim af Aram Naharajim, og Israelitterne
stod under Kusjan Risjatajim i otte År. 9 Da råbte
Israelitterne til HERREN, og HERREN lod en Befrier
fremstå iblandt Israelitterne, og han frelste dem,
nemlig Kenizziten Otniel, Kalebs yngre Broder. 10
HERRENs Ånd kom over ham, og han blev Dommer
i Israel; han drog ud til Kamp, og HERREN gav
Kong Kusjan Risjatajim af Aram i hans Hånd, så
han fik Overtaget over ham. 11 Og Landet havde
Ro i fyrretyve År, og Kenizziten Otniel døde. 12 Men
Israelitterne blev ved at gøre, hvad der var ondt i
HERRENs Øjne. Da gav HERREN Kong Eglon af
Moab Magt over Israel, fordi de gjorde, hvad der var
ondt i HERRENs Øjne. 13 Han fik Ammoniterne og
Amalekiterne med sig, drog ud og slog Israel og tog
Palmestaden. 14 Og Israelitterne stod under Kong
Eglon af Moab i atten År. 15 Men da Israelitterne
råbte til HERREN, lod HERREN en Befrier fremstå
iblandt dem, Benjaminiten Ehud, Geras Søn, som var
kejthåndet. Da Israelitterne engang sendte Ehud til
Kong Eglon af Moab med Skat, 16 lavede han sig et
tveægget Sværd, en Gomed langt, og bandt det til
sin højre Hofte under Kappen. 17 Derpå afleverede
han Skatten til Kong Eglon af Moab Eglon var en

meget fed Mand 18 og da han var færdig dermed,
ledsagede han Folkene, der havde båret Skatten,
på Vej, 19 men selv vendte han om ved Pesilim ved
Gilgal og sagde: "Konge, jeg har noget at tale med
dig om i Hemmelighed!" Men han bød ham tie, til alle
de, der stod om ham, var gået ud. 20 Da Ehud kom
ind til ham, sad han i sin svale Stue på Taget, hvor
han var alene; og Ehud sagde: "Jeg har et Gudsord
til dig!" Da rejste han sig fra sit Sæde, 21 men idet
han stod op, rakte Ehud sin venstre Hånd ud og greb
Sværdet ved sin højre Side og stak det i Underlivet
på ham, 22 så endog Grebet gik i med Klingen; og
Fedtet sluttede om Klingen, thi han drog ikke Sværdet
ud af Livet på ham; og Skarnet gik fra ham. 23 Så gik
Ehud bort gennem Søjlegangen, lukkede Døren til
Stuen for ham og låsede den. 24 Efter at han var
gået bort, kom Kongens Folk, og da de fandt Døren
til Stuen låset, tænkte de, at han tildækkede sine
Fødder i det svale Hammer; 25 men da de havde
biet, indtil de skammede sig, uden at han åbnede
Døren til Stuen, hentede de Nøglen og lukkede op;
og se, der lå deres Herre død på Gulvet. 26 Men
Ehud slap bort, medens de blev opholdt, og han satte
over ved Pesilim og undslap til Seira. 27 Så snart han
derpå nåede Efraims Bjerge, lod han støde i Hornet;
og Israelitterne fulgte ham ned fra Bjergene, idet han
gik i Spidsen for dem. 28 Og han sagde til dem:
"Følg mig ned, thi HERREN har givet eders Fjender
Moabiterne i eders Hånd!" Og de fulgte ham ned og
fratog Moabiterne Vadestederne over Jordan og lod
ikke en eneste komme over. 29 Ved den Lejlighed
nedhuggede de omtrent 10000 Moabiter, lutter stærke
og dygtige Mænd, ikke een undslap. 30 Således blev
Moab den Gang underkuet af Israel; og Landet havde
Ro i firsindstyve År. 31 Efter ham kom Sjamgar, Anats
Søn. Han nedhuggede Filisterne, 600 Mand, med en
Oksedriverstav; også han frelste Israel.

4 Men da Ehud var død, blev Israelitterne ved at
gøre, hvad der var ondt i HERRENs Øjne. 2 Derfor
gav han dem til Pris, for Kana'anæerkongen Jabin,
som herskede i Hazor; hans Hærfører var Sisera, som
boede i Harosjet-Haggojim. 3 Da råbte Israelitterne til
HERREN. Thi Jabin havde 900 Jernvogne, og han
trængte Israelitterne hårdt i tyve År. 4 Profetinden
Debora, Lappidots Hustru, var på den Tid Dommer i
Israel; 5 hun sad under Deborapalmen imellem Rama
og Betel i Efraims Bjerge, og Israelitterne drog op
til hende med deres Retstrætter. 6 Hun sendte nu
Bud efter Barak, Abinoams Søn fra Kedesj i Naftali,
og sagde til ham: "Har ikke HERREN, Israels Gud,
budt: Bryd op, drag hen på Tabors Bjerg og tag
10000 Mand af Naftali og Zebulon med dig; 7 så
skal jeg drage Jabins Hærfører Sisera med hans
Vogne og Hærstyrke hen til dig ved Kisjonbækken
og give ham i din Hånd!" 8 Barak svarede hende:
"Hvis du vil gå med, vil jeg gå; men hvis du ikke
går med, går jeg ikke!" 9 Da sagde hun: "Vel, jeg
går med, men så får du ikke Æren af den Færd, du
begiver dig ud på, thi HERREN vil overgive Sisera i
en Kvindes Hånd!" Så brød Debora op og drog af
Sted til Kedesj med Barak. 10 Barak stævnede nu
Zebulon og Naftali sammen i Kedesj, og 10000 Mand
fulgte med ham derop; også Debora gik med. 11 Men
Keniten Heber havde skilt sig fra Keniterne, Moses's
Svigerfader Hobabs Sønner, og slået Telt i Egnen
hen imod Elon-Beza'anannim ved Kedesj. 12 Da
Sisera fik Melding om, at Barak, Abinoams Søn, var
draget op på Tabors Bjerg, 13 stævnede han alle sine
Stridsvogne, 900 jernbeslagne Vogne, og hele sin
Krigsstyrke fra Harosjet Haggojim til Kisjonbækken.
14 Da sagde Debora til Barak: "Bryd nu op! Thi det
er i Dag. HERREN vil give Sisera i din Hånd. Er
HERREN ikke draget foran dig?" Barak steg da ned
fra Tabors Bjerg, fulgt af de 10000 Mand. 15 Og foran
Barak bragte HERREN Uorden iblandt alle Siseras
Stridsvogne og i hele hans Hær. Sisera sprang af
sin Vogn og flygtede til Fods; 16 men Barak satte
efter Vognene og Hæren lige til Harosjet Haggojim,
og hele Siseras Hær faldt for Sværdet, ikke een blev
tilbage. 17 Sisera var imidlertid flygtet til Fods til
Keniten Hebers Hustru Jaels Telt, thi der var Fred
imellem Kong Jabin af Hazor og Keniten Hebers
Slægt. 18 Da gik Jael Sisera i Møde og sagde til ham:
"Tag dog ind hos mig, Herre, du bar intet at frygte!"
Han tog da ind i Teltet hos hende, og hun dækkede
ham til med et Tæppe. 19 Og han sagde til hende:
"Giv mig lidt Vand at drikke, thi jeg er tørstig!" Da
åbnede hun Mælkesækken og gav ham at drikke og
dækkede ham atter til. 20 Så sagde han til hende:
"Stil dig hen i Teltdøren, og hvis der kommer en og
spørger, om der er nogen herinde, så sig nej!" 21
Men Jael, Hebers Hustru, greb en Teltpæl og tog en
Hammer i Hånden, listede sig ind til ham og slog
Pælen igennem hans Tinding, så den trængte ned i
Jorden; thi han var faldet i dyb Søvn, træt som han
var; således døde han. 22 Og se, Barak, søm forfulgte
Sisera, kom forbi. Da gik Jael ham i Møde og sagde
til ham: "Kom, jeg skal vise dig den Mand, du søger
efter!" Så kom han ind til hende. Og se, der lå Sisera
død med Teltpælen gennem Tindingen. 23 Således
lod Gud på den Dag Kana'anæerkongen Jabin bukke

under for Israelitterne; 24 og Israelitternes Hånd faldt
hårdere og hårdere på Kana'anæerkongen Jabin, til
de fik ham tilintetgjort.

5 Da sang Debora og Barnk, Abinoams Søn, denne
Sang: 2 Frem stod Høvdinger i Israel, Folket gav
villigt Møde, lover HERREN! 3 Hør, I Konger, lyt, I
Fyrster: Synge vil jeg, synge for HERREN, lovsynge
HERREN, Israels Gud! 4 HERRE, da du brød op fra
Seir, skred frem fra Edoms Mark, da rystede Jorden,
Himmelen drypped, Skyerne drypped af Vand; 5
Bjergene bæved for HERRENs Åsyn, for HERREN
Israels Guds Åsyn! 6 I Sjamgars, Anats Søns, Dage,
i Jaels Dage lå Vejene øde, vejfarende sneg sig ad
afsides Stier; 7 der var ingen Fører i Israel mer, til
jeg Debora stod frem, stod frem, en Moder i Israel.
8 Ofre til Gud hørte op, med Bygbrødet fik det en
Ende. Så man vel Skjold eller Spyd hos Israels
fyrretyve Tusind? 9 For Israels Førere slår mit Hjerte,
for de villige af Folket! Lover HERREN! 10 I, som
rider på rødgrå Æsler, I, som sidder på Tæpper, I,
som færdes på Vejene, syng! 11 Hør, hvor de spiller
mellem Vandtrugene! Der lovsynger de HERRENs
Frelsesværk, hans Værk som Israels Fører. Da drog
HERRENs Folk ned til Portene. 12 Op, op, Debora,
op, op, istem din Sang! Barak, stå op! Fang dig
Fanger, du Abinoams Søn! 13 Da drog Israel ned
som Helte, som vældige Krigere drog HERRENs
Folk frem. 14 Fra Efraim steg de ned i Dalen, din
broder Benjamin var blandt dine Skarer. Fra Makir
drog Høvedsmænd ned, fra Zebulon de, der bar
Herskerstav; 15 Issakars Førere fulgte Debora, Naftali
Baraks Spor, de fulgte ham ned i Dalen. Ved Rubens
Bække var Betænkelighederne store. 16 Hvorfor blev
du mellem Foldene for at lytte til Hyrdernes Fløjter?
Ved Rubens Bække var Betænkelighederne store! 17
Gilead blev på hin Side Jordan, og Dan, hvi søgte han
fremmed Hyre? Aser sad stille ved Havets Strand; han
blev ved sine Vige. 18 Zebulon var et Folk, der vovede
Livet, Naftali med på Markens Høje. 19 Kongerne
kom, de kæmped; da kæmped Kana'ans Konger ved
Ta'anak, ved Megiddos Vande de fanged ej Sølv
som Bytte! 20 Fra Himmelen kæmped Stjernerne,
fra deres Baner stred de mod Sisera! 21 Kisjon Bæk
rev dem bort, Kisjons Bæk, den ældgamle Bæk.
Træd frem, min Sjæl, med Styrke! 22 Da stampede
Hestenes Hove under Heltenes jagende Fart. 23
"Forband", sagde HERRENs Engel "forband Meroz
og dem, der bor deri! fordi de ikke kom HERREN
til Hjælp kom HERREN til Hjælp som Helte!" 24
Velsignet blandt Kvinder være Jael, Keniten Hebers
Hustru, velsignet blandt Kvinder i Telte! 25 Han bad
om Vand, hun gav ham Mælk, frembar Surmælk i
kostbar Skål. 26 Med Hånden griber hun Pælen, med
sin højre Arbejdshammeren, fælder Sisera, kløver
hans Hoved, knuser, gennemborer hans Tinding. 27
For hendes Fødder han segned og faldt; der, hvor
han segned, der lå han fældet! 28 Gennem Vinduet
spejded Siseras Moder, gennem Gitteret stirred hun
ud: "Hvi tøver hans Vogn med at komme? Hvi nøler
hans Forspands Hovslag?" 29 Da svarer den klogeste
af hendes Fruer, og selv hun giver sig samme Svar:
"Sikkert de deler det vundne Bytte, en Pige eller to
til Mands, 30 Bytte af spraglede Tøj er til Sisera, et
broget Klæde eller to til hans Hals!" 31 Således skal
alle dine Fjender forgå, HERRE, men de, der elsker
dig, skal være, som når Sol går op i sin Vælde! Derpå
havde Landet Ro i fyrretyve År.

6 Men da Israelitterne gjorde, hvad der var ondt i
HERRENS Øjne, gav han dem syv År i Midjans
Hånd. 2 Og Midjan fik Overtaget over Israel. For at
værge sig mod Midjan indrettede Israelitterne sig
de Smuthuller, som findes i Bjergene, Hulerne og
Klippeborgene. 3 Hver Gang Israelitterne havde sået,
kom Midjaniterne, Amalekiterne og Østens Stammer
og drog op imod dem 4 og lejrede sig imod dem,
ødelagde Jordens Afgrøde lige til Egnen om Gaza og
levnede intet at leve af i Israel, ej heller Småkvæg,
Hornkvæg eller Æsler; 5 thi de drog op med deres
Hjorde og Telte og kom talrige som Græshopper, så
hverken de selv eller deres Kameler kunde tælles,
og de trængte ind i Landet for at hærge det. 6
Således blev Israel rent forarmet ved Midjaniternes
indfald, og Israelitterne råbte til HERREN. 7 Men
da Israelitterne råbte til HERREN over Midjaniterne,
8 sendte han en Profet til dem, og denne sagde til
dem: "Så siger HERREN, Israels Gud: Jeg førte eder
op fra Ægypten, jeg førte eder ud af Trællehuset, 9
jeg friede eder af Ægyptens Hånd og af deres Hånd,
der trængte eder, og jeg drev dem bort foran eder
og gav eder deres Land. 10 Og jeg sagde til eder:
Jeg er HERREN eders Gud; frygt ikke Amoriternes
Guder, i hvis Land I bor! Men I adlød ikke min Røst!"
11 Da kom HERRENs Engel og satte sig under Egen i
Ofra, som tilhørte Abiezriten Joasj, medens hans Søn
Gideon var ved at tærske Hvede i Vinpersen for at
have den i Sikkerhed for Midjaniterne. 12 HERRENs
Engel viste sig for ham og sagde til ham: "HERREN
er med dig, stærke Kriger!" 13 Men Gideon svarede
ham: "Ak, Herre! Hvis HERREN er med os, hvorledes
er da alt dette kommet over os? Og hvad er der

blevet af alle hans Undergerninger, som vore Fædre
fortalte os om, idet de sagde: Førte HERREN os
ikke ud af Ægypten? Nu har HERREN forstødt os og
givet os i Midjans Hånd!" 14 Da vendte HERREN sig
til ham og sagde: "Drag hen i denne din Kraft, så
skal du frelse Israel af Midjans Hånd; sandelig, jeg
sender dig!" 15 Men han svarede ham: "Ak, Herre!
Hvorledes skal jeg kunne frelse Israel? Se, min Slægt
er den ringeste i Manasse og jeg den yngste i mit
Fædrenehus!" 16 Han svarede ham: "HERREN vil
være med dig, og du skal hugge Midjaniterne ned
alle som een!" 17 Da sagde han til ham: "Hvis jeg har
fundet Nåde for dine Øjne, så lad mig få et Tegn på,
at det er dig, som taler med mig; 18 gå ikke herfra,
før jeg kommer tilbage til dig og bringer dig min Gave
og stiller den frem for dig!" Han svarede: "Jeg skal
blive, til du kommer tilbage!" 19 Gideon gik da ind
og tillavede et Gedekid og usyrede Brød af en Efa
Mel; Kødet lagde han i en Kurv, og Suppen hældte
han i en Krukke og bar det ud til ham under Egen.
Da han kom hen til ham med det, 20 sagde Guds
Engel til ham: "Tag Kødet og det usyrede Brød. Læg
det på Klippen der og hæld Suppen ud derover!"
Og han gjorde det. 21 Da udrakte HERRENs Engel
Spidsen af den Stav, han havde i Hånden, og rørte
ved Kødet og Brødet. Og Ild slog op af Klippen og
fortærede Kødet og Brødet; og HERRENs Engel
forsvandt for hans Blik. 22 Gideon skønnede nu, at
det havde været HERRENs Engel; og han sagde: "Ve,
Herre, HERRE, jeg har jo set HERRENs Engel Ansigt
til Ansigt!" 23 Men HERREN sagde til ham: "Fred
være med dig! Frygt ikke, du skal ikke dø!" 24 Da
byggede Gideon HERREN et Alter der og kaldte det
"HERREN er Fred"; det står endnu den Dag i Dag i
Abiezriternes Ofra. 25 Samme Nat sagde HERREN til
ham: "Tag ti af dine Trælle og en syvårs Tyr; nedbryd
din Faders Ba'alsalter og hug Asjerastøtten om, som
står derved; 26 byg så af Stensætningen HERREN
din Gud et Alter på Toppen af Klippen her og tag
Tyren og brænd den som Brændoffer med Træet af
den omhuggede Asjerastøtte!" 27 Gideon tog da ti
af sine Trælle og gjorde, som HERREN bød ham;
men han gjorde det om Natten, thi af Frygt for sin
Familie og sine Bysbørn turde han ikke gøre det om
Dagen. 28 Da Byens Folk næste Morgen tidlig så
Ba'alsalteret nedbrudt, Asjerastøtten ved Siden af
hugget om og Tyren ofret på det nybyggede Alter, 29
sagde de til hverandre: "Hvem mon der har gjort det?"
Og da de spurgte sig for og foretog en Undersøgelse,
blev der sagt, at det var Gideon, Joasjs Søn. 30
Og Byens Folk sagde til Joasj: "Udlever din Søn,
for at han kan lide Døden, thi han har nedbrudt
Ba'alsalteret og omhugget Asjerastøtten ved Siden
af!" 31 Men Joasj svarede alle dem, der stod omkring
ham: "Vil I virkelig stride for Ba'al eller hjælpe ham?
Den, der strider for ham, skal dø inden i Morgen! Er
han Gud, så lad ham stride for sig selv, siden hans
Alter er nedbrudt!" 32 Ved den Lejlighed fik Gideon
Navnet Jerubba'al, idet man sagde: "Lad Ba'al stride
med ham, siden han har nedbrudt hans Alter!" 33
Alle Midjaniterne, Amalekiterne og Østens Stammer
sluttede sig sammen, satte over Jordan og slog Lejr
på Jizre'elsletten. 34 Da iklædte HERRENs Ånd
sig Gideon, og han stødte i Hornet; og Abiezriterne
fylkede sig om ham. 35 Og da han sendte Bud ud i
hele Manasse, fylkede de sig også om ham; og han
sendte Bud ud i Aser, Zebulon og Naftali, og de drog
op før at møde Fjenderne. 36 Da sagde Gideon til
Gud: "Hvis du vil frelse Israel ved min Hånd, som
du har lovet, 37 så lægger jeg nu dette Fåreskind
på Tærskepladsen, og falder der så Dug alene på
Skindet, medens Jorden ellers bliver ved at være tør,
da ved jeg, at du vil frelse Israel ved min Hånd, som
du har lovet." 38 Og det skete således. Da han næste
Morgen vred Skindet, pressede han Dug af det, en
hel Skålfuld Vand. 39 Men Gideon sagde til Gud:
"Vredes ikke på mig, når jeg endnu denne ene Gang
taler til dig, lad mig blot denne Gang endnu prøve
med Skindet: Lad Skindet alene være tørt, medens
der falder Dug på Jorden rundt om!" 40 Da gjorde
Gud således om Natten: Skindet alene var ført, men
der faldt Dug på Jorden rundt om.

7 Næste Morgen tidlig brød Jerubba'al, det er
Gideon, op med alle sine Folk og lejrede sig ved
Harodkilden, medens Midjaniternes Lejr var nedenfor
på Sletten, norden for Morehøjen. 2 Da sagde
HERREN til Gideon: "Du har for mange Folk hos dig,
til at jeg kan give Midjaniterne i deres Hånd; gjorde
jeg det, vilde Israel gøre sig stor over for mig og sige:
Min egen Kraft skaffede mig Sejr! 3 Lad derfor udråbe
for Folket: Enhver, som er ræd og angst, skal vende
hjem!" Gideon sigtede dem da, og 22000 Mand af
Folket vendte hjem, medens 10000 blev tilbage. 4
Men HERREN sagde til Gideon: "Endnu er der for
mange Folk; før dem ned til Vandet, der vil jeg sigte
dem for dig. Den, jeg siger skal gå med dig, han skal
gå med; men enhver, om hvem jeg siger til dig: denne
skal ikke gå med dig, han skal ikke gå!" 5 Da han
havde ført Folket ned til Vandet, sagde HERREN til
Gideon: "Alle dem, der laber Vandet med Tungen
som Hunde, skal du stille for sig; ligeså alle dem, der

lægger sig på Knæ for at drikke!" 6 Og Tallet på dem,
der labede, var 300; derimod lagde Resten af Folket
sig på Knæ for at drikke af Vandet, idet de førte det
til Munden med Hånden. 7 Da sagde HERREN til
Gideon: "Med de 300 Mand, som labede, vil jeg frelse
eder og give Midjaniterne i din Hånd; men Resten af
Folket skal drage hver til sit!" 8 Derpå tog han Folkets
Krukker og deres Horn fra dem; og alle Israelitterne
lod han drage hjem, hver til sit, men de 300 Mand
beholdt han hos sig. Og Midjaniternes Lejr var nede
på Sletten. 9 Samme Nat sagde HERREN til ham:
"Stå op og drag ned imod Lejren, thi jeg har givet
den i din Hånd! 10 Men er du bange for at drage
derned, så begiv dig med din Tjener Pura ned til
Lejren 11 og hør, hvad de siger der; så vil du få Mod
til at drage ned imod Lejren!" Han gik da med sin
Tjener Pura ned til Lejrens Forposter. 12 Midjaniterne,
Amalekiterne og alle Østens Stammer havde lejret sig
på Sletten mangfoldige som Græshopper, og deres
Kameler var utallige, mangfoldige som Sandet ved
Havets Bred. 13 Just som Gideon kom, var en Mand i
Færd med at fortælle en anden noget, han havde
drømt, idet han sagde: "Jeg har haft en Drøm! Se, et
Bygbrød kom rullende ned mod Midjaniternes Lejr,
og da det kom til Teltet, stødte det til det og væltede
det over Ende, så at Teltet faldt." 14 Da sagde den
anden: "Det kan ikke betyde andet end Israelitten
Gideons, Joasjs Søns, Værd; Gud har givet Midjan
og hele Lejren i hans Hånd!" 15 Da Gideon hørte
Beretningen om Drømmen og dens Tydning, tilbad
han og vendte derefter tilbage til Israels Lejr, hvor han
sagde: "Stå op, thi HERREN har givet Midjaniternes
Lejr i eders Hånd!" 16 Derpå delte han de 300 Mand
i tre Afdelinger og gav dem alle Horn og tomme
Krukker med Fakler i; 17 og han sagde til dem:
"Giv Agt på mig og gør som jeg! Når jeg kommer
til Udkanten af Lejren. skal I gøre som jeg; 18 når
jeg og alle de, der er hos mig, støder i Hornet, skal I
også støde i Hornene rundt om hele Lejren og råbe:
For HERREN og for Gideon!" 19 Da nu Gideon og de
100 Mand. der var hos ham, kom hen til Udkanten af
Lejren ved Begyndelsen af den midterste Nattevagt,
lige som man havde stillet Vagtposterne ud, stødte
de i Hornene og slog deres Krukker itu. 20 Så blæste
de tre Afdelinger i Hornene og slog Krukkerne itu;
men de holdt Faklerne i deres venstre Hånd og i
deres højre Hånd Hornene for at blæse i dem, og de
råbte: "HERRENs Sværd og Gideons!" 21 Og de blev
stående, hvor de stod, rundt om Lejren, hver på sin
Plads. Da vågnede hele Lejren. og de skreg op og
flygtede. 22 Og da de blæste i de 300 Horn, satte
HERREN den enes Sværd mod den andens i hele
Lejren, og de flygtede til Bet Sjitta hen imod Zerera, til
Bredden ved Abel Mehola over for Tabbat. 23 Derpå
stævnedes Israelitterne sammen fra Naftali, Aser og
hele Manasse, og de satte efter Midjaniterne; 24 og
Gideon sendte Bud ud i hele Efraims Bjergland og lod
kundgøre: "Drag Midjaniterne i Møde og afskær dem
Adgangen til Vandet lige til Bet-Bara ved Jordan!" Da
stævnedes alle Efraimiterne sammen, og de afskar
dem Adgangen til Vandet lige til Bet-Bara ved Jordan
25 og tog Midjaniternes to Høvdinger Oreb og Ze'eb
til Fange; Oreb dræbte de på Orebs Klippe, Ze'eb i
Ze'ebs Perse; og de forfulgte Midjaniterne og bragte
Orebs og Ze'ebs Hoveder til Gideon hinsides Jordan.

8 Men Efraimiterne sagde til ham: "Hvorfor handler
du således over for os, at du ikke kaldte os til, da
du drog i Kamp mod Midjaniterne?" Og de gik stærkt
i Rette med ham. 2 Men han svarede dem: "Hvad er
min Dåd i Sammenligning med eders? Er ikke Efraims
Efterhøst bedre end Abiezers Vinhøst? 3 I eders Hånd
gav Gud Midjaniternes Høvdinger Oreb og Ze'eb,
hvad har jeg formået i Sammenligning med eder?"
Og da han talte således, lagde deres Vrede sig mod
ham. 4 Da Gideon nåede Jordan, gik han og de 300
Mand, der var med ham, over, udmattede og sultne.
5 Han sagde da til Folkene i Sukkot: "Giv Folkene, der
følger mig, nogle Brød, thi de er udmattede, og jeg
er i Færd med at forfølge Midjaniterkongerne Zeba
og Zalmunna!" 6 Men Høvedsmændene i Sukkot
svarede: "Har du allerede fået fat i Zeba og Zalmunna,
siden vi skal give dine Folk Brød?" 7 Da sagde
Gideon: "Til Gengæld skal jeg tærske eders Kroppe
med Ørkentorne og Tidsler, når HERREN bar givet
Zeba og Zalmunna i min Hånd!" 8 Så drog han derfra
til Penuel og sagde det samme til dem; og da Folkene
i Penuel gav ham samme Svar som Folkene i Sukkot,
9 tiltalte han dem på lignende Måde og sagde: "Når
jeg kommer uskadt tilbage, vil jeg nedbryde Borgen
her!" 10 Zeba og Zalmunna befandt sig imidlertid
med deres Hær i Karkor, henved 15000 Mand; det
var alle dem, der var tilbage af Østens Stammers,
Hær; de faldne udgjorde 120000 våbenføre Mænd.
11 Og Gideon drog op ad Teltboernes Vej østen for
Noba og Jogbeha og slog Hæren, der ikke anede
Uråd. 12 Zeba og Zalmunna flygtede, men han satte
efter dem og fangede de to Midjaniterkonger Zeba og
Zalmunna og slog hele Hæren med Rædsel. 13 Da
Gideon, Joasjs Søn, vendte tilbage fra Kampen, fra
Herespasset, 14 fik han fat i en ung Mand fra Sukkot
og spurgte ham ud, og den unge Mand skrev Navnene

på Høvedsmændene og de Ældste i Sukkot op til
ham, syv og halvfjerdsindstyve Mænd. 15 Så drog
han til Folkene i Sukkot og sagde: "Se, her er Zeba
og Zalmunna, som I hånede mig med, da I sagde:
Har du allerede fået fat i Zeba og Zalmunna, siden vi
skal give dine udmattede Mænd Brød?" 16 Derpå
greb han Byens Ældste, tog Ørkentorne og Tidsler og
tærskede Folkene i Sukkot med dem; 17 og Borgen i
Penuel brød han ned og dræbte Folkene i Byen. 18
Men til Zeba og Zalmunna sagde han: "Hvorledes var
de Mænd, I ihjelslog ved Tabor?" De svarede: "De
lignede dig, de så begge ud som Kongesønner!" 19
Da sagde han: "Mine Brødre, min Moders Sønner var
det! Så sandt HERREN lever; havde I skånet deres
Liv, havde jeg ikke slået eder ihjel!" 20 Derpå sagde
han til sin førstefødte Søn Jeter: "Stå op og dræb
dem!" Men den unge Mand drog ikke sit Sværd; han
havde ikke Mod dertil, fordi han endnu var ung. 21
Da sagde Zeba og Zalmunna: "Stå selv op og giv os
Dødsstødet, thi som Manden således hans Styrke!"
Så stod Gideon op og dræbte Zeba og Zalmunna.
Og han tog de Halvmåner, deres Kameler havde om
Halsen. 22 Derefter sagde Israelitterne til Gideon:
"Vær vor Hersker, du selv og siden din Søn og din
Sønnesøn, da du nu har frelst os af Midjaniternes
Hånd!" 23 Men Gideon svarede dem: "Hverken jeg
eller min Søn vil herske over eder; HERREN skal
herske over eder!" 24 Derpå sagde Gideon til dem:
"Jeg har noget at bede eder om: Enhver af eder skal
give mig de Ringe, der findes mellem hans Bytte!"
Hine havde nemlig Guldringe, thi de var Ismaeliter. 25
De svarede: "Ja, vi vil gerne give dig dem!" Så bredte
han sin Kappe ud, og enhver af dem lagde de Ringe,
der fandtes mellem hans Bytte, derpå. 26 Vægten af
Guldringene, som han havde bedt om, udgjorde 1700
Sekel Guld bortset fra Halvmånerne, Ørenringene
og Purpurklæderne, som Midjaniterkongerne bar, og
Kæderne på Kamelernes Halse. 27 Gideon lavede
deraf en Efod, som han gav Plads i sin Fødeby Ofra;
og alle Israelitterne bolede med den, og den blev
Gideon og hans Hus en Snare. 28 Således bukkede
Midjaniterne under for Israelitterne, og de rejste sig
ikke mere; og Landet havde Ro i fyrretyve År, så
længe Gideon levede. 29 Og Jerubba'al, Joasjs Søn,
begav sig til sit Hjem og opholdt sig der. 30 Gideon
havde halvfjerdsindstyve Sønner, der var avlede af
ham, thi han havde mange Hustruer. 31 Han havde en
Medhustru i Sikem; hun fødte ham en Søn, som han
gav Navnet Abimelek. 32 Gideon, Joasjs Søn, døde
i en høj Alder og blev jordet i sin Fader Abiezriten
Joasjs Grav i Ofra. 33 Men da Gideon var død, gav
Israelitterne sig atter til at bole med Ba'alerne og
gjorde Ba'al-Berit til deres Gud; 34 og Israelitterne
kom ikke HERREN deres Gud i Hu, ham, som frelste
dem fra alle deres Fjender, der omgav dem på alle
Kanter. 35 Og de handlede ikke vel mod Jerubba'als,
Gideons, Hus, trods alt det gode, han havde gjort
Israel.

9 Jerubba'als Søn Abrimelek begav sig til sine
Morbrødere i Sikem og talte til dem og til hele
sin Moders Fædrenehus's Slægt og sagde: 2 "Sig til
alle Sikems Borgere: Hvad båder eder vel bedst, at
halvfjerdsindstyve Mænd, alle Jerubba'als Sønner,
eller at en enkelt Mand hersker over eder? Kom i Hu,
at jeg er eders Bød og Blod!" 3 Hans Morbrødre talte
da alle disse Ord til alle Sikems Borgere til Gunst til
ham; og deres Hu vendte sig til Abimelek, idet de
sagde: "Han er vor Broder." 4 De gav ham derpå
halvfjerdsindstyve Sekel Sølv fra Ba'al Berits Hus,
og for dem lejede Abimelek nogle dårlige og frække
Folk, som sluttede sig til ham. 5 Derpå drog han til sin
Faders Hus i Ofra og slog sine Brødre, Jerubba'als
halvfjerdsindstyve Sønner, ihjel på een Sten. Kun
Jotam, Jerubba'als yngste Søn, blev tilbage, thi han
havde skjult sig. 6 Derefter samledes alle Sikems
Borgere og hele Millos Hus og gik hen og gjorde
Abimelek til Konge ved Egen med Stenstøtten i
Sikem. 7 Da Jotam fik Efterretning herom, gik han hen
og stillede sig på Toppen af Garizims Bjerg og råbte
med høj Røst til dem: "Hør mig, Sikems Borgere, så
skal Gud høre eder! 8 Engang tog Træerne sig for at
salve sig en Konge. De sagde da til Olietræet: Vær
du vor Konge! 9 Men Olietræet svarede dem: Skulde
jeg give Afkald på min Fedme, for hvilken Guder og
Mennesker priser mig, for at give mig til at svæve over
Træerne? 10 Så sagde Træerne til Figentræet: Kom
du og vær vor Konge! 11 Men Figentræet svarede
dem: Skulde jeg give Afkald på min Sødme og min
liflige Frugt for at give mig til at svæve over Træerne?
12 Så sagde Træerne til Vinstokken: Kom du og vær
vor Konge! 13 Men Vinstokken svarede dem: Skulde
jeg give Afkald på min Most, som glæder Guder og
Mennesker, for at give mig til at svæve over Træerne?
14 Da sagde alle Træerne til Tornebusken: Kom du og
vær vor Konge! 15 Og Tornebusken svarede Træerne:
Hvis I mener det ærligt med at salve mig til eders
Konge, kom så og søg ind under min Skygge; men
hvis ikke, så vil Flammer slå op af Tornebusken og
fortære Libanons Cedre! 16 Hvis I nu er gået ærligt
og redeligt til Værks, da I gjorde Abimelek til Konge,
og hvis I har handlet vel mod Jerubba'al og hans

Hus og gengældt ham, hvad han gjorde - 17 min
Fader kæmpede jo for eder og vovede sit Liv for
at frelse eder af Midjaniternes Hånd, 18 men I har
i bag rejst eder mod min Faders Hus, dræbt hans
Sønner, halvfjerdsindstyve Mænd, på een Sten og
sat hans Trælkvindes Søn Abimelek til Konge over
Sikems Borgere, fordi han er eders Broder 19 ja,
hvis I i Dag er gået ærligt og redeligt til Værks mod
Jerubba'al og hans Hus, så gid I må få Glæde af
Abimelek, og gid han må få Glæde af eder; 20 men
hvis ikke, så slå Flammer op fra Abimelek og fortære
Sikems Borgere og Millos Hus, og Flammer slå op fra
Sikems Borgere og Millos Hus og fortære Abimelek!"
21 Derpå tog Jotam Flugten og flygtede til Be'er; og
der tog han Ophold for at være i Sikkerhed for sin
Broder Abimelek. 22 Da Abimelek havde haft Magten
over Israel i tre År, 23 sendte Gud en ond Ånd mellem
Abimelek og Sikems Borgere. og Sikems Borgere
faldt fra Abimelek, 24 for at Voldsgerningen mod
Jerubba'als halvfjerdsindstyve Sønner kunde blive
hævnet og deres Blod komme over deres Broder
Abimelek, som havde dræbt dem, og over Sikems
Borgere, som havde sat ham i Stand til at dræbe
sine Brødre. 25 Sikems Borgere lagde da Baghold på
Bjergtoppene, og de udplyndrede alle vejfarende, der
kom forbi dem. Dette meldtes Abimelek. 26 Nu kom
Ga'al, Ebeds Søn, med sine Brødre og flyttede ind i
Sikem; og Sikems Borgere fattede Tillid til ham. 27 De
begav sig ud i Marken, plukkede Druer og pressede
dem og fejrede deres Vinhøstfest. Og de gik ind i
deres Guds Hus, hvor de spiste og drak og udstødte
Forbandelser over Abimelek. 28 Da sagde Ga'al,
Ebeds Søn: "Hvem er Abimelek, og hvad er Sikem,
at vi skal være hans Trælle! Var ikke Jerubba'als Søn
og hans Foged Zebul Trælle for Hamors, Sikems
Faders, Mænd hvorfor skal vi da være hans Trælle?
29 Havde jeg blot Magten over Folket her, skulde
jeg nok skaffe Abimelek af Vejen!" 30 Da Zebul,
Byens Høvedsmand, hørte Ga'als, Ebeds Søns, Urd,
blussede hans Vrede op, 31 og han sendte Bud til
Abimelek i Aruma og lod sige: "Se, Ga'al, Ebeds
Søn, og hans Brødre er kommet til Sikem, og se, de
ophidser Byen imod dig; forstærk derfor din Hær og
ryk ud! 32 Og nu, bryd op ved Nattetide med dine Folk
og læg dig i Baghold på Marken; 33 og kast dig så
over Byen tidligt om Morgenen, når Solen står op! Når
da han og hans Folk rykker ud imod dig, kan du gøre
med dem, hvad der falder for!" 34 Abimelek brød da
op ved Nattetide med alle sine Folk, og de lagde sig i
Baghold imod Sikem i fire Afdelinger. 35 Da gik Ga'al,
Ebeds Søn, ned og stillede sig op ved Byporten. Og
Abimelek og hans Folk rejste sig fra deres Baghold.
36 Da Ga'al fik Øje på Folkene, sagde han til Zebul:
"Se, der stiger Folk ned fra Bjergtoppene!" Men Zebul
sagde til ham: "Det er Bjergenes. Skygge, du tager
for Mænd!" 37 Men Ga'al sagde atter: "Der stiger
Folk ned fra Landets Navle, og en anden Skare
kommer i Retning af Sandsigernes Træ!" 38 Da sagde
Zebul til ham: "Hvor er nu dine store Ord fra før:
Hvem er Abimelek, at vi skal være hans Trælle? Der
er de Folk, du lod hånt om - ryk nu ud og kæmp
med dem!" 39 Ga'al rykkede da ud i Spidsen for
Sikems Borgere for at kæmpe mod Abimelek. 40
Men Abimelek slog ham på Flugt, og mange faldt og
lå dræbte helt hen til Byporten. 41 Abimelek tog så
Ophold i Aruma; og Zebul jog Ga'al og hans Brødre
bort fra Sikem. 42 Næste Dag begav Folket sig ud
på Marken, og det meldtes Abimelek. 43 Han tog da
sine Folk og delte dem i tre dele og lagde Baghold på
Marken; og da han så Folket drage ud, overfaldt han
dem og slog dem. 44 Og Abimelek og den Afdeling,
han havde hos sig, brød frem og tog Stilling ved
Indgangen til Byen, medens de to andre Afdelinger
kastede sig over alle dem, der var ude på Marken;
og huggede dem ned; 45 og efter at Abimelek hele
Dagen igennem havde angrebet Byen, indtog han
den, dræbte Folkene deri, nedbrød Byen og strøede
Salt på den. 46 Da hele Besætningen i Sikems Tårn
hørte det, begav de sig ben til Kælderrummet i El
Berits Hus. 47 Og da Abimelek fik Melding om, at hele
Besætningen i Sikems Tårn var samlet, 48 gik han
med alle sine Folk op på Zalmonbjerget. Her greb
han en Økse, afhuggede et Knippe Grene, løftede
det op og tog det på Skulderen; og han sagde til sine
Folk: "Skynd eder at gøre det samme, som I så, jeg
gjorde!" 49 Alle Folkene afhuggede da også hver sit
Knippe og fulgte efter Abimelek og lagde det oven på
Kælderrummet og stak Ild på Kælderrummet oven
over dem. Således omkom også hele Besætningen i
Sikems Tårn, henved 1000 Mænd og Kvinder. 50
Derefter drog Abimelek mod Tebez, og han belejrede
Byen og indtog den. 51 Inde i Byen var der et stærkt
befæstet Tårn; derhen flygtede alle Mænd og Kvinder,
alle Byens Indbyggere, idet de stængede efter sig og
tyede op på Tårnets Tag; 52 Abimelek rykkede da
frem til Tårnet og angreb det; men da han nærmede
sig Tårnets Indgang for at stikke Ild derpå, 53 kastede
en Kvinde en Møllesten ned på Abimeleks Hoved
og knuste hans Hjerneskal. 54 Da råbte han i Hast
til sin Våbendrager: "Drag dit Sværd og dræb mig,
for at det ikke skal siges, at en Kvinde har slået mig
ihjel!" Og Våbendrageren gennemborede ham, så

han døde. 55 Men da Israelitterne så, at Abimelek var
død, begav de sig hver til sit. 56 Således gengældte
Gud det onde, Abimelek havde øvet mod sin Fader
ved at dræbe sine halvfjerdsindstyve Brødre; 57
og al Sikemiternes Ondskab lod Gud komme over
deres egne Hoveder. På den Måde kom Jotams,
Jerubba'als Søns, Forbandelse over dem.

10 Efter Abimelek fremstod som Israels Befrier
Tola, en Søn af Dodos Søn Pua, en Mand
af Issakar, som boede i Sjamir i Efraims Bjerge.
2 Han var Dommer i Israel i tre og tyve År. Da
han døde, blev han jordet i Sjamir. 3 Efter ham
fremstod Gileaditen Jair; han var Dommer i Israel
i to og tyve År. 4 Han havde tredive Sønner, som
red på tredive Æsler, og de havde tredive Byer,
som endnu den Dag i Dag kaldes Jairs Teltbyer;
de ligger i Gilead. 5 Da Jair døde, blev han jordet i
Kamon. 6 Men Israelitterne blev ved at gøre, hvad
der var ondt i HERRENs Øjne, idet de dyrkede
Ba'alerne og Astarterne og Aramæernes, Zidons,
Moabs, Ammoniternes og Filisternes Guder og faldt
fra HERREN og undlod at dyrke ham. 7 Da blussede
HERRENs Vrede op mod Israel, og han gav dem til
Pris for Filisterne og Ammoniterne, 8 som kuede og
mishandlede Israelitterne i det År; i atten År kuede de
alle Israelitterne hinsides Jordan i Amoritemes Land i
Gilead. 9 Og Ammoniterne satte over Jordan for også
at angribe Juda, Benjamin og Efraims Slægt, så at
Israelitterne kom i stor Nød. 10 Da råbte Israelitterne
til HERREN og sagde: "Vi har syndet imod dig, thi vi
har forladt HERREN vor Gud og dyrket Ba'alerne!"
11 Men HERREN svarede Israelitterne: "Har ikke
Ægypterne, Amoriterne, Ammoniterne, Filisterne, 12
Zidonierne, Amalekiterne og Midjaniterne mishandlet
eder? Og da I råbte til mig, frelste jeg eder af deres
Hånd. 13 Men I forlod mig og dyrkede andre Guder!
Derfor vil jeg ikke mere frelse eder! 14 Gå nu hen
og råb til de Guder, I udvalgte eder, og lad dem
frelse eder i eders Nød:" 15 Da sagde Israelitterne
til HERREN: "Vi har syndet! Gør med os, hvad dig
tykkes godt, men frels os blot nu!" 16 Og de skilte sig
af med de fremmede Guder og dyrkede HERREN;
da kunde han ikke længer holde ud at se Israels
Nød. 17 Ammoniterne stævnedes sammen, og de
slog Lejr i Gilead; også Israelitterne samlede sig, og
de slog Lejr i Mizpa. 18 Da sagde Folket, Gileads
Høvdinger, til hverandre: "Hvis der findes en Mand,
som vil tage Kampen op med Ammoniterne, skal han
være Høvding over alle Gileads Indbyggere!"

11 Gileaditen Jefta var en dygtig Kriger. Han var
Søn af en Skøge. Gilead avlede Jefta. 2 Men
Gileads Hustru fødte ham Sønner, og da de voksede
op, jog de Jefta bort med de Ord: "Du skal ikke have
Arv og Lod i vor Faders Hus, thi du er en fremmed
Kvindes Søn!" 3 Jefta flygtede da for sine Brødre
og bosatte sig i Landet Tob, hvor nogle dårlige Folk
samlede sig om ham og deltog i hans Strejftog. 4
Efter nogen Tids Forløb angreb Ammoniterne Israel.
5 Og da Ammoniterne angreb Israel, drog Gileads
Ældste hen for at hente Jefta hjem fra Landet Tob. 6
De sagde til Jefta: "Kom og vær vor Fører, at vi kan
tage Kampen op med Ammoniterne!" 7 Jefta svarede
Gileads Ældste: "Har I ikke hadet mig og jaget mig
bort fra min Faders Hus? Hvorfor kommer I da til mig,
nu I er i Nød?" 8 Men Gileads Ældste sagde til Jefta:
"Derfor kommer vi jo nu tilbage til dig! Vil du drage
med os og kæmpe med Ammoniterne, skal du være
Høvding over os, over alle Gileads Indbyggere!" 9
Jefta svarede Gileads Ældste: "Dersom I fører mig
tilbage, for at jeg skal kæmpe med Ammoniterne,
og HERREN giver dem i min Magt, så vil jeg være
eders Høvding!" 10 Da sagde Gileads Ældste til
Jefta: "HERREN hører Overenskomsten mellem os;
visselig vil vi gøre, som du siger!" 11 Da drog Jefta
med Gileads Ældste; og Folket gjorde ham til deres
Høvding og Fører. Og alle sine Ord udtalte Jefta
for HERRENs Åsyn i Mizpa. 12 Derpå sendte Jefta
Sendebud til Ammoniternes Konge og lod sige: "Hvad
er der dig og mig imellem, siden du er draget imod
mig for at angribe mit Land?" 13 Ammoniternes Konge
svarede Jeftas Sendebud: "Jo, Israel tog mit Land,
da de drog op fra Ægypten, lige fra Arnon til Jabbok
og Jordan; giv det derfor tilbage med det gode!" 14
Men Jefta sendte atter Sendebud til Ammoniternes
Konge 15 og lod sige: "Således siger Jefta: Israel
har ikke taget Moabs eller Ammoniternes Land! 16
Men da de drog op fra Ægypten, vandrede Israel
igennem Ørkenen til det røde Hav og kom derpå til
Kadesj. 17 Da sendte Israel Sendebud til Edomiternes
Konge og lod sige: Lad mig drage igennem dit Land!
Men Edomiternes Konge ænsede det ikke. Ligeledes
sendte de Bud til Moabiternes Konge, men han var
heller ikke villig dertil. Israel blev da boende i Kadesj.
18 Derpå drog de igennem Ørkenen og gik uden
om Edomiternes og Moabiternes, Land, og da de
nåede Egnen østen for Moab, slog de Lejr hinsides
Arnon; men de betrådte ikke Moabs Enemærker, thi
Arnon er Moabs Grænse. 19 Israel sendte derpå
Sendebud til Kongen af Hesjbon, Amoriterkongen
Sihon, og lod sige: Lad os drage igennem dit Land

for at nå hen, hvor vi skal! 20 Men Sihon nægtede
Israelitterne Tilladelse til at drage gennem hans Land;
og Sihon samlede hele sin Hær, og de slog Lejr i
Jaza og angreb Israel. 21 Da gav HERREN, Israels
Gud, Sihon og hele hans Hær i Israels Hånd, så
at de slog dem. Og Israel underlagde sig hele det
Land, Amoriterne boede i; 22 de underlagde sig
hele Amoriternes Område fra Arnon til Jabbok og
fra Ørkenen til Jordan. 23 Således drev HERREN,
Israels Gud, Amoriterne bort foran sit Folk Israel;
og nu vil du underlægge dig deres Land! 24 Ikke
sandt, når din Gud Kemosj driver nogen bort, så
tager du hans Land? Og hver Gang HERREN vor
Gud driver nogen bort foran os, tager vi hans Land.
25 Er du vel bedre end Zippors Søn, Kong Balak
af Moab? Stredes han med Israel, eller indlod han
sig i Kamp med dem, 26 da Israelitterne bosatte
sig i Hesjbon med Småbyer, i Aroer med Småbyer
og i alle Byerne langs Arnon nu har de boet der i
300 År? Hvorfor tilrev I eder dem ikke dengang? 27
Det er ikke mig, der har forbrudt mig mod dig, men
dig, der handler ilde mod mig ved at angribe mig.
HERREN, Dommeren, vil i Dag dømme Israelitterne
og Ammoniterne imellem!" 28 Men Ammoniternes
Konge ænsede ikke Jeftas Ord, som hans Sendebud
overbragte. 29 Da kom HERRENs Ånd over Jefta; og
han drog igennem Gilead og Manasse; derpå drog
han til Mizpe i Gilead, og fra Mizpe i Gilead drog han
mod Ammoniterne. 30 Og Jefta aflagde HERREN
et Løfte og sagde: "Dersom du giver Ammoniterne i
min Hånd, 31 så skal den, som først kommer mig i
Møde fra min Husdør når jeg vender uskadt, tilbage
fra Ammoniterne, tilfalde HERREN, og jeg vil ofre
ham som Brændoffer!" 32 Så drog Jefta i Kamp
mod Ammoniterne, og HERREN gav dem i hans
Hånd, 33 så at han tilføjede dem et stort Nederlag
fra Aroer til Egnen ved Minnit, tyve Byer, og til Abel
Keramim. Således bukkede Ammoniterne under for
Israelitterne. 34 Men da Jefta kom til sit Hjem i Mizpa,
se, da kom hans Datter ham i Møde med Håndpauker
og Dans. Hun var hans eneste Barn foruden hende
havde han hverken Søn eller Datter. 35 Da han fik
Øje på hende, sønderrev han sine Klæder og råbte:
"Ak, min Datter, du har bøjet mig dybt, og det er dig,
der styrter mig i Ulykke! Thi jeg har åbnet min Mund
for HERREN og kan ikke tage mit Ord tilbage!" 36 Da
svarede hun ham: "Fader, har du åbnet din Mund for
HERREN, så gør med mig, som dit Ord lød, nu da
HERREN har skaffet dig Hævn over dine Fjender,
Ammoniterne!" 37 Men hun sagde til sin Fader: "En
Ting må du unde mig: Giv mig to Måneders Frist, så
jeg kan gå omkring i Bjergene for at græde min
Jomfrustand sammen med mine Veninder!" 38 Han
sagde: "Gå!" og lod hende drage bort i to Måneder;
og hun gik bort med sine Veninder for at græde
sin Jomfrustand i Bjergene. 39 Da de to Måneder
var omme, vendte hun tilbage til sin Fader, og han
fuldbyrdede det Løfte, han havde aflagt, på hende; og
hun havde ikke kendt Mand. Og det blev Skik i Israel,
40 at Israels Døtre hvert År går hen for at klage over
Gileaditen Jeftas Datter fire Dage om Året.

12 Derpå stævnedes Efraimierne sammen, og de
drog nordpå; og de sagde til Jefta: "Hvorfor drog
du i Kamp mod Ammoniterne uden at opfordre os til
at gå med? Nu brænder vi Huset af over Hovedet på
dig!" 2 Men Jeffa svarede dem: "Jeg og mit Folk var i
Krig, og Ammoniterne trængte os hårdt; da sendte jeg
Bud efter eder, men I hjalp mig ikke imod dem; 3 og
da jeg så, at ingen kom mig til Hjælp, vovede jeg Livet
og drog mod Ammoniterne, og HERREN gav dem i
min Hånd. Hvorfor drager I da nu i Kamp imod mig?"
4 Derpå samlede Jefta alle Gileads Mænd og angreb
Efraimiterne; og Gileads Mænd slog Efraimiterne.
5 Og Gileaditerne afskar Efraimiterne fra Jordans
Vadesteder. Hver Gang så en af de efraimitiske
Flygtninge sagde: "Lad mig komme over!" spurgte
Gileads Mænd: "Er du Efraimit?" Og når han svarede:
"Nej!" 6 sagde de til ham: "Sig Sjibbolet!" Og når
han da sagde Sibbolet, fordi han ikke kunde udtale
Ordet rigtigt, greb de ham og huggede ham ned ved
Jordans Vadesteder. Ved den Lejlighed faldt 42000
Efraimiter. 7 Jefta var Dommer i Israel i seks År.
Så døde Gileaditen Jefta og blev jordet i sin By i
Gilead. 8 Efter ham var Ibzan fra Betlehem Dommer i
Israel. 9 Han havde tredive Sønner; tredive Døtre
giftede han bort, og tredive Svigerdøtre hjemførte
han til sine Sønner. 10 Han var Dommer i Israel i
syv År. Så døde Ibzan og blev jordet i Betlehem. 11
Efter ham var Zebuloniten Elon Dommer i Israel. Han
var Dommer i Israel i ti År. 12 Så døde Zebuloniten
Elon og blev jordet i Ajjalon i Zebulons Land. 13 Efter
ham var Abdon, Hillels Søn, fra Piraton Dommer i
Israel. 14 Han havde fyrretyve Sønner og tredive
Sønnesønner, som red på halvfjerdsindstyve Æsler.
Han var Dommer i Israel i otte År. 15 Så døde Abdon,
Hillels Søn, fra Piraton og blev jordet i Piraton i
Efraims Land på Amalekiterbjerget.

13 Men Israelitterne blev ved at gøre, hvad der var
ondt i HERRENS Øjne, og HERREN gav dem i
Filisternes Hånd i fyrretyve År. 2 Der levede i Zora en

Mand af Daniternes Slægt ved Navn Manoa; hans
Hustru var ufrugtbar og havde ingen Børn født. 3
Nu viste HERRENs Engel sig for Kvinden og sagde
til hende: "Se, du er ufrugtbar og har ingen Børn
født; men du skal blive frugtsommelig og føde en
Søn. 4 Vogt dig vel for at drikke Vin eller stærk Drik
og for at spise noget som helst urent! 5 Thi se, du
skal blive frugtsommelig og føde en Søn. Der må
ikke komme Ragekniv på hans Hoved, thi Drengen
skal være en Guds Nasiræer fra Moders Liv af; og
han skal gøre de første Skridt til at frelse Israel af
Filisternes Hånd!" 6 Kvinden gik nu hen og sagde til
sin Mand: "Der kom en Guds Mand til mig, og han så
ud som en Guds Engel; såre frygtindgydende; jeg
spurgte ham ikke, hvor han var fra, og sit Navn gav
han mig ikke til Kende. 7 Han sagde til mig: Se, du
skal blive frugtsommelig og føde en Søn; drik nu ikke
Vin eller stærk Drik og spis intet som helst urent, thi
Drengen skal være en Guds Nasiræer fra Moders Liv
af til sin Dødedag!" 8 Da bad Manoa til HERREN
og sagde: "Ak, HERRE, lad den Guds Mand, du
sendte, atter komme til os for at lære os, hvorledes vi
skal bære os ad med den Dreng, der skal fødes!" 9
Og Gud bønhørte Manoa; og Guds Engel kom atter
til Kvinden, medens hun sad ude på Marken, men
Manoa, hendes Mand, var ikke hos hende. 10 Da
skyndte Kvinden sig hen til sin Mand, fortalte ham
det og sagde til ham: "Se, den Mand, som kom til
mig forleden, har vist sig for mig!" 11 Manoa stod
da op og gik med sin Hustru, og da han kom hen til
Manden, sagde han til ham: "Er du den Mand, som
talte til Kvinden?" Og han sagde: "Ja!" 12 Så sagde
Manoa: "Når nu dit Ord går i Opfyldelse, hvorledes
skal vi da forholde os og bære os ad med Drengen?"
13 HERRENs Engel svarede Manoa: "Alt det, jeg talte
om til Kvinden, skal hun vogte sig for; 14 intet af,
hvad der vokser på Vinstokken, må hun spise; Vin og
stærk Drik må hun ikke drikke, og intet urent må hun
spise; alt, hvad jeg bød hende, skal hun overholde!"
15 Da sagde Manoa til HERRENs Engel: "Vi vilde
gerne holde dig tilbage og tillave dig et Gedekid!" 16
Men HERRENs Engel svarede Manoa: "Selv om du
holder mig tilbage, spiser jeg ikke af din Mad; men vil
du ofre et Brændoffer, så bring HERREN det!" Thi
Manoa vidste ikke, at det var HERRENs Engel. 17
Og Manoa sagde til HERRENs Engel: "Hvad er dit
Navn? Når dit Ord går i Opfyldelse, vil vi ære dig!"
18 Men HERRENs Engel svarede: "Hvorfor spørger
du om mit Navn? Du skal vide, det er underfuldt."
19 Da tog Manoa Gedekiddet og Afgrødeofferet og
ofrede det på Klippen til HERREN, ham, som handler
underfuldt, og Manoa og hans Hustru så til. 20 Og da
Flammen slog op imod Himmelen fra Alteret, steg
HERRENs Engel op i Alterflammen, medens Manoa
og hans Hustru så til; og de faldt til Jorden på deres
Ansigt. 21 Og HERRENs Engel viste sig ikke mere for
Manoa og hans Hustru. Så forstod Manoa, at det var
HERRENs Engel. 22 Og Manoa sagde til sin Hustru:
"Vi er dødsens, thi vi har set Gud!" 23 Men hans
Hustru sagde til ham: "Havde HERREN i Sinde at
dræbe os, havde han ikke modtaget Brændoffer og
Afgrødeoffer af vor Hånd; heller ikke havde han ladet
os se alt det og nu kundgjort os sådanne Ting!" 24 Og
Kvinden fødte en Søn, som hun gav Navnet Samson.
Drengen voksede op, og HERREN velsignede ham;
25 og HERRENs Ånd begyndte at drive på ham i
Dans Lejr mellem Zora og Esjtaol.

14 Engang Samson kom ned til Timna, så han en
af Filisternes Døtre der. 2 Og da han kom tilbage
derfra, fortalte han sin Fader og Moder det og sagde:
"Jeg har set en Kvinde i Timna, en af Filisternes
Døtre; nu må I hjælpe mig at få hende til Hustru!" 3
Hans Fader og Moder svarede ham: "Findes der da
ingen Kvinde blandt dine Landsmænds Døtre eller
i hele dit Folk, siden du vil gå hen og tage dig en
Hustru hos de uomskårne Filistere?" Men Samson
svarede sin Fader: "Nej, hende må du hjælpe mig til,
thi det er hende, jeg synes om!" 4 Hans Fader og
Moder forstod ikke, at det kom fra HERREN, som
søgte en Anledning til Strid over for Filisterne. På
den Tid havde Filisterne nemlig Magten over Israel.
5 Samson tog nu med sin Fader og Moder ned til
Timna. Da de nåede Vingårdene uden for Timna, se,
da kom en ung Løve brølende imod ham. 6 Så kom
HERRENs Ånd over ham, og han sønderrev den med
sine bare Næver, som var det et Gedekid; men sin
Fader og Moder fortalte han ikke, hvad han havde
gjort. 7 Derpå drog han ned og bejlede til Kvinden;
thi Samson syntes om hende. 8 Da han efter nogen
Tids Forløb vendte tilbage for at ægte hende, gik han
hen for at se til Løvens Ådsel, og se, da var der en
Bisværm og Honning i Løvens Krop. 9 Han tog da
Honningen i sine Hænder og spiste deraf, medens
han gik videre; og da han kom til sin Fader og Moder,
gav han dem noget deraf, og de spiste; men han
sagde dem ikke, at han havde taget Honningen fra
Løvens Krop. 10 Så drog Samson ned til Kvinden;
og de holdt Gilde, som de unge havde for Skik. 11
Da de så ham, udvalgte de tredive Brudesvende til
at ledsage ham. 12 Og Samson sagde til dem: "Jeg
vil give eder en Gåde at gætte; hvis I i Løbet af de

syv Gildedage kan sige mig Løsningen, vil jeg give
eder tredive Linnedkjortler og tredive Sæt klæder; 13
men kan I ikke sige mig den, skal I give mig tredive
Linnedkjortler og tredive Sæt klæder!" De svarede:
"Sig din Gåde frem og lad os høre den!" 14 Da sagde
han til dem: "Fra Æderen kom Æde, fra den stærke
Sødme!" Men da de tre Dage var omme, havde de
ikke kunnet gætte Gåden, 15 og den fjerde Dag
sagde de til Samsons Hustru: "Lok din Mand til at sige
os Løsningen, ellers brænder vi dig og din Faders
Hus inde! Har I budt os herhen for at tage alting fra
os?" 16 Da hang Samsons Hustru over ham med
Gråd og sagde: "Du hader mig jo og elsker mig ikke!
Du har givet mine Landsmænd en Gåde at gætte,
og mig har du ikke sagt Løsningen!" Han svarede
hende: "Jeg har ikke sagt min Fader eller Moder den,
og så skulde jeg sige dig den!" 17 Men hun hang
over ham med Gråd, de syv Dage Gildet varede; og
den syvende Dag sagde han hende Løsningen, fordi
hun plagede ham. Så sagde hun sine Landsmænd
Gådens Løsning; 18 og den syvende Dag, før han gik
ind i Kammeret, sagde Byens Mænd til ham: "Hvad
er sødere end Honning, og hvad er stærkere end en
Løve?" Men han svarede dem: "Havde I ikke pløjet
med min Kalv, havde I ikke gættet min Gåde!" 19
Da kom HERRENs Ånd over ham, og han drog ned
til Askalon, slog tredive Mænd ihjel der, trak deres
Tøj af dem og gav Klæderne til dem, der havde sagt
Løsningen på Gåden. Og hans Vrede blussede op, og
han drog tilbage til sin Faders Hus. 20 Men Samsons
Hustru blev givet til den Brudesvend, som havde
været hans Brudefører.

15 Efter nogen Tids Forløb, i Hvedehøstens Tid,
besøgte Samson sin Hustru og havde et Gedekid
med, og han sagde: "Lad mig gå ind i Kammeret
til min Hustru!" Men hendes Fader tillod ham det
ikke, 2 men sagde: "Jeg tænkte for vist, at du havde
fået Uvilje mod hende, derfor gav jeg hende til ham,
der var din Brudesvend; men hendes yngre Søster
er smukkere end hun, lad hende blive din Hustru i
Søsterens Sted!" 3 Da sagde Samson til dem: "Denne
Gang er jeg sagesløs over for Filisterne, når jeg gør
dem Fortræd!" 4 Så gik Samson hen og fangede 300
Ræve; derpå tog han Fakler, bandt Halerne sammen
to og to og fastgjorde en Fakkel midt imellem; 5 så
tændte han Faklerne, slap Rævene løs i Filisternes
Korn og stak Ild både på Negene og Kornet på Roden,
også på Vingårde og Oliventræer. 6 Da Filisterne
spurgte, hvem der havde gjort det, blev der sagt:
"Det bar Samson, Timnitens Svigersøn, fordi han
tog hans Hustru og gav hende til hans Brudesvend."
Da gik Filisterne op og brændte hende og hendes
Faders Hus inde. 7 Men Samson sagde til dem: "Når
I bærer eder således ad, under jeg mig ikke Ro, før
jeg får hævnet mig på eder!" 8 Så slog han dem
sønder og sammen med vældige Slag, og derpå
steg han ned i Fjeldkløften ved Etam og tog Ophold
der. 9 Filisterne drog nu op og slog Lejr i Juda og
spredte sig ved Lehi. 10 Da sagde Judas Mænd:
"Hvorfor er I draget op imod os?" Og de svarede:
"Vi er draget herop for at binde Samson og handle
mod ham, som han har handlet mod os!" 11 Så steg
3000 Mand fra Juda ned til Fjeldkløften ved Etam
og sagde til Samson: "Ved du ikke, at Filisterne har
Magten over os? Hvad er det dog, du har voldt os?"
Han svarede dem: "Som de har handlet mod mig, har
jeg handlet mod dem!" 12 Men de sagde til ham: "Vi
er kommet ned for at binde dig og overgive dig til
Filisterne!" Da sagde Samson til dem: "Sværg mig
til, at I ikke vil slå mig ihjel!" 13 De svarede ham:
"Nej, vi vil Kun binde dig og overgive dig til dem; slå
dig ihjel vil vi ikke!" Så bandt de ham med to nye
Reb og førte ham op af Fjeldkløften. 14 Men da han
kom til Lehi, og Filisterne hilste hans Komme med
Jubelråb, kom HERRENs Ånd over ham, og Rebene
om hans Arme blev som svedne Sytråde, og hans
Bånd faldt skørnet af hans Hænder. 15 Og da han
fik Øje på en frisk Æselkæbe, rakte han sin Hånd
ud, greb den og huggede 1000 Mand ned med den.
16 Da sagde Samson: "Med en Æselkæbe har jeg
flået dem sønder og sammen, med en Æselkæbe har
jeg fældet 1000 Mand!" 17 Med disse Ord kastede
han Kæbebenet fra sig, og derfor kaldte man Stedet
Ramat Lehi. 18 Og da han var meget tørstig, råbte
han til HERREN og sagde: "Ved din Tjeners Hånd
har du skaffet os denne vældige Sejr, skal jeg da nu
dø af Tørst og falde i de uomskårnes Hånd?" 19
Da åbnede Gud Lavningen i Lehi, og der vældede
Vand frem deraf; og da han havde drukket, fik han
sin Livskraft igen. Derfor kaldte man denne Kilde En
Hakkore; den findes i Lehi endnu den Dag i Dag. 20
Han var Dommer i Israel i Filistertiden i tyve År.

16 Samson drog så til Gaza. Der så han en Skøge
og gik ind til hende. 2 Da det spurgtes blandt
Folkene i Gaza, at Samson var kommet derhen, gik
de hen og lagde sig på Lur efter ham ved Byporten;
men de holdt sig rolige Natten over, idet de sagde:
"Vi vil vente, til det bliver lyst; så slår vi ham ihjel!"
3 Samson blev liggende den halve Nat, men ved
Midnatstide stod han op, greb fat i Byportens to Fløje

og begge Portstolper, rykkede dem op tillige med
Portslåen, tog dem på Skuldrene og bar dem op på
Toppen af Bjerget over for Hebron. 4 Siden fik han
Kærlighed til en Kvinde ved Navn Dalila i Sorekdalen.
5 Da kom Filisternes Fyrster til hende og sagde til
hende: "Se at lokke ud af ham, hvad det er, der giver
ham hans vældige Kræfter, og hvorledes vi kan få
Bugt med ham, så vi kan binde og kue ham, så vil
vi hver give dig 1100 Sekel Sølv!" 6 Dalila sagde
da til Samson: "Sig mig dog, hvad det er, der giver
dig dine vældige Kræfter, og hvorledes man kan
binde og kue dig!" 7 Samson svarede hende: "Hvis
man binder mig med syv friske Strenge, som ikke
er blevet tørre, bliver jeg svag som ethvert andet
Menneske." 8 Filisternes Fyrster bragte hende da syv
friske Strenge, der ikke var blevet tørre, og med dem
bandt hun ham; 9 samtidig havde hun Folk liggende
på Lur i Kammeret. Da sagde hun til ham: "Filisterne
er over dig, Samson!" Men han rev Strengene over,
og de brast som Blårgarn, der kommer Ild for nær;
og hvorledes det hang sammen med hans Kræfter,
kom ikke for Dagen. 10 Da sagde Dalila til Samson:
"Se, du har narret mig og løjet for mig; sig mig
dog, hvorledes man kan binde dig!" 11 Han svarede
hende: "Hvis man binder mig med nye Reb, som
aldrig har været brug til noget, bliver jeg svag som
ethvert andet Menneske!" 12 Da tog Dalila nye Reb
og bandt ham. Så sagde hun til ham: "Filisterne er
over dig, Samson!" Samtidig lå der Folk på Lur i
Kammeret. Men han flåede Rebene af sine Arme,
som var det Tråde. 13 Da sagde Dalila til Samson:
"Hidtil har du narret mig og løjet for mig; sig mig
dog, hvorledes man kan binde dig!" Han svarede
hende: "Hvis du væver mine syv Hovedlokker ind i
Rendegarnet og slår dem fast med Slagelen, bliver jeg
svag som ethvert andet Menneske." 14 Så dyssede
hun ham i Søvn og vævede hans syv Hovedlokker
ind i Rendegarnet og slog dem fast med Slagelen. Og
hun sagde til ham: "Filisterne er over dig, Samson!"
Så vågnede han og rykkede Væven op sammen med
Rendegarnet. 15 Da sagde hun til ham: "Hvor kan
du sige, du elsker mig, når du ingen Fortrolighed
har til mig? Tre Gange har du nu narret mig og ikke
sagt mig, hvad det er, der giver dig dine vældige
Kræfter!" 16 Da hun således stadig pinte og plagede
ham med sine Ord, blev hans Sjæl træt til Døden,
17 og han talte rent ud og sagde til hende: "Ingen
Ragekniv er kommet på mit Hoved, thi jeg har fra
Moders Liv af været en Guds Nasiræer; hvis mit Hår
rages af, mister jeg mine Kræfter og bliver svag som
alle andre Mennesker." 18 Da nu Dalila skønnede, at
han havde talt rent ud til hende, sendte hun Bud efter
Filisternes Fyrster og lod sige: "Kom nu herop, thi
han har talt rent ud til mig!" Og Filisternes Fyrster
kom op til hende og bragte Pengene med. 19 Så
dyssede hun ham i Søvn imellem sine Knæ og kaldte
på en Mand, som ragede hans syv Hovedlokker af.
Da blev han svagere og svagere, og Kræfterne veg
fra ham. 20 Derpå sagde hun: Filisterne er over dig,
Samson!" Da vågnede han og tænkte: "Jeg skal nok
slippe fra det ligesom de andre Gange og ryste det af
mig!" Men han vidste ikke, at HERREN var veget fra
ham. 21 Da greb Filisterne ham og stak Øjnene ud
på ham; derpå bragte de ham ned til Gaza og lagde
ham i Kobberlænker; og han måtte dreje Kværnen
i Fangehuset. 22 Men hans Hovedhår begyndte at
vokse igen, efter at det var raget af. 23 Filisternes
Fyrster samledes nu for at holde en stor Offerfest til
Ære for deres Gud Dagon og for at fornøje sig; og
de sagde: "Vor Gud gav os i Hænde Samson, vor
Fjende!" 24 Og da Folket så ham, priste de deres
Gud og råbte: "Vor Gud gav os i Hænde Samson,
vor Fjende, ham, som vort Land monne skænde, på
manges Liv gjorde Ende!" 25 Da de nu var kommet
i godt Lune, sagde de: "Hent Samson, at vi kan
more os over ham!" De lod da Samson hente fra
Fangehuset, og de morede sig over ham. De stillede
ham op ved Søjlerne; 26 Da sagde Samson til den
unge Mand, som holdt ham i Hånden: "Slip mig og
lad mig røre ved Søjlerne, som bærer Hallen, så jeg
kan læne mig til dem!". 27 Hallen var fuld af Mænd og
Kvinder; der var alle Filisternes Fyrster, og på Taget
var der henved 3000 Mænd og Kvinder, som så til,
medens de morede sig over Samson. 28 Da råbte
Samson til HERREN og sagde: "Herre, HERRE, kom
mig i Hu og giv mig Kraft, o Gud, kun denne ene
Gang, så jeg kan hævne mig på Filisterne for begge
mine Øjne på een Gang!" 29 Så greb Samson om
de to Midtersøjler, som bar Hallen, og stemmede
sig imod den ene med højre og imod den anden
med venstre Hånd. 30 Og Samson sagde: "Lad mig
dø sammen med Filisterne!" Derpå bøjede han sig
med sådan Kraft, at Hallen styrtede sammen over
Fyrsterne og alle Folkene derinde. Således dræbte
han ved sin Død flere, end han havde dræbt i levende
Live. 31 Men hans Brødre og hele hans Faders Hus
drog ned og tog ham, bragte ham op og lagde ham i
hans Fader Manoas Grav mellem Zora og Esjtaol.
Han var Dommer i Israel i tyve År.

17 I Efraims Bjerge levede en Mand, som hed
Mika. 2 Han sagde til sin Moder: "De 1100

Sekel Sølv, du har mistet, og for hvis Skyld du udtalte
en Forbandelse, som jeg selv hørte, se, de Penge
er hos mig; jeg har taget dem, men nu vil jeg give
dig dem tilbage." Da sagde hans Moder: "HERREN
velsigne dig, min Søn!" 3 Så gav han sin Moder de
1100 Sekel Sølv tilbage; og Moderen sagde: "Disse
Penge helliger jeg HERREN og giver min Søn, for
at han kan lave et udskåret og støbt Billede." 4 Så
gav han sin Moder Pengene tilbage; og Moderen tog
200 Sekel Sølv deraf og gav dem til Guldsmeden,
som lavede et udskåret og støbt Billede deraf, og det
fik sin Plads i Mikas Hus. 5 Manden Mika havde et
Gudshus, og han lavede sig en Efod og en Husgud
og indsatte en af sine Sønner til sin Præst. 6 I de
Dage var der ingen Konge i Israel; enhver gjorde,
hvad han fandt for godt. 7 Nu var der i Betlehem i
Juda en ung Mand af Judas Slægt; han var Levit og
boede der som fremmed. 8 Denne Mand forlod sin By
Betlehem i Juda for at slå sig ned som fremmed, hvor
det kunde træffe sig, og på sin Vandring kom han til
Mikas Hus i Efraims Bjerge. 9 Da spurgte Mika ham:
"Hvorfra kommer du?" Han svarede: "Jeg er Levit og
har hjemme i Betlehem i Juda, og jeg er på Vandring
for at slå mig ned som fremmed, hvor det kan træffe
sig." 10 Da sagde Mika til ham: "Tag Ophold hos
mig og bliv min Fader og Præst; jeg vil give dig ti
Sekel Sølv om Året og holde dig med Klæder og
give dig Kosten!" 11 Så gik Leviten ind på at tage
Ophold hos Manden, og den unge Mand var ham
som en af hans egne Sønner. 12 Mika indsatte så
Leviten, og den unge Mand blev Præst hos ham og
tog Ophold i Mikas Hus. 13 Da sagde Mika: "Nu ved
jeg, at HERREN vil gøre vel imod mig, siden jeg har
fået en Levit til Præst!"

18 I de Dage var der ingen Konge i Israel, og i de
Dage var Daniternes Stamme i Færd med at
søge sig en Arvelod, hvor de kunde bo, thi hidindtil
var der ikke tilfaldet dem nogen Arvelod blandt Israels
Stammer. 2 Daniterne udtog da af deres Slægt fem
stærke Mænd fra Zora og Esjtaol og udsendte dem
for at udspejde og undersøge Landet, og de sagde til
dem: "Drag hen og undersøg Landet!" De kom da til
Mikas Hus i Efraims Bjerge og overnattede der. 3
Da de kom i Nærheden af Mikas Hus og kendte den
unge Levits Stemme, tog de derind og spurgte ham:
"Hvem har ført dig herhen, hvad tager du dig for på
dette Sted, og hvorfor er du her?" 4 Han svarede
dem: "Det og det har Mika gjort for mig; han har lejet
mig til Præst." 5 Da sagde de til ham: "Adspørg da
Gud, at vi kan få at vide, om vor Færd skal lykkes!" 6
Præsten sagde da til dem: "Far med Fred, HERREN
våger over eders Færd!" 7 Så drog de fem Mænd
videre og kom til Lajisj; og de så, at Byen levede trygt
på Zidoniernes Vis, at Folket der levede sorgløst og
trygt og ikke manglede nogen Verdens Ting, men
var rigt, og at de boede langt fra Zidonierne og intet
havde med Aramæerne at gøre. 8 Da de kom tilbage
til deres Brødre i Zora og Esjtaol, spurgte disse dem:
"Hvad har I at melde?" 9 De svarede: "Kom, lad os
drage op til Lajisj, thi vi har set Landet, og se, det er
såre godt! Hvorfor holder I eder uvirksomme? Nøl
ikke med at drage hen og underlægge eder Landet!
10 Thi Gud bar givet det i eders Hånd et Sted, hvor
der ikke er Mangel på nogen Verdens Ting! Når I
kommer derhen, kommer I til et Folk, der lever i
Tryghed, og det er et vidtstrakt Land!" 11 Så brød 600
væbnede Mænd af Daniternes Slægt op fra Zora og
Esjtaol, 12 og de drog op og slog Lejr i Kirjat Jearim i
Juda; derfor kalder man endnu den Dag i Dag dette
Sted hans Lejr; det ligger vesten for Kirjat Jearim.
13 Derfra drog de over til Efraims Bjerge; og da de
kom til Mikas Hus, 14 tog de fem Mænd, der havde
været henne at udspejde Landet, til Orde og sagde til
deres Brødre: "Ved I, at der i Husene her findes en
Efod, en Husgud og et udskåret og støbt Billede?
Så indser I vel, hvad I har at gøre!" 15 De begav
sig derhen og kom til den unge Levits Hus, Mikas
Hus, og hilste på ham, 16 medens de 600 væbnede
danitiske Mænd stod ved Porten. 17 Og de fem
Mænd, der havde været henne at udspejde Landet,
gik op og tog det udskårne og støbte Billede, Efoden
og Husguden, medens Præsten og de 600 væbnede
Mænd stod ved Porten. 18 Hine gik ind i Mikas Hus
og tog det udskårne og støbte Billede, Efoden og
Husguden. Præsten sagde til dem: "Hvad er det, I
gør?" 19 Og de svarede ham: "Stille, læg Fingeren på
Munden og følg med os og bliv vor Fader og Præst!
Hvad båder dig vel bedst, at være Præst for een
Mands Hus eller for en Stamme og Slægt i Israel?"
20 Da blev Præsten glad, tog Efoden, Husguden
og Gudebilledet og sluttede sig til Krigsfolkene. 21
Derpå vendte de om og drog bort, idet de stillede
Kvinderne og Børnene, Kvæget og Trosset forrest i
Toget. 22 Da de var kommet et Stykke fra Mikas Hus,
stævnedes Mændene i de Huse, der lå ved Mikas
Hus, sammen, og de indhentede Daniterne. 23 Da de
råbte efter Daniterne, vendte disse sig om og sagde
til Mika: "Hvad er der i Vejen, siden du har kaldt Folk
til Hjælp?" 24 Han svarede: "I har taget min Gud,
som jeg havde lavet mig, tillige med Præsten og er
rejst eders Vej! Hvad har jeg nu tilbage? Hvor kan I

spørge mig, hvad der er i Vejen?" 25 Men Daniterne
svarede ham: "Lad os ikke høre et Ord mere fra dig,
ellers kunde det hænde, at nogle Mænd, som er bitre
i Hu, faldt over eder, og at du satte både dit eget og
dine Husfolks Liv på Spil!" 26 Dermed drog Daniterne
deres Vej, og da Mika så, at de var ham for stærke,
vendte han om og begav sig tilbage til sit Hus. 27 De
tog så Guden, som Mika havde lavet, tillige med hans
Præst og drog mod Lajisj, mod et Folk, der levede
sorgløst og trygt, huggede dem ned med Sværdet og
stak Ild på Byen, 28 uden at nogen kunde komme den
til Hjælp, thi den lå langt fra Zidon, og de havde intet
med Aramæerne at gøre. Den ligger i Bet Rehobs
Dal. Så byggede de Byen op igen og bosatte sig der;
29 og de gav den Navnet Dan efter deres Stamfader
Dan, Israels Søn; men før var Byens Navn Lajisj. 30
Derpå stillede Daniterne Gudebilledet op hos sig; og
Jonatan, en Søn af Moses's Søn Gersom, og hans
Efterkommere var Præster for Daniternes Stamme,
indtil Landets Indbyggere førtes i Landflygtighed. 31
Og det Gudebillede, Mika havde lavet sig, stillede de
op hos sig, og det stod der, al den Tid Guds Hus var i
Silo.

19 I de Dage, da der ingen Konge var i Israel, var
der en Mand, en Levit, der boede som fremmed
i Udkanten af Efraims Bjerge. Han tog sig en Kvinde
fra Betlehem i Juda til Medhustu. 2 Men Medhustruen
blev vred på ham, forlod ham og tog til sin Faders
Hus i Betlehem i Juda. Da hun havde været der
en fire Måneders Tid, 3 drog hendes Mand af Sted
efter hende for at overtale hende til at vende tilbage.
Han havde sin Tjener og et Par Æsler med. Da han
kom til hendes Faders Hus, fik den unge Kvindes
Fader Øje på ham og kom ham glad i Møde; 4 og
hans Svigerfader, den unge Kvindes Fader, holdt
på ham, så at han blev hos ham i tre Dage; og
de spiste og drak og overnattede der. 5 Tidligt om
Morgenen den fjerde Dag gjorde han sig rede til at
drage bort; men den unge Kvindes Fader sagde til
sin Svigersøn: "Styrk dig først med en Bid Brød, så
kan I siden drage bort!" 6 De blev da og spiste og
drak begge to sammen, og den unge Kvindes Fader
sagde til Manden: "Bestem dig til at blive Natten over
og gør dig til gode!" 7 Men Manden gjorde sig rede
til at drage bort. Da nødte hans Svigerfader ham,
så han atter overnattede der. 8 Tidligt om Morgenen
den femte Dag vilde han drage bort, men den unge
Kvindes Fader sagde til ham: "Styrk dig først!" De
ventede da, til Dagen hældede, og spiste og drak
begge to. 9 Så gjorde Manden sig rede til at drage
bort med sin Medhustru og sin Tjener. Men hans
Svigerfader, den unge Kvindes Fader, sagde til ham:
"Se, det lider mod Aften, overnat dog her; se, Dagen
hælder, bliv dog her i Nat og gør dig til gode, så kan
I i Morgen tidlig begive eder på Vej og du drage til
dit Hjem!" 10 Men Manden vilde ikke blive Natten
over; han begav sig på Vej og kom ud for Jebus, det
er Jerusalem, fulgt af sine to belæssede Æsler, sin
Medhustru og sin Tjener. 11 Da de var i Nærheden af
Jebus og Dagen hældede stærkt, sagde Tjeneren til
sin Herre: "Kom, lad os tage ind her i Jebusiternes
By og blive der Natten over!" 12 Men hans Herre
svarede: "Vi vil ikke tage ind i en By, der ejes af
fremmede, som ikke hører til Israelitterne, men vi
vil drage videre til Gibea!" 13 Og han sagde til sin
Tjener: "Kom, lad os tage hen til et af de andre Steder
og overnatte i Gibea eller Rama!" 14 De drog så
videre, og Solen gik ned, som de var ved Gibea i
Benjamin. 15 Så bøjede de af i den Retning for at
nå til Gibea og overnatte der. Da han var kommet
derind, Blev han på Byens Torv; men der var ingen,
som bød dem ind i sit Hus for Natten. 16 Så kom
der om Aftenen en gammel Mand fra sit Arbejde på
Marken, og Manden var fra Efraims Bjerge og boede
som fremmed i Gibea, medens Stedets Indbyggere
var Benjaminiter; 17 og da den gamle Mand så op
og fik Øje på den vejfarende Mand på Byens Torv,
spurgte han: "Hvorhen gælder Rejsen, og hvorfra
kommer du?" 18 Han svarede ham: "Vi er på Rejse
fra Betlehem i Juda til Udkanten af Efraims Bjerge,
hvor jeg har hjemme; jeg har været i Betlehem i Juda
og er nu på Vejen hjem; men der er ingen, som byder
mig ind i sit Hus, 19 skønt jeg har både Strå og
Foder til vore Æsler og Brød og Vin til mig selv, din
Trælkvinde og din Træls Tjener; vi mangler intet!"
20 Da sagde den gamle Mand: "Vær velkommen!
Lad kun alt, hvad du trænger til, være min Sag; men
på Torvet må du ikke overnatte!" 21 Så førte han
ham ind i sit Hus og sørgede for Foder til Æslerne;
og da de havde tvættet deres Fødder, spiste de og
drak. 22 Men medens de gjorde sig til gode, se, da
omringede Mændene i Byen, Niddinger som de var,
Huset og hamrede på Døren og råbte til den gamle
Mand, Husets Ejer: "Før Manden, som er taget ind i
dit Hus, herud, så at vi kan stille vor Lyst på ham!"
23 Men Manden, der ejede Huset, gik ud til dem og
sagde til dem: "Nej, mine Brødre, gør dog ikke noget
ondt! Når denne Mand er taget ind i mit Hus, må I
ikke øve sådan en Skændselsdåd! 24 Se, her er min
Datter, som er Jomfru; hende fører jeg herud, så kan
I skænde hende og handle med hende, som I finder

for godt! Men mod denne Mand må I ikke øve sådan
en Skændselsdåd!" 25 Men Mændene vilde ikke høre
ham. Så greb Manden sin Medhustru og førte hende
ud på Gaden til dem, og de stillede deres Lyst på
hende og mishandlede hende Natten igennem til om
Morgenen; først da Morgenen gryede, slap de hende.
26 Ved Morgenens Frembrud kom Kvinden og faldt
sammen ved Indgangen til den Mands Hus, hvor
hendes Herre var, og lå der, til det blev lyst. 27 Og
da hendes Herre om Morgenen lukkede Husets Dør
op og gjorde sig rede til at drage videre, se, da lå
Kvinden, hans Medhustru, ved Indgangen til Huset
med Hænderne på Tærskelen. 28 Han sagde da til
hende: "Rejs dig og lad os komme af Sted!" Men der
kom intet Svar. Så løftede han hende op på Æselet
og rejste til sit Hjem. 29 Men da han kom hjem, greb
han en Kniv, tog sin Medhustru, skar hende i tolv
Stykker, Ledemod for Ledemod, og sendte Stykkerne
rundt i hele Israels Land; 30 og han gav de Mænd,
han udsendte, den Befaling: "Således skal I sige
til alle Israels Mænd: Er sligt hidtil hændet, siden
Israelitterne drog op fra Ægypten? Overvej Sagen,
hold Råd og sig eders Mening!" Og enhver, som så
det, sagde: "Sligt er ikke hidtil hændet eller set, siden
Israelitterne drog op fra Ægypten!"

20 Da rykkende alle Israelitterne ud, og Menigheden
samledes som een Mand fra Dan til Be'ersjeba
for HERREN i Mizpa; også fra Gileads Land kom de.
2 Alle Folkets Støtter, alle Israels Stammer indfandt
sig i Guds Folks Forsamling, 400000 Mand Fodfolk,
væbnet med Sværd. 3 Benjaminiterne hørte, at
Israelitterne var draget op til Mizpa. Og Israelitterne
sagde: "Fortæl dog, hvorledes denne Misgerning gik
for sig!" 4 Da tog Manden, Leviten, den myrdede
Kvindes Mand, til Orde og sagde: "Jeg og min
Medhustru kom til Gibea i Benjamin for at overnatte
der. 5 Så rejste Gibeas Borgere sig imod mig og
omringede mig om Natten i Huset; mig vilde de
dræbe, og min Medhustru skændede de, så at hun
døde. 6 Da tog jeg min Medhustru, skar hende i
Stykker og sendte Stykkerne rundt i hele Israels
Arvelods Område, fordi de havde begået grov Utugt
og Skændselsdåd i Israel! 7 Nu er I her, alle Israelitter,
sig nu eders Mening og kom med eders Råd!" 8
Da rejste hele Folket sig som een Mand og sagde:
"Ingen af os vil vende hjem, ingen af os vil begive sig
til sit Hus! 9 Men således vil vi handle med Gibea: Vi
vil drage op imod det efter Lodkastning, 10 og vi vil
udtage ti Mænd af hundrede af alle Israels Stammer,
hundrede af tusind og tusind af titusind til at hente
Fødemidler til Folket, til dem, som er kommet for fuldt
ud at gengælde Gibea i Benjamin den Skændselsdåd,
de har øvet i Israel!" 11 Derpå samlede alle Israels
Mænd sig mod Byen, alle som een. 12 Og Israels
Stammer sendte Mænd ud i hele Benjamins Stamme
og lod sige: "Hvad er det for en Misgerning, der er
sket hos eder? 13 Udlever nu Mændene i Gibea,
de Niddinger, for at vi kan dræbe dem og skaffe
Misgerningen bort fra Israel!" Men Benjaminiterne
vilde ikke høre deres Brødre Israelitternes Ord. 14 Og
Benjaminiterne stævnede sammen fra deres Byer
til Gibea for at drage i Kamp mod Israelitterne. 15
Da Benjaminiterne fra Byerne mønstredes den bag,
udgjorde de 25000 våbenføre Mænd, foruden dem af
Gibeas Indbyggere, der mønstredes, 700 udsøgte
Krigere; 16 af alle disse Krigsfolk var 700 udvalgte
Krigere kejthåndede; de kunde alle slynge med Sten,
så de ramte på et Hår uden at fejle. 17 Da Israels
Mænd mønstredes, fraregnet Benjamin, udgjorde de
400000 våbenføre Mænd, der alle var Krigere. 18 De
brød så op og drog til Betel og rådspurgte Gud; og
Israelitterne sagde: "Hvem af os skal først drage i
Kamp mod Benjaminiterne?" HERREN svarede: "Det
skal Juda!" 19 Så brød Israelitterne op om Morgenen
og slog Lejr uden for Gibea. 20 Og Israels Mænd
rykkede ud til Kamp imod Benjamin, og Israels Mænd
stillede sig op til Kamp imod dem for at angribe Gibea.
21 Men Benjaminiterne gjorde Udfald fra Gibea og
fældede den Dag 22000 Mand af Israel. 22 Folket,
Israels Mænd, tog sig da sammen og stillede sig atter
op til Kamp på samme Sted som den første Dag; 23
Da drog Israelitterne op til Betel og græd lige til Aften
for HERRENs Åsyn; og de adspurgte HERREN: "Skal
jeg atter tage Kampen op med min Broder Benjamins
Sønner?" Og HERREN svarede: "Drag op imod ham!"
24 og Israelitterne rykkede Benjaminiterne på nært
Hold den anden Dag. 25 Men Benjaminiterne gjorde
Udfald fra Gibea for at møde dem den anden Dag, og
de fældede yderligere 18000 Mand af Israelitterne,
alle sammen våbenføre Mænd. 26 Så drog alle
Israelitterne, hele Folket, op til Betel; og de græd
og sad der for HERRENs Åsyn og fastede den Dag
lige til Aften, og de ofrede Brændofre og Takofre for
HERRENs Åsyn. 27 Derpå rådspurgte Israelitterne
HERREN i de Dage var Guds Pagts Ark der, 28
og Pinehas, en Søn af Arons Søn Eleazar, gjorde
i de Dage Tjeneste ved den - og de sagde: "Skal
jeg atter drage i Kamp mod min Broder Benjamins
Sønner eller lade være?" HERREN svarede: "Drag
i Kamp, thi i Morgen giver jeg ham i din Hånd!" 29
Israelitterne lagde nu Baghold rundt om Gibea. 30

Og Israelitterne drog op mod Benjaminiterne på den
tredje Dag og stillede sig op til Angreb på Gibea
ligesom de tidligere Gange. 31 Da nu Benjaminiterne
gjorde Udfald mod Hæren, blev de afskåret fra Byen
og lokket ud på Vejene til Betel og Gibeon; til at
begynde med huggede de nogle al Folkene ned
på åben Mark ligesom de tidligere Gange, omtrent
tredive Mand af Israel, 32 og Benjaminiterne tænkte
nu: "Vi har slået dem ligesom før!" Men Israelitterne
sagde: Lad os flygte og således afskære dem fra
Byen og lokke dem ud på Vejene!" 33 Så brød alle
Israels Mænd op fra deres Plads og stillede sig op
til Kamp i Ba'al-Tamar, medens Bagholdet brød op
fra sin Plads vesten for Geba. 34 Nu rykkede 10000
Mand, udvalgte Folk af hele Israel, frem for Gibea, og
Kampen blev hård; men de vidste ikke, at Ulykken var
ved at ramme dem. 35 Så slog HERREN Benjamin
foran Israel, og Israelitterne fældede den Dag 25100
Mand af Benjamin, alle våbenføre Mænd; 36 da
indså Benjaminiterne, at de var slagne. Israelitterne
trak sig tilbage for Benjamin, idet de stolede på
Bagholdet, de havde lagt mod Gibea; 37 og Bagholdet
kastede sig i en Fart over Gibea og drog frem og
huggede hele Byens Befolkning ned med Sværdet.
38 Der var truffet den Aftale mellem Israels Mænd og
Bagholdet, at de skulde lade en Røgsøjle stige op
fra Byen. 39 Da Israels Mænd vendte om i Kampen,
huggede Benjamin til at begynde med henved tredive
af Israels Mænd ned, thi de tænkte: "Visselig, vi har
slået dem ligesom i den forrige Kamp." 40 Da nu
Søjlen, Røgstøtten, begyndte at stige op fra Byen,
vendte Benjamin sig om, og se, Røgen slog op mod
Himmelen fra hele Byen, 41 og samtidig vendte Israels
Mænd om fra Flugten. Da blev Benjamins Mænd
forfærdede, thi de indså, at Ulykken havde ramt dem;
42 og de gjorde omkring for Israels Mænd og flygtede
ad Ørkenen til. Men Kampen fortsattes i Hælene på
dem. Og de fra Byerne huggede ned for Fode iblandt
dem; 43 de omringede Benjaminiterne og forfulgte
dem, til de havde Geba foran sig mod Øst. 44 Af
Benjamin faldt 18000 Mand, lutter dygtige Krigere. 45
De gjorde omkring og flygtede og deres Forfølgere
gjorde på Vejene en Efterhøst på 5000 Mand: de
forfulgte dem skarpt, til de fik dem tilintetgjort, og
huggede 2000 Mand ned af dem. 46 De, der faldt af
Benjamin den Dag, var således i alt 25000 våbenføre
Mænd, alle tapre Folk. 47 De gjorde omkring og
flygtede ud i Ørkenen til Rimmons Klippe, 600 Mand
stærke, og blev der i fire Måneder. 48 Men Israels
Mænd vendte tilbage til Benjaminiterne og huggede
dem ned med Sværdet, både Mennesker og Kvæg,
overhovedet alt. hvad der var, og desuden stak de Ild
på alle Byerne der.

21 Men Israels Mænd havde i Mizpa aflagt den Ed:
"Ingen af os vil give en Benjaminit sin Datter til
Ægte!" 2 Da nu Folket var kommet til Betel, sad de
der lige til Aften for Guds Åsyn og opløftede deres
Røst, græd heftigt 3 og sagde: "Hvorfor, HERRE,
Israels Gud, er dog dette hændet i Israel, så at vi
i Dag må savne en Stamme af Israel?" 4 Tidligt
næste Morgen byggede Folket et Alter der og ofrede
Brændofre og Takofre. 5 Derpå sagde Israelitterne:
"Hvem blandt alle Israels Stammer undlod at drage
op med Forsamlingen til HERREN?" Der var nemlig
svoret en dyr Ed på, at enhver, der undlod at drage op
til HERREN i Mizpa, skulde dø. 6 Men nu gjorde det
Israelitterne ondt for deres Broder Benjamin, og de
sagde: "I Dag er en Stamme hugget af Israel! 7 Hvad
skal vi gøre for dem, der er tilbage, for at skaffe dem
Hustruer, eftersom vi har svoret ved HERREN, at vi
ikke vil give dem nogen af vore Døtre til Ægte?" 8 Så
spurgte de: "Er der måske en af Israels Stammer,
der undlod at drage op til HERREN i Mizpa?" Og se,
der var ingen kommet til Lejren, til Forsamlingen, fra
Jabesj i Gilead. 9 Så blev Folket mønstret, og se,
der var ingen af Indbyggerne fra Jabesj i Gilead. 10
Da sendte Menigheden 12000 Mand af de tapreste
Folk derhen med den Befaling: "Drag hen og hug
Indbyggerne i Jabesj i Gilead ned med Sværdet tillige
med deres Kvinder og Børn. 11 Således skal I bære
eder ad: Alle af Mandkøn og alle Kvinder, der har
haft Omgang med Mænd, skal I lægge Band på!"
12 De fandt så hos Indbyggerne i Jabesj i Gilead
400 unge Piger, der var Jomfruer og ikke havde
haft Omgang med nogen Mand, og dem førte de til
Lejren i Silo i Kana'ans Land. 13 Derpå sendte hele
Menigheden Sendebud hen for af underhandle med
Benjaminiterne, der befandt sig på Rimmons Klippe,
og tilbyde dem Fred. 14 På det Tidspunkt vendte
Benjaminiterne så tilbage, og de gav dem de Kvinder
fra Jabesj i Gilead, som man havde ladet i Live. Men
de var ikke nok til dem. 15 Da gjorde det Folket ondt
for Benjamin, fordi HERREN havde gjort et Skår i
Israels Stammer. 16 Og Menighedens Ældste sagde:
"Hvad skal vi gøre for dem, der er tilbage, for at
skaffe dem Hustruer, eftersom alle Kvinder i Benjamin
er udryddet?" 17 Og de sagde: "Hvorledes kan der
reddes en Rest af Benjamin, så at ikke en Stamme
i Israel går til Grunde? 18 Vi kan jo ikke give dem
nogen af vore Døtre til Ægte!" Israelitterne havde
nemlig svoret og sagt: "Forbandet være den, som

giver Benjaminiterne en Hustru!" **19** Da sagde de:
"Se, HERRENs Højtid fejres jo hvert År i Silo!" Det
ligger norden for Betel, østen for Vejen, der fører op
fra Betel til Sikem, og sønden for Lebona. **20** Og de
bød Benjaminiterne: "Gå hen og læg eder på Lur i
Vingårdene! **21** Se så nøje til, og når de unge Kvinder
fra Silo kommer ud for at opføre deres Danse, skal I
komme frem af Vingårdene og røve hver sin Hustru
af de unge Kvinder fra Silo og så drage hjem til
Benjamins Land! **22** Når så deres Fædre eller Brødre
kommer for at gå i Rette med eder, skal I sige til dem:
Skån os, thi vi fik os ikke alle en Hustru i Krigen! Det
er jo ikke eder, der har givet os dem; i så Fald vilde I
have forbrudt eder!" **23** Det gjorde Benjaminiterne
da, og de tog sig Hustruer af de dansende Kvinder,
som de røvede, een til hver; derpå vendte de tilbage
til deres Arvelod, opbyggede deres Byer og boede i
dem. **24** Og samtidig drog Israelitterne derfra, hver til
sin Stamme og Slægt, og de gik derfra hver til sin
Arvelod, **25** I de Dage var der ingen Konge i Israel;
enhver gjorde, hvad han fandt for godt.

Rut

1 I Dommernes Dage blev der engang Hungersnød
i Landet. Da drog en Mand fra Betlehem i Juda til
Moabiternes Land for at bo der som fremmed med sin
Hustru og sine to Sønner. **2** Manden bed Elimelek,
hans Hustru No'omi og hans to Sønner Malon og
Hiljon, Efratiter fra Betlehem i Juda, og de kom til
Moabiternes Land og opholdt sig der. **3** Så døde
Elimelek, No'omis Mand, og hun sad tilbage med sine
to Sønner. **4** De tog sig moabitiske Hustruer; den ene
hed Orpa, den anden Rut. Men da de havde boet
der en halv Snes År, **5** døde også de to, Malon og
Kiljon, så at Kvinden sad alene tilbage efter sine to
Sønner og sin Mand. **6** Da brød hun op med sine
Sønnekoner for at vende hjem fra Moabiternes Land;
thi hun havde hørt i Moabiternes Land, at HERREN
havde set til sit Folk og givet dem Brød. **7** Så drog
hun sammen med sine to Sønnekoner bort fra det
Sted, hvor hun havde opholdt sig, men på Hjemvejen
til Judas Land **8** sagde No'omi til sine to Sønnekoner:
"Vend nu tilbage hver til sin Moders Hus! HERREN
være barmhjertig imod eder, som I har været imod de
døde og mig; **9** HERREN give eder, at I må finde Ro,
hver i sin Mands Hus!" Og hun kyssede dem. Men de
gav sig til at græde højt **10** og sagde til hende: "Nej!
vi vil følge dig hjem til dit Folk!" **11** Men No'omi sagde:
"Vend tilbage, mine Døtre! Hvorfor vil I drage med
mig? Bærer jeg endnu Sønner i mit Skød, som kan
blive eders Mænd? **12** Vend tilbage, mine Døtre, gå
nu hjem, thi jeg er for gammel til at blive en Mands
Hustru. Og selv om jeg tænkte, at jeg endnu havde
Håb, selv om jeg endnu i Nat tilhørte en Mand og
virkelig fødte Sønner, **13** skulde I så derfor vente, til
de blev voksne? Skulde I derfor stænge eder inde og
leve ugifte? Nej, mine Døtre, det gør mig såre ondt
for eder, thi mig har HERRENs Hånd ramt!" **14** De
gav sig da igen til at græde højt, og Orpa kyssede
sin Svigermoder, men Rut klyngede sig til hende. **15**
Da sagde hun: "Se, din Svigerinde er vendt tilbage
til sit Folk og sin Gud; vend du også tilbage og følg
din Svigerinde!" **16** Men Rut svarede: "Nød mig ikke
til at forlade dig og vende tilbage! Nej, hvor du går
hen, der vil jeg gå hen, og hvor du tager Bolig, der
vil jeg tage Bolig; dit Folk skal være mit Folk, og din
Gud skal være min Gud; **17** hvor du dør, der vil jeg
dø, og der vil jeg jordes. HERREN ramme mig både
med det ene og det andet: Kun Døden skal skille os
ad!" **18** Da No'omi så, at det var hendes faste Vilje
at drage med hende. holdt hun op at tale til hende
derom, **19** og de drog da videre sammen, indtil de
kom til Betlehem. Men da de kom til Betlehem, blev
der Røre i hele Byen, og Kvinderne sagde: "Er det
No'omi?" **20** Men hun sagde til dem: "Kald mig ikke
No'omi; kald mig Mara", thi den Almægtige har voldet
mig megen bitter Smerte! **21** Rig drog jeg herfra, og
fattig har HERREN ført mig tilbage. Hvorfor kalder I
mig No'omi, når HERREN har vidnet imod mig og
den Almægtige tilskikket mig Ulykke?" **22** Således
vendte No'omi tilbage fra Moabiternes Land tillige
med sin Sønnekone, Moabiterinden Rut, og de kom
til Betlehem først på Byghøsten.

2 No'omi havde en Slægtning på sin Mands Side,
en formuende Mand af Elimeleks Slægt ved Navn
Boaz. **2** En Dag sagde Moabiterinden Rut til No'omi:
"Jeg vil gå ud i Marken og sanke Aks efter den, for
hvis Øjne jeg finder Nåde." Hun svarede hende: "Ja,
gør det, min Datter!" **3** Så gik hun hen og sankede
Aks på Marken efter Høstfolkene; og det traf sig, at
Marken tilhørte Boaz, som var af Elimeleks Slægt.
4 Boaz kom just gående fra Betlehem; han sagde
da til Høstfolkene: "HERREN være med eder!" Og
de svarede: "HERREN velsigne dig!" **5** Derpå sagde
Boaz til den Karl, som havde Opsyn med Høstfolkene:
"Hvor hører denne unge Kvinde hjemme?" **6** Karlen,
som havde Opsyn med Høstfolkene, svarede: "Det
er en moabitisk Pige; det er hende, som fulgte med
No'omi tilbage fra Moab; **7** hun sagde: Lad mig få
Lov at sanke og samle Aks blandt Negene efter
Høstfolkene! Så kom hun og har holdt ud lige fra
i Morges tidlig til nu uden at unde sig et Øjebliks
Hvile." **8** Da sagde Boaz til Rut: "Hør, min Datter!
Du skal ikke gå hen og sanke Aks på nogen anden
Mark! Nej, gå ikke herfra, men hold dig til mine Piger
her; **9** hold Øje med, hvor de høster på Marken, og
gå bag efter. Jeg har pålagt Karlene, at de ikke må
fortrædige dig; og bliver du tørstig, kan du gå hen til
Karrene og drikke af det, Karlene øser op!" **10** Da
faldt hun på sit Ansigt, bøjede sig til Jorden og sagde
til ham: "Hvorledes har jeg fundet Nåde for dine Øjne,
så du viser mig Velvilje, skønt jeg er fremmed?" **11**
Boaz svarede hende: "Man har fortalt mig alt, hvad
du har været for din Svigermoder efter din Mands
Død, hvorledes du forlod din Fader og din Moder og
dit Fædreland for at drage til et Folk, du ikke tidligere
kendte; **12** HERREN gengælde dig, hvad du har
gjort, og din Løn blive rigelig fra HERREN, Israels
Gud, under hvis Vinger du kom og søgte Ly!" **13** Hun
sagde: "Så har jeg da fundet Nåde for dine Øjne,
Herre, siden du har trøstet mig og talt venligt til din

Trælkvinde, skønt jeg ikke er så meget som en af
dine Trælkvinder!" 14 Ved Spisetid sagde Boaz til
hende: "Kom herhen og spis med og dyp din Bid i
Eddiken!" Så satte hun sig hos Høstfolkene, og han
rakte hende så meget ristet Korn, at hun kunde spise
sig mæt og endda levne. 15 Da hun rejste sig for at
sanke Aks, bød Boaz sine Karle: "Lad hende også
sanke mellem Negene og fornærm hende ikke; 16 I
kan også trække nogle Aks ud af Knipperne til hende
og lade dem ligge, så hun kan sanke dem op, og I må
ikke skænde på hende!" 17 Så sankede hun Aks på
Marken lige til Aften; og da hun tærskede, hvad hun
havde sanket, var det omtrent en Efa Byg. 18 Derpå
tog hun det og gik til Byen, og hendes Svigermoder
så, hvad hun havde sanket; og Rut tog og gav hende,
hvad hun havde levnet efter at have spist sig mæt. 19
Da sagde hendes Svigermoder til hende: "Hvor har
du sanket Aks i Dag, hvor har du været? Velsignet
være han, der viste dig Velvilje!" Så fortalte hun sin
Svigermoder, hvem hun havde været hos, og sagde:
"Den Mand, jeg var hos i Dag, hedder Boaz!" 20 Da
sagde No'omi til sin Sønnekone: "HERREN, som ikke
har unddraget de levende og døde sin Miskundhed,
velsigne ham!" Og No'omi sagde fremdeles til hende:
"Den Mand er en nær Slægtning af os; han er en
af vore Løsere." 21 Moabiterinden Rut sagde: "Han
sagde også til mig: Hold dig kun til mine Folk, indtil
de er helt færdige med min Høst!" 22 Da sagde
No'omi til sin Sønnekone: "Du gør ret, min Datter.
i at følge med hans Piger, at man ikke skal volde
dig Men på en anden Mark!" 23 Så holdt hun sig til
Boazs Piger og sankede Aks der, indtil Byghøsten og
Hvedehøsten var til Ende; og hun blev boende hos
sin Svigermoder.

3 Men hendes Svigermoder No'omi sagde til hende:
"Min Datter, skal jeg ikke søge at skaffe dig et
Hjem, hvor du kan få det godt? 2 Nu vel! Boaz, hvis
Piger du var sammen med, er vor Slægtning; se,
han kaster i Nat Byg på Tærskepladsen; 3 tvæt dig
nu og salv dig, tag dine Klæder på og gå ned på
Tærskepladsen; men lad ikke Manden mærke noget
til dig, før han er færdig med at spise og drikke; 4 når
han da lægger sig, mærk dig så Stedet, hvor han
lægger sig, og gå hen og løft Kappen op ved hans
Fødder og læg dig der, så skal han nok sige dig, hvad
du skal gøre!" 5 Hun svarede: "Jeg vil gøre alt. hvad
du siger!" 6 Så gik hun ned på Tærskepladsen og
gjorde alt, hvad hendes Svigermoder havde pålagt
hende. 7 Da Boaz havde spist og drukket og var vel
tilpas, gik han hen og lagde sig ved Korndyngen;
så gik hun sagte hen og løftede Kappen op ved
hans Fødder og lagde sig der. 8 Ved Midnatstide
blev Manden opskræmt og bøjede sig frem, og se,
da lå der en Kvinde ved hans Fødder. 9 Da sagde
han: "Hvem er du?" Og hun svarede: "Jeg er Rut,
din Trælkvinde! Bred Fligen af din Kappe ud over
din Trælkvinde; thi du er Løser!" 10 Da sagde han:
"HERREN velsigne dig, min Datter! Den Godhed,
du nu sidst har udvist, overgår den, du før udviste,
at du nu ikke er gået efter de unge Mænd, hverken
fattige eller rige!" 11 Så frygt nu ikke, min Datter! Alt,
hvad du siger, vil jeg gøre imod dig; thi enhver i mit
Folks Port ved, at du er en dygtig Kvinde. 12 Det
er rigtigt. at jeg er din Løser, men der er en anden,
som er nærmere end jeg. 13 Bliv nu her i Nat; og
hvis han i Morgen vil løse dig, godt, så lad ham gøre
det; men er han uvillig til at løse dig, gør jeg det,
så sandt HERREN lever. Bliv kun liggende, til det
bliver Morgen!" 14 Så blev hun liggende ved hans
Fødder til Morgen; men hun stod op, før det ene
Menneske endnu kunde kende det andet, thi han
tænkte: "Det må ikke rygtes, at en Kvinde er kommet
ud på Tærskepladsen!" 15 Derpå sagde han: "Tag
og hold det Klæde frem, du har over dig!" Og da
hun holdt det frem, afmålte han seks Mål Byg og
lagde det på hende. Så gik hun ind i Byen. 16 Da hun
kom til sin Svigermoder, sagde denne: "Hvorledes
gik det, min datter?" Så fortalte hun hende alt, hvad
Manden havde gjort imod hende, 17 og sagde; "Disse
seks Mål Byg gav han mig med de Ord: Du skal ikke
komme tomhændet til din Svigermoder!" 18 Da sagde
hun: "Hold dig nu rolig, min Datter, indtil du får at
vide, hvilket Udfald Sagen får; thi den Mand under sig
ikke Ro, før han får Sagen afgjort endnu i Dag!"

4 Boaz var imidlertid gået op til Byporten og havde
sat sig der. Og se, den Løser, Boaz havde talt om,
kom netop forbi. Da tiltalte han ham og sagde: "Kom
og sæt dig her!" Da den anden kom og satte sig, 2
fik han fat i ti af Byens Ældste og sagde: "Sæt eder
her!" Og de satte sig der. 3 Da sagde han til Løseren:
"Den Marklod, som tilhørte vor Slægtning Elimelek,
vil No'omi, der er kommet tilbage fra Moab, sælge. 4
Derfor tænkte jeg, at jeg vilde lade dig det vide og
sige: Køb den i Overværelse af dem, der sidder her,
og mit Folks Ældste! Vil du løse den, så gør det; men
vil du ikke, så sig til, at jeg kan vide det; thi der er
ingen anden til at løse end du og derefter jeg selv!"
Han svarede: "Jeg vil løse den!" 5 Da sagde Boaz:
"Men samtidig med at du køber Marken af No'omi,
køber du også Moabiterinden Rut, den afdødes Enke,

for at rejse den afdødes Navn over hans Arvelod!" 6
Da svarede Løseren: "Så kan jeg ikke blive Løser, da
jeg derved vilde skade min egen Arvelod. Løs du,
hvad jeg skulde løse, thi jeg kan ikke!" 7 Nu havde
man i gamle Dage i Israel den Skik til Stadfæstelse
af Løsning og Byttehandel, at man trak sin Sko af
og gav den anden Part den; således blev en Sag
vidnefast i Israel. 8 Idet nu Løseren sagde til Boaz:
"Køb du den!" trak han derfor sin Sko af. 9 Da sagde
Boaz til de Ældste og alle dem, der var til Stede: "I er
i Dag Vidner på, at jeg køber alt, hvad der tilhørte
Elimelek, og alt, hvad der tilhørte Kiljon og Malon, af
No'omi; 10 og tillige køber jeg mig Moabiterinden Rut,
Malons Enke, til Hustru for at rejse den afdødes Navn
over hans Arvelod, at den afdødes Navn ikke skal
udslettes blandt hans Brødre og fra hans Hjemstavns
Port; I er Vidner i Dag!" 11 Da sagde alle Folkene,
som var i Byporten, og de Ældste: "Vi er Vidner!
HERREN lade den Kvinde, der nu drager ind i dit
Hus, blive som Rakel og Lea, de to, der byggede
Israels Hus. Bliv mægtig i Efrata, og dit Navn vorde
priset i Betlehem! 12 Måtte dit Hus blive som Perezs
Hus, ham, Tamar fødte Juda, ved de Efterkommere,
HERREN giver dig af denne unge Kvinde!" 13 Så
ægtede Boaz Rut, og hun blev hans Hustru; og
da han gik ind til hende, lod HERREN hende blive
frugtsommelig, og hun fødte en Søn. 14 Da sagde
Kvinderne til No'omi: "Lovet være HERREN, som
ikke lod dig uden Løser i Dag, og hans Navn skal
prises i Israel. 15 Han blive din Trøster og Forsørger
i din Alderdom; thi din Sønnekone, som viste dig
Kærlighed, har født ham, hun, som er dig mere værd
end syv Sønner!" 16 Da tog No'omi Barnet i sin Favn,
og hun blev dets Fostermoder. 17 Og Naboerskerne
gav ham Navn, idet de sagde: "No'omi har fået en
Søn!" Og de kaldte ham Obed. Han blev Fader til
Davids Fader Isaj. 18 Dette er Perezs Slægtebog:
Perez avlede Hezron, 19 Hezron avlede Ram, Ram
avlede Amminadab, 20 Amminadab avlede Nahasjon,
Nahasjon avlede Salmon, 21 Salmon avlede Boaz,
Boaz avlede Obed, 22 Obed avlede Isaj, og Isaj
avlede David.

1 Samuel

1 Der var en Mand fra Ramatajim, en Zufit fra
Efraims Bjerge ved Navn Elkana, en Søn af
Jerobam, en Søn af Elihu, en Søn af Tohu, en Søn
af Zuf, en Efraimit. **2** Han havde to Hustruer; den
ene hed Hanna, den anden Peninna; Peninna havde
Børn, men Hanna ikke. **3** Denne Mand drog hvert
År op fra sin By for at tilbede Hærskarers HERRE
og ofre til ham i Silo, hvor Elis to Sønner Hofni og
Pinehas Var Præster for HERREN. **4** En Dag ofrede
nu Elkana han plejede at give sin Hustru Peninna
og alle hendes Sønner og Døtre flere Dele, **5** men
skønt han elskede Hanna, gav han hende kun een
Del, fordi HERREN havde tillukket hendes Moderliv;
6 hendes Medbejlerske tilføjede hende også grove
Krænkelser for den Skam, at HERREN havde tillukket
hendes Moderliv. **7** Således gik det År efter År: hver
Gang de drog op til HERRENs Hus, krænkede hun
hende således så skete det, at hun græd og ikke
vilde spise. **8** Da sagde hendes Mand Elkana til
hende: "Hanna, hvorfor græder du, og hvorfor spiser
du ikke? Hvorfor er du mismodig? Er jeg dig ikke
mere værd end ti Sønner?" **9** Men da de havde
holdt Måltid i Silo, stod Hanna op og trådte hen for
HERRENs Åsyn, medens Præsten Eli sad på sin Stol
ved en af Dørstolperne i HERRENs Hus; **10** og i sin
Vånde bad hun under heftig Gråd til HERREN **11** og
aflagde det Løfte: "Hærskarers HERRE! Hvis du vil
se til din Tjenerindes Nød og komme mig i Hu og
ikke glemme din Tjenerinde, men give din Tjenerinde
en Søn, så vil jeg give ham til HERREN alle hans
Levedage, og ingen Ragekniv skal komme på hans
Hoved!" **12** Således bad hun længe for HERRENs
Åsyn, og Eli iagttog hendes Mund; **13** men da Hanna
talte ved sig selv, så kun hendes Læber bevægede
sig, og hendes Stemme ikke kunde høres, troede
Eli, at hun var beruset, **14** og sagde til hende: "Hvor
længe vil du gå og være drukken? Se at komme af
med din Rus!" **15** Men Hanna svarede: "Nej, Herre!
Jeg er en hårdt prøvet Kvinde; Vin og stærk Drik
har jeg ikke drukket; jeg udøste kun min Sjæl for
HERRENs Åsyn. **16** Regn ikke din Trælkvinde for
en dårlig Kvinde! Nej, hele Tiden har jeg talt ud af
min dybe Kummer og Kvide!" **17** Eli svarede: "Gå
bort i Fred! Israels Gud vil give dig, hvad du har bedt
ham om!" **18** Da sagde hun: "Måtte din Trælkvinde
finde Nåde for dine Øjne!" Så gik Kvinden sin Vej,
og hun spiste og så ikke længer forgræmmet ud. **19**
Næste Morgen stod de tidligt op og kastede sig ned
for HERRENs Åsyn; og så vendte de tilbage og kom
hjem til deres Hus i Rama. Og Elkana kendte sin
Hustru Hanna, og HERREN kom hende i Hu; **20** og
hun blev frugtsommelig og fødte en Søn Året efter
og gav ham Navnet Samuel; "thi," sagde hun, "jeg
har bedt mig ham til hos HERREN!" **21** Da Elkana
nu med hele sit Hus drog op for at bringe HERREN
det årlige Offer og sit Løfteoffer, **22** drog Hanna ikke
med; thi hun sagde til sin Mand: "Jeg vil vente, til
Drengen er vænnet fra, så vil jeg bringe ham derhen,
for at han kan stedes for HERRENs Åsyn og blive
der for stedse!" **23** Da sagde hendes Mand Elkana til
hende: "Gør, som du synes! Bliv her, indtil du har
vænnet ham fra! Måtte HERREN kun gøre dit Ord til
Virkelighed!" Så blev Kvinden hjemme og ammede
sin Søn, indtil hun vænnede ham fra. **24** Men da hun
havde vænnet ham fra, tog hun ham med, desuden
en treårs Tyr, en Efa Mel og en Dunk Vin, og hun
kom til HERRENs Hus i Silo og havde Drengen med.
25 Da nu Tyren var slagtet, kom Drengens Moder til
Eli **26** og sagde: "Hør mig, Herre! Så sandt du lever,
Herre, jeg er den Kvinde, som stod her ved din Side
og bad til HERREN. **27** Om denne Dreng bad jeg, og
HERREN gav mig, hvad jeg bad ham om. **28** Derfor
vil jeg også overlade ham til HERREN; hele sit Liv
skal han være overladt til HERREN!" Og hun lod ham
blive der for HERRENs Åsyn.

2 Da bad Hanna og sagde: Mit Hjerte jubler over
HERREN, mit Horn er løftet ved min Gud, min
Mund vidt opladt mod mine Fjender, jeg glæder mig
over din Frelse. **2** Der er ingen Hellig som HERREN,
nej, der er ingen uden dig, der er ingen Klippe som
vor Gud **3** Vær varsomme med eders store Ord,
Frækhed undslippe ej eders Mund! Thi en vidende
Gud er HERREN, og Gerninger vejes af ham. **4**
Heltes Bue er brudt, men segnende omgjorder sig
med Kraft; **5** mætte lader sig leje for Brød, men
sultnes Slid hører op; den ufrugtbare føder syv, men
den med de mange vansmægter. **6** HERREN døder,
gør levende, fører ned i Dødsriget og fører op; **(Sheol
h7585)** **7** HERREN gør fattig, gør rig, han nedbøjer
8 han rejser ringe af Støvet, af Skarnet løfter han
fattige for at bænke og give dem Ærespladsen. Thi
HERRENs er Jordens Søjler, Jorderig bygged han
på dem **9** Han vogter sine frommes Skridt, men
gudløse omkommer i Mørket; thi ingen vinder Sejr
ved egen kraft. **10** HERREN - hans Fjender forfærdes,
den Højeste tordner i Himmelen, HERREN dømmer
den vide Jord! Han skænker sin Konge Kraft, løfter
sin Salvedes Horn! **11** Så drog hun til Rama, men

Drengen gjorde Tjeneste for HERREN under Præsten
Elis Tilsyn. 12 Men Elis Sønner var Niddinger; de
ænsede hverken HERREN 13 eller Præstens Ret over
for Folket. Hver Gang en Mand bragte et Slagtoffer,
kom Præstens Tjener, medens Kødet kogte, med en
tregrenet Gaffel i Hånden 14 og stak den ned i Karret,
Krukken, Kedelen eller Gryden, og alt, hvad Gaffelen
fik med op, tog Præsten for sin Del. Således bar de
sig ad over for alle de Israelitter, som kom til Silo for
at ofre der. 15 Eller også kom Præstens Tjener, før
de bragte Fedtet som Røgoffer, og sagde til Manden,
som ofrede: "Giv Præsten Kød til at stege; han tager
ikke mod kogt Kød af dig, kun råt!" 16 Sagde Manden
nu til ham: "Først må Fedtet bringes som Røgoffer,
bagefter kan du tage så meget, du lyster!" svarede
han: "Nej, giv mig det nu, ellers tager jeg det med
Magt!" 17 Og de unge Mænds Synd var såre stor for
HERRENs Åsyn, idet de viste Ringeagt for HERRENs
Offergaver. 18 Imidlertid gjorde Samuel Tjeneste for
HERRENs Åsyn; og Drengen var iført en linned Efod.
19 Hans Moder lavede hvert År en lille Kappe til ham
og bragte ham den, når hun drog op med sin Mand for
at ofre det årlige Offer. 20 Og Eli velsignede Elkana
og hans Hustru og sagde: "HERREN give dig Afkom
af denne Kvinde til Gengæld for ham, hun overlod
HERREN!" Så gik de hjem igen. 21 Og HERREN så
til Hanna, og hun blev frugtsommelig og fødte tre
Sønner og to Døtre. Men Drengen Samuel voksede
op hos HERREN. 22 Eli var meget gammel, og da
han hørte, hvorledes hans Sønner behandlede hele
Israel, og at de lå hos Kvinderne, som gjorde Tjeneste
ved Indgangen til Åbenbaringsteltet, 23 sagde han til
dem: "Hvorfor gør I sådanne Ting, som jeg hører alt
Folket tale om? 24 Bær eder dog ikke således ad,
mine Sønner! Thi det er ikke noget godt Rygte, jeg
hører gå fra Mund til Mund i HERRENs Folk. 25 Når
en Mand synder mod en anden, dømmer Gud dem
imellem; men synder en Mand mod HERREN, hvem
kan da optræde som Dommer til Gunst for ham?"
Men de brød sig ikke om deres Faders Advarsel, thi
HERREN vilde deres Død. 26 Men Drengen Samuel
voksede til og gik stadig frem i Yndest både hos
HERREN og Mennesker. 27 Da kom en Guds Mand til
Eli og sagde: Så siger HERREN: "Se, jeg åbenbarede
mig for dit Fædrenehus, dengang de var Trælle for
Faraos Hus i Ægypten, 28 og jeg udvalgte det af alle
Israels Stammer til at gøre Præstetjeneste for mig, til
at træde op på mit Alter for at tænde Offerild og til at
bære Efod for mit Åsyn; og jeg tildelte dit Fædrenehus
alle Israeliternes Ildofre. 29 Hvor kan du da se ondt til
mit Slagtoffer og Afgrødeoffer, som jeg har påbudt, og
ære dine Sønner fremfor mig, idet I gør eder tilgode
med det bedste at alle mit Folk Israels Offergaver! 30
Derfor lyder det fra HERREN, Israels Gud: Vel har
jeg sagt, at dit Hus og dit Fædrenehus for stedse
skulde færdes for mit Åsyn; men nu, lyder det fra
HERREN, være det langt fra mig! Nej, dem, som
ærer mig, vil jeg ære, og de, som ringeagter mig,
skal beskæmmes. 31 Se, den Tid skal komme, da
jeg, afhugger din og dit Fædrenehus's Arm, så ingen
i dit Hus skal blive gammel; 32 og du skal se ondt
til alt det gode, HERREN gør mod Israel, og ingen
Sinde skal nogen i din Slægt blive gammel. 33 Kun
en eneste af din Slægt vil jeg undlade at bortrydde
fra mit Alter for at lade hans Øjne hentæres og hans
Sjæl vansmægte: men alle de andre i din Slægt skal
dø for Menneskers Sværd. 34 Og det Tegn, du får
derpå, skal være det, der overgår dine to Sønner
Hofni og Pinehas: På een Dag skal de begge dø. 35
Men jeg vil udvælge mig en trofast Præst; han skal
handle efter mit Hjerte og mit Sind, og ham vil jeg
bygge et varigt Hus, så han altid skal færdes for min
Salvedes Åsyn. 36 Da skal enhver, som er tilbage af
din Slægt, komme og kaste sig til Jorden for ham for
at få en Skilling eller en Skive Brød, og han skal sige:
Und mig dog Plads ved et af dine Præsteskaber, for
at jeg kan have en Bid Brød at spise!"

3 Den unge Samuel gjorde så Tjeneste for HERREN
under Elis Tilsyn. HERRENs Ord var sparsomt i
de Dage, et Syn var sjældent. 2 Ved den Tid - engang
da Eli, hvis Øjne var begyndt at blive svage, så han
ikke kunde se, lå på sin vante Plads, 3 og Guds
Lampe endnu ikke var gået ud, og Samuel lå og sov i
HERRENs Helligdom, hvor Guds Ark stod - 4 kaldte
HERREN: "Samuel, Samuel!" Han svarede: "Her er
jeg!" 5 Og han løb hen til Eli og sagde: "Her er jeg,
du kaldte på mig!" Men han sagde: "Jeg kaldte ikke;
læg dig kun hen igen!" Og han gik hen og lagde sig.
6 Da kaldte HERREN atter: "Samuel, Samuel!" Og
han gik hen til Eli og sagde: "Her er jeg, du kaldte på
mig!" Men han sagde: "Jeg kaldte ikke, min Søn; læg
dig kun hen igen!" 7 Samuel havde nemlig endnu
ikke lært HERREN at kende, og HERRENs Ord var
endnu ikke åbenbaret ham. 8 Da kaldte HERREN
atter for tredje Gang på Samuel, og han stod op, gik
hen til Eli og sagde: "Her er jeg, du kaldte på mig!"
Så skønnede Eli, at det var HERREN, der kaldte på
Drengen. 9 Og Eli sagde til Samuel: "Læg dig hen
igen, og hvis han kalder på dig, så sig: Tal, HERRE,
din Tjener hører!" Så gik Samuel hen og lagde sig
på sin Plads. 10 Da kom HERREN og trådte hen til

ham og kaldte ligesom de forrige Gange: "Samuel,
Samuel!" Og Samuel svarede: "Tal, din Tjener hører!"
11 Så sagde HERREN til Samuel: "Se, jeg vil lade
noget ske i Israel, som skal få det til at ringe for
begge Ører på enhver, som hører derom. 12 På den
Dag vil jeg lade alt, hvad jeg har talt om Elis Slægt,
opfyldes på ham, alt fra først til sidst. 13 Du skal
kundgøre ham, at jeg har dømt hans Slægt for evigt,
fordi han vidste, at hans Sønner ringeagtede Gud, og
dog ikke talte dem alvorligt til. 14 Derfor har jeg svoret
over Elis Hus: Visselig, Elis Hus's Brøde skal aldrig i
Evighed sones ved Slagtofre eller Afgrødeofre!" 15
Samuel blev nu liggende til Morgen, og tidligt næste
Morgen åbnede han Døren til HERRENs Hus; men
Samuel turde ikke omtale Synet for Eli. 16 Da kaldte
Eli på Samuel og sagde: "Min Søn Samuel!" Han
svarede: "Her er jeg!" 17 Da sagde han: "Hvad var
det, han sagde til dig? Dølg det ikke for mig! Gud
ramme dig både med det ene og det andet, hvis
du dølger noget af, hvad han sagde!" 18 Så fortalte
Samuel ham det hele uden at dølge noget. Da sagde
han: "Han er HERREN; han gøre, hvad ham tykkes
bedst!" 19 Samuel voksede nu til og HERREN var
med ham og lod ikke et eneste af sine Ord falde
til Jorden. 20 Og hele Israel fra Dan til Be'ersjeba
forstod, at Samuel virkelig var kaldet til HERRENs
Profet. 21 Og HERREN vedblev at lade sig til Syne i
Silo; thi HERREN åbenbarede sig for Samuel. 4,1 Og
Samuels Ord nåede ud til hele Israel.

4 Og Israel rykkede ud til Kamp imod Filisterne
og lejrede sig ved Eben-Ezer, medens Filisterne
lejrede sig ved Afek. 2 Filisterne stillede sig op til
Kamp mod Israel, og Kampen blev hed; Israel blev
slået af Filisterne, og de dræbte i Slaget på åben
Mark omtrent 4000 Mand. 3 Da Folket kom tilbage til
Lejren, sagde Israels Ældste: "Hvorfor lod HERREN
os i Dag bukke under for Filisterne? Lad os hente vor
Guds Ark i Silo, for at han kan være i vor Midte og fri
os af vore Fjenders Hånd!" 4 Så sendte Folket Bud
til Silo og hentede Hærskarers HERREs Pagts Ark,
han, som troner over Keruberne; og Elis to Sønner
Hofni og Pinehas fulgte med Guds Pagts Ark. 5 Da
nu HERRENs Pagts Ark kom til Lejren, brød hele
Israel ud i et vældigt Jubelråb, så Jorden rystede
derved. 6 Og da Filisterne hørte Jubelråbet, sagde
de: "Hvad er det for et vældigt Jubelråb i Hebræernes
Lejr?" Og de fik at vide, at HERRENs Ark var kommet
til Lejren. 7 Da blev Filisterne bange, thi de tænkte:
"Gud er kommet i Lejren!" Og de sagde: "Ve os! Sligt
er ikke hændet før! 8 Ve os! Hvem skal fri os af
denne vældige Guds Hånd? Det er den Gud, som
slog Ægypterne med alle Hånde Plager og Pest. 9
Tag eder nu sammen og vær Mænd, Filistere, for at
I ikke skal komme til at trælle for Hebræerne, som
de har trællet for eder; vær Mænd og kæmp!" 10
Så begyndte Filisterne Kampen, og Israel blev slået,
og de flygtede hver til sit; Nederlaget blev meget
stort; der faldt 30000 Mand af det israelitiske Fodfolk,
11 Guds Ark blev gjort til Bytte, og Elis to Sønner
Hofni og Pinehas faldt. 12 En Benjaminit løb bort fra
Slaget og nåede samme Dag til Silo med sønderrevne
Klæder og Jord på sit Hoved. 13 Da han kom derhen,
se, da sad Eli på sin Stol ved Porten og spejdede hen
ad Vejen; thi hans Hjerte var uroligt for Guds Ark. Da
Manden så kom ind i Byen og fortalte det, opløftede
hele Byen et Skrig, 14 og Eli hørte Skriget og sagde:
"Hvad er det for en Larm?" Og Manden skyndte
sig hen og fortalte Eli det. 15 Men Eli var otte og
halvfemsindstyve År gammel, og hans Øjne var blevet
sløve, så han ikke kunde se. 16 Og Manden sagde til
Eli: "Det er mig, som kommer fra Slaget; jeg flygtede
fra Slaget i Dag!" Da spurgte han: "Hvorledes er det
gået, min Søn?" 17 Og Budbringeren svarede: "Israel
flygtede for Filisterne, og Folket led et stort Nederlag;
også begge dine Sønner Hofni og Pinehas er faldet,
og Guds Ark er taget!" 18 Og da han nævnede Guds
Ark, faldt Eli baglæns ned af Stolen ved Siden af
Porten og brækkede Halsen og døde; thi Manden
var gammel og tung. Han havde været Dommer for
Israel i fyrretyve År. 19 Men da hans Sønnekone,
Pinehas's Hustru, der var højt frugtsommelig, hørte
Efterretningen om, at Guds Ark var taget, og at
hendes Svigerfader og hendes Mand var døde, sank
hun om og fødte, thi Veerne kom over hende. 20 Da
hun lå på sit yderste, sagde de omstående Kvinder:
"Frygt ikke, du har født en Søn!" Men hun svarede
ikke og ænsede det ikke. 21 Og hun kaldte drengen
Ikabod, idet hun sagde: "Borte er Israels Herlighed!"
Dermed hentydede hun til, at Guds Ark var taget, og
til sin Svigerfader og sin Mand. 22 Hun sagde: "Borte
er Israels Herlighed, thi Guds Ark er taget!"

5 Filisterne tog da Guds Ark og bragte den fra
Eben Ezer til Asdod. 2 Og Filisterne tog Guds
Ark og bragte den ind i Dagons Hus og stillede den
ved Siden af Dagon. 3 Men tidligt næste Morgen,
da Asdoditerne gik ind i Dagons Hus, se, da var
Dagon faldet næsegrus til Jorden foran HERRENs
Ark. De tog da Dagon og stillede ham på Plads igen.
4 Men da de kom tidligt næste Morgen, se, da var
Dagon faldet næsegrus til Jorden foran HERRENs

Ark; Hovedet og begge Hænder var slået af og lå
på Tærskelen; kun Kroppen var tilbage af ham. 5
Derfor undgår Dagons Præster og alle, som går ind
i dagons Hus, endnu den Dag i Dag at træde på
Dagons Tærskel i Asdod. 6 Og HERRENs Hånd lå
tungt på Asdoditerne; han bragte Fordærvelse over
dem, og med Pestbylder slog han Asdod og Egnen
der omkring. 7 Da Asdoditerne skønnede, hvorledes
det hang sammen, sagde de: "Israels Guds Ark må
ikke blive hos os, thi hans Hånd tager hårdt på os og
på Dagon, vor Gud!" 8 De sendte da Bud og kaldte
alle Filisterfyrsterne sammen hos sig og sagde: "Hvad
skal vi gøre med Israels Guds Ark?" De svarede:
"Israels Guds Ark skal flyttes til Gat!" Så flyttede de
Israels Guds Ark; 9 men efter at de havde flyttet den
derhen, ramte HERRENs Hånd Byen, så de grebes
af stor Rædsel; og han slog Indbyggerne i Byen,
små og store, så der brød Pestbylder ud på dem.
10 De sendte da Guds Ark til Ekron; men da Guds
Ark kom til Ekron, råbte Ekroniterne: "De har flyttet
Israels Guds Ark over til mig for at bringe Død over
mig og mit Folk!" 11 Og de sendte Bud og kaldte alle
Filisterfyrsterne sammen og sagde: "Send Israels
Guds Ark bort og lad den komme hen igen, hvor den
har hjemme, for at den ikke skal bringe Død over
mig og mit folk!"Thi der var kommet Dødsangst over
hele Byen, Guds Hånd lå såre tungt på den. 12 De
Mænd, som ikke døde, blev slået med Pestbylder, så
at Klageråbet fra Byen nåede op til Himmelen.

6 Efter at HERREN Ark havde været i Filisternes
Land syv Måneder, 2 lod Filisterne Præsterne og
Sandsigerne kalde og sagde: "Hvad skal vi gøre med
HERRENs Ark? Lad os få at vide, hvorledes vi skal
bære os ad, når vi sender den hen, hvor den har
hjemme!" 3 De svarede: "Når I sender Israels Guds
Ark tilbage, må I ikke sende den bort uden Gave; men
I skal give den en Sonegave med tilbage; så bliver I
raske og skal få at vide, hvorfor hans Hånd ikke vil
vige fra eder!" 4 De spurgte da: "Hvilken Sonegave
skal vi give den med tilbage?" Og de sagde: "Fem
Guldbylder og fem Guldmus svarende til Tallet på
Filisterfyrsterne; thi det er en og samme Plage, der
har ramt eder og eders Fyrster; 5 I skal eftergøre
eders Bylder og Musene, som hærger eders Land,
og således give Israels Gud Æren; måske vil han
da tage sin Hånd bort fra eder, eders Gud og eders
Land. 6 Hvorfor vil I forhærde eders Hjerte, som
Ægypterne og Farao forhærdede deres Hjerte? Da
han viste dem sin Magt, måtte de da ikke lade dem
rejse, så de kunde drage af Sted? 7 Tag derfor og lav
en ny Vogn og tag to diegivende Køer, som ikke har
båret Åg, spænd Køerne for Vognen og tag Kalvene
fra dem og driv dem hjem; 8 tag så HERRENs Ark og
sæt den på Vognen, læg de Guldting, I giver den med
i Sonegave, i et Skrin ved Siden af og send den så af
Sted. 9 Læg siden Mærke til, om den tager Vejen
hjem ad Bet-Sjemesj til, thi så er det ham, som har
voldt os denne store Ulykke; i modsat Fald ved vi, at
det ikke var hans Hånd, som ramte os, men at det var
en Hændelse!" 10 Mændene gjorde da således; de
tog to diegivende Køer og spændte dem for Vognen,
men Kalvene lukkede de inde i Stalden. 11 Derpå
satte de HERRENs Ark på Vognen tillige med Skrinet
med Guldmusene og Bylderne. 12 Men Køerne gik
den slagne Vej ad Bet-Sjemesj til; under ustandselig
Brølen fulgte de stadig den samme Vej uden at bøje
af til højre eller venstre, og Filisterfyrsterne fulgte
med dem til Bet-Sjemesj's Landemærke. 13 Da Bet-
Sjemesjiterne, der var ved at høste Hvede i Dalen, så
op og fik Øje på Arken, løb de den glade i Møde;
14 og da Vognen var kommet til Bet-Sjemesjiten
Jehosjuas Mark, standsede den. Der lå en stor Sten;
de huggede da Træet af Vognen i Stykker og ofrede
Køerne som Brændoffer til HERREN. 15 Og Leviterne
løftede HERRENs Ark ned tillige med Skrinet med
Guldtingene, der stod ved Siden af, og satte den på
den store Sten, og Mændene i Bet-Sjemesj bragte
den Dag Brændofre og ofrede Slagtofre til HERREN.
16 Da de fem Filisterfyrster havde set det, vendte de
ufortøvet tilbage til Ekron. 17 Dette er de Guldbylder,
Filisterne lod følge med i Sonegave til HERREN: For
Asdod een, for Gaza een, for Askalon een, for Gat een
og for Ekron een. 18 Guldmusene svarede til Tallet på
alle Filisterbyerne, der tilhørte de fem Fyrster, både
de befæstede Byer og Landsbyerne. Vidne derom er
den Dag i Dag den store Sten på Bet-Sjemesjifen
Jehosjuas Mark, hvorpå de satte HERRENs Ark. 19
Men Jekonjas Efterkommere havde ikke taget Del
i Bet-Sjemesjiternes Glæde over at se HERRENs
Ark; derfor ihjelslog han halvfjerdsindstyve Mænd
iblandt dem. Da sørgede Folket, fordi HERREN havde
slået så mange af dem ihjel; 20 og Bet-Sjemesjiterne
sagde:"Hvem kan bestå for HERRENs, denne hellige
Guds, Åsyn? Og hvor vil han drage hen fra os?" 21
Og de sendte Bud til Indbyggerne i Kirjat-Jearim og
lod sige: "Filisterne har sendt HERRENs Ark tilbage.
Kom herned og hent den op til eder!"

7 Da kom Mændene fra Kirjat-Jearim og hentede
HERRENs Ark op til sig og bragte den til Abinadabs
Hus på Højen; og hans Søn El'azar helligede de

til at vogte HERRENs Ark. 2 Fra den Dag Arken
fik sin Plads i Kirjat Jerim gik der lang Tid; der gik
tyve År, og hele Israels Hus sukkede efter HERREN.
3 Da sagde Samuel til hele Israels Hus: "Hvis I vil
omvende eder til HERREN af hele eders Hjerte, skil
eder så af med de fremmede Guder og Astarterne;
vend eders Hu til HERREN og dyrk ham alene,
så vil han fri eder af Filisternes Hånd!" 4 Derpå
skilte Israeliterne sig af, med Ba'alerne og Astarterne
og dyrkede HERREN alene. 5 Da sagde Samuel:
"Kald hele Israel sammen i Mizpa, så vil jeg bede til
HERREN for eder!" 6 Så samlede de sig i Mizpa og
øste Vand og udgød det for HERRENs Åsyn, og de
fastede den Dag og sagde der: "Vi har syndet mod
HERREN!" Derpå dømte Samuel Israeliterne i Mizpa.
7 Da Filisterne hørte, at Israeliterne havde samlet sig
i Mizpa, drog Filisterfyrsterne op imod Israel; og da
Israeliterne hørte det, blev de bange for Filisterne. 8
Og Israeliterne sagde til Samuel: "Hold ikke op med
at råbe til HERREN vor Gud, at han må frelse os af
Filisternes Hånd!" 9 Da tog Samuel et diende Lam og
bragte HERREN det som Brændoffer, som Heloffer;
og Samuel råbte til HERREN for Israel, og HERREN
bønhørte ham. 10 Medens Samuel var i Færd med at
bringe Brændofferet, rykkede Filisterne frem til Kamp
mod Israel, men HERREN sendte den Dag et vældigt
Tordenvejr over Filisterne og bragte dem i Uorden, så
de blev slået af Israel; 11 og Israels Mænd rykkede ud
fra Mizpa, satte efter Filisterne og huggede dem ned
lige til neden for Bet-Kar. 12 Derpå tog Samuel en
Sten og stillede den op mellem Mizpa og Jesjana; og
han kaldte den Eben-Ezer, idet han sagde: "Hidtil har
HERREN hjulpet os!" 13 Således bukkede filisterne
under, og de faldt ikke mere ind i Israels Land, men
HERRENs Hånd lå tungt på Filisterne, så længe
Samuel levede. 14 De Byer, Filisterne havde taget,
fik Israel tilbage, fra Ekron til Gat; også Landet der
omkring frarev Israeliterne Filisterne; og der var Fred
mellem Israel og Amoriterne. 15 Samuel var Dommer
i Israel, så længe han levede; 16 han plejede årlig
at drage rundt til Betel, Gilgal og Mizpa og dømme
Israeliterne på alle disse Steder; 17 derefter kom han
hjem til Rama; thi der havde han sit Hjem, og der
dømte han Israel. Og han byggede HERREN et Alter
der.

8 Da Samuel var blevet gammel, satte han sine
Sønner til Dommere over Israel; 2 hans førstefødte
Søn hed Joel og hans anden Søn Abija; de dømte
i Be'ersjeba. 3 Men hans Sønner vandrede ikke i
hans Spor; de lod sig lede af egen Fordel, tog imod
Bestikkelse og bøjede Retten. 4 Da kom alle Israels
Ældste sammen og begav sig til Samuel i Rama 5
og sagde til ham: "Se, du er blevet gammel, og dine
Sønner vandrer ikke i dit Spor. Sæt derfor en Konge
over os til at dømme os, ligesom alle de andre Folk
har det!" 6 Men det vakte Samuels Mishag, at de
sagde: "Giv os en Konge, som kan dømme os!" Og
Samuel bad til HERREN. 7 Da sagde HERREN til
Samuel: "Ret dig i et og alt efter, hvad Folket siger, thi
det er ikke dig, de vrager, men det er mig, de vrager
som deres Konge. 8 Ganske som de har handlet
imod mig, lige siden jeg førte dem ud af Ægypten og
indtil denne Dag, idet de forlod mig og dyrkede andre
Guder, således handler de også imod dig. 9 Men ret
dig nu efter dem; dog skal du indtrængende advare
dem og lade dem vide, hvad Ret den Konge skal
have, som skal herske over dem!" 10 Så forebragte
Samuel Folket, som krævede en Konge af ham,
alle HERRENs Ord 11 og sagde: "Denne Ret skal
den Konge have, som skal herske over eder: Eders
Sønner skal han tage og sætte ved sin Vogn og sine
Heste, så de må løbe foran hans Vogn, 12 og sætte
dem til Tusindførere og Halvhundredførere og til at
pløje og høste for ham og lave hans Krigsredskaber
og Vogntøj. 13 Eders Døtre skal han tage til at blande
Salver, koge og bage. 14 De bedste af eders Marker,
Vingårde og Oliventræer skal han tage og give sine
Folk. 15 Af eders Sæd og Vinhøst skal han tage
Tiende og give sine Hofmænd og Tjenere. 16 De
bedste af eders Trælle og Trælkvinder, det bedste af
eders Hornkvæg og Æsler skal han tage og bruge
til sit eget Arbejde. 17 Af eders Småkvæg skal han
tage Tiende; og I selv skal blive hans Trælle. 18 Og
når I da til den Tid klager over eders Konge, som I
har valgt eder, så vil HERREN ikke bønhøre eder!"
19 Folket vilde dog ikke rette sig efter Samuel, men
sagde: "Nej, en Konge vil vi have over os, 20 vi vil
have det som alle de andre Folk; vor Konge skal
dømme os og drage ud i Spidsen for os og føre vore
Krige!" 21 Da Samuel havde hørt alle Folkets Ord.
forebragte han HERREN dem; 22 og HERREN sagde
til Samuel: "Ret dig efter dem og sæt en Konge over
dem!" Da sagde Samuel til Israels Mænd: "Gå hjem,
hver til sin By!"

9 I Benjamin var der en Mand ved Navn Kisj, en
Søn af Abiel, en Søn af Zeror, en Søn af Bekorat,
en Søn af Afia, en Benjaminit, en formuende Mand. 2
Han havde en Søn ved Navn Saul, statelig og smuk,
ingen blandt Israeliterne var smukkere end han; han
var et Hoved højere end alt Folket. 3 Engang var

nogle af Sauls Fader Kisjs Æsler blevet borte, og Kisj
sagde da til sin Søn Saul: "Tag en af Karlene med
og gå ud og søg efter Æslerne!" 4 De gik så først
gennem Efraims Bjerge og Sjalisja egnen, men fandt
dem ikke; derefter gik de gennem Sja'alimegnen,
men der var de heller ikke; derpå gik de gennem
Benjamins Land, men fandt dem ikke. 5 Da de kom til
Zufegnen, sagde Saul til Karlen, som var med ham:
"Kom, lad os vende hjem, for at min Fader ikke skal
holde op med at tænke på Æslerne og i Stedet blive
urolig for os!" 6 Men han svarede ham: "Se, i Byen
der bor en Guds Mand, en anset Mand; hvad han
siger, sker altid. Lad os nu gå derhen, måske kan
han give os Besked angående det, vi går om." 7 Da
sagde Saul til Karlen: "Ja, lad os gå derhen! Men
hvad skal vi give Manden? Thi vi har ikke mere Brød
i vore Tasker, og nogen Gave har vi ikke at give den
Guds Mand. Hvad har vi?" 8 Karlen svarede atter
Saul: "Se, jeg har en kvart Sekel Sølv, den kan du
give den Guds Mand; så siger han os nok Besked om
det, vi går om." 9 Fordum sagde man i Israel, når
man gik hen for at rådspørge Gud: "Kom, lad os gå til
Seeren!" Thi hvad man nu til Dags kalder en Profet,
kaldte man fordum en Seer. 10 Da sagde Saul til
Karlen: "Du har Ret! Kom, lad os gå derhen!" Så gik
de hen til Byen, hvor den Guds Mand boede. 11 Som
de nu gik ad Vejen op til Byen, traf de nogle unge
Piger, der gik ud for at øse Vand, og de spurgte dem:
"Er Seeren her?" 12 De svarede dem: "Ja, han er
foran; han kom til Byen lige nu. Folket ofrer nemlig i
Dag et Slagtoffer på Offerhøjen. 13 Når I blot går ind i
Byen, kan I træffe ham, før han går op på Offerhøjen
til Måltidet; thi Folket spiser ikke, før han kommer,
da han skal velsigne Slagtofferet; så først spiser de
indbudne. Gå nu op til Byen, thi netop nu kan I træffe
ham!" 14 De gik så op til Byen; og som de gik ind
igennem Porten, kom Samuel gående imod dem på
Vej op til Offerhøjen. 15 HERREN havde Dagen før
Sauls Komme åbnet Samuels Øre og sagt: 16 "I
Morgen ved denne Tid sender jeg en Mand til dig fra
Benjamins Land; ham skal du salve til Fyrste over mit
Folk Israel; han skal frelse mit Folk fra Filisternes
Hånd; thi jeg har givet Agt på mit Folks Nød, dets
Klageråb har nået mig!" 17 Og straks da Samuel fik
Øje på Saul, sagde HERREN til ham: "Se, der er den
Mand, om hvem jeg sagde til dig: Han skal herske
over mit Folk!" 18 Da trådte Saul hen til Samuel midt
i Porten og sagde: "Vær så god at sige mig, hvor
Seerens Hus er!" 19 Samuel svarede: "Seeren det er
mig; gå i Forvejen op på Offerhøjen; du skal spise
sammen med mig i Dag; i Morgen skal jeg følge dig
på Vej og kundgøre dig alt, hvad der er i dit Hjerte; 20
for Æslerne, som for tre Dage siden blev borte for
dig, skal du ikke ængste dig; de et fundet. Men til
hvem står alt Israels Begær uden til dig og hele dit
Fædrenehus?" 21 Da svarede Saul: "Er jeg ikke fra
Benjamin, Israels mindste Stamme? Og min Slægt er
den ringeste af alle Benjamins Stammes Slægter.
Hvor kan du da tale således til mig?" 22 Men Samuel
tog Saul og hans Karl, førte dem til Gildesalen og gav
dem Plads øverst blandt de indbudne der var omtrent
tredive Mænd 23 og Samuel sagde til Kokken: "Ræk
mig det Stykke, jeg gav dig og sagde, du skulde
lægge til Side!" 24 Da tog Kokken Køllen og satte
den for Saul. Og Samuel sagde: "Se, Kødet står for
dig, spis! Thi til den fastsatte Tid har man ventet dig,
for at du kunde spise sammen med de indbudne."
Så spiste Saul sammen med Samuel den Dag. 25
Derpå steg de ned fra Offerhøjen fil Byen, og der
blev redt til Saul på Taget. 26 Så lagde han sig til
Hvile. Tidligt om Morgenen, da Morgenrøden brød
frem, råbte Samuel til Saul oppe på Taget: "Stå op,
jeg vil følge dig på Vej!" Da stod Saul op, og han og
Samuel gik ud sammen, 27 Men da de på Nedvejen
var kommet til Udkanten af Byen, sagde Samuel til
Saul: "Sig til Karlen, at han skal gå i Forvejen! Men
bliv du stående et Øjeblik, så vil jeg kundgøre dig
Guds Ord!"

10 Da tog Samuel Olieflasken og udgød Olien
over hans Hoved, kyssede ham og sagde: "Har
HERREN ikke salvet dig til Fyrste over sit Folk Israel?
Du skal herske over HERRENs Folk og frelse det
fra dets Fjender. Og dette skal være dig Tegnet på,
at HERREN har salvet dig til Fyrste over sin Arv: 2
Når du i Dag går fra mig, skal du træffe to Mænd
ved Rakels Grav ved Benjamins Grænse i Zelza,
og de skal sige til dig: Æslerne, du gik ud at lede
efter, er fundet; dem har din Fader slået af Tanke,
men nu er han urolig for eder og siger: Hvad skal jeg
gøre for min Søn? 3 Og når du er gået et Stykke
længere frem og kommer til Taboregen, skal du træffe
tre Mænd, som er på Vej op til Gud i Betel; den
ene bærer tre Kid, den anden tre Brødkager og den
tredje en Dunk Vin; 4 de skal hilse på dig og give
dig to Brødkager, som du skal tage imod. 5 Derefter
kommer du til Guds Gibea, hvor Filisternes Foged
bor; og når du kommer hen til Byen, vil du støde på
en Flok Profeter, som kommer ned fra Offerhøjen i
profetisk Henrykkelse til Harpers, Paukers, Fløjters
og Citres Klang; 6 så vil HERRENs Ånd overvælde
dig, så du falder i profetisk Henrykkelse sammen

med dem, og du skal blive til et andet Menneske. 7
Når disse Tegn indtræffer for dig, kan du trygt gøre,
hvad der falder for; thi Gud er med dig. 8 Og du
skal gå i Forvejen ned til Gilgal; så kommer jeg ned
til dig for at bringe Brændofre og ofre Takofre. Syv
Dage skal du vente, til jeg kommer og kundgør dig,
hvad du skal gøre!" 9 Da han derpå vendte sig for
at gå bort fra Samuel, gav Gud ham et helt andet
Hjerte, og alle disse Tegn indtraf samme Dag. 10 Da
han kom hen til Gibea, se, da kom en Flok Profeter
ham i Møde, og Guds Ånd overvældede ham, og
han faldt i profetisk Henrykkelse midt iblandt dem.
11 Og da alle, som kendte ham fra tidligere Tid, så
ham i profetisk Henrykkelse sammen med Profeterne,
sagde de til hverandre: "Hvad går der af Kisjs Søn?
Er også Saul iblandt Profeterne?" 12 Så sagde en der
fra Stedet: "Hvem er vel deres Fader?" Derfor blev
det et Mundheld: "Er også Saul iblandt Profeterne?"
13 Da hans profetiske Henrykkelse var ovre, gik han
til Gibea. 14 Sauls Farbroder spurgte da ham og
Karlen: "Hvor har I været henne?" Han svarede: "Ude
at lede efter Æslerne; og da vi ikke fandt dem, gik
vi hen til Samuel." 15 Da sagde Sauls Farbroder:
"Fortæl mig, hvad Samuel sagde til eder!" 16 Saul
svarede: "Han fortalte os, at Æslerne var fundet!"
Men hvad Samuel havde sagt om Kongedømmet,
fortalte han ham ikke. 17 Derpå stævnede Samuel
Folket sammen hos HERREN i Mizpa; 18 og han
sagde til Israeliterne: "Så siger HERREN, Israels Gud:
Jeg førte Israel op fra Ægypten og frelste eder af
Ægypternes Hånd og fra alle de Riger, som plagede
eder. 19 Men nu vrager I eders Gud, som var eders
Frelser i alle eders Ulykker og Trængsler, og siger:
Nej, en Konge skal du sætte over os! Så træd nu
frem for HERRENs Åsyn Stamme for Stamme og
Slægt for Slægt!" 20 Derpå lod Samuel alle Israels
Stammer træde frem, og Loddet ramte Benjamins
Stamme. 21 Så lod han Benjamins Stamme træde
frem Slægt for Slægt, og Matris Slægt ramtes. Så
lod han Matris Slægt træde frem Mand for Mand,
og Saul, Kisjs Søn, ramtes. Men da man ledte efter
ham, var han ikke til at finde. 22 Da adspurgte de
på ny HERREN: "Er Manden her?" Og HERREN
svarede: "Se, han holder sig skjult ved Trosset." 23
Så løb de hen og hentede ham der; og da han trådte
ind imellem Folket, var han et Hoved højere end alt
Folket. 24 Da sagde Samuel til hele Folket: "Ser I
ham, HERREN har udvalgt? Hans Lige findes ikke i
alt Folket!" Og hele Folket brød ud i Jubelskrig og
råbte: "Kongen leve!" 25 Derpå fremsagde Samuel
Kongedømmets Ret for Folket og optegnede den i en
Bog, som han lagde hen for HERRENs Åsyn. Så lod
Samuel hele Folket gå hver til sit: 26 også Saul gik
til sit Hjem i Gibea, og de tapre Mænd, hvis Hjerte
Gud rørte, gik med ham. 27 Men nogle Niddinger
sagde: "Hvor skulde denne kunne hjælpe os?" Og de
ringeagtede ham og bragte ham ingen Hyldingsgave.
Men han var, som han var døv.

11 Siden efter drog Ammoniten Nahasj op og
belejrede Jabesj i Gilead. Da sagde alle
Mændene i Jabesj til Nahasj: "Slut Pagt med os,
så vil vi underkaste os!" 2 Men Ammoniten Nahasj
svarede: "Ja, på det Vilkår vil jeg slutte Pagt med
eder, at jeg må stikke det højre Øje ud på enhver af
eder til Forsmædelse for hele Israel!" 3 Da sagde
de Ældste i Jabesj til ham: "Giv os syv Dages Frist,
så vi kan sende Bud rundt i hele Israels Land; hvis
så ingen kommer os til Hjælp, vil vi overgive os til
dig!" 4 Da Sendebudene kom til Sauls Gibea og
forebragte Folket Sagen, brast hele Folket i Gråd.
5 Og se, Saul kom netop hjem med sine Okser fra
Marken, og han spurgte: "Hvad er der i Vejen med
Folket, siden det græder?" De fortalte ham da, hvad
Mændene fra Jabesj havde sagt; 6 og da Saul hørte
det, overvældede Guds Ånd ham, og hans Vrede
blussede heftigt op. 7 Så tog han et Spand Okser og
sønderhuggede dem, sendte Folk ud med Stykkerne i
hele Israels Land og lod sige: "Hvis nogen ikke følger
Saul og Samuel, skal der handles således med hans
Okser!" Da faldt en HERRENs Rædsel over Folket,
så de alle som een drog ud. 8 Og han mønstrede
dem i Bezek, og der var 300000 Israeliter og 30000
Judæere. 9 Derpå sagde han til Sendebudene, som
var kommet: "Således skal I sige til Mændene i
Jabesj i Gilead: I Morgen, når Solen begynder at
brænde, skal I få Hjælp!" Da Sendebudene kom og
meddelte Mændene i Jabesj det, blev de glade. 10 Og
Mændene i Jabesj sagde: "I Morgen vil vi overgive os
til eder, så kan I gøre med os, hvad I finder for godt!"
11 Dagen efter delte Saul Hæren i tre Afdelinger,
og de trængte ind i Lejren ved Morgenvagten og
huggede ned blandt Ammoniterne, til det blev hedt;
og de, som undslap, splittedes til alle Sider, så ikke to
og to blev sammen. 12 Da sagde Folket til Samuel:
"Hvem var det, som sagde: Skal Saul være Konge
over os? Bring os de Mænd, at vi kan slå dem ihjel!"
13 Men Saul sagde: "I Dag skal ingen slås ihjel; thi i
Dag har HERREN givet Israel Sejr!" 14 Da sagde
Samuel til Folket: "Kom, lad os gå til Gilgal og gentage
Kongevalget der!" 15 Så gik hele Folket til Gilgal og
gjorde Saul til Konge for HERRENs Åsyn der i Gilgal,

og de bragte Takofre der for Herrens Åsyn. Og Saul
og alle Israels Mænd var højlig glade.

12 Da sagde Samuel til hele Israel: "Se, jeg har
føjet eder i alt, hvad I har bedt mig om, og sat
en Konge over eder. 2 Se, nu færdes Kongen for
eders Ansigt; jeg er gammel og grå, og mine Sønner
er nu iblandt eder; men jeg har færdedes for eders
Ansigt fra min Ungdom indtil i Dag. 3 Se, her står
jeg; viden imod mig i HERRENs og hans, Salvedes
Påhør! Hvis Okse har jeg taget? Hvis Æsel har jeg
taget? Hvem har jeg, undertrykt? Hvem har jeg gjort
Uret? Af hvem har jeg taget Gave og derfor lukket
Øjnene? I så Fald vil jeg give eder Erstatning!" 4
Da sagde de: "Du har ikke undertrykt os eller gjort
os Uret eller taget noget fra nogen." 5 Derpå sagde
han til dem: "Så er HERREN i Dag Vidne over for
eder, også hans Salvede er Vidne, at I ikke har
fundet noget hos mig." De sagde: "Ja!" 6 Da sagde
Samuel til Folket: "HERREN er Vidne, han, som
udrustede Moses og Aron og førte eders Fædre op
fra Ægypten. 7 Så træd nu frem, at jeg kan gå i
Rette med eder for HERRENs Åsyn og kundgøre
eder alle de Gerninger, HERREN i sin Retfærdigher
har øvet mod eder og eders Fædre. 8 Da Jakob og
hans Sønner var kommet til Ægypten, og Ægypterne
plagede dem, råbte eders Fædre til HERREN, og
HERREN sendte Moses og Aron, som førte eders
Fædre ud af Ægypten, og han lod dem bosætte sig
her. 9 Men de glemte HERREN deres Gud; derfor
prisgav han dem til Kong Jabin af Hazors Hærfører
Sisera, til Filisterne og til Moabs Konge, så de angreb
dem. 10 Da råbte de til HERREN og sagde: Vi har
syndet, thi vi forlod HERREN og dyrkede Ba'alerne
og Astarterne; men fri os nu af vore Fjenders Hånd,
så vil vi dyrke dig! 11 Så sendte HERREN Jerubba'al,
Barak, Jefta og Samuel; og han friede eder af eders
Fjenders Hånd rundt om, så I kunde bo i Tryghed. 12
Men da I så Ammoniterkongen Nahasj rykke frem
imod eder, sagde I til mig: Nej, en Konge skal herske
over os uagtet HERREN eders Gud var eders Konge!
13 Og nu, her står Kongen, som I har valgt og krævet;
se, HERREN har sat en Konge over eder! 14 Hvis I
frygter HERREN og tjener ham, adlyder hans Røst og
ikke er genstridige mod HERRENs Bud, men følger
HERREN eders Gud, både I og Kongen, som har
fået Herredømmet over eder, da skal det gå eder vel.
15 Adlyder I derimod ikke HERRENs Røst, men er
genstridige mod HERRENs Bud, da skal HERRENs
Hånd ramme eder og eders Konge og ødelægge
eder. 16 Træd nu frem og se den vældige Gerning,
HERREN vil øve for eders Øjne! 17 Har vi ikke
Hvedehøst nu? Men jeg vil råbe til HERREN, at han
skal sende Torden og Regn, for at I kan kende og se,
at det i HERRENs Øjne var en stor Brøde I begik,
da I krævede en Konge!" 18 Derpå råbte Samuel til
HERREN, og HERREN sendte samme Dag Torden
og Regn. Da frygtede hele folket såre for HERREN
og Samuel, 19 og hele Folket sagde til Samuel: "Bed
for dine Trælle til HERREN din Gud, at vi ikke skal
dø, fordi vi til vore andre Synder har føjet den Brøde
at kræve en Konge!" 20 Da sagde Samuel til Folket:
"Frygt ikke! Vel har I øvet al den Synd; men vend eder
nu ikke fra HERREN, tjen ham af hele eders Hjerte 21
og vend eder ikke til dem, som er Tomhed og hverken
kan hjælpe eller frelse, fordi de er Tomhed. 22 Thi for
sit store Navns Skyld vil HERREN ikke forstøde sit
Folk, da det jo har behaget HERREN at gøre eder til
sit Folk. 23 Det være også langt fra mig at synde mod
HERREN og høre op med at bede for eder; jeg vil
også vise eder den gode og rette Vej; 24 men frygt
HERREN og tjen ham oprigtigt af hele eders Hjerte;
thi se, hvor store Ting han gjorde imod eder! 25 Men
hvis I handler ilde, skal både I og eders Konge gå til
Grunde!"

13 Saul var....År ved sin Tronbestigelse, og han
herskede i....År over Israel. 2 Saul udvalgte sig
3000 Mand af Israel; af dem var 2000 hos Saul i
Mikmas og i Bjergene ved Betel, 1000 hos Jonatan i
Gibea i Benjamin; Resten af Krigerne lod han gå hver
til sit. 3 Da fældede Jonatan Filisternes Foged i Geba.
Det kom nu Filisterne for Øre, at Hebræerne havde
revet sig løs. Men Saul havde ladet støde i Hornet
hele Landet over, 4 og hele Israel hørte, at Saul
havde fældet Filisternes Foged, og at Israel havde
vakt Filisternes Vrede. Og Folket stævnedes sammen
i Gilgal til at følge Saul, 5 men Filisterne havde samlet
sig til Kamp mod Israel, 3000 Stridsvogne, 6000
Ryttere og Fodfolk så talrigt som Sandet ved Havets
Bred, og de drog op og lejrede sig i Mikmas lige over
for Bet-Aven. 6 Da Israels Mænd skønnede, hvilken
Fare de var i thi Folket blev trængt, skjulte Folket sig i
Huler, Jordhuller, Klipperevner, Gruber og Cisterner 7
eller gik over Jordans Vadesteder til Gads og Gileads
Land. Men Saul var endnu i Gilgal, og hele Folket
fulgte ham med Frygt i Sind. 8 Han ventede syv Dage
til den Tid, Samuel havde fastsat; men Samuel kom
ikke til Gilgal. Da Folket så spredte sig og forlod Saul,
9 sagde han: "Bring Brændofferet og Takofrene hen
til mig!" Så ofrede han Brændofferet. 10 Men lige
som han var færdig med at ofre Brændofferet, se, da

kom Samuel, og Saul gik ham i Møde for at hilse på
ham. 11 Da sagde Samuel: "Hvad har du gjort!" Saul
svarede: "Jeg så, at Folket spredte sig og forlod mig,
men du kom ikke til den fastsatte Tid, og Filisterne
samlede sig ved Mikmas; 12 så tænkte jeg: Nu drager
Filisterne ned til Gilgal imod mig, og jeg har endnu
ikke vundet HERRENs Gunst; da tog jeg Mod til mig
og bragte Brændofferet!" 13 Samuel sagde til Saul:
"Tåbeligt har du handlet. Hvis du havde holdt den
Befaling, HERREN din Gud gav dig, vilde HERREN
nu have grundfæstet dit Kongedømme over Israel
til evig Tid; 14 men nu skal dit Kongedømme ikke
bestå. HERREN har udsøgt sig en Mand efter sit
Hjerte, og ham har HERREN kaldet til Fyrste over sit
Folk, fordi du ikke holdt, hvad HERREN bød dig!" 15
Derpå brød Samuel op og gik bort fra Gilgal; men
den tilbageblevne Del af Folket drog op i Følge med
Saul for at støde til Krigerne, og de kom fra Gilgal
til Gibea i Benjamin. Da mønstrede Saul de Folk,
han havde hos sig, omtrent 600 Mand; 16 og Saul
og hans Søn Jonatan og de Folk, de havde hos sig,
lå i Geba i Benjamin, medens Filisterne lå lejret i
Mikmas. 17 Fra Filisternes Lejr drog så en Skare
ud i tre Afdelinger for at plyndre; den ene Afdeling
drog i Retning af Ofra til Sjualegnen, 18 den anden i
Retning af Bet Horon og den tredje i Retning af den
Høj, som rager op over Zeboimdalen, ad Ørkenen
til. 19 Men der fandtes ingen Smede i hele Israels
Land; thi Filisterne havde tænkt, at Hebræerne ellers
kunde lave sig Sværd og Spyd; 20 derfor måtte
hele Israel drage ned til Filisterne for at få hvæsset
deres Plovjern, Hakker, Økser eller Pigkæppe; 21
det kostede en Pim at få slebet Plovjem og Hakker
og en Tredjedel Sekel for Økser og for at indsætte
Pig. 22 Således fandtes der, den Dag Slaget stod
ved Mikmas, hverken Sværd eller Spyd hos nogen af
Krigerne, som var hos Saul og Jonatan; kun Saul
og hans Søn Jonatan havde Våben. 23 Filisternes
Forpost rykkede frem til Mikmaspasset.

14 Da hændte det en Dag, at Sauls Søn Jonatan
sagde til sin Våbendrager: "Kom, lad os gå
over til Filisternes Forpost her lige overfor!" Men til
sin Fader sagde han intet derom. 2 Saul sad just
ved Udkanten af Geba under Granatæbletræet ved
Tærskepladsen, og folkene, som var hos ham, var
omtrent 600 Mand. 3 Og Ahija, en Søn af Ahitub,
der var Broder til Ikabod, en Søn af Pinehas, en
Søn af Eli, HERRENs Præst i Silo, bar Efoden. Men
Folkene vidste intet om, at Jonatan var gået. 4 I
Passet, som Jonatan søgte at komme over for at
angribe Filisternes Forpost, springer en Klippespids
frem på hver Side; den ene hedder Bozez, den anden
Sene. 5 Den ene Spids rager i Vejret på Nordsiden
ud for Mikmas, den anden på Sydsiden ud for Geba.
6 Jonatan sagde da til Våbendrageren: "Kom, lad
os gå over til disse uomskårnes Forpost; måske vil
HERREN stå os bi, thi intet hindrer HERREN i at give
Sejr, enten der er mange eller få!" 7 Våbendrageren
svarede: "Gør, hvad du har i Sinde! Jeg går med; som
du vil, vil også jeg!" 8 Da sagde Jonatan: "Vi søger nu
at komme over til de Mænd og sørger for, at de får os
at se. 9 Hvis de så siger til os: Stå stille, vi kommer
hen til eder! så bliver vi stående, hvor vi står, og går
ikke op til dem. 10 Men siger de: Kom op til os! går vi
derop; thi så har HERREN givet dem i vor Hånd; det
skal være vort Tegn!" 11 Da nu Filisternes Forpost
fik Øje på dem, sagde Filisterne: "Se, der kommer
nogle Hebræere krybende ud af de Jordhuller, de har
skjult sig i!" 12 Og Mændene, der stod på Forpost,
råbte til Jonatan og hans Våbendrager: "Kom op
til os, så skal vi lære jer!" Da sagde Jonatan til
Våbendrageren: "Følg med derop, thi HERREN har
givet dem i Israels Hånd!" 13 Så klatrede Jonatan op
på Hænder og Fødder, og Våbendrageren bagefter.
Da flygtede de for Jonatan; og han huggede dem
ned, og Våbendrageren fulgte efter og gav dem
Dødsstødet; 14 og i første Omgang fældede Jonatan
og hans Våbendrager henved tyve Mand på en
Strækning af omtrent en halv Dags Pløjeland. 15
Da opstod der Rædsel både i og uden for Lejren.
og alle Krigerne, både Forposten og Strejfskaren,
sloges med Rædsel; tilmed kom der et Jordskælv, og
det fremkaldte en Guds Rædsel. 16 Men da Sauls
Udkigsmænd i Geba i Benjamin så derhen, opdagede
de, at det bølgede hid og did i Lejren. 17 Da sagde
Saul til sine Folk: "Hold Mønstring og se efter, hvem
af vore der er gået bort!" Og ved Mønstringen viste
det sig, at Jonatan og hans Våbendrager manglede.
18 Da sagde Saul til Ahija: "Bring Efoden hid!" Han bar
nemlig dengang Efoden foran Israel. 19 Men medens
Saul talte med Præsten, blev Forvirringen i Filisternes
Lejr større og større. Saul sagde da til Præsten: "Lad
det kun være!" 20 Og alle Sauls Krigere samlede
sig om ham, og da de kom til Kampladsen, se,
da var den enes Sværd løftet mod den andens, og
alt var i stor Forvirring. 21 Og de Hebræere, som
tidligere havde stået under Filisterne og havde gjort
dem Hærfølge, faldt fra og sluttede sig til Israel,
som fulgte Saul og Jonatan. 22 Og da de israelitiske
Mænd, som havde skjult sig i Efraims Bjerge, hørte,
at Filisterne var på Flugt, satte også de efter dem for

at bekæmpe dem. 23 Således gav HERREN Israel
Sejr den Dag. Da Kampen havde strakt sig hen forbi
Bet Horon - 24 alle Krigerne var med Saul, omtrent
10000 Mand, og Kampen bredte sig over Efraims
Bjerge begik Saul den Dag en stor Dårskab, idet han
tog Folket i Ed og sagde: "Forbandet være hver den,
som nyder noget før Aften, før jeg får taget Hævn
over mine Fjender!" Og alt Folket afholdt sig fra at
spise. 25 Der fandtes nogle Bikager på Marken, 26 og
da Folket kom til Bikagerne, var Bierne borte; men
ingen førte Hånden til Munden; thi Folket frygtede
Eden. 27 Jonatan havde dog ikke hørt, at hans Fader
tog Folket i Ed, og han rakte Spidsen af den Stav,
han havde i Hånden, ud, dyppede den i en Bikage og
førte Hånden til Munden; derved fik hans Øjne atter
Glans. 28 Da tog en af Krigerne til Orde og sagde:
"Din Fader tog Folket i Ed og sagde: Forbandet være
hver den, som nyder noget i Dag! Og dog var Folket
udmattet." 29 Men Jonatan sagde: "Min Fader styrter
Landet i Ulykke! Se, hvor mine Øjne fik Glans, fordi
jeg nød den Smule Honning! 30 Nej, havde Folket
blot i bag spist dygtigt af Byttet, det tog fra Fjenden!
Thi nu blev Filisternes Nederlag ikke stort." 31 De
slog da den Dag Filisterne fra Mikmas til Ajjalon, og
Folket var meget udmattet. 32 Derfor kastede Folket
sig over Byttet, tog Småkvæg, Hornkvæg og Kalve
og slagtede dem på Jorden og spiste Kødet med
Blodet i. 33 Da meldte man det til Saul og sagde:
"Se, Folket synder mod HERREN ved at spise Kødet
med Blodet i!" Og han sagde: "I forbryder eder! Vælt
mig en stor Sten herhen!" 34 Derpå sagde Saul: "Gå
rundt iblandt Folket og sig til dem: Enhver skal bringe
sin Okse eller sit Får hen til mig og slagte det her!
Så kan I spise; men synd ikke mod HERREN ved at
spise Kødet med Blodet i!" Da bragte hver og en af
Folket, hvad han havde, og slagtede det der. 35 Og
Saul byggede HERREN et Alter; det var det første
Alter, han byggede HERREN. 36 Derpå sagde Saul:
"Lad os drage ned efter Filisterne i Nat og udplyndre
dem, før Dagen gryr, og ikke lade nogen af dem blive
tilbage!" De svarede: "Gør, hvad du under for godt!"
Men Præsten sagde: "Lad os her træde frem for
Gud!" 37 Så rådspurgte Saul Gud:"Skal jeg drage
ned efter Filisterne? Vil du give dem i Israels Hånd?"
Men han svarede ham ikke den Dag. 38 Da sagde
Saul: "Kom hid, alle Folkets Øverster, og se efter,
hvad det er for en Synd, der er begået i Dag; 39 thi så
sandt HERREN lever, han, som har givet Israel Sejr:
Om det så er min Søn Jonatan, der har begået den,
skal han dø!" Men ingen af Folket svarede. 40 Da
sagde han til hele Israel: "I skal være den ene Part,
jeg og min Søn Jonatan den anden!" Folket svarede
Saul: "Gør, hvad du finder for godt!" 41 Derpå sagde
Saul til HERREN: "Israels Gud! Hvorfor svarer du
ikke din Tjener i Dag? Hvis Skylden ligger hos mig
eller min Søn Jonatan, HERRE, Israels Gud, så lad
Urim komme frem; men ligger den hos dit Folk Israel,
så lad Tummim komme frem!" Da ramtes Jonatan
og Saul af Loddet, men Folket gik fri. 42 Saul sagde
da: "Kast Lod mellem mig og min Søn Jonatan!"
Så ramtes Jonatan. 43 Da sagde Saul til Jonatan:
"Sig mig, hvad du har gjort!" Jonatan svarede: "Jeg
nød lidt Honning på Spidsen af Staven, jeg havde
i Hånden. Se, jeg er rede til at dø!" 44 Da sagde
Saul: "Gud ramme mig både med det ene og det
andet! Du skal visselig dø, Jonatan!" 45 Men Folket
sagde til Saul: "Skal Jonatan dø, han, som har vundet
Israel denne store Sejr? Det være langt fra! Så sandt
HERREN lever, ikke et Hår skal krummes på hans
Hoved; thi med Guds Hjælp vandt han Sejr i Dag!" Da
udløste Folket Jonatan, og han blev friet fra Døden.
46 Men Saul holdt op med at forfølge Filisterne og
drog hjem, medens Filisterne trak sig tilbage til deres
Land. 47 Da Saul havde vundet Kongedømmet over
Israel, førte han Krig med alle sine Fjender rundt
om, Moab, Ammoniterne, Edom, Kongen af Zoba og
Filisterne, og Sejren fulgte ham overalt, hvor han
vendte sig hen. 48 Han udførte Heltegerninger, slog
Amalek og befriede Israel fra dem, som hærgede det.
49 Sauls Sønner var Jonatan, Jisjvi og Malkisjua; af
hans to Døtre hed den førstefødte Merab og den
yngste Mikal. 50 Sauls Hustru hed Ahinoam, en Datter
af Ahimåz; hans Hærfører hed Abiner, en Søn af
Sauls Farbroder Ner; 51 Sauls Fader Kisj og Abners
Fader Ner var Sønner af Abiel. 52 Men Krigen med
Filisterne var hård, lige så længe Saul levede; og
hver Gang Saul traf en heltemodig og tapper Mand,
knyttede han ham til sig.

15 Samuel sagde til Saul: "Det var mig, HERREN
sendte for at salve dig til konge over hans Folk
Israel; lyd nu HERRENs Røst. 2 Så siger Hærskarers
HERRE: Jeg vil straffe Amalek for, hvad de gjorde
mod Israel, da de stillede sig i Vejen for det på
Vandringen op fra Ægypten. 3 Drag derfor hen og
slå Amalek og læg Band på dem og på alt, hvad der
tilhører dem; skån dem ikke, men dræb både Mænd
og Kvinder, Børn og diende, Okser og Får, Kameler
og Æsler!" 4 Så stævnede Saul Folket sammen
og mønstrede dem i Telaim, 200000 Mand Fodfolk
og 10000 Mand af Juda. 5 Derpå drog Saul mod
Amaleks By og lagde Baghold i Dalen. 6 Men Saul

sagde til Keniterne: "Skil eder fra Amalekiterne og gå
eders Vej, for at jeg ikke skal udrydde eder sammen
med dem; I viste jo Venlighed mod alle Israeliterne,
dengang de drog op fra Ægypten!" Så trak Keniterne
sig tilbage fra Amalek. 7 Og Saul slog Amalek fra
Havila til Sjur, som ligger østen for Ægypten, 8 og
tog Kong Agag af Amalek levende til Fange. På alt
Folket lagde han Band og huggede dem ned med
Sværdet; 9 men Saul og Folket skånede Agag og det
bedste af Småkvæget og Hornkvæget, de fede og
velnærede Dyr, alt det bedste; de vilde ikke lægge
Band på dem, men på alt det dårlige og værdiløse
Kvæg lagde de Band. 10 Da kom HERRENs Ord til
Samuel således: 11 "Jeg angrer, at jeg gjorde Saul til
Konge; thi han har vendt sig fra mig og ikke holdt
mine Befalinger!" Da vrededes Samuel og råbte til
HERREN hele Natten. 12 Næste Morgen tidlig, da
Samuel vilde gå Saul i Møde, blev der meldt ham:
"Saul kom til Karmel og rejste sig et Mindesmærke
der; så vendte han om og drog videre ned til Gilgal!"
13 Samuel begav sig da til Saul. Saul sagde til ham:
"HERREN velsigne dig! Jeg har holdt HERRENs
Befaling!" 14 Men Samuel sagde: "Hvad er det for en
Brægen af Småkvæg, som når mit Øre, og Brølen
af Hornkvæg, jeg hører?" 15 Saul svarede: "De tog
dem med fra Amalekiterne; thi Folket skånede det
bedste af Småkvæget og Hornkvæget for at ofre det
til HERREN din Gud; på det andet derimod lagde
vi Band!" 16 Da sagde Samuel til Saul: "bet er nok!
Jeg vil kundgøre dig, hvad HERREN i Nat har sagt
mig!" Han svarede: "Tal!" 17 Da sagde Samuel: "Om
du end ikke regner dig selv for noget, er du så ikke
Høvding for Israels Stammer, og salvede HERREN
dig ikke til Konge over Israel? 18 Og HERREN sendte
dig af Sted med den Befaling: Gå hen og læg Band
på Amalekiterne, de Syndere, og før Krig imod dem,
indtil du har udryddet dem! 19 Hvorfor adlød du da
ikke HERRENs Røst, men styrtede dig over Byttet og
gjorde, hvad der er ondt i HERRENs Øjne?" 20 Saul
svarede Samuel: "Jeg adlød HERRENs Røst og gik,
hvor HERREN sendte mig hen; jeg har bragt Kong
Agag af Amalek med og lagt Band på Amalek; 21
men Folket tog Småkvæg og Hornkvæg af Byttet, det
bedste af det bandlyste, for at ofre det til HERREN
din Gud i Gilgal." 22 Men Samuel sagde: "Mon
HERREN har lige så meget Behag i Brændofre og
Slagtofre som i Lydighed mod HERRENs Høst?
Nej, at adlyde er mere værd end Slagtoffer, og at
være lydhør er mere værd end Væderfedt; 23 thi
Genstridighed er Trolddomssynd, og Egenrådighed
er Afgudsbrøde. Fordi du har forkastet HERRENs
Ord, har han forkastet dig, så du ikke mere skal
være Konge!" 24 Da sagde Saul til Samuel: "Jeg har
syndet, thi jeg har overtrådt HERRENs Befaling og
dine Ord, men jeg frygtede Folket og føjede dem:
25 tilgiv mig dog nu min Synd og vend tilbage med
mig, for at jeg kan tilbede HERREN!" 26 Men Samuel
sagde til Saul: "Jeg vender ikke tilbage med dig;
fordi du har forkastet HERRENs Ord, har HERREN
forkastet dig, så du ikke mer skal være Konge over
Israel!" 27 Derpå vendte Samuel sig for at gå, men
Saul greb fat i hans Kappeflig, så den reves af. 28
Da sagde Samuel til ham: "HERREN har i Dag revet
Kongedømmet over Israel fra dig og givet det til en
anden, som er bedre end du! 29 Visselig, han, som er
Israels Herlighed, lyver ikke, ej heller angrer han; thi
han er ikke et Menneske, at han skulde angre!" 30
Saul sagde: "Jeg har syndet; men vis mig dog Ære for
mit Folks Ældste og Israel og vend tilbage med mig,
for at jeg kan tilbede HERREN din Gud!" 31 Da vendte
Samuel tilbage med Saul, og Saul tilbad HERREN.
32 Derpå sagde Samuel: "Bring Kong Agag af Amalek
hid til mig!" Og Agag gik frejdigt hen til ham og sagde:
"Visselig, nu er Dødens Bitterhed svundet!" 33 Da
sagde Samuel: "Som dit Sværd har gjort Kvinder
barnløse, skal din Moder blive barnløs fremfor andre
Kvinder!" Derpå sønderhuggede Samuel Agag for
HERRENs Åsyn i Gilgal. 34 Samuel begav sig så til
Rama, mens Saul drog op til sit Hjem i Sauls Gibea.
35 Og Samuel så ikke mere Saul indtil sin Dødedag;
thi Samuel sørgede over Saul. HERREN angrede, at
han havde gjort Saul til Konge over Israel;

16 og HERREN sagde til Samuel: "Hvor længe
vil du gå og sørge over Saul? Jeg har jo dog
forkastet ham, så han ikke mere skal være Konge
over Israel. Fyld dit Horn med Olie og drag af Sted!
Jeg sender dig til Betlehemiten Isaj, thi jeg har
udset mig en Konge blandt hans Sønner." 2 Samuel
svarede: "Hvorledes kan jeg det? Får Saul det at
høre, dræber han mig!" Men HERREN sagde: "Tag
en Kvie med og sig: Jeg kommer for at ofre HERREN
et Offer! 3 Og indbyd Isaj til Ofringen; så vil jeg lade
dig vide, hvad du skal gøre; du skal salve mig den,
jeg siger dig!" 4 Samuel gjorde da, som HERREN
sagde. Da han kom til Betlehem, gik Byens Ældste
ham forfærdede i Møde og sagde: "Kommer du for
det gode?" 5 Han svarede: "Ja! Jeg kommer for
at ofre til HERREN. Helliger eder og kom med til
Ofringen!" Og han lod Isaj og hans Sønner hellige sig
og indbød dem til Ofringen: 6 Da de kom, og han
så Eliab, tænkte han: "Visselig står nu HERRENs

Salvede for ham!" 7 Men HERREN sagde til Samuel:
"Se ikke på hans Ydre eller høje Vækst; thi jeg
har vraget ham; Gud ser jo ikke, som Mennesker
ser, thi Mennesker ser på det, som er for Øjnene,
men HERREN ser på Hjertet." 8 Da kaldte Isaj på
Abinadab og førte ham hen for Samuel; men han
sagde: "Heller ikke ham har HERREN udvalgt!" 9
Isaj førte da Sjamma frem; men han sagde: "Heller
ikke ham har HERREN udvalgt!" 10 Så førte Isaj
de andre af sine syv Sønner frem for Samuel; men
Samuel sagde til Isaj: "HERREN har ikke udvalgt
nogen af dem!" 11 Samuel spurgte da Isaj: "Er det
alle de unge Mænd?" Han svarede: "Endnu er den
yngste tilbage; men han vogter Småkvæget!" Da
sagde Samuel til Isaj: "Send Bud efter ham! thi vi
sætter os ikke til Bords, før han kommer!" 12 Så
sendte han Bud efter ham. Han var rødmosset, en
Yngling med smukke Øjne og skøn at se til. Da sagde
HERREN: "Stå op, salv ham, thi ham er det!" 13
Samuel tog da Oliehornet og salvede ham, medens
hans Brødre stod rundt om: Og HERRENs Ånd kom
over David fra den Dag af. Derefter brød Samuel op
og gik til Rama. 14 Efter at HERRENs Ånd var veget
fra Saul, plagedes han af en ond Ånd fra HERREN.
15 Sauls Folk sagde da til ham: "Se, en ond Ånd fra
Gud plager dig; 16 sig kun et Ord, Herre, dine Trælle
står rede til at søge efter en Mand, der kan lege på
Strenge; når en ond Ånd fra Gud kommer over dig,
skal han røre Strengene; så får du det godt!" 17 Da
sagde Saul til sine Folk: "Find mig en Mand, der er
dygtig til Strengeleg, og bring ham til mig!" 18 En af
Tjenerne tog til Orde og sagde: "Jeg har set en Søn
af Betlehemiten Isaj, han kan lege på Strenge og
er en dygtig Kriger, en øvet Krigsmand; han ved at
føje sine Ord og er en smuk Mand, og HERREN er
med ham!" 19 Saul sendte da Bud til Isaj og lod sige:
"Send mig din Søn David, som er ved Fårene!" 20 Da
tog Isaj ti Brød, en Lædersæk Vin og et Gedekid og
sendte sin Søn David til Saul dermed. 21 Således
kom David til Saul og trådte i hans Tjeneste; Saul fik
ham såre kær, og han blev hans Våbendrager. 22 Og
Saul sendte Bud til Isaj og lod sige: "Lad David blive i
min Tjeneste, thi jeg har fattet Godhed for ham!" 23
Når nu Ånden fra Gud kom over Saul, tog David sin
Citer og rørte Strengene; så følte Saul Lindring og fik
det godt, og den onde Ånd veg fra ham.

17 Filisterne samlede deres Hær til Kamp. De
samlede sig ved Soko i Juda og slog Lejr
mellem Soko og Azeka i Efes-Dammim. 2 Ligeledes
samlede Saul og Israels Mænd sig og slog Lejr
i Terebintedalen og gjorde sig rede til at angribe
Filisterne. 3 Filisterne stod ved Bjerget på den ene
Side, Israeliterne ved Bjerget på den anden, med
Dalen imellem sig. 4 Da trådte en Tvekæmper ved
Navn Goliat fra Gat ud af Filisternes Rækker, seks
Alen og et Spand høj. 5 Han havde en Kobberhjelm
på Hovedet, var iført en Skælbrynje, hvis Kobber
vejede 5000 Sekel, 6 og havde Kobberskinner på
Benene og et Kobberspyd over Skulderen. 7 Hans
Spydstage var som en Væverbom, og hans Spydsod
var af Jern og vejede 600 Sekel; hans Skjolddrager
gik foran ham. 8 Han stod frem og råbte over til
Israels Slagrækker: "Hvorfor drager I ud til Angreb?
Er jeg ikke en Filister og I Sauls Trælle? Vælg jer en
Mand og lad ham komme herned til mig! 9 Hvis han
kan tage Kampen op med mig og dræber mig, vil vi
være eders Trælle, men får jeg Bugt med ham og
dræber ham, skal I være vore Trælle og trælle for
os!" 10 Yderligere sagde Filisteren: "I Dag har jeg
hånet Israels Slagrækker; kom med en Mand, så
vi kan kæmpe sammen!" 11 Da Saul og hele Israel
hørte disse Filisterens Ord, blev de forfærdede og
grebes af Rædsel. 12 David var Søn af en Efratit
i Betlehem i Juda ved Navn Isaj, som havde otte
Sønner. Denne Mand var på Sauls Tid gammel og
til Års. 13 Isajs tre ældste Sønner havde fulgt Saul
i Krigen, og Navnene på hans tre ældste Sønner,
som var draget i Krigen, var Eliab, den førstefødte,
Abinadab, den næstældste, og Sjamma, den tredje;
14 David var den yngste. De tre ældste havde fulgt
Saul; 15 og David gik af og til hjem fra Saul for
at vogte sin Faders Småkvæg i Betlehem. 16 Men
Filisteren trådte frem og tilbød Kamp hver Morgen og
Aften i fyrretyve Dage. 17 Nu sagde Isaj engang til
sin Søn David: "Tag en Efa af det ristede Korn her
og disse ti Brød til dine Brødre og løb hen til dem i
Lejren med det 18 og bring disse ti Skiver Flødeost
til Tusindføreren; og se så, hvorledes det går dine
Brødre, og få et Pant af dem; 19 Saul ligger med dem
og alle Israels Mænd i Terebintedalen og kæmper
med Filisterne!" 20 Næste Morgen tidlig overlod David
Småkvæget til en Vogter, tog Sagerne og gav sig
på Vej, som Isaj havde pålagt ham; og han kom til
Vognborgen, netop som Hæren rykkede ud til Slag
og opløftede Kampråbet. 21 Både Israel og Filisterne
stod rede til Kamp, Slagorden mod Slagorden. 22
David lagde sine Sager fra sig og overlod dem til
Vagten ved Trosset, løb ind mellem Slagrækkerne
og gik hen og hilste på sine Brødre. 23 Medens
han talte med dem, se, da kom Tvekæmperen -
Filisteren Goliat hed han og var fra Gat - frem fra

Filisternes Slagrækker og talte, som han plejede,
medens David hørte på det. 24 Da Israels Mænd
så Manden, flygtede de alle rædselsslagne for ham.
25 Og Israels Mænd sagde: "Ser I den Mand, som
kommer der? Det er for at håne Israel, han kommer;
den, som dræber ham, vil Kongen give stor Rigdom;
sin Datter vil han give ham, og hans Fædrenehus
vil han fritage for Skat i Israel!" 26 David spurgte da
de Mænd, som stod om ham: "Hvilken Løn får den,
som dræber denne Filister og tager Skammen fra
Israel? Thi hvem er vel denne uomskårne Filister, at
han vover at håne den levende Guds Slagrækker?"
27 Og Folkene gentog for ham: "Det og det får den,
som dræber ham!" 28 Men da hans ældste Broder
Eliab hørte ham tale med Mændene, blev han vred
på David og sagde: "Hvad vil du her? Og hvem har
du overladt de stakkels Får i Ørkenen? Jeg kender dit
Overmod og dit Hjertes Ondskab; du kom jo herned
for at se på Kampen!" 29 Da sagde David: "Hvad har
jeg nu gjort? Det var jo da kun et Spørgsmål!" 30
Og han vendte sig fra ham til en anden og sagde
det samme, og Folkene svarede ham som før. 31
Imidlertid rygtedes det, hvad David havde sagt; det
kom også Saul for Øre, og han lod ham hente. 32 Da
sagde David til Saul: "Min Herre må ikke tabe Modet!
Din Træl vil gå hen og kæmpe med den Filister!" 33
Saul svarede David: "Du kan ikke gå hen og kæmpe
med den Filister; thi du er en ung Mand, og han har
været Kriger fra sin Ungdom!" 34 Men David sagde til
Saul: "Din Træl har vogtet sin Faders Små kvæg;
og kom der en Løve eller en Bjørn og slæbte et Dyr
bort fra Hjorden, 35 løb jeg efter den og slog den
og rev det ud af Gabet på den; kastede den sig så
over mig, greb jeg den i Skægget og slog den ihjel.
36 Både Løve og Bjørn har din Træl dræbt, og det
skal gå denne uomskårne Filister som en at dem; thi
han har hånet den levende Guds Slagrækker!" 37
Fremdeles sagde David: "HERREN, som har reddet
mig fra Løvers og Bjørnes Vold, vil også redde mig fra
denne Filisters Hånd!"Da sagde Saul til David: "Gå!
HERREN være med dig!" 38 Saul iførte nu David sin
Våbenkjortel, satte en Kobberhjelm på hans Hoved,
iførte ham en Brynje 39 og spændte sit Sværd om
ham over Våbenkjortelen; men det var forgæves, han
søgte at gå dermed, thi han havde aldrig prøvet det
før. Da sagde David til Saul: "Jeg kan ikke gå dermed,
thi jeg har aldrig prøvet det før!" Og David tog det af.
40 Derpå tog han sin Stav i Hånden og udsøgte sig
fem af de glatteste Sten i Flodlejet, lagde dem i sin
Hyrdetaske, der tjente ham som Slyngestenstaske,
tog sin Slynge i Hånden og gik mod Filisteren. 41
Imidlertid kom Filisteren David nærmere og nærmere
med Skjolddrageren foran sig; 42 og da Filisteren
så til og fik Øje på David, ringeagtede han ham,
fordi han var en ung Mand, rødmosset og smuk at
se til. 43 Og Filisteren sagde til David:"Er jeg en
Hund, siden du kommer imod mig med en Stav?"
Og Filisteren forbandede David ved sin Gud. 44
Derpå sagde Filisteren til David: "Kom herhen, så
skal jeg give Himmelens Fugle og Markens vilde Dyr
dit Kød!" 45 David svarede Filisteren: "Du kommer
imod mig med Sværd og Spyd og kastevåben, men
jeg kommer imod dig i Hærskarers HERREs, Israels
Slagrækkers Guds, Navn, ham, du har hånet. 46 I Dag
giver HERREN dig i min Hånd; jeg skal slå dig ned
og hugge Hovedet af dig og i Dag give Himmelens
Fugle og Jordens vilde Dyr din og Filisterhærens
døde Kroppe, for at hele Jorden kan kende, at der er
en Gud i Israel, 47 og for at hele denne Forsamling
kan kende, at HERREN ikke giver Sejr ved Sværd
eller Spyd; thi HERREN råder for Kampen, og han
vil give eder i vor Hånd!" 48 Da Filisteren nu satte
sig i Bevægelse og gik nærmere hen imod David,
løb David hurtigt hen imod Slagrækken for at møde
Filisteren. 49 Og David greb ned i Tasken, tog en
Sten af den, slyngede den ud og ramte Filisteren i
Panden, så Stenen trængte ind i hans Pande, og han
styrtede næsegrus til Jorden. 50 Således fik David
Bugt med Filisteren med Slynge og Sten, og han
slog Filisteren ihjel, skønt han ikke havde Sværd i
Hånden. 51 Så løb David hen ved Siden af Filisteren,
greb hans Sværd, drog det af Skeden og gav ham
Dødsstødet og huggede Hovedet af ham dermed. Da
Filisterne så, at deres Helt var død, flygtede de; 52
men Israels og Judas Mænd satte sig i Bevægelse,
opløftede Kampråbet og forfulgte Filisterne lige til Gat
og Ekrons Porte, og de faldne Filistere lå på Vejen
fra Sja'arajim lige til Gat og Ekron. 53 Derpå vendte
Israeliterne tilbage fra Forfølgelsen af Filisterne og
plyndrede deres Lejr. 54 Og David tog Filisterens
Hoved og bragte det til Jerusalem, men hans Våben
lagde han i sit Telt. 55 Da Saul så David gå imod
Filisteren, sagde han til Hærføreren Abner: "Hvis Søn
er denne unge Mand, Abner?" Abner svarede: "Så
sandt du lever, Konge, jeg ved det ikke!" 56 Da sagde
Kongen: "Forhør dig om, hvis Søn denne Yngling er!"
57 Da så David vendte tilbage efter at have dræbt
Filisteren, tog Abner ham og førte ham frem for Saul,
og han havde Filisterens Hoved i Hånden. 58 Saul
sagde til ham: "Hvis Søn er du, unge Mand?" David
svarede: "Jeg er Søn af din Træl, Betlehemiten Isaj!"

18 Efter Davids Samtale med Saul blev Jonatans
Sjæl bundet til Davids Sjæl, og han elskede
ham som sin egen Sjæl; **2** og Saul tog ham samme
dag til sig og tillod ham ikke at vende tilbage til sin
Faders Hus. **3** Og Jonatan sluttede Pagt med David,
fordi han elskede ham som sin egen Sjæl. **4** Og
Jonatan afførte sig sin Kappe og gav David den
tillige med sin Våbenkjortel, ja endog sit Sværd, sin
Bue og sit Bælte. **5** Og David drog ud; hvor som
helst Saul sendte ham hen, havde han Lykken med
sig; derfor satte Saul ham over Krigerne, og han
vandt Yndest hos alt Folket, endog hos Sauls Folk.
6 Men da de kom hjem, da David vendte tilbage
efter at have fældet Filisteren, gik Kvinderne fra alle
Israels Byer Saul i Møde med Sang og Dans, med
Håndpauker, Jubel og Cymbler, **7** og de dansende
Kvinder sang: "Saul slog sine Tusinder, men David
sine Titusinder!" **8** Da blev Saul meget vred; disse
Ord mishagede ham, og han sagde: "David giver
de Titusinder, og mig giver de Tusinder; nu mangler
han kun Kongemagten!" **9** Og fra den Dag af så
Saul skævt til David. **10** Næste Dag overvældede
en ond Ånd fra Gud Saul, så han rasede i Huset,
medens David som sædvanligt legede på Strenge;
Saul havde sit Spyd i Hånden **11** og kastede det i den
Tanke: "Jeg vil spidde David til Væggen!" Men David
undveg ham to Gange. **12** Da kom Saul til at frygte
David, fordi HERREN var med ham, medens han var
veget fra Saul. **13** Derfor fjernede Saul ham fra sig og
gjorde ham til Tusindfører; og han drog ud til Kamp
og hjem igen i Spidsen for Krigerne; **14** og Lykken
fulgte David i alt, hvad han foretog sig; thi HERREN
var med ham. **15** Da Saul så, i hvor høj Grad Lykken
fulgte ham, gruede han for ham; **16** men hele Israel
og Juda elskede David, fordi han drog ud til Kamp og
hjem i Spidsen for dem. **17** Da sagde Saul til David:
"Se, her er min ældste Datter Merab; hende vil jeg
give dig til Hustru, dersom du viser dig som en tapper
Mand i min Tjeneste og fører HERRENs Krige!" Saul
tænkte nemlig: "Han skal ikke falde for min, men for
Filisternes Hånd!" **18** David sagde til Saul: "Hvem
er jeg, og hvad er min Familie, min Faders Slægt i
Israel, at jeg skulde blive Kongens Svigersøn?" **19**
Men da Tiden kom, at Sauls Datter Merab skulde
gives David til Ægte, blev hun givet til Adriel fra Mehol
20 Sauls Datter Mikal fattede Kærlighed til David. Det
kom Saul for Øre, og han syntes godt derom; **21**
Saul tænkte nemlig: "Jeg vil give hende til ham, for
at hun kan blive ham en Snare, så han falder for
Filisternes Hånd!" Da sagde Saul til David: "I Dag
skal du for anden Gang blive min Svigersøn!" **22**
Og Saul gav sine Folk Befaling til underhånden at
sige til David: "Kongen synes godt om dig, og alle
hans Folk elsker dig; så bliv nu Kongens Svigersøn!"
23 Men da Sauls Folk sagde det til David, svarede
han: "Synes det eder en ringe Ting at blive Kongens
Svigersøn? Jeg er jo en fattig og ringe Mand!" **24**
Og Sauls Folk meddelte ham det og sagde: "Det
og det sagde David." **25** Da sagde Saul: "Således
skal I sige til David: Kongen ønsker ikke andet i
Brudekøb end 100 Filisterforhuder, så at han kan få
Hævn over sine Fjender!" Saul gjorde nemlig Regning
på at få David fældet ved Filisternes Hånd. **26** Da
hans Folk fortalte David dette, samtykkede han i at
blive Kongens Svigersøn. **27** Derpå brød David op og
drog ud med sine Mænd og dræbte 200 Filistere, og
David kom med deres Forhuder og leverede Kongen
dem fuldtallige for at blive hans Svigersøn. Så gav
Saul ham sin Datter Mikal til Ægte. **28** Men da Saul
så og skønnede, at HERREN var med David, og
at hele Israel elskede ham, **29** frygtede han David
endnu mere, og Saul blev for stedse David fjendsk.
30 Filisternes Høvdinger rykkede i Marken; og hver
Gang de rykkede ud, havde David mere Held med
sig end alle Sauls Folk, og han vandt stort Ry.

19 Saul talte nu med sin Søn Jonatan og alle
sine Folk om at slå David ihjel. Men Sauls
Søn Jonatan holdt meget af David. **2** Derfor fortalte
Jonatan David det og sagde: "Min Fader Saul står dig
efter Livet; tag dig derfor i Vare i Morgen, gem dig
og hold dig skjult! **3** Men jeg vil gå ud og stille mig
hen hos min Fader på Marken der, hvor du er; så vil
jeg tale til ham om dig, og hvis jeg mærker noget,
vil jeg lade dig det vide." **4** Så talte Jonatan Davids
Sag hos sin Fader Saul og sagde til ham: "Kongen
forsynde sig ikke mod sin Træl David; thi han har ikke
forsyndet sig mod dig, og hvad han har udrettet, har
gavnet dig meget; **5** han vovede Livet for at dræbe
Filisteren, og HERREN gav hele Israel en stor Sejr.
Du så det selv og glædede dig derover; hvorfor vil du
da forsynde dig ved uskyldigt Blod og dræbe David
uden Grund?" **6** Og Saul lyttede til Jonatans Ord, og
Saul svor: "Så sandt HERREN lever, han skal ikke
blive dræbt!" **7** Derpå lod Jonatan David hente og
fortalte ham det hele; og Jonatan førte David til Saul,
og han var om ham som før. **8** Men Krigen fortsattes,
og David drog i Kamp mod Filisterne og tilføjede
dem et stort Nederlag, så de flygtede for ham. **9**
Da kom der en ond Ånd fra HERREN over Saul, og
engang han sad i sit Hus med sit Spyd i Hånden,
medens David legede på Strengene, **10** søgte Saul

at spidde David til Væggen med Spydet; men han
veg til Side for Saul, så han jog Spydet i Væggen,
medens David flygtede og undslap. 11 Om Natten
sendte Saul Folk til Davids Hus for at passe på ham
og dræbe ham om Morgenen. Men Davids Hustru
Mikal røbede ham det og sagde: "Hvis du ikke redder
dit Liv i Nat, er du dødsens i Morgen!" 12 Så hejste
Mikal David ned igennem Vinduet, og han flygtede
bort og undslap. 13 Derpå tog Mikal Husguden, lagde
den i Sengen, bredte et Gedehårsnet over Hovedet
på den og dækkede den til med et Tæppe. 14 Da
nu Saul sendte Folk hen for at hente David, sagde
hun: "Han er syg." 15 Men Saul sendte Sendebudene
hen for at se David, idet han sagde: "Bring ham på
Sengen op til mig, for at jeg kan dræbe ham!" 16 Da
Sendebudene kom derhen, opdagede de, at det var
Husguden, der lå i Sengen med Gedehårsnettet over
Hovedet. 17 Da sagde Saul til Mikal: "Hvorfor førte
du mig således bag Lyset og hjalp min fjende bort,
så han undslap?" Mikal svarede Saul:"Han sagde
til mig: Hjælp mig bort, ellers slår jeg dig ihjel!" 18
Men David var flygtet og havde bragt sig i Sikkerhed.
Derpå gik han til Samuel i Rama og fortalte ham alt,
hvad Saul havde gjort imod ham; og han og Samuel
gik hen og tog Ophold i Najot. 19 Da nu Saul fik at
vide, at David var i Najot i Rama, 20 sendte han Folk
ud for at hente David; men da de så Profetskaren i
profetisk Henrykkelse og Samuel stående hos dem,
kom Guds Ånd over Sauls Sendebud, så at også de
faldt i profetisk Henrykkelse. 21 Da Saul hørte det,
sendte han andre Folk af Sted; men også de faldt
i Henrykkelse. Så sendte Saul på ny, tredje Gang,
Folk af Sted; men også de faldt i Henrykkelse. 22
Da begav han sig selv til Rama, og da han kom
til Cisternen på Tærskepladsen, som ligger på den
nøgne Høj, spurgte han: "Hvor er Samuel og David?"
Man svarede: "I Najot i Rama!" 23 Men da han gik
derfra til Najot i Rama, kom Guds Ånd også over
ham, og han gik i Henrykkelse hele Vejen, lige til han
nåede Najot i Rama. 24 Da rev også han sine Klæder
af sig, og han var i Henrykkelse foran Samuel og faldt
nøgen om og blev liggende således hele den Dag og
den følgende Nat. Derfor hedder det: "Er også Saul
iblandt Profeterne?"

20 Men David flygtede fra Najot i Rama og kom til
Jonatan og sagde: "Hvad har jeg gjort? Hvad er
min Brøde? Og hvad er min Synd mod din Fader,
siden han står mig efter Livet?" 2 Han svarede: "Det
være langt fra! Du skal ikke dø! Min Fader foretager
sig jo intet, hverken stort eller småt, uden at lade mig
det vide; hvorfor skulde min Fader så dølge dette for
mig? Der er intet om det!" 3 Men David svarede: "Din
Fader ved sikkert, at du har fattet Godhed for mig, og
tænker så: Det må Jonatan ikke få at vide, at det ikke
skal gøre ham ondt; nej, så sandt HERREN lever, og
så sandt du lever, der er kun et Skridt imellem mig og
Døden!" 4 Da sagde Jonatan til David: "Alt, hvad du
ønsker, vil jeg gøre for dig!" 5 David sagde til Jonatan:
"I Morgen er det jo Nymånedag, og jeg skulde sidde
til Bords med Kongen; men lad mig gå bort og skjule
mig på Marken indtil Aften. 6 Hvis din Fader savner
mig, så sig: David har bedt mig om Lov til at skynde
sig til Betlehem, sin Fødeby, da hele hans Slægt har
sit årlige Slagtoffer der. 7 Hvis han så siger: Godt! er
der ingen Fare for din Træl; men bliver han vred, så
vid, at han vil min Ulykke. 8 Vis din Træl den Godhed,
siden du er gået i Pagt med din Træl for HERRENs
Åsyn. Men har jeg forbrudt mig, så slå du mig ihjel; thi
hvorfor skulde du bringe mig til din Fader?" 9 Jonatan
svarede: "Det være langt fra! Hvis jeg virkelig kommer
under Vejr med, at min Fader vil din Ulykke, skulde
jeg så ikke lade dig det vide?" 10 Da sagde David til
Jonatan: "Men hvem skal lade mig det vide, om din
Fader giver dig et hårdt Svar?" 11 Jonatan svarede
David: "Kom, lad os gå ud på Marken!" Og de gik
begge ud på Marken. 12 Da sagde Jonatan til David:
"HERREN, Israels Gud, er Vidne: Jeg vil i Morgen
ved denne Tid udforske min Faders Sindelag, og hvis
der ingen Fare er for David, skulde jeg da ikke sende
dig Bud og lade dig det vide? 13 HERREN ramme
Jonatan både med det ene og det andet: Hvis det er
min Faders bestemte Vilje at bringe Ulykke over dig,
vil jeg lade dig det vide og hjælpe dig bort, så du kan
fare i Fred. HERREN være med dig, som han har
været med min Fader. 14 Og måtte du så, hvis jeg
endnu er i Live, måtte du så vise HERRENs Godhed
imod mig. Men skulde jeg være død, 15 så unddrag
ingen Sinde min Slægt din Godhed. Og når HERREN
udrydder hver eneste af Davids Fjender af Jorden, 16
måtte da Jonatans Navn ikke blive udryddet, men
bestå sammen med Davids Hus, og måtte HERREN
kræve det af Davids Fjenders Hånd!" 17 Da svor
Jonatan på ny David en Ed, fordi han elskede ham;
thi han elskede ham af hele sin Sjæl. 18 Da sagde
Jonatan til ham: "I Morgen er det Nymånedag; da
vil du blive savnet, når din Plads står tom; 19 men i
Overmorgen vil du blive savnet endnu mere; gå så
hen til det Sted, hvor du holdt dig skjult, den Dag
Skændselsdåden skulde have fundet Sted, og sæt
dig ved Jorddyngen der; 20 i Overmorgen vil jeg så
skyde med Pile der, som om jeg skød til Måls. 21 Jeg

sender så Drengen hen for at lede efter Pilen, og hvis
jeg da siger til ham: Pilen ligger her på denne Side af
dig, hent den! så kan du komme; thi da står alt vel
til for dig, og der er ingen Fare, så sandt HERREN
lever. 22 Men siger jeg til den unge Mand: Pilen ligger
på den anden Side af dig, bedre frem! så fly, thi da
vil HERREN have dig bort. 23 Men om det, vi to
har aftalt sammen, gælder, at HERREN står mellem
mig og dig for evigt!" 24 David skjulte sig så ude på
Marken. Da Nymånedagen kom, satte Kongen sig
til Bords for at spise; 25 Kongen sad på sin vante
Plads, på Pladsen ved Væggen, medens Jonatan
sad lige overfor og Abner ved Siden af Saul, men
Davids Plads stod tom. 26 Saul sagde intet den Dag,
thi han tænkte: "Der er vel hændet ham noget, så
han ikke er ren, fordi han endnu ikke har renset sig."
27 Men da Davids Plads også stod tom næste Dag,
Dagen efter Nymånedagen, sagde Saul til sin Søn
Jonatan: "Hvorfor kom Isajs Søn hverken til Måltidet i
Går eller i Dag?" 28 Jonatan svarede Saul: "David
bad mig om Lov til at gå til Betlehem; 29 han sagde:
Lad mig gå, thi vor Slægt har Offerfest der i Byen,
og mine Brødre har pålagt mig at komme; hvis du
har Godhed for mig, lad mig så få fri, for at jeg kan
besøge mine Slægtninge! Det er Grunden til, at han
ikke er kommet til Kongens Bord!" 30 Da blussede
Sauls Vrede op imod Jonatan, og han sagde til ham;
"Du Søn af en vanartet Kvinde! Ved jeg ikke, at du
er Ven med Isajs Søn til Skam for dig selv og for
din Moders Blusel? 31 Thi så længe Isajs Søn er i
Live på Jorden, er hverken du eller dit Kongedømme
i Sikkerhed. Send derfor Bud og hent ham til mig,
thi han er dødsens!" 32 Jonatan svarede sin Fader
Saul: "Hvorfor skal han dræbes? Hvad har han gjort?"
33 Da kastede Saul Spydet efter ham for at ramme
ham. Så skønnede Jonatan, at det var hans Faders
bestemte Vilje at dræbe David. 34 Og Jonatan rejste
sig fra Bordet i heftig Vrede og spiste intet den anden
Nymånedag, thi det gjorde ham ondt for David, at
hans Fader havde smædet ham. 35 Næste Morgen
gik Jonatan fulgt af en dreng ud i Marken, til den Tid
han havde aftalt med David. 36 Derpå sagde han til
Drengen, han havde med: "Løb hen og led efter den
Pil, jeg skyder af!" Medens Drengen løb, skød han
Pilen af over hans Hoved, 37 og da Drengen nåede
Stedet, hvor Pilen, som Jonatan havde afskudt, lå,
råbte Jonatan til ham: "Pilen ligger jo på den anden
Side af dig, bedre frem!" 38 Derpå råbte Jonatan til
Drengen: "Skynd dig alt, hvad du kan, og bliv ikke
stående!" Så tog Jonatans dreng Pilen og bragte
sin Herre den. 39 Og Drengen vidste ikke noget, thi
kun Jonatan og David kendte Sammenhængen. 40
Jonatan gav derpå sin Dreng Våbnene og sagde til
ham: "Tag dem med til Byen!" 41 Da Drengen var
gået, rejste David sig fra sit Skjul ved Jorddyngen og
faldt til Jorden på sit Ansigt og bøjede sig ned tre
Gange. Og de kyssede hinanden og græd bitterlig
sammen. 42 Derpå sagde Jonatan til David: "Far i
Fred! Om det, vi to har tilsvoret hinanden i HERRENs
Navn, gælder, at HERREN står mellem mig og dig,
mellem mine og dine Efterkommere for evigt!" Så
brød David op og drog bort, medens Jonatan gik ind i
Byen.

21 David kom derpå til Præsten Ahimelek i Nob.
Ahimelek kom ængstelig David i Møde og sagde
til ham: "Hvorfor er du alene og har ingen med dig?" 2
David svarede Præsten Ahimelek: "Kongen overdrog
mig et Ærinde og sagde til mig: Ingen må vide noget
om det Ærinde, jeg sender dig ud i og overdrager
dig! Derfor har jeg sat Folkene Stævne på et aftalt
Sted. 3 Men hvis du har fem Brød ved Hånden, så
giv mig dem, eller hvad du har!" 4 Præsten svarede
David: "Jeg har intet almindeligt Brød ved Hånden,
kun helligt Brød; Folkene har da vel holdt sig fra
Kvinder?" 5 David svarede Præsten: "Ja visselig,
vi har været afskåret fra Omgang med Kvinder i
flere Dage. Da jeg drog ud, var Folkenes Legemer
rene, skønt det var en dagligdags Rejse; hvor meget
mere må de da i Dag være rene på Legemet!" 6
Præsten gav ham da det hellige Brød; thi der var ikke
andet Brød der end Skuebrødene, som tages bort fra
deres Plads for HERRENs Åsyn, samtidig med at der
lægges frisk Brød i Stedet. 7 Men den Dag var en
Mand af Sauls Folk lukket inde der for HERRENs
Åsyn, en Edomit ved Navn Doeg, den øverste af
Sauls Hyrder. 8 David spurgte derpå Ahimelek: "Har
du ikke et Spyd eller et Sværd ved Hånden her? Thi
hverken mit Sværd eller mine andre Våben fik jeg
med, da Kongens Ærinde havde Hast." 9 Præsten
svarede: "Det Sværd, som tilhørte Filisteren Goliat,
ham, som du dræbte i Terebintedalen, er her, hyllet i
en Kappe bag Efoden. Vil du have det, så tag det!
Thi her er intet andet!" Da sagde David: "Dets Lige
findes ikke; giv mig det!" 10 Derpå brød David op og
flygtede samme Dag for Saul, og han kom til Kong
Akisj af Gat. 11 Men Akisj's Folk sagde til ham: "Er
det ikke David, Landets Konge, er det ikke ham, om
hvem man sang under Dans: Saul slog sine Tusinder,
men David sine Titusinder!" 12 Disse Ord gav David
Agt på, og han grebes af stor Frygt for Kong Akisj af
Gat; 13 derfor lod han afsindig overfor dem og rasede

imellem Hænderne på dem, idet han trommede på
Portfløjene og lod sit Spyt flyde ned i Skægget. 14 Da
sagde Akisj til sine Folk: "I kan da se, at Manden er
gal; hvorfor bringer I ham til mig? 15 Har jeg ikke gale
Mennesker nok, siden I bringer mig ham til at plage
mig med sin Galskab? Skal han komme i mit Hus?"

22 Derpå drog David bort derfra og Redde sig ind
i Adullams Hule. Da hans Brødre og hele hans
Faders Hus fik det at vide, kom de derned til ham. 2
Og alle Slags Mennesker, som var i Nød, flokkede
sig om ham, forgældede Mennesker og Folk, som
var bitre i Hu, og han blev deres Høvding. Henved
400 Mand sluttede sig til ham. 3 Derfra drog David til
Mizpe i Moab og sagde til Moabiternes Konge: "Lad
min Fader og min Moder bo hos eder, indtil jeg får at
vide, hvad Gud har for med mig!" 4 Han lod dem da
tage Ophold hos Moabiternes Konge, og de boede
hos ham, al den Tid David var i Klippeborgen. 5 Men
Profeten Gad sagde til David: "Du skal ikke blive i
Klippeborgen; bryd op og drag til Judas Land!" Så
drog David til Ja'ar-Heret. 6 Nu kom dette Saul for
Øre, thi David og de Mænd, han havde hos sig, havde
vakt Opmærksomhed. Saul sad engang i Gibea under
Tamarisken på Højen med sit Spyd i Hånden, omgivet
af alle sine Folk. 7 Da sagde Saul til sine folk, som
stod hos ham: "Hør dog, I Benjaminiter! Vil Isajs Søn
give eder alle sammen Marker og Vingårde eller gøre
eder alle til Tusind- og Hundredførere, 8 siden I alle
har sammensvoret eder imod mig, og ingen lod mig
det vide, da min Søn sluttede Pagt med Isajs Søn?
Ingen af eder havde Medfølelse med mig og lod mig
vide, at min Søn havde fået min Træl til at optræde
som min Fjende, som han nu gør." 9 Da tog Edomiten
Doeg, der stod blandt Sauls Folk, Ordet og sagde:
"Jeg så, at Isajs Søn kom til Ahimelek, Ahitubs Søn, i
Nob, 10 og han rådspurgte HERREN for ham og gav
ham Rejsetæring og Filisteren Goliats Sværd!" 11
Da sendte Kongen Bud og lod Præsten Ahimelek,
Ahitubs Søn, hente tillige med hele hans Fædrenehus,
Præsterne i Nob; og da de alle var kommet til Kongen,
12 sagde Saul: "Hør nu, Ahitubs Søn!" Han svarede:
"Ja, Herre!" 13 Da sagde Saul til ham: "Hvorfor
sammensvor du og Isajs Søn eder imod mig? Du
gav ham jo Brød og Sværd og rådspurgte Gud for
ham, så at han kunde optræde som min Fjende, som
han nu gør!" 14 Ahimelek svarede Kongen:"Hvem
blandt alle dine Folk er så betroet som David? Han
er jo Kongens Svigersøn, Øverste for din Livvagt og
højt æret i dit Hus? 15 Er det første Gang, jeg har
rådspurgt Gud for ham? Det være langt fra! Kongen
må ikke lægge sin Træl eller hele mit Fædrenehus
noget til Last, thi din Træl kendte ikke det mindste
til noget af dette!" 16 Men Kongen sagde: "Du skal
dø, Ahimelek, du og hele dit Fædrenehus!" 17 Og
Kongen sagde til Vagten, som stod hos ham: "Træd
frem og dræb HERRENs Præster; thi de står også i
Ledtog med David, og skønt de vidste, at han var på
Flugt, gav de mig ikke Underretning derom!" Men
Kongens Folk vilde ikke lægge Hånd på HERRENs
Præster. 18 Da sagde Kongen til Doeg: "Træd du så
frem og stød Præsterne ned!" Da trådte Edomiten
Doeg frem og stødte Præsterne ned; han dræbte
den Dag femogfirsindstyve Mænd, som bar Efod.
19 Og Nob, Præsternes By, lod Kongen hugge ned
med Sværdet. Mænd og Kvinder, Børn og diende,
Hornkvæg, Æsler og Får. 20 Kun een af Ahimeleks,
Ahitubs Søns, Sønner ved Navn Ebjatar undslap og
flygtede til David. 21 Og Ebjatar fortalte David, at Saul
havde dræbt HERRENs Præster. 22 Da sagde David
til Ebjatar: "Jeg vidste dengang, at når Edomiten Doeg
var der, vilde han give Saul Underretning derom! Jeg
bærer Skylden for hele dit Fædrenehus's Død. 23 Bliv
hos mig, frygt ikke! Den, som står dig efter Livet, står
mig efter Livet, thi du står under min Varetægt."

23 Da fik David at vide, at Filisterne belejrede
Ke'ila og plyndrede Tærskepladserne. 2 Og
David rådspurgte HERREN: "Skal jeg drage hen og
slå Filisterne der?" HERREN svarede David; "Drag
hen og slå Filisterne og befri Ke'ila!" 3 Men Davids
Mænd sagde til ham: "Se, vi lever i stadig Frygt her i
Juda; kan der så være Tale om, at vi skal drage til
Ke'ila mod Filisternes Slagrækker?" 4 Da rådspurgte
David på ny HERREN, og HERREN svarede ham:
"Drag ned til Ke'ila, thi jeg giver Filisterne i din Hånd!"
5 David og hans Mænd drog da til Ke'ila, angreb
Filisterne, bortførte deres Kvæg og tilføjede dem
et stort Nederlag. Således befriede David Ke'ilas
Indbyggere. 6 Dengang Ebjatar, Ahimeleks Søn,
flygtede til David - han drog med David ned til Ke'ila -
havde han Efoden med. 7 Da Saul fik at vide, at David
var kommet til Ke'ila, sagde han: "Gud har givet ham
i min Hånd! Thi han lukkede sig selv inde, da han gik
ind i en By med Porte og Slåer." 8 Derfor stævnede
Saul hele Folket sammen for at drage ned til Ke'ila og
omringe David og hans Mænd. 9 Da David hørte,
at Saul pønsede på ondt imod ham, sagde han til
Præsten Ebjatar: "Bring Efoden hid!" 10 Derpå sagde
David: "HERRE, Israels Gud! Din Tjener har hørt,
at Saul har i Sinde at gå mod Ke'ila og ødelægge
Byen for min Skyld. 11 Vil Folkene i Ke'ila overgive

mig i Sauls Hånd? Vil Saul drage herned, som din
Tjener har hørt? HERRE, Israels Gud, kundgør din
Tjener det!" HERREN svarede: "Ja, han vil!" 12 Så
spurgte David: "Vil Folkene i Ke'ila overgive mig og
mine Mænd til Saul?" HERREN svarede: "Ja, de vil!"
13 Da brød David op med sine Mænd, henved 600
i Tal, og de drog bort fra Ke'ila og flakkede om fra
Sted til Sted. Men da Saul fik at vide, at David var
sluppet bort fra Ke'ila, opgav han sit Togt. 14 Nu
opholdt David sig i Ørkenen på Klippehøjderne og
i Bjergene i Zifs Ørken. Og Saul efterstræbte ham
hele tiden, men Gud gav ham ikke i hans Hånd. 15
Og David så, at Saul var draget ud for at stå ham
efter Livet. Medens David var i Horesj i Zifs Ørken,
16 begav Sauls Søn Jonatan sig til David i Horesj
og styrkede hans Kraft i Gud, 17 idet han sagde til
ham: "Frygt ikke! Min Fader Sauls Arm skal ikke nå
dig. Du bliver Konge over Israel og jeg den næste
efter dig; det ved min Fader Saul også!" 18 Derpå
indgik de to en Pagt for HERRENs Åsyn, og David
blev i Horesj, medens Jonatan drog hjem. 19 Men
nogle Zifiter gik op til Saul i Gibea og sagde: "David
holder sig skjult hos os på Klippehøjderne ved Horesj
i Gibeat-Hakila sønden for Jesjimon. 20 Så kom nu
herned, Konge, som du længe har ønsket; det skal
da være vor Sag at overgive ham til Kongen!" 21
Saul svarede: "HERREN velsigne eder, fordi I har
Medfølelse med mig! 22 Gå nu hen og pas fremdeles
på og opspor, hvor han kommer hen på sin ilsomme
Færd; thi man har sagt mig, at han er meget snu. 23
Opspor alle de Skjulesteder, hvor han gemmer sig,
og vend tilbage til mig med pålidelig Underretning;
så vil jeg følge med eder, og hvis han er i Landet,
skal jeg opsøge ham iblandt alle Judas Tusinder!"
24 Da brød de op og drog forud for Saul til Zif. Men
David var dengang med sine Mænd i Maons Ørken i
Lavningen sønden for Jesjimon. 25 Så drog Saul og
hans Mænd ud for at opsøge ham, og da David kom
under Vejr dermed, drog han ned til den Klippe, som
ligger i Maons Ørken; men da det kom Saul for Øre,
fulgte han efter David i Maons Ørken. 26 Saul gik
med sine Mænd på den ene Side af Bjerget, medens
David med sine Mænd var på den anden, og David
fik travlt med at slippe bort fra Saul. Men som Saul
og hans Mænd var ved at omringe og gribe David og
hans Mænd, 27 kom der et Sendebud og sagde til
Saul: "Skynd dig og kom! Filisterne har gjort Indfald i
Landet!" 28 Saul opgav da at forfølge David og drog
mod Filisterne. Derfor kalder man det Sted Malekots
Klippe. 29 Derpå drog David op til Klippehøjderne ved
En-Gedi og opholdt sig der.

24 Da Saul kom tilbage fra Forfølgelsen af
Filisterne, blev det meldt ham, at David var i En-
Gedis Ørken. 2 Så tog Saul 3000 Krigere, udsøgte
af hele Israel, og drog ud for at søge efter David og
hans Mænd østen for Stenbukke klipperne. 3 Og
han kom til Fårefoldene ved Vejen. Der var en Hule,
og Saul gik derind for at tildække sine Fødder. Men
David og hans Mænd lå inderst i Hulen. 4 Da sagde
Davids Mænd til ham: "Se, nu er den Dag kommet,
HERREN havde for Øje, da han sagde til dig: Se, jeg
giver din Fjende i din Hånd, så du kan gøre med ham,
hvad du finder for godt!" 5 Men han svarede sine
Mænd: "HERREN lade det være langt fra mig! Slig en
Gerning gør jeg ikke mod min Herre, jeg lægger ikke
Hånd på HERRENs Salvede; thi HERRENs Salvede
er han!" Og David satte sine Mænd strengt i Rette og
tillod dem ikke at overfalde Saul. 6 Da stod David
op og skar ubemærket Fligen af Sauls Kappe. Men
bagefter slog Samvittigheden David, fordi han havde
skåret Sauls kappeflig af. 7 Da nu Saul rejste sig og
forlod Hulen for at drage videre, 8 stod David op
bagefter, gik ud af Hulen og råbte efter Saul: "Herre
Konge!" Og da Saul så sig tilbage, kastede David sig
ned med Ansigtet mod Jorden og bøjede sig for ham.
9 Og David sagde til Saul: "Hvorfor lytter du til, hvad
folk siger: Se, David har ondt i Sinde imod dig? 10
I Dag har du dog med egne Øjne set, at HERREN
gav dig i min Hånd inde i Hulen; og dog vilde jeg
ikke dræbe dig, men skånede dig og sagde: Jeg vil
ikke lægge Hånd på min Herre, thi han er HERRENs
Salvede! 11 Og se, Fader, se, her har jeg Fligen af
din kappe i min Hånd! Når jeg skar din Kappeflig af
og ikke dræbte dig, så indse dog, at jeg ikke har haft
noget ondt eller nogen Forbrydelse i Sinde eller har
forsyndet mig imod dig, skønt du lurer på mig for at
tage mit Liv. 12 HERREN skal dømme mig og dig
imellem, og HERREN skal give mig Hævn over dig;
men min Hånd skal ikke være imod dig! 13 Som det
gamle Ord siger: Fra de gudløse kommer Gudløshed!
Men min Hånd skal ikke være imod dig. 14 Hvem
er det, Israels Konge er draget ud efter, hvem er
det, du forfølger? En død Hund, en Loppe! 15 Men
HERREN skal være Dommer og dømme mig og dig
imellem; han skal se til og føre min Sag og skaffe
mig Ret over for dig!" 16 Da David havde talt disse
Ord til Saul, sagde Saul: "Er det din Røst, min Søn
David?" Og Saul brast i Gråd 17 og sagde til David:
"Du er retfærdigere end jeg; thi du har gjort mig godt,
medens jeg har gjort dig ondt, 18 og du har i Dag
vist mig stor Godhed, siden du ikke dræbte mig, da
HERREN gav mig i din Hånd. 19 Hvem træffer vel sin

Fjende og lader ham gå i Fred? HERREN gengælde
dig det gode, du har øvet imod mig i Dag! 20 Se, jeg
ved, at du bliver Konge, og at Kongedømmet over
Israel skal blive i din Hånd; 21 så tilsværg mig nu ved
HERREN, at du ikke vil udrydde mine Efterkommere
efter mig eller udslette mit Navn af mit Fædrenehus!"
22 Det tilsvor David Saul, hvorefter Saul drog hjem,
medens David og hans Mænd gik op i Klippeborgen.

25 Da Samuel var død, samledes hele Israel og
holdt Klage over ham; og man jordede ham i
hans Hjem i Rama. Derpå brød David op og drog
ned til Maons Ørken. 2 I Maon boede en Mand,
som havde sin Bedrift i Karmel; denne Mand var
hovedrig, han havde 3000 får og 1000 Geder; og han
var netop i Karmel til Fåreklipning. 3 Manden hed
Nabal, hans Hustru Abigajil; hun var en klog og smuk
Kvinde, medens Manden var hård og ond. Han var
Kalebit. 4 Da David ude i Ørkenen hørte, at Nabal
havde Fåreklipning, 5 sendte han ti af sine Folk af
Sted og sagde til dem: "Gå op til Karmel, og når I
kommer til Nabal, så hils ham fra mig 6 og sig til min
Broder: Fred være med dig, Fred være med dit Hus,
og Fred være med alt, hvad dit er! 7 Jeg har hørt, at
du har Fåreklipning. Nu har dine Hyrder opholdt sig
hos os; vi har ikke fornærmet dem, og de har intet
mistet, i al den Tid de har været i Karmel; 8 spørg
kun dine Folk, så skal de fortælle dig det. Fat Godhed
for Folkene! Vi kommer jo til en Festdag; giv dine
Trælle og din Søn David, hvad du vil unde os!" 9
Davids Folk kom hen og sagde alt dette til Nabal fra
David og biede så på Svar. 10 Men Nabal svarede
Davids Folk: "Hvem er David, hvem er Isajs Søn? Nu
til Dags er der så mange Trælle, der løber fra deres
Herre. 11 Skulde jeg tage mit Brød, min Vin og mit
Slagtekvæg, som jeg har slagtet til mine Fåreklippere,
og give det til Mænd, jeg ikke ved, hvor er fra?" 12
Så begav Davids Folk sig på Hjemvejen, og da de
kom tilbage, fortalte de ham det hele: 13 Da sagde
David til sine Folk:"Spænd alle eders Sværd ved
Lænd!" Da spændte de alle deres Sværd om, også
David. Og henved 400 Mand fulgte David, medens
200 blev ved Trosset. 14 Men en af Folkene fortalte
Nabals Hustru Abigajil det og sagde: "David sendte
Bud fra Ørkenen for at hilse på vor Herre; men han
overfusede dem, 15 skønt de Mænd har været meget
gode mod os og ikke fornærmet os, og vi har intet
mistet, i al den Tid vi færdedes sammen med dem,
da vi var ude i Marken. 16 De var en Mur om os både
Nat og Dag, i al den Tid vi vogtede Småkvæget i
Nærheden af dem. 17 Se nu til, hvad du vil gøre, thi
Ulykken hænger over Hovedet på vor Herre og hele
hans Hus; han selv er jo en Usling, man ikke kan
tale med!" 18 Så gik Abigajil straks hen og tog 200
Brød, to Dunke Vin, fem tillavede Får, fem Sea ristet
Korn, 100 Rosinkager og 200 Figenkager, lagde det
på Æslerne 19 og sagde til sine Karle: "Gå i Forvejen,
jeg kommer bagefter!" Men sin Mand Nabal sagde
hun intet derom. 20 Som hun nu på sit Æsel red
ned ad Vejen i Skjul af Bjerget, kom David og hans
Mænd ned imod hende, så hun mødte dem. 21 Men
David havde sagt: "Det er slet ingen Nytte til, at jeg i
Ørkenen har værnet om alt, hvad den Mand ejede, så
intet deraf gik tabt; han har gengældt mig godt med
ondt. 22 Gud ramme David både med det ene og
det andet, om jeg levner noget mandligt Væsen af
alt, hvad hans er, til Morgenens Frembrud!" 23 Da
Abigajil fik Øje på David, sprang hun straks af Æselet
og kastede sig ned for David på sit Ansigt, bøjede sig
til Jorden, 24 faldt ned for hans Fødder og sagde:
"Skylden er min, Herre! Lad din Trælkvinde tale til
dig og hør din Trælkvindes Ord! 25 Min Herre må
ikke regne med den Usling fil Nabal! Han svarer til
sit Navn; Nabal hedder han, og fuld af Dårskab er
han; men jeg, din Trælkvinde, så ikke min Herres
Folk, som du sendte hid. 26 Men nu, min Herre, så
sandt HERREN lever, og så sandt du lever, du, hvem
HERREN har holdt fra at pådrage dig Blodskyld og
tage dig selv til Rette: Måtte det gå dine Fjender og
dem, som pønser på ondt mod min Herre, som Nabal!
27 Lad nu Folkene, som følger min Herre, få denne
Gave, som din Trælkvinde bringer min Herre. 28
Tilgiv dog din Trælkvinde hendes Brøde; thi HERREN
vil visselig bygge min Herre et Hus, som skal stå,
eftersom min Herre fører HERRENs Krige, og der
ikke har været noget ondt at finde hos dig, så længe
du har levet. 29 Og skulde nogen rejse sig for at
forfølge dig og stå dig efter Livet, måtte da min Herres
Liv være bundet i de levendes Knippe hos HERREN
din Gud; men dine Fjenders Liv slynge han bort med
Slyngeskålen! 30 Når HERREN så for min Herre
opfylder alt det gode, han lovede dig, og sætter dig til
Fyrste over Israel, 31 da får du ikke dette at bebrejde
dig selv, og min Herre får ikke Samvittighedsnag af,
at han uden Grund udgød Blod, og at min Herre tog
sig selv til Rette. Og når HERREN gør vel imod min
Herre, kom da din Trælkvinde i Hu!" 32 Da sagde
David til Abigajil: "Priset være HERREN, Israels Gud,
som i Dag sendte mig dig i Møde, 33 priset være din
Klogskab, og priset være du selv, som i bag holdt
mig fra at pådrage mig Blodskyld og tage mig selv til
Rette! 34 Men så sandt HERREN, Israels Gud, lever,

som holdt mig fra at gøre dig Men: Hvis du ikke var
ilet mig i Møde, var ikke et mandligt Væsen levnet
Nabal til i Morgen!" 35 Og David modtog af hende,
hvad hun havde bragt ham, og sagde til hende: "Gå
op til dit Hus i Fred! Jeg har lånt dig Øre og opfyldt dit
Ønske." 36 Da Abigajil kom hjem til Nabal, holdt han
netop i sit Hus et Gæstebud som en Konges; og da
han var glad og stærkt beruset, sagde hun ham ikke
det mindste, før det dagedes. 37 Men om Morgenen,
da Nabals Rus var ovre, fortalte hans Hustru ham
Sagen. Da lammedes Hjertet i hans Bryst, og han
blev som Sten; 38 og en halv Snes Dage efter slog
HERREN Nabal, så han døde. 39 Da David fik at
vide, at Nabal var død, sagde han: "Lovet være
HERREN, som har hævnet den Krænkelse, Nabal
tilføjede mig, og holdt sin Tjener fra at gøre ondt;
HERREN har ladet Nabals Ondskab falde tilbage
på hans eget Hoved!" Derpå sendte David Bud og
bejlede til Abigajil. 40 Og da Davids Trælle kom til
Abigajil i Karmel, talte de således til hende: "David har
sendt os til dig for at bejle til dig!" 41 Da rejste hun sig,
bøjede sig med Ansigtet mod Jorden og sagde: "Din
Tjenerinde er rede til at blive min Herres Trælkvinde
og tvætte hans Trælles Fødder!" 42 Så stod Abigajil
hastigt op og satte sig på sit Æsel, og hendes fem
Piger ledsagede hende; og hun fulgte med Davids
Sendebud og blev hans Hustru. 43 Desuden havde
David ægtet Ahinoam fra Jizre'el. Således blev de
begge to hans Hustruer. 44 Men Saul gav sin Datter
Mikal, Davids Hustru, til Palti, Lajisj's Søn, fra Gallim.

26 Zifiterne kom til Saul i Gibea og sagde: "Mon
ikke David holder sig skjult i Gibeat-Hakila over
for Jesjimon!" 2 Da brød Saul op og drog ned til
Zifs Ørken med 3000 udsøgte Mænd af Israel for at
søge efter David i Zifs Ørken; 3 og han slog Lejr i
Gibeat-Hakila østen for Jesjimon ved Vejen, medens
David opholdt sig i Ørkenen. Da David erfarede, at
Saul var draget ind i Ørkenen for at forfølge ham,
4 udsendte han Spejdere og fik at vide, at Saul var
kommet til Nakon. 5 Da stod David op og begav sig
til det Sted, hvor Saul havde lejret sig, og David fik
Øje på det Sted, hvor Saul og hans Hærfører Abner,
Ners Søn, lå; det var i Vognborgen, Saul lå, og hans
Folk var lejret rundt om ham. 6 Og David tog til Orde
og sagde til Hetiten Ahimelek og til Joabs Broder
Abisjaj, Zerujas Søn: "Hvem vil følge mig ned til Saul
i Lejren?" Abisjaj svarede: "Det vil jeg!" 7 Så kom
David og Abisjaj om Natten til Hæren, og se, Saul lå
og sov i Vognborgen med sit Spyd stukket i Jorden
ved sit Hovedgærde, medens Abner og Krigerne lå
rundt om ham. 8 Da sagde Abisjaj til David: "Gud har
i Dag givet din Fjende i din Hånd! Lad mig nagle ham
til Jorden med hans Spyd, så jeg ikke skal behøve at
gøre det om!" 9 Men David svarede Abisjaj: "Gør ham
ikke noget ondt! Thi hvem lægger ustraffet Hånd på
HERRENs Salvede?" 10 Og David sagde endvidere:
"Nej, så sandt HERREN lever, HERREN selv vil
ramme ham; hans Time kommer, eller han vil blive
revet bort, når han drager i Krigen. 11 HERREN lade
det være langt fra mig at lægge Hånd på HERRENs
Salvede! Men tag nu Spydet ved hans Hovedgærde
og Vandkrukken, og lad os så gå vor Vej!" 12 Så tog
David Spydet og Vandkrukken fra Sauls Hovedgærde,
og de gik deres Vej, uden at nogen så eller mærkede
det eller vågnede; thi de sov alle, eftersom en tung
Søvn fra HERREN var faldet over dem. 13 Derpå
gik David over på den anden Side og stillede sig
langt borte på Toppen af Bjerget, så at der var langt
imellem dem. 14 Så råbte han til Krigerne og Abner,
Ners Søn: "Svarer du ikke, Abner?" Abner svarede:
"Hvem er det, som kalder på Kongen?" 15 David
sagde til Abner: "Er du ikke en Mand? Og hvem er
din Lige i Israel? Hvorfor vogtede du da ikke din
Herre Kongen? Thi en af Krigerne kom for at gøre din
Herre Kongen Men. 16 Der har du ikke båret dig vel
ad! Så sandt HERREN lever: I er dødsens, I, som
ikke vogtede eders Herre, HERRENs Salvede! Se nu
efter: Hvor er Kongens Spyd og Vandkrukken, som
stod ved hans Hovedgærde?" 17 Da kendte Saul
Davids Røst, og han sagde: "Er det din Røst, min
Søn David?" David svarede: "Ja, Herre Konge!" 18
Og han føjede til: "Hvorfor forfølger min Herre dog
sin Træl? Hvad har jeg gjort, og hvad ondt har jeg
øvet? 19 Måtte min Herre Kongen nu høre sin Træls
Ord! Hvis det er HERREN, der har ægget dig imod
mig, så lad ham få Duften af en Offergave. Men er
det Mennesker, da være de forbandet for HERRENs
Åsyn, fordi de nu har drevet mig bort, så at jeg er
udelokket fra HERRENs Arvelod, og fordi de har
sagt til mig: Gå bort og dyrk fremmede Guder! 20
Nu beder jeg: Lad ikke mit Blod væde Jorden fjernt
fra HERRENs Åsyn! Israels Konge er jo draget ud
for at stå mig efter Livet, som når Ørnen jager en
Agerhøne på Bjergene!" 21 Da sagde Saul: "Jeg har
syndet; kom tilbage, min Søn David! Thi jeg vil ikke
mer gøre dig noget ondt, eftersom mit Liv i Dag var
dyrebart i dine Øjne. Se, jeg har handlet som en Dåre
og gjort mig skyldig i en såre stor Vildfarelse! 22
David svarede: "Se, her er Kongens Spyd; lad en
af Folkene komme herover og hente det. 23 Men
HERREN vil gengælde enhver hans Retfærdighed og

Troskab; HERREN gav dig i Dag i min Hånd, men
jeg vilde ikke lægge Hånd på HERRENs Salvede!
24 Men som dit Liv i Dag var agtet højt i mine Øjne,
måtte således mit Liv være agtet højt i HERRENs
Øjne, så at han frier mig fra al Nød!" 25 Da sagde
Saul til David: "Velsignet være du, min Søn David!
For dig lykkes alt, hvad du tager dig for!" Derpå gik
David sin Vej, og Saul vendte tilbage til sit Hjem.

27 Men David sagde til sig selv: "Jeg falder dog
en skønne Dag for Sauls Hånd. Jeg har ingen
anden udvej end at søge Tilflugt i Filisternes Land; så
opgiver Saul at søge efter mig nogetsteds i Israels
Land, og jeg er uden for hans Rækkevidde!" 2 David
brød da op og drog med sine 600 Mænd over til
Maoks Søn, Kong Akisj af Gat; 3 og David boede hos
Akisj i Gat tillige med sine Mænd, som havde deres
Familier med, ligesom David havde sine to Hustruer
med, Ahinoam fra Jizre'el og Abigajil, Karmeliten
Nabals Hustru. 4 Da Saul fik at vide, at David var
flygtet til Gaf, holdt han op at søge efter ham. 5
Men David sagde til Akisj: "Hvis jeg har fundet Nåde
for dine Øjne, lad mig så få et Sted at bo i en af
Byerne ude i Landet, thi hvorfor skal din Træl bo hos
dig i Hovedstaden?" 6 Akisj lod ham da med det
samme få Ziklag; og derfor tilhører Ziklag endnu den
Dag i Dag Judas Konger. 7 Den Tid, David boede
i Filisternes Land, udgjorde et År og fire Måneder.
8 Og David og hans Mænd drog op og plyndrede
hos Gesjuriterne, Gizriterne og Amalekiterne; thi de
boede i Landet fra Telam hen imod Sjur og hen
til Ægypten; 9 og når David plyndrede Landet, lod
han hverken Mænd eller Kvinder blive i Live, men
Småkvæg, Hornkvæg, Æsler, Kameler og Klæder
tog han med; når han så vendte tilbage og kom til
Akisj, 10 og han spurgte: "Hvor hærgede I denne
Gang?" svarede David: "Idet judæiske Sydland!" eller:
"I det jerame'elitiske Sydland!" eller: "I det kenitiske
Sydland!" 11 David lod ingen Mand eller Kvinde blive
i Live for ikke at måtte tage dem med til Gat; thi
han tænkte: "De kunde røbe os og sige: Det og det
har David gjort!" Således bar han sig ad, al den Tid
han opholdt sig i Filisternes Land. 12 Derfor fik Akisj
Tillid til David, idet han tænkte: "Han har gjort sig
grundig forhadt hos sit Folk Israel; han vil tjene mig
for stedse!"

28 På den Tid samlede Filisterne deres Hær til
Kamp for at angribe Israel. Da sagde Akisj til
David: "Det må du vide, at du og dine Mænd skal
følge med mig i Hæren!" 2 David svarede Akisj:
"Godt, så skal du også få at se, hvad din Træl kan
udrette!" Da sagde Akisj til David: "Godt, så sætter
jeg dig til hele Tiden at vogte mit Liv!" 3 Samuel var
død, og hele Israel havde holdt Klage over ham, og
han var blevet jordet i Rama, hans By. Og Saul havde
udryddet Dødemanerne og Besværgerne af Landet. 4
Imidlertid samlede Filisterne sig og kom og slog Lejr i
Sjunem, og Saul samlede hele Israel, og de slog Lejr
på Gilboa. 5 Da Saul så Filisternes Hær, grebes han
af Frygt og blev såre forfærdet. 6 Da rådspurgte Saul
HERREN; men HERREN svarede ham ikke, hverken
ved Drømme eller ved Urim eller ved Profeterne. 7
Saul sagde derfor til sine Folk: "Opsøg mig en Kvinde,
som kan mane; så vil jeg gå til hende, og rådspørge
hende!" Hans Folk svarede ham: "I En-Dor er der
en Kvinde, som kan mane!" 8 Da gjorde Saul sig
ukendelig og tog andre Klæder på og gav sig på Vej,
fulgt af to Mænd. Da de om Natten kom til Kvinden,
sagde han: "Spå mig ved en Genfærdsånd og man
mig den, jeg siger dig, frem!" 9 Kvinden svarede ham:
"Du ved jo, hvad Saul har gjort, hvorledes han har
udryddet Dødemanerne og Besværgerne af Landet.
Hvorfor vil du da lægge Snare for mit Liv og volde min
Død?" 10 Da tilsvor Saul hende ved HERREN: "Så
sandt HERREN lever, skal intet lægges dig til Last i
denne Sag!" 11 Så sagde Kvinden: "Hvem skal jeg
da mane dig frem?" Han svarede: "Man mig Samuel
frem!" 12 Kvinden så da Samuel og udstødte et højt
Skrig; og Kvinden sagde til Saul: "Hvorfor har du ført
mig bag Lyset? Du er jo Saul!" 13 Da sagde Kongen
til hende: "Frygt ikke! Men hvad ser du?" Kvinden
svarede Saul: "Jeg ser en Ånd stige op af Jorden!" 14
Han sagde atter til hende: "Hvorledes ser han ud?"
Hun svarede: "En gammel Mand stiger op, hyllet i en
Kappe!" Da skønnede Saul, at det var Samuel, og
han kastede sig med Ansigtet til Jorden og bøjede
sig. 15 Men Samuel sagde til Saul: "Hvorfor har du
forstyrret min Ro og kaldt mig frem?" Saul svarede:
"Jeg er i stor Vånde; Filisterne angriber mig, og Gud
har forladt mig og svarer mig ikke mere, hverken
ved Profeterne eller ved Drømme. Derfor lod jeg dig
kalde, for at du skal sige mig, hvad jeg skal gribe til."
16 Da sagde Samuel: "Hvorfor spørger du mig, når
HERREN har forladt dig og er blevet din Fjende? 17
HERREN har handlet imod dig, som han kundgjorde
ved mig, og HERREN har revet Kongedømmet ud
af din Hånd og givet din Medbejler David det. 18
Eftersom du ikke adlød HERREN og ikke lod hans
glødende Vrede ramme Amalek, så har HERREN
nu voldet dig dette; 19 HERREN vil også give Israel
i Filisternes Hånd sammen med dig! I Morgen skal
både du og dine Sønner falde; også Israels Hær vil

HERREN give i Filisternes Hånd!" 20 Da faldt Saul
bestyrtet til Jorden, så lang han var, rædselsslagen
over Samuels Ord; han var også ganske afkræftet,
da han Døgnet igennem intet havde spist. 21 Kvinden
kom nu hen til Saul, og da hun så, at han var ude
af sig selv af Skræk, sagde hun til ham: "Se, din
Trælkvinde adlød dig; jeg satte mit Liv på Spil og
adlød de Ord, du talte til mig. 22 Så adlyd du nu også
din Trælkvinde; lad mig sætte et Stykke Brød frem
for dig; spis det, for at du kan være ved Kræfter, når
du går bort!" 23 Men han værgede sig og sagde:
"Jeg kan ikke spise!" Men da både hans Mænd og
Kvinden nødte ham, gav han efter for dem, rejste sig
fra Jorden og satte sig på Lejet. 24 Kvinden havde
en Fedekalv i Huset, den skyndte hun sig at slagte;
derpå tog hun Mel, ældtede det og bagte usyret Brød
deraf. 25 Så satte hun det frem for Saul og hans
Mænd; og da de havde spist, stod de op og gik bort
samme Nat.

29 Filisterne samlede hele deres Hær i Afek,
medens Israel havde slået lejr om Kilden ved
Jizre'el. 2 Og Filisternes Fyrster rykkede frem med
deres Hundreder og Tusinder, og sidst kom David
og hans Mænd sammen med Akisj. 3 Da sagde
Filisternes Høvdinger: "Hvad skal de Hebræere her?"
Akisj svarede: "Det er jo David, Kong Saul af Israels
Tjener, som nu allerede har været hos mig et Par
År, og jeg har ikke opdaget noget mistænkeligt hos
ham, siden han gik over til mig." 4 Men Filisternes
Høvdinger blev vrede på ham og sagde: "Send den
Mand tilbage til det Sted, du har anvist ham. Han
må ikke drage i Kamp med os, for at han ikke skal
vende sig imod os under Slaget; thi hvorledes kan
denne Mand bedre vinde sin Herres Gunst end med
disse Mænds Hoveder? 5 Det var jo David, om hvem
man sang under Dans: Saul slog sine Tusinder, men
David sine Titusinder!" 6 Da lod Akisj David kalde
og sagde til ham: "Så sandt HERREN lever: Du er
redelig, og jeg er vel tilfreds med, at du går ud og
ind hos mig i Lejren, thi jeg har ikke opdaget noget
mistænkeligt hos dig, siden du kom til mig; men
Fyrsterne er ikke glade for dig. 7 Vend nu derfor
tilbage og gå bort i Fred, for at du ikke skal gøre
noget, som mishager Filisternes Fyrster!" 8 Da sagde
David til Akisj: "Hvad har jeg gjort, og hvad har du
opdaget hos din Træl, fra den Dag jeg trådte i din
Tjeneste, siden jeg ikke må drage hen og kæmpe
mod min Herre Kongens Fjender?" 9 Akisj svarede
David: "Du ved, at du er mig kær som en Guds Engel,
men Filisternes Høvdinger siger: Han må ikke drage
med os i Kampen! 10 Gør dig derfor rede i Morgen
tidlig tillige med din Herres Folk, som har fulgt dig, og
gå til det Sted, jeg har anvist eder; tænk ikke ilde om
mig, thi du er mig kær; gør eder rede i Morgen tidlig
og drag af Sted, så snart det bliver lyst!" 11 David og
hans Mænd begav sig da tidligt næste Morgen på
Hjemvejen til Filisternes Land, medens Filisterne drog
op til Jizre'el.

30 Da David og hans Mænd Tredjedagen efter kom
til Ziklag, var Amalekiterne faldet ind i Sydlandet
og Ziklag, og de havde indtaget Ziklag og stukket det
i Brand; 2 Kvinderne og alle, som var der, små og
store, havde de taget til Fange; de havde ingen dræbt,
men ført dem med sig, da de drog bort. 3 Da David og
hans Mænd kom til Byen, se, da var den nedbrændt
og deres Hustruer, Sønner og Døtre taget til Fange.
4 Da brast David og hans Krigere i lydelig Gråd, og
de græd, til de ikke kunde mere. 5 Også Davids to
Hustruer Ahinoam fra Jizre'el og Abigajil, Karmeliten
Nabals Hustru, var taget til Fange. 6 Og David kom i
stor Vånde, thi Folkene tænkte på at stene ham, da
de alle græmmede sig over deres Sønner eller Døtre.
Men David søgte Styrke hos HERREN sin Gud; 7
og David sagde til Præsten Ebjatar, Ahimeleks Søn:
"Bring mig Efoden hid!" Og Ebjatar bragte David den.
8 Da rådspurgte David HERREN: "Skal jeg sætte
efter denne Røverskare? Kan jeg indhente den?" Han
svarede: "Sæt efter den; thi du skal indhente den og
bringe Redning!" 9 Så drog David af Sted med de 600
Mand, som var hos ham, og de kom til Besorbækken,
hvor de, som skulde lades tilbage, blev stående; 10
men David begyndte Forfølgelsen med 400 Mand,
medens 200 Mand, som var for udmattede til at gå
over Besorbækken, blev tilbage. 11 Og de fandt en
Ægypter liggende på Marken; ham tog de med til
David og gav ham Brød at spise og Vand at drikke; 12
desuden gav de ham en Figenkage og to Rosinkager.
Da han havde spist, kom han til Kræfter; - thi han
havde hverken spist eller drukket i hele tre Døgn. 13
David spurgte ham da: "Hvem tilhører du, og hvor
er du fra?" Han svarede: "Jeg er en ung Ægypter,
Træl hos en Amalekit; min Herre efterlod mig her, da
jeg for tre Dage siden blev syg. 14 Vi gjorde Indfald i
det kretiske Sydland, i Judas Område og i Kalebs
Sydland, og Ziklag stak vi i Brand." 15 Da sagde David
til ham: "Vil du vise mig Vej til denne Røverskare?"
Han svarede: "Tilsværg mig ved Gud, at du hverken
vil dræbe mig eller udlevere mig til min Herre, så vil
jeg vise dig Vej til den!" 16 Så viste han dem Vej, og
de traf dem spredte rundt om i hele Egnen i Færd

med at spise og drikke og holde Fest på hele det
store Bytte, de havde taget fra Filisterlandet og Judas
Land. 17 David huggede dem da ned fra Dæmring til
Aften; og ingen af dem undslap undtagen 400 unge
Mænd, som svang sig på Kamelerne og flygtede.
18 Og David reddede alt, hvad Amalekiterne havde
røvet, også sine to Hustruer. 19 Og der savnedes
intet, hverken småt eller stort, hverken Byttet eller
Sønnerne og Døtrene eller noget af, hvad de havde
taget med; det hele bragte David tilbage. 20 Da tog
de alt Småkvæget og Hornkvæget og drev det hen
for David og sagde: "Her er Davids Bytte!" 21 Da
David kom til de 200 Mand, som havde været for
udmattede til at følge ham, og som han havde ladet
blive ved Besorbækken, gik de David og hans Folk
i Møde, og David gik hen til Folkene og hilste på
dem. 22 Men alle ildesindede Niddinger blandt dem,
som havde fulgt David, tog til Orde og sagde: "De
fulgte os ikke, derfor vil vi intet give dem af Byttet,
vi har reddet; kun deres Hustruer og Børn må de
tage med hjem!" 23 David sagde: "Således må I ikke
gøre, nu da HERREN har været gavmild imod os og
skærmet os og givet Røverskaren, som overfaldt os, i
vor Hånd. 24 Hvem er der vel, som vil følge eder i
det? Nej, den, der drog i Kampen, og den, der blev
ved Trosset, skal have lige Del, de skal dele med
hinanden!" 25 Og derved blev det både den Dag og
siden; han gjorde det til Lov og Ret i Israel, som
det er den Dag i bag. 26 Da David kom til Ziklag,
sendte han noget af Byttet til de Ældste i Juda, som
var hans Venner, med det Bud: "Her er en Gave til
eder af Byttet, der er taget fra HERRENs Fjender!" 27
Det var til dem i Betel, i Ramot i Sydlandet, i Jattir,
28 dem i Ar'ara, i Sifmot, i Esjtemoa, 29 i Karmel, i
Jerame'eliternes Byer, i Keniternes Byer, 30 i Horma,
i Bor-Asjan, i Atak, 31 i Hebron, og ligeledes til alle de
andre Steder, hvor David havde færdedes med sine
Mænd.

31 Imidlertid angreb Filisterne Israel; og Israels
Mænd flygtede for Filisterne, og de faldne lå
rundt om på Gilboas Bjerg. 2 Og Filisterne forfulgte
Saul og hans Sønner og dræbte Sauls Sønner,
Jonatan, Abinadab og Malkisjua. 3 Kampen rasede
om Saul, og han blev opdaget af Bueskytterne og
grebes af stor Angst for dem. 4 Da sagde Saul til sin
Våbendrager: "Drag dit Sværd og gennembor mig, for
at ikke disse uomskårne skal komme og gennembore
mig og mishandle mig!" Men Våbendrageren vilde
ikke, thi han gøs tilbage derfor. Da tog Saul Sværdet
og styrtede sig i det; 5 og da Våbendrageren så,
at Saul var død, styrtede også han sig i sit Sværd
og fulgte ham i Døden. 6 Således fulgtes denne
Dag Saul, hans tre Sønner, hans Våbendrager og
alle hans Mænd i Døden. 7 Men da Israels Mænd i
Byerne i Dalen og ved Jordan så, at Israels Mænd
var flygtet, og at Saul og hans Sønner var faldet,
forlod de Byerne og flygtede, hvorpå Filisterne kom
og besatte dem. 8 Da Filisterne Dagen efter kom
for at plyndre de faldne, fandt de Saul og hans tre
Sønner liggende på Gilboas Bjerg; 9 de huggede
da Hovedet at ham, afførte ham hans Våben og
sendte Bud rundt i Filisternes Land for at bringe deres
Afguder og Folket Glædesbudet. 10 Våbnene lagde
de i Astartes Tempel, men Kroppen hængte de op
på Bet-Sjans Mur. 11 Men da Indbyggerne i Jabesj i
Gilead hørte, hvad Filisterne havde gjort ved Saul, 12
brød alle våbenføre Mænd op, og efter at have gået
hele Natten igennem tog de Sauls og hans Sønners
Kroppe ned fra Bet-Sjans Mur, bragte dem med til
Jabesj og brændte dem der. 13 Så tog de deres Ben
og jordede dem under Tamarisken i Jabesj og fastede
syv Dage.

2 Samuel

1 Da David efter Sauls Død var vendt tilbage fra
Sejeren over Amalek og havde opholdt sig to
Dage i Ziklag, **2** kom der Tredjedagen en Mand fra
Hæren, fra Saul, med sønderrevne Klæder og Jord
på Hovedet, og da han kom hen til David, kastede
han sig til Jorden og bøjede sig. **3** David spurgte
ham: "Hvor kommer du fra?" Han svarede: "Jeg slap
bort fra Israels Hær!" **4** David sagde da til ham:
"Hvorledes gik det? Fortæl mig det!" Han svarede:
"Folket flygtede fra Kampen, og mange af Folket faldt
og døde; også Saul og hans Søn Jonatan er døde." **5**
Da sagde David til den unge Mand, som bragte ham
Budet: "Hvoraf ved du, at Saul og hans Søn Jonatan
er døde?" **6** Den unge Mand, der bragte ham Budet,
svarede: "Det traf sig, at jeg var på Gilboas Bjerg, og
se, Saul stod lænet til sit Spyd, medens Vognene og
Rytterne trængte ham; **7** og da han vendte sig om, fik
han Øje på mig og kaldte på mig; og jeg sagde: Her
er jeg! **8** Da spurgte han mig: Hvem er du? Og jeg
svarede: Jeg er en Amalekit! **9** Så sagde han til mig:
Kom herhen og giv mig Dødsstødet! Thi Krampen har
grebet mig, men jeg lever endnu! **10** Og jeg trådte hen
til ham og gav ham Dødsstødet, thi jeg så, at han ikke
kunde leve, når han faldt om. Så tog jeg Diademet,
han havde på Hovedet, og et Armbånd, han bar på
Armen, og dem har jeg med hid til min Herre." **11**
Da tog David fat i sine Klæder og sønderrev dem,
og ligeså gjorde alle hans Mænd; **12** og de holdt
Klage, græd og fastede til Aften over Saul og hans
Søn Jonatan og HERRENs Folk og Israels Hus, fordi
de var faldet for Sværdet. **13** Derpå sagde David
til den unge Mand, som havde bragt ham Budet:
"Hvor er du fra?" Han svarede: "Jeg er Søn af en
Amalekit, der bor her som fremmed." **14** Da sagde
David: "Frygtede du dog ikke for at lægge Hånd på
HERRENs Salvede og dræbe ham!" **15** David kaldte
så på en af sine Folk og sagde: "Kom herhen og
stød ham ned!" Og han slog ham ihjel. **16** Men David
sagde til ham: "Dit Blod komme over dit eget Hoved!
Thi din egen Mund vidnede imod dig, da du sagde:
Jeg gav HERRENs Salvede Dødsstødet!" **17** Da
sang David denne Klagesang over Saul og hans Søn
Jonatan. **18** Den skal læres af Judas Sønner; den
står optegnet i de Oprigtiges Bog. **19** Din Pryd, Israel,
ligger dræbt på dine Høje. Ak, at dog Heltene faldt!
20 Forkynd det ikke i Gat, ej lyde der Glædesbud på
Askalons Gader, at ikke Filisternes Døtre skal fryde
sig, de uomskårnes Døtre juble! **21** Gilboas Bjerge!
Ej falde Dug og Regn på eder, I Dødens Vange!
Thi Heltenes Skjolde vanæredes der; Sauls Skjold
er ej salvet med Olie. **22** Uden faldnes Blod, uden
Heltes Fedt kom Jonatans Bue ikke tilbage, Sauls
Sværd ikke sejrløst hjem. **23** Saul og Jonatan, de
elskelige, hulde, skiltes ikke i Liv eller Død; hurtigere
var de end Ørne, stærkere var de end Løver! **24**
O, Israels Døtre, græd over Saul, som klædte eder
yndigt i Purpur, satte Guldsmykker på eders Klæder!
25 Ak, at dog Heltene faldt i Slagets Tummel - dræbt
ligger Jonatan på dine Høje! **26** Jeg sørger over dig,
Jonatan, Broder, du var mig såre kær; underfuld var
mig din Kærlighed, mere end Kvinders Kærlighed. **27**
Ak, at dog Heltene faldt, Stridsvåbnene lagdes øde!

2 Derefter rådspurgte David HERREN: "Skal jeg
drage op til en af Judas Byer?" HERREN
svarede:"Gør det!" Og David spurgte: "Hvor skal jeg
drage hen?" Da svarede han: "Til Hebron!" **2** Så drog
David derop tillige med sine to Hustruer Ahinoam
fra Jizre'el og Abigajil, Karmeliten Nabals Hustru; **3**
og han tog sine Mænd med derop tillige med deres
Familier, og de bosatte sig i Byerne omkring Hebron.
4 Da kom Judas Mænd derhen og salvede David
til Konge over Judas Hus. Da David fik at vide, at
Mændene i Jabesj i Gilead havde jordet Saul, **5**
sendte han Sendebud til Mændene i Jabesj i Gilead
og lod sige: "HERREN velsigne eder, fordi I således
viste Godhed mod eders Herre Saul og jordede ham.
6 Måtte nu HERREN vise eder Godhed og Trofasthed!
Men også jeg vil gøre godt imod eder, fordi I gjorde
dette. **7** Tag eder derfor sammen og vis eder som
stærke Mænd; thi eders Herre Saul er død, og Judas
Hus har allerede salvet mig til Konge!" **8** Men Abner,
Ners Søn, Sauls Hærfører, tog Sauls Søn Isjbosjet og
bragte ham over til Mahanajim **9** og udråbte ham til
Konge over Gilead, Aseriterne, Jizre'el, Efraim og
Benjamin, over hele Israel. **10** Isjbosjet, Sauls Søn,
var fyrretyve År, da han blev Konge over Israel, og
han herskede to År. Kun Judas Hus sluttede sig til
David. **11** Den Tid David herskede i Hebron over
Judas Hus, var syv År og seks Måneder. **12** Abner,
Ne'rs Søn, drog med Isjbosjets, Sauls Søns, Folk fra
Mahanajim til Gibeon; **13** ligeledes drog Joab, Zerujas
Søn ud med Davids folk, og de stødte sammen med
dem ved Dammen i Gibeon; og de slog sig ned hver
på sin Side af Dammen. **14** Da sagde Abner til Joab:
"Lad de unge Mænd stå op og udføre Våben lege
for os!" Og Joab sagde: "Ja, lad dem stå op!" **15** Så
stod de op og gik frem lige mange fra hver Side,
tolv Benjaminiter for Isjbosjet, Sauls Søn, og tolv af

Davids Folk; 16 men de greb hverandre om Hovedet
og stødte Sværdet i Siden på hverandre, så de faldt
alle til Hobe. Derfor kalder man dette Sted Helkat-
Hazzurim; det ligger ved Gibeon. 17 Samme Dag
kom det til en meget hård Kamp, i hvilken Abner og
Israels Mænd blev drevet på Flugt af Davids Folk. 18
Ved den Lejlighed var Zerujastre Sønner med, Joab,
Abisjaj og Asa'el; og Asa'el, der var rapfodet som
Markens Gazeller, 19 forfulgte Abner uden at bøje
af til højre eller venstre. 20 Abner vendte sig om og
spurgte: "Er det dig, Asa'el?" Han svarede: "Ja, det
er!" 21 Da sagde Abner: "Bøj af til en af Siderne, grib
en af de unge Mænd og tag dig hans Rustning!" Men
Asa'el vilde ikke opgive at forfølge ham. 22 Da sagde
Abner videre til Asa'el: "Stands med at forfølge mig!
Hvorfor skal jeg slå dig til Jorden? Og hvorledes skal
jeg så kunne se din Broder Joab i Øjnene?" 23 Men
han vægrede sig ved at standse, og Abner stødte da
baglæns Spydet gennem Underlivet på ham, så det
kom ud af Ryggen, og han faldt død om på Stedet.
Og alle, som kom til Stedet, hvor Asa'el lå og var
død, stod stille. 24 Men Joab og Abisjaj forfulgte
Abner, og da Solen gik ned, havde de nået Gibeat-
Amma, som ligger østen for Gia ved Vejen til Gibeons
Ørken. 25 Da samlede Benjaminiterne sig om Abne'r
og stillede sig i Klynge på Toppen af Gibeat-Amma.
26 Men Abner råbte til Joab: "Skal da Sværdet altid
blive ved at fortære? Ved du ikke, at Eftersmagen
er besk? Hvor længe skal det vare, inden du byder
Folket standse med at forfølge deres Brødre?" 27
Joab svarede: "Så sandt HERREN lever: Havde du
ikke talt, vilde Folkene først i Morgen have standset
med at forfølge deres Brødre!" 28 Derpå stødte Joab
i Hornet, og hele Folket standsede; de forfulgte ikke
mere Israel og fortsatte ikke Kampen. 29 Abner og
hans Mænd vandrede så i Løbet af Natten igennem
Arabalavningen, satte over Jordan, gik hele Kløften
igennem og kom til Mahanajim. 30 Da Joab vendte
tilbage fra Forfølgelsen af Abner og samlede alle
Krigerne, savnedes foruden Asa'el nitten Mand af
Davids Folk, 31 medens Davids Folk havde slået 360
Mand ihjel af Benjaminiterne, Abners Folk. 32 Derpå
bar de Asa'el bort og jordede ham i hans Faders Grav
i Betlehem, og Joab og hans Mænd vandrede hele
Natten igennem; da Solen stod op, nåede de Hebron.

3 Krigen imellem Sauls og Davids Huse trak i
Langdrag; men David blev stærkere og stærkere,
Sauls Hus svagere og svagere. 2 I Hebron fødtes
der David Sønner; hans førstefødte var Amnon, Søn
af Ahinoam fra Jizre'el, 3 den næstældste Kil'ab,
Søn af Abigajil, Harmeliten Nabals Hustru, den tredje
Absalon, en Søn af Kong Talmaj af Gesjurs Datter
Ma'aka, 4 den fjerde Adonija, en Søn af Haggit, den
femte Sjefatja, en Søn af Abital, 5 og den sjette
Jitream, Søn af Davids Hustru Egla. Disse fødtes
David i Hebron. 6 Under Krigen mellem Sauls og
Davids Huse ydede Abner Sauls Hus kraftig Støtte. 7
Nu havde Saul haft en Medhustru ved Navn Rizpa,
Ajjas Datter. Og Isjbosjet sagde til Abner: "Hvorfor
gik du ind til min Faders Medhustru?" 8 Abner blev
opbragt over Isjbosjets Ord og sagde: "Er jeg nu
blevet et Hundehoved fra Juda? Nu har jeg Gang på
Gang vist Godhed mod din Fader Sauls Hus, hans
Brødre og Venner og ikke ladet dig falde i Davids
Hånd, og så går du nu i Rette med mig for en Kvindes
Skyld! 9 Gud ramme Abner både med det ene og
det andet: Hvad HERREN tilsvor David, skal jeg nu
sørge for bliver opfyldt på ham; 10 jeg skal sørge for,
at Sauls Hus mister Kongedømmet og Davids Trone
bliver rejst over Israel og Juda fra Dan til Be'ersjeba!"
11 Og af Frygt for Abner kunde Isjbosjet ikke svare et
Ord. 12 Så sendte Abner Sendebud til David i Hebron
og lod sige: "Slut Pagt med mig! Se, jeg vil hjælpe
dig og bringe hele Israel over på din Side!" 13 Han
svarede: "Vel, jeg vil slutte Pagt med dig; men een
Ting kræver jeg af dig: Du bliver ikke stedet for mit
Åsyn, med mindre du har Sauls Datter Mikal med, når
du kommer!" 14 David sendte derpå Bud til Isjbosjet,
Sauls Søn, og lod sige:"Giv mig min Hustru Mikal,
som jeg blev trolovet med for 100 Filisterforhuder!"
15 Da sendte Isjbosjet Bud og lod hende hente hos
hendes Mand Paltiel, Lajisj's Søn. 16 Hendes Mand
fulgte hende grædende lige til Bahurim; her sagde
Abner til ham: "Gå nu hjem!" Så vendte han hjem. 17
Men Abner havde forhandlet med Israels Ældste og
sagt: "Allerede tidligere ønskede I David til Konge; 18
så gør nu Alvor af det! Thi HERREN har sagt om
David: Ved min Tjener Davids Hånd vil jeg frelse mit
Folk Israel fra Filisternes og alle dets fjenders Hånd!"
19 Abner talte også til Benjamin derom. Endelig gik
Abner også til Hebron for at meddele David alt, hvad
Israel og hele Benjamins Hus havde vedtaget. 20 Da
Abner, fulgt af tyve Mænd, kom til David i Hebron,
gjorde David Gæstebud for Abner og Mændene, som
var med ham. 21 Derpå sagde Abner til David: "Lad
mig bryde op og drage hen og samle hele Israel om
min Herre Kongen, for at de kan slutte Pagt med
dig, at du kan blive Konge over alt, hvad din Hu
står til!" Da lod David Abner rejse, og han drog bort
i Fred. 22 Just da kom Davids Folk og Joab hjem
fra et Strejftog og medførte et rigt Bytte; Abner var

da ikke mere hos David i Hebron, thi David havde
ladet ham rejse, og han var draget bort i Fred. 23
Da nu Joab var vendt hjem med hele sin Hær, fik
han at vide at Abner, Ners Søn, havde været hos
Kongen, og at denne havde ladet ham rejse, så han
var draget bort i Fred. 24 Da gik Joab til Kongen
og sagde: "Hvad har du gjort? Abner har jo været
hos dig! Hvorfor lod du ham rejse, så han frit kunde
drage bort? 25 Indser du ikke, at Abner, Ners Søn,
kun kom for at bedrage dig. udspejde din Færd og
få at vide, hvad du har for!" 26 Så gik Joab bort fra
David og sendte uden Davids Vidende Sendebud
efter Abner og de hentede ham tilbage fra Bor-Sira.
27 Og da Abner kom tilbage til Hebron, tog Joab ham
til Side midt i Porten for at tale uhindret med ham;
og der dræbte han ham ved et Stik i Underlivet for
at hævne sin Broder Asa'els Blod. 28 Da det siden
kom David for Øre, sagde han: "Jeg og mit Rige er
til evig Tid uden Skyld for HERREN i Abners, Ners
Søns, Blod! 29 Det komme over Joabs Hoved og over
hele hans Fædrenehus; og Joabs Hus være aldrig frit
for Folk, som lider af Flåd eller Spedalsk hed, går
med Krykke eller falder for Sværdet eller mangler
Brød!" 30 Men Joab og hans Broder Abisjaj havde
slået Abner ihjel, fordi han havde fældet deres Broder
Asa'el i Kampen ved Gibeon. 31 Derpå sagde David
til Joab og alle Folkene, som fulgte ham: "Sønderriv
eders Klæder, tag Sæk om eder og hold Klage over
Abner!" Og Kong David gik selv bag efter Båren. 32
Og da man jordede Abner i Hebron, græd Kongen
højt ved Abners Grav, og alt Folket græd med, 33 Da
sang Kongen denne Klagesang over Abner: Skulde
Abner dø en Dåres Død? 34 Dine Hænder var ikke
bundne, dine Fødder ikke lagt i Lænker, du faldt, som
man falder for Misdædere! Da græd hele Folket end
mere over ham, 35 og da hele Folket kom for at få
David til af spise, medens det endnu var Dag, svor
David: "Gud ramme mig både med det ene og det
andet, om jeg smager Brød eller noget andet, før
Sol går ned!" 36 Hele Folket lagde Mærke dertil, og
det gjorde et godt Indtryk på dem; alt, hvad Kongen
foretog sig, gjorde et godt Indtryk på alt Folket; 37
og hele Folket og hele Israel skønnede den Dag, at
Kongen ikke var Ophavsmand til Drabet på Abner,
Ners Søn. 38 Og Kongen sagde til sine Folk: "Ved I
ikke, af der i Dag er faldet en Øverste og Stormand i
Israel? 39 Men jeg er endnu for svag, skønt jeg er
salvet til Konge, og disse Mænd, Zerujasønnerne, er
mig for stærke. HERREN gengælde Udådsmanden
hans Skændsels- dåd!"

4 Da Isjbosjet, Sauls Søn, hørte, at Abner var død i
Hebron, tabte han Modet, og hele Israel grebes af
Skræk. 2 Nu havde Isjbosjet, Sauls Søn, to Mænd,
der var Førere for Strejfskarer, den ene hed Ba'ana,
den anden Rekab, Sønner af Benjaminiten Rimmon
fra Be'erot; thi også Be'erot regnes til Benjamin; 3
dog var Be'erotiterne flygtet til Gittajim, hvor de bor
som fremmede den Dag i Dag. 4 Sauls Søn Jonatan
havde en Søn, der var lam i Fødderne; han var fem
År gammel, da Efterretningen om Saul og Jonatan
kom fra Jizre'el, og hans Fostermoder tog ham og
flygtede; men under hendes skyndsomme Flugt faldt
han fra hende og blev lam; hans Navn var Mefibosjet.
5 Be'erotiten Rimmons Sønner Rekab og Ba'ana gav
sig på Vej og kom ved Middagstide til Isjbosjets Hus,
medens han sov til Middag; 6 og da Dørvogtersken,
som var ved at rense Hvede, var faldet i Søvn, slap
Rekab og hans Broder Ba'ana forbi 7 og trængte ind i
Huset, hvor Isjbosjet lå på sit Leje i Soveværelset;
og de slog ham ihjel og huggede Hovedet af ham;
derpå tog de Hovedet og vandrede i Løbet at Natten
gennem Arabalavningen 8 og bragte Isjbosjets Hoved
til David i Hebron, idet de sagde til Kongen: "Her
er Hovedet af Isjbosjet, din Fjende Sauls Søn, han,
som stod dig efter Livet; i Dag har HERREN givet
min Herre Kongen Hævn over Saul og hans Afkom!"
9 Da svarede David Be'erotiten Rimmons Sønner
Rekab og hans Broder Ba'ana: "Så sandt HERREN
lever, som har udfriet mig af al Trængsel: 10 Den,
som bragte mig Efterretning om Sauls Død, i den
Tro at han bragte et Glædesbud, ham greb jeg og
lod dræbe i Ziklag for at give ham Løn for hans
Glædesbud; 11 hvor meget mere skulde jeg da ikke
nu, når gudløse Mænd har myrdet en retfærdig Mand
på hans Leje i hans eget Hus, kræve hans Blod af
eder og udrydde eder af Jorden!" 12 Derpå bød David
sine Folk dræbe dem, og de huggede Hænder og
Fødder af dem og hængte dem op ved Dammen i
Hebron; men Isjbosjets Hoved tog de og jordede i
Abners Grav i Hebron.

5 Derpå kom alle Israels Stammer til David i Hebron
og sagde: "Vi er jo dit Kød og Blod! 2 Allerede før
i Tiden, da Saul var Konge over os, var det dig, som
førte Israel ud i Kamp og hjem igen; og HERREN
sagde til dig: Du skal vogte mit Folk Israel og være
Hersker over Israel!" 3 Og alle Israels Ældste kom til
Kongen i Hebron, og Kong David sluttede i Hebron
Pagt med dem for HERRENs Åsyn, og de salvede
David til Konge over Israel. 4 David var tredive År,
da han blev Konge, og han herskede fyrretyve År. 5

I Hebron herskede han over Juda syv År og seks
Måneder, og i Jerusalem herskede han tre og tredive
År over hele Israel og Juda. 6 Derpå drog Kongen
med sine Mænd til Jerusalem mod Jebusiterne, som
boede deri Landet. Man sagde til Kongen: "Her kan
du ikke trænge ind, thi blinde og lamme vil slå dig
tilbage!" Dermed vilde de sige: "David kommer ikke
herind!" 7 Men David indtog Klippeborgen Zion, det
er Davidsbyen. 8 På den Dag sagde David: "Enhver,
som trænger frem til Vandledningen og slår en Jebusit,
de halte og blinde, som Davids Sjæl hader, skal være
Øverste og Hærfører". Derfor siger man: "En blind
og en lam kommer ikke ind i Huset!" 9 Så tog David
Bolig i Klippeborgen og kaldte den Davidsbyen; og
han befæstede Byen rundt om fra Millo og indefter. 10
Og David blev mægtigere og mægtigere; HERREN,
Hærskarers Gud, var med ham. 11 Kong Hiram af
Tyrus sendte Sendebud til David med Cedertræer og
tillige Tømmermænd og Stenhuggere, som byggede
ham et Hus. 12 Da skønnede David, at HERREN
havde sikret hans Kongemagt over Israel og højnet
hans Kongedømme for sit Folk Israels Skyld. 13
David tog i Jerusalem endnu flere Medhustruer og
Hustruer, efter at han var kommet dertil fra Hebron,
og der fødtes ham flere Sønner og Døtre. 14 Navnene
på dem, som fødtes ham i Jerusalem, er følgende:
Sjammua, Sjobab, Natan, Salomo, 15 Jibhar, Elisjua,
Nefeg, Jafia, 16 Elisjama, Ba'aljada og Elifelet. 17
Men da Filisterne hørte, at David var salvet til Konge
over Israel, rykkede de alle ud for at søge efter
ham. Ved Efterretningen herom drog David ned til
Klippeborgen, 18 medens Filisterne kom og bredte
sig i Refaimdalen. 19 David rådspurgte da HERREN:
"Skal jeg drage op mod Filisterne? Vil du give dem i
min Hånd?" Og HERREN svarede David: "Drag op,
thi jeg vil give Filisterne i din Hånd!" 20 Så drog David
til Ba'al-Perazim, og der slog han dem. Da sagde
han: "HERREN har brudt igennem mine Fjender foran
mig, som Vand bryder igennem!" Derfor kalder man
Stedet Ba'al-Perazim. 21 Og de lod deres Guder i
Stikken der, og David og hans Mænd tog dem. 22
Men Filisterne bredte sig på ny i Refaimdalen. 23 Da
David rådspurgte HERREN, svarede han: "Drag ikke
imod dem, men omgå dem og fald dem i Ryggen ud
for Bakabuskene. 24 Når du da hører Lyden af Skridt
i Bakabuskenes Toppe, skal du skynde dig, thi så er
HERREN draget ud foran dig for at slå Filisternes
Hær!" 25 David gjorde, som HERREN bød, og slog
Filisterne fra Gibeon til hen imod Gezer.

6 David samlede alt udsøgt Mandskab i Israel,
30000 Mand. 2 Derpå brød David op med alle
sine Krigere og drog til Ba'al i Juda for der at hente
Guds Ark, over hvilken Hærskarers HERREs Navn
er nævnet, han, som troner over Keruberne. 3 De
satte da Guds Ark på en ny Vogn og førte den bort
fra Abinadabs Hus på Højen, og Abinadabs Sønner
Uzza og Ajo kørte Vognen, 4 således at Uzza gik
ved Siden af og Ajo foran Guds Ark. 5 David og hele
Israel legede af alle Kræfter for HERRENs Åsyn til
Sang og til Citre, Harper, Pauker, Bjælder og Cymbler.
6 Men da de kom til Nakons Tærskeplads, rakte Uzza
Hånden ud og greb fat i Guds Ark, fordi Okserne
snublede. 7 Da blussede HERRENS Vrede op mod
Uzza, og Gud slog ham der, fordi han rakte Hånden
ud mod Arken, og han døde på Stedet ved Siden
af Guds Ark. 8 Men David græmmede sig over, at
HERREN havde tilføjet Uzza et Brud. Derfor kaldte
man Stedet Perez-Uzza, som det hedder den Dag
i Dag. 9 Og David grebes den Dag af Frygt for
HERREN og sagde: "Hvor kan da HERRENs Ark
komme hen hos mig!" 10 Og David vilde ikke flytte
HERRENs Ark hen hos sig i Davidsbyen, men lod den
sætte ind i Gatiten Obed-Edoms Hus. 11 HERRENs
Ark blev så i Gatiten Obed-Edoms Hus tre Måneder,
og HERREN velsignede Obed-Edom og hele hans
Hus. 12 Da nu Kong David fik Underretning om, at
HERREN for Guds Arks Skyld havde velsignet Obed-
Edoms Hus og alt, hvad hans var, gik han hen og
lod under Festglæde Guds Ark bringe op fra Obed-
Edoms Hus til Davidsbyen. 13 Og da de, som bar
HERRENs Ark, havde gået seks Skridt, ofrede han
en Okse og en Fedekalv. 14 Og David dansede af
alle Kræfter for HERRENs Åsyn, iført en linned Efod.
15 Således bragte David og hele Israel HERRENs
Ark op under Festjubel og Hornblæsning. 16 Men da
HERRENs Ark kom til Davidsbyen, så Sauls Datter
Mikal ud af Vinduet; og da hun så Kong David springe
og danse for HERRENs Åsyn, ringeagtede hun ham
i sit Hjerte. 17 De førte så HERRENs Ark ind og
stillede den på Plads midt i det Telt, David havde
rejst den, og David ofrede Brændofre og Takofre for
HERRENs Åsyn. 18 Og da David var færdig med
Brændofrene og Takofrene, velsignede han Folket i
Hærskarers HERREs Navn 19 og uddelte til alt Folket,
til hver enkelt af hele Israels Mængde, både Mand og
Kvinde, et Brød, et Stykke Kød og en Rosinkage;
derpå gik alt Folket hver til sit. 20 Men da David
vendte hjem for at velsigne sit Hus, gik Sauls Datter
Mikal ham i Møde og sagde: "Hvor ærbart Israels
Konge opførte sig i Dag, da han blottede sig for

sine Undersåtters Trælkvinders Øjne, som letfærdige
Mennesker plejer at gøre!" 21 David svarede Mikal:
"For HERRENs Åsyn vil jeg lege, så sandt HERREN
lever, som udvalgte mig fremfor din Fader og hele
hans Hus, så han satte mig til Fyrste over HERRENs
Folk Israel; jeg vil lege for HERRENs Åsyn, 22 selv
om jeg derved nedværdiges og synker endnu dybere
i dine Øjne; men hos Trælkvinderne, du talte om, skal
jeg vinde Ære!" 23 Og Sauls Datter Mikal fik til sin
Dødedag intet Barn.

7 Engang Kongen sad i sit Hus, efter at HERREN
havde skaffet ham Ro for alle hans Fjender rundt
om, 2 sagde han til Profeten Natan: "Se, jeg har et
Cedertræshus at bo i, men Guds Ark har Plads i et
Telt!" 3 Natan svarede Kongen: "Gør alt, hvad din Hu
står til, thi HERREN er med dig!" 4 Men samme Nat
kom HERRENs Ord til Natan således: 5 "Gå hen og
sig til min Tjener David: Så siger HERREN: Skulde
du bygge mig et Hus at bo i? 6 Jeg har jo ikke haft
noget Hus at bo i, siden den Dag jeg førte Israeliterne
op fra Ægypten, men vandrede med, boende i et Telt.
7 Har jeg, i al den Tid jeg vandrede om blandt alle
Israeliterne, sagt til nogen af Israels Dommere, som
jeg satte til at vogte mit Folk Israel: Hvorfor bygger
I mig ikke et Cedertræshus? 8 Sig derfor til min
Tjener David: Så siger Hærskarers HERRE: Jeg tog
dig fra Græsgangen, fra din Plads bag Småkvæget
til at være Fyrste over mit folk Israel, 9 og jeg var
med dig, overalt hvor du færdedes, og udryddede
alle dine Fjender foran dig; jeg vil skabe dig et Navn
som de størstes på Jorden 10 og skaffe mit Folk
Israel en Hjemstavn og plante det, så det kan blive
boende på sit Sted uden mere at skulle forstyrres
i sin Ro, og uden at Voldsmænd mere skal plage
det som tidligere, 11 dengang jeg satte Dommere
over mit Folk Israel; og jeg vil give det Ro for alle
dets Fjender. Så kundgør HERREN dig nu: Et Hus vil
HERREN bygge dig! 12 Når dine Dage er omme, og
du hviler hos dine Fædre, vil jeg efter dig oprejse
din Sæd, som udgår af dit Liv, og grundfæste hans
Kongedømme. 13 Han skal bygge mit Navn et Hus,
og jeg vil grundfæste hans Kongetrone evindelig. 14
Jeg vil være din Sæd en Fader, og den skal være
mig en Søn! Når den synder, vil jeg tugte den med
Menneskestok og Menneskers Slag, 15 men min
Miskundhed vil jeg ikke tage fra den, som jeg tog den
fra din Forgænger. 16 Dit Hus og dit Kongedømme
skal stå fast for mit Åsyn til evig Tid, din Trone skal
stå til evig Tid!" 17 Alle disse Ord og hele denne
Åbenbaring meddelte Natan David. 18 Da gik Kong
David ind og dvælede for HERRENs Åsyn og sagde:
"Hvem er jeg, Herre, HERRE, og hvad er mit Hus,
at du har bragt mig så vidt? 19 Men end ikke det
var dig nok Herre, HERRE, du gav også din Tjeners
Hus Forjættelser for fjerne Tider og lod mig skue
kommende Slægter, Herre, HERRE! 20 Hvad mere
har David at sige dig Du kender jo dog din Tjener,
Herre, HERRE. 21 For din Tjeners Skyld, og fordi
din Hu stod dertil, gjorde du dette og kundgjorde din
Tjener alt dette store, 22 Herre, HERRE; thi ingen er
som du, og der er ingen Gud uden dig efter alt hvad vi
har hørt med vore Ører. 23 Og hvor på Jorden findes
et Folk som dit Folk Israel, et Folk. som Gud kom og
udfriede og gjorde til sit Folk for at vinde sig et Navn
og udføre store og frygtelige Gerninger for dem ved
at drive andre Folkeslag med deres Guder bort foran
sit Folk, det, du udfriede fra Ægypten? 24 Du har
grundfæstet dit Folk Israel som dit Folk til evig Tid, og
du, HERRE, er blevet deres Gud. 25 Så opfyld da,
HERRE, Gud, til evig Tid den Forjættelse, du udtalte
om din Tjener og hans Hus og gør, som du sagde!
26 Da skal dit Navn blive stort til evig Tid, så man
siger: Hærskarers HERRE, Gud over Israel! Og din
Tjener Davids Hus skal stå fast for dit Åsyn. 27 Thi
du, Hærskarers HERRE, Israels Gud, har åbenbaret
for din Tjener: Jeg vil bygge dig et Hus! Derfor har din
Tjener fundet sit Hjerte til af bede denne Bøn til dig.
28 Derfor, Herre, HERRE, du er Gud, og dine Ord er
Sandhed! Du har givet din Tjener denne Forjættelse,
29 så lad det behage dig at velsigne din Tjeners Hus,
at det til evig Tid må stå fast for dit Åsyn. Thi du,
Herre, HERRE, har talt, og med din Velsignelse skal
din Tjeners Hus velsignes evindelig!"

8 Nogen Tid efter slog David Filisterne og undertvang
dem, og David fratog Filisterne Meteg-Ha'amma.
2 Fremdeles slog han Moabiterne, og han målte
dem med en Snor, idet han lod dem lægge sig ned
på Jorden og afmålte to Snorlængder, der skulde
dræbes, og een, der skulde blive i Live. Således
blev Moabiterne Davids skatskyldige Undersåtter. 3
Ligeledes slog David Rehobs Søn, Kong Hadad'ezer
af Zoba, da han var draget ud for at genoprette
sit Herredømme ved Floden. 4 David fratog ham
1700 Ryttere og 20000 Mand Fodfolk og lod alle
Stridshestene lamme på hundrede nær, som han
skånede. 5 Og da Aramæerne fra Damaskus kom
Hadad'ezer af Zoba til Hjælp, slog David 22000 Mand
af Aramæerne. 6 Derpå indsatte David Fogeder i
det damaskenske Aram, og Aramæerne blev Davids
skatskyldige Undersåtter. Således, gav HERREN

David Sejr, overalt hvor han drog frem. 7 Og David
tog de Guldskjolde, Hadad'ezers Folk havde båret, og
bragte dem til Jerusalem; 8 og fra Hadad'ezers Byer
Teba og Berotaj bortførte Kong David Kobber i store
Mængder. 9 Men da Kong To'i af Hamat hørte, at
David havde slået hele Hadad'ezers Stridsmagt, 10
sendte han sin Søn Hadoram til Kong David for at hilse
på ham og lykønske ham til, at han havde kæmpet
med Hadad'ezer og slået ham - Hadad'ezer havde
nemlig ligget i Krig med To'i - og han medbragte Sølv-
, Guld- og Kobber-sager. 11 Også dem helligede Kong
David HERREN tillige med det Sølv og Guld, han
havde helliget af Byttet fra alle de undertvungne Folk,
12 Edom, Moab Ammoniterne, Filisterne, Amalek, og
af det Bytte, han havde taget fra Rehobs Søn, Kong
Hadad'ezer af Zoba. 13 Og David vandt sig et Navn.
Da han vendte tilbage fra Sejren over Aram, slog han
Edom i Saltdalen, 18000 Mand; 14 derpå indsatte han
Fogeder i Edom; i hele Edom indsatte han Fogeder,
og alle Edomiterne blev Davids Undersåtter, Således
gav HERREN David Sejr, overalt hvor han drog frem.
15 Og David var Konge over hele Israel, og han øvede
Ret og Retfærdighed mod hele sit Folk. 16 Joab,
Zerujas Søn, var sat over Hæren; Josjafat, Ahiluds
Søn, var Kansler; 17 Zadok, Abitubs Søn, og Ebjatar,
Ahimeleks Søn, var Præster; Seraja var Statsskriver;
18 Benaja, Jojadas Søn, var sat over Kreterne og
Pleterne, og Davids Sønner var Præster.

9 David sagde: "Er der endnu nogen tilbage af
Sauls Hus? Så vil jeg vise Godhed imod ham for
Jonatans Skyld!" 2 Nu var der i Sauls Hus en Træl
ved Navn Ziba; han blev kaldt op til David, og Kongen
sagde til ham:"Er du Ziba?" Han svarede: "Ja, det er
din Træl!" 3 Da sagde Kongen: "Er der ingen tilbage
af Sauls Hus? Så vil jeg vise Guds Godhed imod
ham." Ziba svarede Kongen: "Der lever endnu en
Søn af Jonatan; han er lam i Fødderne." 4 Da spurgte
Kongen: "Hvor er han?" Og Ziba svarede Kongen:
"Han er i Makirs, Ammiels Søns, Hus i Lodebar." 5
Så lod Kong David ham hente i Makirs, Ammiels
Søns, Hus i Lodebar. 6 Da Mefibosjet, Sauls Søn
Jonatans Søn, kom ind til David, faldt han på sit
Ansigt og bøjede sig. David sagde: "Mefibosjet!" Han
svarede: "Ja, her er din Træl!" 7 David sagde til ham:
"Frygt ikke! Jeg vil vise dig Godhed for din Fader
Jonatans Skyld og give dig hele din Fader Sauls
Jordegods tilbage; og du skal altid spise ved mit
Bord." 8 Da bøjede han sig og sagde: "Hvad er din
Træl, siden du tager Hensyn til en død Hund som
mig?" 9 Derpå lod Kongen Sauls Tjener Ziba kalde
og sagde til ham: "Alt, hvad der tilhørte Saul og hele
hans Hus, har jeg givet din Herres Søn; 10 men du
tillige med dine Sønner og Trælle skal dyrke Jorden
og indhøste Afgrøden, for at din Herres Hus kan have
sit Underhold deraf; men din Herres Søn Mefibosjet
skal altid spise ved mit Bord." Ziba havde femten
Sønner og tyve Trælle. 11 Da sagde Ziba til Kongen:
"Din Træl vil gøre, ganske som min Herre Kongen
byder!" Mefibosjet spiste så ved Davids Bord, som
var han en af Kongens Sønner. 12 Mefibosjet havde
en lille Søn ved Navn Mika. Hele Zibas Husstand
var Mefibosjets Trælle. 13 Og Mefibosjet boede i
Jerusalem, thi han spiste altid ved Kongens Bord. Og
han var lam i begge Fødder.

10 Nogen Tid efter døde Ammomiternes Konge,
og hans Søn Hanun blev Konge i hans Sted. 2
Da tænkte David: "Jeg vil vise Hanun, Nahasj's Søn,
Venlighed, ligesom hans Fader viste mig Venlighed."
Og David sendte Folk for at vise ham Deltagelse i
Anledning af hans Faders Død. Men da Davids Mænd
kom til Ammoniternes Land. 3 sagde Ammoniternes
Høvdinger til deres Herre Hanun: "Tror du virkelig, det
er for at hædre din Fader, at David sender Bud og
viser dig Deltagelse? Mon ikke det er for at udforske
og udspejde Byen og ødelægge den, at David sender
sine Folk til dig?" 4 Da tog Hanun Davids Folk og
lod det halve af deres Skæg afrage og Halvdelen
af deres Klæder skære af til Sædet, og derpå lod
han dem gå. 5 Da David fik Efterretning herom,
sendte han dem et Bud i Møde, thi Mændene var
blevet grovelig forhånet; og Kongen lod sige: "Bliv
i Jeriko, til eders Skæg er vokset ud!" 6 Men da
Ammoniterne så, at de havde lagt sig for Had hos
David, sendte de Bud og lejede Aramæerne fra Bef-
Rehob og Zoba, 20000 Mand Fodfolk, Kongen af
Ma'aka med 1000 Mand og Folkene fra Tob, 12000
Mand. 7 Da David hørte det, sendte han Joab af Sted
med hele Hæren og Kærnetropperne. 8 Ammoniterne
rykkede så ud og stillede sig op til Kamp lige uden
for Porten, medens Aramæerne fra Zoba og Rehob
og Mændene fra Tob og Ma'aka stod for sig selv
på åben Mark. 9 Da Joa så, at Angreb truede ham
både forfra og bagfra, gjorde han et Udvalg blandt
alt Israels udsøgte Mandskab og tog Stilling over
for Aramæerne, 10 medens han overlod Resten af
Mandskabet til sin Broder Abisjaj, som tog Stilling over
for Ammoniterne. 11 Og han sagde: "Hvis Aramæerne
bliver mig for stærke, skal du ile mig til Hjælp; men
bliver Ammoniterne dig for stærke, skal jeg komme
og hjælpe dig. 12 Tag Mod til dig og lad os tappert

værge vort Folk og vor Guds Byer - så får HERREN
gøre, hvad ham tykkes godt!" 13 Derpå rykkede Joab
frem med sine Folk til Kamp mod Aramæerne, og
de flygtede for ham. 14 Og da Ammoniterne så, at
Aramæerne tog Flugten, flygtede de for Abisjaj og
trak sig ind i Byen. Derpå vendte Joab tilbage fra
Kampen med Ammoniterne og kom til Jerusalem.
15 Men da Aramæerne så, at de var slået af Israel,
samlede de sig, 16 og Hadad'ezer sendte Bud og lod
Aramæerne hinsides Floden rykke ud, og de kom til
Helam med Sjobak, Hadad'ezers Hærfører, i Spidsen.
17 Da David fik Efterretning herom, samlede han
hele Israel, satte over Jordan og kom til Helam, hvor
Aramæerne stillede sig op til Kamp mod David og
angreb ham. 18 Men Aramæerne flygtede for Israel,
og David nedhuggede 700 Stridsheste og 40000
Mand af Aram; også deres Hærfører Sjobak slog han
ihjel der. 19 Da alle Hadad'ezers Lydkonger så, at
de var slået af Israel, sluttede de Fred med Israel
og underkastede sig. Og Aramæerne vovede ikke at
hjælpe Ammoniterne mere.

11 Næste År, ved den Tid Kongerne drager i
Krig, sendte David Joab ud med sine folk og
hele Israel, og de hærgede Ammoniternes Land og
belejrede Rabba. David blev derimod selv i Jerusalem.
2 Så skete det en Aftenstund, da David havde rejst sig
fra sit Leje og vandrede på Kongepaladsets Tag, at
han fik Øje på en Kvinde, der var i Færd med at bade
sig; og Kvinden, var meget smuk. 3 David sendte da
Bud for at forhøre sig om hende, og der blev sagt:
"Det er vist Batseba, Eliams Datter, Hetiten Urias's
Hustru!" 4 Så lod David hende hente, og da hun kom
til ham, lå han hos hende; hun havde lige renset sig
efter sin Urenhed. Derefter vendte hun hjem igen. 5
Men da Kvinden blev frugtsommelig, sendte hun Bud
til David og lod sige: "Jeg er frugtsommelig!" 6 Da
sendte David det Bud til Joab: "Send Hetiten Urias
til mig!" Og Joab sendte Urias til David. 7 Da Urias
kom, spurgte David, hvorledes det stod til med Joab
og Hæren, og hvorledes det gik med Krigen. 8 Derpå
sagde David til Urias: "Gå nu ned til dit Hus og tvæt
dine Fødder!" Urias gik da ud af Kongens Palads, og
en Gave fra Kongen blev sendt efter ham; 9 men
Urias lagde sig ved Indgangen til Kongens Palads
hos sin Herres Folk og, gik ikke ned til sit Hus. 10
Da David fik at vide, at Urias ikke var gået ned til sit
Hus, sagde han til ham: "Kommer du ikke lige fra
Rejsen? Hvorfor går du så ikke ned til dit Hus?" 11
Urias svarede David: "Arken og Israel og Juda bor i
Hytter, og min Herre Joab og min Herres Trælle ligger
lejret på åben Mark; skulde jeg da gå til mit Hus for
at spise og drikke og søge min Hustrus Leje? Så
sandt HERREN lever, og så sandt du lever, jeg gør
det ikke!" 12 Da sagde David til Urias: "Så bliv her i
Dag; i Morgen vil jeg lade dig rejse!" Urias blev da i
Jerusalem den Dag. 13 Næste Dag indbød David
ham til at spise og drikke hos sig og fik ham beruset.
Men om Aftenen gik han ud og lagde sig på sit Leje
hos sin Herres Folk; til sit Hus gik han ikke ned. 14
Næste Morgen skrev David et Brev til Joab og sendte
det med Urias. 15 I Brevet skrev han: "Sæt Urias der,
hvor Kampen er hårdest, og lad ham i Stikken, så han
kan blive dræbt!" 16 Joab, der var ved at belejre Byen,
satte da Urias på en Plads, hvor han vidste, der stod
tapre Mænd over for ham: 17 og da Mændene i Byen
gjorde Udfald og angreb Joab, faldt nogle af Folket, af
Davids Mænd; også Hetiten Urias faldt. 18 Da sendte
Joab David Melding om hele Slagets Gang, 19 og
han gav Sendebudet den Befaling: "Når du har givet
Kongen Beretning om hele Slagets Gang, 20 kan det
være, at Kongen bruser op i Vrede og siger til dig:
Hvorfor kom I Byen så nær i Slaget? I måtte jo vide,
at der vilde blive skudt oppe fra Muren! 21 Hvem
var det, der dræbte Abimelek, Jerubba'als Søn? Var
det ikke en Kvinde, som kastede en Møllesten ned
på ham fra Muren, så han fandt sin Død i Tebez?
Hvorfor kom I Muren så nær? Så skal du sige: Også
din Træl Hetiten Urias faldt!" 22 Så drog Budet af
Sted og kom og meldte David alt, hvad Joab havde
pålagt ham, hele Slagets Gang. Da blussede Davids
Vrede op mod Joab, og han sagde til Budet:"Hvorfor
kom I Byen så nær i Slaget? I måtte jo vide, at der
vilde blive skudt oppe fra Muren! Hvem var det, der
dræbte Abimelek, Jerubba'als Søn? Var det ikke en
Kvinde, som kastede en Møllesten ned på ham fra
Muren, så han fandt sin Død i Tebez? Hvorfor kom I
Muren så nær?" 23 Budet sagde til David: "Mændene
var os overlegne og rykkede ud imod os på åben
Mark, men vi trængte dem tilbage til Portens Indgang;
24 så skød Bueskytterne oppe fra Muren på dine
Trælle, og nogle af Kongens Trælle faldt; også din
Træl Hetiten Urias faldt!" 25 Da sagde David til Budet:
"Sig til Joab: Du skal ikke græmme dig over den Ting;
thi Sværdet fortærer snart den ene, snart den anden;
fortsæt med Kraft Kampen mod Byen og riv den ned!
Med de Ord skal du sætte Mod i ham!" 26 Da Urias's
Hustru hørte, at hendes Mand var faldet, holdt hun
Dødeklage over sin Ægtefælle. 27 Men da Sørgetiden
var omme, lod David hende hente til sit Hus, og hun
blev hans Hustru og fødte ham en Søn. Men det,
David havde gjort, var ondt i HERRENs Øjne.

12 Og HERREN sendte Natan til David. Da han
kom ind til ham, sagde han: "Der boede to
Mænd i samme By, en rig og en fattig. 2 Den rige
havde Småkvæg og Hornkvæg i Mængde, 3 medens
den fattige ikke ejede andet end et eneste lille Lam,
som han havde købt og opdrættet, og som var vokset
op hos ham sammen med hans Børn; det åd af hans
Brød, drak af hans Bæger og lå i hans Skød og var
ham som en Datter. 4 Men da den rige Mand engang
fik Besøg, ømmede han sig ved at tage noget af sit
eget Småkvæg eller Hornkvæg og tillave det til den
vejfarende Mand, som var kommet til ham, men tog
den fattige Mands Lam og tillavede det til sin Gæst!"
5 Da blussede Davids Vrede heftigt op mod den
Mand, og han sagde til Natan: "Så sandt HERREN
lever: Den Mand, som gjorde det, er dødsens, 6 og
Lammet skal han erstatte trefold, fordi han handlede
så hjerteløst!" 7 Men Natan sagde til David: "Du er
Manden! Så siger HERREN, Israels Gud: Jeg salvede
dig til Konge over Israel, og jeg friede dig af Sauls
Hånd; 8 jeg gav dig din Herres Hus, lagde din Herres
Hustruer i din Favn og gav dig Israels og Judas Hus;
og var det for lidet, vilde jeg have givet dig endnu
mere, både det ene og det andet. 9 Hvorfor har du da
ringeagtet HERRENs Ord og gjort, hvad der er ondt i
hans Øjne? Hetiten Urias har du dræbt med Sværdet;
hans Hustru har du taget til Ægte, og ham har du
slået ihjel med Ammoniternes Sværd. 10 Så skal nu
Sværdet aldrig vige fra dit Hus, fordi du ringeagtede
mig og tog Hetiten Urias's Hustru til Ægte. 11 Så siger
HERREN: Se, jeg lader Ulykke komme over dig fra dit
eget Hus, og jeg tager dine Hustruer bort for Øjnene
af dig og giver dem til en anden, som skal ligge hos
dine Hustruer ved højlys Dag. 12 Thi du handlede i
det skjulte, men jeg vil opfylde dette Ord i hele Israels
Påsyn og ved højlys Dag!" 13 Da sagde David til
Natan: "Jeg har syndet mod HERREN!" Og Natan
sagde til David: "Så har HERREN også tilgivet dig din
Synd; du skal ikke dø. 14 Men fordi du ved denne
Gerning har vist Foragt for HERREN, skal Sønnen,
som er født dig, visselig dø!" 15 Derpå gik Natan til sit
Hus. Og HERREN ramte det Barn, Urias's Hustru
havde født David, med Sygdom. 16 Da søgte David
Gud for Barnet, holdt Faste og gik hen og lagde sig
om Natten på Jorden i Sæk. 17 De ældste i hans Hus
kom til ham for at få ham til at rejse sig, men han vilde
ikke, og han holdt ikke Måltid sammen med dem. 18
Syvendedagen døde Barnet; men Davids Folk turde
ikke lade ham vide, at Barnet var død, thi de tænkte:
"Da Barnet levede, vilde han ikke låne os Øre, når vi
talte til ham; hvor kan vi da nu sige til ham, at Barnet
er død? Han kunde gøre en Ulykke!" 19 Men da
David så, at hans Folk hviskede sammen, skønnede
han, at Barnet var død. Så spurgte David sine Folk:
"Er Barnet død?" Og de svarede: "Ja, han er død!" 20
Da rejste David sig fra Jorden, tvættede og salvede
sig, tog andre Klæder på og gik ind i HERRENs Hus
og bad; så gik han hjem, forlangte at få Mad sat frem
og spiste. 21 Da sagde hans Folk til ham: "Hvorledes
er det dog, du bærer dig ad? Medens Barnet endnu
levede, fastede du og græd; og nu da Barnet er død,
rejser du dig og spiser!" 22 Han svarede: "Så længe
Barnet levede, fastede jeg og græd; thi jeg tænkte:
Måske er HERREN mig nådig, så Barnet bliver i Live.
23 Men hvorfor skulde jeg faste, nu han er død? Kan
jeg bringe ham tilbage igen? Jeg går til ham, men
han kommer ikke tilbage til mig!" 24 Derpå trøstede
David sin Hustru Batseba, og efter at han var gået
ind til hende og havde ligget hos hende, fødte hun
en Søn, som han kaldte Salomo, og ham elskede
HERREN. 25 Han overgav ham til Profeten Natan,
og på HERRENs Ord kaldte denne ham Jedidja. 26
Joab angreb imidlertid Rabba i Ammon og indtog
Vandbyen. 27 Derpå sendte Joab Bud til David og lod
sige: "Jeg har angrebet Rabba og indtaget Vandbyen;
28 kald nu Resten af Hæren sammen, så du kan
belejre Byen og indtage den, for at det ikke skal blive
mig, der indtager den og får mit Navn udråbt over
den!" 29 Da samlede David hele Hæren og drog til
Rabba, angreb og indtog det. 30 Og han tog Kronen
af Milkoms Hoved; den var af Guld og vejede en
Talent; der var en Ædelsten på den, og den blev sat
på Davids Hoved. Et vældigt Bytte fra Byen førte han
med sig, 31 og Indbyggerne slæbte han bort, satte
dem til Savene, Jernhakkerne - og Jernøkserne og
lod dem trælle ved Teglovnene. Således gjorde han
ved alle Ammoniternes Byer. Derpå vendte David og
hele Hæren tilbage til Jerusalem.

13 Nogen Tid efter tildrog følgende sig. Davids
Søn Absalon havde en smuk Søster, som hed
Tamar, og Davids Søn Amnon fattede Kærlighed til
hende. 2 Amnon blev syg af Attrå efter sin Søster
Tamar; thi hun var Jomfru, og Amnon øjnede ingen
Mulighed for at få sin Vilje med hende. 3 Men Amnon
havde en Ven ved Navn Jonadab, en Søn af Davids
Broder Sjim'a, og denne Jonadab var en såre klog
Mand; 4 han sagde til ham: "Hvorfor er du så elendig
hver Morgen, Kongesøn? Vil du ikke sige mig det?"
Amnon svarede: "Jeg elsker min Broder Absalons
Søster Tamar!" 5 Da sagde Jonadab til ham: "Læg
dig til Sengs og lad, som du er syg! Når så din Fader

kommer for at se til dig, skal du sige: Lad min Søster
Tamar komme og give mig noget at spise! Når hun
laver Maden i mit Påsyn, så at jeg kan se det, og hun
selv giver mig den, kan jeg spise." 6 Så gik Amnon
til Sengs og lod. som han var syg; og da Kongen
kom for at se til ham, sagde Amnon til Kongen: "Lad
min Søster Tamar komme og lave et Par Kager i mit
Påsyn og selv give mig dem: så kan jeg spise." 7
David sendte da Bud ind i Huset til Tamar og lod sige:
"Gå over til din Broder Amnons Hus og lav Mad til
ham!" 8 Og Tamar gik over til sin Broder Amnons
Hus, hvor han lå til Sengs, tog Dejen, ældtede den og
lavede Kagerne i hans Påsyn og bagte dem; 9 derpå
tog hun Panden og hældte dem ud i hans Påsyn;
Amnon vilde dog ikke spise, men sagde: "Lad alle gå
udenfor!" Og da de alle var gået udenfor, 10 sagde
Amnon til Tamar: "Bær Maden ind i Inderværelset
og lad mig få den af din egen Hånd!" Da tog Tamar
Kagerne, som hun havde lavet, og bar dem ind i
Inderværelset til sin Broder Amnon. 11 Men da hun
bar dem hen til ham, for at han skulde spise, greb han
fat i hende og sagde: "Kom og lig hos mig, Søster!"
12 Men hun sagde: "Nej, Broder! Krænk mig ikke!
Således gør man ikke i Israel! Øv dog ikke denne
Skændselsdåd! 13 Hvor skulde jeg gå hen med min
Skam? Og du vilde blive regnet blandt Dårer i Israel!
Tal hellere med Kongen; han nægter dig ikke at få
mig!" 14 Han, vilde dog ikke høre hende, men tog
hende med Vold, krænkede hende og lå hos hende.
15 Men bagefter hadede Amnon hende med et såre
stort Had; ja det Had, han følte mod hende, var større
end den Kærlighed, han havde båret til hende. Og
Amnon sagde til hende: "Stå op og gå din Vej!" 16 Da
sagde hun til ham: "Nej, Broder! Den Udåd, at du nu
jager mig bort, er endnu større end den anden, du
øvede imod mig!" Han vilde dog ikke høre hende, 17
men kaldte på den unge Mand, der var hans Tjener,
og sagde: "Få mig hende der ud af Huset og stæng
Døren efter hende!" 18 Hun bar en fodsid Kjortel
med Ærmer; thi således klædte Jomfruerne blandt
Kongedøtrene sig fordum. Tjeneren førte hende da
ud af Huset og stængede Døren efter hende. 19 Men
Tamar strøede Aske på sit Hoved og sønderrev den
fodside Kjortel, hun havde på, og tog sig til Hovedet
og skreg ustandseligt, medens hun gik bort. 20 Da
sagde hendes Broder Absalon til hende: "Har din
Broder Amnon været hos dig? Ti nu stille, Søster! Han
er jo din Broder; tag dig ikke den Sag nær!" Tamar
sad da ensom hen i sin Broder Absalons Hus. 21 Da
Kong David hørte alt dette, blev han meget vred; men
han bebrejdede ikke sin Søn Amnon noget, thi han
elskede ham, fordi han var hans førstefødte. 22 Og
Absalon talte ikke til Amnon, hverken ondt eller godt;
thi Absalon hadede Amnon, fordi han havde krænket
hans Søster Tamar. 23 Men et Par År efter holdt
Absalon Fåreklipning i Ba'al-Hazor, som ligger ved
Efraim, og dertil indbød Absalon alle Kongesønnerne.
24 Absalon kom til Kongen og sagde: "Se, din Træl
holder Fåreklipning; vil ikke Kongen og hans Folk
tage med din Træl derhen?" 25 Men Kongen sagde til
Absalon: "Nej, min Søn! Vi vil ikke alle gå med, for at
vi ikke skal falde dig til Byrde!" Og skønt han nødte
ham, vilde han ikke gå med, men tog Afsked med
ham. 26 Da sagde Absalon: "Så lad i alt Fald min
Broder Amnon gå med!" Men Kongen sagde til ham:
"Hvorfor skal han med?" 27 Da Absalon nødte ham,
lod han dog Amnon og de andre Kongesønner gå
med. Og Absalon gjorde et kongeligt Gæstebud. 28
Men Absalon gav sine Folk den Befaling: "Pas på,
når Vinen er gået Amnon til Hovedet; når jeg så siger
til eder: Hug Amnon ned! dræb ham så! Frygt ikke;
det er mig, som befaler jer det. Tag Mod til jer og vis
jer som kække Mænd!" 29 Absalons Folk gjorde ved
Amnon, som Absalon havde befalet. Da brød alle
Kongesønnerne op, besteg deres Muldyr og flyede.
30 Medens de endnu var undervejs, nåede det Rygte
David: "Absalon har hugget alle Kongesønnerne ned,
ikke en eneste er tilbage af dem!" 31 Da stod Kongen
op, sønderrev sine Klæder og lagde sig på Jorden;
også alle hans Folk, som stod hos, sønderrev deres
Klæder. 32 Men Jonadab Davids Broder Sjim'as Søn,
tog til Orde og sagde: "Min Herre må ikke tro, at de har
dræbt alle de unge Kongesønner; kun Amnon er død,
thi der har været noget ved Absalons Mund, som ikke
varslede godt, lige siden den Dag Amnon krænkede
hans Søster Tamar. 33 Derfor må min Herre Kongen
ikke, tage sig det nær og tro, at alle Kongesønnerne
er døde. Kun Amnon er død!" 34 Da den unge Mand,
som holdt Udkig, så ud, fik han Øje på en Mængde
Mennesker, som kom ned ad Skråningen på Vejen til
Horonajim, og han gik ind og meldte Kongen: "Jeg
kan se, der kommer Mennesker ned ad Bjergsiden
på Vejen til Horonajim." 35 Da sagde Jonadab til
Kongen: "Der kommer Kongesønnerne; det er, som
din Træl sagde!" 36 Og som han havde sagt det, kom
Kongesønnerne, og de brast i Gråd; også Kongen og
alle hans folk brast i heftig Gråd. 37 Men Absalon
flygtede og begav sig til Kong Talmaj, Ammihuds
Søn, i Gesjur. Og Kongen sørgede over sin Søn i
al den Tid. 38 Da Absalon flygtede, begav han sig
til Gesjur, og der blev han tre År. 39 Men Kongen

begyndte at længes inderligt efter Absalon, thi han havde trøstet sig over Amnons Død.

14 Da nu Joab, Zerujas Søn, mærkede, at Kongens Hjerte hang ved Absalon, 2 sendte han Bud til Tekoa efter en klog Kvinde og sagde til hende: "Lad, som om du har Sorg, ifør dig Sørgeklæder, lad være at salve dig med Olie, men bær dig ad som en Kvinde, der alt i lang Tid har sørget over en afdød; 3 gå så til Kongen og sig således til ham" - og Joab lagde hende Ordene i Munden. 4 Kvinden fra Tekoa gik så til Kongen, faldt til Jorden på sit Ansigt, bøjede sig og sagde: "Hjælp Konge!" 5 Kongen spurgte hende: "Hvad fattes dig?" Og hun sagde: "Jo, jeg er Enke, min Mand er død. 6 Din Trælkvinde havde to Sønner; de kom i Klammeri ude på Marken, og der var ingen til at bilægge deres Tvist; så slog den ene den anden ihjel. 7 Men nu træder hele Slægten op imod din Trælkvinde og siger: Udlever Brodermorderen, for at vi kan slå ham ihjel og hævne Broderen, som han dræbte! Således siger de for at få Arvingen ryddet af Vejen og slukke den sidste Glød, jeg har tilbage, så at min Mand ikke får Eftermæle eller Efterkommere på Jorden!" 8 Da sagde Kongen til Kvinden: "Gå kun hjem, jeg skal jævne Sagen for dig!" 9 Men kvinden fra Tekoa sagde til Kongen: "Lad Skylden komme over mig og mit Fædrenehus, Herre Konge, men Kongen og hans Trone skal være skyldfri!" 10 Kongen sagde da: "Enhver, som vil dig noget, skal du bringe til mig, så skal han ikke mere volde dig Men!" 11 Men Kvinden sagde: "Vilde dog Kongen nævne HERREN din Guds Navn, for at Blodhævneren ikke skal volde endnu mere Ulykke og min Søn blive ryddet af Vejen!" Da sagde han: "Så sandt HERREN lever, der skal ikke krummes et Hår på din Søns Hoved!" 12 Da sagde Kvinden: "Må din Trælkvinde sige min Herre Kongen et Ord?" Han svarede: "Tal!" 13 Og Kvinden sagde: "Hvor kan du da tænke på at gøre det samme ved Guds Folk - når Kongen taler således, dømmer han jo sig selv - og det gør Kongen, når han ikke vil lade sin forstødte Søn vende tilbage. 14 Thi vi skal visselig alle dø, vi er som Vandet, der ikke kan samles op igen, når det hældes ud på Jorden; men Gud vil ikke tage det Menneskes Liv, der omgås med den Tanke, at en forstødt ikke skal være forstødt for stedse. 15 Når jeg nu er kommet for at tale om denne Sag til min Herre Kongen, så er det, fordi de Folk har gjort mig bange; din Trælkvinde tænkte: Jeg vil tale til Kongen, måske opfylder Kongen sin Trælkvindes Bøn; 16 thi Kongen vil bønhøre mig og fri sin Trælkvinde af den Mands Hånd, som tragter efter at udrydde mig tillige med min Søn af Guds Arvelod. 17 Og din Trælkvinde tænkte: Min Herre Kongens Ord vil være mig en Lindring; thi min Herre Kongen er som en Guds Engel til at skønne over godt og ondt! HER- REN din Gud være med dig!" 18 Da sagde Kongen til Kvinden: "Svar mig på det Spørgsmål, jeg nu stiller dig, dølg ikke noget!"Kvinden sagde: "Min Herre Kongen tale!" 19 Da sagde Kongen: "Har Joab en Finger med i alt dette?" Og Kvinden svarede: "Så sandt du lever, Herre Konge, det er umuligt at slippe uden om, hvad min Herre Kongen siger. Ja, det var din Træl Joab, som pålagde mig dette og lagde din Trælkvinde alle disse Ord i Munden. 20 For at give Sagen et andet Udseende har din Træl Joab gjort således. Men min Herre er viis som en Guds Engel, så han ved alle Ting på Jorden!" 21 Derpå sagde Kongen til Joab: "Vel, jeg vil gøre det! Gå hen og bring den unge Mand, Absalon, tilbage!" 22 Da faldt Joab på sit Ansigt til Jorden og bøjede sig og velsignede Kongen og sagde: "Nu ved din Træl, at jeg har fundet Nåde for dine Øjne, Herre Konge, siden Kongen har opfyldt sin Træls Bøn!" 23 Derpå begav Joab sig til Gesjur og hentede Absalon tilbage til Jerusalem. 24 Men Kongen sagde: "Lad ham gå hjem til sit Hus; for mit Åsyn bliver han ikke stedet!" Da gik Absalon hjem til sit Hus, og for Kongens Åsyn blev han ikke stedet. 25 Men ingen Mand i hele Israel blev beundret så højt for sin Skønhed som Absalon; fra Fodsål til Isse var der ikke en Lyde ved ham. 26 Og når han lod sit Hår klippe - han lod det klippe, hver Gang der var gået et År, fordi det blev ham for tungt, derfor måtte han lade det klippe - vejede det 200 Sekel efter kongelig Vægt. 27 Der fødtes Absalon tre Sønner og een Datter ved Navn Tamar; hun var en smuk Kvinde. 28 Absalon boede nu to År i Jerusalem uden at blive stedet for Kongen. 29 Da sendte Absalon Bud efter Joab for at få ham til at gå til Kongen; men han vilde ikke komme. Han sendte Bud een Gang til, men han vilde ikke komme. 30 Da sagde han til sine Folk "Se den Bygmark, Joab har der ved Siden af min! Gå hen og stik Ild på den!" Og Absalons Folk stak Ild på Marken. 31 Da begav Joab sig ind til Absalon og sagde til ham: "Hvorfor har dine Folk stukket Ild på min Mark?" 32 Absalon svarede Joab: "Se, jeg sendte Bud efter dig og bad dig komme herhen, for at jeg kunde sende dig til Kongen og sige: Hvorfor kom jeg tilbage fra Gesjur? Det havde været bedre for mig, om jeg var blevet der! Men nu vil jeg stedes for Kongen; er der Skyld hos mig så lad ham dræbe mig!" 33 Joab gik da til Kongen og overbragte ham disse Ord. Så lod han Absalon kalde, og han kom ind til Kongen; og han

bøjede sig for ham og faldt på sit Ansigt til Jorden for
Kongen. Så kyssede Kongen Absalon.

15 Men nogen tid efter skaffede Absalon sige Vogn
og Heste og halvtredsindstyve Forløbere; 2 og
om Morgenen stillede han sig ved Portvejen, og når
nogen gik til Kongen for af få en Retssag afgjort,
kaldte Absalon ham til sig og spurgte ham: "Hvilken
By er du fra?" Når han da svarede: "Din Træl er
fra den eller den af Israels Stammer!" 3 så sagde
Absalon til ham: "Ja, din Sag er god og retfærdig;
men hos Kongen finder du ikke Øre!" 4 Og Absalon
tilføjede: "Vilde man blot sætte mig til Dommer i
Landet! Da måtte enhver, der har en Retssag eller
Retstrætte, komme til mig, og jeg vilde hjælpe ham
til hans Ret." 5 Og når nogen nærmede sig for at
kaste sig ned for ham, rakte han Hånden ud og holdt
ham fast og kyssede ham. 6 Således gjorde Absalon
over for alle Israeliterne, som kom til Kongen for at få
deres Sager afgjort, og Absalon stjal Israels Mænds
Hjerte. 7 Da der var gået fire År, sagde Absalon til
Kongen: "Lad mig få Lov at gå til Hebron og indfri
et Løfte, jeg har aflagt HERREN; 8 thi medens din
Træl boede i Gesjur i Aram, aflagde jeg det Løfte:
Hvis HERREN lader mig komme tilbage til Jerusalem,
vil jeg ære HERREN i Hebron!" 9 Kongen svarede
ham: "Gå med Fred!" Og han begav sig til Hebron.
10 Men Absalon havde i al Hemmelighed sendt Bud
ud i alle Israels Stammer og ladet sige: "Når I hører,
der stødes i Horn, så skal I råbe: Absalon er blevet
Konge i Hebron!" 11 Og med Absalon fulgte fra
Jerusalem 200 Mænd, som han havde indbudt, og
som drog med i god Tro uden at vide af noget. 12
Og da Absalon ofrede, Slagtofre, lod han Giloniten
Akitofel, Davids Rådgiver, hente i hans By Gilo. Og
Sammensværgelsen vandt i Styrke, idet flere og flere
af Folket gik over til Absalon. 13 Da kom en og meldte
David det og sagde: "Israels Hu har vendt sig til
Absalon!" 14 Og David sagde til alle sine folk, som
var hos ham i Jerusalem: "Kom, lad os flygte; ellers
kan vi ikke undslippe Absalon; skynd jer af Sted, at
han ikke skal skynde sig og nå os, bringe ulykke over
os og nedhugge Byens Indbyggere med Sværdet!" 15
Kongens Folk svarede: "Dine Trælle er rede til at gøre
alt, hvad du finder rigtigt, Herre Konge!" 16 Så drog
Kongen ud, fulgt af hele sit Hus; dog lod Kongen ti
Medhustruer blive tilbage for at se efter Huset. 17 Så
drog Kongen ud, fulgt af alle sine Folk. Ved det sidste
Hus gjorde de Holdt, 18 og alle Krigerne gik forbi
ham, ligeledes alle Kreterne og Pleterne; også alle
Gatiten Ittajs Mænd, 600 Mand, som havde fulgt ham
fra Gat, gik forbi Kongen. 19 Da sagde Kongen til
Gatiten Ittaj: "Hvorfor går også du med? Vend om og
bliv hos Kongen; thi du er Udlænding og er vandret
ud fra din Hjemstavn; 20 i Går kom du, og i Dag
skulde jeg tage dig med på vor Omflakken, jeg, som
går uden at vide hvorhen! Vend tilbage og tag dine
Landsmænd med; HERREN vise dig Miskundhed og
Trofasthed!" 21 Men Ittaj svarede Kongen: "Så sandt
HERREN lever, og så sandt du, Herre Konge, lever:
Hvor du, Herre Konge, er, der vil din Træl være, hvad
enten det bliver Liv eller Død!" 22 Da sagde David til
Ittaj: "Vel, så drag forbi!" Så drog Gatiten Ittaj forbi
med alle sine Mænd og hele sit Følge af Kvinder og
Børn. 23 Hele Landet græd højt, medens alle Krigerne
gik forbi; og Kongen stod i Kedrons Dal, medens
alle Krigerne gik forbi ham ad Vejen til Oliventræet i
Ørkenen. 24 Også Zadok og Ebjatar, som bar Guds
Pagts Ark, kom til Stede; de satte Guds Ark ned og
lod den stå, indtil alle Krigerne fra Byen var gået
forbi. 25 Da sagde Kongen til Zadok: "Bring Guds Ark
tilbage til Byen! Hvis jeg finder Nåde for HERRENs
Øjne, fører han mig tilbage og lader mig stedes for
ham og hans Bolig; 26 siger han derimod: Jeg har
ikke Behag i dig! se, da er jeg rede; han gøre med
mig, hvad ham tykkes godt!" 27 Og Kongen sagde til
Præsten Zadok: "Se, du og Ebjatar skal med Fred
vende tilbage til Byen tillige med eders to Sønner,
din Søn Ahima'az og Ebjatars Søn Jonatan! 28 Se,
jeg bier ved Vadestederne på Jordansletten, indtil
jeg får Bud fra eder med Efterretning." 29 Zadok og
Ebjatar bragte da Guds Ark tilbage til Jerusalem,
og de blev der. 30 Men David gik grædende op ad
Oliebjerget med tilhyllet Hoved og bare Fødder, og
alle Krigerne, som fulgte ham, havde tilhyllet deres
Hoveder og gik grædende opefter. 31 Da David fik
at vide, at Akitofel var iblandt de sammensvorne,
som holdt med Absalon, sagde han: "Gør Akitofels
Råd til Skamme, HERRE!" 32 Da David var kommet
til Bjergets Top, hvor man plejede at tilbede Gud,
kom Arkiten Husjaj, Davids Ven, ham i Møde med
sønderrevet Kjortel og Jord på Hovedet. 33 Da sagde
David til ham: "Hvis du drager med, bliver du mig til
Byrde; 34 men vender du tilbage til Byen og siger til
Absalon: Jeg vil være din Træl, Konge; din Faders
Træl var jeg fordum, men nu vil jeg være din Træl! så
kan du gøre mig Akitofels Råd til Skamme. 35 Der
har du jo Præsterne Zadokog Ebjatar; alt, hvad du
hører fra Kongens Palads, må du give Præsterne
Zadok og Ebjatar Nys om. 36 Se, de har der deres to
Sønner hos sig, Zadoks Søn Ahima'az og Ebjatars
Søn Jonatan; send mig gennem dem Bud om alt,

hvad I hører." 37 Så kom Husjaj, Davids Ven, til Byen,
og samtidig kom Absalon til Jerusalem.

16 Da David var kommet lidt på den anden Side af
Bjergets Top, Kom Mefibosjets Tjener Ziba ham
i Møde med et Par opsadlede Æsler, som bar 200
Brød, 100 Rosinkager, 100 Frugter og en Dunk Vin. 2
Da sagde Kongen til Ziba: "Hvad vil du med det?"
Og Ziba svarede: "Æslerne er bestemt til Ridedyr
for Kongens Hus, Brødene og Frugterne til Spise for
Folkene og Vinen til Drikke for dem, der bliver trætte i
Ørkenen!" 3 Så sagde Kongen: '"Hvor er din Herres
Søn?" Ziba svarede Kongen: "Han blev i Jerusalem;
thi han tænkte: Nu vil Israels Hus give mig min Faders
Kongedømme tilbage!" 4 Da sagde Kongen til Ziba:
"Dig skal hele Mefibosjets Ejendom tilhøre!" Og Ziba
sagde: "Jeg bøjer mig dybt! Måtte jeg finde Nåde for
min Herre Kongens Øjne!" 5 Men da Kong David kom
til Bahurim, se, da kom en Mand ved Navn Simei,
Geras Søn, af samme Slægt som Sauls Hus, gående
ud af Byen, alt imedens han udstødte Forbandelser, 6
og han kastede Sten efter David og alle Kong Davids
Folk, skønt alle Krigerne og alle Kærnetropperne gik
på begge Sider af ham. 7 Og Simei forbandede ham
med de Ord: "Bort, bort med dig, din Blodhund, din
Usling! 8 HERREN har nu bragt alt Sauls Hus's Blod
over dig, han, i hvis Sted du blev Konge, og HERREN
har nu givet din Søn Absalon Kongedømmet; nu har
Ulykken ramt dig. for, i du er en Blodhund!" 9 Da
sagde Abisjaj, Zerujas Søn, til Kongen: "Hvorfor skal
den døde Hund have Lov at forbande min Herre
Kongen? Lad mig gå hen og hugge Hovedet af ham!"
10 Men Kongen svarede: "Hvad har jeg med eder
at gøre, Zerujasønner! Når han forbander, og når
HERREN har budt ham at forbande David, hvem tør
da sige: Hvorfor gør du det?" 11 Og David sagde til
Abisjaj og alle sine Folk: "Når min egen Søn, som er
udgået af min Lænd, står mig efter Livet, hvad kan
man da ikke vente af denne Benjaminit! Lad ham
kun forbande, når HERREN har budt ham det! 12
Måske vil HERREN se til mig i min Nød og gøre
mig godt til Gengæld for hans Forbandelse i Dag!"
13 Derpå gik David med sine Mænd hen ad Vejen,
medens Simei fulgte ham oppe på Bjergskråningen
og stadig udstødte Forbandelser, slog med Sten og
kastede Støv efter ham. 14 Således kom Kongen og
alle Krigerne, som fulgte ham, udmattede til Jordan
og hvilede ud der. 15 Imidlertid var Absalon draget
ind i Jerusalem med alle Israels Mænd, og Akitofel
var hos ham. 16 Da nu Arkiten Husjaj, Davids Ven,
kom til Absalon, sagde han til ham: "Kongen leve,
Kongen leve!" 17 Absalon sagde til Husjaj: "Er det
sådan, du viser din Ven Godhed? Hvorfor fulgte du
ikke din Ven?" 18 Husjaj svarede Absalon: "Nej, den,
som HERREN og dette Folk og alle Israels Mænd har
valgt, i hans Tjeneste vil jeg træde, og hos ham vil
jeg blive! 19 Og desuden: Hvem er det, jeg tjener?
Mon ikke hans Søn? Som jeg har tjent din Fader,
vil jeg tjene dig!" 20 Absalon sagde så til Akitofel:
"Kom med eders Råd! Hvad skal vi gøre?" 21 Akitofel
svarede Absalon: "Gå ind til din Faders Medhustruer,
som han har ladet blive tilbage for at se efter Huset;
så kan hele Israel skønne, at du har lagt dig for Had
hos din Fader, og alle de, der har sluttet sig til dig, vil
få nyt Mod!" 22 Absalons Telt blev så rejst på Taget,
og Absalon gik ind til sin Faders Medhustruer i hele
Israels Påsyn. 23 Det Råd, Akitofel gav i de Tider,
gjaldt nemlig lige så meget, som når man adspurgte
Gud; så meget gjaldt ethvert Råd af Akitofel både hos
David og Absalon.

17 Derpå sagde Akitofel til Absalon; " Lad mig
udvælge 12000 Mand og bryde op i Nat og
sætte efter David. 2 Når jeg overfalder ham, medens
han er udmattet og modfalden, kan jeg indjage ham
Skræk, og alle hans Folk vil flygte, så at jeg kan fælde
Kongen uden at røre nogen anden; 3 så bringer
jeg hele Folket tilbage til dig, som en Brud vender
tilbage til sin Mand. Du attrår jo dog kun en enkelt
Mands Liv, og hele Folket vil da være uskadt!" 4 Det
Forslag tiltalte Absalon og alle Israels Ældste. 5 Men
Absalon sagde: "Kald dog også Arkiten Husjaj hid, for
at vi også kan høre, hvad han råder til!" 6 Da Husjaj
kom ind, sagde Absalon til ham: "Det og det har
Akitofel sagt; skal vi følge hans Råd? Hvis ikke, så sig
du din Mening!" 7 Husjaj svarede Absalon: "Denne
Gang er Akitofels Råd ikke godt!" 8 Og Husjaj sagde
fremdeles: "Du ved, at din Fader og hans Mænd er
Helte, og bitre i Hu er de som en Bjørn på Marken,
hvem Ungerne er taget fra; desuden er din Fader en
rigtig Kriger, som ikke lægger sig til Hvile om Natten
med Folkene. 9 For Øjeblikket holder han sig sikkert
skjult i en Kløft eller et andet Sted; falder der nu straks
i Begyndelsen nogle af Folkene, vil det rygtes, og man
vil sige, at Absalons Tilhængere har lidt Nederlag; 10
og da bliver selv den tapre, hvis Mod er som Løvens,
forsagt; thi hele Israel ved, at din Fader er en Helt og
hans Ledsagere tapre Mænd. 11 Mit Råd er derfor:
Lad hele Israel fra Dan til Be'ersjeba samles om dig,
talrigt som Sandet ved Havet, og drag selv med i
deres Midte. 12 Støder vi så på ham et eller andet
Sted, hvor han nu befinder sig, kan vi falde over

ham som Dug over Jorden, og der skal ikke blive en
eneste tilbage, hverken han eller nogen af alle hans
Mænd; 13 men kaster han sig ind i en By, skal hele
Israel lægge Reb om den, og vi vil slæbe den ned i
Dalen, så der ikke bliver Sten på Sten tilbage af den!"
Da sagde Absalon og alle Israels Mænd: "Arkiten
Husjajs Råd er bedre end Akitofels!" 14 HERREN
havde nemlig sat sig for at gøre Akitofels gode Råd
til Skamme, for at HERREN kunde bringe Ulykke
over Absalon. 15 Derpå sagde Husjaj til Præsterne
Zadok og Ebjatar: "Det og det Råd har Akitofel givet
Absalon og Israels Ældste, og det og det Råd har
jeg givet. 16 Skynd eder nu at sende Bud til David
og bring ham det Bud: Bliv ikke Natten over ved
vadestederne på Jordansletten, men søg over på den
anden Side, for at ikke Kongen og alle hans Folk
skal gå til Grunde!" 17 Jonatan og Ahima'az stod ved
Rogelkilden, hvorhen en Tjenestepige til Stadighed
kom og bragte dem Melding, hvorefter de gik hen og
bragte Kong David Melding; thi de turde ikke vise sig i
Byen. 18 Men en ung Mand opdagede dem og meldte
det til Absalon; så skyndte de sig begge bort og kom
ind hos en Mand i Bahurim. Han havde en Brønd i
Gården, og i den steg de ned; 19 Konen tog et Tæppe,
bredte det ud over Brønden og hældte Korn derpå,
så at man intet kunde opdage. 20 Nu kom Absalons
Folk imod i Huset til Konen og spurgte: "Hvor er
Ahima'az og Jonatan?" Konen svarede: "De gik over
Vandbækken!" Så søgte de efter dem, men da de
ikke fandt dem, vendte de tilbage til Jerusalem. 21 Så
snart de var gået bort, steg de to op af Brønden og
gik hen og bragte Kong David Melding; og de sagde
til David: "Bryd op og skynd eder over på den anden
Side af Vandet; thi det og det Råd kom Akitofel med
angående eder!" 22 Da brød David op med alle sine
Folk og satte over Jordan; og ved Daggry manglede
ikke en eneste, alle var de kommet over Jordan.
23 Men da Akitofel så, at hans Råd ikke blev fulgt,
sadlede han sit Æsel og drog hjem til sin By; og efter
at have beskikket sit Hus hængte han sig og døde.
Han blev jordet i sin Faders Grav. 24 David havde
nået Mahanajim, da Absalon tillige med alle Israels
Mænd gik over Jordan. 25 Absalon havde i Joabs
Sted sat Amasa over Hæren; Amasa var Søn af en
Ismaelit ved Navn Jitra, som var gået ind til Abigajil,
en Datter af Isaj og Søster til Joabs Moder Zeruja. 26
Og Israel og Absalon slog Lejr i Gilead. 27 Men da
David kom til Mahaoajim, bragte Sjobi, Nahasj's Søn
fra Rabba i Ammon, Makir, Ammiels Søn fra Lodebar,
og Gileaditen Barzillaj fra Rogelim 28 Senge, Tæpper,
Skåle og Lerkar; og Hvede, Byg, Mel, ristet Korn,
Bønner, Linser, 29 Honning, Surmælk, Småkvæg
og Komælksost bragte de David og hans Folk til
Føde; thi de tænkte: "Folkene er sultne, udmattede
og tørstige i Ørkenen."

18 Derpå holdt David Mønstring over sit Mandskab
og satte Tusindførere og Hundredførere over
dem; 2 og David delte Mandskabet i tre Dele; den
ene Tredjedel stillede han under Joab, den anden
under Abisjaj, Zerujas Søn og Joabs Broder, og den
sidste Tredjedel under Gatiten Ittaj. Kongen sagde så
til Folkene: "Jeg vil selv drage med i Kampen!" 3 Men
de svarede: "Du må ikke drage med; thi om vi flygter,
ænser man ikke os; ja, selv om Halvdelen af os falder,
ænser man ikke os, men du gælder lige så meget
som ti Tusinde af os; derfor er det bedst, at du holder
dig rede til at ile os til Hjælp fra Byen." 4 Kongen
svarede: "Jeg gør, hvad I finder bedst!" Derpå stillede
Kongen sig ved Porten, medens hele Mandskabet
drog ud, hundredvis og tusindvis. 5 Men Kongen gav
Joab, Abisjajog Ittaj den Befaling: "Far nu lempeligt
med den unge Absalon!" Og hele Mandskabet hørte,
hvorledes Kongen gav alle Øversterne Befaling om
Absalon. 6 Derpå rykkede Krigerne i Marken mod
Israel, og Slaget kom til at stå i Efraims Skov. 7 Der
blev Israels Hær slået af Davids Folk, og der fandt
et stort Mandefald Sted den Dag; der faldt 200000
Mand. 8 Kampen bredte sig over hele Egnen, og
Skoven fortærede den Dag flere Folk end Sværdet. 9
Absalon selv stødte på nogle af Davids Folk; Absalon
red på sit Muldyr, og da Muldyret kom ind under
en stor Terebintes tætte Grene, blev hans Hoved
hængende i Terebinten, så han hang mellem Himmel
og Jord, medens Muldyret, han sad på, løb bort. 10
En Mand, der så det meldte det til Joab og sagde:
"Jeg så Absalon hænge i en Terebinte." 11 Da sagde
Joab til Manden, der havde meldt ham det: "Når du
så det, hvorfor slog du ham da ikke til Jorden med
det samme? Så havde jeg givet dig ti Sekel Sølv
og et Bælte!" 12 Men Manden svarede Joab: "Om
jeg så havde fået tilvejet tusind Sekel, havde jeg
ikke lagt Hånd på Kongens Søn; thi vi hørte jo selv,
hvorledes Kongen bød dig, Abisjaj og Ittaj: Vogt vel
på den unge Absalon! 13 Dersom jeg havde handlet
svigefuldt imod ham -intet bliver jo skjult for Kongen
- vilde du have ladet mig i Stikken!" 14 Da sagde
Joab: "Så gør jeg det for dig!" Dermed greb han tre
Spyd og stødte dem i Brystet på Absalon, som endnu
levede og hang mellem Terebintens Grene. 15 Derpå
trådte ti unge Mænd, der var Joabs Våbendragere, til
og gav Absalon Dødsstødet. 16 Joab lod nu støde i

Hornet, og Hæren opgav at forfølge Israel, thi Joab
bød Folkene standse. 17 Derpå tog de og kastede
Absalon i en stor Grube i Skoven og ophobede en
mægtig Stendynge over ham. Og hele Israel flygtede
hver til sit. 18 Men medens Absalon endnu levede,
havde han taget og rejst sig den Stenstøtte, som står
i Kongedalen; thi han sagde: "Jeg har ingen Søn til
at bevare Mindet om mit Navn." Han havde opkaldt
Stenstøtten efter sig selv, og endnu den Dag i Dag
kaldes den "Absalons Minde". 19 Da sagde Ahima'az,
Zadoks Søn: "Lad mig løbe hen og bringe Kongen den
gode Tidende, at HERREN har skaffet ham Ret over
for hans Fjender!" 20 Men Joab svarede ham: "Du
skal ikke være den, der bringer Bud i Dag; en anden
Gang kan du bringe Bud, men i bag skal du ikke gøre
det, da Kongens Søn er død!" 21 Og Joab sagde til
Etiopieren: "Gå du hen og meld Kongen, hvad du har
set!" Da kastede Etiopieren sig til Jorden for Joab og
ilede af Sted. 22 Men Ahima'az, Zadoks Søn, sagde
atter til Joab: "Ske, hvad der vil! Lad også mig løbe
bag efter Etiopieren!" Da sagde Joab: "Hvorfor vil
du det, min Søn? For dig er der ingen Budløn at
hente!" 23 Men han blev ved: "Ske, hvad der vil! Jeg
løber!" Så sagde han: "Løb da!" Og Ahima'az løb
ad Vejen gennem Jordanegnen og nåede frem før
Etiopieren. 24 David sad just mellem de to Porte, og
Vægteren steg op på Porttaget ved Muren; da han så
ud, se, da kom en Mand løbende alene. 25 Vægteren
råbte og meldte det til Kongen, og Kongen sagde:
"Er han alene, har han Bud at bringe!" Men medens
Manden fortsatte sit Løb og kom nærmere, 26 så
Vægteren en anden Mand komme løbende og råbte
ned i Porten: "Der kommer een Mand til løbende
alene!" Kongen sagde: "Også han har Bud at bringe!"
27 Da råbte Vægteren: "Den forreste løber således, at
det ser ud til at være Ahima'az, Zadoks Søn!" Kongen
sagde: "Det er en god Mand, han kommer med godt
Bud!" 28 Imidlertid var Ahima'az kommet nærmere og
råbte til Kongen: "Hil dig!" Så kastede han sig ned på
Jorden for Kongen og sagde: "Lovet være HERREN
din Gud, som gav dem, der løftede Hånd mod min
Herre Kongen, i din Hånd!" 29 Kongen spurgte: "Er
den unge Absalon uskadt?" Ahima'az svarede: "Jeg
så, at der var stor Tummel, da Kongens Træl Joab
sendte din Træl af Sted, men jeg ved ikke, hvad det
var." 30 Kongen sagde da: "Træd til Side og stil dig
der!" Og han trådte til Side og blev stående. 31 I det
samme kom Etiopieren; og Etiopieren sagde: "Der er
Bud til min Herre Kongen: HERREN har i Dag skaffet
dig Ret over for alle dine Modstandere!" 32 Kongen
spurgte Etiopieren: "Er den unge Absalon uskadt?"
Og han svarede: "Det gå min Herre Kongens Fjender
og alle dine Modstandere som den unge Mand!" 33
Da blev Kongen dybt rystet, og han gik op i Stuen
på Taget over Porten og græd; og han gik frem og
tilbage og klagede: Min Søn Absalon, min Søn, min
Søn Absalon! Var jeg blot død i dit Sted! Absalon,
min Søn, min Søn!"

19 Joab fik nu Efterretning om, at Kongen græd
og sørgede over Absalon, 2 og Sejren blev den
Dag til Sorg for alt Folket, fordi det hørte, at Kongen
sørgede dybt over sin Søn. 3 Og Folket stjal sig den
Dag ind i Byen, som man stjæler sig bort af Skam,
når man har taget Flugten i Kampen. 4 Kongen havde
tilhyllet sit Ansigt og klagede højt: "Min Søn Absalon,
min Søn, Absalon, min Søn!" 5 Da gik Joab ind til
Kongen og sagde: "Du beskæmmer i Dag alle dine
Folk, der dog i bag har reddet dit Liv og dine Sønners
og Døtres, Hustruers og Medhustruers Liv, 6 siden du
elsker dem, som hader dig, og hader dem, som elsker
dig; thi i dag viser du, at Øverster og Folk er intet for
dig. Ja, nu forstår jeg, at du vilde have været tilfreds,
hvis Absalon i Dag var i Live og alle vi andre døde. 7
Stå nu op og gå ud og tal godt for dine Folk; thi jeg
sværger ved HERREN, at hvis du ikke gør det, bliver
ikke en eneste Mand hos dig Natten over, og dette vil
volde dig større Ulykke end alt, hvad der har ramt dig
fra din Ungdom af og til nu!" 8 Så stod Kongen op og
satte sig i Porten; og da man fik at vide, at Kongen
sad i Porten, kom alt Folket hen og stillede sig foran
Kongen. Men efter at Israeliterne var flygtet hver til
sit, 9 begyndte alt Folket i alle Israels Stammer at gå i
Rette med hverandre, idet de sagde: "Kongen frelste
os fra vore Fjenders Hånd; det var ham, som reddede
os af Filisternes Hånd; og nu har han måttet rømme
Landet for Absalon. 10 Men Absalon, som vi havde
salvet til Konge over os, er faldet i Kampen. Hvorfor
tøver I da med at føre Kongen tilbage?" 11 Men da
alle Israeliternes Ord kom Kong David for Øre, sendte
han Bud til Præsterne Zadok og Ebjatar og lod sige:
"Tal til Judas Ældste og sig: Hvorfor vil I være de
sidste til at føre Kongen tilbage til hans Hus? 12 I er jo
mine Brødre, I er mit Kød og Blod. Hvorfor vil I være
de sidste til at føre Kongen tilbage? 13 Og til Amasa
skal I sige: Er du ikke mit Kød og Blod? Gud ramme
mig både med det ene og det andet, om du ikke for
stedse skal være min Hærfører i Joabs Sted!" 14 Så
vendte alle Judas Mænds Hjerter sig til ham, alle
som een, og de sendte Bud til Kongen: "Vend tilbage
med alle dine Folk!" 15 Og da Kongen på Hjemvejen
kom til Jordan, var Judæerne kommet til Gilgal for at

gå Kongen i Møde og føre ham over Jordan. 16 Da
skyndte Benjaminiten Simei, Geras Søn, fra Bahurim
sig sammen med Judas Mænd ned for at gå Kong
David i Møde, 17 fulgt af tusind Mænd fra Benjamin.
Også Ziba, som var Tjener i Sauls Hus, var med sine
femten Sønner og tyve Trælle ilet til Jordan forud
for Kongen, 18 og de var sat over Vadestedet for at
sætte Kongens Hus over og være ham til Tjeneste.
Men da Kongen skulde til at gå over Floden kastede
Simei, Geras Søn, sig ned for ham 19 og sagde:
"Min Herre tilregne mig ikke min Brøde og tænke ikke
mere på, hvad din Træl forbrød, den Dag min Herre
Kongen drog bort fra Jerusalem ' Kongen agte ikke
derpå; 20 thi din Træl ved, at han har syndet, men se,
jeg er i Dag den første af hele Josefs Hus, der er
kommet herned for at gå min Herre Kongen i Møde!"
21 Da tog Abisjaj, Zerujas Søn, Ordet og sagde: "Skal
Simei ikke lide Døden til Straf for, at han forbandede
HERRENs Salvede?" 22 Men David svarede: "Hvad
er der mig og eder imellem, I Zerujasønner, at I vil
være mine Modstandere i Dag? Skulde nogen i Israel
lide Døden i Dag? Ved jeg da ikke, at jeg nu er Konge
over Israel?" 23 Derpå sagde Kongen til Simei: "Du
skal ikke dø!" Og Kongen tilsvor ham det. 24 Også
Mefibosjet, Sauls Sønnesøn, var draget ned for at gå
Kongen i Møde. Han havde ikke plejet sine Fødder
eller sit Skæg eller tvættet sine Klæder, fra den Dag
Kongen gik bort, til den Dag han kom uskadt tilbage.
25 Da han nu kom fra Jerusalem for at gå Kongen i
Møde, sagde Kongen til ham: "Hvorfor fulgte du mig
ikke, Mefibosjet?" 26 Han svarede: "Herre Konge,
min Træl bedrog mig; thi din Træl bød ham sadle mit
Æsel, for at jeg kunde sidde op og følge Kongen;
din Træl er jo lam; 27 men i Stedet bagtalte han
din Træl hos min Herre Kongen. Dog, min Herre
Kongen er jo som en Guds Engel. Gør, hvad du
finder for godt! 28 Thi skønt hele mit Fædrenehus
kun havde Døden at vente af min Herre Kongen,
gav du din Træl Plads imellem dine Bordfæller; hvad
Ret har jeg da endnu til at kræve noget eller anråbe
Kongen?" 29 Da sagde Kongen til ham: "Hvorfor
bliver du ved med at tale? Her er mit Ord: Du og
Ziba skal dele Jordegodset!" 30 Mefibosjet svarede
Kongen: "Han må gerne få det hele, nu min Herre
Kongen er kommet uskadt hjem!" 31 Også Gileaditen
Barzillaj drog ned fra Rogelim og fulgte med Kongen
for at ledsage ham til Jordan. 32 Barzillaj var en
Olding på firsindstyve År; det var ham, som havde
sørget for Kongens Underhold, medens han var i
Mahanajim, thi han var en meget velstående Mand.
33 Kongen sagde nu til Barzillaj: "Følg med mig, jeg vil
sørge for, at du i din Alderdom får dit Underhold hos
mig i Jerusalem!" 34 Men Barzillaj svarede Kongen:
"Hvor lang Tid har jeg endnu tilbage, at jeg skulde
følge med Kongen op til Jerusalem? 35 Jeg er nu
firsindstyve År gammel; mon jeg kan skelne mellem
godt og ondt, eller mon din Træl har nogen Smag for,
hvad jeg spiser eller drikker, mon jeg endnu har Øre
for Sangeres og Sangerinders Røst? Hvorfor skulde
din Træl da i Fremtiden falde min Herre Kongen til
Byrde? 36 Kun det lille Stykke Vej til Jordan vilde din
Træl ledsage Kongen; hvorfor vil Kongen give mig så
meget til Gengæld? 37 Lad din Træl vende tilbage,
at jeg kan dø i min egen By ved mine Forældres
Grav! Men her er din Træl Kimham; lad ham følge
med min Herre Kongen, og gør med ham, hvad dig
tykkes bedst!" 38 Da sagde Kongen: "Kimham skal
følge med mig, og jeg vil gøre med ham, hvad dig
tykkes bedst; alt, hvad du ønsker, vil jeg gøre for
dig!" 39 Derpå gik alle Krigerne over Jordan, medens
Kongen blev stående; og Kongen kyssede Barzillaj
og velsignede ham, hvorefter Barzillaj vendte tilbage
til sit Hjem. 40 Så drog Kongen over til Gilgal, og
Kimham drog med ham. Hele Judas Folk fulgte med
Kongen og desuden Halvdelen af Israels Folk. 41
Men nu kom alle Israeliterne til Kongen og sagde:
"Hvorfor har vore Brødre, Judas Mænd, bortført dig
og bragt Kongen og hans Hus over Jordan tillige med
alle Davids Mænd?" 42 Da svarede alle Judas Mænd
Israels Mænd: "Kongen står jo os nærmest; hvorfor
er I vrede over det? Har vi levet af Kongen eller taget
noget fra ham?" 43 Israels Mænd svarede Judas
Mænd: "Vi har ti Gange Part i kongen, og tilmed har
vi Førstefødselsretten fremfor eder; hvorfor har I da
tilsidesat os? Og var det ikke os, der først talte om at
føre vor Konge tilbage?" Men Judas Mænds Svar var
endnu hårdere end Israels Mænds.

20 Nu var der tilfældigvis en slet Person ved navn
Sjeba, Bikris Søn, en Benjaminit. Han stødte i
Hornet og sagde: "Vi har ingen Del i David, ingen Lod
i Isajs Søn! Hver Mand til sine Telte, Israel!" 2 Da
faldt alle Israels Mænd fra David og gik over til Sjeba,
Bikris Søn, medens Judas Mænd trofast fulgte deres
Konge fra Jordan til Jerusalem. 3 Da David kom til sit
Hus i Jerusalem, tog Kongen sine ti Medhustruer,
som han havde ladet tilbage for at se efter Huset, og
lod dem bringe til et bevogtet Hus, hvor han sørgede
for deres Underhold; men han gik ikke mere ind til
dem, og således levede de indespærret til deres
Dødedag som Kvinder, der er Enker, skønt deres
Mænd endnu lever. 4 Derpå sagde Kongen til Amasa:

"Stævn Judas Mænd sammen i Løbet af tre Dage og
indfind dig da her!" 5 Amasa gik så bort for at stævne
Judas Mænd sammen. Men da han tøvede ud over
den fastsatte Frist, 6 sagde David til Abisjaj: "Nu
bliver Sjeba, Bikris Søn, os farligere end Absalon!
Tag derfor din Herres Folk og sæt efter ham, for
at han ikke skal kaste sig ind i befæstede Byer og
slippe fra os!" 7 Med Abisjaj drog Joab, Kreterne og
Pleterne og alle Kærnetropperne ud fra Jerusalem for
at sætte efter Sjeba, Bikris Søn. 8 Men da de var ved
den store Sten i Gibeon, kom Amasa dem i Møde.
Joab var iført sin Våbenkjortel, og over den havde
han spændt et Sværd, hvis Skede var bundet til hans
Lænd; og det gled ud og faldt til Jorden. 9 Joab sagde
da til Amasa: "Går det dig vel, Broder?" Og Joab greb
med højre Hånd om Amasas Skæg for at kysse ham.
10 Men Amasa tog sig ikke i Vare for det Sværd, Joab
havde i sin venstre Hånd; Joab stødte det i Underlivet
på ham, så hans Indvolde væltede ud på Jorden,
og han døde ved det ene Stød. Derpå satte Joab
og hans Broder Abisjaj efter Sjeba, Bikris Søn, 11
medens en af Joabs Folk blev stående ved Amasa
og råbte: "Enhver, der bryder sig om Joab og holder
med David, følge efter Joab!" 12 Men Amasa lå midt
på Vejen, svømmende i sit Blod, og da Manden så,
at alt Folket stod stille der, væltede han Amasa fra
Vejen ind på Marken og kastede en Kappe over ham;
thi han så, at alle, der kom forbi, stod stille. 13 Så
snart han var fjernet fra Vejen, fulgte alle efter Joab
for at sætte efter Sjeba, Bikris Søn. 14 Denne drog
imidlertid gennem alle Israels Stammer indtil Abel-
Bet-Ma'aka, og alle Bikriterne samlede sig og fulgte
ham. 15 Da kom de og belejrede ham i Abel-Bet-
Ma'aka, idet de opkastede en Vold om Byen. Men
medens alt Krigsfolket, der var med Joab, arbejdede
på at bringe Muren til Fald, 16 trådte en klog Kvinde
fra Byen hen på Formuren og råbte: "Hør, hør! Sig til
Joab, at han skal komme herhen; jeg vil tale med
ham!" 17 Da han kom hen til hende, spurgte Kvinden:
"Er du Joab?" Og da han svarede ja, sagde hun:
"Hør din Trælkvindes Ord!" Han svarede: "Jeg hører!"
18 Så sagde hun: "I gamle Dage sagde man: Man
spørge dog i Abel og Dan, om det er gået af Brug,
hvad gode Folk i Israel vedtog! 19 Og nu søger du at
bringe Død over en By, som er en Moder i Israel!
Hvorfor vil du ødelægge HERRENs Arvelod?" 20
Joab svarede: "Det være langt fra mig, det være langt
fra mig at ødelægge eller volde Fordærv! 21 Således
er det ingenlunde ment! Men en Mand fra Efraims
Bjerge ved Navn Sjeba, Bikris Søn, har løftet sin Hånd
mod Kong David; hvis I blot vil udlevere ham, bryder
jeg op fra Byen!" Da sagde Kvinden til Joab: "Hans
Hoved skal blive kastet ned til dig gennem Muren!" 22
Kvinden fik så ved sin Klogskab hele Byen overtalt til
at hugge Hovedet af Sjeba, Bikris Søn, og de kastede
det ned til Joab. Da stødte han; i Hornet, og de
brød op fra Byen og spredte sig hver til sit, medens
Joab selv vendte tilbage til Kongen i Jerusalem. 23
Joab stod over hele Israels Hær; Benaja, Jojadas
Søn, over Kreterne og Pleterne; 24 Adoniram havde
Tilsynet med Hoveriarbejdet; Josjafat, Ahiluds Søn,
var Kansler; 25 Sjeja var Statsskriver, Zadok og
Ebjatar Præster; 26 også Ja'iriten Ira var Præst hos
David.

21 Under Davids Regering blev der Hungersnød
tre År i Træk. Da søgte David HERRENs Åsyn;
og HERREN sagde: "Der hviler Blodskyld på Saul
og hans Hus, fordi han dræbte Gibeoniterne!" 2
Kongen lod derfor Gibeoniterne kalde og sagde til
dem - Gibeoniterne hørte ikke til Israeliterne, men
til Levningerne af Amoriterne; og skønt Israeliterne
havde givet dem endeligt Tilsagn, havde Saul i sin Iver
for Israeliterne og Juda søgt at udrydde dem - 3 David
sagde til Gibeoniterne: "Hvad kan jeg gøre for eder, og
hvorledes skal jeg skaffe Soning, så at I kan velsigne
HERRENs Arvelod?" 4 Gibeoniterne svarede: "Det er
ikke Sølv eller Guld, der er os og Saul og hans Hus
imellem, og vi har ikke Lov at dræbe nogen Mand i
Israel!" Han sagde da: "Hvad I forlanger, vil jeg gøre
for eder!" 5 Så sagde de til Kongen: "Den Mand,
som bragte Ødelæggelse over os og tænkte på at
udrydde os, så vi ikke skulde kunne være nogetsteds
inden for Israels Landemærke. 6 lad syv Mænd af
hans Efterkommere blive udleveret os, for at vi kan
hænge dem op for HERREN i Gibeon på HERRENs
Bjerg!" Kongen sagde: "Jeg vil udlevere dem!" 7
Men Kongen skånede Mefibosjet, en Søn af Sauls
Søn Jonatan, af Hensyn til den Ed ved HERREN,
som var imellem David og Sauls Søn Jonatan. 8
Derimod tog Kongen de to Sønnner, som Rizpa, Ajjas
Datter, havde født Saul, Armoni og Mefibosjet, og
de fem Sønner, som Merab, Sauls Datter, havde
født Adriel, en Søn af Barzillaj fra Mehola, 9 og
udleverede dem til Gibeoniterne, som hængte dem
op på Bjerget for HERRENs Åsyn. Således omkom
alle syv på een Gang, og de blev dræbt først på
Høsten, i Byghøstens Begyndelse. 10 Men Rizpa,
Ajjas Datter, tog sit Sørgeklæde, bredte det ud på
Klippen og sad der fra Høstens Begyndelse, indtil
der atter strømmede Vand fra Himmelen ned over
dem; og hun tillod ikke Himmelens Fugle at kaste

sig over dem om Da- gen eller Markens Dyr om
Natten. 11 Da David fik at vide, hvad Rizpa, Ajjas
Datter, Sauls Medhustru, havde gjort, 12 drog han
hen og hentede Sauls og hans Søn Jonatans Ben
hos Borgerne i Jabesj i Gilead, som havde stjålet
dem på Torvet i Bet-Sjan, hvor Filisterne havde hængt
dem op, dengang de slog Saul på Gilboa. 13 Og
da han havde hentet Sauls og hans Søn Jonatans
Ben der, samlede man Benene af de hængte 14
og jordede dem sammen med Sauls og hans Søn
Jonatans Ben i Zela i Benjamins Land i hans Fader
Kisj's Grav. Alt, hvad Kongen havde påbudt, blev
gjort; derefter forbarmede Gud sig over Landet. 15 Da
det atter kom til Kamp mellem Filisterne og Israel,
drog David med sine Folk ned og kastede sig ind i
Gob og kæmpede med Filisterne. 16 Da fremstod
Dod, som var af Rafaslægten, og hvis Spyd vejede
300 Sekel Kobber; han var iført en ny Rustning, og
han havde i Sinde at slå David ihjel. 17 Men Abisjaj,
Zerujas Søn, kom ham til Hjælp og huggede Filisteren
ned. Da besvor Davids Mænd ham og sagde: "Du må
ikke mere drage i Kamp med os, for at du ikke skal
slukke Israels Lampe!" 18 Siden hen kom det atter
til Kamp med Filisterne i Gob. Husjatiten Sibbekaj
nedhuggede da Saf, som var af Rafaslægten. 19 Atter
kom det til Kamp med Filisterne i Gob, Beflehemiten
Elhanan, Ja'irs Søn, nedhuggede da Gatiten Goliat,
hvis Spydstage var som en Væverbom. 20 Atter kom
det til Kamp i Gat. Da var der en kæmpestor Mand
med seks Fingre på hver Hånd og seks Tæer på hver
Fod, i alt fire og tyve; han var også af Rafaslægten.
21 Han hånede Israel, og derfor huggede Jonatan, en
Søn af Davids Broder Sjim'a, ham ned. 22 Disse fire
var af Rafaslægten i Gat; de faldt for Davids og hans
Mænds Hånd.

22 David sang HERREN denne Sang, dengang
HERREN havde frelst ham af alle hans Fjenders
og af Sauls Hånd. 2 Han sang: "HERRE, min Klippe,
min Borg, min Befrier, 3 min Gud, mit Bjerg, hvortil
jeg tyr, mit Skjold, mit Frelseshorn, mit Værn, min
Tilflugt, min Frelser, som frelser mig fra Vold! 4 Jeg
påkalder HERREN, den Højlovede, og frelses fra
mine Fjender. 5 Dødens Brændinger omsluttede
mig, Ødelæggelsens Strømme forfærdede mig, 6
Dødsrigets Reb omspændte mig, Dødens Snarer
faldt over mig; (Sheol h7585) 7 i min Vånde påkaldte jeg
HERREN og råbte til min Gud. Han hørte min Røst
fra sin Helligdom, mit Råb fandt ind til hans Ører! 8
Da rystede Jorden og skjalv, Himlens Grundvolde
bæved og rysted, thi hans Vrede blussede op. 9
Røg for ud af hans Næse, fortærende Ild af hans
Mund, Gløder gnistrede fra ham. 10 Han sænkede
Himlen, steg ned med Skymulm under sine Fødder;
11 båret af Keruber fløj han, svæved på Vindens
Vinger; 12 han omgav sig med Mulm som en Bolig,
mørke Vandmasser, vandfyldte Skyer. 13 Fra Glansen
foran ham for der Hagl og Ildgløder ud. 14 HERREN
tordned fra Himlen, den Højeste lod høre sin Røst;
15 han udslynged Pile, adsplittede dem, lod Lynene
funkle og skræmmede dem. 16 Havets Bund kom til
Syne, Jordens Grundvolde blottedes ved HERRENs
Trusel, for hans Vredes Pust. 17 Han udrakte Hånden
fra det høje og greb mig, drog mig op af de vældige
Vande, 18 frelste mig fra mine mægtige Fjender, fra
mine Avindsmænd; de var mig for stærke. 19 På
min Ulykkes Dag faldt de over mig, men HERREN
blev mig et Værn. 20 Han førte mig ud i åbent Land,
han frelste mig, thi han havde Behag i mig. 21
HERREN gengældte mig efter min Retfærd, lønned
mig efter mine Hænders Uskyld; 22 thi jeg holdt mig
til HERRENs Veje, svigted i Gudløshed ikke min Gud;
23 hans Bud stod mig alle for Øje, jeg veg ikke fra
hans Love. 24 Ustraffelig var jeg for ham og vogtede
mig for Brøde. 25 HERREN lønned mig efter min
Retfærd, mine Hænders Uskyld, som var ham for
Øje! 26 Du viser dig from mod den fromme, retsindig
mod den retsindige, 27 du viser dig ren mod den rene
og vrang mod den svigefulde. 28 De arme giver du
Frelse, hovmodiges Øjne Skam! 29 Ja, du er min
Lampe, HERRE! HERREN opklarer mit Mørke. 30 Thi
ved din Hjælp søndrer jeg Mure, ved min Guds Hjælp
springer jeg over Volde. 31 Fuldkommen er Guds Vej,
lutret er HERRENs Ord. Han er et Skjold for alle, der
sætter deres Lid til ham. 32 Ja, hvem er Gud uden
HERREN, hvem er en Klippe uden vor Gud, 33 den
Gud, der omgjorded mig med Kraft, jævnede Vejen
for mig, 34 gjorde mine Fødder som Hindens og gav
mig Fodfæste på Højne, 35 oplærte min Hånd til Krig,
så mine Arme spændte Kobberbuen? 36 Du gav mig
din Frelses Skjold, din Nedladelse gjorde mig stor;
37 du skaffede Plads for mine Skridt, mine Ankler
vaklede ikke. 38 Jeg jog mine Fjender, indhentede
dem, vendte først om, da de var gjort til intet, 39 slog
dem ned, så de ej kunde rejse sig, men lå faldne
under min Fod. 40 Du omgjorded mig med Kraft til
Kampen, mine Modstandere tvang du i Knæ for mig;
41 du slog mine Fjender på Flugt mine Avindsmænd
ryddede jeg af Vejen. 42 De råbte, men ingen hjalp, til
HERREN, han svared dem ikke. 43 Jeg knuste dem
som Jordens Støv, som Gadeskarn tramped jeg på
dem. 44 Du friede mig af Folkekampe, du satte mig til

Folkeslags Høvding; nu tjener mig ukendte Folk; 45
Udlandets Sønner kryber for mig; blot de hører om
mig, lyder de mig: 46 Udlandets Sønner vansmægter,
kommer skælvende frem af deres Skjul. 47 HERREN
lever, højlovet min Klippe, ophøjet være min Frelses
Gud, 48 den Gud, som giver mig Hævn, lægger
Folkeslag under min Fod 49 og frier mig fra mine
Fjender! Du ophøjer mig over mine Modstandere, fra
Voldsmænd frelser du mig. 50 HERRE, derfor priser
jeg dig blandt Folkene og lovsynger dit Navn, 51 du,
som kraftig hjælper din Konge og viser din Salvede
Miskundhed. David og hans Æt evindelig.

23 Dette er Davids sidste Ord; Så siger David, Isajs
Søn, så siger Manden, Højt ophøjet, Jakobs
Guds salvede, Helten i Israels Sange: 2 Ved mig
talede HERRENs Ånd, hans Ord var på min Tunge. 3
Jakobs Gud talede til mig, Israels Klippe sagde: "En
retfærdig Hersker blandt Mennesker, en, der hersker
i Gudsfrygt, 4 han stråler som Morgenrøden, som
den skyfri Morgensol, der fremlokker Urter af Jorden
efter Regn." 5 Således har jo mit Hus det med Gud.
Han gav mig en evig Pagt, fuldgod og vel forvaret.
Ja, al min Frelse og al min Lyst, skulde han ikke
lade den spire frem? 6 Men Niddinger er alle som
Torne i Ørk, der tages ikke på dem med Hænder; 7
ingen rører ved dem uden med Jern og Spydstage, i
Ilden brændes de op. 8 Navnene på Davids Helte var
følgende: Hakmoniten Isjbosjet, Anføreren for de tre;
det var ham, der engang svang sit Spyd over 800
faldne på een Gang. 9 Blandt de tre Helte kom efter
ham Ahohiten El'azar, Dodis Søn; han var med David
ved Pas-Dammim, dengang Filisterne samlede sig
der til Kamp. Da Israels Mænd trak sig tilbage, 10
holdt han Stand og huggede ned blandt Filisterne, til
hans Hånd blev træt og klæbede fast ved Sværdet;
HERREN gav dem den bag en stor Sejr. Så vendte
Folket tilbage og fulgte ham, kun for at plyndre. 11
Efter ham kom Harariten Sjamma, Ages Søn. Engang
havde Filisterne samlet sig i Lehi, hvor der var en
Mark fuld af Linser, og Folket flygtede for Filisterne;
12 men han stillede sig op midt på Marken og holdt
den og huggede Filisterne ned; og HERREN gav dem
en stor Sejr. 13 Engang drog tre af de tredive ned
og kom til David på Klippens Top, til Adullams Hule,
medens Filisterskaren var lejret i Refaimdalen. 14
David var dengang i Klippeborgen, medens Filisternes
Besætning lå i Betlehem. 15 Så vågnede Lysten hos
David, og han sagde: "Hvem skaffer mig en Drik Vand
fra Cisternen ved Betlehems Port?" 16 Da banede de
tre Helte sig Vej gennem Filisternes Lejr, øste Vand
af Cisternen ved Betlehems Port og bragte David det.
Han vilde dog ikke drikke det, men udgød det for
HERREN 17 med de Ord: "HERREN vogte mig for at
gøre det! Skulde jeg drikke de Mænds Blod, som har
vovet deres Liv!" Og han vilde ikke drikke det. Den
Dåd udførte de tre Helte. 18 Abisjaj, Joabs Broder,
Zerujas Søn, var Anfører for de tredive. Han svang sit
Spyd over 300 faldne, og han var navnkundig iblandt
de tredive; 19 iblandt de tredive var han højtæret,
og han var deres Anfører; men de tre nåede han
ikke. 20 Benaja, Jojadas Søn, var en tapper Mand fra
Kabze'el, der havde udført store Heltegerninger; han
fældede de to Arielsønner fra Moah; og han steg ned
og fældede en Løve i en Cisterne, en Dag der var
faldet Sne. 21 Ligeledes fældede han Ægypteren,
en kæmpestor Mand. Ægypteren havde et Spyd i
Hånden, men han gik ned imod ham meden Stok,
vristede Spydet ud af Hånden på ham og dræbte
ham med hans eget Spyd. 22 Disse Heltegerninger
udførte Benaja, Jojadas Søn, og han var navnkundig
iblandt de tredive Helte; 23 iblandt de tredive var han
højt æret, men de tre nåede han ikke. David satte
ham over sin Livvagt. 24 Til de tredive hørte Asa'el'
Joabs Broder; Elbanan, Dodos Søn fra Betlehem; 25
Haroditen Sjamma; Haroditen Elika; 26 Paltiten Helez;
Ira, Ikkesj's Søn fra Tekoa; 27 Abiezer fra Anatot;
Husjatiten Sibbekaj; 28 Ahohiten Zalmon; Maharaj
fra Netofa; 29 Heled, Ba'anas Søn, fra Nefofa; Ittaj,
Ribajs Søn, fra det benjaminitiske Gibea; 30 Benaja
fra Pir'aton; Hiddaj fra Nahale-Ga'asj; 31 Abiba'al fra
Araba; Azmavet fra Bahurim; 32 Sja'alboniten Eljaba;
Guniten Jasjen; 33 Harariten Jonatan, Sjammas Søn;
Harariten Ahi'am, Sjarars Søn; 34 Elifelet, Ahazbajs
Søn, fra Bet-Ma'aka; Eliam, Akitofels Søn, fra Gilo; 35
Hezro fra Karmel; Pa'araj fra Arab; 36 Jig'al, Natans
Søn, fra Zoba; Gaditen Bani; 37 Ammoniten Zelek;
Naharaj fra Be'erot, der var Joabs, Zerujas Søns,
Våbendrager; 38 Ira fra Jattir; Gareb fra Jattir; 39
Hetiten Urias. I alt syv og tredive.

24 Men HERRENS vrede blussede atter op mod
Israel, så at han æggede David mod dem og
sagde: "Gå hen og hold Mandtal over Israel og Juda!"
2 Kongen sagde da til Joab og Hærførerne, der var
hos ham: "Drag rundt i alle Israels Stammer fra Dan
til Be'ersjeba og hold Mønstring over Folket, for at jeg
kan få Tallet på det at vide!" 3 Men Joab svarede
Kongen: "Måtte HERREN din Gud forøge Folket
hundredfold, og måtte min Herre Kongen selv opleve
det - men hvorfor har min Herre Kongen sat sig sligt
for?" 4 Men Joab og Hærførerne måtte bøje sig

for Kongens Ord. Joab og Hærførerne forlod derfor
Kongen for at holde Mønstring over Israels Folk. 5
De gik over Jordan og begyndte ved Aroer og Byen,
der ligger midt i Dalen; drog ad Gad til og i Retning af
Ja'zer; 6 så kom de til Gilead og til Hetiternes Land
hen imod Kadesj, derpå til Dan, og fra Dan vendte de
sig hen mod Zidon; 7 så kom de til Fæstningen Tyrus
og alle Hivviternes og Kana'anæernes Byer, hvorfra
de gik til Be'ersjeba i det judæiske Sydland. 8 Efter at
de var draget hele Landet rundt i ni Måneder og tyve
Dage, kom de tilbage til Jerusalem. 9 Joab opgav
derpå Kongen Tallet, der var fundet ved Folktællingen,
og Israel talte 800000 kraftige, våbenføre Mænd,
Juda 500000 Mænd. 10 Men efter at David havde
holdt Mandtal over Folket. slog Samvittigheden ham,
og han sagde til HERREN: "Jeg har syndet svarlig i,
hvad jeg har gjort! Men tilgiv nu, HERRE, din Tjeners
Brøde, thi jeg har handlet som en stor Dåre!" 11 Da
David stod op om Morgenen kom HERRENs Ord til
Profeten Gad, Davids Seer, således: 12 "Gå hen og
sig til David: Så siger HERREN; Jeg forelægger dig
tre Ting; vælg selv, hvilken jeg skal lade times dig!"
13 Gad kom da til David og kundgjorde ham det og
sagde: "Skal der komme tre Hungersnødsår over dig
i dit Land, eller vil du i tre Måneder jages på Flugt,
forfulgt af din Fjende, eller skal der komme tre Dages
Pest i dit Land? Overvej nu, hvad jeg skal svare ham,
der har sendt mig!" 14 David svarede Gad: "Jeg er i
såre stor Vånde - lad os så falde i HERRENs Hånd,
thi hans Barmhjertighed er stor; i Menneskehånd
vil jeg ikke falde!" 15 Så valgte David da Pesten.
Ved Hvedehøstens Tid begyndte Soten at ramme
Folket; og der døde 70000 Mand af Folket fra Dan til
Be'ersjeba. 16 Da Engelen udrakte sin Hånd mod
Jerusalem for at ødelægge det, angrede HERREN det
onde, og han sagde til Engelen, som ødelagde Folket
"Nu er det nok, drag din Hånd tilbage!" HERRENs
Engel var da ved Jebusiten Aravnas Tærskeplads. 17
Men da David så Engelen, som slog Folket, sagde
han til HERREN: "Det er mig, der har syndet, mig,
der har begået Brøden; men Fårene der, hvad har
de gjort? Lad din Hånd dog ramme mig og mit
Fædrenehus!" 18 Samme Dag kom Gad til David og
sagde: "Gå op og rejs HERREN et Alter på Jebusiten
Aravnas Tærskeplads!" 19 Og David gik derop efter
Gads Ord, således som HERREN havde påbudt. 20
Da Aravna, der var ved at tærske Hvede, så ned og
fik Øje på Kongen og hans Folk, som kom hen imod
ham, gik han ud og kastede sig på sit Ansigt til Jorden
for ham; 21 og Aravna sagde: "Hvorfor kommer min
Herre Kongen til sin Træl?" David svarede: "For at
købe Tærskepladsen af dig og bygge HERREN et
Alter, at Folket må blive friet fra Plagen!" 22 Da sagde
Aravna til David: "Min Herre Kongen tage den og ofre,
hvad ham tykkes ret! Her er Okserne til Brændoffer og
Tærskeslæderne og Oksernes Stavtøj til Brændsel! 23
Min Herre Kongens Træl giver Kongen det hele!" Og
Aravna sagde til Kongen: "Måtte HERREN din Gud
have Behag i dig!" 24 Men Kongen svarede Aravna:
"Nej, jeg vil købe det af dig for dets fulde Værdi; jeg
vil ikke bringe HERREN min Gud Brændofre, som
intet koster mig!" Så købte David Tærskepladsen og
Okserne for halvtredsindstyve Sølvsekel; 25 og David
byggede HERREN et Alter der og ofrede Brændofre
og Takofre. Da forbarmede HERREN sig over Landet,
og Israel blev friet fra Plagen.

Første Kongebog

1 Da Kong David var gammel og til års, kunne han
ikke blive varm, skønt man dækkede ham til med
Tæpper. 2 Da sagde hans Folk til ham: "Det er
bedst, man søger efter en ung Jomfru til min Herre
Kongen, for at hun kan være om Kongen og pleje
ham; når hun ligger i din Favn, bliver min Herre
Kongen varm!" 3 Så søgte de efter en smuk ung Pige
i hele Israels Land og fandt Abisjag fra Sjunem og
bragte hende til Kongen. 4 Hun var en såre smuk
Pige: og hun plejede kongen og gik ham til Hånde;
men Kongen havde ikke Omgang med hende. 5
Adonija, Haggits Søn, dristede sig til at sige: "Jeg vil
være Konge!" Og han skaffede sig Vogne og Heste
og halvtredsindstyve Mænd til at løbe foran sig. 6
Hans Fader havde ingen Sinde irettesat ham og sagt:
"Hvorfor bærer du dig således ad?" Han havde et såre
smukt Ydre og var den ældste efter Absalom. 7 Han
underhandlede med Joab, Zerujas Søn, og Præsten
Ebjatar; de tog Adonijas Parti og støttede ham, 8
mens Præsten Zadok, Jojadas Søn Benaja, Profeten
Natan, Sjim i og Re'i og Davids Kærnetropper ikke
sluttede sig til Adonija. 9 Adonija lod nu slagte Små
kvæg, Hornkvæg og Fedekvæg ved Slangestenen,
der står ved Rogelkilden, og indbød alle sine Brødre,
Kongesønnerne, og alle de judæiske Mænd, der stod
i Kongens Tjeneste; 10 men Profeten Natan, Benaja,
Kærnetropperne og sin Broder Salomo indbød han
ikke. 11 Da sagde Natan til Batseba, Salomos Moder:
"Du har vel hørt, at Adonija, Haggits Søn, har opkastet
sig til Konge uden vor Herre Davids Vidende? 12 Lad
mig nu give dig et Råd, for at du kan redde dit eget og
din søn Salomos Liv: 13 Du skal gå ind til Kong David
og sige til ham: Herre konge, du har jo tilsvoret din
Trælkvinde: Din Søn Salomo skal være Konge efter
mig og sidde på min Trone! Hvorfor har da Adonija
opkastet sig til Konge? 14 Og medens du endnu står
og taler med Kongen, kommer jeg til og bekræfter
dine Ord!" 15 Da gik Batseba ind til kongen i hans
Værelse - Kongen var meget gammel, og Abisjag fra
Sjunem gik ham til Hånde - 16 og Batseba bøjede
sig og kastede sig til Jorden for Kongen. Da sagde
Kongen: "Hvad ønsker du?" 17 Hun svarede: "Herre,
du har jo tilsvoret din Trælkvinde ved HERREN din
Gud: Din Søn Salomo skal være konge efter mig
og sidde på min Trone! 18 Men se, nu har Adonija
opkastet sig til Konge uden dit Vidende, Herre Konge!
19 Han har ladet slagte Hornkvæg, Fedekvæg og
Småkvæg i Mængde og indbudt alle Kongesønnerne,
Præsten Ebjatar og Hærføreren Joab, men din Træl
Salomo har han ikke indbudt. 20 På dig, Herre Konge,
er hele Israels Øjne rettet, for at du skal give dem til
Kende, hvem der skal være din Efterfølger og sidde
på min Herre Kongens Trone. 21 Ellers gælder det
mit og min Søn Salomos Liv, når min Herre Kongen
har lagt sig til Hvile hos sine Fædre!" 22 Medens hun
endnu talte med Kongen, kom Profeten Natan, 23
og det blev meldt Kongen: "Profeten Natan er her!"
Så trådte han frem for Kongen og kastede sig på sit
Ansigt til Jorden for ham. 24 Derpå sagde Natan:
"Herre konge, du har vel sagt, at Adonija skal være
Konge efter dig og sidde på din Trone? 25 Thi han
er i Dag draget ned og har ladet slagte Hornkvæg,
Fedekvæg og Småkvæg i Mængde og indbudt alle
Kongesønnerne, Hærførerne og Præsten Ebjatar, og
nu spiser og drikker de sammen med ham og råber:
Leve Kong Adonija! 26 Men han har hverken indbudt
mig, din Træl, eller Præsten Zadok eller Benaja,
Jojadas Søn, eller din Træl Salomo! 27 Er det virkelig
sket efter min Herre Kongens Befaling, uden at du har
ladet dine Trælle vide, hvem der skal sidde på min
Herre Kongens Trone efter dig?" 28 Da svarede Kong
David: "Kald mig Batseba hid!" Og hun trådte frem for
Kongen og stillede sig foran ham. 29 Da svor Kongen
og sagde: "Så sandt HERREN, der udløste mig af al
min Nød, lever: 30 Som jeg tilsvor dig ved HERREN,
Israels Gud, at din Søn Salomo skulde være Konge
efter mig og sidde på min Trone i mit Sted, således vil
jeg handle i Dag!" 31 Da bøjede Batseba sig med sit
Ansigt til Jorden og faldt ned for Kongen og sagde:
"Måtte min Herre, Kong David, leve evindelig!" 32
Derpå sagde Kong David: "Kald mig Præsten Zadok,
Profeten Natan og Benaja, Jojadas Søn, hid!" Og
de trådte frem for Kongen. 33 Da sagde Kongen til
dem: "Tag eders Herres Folk med eder, sæt min
Søn Salomo på mit eget Muldyr og før ham ned til
Gihon. 34 Der skal Præsten Zadok og Profeten Natan
salve ham til Konge over Israel, og I skal støde i
Hornet og råbe: Leve Kong Salomo! 35 Så skal I
følge ham herop, og han skal gå hen og sætte sig
på min Trone og være Konge i mit Sted; thi det er
ham, jeg har udset til Fyrste over Israel og Juda!"
36 Da svarede Benaja, Jojadas Søn, Kongen: "Det
ske! Måtte HERREN, min Herre Kongens Gud, gøre
således! 37 Måtte HERREN være med Salomo, som
han har været med min Herre Kongen, og gøre hans
Trone endnu mægtigere end min Herre kong Davids!"
38 Derpå drog Præsten Zadok, Profeten Natan og
Benaja, Jojadas Søn, og Kreterne og Pleterne ned
og satte Salomo på Kong Davids Muldyr og førte

ham til Gihon; 39 og Præsten Zadok tog Oliehornet
fra Teltet og salvede Salomo; de stødte i Hornet,
og hele Folket råbte: "Leve Kong Salomo!" 40 Så
fulgte hele Folket ham op og Folket spillede på Fløjter
og jublede højt, så at Jorden var ved at revne af
deres Råb. 41 Det hørte Adonija og alle hans Gæster,
netop som de var færdige med Måltidet, og da Joab
hørte Hornets klang, sagde han: "Hvorfor er der så
stort Røre i Byen?" 42 Endnu medens han talte,
kom Jonatan, Præsten Ebjatars Søn. Adonija sagde:
"Kom herhen, thi du er en brav Mand og bringer
godt nyt!" 43 Men Jonatan svarede og sagde til
Adonija: "Tværtimod; vor Herre Kong David har gjort
Salomo til Konge! 44 Kongen sendte Præsten Zadok,
Profeten Natan, Benaja, Jojadas Søn, og Kreterne
og Pleterne med ham, og de satte ham på Kongens
Muldyr; 45 og Præsten Zadok og Profeten Natan
salvede ham til Konge ved Gihon; derefter drog de
under Jubel op derfra, og der blev Røre i Byen; det
var den Larm, I hørte. 46 Salomo satte sig også
på Kongetronen; 47 tilmed kom Kongens Folk og
lykønskede vor Herre Kong David med de Ord: Måtte
din Gud gøre Salomos Navn endnu herligere end
dit og hans Trone mægtigere end din! Og Kongen
tilbad på sit Leje; 48 ydermere sagde han: Lovet
være HERREN, Israels Gud, som i Dag har ladet en
Mand sætte sig på min Trone, endnu medens jeg
selv kan se det!" 49 Da blev alle Adonijas Gæster
skrækslagne og brød op og gik hver sin Vej; 50 men
Adonija frygtede for Salomo og ilede hen og greb
fat om Alterets Horn. 51 Og man meldte Salomo:
"Se, Adonija frygter for Kong Salomo, og se, han har
grebet fat om Alterets Horn og siger: Kong Salomo
skal først sværge mig til, at han ikke vil lade sin Træl
slå ihjel med Sværd!" 52 Da sagde Salomo: "Dersom
han opfører sig som en brav Mand, skal der ikke
krummes et Hår på hans Hoved; men gribes han
i noget ondt, skal han dø!" 53 Derpå sendte Kong
Salomo Bud og lod ham hente ned fra Alteret; og han
kom og kastede sig ned for Kong Salomo. Da sagde
Salomo til ham: "Gå til dit Hjem!"

2 Da det nu lakkede ad Enden med Davids Liv, gav
han sin Søn Salomo disse Befalinger: 2 "Jeg går
nu al Kødets Gang; så vær nu frimodig og vis dig som
en Mand! 3 Og hold HERREN din Guds Forskrifter, så
du vandrer på hans Veje og, holder hans Anordninger,
Bud, Bestemmelser og Vidnesbyrd, således som
skrevet står i Mose Lov, for at du må have Lykken
med dig i alt, hvad du gør, og i alt, hvad du tager dig
for, 4 for at HERREN kan opfylde den Forjættelse,
han gav mig, da han sagde: Hvis dine Sønner vogter
på deres Vej, så de vandrer i Trofasthed for mit Åsyn
af hele deres Hjerte og hele deres Sjæl, skal der
aldrig fattes dig en Efterfølger på Israels Trone! 5 Du
ved jo også, hvad Joab, Zerujas Søn, har voldet mig,
hvorledes han handlede mod Israels to Hærførere,
Abner, Ners Søn, og Amasa, Jeters Søn, hvorledes
han slog dem ihjel og således i Fredstid hævnede
Blod, der var udgydt i Krig, og besudlede Bæltet om
min Lænd og Skoene på mine Fødder med uskyldigt
Blod; 6 gør derfor, som din Klogskab tilsiger dig, og
lad ikke hans grå Hår stige ned i Dødsriget med
Fred. (Sheol h7585) 7 Men mod Gileaditen Barzillajs
Sønner skal du vise Godhed, og de skal have Plads
mellem dem, der spiser ved dit Bord, thi på den
Måde kom de mig i Møde, da jeg måtte flygte for
din Broder Absalom. 8 Og se, så har du hos dig
Benjaminiten Simeon, Geras Søn, fra Bahurim, ham,
som udslyngede en grufuld Forbandelse imod mig,
dengang jeg drog til Mahanajim. Da han senere kom
mig i Møde ved Jordan, tilsvor jeg ham ved HERREN:
Jeg vil ikke slå dig ihjel med Sværd! 9 Men du skal
ikke lade ham ustraffet, thi du er en klog Mand og vil
vide, hvorledes du skal handle med ham, og bringe
hans grå Hår blodige ned i Dødsriget." (Sheol h7585) 10
Så lagde David sig til Hvile hos sine Fædre og blev
jordet i Davidsbyen. 11 Tiden, han havde været Konge
over Israel, udgjorde fyrretyve År; i Hebron herskede
han syv År, i Jerusalem tre og tredive År. 12 Derpå
satte Salomo sig på sin Fader Davids Trone, og
hans Herredømme blev såre stærkt. 13 Men Adonija,
Haggits Søn, kom til Batseba, Salomos Moder. Hun
spurgte da: "Kommer du for det gode?" Han svarede:
"Ja, jeg gør!" 14 Og han fortsatte: "Jeg har en Sag at
tale med dig om." Hun svarede: "Så tal!" 15 Da sagde
han: "Du ved at Kongeværdigheden tilkom mig, og
at hele Israel havde Blikket rettet på mig som den,
der skulde være Konge; dog gik Kongeværdigbeden
over til min Broder, thi HERREN lod det tilfalde ham.
16 Men nu har jeg een eneste Bøn til dig; du må
ikke afvise mig!" Hun svarede: "Så tal!" 17 Da sagde
han: "Sig til Kong Salomo - dig vil han jo ikke afvise
- at han skal give mig Abisj fra Sjunem til Ægte!"
18 Og Batseba svarede: "Vel, jeg skal tale din Sag
hos Kongen!" 19 Derpå begav Batseba sig til Kong
Salomo for at tale Adonijas Sag; og Kongen rejste
sig, gik hende i Møde og bøjede sig for hende; derpå
satte han sig på sin Trone og lod også en Trone sætte
frem til Kongemoderen, og hun satte sig ved hans
højre Side. 20 Så sagde hun: "Jeg har en eneste
ringe Bøn til dig; du må ikke afvise mig!" Kongen

svarede: "Kom med din Bøn, Moder, jeg vil ikke afvise
dig!" 21 Da sagde hun: "Lad din Broder Adonija få
Abisjag fra Sjunem til Hustru!" 22 Men Kong Salomo
svarede sin Moder: "Hvorfor beder du om Abisjag
fra Sjunem til Adonija? Du skulde hellere bede om
Kongeværdigheden til ham; han er jo min ældre
Broder, og Præsten Ebjatar og Joab, Zerujas Søn,
står på hans Side!" 23 Og Kong Salomo svor ved
HERREN: "Gud ramme mig både med det ene og det
andt, om ikke det Ord skal koste Adonija Livet! 24 Så
sandt HERREN lever, som indsatte mig og gav mig
Plads på min Fader Davids Trone og byggede mig
et Hus, som han lovede: Endnu i Dag skal Adonija
miste Livet!" 25 Derpå gav Kong Salomo Benaja,
Jojadas Søn, Ordre til at hugge ham ned; således
døde han. 26 Men til Præsten Ebjatar sagde Kongen:
"Begiv dig til din Landejendom i Anatot, thi du har
forbrudt dit Liv; og når jeg ikke dræber dig i Dag, er
det, fordi du bar den Herre HERRENs Ark foran min
Fader David og delte alle min Faders Lidelser!" 27
Derpå afsatte Salomo Ebjatar fra hans Stilling som
HERRENs Præst for at opfylde det Ord, HERREN
havde talet mod Elis Hus i Silo. 28 Da Rygtet, herom
nåede Joab - Joab havde jo sluttet sig til Adonijas
Parti, medens han ikke havde sluttet sig til Absaloms
- søgte han Tilflugt i HERRENs Telt og greb fat om
Alterets Horn, 29 og det meldtes Kong Salomo, at
Joab havde søgt Tilflugt i HERRENs Telt og stod
ved Alteret. Da sendte Salomo Benaja, Jojadas Søn,
derhen og sagde: "Gå hen og hug ham ned!" 30
Og da Benaja kom til HERRENs Telt, sagde han
til ham: "Således siger Kongen: Kom herud!" Men
han svarede: "Nej, her vil jeg dø!" Benaja meldte da
tilbage til Kongen, hvad Joab havde sagt og svaret
ham. 31 Men Kongen sagde til ham: "Så gør, som
han siger, hug ham ned og jord ham og fri mig og min
Faders Hus for det uskyldige Blod, Joab har udgydt;
32 HERREN vil lade hans Blodskyld komme over
hans eget Hoved, at han huggede to Mænd ned, der
var retfærdigere og bedre end han selv, og slog dem
ihjel med Sværdet uden min Fader Davids Vidende,
Abner, Ners Søn, Israels Hærfører, og Amasa, Jeters
Søn, Judas Hærfører; 33 så kommer deres Blod over
Joabs og hans, Slægts Hoved evindelig, medens
HERREN giver David og hans Slægt, hans Hus og
hans Trone Fred til evig Tid!" 34 Da gik Benaja,
Jojadas Søn, hen og huggede ham ned og dræbte
ham; og han blev jordet i sit Hus i Ørkenen. 35 Og
Kongen satte Benaja Jojadas Søn, over Hæren i
hans Sted, medens han gav Præsten Zadok Ebjatars
Stilling. 36 Derpå lod Kongen Simei kalde og sagde til
ham: "Byg dig et Hus i Jerusalem, bliv der og drag
ikke bort, hvorhen det end er; 37 thi den Dag du
drager bort og overskrider Kedrons Dal, må du vide,
du er dødsens; da kommer dit Blod over dit Hoved!"
38 Og Simei svarede Kongen: "Godt! Som min Herre
Kongen siger, således vil din Træl gøre!" Simei blev
nu en Tid lang i Jerusalem. 39 Men efter tre Års
Forløb flygtede to af Simeis Trælle til Ma'akas Søn,
Kong Akisj af Gat, og da Simei fik at vide, at hans
Trælle var i Gat, 40 brød han op, sadlede sit Æsel
og drog til Akisj i Gat for at hente sine Trælle; Simei
drog altså af Sted og fik sine Trælle med hjem fra
Gat. 41 Men da Salomo fik af vide, at Simei var rejst
fra Jerusalem til Gat og kommet tilbage igen, 42 lod
Kongen ham kalde og sagde til ham: "Tog jeg dig ikke
i Ed ved HERREN, og advarede jeg dig ikke: Den Dag
du drager bort og begiver dig andetsteds hen, hvor
det end er, må du vide, du er dødsens! Og svarede
du mig ikke: Godt! Jeg har hørt det? 43 Hvorfor holdt
du da ikke den Ed, du svor ved HERREN, og den
Befaling, jeg gav dig?" 44 Endvidere sagde Kongen til
Simei: "Du ved selv, og dit Hjerte er sig det bevidst,
alt det onde, du gjorde min Fader David; nu lader
HERREN din Ondskab komme over dit eget Hoved;
45 men Kong Salomo skal være velsignet, og Davids
Trone skal stå urokkelig fast for HERRENs Åsyn til
evig Tid!" 46 Derpå gav Kongen Ordre til Benaja,
Jojadas Søn, og han gik hen og huggede ham ned;
således døde han.

3 Da nu Salomo havde fået Kongedømmet sikkert
i hænde besvogrede han sig med Farao,
Ægypterkongen, idet han ægtede Faraos Datter;
og han førte hende ind i Davidsbyen, til han fik sit
eget Hus, HERRENs Hus og Muren om Jerusalem
bygget færdig. 2 Kun ofrede Folket på Offerhøjene, thi
hidindtil var der ikke bygget HERRENs Navn et Hus.
3 Salomo elskede HERREN, så at han vandrede efter
sin Fader Davids Anordninger; kun ofrede han på
Højene og tændte Offerild der. 4 Og Kongen begav
sig til Gibeon for at ofre der; thi det var den store
Offerhøj; tusind Brændofre ofrede Salomo på Alteret
der. 5 I Gibeon lod HERREN sig til Syne for Salomo i
en Drøm om Natten. Og Gud sagde: "Sig, hvad du
ønsker, jeg skal give dig!" 6 Da sagde Salomo: "Du
viste stor Miskundhed mod din Tjener, min Fader
David, der jo også vandrede for dit Åsyn i Troskab,
Retfærdighed og Hjertets Oprigtighed; og du lod
denne store Miskundhed blive over ham og gav ham
en Søn, der nu sidder på hans Trone. 7 Ja, nu har
du, HERRE min Gud, gjort din Tjener til Konge i min

Fader Davids Sted. Men jeg er ganske ung og ved
ikke, hvorledes jeg skal færdes ret; 8 og din Tjener
står midt i det Folk, du udvalgte, et stort Folk, som
ikke kan tælles eller udregnes, så mange er de. 9 Giv
derfor din Tjener et lydhørt Hjerte, så han kan dømme
dit Folk og skelne mellem godt og ondt; thi hvem kan
dømme dette dit store Folk!" 10 Det vakte HERRENs
Velbehag, at Salomo bad derom; 11 og Gud sagde
til ham: "Fordi du bad om dette og ikke om et langt
Liv, ej heller om Rigdom eller om dine Fjenders Liv,
men om Forstand til at skønne, hvad ret er, 12 se,
derfor vil jeg gøre, som du beder: Se, jeg giver dig et
viist og forstandigt Hjerte, så at din Lige aldrig før har
været, ej heller siden skal fremstå; 13 men jeg giver
dig også, hvad du ikke bad om, både Rigdom og
Ære, så at du ikke skal have din Lige blandt Konger,
så længe du lever. 14 Og hvis du vandrer på mine
Veje, så du holder mine Anordninger og Bud, således
som din Fader David gjorde, vil jeg give dig et langt
Liv." 15 Da vågnede Salomo, og se, det var en Drøm.
Derpå begav han sig til Jerusalem og stillede sig
foran HERRENs Pagts Ark og ofrede Brændofre,
bragte Takofre og gjorde et Gæstebud for alle sine
Folk. 16 På den Tid kom to Skøger til Kongen og
trådte frem for ham. 17 Den ene Kvinde sagde: "Hør
mig, Herre! Jeg og den Kvinde der bor i Hus sammen.
Hjemme i vort Hus fødte jeg i hendes Nærværelse et
Barn, 18 og tre Dage efter min Nedkomst fødte også
hun et Barn. Vi var sammen; der var ingen andre hos
os i Huset, vi to var ene i Huset. 19 Så døde hendes
Dreng om Natten, fordi hun kom til at ligge på ham;
20 men midt om Natten, medens din Trælkvinde sov,
stod hun op og tog min Dreng fra min Side og lagde
ham ved sit Bryst; men sin døde Dreng lagde hun
ved mit Bryst. 21 Da jeg så om Morgenen rejste mig
for at give min Dreng at die, se, da var han død; men
da jeg så nøje på ham om Morgenen, se, da var det
ikke min Dreng, ham, som jeg havde født!" 22 Men
den anden Kvinde sagde: "Det er ikke sandt; den
levende er min Dreng, og den døde er din!" Og den
første sagde: "Nej, den døde er din Dreng, og den
levende er min!" Således mundhuggedes de foran
Kongen. 23 Da sagde Kongen: "Den ene siger: Han
her, den levende, er min Dreng, den døde er din! Og
den anden siger: Nej, den døde er din Dreng, den
levende min!" 24 Derpå sagde Kongen: "Hent mig
et Sværd!" Og de bragte Kongen et. 25 Da sagde
Kongen: "Hug det levende Barn over og giv hver af
dem det halve!" 26 Da rørte Kærligheden til Barnet
sig heftigt i den Kvinde, som var Moder til det levende
Barn, og hun sagde til Kongen: "Hør mig, Herre! Giv
hende det levende Barn; dræb det endelig ikke!" Men
den anden sagde: "Det skal hverken tilhøre mig eller
dig, hug det kun over!" 27 Da tog Kongen til Orde og
sagde: "Giv hende der det levende Barn og dræb det
ikke; thi hun er Moderen!" 28 Og da Israel hørte om
den Dom, Kongen havde fældet, fyldtes de alle af
Ærefrygt for Kongen; thi de så, at han sad inde med
Guds Visdom til at skifte Ret.

4 Kong Salomo var Konge over hele Israel 2
Hans øverste Embedsmænd var følgende: Azarja,
Zadoks Søn, var Yppersteepræst; 3 Elihoref og
Ahija, Sjisjas Sønner, var Statsskrivere; Josjafat,
Ahiluds Søn, var Kansler; 4 Benaja, Jojadas Søn,
stod i Spidsen for Hæren; Zadok og Ebjatar var
Præster; 5 Azarja, Natans Søn, var Overfoged;
Præsten Zabud, Natans Søn, var Kongens Ven;
6 Ahisjar var Slotshøvedsmand; Adoniram, Abdas
Søn, havde Tilsyn med Hoveriarbejdet. 7 Fremdeles
havde Salomno tolv Fogeder over hele Israel, som
skulde sørge for Kongens og Hoffets Underhold,
hver af dem en Måned om Året. 8 Deres Navne var:
Hurs Søn i Efraims Bjerge; 9 Dekers Søn i Makaz-
Sja'albim, Bet-Sjemesj og Elon indtil Bet-Hanan; 10
Heseds Søn i Arubbot; han havde Soko og hele
Hefers Land; 11 Abinadabs Søn havde hele Dors
Højland; han var gift med Salomos Datter Tafat; 12
Ba'ana, Ahiluds Søn, havde Ta'anak, Megiddo og hele
Bet- Sjean op til Zaretan, neden for Jizre'el fra Bet-
Sjean til Abel-Mehola ud over Jokmeam; 13 Gebers
Søn i Ramot i Gilead; han havde Manasses Søn
Ja'irs Teltbyer i Gilead, og han havde Argoblandet
i Basan, tresindstyve store Byer med Mure og
Kobberportstænger; 14 Ahinadab, Iddos Søn, havde
Mahanajim; 15 Ahima'az i Naftali; han var ligeledes
gift med en Datter af Salomo, Basemat; 16 Ba'ana,
Husjajs Søn, i Aser og Bealot; 17 Josjafat, Paruas
Søn, i Issakar; 18 Sjim'i, Elas Søn, i Benjamin; 19
Geber, Uris Søn, i Gads Land, det Land, der havde
tilhørt Amoriiterkongen Sihon og Kong Og af Basan;
der var kun een Foged i det Land. 20 Juda og Israel
var talrige, så talrige som Sandet ved Havet, og de
spiste og drak og var glade. 21 Og Salomo herskede
over alle Rigerne fra Floden til Filisternes Land og
Ægyptens Grænse og de bragte Gaver og tjente
Salomo, så længe han levede. 22 Salomos daglige
Bebov af Levnedsmidler var tredive Kor fint Hvedemel
og tresindstyve Kor almindeligt Mel, 23 ti Stykker
Fedekvæg, tyve Stykker Græskvæg og hundrede
Stykker Småkvæg foruden Hjorte, Gazeller, Antiloper
og fede Gæs. 24 Thi han herskede over hele Landet

hinsides Floden, fra Tifsa til Gaza, over alle Kongerne
hinsides Floden, og han håvde Fred rundt om til alle
Sider; 25 og Juda og Israel boede trygt, så længe
Salomo levede, hver Mand under sin Vinstok og
sit Figentræ, fra ban til Be'ersjeba. 26 Og Salomo
havde 40 000 Spand Heste til sit Vognhold og 12
000 Ryttere. 27 Og de nævnte Fogeder sørgede
for Underhold til Kong Salomo og alle, der havde
Adgang til hans Bord, hver i sin Måned, og de lod
det ikke skorte på noget; 28 og Byggen og Strået til
Hestene og Forspandene bragte de til det Sted, hvor
han var, efter som Turen kom til hver enkelt. 29 Gud
skænkede Salomo Visdom og Kløgt i såre rigt Mål
og en omfattende Forstand, som Sandet ved Havets
Bred, 30 så at Salomos Visdom var større end alle
Østerlændingenes og alle Ægypternes Visdom. 31
Han var visere end alle andre, ja visere end Ezraiten
Etan og visere end Heman, Kalkol og Darda, Mabols
Sønner, og hans Ry nåede ud til alle Folkeslag rundt
om. 32 Han fremsagde 3000 Tanke sprog, og Tallet
på hans Sange var 1 005" 33 Han talte om Træerne
lige fra Cederen på Libanon til Ysopen, der vokser
frem af Muren; og han talte om Dyrene, Fuglene,
Krybdyrene og Fiskene. 34 Fra alle Folkeslag kom
man for at lytte til Salomos Visdom, fra alle Jordens
Konger, der hørte om hans Visdom.

5 Da Kong Hiram af Tyrus hørte, at Salomo var
salvet til Konge i stedet for sin Fader, sendte han
nogle af sine Folk til ham; thi Hiram havde altid været
Davids Ven. 2 Og Salomo sendte Hiram følgende
Bud: 3 "Du ved, at min Fader David ikke kunde
bygge HERREN sin Guds Navn et Hus for de Kriges
Skyld, man fra alle Sider påførte ham, indtil HERREN
lagde hans Fjender under hans Fødder. 4 Men nu
har HERREN min Gud skaffet mig Ro til alle Sider;
der findes ingen Modstandere, og der er ingen Fare
på Færde. 5 Se, derfor har jeg i Sinde at bygge
HERREN min Guds Navn et Hus efter HERRENs
Ord til min Fader David: Din Søn, som jeg sætter på
din Trone i dit Sted, han skal bygge Huset for mit
Navn. 6 Giv derfor Ordre til, at der fældes Cedre til
mig på Libanon. Mine Folk skal arbejde sammen med
dine, og jeg vil give dineFolk den Løn, du kræver; thi
du ved jo, at der ikke findes nogen hos os, der kan
fælde Træer som Zidonierne!" 7 Da Hiram modtog
dette Bud fra Salomo, glædede det ham meget, og
han sagde: "Lovet være HERREN i dag, fordi han
har givet David en viis Søn til at herske over dette
store Folk!" 8 Og Hiram sendte Salomo følgende
Svar: "Jeg har modtaget det Bud, du sendte mig, og
jeg skal opfylde alt, hvad du ønsker med Hensyn
til Ceder- og Cyprestræer; 9 mine Folk skal bringe
dem fra Libanon ned til Havet, og så skal jeg lade
dem samle til Tømmerflåder på Havet og sende dem
til det Sted, du anviser mig; der skal jeg lade dem
skille ad, så at du kan lade dem hente. Men du vil
da også opfylde mit Ønske og sende Fødevarer til
mit Hof!" 10 Så sendte Hiram Salomo alt, hvad han
ønskede af Ceder- og Cyprestræer; 11 og Salomo
sendte Hiram 20 000 Kor Hvede til Underhold for
hans Hof og 20 Kor Olie af knuste Oliven. Så meget
sendte Salomo Hiram År efter År. 12 Og HERREN
gav Salomo Visdom, som han havde lovet ham; og
der var Fred mellem Hiram og Salomo, og de sluttede
Pagt med hinanden. 13 Kong Salomo udskrev nu
Hoveriarbejdere overalt i Israel, og Hoveriarbejderne
udgjorde 30 000 Mand. 14 Dem sendte han så til
Libanon, et Hold på 10 000 om Måneden, således
at de var en Måned på Libanon og to Måneder
hjemme. Adoniram havd Tilsyn med Hoveriarbejderne.
15 Salomo havde 70 000 Lastdragere og 80 000
Stenhuggere i Bjergene 16 foruden Overfogeder, der
ledede Arbejdet, 3 300 Mand, som havde Opsyn
med Folkene, der arbejdede. 17 På Kongens Bud
brød de store Stenblokke, kostbare Sten til Templets
Grundvold, Kvadersten; 18 og Salomos og Hiroms
Bygmestre og Folkene fra Gebal huggede dem til,
og de gjorde Træstammerne og Stenene i Stand til
Templets Opførelse.

6 480 År efter at Israeliterne var vandret ud af
Ægypten, i Ziv Måned, det er den anden Måned, i
det fjerde År Salomo herskede i Israel, begyndte han
at bygge HERREN Templet. 2 Templet, som Kong
Salomo byggede HERREN, var tresindstyve Alen
langt, tyve Alen bredt og tredive Alen højt. 3 Forhallen
foran Templets Hellige var tyve Alen lang, svarende
til Templets Bredde, og ti Alen bred. 4 Han forsynede
Templet med Gittervinduer i Bjælkerammer, 5 og op
til Tempelmuren byggede han en Tilbygning rundt om
Templets Mure, rundt om det Hellige og inderhallen,
og indrettede Siderum rundt om. 6 Det nederste Rum
var fem Alen bredt, det mellemste seks og det tredje
syv, thi han byggede Fremspring i Templets Ydermur
rundt om, for at man ikke skulde være nødt til at
lade Bjælkerne gribe ind i Templets Mure. 7 Ved
Templets Opførelsebyggede man med Sten, der var
gjort færdige i Stenbrudet, derfor hørtes hverken Lyd
af Hamre, Mejsler eller andet Jernværktøj, medens
Templet byggedes. 8 Indgangen til det nederste Rum
var på Templets Sydside, og derfra førte Vindeltrapper

op til det mellemste og derfra igen op til det tredje Rum.
9 Således byggede han Templet færdigt, og han lagde
Taget med Bjælker og Planker af Cedertræ. 10 Han
byggede Tilbygningen rundt om hele Templet, hvert
Stokværk fem Alen højt, og den blev forbundet med
Templet med Cederbjælker. 11 Da kom HERRENs
Ord til Salomo således: 12 "Dette Hus, som du er ved
at bygge - dersom du vandrer efter mine Anordninger
og gør efter mine Lovbud og omhyggeligt vandrer
efter alle mine Bud, vil jeg på dig stadfæste det Ord,
jeg talede til din Fader David, - 13 og tage Bolig blandt
Israeliterne og ikke forlade mit Folk Israel." 14 Således
byggede Salomo Templet færdigt. 15 Templets Vægge
dækkede han indvendig med Cederbrædder; fra
Bygningens Gulv til Loftsbjælkerne dækkede han
dem indvendig med Træ; og over Templets Gulv
lagde han Cypresbrædder. 16 Han dækkede de tyve
bageste Alen af Templet med Cederbrædder fra Gulv
til Bjælker og indrettede sig Rummet derinde til en
Inderhal, det Allerhelligste. 17 Fyrretyve Alen målte
det Hellige foran Inderhallen. 18 Templet var indvendig
dækket med Cedertræ, udskåret Arbejde i Form af
Agurker og Blomsterkranse; alt var af Cedertræ, ikke
en Sten var at se. 19 Han indrettede inderhallen inde
i Templet for der at opstille HERRENs Pagts Ark. 20
Inderhallen var tyve Alen lang, tyve Alen bred og
tyve Alen høj, og han overtrak den med fint Guld.
Fremdeles lavede han et Alter af Cedertræ 21 foran
Inderhallen og overtrak det med Guld. Og Salomo
overtrak Templet indvendig med fint Guld og trak
for med Guldkæder. 22 Hele Templet overtrak han
med Guld, hele Templet fra den ene Ende til den
anden; også hele Alteret foran inderhallen overtrak
han med Guld. 23 I Inderhallen satte han to Keruber
af vildt Oliventræ, ti Alen høje; 24 den ene Kerubs
Vinger var hver fem Alen, der var ti Alen fra den ene
Vingespids til den anden; 25 ti Alen målte også den
anden Kerub; begge keruber havde samme Mål og
Skikkelse; 26 begge Keruber var ti Alen høje. 27
Og han opstillede Keruberne midt i den inderste Del
af Templet, og de udbredte deres Vinger således,
at den enes ene Vinge rørte den ene Væg og den
andens ene Vinge den modsatte Væg, medens de
to andre Vinger rørte hinanden midt i Templet. 28
Keruberne overtrak han med Guld. 29 Rundt på alle
Vægge i Templet anbragte han udskåret Arbejde,
Keruber, Palmer og Blomsterkranse, både i den
inderste og den yderste Hal, 30 og Templets Gulv
overtrak han med Guld, både i den inderste og den
yderste Hal. 31 Til Inderhallens Indgang lod han
lave to Dørfløje af vildt Oliventræ; Overliggeren og
Dørposterne dannede en Femkant. 32 Og på de to
Oliventræsfløje lod han udskære Keruber, Palmer
og Blomsterkranse og overtrak dem med Guld, idet
han lod Guldet trykke ned i de udskårne Keruber og
Palmer. 33 Ligeledes lod han til indgangen til det
Hellige lave Dørstolper af vildt Oliventræ, firkantede
Dørstolper, 34 og to Dørfløje af Cyprestræ, således
at hver af de to Dørfløje bestod af to bevægelige
Dørflader; 35 og han lod udskære Keruber, Palmer og
Blomsterkranse i dem og overtrak dem med Guld,
der lå i et tyndt Lag over de udskårne Figurer. 36
Ligeledes indrettede han den indre Forgård ved at
bygge tre Lag Kvadersten og et Lag Cederbjælker.
37 I det fjerde År lagdes Grunden til HERRENs Hus i
Ziv Måned; 38 og i det ellevte År i Bul Måned, det
er den ottende Måned, fuldførtes Templet i alle dets
Dele og Stykker; han byggede på det i syv År.

7 På sit Palads byggede Salomo i tretten År;
så fik han hele sit Palads færdigt. 2 Han
byggede Libanonskovhuset, hundrede Alen langt,
halvtredsindstyve Alen bredt og tredive Alen højt,
hvilende på tre Rækker Cedersøjler med Skråstøtter
af Cedertræ. 3 Det var oven over Rummene tækket
med Cederbjælker, der hvilede på fem og fyrretyve
Søjler, femten i hver Række. 4 Der var tre Lag
Bjælker, og Lysåbning sad over for Lysåbning tre
Gange. 5 Alle Døre og Lysåbninger havde firkantede
Bjælkerammer, og Lysåbning sad over for Lysåbning
tre Gange. 6 Fremdeles opførte han Søjlehallen,
halvtredsindstyve Alen lang og tredive Alen bred,
med en Hal, Søjler og Trappe foran. 7 Fremdeles
opførte han Tronhallen, hvor han holdt Rettergang,
Domhallen; den var dækket med Cedertræ fra Gulv
til Loft, 8 Hans eget Hus, det, han boede i, i den
anden Forgård inden for Hallen, var bygget på samme
Måde. Og til Faraos Datter, som Salomo havde ægtet,
opførte han et Hus i Lighed med denne Hal. 9 Det
hele var af kostbare Sten, tilhugget efter Mål, tilsavet
både indvendig og udvendig, lige fra Grunden til
Murkanten, hvilket også gjaldt den store Forgård
uden om Templets Forgård. 10 Grunden blev lagt
med kostbare, store Sten, nogle på ti, andre på otte
Alen. 11 Ovenpå lagdes kostbare Sten, tilhugget efter
Mål, og Cederbjælker. 12 Den store Forgård var hele
Vejen rundt omgivet af tre Lag tilhugne Sten og et Lag
Cederbjælker, ligeledes HERRENs Huss Forgård,
den indre, og Forgården om Paladsets Forhal. 13
Kong Salomo sendte Bud til Tyrus efter Hiram. 14
Han var Søn af en Enke fra Naftalis Stamme, men
hans Fader var en Kobbersmed fra Tyrus. Han sad

inde med Visdom, Forstand og Indsigt i at udføre
alskens Kobberarbejde; og han kom til Kong Salomo
og udførte alt det Arbejde, han skulde have udført. 15
Han støbte de to kobbersøjler foran Forhallen. Den
ene var atten Alen høj; den målte tolv Alen i Omkreds;
den var hul, og Kobberet var fire Fingerbredder
tykt. Ligeså den anden Søjle. 16 Og han lavede to
Søjlehoveder til at sidde oven på Søjlerne, støbt
af Kobber, hvert Søjlehoved fem Alen højt. 17 Og
han lavede to Fletværker, flettet Arbejde, Snore,
kædeformet Arbejde, til at dække Søjlehovederne
oven på Søjlerne, et Fletværk fil hvert Søjleboved; 18
og han lavede Granatæblerne, to Rækker rundt om
det ene Fletværk; der var 200 Granatæbler i Rækker
rundt om det ene Søjlehoved; på samme Måde gjorde
han også ved det andet. 19 Søjlehovedeme på de
to Søjler var liljeformet Arbejde. 20 Søjlehovederne
sad på de to Søjler. 21 Derpå opstillede han Søjlerne
ved Templets Forhal; den Søjle, han opstillede til
højre, kaldte han Jakin, og den, han opstillede til
venstre, kaldte han Boaz. 22 Øverst på Søjlerne var
der liljeformet Arbejde. Således blev Arbejdet med
Søjlerne færdigt. 23 Fremdeles lavede han Havet i
støbt Arbejde, ti Alen fra Rand til Rand, helt rundt,
fem Alen højt; det målte tredive Alen i Omkreds.
24 Under Randen var det hele Vejen rundt omgivet
af agurklignende Prydelser, der nåede helt omkring
Havet, tredive Alen; i to Rækker sad de agurklignende
Prydelser, støbt i eet dermed. 25 Det stod på tolv
Okser, således at tre vendte mod Nord, tre mod
Vest, tre mod Syd og tre mod Øst; Havet stod oven
på dem; de vendte alle Bagkroppen indad. 26 Det
var en Håndsbred tykt, og Randen var formet som
Randen på et Bæger, som en udsprungen Lilje. Det
tog 2000 Bat. 27 Fremdeles lavede han de ti Vognstel
af Kobber; hvert Stel var fire Alen langt, fire Alen bredt
og tre Alen højt. 28 Og Stellene var indrettet så ledes:
De havde Mellemstykker, og Mellemstykkerne sad
mellem Rammestykkerne. 29 På Mellemstykkerne
mellem Rammestykkerne var der Løver, Okser og
Keruber, ligeledes på Rammestykkerne. Over og
under Løverne og Okserne var der Kranse, lavet
således, at de hang ned. 30 Hvert Stel havde
fire Kobber hjul og Kobberaksler. De fire Hjørner
havde Bærearme; under Bækkenet var Bærearmene
faststøbt, og midt for hver af dem var der Kranse.
31 Dets Rand var inden for Bærearmene, een Alen
høj, og den var rund: også på Randen var der
udskåret Arbejde. Mellemstykkerne var firkantede,
ikke runde. 32 De fire Hjul sad under Mellemstykkerne,
og Hjulenes Akselholdere sad på Stellet; hvert Hjul
var halvanden Alen højt. 33 Hjulene var indrettet som
Vognhjul, og deres Akselholdere, Fælge, Eger og
Nav var alle støbt. 34 Der var en Bæream på hvert
Stels fire Hjørner, og Bærearmene var i eet med
Stellet; 35 og oven på Stellet var der en Slags Fatning,
en halv Alen høj og helt rund; og Akselholdere og
Mellemstykker sad fast på Stellet. 36 På Fladerne
indgraverede han Keruber, Løver og Palmer, efter
som der var Plads til, omgivet af Kranse. 37 Således
lavede han de ti Stel; de var alle støbt på samme
Måde, med samme Mål og af samme Form. 38 Tillige
lavede han ti Kobberbækkener; fyrretyve Bat tog
hvert Bækken, og hvert Bækken målte fire Alen,
et Bækken til hvert af de ti Stel. 39 Og han satte
fem af Stellene ved Templets Sydside, fem ved
Nordsiden; og Havet opstillede han ved Templets
Sydside, ved det sydøstre Hjørne. 40 Fremdeles
lavede Hirom Karrene, Skovlene og Skålene. Der
med var Hiram færdig med alt sit Arbejde for Kong
Salomo til HERRENs Hus: 41 De to Søjler, og de to
kuglefornede Søjlehoveder ovenpå, de to Fletværker
til at dække de to kugleformede Søjlehoveder på
Søjlerne, 42 de 400 Granatæbler til de to Fletværker,
to Rækker Granatæbler til hvert Fletværk til at dække
de to kugleformede Søjlehoveder på de to Søjler,
43 de ti Stel med de ti Bækkener på, 44 Havet
med de tolv Okser under, 45 Karrene, Skovlene og
Skålene. Alle disse Ting, som Hiram lavede for Kong
Salomo til HERRENs Hus, var af blankt Kobber. 46 I
Jordanegnen lod Kongen dem støbe, ved Adamas
Vadested mellem Sukkot og Zaretan. 47 Salomo lod
alle Tingene uvejet på Grund af deres såre store
Mængde, Kobberet blev ikke vejet. 48 Og Salomo
lod alle Tingene, som hørte til HERRENs Hus, lave:
Guldalteret, Guldbordet, som Skuebrødene lå på, 49
Lysestagerne, fem til højre og fem til venstre, foran
Inderhallen, af purt Guld, med Blomsterbægrene,
Lamperne og Lysesaksene af Guld, 50 Fadene,
Knivene, Skålene, Kanderne og Panderne af fint
Guld, Hængslerne til Dørene for den inderste Hal, det
Allerhelligste, og til Dørene for den yderste Hal, det
Hellige, af Guld. 51 Da hele Arbejdet, som Salomo
lod udføre ved HERRENs Hus, var færdigt, bragte
Salomo sin Fader Davids Helliggaver, Sølvet og
Guldet, derind og lagde alle Tingene i Skatkamrene i
HERRENs Hus.

8 Derpå kaldte Salomo Israels Ældste og
alle Stammernes Overhoveder, Israeliternes
Fædrenehuses Øverster, sammen hos sig i Jerusalem
for at føre HERRENs Pagts Ark op fra Davidsbyen,

det er Zion. 2 Så samledes alle Israels Mænd hos
Kong Salomo på Højtiden i Etanim Måned, det er
den syvende Måned. 3 Og alle Israels Ældste kom,
og Præsterne bar Arken. 4 Og de bragte HERRENs
Ark op tillige med Åbenbaringsteltet og alle de hellige
Ting, der var i Teltet; Præsterne og Leviterne bragte
dem op. 5 Og Kong Salomo tillige med hele Israels
Menighed, som havde givet Møde hos ham foran
Arken, ofrede Småkvæg og Hornkvæg, så meget,
at det ikke var til at tælle eller overse. 6 Så førte
Præsterne HERRENs Pagts Ark ind på dens Plads i
Templets Inderhal, det Allerhelligste, og stillede den
under Kerubernes Vinger; 7 thi Keruberne udbredte
deres Vinger over Pladsen, hvor Arken stod, og
således dannede Keruberne et Dække over Arken
og dens Bærestænger. 8 Stængerne var så lange,
at Enderne af dem kunde ses fra det Hellige foran
Inderhallen, men de kunde ikke ses længere ude; og
de er der den Dag i Dag. 9 Der var ikke andet i Arken
end de to Stentavler, Moses havde lagt ned i den
på Horeb, Tavlerne med den Pagt, HERREN havde
sluttet med Israeliterne, da de drog bort fra Ægypten.
10 Da Præsterne derpå gik ud af Helligdommen,
fyldte Skyen HERRENs Hus, 11 så at Præsterne af
Skyen hindredes i at stå og udføre deres Tjeneste; thi
HERRENs Herlighed fyldte HERRENs Hus. 12 Ved
den Lejlighed sang Salomo: HERREN satte Solen på
Himlen, men selv, har han sagt, vil han bo i Mulmet.
13 Nu har jeg bygget dig et Hus til Bolig, et Sted, du
for evigt kan dvæle. Det står jo optegnet i Sangenes
Bog. 14 Derpå vendte Kongen sig om og velsignede
hele Israels Forsamling, der imens stod op; 15 og
han sagde: "Lovet være HERREN, Israels Gud, hvis
Hånd har fuldført, hvad hans Mund talede til min
Fader David, dengang han sagde: 16 Fra den Dag
jeg førte mit Folk Israel ud af Ægypten, har jeg ikke
udvalgt nogen By i nogen af Israels Stammer for der
at bygge et Hus til Bolig for mit Navn; men Jerusalem
udvalgte jeg til Bolig for mit Navn, og David udvalgte
jeg til at herske over mit Folk Israel. 17 Og min Fader
David fik i Sinde at bygge HERRENs, Israels Guds,
Navn et Hus; 18 men HERREN sagde til min Fader
David: At du har i Sinde at bygge mit Navn et Hus, er
ret af dig; 19 dog skal du ikke bygge det Hus, men
din Søn, der udgår af din Lænd; skal bygge mit Navn
det Hus. 20 Nu har HERREN opfyldt det Ord, han
talede, og jeg er trådt i min Fader Davids Sted og
sidder på Israels Trone, som HERREN sagde, og jeg
har bygget HERRENs, Israels Guds, Navn Huset;
21 og jeg har der beredt en Plads til Arken med den
Pagt, HERREN sluttede med vore Fædre, da han
førte dem bort fra Ægypten." 22 Derpå trådte Salomo
frem foran HERRENs Alter lige over for hele Israels
Forsamling, udbredte sine Hænder mod Himmelen
23 og sagde: "HERRE Israels Gud, der er ingen Gud
som du i Himmelen oventil og på Jorden nedentil, du,
som holder fast ved din Pagt og din Miskundhed mod
dine Tjenere, når de af hele deres Hjerte vandrer for
dit Åsyn, 24 du, som har holdt, hvad du lovede din
Tjener, min Fader David, og i Dag opfyldt med din
Hånd, hvad du talede med din Mund. 25 Så hold da
nu, HERRE, Israels Gud, hvad du lovede din Tjener,
min Fader David, da du sagde: En Efterfølger skal
aldrig fattes dig til at sidde på Israels Trone for mit
Åsyn, når kun dine Sønner vil tage Vare på deres Vej
og vandre for mit Åsyn, som du har gjort. 26 Så lad
nu, HERRE, Israels Gud, det Ord opfyldes, som du
tilsagde din Tjener, min Fader David! 27 Men kan
Gud da virkelig bo på Jorden? Nej visselig, Himlene,
ja Himlenes Himle kan ikke rumme dig, langt mindre
dette Hus, som jeg har bygget! 28 Men vend dig til
din Tjeners Bøn og Begæring, HERRE min Gud,
så du hører det Råb og den Bøn, din Tjener i Dag
opsender for dit Åsyn; 29 lad dine Øjne være åbne
over dette Hus både Nat og Dag, over det Sted, hvor
du har sagt, dit Navn skal bo, så du hører den Bøn,
din Tjener opsender, vendt mod dette Sted! 30 Og
hør den Bøn, din Tjener og dit Folk Israel opsender,
vendt mod dette Sted; du høre den der, hvor du
bor, i Himmelen, du høre og tilgive! 31 Når nogen
synder imod sin Næste, og man afkræver ham Ed
og lader ham sværge, og han kommer og aflægger
Ed foran dit Alter i dette Hus, 32 så høre du det
i Himmelen og gøre det og dømme dine Tjenere
imellem, så du kender den skyldige skyldig og lader
hans Gerning komme over hans Hoved og frikender
den uskyldige og gør med ham efter hans Uskyld!
33 Når dit Folk Israel tvinges til at fly for en Fjende,
fordi de synder imod dig, og de så omvender sig til
dig og bekender dit Navn og opsender Bønner og
Begæringer til dig i dette Hus, 34 så høre du det
i Himmelen og tilgive dit Folk Israels Synd og føre
dem tilbage til det Land, du gav deres Fædre! 35
Når Himmelen lukkes, så Regnen udebliver, fordi de
synder imod dig, og de så beder, vendt mod dette
Sted, og bekender dit Navn og omvender sig fra
deres Synd, fordi du revser dem, 36 så høre du det i
Himmelen og tilgive din Tjeners og dit Folk Israels
Synd, ja du vise dem den gode Vej, de skal vandre,
og lade det regne i dit Land, som du gav dit Folk i
Eje! 37 Når der kommer Hungersnød i Landet, når der
kommer Pest, når der kommer Kornbrand og Rust,

Græshopper og Ædere, når Fjenden belejrer Folket i
en af dets Byer, når alskens Plage og Sot indtræffer
- 38 enhver Bøn, enhver Begæring, hvem den end
kommer fra i hele dit Folk Israel, når de føler sig
truffet i deres Samvittighed og udbreder Hænderne
mod dette Hus, 39 den høre du i Himmelen, der, hvor
du bor, og tilgive og gøre det, idet du gengælder
enhver hans Færd, fordi du kender hans Hjerte, thi
du alene kender alle Menneskebørnenes Hjerter, 40
for at de må frygte dig, al den Tid de lever på den
Jord, du gav vore Fædre. 41 Selv den fremmede,
der ikke hører til dit Folk Israel, men kommer fra et
fjernt Land for dit Navns Skyld, - 42 thi man vil høre
om dit store Navn, din stærke Hånd og din udstrakte
Arm - når han kommer og beder, vendt mod dette
Hus, 43 da høre du det i Himmelen, der, hvor du bor,
og da gøre du efter alt, hvad den fremmede råber
til dig om, for at alle Jordens Folkeslag må lære dit
Navn at kende og frygte dig ligesom dit Folk Israel og
erkende, at dit Navn er nævnet over dette Hus, som
jeg har bygget. 44 Når dit Folk drager i Krig mod sin
Fjende, hvor du end sender dem hen, og de beder
til HERREN, vendt mod den By, du har udvalgt, og
det Hus, jeg har bygget dit Navn, 45 så høre du i
Himmelen deres Bøn og Begæring og skaffe dem
deres Ret! 46 Når de synder imod dig thi der er
intet Menneske, som ikke synder - og du vredes på
dem og giver dem i Fjendens Magt, og Sejrherrerne
fører dem fangne til Fjendens Land, det være sig
fjernt eller nær, 47 og de så går i sig selv i det Land,
de er bortført til, og omvender sig og råber til dig i
Sejrherrernes Land og siger: Vi har syndet, handlet
ilde og været ugudelige! 48 når de omvender sig til
dig af hele deres Hjerte og af hele deres Sjæl i deres
Fjenders Land, som de bortførtes til, og de beder
til dig, vendt mod deres Land, som du gav deres
fædre, mod den By, du har udvalgt, og det Hus, jeg
har bygget dit Navn 49 så høre du i Himmelen, der,
hvor du bor, deres Bøn og Begæring og skaffe dem
deres Ret, 50 og du tilgive dit Folk, hvad de syndede
imod dig, alle de Overtrædelser, hvori de gjorde sig
skyldige imod dig, og lade dem finde Barmhjertighed
hos Sejrherrerne, så de forbarmer sig over dem; 51
de er jo dit Folk og din Ejendom, som du førte ud af
Ægypten, af Smelteovnen. 52 Lad dine Øjne være
åbne for din Tjeners og dit Folk Israels Begæring, så
du hører dem, hver Gang de råber til dig. 53 Thi du
har udskilt dem fra alle Jordens Folkeslag til at være
din Ejendom, som du lovede ved din Tjener Moses,
da du førte vore Fædre bort fra Ægypten, Herre,
HERRE!" 54 Da Salomo var færdig med hele denne
Bøn og Begæring til HERREN rejste han sig fra
Pladsen foran HERRENs Alter, hvor han havde ligget
på Knæ med Hænderne udbredt mod Himmelen. 55
Derpå trådte han frem og velsignede med høj Røst
hele Israels Forsamling, idet han sagde: 56 "Lovet
være HERREN, der har givet sit Folk Israel Hvile,
ganske som han talede, uden at et eneste Ord er
faldet til Jorden af alle de herlige Forjættelser, han
udtalte ved sin Tjener Moses. 57 HERREN vor Gud
være med os, som han var med vore Fædre, han
forlade og forstøde os ikke, 58 at vort Hjerte må
drages til ham, så vi vandrer på alle hans Veje og
holder hans Bud, Anordninger og Lovbud, som han
pålagde vøre Fædre! 59 Måtte disse Bønner, som jeg
har opsendt for HERRENs Åsyn, være nærværende
for HERREN vor Gud både Nat og Dag, så han
skaffer sin Tjener og sit Folk Israel Ret efter hver
Dags Behov, 60 for at alle Jordens Folk må kende,
at HERREN og ingen anden er Gud. 61 Og måtte
eders Hjerte være helt med HERREN vor Gud, så I
følger hans Anordninger og holder hans Bud som
i Dag!" 62 Kongen ofrede nu sammen med hele
Israel Slagtofre for HERRENs Åsyn. 63 Til de Takofre,
Salomo ofrede til HERREN, tog han 22 000 Stykker
Hornkvæg og 12 000 Stykker Småkvæg. Således
indviede Kongen og alle Israeliterne HERRNs Hus.
64 Samme Dag helligede Kongen den mellemste Del
af Forgården foran HERRENs Hus, thi der måtte han
ofre Brændofrene, Afgrødeofrene og Fedtstykkerne
af Takofrene, da Kobberalteret foran HERRENs Åsyn
var for lille til at rumme Ofrene. 65 Samtidig fejrede
Salomo i syv Dage Højtiden for HERREN vor Guds
Åsyn sammen med hele Israel, en vældig Forsamling
(lige fra Egnen ved Hamat og til Ægyptens Bæk). 66
Ottendedagen lod han Folket gå, og de velsignede
Kongen og drog hver til sit, glade og vel til Mode over
al den Godhed, HERREN havde vist sin Tjener David
og sit Folk Israel.

9 Men da Salomo var færdig med at opføre
HERRENs Hus og Kongens Palads og alt, hvad
han havde fået Lyst til og sat sig for at udføre, 2
lod HERREN sig anden Gang til Syne for ham, som
han havde ladet sig til Syne for ham i Gibeon; 3 og
HERREN sagde til ham: "Jeg har hørt den Bøn og
Begæring, du opsendte for mit Åsyn. Jeg har helliget
dette Hus, som du har bygget, for der at stedfæste
mit Navn til evig Tid, og mine Øjne og mit Hjerte
skal være der alle Dage. 4 Hvis du nu vandrer for
mit Åsyn som din Fader David i Hjertets Uskyld og i
Upriglighed, så du gør alt, hvad jeg har pålagt dig,

og holder mine Anordninger og Lovbud, 5 så vil jeg
opretholde din Kongetrone i Israel evindelig, som jeg
lovede din Fader David, da jeg sagde: En Efterfølger
skal aldrig fattes dig på Israels Trone. 6 Men hvis
I eller eders Børn vender eder bort fra mig og ikke
holder mine Bud, mine Annordninger, som jeg har
forelagt eder, men går hen og dyrker andre Guder
og tilbeder dem 7 så vil jeg udrydde Israel fra det
Land, jeg gav dem; og det Hus, jeg har helliget for mit
Navn, vil jeg forkaste fra mit Åsyn, og Israel skal blive
til Spot og Spe blandt alle Folk, 8 og dette Hus skal
blive en Ruindynge, og enhver, som går der forbi, skal
blive slået af Rædsel og give sig til at hånfløjte. Og
når man siger: Hvorfor har HERREN handlet således
mod dette Land og dette Hus? 9 skal der svares:
Fordi de forlod HERREN deres Gud, som førte deres
Fædre ud af Ægypten, og holdt sig til andre Guder,
tilbad og dyrkede dem; derfor har HERREN bragt
al denne Elendighed over dem!" 10 Da de tyve År
var omme, i hvilke Salomo havde bygget på de to
Bygninger, HERRENs Hus og Kongens Palads - 11
Kong Hiram af Tyrus havde sendt Salomo Cedertræ,
Cyprestræ og Guld, så meget han ønskede da gav
Kong Salomo Hiram tyve Byer i Landskabet Galilæa.
12 Men da Hiram kom fra Tyrus for at se de Byer,
Salomo havde givet ham, syntes han ikke om dem;
13 og han sagde: "Hvad er det for Byer, du har givet
mig, Broder?" Derfor kaldte man den Habullandet,
som det hedder den Dag i Dag 14 Men Hiram sendte
Kongen 120 Guldtalenter. 15 På følgende Måde
hang det sammen med de Hoveriarbejdere, Kong
Salomo udskrev til at opføre HERRENs Hus, hans
eget Palads, Millo Jerusalems Mur, Hazor, Megiddo
og Gezer 16 Farao, Ægypterkongen, var draget op,
havde indtaget Gezer og stukket det i Brand; alle
Kanånæere, der boede i Byen, havde han ladet
dræbe og derpå givet sin Datter, Salomos Hustru
den i Medgift. 17 Nu genopbyggede Salomo Gezer,
Nedre-Bet-Horon, 18 Bålat, Tamar i Ørkenen i Juda
Land, 19 alle Salomos Forrådsbyer, Vognbyerne og
Rytterbyerne, og alt andet, som Salomo fik Lyst til
at bygge i Jerusalem, i Libanon og i hele sit Rige:
20 Alt, hvad der var tilbage af Amoriterne, Hetiterne,
Perizziterne, Hivviterne og Jebusiterne, og som ikke
hørte til Israeliterne, 21 deres Efterkommere, som
var tilbage efter dem i Landet, og som Israeliterne
ikke havde været i Stand til at lægge Band på,
dem udskrev Salomo til Hoveriarbejde, som det er
den Dag i Dag. 22 Af Israeliterne derimod satte
Salomo ingen til Arbejde, men de var Krigsfolk og
Hoffolk, Hærførere og Høvedsmænd hos, ham og
Førere for hans Stridsvogne og Rytteri. - 23 Tallet på
Overfogederne, der ledede Arbejdet for Salomo, var
550; de havde Tilsyn med Folkene, der arbejdede. 24
Faraos Datter var lige flyttet fra Davidsbyen ind i det
Hus, han havde bygget til hende, da tog han fat på at
opføre Millo. 25 Tre Gange om Året ofrede Salomo
Brændofre og Takofre på det Alter, han bavde bygget
HERREN, og tændte Offerild for HERRENs Åsyn; og
han fuldførte Templet. 26 Kong Salomo byggede også
Skibe i Ezjongeber, der ligger ved Elat ved det røde
Havs Kyst i Edom; 27 og Hiram sendte sine Folk,
befarne Søfolk, om Bord på Skibene sammen med
Salomos Folk. 28 De sejlede til Ofir, hvor de hen tede
420 Talenter Guld, som de bragte Kong Salomo.

10 Da Dronningen af Saba hørte Salomos Ry,
kom hun for at prøve ham med Gåder. 2 Hun
kom til Jerusalem med et såre stort Følge og med
Kameler, der bar Røgelse, Guld i store Mængder og
Ædelsten. Og da hun var kommet til Salomo, talte
hun til ham om alt, hvad der lå hende på Hjerte. 3
Men Salomo svarede på alle hendes Spørgsmål,
og intet som helst var skjult for Kongen, han gav
hende Svar på alt. 4 Og da Dronningen af Saba så al
Salomos Visdom, Huset han havde bygget, 5 Maden
på hans Bord, hans Folks Boliger, han træden og
deres Klæder, hans Mundskænke og Brændofrene,
han ofrede i HERRENs Hus, var hun ude af sig selv;
6 og hun sagde til Kongen: "Sandt var, hvad jeg i
mit Land hørte sige om dig og din Visdom! 7 Jeg
troede ikke, hvad der sagdes, før jeg kom og så det
med egne Øjne; og se, ikke engang det halve er mig
fortalt, thi din Visdom og Herlighed overgår, hvad
rygte sagde. 8 Lykkelige dine Hustruer, lykkelige dine
Folk, som altid er om dig og hører din Visdom! 9
Lovet være HERREN din Gud, som fandt behag i dig
og satte dig på Israels Trone! Fordi HERREN elsker
Israel evindelig, satte han dig til Konge, til at øve ret
og Retfærdighed." 10 Derpå gav hun Kongen 120
Guldtalenter, Røgelse i store Mængder og Ædelsten;
og aldrig er der siden kommet så megen Røgelse
til Landet som den, Dronningen af Saba gav Kong
Salomo. 11 Desuden bragte Hirams Skibe, som
hentede Guld i Ofir, Almug gumtræ i store Mængder
og Ædel sten fra Ofir, 12 og af Almuggimtræet lod
Kongen lave Rækværk til HERRENs Hus og Kongens
Palads, desuden Citre og Harper til Sangerne. Så
meget Almuggimtræ er hidtil ikke set eller kommet
til Landet. 13 Og Kong Salomo gav Dronningen af
Saba alt, hvad hun ønskede og bad om, foruden hvad
han af sig selv kongeligen skænkede hende. Derpå

begav hun sig med sit Følge hjem til sit Land. 14
Vægten af det Guld, som i et År indførtes af Salomo,
udgjorde 666 Guldtalenter, 15 de ikke medregnet,
hvad der indkom i Afgift fra de undertvungne Folk
og ved Købmændenes Handel og fra alle Arabiens
Konger og Landets Statholdere. 16 Kong Salomo lod
hamre 200 Guldskjolde, hvert på 600 Sekel Guld, 17
og 300 mindre Guldskjolde, hvert på tre Miner Guld;
dem lod Kongen henlægge i Libanonskovhuset. 18
Fremdeles lod Kongen lave en stor Elfenbenstrone,
overtrukket med lutret Guld. 19 Tronen havde seks
Trin, og på dens Ryg var der Tyrehoveder; på begge
Sider af Sædet var der Arme, og ved Armene stod der
to Løver; 20 tillige stod der tolv Løver påde seks Trin,
seks på hver Side. Der er ikke lavet Mage til Trone i
noget andet Rige. 21 Alle Kong Salomos Drikkekar
var af Guld og alle Redskaber i Libanonskovhuset
af fint Guld; Sølv regnedes ikke for noget i Kong
Salomos Dage. 22 Kongen havde nemlig Tarsisskibe
i Søen sammen med Hirams Skibe; og en Gang hvert
tredje År kom Tarsisskibene, ladet med Guld, Sølv,
Elfenben, Aber og Påfugle. 23 Kong Salomo overgik
alle Jordens Konger i Rigdom og Visdom. 24 Fra alle
Jordens Egne søgte man hen til Salomo for at høre
den Visdom, Gud havde lagt i hans Hjerte; 25 og alle
bragte de Gaver med: Sølv og Guldsager, Klæder,
Våben, Røgelse, Heste og Muldyr; således gik det
År efter År. 26 Salomo anskaffede sig Stridsvogne
og Ryttere, og han havde 1.400 Vogne og 12.000
Ryttere; dem lagde han dels i Vognbyerne, dels hos
sig i Jerusalem. 27 Kongen bragte det dertil, at Sølv
i Jerusalem var lige så almindeligt som Sten, og
Cedertræ lige så almindeligt som Morbærfigentræ i
Lavlandet. - 28 Hestene, Salomo indførte, kom fra
Mizrajim og Kove; Kongens Handelsfolk købte dem
i Kove. 29 En Vogn udførtes fra Mizrajim for 600
Sekel Sølv, en Hest for 150 Ligeledes udførtes de ved
Handelsfolkene fil alle Hetiternes og Arams Konger.

11 Kong Salomo elskede foruden Faraos
Datter mange fremmede Kvinder, moabitiske,
ammonitiske, edomitiske, zidoniske og hetitiske
Kvinder, 2 Kvinder fra de Folkeslag, HERREN havde
sagt om til Israeliterne: "I må ikke have med dem at
gøre og de ikke med eder, ellers drager de eders
Hjerte til deres Guder!" Ved dem hang Salomo i
Kærlighed. 3 Han havde 700 fyrsfelige Hustruer og
300 Medhustruer, og hans Hustruer drog hans Hjerte
bort fra Herren. 4 Da Salomo blev gammel, drog
hans Hustruer hans Hjerte til fremmede Guder, og
hans Hjerte var ikke mere helt med HERREN hans
Gud som hans fader Davids. 5 Salomo holdt sig
da til Astarte, Zidoniernes Gudinde, og til Milkom,
Ammoniternes væmmelige Gud. 6 Således gjorde
Salomo, hvad der var ondt i HERRENs Øjne, og
viste ikke HERREN fuld Lydighed som hans Fader
David. 7 Ved den Tid byggede Salomo en Offerhøj
for Kemosj, Moabs væmmelige Gud, på Bjerget
østen for Jerusalem, og for Milkom, Ammoniternes
væmmelige Gud; 8 og samme Hensyn viste han
alle sine fremmede Hustruer, som tændte Offerild
for deres Guder og ofrede til dem. 9 Da vrededes
HERREN på Salomo, fordi han vendte sit Hjerte bort
fra HERREN, Israels Gud, der dog to Gange havde
ladet sig til Syne for ham 10 og udtrykkelig havde
påbudt ham ikke at holde sig til fremmede Guder;
men han holdt ikke, hvad HERREN havde påbudt
ham. 11 Derfor sagde HERREN til Salomo: "Fordi det
står således til med dig, og fordi du ikke har holdt min
Pagt og mine Anordninger, som jeg pålagde dig, vil
jeg visselig rive Riget fra dig og give din Træl det. 12
Dog vil jeg ikke gøre det i din Levetid for din Fader
Davids Skyld men jeg vil rive det ud af din Søns
Hånd. 13 Kun vil jeg ikke rive hele Riget fra ham, men
give din Søn en Stamme deraf for min Tjener Davids
Skyld og for Jerusalems Skyld, den By, jeg udvalgte.
14 HERREN gav Salomo en Modstander i Edomiten
Hadad af Kongeslægten i Edom. 15 Thi dengang
David lod Edomiterne hugge ned, da Hærføreren
Joab drog op for at jorde de faldne og hugge alle
af Mandkøn ned i Edom - 16 Joab og hele Israel
blev der i seks Måneder, til han havde udryddet alle
af Mandkøn i Edom - 17 da var Adad med nogle
edomitiske Mænd af hans Faders Folk flygtet ad
Ægypten til. Dengang var Hadad endnu en lille Dreng.
18 De brød op fra Midjan og nåede Paran; og efter at
have taget nogle Mænd fra Paran med sig drog de til
Ægypten, hvor Farao, Ægypterkongen, overlod ham
et Hus, tilsagde ham daglig Føde og gav ham Land.
19 Og da Farao fattede særlig Godhed for Hadad,
gav han ham sin Svigerinde, en Søster til Dronning
Takpenes, til Ægte. 20 Takpeness Søster fødte ham
Sønnen Genubat; og da Takpenes havde vænnet
Barnet fra i Faraos Hus, blev Genubat i Faraos Hus
blandt Faraos egne Børn. 21 Da nu Hadad i Ægypten
hørte, at David havde lagt sig til Hvile hos sine Fædre,
og at Hærføreren Joab var død, sagde han til Farao:
"Lad mig drage til mit Land!" 22 Farao sagde til ham:
"Hvad savner du her hos mig, siden du ønsker at
drage til dit Land?" Men han svarede: "Å jo, lad mig
nu rejse!" Så vendte Hadad tilbage til sit Land. Det var
den ulykke, Hadad voldte: Han bragte Trængsel over

Israel og blev Konge over Edom. - 23 Fremdeles gav
Gud ham en Modstander i Rezon, Eljadas Søn, der
var flygtet fra sin Herre, Kong Hadadezer af Zoba. 24
Han samlede en Del Mænd om sig og blev Høvding
for en Friskare. Han indtog Damaskus, satte sig fast
der og blev Konge i Damaskus. 25 Han var Israels
Modstander, så længe Salomo levede. 26 Endvidere
var der Efraimiten Jeroboam, Nebats Søn, fra Zereda,
som stod i Salomos Tjeneste, og hvis Moder hed
Zerua og var Enke; han løftede Hånd mod Kongen.
27 Hermed gik det således til Salomo byggede på
Millo; han lukkede Hullet i sin Fader Davids By. 28 Nu
var Jeroboam et dygtigt Menneske, og da Salomo så,
hvorledes den unge Mand udførte Arbejdet, gav han
ham Opsyn med hele Arbejdsstyrken af Josefs Hus.
29 På den Tid hændte det sig, engang Jeroboam
var rejst fra Jerusalem, at Profeten Ahija fra Silo traf
ham på Vejen. Ahija var iført en ny Kappe, og de
to var ene på Marken. 30 Da greb Ahija fat i den
ny Kappe, han havde på, rev den i tolv Stykker 31
og sagde til Jeroboam: "Tag dig de ti Stykker, thi så
siger HERREN, Israels Gud: Se, jeg river Riget ud af
Salomos Hånd og giver dig de ti Stammer. 32 Den
ene Stamme skal han beholde for min Tjener Davids
Skyld og for Jerusalems Skyld, den By, jeg udvalgte af
alle Israels Stammer; 33 det vil jeg gøre, fordi han har
forladt mig og tilbedt Astarte, Zidoniernes Gudinde,
Kemosj, Moabs Gud, og Milkom, Ammoniternes Gud,
og ikke vandret på mine Veje og gjort, hvad der er ret
i mine Øjne, eller holdt mine Anordninger og Lovbud
som hans Fader David. 34 Fra ham vil jeg dog ikke
tage Riget, men lade ham være Fyrste, så længe han
lever, for min Tjener Davids Skyld, som jeg udvalgte,
og som holdt mine Bud og Anordninger. 35 Men jeg
vil tage Riget fra hans Søn og give dig det, de ti
Stammer; 36 og hans Søn vil jeg give en Stamme,
for at min Tjener David altid kan have en Lampe for
mit Åsyn i Jerusalem, den By, jeg udvalgte for der
at stedfæste mit Navn. 37 Men dig vil jeg tage og
sætte til Hersker over alt, hvad du attrår, og du skal
være Konge over Israel. 38 Dersom du da er lydig
i alt hvad jeg byder dig, vandrer på mine Veje og
gør, hvad der er ret i mine Øjne, så du holder mine
Anordnioger og Bud, som min Tjener David gjorde, vil
jeg være med dig og bygge dig et varigt Hus, som jeg
gjorde det for David. Dig giver jeg Israel; 39 men jeg
ydmyger Davids Slægt for den Sags Skyld, dog ikke
for stedse!" 40 Da nu Salomo stod Jeroboam efter
Livet, flygtede han til Ægypten, til Ægypterkoogen
Sjisjak; og han blev i Ægypten, til Salomo døde.
41 Hvad der ellers er at fortælle om Salomo, alt,
hvad han gjorde, og hans Visdom, står jo optegnet i
Salomos Krønike. 42 Den Tid, Salomo herskede i
Jerusalem over hele Israel, udgjorde fyrretyve År. 43
Så lagde Salomo sig til Hvile hos sine Fædre og blev
jordet i sin Fader Davids By. Og hans Søn Rehabeam
blev Konge i hans Sted.

12 Men Rehabeam begav sig til Sikem, thi derhen
var hele Israel stævnet for at hylde ham som
Konge. 2 Da Jeroboam, Nebats Søn, der endnu
opholdt sig i Ægypten, hvorhen han var flygtet for
Kong Salomo, fik Nys om, at Salomo var død, vendte
han hjem fra Ægypten. 3 Og de sagde til Rehabeam:
4 "Din Fader lagde et hårdt Åg på os, men let du
nu det hårde Arbejde, din Fader krævede, og det
tunge Åg han lagde på os, så vil vi tjene dig!" 5
Han svarede dem: "Gå bort, bi tre Dage og kom så
til mig igen!" Så gik Folket. 6 Derpå rådførte Kong
Rehabeam sig med de gamle, der havde stået i hans
Fader Salomos Tjeneste, dengang han levede, og
spurgte dem: "Hvad råder I mig til at svare dette
Folk?" 7 De svarede: "Hvis du i Dag vil være dette
Folk til Tjeneste, være dem til Behag, svare dem vel
og give dem gode Ord, så vil de blive dine Tjenere
for bestandig!" 8 Men han fulgte ikke det Råd, de
gamle gav ham; derimod rådførte han sig med de
unge, der var vokset op sammen med ham og stod
i hans Tjeneste, 9 og spurgte dem: "Hvad råder I
os til at svare dette Folk, som kræver af mig, at jeg
skal lette dem det Åg, min Fader lagde på dem?"
10 De unge, der var vokset op sammen med ham,
sagde da til ham: "Således skal du svare dette Folk,
som sagde til dig: Din Fader lagde et tungt Åg på
os, let du det for os! Således skal du svare dem:
Min Lillefinger er tykkere end min Faders Hofter! 11
Har derfor min Fader lagt et tungt Åg på eder, vil
jeg gøre Åget tungere; har min Fader tugtet eder
med Svøber, vil jeg tugte eder med Skorpioner!"
12 Da alt Folket Tredjedagen kom til Rehabeam,
som Kongen havde sagt, 13 gav han dem et hårdt
Svar, og uden at tage Hensyn til de gamles Råd
14 sagde han efter de unges Råd til dem: "Har min
Fader lagt et tungt Åg på eder, vil jeg gøre Åget
tungere; har min Fader tugtet eder med Svøber, vil
jeg tugte eder med Skorpioner!" 15 Kongen hørte
ikke på Folket, thi HERREN føjede det således for at
opfylde det Ord, HERREN havde talet ved Ahija fra
Silo til Jeroboam, Nebats Søn. 16 Men da hele Israel
mærkede, at Kongen ikke hørte på dem, gav Folket
Kongen det Svar: "Hvad Del har vi i David? Vi har
ingen Lod i Isajs Søn! Til dine Telte, Israel! Sørg nu,

David, for dit eget Hus!" Derpå vendte Israel tilbage
til sine Telte. 17 Men over de Israeliter, der boede i
Judas Byer, blev Rehabeam Konge. 18 Nu sendte
Kong Rehabeam Adoniram, der havde Opsyn med
Hoveriarbejdet, ud til dem, men hele Israel stenede
ham til Døde. Da steg Kong Rebabeam i største
Hast op på sin Stridsvogn og flygtede til Jerusalem.
19 Således brød Israel med Davids Hus, og det er
Stillingen den Dag i Dag. 20 Men da hele Israel hørte,
at Jeroboam var kommet tilbage, lod de ham hente
til Forsamlingen og hyldede ham som Konge over
hele Israel. Der var ingen, som holdt fast ved Davids
Hus undtagen Judas Stamme. 21 Da Rehabeam var
kommet til Jerusalem, samlede han hele Judas Hus
og Benjamins Stamme, 180 000 udsøgte Folk, øvede
Krigere, til at føre Krig med Israels Hus og vinde
Riget tilbage til Rehabeam, Salomos Søn. 22 Men da
kom Guds Ord til den Guds Mand Sjemaja således:
23 "Sig til Judas Konge Rehabeam, Salomos Søn,
og til hele Judas og Benjamins Hus og det øvrige
Folk: 24 Så siger HERREN: I må ikke drage op og
kæmpe med eders Brødre Israeliterne; vend hjem
hver til sit, thi hvad her er sket, har jeg tilskikket!"
Da adlød de HERRENs Ord og vendte tilbage. 25
Jeroboam befæstede Sikem i Efraims Bjerge og tog
Bolig der; senere drog han derfra og befæstede
Penuel. 26 Men Jeroboam tænkte ved sig selv: "Som
det nu går, vil Riget atter tilfalde Davids Hus; 27 når
Folket her drager op for at ofre i HERRENs Hus i
Jerusalem, vil dets Hu atter vende sig til dets Herre,
Kong Rehabeam af Juda; så slår de mig ihjel og
vender tilbage til Kong Rehabeam af Juda!" 28 Og
da Kongen havde overvejet Sagen, lod han lave to
Guldkalve og sagde til Folket "Det er for meget for
eder med de Rejser til Jerusalem! Se, Israel, her er
dine Guder, som førte dig ud af Ægypten!" 29 Den
ene lod han opstille i Betel, den anden i Dan. 30 Det
blev Israel til Synd. Og Folket ledsagede i Optog den
ene til Dan. 31 Tillige indrettede han Offerhuse på
Højene og indsatte til Præster alle Slags Folk, der
ikke hørte til Leviterne. 32 Og Jeroboam lod fejre en
Fest på den femtende Dagi den ottende Måned i
Lighed med den Fest, man havde i Juda; og han steg
op på Alteret, han havde ladet lave i Betel, for at ofre
til de Tyrekalve han havde ladet lave; og han lod de
Præster, han havde indsat på Højene, gøre Tjeneste i
Betel. 33 Han steg op på Alteret, han havde ladet lave
i Betel, på den femtende Dag i den ottende Måned,
den Måned, han egenmægtig hade udtænkt, og lod
Israeliteme fejre en Fest; han steg op på Alteret for at
tænde Offerild.

13 Og se, på HERRENs Bud kom en Guds Mand
fra Juda til Betel, netop som Jeroboam stod
på Alteret for at tænde Offerild. 2 Og han råbte
med HERRENs Ord imod Alteret: "Alter, Alter! Så
siger HERREN: Der skal fødes Davids Hus en Søn
ved Navn Josias, og på dig skal han ofre Højenes
Præster, som tænder Offerild på dig, og han skal
brænde Menneskeknogler på dig!" 3 Og samtidig
kundgjorde han et Tegn, idet han sagde: "Dette er
Tegnet på, at HERREN har talet: Se, Alteret skal
revne, så Asken derpå vælter ud!" 4 Da nu Kongen
hørte de Ord, den Guds Mand råbte mod Alteret i
Betel, rakte Jeroboam sin Hånd ud fra Alteret og
sagde: "Grib ham!" Men Hånden, han rakte ud imod
ham, visnede, og han kunde ikke tage den til sig igen;
5 og Alteret revnede, så Asken væltede ud fra Alteret
- det Tegn, den Guds Mand havde kundgjort med
HERRENs Ord. 6 Da tog Kongen til Orde og sagde til
den Guds Mand: "Bed dog HERREN din Gud om
Nåde og gå i Forbøn for mig, at jeg kan tage Hånden
til mig igen!" Og den Guds Mand bad HERREN om
Nåde, og Kongen kunde tage Hånden til sig igen,
og den var som før. 7 Derpå sagde Kongen til den
Guds Mand: "Følg med mig hjem og vederkvæg dig,
så vil jeg give dig en Gave!" 8 Men den Guds Mand
svarede Kongen: "Om du så giver mig Halvdelen af
dit Hus, vil jeg ikke følge med dig, og jeg vil hverken
spise eller drikke på dette Sted; 9 thi det Bud har
jeg fået med HERRENs Ord: Du må hverken spise
eller drikke, og du må ikke vende hjem ad den Vej,
du kom!" 10 Derpå drog han bort ad en anden Vej
og vendte ikke hjem ad den Vej, han var kommet til
Betel. 11 Nu boede der i Betel en gammel Profet;
hans Sønner kom og fortalte ham om alt, hvad den
Guds Mand den Dag havde gjort i Betel, og om de
Ord, han havde talt til Kongen. Men da de havde
fortalt deres Fader det, 12 spurgte han dem: "Hvilken
Vej gik han?" Og hans Sønner viste ham, hvilken
Vej den Guds Mand, der var kommet fra Juda, var
gået. 13 Da sagde han til sine Sønner: "Læg Sadelen
på mit Æsel!" Og da de havde sadlet Æselet, satte
han sig op, 14 red efter den Guds Mand og traf ham
siddende under Egetræet. Han spurgte ham da: "Er
du den Guds Mand, der kom fra Juda?" Han svarede:
"Ja!" 15 Så sagde han til ham: "Kom med mig hjem
og få noget at spise!" 16 Men han svarede: "Jeg kan
ikke vende om og følge med dig, og jeg kan hverken
spise eller drikke sammen med dig på dette Sted,
17 thi der er sagt mig med HERRENs Ord: Du må
hverken spise eller drikke der, og du må ikke vende
tilbage ad den Vej, du kom!" 18 Da sagde han til

ham: "Også jeg er Profet som du, og en Engel har
med HERRENs Ord sagt til mig: Tag ham med dig
hjem, for at han kan få noget at spise og drikke!" Men
han løj for ham. 19 Så vendte han tilbage med ham
og spiste og drak i hans Hus. 20 Men medens de
sad til Bords, kom HERRENs Ord til Profeten, der
havde fået ham tilbage, 21 og han råbte til den Guds
Mand, der var kommet fra Juda: "Så siger HERREN:
Fordi du har været genstridig mod HERRENs Ord
og ikke holdt det Bud, HERREN din Gud pålagde
dig, 22 men vendte tilbage og spiste og drak på det
Sted, hvor han sagde, du ikke måtte spise og drikke,
derfor skal dit Lig ikke komme i dine Fædres Grav!"
23 Efter at han havde spist og drukket, sadlede han
Æselet til ham, og han gav sig på Hjemvjen. 24 Men
en Løve kom imod ham på Vejen og dræbte ham.
Og hans Lig lå henslængt på Vejen, og Æselet stod
ved Siden af; også Løven stod ved Siden af Liget.
25 Og se, nogle Mænd kom der forbi og så Liget
ligge henslængt på Vejen, og Løven stå ved Siden af,
og de kom og fortalte det i Byen, hvor den gamle
Profet boede; 26 og da Profeten, der havde fået ham
til at vende om, hørte det, sagde han: "Det er den
Guds Mand, som var genstridig mod HERRENs Ord;
derfor har HERREN givet ham i Løvens Vold, og den
har sønderrevet ham og dræbt ham efter det Ord,
HERREN talede til ham!" 27 Derpå sagde han til
sine Sønner: "Læg Sadelen på mit Æsel!" Og da de
havde gjort det, 28 red han hen og fandt hans Lig
liggende henslængt på vejen og Æselet og Løven
stående ved Siden af, uden at Løven havde ædt
Liget eller sønderrevet Æselet. 29 Da løftede Profeten
den Guds Mands Lig op, lagde ham på Æselet og
førte ham tilbage til Byen for at holde Dødeklage
og jorde ham; 30 og da han havde lagt Liget i sin
egen Grav, holdt de Dødeklage over ham og sagde:
"Ak ve min Broder!" 31 Og efter at have jordet ham
sagde han til sine Sønner: "Når jeg dør, skal I lægge
mig i samme Grav, som den Guds Mand ligger i;
ved Siden af hans Ben skal I lægge mig, for at mine
Ben kan blive skånet sammen md hans; 32 thi det
Ord skal gå i Opfyldelse, som han med HERRENs
Ord råbte mod Alteret i Betel og alle Offerhusene på
Højene i Samarias Byer!" 33 Heller ikke efter denne
Begivenhed opgav Jeroboam sin onde Færd, men
gjorde på ny alle Slags Folk til Præster på Højene,
idet han indsatte enhver, der havde Lyst, til Præst på
Højene. 34 Og det blev Jeroboams Hus til Synd og
førte til, at det blev tilintetgjort og udryddet af Jorden.

14 Ved den Tid blev Jeroboams Søn Abija syg. 2 Da
sagde Jeroboam til sin Hustru: "Tag og forklæd
dig, så man ikke kan kende, at du er Jeroboams
Hustru, og begiv dig til Silo, thi der bor Profeten Ahija,
som kundgjorde mig, at jeg skulde blive Konge over
dette Folk; 3 tag ti Brød, noget Bagværk og en Krukke
Honning med og henvend dig til ham, så vil han sige
dig, hvorledes det skal gå Drengen!" 4 Jeroboams
Hustru gjorde nu således; hun begav sig til Silo og
gik ind i Ahijas Hus. Ahija kunde ikke se, da hans
Øjne var sløve af Alderdom; 5 men HERREN havde
sagt til Ahija: "Se, Jeroboams Hustru kommer til dig
for at høre sig for hos dig angående sin Søn, da han
er syg; det og det skal du svare hende; men når hun
kommer, er hun forklædt." 6 Da nu Ahija hørte Lyden
af hendes Trin, som hun gik ind ad Døren, sagde
han: "Kom kun ind, Jeroboams Hustru! Hvorfor er
du forklædt? Mig er det pålagt at bringe dig en tung
Tidende. 7 Gå hen og sig til Jeroboam: Så siger
HERREN, Israels Gud: Jeg ophøjede dig af Folkets
Midte og gjorde dig til Fyrste over mit Folk Israel 8 og
rev Riget fra Davids Hus og gav dig det; dog har du
ikke været som min Tjener David, der holdt mine Bud
og fulgte mig af hele sit Hjerte og kun gjorde, hvad
der er ret i mine Øjne, 9 men du har handlet værre
end alle dine Forgængere; du gik hen og krænkede
mig og gjorde dig andre Guder og støbte Billeder,
men mig kastede du bag din Ryg; 10 se, derfor vil jeg
bringe Ulykke over Jeroboams Hus og udrydde hvert
mandligt Væsen, hver og en af Jeroboams Slægt i
Israel, og jeg vil feje Jeroboams Hus bort, som man
fejer Skarn bort, til der ikke er Spor tilbage! 11 Den af
Jeroboams Slægt, som dør i Byen, skal Hundene
æde, og den, som dør på Marken, skal Himmelens
Fugle æde, thi det er HERREN, der har talet! 12 Men
gå nu hjem! Når din Fod betræder Byen, skal Barnet
dø; 13 og hele Israel skal holde Dødeklage over ham
og jorde ham, thi han er den eneste af Jeroboams
Slægt, der skal komme i en Grav; thi hos ham fandtes
dog noget, der vandt HERREN Israels Guds Behag
inden for Jeroboams Slægt. 14 Men HERREN vil
oprejse sig en Konge over Israel, der skal udrydde
Jeroboams Hus på den Dag. 15 Men også siden vil
HERREN slå Israel, så at de svajer hid og did som
Sivet i Vandet, og rykke Israel op fra dette herlige
Land, som han gav deres Fædre, og sprede dem
hinsides Floden, fordi de har lavet sig Asjerastøtter
og krænket HERREN; 16 og han vil give Israel til Pris
for de Synders Skyld, Jeroboam har begået og forledt
Israel til." 17 Da gav Jeroboams Hustru sig på Vej og
kom til Tirza; og da hun betrådte Husets Tærskel,

døde Drengen; 18 og man jordede ham, og hele Israel
holdt Dødeklage over ham efter det Ord, HERREN
havde talet ved sin Tjener, Profeten Ahija. 19 Hvad
der ellers er at fortælle om Jeroboam, hvorledes
han førte Krig, og hvorledes han herskede står jo
optegnet i Israels kongers Krønike. 20 Jeroboams
Regeringstid udgjorde to og tyve År. Så lagde han sig
til Hvile hos sine Fædre, og hans Søn Nadab blev
Konge i hans Sted. 21 Rehabeam, Salomos Søn,
blev Kongei Juda. Rehabeam var een og fyrretyve År
gammel, da han blev Konge, og han herskede sytten
År i Jerusalem, den By, HERREN havde udvalgt af
alle Israels Stammer for der at stedfæste sit Navn.
Hans Moder var en ammonitisk Kvinde ved Navn
Na'ama. 22 Og Juda gjorde, hvad der var ondt i
HERRENs Øjne, og med de Synder, de begik, vakte
de hans Nidkærhed, mere end deres Fædre havde
gjort. 23 Også de byggede sig Offerhøje, Stenstøtter
og Asjerastøtter på alle høje Steder og under alle
grønne Træer; 24 ja, der var endog Mandsskøger
i Landet. De øvede alle de Vederstyggeligheder,
som var begået af de Folk, HERREN havde drevet
bort foran Israeliterne. 25 Men i Kong Rebabeams
femte Regeringsår drog Ægypterkongen Sjisjak op
imod Jerusalem 26 og tog Skattene i HERRENs
Hus og i Kongens Palads; alt tog han, også de
Guldskjolde, Salomo havde ladet lave. 27 Kong
Rehabeam lod da i Stedet lave Kobberskjolde og gav
dem i Forvaring hos Høvedsmændene for Livvagten,
der holdt Vagt ved Indgangen til Kongens Palads;
28 og hver Gang Kongen begav sig til HERRENs
Hus, bentede Livvagten dem, og bagefter bragte de
dem tilbage til Vagtstuen. 29 Hvad der ellers er at
fortælle om Rehabeam, alt, hvad han gjorde, står jo
optegnet i Judas Kongers Krønike. 30 Rehabeam og
Jeroboam lå i Krig med hinanden hele Tiden. 31 Så
lagde Rehabeam sig til Hvile hos sine Fædre og blev
jordet hos sine Fædre i Davidsbyen. Hans Moder var
en ammonitisk Kvinde ved Navn Na'ama. Og hans
Søn Abija blev Konge i hans Sted.

15 I Kong Jeroboams, Nebats Søns, attende
Regeringsår blev Abija Konge over Juda. 2
Tre År herskede han i Jerusalem. Hans Moder hed
Ma'aka og var en datter af Absalom. 3 Han vandrede
i alle de Synder, hans Fader havde begået før ham,
og hans Hjerte var ikke helt med HERREN hans Gud
som hans Fader Davids. 4 Men for Davids Skyld lod
HERREN hans Gud ham få en Lampe i Jerusalem,
idet han ophøjede hans Sønner efter ham og lod
Jerusalem bestå, 5 fordi David havde gjort, hvad
der var ret i HERRENs Øjne, og ikke, så længe han
levede, var veget fra noget af, hvad han havde pålagt
ham, undtagen over for Hetiten Urias. 6 (Rehabeam
lå i Krig med Jeroboam, så længe han levede). 7
Hvad der ellers er at fortælle om Abija, alt, hvad han
gjorde, står jo optegnet i Judas Kongers Krønike.
Abija og Jeroboam lå i Krig med hinanden. 8 Så
lagde Abija sig til Hvile hos sine Fædre, og man
jordede ham i Davidsbyen; og hans Søn Asa blev
Konge i hans Sted. 9 I Kong Jeroboam af Israels
tyvende Regeringsår blev Asa Konge over Juda, 10
og han herskede een og fyrretyve År i Jerusalem.
Hans Moder hed Ma'aka og var en Datter af Absalom.
11 Asa gjorde, hvad der var ret i HERRENs Øjne,
ligesom hans Fader David; 12 han jog Mandsskøgerne
ud af Landet og fjernede alle Afgudsbillederne, som
hans Fædre havde ladet lave. 13 Han fratog endog
sin Moder Ma'aka Værdigheden som Herskerinde,
fordi hun havde ladet lave et Skændselsbillede til
Ære for Asjera; Asa lod hendes Skændselsbillede
nedbryde og brænde i Kedrons Dal. 14 Vel forsvandt
Offerhøjene ikke, men alligevel var Asas Hjerte helt
med HERREN, så længe han levede. 15 Og han
bragte sin Faders og sine egne Helliggaver ind i
HERRENs Hus, Sølv, Guld og forskellige Kar. 16
Asa og Kong Basja af Israel lå i Krig med hinanden,
så længe de levede. 17 Kong Basja af Israel drog
op imod Juda og befæstede Rama for at hindre,
at nogen af Kong Asa af Judas Folk drog ud og
ind. 18 Da tog Asa alt det Sølv og Guld, der var
tilbage i Skatkamrene i HERRENs Hus og i Kongens
Palads, overgav det til sine Folk og sendte dem til
Kong Benhadad af Aram, en Søn af Hezjons Søn
Tabrimmon, som boede i Damaskus, idet han lod sige:
19 "Der består en Pagt mellem mig og dig, mellem min
Fader og din Fader; her sender jeg dig en Gave af
Sølv og Guld; bryd derfor din Pagt med Kong Basja
af Israel, så at han nødes til at drage bort fra mig!" 20
Benhadad gik ind på Kong Asas Forslag og sendte
sine Hærførere mod Israels Byer og indtog Ijjon, Dan,
Abel-Bet-Ma'aka og hele Kinnerot tillige med hele
Naftalis Land. 21 Da Basja hørte det, opgav han at
befæste Rama og vendte tilbage til Tirza. 22 Men
Kong Asa stævnede hver eneste Mand i hele Juda
sammen, og de førte Stenene og Træværket bort,
som Basja havde brugt ved Befæstningen af Rama;
dermed befæstede Kong Asa så Geba i Benjamin
og Mizpa. 23 Hvad der ellers er at fortælle om Asa,
alle hans Heltegerninger, alt, hvad han gjorde, og
de Byer, han befæstede, står jo optegnet i Judas
Kongers Krønike. I øvrig led han i sin Alderdom af en

Sygdom i Fødderne. 24 Så lagde han sig til Hvile hos
sine Fædre og blev jordet hos sine Fædre i sin Fader
Davids By; og hans Søn Josafat blev Konge i hans
Sted. 25 Nadab, Jeroboams Søn, blev Konge over
Israel i Kong Asa af Judas andet Regeringsår, og han
herskede to År over Israel. 26 Han gjorde, hvad der
var ondt i HERRENs Øjne, og vandrede i sin Faders
Spor og i de Synder, han havde forledt Israel til. 27
Da stiftede Basja, Ahijas Søn af Issakars Hus, en
Sammensværgelse imod ham, og Basja huggede
ham ned ved Gibbeton, der tilhørte Filisterne, medens
Nadab og hele Israel belejrede Byen. 28 Basja dræbte
ham i Kong Asa af Judas tredje Regeringsår og blev
Konge i hans Sted; 29 nu da han var blevet Konge,
lod han hele Jeroboams Hus nedhugge, idet han
ikke skånede en eneste Sjæl af Jeroboams Slægt,
men udryddede dem efter det Ord, HERREN havde
talet ved sin Tjener Ahija fra Silo, 30 for de Synders
Skyld, Jeroboam havde begået og forledt Israel til, for
den Krænkelse, han havde tilføjet HERREN, Israels
Gud. 31 Hvad der ellers er at fortælle om Nadab, alt,
hvad han gjorde, står jo optegnet i Israels Kongers
Krønike 32 (Asa og kong Ba'sja af Israel lå i Krig
med hinanden, så længe de levede.) 33 I Kong Asa
af Judas tredje Regeringsår blev Basja, Ahijas Søn,
Konge over hele Israel, og han herskede tre og
tyve År i Tirza. 34 Han gjorde, hvad der var ondt i
HERRENs Øjne, og vandrede i Jeroboams Spor og
de Synder, han havde forledt Israel til.

16 Men til Jehu, Hananis Søn, kom HERRENs ord
mod Ba'sja således: 2 "Jeg ophøjede dig af
Støvet og gjorde dig til Fyrste over mit Folk Israel,
dog har du vandret i Jeroboams Spor og forledt mit
Folk Israel til Synd, så de krænker mig ved deres
Synder; 3 se, derfor vil jeg nu feje Basja og hans
Hus bort og gøre det samme ved dit Hus, som jeg
gjorde ved Jeroboams, Nebats Søns, Hus; 4 den
af Basjas Slægt, som dør i Byen, skal Hundene
æde, og den, som dør på Marken, skal Himmelens
Fugle æde!" 5 Hvad der ellers er at fortælle om
Ba'sja, hvad han gjorde, og hans Heltegerninger, står
jo optegnet i Israels Kongers Krønike. 6 Så lagde
Ba'sja sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet i
Tirza; og hans Søn Ela blev Konge i hans Sted. 7
Desuden kom HERRENs Ord ved Profeten Jehu,
Hananis Søn, mod Ba'sja og hans Hus både på
Grund af alt det, han havde gjort, som var ondt i
HERRENs Øjne, idet han krænkede ham ved sine
Hænders Værk og efterlignede Jeroboams Hus, og
tillige fordi han lod dette nedhugge. 8 I Kong Asa af
Judas seks og tyvende Regeringsår blev Ela, Ba'sjas
Søn, Konge over Israel, og han herskede to År i
Tirza. 9 Så stiftede en af hans Mænd, Zimri, der
var Fører for den ene Halvdel af Stridsvognene, en
Sammensværgelse imod ham; og engang, da han i
Tirza var beruset ved et Drikkelag i sin Paladsøverste
Arzas Hus, 10 trængte Zimri ind og slog ham ihjel
- i Kong Asa af Judas syv og tyvende Regeringsår
- og blev Konge i hans Sted. 11 Da han var blevet
Konge og havde besteget Tronen, lod han hele Basjas
Hus dræbe uden at levne et mandligt Væsen og
tillige hans nærmeste Slægtninge og Venner; 12
således udryddede Zimri hele Ba'sjas Hus efter det
Ord, HERREN havde talet til Basja ved Profeten
Jehu, 13 for alle de Synders Skyld, som Ba'sja og
hans Søn Ela havde begået og forledt Israel til, så
at de krænkede HERREN, Israels Gud, ved deres
Afguder. 14 Hvad der ellers er af fortælle om Ela, alt,
hvad han gjorde, står jo optegnet i Israels Kongers
Krønike. 15 I Kong Asa af Judas syv og tyvende
Regeringsår blev Zimri Konge, og han herskede syv
Dage i Tirza. Hæren var på det Tidspunkt ved at
belejre Gibbeton, som tilhørte Filisterne; 16 og da nu
Hæren under Belejringen hørte, at Zimri havde sfiftet
en Sammensværgelse mod Kongen og endda dræbt
ham, udråbte hele Israel samme Dag i Lejren Omri,
Israels Hærfører, til Konge. 17 Derpå hrød Omri op
med hele Israel fra Gibbeton og begyndte at belejre
Tirza; 18 og da Zimri så at Byen var taget, begav han
sig ind i Kongens Palads og stak det i Brand over
sig; således døde han 19 for de Synders Skyld, han
havde begået, idet han gjorde, hvad der var ondt
i HERRENs Øjne, og vandrede i Jeroboams Spor
og i de Synder, han havde begået, da han forledte
Israel til at synde. 20 Hvad der ellers er at fortælle
om Zimri og den Sammensværgelse, han stiftede,
står jo optegnet i Israels Kongers Krønike. 21 Ved
den Tid delte Israels Folk sig, idet den ene Halvdel
slutfede sig fil Tibni, Ginats Søn, og udråbte ham til
Konge, medens den anden sluttede sig til Omri. 22
Men den Del af Folket, der sluttede sig til Omri, fik
Overtaget over dem, der sluttede sig til Tibni, Ginats
Søn, og da Tibni døde ved den Tid, blev Omri Konge.
23 I Kong Asa af Judas een og tredivte Regeringsår
blev Omri Konge over Israel, og han herskede tolv År.
Først herskede han seks År i Tirza; 24 men siden
købte han Samarias Bjerg af Semer for to Talenter
Sølv og byggede på Bjerget en By, som han efter
Semer, Bjergets Ejer, kaldte Samaria. 25 Omri gjorde,
hvad der var ondt i HERRENs Øjne, og handlede
endnu værre end alle hans Forgængere; 26 han

vandrede helt i Jeroboams, Nebats Søns, Spor og
i de Synder, han havde forledt Israel til, så at de
krænkede HERREN, Israels Gud, ved deres Afguder.
27 Hvad der ellers er at fortælle om Omri, alt, hvad
han gjorde, og de Heltegerninger, han udførte, står
jo optegnet i Israels Kongers Krønike. 28 Så lagde
Omri sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet
i Samaria; og hans Søn Akab blev Konge i hans
Sted. 29 Akab, Omris Søn, blev Konge over Israel
i Kong Asa af Judas otte og tredivte Regeringsår,
og Akab, Omris Søn, herskede to og tyve År over
Israel i Samaria. 30 Akab, Omris Søn, gjorde, hvad
der var ondt i HERRENs Øjne, i højere Grad end alle
hans Forgængere. 31 Og som om det ikke var nok
med, at han vandrede i Jeroboams, Nebats Søns,
Synder, ægtede han oven i Købet Jesabel, en Datter
af Zidoniemes Konge Etba'al, og gik hen og dyrkede
Ba'al og tilbad ham. 32 Han rejste Ba'al et Alter i
Ba'alstemplet, som han lod bygge i Samaria. 33 Og
Akab lavede Asjerastøtten og gjorde endnu flere Ting,
hvorved han krænkede HERREN, Israels Gud, værre
end de Konger, der havde hersket før ham i Israel. -
34 I hans Dage genopbyggede Beteliten Hiel Jeriko;
efter det Ord, HERREN havde taleted Josua, Nuns
Søn, kostede det ham hans førstefødte Abiram at
lægge Grunden og hans yngste Søn Seguh at sætte
dens Portfløje ind.

17 Tisjbiten Elias fra Tisjbe i Gilead sagde til Akab:
"Så sandt HERREN, Israels Gud, lever, han,
for hvis Åsyn jeg står, i de kommende År skal der
ikke falde dug eller Regn uden på mit udtrykkelige
Bud!" 2 Derpå kom HERRENs Ord til ham således:
3 "Gå bort herfra og begiv dig østerpå og hold dig
skjult ved Bækken Krit østen for Jordan; 4 du skal
drikke af Bækken, og Ravnene har jeg pålagt at
sørge for Føde til dig der." 5 Da gik han og gjorde
efter HERRENs Ord, han gik hen og tog Bolig ved
Bækken Krit østen for Jordan; 6 og Ravnene bragte
ham Brød om Morgenen og kød om Aftenen, og
han drak af Bækken. 7 Men nogen Tid efter tørrede
Bækken ud, eftersom der ingen Regn faldt i Landet.
8 Da kom HERRENs Ord til ham således: 9 "Begiv
dig til Zarepta, som hører til Zidon, og tag Bolig der;
se, jeg har pålagt en Enke der at sørge for Føde
til dig." 10 Så begav han sig til Zarepta, og da han
kom til Byens Port, fik han Øje på en Enke, som var
ved at sanke Brænde, og råbte til hende: "Hent mig
lidt Vand i et Kar, for at jeg kan drikke!" 11 Og da
hun gik bort for at hente det, råbte han efter hende:
"Tag også et Stykke Brød med til mig!" 12 Men hun
svarede: "Så sandt HERREN din Gud lever, jeg ejer
ikke Brød, men kun en Håndfuld Mel i Krukken og
lidt Olie i Dunken; jeg var nettop ved at sanke et Par
Stykker Brænde for at gå hjem og tillave det til mig
og min Søn; og når vi har spist det, må vi dø!" 13 Da
sagde Elias til hende: "Frygt ikke! Gå hjem og gør,
som du siger; men lav først et lille Brød deraf til mig
og bring mig det; siden kan du lave noget til dig selv
og din Søn! 14 Thi så siger HERREN, Israels Gud:
Melkrukken skal ikke blive tom, og Olien i Dunken
skal ikke slippe op, før den Dag HERREN sender
Regn over Jorden!" 15 Da gik hun og gjorde, som
Elias sagde; og både hun og han og hendes Søn
havde noget at spise en Tid lang. 16 Melkrukken blev
ikke tom, og olien i Dunken slap ikke op, efter det Ord
HERREN havde talet ved Elias. 17 Men nogen Tid
efter blev Kvindens, Husets Ejerindes, Søn syg, og
hans Sygdom tog heftigt til, så der til sidst ikke mere
var Liv i ham. 18 Da sagde hun til Elias: "Hvad har jeg
med dig at gøre, du Guds Mand! Er du kommet for at
bringe min Synd i Erindring og volde min Søns Død?"
19 Men han svarede hende: "Lad mig få din Søn!" Og
han tog ham fra hendes Skød og bar ham op i Stuen
på Taget, hvor han boede, og lagde ham på sin Seng.
20 Så råbte han til HERREN: "HERRE min Gud, vil
du virkelig handle så ilde mod den Enke; i hvis Hus
jeg er Gæst, at du lader hendes Søn dø?" 21 Derpå
strakfe han sig tre Gange hen over Drengen og råbte
til HERREN: "HERRE min Gud, lad dog Drengens
Sjæl vende tilbage!" 22 Og HERREN hørte Eliass
Røst; Drengens Sjæl vendte tilbage, så han blev
levende. 23 Så tog Elias Drengen og bragte ham fra
Stuen på Taget ned i Huset og gav hans Moder ham,
idet han sagde: "Se, din Søn lever!" 24 Da sagde
Kvinden til Elias: "Nu ved jeg vist, at du er en Guds
Mand, og at HERRENs Ord i din Mund er Sandhed."

18 Lang Tid efter, i det tredie År, kom HERRENs
ord således: "Gå hen og træd frem for Akab,
så vil jeg sende Regn over Jorden!" 2 Da gav
Elias sig på Vej for at træde frem for Akab. Da
Hungersnøden blev trykkende i Samaria, 3 kaldte
Akab Paladsøversten Obadja til sig. Obadja var en
Mand, der alvorligt frygtede HERREN, 4 og dengang
Jesabel lod HERRENs Profeter udrydde, tog han og
skjulte hundrede Profeter, halvtredsindstyve i een
Hule og halvtredsindstyve i en anden, og sørgede for
Brød og Vand til dem. 5 Akab sagde nu til Obadja:
"Kom, lad os drage rundt i Landet til alle Vandkilder
og Bække, om vi mulig kan finde så meget Græs, at
vi kan holde Liv i Hestene og Muldyrene og slippe for

at dræbe noget af Dyrene!" 6 Så delte de Landet,
som de skulde gennemvandre, mellem sig, således
at Akab og Obadja drog hver sin Vej. 7 Medens nu
Obadja var undervejs, se, da trådte Elias ham i Møde;
Obadja genkendte ham og faldt på sit Ansigt og
sagde: "Er det dig, min Herre Elias?" 8 Han svarede:
"Ja, det er mig! Gå hen og sig til din Herre, at Elias
er her!" 9 Men han sagde: "Hvormed har jeg dog
syndet, siden du vil give din Træl i Akabs Hånd, for at
han kan slå mig ihjel? 10 Så sandt HERREN din Gud
lever, der er ikke et Folk eller Rige, min Herre ikke
har sendt Bud til for at lede efter dig; og blev der sagt,
at du ikke var der, tog han Riget og Folket i Ed på, at
de ikke havde fundet dig. 11 Og nu siger du, at jeg
skal gå hen og sige til min Herre, at Elias er her! 12
Hvis nu HERRENs Ånd, når jeg har forladt dig, fører
dig bort til et Sted, jeg ikke kender, og jeg kommer og
melder det til Akab, og han ikke finder dig, lader han
mig dræbe. Og din Træl har dog frygtet HERREN fra
Ungdommen af! 13 Er det ikke kommet min Herre
for Øre, hvad jeg gjorde, da Jesabel lod HERRENs
Profeter dræbe, hvorledes jeg skjulte hundrede af
HERRENs Profeter, halvtredsindstyve i een Hule og
halvtredsindstyve i en anden, og sørgede for Brød og
Vand til dem? 14 Og nu siger du, at jeg skal gå hen
og sige til din Herre, at Elias er her - han lader mig
dræbe!" 15 Da sagde Elias: "Så sandt Hærskarers
HERRE lever, han, for hvis Åsyn jeg står, i Dag vil
jeg træde frem for ham." 16 Obadja gik da Akab i
Møde og meldte ham det, og Akab gik Elias i Møde.
17 Da Akab fik Øje på Elias, sagde han til ham: "Er
det dig, du, som bringer Ulykke over Israel!" 18 Men
han svarede: "Det er ikke mig, der har bragt Ulykke
over Israel, men dig og din Faders Hus, fordi I har
forladt HERREN og holder eder til Ba'alerne! 19 Men
send nu Bud og kald hele Israel sammen til mig på
Karmels Bjerg og tillige de 450 Ba'alsprofeter og de
400 Asjeraprofeter, som spiser ved Jesabels Bord!"
20 Da sendte Akab Bud rundt til alle Israeliterne og
samlede Profeterne på Karmels Bjerg. 21 Elias trådte
så frem for alt Folket og sagde: "Hvor længe vil I
blive ved at halte til begge Sider? Er HERREN Gud,
så hold eder til ham, og er Ba'al Gud, så hold eder
til ham!" Men Folket svarede ham ikke et Ord. 22
Da sagde Elias til Folket: "Jeg er den eneste af
HERRENs Profeter, der er tilbage, og Ba'als Profeter
er 450 Mand; 23 lad os nu få to unge Tyre; så skal
de vælge den ene Tyr og hugge den i Stykker og
lægge den på Brændet, men Ild må de ikke lægge til;
den anden vil jeg lave til og lægge på Brændet, men
uden at tænde Ild. 24 Så skal I påkalde eders Guds
Navn, og jeg vil påkalde HERRENs Navn; den Gud,
der svarer med Ild, han er Gud!" Alt Folket sagde:
"Det Forslag er godt!" 25 Derpå sagde Elias til Ba'als
Profefer: "Vælg eder den ene Tyr og lav den til først,
thi I er de mange, og påkald så eders Guds Navn,
men I må ikke tænde Ild!" 26 Så tog de Tyren og
lavede den til og påkaldte Ba'als Navn fra Morgen
til Middag, idet de råbte: "Hør os, Ba'al!" Men ikke
en Lyd hørtes, der var ingen, som svarede; og de
dansede haltende omkring det Alter, de havde opført.
27 Men da det var blevet Middag, hånede Elias dem
og sagde: "I må råbe højt, thi han er jo en Gud! Han
er vel faldet i Tanker eller gået afsides eller rejst bort,
eller han er faldet i Søvn og må først vågne!" 28
Da råbte de højt, og som de havde for Skik, sårede
de deres Legemer med Sværd og Spyd, til Blodet
flød ned ad dem. 29 Og da det var over Middag,
begyndte de at rase, og det varede lige til hen imod
Afgrødeofferets Tid, men ikke en Lyd hørtes, ingen
svarede, og ingen agtede derpå. 30 Da sagde Elias
til alt Folket: "Kom hen til mig!" Og da alt Folket var
kommet hen til ham, satte han HERRENs nedbrudte
Alter i Stand. 31 Elias tog tolv Sten, svarende til
Tallet på Jakobs Sønners Stammer, han, til hvem
HERRENs Ord lød: "Israel skal dit Navn!" 32 Og af
disse Sten byggede han et Alter i HERRENs Navn
og gravede rundt om Alteret en Rende på omtrent
to Sea Land. 33 Derpå lagde han Brændet tilrette,
huggede Tyren i Stykker og lagde den på Brændet.
34 Så sagde han: "Fyld fire Krukker med Vand og
hæld det ud over Brændofferet og Brændet!" Og da
de havde gjort det, sagde han: "Een Gang til!" Og da
de havde gjort det anden Gang, sagde han: "Een
Gang til!" Og de gjorde det endnu en Gang. 35 Det
drev af Vand rundt om Alteret, også Renden fik han
fyldt med Vand. 36 Men ved Afgrødeofferets Tid trådte
Profeten Elias frem og sagde: "HERRE, Abrahams,
Isaks og Israels Gud! Lad det kendes i Dag, at dut er
Gud i Israel og jeg din Tjener, og at jeg har gjort alt
dette på dit Ord! 37 Hør mig, HERRE, hør mig, for at
dette Folk må kende, at du HERRE er Gud, og at du
atter drager deres Hjerte til dig" 38 Da for HERRENs
Ild ned og fortærede Brændofferet og Brændet og
Stenene og Jorden; endog Vandet i Renden slikkede
den bort. 39 Da alt Folket så det, faldt de på deres
Ansigt og råbte: "HERREN er Gud, HERREN er Gud!"
40 Men Elias sagde til dem: "Grib Ba'als Profeter, lad
ingen af dem slippe bort!" Og de greb dem, og Elias
førte dem ned til Kisjonbækken og dræbte dem der.
41 Derpå sagde Elias til Akab: "Gå op og spis og drik,
thi der høres Susen af Regn." 42 Da gik Akab op

for at spise og drikke; men Elias gik op på Karmels
Top og bøjede sig til Jorden med Ansigtet mellem
Knæene. 43 Så sagde han til sin Tjener: "Gå op og se
ud over Havet!" Og han gik op og så ud, men sagde:
"Der er intet!" Syv Gange sagde han til ham: "Gå
derop igen!" Og syv Gange vendte Tjeneren tilbage.
44 Men syvende Gang sagde han: "Nu stiger der en
lille Sky op af Havet, så stor som en Mands Hånd!"
Da sagde Elias: "Gå hen og sig til Akab: Spænd for
og kør hjem, at du ikke skal blive opholdt af Regnen!"
45 Et Øjeblik efter var Himmelen sort af Stormskyer,
og der faldt en voldsom Regn. Akab steg til Vogns og
kørte til Jizre'el; 46 men HERRENs Hånd kom over
Elias, så han omgjordede sine Lænder og løb foran
Akab lige til Jizre'el.

19 Akab fortalte nu Jesabel alt, hvad Elias havde
gjort, og hvorledes han havde ihjelslået alle
Profeterne med Sværd, 2 og Jesabel sendte et
Sendebud til Elias og lod sige: "Guderne ramme mig
både med det ene og det andet, om jeg ikke i Morgen
ved denne Tid handler med dit Liv, som der er handlet
med deres!" 3 Da blev han bange, stod op og drog
bort for at redde sit Liv. Han kom da til Be'ersjeba i
Juda. Der lod han sin Tjener blive 4 og vandrede
selv en Dagsrejse ud i Ørkenen og satte sig under en
Gyvelbusk og ønskede sig Døden, idet han sagde:
"Nu er det nok, HERRE; tag mit Liv, thi jeg er ikke
bedre end mine Fædre!" 5 Så lagde han sig til at
sove under en Gyvelbusk. Og se, en Engel rørte ved
ham og sagde: "Stå op og spis!" 6 Og da han så sig
om, se, da lå der, hvor hans Hoved havde hvilet,
et ristet Brød, og der stod en Krukke Vand; og han
spiste og drak og lagde sig igen. 7 Men HERRENs
Engel kom atter og rørte ved ham og sagde: "Stå op
og spis, ellers bliver Vejen dig for lang!" 8 Da stod
han op og spiste og drak; og styrket af dette Måltid
vandrede han i fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter
lige til Guds Bjerg Horeb. 9 Der gik han ind i en Hule
og overnattede. Da lød HERRENs Ord til ham: "Hvad
er du her efter, Elias?" 10 Han svarede: "Jeg har
været fuld af Nidkærhed for HERREN, Hærskarers
Gud, fordi Israeliterne har forladt din Pagt; dine Altre
har de nedbrudt, og dine Profeter har de ihjelslået
med Sværd! Jeg alene er tilbage, og nu står de mig
efter Livet!" 11 Da sagde han: "Gå ud og stil dig
på Bjerget for HERRENs Åsyn!" Og se, HERREN
gik forbi, og et stort og stærkt Vejr, der sønderrev
Bjerge og sprængte Klipper, gik foran HERREN, men
HERREN var ikke i Vejret. Efter Vejret kom der et
Jordskælv, men HERREN var ikke i Jordskælvet. 12
Efter Jordskælvet kom der Ild, men HERREN var ikke
i Ilden. Men efter Ilden kom der en stille, sagte Susen,
13 og da Elias hørte den, hyllede han sit Hoved i
sin Kappe og gik ud og stillede sig ved Indgangen
til Hulen; og se, en Røst lød til ham: "Hvad er du
her efter Elias?" 14 Han svarede: "Jeg har været
fuld af Nidkærhed for HERREN, Hærskarers Gud,
fordi Israeliterne har forladt din Pagt; dine Altre har
de nedbrudt, og dine Profeter har de ihjelslået med
Sværd! Jeg alene er tilbage, og nu står de mig efter
Livet!" 15 Da sagde HERREN til ham: "Vend tilbage
ad den Vej, du kom, og gå til Ørkenen ved Damaskus;
gå så hen og salv Hazael til Konge over Aram, 16
salv Jehu, Nimsjis Søn, til Konge over Israel og salv
Elisa, Sjafats Søn, fra Abel Mehola til Profet i dit
Sted! 17 Den, der undslipper Hazaels Sværd, skal
Jehu dræbe, og den, der undslipper Jehus Sværd,
skal Elisa dræbe. 18 Jeg vil lade syv Tusinde blive
tilbage i Israel, hvert Knæ, der ikke har bøjet sig for
Ba'al, og hver Mund, der ikke har kysset ham." 19 Så
gik han derfra; og han traf Elisa, Sjafats Søn, i Færd
med at pløje; tolv Spand Okser havde han foran sig,
og selv var han ved det tolvte. Da nu Elias gik forbi
ham, kastede han sin Kappe over ham. 20 Så forlod
han Okserne og løb efter Elias og sagde: "Lad mig
først kysse min Fader og min Moder, så vil jeg følge
dig!" Han svarede: "Gå kun tilbage, thi hvad er det
ikke, jeg har gjort ved dig!" 21 Da forlod han ham og
vendte tilbage; så tog han og slagtede Oksespandet,
kogte Okserne ved Stavtøjet og gav Folkene dem at
spise; derpå brød han op og fulgte Elias og gik ham
til Hånde.

20 Kong Benhadad af Aram samlede hele sin Hær,
og to og tredive Konger fulgte ham med Heste
og Stridsvogne; og han drog op og indesluttede
Samaria og belejrede det. 2 Han sendte nu Sendebud
ind i Byen til Kong Akab af Israel 3 og lod sige til ham:
"Således siger Benhadad: Dit Sølv og Guld er mit,
men dine Hustruer og børn kan du beholde!" 4 Israels
Konge lod svare: "Som du byder, Herre Konge! Jeg
og alt, hvad mit er, tilhører dig." 5 Men Sendebudene
vendte tilbage og sagde: "Således siger Benha dad:
Jeg sendte Bud til dig og lod sige: Dit Sølv og Guld
og dine Hustruer og Børn skal du give mig! 6 Så
sender jeg da i Morgen ved denne Tid mine Folk til
dig, og de skal gennemsøge dit Hus og dine Folks
Huse og tilvende sig og tage alt, hvad de lyster!" 7
Da lod Israels Konge alle Landets Ældste kalde og
sagde: "Der ser I, at Manden har ondt i Sinde, thi nu
sender han Bud til mig om mine Hustruer og Børn, og

mit Sølv og Guld havde jeg ikke nægtet ham!" 8 Alle
de Ældste og alt Folket svarede ham: "Hør ham ikke;
du må ikke give efter!" 9 Da sagde han til Benhadads
Sendebud: "Sig til min Herre Kongen: Alt, hvad du
første Gang krævede af din Træl, vil jeg gøre, men
dette Krav kan jeg ikke opfylde!" Med det Svar vendte
Sendebudene tilbage. 10 Da sendte Benhadad Bud til
ham og lod sige: "Guderne ramme mig både med det
ene og det andet, om Støvet i Samaria forslår til at
fylde Hænderne på alle de Krigere, der følger mig!"
11 Men Israels Konge lod svare: "Sig således: Den,
der spænder Bæltet, skal ikke rose sig som den, der
løser det!" 12 Benhadad modtog Svaret, just som han
sad og drak sammen med Kongerne i Løvhytterne; da
sagde han til sine Folk: "Til Storm!" Og de gjorde sig
rede til at storme Byen. 13 Men en Profet trådte hen
til Kong Akab af Israel og sagde: "Så siger HERREN:
Ser du hele den vældige Menneskemængde der? Se,
jeg giver den i Dag i din Hånd, og du skal kende, at
jeg er HERREN!" 14 Akab spurgte: "Ved hvem?" Han
svarede: "Så siger HERREN: Ved Fogedernes Folk!"
Derpå spurgte han: "Hvem skal åbne Kampen?" Han
svarede: "Du!" 15 Så mønstrede han Fogedernes
Folk, og de var 232; derefter mønstrede han hele
Hæren, alle Israeliterne, 7000 Mand. 16 Og ved
Middagstid gjorde de et Udfald, just som Benhadad
og de to og tredive Konger, der fulgte ham, sad og
drak i Løvhytterne. 17 Først rykkede Fogedernes Folk
ud. Man sendte da Bud til Benhadad og meldte: "Der
rykker Mænd ud fra Samaria!" 18 Da sagde han:
"Hvad enten de rykker ud for at få Fred eller for at
kæmpe, så grib dem levende!" 19 Da Fogedernes
Folk og Hæren, som fulgte efter, var rykket ud fra
Byen, 20 huggede de ned for Fode, så at Aramæerne
tog Flugten; og Israeliterne satte efter dem. Men Kong
Benhadad af Aram undslap til Hest sammen med
nogle Ryttere. 21 Da rykkede Israels Konge ud og
gjorde Hestene og Vognene til Bytte, og han tilføjede
Aramæerne et stort Nederlag. 22 Men Profeten trådte
hen til Israels Konge og sagde til ham: "Tag dig
sammen og se vel til, hvad du vil gøre, thi næste
År drager Arams Konge op imod dig igen!" 23 Men
Aramæerkongens Folk sagde til ham: "Deres Gud er
en Bjerggud, derfor blev de os for stærke; men lad os
se, om vi ikke kan blive de stærkeste, når vi angriber
dem på Slettelandet! 24 Således skal du gøre: Afsæt
alle Kongerne, sæt Statholdere i deres Sted 25 og stil
lige så stor en Hær på Benene som den, du mistede,
og lige så mange Heste og Vogne som før! Når vi
så kæmper med dem på Slettelandet, sandelig, om
vi ikke bliver de stærkeste!" Og han fulgte deres
Råd og handlede derefter. 26 Næste År mønstrede
Benha dad Aramæeme og drog op til Atek for at
kæmpe med Israel. 27 Også Israeliterne blev mønstret
og forsynede sig med Levnedsmidler, hvorefter de
rykkede dem i Møde og lejrede sig lige over for
dem som to små Gedehjorde, medens Aramæerne
oversvømmede Landet. 28 Da trådte en Guds Mand
hen til Israels Konge og sagde: "Så siger HERREN:
Fordi Aramæerne siger: HERREN er en Bjerggud
og ikke en Dalgud! vil jeg give hele den vældige
Menneskemængde der i din Hånd, og I skal kende, at
jeg er HERREN!" 29 De lå nu lejret over for hinanden
i syv Dage, men Syvendedagen kom det til Kamp, og
Israeliterne huggede Aramæerne ned, 100.000 Mand
Fodfolk på een Dag. 30 De, der blev tilovers, flygtede
til Byen Afek, men Muren styrtede ned over dem,
der var tilbage, 27000 Mand. Benhadad flygtede ind i
Byen, hvor han løb fra Kammer til Kammer. 31 Da
sagde hans Folk til ham: Vi har hørt, at Kongerne over
Israels Hus er nådige Konger; lad os binde Sæk om
Lænderne og Reb om Hovederne og gå ud til Israels
Konge, måske han da vil skåne dit Liv!" 32 Så bandt
de Sæk om Lændeme og Reb om Hovederne og kom
til Israels Konge og sagde: "Din Træl Benhadad siger:
Lad mig leve!" Han svarede: "Er han endnu i Live?
Han er min Broder!" 33 Det tog Mændene for et godt
Varsel. og de tog ham straks på Ordet, idet de sagde:
"Benhadad er din Broder!" Da sagde han: "Gå hen og
hent ham!" Så gik Benhadad ud til ham, og han tog
ham op i Vognen til sig. 34 Benhadad sagde nu til
ham: "De Byer, min Fader fratog din Fader, vil jeg
give tilbage, og du må bygge dig Gader i Damaskus,
lige som min Fader gjorde i Samaria! På disse Vilkår
give du mig fri!" Og han sluttede Pagt med ham og
lod ham gå. 35 Men en af Profetsønnerne sagde
med HERRENs Ord til sin Fælle: "Slå mig!" Men
han vægrede sig derved. 36 Da sagde han til ham:
"Fordi du ikke har adlydt HERRENs Ord. skal en
Løve dræbe dig, når du går bort fra mig!" Og da han
gik bort fra ham, traf en Løve på ham og dræbte ham.
37 Så traf Profetsønnen en anden og sagde til ham:
"Slå mig!" Og den anden slog ham og sårede ham.
38 Så gik Profeten hen og stillede sig på den Vej,
Kongen kom, og gjorde sig ukendelig med et Bind for
Øjnene. 39 Da Kongen kom forbi, råbte han til ham:
"Din Træl var draget med i Kampen; da kom en hen
til mig med en Mand og sagde: Vogt den Mand vel!
Slipper han bort, skal du svare for hans Liv med dit
eget Liv eller bøde en Talent Sølv! 40 Men din Træl
var optaget snart her, snart der, og borte var han." Da
sagde Israels Konge til ham: "Det er din Dom, du

har selv fældet den!" 41 Så tog han hurtig Bindet fra
Øjnene, og Israels Konge genkendte ham som en
af Ptofeterne. 42 Og han sagde til ham: "Så siger
HERREN: Fordi du gav Slip på den Mand, der var
hjemfaldet til mit Band, skal du svare for hans Liv
med dit eget Liv og for hans Folk med dit eget Folk!"
43 Da drog Israels Konge hjem, misfornøjet og ilde til
Mode, og han kom til Samaria.

21 Derefter hændte følgende. Jizrae'eliten Nabot
havde en Vingård i Jizre'el lige ved Kong Akab
af Samarias Palads. 2 Akab sagde til Nabot: "Overlad
mig din Vingård, for at jeg kan få den til Køkkenhave;
den ligger jo lige ved mit Palads; jeg vil give dig
en bedre Vingård i Bytte eller betale dig, hvad den
er værd, i rede Penge, om du foretrækker det." 3
Men Nabot svarede Akab: "HERREN bevare mig
fra at overlade dig mine Fædres Arvelod!" 4 Så gik
Akab hjem, misfornøjet og ilde til Mode over det
Svar, Jizre'eliten Nabot havde givet ham: "Jeg vil
ikke overlade dig mine Fædres Arvelod!" Og han
lagde sig til Sengs, vendte sit Ansigt bort og spiste
ikke. 5 Da kom hans Hustru Jesabel ind og sagde til
ham: "Hvorfor er du så misfornøjet, og hvorfor spiser
du ikke?" 6 Han svarede hende: "Jo, jeg sagde til
Jizreeliten Nabot: Overlad mig din Vingård for rede
Penge, eller mod at jeg giver dig en anden Vingård i
Bytte, om du hellere vil det! Men han svarede: Jeg
vil ikke overlade dig min Vingård!" 7 Da sagde hans
Hustru Jesabel til ham: "Er det dig, der for Tiden er
Konge i Israel? Stå op, spis og vær ved godt Mod, jeg
skal skaffe dig Jizre'eliten Nabots Vingård!" 8 Derpå
skrev hun et Brev i Akabs Navn, satte hans Segl
under og sendte det til de Ældste og de fornemme
i Nabots By, dem, han boede imellem. 9 I Brevet
havde hun skrevet: "Udråb en Fastedag og sæt
Nabot øverst blandt Folket 10 og lige over for ham
to Niddinger, som kan vidne imod ham og sige: Du
har forbandet Gud og Kongen! Og før ham så ud
og sten ham til Døde!" 11 Hans Bysbørn, de Ældste
og de fornemme, som boede i hans By, gjorde nu,
som Jesabel havde sendt Bud til dem om, således
som der stod i Brevet, hun havde sendt dem; 12 de
udråbte en Fastedag og satte Nabot øverst blandt
Folket; 13 og de to Niddinger kom og satte sig lige
over for ham og vidnede imod ham i Folkets Påhør
og sagde: "Nabot har forbandet Gud og Kongen!" Og
derpå førte de ham uden for Byen og stenede ham til
Døde. 14 Så sendte de Jesabel det Bud: "Nabot er
stenet til Døde!" 15 Og da Jesabel hørte, at Nabot
var stenet til Døde, sagde hun til Akab: "Stå op og
tag Jizre'eliten Nabots Vingård, som han vægrede
sig ved at sælge dig, i Besiddelse, thi Nabot lever
ikke mere, han er død!" 16 Så snart Akab hørte, at
Nabot var død, rejste han sig og gik ned til Jizre'eliten
Nabots Vingård for at tage den i Besiddelse. 17 Men
HERRENs Ord kom til Tisjbiten Elias således: 18
"Stå op, gå Akab, Israels Konge i Samaria, i Møde;
han er just i Nabots Vingård, som han er gået ned
at tage i Besiddelse. 19 Og tal således til ham: Så
siger HERREN: Har du myrdet og allerede tiltrådt
Arven? Sig fremdeles til ham: Så siger HERREN:
På samme Sted, Hundene slikkede Nabots Blod,
skal de også slikke dit!" 20 Da sagde Akab til Elias:
"Har du fundet mig, min Fjende?" Og han svarede:
"Ja, jeg har fundet dig! Fordi du har solgt dig selv til
at gøre, hvad der er ondt i HERRENs Øjne, 21 se,
derfor vil jeg bringe Ulykke over dig og feje dig bort
og udrydde hvert mandligt Væsen, store og små, af
Akabs Slægt, i Israel; 22 jeg vil handle med dit Hus
som med Jeroboams, Nebats Søns, Hus og Basjas,
Abijas Søns, Hus for den Krænkelse, du har øvet,
og fordi du har forledt Israel til Synd. 23 Men også
om Jesabel har HERREN talet og sagt: Hundene
skal æde Jesabel på Jizre'els Mark! 24 Den af Akabs
Slægt, der dør i Byen, skal Hundene æde, og den,
der dør på Marken, skal Himmelens Fugle æde!" 25
Aldrig har der været nogen der som Akab solgte sig
selv til at gøre, hvad der er ondt i HERRENs Øjne,
fordi hans Hustru Jesabel forledte ham dertil; 26
han handlede såre vederstyggeligt, idet han boldt sig
til Afgudsbillederne ganske som Amoriterne, dem,
HERREN drev bort foran Israeliterne. 27 Da Akab
hørte de Ord, sønderrev han sine Klæder og bandt
Sæk om sin bare Krop og fastede, og han sov i Sæk
og gik sagtelig om. 28 Da kom HERRENs Ord til
Tisjbiten Elias således: 29 "Har du set, hvorledes
Akab ydmyger sig for mig? Fordi han ydmyger sig for
mig, vil jeg ikke lade Ulykken komme i hans Dage; i
hans Søns Dage vil jeg lade Ulykken komme over
hans Hus!"

22 De holdt sig nu rolige i tre År, der var ikke Krig
mellem Aram og Israel. 2 Og i det tredje År
drog Kong Josafat af Juda ned til Israels Konge. 3 Da
sagde Israels Konge til sine Folk: "I ved jo, at Ramot i
Gilead hører os til, og dog rører vi os ikke for at tage
det fra Arams Konge!" 4 Og han sagde til Josafat: "Vil
du drage med i Krig mod Ramot i Gilead?" Josafat
svarede Israels Konge: "Jeg som du, mit Folk som dit,
mine Heste som dine!" 5 Josafat sagde fremdeles til
Israels Konge: "Spørg dog først om, hvad HERREN

siger!" 6 Da lod Israels Konge Profeterne kalde
sammen, henved 400 Mand, og spurgte dem: "Skal
jeg drage i Krig mod Ramot i Gilead, eller skal jeg lade
være?" De svarede: "Drag derop, så skal HERREN
give det i Kongens Hånd!" 7 Men Josafat spurgte: "Er
her ikke endnu een af HERRENs Profe ter, vi kan
spørge? 8 Israels Konge svarede: "Her er endnu en
Mand, ved hvem vi kan rådspørge HERREN; men
jeg hader ham, fordi han aldrig spår mig godt, kun
ondt; det er Mika, Jimlas Søn." Men Josafat sagde:
Således må Kongen ikke tale!" 9 Da kaldte Israels
Konge på en Hofmand og sagde: "Hent hurtig Mika,
Jimlas Søn!" 10 Imidlertid sad Israels Konge og Kong
Josafat af Juda, iført deres Skrud, hver på sin Trone
i Samarias Portåbning, og alle Profeterne spåede
foran dem. 11 Da lavede Zidkija, Kena'anas Søn, sig
Horn af Jern og sagde: "Så siger HERREN: Med
sådanne skal du støde Aramæerne ned, til de er
tilintetgjort! 12 Og alle Profeterne spåede det samme
og sagde: "Drag op mod Ramot i Gilead, så skal
Lykken følge dig, og HERREN vil give det i Kongens
Hånd!" 13 Men Budet, der var gået efter Mika, sagde
til ham: Se, Profeterne har alle som een givet Kongen
gunstigt Svar. Tal du nu som de og giv gunstigt Svar!
14 Men Mika svarede: "Så sandt HERREN lever:
Hvad HERREN siger mig, det vil jeg tale! 15 Da han
kom til Kongen, spurgte denne ham: "Mika, skal vi
drage i Krig mod Ramot i Gilead, eller skal vi lade
være?" Da svarede han: "Drag derop, så skal Lykken
følge dig, og HERREN vil give det i Kongens Hånd!"
16 Men Kongen sagde til ham: "Hvor mange Gange
skal jeg besvære dig, at du ikke siger mig andet
end Sandheden i HERRENs Navn?" 17 Da sagde
han: Jeg så hele Israel spredt på Bjergene som en
Hjord uden Hyrd: og HERREN sagde: De Folk har
ingen Herre, lad dem vende tilbage i Fred, hver til
sit! 18 Israels Konge sagde da til Josafat: "Sagde
jeg dig ikke, at han aldrig spår mig godt, kun ondt!
19 Da sagde Mika: "Så hør da HERRENs Ord! Jeg
så HERREN sidde på sin Trone og hele Himmelens
Hær stå til højre og venstre for ham; 20 og HERREN
sagde: Hvem vil dåre Akab, så han drager op og
falder ved Ramot i Gilead? En sagde nu eet, en
anden et andet; 21 men så trådte en Ånd frem og
stillede sig foran HERREN og sagde: Jeg vil dåre
ham! HERREN spurgte ham: Hvorledes? 22 Han
svarede: Jeg vil gå hen og blive en Løgnens Ånd i
alle hans Profefers Mund! Da sagde HERREN: Ja, du
kan dåre ham; gå hen og gør det! 23 Se, således
har HERREN lagt en Løgnens Ånd i alle disse dine
Profeters Mund, thi HERREN har ondt i Sinde imod
dig!" 24 Da trådte Zidkija, Kena'as Søn, frem og slog
Mika på kinden og, sagde: "Ad hvilken Vej skulde
HERRENs Ånd have forladt mig for at tale til dig?"
25 Men Mika sagde: "Det skal du få at se, den Dag
du flygter fra Kammer til Kammer for at skjule dig!"
26 Så sagde Israels Konge: "Tag Mika og bring ham
tilbage til Amon, Byens Øverste, og Kongesønnen
Joasj 27 og sig: Således siger Kongen: Kast denne
Mand i Fængsel og sæt ham på Trængselsbrød og
Trængselsvand, indtil jeg kommer uskadt tilbage!"
28 Men Mika sagde: "Kommer du uskadt tilbage, så
har HERREN ikke talet ved mig!" Og han sagde:
"Hør, alle I Folkeslag!" 29 Så drog Israels Konge og
Kong Josafat af Juda op mod Ramot i Gilead. 30
Og Israels Konge sagde til Josafat: "Jeg vil forklæde
mig, før jeg drager i Kampen; men tag du dine egne
Klæder på!" Og Israels Konge forklædte sig og drog
så i Kampen. 31 Men Arams Konge havde givet sine
to og tredive Vognstyrere den Befaling: "I må ikke
angribe nogen, være sig høj eller lav, uden Israels
Konge alene!" 32 Da nu Vognstyrerne fik Øje på
Josafat, tænkte de: "Det er sikkert Israels Konge!" Og
de rettede deres Angreb mod ham. Da gav Josafat
sig til at råbe; 33 og da Vognstyrene opdagede, at
det ikke var Israels konge, trak de sig bort fra ham.
34 Men en Mand, der skød en Pil af på Lykke og
Fromme, ramte Israels Konge mellem Remmene og
Brynjen. Da sagde han til sin Vognstyrer: "Vend og
før mig ud af Slaget, thi jeg er såret!" 35 Men Kampen
blev hårdere og hårdere den Dag, og Kongen holdt
sig oprejst i sin Vogn over for Aramæerne til Aften,
skønt Blodet fra Såret flød ned i Bunden at Vognen;
men om Aftenen døde han. 36 Da Solen gik ned,
gik det Råb gennem Lejren: "Enhver drage hjem til
sin By og sit Land, 37 thi Kongen er død!" Så kom
de til Samaria, og de jordede Kongen der. 38 Og da
man skyllede Vognen ved Samarias Dam, slikkede
Hundene hans Blod, og Skøgerne badede sig deri
efter det Ord, HERREN havde talet. 39 Hvad der
ellers er at fortælle om Akab, alt, hvad han gjorde,
Elfenbenshuset, han lod opføre, og alle de Byer, han
befæstede, står jo optegnet i Israels Kongers Krønike.
40 Så lagde Akab sig til Hvile hos sine Fædre; og hans
Søn Ahazja blev Konge i hans Sted. 41 Josafat, Asas
Søn, blev Konge over Juda i Kong Akab af Israels
fjerde Regeringsår. 42 Josafat var fem og tredive År
gammel, da han blev Konge, og han herskede fem og
tyve År i Jerusalem. Hans Moder hed Azuba og var
en Datter af Sjilhi. 43 Han vandrede nøje i sin Fader
Asas Spor og veg ikke derfra, idet han gjorde, hvad
der var ret i HERRENs Øjne. Kun blev Offerhøjene

ikke fjernet, og Folket blev ved at ofre og tænde
Offerild på Højene. **44** Og Josafat havde Fred med
Israels Konge. **45** Hvad der ellers er at fortælle om
Josafat, de Heltegerninger, han udførte, og de Krige,
han førte, står jo optegnet i Judas Kongers Krønike.
46 De sidste af Mandsskøgerne, som var tilbage fra
hans Fader Asas Tid, udryddede han af Landet. **47**
På den Tid var der ingen Konge i Edom. **48** Kong
Josafats Statholder byggede et Tarsisskib til Fart på
Ofir efter Guld; men der kom intet ud af det, da Skibet
gik under ved Ezjongeber. **49** Da foreslog Ahazja,
Akabs Søn, Josafat at lade sine Folk sejle med hans;
men Josafat afslog det. **50** Så lagde Josafat sig til
Hvile hos sine Fædre og blev jordet hos sine Fædre i
sin Fader Davids By og hans Søn Joram blev Konge i
hans Sted. **51** Ahazja, Akabs Søn, blev Konge over
Israel i Samaria i Kong Josafat af Judas syttende
Regeringsår, og han herskede to År over Israel. **52**
Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENs Øjne,
og vandrede i sin Faders og sin Moders Spor og i
Jeroboams, Nebats Søns, Spor, han, som forledte
Israel til at synde. **53** Han dyrkede Ba'al og tilbad
ham og krænkede HERREN, Israels Gud, nøjagtigt
som hans Fader havde gjort.

Anden Kongebog

1 Efter Alkahs Død faldt Moab fra Israel. **2** Og
Ahazja faldt ud gennem Vinduesgitteret for sin
Stue på Taget i Samaria og blev syg; da sendte han
Sendebud af Sted og sagde til dem: "Gå hen og spørg
Ekrons Gud Ba'al-Zebub, om jeg kommer mig af min
Sygdom!" **3** Men HERRENs Engel sagde til Tisjbiten
Elias: "Gå Sendebudene fra Samarias Konge i Møde
og sig til dem: Mon det er, fordi der ingen Gud er i
Israel, at I drager hen for at rådspørge Ekrons Gud
Ba'al-Zebub? **4** Derfor, så siger HERREN: Det Leje,
du steg op på, kommer du ikke ned fra, thi du skal
dø!" Dermed gik Elias bort. **5** Da Sendebudene kom
tilbage til ham, spurgte han dem: "Hvorfor kommer I
tilbage?" **6** De svarede: "En Mand kom os i Møde
og sagde til os: Vend tilbage til Kongen, som har
sendt eder, og sig: Så siger HERREN: Mon det er,
fordi der ingen Gud er i Israel, at du sender Bud
for at rådspørge Ekrons Gud Ba'al-Zebub? Derfor:
Det Leje, du steg op på, kommer du ikke ned fra,
thi du skal dø!" **7** Han spurgte dem da: "Hvorledes
så den Mand ud, som kom eder i Møde og sagde
disse Ord til eder?" **8** De svarede: "Det var en
Mand i en lådden Kappe med et Læderbælte om
Lænderne." Da sagde han: "Det er Tisjbiten Elias." **9**
Derpå sendte han en Halvhundredfører med hans
halvtredsindstyve Mand ud efter ham; og da han kom
op til ham på Bjergets Top, hvor han sad, sagde
han til ham: "Du Guds Mand! Kongen byder: Kom
ned!" **10** Men Elias svarede Halvhundredføreren: "Er
jeg en Guds Mand, så fare Ild ned fra Himmelen
og fortære dig og dine halvtredsindstyve Mand!" Da
for Ild ned fra Himmelen og fortærede ham og hans
halvtredsindstyve Mand. **11** Atter sendte Kongen en
Halvhundredfører med hans halvtredsindstyve Mand
ud efter ham; og da han kom derop, sagde han til
ham: "Du Guds Mand! Således siger Kongen: Kom
straks ned!" **12** Men Elias svarede ham: "Er jeg en
Guds Mand, så fare Ild ned fra Himmelen og fortære
dig og dine halvtredsindstyve Mand!" Da for Guds
Ild ned fra Himmelen og fortærede ham og hans
halvtredsindstyve Mand. **13** Atter sendte Kongen en
Halvhundredfører ud efter ham: men da den tredje
Halvhundredfører kom derop, kastede han sig på
Knæ for Elias, bønfaldt ham og sagde: "du Guds
Mand! Lad dog mit og disse dine halvtredsindstyve
Trælles Liv være dyrebarl i dine Øjne! **14** Se, Ild
for ned fra Himmelen og fortærede de to første
Halvhundredførere og deres halvtredsindstyve Mand,
men lad nu mit Liv være dyrebart i dine Øjne!" **15** Da
sagde HERRENs Engel til Elias: "Gå ned med ham,
frygt ikke for ham!" Så gik han ned med ham og fulgte
ham til Kongen. **16** Og han sagde til Kongen: "Så
siger HERREN: Fordi du har sendt Sendebud hen
at rådspørge Ekrons Gud Ba'al-Zebub - men det er,
fordi der ingen Gud er i Israel, du kunde rådspørge?
- derfor: Det Leje, du steg op på, kommer du ikke
ned fra, thi du skal dø!" **17** Og han døde efter det
HERRENs Ord, som Elias havde talt. Og hans Broder
Joram blev Konge i hans Sted i Josafats Søns, Kong
Joram af Judas, andet Regeringsår; thi han havde
ingen Søn. **18** Hvad der ellers er at fortælle om
Ahazja, hvad han udførte, står jo optegnet i Israels
Kongers Krønike.

2 Dengang HERREN ville lade Elias fare op til
Himmelen i et Stormvejr, gik Elias fra Gilgal. **2** Og
Elias sagde til Elisa: "Bliv her, thi HERREN vil have
mig til Betel!" Men Elisa svarede: "Så sandt HERREN
lever, og så sandt du lever, jeg går ikke fra dig!" De
gik da ned til Betel. **3** Så kom Profetsønnerne i Betel
ud til Elisa og sagde til ham: "Ved du, at HERREN i
dag vil tage din Herre bort fra dig?" Han svarede:
"Ja, jeg ved det, ti kun stille!" **4** Derpå sagde Elias
til ham: "Bliv her, Elisa, thi HERREN vil have mig til
Jeriko!" Men han svarede: "Så sandt HERREN lever,
og så sandt du lever, jeg går ikke fra dig!" De kom
da til Jeriko. **5** Men Profetsønnerne i Jeriko trådte
hen til Elisa og sagde til ham: "Ved du, at HERREN i
Dag vil tage din Herre bort fra dig?" Han svarede:
"Ja, jeg ved det, ti kun stille!" **6** Derpå sagde Elias til
ham: "Bliv her, thi HERREN vil have mig til Jordan!"
Men han svarede: "Så sandt HERREN lever, og så
sandt du lever, jeg går ikke fra dig!" Så fulgtes de
ad. **7** Men halvtredsindstyve af Profetsønnerne gik
hen og stillede sig et godt Stykke derfra, medens
de to stod ved Jordan. **8** Elias tog nu sin Kappe,
rullede den sammen og slog Vandet med den; da
skiltes det ad, og de gik begge over på tør Bund. **9**
Og da de var kommet over, sagde Elias til Elisa: "Sig,
hvad du ønsker, jeg skal gøre for dig, før jeg tages
bort fra dig!" Elisa svarede: "Måtte to Dele af din Ånd
komme over mig!" **10** Da sagde han: "Det er et stort
Forlangende, du kommer med! Dersom du ser mig,
når jeg tages bort fra dig, skal det blive dig til Del,
ellers ikke!" **11** Medens de nu gik og talte sammen,
se, da kom en Ildvogn og Ildheste og skilte dem ad,
og Elias for op til Himmelen i Stormvejret. **12** Og Elisa
så det og råbte: "Min Fader, min Fader, du Israels
Vogne og Ryttere!" Og han så ham ikke mere. Så

greb han sine Klæder og sønderrev dem. 13 Derpå
tog han Elias's Kappe, som var faldet af ham, op og
gik tilbage og stillede sig ved Jordans Bred, 14 og
han tog Elias's Kappe, som var faldet af ham, slog
Vandet med den og sagde: "Hvor er nu HERREN,
Elias's Gud?" Og da han havde slået Vandet, skiltes
det ad, og Elisa gik over. 15 Da Profetsønnerne fra
Jeriko så det derovre, sagde de: "Elias's Ånd hviler
på Elisa!" Og de gik ham i Møde og kastede sig til
Jorden for ham. 16 Derpå sagde de til ham: "Se,
her hos dine Trælle er der halvtredsindstyve raske
Mænd, lad dem gå ud og lede efter din Herre; måske
HERRENs Ånd har taget ham og kastet ham hen på
et af Bjergene eller i en af Dalene!" Men han svarede:
"I skal ikke sende dem af Sted!" 17 Men da de blev
ved at trænge ind på ham, sagde han: "Så send
dem da af Sted!" Så sendte de halvtredsindstyve
Mænd ud, og de ledte efter ham i tre Dage, men
fandt ham ikke. 18 Og da de kom tilbage, medens
han endnu var i Jeriko, sagde han til dem: "Sagde jeg
ikke til eder, at I ikke skulde gå?" 19 Mændene i Byen
sagde til Elisa: "Byen ligger godt nok, som min Herre
ser, men Vandet er dårligt og volder utidige Fødsler
i Egnen." 20 Da sagde han: "Hent mig en ny Skål
og kom Salt deri!" Og de hentede den til ham. 21
Så gik han ned til Kildevældet og kastede Salt deri,
idet han sagde: "Så siger HERREN: Jeg gør dette
Vand sundt, så at der ikke mer skal komme Død eller
utidige Fødsler deraf!" 22 Så blev Vandet sundt, efter
det Ord Elisa talte; og det er det den Dag i dag. 23
Derfra begav han sig op til Betel. Som han var på Vej
derop, kom nogle Smådrenge ud af Byen og spottede
ham og råbte: "Kom herop, Skaldepande, kom herop,
Skaldepande!" 24 Han vendte sig om, og da han
fik Øje på dem, forbandede han dem i HERRENs
Navn. Så kom to Bjørne ud af Krattet og sønderrev
to og fyrretyve af Drengene. 25 Derfra begav han
sig til Karmels Bjerg, og derfra vendte han tilbage til
Samaria.

3 Joram, Akabs Søn, blev Konge over Israel
i Samaria i Kong Josafat af Judas attende
Regeringsår, og han herskede i tolv År. 2 Han
gjorde, hvad der var ondt i HERRENs Øjne, dogikke
som bans Fader og Moder, og han fjernede Ba'als
Stenstøtter, som hans Fader havde ladet lave. 3
Men han holdt fast ved de Synder, som Jeroboam,
Nebats Søn, forledte Israel til; dem veg han ikke fra.
4 Kong Mesja af Moab drev Kvægavl og svarede
Israels Konge en Afgift på 100.000 Lam og Ulden af
100.000 Vædre. 5 Men efter Akabs Død faldt Moabs
Konge fra Israels Konge. 6 Da drog Koog Joram
straks ud fra Samaria og mønstrede hele Israel; 7
desuden sendte han Bud til Kong Josafat af Juda
og lod sige: "Moabs Konge er faldet fra mig; vil du
drage med i Krig mod Moab?" Han svarede: "Ja,
jeg vil; jeg som du, mit Folk som dit, mine Heste
som dine!" 8 Og han spurgte: "Hvilken Vej skal vi
drage?" Han svarede: "Gennem Edoms Ørken!" 9
Så drog Israels, Judas og Edoms Konger af Sted.
Men da de havde tilbagelagt en Strækning af syv
Dagsrejser, var der ikke Vand til Hæren og Dyrene,
som de havde med. 10 Da sagde Israels Konge: "Ak,
at HERREN har kaldt disse tre Konger sammen for at
overgive dem i Moabs Hånd!" 11 Men Josafat sagde:
"Er her ingen af HERRENs Profeter, ved hvem vi
kan rådspørge HERREN?" Da svarede en af Israels
Konges Folk: "Jo, her er Elisa, Sjafats Søn, som øste
Vand på Elias's Hænder." 12 Josafat sagde: "Hos
ham er HERRENs Ord!" Og Israels Konge og Josafat
og Edoms Konge begav sig ned til ham. 13 Men
Elisa sagde til Israels Konge: "Hvad har jeg med dig
at gøre? Gå du til din Faders og Moders Profeter!"
Israels Konge svarede: "Ak nej, thi HERREN har kaldt
disse tre Konger sammen for at give dem i Moabs
Hånd." 14 Da sagde Elisa: "Så sandt Hærskarers
HERRE lever, for hvis Åsyn jeg står: Var det ikke
for Kong Josafat af Judas Skyld, vilde jeg ikke se til
dig eller værdige dig et Blik! 15 Men hent mig nu en
Strengespiller!" Thi når Strengespilleren spillede, kom
HERRENs Hånd over ham. 16 Derpå sagde han: "Så
siger HERREN: Grav Grøft ved Grøft i Dalen her!
17 Thi så siger HERREN: I skal hverken mærke til
Blæst eller Regn, men alligevel skal Dalen her fyldes
med Vand, så at I, eders Hær og eders Dyr kan
drikke! 18 Dog tykkes dette HERREN for lidet, han
vil også give Moab i eders Hånd; 19 I skal indtage
alle befæstede Byer og alle betydelige Byer, alle
Frugttræer skal t fælde, alle Kilder skal I tilstoppe, og
al frugtbar Agerjord skal I ødelægge med Sten!" 20
Og næste Morgen ved Afgrødeofferets Tid kom der
Vand fra den Kant, hvor Edom ligger, så hele Egnen
blev fuld af Vand. 21 Da alle Moabiterne hørte, at
Kongerne var draget op for at føre Krig med dem,
blev enhver, der overhovedet kunde bære Våben,
opbudt, og de tog Stilling ved Grænsen. 22 Men tidligt
om Morgenen, da Solen stod op over Vandet, så
Moabiterne Vandet foran sig rødt som Blod. 23 Da
råbte de: "Det er Blod! Kongerne har fuldstændig
tilintetgjort hverandre, de har hugget hverandre ned;
nu til Byttet, Moab!" 24 Men da de nåede Israels
Lejr, brød Israeliterne op og slog Moabiterne på

Flugt. Derpå rykkede de frem og huggede Moabiterne
ned; 25 Byerne nedbrød de; på al frugtbar Agerjord
kastede de hver sin Sten, så den blev fuld af Sten;
alle Kildevæld tilstoppede de, og alle Frugttræer
fældede de. Til sidst var kun Kir-Hareset tilbage, og
denne By omringede Slyngekasterne og skød på den.
26 Da Moabs Konge så, at han ikke kunde modstå
Angrebet, samlede han 700 sværdvæbnede Mænd
for at bryde igennem hen til Kongen af Edom. men
det lykkedes ikke. 27 Så tog han sin førstefødte Søn,
der skulde følge ham på Tronen, og ofrede ham som
Brændoffer på Muren. Da kom heftig Vrede over
Israel, og de brød op og vendte hjem til deres Land.

4 En Kvinde, som var gift med en af Profetsønnerne
råbte til Elisa: "Din Træl, min Mand, er død; og du
ved, at din Træl frygtede HERREN. Og nu kommer
en, der har Krav på ham, for at tage mine fo Drenge
til Trælle!" 2 Da sagde Elisa til hende: "Hvad kan jeg
gøre for dig? Sig mig, hvad du har i Huset?" Hun
svarede: "Din Trælkvinde har ikke andet i Huset end
et Krus Olie." 3 Da sagde han: "Gå ud og bed alle
dine Naboer om tomme Dunke, ikke for få! 4 Så
lukker du dig inde med dine Sønner og fylder på alle
disse Dunke, og når de er fulde, sætter du dem til
Side!" 5 Så gik hun fra ham og lukkede sig inde med
sine Sønner; og de rakte hende Dunkene, medens
hun fyldte på. 6 Og da Dunkene var fulde, sagde
hun til Sønnen: "Ræk mig een Dunk til!" Men han
svarede: "Der er ikke flere Dunke!" Da holdt Olien op
at flyde. 7 Det kom hun og fortalte den Guds Mand;
og han sagde: "Gå hen og sælg Olien og betal din
Gæld; og lev så med dine Sønner af Resten!" 8 Det
skete en Dag, at Elisa på sin Vej kom til Sjunem.
Der boede en velhavende Kvinde, som nødte ham
til at spise hos sig; og hver Gang han senere kom
forbi, tog han derind og spiste. 9 Hun sagde nu til sin
Mand: "Jeg ved, af det er en hellig Guds Mand., der
stadig kommer her forbi; 10 lad os mure en lille Stue
på Taget og sætfe Seng, Bord, Stol og Lampe ind
til ham, for at han kan gå derind, når han kommer
til os!" 11 Så kom han en Dag derhen og gik op i
Stuen og lagde sig. 12 Og han sagde til sin Tjener
Gehazi: "Kald på Sjunemkvinden!" Og han kaldte på
hende, og hun trådte frem for ham. 13 Da sagde
han til Gehazi: "Sig til hende: Se, du har Itaft al den
Ulejlighed for vor Skyld; hvad kan jeg gøre for dig?
Ønsker du, at jeg skal tale din Sag hos Kongen eller
Hærføreren?" Men hun svarede: "Jeg bor midt iblandt
mit Folk!" 14 Da sagde han: "Hvad kan jeg da gøre
for hende?" Gehazi sagde: "Jo, hun har ingen Søn,
og hendes Mand er gammel." 15 Da sagde han: "Kald
på hende!" Og han kaldte på hende, og bun tog Plads
ved Døren. 16 Da sagde han: "Om et År ved denne
Tid har du en Dreng ved Brystet!" Men hun sagde:
"Nej dog, Herre! Den Guds Mand må ikke narre sin
Trælkvinde!" 17 Men Kvinden blev frugtsommelig og
fødte en Søn Året efter ved samnme Tid, således som
Elisa havde sagt hende. 18 Da Drengen var blevet
stor, gik han en Dag ud til sin Fader hos Høstfolkene.
19 Da sagde han til sin Fader: "Mit Hoved, mit Hoved!"
Og hans Fader sagde til en Karl " "Bær ham hjem til
hans Moder!" 20 Han tog, ham og har ham hjem til
hans Moder, og han sad på hendes Skød til Middag;
så døde han. 21 Men hun gik op og lagde ham på den
Guds Mands Seng, og derefter lukkede hun Døren og
gik. 22 Så kaldte hun på sin Mand og sagde: "Send
mig en af Karlene med et Æsel, for at jeg hurfig kan
komme hen til den Guds Mand og hjem igen!" 23
Han spurgte: "Hvad vil du hos ham i Dag? Det er jo
hverken Nymånedag eller Sabbat!" Men hun sagde:
"Lad mig om det!" 24 Derpå sadlede hun Æselet og
sagde til Karlen: "Driv nu godt på! Stands mig ikke i
Farten, før jeg siger til!" 25 Så drog hun af Sted og
kom til den Guds Mand på Kamels Bjerg. Da den
Guds Mand fik Øje på hende i Frastand, sagde han til
sin Tjener Gehazi: "Se, der er Sjunemkvinden! 26
Løb hende straks i Møde og spørg hende: Har du
det godt? Har din Mand det godt? Har Drengen det
godt?" Hun svarede: "Ja, vi har det godt!" 27 Men da
hun kom hen til den Guds Mand på Bjerget, klamrede
hun sig til hans Fødder. Gehazi trådte til for at støde
hende bort. men den Guds Mand sagde: "Lad hende
være, hun er i Vånde, og HERREN har dulgt det for
mig og ikke åbenbaret mig det!" 28 Da sagde hun:
"Har jeg vel bedt min Herre om en Søn? Sagde jeg
ikke, at du ikke måtte narre mig?" 29 Så sagde han til
Gehazi: "Omgjord din Lænd, tag min Stav i Hånden
og drag af Sted! Møder du nogen, så hils ikke på
ham. og hilser nogen på dig, så gengæld ikke hans
Hilsen; og læg min Stav på Drengens Ansigt!" 30 Men
Drengens Moder sagde: "Så sandt HERREN lever, og
så sandt du lever, jeg går ikke fra dig!" Da stod han
op og gik med hende. 31 Imidlertid var Gehazi gået i
Forvejen og havde lagt Staven på Drengens Ansigt;
men ikke en Lyd hørtes, og der var intet Livstegn.
Da vendte han tilbage og gik Elisa i Møde, meldte
ham det og sagde: "Drengen vågnede ikke!" 32 Og
da Elisa var kommet ind i Huset, så han Drengen
ligge død på Sengen. 33 Han gik da hen og lukkede
sig inde med ham og bad til HERREN. 34 Derpå
steg han op og lagde sig oven på Drengen med sin

Mund på hans Mund, sine Øjne på hans Øjne og sine
Hænder på hans Hænder, og medens han således
bøjede sig over ham, blev Drengens Legeme varmt.
35 Så steg han ned og gik een Gang frem og tilbage i
Huset, og da han atter steg op og bøjede sig over
Drengen, nyste denne syv Gange og slog Øjnene op.
36 Derpå kaldte han på Gehazi og sagde: "Kald på
Sjunemkvinden!" Han kaldte så på hende, og hun
kom til ham. Da sagde han: "Tag din Dreng!" 37
Og hun trådte hen og faldt ned for hans Fødder og
kastede sig til Jorden, tog så sin Dreng og gik ud. 38
Dengang Hungersnøden var i Landet, vendte Elisa
tilbage til Gilgal. Som nu Profetsønnerne sad hos
ham, sagde han til sin Tjener: "Sæt den store Gtyde
over og kog en Ret Mad til Profetsønnerne!" 39 Så
gik en ud på Marken for at plukke Urter, og da han
fandt en Slyngplante med vilde Agurker, plukkede
han så mange, han kunde bære i sin Kappe; da han
kom tilbage, skar han dem itu og kom dem i Gryden,
thi han kendte dem ikke. 40 Derpå øste man op for
Mændene, for at de kunde spise, men så snart de
smagte Maden, skreg de op og råbte: "Døden er i
Gryden, du Guds Mand!" Og de kunde ikke spise
Maden. 41 Men han sagde: "Hent noget Mel!" Og da
han havde hældt det i Gryden, sagde han: "Øs nu
op for Folkene, så de kan spise!" Så var der ingen
Ulykke i Gryden mere. 42 Engang kom en Mand fra
Ba'al-Sjalisja og bragte den Guds Mand Brød af nyt
Korn, tyve Bygbrød, og nyhøstet Korn i sin Ransel. Da
sagde han: "Giv Folkene det at spise!" 43 Men hans
Tjener sagde: "Hvorledes skal jeg kunne sætte dette
frem for hundrede Mennesker?" Men han sagde: "Giv
Folkene det at spise! Thi så siger HERREN: De skal
spise og levne!" 44 Da satte han det frem for dem, og
de spiste og levnede efter HERRENs Ord.

5 Na'aman, Kongen af Arams Hærfører, havde
meget at sige hos sin Herre og var højt agtet; thi
ved ham havde HERREN givet Aramæerne Sejr;
men Manden var spedalsk. 2 Nu havde Aramæerne
engang på et Strejtog røvet en lille Pige i Israels
Land; hun var kommet i Tjeneste hos Na'amans
Hustru, 3 og hun sagde til sin Frue: "Gid min Herre
var hos Profeten i Samaria; han vilde sikkert skille
ham af med hans Spedalskhed!" 4 Så kom Na'aman
og fortalte sin Herre, hvad Pigen fra Israels Land
havde sagt. 5 Da sagde Arams Konge: "Rejs derhen!
Jeg skal sende etBrevmed til Israels Konge!" Så
rejste han og tog ti Talenter Sølv, 6000 Sekel Guld
og ti Sæt Festklæder med. 6 Og han overbragte
IsraelsKonge Brevet. Deri stod der: "Når dette Brev
kommer dig i Hænde, skal du vide, at jeg sender min
Tjener Na'aman til dig, for at du skal skille ham af
med hans Spedalskhed!" 7 Da Israels Konge havde
læst Brevet, sønderrev han sine klæder og sagde:
"Er jeg Gud, så jeg råder over Liv og Død, siden
han skriver til mig, at jeg skal skille en Mand afmed
hans Spedalskhed Nej, I kan da se, at han søger
Lejlighed til Strid med mig!" 8 Men da den Guds
Mand Elisa hørte, at Israels Konge havde sønderrevet
sine klæder, sendte han det Bud til Kongen: "Hvorfor
sønderriver du dine Klæder? Lad ham komme til mig,
så skal han kende, at der er en Profet i Israel!" 9 Da
kom Na'aman med Heste og Vogne og holdt uden for
Døren til Elisas Hus. 10 Elisa sendte et Bud ud til
ham og lod sige: "Gå hen og bad dig syv Gange i
Jordan, så bliver dit Legeme atter friskt, og du bliver
ren!" 11 Men Na'aman blev vred og drog bort med
de Ord: "Se, jeg havde tænkt, at han vilde komme
ud til mig, stå og påkalde HERREN sin Guds Navn
og svinge sin Hånd i Retning af Helligdommen og
således gøre Ende på Spedalskheden! 12 Er ikke
Damaskus's Floder Abana og Parpar fuldt så gode
som alle Israels Vande? Kunde jeg ikke blive ren
ved at bade mig i dem?" Og han vendte sig og drog
bort i Vrede. 13 Men hans Trælle kom og sagde til
ham: "Dersom Profeten havde pålagt dig noget, som
var vanskeligt vilde du så ikke have gjort det? Hvor
meget mere da nu, da han sagde til dig: Bad dig, så
bliver du ren!" 14 Så drog han ned og dykkede sig
syv Gange i Jordan efter den Guds Mands Ord; og
hans Legeme blev atter friskt som et Barns, og han
blev ren. 15 Så vendte han med hele sit Følge tilbage
til den Guds Mand, og da han var kommet derhen,
trådtehan frem forham og sagde: "Nu ved jeg, at der
ingensteds på Jorden er nogen Gud uden i Israel! Så
modtag nu en Takkegave af din Træl!" 16 Men han
svarede: "Så sandt HERREN lever, for hvis Åsyn jeg
står, jeg modtager ikke noget!" Og skønt han nødte
ham, vægrede han sig ved at modtage noget. 17 Da
sagde Na'aman: "Så lad da være! Men lad din Træl få
så megel Jord, som et Par Muldyr kan bære, thi din
Træl vil aldrig mere ofre Brændoffer eller Slagtoffer til
nogen anden Gud end HERREN! 18 Men i een Ting
vil HERREN nok bære over med din Træl: Når min
Herre går ind i Rimmons Hus for at tilbede og støtfer
sig til min Arm og jeg så sammen med ham kaster
mig til Jorden i Rimmons Hus, da vil HERREN nok
bære over ed din Træl i den Ting!" 19 Han svarede:
"Far i Fred!" Men da han var kommet et Stykke hen
ad Vejen, 20 sagde Gehazi, den Guds Mand Elisas
Tjener, ved sig selv: "Der har min Herre ladet denne

Aramæer Na'aman slippe og ikke modtaget af ham,
hvad han havde med; så sandt HERREN lever, jeg
vil løbe efter ham for at få noget af ham!" 21 Så
satte Gehazi efter Na'aman. og da Na'aman så ham
komme løbende efter sig, sprang han af Vognen, gik
ham i Møde og spurgte: "Står det godt til?" 22 Han
svarede: "Ja, det står godt til! Min Herre sender mig
med det Bud: Der kom lige nu to unge Mænd, som
hører til Profetsønnerne, til mig fra Efraims Bjerge:
giv dem en Talent Sølv og to Sæt Festklæder!" 23
Da sagde Na'aman: "Tag dog mod to Talenter Sølv!"
Og han nødte ham. Så bandt han to Talenter ind i to
Punge og tog to Sæt Festklæder og gav to af sine
Trælle dem, for at de skulde bære dem foran ham. 24
Men da de kom til Højen, tog han Pengene fra dem,
gemte dem i Huset og lod Mændene gå. 25 Så gik
han ind til sin Herre og trådte hen til ham. Da spurgte
Elisa: "Hvor har du været, Gehazi?" Han svarede:
"Din Træl har ingen Steder været!" 26 Så sagde han
til ham: "Gik jeg ikke i Ånden hos dig, da en stod
af sin Vogn og gik tilbage for at møde dig? Nu har
du fået Penge, og du kan få Klæder, Olivenlunde
og Vingårde, Småkvæg og Hornkvæg, Trælle og
Trælkvinder, 27 men Na'amans Spedalskhed skal
hænge ved dig og dit Afkom til evig Tid!" Og Gehazi
gik fra ham, hvid som Sne af Spedalskhed.

6 Profetsønnerne sagde engang til Elisa: "Se, der
er for lidt Plads til os her, hvor vi sidder hos dig. 2
Vi vil gå til Jordan og hver fage en Bjælke og der
indrette os et Rum, vi kan sidde i!" Han sagde: "Ja,
gør det!" 3 Men en af dem sagde: "Vil du ikke nok
følge med dine Trælle!" Og han svarede: "Jo, det vil
jeg!" 4 Han gik så med, og da de kom til Jordan, gav
de sig til at fælde Træer. 5 Medens nu en af dem
var ved at fælde en Bjælke, faldt hans Øksejern i
Vandet. Da gav han sig til at råbe: "Ak, min Herre! Og
det var endda lånt!" 6 Men den Guds Mand sagde:
"Hvor faldt det?" Og da han havde vist ham Stedet,
skar han en Gren af og kastede den derhen. Da kom
Øksen op på Overfladen; 7 og han sagde: "Tag den
op!" Så rakte han Hånden ud og tog den. 8 Engang
Arams Konge lå i Krig med Israel, aftalte han med
sine Folk, at de skulde lægge sig iBaghold på det
og det Sted. 9 Men den Guds, Mand sendte Bud
til Israels Konge og lod sige: "Vogt dig for at drage
forbi det Sted, thi der ligger Aramæerne i Baghold!"
10 Israels Konge sendte da Folk til det Sted, den
Guds Mand havde sagt ham. Således mindede han
ham om at være på sin Post der; og det gjorde han
ikke een, men flere Gange. 11 Derover blev Arams
Konge urolig i sit Sind, og han lod sine Folk kalde
og spurgte dem: "Han I ikke sige mig, hvem det er,
der forråder os til Israels Konge?" 12 Da sagde en af
hans Hærførere: "Det er ingen af os, Herre Konge;
det er Profeten Elisa i Israel, der lader Israels Konge
vide, hvad du taler i dit Sovekammer." 13 Da sagde
han: "Gå hen og se, hvor han er, for at jeg kan sende
Folk ud og lade ham gribe!" Da det meldtes ham, at
han var i Dotan, 14 sendte han Heste og Vogne og
en stor Hærstyrke derhen; og de kom ved Nattetide
og omringede Byen. 15 Næste Morgen tidlig, da den
Guds Mand gik ud, se, da var Byen omringet af en
Hær og Heste og Vogne, Da sagde hans Tjener til
ham: "Ak, Herre, hvad skal vi dog gribe til?" 16 Men
han svarede: "Frygt ikke, thi de, der er med os, er
flere end de, der er med dem!" 17 Og Elisa bad og
sagde: "HERRE, luk hans Øjne op, så han kan se!"
Da lukkede HERREN Tjenerens Øjne op, og han
så, at Bjerget var fuldt af Ildheste og Ildvogne rundt
om Elisa. 18 Da nu Fjenderne rykkede ned imod
ham, bad Elisa til HERREN og sagde: "Slå de Folk
med Blindhed!" Og han slog dem med Blindhed efter
Elisas Ord. 19 Da sagde Elisa til dem: "Det er ikke
den rigtige Vej eller den rigtige By; følg med mig, så
skal jeg føre eder til den Mand, I søger!" Han førte
dem så til Samaria, 20 og da de var kommet ind i
Samaria, bad Elisa: "Herre, luk nu deres Øjne op,
så at de kan se!" Da lukkede HERREN deres Øjne
op, og de så, at de var midt i Samaria. 21 Da Israels
Konge så dem, spurgte han Elisa: "Skal jeg hugge
dem ned, min Fader?" 22 Men han svarede: "Nej, du
må ikke hugge dem ned! Bruger du at hugge Folk
ned, som du ikke har taget til Fange med Sværd eller
Bue? Sæt Brød og Vand for dem, at de kan spise og
drikke, og lad dem så vende tilbage til deres Herre!"
23 Så gav han dem et godt Måltid, og da de havde
spist og drukket, lod han dem gå, og de drog tilbage
til deres Herre. Men fra den Tid af kom der ikke
flere aramaiske Strejfskarer i Israels Land. 24 Siden
hændte det, at Kong Benhadad af Aram samlede
hele sin Hær og drog op og belejrede Samaria; 25 og
under Belejringen blev der stor Hungersnød i Byen,
så at et Æselhoved til sidst kostede tresindstyve
Sekel Sølv og en Fjerdedel Kab Duegødning fem.
26 Da Israels Konge en Dag gik oppe på Bymuren,
råbte en Kvinde til ham: "Hjælp, Herre Konge!" 27
Han svarede: "Hjælper HERREN dig ikke, hvor skal
så jeg skaffe dig Hjælp fra? Fra Tærskepladsen eller
Vinpersen?" 28 Og Kongen spurgte hende vi dere:
"Hvad fattes dig?" Da sagde hun: "Den Kvinde der
sagde til mig: Hom med din Dreng, så fortærer vi ham

i Dag; i Morgen vil vi så fortære min Dreng! 29 Så
kogte vi min breng og fortærede ham. Næste Dag
sagde jeg til hende: Kom nu med din Dreng, at vi
kan fortære ham! Men hun holdt Drengen skjult." 30
Da Kongen hørte Kvindens Ord, sønderrev han sine
Klæder, som han stod der på Muren; og Folket så da,
at han indenunder har Sæk på den bare Krop. 31
Og han sagde: "Gud ramme mig både med det ene
og det andet, om Elisas, Sjafats Søns, Hoved skal
blive siddende mellem Skuldrene på ham Dagen til
Ende!" 32 Elisa sad imidlertid i sit Hus sammen med
de Ældste; da sendte Kongen en Mand i Forvejen.
Men før Sendebudet kom til ham, sagde han til de
Ældste: "Ved I, at denne Mordersjæl har sendt en
Mand herhen for at tage mit Hoved? Se, når Budet
kommer, skal I lukke Døren og stemme jer imod den!
Allerede hører jeg hans Herres trin bag ham." 33
Og medens han endnu talte med dem, kom Kongen
ned til ham og sagde: "Se, hvilken Ulykke HERREN
har bragt over os! Hvorfor skal jeg da bie længer på
HERREN?"

7 Men Elisa sagde: "Hør HERRENs Ord! Så siger
HERREN: I Morgen ved denne Tid skal en Sea fint
Hvedemel koste en Sekel og to Sea Byg ligeledes en
Sekel i Samarias Port!" 2 Men Høvedsmanden, til hvis
Arm Kongen støttede sig, svarede den Guds Mand og
sagde: "Om så HERREN satte Vinduer på Himmelen,
mon da sligt kunde ske?" Han sagde: "Med egne
Øjne skal du få det at se, men ikke komme til at spise
deraf!" 3 Imidlertid varder fire spedalske Mænd ved
indgangen til Porten; de sagde til hverandre: "Hvorfor
skal vi blive her, til vi dør? 4 Dersom vi bestemmer os
til at gå ind i Byen, dør vi der - der er jo Hungersnød
i Byen - og bliver vi her, dør vi også! Kom derfor
og lad os løbe over til Aramæernes Lejr! Lader de
os leve, så bliver vi i Live, og slår de os ihjel, så
dør vi!" 5 Så begav de sig i Mørkningen på Vej til
Aramæernes Lejr; men da de kom til Udkanten af
Aramæernes Lejr, var der ikke et Menneske at se. 6
HERREN havde nemlig ladet Aramæernes Lejr høre
Larm at Vogne og Heste, Larm af en stor Hær, og
de havde sagt til hverandre: "Se, Israels Konge har
købt Hetiternes og Mizrajims Konger til at falde over
os!" 7 Derfor havde de taget Flugten i Mørkningen og
efterladt Lejren, som den stod, deres Telte, Heste
og Æsler, og var flygtet for at redde Livet. 8 Da nu
de spedalske havde nået Udkanten af Lejren, gik
de ind i et af Teltene, spiste og drak og tog Sølv og
Guld og klæder, som de gik hen og gemte; derpå
kom de tilbage og gik ind i et andet Telt; også der
tog de noget, som de gik hen og gemte. 9 Så sagde
de til hverandre: "Det er ikke rigtigt, som vi bærer
os ad! Denne Dag er et godt Budskabs Dag; tier vi
stille og venter til Daggry, pådrager vi os Skyld; lad
os derfor gå hen og melde det i Kongens Palads!"
10 Så gik de hen og råbte til Byens Portvægtere og
bragte dem den Melding: "Vi kom til Aramæernes
Lejr, og der var ikke et Menneske at se eller høre,
men vi fandt Hestene og Æslerne bundet og Teltene
urørt!" 11 Portvægterne råbte det ud, og man meldte
det inde i Kongens Palads. 12 Men Kongen stod
op om Natten og sagde til sine Folk: "Jeg skal sige
eder, hvad Aramæerne har for med os; de ved, at
vi er udsultet, derfor har de forladt Lejren og skjult
sig på Marken, i den Tanke at vi skal gå ud af Byen,
så de kan fange os levende og trænge ind i Byen!"
13 Men en af Folkene svarede: - "Vi kan jo tage en
fem Stykker af de Heste, der er tilbage her - det vil
jo dog gå dem som alle de mange, der allerede var
omkommet - og sende Folk derhen, så får vi se!" 14
De tog da to Spand Heste, og Kongen sendte Folk
efter Aramæernes Hær og sagde: "Rid hen og se
efter!" 15 Så drog de efter dem lige til Jordan og fandt
hele Vejen fuld af Klæder og Våben, som Aramæerne
havde kastet fra sig på deres hovedkulds Flugt. Derpå
vendte Sendebudene tilbage og meldte det til Kongen.
16 Så drog Folket ud og plyndrede Aramæernes Lejr;
og således kom en Sea fint Hvedemel til at koste
en Sekel og to Sea Byg ligeledes en Sekel, som
HERREN havde sagt. 17 Kongen havde overdraget
Høvedsmanden, til hvis Arm han støttede sig, Tilsynet
med Porten, men Folket trådte ham ned i Porten, så
han døde, således som den Guds Mand havde sagt,
dengang Kongen kom ned til ham. 18 Da den Guds
Mand sagde til Kongen: "To Sea Byg skal koste en
Sekel og en Sea fitnt Hvedemel ligeledes en Sekel i
Morgen ved denne Tid i Samarias Port!" 19 da havde
Høvedsmanden svaret ham: "Om så HERREN satte
Vinduer på Himmelen, mon da sligt kunde ske?" Og
den Guds Mand havde sagt: "Med egne Øjne skal du
få det at se, men ikke komme til at spise deraf!" 20
Således gik det ham; Folket trådte ham ned i Porten,
så han døde.

8 Elisa talte til den Kvinde, hvis Søn han havde
kaldt til Live, og sagde: "Drag bort med dit Hus
og slå dig ned som fremmed et eller andet Sted,
thi HERREN har kaldt Hungersnøden hid; og den
vil komme over Landet og vare syv År!" 2 Da brød
Kvinden op og gjorde, som den Guds Mand havde
sagt, og drog med sit Hus hen og boede syv År som

fremmed i Filisternes Land. 3 Men da der var gået
syv År, vendte Kvinden tilbage fra Filisternes Land;
Og hun gik hen og påkaldte Kongens Hjælp til at få
sit Hus og sin Jord tilbage. 4 Kongen talte just med
den Guds Mands Tjener Gehazi og sagde: "Fortæl
mig om alle de storeGerninger, Elisa harudført!" 5
Og netop som han fortalte Kongen, hvorledes han
havde kaldt den døde til Live, kom Kvinden, hvis Søn
han havde kaldt til Live, og påkaldt Kongens Hjælp til
at få sit Hus og sin Jord tilbage. Da sagde Gehazi:
"Herre Konge, der er den Kvinde, og der er hendes
Søn. som Elisa kaldte til Live!" 6 Kongen spurgte
så Kvinden ud, og hun forfalte. Derpå gav Kongen
hende en Hofmand med og sagde: "Sørg for, at hun
får al sin Ejendom tilbage og alt, hvad hendes Jord
har båret, siden den Dag hun forlod Landet!" 7 Siden
begav Elisa sig til Damaskus, hvor Kong Benbadad
af Aram lå syg. Da Kongen fik at vide, at den Guds
Mand var på Vej derhen, 8 sagde han til Hazael:
"Tag en Gave med, gå den Guds Mand i Møde og
rådspørg HERREN gennem ham, om jeg kommer
mig af min Sygdom!" 9 Da gik Hazael ham i Møde;
han tog en Gave med af alskens Kostbarheder, som
fandfes i Damaskus, fyrretyve Kamelladninger, og
trådte frem for ham og sagde: "Din Søn Benhadad,
Arams Konge sender mig til dig og lader spørge:
Kommer jeg mig af min Sygdom?" 10 Elisa svarede:
"Gå hen og sig ham: Du kommer dig!" Men HERREN
har ladet mig skue, at han skal dø!" 11 Og han
stirrede stift frem for sig og var ude af sig selv af
Rædsel. Så brast den Guds Mand i Gråd, 12 og
Hazael sagde: "Hvorfor græder min Herre?" Han
svarede: "Fordi jeg ved, hvilke Ulykkkr du skal bringe
over Israeliterne! Deres Fæstninger skal du stikke i
Brand, deres unge Mænd skal du hugge ned med
Sværdet, deres spæde Børn skal du knuse, og på
deres frugtsommelige Kvinder skal du rive Livet op!"
13 Da sagde Hazael: "Hvad er din Træl, den Hund, at
han skal kunne gøre slige store Ting!" Elisa svarede:
"HERREN har ladet mig skue dig som Konge over
Aram!" 14 Derpå forlod han Elisa og kom til sin Herre;
og han spurgte ham: "Hvad sagde Elisa til dig?"
Han svarede: "Han sagde: Du kommer dig!" 15 Men
næste Dag tog han et Klæde, dyppede det i Vand og
bredte det over Ansigtet på Kongen, og det blev hans
Død. Og Hazael blev Konge i hans Sted. 16 I Akabs
Søns, Kong Joram af Israels, femte Regeringsår blev
Joram, Josafats Søn, Konge over Juda. 17 Han var
to og tredive År gammel, da han blev Konge, og han
herskede otte År i Jerusalem. 18 Han vandrede i
Israels Kongers Spor ligesom Akabs Hus, thi han
havde en Datter af Akab til Hustru, og han gjorde,
hvad der var ondt i HERRENs Øjne. 19 Dog vilde
HERREN ikke tilintetgøre Juda for sin Tjener Davids
Skyld efter det Løfte, han havde givet ham, at han altid
skulde have en Lampe for hans Åsyn. 20 I hans Dage
rev Edomiterne sig løs fra Judas Overherredømme
og valgte sig en Konge. 21 Da drog Joram over til
Za'ir med alle sine Stridsvogne. Og han stod op om
Natten, og sammen med Vognstyrerne slog han sig
igennem Edoms Rækker, der havde omringet ham,
hvorpå Folket flygtede tilbage hver til sit. 22 Således
rev Edom sig løs fra Judas Overherredømme, og
således er det den Dag i Dag. På samme Tid rev
også Libna sig løs. 23 Hvad der ellers er at fortælle
om Joram, alt, hvad han udførte, står optegnet i
Judas Kongers Krønike. 24 Så lagde Joram sig til
Hvile hos sine Fædre og blev jordet hos sine Fædre i
Davidsbyen; og hans Søn Ahazja blev Konge i hans
Sted. 25 I Akabs Søns, Kong Joram af Israels, tolvte
Regeringsår blev Ahazja, Jorams Søn, Konge over
Juda. 26 Ahazja var to og tyve År gammel, da han
blev Konge, og han herskede eet År i Jerusalem.
Hans Moder hed Atalja og var Datter af Kong Omri
af Israel. 27 Han vandrede i Akabs Hus's Spor og
gjorde, hvad der var ondt i HERRENs Øjne, ligesom
Akabs Hus, thi han var besvogret med Akabs Hus. 28
Sammen med Joram, Akabs Søn, drog han i Krig
mod Kong Hazael af Aram ved Ramot i Gilead. Men
Aramæerne sårede Joram. 29 Så vendte Kong Joram
tilbage for i Jizre'el at søge Helbredelse for de Sår,
Aramæerne havde tilføjet ham ved Ramot, da han
kæmpede med Kong Hazael af Aram; og Jorams
Søn, Kong Ahazja af Juda, drog ned for at se til
Joram, Akabs Søn, i Jizre'el, fordi han lå syg.

9 Profeten Elisa kaldte en af Profetsønnerne til sig
og sagde til ham: "Omgjord dine Lænder, tag
denne Flaske Olie med og drag til Ramot i Gilead.
2 Når du kommer derhen, opsøg så Jehu, Nimsjis
Søn Josjafats Søn; gå hen og få ham til at stå op fra
sine Fæller og før ham ind i det inderste Hammer; 3
tag så Olieflasken og gyd Olien ud over hans Hoved
med de Ord: Så siger HERREN: Jeg salver dig til
Konge over Israel! Derefter skal du lukke Døren op
og flygte ufortøvet!" 4 Den unge Mand, Profetens
Tjener, drog så til Ramot i Gilead; 5 og da han kom
derhen, traf han Hærførerne siddende sammen. Han
sagde da: "Jeg har et Ærinde til dig, Hærfører!" Jehu
spurgte: "Til hvem af os?" Han svarede: "Til dig,
Hærfører!" 6 Så rejste han sig og gik ind i Huset;
der gød han Olien ud over hans Hoved og sagde til

ham: "Så siger HERREN, Israels Gud: Jeg salver
dig til Konge over HERRENs Folk, over Israel! 7
Du skal hugge din Herre Akabs Hus ned, så jeg får
Hævn over Jesabel for mine Tjenere Profeternes og
alle HERRENsjeneres Blod. 8 Hele Akabs Hus skal
omkomme, jeg vil udrydde hvert mandligt Væsen,
hver og en af Akabs Slægt i Israel; 9 jeg vil handle
med Akabs Hus som med Jeroboams, Nebats Søns,
og Ba'sjas, Ahijas Søns, Hus. 10 Og Jesabel skal
Hundene æde på Jizre'els Mark, og ingen skal jorde
hende!" Derpå lukkede han Døren op og flygtede. 11
Da Jebu kom ud til sin Herres Folk, spurgte de ham:
"Hvorledes står det til? Hvad vilde den gale Mand
hos dig?" Han svarede: "I kender jo den Mand og
hans Snak!" 12 Men de sagde: "Udflugter! Sig os det
nu!" Da sagde han: "Således sagde han til mig: Så
siger HERREN: Jeg salver dig til Konge over Israel!"
13 Øjeblikkelig tog de da hver sin Kappe og lagde
under ham på selve Trappen, og de stødte i Hornet
og udråbte Jehu til Konge. 14 Således stiftede Jehu,
Nimsjis Søn Josjafats Søn, en Sammensværgelse
mod Joram. Joram havde med hele Israel forsvaret
Ramot i Gilead mod Kong Hazael af Aram; 15 men
Kong Joram var vendt tilbage for i Jizre'el at søge
Helbredelse for de Sår, Aramæerne havde tilføjet
ham, da han kæmpede med Kong Hazael af Aram.
Da sagde Jehu: "Vil I som jeg, så lad ikke en eneste
slippe ud af Byen og bringe Bud til Jizre'el." 16 Derpå
steg Jehu til Vogns og kørte til Jizre'el; thi der lå
Joram syg, og Kong Ahazja af Juda var rejst ned for
at se til ham. 17 Da Vægteren, som stod på Tårnet i
Jizre'el, så Støvskyen efter Jehu, sagde han: "Jeg
ser en Støvsky!" Da sagde Joram: "Tag en Rytter
og send ham ud imod dem, for at han kan spørge,
om de kommer med Fred!" 18 Så red Rytteren ham i
Møde og sagde: "Således siger Kongen: Kommer du
med Fred?" Jehu svarede: "Hvad vedkommer det dig,
om det er med Fred? Omkring, følg mig!" Vægteren
meldte: "Sendebudet har nået dem, men han kommer
ikke tilbage!" 19 Så sendte han en anden Rytter
ud; og da han var kommet hen til dem, sagde han:
"Således siger Kongen: Kommer du med Fred?" Jehu
svarede: "Hvad vedkommer det dig, om jeg kommer
med Fred? Omkring, følg mig!" 20 Vægteren tneldte:
"Han har nået dem, men han kommet ikke tilbage.
Og de har en Fart på, som var det Jebu, Nimsjis Søn,
thi han farer af Sted som rasende." 21 Da sagde
Joram: "Spænd for!" Og da der var spændt for, kørte
Kong Joram af Israel og Kong Ahazja af Juda ud hver
i sin Vogn. De kørte Jehu i Møde og traf ham ved
Jizre'eliten Nabots Mark. 22 Da Joram fik Øje på Jehu,
spurgte han: "Kommer du med Fred, Jehu?" Men han
svarede: "Hvad! Skulde jeg komme med Fred, så
længe det ikke har Ende med din Moder Jesabels
Bolen og hendes mange Trolddomskunster!" 23 Da
drejede Joram omkring og flygtede, idet han roabte
tilAhazja: "Svig, Ahazja!" 24 Men Jehu greb sin Bue
og skød Joram i Ryggen, så at Pilen gik igennem
Hjertet, og han sank sammen i Vognen; 25 og Jehu
sagde til sin Høvedsmand Bidkar: "Tag og kast ham
hen på Jizre'eliten Nabots Mark, thi det rinder mig
i Hu, hvorledes jeg og du kørte sammen bag efter
hans Fader Akab, dengang HERREN fremsatte dette
Udsagn imod ham: 26 Sandelig, Nabots og hans
Sønners Blod så jeg i Går, lyder det fra HERREN, og
jeg bringer Gengældelse over dig her på denne Mark,
lyder det fra HERREN! Tag derfor og kast ham hen
på Marken efter HERRENs Ord!" 27 Da Kong Ahazja
at Juda så det, flygtede han ad Vejen til BetHagan;
men Jehu satte efter ham og råbte: "Også ham!" Og i
Gurpasset, i Nærheden afJibleam, skød de ham ned
i Vognen. Han undslap til Megiddo, men der døde
han. 28 Hans Folk førte ham til Jerusalem og jordede
ham i hans Grav hos hans Fædre i Davidsbyen. 29 I
Akabs Søn Jorams ellevte Regerinsgår blev Ahazja
Konge over Juda. 30 Jehu kom nu til Jizre'el. Så
snart Jesabel hørte det, sminkede hun sine Øjne og
smykkede sit Hoved og bøjede sig ud af Vinduet; 31
og da Jehu kørte ind igennem Porten, råbte hun:
"Kommer du med Fred, Zimri Kongemorder?" 32 Men
han så op til Vinduet og sagde: "Hvem holder med
mig? Hvem?" Så var der et Par Hofmænd, som så ud
efter ham, 33 og han råbte: "Styrt hende ned!" Så
styrtede de hende ned. og Blodet sprøjtede op på
Muren og på Hestene, og de trådte hende ned. 34
Derpå gik han ind og spiste og drak. Så sagde han:
"Tag jer af hende, den forbandede, og jord hende,
hun var jo dog en Kongedatter!" 35 Men da de gik ud
for at jorde hende, fandt de ikke andet af hende end
Hjerneskallen, Fødderne og Hænderne. 36 Og de
kom tilbage og meldte ham det; da sagde han: "Det
er det Ord, HERREN talede ved sin Tjener Tisjbiten
Elias: På Jizre'els Mark skal Hundene æde Jesabels
Legeme! 37 og Jesabels Lig skal blive som Gødning
på Ageren på Jizre'els Mark, så ingen kan sige: Dette
er Jesabel!"

10 Der var i Samaria halvfjerdsindstyve Sønner
af Akab. Jehu skrev nu Breve og sendte dem
til Samaria til Byens Øverster, deÆldste og Akabs
Sønners Fosterfædre. Deri stod: 2 "I har jo eders
Herres Sønner hos eder og råder over Stridsvognene

og Hestene, Fæstningerne og Våbenforrådene. Når
nu dette Brev kommer eder i Hænde, 3 udvælg så
den bedste og dygtigste af eders Herres Sønner, sæt
ham på hans Faders Trone og kæmp for eders Herres
Hus!" 4 Men de grebes af stor Forfærdelse og sagde:
"Se, de to Konger kunde ikke stå sig imod ham, hvor
skal vi så kunne det?" 5 Derfor sendte Paladsets
og Byens øverste Befalingsmænd, de Ældste og
Fosterfædrene det Bud til Jehu: "Vi er dine Trælle, og
alt, hvad du kræver af os, vil vi gøre. Vi vil ikke gøre
nogen til Konge; gør, hvad du finder for godt!" 6 Da
skrev han et nyt Brev til dem, og der stod: "Dersom I
holder med mig og vil høre mig, tag så eders Herres
Sønners Hoveder og kom i Morgen ved denne Tid til
mig i Jizre'el!" Kongesønnerne, halvfjerdsindstyve
Mænd, var nemlig hos Byens Stormænd, som var
deres Fosterfædre. 7 Da Brevet kom til dem, tog de
Kongesønnerne og dræbte dem, halvfjerdsindstyve
Mænd, lagde deres Hoveder i Kurve og sendte
dem til Jehu i Jizre'el. 8 Da Budet kom og meldte:
"Kongesønnernes Hoveder er bragt hid!" sagde han:
"Læg dem i to Bunker foran Porten til i Morgen!" 9
Næste Morgen gik han ud, trådte frem og sagde til alt
Folket: "I er uden Skyld; det er mig, der har stiftet en
Sammensværgelse mod min Herre og dræbt ham
- men hvem har dræbt alle disse? 10 Kend nu, at
intet af det Ord, HERREN talede mod Akabs Hus, var
faldet til Jorden, men HERREN har gjort, hvad han
talede ved sin Tjener Elias!" 11 Derpå lod Jehu alle
dem, der var tilbage af Akabs Hus i Jizre'el, dræbe,
alle hans Stormænd, Venner og Præster, så at ikke
en eneste blev tilbage og slap bort. 12 Så brød han
op og drog ad Samaria til. Da han kom til Bet Eked-
Haro'im ved Vejen, 13 mødte han Kong Ahazja af
Judas Brødre. Han spurgte dem: "Hvem er I?" De
svarede: "Vi er Ahazjas Brødre, og vi drager herned
for at hilse på Kongens og Kongemoderens Sønner."
14 Da sagde han: "Grib dem levende!" Så greb de
dem levende, og han lod dem dræbe ved Bet Ekeds
Brønd, to og fyrretyve Mænd; ikke een lod han blive
tilbage. 15 Da han drog videre, traf han Jonadab,
Rekabs Søn, der kom ham i Møde, og han hilste
på ham og spurgte: "Er du af Hjertet oprigtig mod
mig som jeg mod dig?" Jonadab svarede: "Ja, jeg
er!" Da sagde Jehu: "Så giv mig din Hånd!" Han
gav ham da Hånden, og Jehu tog ham op til sig i
Vognen 16 og sagde: "Følg mig og se min Nidkærhed
for HERREN!" Og han tog ham med i Vognen, 17
Så drog han til Samaria og lod alle, der var tilbage
af Akabs Slægt i Samaria, dræbe, så at den blev
fuldstændig udryddet efter det Ord, HERREN havde
talet til Elias. 18 Derefter kaldte Jebu hele Folket
sammen og sagde til dem: "Akab dyrkede Ba'al lidt,
Jehu vil dyrke ham mere! 19 Kald derfor alle Ba'als
Profeter, alle, der dyrker ham, og alle hans Præster
hid til mig, ikke een må udeblive, thi jeg har et stort
Slagtoffer for til Ære for Ba'al; enhver, der udebliver,
skal bøde med Livet!" Men det var en Fælde, Jehu
stillede, for at udrydde Ba'alsdyrkerne. 20 Derpå
sagde Jehu: "Helliger en festlig Samling til Ære for
Ba'al!" Og de udråbte en festlig Samling. 21 Og Jehu
sendte Bud rundt i hele Israel, og alle Ba'alsdyrkerne
uden Undtagelse indfandt sig; de begav sig til Ba'als
Hus, og det blev fuldt fra Ende til anden. 22 Så
sagde han til Opsynsman den over Klædekammeret:
"Tag en Klædning frem til hver af Ba'als dyrkerne!"
Og han tog Klædningerne frem til dem. 23 Så gik
Jehu og Jonadab, Rekabs Søn, ind i Ba'als Hus; og
han sagde til Ba'alsdyrkeme: "Se nu godt efter; at
der ikke her iblandt eder findes nogen, som dyrker
HERREN, men kun Ba'alsdyrkere!" 24 Derpå gik han
ind for at ofre Slagtofre og Brændofre. Men Jehu
havde opstillet firsindstyve Mand udenfor og sagt:
"Den, der lader nogen af de Mænd undslippe, som
jeg overgiver i eders Hænder, skal bøde Liv for Liv!"
25 Da han så var færdig med at ofre Brændofferet,
sagde han til Livvagten og Høvedsmændene: "Gå nu
ind og hug dem ned! Ikke een må slippe bort!" Og de
huggede dem ned med Sværdet, og Livvagten og
Høvedsmændene slængte dem bort; så gik de ind i
Ba'alshusets inderste Rum, 26 bragte Ba'alshusets
Asjerastøtte ud og opbrændte den; 27 og de nedbrød
Ba'als Stenstøtte, rev Ba'als Hus ned og gjorde det
til Nødtørftssteder, og, de er der den Dag i Dag. 28
Således udryddede Jehu Ba'al af Israel. 29 Men fra
de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt
Israel til, Guldkalvene i Betel og Dan, veg Jehu ikke.
30 Og HERREN sagde til Jehu: "Fordi du har handlet
vel og gjort, hvad der er ret i mine Øjne, og handlet
med Akabs Hus ganske efter mit Sind, skal dine
Sønner sidde på IsraelsTrone indtil fjerde Led!" 31
Men Jehu tog ikke Vare på at følge HERRENs, Israels
Guds, Lov af bele sit Hjerte; han veg ikke fra de
Synder, Jeroboam havde forledt Israel til. 32 På den
Tid begyndte HERREN at rive Stykker fra Israel, og
Hazael slog Israel i alle dets Grænseegne, 33 Øst
for Jordan, hele Gilead, Gaditernes, Rubeniternes
og Manassiternes Land fra Aroer ved Amonflodens
Bred, både Gilead og Basan. 34 Hvad der ellers er at
fortælle om Jehu, alt, hvad han gjorde, og alle hans
Heltegerninger, står jo optegnet i Israels Kongers
Krønike. 35 Så lagde Jehu sig til Hvile hos sine

Fædre, og man jordede ham i Samaria; og hans Søn
Joahaz blev Konge i hans Sted. 36 Den Tid, Jehu
herskede over Israel, udgjorde otte og tyve År.

11 Da Atalja, Ahazjas Moder, fik at vide, at hendes
Søn var død, tog hun sig for at udrydde hele
den kongelige Slægt. 2 Men Kong Jorams Datter
Josjeba, Ahazjas Søster, tog Ahazjas Søn Joas og fik
ham hemmeligt af Vejen, så han ikke var imellem
Kongesønnerne, der blev dræbt, og hun gemte ham
og hans, Amme i Sengekammeret og holdt ham skjult
for Atalja, så han ikke blev dræbt; 3 og han var i
seks År skjult hos Josjebai HERRENs Hus, medens
Atalja herskede i Landet. 4 Men i det syvende År lod
Jojada Hundredførerne for Harernel og Livvagten
hente ind til sig i HERRENs Hus; og efter at have
sluttet Pagt med dem og taget dem i Ed i HERRENs
Hus fremstillede han Kongesønnen for dem. 5 Derpå
bød han dem og sagde: "Således skal I gøre: Den
Tredje del af eder, der om Sabbaten rykker ind for
at overtage Vagten i Kongens Palads, 6 og de to
Afdelinger af eder, som har Vagten i Kongens Palads
den ene Tredjedel ved Surporten, den anden ved
Porten bag Livvagten 7 og som begge om Sabbaten
rykker ud for at overtage Vagten i HERRENs Hus, 8 I
skal alle med Våben i Hånd slutte Kreds om Kongen,
og enhver, der nærmer sig Rækkerne, skal dræbes.
Således skal I være om Kongen, når han går ud, og
når han går ind!" 9 Hundredførerne gjorde alt hvad
Præsten Jojada havde påbudt, idet de tog hver sine
Folk, både dem, der rykkede ud, og dem, der ryk kede
ind om Sabbaten, og kom til Præsten Jojada. 10 Og
Præsten gav Hundredfø rerne Spydene og Skjoldene,
som havde tilhørt Kong David og var i HERRENs
Hus. 11 Livvagten stillede sig, alle med Våben i Hånd,
fra Templets Syd side til Nordsiden, hen til Alteret
og derfra igen hen til Templet, rundt om Kongen. 12
Så førte han Kongesønnen ud og satte Kronen og
Armspangene på ham; derefter udråbte de ham til
Konge og salvede ham; og de klappede i Hænderne
og råbte: "Kongen leve!" 13 Da Atalja hørte Larmen
af Folket, gik hun hen til Folket i HERRENs Hus,
14 og der så hun Kongen stå ved Søjlen, som Skik
var, og Øversterne og Trompetblæserne ved Siden
af, medens alt Folket fra Landet jublede og blæste
i Trompeterne. Da sønderrev Atalja sine Klæder
og råbte: "Forræderi, Forræderi!" 15 Men præsten
Jojada bød Hundredførerne, Hærens Befalingsmænd:
"Før hende uden for Forgårdene og hug enhver
ned, der følger hende!" Præsten sagde nemlig: "Hun
skal ikke dræbes i HERRENs Hus!" 16 Så greb de
hende, og da hun ad Hesteindgangen var kommet til
Kongens Palads, blev hun dræbt der. 17 Men Jojada
sluttede Pagt mellem HERREN og Folket og Kongen
om, at de skulde være HERRENs Folk, ligeledes
mellem Kongen og Folket. 18 Og alt Folket fra Landet
begav sig til Ba'als Hus og nedbrød det; Altrene og
Billederne ødelagde de i Bund og Grund, og Ba'als
Præst Mattan dræbte de foran Altrene. Derpå satte
Præsten Vagtposter ved HERRENs Hus; 19 og han
tog Hundredførerne, Karerne og Livvagten, desuden
alt Folket fra Landet med sig, og de førte Kongen ned
fra HERRENs Hus. gik igennem Livvagtens Port til
Kongens Palads, og han satte sig på Kongetronen.
20 Da glædede alt Folket fra Landet sig, ogByen
holdt sig rolig. Men Atalja huggede de ned i Kongens
Palads. 21 Joas var syv År gammel, da han blev
Konge.

12 I Jehus syvende Regeringsår blev Joas Konge,
og han herskede fyrretyveÅr i Jerusalem. Hans
Moder hed Zibja og var fra Be'ersjeba. 2 Joas gjorde
hele sit Liv, hvad der var ret i HERRENs Øjne, idet
Præsten Jojada vejledede ham. 3 Hun forsvandt
Offerhøjene ikke, men Folket blev ved med at ofre og
tænde Offerild på Højene. 4 Joas sagde til Præsterne:
"Alle Penge, der indkommer i HERRENs Hus som
Helliggaver, de Penge, det pålægges at udrede efter
Vurdering - de Penge, Personer vurderes til - og alle
Penge, man efter Hjertets Tilskyndelse bringer til
HERRENs Hus, 5 skal Præsterne tage imod, hver
af sine Kendinge, og for dem skal de istandsætte
de brøstfældige Steder på Templet, alle brøstfældige
Steder, som findes." 6 Men i Kong Joas's tre og
tyvende Regeringsår havde Præsterne endnu ikke
istandsat de brøstfældige Steder på Templet. 7 Da
lod Kong Joas Præsten Jojada og de andre Præster
kalde og sagde til dem: "Hvorfor istandsætter I ikke
de brøstfældige Steder på Templet? Nu må I ikke
mere tage mod Penge af eders Kendinge, men I skal
afgive Pengene til Istandsættelse af de brøstfældige
Steder på Templet!" 8 Og Præsterne gik ind på ikke
mere at modtage Penge af Folket, mod at de blev fri
for at istandsætte de brøstfældige Steder på Templet.
9 Præsten Jojada tog så en Kiste, borede Hul i Låget
og satte den ved Stenstøtten til højre for Indgangen
til HERRENs Hus, og der lagde Præsterne, der
holdt Vagt ved Dørtærskelen, alle de Penge, der
indkom i HERRENs Hus. 10 Og når de så, at der
var mange Penge i Kisten, kom Kongens Skriver og
Ypperstepræsten op og bandt Pengene, som fandtes
i HERRENs Hus, sammen og talte dem. 11 Derpå gav

man de afvejede Penge til dem, der stod for Arbejdet,
dem, der havde Tilsyn med HERRENs Hus, og de
udbetalte dem til Tømrerne og Bygningsmændene,
der arbejdede på HERRENs Hus, 12 til Murerne og
Stenhuggerne, eller brugte dem til Indkøb af Træ og
tilhugne Sten til Istandsættelse af de brøstfældige
Steder på HERRENs Hus og til at dække alle Udgifter
ved Templets Istandsættelse. 13 Derimod blev der for
de Penge, der indkom i HERRENs Hus, hverken lavet
Sølvfade eller Knive, Skåle, Trompeter eller nogen
som helst anden Ting af Sølv eller Guld til HERRENs
Hus; 14 men Pengene blev givet til dem, der stod
for Arbejdet, og de brugte dem til Istandsættelsen af
HERRENs Hus. 15 Og man holdt ikke Regnskab med
de Mænd, hvem Pengene overlodes til Udbetaling til
Arbejderne, men de handlede på Tro og Love. 16 Men
Skyldoffer- og Syndofferpengene blev ikke bragt til
HERRENs Hus; de tilfaldt Præsterne. 17 På den Tid
drog Kong Hazael af Aram op og belejrede og indtog
Gat. Da han truede med at drage mod Jerusalem,
18 tog Kong Joas af Juda alle de Helliggaver, som
hans Fædre, Judas Konger Josafat, Joram og Ahazja
havde helliget, sine egne Helliggaver og alt det
Guld, der fandtes i Skatkamrene i HERRENs Hus
og Kongens Palads, og sendte det til Kong Hazael
af Aram. Så opgav han Angrebet på Jerusalem og
drog bort. 19 Hvad der ellers er at fortælle om Joas,
alt, hvad han udførte, står optegnet i Judas Kongers
Krønike. 20 Men Joas's Hoffolk rejste sig og stiftede
en Sammensværgelse og dræbte ham, engang han
gik ned til Millos Hus. 21 Det var hans Hoffolk Jozakar,
Sjimats Søn, og Jozabad, Sjomers Søn, der slog
ham ibjel. Og man jordede ham hos hans Fædre i
Davidsbyen; og hans Søn Amazjablev Konge i hans
Sted.

13 I Ahazjas Søns, Kong Joas af Judas, tre og
tyvende Regeringsår blev Joahaz, Jehus Søn,
Konge over Israel, og han herskede sytten År i
Samaria. 2 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRNs
Øjne, og vandrede i de Synder, Jeroboam, Nebats
Søn, havde forledt Israel til; fra dem veg han ikke.
3 Da blussede HERRENs Vrede op mod Israel, og
han gav dem til Stadighed i Kong Hazael af Arams
og hans Søn Benhadads Hånd. 4 Men Joahaz bad
HERREN om Nåde, og HERREN bønhørte ham, fordi
han så Israels Trængsel; thi Arams Konge bragte
Trængsel over dem; 5 og HERREN gav Israel en
Befrier, som friede dem af Arams Hånd; så boede
Israeliterne i deres Telte som før. 6 Dog veg de ikke
fra de Synder, Jeroboams Hus havde forledt Israel
til, men vandrede i dem; også Asjerastøtten blev
stående i Samaria. 7 Thi Arams Konge levnede, ikke
Joahaz flere Krigsfolk end halvtredsindstyve Ryttere,
ti Stridsvogne og ti Tusinde Mand Fodfolk, men han
tilintetgjorde dem og knuste dem til Støv. 8 Hvad
der ellers er at fortælle om Joahaz, alt, hvad han
udførte, og hans Heltegerninger står jo optegnet i
Israels Kongers Krønike. 9 Så lagde Joahaz sig til
Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham i Samaria;
og hans Søn Joas blev Konge i hans Sted. 10 I Kong
Joas af Judas syv og tredivte Regeringsår blev Joas.
Joahaz's Søn, konge over Israel, og han herskede
seksten År i Samaria. 11 Han gjorde, hvad der var
ondt i HERRENs Øjne, og veg ikke fra nogen af de
Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel
til, men vandrede i dem. 12 Hvad der ellers er at
fortælle om Joas, alt, hvad han udførte, og hans
Heltegerninger, hvorledes han førte Krig med Kong
Amazja af Juda, står jo optegnet i Israels Kongers
Krønike. 13 Så lagde Joas sig til Hvile hos sine
Fædre; og Jeroboam satte sig på hans Trone. Joas
blev jordet i Samaria hos Israels Konger. 14 Da Elisa
blev ramt af den Sygdom, han døde af, kom Kong
Joas af Israel ned til ham, bøjede sig grædende over
ham og sagde: "Min Fader, min Fader, du Israels
Vogne. og Ryttere!" 15 Men Elisa sagde til ham:
"bring Bue og Pile!" Og han bragte ham Bue og Pile.
16 Da sagde han til Israels Konge: "Læg din Hånd
på Buen!" Og da han gjorde det, lagde Elisa sine
Hænder på Kongens 17 og sagde: "Luk Vinduet op
mod Øst!" Og da han havde gjort det, sagde Elisa:
"Skyd!" Og han skød. Da sagde Elisa: "En Sejrspil
fra HERREN, en Sejrspil mod Aram! Du skal tilføje
Aram et afgørende Nederlag ved Afek!" 18 Derpå
sagde han: "Tag Pilene!" Og han tog dem. Da sagde
han til Israels Konge: "Slå på Jorden!" Og han slog
tre Gange, men holdt så op. 19 Da vrededes den
Guds Mand på ham og sagde: "Du burde have slået
fem-seks Gange, så skulde du have tilføjet Aram et
afgørende Nederlag, men nu skal du kun slå Aram
tre Gange!" 20 Så døde Elisa, og de jordede ham. År
efter År trængte moabitiske Strejfskarer ind i Landet;
21 og da nogle Israeliter engang fik Øje på en sådan
Skare, netop som de var ved at jorde en Mand,
kastede de Manden i Elisas Grav og løb deres Vej.
Men da Manden kom i Berøring med Elisas Ben,
blev han levende og rejste sig op. 22 Kong Hazael af
Aram trængle Israel hårdt, så længe Joabaz levede.
23 Men HERREN forbarmede sig og ynkedes over
dem og vendte sig til dem på Grund af sin Pagt med
Abraham, Isak og Jakob; han vilde ikke tilintetgøre

dem og havde endnu ikke stødt dem bort fra sit
Åsyn. 24 Men da Kong Hazael af Aram døde, og
hans Søn Benhadad blev Konge i hans Sted, 25 tog
Joas, Joahaz's Søn, de Byer tilbage fra Benhadad,
Hazaels Søn, som han i Krigen havde frataget hans
Fader Joahaz. Tre Gange slog Joas ham og tog de
israelitiske Byer tilbage.

14 I Joahaz' Søns, Kong Joas af Israel, andet
Regeringsår blev Amazja, Joas's Søn, Konge
over Juda. 2 Han var fem og tyve År gammel, da
han blev Konge, og han herskede ni og tyve År
i Jerusalem. Hans Moder hed Jehoaddan og var
fra Jerusalem. 3 Han gjorde, hvad der var ret i
HERRENs Øjne, om end ikke som hans Fader David;
han handlede ganske som sin Fader Joas. 4 Hun
forsvandt Offerhøjene ikke. men Folket blev ved med
at ofre og tænde Offerild på Højene. 5 Da han havde
sikret sig Magten, lod han dem af sine Folk dræbe, der
havde dræbt hans Fader Kongen; 6 men Mordernes
Børn lod han ikke ihjelslå, i Henhold til hvad der
står skrevet i Moses's Lovbog, hvor HERREN byder:
"Fædre skal ikke lide Døden for Børns Skyld, og Børn
skal ikke lide Døden for Fædres Skyld. Men enhver
skal lide Døden for sin egen Synd." 7 Det var ham,
der slog Edom i Saltdalen, 10.000 Mand, og indtog
Sela, og han kaldte det Jokte'el, som det hedder den
Dag i Dag. 8 Ved den Tid sendte Amazja Sendebud
til Jebus Søn Joahaz's Søn, Kong Joas af Israel,
og lod sige: "Kom, lad os se hinanden under Øjne!"
9 Men Kong Joas af Israel sendte Kong Amazja af
Juda det Svar: "Tidselen på Libanon sendte engang
det Bud til Cederen på Libanon: Giv min Søn din
Datter til Ægte! Men Libanons vilde byr løb hen over
Tidselen og trampede den ned. 10 Du har slået
Edom, og det har gjort dig overmodig; lad dig nu
nøje med den Ære og bliv, hvor du er! Hvorfor vil
du udfordre Ulykken og udsætte både dig selv og
Juda for Fald?" 11 Men Amazja vilde intet høre. Så
drog Kong Joas af Israel ud, og han og Kong Amazja
af Juda så hinanden under Øjne ved Bet Sjemesj
i Juda; 12 Juda blev slået af Israel, og de flygtede
hver til sit. 13 Men Kong Joas af Israel tog Ahazjas
Søn Joas's Søn. Kong Amazja af Juda, til Fange
ved BetSjemesj og førte ham til Jerusalem. Derpå
nedrev han Jerusalems Mur på en Strækning af 400
Alen, fra Efraimsporten til Hjørneporten; 14 og han
tog alt det Guld og Sølv og alle de Kar, der fandtes i
HERRENs Hus og i Skatkammeret i Kongens Palads;
desuden tog han Gidsler og vendte så tilbage til
Samaria. 15 Hvad der ellers er at fortælle om Joas,
alt, hvad han udførte, og alle hans Heltegerninger,
og hvorledes han førte Krig med Kong Amazja af
Juda, står jo optegoet i Israels Kongers Krønike. 16
Så lagde Joas sig til Hvile hos sine Fædre og blev
jordet i Samaria hos Israels Konger; og hans Søn
Jeroboam blev Konge i hans Sted. 17 Joas's Søn,
Kong Amazja af Juda, levede endnu femten År, efter
at Joahaz's Søn, Kong Joas af Israel, var død. 18
Hvad der ellers er at fortælle om Amazja, står jo
optegnet i Judas Kongers Krønike. 19 Da der stiftedes
en Sammensværgelse mod ham i Jerusalem, flygtede
han til Lakisj; men der blev sendt Folk efter ham til
Lakisj, og de dræbte ham der. 20 Så løftede man
ham op på Heste, og han blev jordet i Jerusalem hos
sine Fædre i Davidsbyen. 21 Hele Folket i Juda tog
så Azarja, der dengang var seksten År gammel, og
gjorde ham til Konge i hans Fader Amazjas Sted. 22
Det var ham, der befæstede Elat og atter forenede
det med Juda, efter at Kongen havde lagt sig til Hvile
hos sine Fædre. 23 I Joas's Søns, Kong Amazja af
Judas, femtende Regeringsår ble Jeroboam, Joas's
Søn, Konge over Israel, og han herskede een og
fyrretyve År i Samaria. 24 Han gjorde, hvad der var
ondt i HERRENs Øjne, og veg ikke fra nogen af de
Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel
til. 25 Han tog Israels Landområde tilbage fra Egnen
hen imod Hamat og til Arabasøen, efter det Ord,
HERREN, Israels Gud, havde talet ved sin Tjener,
Profeten Jonas, Amittajs Søn, fra Gat-Hefer. 26 Thi
HERREN havde set Israels bitre Kvide, hvorledes
de reves bort alle som een, fordi Israel ikke havde
nogen Hjælper; 27 og HERREN havde ikke talet om,
at han vilde udslette Israels Navn under Himmelen,
derfor frelste han dem ved Jeroboam, Joas's Søn. 28
Hvad der ellers er at fortælle om Jeroboam, alt, hvad
han udførte, og hans Heltegerninger, hvorledes han
førte Krig, og hvorledes han tog Damaskus og Hamat
til bage til Israel, står jo optegnet i Israels Kongers
Krønike. 29 Så lagde Jeroboam sig til Hvile hos sine
Fædre og blev jordet i Samaria hos Israels Konger;
og hans Søn Zekarja blev Konge i hans Sted.

15 I Kong Jeroboam af Israels syvogtyvende
Regeringsår blev Azarja, Amazjas Søn, Konge
over Juda. 2 Han var seksten År gammel, da han
blev Konge, og han herskede to og halvtredsindstyve
År i Jerusalem. Hans Moder hed Jekolja og var
fra Jerusalem. 3 Han gjorde, hvad der var ret i
HERRENs Øjne, ganske som hans Fader Amazja. 4
Kun forsvandt Offerhøjeneikke, men Folket blev ved
med at ofre og tænde Offerild på Højene, 5 Men

HERREN ramte Kongen, så han blev spedalsk til
sin Dødedag; og han fik Lov at blive boende i sit
Hus, medens Kongens Søn Jotam rådede i Paladset
og dømte Folket i Landet. 6 Hvad der ellers er
at fortælle om Azarja, alt, hvad han udførte, står
jo optegnet i Judas Kongers Krønike. 7 Så jagde
han sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede
ham hos hans Fædre i Davidsbyen; og hans Søn
Jotam blev Konge i hans Sted. 8 I Kong Azarja
af Judas otte og tredivte Regeringsår blev Zekarja,
Jeroboams Søn, Konge over Israel, og han herskede
seks Måneder i Samaria. 9 Han gjorde, hvad der
var ondt i HERRENs Øjne, ligesom hans Fædre, og
han veg ikke fra de Synder, Jeroboam Nebats Søn,
havde forledt Israel til. 10 Men Sjallum, Jabesjs Søn,
stiftede en Sammensværgelse modham, huggede
ham ned og dræbte ham i Jibleam og blev Konge
i hans Sted. 11 Hvad der ellers er at fortælle om
Zekarja, står optegnet i Israels Kongers Krønike. 12
Således opfyldtes det Ord HERREN havde talet til
Jehu, da han sagde: "Dine Sønner skal sidde på
Israels Trone indtil fjerde Led." Således gik det. 13 I
Kong Uzzija af Judas ni og tredivte Regeringsår blev
Sjallum, Jabesjs Søn, Konge, og han herskede en
Måneds Tid i Samaria. 14 Da drog Menahem, Gadis
Søn, op fra Tirza til Samaria, og der huggede han
Sjallum, Jabesjs Søn, ned og dræbte ham og blev
Konge i hans Sted. 15 Hvad der ellers er at fortælle
om Sjallum og den Sammensværgelse, han stiftede,
står optegnet i Israels Kongers Krønike. 16 Fra Tirza
hærgede Menahem ved den Tid Tappua og alt, hvad
der var deri, og hele dets Område, fordi de ikke havde
åbnet Portene for ham; derfor hærgede han det og
lod Livet rive op på alle frugtsommelige Kvinder der.
17 I Kong Azarja af Judas ni og tredivte Regeringsår
blev Menahem, Gadis Søn, Konge over Israel, og han
herskede ti År i Samaria. 18 Han gjorde, hvad der var
ondt i HERRENs Øjne, og veg ikke fra nogen af de
Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel
til. I hans Dage 19 faldt Kong Pul af Assyrien ind i
Landet. Men Menahem gav Pul 1000 Talenter Sølv,
for at han skulde støtte ham og sikre ham Magten; 20
Menahem inddrev disse Penge hos Israel, hos alle de
velhavende, halvtredsindstyve Sekel Sølv hos hver,
for at udbetale dem til Assyrerkongen. Så vendte
Assyrerkongen hjem og blev ikke længer der i Landet.
21 Hvad der ellers er at fortælle om Menahem, alt,
hvad han udførte, står jo optegnet i Israels Kongers
Krønike. 22 Så lagde Menahem sig til Hvile hos
sine Fædre, og hans Søn Pekaja blev Konge i hans
Sted. 23 I Kong Azarja af Judas halvtredsindstyvende
Regeringsår blev Pekaja, Menahems Søn, Konge
over Israel, og han herskede to År i Samaria. 24 Han
gjorde, hvad der var ondt i HERRENs Øjne, og veg
ikke fra de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde
forledt Israel til. 25 Men hans Høvedsmand Peka,
Remaljas Søn, stiftede en Sammensværgelse mod
ham, og fulgt af halvtredsindstyve gileaditiske Mænd
huggede han ham ned i Samada i Kongeborgen..., og
efter at have dræbt ham blev han Konge i hans Sted.
26 Hvad der ellers er at fortælle om Pekaja, alt, hvad
han udførte, står optegnet i Israels Kongers Krønike.
27 I Kong Azarja af Judas to og halvtredsindstyvende
Regeringsår blev Peka, Remaljas Søn, Konge over
Israel, og han herskede tyve År i Samaria. 28 Han
gjorde, hvad der var ondt i HERRENs Øjne, og veg
ikke fra de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde
forledt Israel til. 29 I Kong Peka af Israels Dage
kom Assyrerkongen Tiglat-Pileser og indtog Ijjon,
Abel-Bet-Ma'aka, Ianoa, Kedesj, Hazor, Gilead og
Galilæa, hele Naftalis Land, og førte Indbyggerne
bort til Assyrien. 30 Men Hosea, Elas' Søn, stiftede
en Sammensværgelse mod Peka, Remaljas Søn,
huggede ham ned og dræbteham; og han blev
Konge i hans Sted i Jotams, Uzzijas Søns, tyvende
Regeringsår. 31 Hvad der ellers er at fortælle om
Peka, alt, hvad han udførte, står optegnet i Israels
Kongers Krønike. 32 I Remaljas Søns, Kong Peka
af Israels, andet Regeringsår blev Jotam, Azarjas
Søn, Konge over Juda. 33 Han var fem og tyve
År gammel, da han blev Konge, og han herskede
seksten År i Jerusalem. Hans Moder hed Jerusja og
var en Datter af Zadok. 34 Han gjorde, hvad der var
ret i HERRENs Øjne, ganske som hans Fader Uzzija.
35 Kun forsvandt Offerhøjene ikke, men Folket blev
ved med at ofre og tænde Offerild på Højene. Det var
ham, der lod Øvreporten i HERRENs Hus opføre. 36
Hvad der ellers er at fortælle om Jotam, alt, hvad han
udførte, står jo optegnet i Judas Kongers Krønike. 37
På den Tid begyndte HERREN at lade Kong Rezin af
Aram og Peka, Remaljas Søn, angribe Juda. 38 Så
lagde Jotam sig til Hvile hos sine Fædre, og han blev
jordet hos sine Fædre i sin Fader Davids By; og hans
Søn Akaz blev Konge i hans Sted.

16 I Pekas, Remaljas Søns, syttende Regeringsår
blev Akaz, Jotams Søn, Konge over Juda. 2
Akaz var tyve År gammel, da han blev Konge, og han
herskede seksten År i Jerusalem. Han gjorde ikke,
hvad der var ret i HERREN hans Guds Øjne, som
hans Fader David, 3 men vandrede i Israels Kongers
Spor. Ja, han lod endog sin Søn gå igennem Ilden

efter de Folks vederstyggelige Skik, som HERREN
havde drevet bort foran Israeliterne. 4 Han ofrede og
tændte Offerild på Offerhøjene og de høje Steder og
under alle grønne Træer. 5 På den Tid drog Kong
Aezin af Aram og Remaljas Søn, Kong Peka af Israel,
op for at angribe Jerusalem; og de indesluttede Akaz,
men var ikke stærke nok til at angribe. 6 Ved den
Lejlighed tog Edoms Konge; Elat tilbage til Edom;
og efter at han havde jaget Judæerne ud af Elat,
kom Edomiterne og bosatte sig der, og de bor der
den Dag i Dag. 7 Men Akaz sendte Sendebud til
Assyrerkongen Tiglat-Pileser og lod sige: "Jeg er din
Træl og din Søn! Kom op og frels mig fra Arams
og Israels Konger, som angriber mig!" 8 Tillige tog
Akaz det Sølv og Guld, der fandtes i HERRENs Hus
og Skat Kammeret i Kongens Palads, og sendte
det som Gave til Assyrerkongen. 9 Assyrerkongen
opfyldte hans Ønske og drog op mod Damaskus
og indtog det; Indbyggerne førte han bort til Kir, og
Rezin lod han dræbe. 10 Da Kong Akaz var draget
op til Damaskus for at mødes med Assyrerkongen
Tiglat-Pileser, så han Alteret i Damaskus, og Kong
Akaz sendte Alterets Mål og en Tegning af det i alle
Enkeltheder til Præsten Urija. 11 Og Præsten Urija
byggede Alteret; i nøje Overensstemmelse med den
Vejledning, Kong Akaz havde sendt fra Damaskus,
udførte Præsten Urija det, før Kong Akaz kom hjem
fra Damaskus. 12 Da Kongen kom hjem fra Damaskus
og så Alteret, trådte han hen og steg op derpå; 13 og
han ofrede sit Brændoffer og Afgrødeoffer, udgød
sit Drikoffer og sprængte Blodet af sine Takofre på
Alteret. 14 Men Kobberalteret, der stod for HERRENs
Åsyn, fjernede han fra dets Plads foran Templet
mellem Alteret og HERRENS Hus og flyttede det
hen til Nordsiden af Alteret. 15 Derpå bød Kong
Akaz Præsten Urija: "På det store Alter skal du ofre
Morgenbrændofrene og Aftenafgrødeofrene, Kongens
Brændofre og Afgrødeofre og Brændofrene fra alt
Landets Folk såvel som deres Afgrødeofre og Drikofre
og sprænge alt Blodet fra Brændofrene og Slagtofrene
derpå. Hvad der skal gøres ved Kobberalteret, vil
jeg tænke over." 16 Og Præsten Urija gjorde ganske
som Kong Akaz bød. 17 Fremdeles lod Kong Aka
Mellemstykkerne bryde af Stellene og Bækkenerne
tage ned af dem; ligeledes lod han Havet løfte ned fra
Kobberokserne, som har det, og opstille på Stenfliser;
18 den overdækkede Sabbatsgang, man havde bygget
i Templet, og den kongelige Indgang udenfor lod han
fjerne fra HERRENs Hus for Assyrerkongens Skyld.
19 Hvad der ellers er at fortælle om Akaz, alt, hvad
han udførte. står jo optegnet i Judas Kongers Krønike.
20 Så lagde Akaz sig til Hvile hos sine Fædre og blev
jordet hos sine Fædre i Davidsbyen; og hans Søn
Ezekias blev Konge i hans Sted.

17 I Kong Akaz af Judas tolvte Regeringsår
blev Hosea, Elas Søn, Konge i Samaria over
Israel, og han herskede ni År. 2 Han gjorde, hvad
der var ondt i HERRENs Øjne, dog ikke som de
Konger i Israel, der var før ham. 3 Mod ham
drog Assyrerkongen Salmanassar op, og Hosea
underkastede sig og svarede ham Skat. 4 Men
siden opdagede Assyrerkongen, at Hosea var ved
at stifte en Sammensværgelse, idet han sendte
Sendebud til Kong So af Ægypten og ikke mere
svarede Assyrerkongen den årlige Skat. Så berøvede
Assyrerkongen ham Friheden og lod ham kaste i
Fængsel. 5 Assyrerkongen drog op og besatte hele
Landet; han rykkede frem mod Samaria og belejrede
det i tre År; 6 og i Hoseas niende Regeringsår indtog
Assyrerkongen Samaria, bortførte Israel til Assyrien
og lod dem bosætte sig i Hala, ved Habor, Gozans
Flod, og i Mediens Byer. 7 Således gik det, fordi
Israeliterne syndede mod HERREN deres Gud, der
havde ført dem op fra Ægypten og udfriet dem af
Ægypterkongen Faraos Hånd, og fordi de frygtede
andre Guder; 8 de fulgte de Folkeslags Skikke, som
HERREN havde drevet bort foran Israeliterne, og
de Kongers Skik, som Israel havde indsat; 9 og
Israeliterne udtænkte utilbørlige Ting mod HERREN
deres Gud og byggede sig Offerhøje i alle deres Byer,
lige fra Vagttårnene til de befæstede Byer; 10 de rejste
sig Stenstøtter og Asjerastøtter på alle høje Steder
og under alle grønne Træer 11 og tændte Offerild der
på alle Høje ligesom de Folkeslag, HERREN havde
ført bort foran dem, og øvede onde Ting, så at de
krænkede HERREN; 12 de dyrkede Afgudsbillederne,
skønt HERREN havde sagt: "Det må I ikke gøre!"
13 Og HERREN advarede Israel og Juda ved alle
sine Profeter, alle Seerne, og sagde: "Vend om fra
eders onde Færd og hold mine Bud og Anordninger i
nøje Overensstemmelse med den Lov, jeg pålagde
eders Fædre og kundgjorde eder ved mine Tjenere
Profeterne!" 14 Men de vilde ikke høre; de gjorde
sig halsstarrige som deres Fædre, der ikke stolede
på HERREN deres Gud; 15 de lod hånt om hans
Anordninger og den Pagt, han havde sluttet med
deres Fædre, og om de Vidnesbyrd, han havde givet
dem, og de holdt sig til Tomhed, så de blev til Tomhed,
og efterlignede Folkeslagene rundt om dem, skønt
HERREN havde pålagt dem ikke at gøre som de; 16
de sagde sig løs fra HERREN deres Guds Bud og

lavede sig støbte Billeder, to Tyrekalve; de lavede sig
også Asjerastøtter, tilbad hele Himmelens Hær og
dyrkede Ba'al: 17 de lod deres Sønner og Døtre gå
igennem Ilden, drev Spådomskunster og Sandsigeri
og solgte sig til at gøre, hvad der er ondt i HERRENs
Øjne, så de krænkede ham. 18 Derfor blev HERREN
såre fortørnet på Israel og drev dem bort fra sit Åsyn,
så der ikke blev andet end Judas Stamme tilbage. 19
Men heller ikke Juda holdt HERREN deres Guds Bud,
men fulgte de Skikke, Israel havde indført. 20 Derfor
forkastede HERREN bele Israels Slægt, ydmygede
dem, ga dem til Pris for Røvere og stødte dem til
sidst bort fra sit Åsyn. 21 Thi da Israel havde revet sig
løs fra Davids Hus og gjort Jeroboam, Nebats Søn, til
Konge, drog denne Israel bort fra HERREN og forledte
dem til en stor Synd; 22 og Israeliterne vandrede i
alle de Synder, Jeroboam havde begået, og veg ikke
derfra, 23 så at HERREN til sidst drev Israel bort fra
sit Åsyn, som han havde sagt ved alle sine Tjenere
Profeterne; og Israel måtte vandre bort fra sit Land til
Assyrien, hvor det er den Dag i Dag. 24 Derefter lod
Assyrerkongen Folk fra Babel, Kuta, Avva, Hamat
og Sefarvajim komme og bosætte sig i Samarias
Byer i Stedet for Israeliterne; og de tog Samaria i
Besiddelse og bosatte sig i Byerne. 25 Men den første
Tid de boede der, frygtede de ikke HERREN; derfor
sendte HERREN Løver iblandt dem, som dræbte
dem. 26 Da sendte de Assyrerkongen det Bud: "De
Folk, du førte bort fra deres Hjem og lod bosætte sig i
Samarias Byer, ved ikke, hvorledes Landets Gud skal
dyrkes; derfor har han sendt Løver imod dem, og de
dræber dem, fordi de ikke ved, hvorledes Landets
Gud skal dyrkes!" 27 Og Assyrerkongen bød: "Lad en
af de Præster, jeg førte bort derfra, drage derhen,
lad ham drage hen og bosætte sig der og lære dem,
hvorledes Landets Gud skal dyrkes!" 28 Så kom en af
de Præster, de havde ført bort fra Samaria, og bosatte
sig i Betel, og han lærte dem, hvorledes de skulde
frygte HERREN. 29 Men hvert Folk gav sig til at lave
sig sin egen Gud og stillede ham op i Offerhusene
på Højene, som Samaritanerne havde opførf, hvert
Folk i sin By, hvor de havde bosat sig; 30 Folkene fra
Babel lavede Sukkot-Benot, Folkene fra Kuta Nergal,
Folkene fra Hamat Asjima, 31 Avvijiterne Nibhaz og
Tartak, og Sefarviterne brændte deres Børn til Ære
for Adrammelek og Anammelek, Sefarvajims Guder.
32 Men de frygtede også HERREN og indsatte Folk
at deres egen Midte til Præstr ved Offerhøjene, og
disse ofrede for dem i Offerhusene på Højene. 33 De
frygte de HERREN, men dyrkede også deres egne
Guder på de Folkeslags Vis, de var ført bort fra. 34
Endnu den Dag i Dag følger de deres gamle Skikke.
De frygtede ikke HERREN og handlede ikke efter
de Anordninger og Lovbud, de havde fået, eller efter
den Lov og det Bud, HERREN havde givet Jakobs
Sønner, han, hvem han gav Navnet Israel. 35 Og
HERREN havde sluttet en Pagt med dem og givet
dem det Bud: "I må ikke frygte andre Guder eller
tilbede dem, ikke dyrke dem eller ofre til dem; 36 men
HERREN, som førte eder ud af Ægypten med vældig
Kraft og udstrakt Arm, ham skal I frygte, ham skal I
tilbede, og til ham skal I ofre! 37 De Anordninger og
Lovbud, den Lov og det Bud, han har opskrevet for
eder, skal I omhyggeligt holde til alle Tider, og I må
ikke frygte andre Guder! 38 Den Pagt, han har sluttet
med eder, må I ikke glemme, og I må ikke frygte andre
Guder; 39 men HERREN eders Gud skal I frygte,
så vil han fri eder af alle eders Fjenders Hånd!" 40
Dog vilde de ikke høre, men blev ved at handle som
før. 41 Således frygtede disse Folkeslag HERREN,
men dyrkede tillige deres udskårne Billeder; og deres
Børn og Børnebørn gør endnu den Dag i Dag som
deres Fædre.

18 I Elas Søns, Kong Hosea af Israels, tredje
Regeringsår blev Ezekias, Akaz's Søn, Konge
over Juda. 2 Han var fem og tyve År gammel, da han
blev Konge, og han herskede ni og tyve År i Jerusalem.
Hans Moder hed Abi og var en Datter af Zekarja. 3 Han
gjorde, hvad der var ret i HERRENs Øjne, ganske som
hans Fader David. 4 Han skaffede Offerhøjene bort,
sønderbrød Stenstøtterne, omhuggede Asjerastøtten
og knuste Kobberslangen, som Moses havde lavet;
thi indtil den Tid havde Israeliterne tændt Offerild for
den, og man kaldte den Nehusjtan. 5 Til HERREN,
Israels Gud, satte han sin Lid, og hverken før eller
siden fandtes hans Lige blandt alle Judas Konger. 6
Han holdt fast ved HERREN og veg ikke fra ham,
og han overholdt de Bud, HERREN havde givet
Moses. 7 Og HERREN var med ham; i alt, hvad
han tog sig for, havde han Lykken med sig. Han
gjorde Oprør mod Assyrerkongen og vilde ikke stå
under ham. 8 Han slog Filisterne lige til Gaza og
dets Omegn, både Vagttårnene og de befæstede
Byer. 9 I Kong Ezekias's fjerde, Elas Søns, Kong
Hosea af Israels, syvende Regeringsår, drog Assyrer
kongen Salmanassar op mod Sa maria, belejrede
10 og indtog det. Efter tre Års Forløb, i Ezekias's
sjette, Kong Hosea af Israels niende Regeringsår,
blev Samaria indtaget. 11 Og Assyrerkongen førte
Israel i Landflygtighed til Assyrien og lod dem bosætte
sig i Hala, ved Habor, Gozans Flod, og i Mediens

Byer, 12 til Straf for at de ikke havde adlydt HERREN
deres Guds Røst, men overtrådt hans Pagt, alt
hvad HERRENs Tjener Moses havde påbudt; de
hørte ikke derpå og gjorde ikke derefter. 13 I Kong
Ezekias's fjortende Regeringsår drog Assyrerkongen
Sankerib op mod alle Judas befæstede Byer og indtog
dem. 14 Da sendte Kong Ezekias af Juda Bud til
Assyrerkongen i Lakisj og lod sige: "Jeg har forbrudt
mig; drag bort fra mig igen! Hvad du pålægger mig,
vil jeg tage på mig!" Da pålagde Assyrerkongen Kong
Ezekias af Juda at udrede 300 Talenter Sølv og
300 talenter Guld; 15 og Ezekias udleverede alt det
Sølv, der var i HERRENs Hus og i Skatkamrene i
Kongens Palads. 16 Ved den Lejlighed plyndrede
Ezekias Dørene i HERRENs Helligdom og Pillerne for
det Guld, han selv havde overtrukket dem med, og
udleverede det til Assyrerkongen. 17 Assyrerkongen
sendte så Tartan, Rabsaris og Rabsjake med en
anselig Styrke fra Lakisj til Kong Ezekias i Jerusalem,
og de drog op og kom til Jerusalem og gjorde
Holdt ved Øvredammens Vandledning, ved Vejen
til Blegepladsen. 18 Da de krævede at få Kongen
i Tale, gik Paladsøversten Eljakim, Hilkijas Søn,
Statsskriveren Sjebna og Kansleren Joa, Asafs Søn,
ud til dem. 19 Rabsjake sagde til dem: "Sig til Ezekias:
Således siger Storkongen, Assyrerkongen: Hvad er
det for en Fortrøstning, du hengiver dig til? 20 Du
mener vel, at et blot og bart Ord er det samme som
Plan og Styrke i Krig? Og til hvem sætter du egentlig
din Lid, siden du gør Oprør imod mig? 21 Se nu, du
sætter din Lid til Ægypten, denne brudte Rørkæp,
som river Sår i Hånden på den, der støtter sig til den!
Thi således går det alle dem, der sætter deres Lid til
Farao, Ægyptens Konge. 22 Men vil I sige til mig: Det
er HERREN vor Gud, vi sætter vor Lid til! er det så
ikke ham, hvis Offerhøje og Altre Ezekias skaffede
bort, da han sagde til Juda og Jerusalem: Foran dette
Alter, i Jerusalem skal I tilbede! 23 Og nu, indgå et
Væddemål med min Herre, Assyrerkongen: Jeg giver
dig to Gange tusind Heste, hvis du kan stille Ryttere
til dem! 24 Hvorledes vil du afslå et Angreb af en
eneste Statholder, en af min Herres ringeste Tjenere?
Og du sætter din Lid til Ægypten, til Vogne og Heste?
25 Mon det desuden er uden HERRENs Vilje, at jeg
er draget op mod dette Sted for at ødelægge det?
Det var HERREN selv, der sagde til mig: Drag op
mod dette Land og ødelæg det!" 26 Men Eljakim,
Hilkijas Søn, Sjebna og Joa sagde til Rabsjake: "Tal
dog Aramaisk til dine Trælle, det forstår vi godt; tal
ikke Judæisk til os, medens Folkene på Muren hører
på det!" 27 Men Habsjake svarede dem: "Er det
til din Herre og dig, min Herre har sendt mig med
disse Ord? Er det ikke til de Mænd, der sidder på
Muren hos eder og æder deres eget Skarn og drikker
deres eget Vand!" 28 Og Rabsjake trådte hen og
råbte med høj Røst på Judæisk: "Hør Storkongens,
Assyrerkongens, Ord! 29 Således siger Kongen: Lad
ikke Ezekias vildlede eder, thi han er ikke i Stand til
at frelse eder af min Hånd! 30 Og lad ikke Ezekias
forlede eder til at sætte eders Lid til HERREN, når
han siger: HERREN skal sikkert frelse os, og denne
By skal ikke overgives i Assyrerkongens Hånd! 31 Hør
ikke på Ezekias; thi således - siger Assyrerkongen: Vil
I slutte Fred med mig og overgive eder til mig, så skal
enhver af eder spise af sin Vinstok og sit Figentræ og
drikke af sin Brønd, 32 indtil jeg kommer og tager
eder med til et Land, der ligner eders, et Land med
Korn og Most, et Land med Brød og Vingårde, et
Land med Oliventræer og Honning; så skal I leve
og ikke dø. Hør derfor ikke på Ezekias, når han vil
forføre eder og siger: HERREN vil frelse os! 33 Mon
nogen af Folkeslagenes Guder har kunnet frelse sit
Land af Assyrerkongens Hånd? 34 Hvor er Hamats
og Arpads Guder, hvor er Sefarvajims, Henas og
Ivvas Guder? Hvor er Landet Samarias Guder? Mon
de frelste Samaria af min Hånd? 35 Hvor er der blandt
alle Landes Guder nogen, der har frelst sit Land af
min Hånd? Mon da HERREN skulde kunne frelse
Jerusalem?" 36 Men de tav og svarede ham ikke
et Ord, thi Kongens Bud lød på, at de ikke måtte
svare ham. 37 Derpå gik Paladsøversten Eljakim,
Hilkijas Søn, Statsskriveren Sjebna og Kansleren
Joa, Asafs Søn, med sønderrevne Klæder til Ezekias
og meddelte ham, hvad Rabsjake havde sagt.

19 Da Kong Ezekias hørte det, sønderrev han sine
Klæder, hyllede sig i Sæk og gik ind i HERRENs
Hus. 2 Og han sendte Paladsøversten Eljakim og
Statsskriveren Sjebna og Præsternes Ældste, hyllet i
Sæk, til Profeten Esajas, Amoz's Søn, 3 for at sig til
ham: "Ezekias lader sige: En Nødens, Tugtelsens
og Forsmædelsens Dag er denne dag, thi Barnet er
ved at fødes, men der er ikke Kraft til at bringe det
til Verden! 4 Dog vil HERREN din Gud måske høre
alt, hvad Rabsjake har sagt, han, som er sendt af
sin Herre, Assyrerkongen, for at håne den levende
Gud, og måske vil han straffe ham for de Ord, som
HERREN din Gud har hørt - gå derfor i Forbøn for den
Rest, der endnu er tilbage!" 5 Da Kong Ezekias's Folk
kom til Esajas, 6 sagde han til dem: "Således skal I
svare eders Herre: Så siger HERREN: Frygt ikke for
de Ord, du har hørt, som Assyrerkongens Trælle har

hånet mig med! 7 Se, jeg vil indgive ham en Ånd, og
han skal få en Tidende at høre, så han vender tilbage
til sit Land, og i hans eget Land vil jeg fælde ham
med Sværdet!" 8 Rabsjake vendte så tilbage og traf
Assyrerkongen i Færd med at belejre Libna; thi han
havde hørt, at Kongen var brudt op fra Lakisj. 9 Så fik
han Underretning om, at Kong Tirhaka af Ætiopien
var rykket ud for at angribe ham, og han sendte atter
Sendebud til Ezekias og sagde: 10 "Således skal
I sige til Kong Ezekias af Juda: Lad ikke din Gud,
som du slår din Lid til, vildlede dig med at sige, at
Jerusalem ikke skal gives i Assyrerkongens Hånd! 11
Du har jo dog hørt, hvad Assyrerkongerne har gjort
ved alle Lande, hvorledes de har lagt Band på dem
- og du skulde kunne undslippe! 12 De Folk, mine
Fædre tilintetgjorde, Gozan, Haran, Rezef og Folkene
fra Eden i Telassar, har deres Guder kunnet frelse
dem? 13 Hvor er Kongen af Hamat, Kongen af Arpad
eller Kongen af La'ir, Sefarvajim, Hena og Ivva?" 14
Da Ezekias havde modtaget Brevet af Sendebudenes
Hånd og læst det, gik han op i HERRENs Hus og
bredte det ud for HERRENs Åsyn. 15 Derpå bad
Ezekias den Bøn for HERRENs Åsyn: "HERRE,
Israels Gud, du, som troner over heruberne, du alene
er Gud over alle Jordens Riger; du har gjort Himmelen
og Jorden! 16 Bøj nu dit Øre, HERRE, og lyt, åbn dine
Øjne, HERRE, og se! Læg Mærke til de Ord, Sankerib
har sendt hid for at spotte den levende Gud! 17 Det er
sandt, HERRE, at Assyrerkongerne har tilintetgjort de
Folk og deres Lande 18 og kastet deres Guder i Ilden;
men de er ikke Guder, kun Menneskehænders Værk
af Træ eller Sten, derfor kunde de ødelægge dem. 19
Men frels os nu, HERRE vor Gud, af hans Hånd, så
alle Jordens Riger kan kende, at du, HERRE, alene
er Gud!" 20 Så sendte Esajas, Amoz's Søn, Bud til
Ezekias og lod sige: "Så siger HERREN, Israels Gud:
Din Bøn angående Assyrerkongen Sankerib har jeg
hørt!" 21 Således lyder det Ord, HERREN talede
imod ham: Hun håner, hun spotter dig, Jomfruen,
Zions Datter, Jerusalems Datter ryster på Hovedet ad
dig! 22 Hvem har du hånet og smædet, mod hvem
har du løftet din Røst? Mod Israels Hellige løfted i
Hovmod du Blikket! 23 Ved dine Sendebud håned du
HERREN og sagde: "Med mine talløse Vogne besteg
jeg Bjergenes Højder, Libanons afsides Egne; jeg
fælded dets Cedres Højskov, dets ædle Cypresser,
trængte frem til dets øverste Raststed, dets Havers
Skove. 24 Fremmed Vand grov jeg ud, og jeg drak
det, tørskoet skred jeg over Ægyptens Strømme!"
25 Har du ej hørt det? For længst kom det op i min
Tanke, jeg lagde det fordum til Rette, nu lod jeg det
ske, og du gjorde murstærke Byer til øde Stenhobe,
26 mens Folkene grebes i Afmagt af Skræk og Skam,
blev som Græsset på Marken, det spirende Grønne,
som Græs på Tage, som Mark for Østenvinden. Jeg
ser, når du rejser 27 og sætter dig, ved, når du går og
kommer. 28 Fordi du raser imod mig, din Trods er mig
kommet for Øre, lægger jeg Ring i din Næse og Bidsel
i Munden og fører dig bort ad Vejen, du kom! 29 Og
dette skal være dig Tegnet: I År skal man spise, hvad
der såed sig selv, og Året derpå, hvad der skyder af
Rode, tredje År skal man så oghøste, plante Vin og
nyde dens Frugt. 30 Den bjærgede Rest af Judas
Hus slår atter Rødder forneden og bærer sin Frugt
foroven; thi fra Jerusalem udgår en Rest, en Levning
fra Zions Bjerg. 31 HERRENs Nidkærhed virker dette.
32 Derfor, så siger HERREN om Assyrerkongen: I
Byen her skal han ej komme ind, ej sende en Pil
herind, ej nærme sig den med Skjolde eller opkaste
Vold imod dem; 33 ad Vejen, han kom, skal han gå
igen, i Byen her skal han ej komme ind så lyder det
fra HERREN. 34 Jeg værner og frelser denne By for
min og min Tjener Davids Skyld! 35 Samme Nat gik
HERRENs Engel ud og ihjelslog i Assyrernes Lejr
185000 Mand; og se, næste Morgen tidlig lå de alle
døde. 36 Da brød Assyrerkongen Sankerib op, vendte
hjem og blev siden i Nineve. 37 Men da han engang
tilbad i sin Gud Nisroks Hus, slog Adrammelek og
Sarezer ham ihjel med deres Sværd, hvorefter de
flygtede til Ararats Land; og hans Søn Asarhaddon
blev Konge i hans Sted.

20 Ved den Tid blev Ezekias dødssyg. Da kom
Profeten Esajas, Amoz's Søn, til ham og sagde:
"Så siger HERREN: Beskik dit Hus, thi du skal dø
og ikke leve!" 2 Da vendte han Ansigtet om mod
Væggen og bad således til HERREN: 3 "Ak, HERRE,
kom dog i Hu, hvorledes jeg har vandret for dit Åsyn i
Oprigtighed og med helt Hjerte og gjort, hvad der
er godt i dine Øjne!" Og Ezekias græd højt. 4 Men
Esajas var endnu ikke ude af den mellemste Forgård,
før HERRENs Ord kom til ham således: 5 "Vend
tilbage og sig til Ezekias, mit Folks Fyrste: Så siger
HERREN, din Fader Davids Gud: Jeg har hørt din
Bøn, jeg har set dine Tårer! Se, jeg vil helbrede dig; i
Overmorgen kan du gå op i HERRENs Hus; 6 og
jeg vil lægge femten År til dit Liv og udfri dig og
denne By af Assyrerkongens Hånd og værne om
denne By for min og min Tjener Davids Skyld!" 7
Derpå sagde Esajas: "Kom med et Figenplaster!" Og
da de kom med Plasteret og lagde det på det syge
Sted, blev han rask. 8 Men Ezekias sagde til Esajas:

"Hvad er Tegnet på, at HERREN vil helbrede mig, så
jeg i Overmorgen kan gå op i HERRENs Hus?" 9
Da svarede Esajas: "Dette skal være dig Tegnet fra
HERREN på, at HERREN vil udføre, hvad han har
sagt: Skal Skyggen gå ti Streger frem eller ti Streger
tilbage?" 10 Ezekias sagde: "Skyggen kan let strække
sig ti Streger frem nej, lad den gå ti Streger tilbage!"
11 Da råbte Profeten Esajas til HERREN; og han lod
Skyggen på Akaz's Solur gå ti Streger tilbage. 12
Ved den Tid sendte Bal'adans Søn, Kong Merodak-
Bal'adan af Babel, Brev og Gave til Ezekias, da han
hørte, at Ezekias havde været syg. 13 Og Ezekias
glædede sig over deres Komme og viste dem hele
Huset, hvor han havde sine Skatte, Sølvet og Guldet,
Røgelsestofferne, den fine Olie, hele sit Våbenoplag
og alt, hvad der var i hans Skatkamre; der var ikke
den Ting i hans Hus og hele hans Rige, som Ezekias
ikke viste dem. 14 Da kom Profeten Esajas til Kong
Ezekias og sagde til ham: "Hvad sagde disse Mænd,
og hvorfra kom de til dig?" Ezekias svarede: "De kom
fra et fjernt Land, fra Babel!" 15 Da spurgte han:
"Hvad fik de at se i dit Hus?" Ezekias svarede: "Alf,
hvad der er i mit Hus, så de; der er ikke den Ting i
mine Skatkamre, jeg ikke viste dem!" 16 Da sagde
Esajas til Ezekias: "Hør HERRENs Ord! 17 Se, Dage
skal komme, da alt, hvad der er i dit Hus, og hvad
dine Fædre har samlet indtil denne Dag, skal bringes
til Babel og intet lades tilbage, siger HERREN! 18 Og
af dine Sønner, der nedstammer fra dig, og som du
avler, skal nogle tages og gøres til Hofmænd i Babels
Konges Palads!" 19 Men Ezekias sagde til Esajas:
"Det Ord fra HERREN, du har kundgjort, er godt!" Thi
han tænkte: "Så bliver der da Fred og Tryghed, så
længe jeg lever!" 20 Hvad der ellers er at fortælle om
Ezekias og hans Heltegerninger, og hvorledes han
anlagde Vanddammen og Vandledningen og ledede
Vandet ind i Byen, står jo optegnet i Judas Kongers
Krønike. 21 Så lagde Ezekias sig til Hvile hos sine
Fædre; og hans Søn Manasse blev Konge i hans
Sted.

21 Manasse var tolv År gammel, da han blev Konge,
og han herskede fem og halvtredsindstyve År i
Jerusalem. Hans Moder hed Hefziba. 2 Han gjorde,
hvad der var ondt i HERRENs Øjne, og efterlignede
de Folkeslags Vederstyggeligheder, som HERREN
havde drevet bort foran Israeliterne. 3 Han byggede
atter de Offerhøje, som hans Fader Ezekias havde
ødelagt, rejste Altre for Ba'al, lavede en Asjerastøtte,
ligesom Kong Akab af Israel havde gjort, og tilbad og
dyrkede hele Himmelens Hær. 4 Og han byggede
Altre i HERRENs Hus, om hvilket HERREN havde
sagt: "I Jerusalem vil jeg stedfæste mit Navn." 5
Og han byggede Altre for hele Himmelens Hær i
begge HERRENs Hus's Forgårde. 6 Han lod sin
Søn gå igennem Ilden, drev Trolddom og tog Varsler
og ansatte Dødemanere og Sandsigere; han gjorde
meget, som var ondt i HERRENs Øjne, og krænkede
ham. 7 Den Asjerastøtte, han lod lave, opstillede han
i det Hus, om bvilket HERREN havde sagt til David
og hans Søn Salomo: "I dette Hus og i Jerusalem,
som jeg har udvalgt af alle Israels Stammer, vil jeg
stedfæste mit Navn til evig Tid; 8 og jeg vil ikke mere
lade Israel vandre bort fra det Land, jeg gav deres
Fædre, dog kun på det Vilkår, at de omhyggeligt
overholder alt, hvad jeg har pålagt dem, hele den
Lov, min Tjener Moses gav dem." 9 Men de vilde ikke
høre, og Manasse forførte dem til at handle værre
end de Folkeslag, HERREN havde udryddet foran
Israeliterne. 10 Da talede HERREN ved sine Tjenere
Profeterne således: 11 "Efterdi Kong Manasse af
Juda har øvet disse Vederstyggeligheder, ja øvet
Ting, som er værre end alt, hvad Amoriterne, der var
før ham. øvede, og tillige ved sine Afgudsbilleder har
forledt Juda til Synd, 12 derfor, så siger HERREN,
Israels Gud: Se, jeg bringer Ulykke over Jerusalem
og Juda, så det skal ringe for Ørene på enhver, der
hører derom! 13 Jeg vil trække samme Målesnor
over Jerusalem som over Samaria og bruge samme
Lod som ved Akabs Hus; jeg vil afviske Jerusalem,
som man afvisker et Fad og vender det om; 14 jeg
forstøder, hvad der er tilbage af min Ejendom, oggiver
dem i deres Fjenders Hånd, og de skal blive til Rov
og Bytte for alle deres Fjender, 15 fordi de gjorde,
hvad der var ondt i mine Øjne, og krænkede mig, lige
fra den Dag deres Fædre drog ud af Ægypten og
indtil i Dag!" 16 Desuden udgød Manasse uskyldigt
Blod i store Måder, så han fyldte Jerusalem dermed
til Randen, for ikke at tale om den Synd; han begik
ved at forlede Juda til Synd, så de gjorde, hvad der
var ondt i HERRENs Øjne. 17 Hvad der ellers er at
fortælle om Manasse, alt, hvad han udførte, og den
Synd, han begik, står jo optegnet i Judas Kongers
Krønike. 18 Så lagde Manasse sig til Hvile hos sine
Fædre og blev jordet i Haven ved sit Hus, i Uzzas
Have; og hans Søn Amon blev Konge i hans Sted. 19
Amon var to og tyve År gammel, da han blev Konge,
og han herskede to År i Jerusalem. Hans Moder hed
Mesjullemet og var en Datter af Haruz fra Jotba. 20
Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENs Øjne,
ligesom hans Fader Manasse; 21 han vandrede nøje
i sin Faders Spor og dyrkede Afgudsbillederne, som

hans Fader havde dyrket, og tilbad dem; 22 han forlod
HERREN, sine Fædres Gud, og vandrede ikke på
HERRENs Vej. 23 Amons Folk sammensvor sig imod
ham og dræbte Kongen i hans 24 men Folket fra
Landet dræbte alle dem, der havde sammensvoret
sig imod Kong Amon, og gjorde hans Søn Josias til
Konge i hans Sted. 25 Hvad der ellers er at fortælle
om Amon, og hvad han udførte, står jo optegnet i
Judas Kongers Krønike. 26 Man jordede ham i hans
Faders Grav i Uzzas Have; og hans Søn Josias blev
Konge i hans Sted.

22 Josias var otte År gammel, da han blev Konge,
og han herskede een og tredive År i Jerusalem.
Hans Moder hed Jedida og var en Datter af Adaja fra
Bozkat. 2 Han gjorde, hvad der var ret i HERRENs
Øjne, og vandrede nøje i sin Fader Davids Spor uden
at vige til højre eller venstre. 3 I Kong Josias's attende
Regeringsår sendte Kongen Statsskriveren Sjafan,
en Søn af Mesjullams Søn Azalja, til HERRENs Hus
og sagde: 4 "Gå op til Ypperstepræsten Hilkija og
lad ham tage de Penge frem, der er indkommet i
HERRENs Hus, og som Dørvogterne har samlet ind
hos Folket, 5 for af man kan give Pengene til dem, der
står for Arbejdet, dem, der har Tilsyn med HERRENs
Hus; de skal så give dem til Arbejderne i HERRENs
Hus til Istandsættelse af de brøstfældige Steder
på Templet, 6 til Tømrerne, Bygningsmændene og
Murerne, og til Indkøb af Træ og tilhugne Sten til
Templets Istandsættelse. 7 Bog skal der ikke holdes
Regnskab med dem over de Penge, der overlades
dem, men de skal handle på Tro og Love." 8 Da sagde
Ypperstepræsten Hilkija til Statsskriveren Sjafan:
"Jeg har fundet Lovbogen i HERRENS Hus!" Og
Hilkija gav Sjafan Bogen, og han læste den. 9 Derpå
begav Statsskriveren Sjafan sig til Kongen og aflagde
Beretning for ham og sagde: "Dine Trælle har taget
de Penge frem, der fandtes i Templet, og givet dem
til dem, der står for Arbejdet, dem, der har Tilsyn
med HERRENs Hus." 10 Derpå gav Statsskriveren
Sjafan Kongen den Meddelelse: "Præsten Hilkija gav
mig en Bog!" Og Sjafan læste den for Kongen. 11
Men da Kongen hørte, hvad der stod i Lovbogen,
sønderrev han sine Klæder; 12 og Kongen bød
Præsten Hilkija, Ahikam, Sjafans Søn, Akbor, Mikas
Søn, Statsskriveren Sjafan og Kongens Tjener Asaja:
13 "Gå hen og rådspørg på mine og Folkets og hele
Judas Vegne HERREN om Indholdet af denne Bog,
der er fundet; thi stor er Vreden, der er blusset op
hos HERREN imod os, fordi vore Fædre ikke har
adlydt Ordene i denne Bog og ikke har handlet nøje
efter, hvad der står skrevet deri." 14 Præsten Hilkija,
Ahikam, Akbor, Sjafan og Asaja gik da hen og talte
med Profetinden Hulda, som var gift med Sjallum,
Opsynsmanden over Tøjet, en Søn af Harhas's Søn
Tikva, og som boede i Jerusalem i den nye Bydel. 15
Hun sagde til dem: "Så siger HERREN, Israels Gud:
Sig til den Mand, der sendte eder til mig: 16 Så siger
HERREN: Se, jeg vil bringe Ulykke over dette Sted og
dets Indbyggere, alt, hvad der står i den Bog, Judas
Konge har læst, 17 til Straf for at de har forladt mig
og tændt Offerild for andre Guder, så at de krænkede
mig med alt deres Hænders Værk, og min Vrede vil
blusse op mod dette Sted uden at slukkes! 18 Men
til Judas Konge, der sendte eder for at rådspørge
HERREN, skal I sige således: Så siger HERREN,
Israels Gud: De Ord, du har hørt, står fast; 19 men
efterdi dit Hjerte bøjede sig og du ydmygede dig for
HERREN, da du hørte, hvad jeg har talet mod dette
Sted og dets Indbyggere, at de skal blive til Rædsel
og Forbandelse, og efterdi du sønderrev dine Klæder
og græd for mit Åsyn, så har også jeg hørt dig, lyder
det fra HERREN! 20 Og jeg vil lade dig samles til dine
Fædre, og du skal samles til dem i Fred i din Grav,
uden at dine Øjne får al den Ulykke at se, som jeg vil
bringe over defte Sted." Det Svar bragte de Kongen.

23 Da sendte Kongen Bud og lod alle Judas og
Jerusalems Ældste kalde sammen hos sig.
2 Derpå gik Kongen op i HERRENs Hus, fulgt af
alle Judas Mænd og alle Jerusalems Indbyggere,
Præsterne, Profeterne og hele Folket, små og store,
og han forelæste dem alt, hvad der stod i Pagtsbogen,
som var fundet i HERRENs Hus. 3 Så tog Kongen
Plads ved Søjlen og sluttede Pagt for HERRENs
Åsyn om, at de skulde holde sig til HERREN og
holde hans Bud, Vidnesbyrd og Anordninger af hele
deres Hjerte og hele deres Sjæl, for at han kunde
opfylde denne Pagts Ord, således som de var skrevet
i denne Bog. Og alt Folket indgik Pagten. 4 Derpå bød
Kongen Ypperstepræsten Hilkija og Andenpræsten
og Dørvogterne at bringe alle de Ting, der var lavet
til Ba'al, Asjera og hele Himmelens Hær, ud af
HERRENs Helligdom, og han lod dem opbrænde
uden for Jerusalem på Markerne ved Hedron, og
Asken lod han bringe til Betel. 5 Og han afsatte
Afgudspræsterne, som Judas Konger havde indsat,
og som havde tændt Offerild på Højene i Judas
Byer og Jerusalems Omegn, ligeledes dem, som
havde tændt Offerild for Ba'al og for Solen, Månen,
Stjernebillederne og hele Himmelens Hær. 6 Og
han lod Asjerastøtten bringe fra HERRENs Hus

uden for Jerusalem til Kedrons Dal og opbrænde
der, og han lod den knuse til Støv og Støvet kaste
hen, hvor Småfolk havde deres Grave. 7 Han lod
Mandsskøgernes Kamre i HERRENs Hus rive ned,
dem i hvilke Kvinderne vævede Kjortler til Asjera.
8 Han lod alle Præsterne hente fra Judas Byer og
vanhelligede Offer: højene, hvor Præsterne havde
tændt offerild, fra Geba til Be'er-sjeba. Og han lod
Portofferhøjen rive ned, som var ved Indgangen til
Byøversten Jehosjuas Port til venstre, når man går
ind ad Byporten. 9 Dog fik Præsterne ved Højene
ikke Adgang til HERRENs Alter i Jerusalem, men
de måtte spise usyret Brød blandt deres Brødre.
10 Han vanhelligede Ildstedet i Hinnoms Søns Dal,
så at ingen mere kunde lade sin Søn eller Datter
gå igennem Ilden for Molok. 11 Han fjernede de
Heste, Judas Konger havde opstillet for Solen ved
Indgangen til HERRENs Hus hen imod Hofmanden
Netan Me'leks Kammer i Parvarim, og Solens Vogne
lod han opbrænde. 12 Altrene, som Judas Konger
havde rejst på Taget (Akaz's Tagbygning), og Altrene,
som Manasse havde rejst i begge Forgårdene til
HERRENs Hus, lod Kongen nebdryde og knuse
på Stedet, og Støvet lod han kaste, hen i Kedrons
Dal. 13 Og Offerhøjene østen for Jerusalem på
Sydsiden af Fordærvelsens Bjerg, som Kong Salomo
af Israel havde bygget for Astarte; Zidoniernes
væmmelige Gud, Kemosj, Moabiternes væmmelige
Gud, og Milkom, Ammoniternes vederstyggelige Gud,
vanhelligede Kongen. 14 Han lod Stenstøtterne
nedbryde og Asjerastøtterne omhugge og Pladsen
fylde med Menneskeknogler. 15 Også Alteret i Betel,
den Offerhøj, som Jeroboam, Nebats Søn havde rejst
han der forledte Israel til Synd, også det Alter tillige
med Offerhøjen lod han nedbryde; Stenene lod han
nedrive og knuse til Støv, og Asjerastøtten lod han
opbrænde. 16 Da Josias vendte sig om og fik Øje
på Gravene på Bjerget, sendte han Folk hen og lod
dem tage Benene ud af Gravene og opbrænde dem
på Alteret for, at vanhellige det efter HERRENs Ord,
som den Guds Mand udråbte, da han kundgjorde
disse Ting, 17 Så sagde han: "Hvad er det for et
Gravmæle, jeg ser der?" Byens Folk svarede ham:
"Det er den Guds Mands Grav, der kom fra Juda og
kundgjorde det, du nu har gjort med Alteret i Betel."
18 Da sagde han: "Lad ham ligge i Ro, ingen må
flytte hans Ben!" Så lod de både hans og Profeten
fra Samarias Ben fred. 19 Også alle Offerhusene på
Højene i Samarias Byer, som Israels Konger havde
opført for at krænke HERREN, lod Josias fjerne,
og han handlede med dem ganske som han havde
gjort i Betel; 20 og han lod alle Højenes Præster,
som var der ved Altrene, dræbe, og han opbrændte
Menneskeknogler på Altrene. Så vendte han tilbage
til Jerusalem. 21 Derefter gav Kongen alt Folket,
den Befaling: "Hold Påske for HERREN eders Gud,
som der er foreskrevet her i Pagtsbogen!" 22 Thi
slig en Påske var ikke nogen Sinde blevet holdt i
Israels og Judas Kongers Tid, ikke siden Dommerne
dømte Israel; 23 men først i Kong Josias's attende
Regeringsår blev en sådan Påske fejret for HERREN
i Jerusalem. 24 Også Dødemanerne og Sandsigerne,
Husguderne, Afgudsbillederne og alle de væmmelige
Guder, der var at se i Judas Land og Jerusalem,
udryddede Josias for at opfylde Lovens Ord, der stod
skrevet i den Bog, Præsten Hilkija havde fundet i
HERRENs Hus. 25 Der havde ikke før været nogen
Konge, der som han af hele sit Hjerte og hele sin Sjæl
og al sin Kraft omvendte sig til HERREN og fulgte hele
Mose Lov; og heller ikke efter ham opstod hans Lige.
26 Alligevel lagde HERRENs mægtige Vredesglød sig
ikke, thi hans Vrede var blusset op mod Juda over
alle de Krænkelser, Manasse havde tilføjet ham. 27
Og HERREN sagde: "Også Juda vil jeg fjerne fra mit
Åsyn, ligesom jeg fjernede Israel, og jeg vil forkaste
Jerusalem, denne min udvalgte By, og det Hus, om
hvilket jeg har sagt: Mit Navn skal være der!" 28
Hvad der ellers er at fortælle om Josias, alt, hvad han
udførte, står jo optegnet i Judas Kongers Krønike. 29
I hans Dage drog Ægypterkongen Parao Neko op
til Eufratfloden imod Assyrerkongen. Kong Josias
rykkede imod ham, men Neko fældede ham ved
Megiddo, straks han så ham. 30 Og hans Folk førte
ham død bort fra Megiddo, bragte ham til Jerusalem
og jordede ham i hans Grav. Men Folket fra Landet
tog Joahaz, Josias's Søn, og salvede og hyldede ham
til Bonge i hans Faders Sted. 31 Joahaz var tre og
tyve År gammel, da han blev Konge, og han herskede
tre Måneder i Jerusalem. Hans Moder hed Hamutal
og var en Datter af Jirmeja fra, Libna. 32 Han gjorde,
hvad der var ondt i HERRENs Øjne, ganske som
hans Fædre. 33 Men Farao Neko lod ham fængsle
i Ribla i Hamats Land og gjorde dermed Ende på
hans Herredømme i Jerusalem og lagde en Skat af
hundrede Talenter Sølv og ti Talenter Guld på Landet.
34 Derpå gjorde Farao Neko Eljakim, Josias's Søn, til
Konge i hans Fader Josias's Sted, og han ændrede
hans Navn til Jojakim; Joahaz derimod tog han med
til Ægypten, og der døde han. 35 Sølvet og Guldet
udredede Jojakim til Farao; men for. at kunne udrede
Pengeneefter Faraos Befaling satte han Landet i
Skat; efter som hver især var sat i Skat, inddrev

han Sølvet og Guldet for at give Farao Neko det.
36 Jojakim var fem og tyve År gammel, da han blev
Konge, og han herskede elleve År i Jerusalem. Hans
Moder hed Zebida og var en Datter af Pedaja fra
Ruma. 37 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENs
Øjne, ganske som hans Fædre.

24 I hans Dage drog Kong Nebukadnezar af Balel
op, og Jojakim underkastede sig ham; men
efter tre Års Forløb faldt han fra ham igen. 2 Da
sendte HERREN kaldæiske, aramaiske, moabitiske
og ammonitiske Strejfskarer imod ham; dem sendte
han ind i Juda for at ødelægge det efter det Ord,
HERREN havde talet ved sine Tjenere Profeterne.
3 Det skyldtes ene og alene HERRENs Vrede, at
Juda blev drevet bort fra HERRENs Åsyn; det var
for Manasses Synders Skyld, for alt det, han havde
gjort, 4 også for det uskyldige Blods Skyld, som
han havde udgydt så meget af, at han havde fyldt
Jerusalem dermed; det vilde HERREN ikke tilgive. 5
Hvad der ellers er at fortælle om Jojakim, alt, hvad
han udførte, står jo optegnet i Judas Kongers Krønike.
6 Så lagde Jojakim sig til Hvile hos sine Fædre;
og hans Søn Jojakin blev Kooge i hans Sted. 7
Men Ægypterkongen drog ikke mere ud af sit Land,
thi Babels Konge havde taget alt, hvad der tilhørte
Ægypterkongen fra Ægyptens Bæk til Eufratfloden.
8 Jojakin var atten År gammel, da han blev Konge,
og han herskede tre Måneder i Jerusålem. Hans
Moder hed Nehusjta og var en Datter af Elnatan
fra Jerusalem. 9 Han gjorde, hvad der var ondt i
HERRENs Øjne, ganske som hans Fader. 10 På
den Tid drog Kong Nebukadnezar af Babels Folk
op mod Jerusalem, og Byen blev belejret. 11 Kong
Nebukadnezar af Babel kom til Jerusalem, medens
hans Folk belejrede det. 12 Da overgav Kong Jojakin
af Juda sig med sin Modet, sine Tjenere, Øverster
og Hoffolk til Babels Konge, og han tog imod ham;
det var i Kongen af Babels ottende Regeringsår.
13 Og som HERREN havde forudsagt, førte han
alle Skattene i HERRENs Hus og Kongens Palads
bort og brød Guldet af alle de Ting, Kong Salomo
af Israel havde ladet lave i HERRENs Helligdom.
14 Og han førte hele Jerusalem, alle Øversterne
og de velhavende, 10.000 i Tal, bort som Fanger,
ligeledes Grovsmede og Låsesmede, så der ikke blev
andre tilbage end de fattigste af Folket fra Landet.
15 Så førte han Jojakin som Fange til Babel, også
Kongens Moder og Hustruer, hans Hoffolk og alle
de højtstående i Landet førte han som Fanger fra
Jerusalem til Babel; 16 fremdeles alle de velbavende,
7000 i Tal, Grovsmedene og Låsesmedene, 1800
i Tal, alle øvede Krigere - dem førte Babels Konge
som Fanger til Babel. 17 Men i Jojakins Sted gjorde
Babels Konge hans Farbroder Mattanja til Konge, og
han ændrede hans Navn til Zedekias. 18 Zedekias
var een og tyve År gammel, da han blev Konge, og
han herskede elleve År i Jerusalem. Hans Moder
hed Hamital og var en Datter af Jirmeja fra Libna.
19 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENs Øjne,
ganske som Jojakim. 20 Thi for HERRENs Vredes
Skyld timedes dette Jerusalem og Juda, og til sidst
stødte han dem bort fra sit Åsyn. Og Zedekias faldt
fra Babels Konge.

25 I hans niende Regeringsår på den tiende Dag
i den tiende Måned drog Kong Nebukadnezar
af Babel da med hele sin Hær mod Jerusalem og
belejrede det, og de byggede Belejringstårne imod
det rundt omkring; 2 og Belejringen varede til Kong
Zedekias's ellevte Regeringsår. 3 På den niende Dag
i den fjerde Måned blev Hungersnøden hård i Byen,
og Folket fra Landet havde ikke Brød. 4 Da blev
Byens Mur gennembrudt. Kongen og alle Krigsfolkene
flygtede om Natten gennem Porten mellem de to
Mure ved Kongens Have, medens Kaldæerne holdt
Byen omringet, og han tog Vejen ad Arabalavningen
til. 5 Men Kaldæernes Hær satte efter Kongen og
indhentede ham på Jerikosletten, efter at hele hans
Hær var blevet splittet til alle Sider. 6 Så greb de
Kongen og bragte ham op til Ribla til Babels Konge,
der fældede Dommen over ham. 7 Hans Sønner lod
han henrette i hans Påsyn, og på Zedekias selv lod
han Øjnene stikke ud; derpå lod han ham lægge i
Kobberlænker, og således førte de ham til Babel. 8
På den syvende Dag i den femte Måned, det var
Babels Konge Nebukadnezars nittende Regeringsår,
kom Nebuzaradan, Øversten for Livvagten, Babels
Konges Tjener, til Jerusalem. 9 Han satte Ild på
HERRENs Hus og Kongens Palads og alle Husene
i Jerusalem; på alle Stormændenes Huse satte
han Ild; 10 og Murene om Jerusalem nedbrød alle
Kaldæernes Folk, som Øversten for Livvagten havde
med sig. 11 De sidste Folk, som var tilbage i Byen, og
Overløberne, der var gået over til Babels Konge, og,
de sidste Håndværkere førte Nebuzaradan, Øversten
for Livvagten, bort. 12 Men nogle af de fattigste
at Folket fra Landet lod Øversten for Livvagten
blive tilbage som Vingårdsmænd og Agerdyrkere.
13 Kobbersøjlerne i HERRENs Hus, Stellene og
Kobberhavet i HERRENs Hus slog Kaldæerne i
Stykker og førte Kobberet til Babel. 14 Karrene,

Skovlene, Hnivene, Kanderne og alle Kobbersagerne,
som brugtes ved Tjenesten, røvede de; 15 også
Panderne og Skålene, alt, hvad der helt var af Guld
eller Sølv, røvede Øversten for Livvagten. 16 De to
Søjler, Havet og Stellene, som Salomo havde ladet
lave til HERRENs Hus - Kobberet i alle disse Ting var
ikke til at veje. 17 Atten Alen høj var den ene Søjle, og
der var et Søjlehoved af Kobber oven på den, tre Alen
højt, og rundt om Søjlehovederne var der Fletværk og
Granatæbler, alt af Kobber; og på samme Måde var
det med den anden Søjle. 18 Øversten for Livvagten
tog Yppersteepræsten Seraja, Andenpræsten Zefanja
og de tre Dørvogtere; 19 og fra Byen tog han en
Hofmand, der havde Opsyn med Krigs folket, og fem
Mænd, der hørte til Kongens nærmeste Omgivelser,
og som endnu fandtes i Byen, desuden Hærførerens
Skriver, der udskrev Folket fra Landet til Krigstjeneste,
og dertil tresindstyve Mænd af Folket fra Landet, der
fandtes i Byen, 20 dem tog Øversten for Livvagten
Nebuzaradan og førte til Babels Konge i Ribla; 21
og Babels Konge lod dem dræbe i Ribla i Hamats
Land. Så førtes Juda i Landflygtighed fra sit Land. 22
Over de Folk, der blev tilbage i Judas Land, dem,
Babels Konge Nebukadnezar lod blive tilbage, satte
han Gedalja, Ahikams Søn, Sjafans Sønnesøn. 23
Da nu alle Hærførerne med deres Folk hørte, at
Babels Konge havde indsat Gedalja, kom de til ham
i Mizpa, Jisjmael, Netanjas Søn, Johanan, Bareas
Søn, Seraja, Tanhumets Søn fra Netofa, og Ja'azanja,
Ma'akatitens Søn, tillige med deres Folk. 24 Og
Gedalja besvor dem og deres Folk og sagde: "Frygt
ikke for Kaldæerne! Bliv i Landet og underkast eder
Babels Konge, så vil det gå eder vel!" 25 Men i
den syvende Måned kom Jisjmael, Netanjas Søn,
Elisjamas Sønnesøo, en Mand af kongelig Byrd, med
ti Mænd og slog Gedalja ihjel tillige med de Judæere
og Kaldæere, der var hos ham i Mizpa. 26 Da brød
hele Folket, store og små, og Hærførerne op og
drog til Ægypten; thi de frygtede for Kaldæerne. 27 I
det syv og tredivte År efter Kong Jojakin af Judas
Bortførelse på den syv og tyvende Dag i den tolvte
Måned tog Babels Konge Evil-Merodak, der i det År
kom på Tronen, Kong Jojakin af Juda til Nåde og
førte ham ud af Fængselet. 28 Han talte ham venligt
til og gav ham Sæde oven for de Konger, der var hos
ham i Babel. 29 Jojakin aflagde sin Fangedragt og
spiste daglig hos ham, så længe han levede. 30 Han
fik sit daglige Underhold af Kongen, hver Dag hvad
han behøvede for den Dag, så længe han levede.

Første Krønikebog

1 Adam, Set Enosj, **2** Kenan, Mahalal'el, Jered, **3** Enok, Metusalem, Lemek, **4** Noa, Sem, Kam og Jafet. **5** Jafets Sønner: Gomer, Magog, Madaj, Javan, Tubal, Mesjek og Tiras. **6** Gomers Sønner: Asjkenaz, Rifat og Togarma. **7** Javans Sønner: Elisja, Tarsis, Kitæerne og Rodosboerne. **8** Kams Sønner: Kusj, Mizrajim, Put og Kana'an. **9** Kusj' Sønner: Seba, Havila, Sabta, Ra'ma og Sabteka. Ra'mas Sønner: Saba og Dedan. **10** Og Kusj avlede Nimrod, som var den første Storhersker på Jorden. **11** Mizrajim avlede Luderne, Anamerne, Lehaberne, Naftuherne, **12** Patruserne, Kasluherne, fra hvem Filisterne udgik, og Kaftorerne. **13** Kana'an avlede Zidon, hans førstefødte, og Het, **14** Jebusiterne, Amoriterne, Girgasjiterne, **15** Hivviterne, Arkiterne, Siniterne, **16** Arvaditerne, Zemariterne og Hamatiterne. **17** Sems Sønner: Elam, Assur, Arpaksjad, Lud og Aram. Arams Sønner: Uz, Hul, Geter og Masj. **18** Arpaksjad avlede Sjela; Sjela avlede Eber; **19** Eber fødtes der to Sønner; den ene hed Peleg, thi på hans Tid adsplittedes Jordens Befolkning, og hans Broder hed Joktan. **20** Joktan avlede Almodad, Sjelef, Hazarmavet, Jera, **21** Hadoram, Uzal, Dikla, **22** Ebal, Abimael, Saba, **23** Ofir, Havila og Jobab. Alle disse var Joktans Sønner. **24** Sems Sønner: Arpaksjad, Sjela, **25** Eber, Peleg, Re'u, **26** Serug, Nakor, Tara **27** og Abram, det er Abraham. **28** Abrahams Sønner: Isak og Ismael. **29** Dette er deres Slægtebog: Ismaels førstefødte Nebajot, dernæst Kedar, Adbe'el, Mibsam, **30** Misjma, Duma, Massa, Hadad, Tema, **31** Jetur, Nafesj og Kedma. Det var Ismaels Sønner. **32** De Sønner, som Abrahams Medhustru Hetura fødte: Zimran, Joksjan, Medan, Midjan, Jisjbak og Sjua. Joksjans Sønner: Saba og Dedan. **33** Midjans Sønner: Efa, Efer, Hallok, Ahida og Elda'a. Alle disse var Keturas Sønner. **34** Abraham avlede Isak. Isaks Sønner: Jakob og Esau. **35** Esaus Sønner: Elifaz, Re'uel, Je'usj, Jalam og Kora. **36** Elifaz's Sønner: Teman, Omar, Zef, Gatam, Kenaz, Timna og Amalek. **37** Re'uels Sønner: Nahat, Zera, Sjamma og Mizza. **38** Se'irs Sønner: Lotan, Sjobal, Zib'on, Ana, Disjon, Ezer og Disjan. **39** Iotans Sønner: Hori og Hemam; og Lotans Søster var Timna. **40** Sjobals Sønner: Alvan, Manahat, Ebal, Sjeft og Onam. Zib'ons Sønner: Ajja og Ana. **41** Anas Sønner: Disjon. Disjons Sønner: Hemdan. Esjban, Jitran og Keran. **42** Ezers Sønner: Bilhan, Za'avan og Akan. Disjans Sønner: Uz og Aran. **43** Følgende var de Konger, der herskede i Edoms, Land, før Israeliterne fik Konger: Bela, Beors Søn; hans By hed Dinhaba. **44** Da Bela døde, blev Jobab, Zeras Søn fra Bozra, Konge i hans Sted. **45** Da Jobab døde, blev Husjam fra Temaniternes Land Konge i hans Sted. **46** Da Husjam døde, blev Hadad, Bedads Søn, Konge i hans Sted; det var ham, der slog Midjaniterne på Moabs Slette; hans By hed Avit. **47** Da Hadad døde, blev Samla fra Masreka Konge i hans Sted. **48** Da Samla døde, blev Sja'ul fra Rehobot ved Floden Konge i hans Sted. **49** Da Sja'ul døde, blev Ba'al-Hanan, Akbors Søn, Konge i hans Sted. **50** Da Ba'al-Hanan døde, blev Hadad Konge i hans Sted; hans By hed Pa'i, og hans Hustru hed Mehetab'el, en Datter af Matred, en Datter af Mezahab. **51** DaHadad døde, fremtrådte Edoms Stammehøvdinger: Høvdingerne Timna, Alja, Jetet, **52** Oholibama, Ela, Pioon, **53** Kenaz, Teman, Mibzar, **54** Magdiel og Iram. Det var Edoms Stammehøvdinger.

2 Israels Sønner var følgende: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Issakar, Zabulon, **2** Dan, Josef, Benjamin, Naftali, Gad og Aser. **3** Judas Sønner: Er, Onan og Sjela; disse tre fødtes ham af Kana'anæer kvinden Batsjua. Men Er, Judas førstefødte, var HERREN imod, og han lod ham dø. **4** Derpå fødte Judas Sønnekone Tamar ham Perez og Zera, så at Judas Sønner i alt var fem. **5** Perez's Sønner: Hezron og Hamul. **6** Zeras Sønner: Zimri, Etan, Heman, Kalkol og Darda, i alt fem. **7** Karmis Sønner: Akar, der styrtede Israel i Ulykke, idet han forgreb sig på det Gods, der var lagt Band på. **8** Etans Sønner: Azarja. **9** Hezrons Sønner, som fødfes ham: Jerame'el, Ram og Kelubaj. **10** Ram avlede Amminadab; Amminadab avlede Nahasjon, Judæernes Øverste; **11** Nahasjon avlede Salma; Salma avlede Boaz; **12** Boaz avlede Obed; Obed avlede Isaj; **13** Isaj avlede sin førstefødte Eliab, sin anden Søn Abinadab, sin tredje Søn, Sjim'a, **14** sin fjerde Søn Netan'el, sin femte Søn Raddaj, **15** sin sjette Søn Ozem og sin syvende Søn David; **16** deres Søstre var Zeruja og Abigajil. Zerujas Sønner: Absjaj, Joab og Asa'el, tre. **17** Abigajil fødte Amasa, hvis Fader var Ismaeliten Jeter. **18** Hezrons Søn Kaleb avlede med sin Hustru Azuba Jeriot; og hendes Sønner var følgende: Jesjer, Sjobab og Ardon. **19** Da Azuba døde, ægtede Kaleb frat, som fødte ham Hur. **20** Hur avlede Uri, og Uri avlede Bezal'el. **21** Derefter gik Hezron ind til Gileads Fader Makirs Datter, som han ægtede, da han var tredsindstyve År gammel, og hun fødte ham Segub. **22** Segub avlede Ja'ir, som ejede tre og tyve Byer i Gileads Land. **23** Men Gesjur og Aram fratog dem Ja'irs Teltbyer, Kenat med

Småbyer, tresindstyve Byer. Alle disse var Gileads
Fader Makirs Sønner. 24 Efter Hezrons Død gik Kaleb
ind til sin Fader Hezrons Hustru Efrata, og hun fødte
ham Asjhur, der blev Fader til Tekoa. 25 Jerame'els,
Hezrons førstefødtes, Sønner: Ram, den førstefødte,
dernæst Buna, Oren og Ozem, hans Brødre. 26
Og Jerame'el havde en anden Hustru ved Navn
Atara, som var Moder til Onam. 27 Rams, Jerame'els
førstefødtes, Sønner: Ma'az, Jamin og Eker. 28
Onams Sønner: Sjammaj og Jada. Sjammajs Sønner:
Nadab og Abisjur. 29 Abisjurs Hustru hed Abihajil; hun
fødte ham Aban og Molid. 30 Nadabs Sønner: Seled
og Appajim; Seled døde barnløs. 31 Appajims Sønner:
Jisj'i. Jisj'is Sønner: Sjesjan. Sjesjans Sønner: Alaj.
32 Sjammajs Broder Jadas Sønner: Jeter og Jonatan.
Jeter døde barnløs. 33 Jonatans Sønner: Pelet og
Zaza. Det var Jerame'els Efterkommere. 34 Sjesjan
havde kun Døtre, ingen Sønner. Men Sjesjan havde
en ægyptisk Træl ved Navn Jarha, 35 og Sjesjan
gav sin Træl Jarha sin Datter til Ægte, og hun fødte
ham Attaj. 36 Attaj avlede Natan; Natan avlede
Zabad; 37 Zabad avlede Eflal; Eflal avlede Obed; 38
Obed avlede Jehu; Jehu avlede Azarja; 39 Azarja
avlede Helez; Helez avlede El'asa; 40 El'asa avlede
Sismaj; Sismaj avlede Sjallum; 41 Sjallum avlede
Jekamja; Jekamja avlede Elisjama. 42 Jerame'els
Broder Kalebs Sønner: Maresja, hans førstefødte,
som var Fader til Zif. Maresjas Sønner: Hebron. 43
Hebrons Sønner: Kora, Tappua, Rekem og Sjema.
44 Sjema avlede Raham, der var Fader til Jorke'am.
Rekem avlede Sjammaj. 45 Sjammajs Søn var Maon,
som var Fader til Bet-Zur. 46 Kalebs Medhustru Efa
fødte Karan, Moza og Gazez; Karan avlede Gazez.
47 Jadajs Sønner: Regem, Jotam, Gersjan, Pelet,
Efa og Sja'af. 48 Halebs Medhustru Ma'aka fødfe
Sjeber og Tirhana. 49 Sja'af, Madmannasader, avlede
Sjeva, Makbenas Fader og Gibeas Fader. Kalebs
Datter var Aksa. 50 Det var Halebs Efterkommere.
Hurs, Efratas førstefødtes, Sønner: Sjobal, Kirjat-
Jearims Fader, 51 Salma, Betlehems Fader, og
Haref, Bef-Gaders Fader. 52 Sjobal, Birjat-Jearims
Fader, havde følgende Sønner: Reaja, Halvdelen af
Manahatiterne. 53 Kirjat-Jearims Slægter: Jitriterne,
Putiterne, Sjumatiterne og Misjraiterne; fra dem udgik
Zor'atiterne og Esjtaoliterne. 54 Salmas Sønner:
Betlehem, Netofatiterne, Atarot-Bet-Joab, Halvdelen
af Manahatiterne og Zor'iterne. 55 De i Jabez bosatte
skriftlærdes Slægter: Tir'atiterne, Sjim'atiterne og
Sukatiterne, det er Kiniterne, som nedstammede fra
Hammat, Rekabs Slægts Fader.

3 Davids Sønner, som fødtes ham i Hebron, var
følgende: Ammon, den førstefødte, som han havde
med Ahinoam fra Jizre'el, den anden Daniel, med
Abigajil fra Karmel, 2 den tredje Absalom, en Søn af
Ma'aka, Kong Talmaj af Gesjurs Datter, den fjerde
Adonija, Haggits Søn, 3 den femte Sjefafja, som han
havde med Abital, den sjette Jitream, som han havde
med sin Hustru Egla. 4 Seks fødtes ham i Hebron,
hvor han herskede syv År og seks Måneder. Tre og
tredive År herskede han i Jerusalem. 5 Følgende
fødtes ham i Jerusalem: Sjim'a, Sjobab, Natan og
Salomo, hvilke fire han havde med Ammiels Datter
Batsjua; 6 fremdeles Jibhar, Elisjama, Elifelet, 7 Noga,
Nefeg, Jafia, 8 Elisjama. Be'eljada og Elifelet, i alt ni.
9 Det var alle Davids Sønner foruden Medhustruernes
Sønner; og Tamar var deres Søster. 10 Salomos
Søn Rehabeam, hans Søn Abija, hans Søn Asa,
hans Søn Josafat, 11 hans Søn Joram, hans Søn
Ahazja, hans Søn Joas, 12 hans Søn Amazja, hans
Søn Azarja, hans Søn Jotam, 13 hans Søn Akaz,
hans Søn Ezekias, hans Søn Manasse, 14 hans
Søn Amon, hans Søn Josias. 15 Josias's Sønner:
Johanan, den førstefødte, den anden Jojakim, den
tredje Zedekias, den fjerde Sjallum. 16 Jojakims
Sønner: Hans Søn Jekonja, hans Søn Zedekias. 17
Den fængslede Jekonjas Sønner: Hans Søn Sjealtiel,
18 Malkiram, Pedaja, Sjen'azzar, Jekamja, Hosjama
og Nedabja. 19 Pedajas Sønner: Zerubbabel og
Sjim'i. Zerubbabels Sønner: Mesjullam og Hananja
og deres Søster Sjelomit. 20 Mesjullams Sønner:
Hasjuba, Ohel, Berekja, Hasadja og Jusjab Hesed,
fem. 21 Hananjas Sønner: Pelatja, Jesja'ja, Refaja,
Arnan, Obadja og Sjekanja. 22 Sje'kanjas Sønner:
Sjemaja, Hattusj, Jig'al, Baria, Nearja og Sjafat, seks.
23 Nearjas Sønner: Eljoenaj, Hizkija og Azrikam, tre.
24 Eljoenajs Sønner: Hodavja, Eljasjib, Pelaja, Akkub,
Johanan, Delaja og Anani, syv.

4 Judas Sønner: Perez, Hezron, Karmi, Hur og
Sjobal. 2 Sjobals Søn Reaja avlede Jahat; Jahat
avlede Ahumaj og Lahad. Det var Zor'atitemes
Slægter. 3 Etams Fader Hurs Sønner var følgende:
Jizre'el, Jisjma og Jidbasj; deres Søster hed
Hazlelponi; 4 og Penuel, Gedors Fader, og Ezer,
Husjas Fader; det var Efratas' førstefødte Hurs,
Betlehems Faders, Sønner. 5 Asjhur, Tekoas Fader,
havde to Hustruer: Hel'a og Na'ara. 6 Na'ara fødte
ham Ahuzzam, Hefer, Teme'ni og Ahasjtariteme; det
var Na'aras Sønner. 7 Hel'as Sønner: Zeret, Zohar,
Etnan og Koz. 8 Koz avlede Anub, Hazzobeba og
Aharhels "Harums Søns, Slægter. 9 Jabez var mere

anset end sine Brødre. Hans Moder havde givet ham
Navnet Jabez, idet hun sagde: "Jeg har født ham med
Smerte! 10 Jabez påkaldte Israels Gud således: "Gid
" du vilde velsigne mig rigeligt og gøre mit Område
stort, lade din Hånd være med mig og fri mig fra
Ulykke, så der ikke voldes mig Smerte! Og Gud gav
ham alt, hvad han bad om. 11 Kelub, Sjuhas Broder,
avlede Mehir, det er Esjtons Fader. 12 Esjton avlede
Bet-Rafa, Pasea og Tehinna, Fader til Nahasjs By;
det er Mændene fra Reka. 13 Kenaz's Sønner: Otniel
og Seraja. Otniels Sønner: Hatat og Meonotaj. 14
Meonotaj avlede Ofra. Seraja avlede Joab, Fader.
til Ge-Harasjim; de var nemlig Håndværkere. 15
Jefunnes Søn kalebs Sønner: Ir, Ela og Na'am, Elas
Sønner. og Kenaz. 16 Perez's Sønner: Jehallel'el og
Ezra. Je'hallel'els Sønner: Zif, Zifa, Tireja og Asar'el.
17 Ezras Sønner: Jeter, Mered og Efer. Jeter avlede
Mirjam, Sjammaj og Jisjba, Esjtemoas Fader. 18
Hans judæiske Hustru fødte Jered, Gedors Fader,
Heber, Sokos Fader, og Jekutiel, Zanoas Fader.
19 Sønnerne af Faraos Datter Bitja, som Mered
ægtede, var følgende: Nahams Søsters, Sønner var
følgende: Garmiten og Ma'akafiten Esjtemoa. 20
Sjimons Sønner: Amnon og Rinna, Benhanan og
Tilon. Jisj'is Sønner: Zohet. Zohets Søn: 21 Judas Søn
Sjelas Sønner: Er, Lekas Fader, Lada, Maresjas Fader
Linnedvæveriets Slægter af Asjbeas Hus, 22 Jokim,
Kozebas Mænd og Joasj og Saraf, som herskede
over Moab og vendte tilbage til Betlehem. Det er
jo gamle Begivenheder. 23 Dette er Pottemagerne
og Beboerne i Netaim og Gedera; de boede der i
Kongens Nærhed og stod i hans Tjeneste. 24 Simeons
Sønner: Nemuel, Ja'min, Jarib, Zera og Sja'ul 25
hans Søn Sjallum, hans Søn Mibsam, hans Søn
Misjma. 26 Misjmas Sønner: Hans Søh Hammuel,
hans Søn Zakkur, hans Søn Sjim'i. 27 Sjim'i havde
seksten Sønner og seks Døtre; men hans Brødre
havde ikke mange Sønner, og deres hele Slægt
blev ikke så talrig som Judæerne. 28 De boede i
Be'ersjeba Molada, Hazar-Sjual, 29 Bilha, Ezem,
Tolad, 30 Betuel, Horma, Ziklag, 31 Bet-Markabot,
Hazar-Susim, Bet-Bir'i og Sja'arajim - det var indtil
Davids Regering deres Byer 32 med Landsbyer -
fremdeles Etam, Ajin, Rimmon, Token og Asjan, fem
Byer; 33 desuden alle deres Landsbyer, som lå rundt
om disse Byer indtil Ba'al. Det var deres Bosteder;
og de havde deres egen Slægtebog. 34 Fremdeles:
Mesjobab, Jamlek, Amazjas Søn Josja, 35 Joel, Jehu,
en Søn af Josjibja, en Søn af Seraja, en Søn af
Asiel, 36 Eljoenaj, Ja'akoba, Jesjohaja, Asaja, Adiel,
Jesimiel, Benaja 37 og Ziza, en Søn af Sjif'i, en Søn
af Allon, en Søn af Jedaja, en Søn af Sjimri, en Søn
af Sjemaja; 38 de her ved Navn nævnte var Øverster
i deres Slægter, efter at deres Fædrenehuse havde
bredt sig stærkt. 39 Da de engang drog i Retning
af Gerar østen for Dalen for at søge Græsning til
deres Småkvæg, 40 fandt de fed og god Græsning,
og Landet var udstrakt, og der var Fred og Ro, da de
tidligere Beboere nedstammede fra Kam. 41 I Kong
Ezekias af Judas Dage drog de her ved Navn nævnte
hen og overfaldt deres Telte og slog Me'uniterne, som
de traf der, og de lagde Band på dem, så de nu ikke
mere er til; derefter bosate de sig i deres Land, da
der var Græsning til deres Småkvæg. 42 Af dem, af
Simeoniterne, drog 500 Mand til Se'irs Bjerge under
Ledelse af Pelatja, Nearj'a, Refaja og Uzziel, Jisj'is
Sønner, 43 og de nedhuggede de sidste Amalekiter,
der var tilbage; og de bosatte sig der og bor der den
Dag i Dag.

5 Rubens, Israels førstefødtes, Sønner - han var
nemlig den førstefødte, men da han vanærede
sin Faders Leje, gaves hans Førstefødselsret til
Israels Søn Josefs Sønner, dog ikke således, at
de i Slægtebogen opføres som førstefødte; 2 thi
Juda herskede over sine Brødre, og af hans Midte
skulde Fyrsten tages, men Førstefødselsretten blev
Josefs 3 Rubens, Israels førstefødtes, Sønner: Hanok,
Pallu, Hezron og Karmi. 4 Joels Sønner: Hans Søn
Sjemaja, hans Søn Gog, hans Søn Sjim'i 5 hans Søn
Mika, hans Søn Reaja, hans Søn Ba'al 6 hans Søn
Be'era, hvem Assyrerkongen Tillegat-Pilneser førte i
Landflygtighed, da han var Rubeniternes Øverste.
7 Og hans Brødre efter deres Slægter, somde var
optegnede i Slægtebogen efter deres Nedstamning
Først Je'iel, dernæst Zekarja 8 og Bela, en Søn
af Azaz, en Søn af Sjema, en Søn af Joel, som
boede i Aroer og hen til Nebo og Ba'al-Meon; 9
og mod Øst nåede det Område, hvor han boede,
hen imod Ørkenegnene, der strækker sig over mod
Eufratfloden; thi de havde talrige Hjorde i Gileads
Land. 10 I Sauls Dage førte de Krig med Hagriterne,
og disse faldt i deres Hånd; så bosatte de sig i deres
Telte på hele Gileads Østside. 11 Gads Sønner, som
boede lige over for dem i Basans Land indtil Salka:
12 Først Joel, dernæst Sjafam, Ja'naj og Sjafat i
Basan; 13 og deres Brødre efter deres Fædrenehuse:
Mikael, Mesjullam, Sjeba, Joraj, Jakan, Zia og Eber,
syv. 14 De var Sønner af Abihajil, en Søn af Huri, en
Søn af Jaroa, en Søn af Gilead, en Søn af Mikael,
en Søn af Jesjisjaj, en Søn af Jado, en Søn af
Buz. 15 Ahi, en Søn af Abdiel, en Søn af Guni, var

Overhoved for deres Fædrenehuse. 16 De boede i
Gilead, i Basan og Småbyerne det og i alle Sirjons
Græsgange, så langt de strækker sig. 17 De indførtes
alle i Slægtebog i Kong Jotam af Judas og Kong
Jeroboam af Israels Dage. 18 Rubeniterne, Gaditerne
og Manasses halve Stamme, alle de krigsdygtige
Mænd, der har Skjold og Sværd, spændte Bue og var
øvet i Kamp, 44760 Mand, der kunde drage i Kamp,
19 førte Krig med Hagriterne, Jetur, Nafisj og Nodab;
20 og de fik Hjælp imod dem, så at Hagriterne og
alle deres Forbundsfæller overgaves i deres Hånd,
thi de råbte til Gud i Kampen, og han bønhørte
dem, fordi de slog deres Lid til ham. 21 Så tog
de deres Hjorde, 50.000 Kameler, 250.000 Stykker
Småkvæg, 2.000 Æsler og 100.000 Mennesker som
Bytte. 22 Der skete nemlig et stort Mandefald, thi Gud
havde villet Krigen; og de boede nu i Landet i deres
Sted lige til Landflygtigheden. 23 Manasses halve
Stammes Sønner boede i Landet fra Basan til Ba'al-
Hermon, Senir og Hermonbjerget; de var talrige. 24
Overhovederne for deres Fædrenehuse var følgende:
Efer, Jisj'i, Eliel, Azriel, Jirmeja, Hodavja og Jadiel,
dygtige Krigere og navnkundige Mænd, Overhoveder
for deres Fædrenehuse. 25 Men de var deres Fædres
Gud utro og bolede med de Guder, der dyrkedes af
Landets Folkeslag, som Gud havde udryddet foran
dem. 26 Da æggede Israels Gud Assyrerkongerne
Puls og Tillegat-Pilnesers Sind, så han slæbte dem
bort, Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve
Stamme, og bragte dem til Hala, Habor, Hara og
Gozan-floden, hvor de er den Dag i Dag.

6 Levis Sønner: Gerson, Kehat og Merari. 2 Kehats
Sønner: Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel. 3
Amrams Børn: Aron, Moses og Mirjam. Arons Sønner:
Nadab, Abihu, Eleazar og Itamar. 4 Eleazar avlede
Pinehas; Pinehas avlede Abisjua; 5 Abisjua avlede
Bukki; Bukki avlede Uzzi; 6 Uzzi avlede Zeraja;
Zeraja avlede Merajot; 7 Merajot avlede Amarja;
Amarja avlede Ahitub; 8 Ahitub avlede Zadok; Zadok
avlede Ahima'az; 9 Ahima'az avlede Azarja; Azarja
avlede Johanan; 10 Johanan avlede Azarja, der var
Præst i det Tempel, Salomo byggede i Jerusalem;
11 Azarja avlede Amarja; Amarja avlede Ahitub; 12
Ahitub avlede Zadok; Zadokavlede Sjallum; 13 Sjallum
avlede Hilkija; Hilkija avlede Azarja; 14 Azarja avlede
Seraja; Seraja avlede Jozadak, 15 Men Jozadak
drog med, da HERREN lod Juda og Jerusalem føre
i Landflygtighed af Nebukadnezar. 16 Levis ønner:
Gerson, Kehat og Me'rari. 17 Navnene på Gersons
Sønner var følgende: Libni og Sjim'i. 18 Kehats
Sønner: Amram, Jizhar, Hebron og Uzziel. 19 Meraris
Sønner: Mali og Nusji. Det er Leviternes Slægter efter
deres Fædrenehuse. 20 Fra Gerson nedstammede:
Hans Søn Libni, hans Søn Jahat, hans Søn Zimma,
21 hans Søn Joa, hans Søn Iddo, hans Søn Zera og
hans Søn Jeateraj. 22 Kehats Sønner: Hans Søn
Amminadab, hans Søn Kora, hans Søn Assir, 23
hans Søn Elkana, hans Søn Ebjasaf, hans Søn Assir,
24 hans Søn Tahat, hans Søn Uriel, hans Søn Uzzija
og hans Søn Sja'ul. 25 Elkanas Sønner: Amasaj og
Ahimot, 26 hans Søn Elkana, hans Søn Zofaj, hans
Søn Tohu, 27 hans Søn Eliab, hans Søn Jeroham,
hans SønElkana oghans Søn Samuel. 28 Samoels
Sønner: Joel, den førstefødte, og den anden Abija.
29 Meraris Sønner: Mali, hans Søn Libni, hans Søn
Sjim'i, hans Søn Uzza, 30 hans Søn Sjim'a, hans
Søn Haggija og hans Søn Asaja. 31 Følgende er de,
hem David overdrog Sangen i HERRENs Hus, efter
at Arken havde fået et Hvilested, 32 ogsom gjorde
Tjeneste foran Åbenbaringsteltets Bolig som Sangere,
indtil Salomo byggede HERRENs Hus i Jerusalem;
de udførte deres Tjeneste efter de Forskrifter, der var
dem givet. 33 De, som udførfe denne Tjeneste, og
deres Sønner var følgende: Af Hehatiterne Sangeren
Heman, en Søn af Joel, en Søn af Samuel, 34 en Søn
af Elkana, en Søn af Jeroham, en Søn af Eliel, en Søn
af Toa, 35 en Søn af Zuf, en Søn af Elkana, en Søn
af Mahat, en Søn af Amasaj, 36 en Søn af Elkaoa, en
Søn af Joel, en Søn af Azarja, en Søn af Zefanja, 37
en Søn af Tahat, en Søn af Assir, en Søn af Ebjasaf,
en Søn af Hora, 38 en Søn af Jizhar, en Søn af Kehat,
en Søn af Levi, en Søn af Israel. 39 Hans Broder
Asaf, der havde Plads til højre for ham: Asaf, en Søn
af Berekja, en Søn af Sjim'a, 40 en Søn af Mikael, en
Søn af Ba'aseja, en Søn af Malkija, 41 en Søn af
Etni, en Søn af Zera, en Søn af Adaja, 42 en Søn af
Etan, en Søn af Zimma, en Søn af Sjim'i, 43 en Søn
af Jahat, en Søn af Gerson, en Søn af Levi. 44 Deres
Brødre, Meraris Sønner, der havde Plads til venstre:
Etan, en, Søn af Kisji en Søn af Abdi, en af Malluk,
45 en Søn af Hasjabja, en Søn af Amazja, en Søn af
Hilkija, 46 en Søn af Amzi, en Søn af Bani, en Søn af
Sjemer, 47 en Søn af Mali en Søn af Musji, en Søn af
Merari, en Søn af Levi. 48 Deres Brød Leviterne var
pligtige at gøre alt Arbejdet ved Guds Hus's Bolig;
49 men Aron og hans Sønner ofrede Røgofre på
Brændofferalteret og Røgofferalteret, de udførte alt
Arbejde i det Allerhelligste og skaffede Israel Soning,
ganske som Guds Tjener Moses havde påbudt. 50
Arons Sønner var følgende: Hans Søn Eleazar, hans
Søn Pinehas, hans Søn Abisjua, 51 hans Søn Bukki,

hans Søn Uzzi, hans Søn Zeraja, 52 hans Søn
Merajot, hans Søn Amarja, hans Søn Ahitub, 53 hans
Søn Zadok og hans Søn Ahima'az. 54 Deres Boliger,
deres Teltlejre i deres Område var følgende: Arons
Sønner af Kehatiternes Slægt - thi, for dem faldt
Loddet først 55 gav man Hebron i Judas Land med
tilhørende Græsmarker; 56 men Byens Landområde
og Landsbyer gav, man Haleb, Jefunnes Søn. 57
Arons Sønner gav, man Tilflugtsbyen Hebron, Libna.
med Græsmarker. Jattir, Esjtemoa, med Græsmarker,
58 Hilen med Græsmarker, Debir med Græsmarker,
59 Asjan med Græsmarker, Jutta med Græsmarker
og Bet-Sjemesj med Græsmarker: 60 Af Benjamins
Stamme: Gibeon med Græsmarker, Geba med
Græsmarker, Alemet med Græsmarker og Anatot
med Græsmarker. I alt tretten Byer med Græsmarker.
61 Kehats øvrige Sønner tilfaldt efter deres Slægter
ved Lodkastning ti Byer af Efraims og Dans Stammer
og Manasses halve Stamme. 62 Gersons Sønner
tilfaldt efter deres Slægter tretten Byer af Issakars,
Asers og Naftalis Stammer og Manasses halve
Stamme i Basan. 63 Meraris Sønner tilfaldt efter
deres Slægter ved Lodkastning tolv Byer af Rubens,
Gads og Zebulons Stammer. 64 Så gav Israeliterne
Leviterne Byerne med Græsmarker. 65 De gav dem
ved Lodkastning af Judæernes, Simeoniternes og
Benjaminiternes Stammer de ovenfor nævnte Byer.
66 Kehatiternes Slægter fik de dem ved Lodkastning
tildelte Byer af Efraims Stamme; 67 man gav dem
Tilflugtsbyen Sikem med Græsmarker i Efraims
Bjerge, Gezer med Græsmarker, 68 Jokmeam med
Græsmarker. Bet-Horon med Græsmarker, 69 Ajjalon
med Græsmarker og Gat: Rimmon med Græsmarker;
70 af Manasses halve Stamme Aner med Græsmarker
og Jibleam med Græsmarker; det tilfaldt de øvrige
Hehatiters Slægter. 71 Gersoniterne efter deres
Slægter tilfaldt af den anden Halvdel af Manasses
Stamme Golan i Basan med Græsmarker og Asjtarot
med Græsmarker; 72 af Issakars Stamme Kedesj med
Græsmarker, Dobrat med Græsmarker, 73 Jarmut med
Græsmarker og En-Gannim med Græsmarker; 74 af
Asers Stamme Masjal med Græsmarker, Abdon med
Græsmarker, 75 Hukok med Græsmarker og Rehob
med Græsmarker; 76 af Naftalis Stamme Bedesj i
Galilæa med Græsmarker, Hammot med Græsmarker
og Kirjatajim med Græsmarker. 77 De øvrige Leviter,
Merariterne, tilfaldt af Zebulons Stamme Rimmon
med Græsmarker og Tabor med Græsmarker; 78 og
hinsides Jordan over for Jeriko, østen for Jordan, af
Rubens Stamme Bezer i Ørkenen med Græsmarker,
Jaza med Græsmarker, 79 Kedemot med Græsmarker
og Mefa'at med Græsmarker; 80 af Gads Stamme
Ramot i Gilead med Græsmarker, Mahanajim med
Græsmarker, 81 Hesjbon med Græsmarker og Ja'zer
med Græsmarker.

7 Issakas Sønner var: Tola, Pua, Jasjub og
Sjimron, fire. 2 Tolas Sønner: Uzzi, Refaja,
Jeriel, Jamaj, Jibsam og Sjemuel, Overhoveder for
Tolas Fædrenehuse, dygtige Krigere. Efter deres
Slægtebøger udgjorde deres Tal på Davids Tid
22600. 3 Uzzis Sønner: Jizraja, Jizrajas Sønner
Mikael, Obadja, Joel og Jissjija, fem, alle sammen
Overhoveder. 4 Til dem hørte efter deres Slægtebøger,
efter deres Fædrenehuse, krigsrustede Skarer, 36000;
de havde nemlig mange kvinder og Børn. 5 Deres
Brødre, alle Issakars Slægter, var dygtige Krigere; de,
som var indført i deres Slægtebog, udgjorde i alt 87
000. 6 Benjamins Sønner: Bela, Beker og Jediael, tre.
7 Belas Sønner: Ezbon, Uzzi, Uzziel Jerimot og Iri,
fem, Overhoveder for Fædrenehuse, dygtige Krigere;
de, som var indført i deres Slægtebog, udgjorde
22034. 8 Bekers Sønner: Zemira, Joasj, Eliezer,
Eljoenaj, Omri, Jeremot, Abija, Anatot og Alemet;
alle disse var Bekers Sønner; 9 de, som var indført i
deres Slægtebog efter deres Slægter, Overhovederne
for Fædrenehusene, dygtige Krigere, udgjorde 20
200. 10 Jediaels Sønner: Bilhan; Bilhans Sønner:
Je'usj, Binjamin, Ehud, Kena'ana, Zetan, Tarsjisj
og Ahisjahar; 11 alle disse var Jediaels Sønner,
Overhoveder for deres Fædrenehuse, dygtige Krigere,
17200 øvede Krigere. 12 Og Sjuppim og Huppim
var Irs Sønner, og Husjim var Ahers Sønner 13
Naftalis Sønner var: Jabaziel, Guni, Jezer og Sjallum.
Bilhas Sønner: 14 Manasses Sønner, som hans
aramaiske Medhustru fødte: Hun fødte Makir, Gileads
Fader. 15 Gilead ægtede en Kvinde ved Navn Ma'aka;
hans Søster hed Hammoleket, og hans Broder hed
Zelobad; Zelofbad havde kun Døtre. 16 Gileads
Hustru Ma'aka fødte en Søn, som hun kaldte Peresj,
medens hans Broder hed Sjeresj; hans Sønnervar
Ulam og Rekem. 17 Ulams Sønner: Bedan. Det
var Sønner af Gilead, en Søn af Makir, en Søn af
Manasse. 18 Hans Søster Hammoleket fødte Isjhod,
Abiezer og Mala. 19 Sjemidas Sønner: Ajan, Sjekm,
Likhi og Ani'am. 20 Efraims Sønner: Sjutela hans
Søn Bered, hans Søn Tahat, hans Søn El'ada, hans
Sønahat, 21 hans Søn Zabad, hans Søn Sjutela -
og Ezer og El'ad. Dem dræbte Mændene fra Gat,
de indfødfe i Landet, fordi de var draget ned for at
tage deres Hjorde. 22 Deres Fader Efraim sørgede
i lang Tid over dem, og hans Brødre kom for at

trøste ham. 23 Så gik han ind til sin Hustru, og hun
blev frugtsommelig og fødte en Søn, som han kaldte
Beri'a, fordi hans Hus var i Ulykke, da det skete. 24
Hans Datter var Sje'era, som byggede Nedre- og
Øvre-Bet-Horon og Uzzen-Sje'era. 25 Hans Søn var
Refa, hans Søn Resjef, hans Søn Tela, hans Søn
Tahan, 26 hans Søn Ladan, hans Søn Ammihud,
hans Søn Elisjama, 27 hans Søn Nun, hans Søn
Josua. 28 Deres Besiddelser og Boliger var Betel
med Småbyer, mod Øst Na'aran, mod Vest Gezer
med Småbyer, fremdeles Sikem med Småbyer indtil
Ajja med Småbyer; 29 langs Manassiternes Grænse
Bet-Sjean med Småbyer, Ta'anak med Småbyer,
Megiddo med Småbyer og Dor med Småbyer. I dem
boede Israels Søn Josefs Sønner. 30 A Sønner:
Jimna, Jisjva, Jisjvi og Beri'a og deres Søster Sera.
31 Beri'as Sønner: Heber og Malkiel, som var Birzajits
Fader. 32 Heber avlede Jaflet, Sjomer, Hotam og
deres Søster Sjua. 33 Jaflets Sønner: Pasak, Bimhal
og Asjvat; det var Jaflets Sønner. 34 Sjemers Sønner:
Ahi, Roga, Hubba og Aram. 35 Hans Broder Hotams
Sønner: Zofa, Jimna, Sjelesj og Amal. 36 Zofas
Sønner: Sua, Harnefer, Sjual, Beri, Jimra, 37 Bezer,
Hod, Sjamma, Sjilsja, Jitran og Be'era. 38 Jeters
Sønner: Jefunne, Pispa og Ara. 39 Ullas Sønner: Ara,
Hanniel og Rizja. 40 Alle disse var Asers Sønner.
Overhoveder for Fædrenehusene, udsøgte dygtige
Krigere, Overhoveder for Øversterne. De, der var
indført i Slægtebogen som brugelige til Krigstjeneste,
talte 26000.

8 Benjamin avlede Bela, den førstfødte, Asjbel den
anden, Ahiram den tredje, 2 Noha den fjerde
og Rafa den femte. 3 Bela havde Sønner: Ard,
Gera, Ehuds Fader, 4 Abisjua, Na'aman, Ahoa,
5 Gera, Sjefufan og Hufam. 6 Ehuds Sønner var
følgende de var Overhoveder for Fædrenehusene
blandt Gebas Indbyggere, men førtes bort til Manahat,
7 da Na'aman, Ahija og Gerå førte dem bort -:
Han avlede Uzza og Ahihud. 8 Sjaharajim avlede
på Moabs Slette - efter at han havde sendt sine
Hustruer Husjim og Ba'ara bort 9 han avlede med
sin Hustru Hodesj: Jobab, Zibja, Mesja, Malkam,
10 Je'uz, Sakeja og Mirma; det var hans Sønner,
Overhoveder for Fædrenehuse; 11 og med Husjim
avlede han Abitub og Elpa'al. 12 Elpa'als Sønner:
Eber, Misj'am og Sjemer, som byggede Ono og Lod
med Småbyer. 13 Beri'a og Sjema var Overhoveder
for Fædrenehusene blandt Indbyggerne i Ajjalon; det
var dem, der slog Indbyggerne i Gat på Flugt. 14
Deres Brødre var Elpa'al Sjasjak og Jeremot. 15 Og
Zebadja, Arad, Eder, 16 Mikael, Jisjpa og Joha var
Beri'as Sønner. 17 Zebadja, Mesjullam' Hizki, Heber,
18 Jisjmeraj, Jizli'a og Jobab var Elpa'als Sønner. 19
Jakim, Zikri, Zabdi, 20 Eljoenaj, Zilletaj, Eliel, 21 Adaja,
Beraja og Sjimrat var Sjim'is Sønner. 22 Jisjpan,
Eber, Eliel, 23 Abdon, Zikri, Hanan, 24 Hananja,
Elam, Antotija, 25 Jifdeja og Penuel var Sjasjaks
Sønner. 26 Sjamsjeraj, Sjeharja, Atalja, 27 Ja'aresjja,
Elija og Zikri var Jerohatns Sønner. 28 Disse var
Overhoveder for Fædrenehuse, Overhoveder efter
deres Slægter; de boede i Jerusalem. 29 I Gibeon
boede Je'uel, Gibeons Fader, hvis Hustru hed Ma'aka;
30 hans førstefødte Søn var Abdon, dernæst Zur,
Kisj, Ba'al, Ner, Nadab, 31 Gedor, Ajo, Zeker og
Miklot. 32 Miklot avlede Sjim'a. Også disse boede
over for deres Brødre sammen med deres Brødre i
Jerusalem. 33 Ner avlede Kisj. Kisj avlede Saul. Saul
avlede Jonatan, Malkisjua, Abinadab og Esjba'al. 34
Jonatans Søn var Meribba'al. Meribba'al avlede Mika.
35 Mikas Sønner: Piton, Melek, Ta'rea og Ahaz. 36
Ahaz avlede Jehoadda. Jehoadda avlede Alemet,
Azmavet og Zimri. Zimri avlede Moza. 37 Moza avlede
Bin'a, hans Søn var Rafa hans Søn El'asa, hans Søn
Azel. 38 Azel havde seks Sønner, hvis Navne var
Azrikam, Bokeru, Jisjmael, Sjearja, Obadja og Hanan;
alle disse var Azels Sønner. 39 Hans Broder Esjeks
Sønner: Ulam, den førstefødte, Je'usj den anden
og Elifelet den tredje. 40 Ulams Sønner var dygtige
Krigere, der spændte Bue og havde mange Sønner
og Sønnesønner. Alle disse var Benjamins Sønner.

9 Alle Isreaeliter blev indført i Slægtebøger og findes
optegnede i Israels Kongers Bog. Men Juda blev
ført i Landflygtighed til Babel for sin Utroskabs Skyld.
2 De tidligere Indbyggere, som levede på deres
Ejendom i deres Byer: Israel, Præsterne, Leviterne
og Tempeltrællene. 3 I Jerusalem boede af Judæere,
Benjaminiter, Efraimiter og Manassiter følgende. 4 Af
Judæerne: Utaj, en Søn af Ammihud, en Søn af Omri,
en Søn af Imri, en Søn af Bani, en af Judas Søn
Perez's Sønner. 5 Af Sjelaniterne: Den førstefødte
Asaja og hans Sønner. 6 Af Zeraiterne: Je'uel og
deres Brødre, 690. 7 Af Benjaminiterne: Sallu, en
Søn af Mesjullam, en Søn af Hodavja, en Søn af
Hassenua; 8 Jibneja, en Søn af Jeroham; Ela, en Søn
af Mikris Søn Uzzi; Mesjullam, en Søn af Sjefatja,
en Søn af Re'uel, en Søn af Jibneja; 9 desuden
deres Brødre efter deres Slægter, 956. Alle disse
Mænd var Overhoveder for deres Fædrenehuse. 10
Af Præsterne: Jedaja, Jojarib, Jakin, 11 Azarja, en
Søn af Hilkija, en Søn af Mesjullam, en Søn af Zadok,

en Søn af Merajot, en Søn af Ahitub, Øversten over
Guds Hus; 12 Adaja, en Søn af Jeroham, en Søn af
Pasjhur, en Søn af Malkija; Masaj, en Søn af Adiel,
en Søn at Jazera, en Søn af Mesjullam, en Søn
af Mesjillemit, en Søn af Immer; 13 desuden deres
Brødre, Overhovederne for deres Fædrenehuse,
1760, dygtige Mænd til Tjenesten i Guds Hus. 14
Af Leviterne: Sjemaja, en Søn af Hassjub, en Søn
at Azrikam, en Søn af Hasjabja af Merariterne, 15
Bakbakkar, Heresj, Galal, Mattanja en Søn af Mika,
en Søn af Zikri, en Søn af Asaf, 16 Obadja, en Søn
af Sjemaja, en Søn af Galal, en Søn af Jedutun,
og Berekja, en Søn af Asa, en Søn af Elkana, som
boede i Netofatiternes Landsbyer. 17 Dørvogterne:
Sjallum, Akkub, Talmon og Ahiman og deres Brødre;
Sjallum var Overhovedet 18 og har endnu sin Plads
ved Kongeporten mod Øst. Det var Dørvogterne i
Leviternes Lejre. 19 Sjallum, en Søn af Kore, en Søn
af Ebjasaf, en Søn af Hora, og hans Brødre af hans
Fædrenehus, Koraiterne, havde Vagttjenesten ved
Teltets Tærskler; deres Fædre havde nemlig holdt
Vagt ved Indgangen til HERRENs Lejr; 20 Pinehas,
Eleazars Søn - HERREN være med ham! - var
fordum deres Øverste; 21 Mesjelemjas Søn Zekarja
var Dørvogter ved Indgangen til Åbenbaringsteltet. 22
Tilsammen udgjorde de, der var udvalgt til at holde
Vagt ved Tærsklerne, 212. De indførtes i de res
Slægtebøger i deres Landsbyer. David og Seeren
Samuel indsatte dem i deres Embede; 23 de og
deres Sønner holdt Vagt ved Portene til HERRENs
Hus, Teltboligen. 24 Dørvogterne stod mod alle fire
Verdenshjørner, mod Øst, Vest, Nord og Syd, 25
og deres Brødre i deres Landsbyer skulde fra Tid til
anden, syv Dage ad Gangen, møde for at stå dem
bi; 26 thi hine fire Øverster for Dørvogterne gjorde
stadig Tjeneste. Det var Leviferne. Fremdeles havde
de Tilsyn med Kamrene og Forrådsrummene i Guds
Hus, 27 og de overnattede rundt omkring Guds Hus,
thi de havde det Hverv at holde Vagt, og de skulde
lukke op hver Morgen. 28 Nogle af dem havde Tilsyn
med de til Tjenesten hørende Ting og talte dem, både
når de gemte dem hen, og når de tog dem frem.
29 Andre var sat til at føre Tilsyn med Tingene, alle
de hellige Ting, og med Hvedemelet, Vinen, Olien,
Røgelsen og de vellugtende Stoffer. 30 Nogle af
Præsternes Sønner lavede Salven af de vellugtende
Stoffer. 31 En af Leviterne, Mattitja, Koraiten Sjallums
førstefødte Søn. havde det Hverv at tillave Bagværket.
32 Nogle af deres Brødre Kehatiterne havde Tilsyn
med Skuebrødene og skulde lægge dem til Rette hver
Sabbat. 33 Det var Sangerne, Overhovederne for
Leviternes Fædrenehuse. De opholdt sig i Kamrene,
fri for anden Gerning, da de havde Tjeneste Dag
og Nat. 34 Det var Overhovederne for Leviternes
Fædrenehuse, Overhoveder efter deres Slægter. De
boede i Jerusalem. 35 I Gibeon boede Je'uel, Gibeons
Fader, hvis Hustru hed Ma'aka; 36 hans førstefødfe
Søn var Abdon, dernæst Zur, Kisj, Ba'al, Ner, Nadab,
37 Gedor, Ajo, Zekarja og Miklot. 38 Miklot avlede
Sjim'am. Også de boede over for deres Brødre
sammen med deres Brødre i Jerusalem. 39 Ner
avlede Kisj. Kisj avlede Saul. Saul avlede Jonatan,
Malkisjua, Abinadab og Esjba'al. 40 Jonatans Søn
var Meribba'al. Meribba'al avlede Mika. 41 Mikas
Sønner: Piton, Melek, Ta'rea og Ahaz. 42 Ahaz avlede
Jehoadda. Jehoadda avlede Alemet, Azmavet og
Zimri. Zimri avlede Moza. 43 Moza avlede Bin'a, hans
Søn var Refaja, hans Søn El'asa, hans Søn Azel. 44
Azel havde seks Sønner, hvis Navne var Azrikam,
Bokeru, Jisjmael, Sjearja, Obadja og Hanan; det var
Azels Sønner.

10 Filisterne angreb Israel; og Israeals Mænd
flygtede for Filisterne, og de faldne lå rundt
om på Gilboas Bjerg. 2 Og Filisterne forfulgte Saul
og hans Sønner og dræbte Sauls Sønner, Jonatan,
Abinadab og Malkisjua. 3 Kampen rasede om Saul,
og han blev opdaget af Bueskytterne og grebes af stor
Angst for dem. 4 Da sagde Saul til sin Våbendrager:
"Drag dit Sværd og gennembor mig, for at ikke disse
uomskårne skal komme og mishandle mig!" Men
Våbendrageren vilde ikke, thi han gøs tilbage derfor.
Da tog Saul Sværdet og styrtede sig i det, 5 og da
Våbendrageren så, at Saul var død, styrtede også
han sig i sit Sværd og døde. 6 Således fulgtes Saul,
hans tre Sønner og hele hans Slægt i Døden. 7
Men da alle Israeliteme i Dalen så, at Israels Mænd
var flygtet, og at Saul og hans Sønner var faldet,
forlod de deres Byer og flygtede, hvorpå Filisterne
kom og besatte dem. 8 Da Filisterne Dagen efter
kom for at plyndre de faldne, fandt de Saul og hans
Sønner liggende på Gilboas Bjerg. 9 De plyndrede
ham da og tog hans hoved og Våben med sig og
sendte Bud rundt iilisternes Land for at bringe deres
Afguder og Folket Glædesbudet. 10 Våbnene lagde
dei deres Guds Hus, men Hovedskallen hængte de
op i Dagons Hus. 11 Men da alle de, som boede
i Gilead, hørte alt, hvad Filisterne havde gjort ved
Saul, 12 brød alle våbenføre Mænd op, og de tog
Sauls og hans Sønners Lig ned, bragte dem med
til Jabesj og jordede deres Ben under Terebinten i
Jabesj og fastede syv Dage. 13 Således døde Saul

for den Utroskabs Skyld, han havde vist HERREN,
fordi han ikke havde givet Agt på HERRENs Ord,
også fordi han havde adspurgt en Ånd for at få et
Råd 14 og ikke søgt; Råd hos HERREN. Derfor lod
han ham dø, og Kongemagten lod han gå over til
David, Isajs Søn.

11 Derpå samlede hele Israel sig hos David i
Hebron og sagde: "Vi er jo dit Kød og Blod!"
2 Allerede før i Tiden, medens Saul var Konge, var
det dig, som førte Israel ud i Kamp og hjem igen; og
HERREN din Gud sagde til dig: Du skal vogte mit
Folk Israel og være Hersker over mit Folk Israel!" 3
Og alle Israels Ældste kom til Kongen i Hebron, og
David sluttede i Hebron Pagt med dem for HERRRNs
Åsyn, og de salvede David til Konge over Israel efter
HERRENs Ord ved Samuel. 4 Derpå drog David med
hele Israel til Jerusalem, det er Jebus; der boede
Jebusiterne, Landets oprindelige Indbyggere; 5 og
Indbyggerne i Jebus sagde til David: "Her kan du ikke
trænge ind!" Men David indtog Klippeborgen Zion,
det er Davidsbyen. 6 Og David sagde: "Den, der først
slår en Jebusit, skal være Øverste og Hærfører!"
Og da Joab, Zentjas Søn, var den første, der steg
derop, blev han Øverste. 7 Så tog David Bolig i
Klippeborgen, hvorfor man kaldte den Davidsbyen; 8
og han befæstede Byen hele Vejen rundt fra Millo af;
Resten af Byen genopførte Joab. 9 Og David blev
mægtigere og mægtigere; Hærskarers HERRE var
med ham. 10 Følgende var de ypperste at Davids
Helte, som sammen med hele Israel kraftig stod ham
bi med at nå Kongedømmet, så de fik ham valgt til
Konge efter HERRENs Ord til Israel. 11 Navnene
på Davids Helte var følgende: Isjba'al, Hakmonis
Søn, Anføreren for de tre; det var ham, som engang
svang sit Spyd over 300 faldne på een Gang. 12
Blandt de tre Helte kom efter ham Ahohiten El'azar,
Dodos Søn; 13 han var med David ved PasDammim,
dengang Filisterne samlede sig der til Kamp. Marken
var fuld af Byg, og Folkene flygtedefor Filisterne; 14
men han stillede sig op midt på Marken og holdt
den og huggede Filisterne ned; og HERREN gav
dem en stor Sejr. 15 Engang drog tre af de tredive
ned til David på Klippen, til Adullams Hule, medens
Filisternes Hær var lejret i Refaimdalen. 16 David var
dengang i Hlippeborgen, medens Filisternes Foged
var i Betlehem. 17 Så vågnede Lysten hos David,
og han sagde: "Hvem skaffer mig en Drik Vand fra
Cisternen ved Betlehems Port?" 18 Da banede de
tre Helte sig Vej gennem Filisternes Lejr, øste Vand
af Cisternen ved Betlehems Port og bragte David
det. Han vilde dog ikke drikke det, men udgød det
for HERREN 19 med de Ord: "Gud vogte mig for at
gøre det! Skulde jeg drikke de Mænds blod, som
har vovet deres Liv? Thi med Fare for deres Liv har
de hentet det!" Og han vilde ikke drikke det. Den
Dåd udførte de tre Helte. 20 Abisjaj, Joabs Broder,
var Anfører for de tredive. Han svang sit Spyd over
de faldne, og han var navnkundig blandt de tredive;
21 iblandt de tredive var han højt æret, og han var
deres Anfører; men de tre nåede han ikke. 22 Benaja,
Jojadas Søn, var en tapper Mand fra Kabze'el, der
havde udført store Heltegeminger; han fældede de to
Arielsønner fra Moab; og han steg ned og fældede en
Løve i en Cisterne, en Dag den var faldet Sne. 23
Ligeledes fældede han Ægypteren, en kæmpestor
Mand, fem Alen høj. Ægypteren havde et Spyd som
en Væverbom i Hånden, men han gik ned imod
ham med en Stok, vristede Spydet ud af Hånden på
ham og dræbte ham med hans eget Spyd. 24 Disse
Heltegerninger udførte Benaja, Jojadas Søn, og han
var navnkundig iblandt de tredive Helte; 25 iblandt de
tredive var han højt æret, men de tre nåede han ikke.
David satte ham over sin Livvagt. 26 De tapre Helte
var: Asa'el, Joabs Broder; Elhanan, Dodos Søn, fra
Betlehem; 27 Haroriten Sjammot; Peloniten Helez;
28 Ira, Ikkesj's Søn, fra Tekoa; Abiezer fra Anatot;
29 Husjatiten Sibbekaj; Ahohiten Ilaj; 30 Maharaj
fra Netofa; Heled, Ba'anas Søn, fra Netofa; 31 Itaj,
Ribajs Søn, fra det benjaminitiske Gibea; Benaja fra
Pir'aton; 32 Huraj fra Nahale-Ga'asj; Abiel fra Araba;
33 Azmavet fra Bahurim.; Sja'alboniten Eljaba; 34
Guniten Jasjen; Harariten Jonatan, Sjammas, Søn;
35 Harariten Ahi'am, Sakars Søn; Elifal, Urs Søn;
36 Mekeratiten Hefer; Peloniten Ahija; 37 Hezro fra
Karmel; Na'araj, Ezbajs Søn; 38 Joel, Natans Broder;
Mibhar, Hagritens Søn; 39 Ammoniten Zelek; Naharaj
fra Berot, der var Joabs, Zerujas Søns, Våbendrager;
40 Ira fra Jattir; Gareb fra Jattir; 41 Hetiten Urias;
Zabad, Alajs Søn; 42 Rubeniten Adina, Sjizas Søn,
et af Rubeniternes Overhoveder over tredive; 43
Hanan, Ma'akas Søn; Mitniten Josjafat; 44 Uzzija fra
Asjtarot; Sjama og Je'uel, Aroeriten Hotams Sønner;
45 Jediael, Sjimris Søn, og hans Broder Tiziten Joha;
46 Mahaviten Eliel; Jeribaj og Josjavja, Elna'ams
Sønner; Moabiten Jitma; 47 Eliel, Obed og Ja'asiel
fra Zoba.

12 Følgende er de, der kom til David i Ziklag,
medens han måtte holde sig skjult for Saul,
Kisj's Søn. De hørte til Heltene, som hjalp til i Kampen;
2 de var væbnet med Bue og øvet i Stenkast og

Pileskydning både med højre og venstre Hånd; de
hørte til Sauls Brødre, Benjaminiterne. 3 Deres
Overhoved var Ahiezer; dernæst Joasj, Sjema'as Søn,
fra Gibea, Jeziel og Pelet, Azmavets Sønner, Beraka,
Jehu fra Anatot, 4 Jisjmaja fra Gibeon, en Helt blandt
de tredive og Høvedsmand over de tredive, Jirme'ja,
Jahaziel, Johanan, Jozabad fra Gedera, 5 El'uzaj,
Jerimot, Bealja, Sjemarja, Sjefatja fra Harif, 6 Elkana,
Jissjija, Azar'el, Jo'ezer og Jasjobam, Koraiterne, 7
Joela og Zebadja, Sønner af Jeroham fra Gedor. 8 Af
Gaditerne slutfede nogle sig dygtige Krigere, øvede
Krigsmænd, væbnet med Skjold og Spyd; de var som
Løver at se på og rappe som Gazellerne på Bjergene.
9 Deres Overhoved var Ezer, Obadja den anden,
Eliab den tredje, 10 Masjmanna den fjerde, Jirmeja
den femte, 11 Attaj den sjette, Eliel den syvende,
12 Johanan den ottende, Elzabad den niende, 13
Jirmeja den tiende, Makbannaj den ellevte. 14 De var
Anførere blandt Gaditerne; den mindste af dem tog
det op med hundrede, den største med tusind. 15 Det
var dem, der gik over Jordan i den første Måned,
engang den overalt var gået over sine Bredder, og
slog alle Dalboerne på Flugt både mod Øst og Vest.
16 Engang kom nogle Benjaminiter og Judæere til
David i Klippeborgen; 17 David gik ud til dem, tog
til Orde og sagde: "Hvis I kommer til mig i fredelig
Hensigt, for at hjælpe mig, er jeg af Hjertet rede til at
gøre fælles Sag med eder; men er det for at forråde
mig til mine Fjender, skønt der ikke er Uret i mine
Hænder, da se vore Fædres Gud til og straffe det!"
18 Så iførte Ånden sig Amasaj, de tredives Anfører,
og han sagde: "For dig, David, og med dig, Isajs
Søn! Fred, Fred være med dig, og Fred med dine
Hjælpere, thi dig hjælper din Gud!" Da tog David imod
dem og satte dem i Spidsen for Krigerskaren. 19 Af
Manasse gik nogle over til David. Det var, dengang
han sammen med Filisterne drog i Kamp mod Saul,
uden at han dog blev dem til Hjælp, fordi Filisternes
Fyrster efter at have holdt Rådslagning sendte ham
bort, idet de sagde: "Det koster vore Hoveder, hvis
han går over til sin Herre Saul!" 20 Da han så drog til
Ziklag, gik følgende Manassiter over til ham: Adna,
Jozabad, Jediael, Mikael, Jozabad, Elibu og Zilletaj,
der var Overhoveder for Slægter i Manasse; 21 de
hjalp siden David imod Strejfskarerne, thi de var alle
dygtige Krigere og blev Førere i Hæren. 22 Der kom
nemlig daglig Folk til David for at hjælpe ham, så
det til sidst blev en stor Hær, stor som Guds Hær.
23 Følgende er Tallene på Førerne for de væbnede
Krigere, der kom til David i Hebron for at gøre ham
til Konge i Sauls Sted efter HERRENs Bud: 24 Af
Judæere, der har Skjold og Spyd, 6800 væbnede
Krigere; 25 af Simeoniterne 7100 dygfige Krigshelte;
26 af Leviterne 4600, 27 dertil Øverstenover Arons
Slægt, Jojada, fulgt af 3700, 28 og Zadok, en ung,
dygtig Kriger, med sit Fædrenehus, 22 Førere; 29
af Benjaminiterne, Sauls Brødre, 3000, men de
fleste af dem holdt endnu fast ved Sauls Hus; 30
af Efraimiterne 20800 dygtige Krigere, navnkundige
Mænd i deres Fædrenehuse; 31 af Manasses halve
Stamme 18.000 navngivne Mænd, der skulde gå
hen og gøre David til Konge; 32 af Issakariterne, der
forstod sig på Tiderne, så de skønnede, hvad Israel
havde at gøre, 200 Førere og alle deres Brødre, der
stod under dem; 33 af Zebulon 50.000, øvede Krigere,
udrustet med alle Hånde Våben, med een Vilje rede
til Kamp; 34 af Naftali 1.000 Førere, fulgt af 37.000
Mænd med Skjold og Spyd; 35 af Daniterne 28.600,
udrustede Mænd; 36 af Aser 40.000, øvede Krigere,
rustet til Kamp; 37 fra den anden Side af Jordan, fra
Rubeniterne, Gaditerne og Manasses halve Stamme,
120.000 Mænd med alle Hånde Krigsvåben. 38 Med
helt Hjerte og rede til Kamp kom alle disse Krigere
til Hebron for at gøre David til Konge over hele
Israel; men også det øvrige Israel var endrægtigt
med til at gøre David til Konge. 39 De blev der hos
David i tre Dage og spiste og drak, thi deres Brødre
havde forsynet dem; 40 også de, der boede i deres
Nærhed lige til Issakar, Zebulon og Naftali, bragte
dem Levnedsmidler på Æsler, Kameler, Muldyr og
Okser, Fødevarer af Mel, Figenkar, Rosinkager, Vin,
Olie, Hornkvæg og Småkvæg i Mængde; thi der var
Glæde i Israel.

13 Efter at have rådført sig med Tusindførerne
og Hundredeførerne, alle Øversterne, 2 sagde
David til hele Israels Forsamling: "Hvis det tykkes
eder godt, og det er HERREN vor Guds Vilje, lad
os så sende Bud til vore Brødre, der er tilbage i
alle Israels Landsdele, og ligeledes til Præsterne og
Leviterne i Byerne, hvor de har deres Græsmarker,
at de skal samles hos os, 3 for at vi kan bringe vor
Guds Ark tilbage til os, thi i Sauls Dage spurgte vi
ikke om den." 4 Og hele Forsamlingen svarede, at
det skulde man gøre, thi alt Folket fandt Forslaget
rigtigt. 5 Så samlede David bele Israel lige fra Sjihor i
Ægypten til Egnen ved Hamat for at hente Guds Ark i
Kirjat-Jearim. 6 Derpå drog David og hele tsrael op til
Ba'ala, til Kirjat-Jearim i Juda for der at hente Gud
HERRENs Ark, over hvilken hans Navn er nævnet,
han, som troner over Keruberne. 7 De førte da Guds
Ark bort fra Abinadabs Hus på en ny Vogn, og Uzza

og Ajo kørte Vognen. 8 David og hele Israel legede
af alle Kræfter for Guds Åsyn til Sang og til Citre,
Harper, Pauker, Cymbler og Trompeter. 9 Men da de
kom til Kidons Tærskeplads, rakte Uzza Hånden ud
for at gribe fat i Arken, fordi Okserne snublede. 10
Da blussede HERRENs Vrede op mod Uzza, og han
slog ham, fordi han rakte Hånden ud mod Arken, og
han døde på Stedet for Guds Åsyn. 11 Men David
græmmede sig over, at HERREN havde tilføjet Uzza
et Brud. Derfor kaldte man Stedet Perez-Uzza, som
det hedder den Dag i Dag. 12 Og David grebes den
Dag af Frygt for Gud og sagde: "Hvor kan jeg da lade
Guds Ark komme hen hos mig!" 13 Og David flyttede
ikke Arken hen hos sig i Davidsbyen, men lod den
sætte ind i Gatiten Obed-Edoms Hus. 14 Guds Ark
blev så i Obed-Edoms Hus tre Måneder, og HERREN
velsignede Obed-Edoms Hus og alt, hvad hans var.

14 Kong Hiram af Tyrus sendte Sendebud til
David med Cedertræer og tillige Murere og
Tømmermænd for at bygge ham et Hus. 2 Da
skønnede David, at HERREN havde sikret hans
Kongemagt over Israel og højnet hans Kongedømme
for sit Folk Israels Skyld. 3 David tog i Jerusalem
endnu flere Hustruer og avlede flere Sønner og
Døtre. 4 Navnene på de Børn, han fik i Jerusalem, er
følgende: Sjammua, Sjobab, Natan, Salomo, 5 Jibhar,
Elisjua, Elpelet, 6 Noga, Nefeg, Jaf1a, 7 Elisjama,
Be'eljada og Elifelet. 8 Men da Fiilisterne hørte, at
David var salvet til Konge over hele Israel, rykkede
de alle ud for at søge efter ham. Ved Efterretningen
herom drog David ud for at møde dem, 9 medens
Filisterne kom og bredte sig i Refaimdalen. 10 David
rådspurgte da Gud: "Skal jeg drage op mod Filisterne?
Vil du give dem i min Hånd?" Og HERREN svarede
ham: "Drag op, thi jeg vil give dem i din Hånd!" 11
Så drog de op til Ba'al-Perazim, og der slog han
dem. Da sagde David: "Gud har brudt igennem mine
Fjender ved min Hånd, som Vand bryder igennem!"
Derfor kalder man Stedet Ba'al-Perazim. 12 Og de
lod deres Guder i Stikken der, og David bød, at de
skulde opbrændes. 13 Men Filisterne bredte sig på ny
i Dalen. 14 Da David atter rådspurgte Gud, svarede
han: "Drag ikke efter dem, men omgå dem og fald
dem i Ryggen ud for Bakabuskene. 15 Når du da
hører Lyden af Skridt i Bakabuskenes Toppe, skal du
drage i Kamp, thi så er Gud draget ud foran dig for
at slå Filisternes Hær." 16 David gjorde, som Gud
bød, og de slog Filisternes Hær fra Gibeon til hen
imod Gezer. 17 Og Davids Ry bredte sig i alle Lande,
idet HERREN lod Frygt for ham komme over alle
Hedningefolkene.

15 Siden byggede han sig Huse i Davidsbyen og
beredte Guds Ark et Sted, idet han rejste den
et Telt 2 Ved den Lejlighed sagde David: "Ingen
andre end Leviterne må bære Guds Ark, thi dem
har HERREN udvalgt til at bære Guds Ark og til
at gøre Tjeneste for ham til evig Tid." 3 Og David
samlede hele Israel i Jerusalem for at føre HERRENs
Ark op til det Sted, han havde beredt den. 4 Og
David samlede Arons Sønner og Leviterne: 5 Af
Kehatiterne Øversten Uriel og hans Brødre, 120; 6 af
Merariterne Øversten Asaja og hans Brødre, 220;
7 af Gersoniterne Øversten Joel og hans Brødre,
130; 8 af Elizafans Sønner Øversten Sjemaja og
hans Brødre, 200; 9 af Hebrons Sønner Øversten
Eliel og hans Brødre, 80; 10 af Uzziels Sønner
Øversten Amminadab og hans Brødre, 112. 11 Så lod
David Præsterne Zadok og Ebjatar og Leviterne Uriel,
Asaja, Joel, Sjemaja, Eliel og Amminadab kalde 12
og sagde til dem: "I er Overhoveder for Leviternes
Fædrenehuse; helliger eder tillige med eders Brødre
og før HERRENs, Israels Guds, Ark op til det Sted,
jeg har beredt den; 13 det var jo, fordi I ikke var
med første Gang, at HERREN vor Gud tilføjede
os et Brud; thi vi søgte ham ikke på rette Måde."
14 Så helligede Præsferne og Leviterne sig for at
føre HERRENs, Israels Guds, Ark op; 15 og Levis
Sønner løftede med Bærestængerne Guds Ark op på
Skuldrene, som Moses havde påbudt efter HERRENS
Ord. 16 Fremdeles bød David Leviternes Øverster
at lade deres Brødre Sangerne stille sig op med
Musikinstrumenter, Harper, Citre og Cymbler og lade
høje Jubeltoner klinge. 17 Så lod Leviterne Heman,
Joels Søn, og af hans Brødre Asaf, Berekjas Søn,
og af deres Brødre Merariterne Etan, Husjajas Søn,
stille sig op 18 og ved Siden af dem deres Brødre
af anden Rang Zekarja, Uzziel, Sjemiramot, Jehiel,
Unni, Eliab, Benaja, Ma'aseja, Mattitja, Elipelehu og
Miknejahu og Dørvogterne Obed-Edom og Je'iel;
19 Sangerne Heman, Asaf og Etan skulde spille
på Kobbercymbler, 20 Zekarja, Uzziel, Sjemiramot,
Jehiel, Unni, Eliab, Ma'aseja og Benaja på Harper
al-alamot; 21 Mattitja, Elipelehu, Miknejahu, Obed-
Edom og Je'iel skulde lede Sangen med Citre al-
hassjeminit; 22 Konanja, Leviternes Øverste over
dem, der bar, skulde lede disse, da han forstod sig
derpå; 23 Berekja og Elkana skulde være Dørvogtere
ved Arken; 24 Præsterne Sjebanja, Josjafat, Netan'el,
Amasaj, Zekarja, Benaja og Eliezer skulde blæse

i Trompeterne foran Guds Ark; og Obed-Edom og
Jehija skulde være Dørvogtere ved Arken. 25 Derpå
drog David, Israels Ældste og Tusindførerne hen
for under Festglæde at lade HERRENs Pagts Ark
bringe op fra Obed-Edoms Hus, 26 og da Gud hjalp
Leviterne, der har HERRENs Pagts Ark, ofrede man
syv Tyre og syv Vædre. 27 David har en fin linned
Kappe, ligeledes alle Leviterne, der har Arken, og
Sangerne og Konanja, som ledede dem, der bar.
Og David var iført en linned Efod. 28 Og hele Israel
bragte HERRENs Pagts Ark op under Festjubel og til
Hornets, Trompeternes og Cymblernes Klang, under
Harpe- og Citerspil. 29 Men da HERRENs Pagts
Ark kom til Davidsbyen, så Sauls Datter Mikal ud af
Vinduet, og da hun så Kong David springe og danse,
ringeagtede hun ham i sit Hjerte.

16 De førte så Guds Pagts Ark ind og stillede den
midt i det Telt, David havde rejst den; og de
ofrede Brændofre og Takofre for Guds Åsyn. 2 Og da
David var færdig med Brændofrene og Takofrene,
velsignede han Folket i HERRENs Navn 3 og uddelte
til hver enkelt Israelit, både Mand og Kvinde, en
Brødskive, et Stykke Kød og en Rosinkage. 4 Foran
HERRENs Ark stillede han nogle af Leviterne til at
gøre Tjeneste og til at takke, love og prise HERREN,
Israels Gud; 5 Asaf var Leder, og næst efter ham
kom Zekarja, så Uzziel, Sjemiramot, Jehiel, Mattitja,
Eliab, Benaja, Obed-Edom og Je'iel med Harper
og Citre, medens Asaf lod Cymblerne klinge, 6
og Præsterne Benaja og Jahaziel stadig blæste i
Trompeterne foran Guds Pagts Ark. 7 Den Dag,
ved den Lejlighed, overdrog David for første Gang
Asaf og hans Brødre at lovsynge HERREN. 8 Pris
HERREN, påkald hans Navn, gør hans Gerninger
kendte blandt Folkeslag! 9 Syng og spil til hans
Pris, tal om alle hans Undere, 10 ros jer af hans
hellige Navn, eders Hjerte glæde sig, I, som søger
HERREN, 11 spørg efter HERREN og hans Magt,
søg bestandig hans Åsyn; 12 kom i Hu de Undere,
han øved, hans Tegn og hans Munds Domme, 13
I, hans Tjener, Israels Sæd. hans udvalgte, Jakobs
Sønner! 14 Han, HERREN, er vor Gud, hans Domme
når ud over Jorden; 15 han ihukommer for evigt sin
Pagt, i tusind Slægter sit Tilsagn, 16 Pagten. han
slutted med Abraham, Eden, han tilsvor Isak: 17 han
holdt dem i Hævd som Ret for Jakob, en evig Pagt
for Israel, 18 idet han sagde: "Dig giver jeg Kana'ans
Land som eders Arvelod." 19 Da de kun var en liden
Hob, kun få og fremmede der, 20 og vandred fra Folk
til Folk, fra et Rige til et andet, 21 tillod han ingen at
volde dem Men, men tugted for deres Skyld Konger:
22 "Rør ikke mine Salvede, gør ikke mine Profeter
ondt!" 23 Syng for HERREN, al Jorden, fortæl om
hans Frelse Dag efter dag; 24 kundgør hans Ære
blandt Folkene, hans Undere blandt alle Folkeslag! 25
Thi stor og højlovet er HERREN, forfærdelig over alle
Guder; 26 thi alle Folkeslagenes Guder er Afguder,
HERREN er Himlens Skaber. 27 For hans Åsyn er
Højhed og Hæder, Pris og Fryd i hans Helligdom. 28
Giv HERREN, I Folkeslags Slægter, giv HERREN
Ære og Pris, 29 giv HERREN hans Navns Ære,
bring Gaver og kom for hans Åsyn, tilbed HERREN i
helligt Skrud, 30 bæv for hans Åsyn, al Jorden! Han
grundfæsted Jorden, den rokkes ikke. 31 Himlen
glæde sig Jorden juble, det lyde blandt Folkene:
"HERREN har vist, han er Konge!" 32 Havet med dets
Fylde bruse, Marken juble og alt, hvad den bærer. 33
Da fryder sig Skovens Træer for HERRENs Åsyn,
thi han kommer, han kommer at dømme Jorden. 34
Lov HERREN, thi han er god, og hans Miskundhed
varer evindelig! 35 Og sig: "Frels os, vor Frelses Gud,
saml os og fri os fra Folkene, at vi må love dit hellige
Navn; med Stolthed synge din Pris!" 36 Lovet være
HERREN, Israels Gud, fra Evighed og til Evighed!
Da sagde hele Folket: "Amen!" og: "Lov HERREN!"
37 Så lod han Asaf og hans Brødre blive der foran
HERRENs Pagts Ark for altid at gøre Tjeneste foran
Arken efter hver Dags Behov; 38 og Obed-Edom,
Jedituns Søn, og Hosa med deres Brødre, i alt otte og
tresindstyve, lod han blive som Dørvogtere. 39 Men
Præsten Zadok og hans Brødre Præsterne lod han
blive foran HERRENs Bolig på Oerhøjen i Gibeon 40
for daglig, både Aften og Morgen, at ofre HERREN
Brændofre på Brændofferalteret ganske som det er
foreskrevet i den Lov, HERREN havde pålagt Israel;
41 og sammen med dem Heman og Jedutun og de
øvrige før nævnte udvalgte Mænd til at love HERREN
med Ordene "thi hans Miskundhed varer evindelig!"
42 Og de havde hos sig Trompeter og Cymbler til
dem, der spillede, og instrumenter til Guds Sange;
men Jedutuns Sønner var Dørvogtere. 43 Derpå gik
alt Folket hver til sit, og David vendte hjem for at
velsigne sit Hus.

17 Engang David sad i sit Hus, sagde han til
Profeten Natan: "Se, jeg har et Cedertræshus
at bo i, men HERRENs Pagts Ark har Plads i et Telt!"
2 Natan svarede David: "Gør alt, hvad din Hu står til,
thi Gud er med dig!" 3 Men samme Nat kom Guds
Ord til Natan således: 4 "Gå hen og sig til min Tjener
David: Så siger HERREN: Ikke du skal bygge mig det

Hus, jeg skal bo i! 5 Jeg har jo ikke haft noget Hus at
bo i, siden den Dag jeg førte Israeliterne op, men
vandrede med, boende i et Telt. 6 Har jeg, i al den
Tid jeg vandrede om blandt alle Israeliterne, sagt til
nogen af Israels Dommere, som jeg satte til at vogte
mit Folk: Hvorfor bygger I mig ikke et Cedertræshus?
7 Sig derfor til min Tjener David: Så siger Hærskarers
HERRE: Jeg tog dig fra Græsgangen, fra din Plads
bag Småkvæget til at være Fyrste over mit Folk Israel,
8 og jeg var med dig, overalt hvor du færdedes, og
udryddede alle dine Fjender foran dig; jeg vil skabe
dig et Navn som de størstes på Jorden 9 og skaffe
mit Folk Israel en Hjemstavn og plante det, så det
kan blive boende på sit Sted uden mere at skulle
forstyrres i sin Ro, og uden at Voldsmænd mere skal
ødelægge det som tidligere, 10 dengang jeg satte
Dommere over mit Folk Israel; og jeg vil underkue
alle dine Fjender. Så kundgør jeg dig nu: Et Hus vil
HERREN bygge dig! 11 Når dine Dage er omme og
du vandrer til dine Fædre, vil jeg efter dig oprejse
din Sæd, en af dine Sønner, og grundfæste hans
Kongedømme. 12 Han skal bygge mig et Hus, og jeg
vil grundfæste hans Trone evindelig. 13 Jeg vil være
ham en Fader, og han skal være mig en Søn; og min
Miskundhed vil jeg ikke tage fra ham, som jeg tog den
fra din Forgænger; 14 jeg vil indsætte ham i mit Hus
og mit Kongedømme til evig Tid, og hans Trone skal
stå fast til evig Tid!" 15 Alle disse Ord og hele denne
Åbenbaring meddelte Natan David. 16 Da gik Kong
David ind og dvælede for HERRENs Åsyn og sagde:
"Hvem er jeg, Gud HERRE, og hvad er mit Hus, at
du har bragt mig så vidt? 17 Men det var dig ikke
nok o Gud, du gav også din Tjeners Hus Forjættelser
for fjerne Tider og lod mig skue kommende Slægter,
Gud HERRE! 18 Hvad mere har David at sige dig?
Du kender jo dog din Tjener, 19 HERRE! For din
Tjeners Skyld, og fordi din Hu stod dertil, gjorde du
alt dette store og kundgjorde alle disse store Ting, 20
HERRE! Ingen er som du, og der er ingen Gud uden
dig, efter alt hvad vi har hørt med vore Ører. 21 Og
hvor på Jorden findes et Folk som dit Folk Israel, et
Folk, som Gud kom og udfriede og gjorde til sit Folk
for at vinde sig et Navn og udføre store og frygtelige
Gerninger ved at drive andre Folkeslag bort foran
sit Folk, det, du udfriede fra Ægypten? 22 Du har
grundfæstet dit Folk Israel som dit, Folk til evig Tid,
og du, HERRE, er blevet deres Gud. 23 Så lad da,
HERRE, den Forjættelse, du udtalte om din Tjener og
hans Hus, gælde til evig Tid og gør, som du sagde!
24 Da skal dit Navn stå fast og blive stort til evig Tid,
så man siger: Hærskarers HERRE, Israels Gud, Gud
over Israel! Og din Tjener Davids Hus skal stå fast
for dit Åsyn. 25 Thi du, min Gud, har åbenbaret for
din Tjener: Jeg vil bygge dig et Hus! Derfor har din
Tjener dristet sig til at bede for dit Åsyn. 26 Derfor,
HERRE, du er Gud, du har givet din Tjener denne
Forjættelse, 27 så lad det behage dig at velsigne din
Tjeners Hus, at det til evig Tid må stå fast for dit
Åsyn. Thi du, HERRE, har velsignet det, og det bliver
velsignet evindelig!"

18 Nogen Tid efter slog David Filisterne og
undertvang dem, og han fratog Filisterne Gat
med Småbyer. 2 Fremdeles slog han Moabiterne;
og Moabiterne blev Davids skatskyldige Undersåtter.
3 Ligeledes slog David Kong Hadar'ezer af Zoba i
Nærheden af Hamat, da han var draget ud for at
underlægge sig Egnene ved Eufratfloden. 4 David
fratog ham 1.000 Vogne, 7.008 Ryttere og 20.000
Mand Fodfolk og lod alle Hestene lamme på hundrede
nær, som han skånede. 5 Og da Aramæerne fra
Darmaskus kom Kong Hadar'ezer af Zoba til Hjælp,
slog David 22.000 Mand af Aramæerne. 6 Derpå
indsatte David Fogeder i det darmaskenske Aram, og
Aramæerne blev Davids skatskyldige Undersåtter.
Således gav HERREN David Sejr, overalt hvor han
drog frem. 7 Og David tog de Guldskjolde, Hadar'ezers
Folk havde båret, og bragte dem til Jerusalem; 8
og fra Hadar'ezers Byer, Tibhat og Kun, bortførte
David Kobber i store Mængder; deraf lod Salomo
Kobberhavet, Søjlerne og Kobbersagerne lave. 9 Men
da Kong To'u af Hamat hørte, at David havde slået
hele Kong Hadar'ezer af Zobas Stridsmagt, 10 sendte
han sin Søn Hadoram til Kong David for at hilse
på ham og lykønske ham til, at han havde kæmpet
med Hadar'ezer og slået ham - Hadar'ezer havde
nemlig ligget i Krig med To'u - og han medbragte
alle Hånde Sølv-, Guld og Kobbersager. 11 Også
dem helligede Kong David HERREN tillige med det
Sølv og Guld, han havde taget fra alle Folkeslagene,
Edom, Moab, Ammoniterne, Filisterne og Amalek.
12 Og Absjaj, Zerujas Søn, slog Edom i Saltdalen,
18000 Mand; 13 derpå indsatte han Fogeder i Edom,
og alle Edomiterne blev Davids Undersåtter. Således
gav HERREN David Sejr, overalt hvor han drog frem.
14 Og David var Konge over hele Israel, og han
øvede Ret og Retfærdighed mod hele sit Folk. 15
Joab, Zerujas Søn, var sat over Hæren; Josjafat,
Ahiluds Søn, var Kansler; 16 Zadok, Ahitubs Søn,
og Abimelek, Ebjatars Søn, var Præster; Sjavsja
var Statsskriver; 17 Benaja, Jojadas Søn, var sat

over Kreterne og Pleterne, og Davids Sønner var de
ypperste ved Kongens Side.

19 Nogen Tid efter døde Ammoniternes Konge
Nahasj, og hans Søn Hanun blev Konge i
hans Sted. 2 Da tænkte David: "Jeg vil vise Hanun,
Nahasj's Søn, Venlighed, thi hans Fader viste mig
Venlighed." Og David sendte Folk for at vise ham
Deltagelse i Anledning at hans Faders Død. Men da
Davids Mænd kom til Ammoniteroes Land til Hanun
for at vise ham Deltagelse, 3 sagde Ammoniternes
Høvdinger til Hanun: "Tror du virkelig, det er for
at hædre din Fader, at David sender Bud og viser
dig Deltagelse? Mon ikke det er for at udforske og
ødelægge Landet og udspejde det, at hans Folk
kommer til dig?" 4 Da tog Hanun Davids Folk og lod
dem rage og Halvdelen af deres Klæder skære af
til Skridtet, og derpå lod han dem gå. 5 Da David
fik Efterretning om Mændenes Behandling, sendte
han dem et Bud i Møde; thi Mændene var blevet
grovelig forhånet; og Kongen lod sige: "Bliv i Jeriko,
til eders Skæg er vokset ud!" 6 Men da Ammoniterne
så, at de havde lagt sig for Had hos David, sendte
Hanun og Ammoniterne 1000 Talenter Sølv for at leje
Vogne og Ryttere i Aram-Naharajim, Aram Ma'aka
og Zoba; 7 og de lejede 32000 Vogne og Kongen
af Ma'aka med hans Folk, og de kom og slog Lejr
uden for Medeba; imidlertid havde Ammoniterne
samlet sig fra deres Byer og rykkede ud til Kamp. 8
Da David hørte det, sendte han Joab af Sted med
hele Hæren og Kærnetropperne. 9 Ammoniterne
rykkede så ud og stillede sig op til Kamp ved Byens
Port, medens Kongerne, der var kommet til, stod for
sig selv på åben Mark. 10 Da Joab så, at Angreb
truede ham både forfra og bagfra, gjorde han et
Udvalg blandt alt Israels udsøgte Mandskab og tog
Stilling over for Aramæerne, 11 medens han overlod
Resten af Mandskabet til sin Broder Absjaj, og de
tog Stilling over for Ammoniterne. 12 Og han sagde:
"Hvis Aramæerne bliver mig for stærke, skal du
ile mig til Hjælp; men bliver Ammoniterne dig for
stærke, skal jeg hjælpe dig. 13 Tag Mod til dig og
lad os tappert værge vort Folk og vor Guds Byer -
så får HERREN gøre, hvad ham tykkes godt!" 14
Derpå rykkede Joab frem med sine Folk til Kamp
mod Aramæerne, og de flygtede for ham. 15 Og
da Ammoniterne så, at Aramæerne tog Flugten,
flygtede også de forhans Broder Absjaj og trak sig ind
i Byen. Derpå kom Joab til Jerusalem. 16 Men da
Aramæerne så, at de var slået af Israel, sendte de
Bud og fik Aramæerne hinsides Floden til at rykke
ud med Sjofak, Hadar'ezers Hærfører, i Spidsen.
17 Da David fik Efterretning herom, samlede han
hele Israel, satte over Jordan og kom til Helam, hvor
David stillede sig op til Kamp mod Aramæerne, og
de angreb ham. 18 Men Aramæerne flygtede for
Israel, og David nedhuggede 7.000 Stridsheste og
40.000 Mand Fodfolk af Aram; også Hærføreren
Sjofak huggede han ned. 19 Da alle Hadar'ezers
Lydkonger så, at de var slået af Israel, sluttede de
Fred med David og underkastede sig, og Aramæerne
vilde ikke hjælpe Ammoniterne mere.

20 Næste År, ved den Tid Kongerne drager i
Krig, førte Joab Krigshæren ud og hærgede
Ammoniternes Land; derpå drog han hen og belejrede
Rabba. David blev derimod selv i Jerusalem. Og Joab
indtog Rabba og ødelagde det. 2 Da tog David Kronen
af Milkoms Hoved, og han fandt, at den var af Guld
og vejede en Talent; der var en Ædelsten på den, og
den blev sat på Davids Hoved. Et vældigt Bytte fra
Byen førte han med sig, 3 og Indbyggerne slæbte
han bort og satte dem til Savene, Jernhakkerne og
Økserne. Således gjorde han ved alle Ammonifemes
Byer. Derpå vendte David og hele Hæren tilbage til
Jerusalem. 4 Siden hen kom det atter til Kamp med
Filisterne i Gezer. Husjatiten Sibbekaj nedhuggede da
Sippaj, som var af Rafaslægten, og de blev underkuet.
5 Atter kom det til Kamp med Filis, terne. Elhanan,
Ja'irs Søn, nedhuggede da Lami, Gatiten Goliats
Broder, hvis Spydstage var som en Væverbom. 6
Atter kom det til Kamp i Gat. Da var der en kæmpe
stor Mand med seks Fingre på hver Hånd og seks
Tæer på hver Fod, i alt fire og tyve; han var også af
Rafaslægten. 7 Han hånede Israel, og derfor huggede
Jonatan, en Søn af Davids Broder Sjim'a, ham ned. 8
Disse var af Rafaslægten i Gat; de faldt for Davids og
hans Mænds Hånd.

21 Satan trådte op mod Israel og æggede David til
at holde Mandtal over Israel. 2 David sagde da
til Joab og Hærførerne: "Drag ud og tæl Israel fra
Be'ersjeba til Dan og bring mig Efterretning, for at jeg
kan få Tallet på dem at vide!" 3 Men Joab svarede:
"Måtte HERREN forøge sit Folk hundredfold! Er de
ikke, Herre Konge, min Herres Trælle alle sammen?
Hvorfor vil min Herre det? Hvorfor skal det blive Israel
til Skyld?" 4 Men Joab måtte bøje sig for Kongens
Ord, og Joab begav sig derfor bort, drog hele Israel
rundt og kom tilbage til Jerusalem. 5 Joab opgav
derpå David Tallet, der var fundet ved Folketællingen,
og hele Israel talte 1.100.000 kraftige Mænd, Juda
470.000. 6 Men Levi og Benjamin havde han ikke talt

med, thi Kongens Ord var Joab en Gru. 7 Dette var
ondt i Guds Øjne, og han slog Israel. 8 Da sagde
David til Gud: "Jeg har syndet svarlig i, hvad jeg har
gjort. Men tilgiv nu din Tjeners Brøde, thi jeg har
handlet som en stor Dåre!" 9 Men HERREN talede
således til Gad, Davids Seer: 10 "Gå hen og sig
således til David: Så siger HERREN: Jeg forelægger
dig tre Ting; vælg selv, hvilken jeg skal lade times dig!"
11 Gad kom da til David og sagde til ham: "Så siger
HERREN: Vælg! 12 Vælger du tre Hungersnødsår,
eller vil du i tre Måneder flygte for dine Fjender og
dine Avindsmænds Sværd, eller skal der komme
tre Dage med HERRENs Sværd og Pest i Landet, i
hvilke HERRENs Engel spreder Ødelæggelse i hele
Israels Område? Se nu til, hvad jeg skal svare ham,
der har sendt mig!" 13 David svarede Gad: "Jeg er i
såre stor Vånde - lad mig så falde i HERRENs Hånd,
thi hans Barmhjertighed er såre stor; i Menneskehånd
vil jeg ikke falde!" 14 Så sendte HERREN Pest over
Israel, og af Israel døde 70.000 Mennesker. 15 Og
Gud sendte en Engel til Jerusalem for at ødelægge
det. Men lige som han skulde til at ødelægge Byen,
så HERREN til og angrede det onde; og han sagde til
Engelen, som var ved at ødelægge: "Nu er det nok,
drag din Hånd tilbage!" HERRENs Engel stod da ved
Jebusiten Ornans Tærskeplads. 16 Da David løftede
sit Blik og så HERRENs Engel stå mellem Himmel og
Jord med draget Sværd i Hånd, rettet mod Jerusalem,
faldt han og de Ældste, der var klædt i Sæk, på deres
Ansigt; 17 og David sagde til Gud: "Var det ikke mig,
der sagde, at Folket skulde tælles? Det er mig, der
har syndet, og såre ilde har jeg handlet; men Fårene
der, hvad har de gjort? HERRE min Gud, lad din Hånd
dog ramme mig og mit Fædrenehus, men lad Plagen
ikke ramme dit Folk!" 18 Da sagde HERRENs Engel
til Gad, at han skulde byde David gå op og rejse
HERREN et Alter på Jebusiten Ornans Tærskeplads.
19 Og David gik derop, efter det Ord Gad havde talt i
HERRENs Navn. 20 Da Ornan vendte sig om, så
han Kongen og hans fire Sønner, der var hos ham,
komme gående. Ornan var ved at tærske Hvede. 21
Og David nåede hen til Ornan, og da Ornan så op og
fik Øje på David, forlodhanTærskepladsen og kastede
sig på sit Ansigt til Jorden for ham. 22 Da sagde
David til Oroan: "Overlad mig din Tærskeplads, for at
jeg der kan bygge HERREN et Alter! For fuld betaling
skal du overlade mig den, at Folkett må blive friet fra
Plagen!" 23 Da sagde Ornan til David: "Min Herre
Kongen tage den og gøre, hvad ham tykkes ret; se,
jeg giver Okserne til Brændofre, Tærskeslæderne til
Brændsel og Hveden til Afgrødeoffer; jeg giver det
hele!" 24 - Men Kong David svarede Ornan: "Nej,
jeg vil købe det for fuld Betaling, thi til HERREN vil
jeg ikke tage, hvad dit er, eller bringe et Brændoffer,
som intet koster mig!" 25 Så gav David Ornan Guld
til en Vægt af 600 Sekel for Pladsen; 26 og David
byggede HERREN et Alter der og ofrede Brændofre
og Takofre; og da han råbte til HERREN, svarede
HERREN ham ved at lade Ild falde ned fra Himmelen
på Brændofferalteret, 27 Og på HERRENs Bud stak
Engelen sit Sværd i Balgen igen. 28 På den Tid
ofrede David på Jebusiten Ornans Tærskeplads, fordi
han havde set, at HERREN havde svaret ham der;
29 men HERRENs Bolig, som Moses havde rejst i
Ørkenen, og Brændofferalteret stod på den Tid på
Offerhøjen i Gibeon. 30 Men David kunde ikke gå hen
og søge Gud foran Alteret, thi han var rædselsslagen
over HERRENs Engels Sværd.

22 Da sagde David: "Her skal Gud HERRENs Hus
stå, her skal Israels Brændofferalter stå!" 2
David bød så, at man skulde samle alle de fremmede,
som boede i Israels Land, og han satte Stenhuggere
til at tilhugge Kvadersten til Opførelsen af Guds
Hus; 3 fremdeles anskaffede David Jern i Mængde til
Nagler på Portfløjene og til Kramper, en umådelig
Mængde Kobber 4 og talløse Cederbjælker, idet
Zidonierne og Tyrierne bragte David Cederbjælker
i Mængde. 5 Thi David tænkte: "Min Søn Salomo
er ung og uudviklet, men Huset, som skal bygges
HERREN, skal være stort og mægtigt, for at det
kan vinde Navnkundighed og Ry i alle Lande; jeg vil
træffe Forberedelser for ham." Og David traf store
Forberedelser, før han døde. 6 Derpå lod han sin Søn
Salomo kalde og bød ham bygge HERREN, Israels
Gud, et Hus. 7 Og David sagde til Salomo: "Min Søn!
Jeg havde selv i Sinde at bygge HERREN min Guds
Navn et Hus; 8 men da kom HERRENs Ord til mig
således: Du har udgydt meget Blod og ført store
brige; du må ikke bygge mit Navn et Hus, thi du har
udgydt meget Blod på Jorden for mit Åsyn. 9 Se, en
Søn skal fødes dig; han skal være en Fredens Mand,
og jeg vil skaffe ham Fred for alle hans Fjender rundt
om; thi hans Navn skal være Salomo, og jeg vil give
Israel Fred og Ro i hans Dage. 10 Han skal bygge mit
Navn et Hus; og han skal være mig en Søn, og jeg
vil være ham en Fader, og jeg vil grundfæste hans
Kongedømmes Trone over Israel til evig Tid! 11 Så
være da HERREN med dig, min Søn, at du må få
Lykke til at bygge HERREN din Guds Hus, således
som han har forjættet om dig. 12 Måtte HERREN
kun give dig Forstand og Indsigt, så han kan sætte

dig over Israel og du kan holde HERREN din Guds
Lov! 13 Så vil det gå dig vel når du nøje holder
Anordningerne og Lovbudene, som HERREN bød
Moses at pålægge Israel. Vær frimodig og stærk, frygt
ikke og tab ikke Modet! 14 Se, med stor Møje har jeg
til HERRENs Hus tilvejebragt 100.000 Talenter Guld
og en Million Talenter Sølv og desuden Kobber og
Jern, som ikke er til at veje, så meget er der; dertil har
jeg tilvejebragt Bjælker og Sten; og du skal sørge for
flere. 15 En Mængde Arbejdere står til din Rådighed,
Stenhuggere, Murere, Tømrere og alle Slags Folk,
der forstår sig på Arbejder af enhver Art. 16 Af Guld,
Sølv, Kobber og Jern er der umådelige Mængder til
Stede - så tag da fat, og HERREN være med dig!"
17 Og David bød alle Israels Øverster hjælpe hans
Søn Salomo og sagde: 18 "Er HERREN eders Gud
ikke med eder, har han ikke skaffet eder Ro til alle
Sider? Han har jo givet Landets Indbyggere i min
Hånd, og Landet er underlagt HERREN og hans Folk;
19 så giv da eders Hjerter og Sjæle hen til at søge
HERREN eders Gud og tag fat på at bygge Gud
HERRENs Helligdom, så at HERRENs Pagts Ark
og Guds hellige Ting kan føres ind i Huset, der skal
bygges HERRENS Navn."

23 Da David var blevet gammel og mæt af Dage,
gjorde han sin Søn Salomo til Konge over
Israel. 2 Han samlede alle Israels Øverster og
Præsterne og Leviterne. 3 Og Leviterne blev talt fra
Trediveårsalderen og opefter, og deres Tal udgjorde,
Hoved for Hoved, Mand for Mand, 38000. 4 "Af
dem," sagde han, "skal 24000 forestå Arbejdet
ved HERRENs Hus, 6000 være Tilsynsmænd og
Dommere, 5 4000 være Dørvogtere og 4000 love
HERREN med de instrumenter, jeg har ladet lave
til Lovsangen." 6 Og David inddelte dem i Skifter
efter Levis Sønner Gerson, Kehat og Merari. 7
Til Gersoniterne hørte: Ladan og Sjim'i; 8 Ladans
Sønner: Jehiel, som var Overhoved, Zetam og Joel,
tre; 9 Sjim'is Sønner: Sjelomit, Haziel og Haran, tre.
De var Overhoveder for Ladans Fædrenehuse. 10
Sjim'is Sønner: Jahat, Ziza, Je'usj og Beri'a. Disse
fire var Sjim'is Sønoer. 11 Jahat var Overhoved og
Ziza den næste; Je'usj og Beri'a havde ikke mange
Sønner og regnedes derfor for eet Fædrenehus,
eet Embedsskifte. 12 Kehatiterne: Amram, Jizhar,
Hebron og Uzziel, fire; 13 Amrams Sønner: Aron og
Moses. Aron udskiltes sammen med sine Sønner
til at helliges som højhellig til evig Tid, til at tænde
Offerild for HERRENs Åsyn, til at tjene ham og
velsigne i hans Navn til evig Tid. 14 Den Guds
Mand Moses's Sønner regnedes derimod til Levis
Stamme. 15 Moses's Sønner: Gersom og Eliezer;
16 Gersoms Sønner; Sjubael, som var Overhoved;
17 Eliezers Sønner: Rehabja, som var Overhoved;
andre Sønner havde Eliezer ikke, men Rehabjas
Sønner var overmåde talrige. 18 Jizhars Sønner:
Sjelomit, som var Overhoved. 19 Hebrons Sønner:
Jerija, som var Overhoved, Amarja den anden, Uzziel
den tredje, Jekam'am den fjerde. 20 Uzziels Sønner:
Mika, som var Overhoved, og Jissjija den anden. 21
Meraiterne var: Mali og Musji. Malis Sønner: El'azar
og Kisj. 22 El'azar efterlod sig ved sin Død ingen
Sønner, men kun Døtre, som deres Brødre, Kisj's
Sønner, ægtede. 23 Musjis Sønner: Mali, Eder og
Jeremot, tre. 24 Det var Levis Sønner efter deres
Fædrenebuse, Overhovederne for Fædrenehusene,
de, som mønstredes ved Optælling af Navnene, Hoved
for Hoved, de, som udførte Arbejdet ved Tjenesten i
HERRENs Hus, fra Tyveårsalderen og opefter. 25 Thi
David tænkte: "HERREN, Israels Gud, har skaffet
sit Folk Ro og taget Boligi Jerusalem for evigt; 26
derfor behøver Leviterne heller ikke mere at bære
Boligen og alle de Ting, som hører til dens Tjeneste."
27 (Ifølge Davids sidste Forordninger regnes Tallet
på Leviterne fra Tyveårsalderen og opefter). 28 Men
deres Plads er ved Arons Sønners Side, for at de
kan udføre Tjenesten i HERRENs Hus; de skal tage
sig af Forgårdene, Kamrene, Renholdelsen af alle
de hellige Ting og Arbejdet, der skal udføres i Guds
Hus; 29 de skal sørge for Skuebrødene, Melet til
Afgrødeofrene, de usyrede Fladbrød, Panden, Dejgen
og alle Rum- og Længdemål; 30 hver Morgen skal de
stå og love og prise HERREN, ligeså om Aftenen,
31 og hver Gang der ofres Brændofre til HERREN
på Sabbaterne, Nymånedagene og Højtiderne; i det
fastsatte Antal efter den for dem gældende Forskrift
skal de altid stå for HERRENs Åsyn. 32 Således
skal de tage Vare på, hvad der er at varetage ved
Åbenbaringsteltet og ved det hellige og hjælpe deres
Brødre, Arons Sønner, med Tjenesten i HERRENs
Hus.

24 Arons Sønner, delte i Skifter, var: Arons
Sønner Nadab, Abihu, Eleazar og Itamar; 2
Nadab og Abihu døde før deres Fader uden at
efterlade sig Sønoer, men Eleazar og Itamar fik
Præsteværdigheden. 3 David tillige med Zadok af
Eleazars Sønner og Ahimelek af Itamars Sønner
inddelte dem efter deres Embedsskifter ved deres
Tjeneste. 4 Og da det viste sig, at Eleazars Sønner
havde flere Overhoveder end Itamars, delte de dem

således, at Eleazars Sønner fik seksten Overhoveder
over deres Fædrenebuse. Itamars Sønner otte. 5
Og de delte, begge Hold ved Lodkastning, thi der
fandtes hellige Øverster og Guds Øverster både
iblandt Eleazars og Itamars Sønner. 6 Skriveren
Sjemaja, Netan'els Søn af Levis Slægt, optegnede
dem i Påsyn af Kongen, Øversterne, Præsten Zadok,
Ahimelek, Ebjatars Søn, og Overhovederne for
Præsternes og Leviternes Fædrenebuse. Der udtoges
eet Fædrenehus af Itamar for hvert to af Eleazar.
7 Det første Lod traf Jojarib, det andet Jedaja, 8
det tredje Harim, det fjerde Seorim, 9 det femte
Malkija, det sjette Mijjamin, 10 det syvende Hakkoz,
det ottende Abija, 11 det niende Jesua, det tiende
Sjekanja, 12 det ellevte Eljasjib, det tolvte Jakim, 13
det trettende Huppa, det fjortende Jisjba'al, 14 det
femtende Bilga, det sekstende Immer, 15 det syttende
Hezir, det attende Happizzez, 16 det nittende Petaja,
det tyvende Jehezkel, 17 det een og tyvende Jakin,
det to og tyvende Gamul, 18 det tre og tyvende Delaja
og det fire og tyvende Ma'azja. 19 Det var deres
Embedsskifter ved deres Tjeneste, når de gik ind i
HERRENs Hus, efter den Forpligtelse deres Fader
Aron pålagde dem, efter hvad HERREN, Israels
Gud, havde pålagt ham. 20 De andre Leviter var:
Af Amrams Sønner Sjubael; af Sjubaels Sønner
Jedeja. 21 Af Rehabjas Sønner Jissjija, som var
Overhoved. 22 Af Jizhariterne Sjelomot; af Sjelomots
Sønner Jahat. 23 Hebrons Sønner: Jerija, som var
Overhoved, Amarja den anden, Uzziel den tredje,
Jekam'am den fjerde. 24 Uzziels Sønner: Mika; af
Mikas Sønner Sjamir. 25 Mikas Broder Jissjija; af
Jissjijas' Sønner Zekarja. 26 Meraris Sønner: Mali og
Musji og hans Søn Uzzijas Sønner. 27 Meraris Søn
Uzzijas Sønner: Sjoham, Zakkur og Ibri. 28 Af Mali
El'azar, der ingen Sønner havde, og Kisj; 29 af Kisj
Kisj's Sønner: Jerame'el. 30 Musjis Sønner: Mali, Eder
og Jerimot. Det var Leviternes Efterkommere efter
deres Fædrenehuse. 31 Også de kastede Lod ligesom
deres Brødre, Arons Sønner, i Påsyn af Kong David,
Zadok og Ahimelek og Overhovederne for Præsternes
og Leviternes Fædrenehuse - Fædrenehusenes
Overhoveder ligesom deres yngste Brødre.

25 Derpå udskilte David og Hærførerne til Tjenesten
Asafs, Hemans og Jedutuns Sønner, som i
profetisk Henrykkelse spillede på Citre, Harper og
Cymbler; og Tallet på de Mænd, der havde med denne
Tjeneste at gøre, var: 2 Af Asafs Sønner: Zakkur,
Josef, Netanja og Asar'ela, Asafs Sønner under
Ledelse af Asaf, der spillede i profetisk Henrykkelse
under Kongens Ledelse. 3 Af Jedutun: Jedutuns
Sønner Gedalja, Jizri, Jesja'ja, Sjim'i, Hasjabja og
Mattitja, seks, under Ledelse af deres Fader Jedutun,
der i profetisk Henrykkelse spillede på Citer, når
HERREN blev lovet og priset. 4 Af Heman: Hemans
Sønner Bukkija, Mattanja, Uzziel, Sjubael, Jerimot,
Hananja, Hanani, Eliata, Giddalti, Romamti-Ezer,
Josjbekasja, Malloti, Hotir og Mahaziot. 5 Alle disse
var Sønner af Heman, Kongens Seer i Guds Ord; for
at løfte hans Horn gav Gud Heman fjorten Sønner og
tre Døtre. 6 Alle disse spillede under deres Faders
Ledelse ved Sangen i HERRENs Hus på Cymbler,
Harper og Citre for således at gøre Tjeneste i Guds
Hus under Ledelse af Kongen, Asaf, Jedutun og
Heman. 7 Deres Tal, sammenregnet med deres
Brødre, der var oplært til at synge HERRENs Sange,
var 288, kyndige Folk til Hobe. 8 De kastede Lod om
Ordningen af Tjenesten med lige Kår både for små
og for store, Mestre og Lærlinge. 9 Det første Lod traf
Josef, ham selv med hans Brødre og Sønner, tolv; det
andet Gedalja, ham selv med hans Brødre og Sønner,
tolv; 10 det tredje Zakkur, hans Sønner og Brødre,
tolv; 11 det fjerde Jizri, hans Sønner og Brødre, tolv;
12 det femte Netanja, hans Sønner og Brødre, tolv; 13
det sjette Bukkija, hans Sønner og Brødre, tolv; 14 det
syvende Jesar'ela, hans Sønner og Brødre, tolv; 15
det ottende Jesjaja, hans Sønner og Brødre, tolv; 16
det niende Mattanja, hans Sønner og Brødre, tolv; 17
det tiende Sjim'i, hans Sønner og Brødre, tolv; 18 det
ellevte Uzziel, hans Sønner og Brødre, tolv; 19 det
tolvte Hasjabja, hans Sønner og Brødre, tolv; 20 det
trettende Sjubael, hans Sønner og Brødre, tolv; 21
det fjortende Mattitja, hans Sønner og Brødre, tolv; 22
det femtende Jeremot, hans Sønner og Brødre, tolv;
23 det sekstende Hananja, hans Sønner og Brødre,
tolv; 24 det syttende Josjbekasja, hans Sønner og
Brødre, tolv; 25 det attende Hanani, hans Sønner
og Brødre, tolv; 26 det nittende Malloti, hans Sønner
og Brødre, tolv; 27 det tyvende Eliata, hans Sønner
og Brødre, tolv; 28 det een og tyvende Hotir, hans
Sønner og Brødre, tolv; 29 det to og tyvende Giddalti,
hans Sønner og Brødre, tolv; 30 det tre og tyvende
Mahaziot, hans Sønner og Brødre, tolv; 31 det fire og
tyvende Romamti-Ezer, hans Sønner og Brødre, tolv.

26 Dørvogternes Skifeter var følgende: af
Koraiterne Mesjelemja, en Søn af Kore af
Abi'asafs Sønner. 2 Mesjelemja havde Sønner:
Zekarja den førstefødte, Jediael den anden, Zebadja
den tredje, Jatniel den fjerde, 3 Elam den femte,
Johanan den sjette og Eljoenaj den syvende. 4

Obed-Edom havde Sønner: Sjemaja den førstefødte,
Jozabad den anden, Joa den tredje, Sakar den fjerde,
Netan'el den femte, 5 Ammiel den sjette, Issakar den
syvende og Pe'ulletaj den ottende; thi Gud havde
velsignet ham. 6 Hans Søn Sjemaja fødtes Sønner,
som var Herskere i deres Fædrenehus, da de var
dygtige Folk. 7 Sjemajas Sønner var: Otni, Retael,
Obed, Elzabad og hans Brødre, dygtige Folk, Elihu
og Semakja; 8 alle disse hørte tillige med deres
Sønner og Brødre til Obed-Edoms Sønner, dygtige
Folk med Evner til Tjenesten, i alt to og tresindstyve
Efterkommere af Obed-Edom. 9 Mesjelemja havde
Sønner og Brødre, dygtige Folk, atten. 10 Hosa
at Meraris Sønner havde Sønner: Sjimri, som var
Overhoved - thi skønt han ikke var den førstefødte,
gjorde hans Fader ham til Overhoved 11 Hilkija den
anden, Tebalja den tredje og Zekarja den fjerde.
Hosas Sønner og Brødre var i alt tretten. 12 Disse
Dørvogternes Skifter, deres Overhoveder sammen
med deres Brødre, blev Vagttjenesten overdraget,
og således gjorde de Tjeneste i HERRENs Hus;
13 og om hver enkelt Port kastede de Lod mellem
små som store, efter deres Fædrenehuse. 14 Loddet
for Østporten ramte Sjelemja. Også for hans Søn
Zekarja, en klog Rådgiver, kastede man Lod, og
Loddet traf Nordporten. 15 Por Obed-Edom traf det
Sydporten og for hans Sønner Forrådskamrene.
16 Og for Hosa traf Loddet Vestporten tillige med
Sjalleketporten ved Vejen, der fører opad, den ene
Vagtpost ved den anden. 17 Mod Øst var der seks
Leviter, mod Nord daglig fire, mod Syd daglig tre,
ved hvert af Forrådskamrene to, 18 ved Parbar
mod Vest var der fire ved Vejen, to ved Parbar.
19 Det var Dørvogternes Skifter af Koraiternes og
Meraris Efterkommere. 20 Deres Brødre Leviterne,
som havde Tilsyn med Guds Hus's Skatkamre
og Skatkamrene til Helliggaverne: 21 Ladans
Sønner, Gersoniternes Efterkommere gennem Ladan,
Overhovederne for Gersoniten Ladans Fædrenehuse:
Jehieliterne. 22 Jehieliternes Sønner Zetam og hans
Broder Joel havde Tilsynet med HERRENs Hus's
Skafte. 23 Af Amramiterne, Jizhariterne, Hebroniterne
og Uzzieliterne 24 var Sjubael, en Søn af Moses's Søn
Gersom, Overopsynsmand over Skattene. 25 Hans fra
Eliezer nedstammende Brødre: Hans Søn Rehabja,
hans Søn Jesjaja, hans Søn Joram, hans Søn Zikri,
hans Søn Sjelomit. 26 Denne Sjelomit og hans
Brødre havde Tilsynet med de Skatte af Helliggaver,
som Kong David, Fædrenehusenes Overhoveder,
Tusind- og Hundredførerne og Hærførerne havde
helliget - 27 de havde helliget dem af Krigsbyttet til
Hjælp ved Bygningen at HERRENs Hus 28 og med
alt, hvad Seeren Samuel, Saul, Kisj's Søn, Abner,
Ners Søn, og Joab, Zerujas Søn, havde helliget;
alt, hvad der var helliget, var betroet Sjelomit og
hans Brødre. 29 Af Jizhariteme udtoges Honanja og
hans Sønner til Arbejdet ude i Israel som Fogeder
og Dommere. 30 Af Hebroniterne var Hasjabja og
hans Brødre, 1700 dygtige Folk, sat til at varetage alt,
hvad der vedrørte HERRENs Tjeneste og Kongens
Tjeneste i Israel vesten for Jordan. 31 Til Hebroniterne
hørte Jerija, Overhovedet forHebroniterne, efter
deres Nedstamning, efter Fædrenehusene - i Davids
fyrretyvende Regeringsår blev der iværksat en
Undersøgelse angående dem, og der fandtes dygtige
Folk iblandt dem i Ja'zer i Gilead 32 og hans Brødre,
2700 dygtige Folk, Overhoveder for Fædrenehusene;
dem satte Kong David over Rubeniteme, Gaditerne
og Manasses halve Stamme til at varetage alle Sager,
som vedrørte Gud og Kongen.

27 Israeliterne efter deres Tal: Fædrenehusenes
Overhoveder, Tusind- og Hundredførerne og
deres Fogeder, som tjente Kongen i alle Sager
vedrørende Skifterne, de, der skiftevis trådte til og fra
hver Måned hele Året rundt, hvert Skifte på 24000
Mand: 2 Over det første Skifte, den første Måneds
Skifte stod Isjba'al, Zabdiels Søn - til hans Skifte hørte
24000 Mand 3 af Perez's Efterkommere, Overhoved
for alle Hærførerne; det var den første Måned. 4
Over den anden Måneds Skifte stod Ahohiten El'azar,
Dodajs Søn; til hans Skifte hørte 24000 Mand. 5
Den tredje Hærfører, ham i den tredje Måned, var
Benaja, Yppersteepræsten Jojadas Søn; til hans Skifte
hørte 24000 Mand. 6 Denne Benaja var Helten
blandt de tredive og stod i Spidsen for de tredive, og
ved hans Skifte var hans Søn Ammizabad. 7 Den
fjerde, ham i den fjerde Måned, var Joabs Broder
Asa'el og efter ham hans Søn Zebadja; til hans
Skifte hørte 24000 Mand. 8 Den femte, ham i den
femte Måned, var Hærføreren Zeraiten Sjamhut; til
hans Skifte hørte 24000 Mand. 9 Den sjette, ham i
den sjette Måned, var Ira, Ikkesjs Søn, fra Tekoa;
til hans Skifte hørte 24000 Mand. 10 Den syvende,
ham i den syvende Måned, var Peloniten Helez af
Efraimiterne; til hans Skifte hørte 24000 Mand. 11 Den
ottende, ham i den ottende Måned, var Husjatiten
Sibbekaj af Zeras Slægt; til hans Skifte hørte 24000
Mand. 12 Den niende, ham i den niende Måned,
var Abiezer fra Anatot at Benjaminiterne; til hans
Skifte hørte 24000 Mand. 13 Den tiende, ham i den
tiende Måned, var Maharaj fra Netofa af Zeras Slægt,

til hans Skifte hørte 24000 Mand. 14 Den ellevte,
ham i den ellevte Måned, var Benaja fra Pir'aton af
Efraimiterne; til hans Skifte hørte 24000 Mand. 15 Den
tolvte, ham i den tolvte Måned, var Heldaj fra Netofa
af Otniels Slægt; til hans Skifte hørte 24000 Mand.
16 I Spidsen for Israels Stammer stod: Som Fyrste
for Rubeniterne Eliezer, Zikris Søn; for Simeoniterne
Sjefatja, Ma'akas Søn; 17 for Levi Hasjabja, Hemuels
Søn, for Aron Zadok; 18 for Juda Eliab, en af Davids
Brødre; for Issakar Omri, Mikaels Søn; 19 for Zebulon
Jisjmaja, Obadjas Søn; for Naftali Jerimot, Azriels
Søn; 20 for Efraimiterne Hosea, Azazjas Søn; for
Manasses halve Stamme Joel, Pedajas Søn; 21 for
Manasses anden Halvdel i Gilead Jiddo, Zekarjas
Søn; for Benjamin Ja'asiel, Abners Søn; 22 for Dan
Azar'el, Jerobams Søn. Det var Israels Stammers
Øverster. 23 David tog ikke Tal på dem, dervar
under tyve År, thi HERREN havde forjættet at ville
gøre Israel talrigt som Himmelens Stjerner. 24 Joab,
Zerujas Søn, begyndte at tælle dem, men fuldførfe
det ikke; thi for den Sags Skyld ramtes Israel af
Vrede, og Tallet indførtes ikke i Kong Davids Krønike.
25 Over Kongens Skatte havde Azmavet, Adiels Søn,
Opsynet, og over Forrådene ude på Landet, i Byerne,
Landsbyerne og Fæstningerne Jonatan, Uzzijas Søn;
26 over Markarbejderne ved Jordens Dyrkning Ezri,
Kelubs Søn; 27 over Vingårdene Sjim'i fra Rama; over
Vinforrådene i Vingårdene Sjifmiten Zabdi; 28 over
Oliventræerne og Morbærfigentræerne i Lavlandet
Ba'al-Hanan fra Geder; over Olieforrådene Joasj; 29
over Hornkvæget, der græssede på Saron, Saroniten
Sjitraj; over Hornkvæget i Dalene Sjafat, Adlajs Søn;
30 over Kamelerne Ismaelitem Obil; over Æslerne
Jedeja fra Meronot; 31 over Småkvæget Hagriten
Jaziz. Alle disse var Overopsynsmænd over Kong
Davids Ejendele. 32 Davids Farbroder Jonatan, en
indsigtsfuld og skriffkyndig Mand, var Rådgiver. Jehiel,
Hakmonis Søn, opdrog Kongens Sønner. 33 Akitofel
var Kongens Rådgiver og Arkiten Husjaj Kongens
Ven. 34 Akitofels Eftermand var Jojada, Benajas Søn,
og Ebjatar. Joab var Kongens Hærfører.

28 Derpå samlede David i Jerusalem alle
Israels Øverster, Stammeøversterne, Skifternes
Øverster, som var i Kongens Tjeneste, Tusind- og
Hundredførerne, Overopsynsmændene over alle
Kongens og hans Sønners Ejendele og Kvæg,
ligeledes Hofmændene, Kærnetropperne og alle
dygtige Krigere. 2 Kong David rejste sig op og
sagde: "Hør mig, mine Brødre og mit Folk! Jeg
havde i Sinde at bygge HERRENs Pagts Ark og
vor Guds Fodskammel et Hus at hvile i og havde
truffet forberedelser til at bygge. 3 Men Gud sagde
til mig: Du skal ikke bygge mit Navn et Hus, thi du
er en Krigens Mand og har udgydt Blod! 4 Af mit
Fædrenehus udvalgte HERREN, Israels Gud, ene
mig til Konge over Israel evindelig, thi han udvalgte
Juda til Fyrste og af Juda mit Fædrenehus, og mellem
min Faders Sønner fandt han Behag i mig, så han
gjorde mig til Konge over hele Israel. 5 Og af alle
mine Sønner - HERREN har givet mig mange Sønner
har han udvalgt min Søn Salomo til at sidde på
HERRENs Kongetrone og herske over Israel. 6 Og
han sagde til mig: Din Søn Salomo er den, som skal
bygge mit Hus og mine Forgårde, thi ham har jeg
udvalgt til min Søn, og jeg vil være ham en Fader; 7
jeg vil grundfæste hans Kongedømme til evig Tid,
hvis han holder fast ved mine Bud og Lovbud og gør
efter dem således som nu. 8 Og nu, for hele Israels,
HERRENs Forsamlings, Øjne og i vor Guds Påhør
siger jeg: Stræb at holde alle HERREN eders Guds
Bud, at I må eje dette herlige Land og lade det gå
i Arv til eders Efterkommere til evig Tid! 9 Og du,
min Søn Salomo! Kend din Faders Gud og tjen ham
med et helt Hjerte og en villig Sjæl, thi HERREN
ransager alle Hjerter og kender alt, hvad der rører sig
i deres Tanker. Hvis du søger ham, vil han lade sig
fmde af dig, men forlader du ham, vil han forkaste dig
for evigt. 10 Så se da til, thi HERREN har udvalgt
dig til at bygge et Hus til Helligdom! Gå til Værket
med Frimodighed!" 11 Derpå gav David sin Søn
Salomo Planen til Forhallen, Templets Bygninger,
Forrådskamrene, Rummene på Taget, de indre Kamre
og Hallen til Sonedækket 12 og Planen til alt, hvad der
stod for hans Tanke med Hensyn til HERRENs Hus's
Forgårde og alle Kamrene rundt om, Guds Hus's
Skatkamre og Skatkamrene til Helliggaverne, 13
fremdeles Anvisninger om Præsternes og Leviternes
Skifter og alt Arbejdet ved Tjenesten i HERRENs
Hus og alting, som hørte til Tjenesten i HERRENs
Hus, 14 om Guldet, den Vægt, der skulde til hver
enkelt Ting, som hørte til Tjenesten, og om alle
Sølvtingene, den Vægt, der skulde til hver enkelt
Ting, som hørte til Tjenesten, 15 fremdeles om
Vægten på Guldlysestagerne og deres Guldlamper,
Vægten på hver enkelt Lysestage og dens Lamper,
og på Sølvlysestagerne, Vægten på hver enkelt
Lysestage og dens Lamper, svarende til hver enkelt
Lysestages Brug ved Tjenesten, 16 fremdeles om
Vægten på Guldet til Skuebrødsbordene, til hvert
enkelt Skuebrødsbord, og på Sølvet til Sølvbordene
17 og om Gaflerne, Skålene og Krukkerne af purt

Guld og om Guldbægrene, Vægten på hvert enkelt
Bæger, og Sølvbægrene, Vægten på hvert enkelt
Bæger, 18 øg om Vægten på Røgofferalteret af purt
Guld og om Tegningen til Vognen, til Guldkeruberoe,
som udbredte Vingerne skærmende over HERRENs
Pagts Ark. 19 "HERREN har sat mig ind i alt dette
ved et Skrift, jeg har fra hans egen Hånd, i alle de
Arbejder, Planen omfatter." 20 Derpå sagde David til
sin Søn Salomo: "Gå til Værket og vær frimodig og
stærk, frygt ikke og tab ikke Modet, thi Gud HERREN,
min Gud, vil være med dig! Han vil ikke slippe dig og
ikke forlade dig, før alt Arbejdet med HERRENs Hus
er fuldført. 21 Se, Præsternes og Leviternes Skifter er
rede til alt Arbejdet ved Guds Hus; og til alt, hvad der
skal udføres, har du Folk hos dig, der alle er villige og
forstår sig på Arbejder af enhver Art, og Øversterne
og hele Folket er rede til alt, hvad du kræver."

29 Fremdeles sagde Kong David til hele
Forsamlingen: "Min Søn Salomo, som Gud
har udvalgt, er ung og uudviklet, og Arbejdet er
stort, thi Borgen er ikke bestemt for et Menneske,
men for Gud HERREN. 2 Jeg har derfor sat al min
Kraft ind på til min Guds Hus at tilvejebringe Guldet,
Sølvet, Kobberet, Jernet og Træet til det, der skal
laves af Guld, Sølv, Kobber, Jern og Træ, desuden
Sjohamsten og Indfatningssten, Rubiner, brogede
Sten, alle Slags Ædelsten og Marmorsten i Mængde.
3 I min Glæde over min Guds Hus giver jeg der hos
til min Guds Hus, hvad jeg ejer af Guld og Sølv, ud
over alt, hvad jeg har bragt til Veje til det hellige Hus:
4 3.000 Talenter Guld, Offrguld, og 7.000 Talenter
lutret Sølv til at overtrække Bygningernes Vægge
med, 5 Guldet til det, der skal forgyldes, og Sølvet
til det, der skal forsølves, og til ethvert Arbejde,
der skal udføres af Håndværkernes Hånd. Hvem
er nu villig til i Dag at bringe HERREN Gaver?" 6
Da kom Øversterne for Fædrenehusene, Øversterne
for Israels Stammer, Tusind- og Hundredførerne og
Øversterne i Kongens Tjeneste frivilligt 7 og gav
til Arbejdet på Guds Hus 5.000 Talenter og 10.000
Darejker Guld, 10.000 Talenter Sølv, 18.000 Talenter
Kobber og 100.000 Talenter Jern; 8 og de, som ejede
Ædelsten, gav dem til HERRENs Hus's Skat, der stod
under Gersoniten Jehiels Tilsyn. 9 Og Folket glædede
sig over deres Vilje til at give, thi af et helt Hjerte
gav de HERREN frivillige Gaver; også Kong David
følte stor Glæde. 10 Og David priste HERREN i hele
forsamlingens Nærværelse, og David sagde: "Lovet
være du HERRE, vor Fader Israels Gud fra Evighed
til Evighed! 11 Din, HERRE, er Storheden, Magten,
Æren, Glansen og Herligheden, thi alt i Himmelen
og på Jorden er dit; dit, o HERRE, er Riget, og selv
løfter du dig som Hoved over alle. 12 Rigdom og
Ære kommer fra dig, og du hersker over alt; i din
Hånd er Kraft og Vælde, og i din Hånd står det at
gøre, hvem det skal være, stor og stærk. 13 Derfor
priser vi dig nu, vor Gud, og lovsynger dit herlige
Navn! 14 Thi hvad er jeg, og hvad er mit Folk, at vi
selv skulde evne at give sådanne frivillige Gaver?
Fra dig kommer det alt sammen, og af din egen
Hånd har vi givet dig det. 15 Thi vi er fremmede
for dit Åsyn og Gæster som alle vore Fædre; som
em Skygge er vore Dage på Jorden, uden Håb! 16
HERRE vor Gud, al denne Rigdom, som vi har bragt
til Veje for at bygge dit hellige Navn et Hus, fra din
Hånd kommer den, og dig tilhører det alt sammen.
17 Jeg ved, min Gud. at du prøver Hjerter og har
Behag i Oprigtighed; af oprigtigt Hjerte har jeg villigt
givet alt dette, og nu har jeg set med Glæde, at dit
Folk, der er her til Stede, villigt har givet dig Gaver.
18 HERRE, vore Fædre Abrahams, Isaks og Israels
Gud, bevar til evig Tid et sådant Sind og sådanne
Tanker i dit Folks Hjerte og vend deres Hjerter til
dig! 19 Og giv min Søn Salomo et helt Hjerte til at
holde dine Bud, Vidnesbyrd og Anordninger og udføre
det alt sammen og bygge den Borg, jeg har truffet
Forberedelser til at opføre!" 20 Derpå sagde David til
hele Forsamlingen: "Lov HERREN eders Gud!" Og
hele Forsamlingen lovede HERREN, deres Fædres
Gud, og kastede sig ned for HERREN og Kongen.
21 Så ofrede de Slagtofre til HERREN, og Dagen
efter bragte de ham som Brændoffer 1000 Tyre, 1000
Vædre og 1000 Lam med tilhørende Drikofre og en
Mængde Slagtofre for hele Israel; 22 og de spiste og
drak den Dag for HERRENs Åsyn med stor Glæde.
Derefter indsatte de på ny Davids Søn til Konge, og
de hyldede ham som HERRENs Fyrste og Zadok
som Præst; 23 og Salomo satte sig på HERRENs
Trone som Konge i sin Fader Davids Sted; Lykken
var med ham, og hele Israel var ham lydigt; 24 og alle
Øversterne og Kærnetropperne, ligeledes alle Kong
Davids Sønner hyldede Kong Salomo. 25 HERREN
gjorde Salomo overmåde mægtig for hele Israels
Øjne og gav ham en kongelig Herlighed, som ingen
Konge før ham havde haft i Israel. 26 David, Isajs
Søn, havde hersket over hele Israel. 27 Tiden, han
var Konge over Israel, udgjorde fyrretyve År; i Hebron
herskede han syv År, i Jerusalem tre og tredive År. 28
Han døde i en god Alder, mæt af Dage, Rigdom og
Ære; og hans Søn Salomo blev Konge i hans Sted.
29 Kong Davids Historie fra først til sidst står optegnet

i Seeren Samuels Krønike, Profeten Natans Krønike
og Seeren Gads Krønike **30** tillige med hele hans
Regering og hans Heltegerninger og de Tildragelser,
som hændtes ham og Israel og alle Lande og Riger.

Anden Krønikebog

1 Salomo, Davids Søn, fik sikret sig Magten, og
HERREN hans Gud var med ham og gjorde
ham overmåde mægtig. **2** Da tilsagde Salomo hele
Israel, Tusind- og Hundredførerne, Dommerne og
alle Israels Øverster, Fædrenehusenes Overhoveder,
3 og ledsaget af hele Forsamlingen drog han til
Offerhøjen i Gibeon. Der stod Guds Åbenbaringstelt,
som HERRENs Tjener Moses havde rejst i Ørkenen,
4 men Guds Ark havde David bragt op fra Kijat-
Jearim til det Sted, han havde beredt den, idet han
havde ladet rejse et Telt til den i Jerusalem. **5** Men
Kobberalteret, som Bezal'el, en Søn af Hurs Søn
Uri, havde lavet, stod der foran HERRENs Bolig,
og der søgte Salomo og Forsamlingen ham. **6** Og
Salomo ofrede der på Åbenbaringsteltets Kobberalter,
som stod foran HERRENs Åsyn, han ofrede 1000
Brændofre derpå. **7** Samme Nat lod Gud sig til Syne
for Salomo og sagde til ham: "Sig, hvad du ønsker,
jeg skal give dig!" **8** Da sagde Salomo til Gud: "Du
viste stor Miskundhed mod min Fader David, og du
har gjort mig til Konge i hans Sted. **9** Så lad da,
Gud HERRE, din Forjæftelse til min Fader David gå
i Opfyldelse, thi du har gjort mig til Konge over et
Folk, der er talrigt som Jordens Støv. **10** Giv mig
derfor Visdom og Indsigt, så jeg kan færdes ret over
for dette Folk, thi hvem kan dømme dette dit store
Folk?" **11** Da sagde Gud til Salomo: "Fordi din Hu
står til dette, og du ikke bad om Rigdom, Gods og
Ære eller om dine Avindsmænds Liv, ej heller om et
langt Liv, men om Visdom og Indsigt til at dømme
mit Folk, som jeg gjorde dig til Konge over, **12** så
skal du få Visdom og Indsigt; men jeg giver dig også
Rigdom, Gods og Ære, så at ingen Konge før dig har
haft Mage dertil. og ingen efter dig skal have det."
13 Derpå begav Salomo sig fra Offerhøjen i Gibeon,
fra Pladsen foran Åbenbaringsteltet, til Jerusalem;
og han herskede som Konge over Israel. **14** Salomo
anskaffede sig Stridsvogne og Ryttere, og han havde
1400 Vogne og 12000 Ryttere; dem lagde han dels i
Vognbyerne, dels hos sig i Jerusalem. **15** Kongen
bragte det dertil, af Sølv og Guld i Jerusalem var
lige så almindeligt som Sten, og Cedertræ lige så
almindeligt som Morbærfigentræ i Lavlandet. **16**
Hestene, Salomo indførte, kom fra Mizrajim og Kove;
Kongens Handelsfolk købte dem i Kove. **17** De udførte
en Vogn fra Mizrajim for 600 Sekel Sølv, en Hest
for150 Ligeledes udførtes de ved Handelsfolkenes
Hjælp til alle Hetiternes og Arams Konger.

2 Salomo fik i Sinde at bygge et Hus for HERRENs
Navn og et kongeligt Palads. **2** Salomo lod derfor
udskrive 70.000 Mand til Lastdragere og 80.000 Mand
til Stenhuggere i Bjergene og 3600 til at føre Tilsyn
med dem. **3** Og Salomo sendte Kong Huram af Tyrus
følgende Bud: "Vær mod mig som mod min Fader
David, hvem du sendte Cedertræ, for at han kunde
bygge sig et Palads at bo i. **4** Se, jeg er ved at
bygge HERREN min Guds Navn et Hus; det skal
helliges ham, for at man kan brænde vellugtende
Røgelse for hans Åsyn, altid have Skuebrødene
fremme og ofre Brændofre hver Morgen og Aften, på
Sabbaterne, Nymånedagene og HERREN vor Guds
Højtider, som det til evig Tid påhviler Israel. **5** Huset,
jeg vil bygge, skal være stort; thi vor Gud er større
end alle Guder. **6** Hvem magter at bygge ham et
Hus, når dog Himmelen og Himlenes Himle ikke kan
rumme ham? Og hvem erjeg, at jeg skulde bygge
ham et Hus, når det ikke var for at tænde Offerild
for hans Åsyn! **7** Så send mig da en Mand, der har
Forstand på at arbejde i Guld. Sølv, Kobber, Jern,
rødt Purpur, Karmoisin og violet Purpur og forstår sig
på Billedskærerarbejde, til at arbejde sammen med
mine egne Mestre her i Juda og Jerusalem, dem,
som min Fader antog; **8** og send mig Ceder- Cypres-
og Algummimtræ fra Libanon, thi jeg ved at dine Folk
forstår at fælde Libanons Træer; og mine Folk skal
hjælpe dine; **9** men Træ må jeg have i Mængde, thi
Huset, jeg vil bygge, skal være stort, det skal være et
Underværk. **10** For Tømrerne, som fælder Træerne,
vil jeg til Underhold for dine Folk give 20.000 Kor
Hvede, 20.000 Kor Byg, 20.000 Bat Vin og 20.000 Bat
Olie." **11** Kong Huram af Tyrus svarede i et Brev, som
han sendte Salomo: "Fordi HERREN elsker sit Folk,
har han gjort dig til Konge over dem!" **12** Og Huram
føjede til: "Lovet være HERREN, Israels Gud, som
har skabt Himmelen og Jorden, at han har givet Kong
David en viis Søn, der har Forstand og Indsigt til at
bygge et Hus for HERREN og et kongeligt Palads. **13**
Her sender jeg dig en kyndig og indsigtsfuld Mand,
Huram-Abi; **14** han er Søn af en Kvinde fra Dan,
men hans Fader er en Tyrier; han forstår at arbejde i
Guld. Sølv, Kobber, Jern, Stem, Træ, rødt og violet
Purpur, fint Linned og karmoisinfarvet Stof, forstår
sig på al Slags Billedskærerarbejde og kan udtænke
alle de Kunstværker, han sættes til; han skal arbejde
sammen med dine og med min Herres, din Fader
Davids, Mestre. **15** Min Herre skal derfor sende
sine Trælle Hveden, Byggen, Vinen og Olien, han
talte om; **16** så vil vi fælde så mange Træer på
Libanon, som du har Brug for, og sende dig dem

i Tømmerflåder på Havet til Jafo; men du må selv
få dem op til Jerusalem." 17 Salomo lod da alle
fremmede Mænd, der boede i Israels Land, tælle
- allerede tidligere havde hans fader David ladet
dem tælle - og de fandtes at udgøre 153.600. 18
Af dem gjorde han 70.000 til Lastdragere, 80.000 til
Stenhuggere i Bjergene og 3.600 til Opsynsmænd til
at lede Folkenes Arbejde.

3 Derpå tog Salomo fat på at bygge HERRENs
Hus i Jerusalem på Morija Bjerg, hvor HERREN
havde ladet sig til Syne for hans Fader David, på
det Sted, David havde beredt, på Jebusiten Ornans
Tærskeplads. 2 Han tog fat på Byggearbejdet i den
anden Måned i sit fjerde Regeringsår. 3 Målene
på Grunden, som Salomo lagde ved Opførelsen af
Guds Hus, var følgende: Længden var tresindstyve
Alen efter gammelt Mål, Bredden tyve. 4 Forhallen
foran Templets Hellige var tyve Alen lang, svarende
til Templets Bredde, og tyve Alen høj; og han
overtrak den indvendig med purt Guld. 5 Den store
Hal dækkede han med Cyprestræ og overtrak den
desuden med ægte Guld og prydede den med Palmer
og Kranse. 6 Han smykkede Hallen med Ædelsten;
og Guldet var Parvajimguld; 7 han overtrak Templet,
Bjælkerne, Dørtærsklerne, Væggene og Dørfløjene
med Guld og lod indgravere Keruber på Væggene.
8 Han byggede fremdeles det Allerhelligste; dets
Længde på tværs af Templet var tyve Alen, dets
Bredde tyve; og han overtrak det med ægte Guld til
en Vægt af 600 Talenter. 9 Naglerne havde en Vægt
af halvtredsindstyve Guldsekel; og Rummene på
Taget overtrak han med Guld. 10 I det Allerhelligste
satte han to Keruber i Billedskærerarbejde, og han
overtrak dem med Guld. 11 Kerubernes Vinger målte
tilsammen tyve Alen i Længden; den enes ene Vinge,
fem Alen lang, rørte Hallens ene Væg, medens den
anden, fem Alen lang, rørte den andens Vinge; 12 og
den anden Kerubs ene Vinge, fem Alen lang, rørte
Hallens modsatte Væg, medens den anden, fem Alen
lang, nåede til den førsfe Kerubs Vinge. 13 Disse
Kerubers Vinger mnålte i deres fulde Udstrækning
tyve Alen og de stod oprejst med Ansigtet indad. 14
Tillige lavede han Forhænget af violet og rødt Purpur,
karmoisinfarvet Stof og fint Linned og prvdede det
med Keruber. 15 Foran Templet lavede han to Søjler.
De var fem og tredive Alen høje, og Søjlehovedet oven
på dem var fem Alen. 16 Så lavede han Kranse som
en Halskæde og anbragte dem øverst på Søjlerne,
og fremdeles lavede han 100 Granatæbler og satte
dem på Kransene. 17 Disse Søjler rejste han foran
Helligdommen, en til højre og en til venstre: den højre
kaldte han Jakin, den venstre Boaz.

4 Fremdeles lavede han et Kobberalter, tyve Alen
bredt og ti Alen højt. 2 Fremdeles lavede han
Havet i støbt Arbejde, ti Alen fra Rand til Rand, helt
rundt, fem Alen højt; det målte tredive Alen i Omkreds.
3 Under Randen var det hele Vejen rundt omgivet af
agurklignende Prydelser, der omsluttede Havet helt
rundt, tredive Alen; i to Rækker sad de agurklignende
Prydelser, støbt i eet dermed. 4 Det stod på tolv
Okser, således at tre vendte mod Nord, tre mod Vest,
tre mod Syd og tre mod Øst; Havet stod oven på
dem; de vendte alle Bagkroppen indad. 5 Det var en
Håndsbred tykt, og Randen var formet som Randen
på et Bæger, som en udsprungen Lilje. Det tog 3000
Bat. 6 Fremdeles lavede han ti Bækkener og satte
fem til højre og fem til venstre, til Tvætning; i dem
skyllede man, hvad der brugtes ved Brændofrene,
medens Præsterne brugte Havet til at tvætle sig i. 7
Fremdeles lavede han de ti Guldlysestager, som de
skulde væte, og satte dem i Helligdommen, fem til
højre og fem til venstre. 8 Fremdeles lavede han ti
Borde og satte dem i Helligdommen, fem til højre og
fem til venstre; fillige lavede han 100 Skåle af Guld.
9 Fremdeles indrettede han Præsternes Forgård
og den store Gård og Porte til Gården; Portfløjene
overtrak han med Kobber. 10 Havet opstillede han
ved Templets Sydside, ved det sydøstre Hjørne.
11 Fremdeles lavede Huram Karrene, Skovlene og
Skålene. Dermed var Huram færdig med sit Arbejde
for Kong Salomo ved Guds Hus: 12 De to Søjler
og de to kugleformede Søjlehoveder ovenpå, de
to Fletværker til at dække de to, kugleformede
Søjlehoveder på Søjlerne, 13 de 400 Granatæbler til
de to Fletværker, to Rækker Granatæbler til hvert
Fletværk til at dække de to kugleformede Søjlehoveder
på de to Søjler, 14 de ti Stel med de ti Bækkener
på, 15 Havet med de tolv Okser under. 16 Karrene,
Skovlene og Skålene og alle de Ting, som hørte
til, lavede Huram-Abi af blankt Kobber for Kong
Salomo til HERRENs Hus. 17 I Jordandalen lod
Kongen dem støbe, ved Adamas Vadested mellem
Sukkot og Zereda. 18 Salomo lod alle disse Ting
lave i stor Mængde, thi Kobberet blev ikke vejet.
19 Og Salomo lod alle Tingene, som hørte til Guds
Hus, lave: Guldalteret, Bordene, som Skuebrødene
lå på, 20 Lysestagerne med Lamperne, der skulde
tændes på den foreskrevne Måde, foran Inderhallen,
af purt Guld, 21 med Blomsterbægrene, Lamperne og
Lysesaksene af Guld, ja af det allerbedste Guld, 22

Knivene, Skålene, Kanderne og Panderne af fint Guld
og Dørhængslerne til Templet, til Inderdørene for det
Allerltelligste og til Dørene for det Hellige, af Guld.

5 Da hele Arbejdet, som Salomo lod udføre ved
HERRENs Hus, var færdigt, bragte Salomo sin
Fader Davids Helliggaver, Sølvet og Guldet, derind og
lagde alle Tingene i Skatkamrene i Guds Hus. **2** Derpå
kaldte Salomo Israels Ældste og alle Stammernes
Overhoveder, Israeliternes Fædrenehuses Øverster,
sammen i Jerusalem for at føre HERRENs Pagts
Ark op fra Davidsbyen, det er Zion. **3** Så samledes
alle Israels Mænd hos Kongen på Højtiden i Etanim
Måned, det er den syvende Måned. **4** Og alle Israels
Ældste kom, og Leviterne har Arken. **5** Og de bragte
Arken op tillige med Åbenbaringsteltett og alle de
hellige Ting, der var i Teltet; Præsterne og Leviterne
bragte dem op: **6** Og Kong Salomo tillige med hele
Israels Menighed, som havde givet Møde hos ham
foran Arken, ofrede Småkvæg og Hornkvæg, så
meget, at det ikke var til at tælle eller overse. **7**
Så førte Præsterne HERRENs Pagts Ark ind på
dens Plads i Templets Inderhal, det Allerhelligste, og
stillede den under Kerubernes Vinger; **8** og Keruberne
udbredte deres Vinger over Pladsen, hvor Arken stod,
og således dannede Keruberne et Dække over Arken
og dens Bærestænger. **9** Stængerne var så lange,
at Enderne af dem kunde ses fra det Hellige foran
Inderhallen, men de kunde ikke ses længere ude;
og de er der den Dag i Dag. **10** Der var ikke andet i
Arken end de to Tavler, Moses havde lagt ned i den
på Horeb, Tavlerne med den Pagt, HERREN havde
sluttet med Israeliterne, da de drog bort fra Ægypten.
11 Da Præsteme derpå gik ud af Helligdommen - alle
de Præster, der var til Stede, havde nemlig helliget
sig uden Hensyn til Skifterne; **12** og alle de levitiske
Sangere, Asaf, Heman og Jedutun tillige med deres
Sønner og Brødre stod østen for Alteret i Klæder
af fint Linned med Cymbler, Harper og Citre, og
sammen med dem stod 120 Præster, der blæste i
Trompeter - **13** i samme Øjeblik som Trompetblæserne
og Sangerne på een Gang stemte i for at love og
prise HERREN og lod Trompeterne, Cymblerne og
Musikinstrumenterne klinge og lovede HERREN med
Ordene "thi han er god, og hans Miskundhed varer
evindelig!" - fyldte Skyen HERRENs Hus, **14** så at
Præsterne af Skyen hindredes i at stå og udføre
deres Tjeneste, thi HERRENs Herlighed fyldte Guds
Hus.

6 Ved den Lejlighed sang Salomo: "HERREN har
sagt, han vil bo i Mulmet!" **2** Nu har jeg bygget
dig et Hus til Bolig, et Sted, du for evigt kan dvæle.
3 Derpå vendte Kongen sig om og velsignede hele
Israels Forsamling, der imens stod op; **4** og han
sagde: "Lovet være HERREN, Israels Gud, hvis Hånd
har fuldført, hvad hans Mund talede til min Fader
David, dengang han sagde: **5** Fra den Dag jeg førte
mit Folk ud af Ægypten, har jeg ikke udvalgt nogen
By i nogen af Israels Stammer, hvor man skulde
bygge et Hus til Bolig for mit Navn, og jeg har ikke
udvalgt nogen Mand til at være Hersker over mit Folk
Israel; **6** men Jerusalem udvalgte jeg til Bolig for
mit Navn, og David udvalgte jeg til at herske over
mit Folk Israel. **7** Og min Fader David fik i Sinde at
bygge HERRENs, Israels Guds, Navn et Hus; **8** men
HERREN sagde til min Fader David: At du har i Sinde
at bygge mit Navn et Hus, er ret af dig; **9** dog skal
ikke du bygge det Hus, men din Søn, der udgår af
din Lænd, skal bygge mit Navn det Hus. **10** Nu har
HERREN opfyldt det Ord, han talede, og jeg er trådt i
min Fader Davids Sted og sidder på Israels Trone,
som HERREN sagde, og jeg har bygget HERRENs,
Israels Guds, Navn Huset; **11** og jeg har der beredt
en Plads til Arken med den Pagt, HERREN sluttede
med Israeliterne." **12** Derpå trådte Salomo frem foran
HERRENs Alfer lige over for hele Israels Forsamling
og udbredte Hænderne. **13** Salomo havde nemlig
ladet lave en fem Alen lang, fem Alen bred og tre
Alen høj Talerstol af Hobber og stillet den op midt i
Gården; på den trådte han op og kastede sig på Knæ
foran hele Israels Forsamling, udbredte sine Hænder
mod Himmelen **14** og sagde: "HERRE, Israels Gud,
der er ingen Gud som du i Himmelen og på Jorden,
du, som holder fast ved din Pagt og din Miskundhed
mod dine Tjenere, når de af hele deres Hjerte vandrer
for dit Åsyn, **15** du, som har holdt, hvad du lovede din
Tjener, min Fader David, og i Dag opfyldt med din
Hånd, hvad du talede med din Mund. **16** Så hold da
nu, HERRE, Israels Gud, hvad du lovede din Tjener,
min Fader David, da du sagde: En Efterfølger skal
aldrig fattes dig for mit Åsyn til at sidde på Israels
Trone, når kun dine Sønner vil tage Vare på deres Vej
og vandre i min Lov, som du har vandret for mit Åsyn!
17 Så lad nu, HERRE, Israels Gud, det Ord opfyldes,
som du tilsagde din Tjener David! **18** Men kao Gud
da virkelig bo blandt Menneskene på Jorden? Nej
visselig, Himlene, ja Himlenes Himle kan ikke rumme
dig, langt mindre dette Hus, som jeg har bygget!
19 Men vend dig til din Tjeners Bøn og Begæring,
HERRE min Gud, så du hører det Råb og den Bøn,
din Tjener opsender for dit Åsyn; **20** lad dine Øjne
være åbne over dette Hus både Dag og Nat, over

det Sted, hvor du har sagt, du vilde stedfæste dit
Navn, så du hører den Bøn, din Tjener opsender,
vendt mod dette Sted! 21 Og hør den Bøn, dinjener
og dit Folk Israel opsender, vendt mod dette Sted;
du høre den der, hvor du bor, i Himmelen, du høre
og tilgive! 22 Når nogen synder imod sin Næste, og
man afkræver ham Ed og lader ham sværge, og han
kommer og aflægger Ed foran dit Alter i dette Hus, 23
så høre du det i Himmelen og gøre det og dømme
dine Tjenere imellem, så du gengælder den skyldige
og lader hans Gerning komme overhans Hoved og
frikender den uskyldige og gør med ham efter hans
Uskyld. 24 Når dit Folk Israel tvinges til at fly for en
Fjende, fordi de synder imod dig, og de så omvender
sig og bekender dit Navn og opsender Bønner og
Begæringer for dit Åsyn i dette Hus, 25 så høre du
det i Himmelen og tilgive dit Folk Israels Synd og føre
dem tilbage til det Land, du gav dem og deres Fædre.
26 Når Himmelen lukkes, så Regnen udebliver, fordi
de synder imod dig, og de så beder, vendt mod dette
Sted, og bekender dit Navn og omvender sig fra
deres Synd, fordi du revser dem, 27 så høre du det i
Himmelen og tilgive din Tjeners og dit Folk Israels
Synd, ja du vise dem den gode Vej, de skal vandre,
og lade det regne i dit Land, som du gav dit Folk i
Eje. 28 Når der kommer Hungersnød i Landet, når
der kommer Pest, når der kommer Hornbrand og
Rust, Græshopper og Ædere, når Fjenden belejrer
Folket i en af dets Byer, når alskens Plage og Sot
indtræffer 29 enhver Bøn, enhver Begæring, hvem
den end kommer fra i hele dit Folk Israel, når de føler
deres Plage og Smerte og udbreder Hænderne mod
dette Hus, 30 den høre du i Himmelen, der, hvor du
bor, og tilgive, idet du gengælder enhver hans Færd,
fordi du kender hans Hjerte, thi du alene kender
Menneskebørnenes Hjerter, 31 for at de må frygte dig
og følge dine Veje, al den Tid de lever på den Jord,
du gav vore Fædre. 32 Selv den fremmede, der ikke
hører til dit Folk Israel, men kommer fra et fjernt Land
for dit store Navns, din stærke Hånds og din udstrakte
Arms Skyld, når de kommer og beder, vendt mod
dette Hus, 33 da børe du det i Himmelen, der. hvor du
bor, og da gøre du efter alt, hvad den fremmede råber
til dig om, for at alle Jordens Folkeslag må lære dit
Navn at kende og frygte dig ligesom dit Folk Israel og
erkende, at dit Navn er nævnet over dette Hus, som
jeg har bygget. 34 Når dit Folk drager i Krig mod sine
Fjender, hvor du end sender dem hen, og de beder til
dig, vendt mod den By, du har udvalgt, og det Hus,
jeg har bygget dit Navn, 35 så høre du i Himmelen
deres Bøn og Begæring og skaffe dem deres Ret. 36
Når de synder imod dig - thi der er intet Menneske,
som ikke synder - og du vredes på dem og giver dem
i Fjendens Magt, og Sejrherrerne fører dem fangne til
et andet Land, det være sig fjernt eller nær, 37 og
de så går i sig selv i det Land, de er bortført til, og
omvender sig og råber til dig i deres Landflygtigheds
Land og siger: Vi har syndet, handlet ilde og været
ugudelige! 38 når de omvender sig til dig al hele
deres Hjerte og af hele deres Sjæl i Sejrherrernes
Land, som de bortførtes til, og de beder, vendt mod
deres Land, som du gav deres Fædre, mod den By,
du har udvalgt, og det Hus, jeg har bygget dit Navn -
39 så høre du i Himmelen, der, hvor du bor, deres
Bøn og Begæring og skaffe dem deres Ret, og du
tilgive dit Folk, hvad de syndede imod dig! 40 Så
lad da, min Gud, dine Øjne være åbne og dine Ører
lytte til Bønnen, der bedes på dette Sted, 41 bryd
op da, Gud HERRE, til dit Hvilested, du selv og din
Vældes Ark! Dine Præster, Gud HERRE, være iklædt
Frelse, dine fromme glæde sig ved dine Goder! 42
Gud HERRE, afvis ikke din Salvede, kom Nåden mod
din Tjener David i Hu!"

7 Da Salomo havde endt sin Bøn, for Ild ned
fra Himmelen og fortærede Brændofferet og
Slagtofrene, og HERRENs Herlighed fyldte Templet,
2 og Præsterne kunde ikke gå ind i HERRENs
Hus, fordi HERRENs Herlighed fyldte det. 3 Og da
alle Israeliterne så Ilden og HERRENs Herlighed
fare ned over Templet, kastede de sig på Knæ på
Stenbroen med Ansigtet mod Jorden og filbad og
lovede HERREN med Ordene "thi han er god, og
hans Miskundhed varer evindelig!" 4 Kongen ofrede
nu sammen med alt Folket Slagtofre for HEERRENs
Åsyn. 5 Til Slagtofferet tog Kong Salomo 22.000
Stykker Hornkvæg og 120.000 Stykker Småkvæg.
Således indviede Kongen og alt Folket Guds Hus. 6
Og Præsterne stod på deres Pladser, og Leviterne
stød med HERRENs Musikinstrumenter, som Kong
David havde ladet lave, for at love HERREN med
Davids Lovsangs Ord "thi hans Miskundhed varer
evindelig!" og Præsterne stod lige over for dem og
blæste i trompeter, og hele Israel stod op: 7 Og Salomo
helligede den mellemste Del af Forgården foran
HERRENs Hus, thi der måtte han ofre Brændofrene
og Fedtstykkerne af Takofrene, da Kobberalteret,
som Salomo havde ladet lave, ikke kunde rumme
Brændofferet, Afgrødeoffret og Fedtstykkerne. 8
Samtidig fejrede Salomo i syv Dage Højtiden sammen
med hele Israel, en vældig Forsamling lige fra Egnen
ved Hamat og til Ægyptens Bæk. 9 Ottendedagen

holdt man festlig Samling, thi de fejrede Alterets
Indvielse i syv Dage og Højtiden i syv. 10 Og på den
tre og tyvende Dag i den syvende Måned lod han
Folket gå hver til sit, glade og vel til Mode over den
Godhed, HERREN havde vist sin Tjenet David og
Salomo og sit Folk Israel. 11 Salomo var nu færdig
med at opføre HERRENs Hus og Kongens Palads;
og alt, hvad Salomo havde sat sig for at udføre ved
HERRENs Hus og sit Palads, havde han lykkeligt ført
igennem. 12 Da lod HERREN sig til Syne for Salomo
om Natten og sagde til ham: "Jeg har hørt din Bøn og
udvalgt mig dette Sted til Offersted. 13 Dersom jeg
tillukker Himmelen, så Regnen udebliver, eller jeg
opbyder Græshopperne til at æde Landet op, eller
jeg sender Pest i mit Folk, 14 og mit Folk, som mit
Navn nævnes over, da ydmyger sig, beder og søger
mit Åsyn og vender om fra deres onde Veje, så vil
jeg høre det i Himmelen og tilgive deres Synd og
læge deres Land, 15 Nu skal mine Øjne være åbne
og mine Ører lytte til Bønnen, der bedes på dette
Sted. 16 Og nu har jeg udvalgt og billiget dette Hus,
for at mit Navn kan bo der til evig Tid, og mine Øjne
og mit Hjerte skal være der alle Dage. 17 Hvis du
nu vandrer for mit Åsyn som din Fader David, så
du gør alt, hvad. jeg har pålagt dig, og, holder mine
Anordninger og Lovbud, 18 så vil jeg opretholde din
Kongetrone, som jeg tilsagde din Fader David, da
jeg sagde: En Efterfølger skal aldrig fattes dig til at
herske over Israel. 19 Men hvis I vender eder bort
og forlader mine Anordninger og Bud, som jeg har
forelagt eder, og går hen og dyrker fremmede Guder
og tilbeder dem, 20 så vil jeg rykke eder op fra mit
Land, som jeg gav eder; og dette Hus, som jeg har
belliget for mit Navn, vil jeg forkaste fra mit Åsyn og
gøre det til Spot og Spe blandt alle Folk, 21 og dette
Hus, som var så ophøjet, over det skal enhver, som
kommer der forbi, blive slået af Rædsel. Og når man
siger: Hvorfor har HERREN handlet således mod
dette Land og dette Hus? 22 skal der svares: Fordi de
forlod HERREN, deres Fædres Gud, som førte dem
ud af Ægypten, og holdt sig til andre Guder, tilbad og
dyrkede dem; derfor har HERREN bragt al denne
Elendighed over dem!"

8 Da de tyve År var omme, i hvilke Salomo havde
bygget på HERRENs Hus og sit Palads - 2 også
de Byer, Huram afstod til Salomo, befæstede Salomo
og lod Israeliterne bosætte sig i dem - 3 drog Salomo
til Hamat-Zoba og indtog det. 4 Han befæstede
også Tadmor i Ørkenen og alle de Forrådsbyer, han
byggede i Hamat; 5 ligeledes genopbyggedehan Øvre
og Nedre-Bet-Horon, så de blev Fæstninger med
Mure, Porte og Portslåer, 6 ligeledes Ba'alat og alle
Salomos Forrådsbyer, Vognbyerne og Rytterbyerne,
og alt andet, som Salomo fik Lyst til at bygge i
Jerusalem, i Libanon og i hele sit Rige. 7 Alt, hvad
der var tilbage af Hetiterne, Amoriterne, Perizziterne,
Hivviterne og Jebusiterne, og som ikke hørte til
Israeliterne, 8 deres Efterkommere, som var tilbage
efter dem i Landet, og som Israeliterne ikke havde
tilintetgjort. dem udskrev Salomo til Hoveriarbejde,
som det er den Dag i Dag. 9 Af Israeliterne derimod
gjorde Salomo ingen til Arbejdstrælle for sig, men de
var Krigsfolk, Hærførere og Vognkæmpere hos ham
og Førere for hans Stridsvogne og Rytteri. 10 Tallet på
Kong Salomos Overfogeder var 250; de havde Tilsyn
med Folkene. 11 Faraos Datter flyttede Salomo fra
Davidsbyen ind i det Hus, han havde bygget til hende;
thi han tænkte: "Jeg vil ikke have en Kvinde boende i
Kong David af Israels Palads, thi bellige er de Steder,
hvor HERRENs Ark kommer." 12 Nu ofrede Salomo
Brændofre til HERREN på HERRENs Alter, som han
Havde bygget foran Forhallen, 13 idet han ofrede,
som det efter Moses's Bud hørte sig til hver enkelt
Dag, på Sabbaterne, Nymånedagene og Højtiderne
tre Gange om Året, de usyrede Brøds Højtid, Ugernes
Højtid og Løvhytternes Højtid. 14 Og efter den
Ordning, hans Fader David havde truffet, satte han
Præsternes Skifter til deres Arbejde og Leviterne
til deres Tjeneste, til at synge Lovsangen og gå
Præsterne til Hånde efter hver Dags Behov, ligeledes
Dørvogterne efter deres Skifter til at holde Vagt ved
de enkelte Porte; thi således var den Guds Mand
Davids Bud. 15 Og man fraveg ikke i mindste Måde
Kongens Bud vedrørende Præsterne og Leviterne og
Skatkamrene. 16 Således fuldendtes hele Salomos
Værk, fra den Dag Grundvolden lagdes til HERRENs
Hus, til Salomo var færdig med HERRENs Hus. 17
Ved den Tid drog Salomo til Ezjongeber og Elot ved
Edoms Kyst; 18 og Huram sendte ham Folk med
Skibe og befarne Søfolk, der sammen med Salomos
Folk sejlede til Ofir, hvor de hentede 450 Talenter
Guld, som de bragte Kong Salomo.

9 Da Dronningen af Saba hørte Salomos Ry, kom
hun, for at prøve ham med Gåder, til Jerusalem
med et såre stort Følge og med Kameler, der har
Røgelse, Guld i Mængde og Ædelsten. Og da hun
var kommet til Salomo, talte hun til ham om alt, hvad
der lå hende på Hjerte. 2 Men Salomo svarede på
alle hendes Spørgsmål, og intet som helst var skjult
for Salomo, han gav hende Svar på alt. 3 Og da

Dronningen at Saba så Salomos Visdom, Huset, han
havde bygget, 4 Maden på hans Bord, hans Folks
Boliger, hans Tjeneres Optræden og deres Klæder,
hans Mundskænke og deres Klæder og Brændofrene,
han ofrede i HERRENs Hus, var hun ude af sig selv;
5 og hun sagde til Kongen: "Sandt var, hvad jeg i mit
Land hørte sige om dig og din Visdom! 6 Jeg troede
ikke, hvad der sagdes, før jeg kom og så det med
egne Øjne; og se, ikke engang det halve af din store
Visdom er mig fortalt, thi du overgår, hvad Rygtet
sagde mig om dig! 7 Lykkelige dine Mænd, lykkelige
dine Folk, som altid er om dig og hører din Visdom! 8
Lovet være HERREN din Gud, som fandt Behag i dig
og satte dig på sin Trone som Konge for HERREN din
Gud. Fordi din Gud elsker Israel og for at opretholde
det evindeligt, satte han dig til Konge over dem,
til at øve Ret og Retfærdighed!" 9 Derpå gav hun
Kongen 120 Guldtalenter, Røgelse i store Mængder
og Ædelsten; og aldrig har der siden været så megen
Røgelse i Landet som den, Dronningen af Saba
gav Kong Salomo. 10 Desuden bragte Hurams og
Salomos Folk, som hentede Guld i Ofir, Algummimtræ
og Ædelsten; 11 og af Algummimtræet lod Kongen
lave Rækværk til HERRENs Hus og Kongens Palads,
desuden Citre og Harper til Sangerne; og Mage
dertil var ikke tidligere set i Judas Land. 12 Og
Kong Salomo gav Dronningen af Saba alt, hvad hun
ønskede og bad om, langt ud over hvad hun bragte
til Kongen. Derpå vendte hun med sit Følge tilbage
til sit Land. 13 Vægten af det Guld, som i eet År
indførtes af Salomo, udgjorde 666 Guldtalenter, 14
deri ikke medregnet hvad der indkom i Afgift fra de
undertvungne Folk og ved Købmændenes Handel og
fra alle Arabiens Konger og Landets Statholdere, som
bragte Salomo Guld og Sølv. 15 Kong Salomo lod
hamre 200 Guldskjolde, hvert på 600 Sekel Guld, 16
og 300 mindre Guldskjolde, hvert på 300 Sekel Guld;
dem lod Kongen henlægge i Libanonskovhuset. 17
Fremdeles lod Kongen lave en stor, Elfenbenstrone,
overtrukket mned lutret Guld. 18 Tronen havde seks
Trin, og på dens Ryg var der et Latn af Guld; på
begge Sider af Sædet var der Arme, og ved Armene
stod der to Løver; 19 tillige stod der tolv Løver på
de seks Trin, seks på hver Side. Der er ikke lavet
Mage til Trone i noget andet Rige. 20 Alle Kong
Salomos Drikkekar var af Guld og alle Redskaber i
Libanonskovhuset af fint Guld; Sølv regnedes ikke
for noget i Kong Salomos Dage. 21 Kongen havde
nemlig Skibe, det sejlede på Tarsis med Hurams
Folk; og een Gang hverttredje År kom Tarsisskibene,
ladet med Guld, Sølv, Elfenben, Aber og Påfugle. 22
Kong Salomo overgik alle Jordens Konger i Rigdom
og Visdom. 23 Alle Jordens Konger søgte hen til
Salomo for at høre den Visdom, Gud havde lagt i
hans Hjerte; 24 og alle bragte de Gaver med: Sølv-
og Guldsager, Klæder, Våben, Røgelse, Heste og
Muldyr; således gik det År efter År. 25 Salomo havde
4000 Spand Heste og Vogne og 12000 Ryttere;
dem lagde han dels i Vognbyerne, dels hos sig i
Jerusalem. 26 Han herskede over alle Konger fra
Floden til Filisternes Land og Ægyptens Grænse.
27 Kongen bragte det dertil, at Sølv i Jerusalem var
lige så almindeligt som Sten, og Cedertræ lige så
almindeligt som Morbærfigentræ i Lavlandet. 28 Der
indførtes Heste til Salomo fra Mizrajim og fra alle
Lande. 29 Salomos øvrige Historie fra først til sidst
findes optegnet i Profeten Natans Krønike, Siloniten
Ahijas Profeti og Seeren Jedos Syn om Jeroboam,
Nebats Søn. 30 Salomo herskede i Jerusalem over
hele Israel i fyrretyve År. 31 Derpå lagde Salomo sig
til Hvile hos sine Fædre og blev jordet i sin Fader
Davids By. Og hans Søn Rehabeam blev Konge i
hans Sted.

10 Rehabeam begav sig til Sikem, thi derhen var
hele Israel stævnet for at hylde ham som Konge.
2 Men da Jeroboam, Nebats Søn, der opholdt sig i
Ægypten, hvorhen han var flygtet for Kong Salomo,
fik Nys derom, vendte han hjem fra Ægypten. 3 Man
sendte da Bud og lod ham kalde. Og Jeroboam kom.
Da sagde hele Israel til Rehabeam: 4 "Din Fader
lagde et hårdt Åg på os, men let du nu det hårde
Arbejde for os, som din Fader krævede, og det tunge
Åg, han lagde på os, så vil vi tjene dig!" 5 Han svarede
dem: "Gå bort, bi tre Dage og kom så til mig igen!"
Så gik Folket. 6 Derpå rådførte Kong Rehabeam
sig med de gamle, der havde stået i hans Fader
Salomos Tjeneste, dengang han levede, og spurgte
dem: "Hvad råder I mig til at svare dette Folk?" 7 De
svarede: "Hvis du i Dag vil være venlig mod dette Folk
og føje dem og give dem gode Ord, så vil de blive
dine Tjenere for bestandig!" 8 Men han fulgte ikke det
Råd, de gamle gav ham; derimod rådførte han sig
med de unge, der var vokset op sammen med ham
og stod i hans Tjeneste, 9 og spurgte dem: "Hvad
råder I os til at svare dette Folk, som kræver af mig, at
jeg skal lette dem det Åg, min Fader lagde på dem?"
10 De unge, der var vokset op sammen med ham,
sagde da til ham: "Således skal du svare dette Folk,
som sagde til dig: Din Fader lagde et tungt Åg på os,
let du det for os! Således skal du svare dem: Min
Lillefinger er tykkere end min Faders Hofter! 11 Har

derfor min Fader lagt et tungt Åg på eder, vil jeg gøre
Åget tungere; har min Fader tugtet eder med Svøber,
vil jeg tugte eder med Skorpioner!" 12 Da Jeroboam
og alt Folket Tredjedagen kom til Rehabeam, som
Kongen havde sagt, 13 gav han dem et hårdt Svar,
og uden at tage Hensyn til de gamles Råd 14 sagde
han efter de unges Råd til dem: "Har min Fader lagt
et tungt Åg på eder, vil jeg gøre det tungere; har min
Fader tugtet eder med Svøber, vil jeg tugte eder med
Skorpioner!" 15 Kongen hørte ikke på Folket, thi Gud
føjede det således for at opfylde det Ord, HERREN
havde talet ved Ahija fra Silo til Jerøboam, Nebats
Søn. 16 Men da hele Israel mærkede, at Kongen ikke
hørte på dem, gav Folket Kongen det Svar: "Hvad
Del har vi i David? Vi har ingen Lod i Isajs Søn! Til
dine Telte, Israel! Sørg nu, David, for dit eget Hus!"
Derpå vendte Israel tilbage til sine Telte. 17 Men over
de Israeliter, der boede i Judas Byer, blev Rehabeam
Konge. 18 Nu sendte Kong Rehabeam Adoniram,
der havde Opsyn med Hoveriarbejdet, ud til dem,
men Israeliterne stenede ham til Døde. Da steg Kong
Rehabeam i største Hast op på sin Stridsvogn og
flygtede til Jerusalem. 19 Så brød Israel med Davids
Hus, og således er det den Dag i Dag.

11 Da Rehabeam var kommet til Jerusalem,
samlede han hele Judas og Benjamins Hus,
180.000 udsøgte Folk, øvede Krigere, til at føre
Krig med Israel og vinde Kongedømmet tilbage til
Rehabeam. 2 Men da kom HERRENs Ord til den
Guds Mand Sjemaja således: 3 "Sig til Judas Konge
Rehabeam, Salomos Søn, og til hele Israel i Juda
og Benjamin: 4 Så siger HERREN: I må ikke drage
op og kæmpe med eders Brødre; vend hjem hver til
sit, thi hvad her er sket, har jeg tilskikket!" Da adlød
de HERRENs Ord og vendte tilbage og drog ikke
mod Jeroboam. 5 Rehabeam boede så i Jerusalem,
og han befæstede flere Byer i Juda. 6 Således
befæstede han Betlehem, Etam, Tekoa, 7 Bet-Zur,
Soko, Adullam, 8 Gat, Maresj a, Zif, 9 Adorajim,
Lakisj, Azeka, 10 Zor'a, Ajjalon og Hebron, alle i
Juda og Benjamin; 11 og han gjorde Fæstningerne
stærke, indsatte Befalingsmænd i dem og forsynede
dem med Forråd af Levnedsmidler, Olie og Vin 12
og hver enkelt By med Skjolde og Spyd og gjorde
dem således meget stærke. Ham tilhørte Juda og
Benjamin. 13 Præsterne og Leviterne i hele Israel kom
alle Vegne fra, hvor de boede, og stillede sig til hans
Tjeneste; 14 thi Leviterne forlod deres Græsmarker
og Ejendom og begav sig til Juda og Jerusalem,
fordi Jeroboam og hans Sønner afsatte dem fra
Stillingen som HERRENs Præster, 15 idet han indsatte
sig Præster for Offerhøjene og Bukketroldene og
Tyrekalvene, som han, havde ladet lave. 16 Og i Følge
med Leviterne kom fra alle Israels Stammer de, hvis
Hjerte var vendt til at søge HERREN, Israels Gud,
til Jerusalem for at ofre til HERREN, deres Fædres
Gud; 17 og de styrkede Juda Rige og hævdede
Rehabeams, Salomos Søns, Magt i et Tidsrum af tre
År. Thi i tre År fulgte han Davids og Salomos Veje. 18
Rehabeam ægtede Mahalat; en Datter af Davids Søn
Jerimot og Abihajil, en Datter af Eliab, Isajs Søn. 19
Hun fødte ham Sønnerne Je'usj, Sjemarja og Zaham.
20 Senere ægtede han Absaloms Datter Ma'aka, som
fødte ham Abija, Attaj, Ziza og Sjelomit. 21 Rehabeam
elskede Absaloms Datter Ma'aka højere end sine
andre Hustruer og Medhustruer; han havde nemlig
atten Hustruer og tresindstyve Medhustruer og avlede
otte og tyve Sønner og tresindstyve Døtre. 22 Og
Rehabeam satte Ma'akas Søn Abija til Overhoved,
til Fyrste blandt hans Brødre; thi han havde i Sinde
at gøre, ham til Konge; 23 og han fordelte klogelig
alle sine Sønner rundt i alle Judas og Benjamins
Landsdele og i alle de befæstede Byer og gav dem
rigeligt Underhold og skaffede dem Hustruer.

12 Men da Rehabeams Kongedømme var
grundfæstet og hans Magt styrket, forlod han
tillige med hele Israel HERRENs Lov. 2 Da drog i
Kong Rehabeams femte Regeringsår Ægypterkongen
Sjisjak op imod Jerusalem, fordi de havde været
troløse mod HERREN, 3 med 1200 Stridsvogne og
60.000 Ryttere, og der var ikke Tal på Krigerne, der
drog med ham fra Ægypten, Libyere, Sukkijiter og
Ætiopere; 4 og efter at have indtaget Fæstningerne i
Juda drog han mod Jerusalem. 5 Da kom Profeten
Sjemaja til Rehabeam og Judas Øverster, som var
tyet sammen i Jerusalem for Sjisjak, og sagde til
dem: "Så siger HERREN: I har forladt mig, derfor har
jeg også forladt eder og givet eder i Sjisjaks Hånd!"
6 Da ydmygede Israels Øverster og Kongen sig og
sagde: "HERREN er retfærdig!" 7 Og da HERREN
så, at de havde ydmyget sig, kom HERRENs Ord til
Sjemaja således: "De har ydmyget sig; derfor vil jeg
ikke tilintetgøre dem, men frelse dem om ikke længe,
og min Vrede skal ikke udgydes over Jerusalem ved
Sjisjak; 8 men de skal komme til at stå under ham
og lære at kende Forskellen mellem at tjene mig og
at tjene Hedningemagterne!" 9 Så drog Sjisjak op
mod Jerusalem og tog Skattene i HERRENs Hus og i
Kongens Palads; alt tog han, også de Guldskjolde,
Salomo havde ladet lave. 10 Kong Rehabeam lod da

i Stedet lave Kobberskjolde og gav dem i Forvaring
hos Høvedsmændene for Livvagten, der holdt Vagt
ved Indgangen til Kongens Palads; 11 og hver Gang
Kongen begav sig til HERRENs Hus, kom Livvagten
og hentede dem, og bagefter bragte de dem tilbage
til Vagtstuen. 12 Men da han havde ydmyget sig,
vendfe HERRENs Vrede sig fra ham, så han ikke
helt tilintetgjorde ham; også i Juda var Forholdene
gode. 13 Således styrkede Kong Rehabeam sin Magt
i Jerusalem og blev ved at herske; thi Rehabeam
var een og fyrretyve År gammel, da han blev Konge,
og han herskede sytten År i Jerusalem, den By,
HERREN havde udvalgt af alle Israels Stammer
for der at stedfæste sit Navn. Hans Moder var en
ammonitisk Kvinde ved Navn Na'ama. 14 Han gjorde,
hvad der var ondt, thi hans Hjerte var ikke vendt til at
søge HERREN. 15 Rehabeams Historie fra først til
sidst står jo optegnet i Profeten Sjemajas og Seeren
tddos Krønike. Rehabeam og Jeroboam lå i Krig med
hinanden hele Tiden. 16 Så lagde Rehabeam sig til
Hvile hos sine Fædre og blev jordet i Davidsbyen. Og
hans Søn Abija blev Konge i hans Sted.

13 I Kong Jerobeams attende Regeringsår blev
Abija Konge over Juda. 2 Tre År herskede han i
Jerusalem. Hans Moder hed Mikaja og var Datter
af Uriel fra Gibea. Abija og Jeroboam lå i Krig med
hinanden. 3 Abija åbnede Krigen med en krigsdygtig
Hær, 400.000 udsøgte Mænd, og Jeroboam mødte
ham med 800.000 udsøgte Mænd, dygtige Krigere, 4
Da stillede Abija sig på Bjerget Zemarajim, der hører
til Efraims Bjerge, og sagde: "Hør mig, Jeroboam
og hele Israel! 5 Burde I ikke vide, at HERREN,
Israels Gud, har givet David og hans Efterkommere
Kongemagten over Israel til evig Tid ved en Saltpagt?
6 Men Jeroboam, Nebats Søn, Davids Søn Salomos
Træl, rejste sig og gjorde Oprør mod sin Herre, 7
og dårlige Folk, Niddinger, samlede sig om ham og
bød Rehabeam, Salomos Søn, Trods; og Rebabeam
var ung og veg og kunde ikke hævde sig over for
dem. 8 Og nu mener I at kunne hævde eder over for
HERRENs Kongedømme i Davids Efterkommeres
Hånd, fordi I er en stor Hob og på eders Side har de
Guldkalve, Jeroboam lod lave eder til Guder! 9 Har I
ikke drevet HERRENs Præster, Arons Sønner, og
Leviterne bort og skaffet eder Præster på samme
Måde som Hedningefolkene? Enhver, der kommer
med en ung Tyr og syv Vædre for at indsættes, bliver
Præst for Guder, der ikke er Guder! 10 Men vor Gud er
HERREN, og vi har ikke forladt ham; de Præster, der
tjener HERREN, er Arons Sønner og Leviterne udfører
den øvrige Tjeneste; 11 de antænder hver Morgen og
Aften Brændofre til HERREN og vellugtende Røgelse,
lægger Skuebrødene til Rette på Guldbordet og
tænder Guldlysestagen og dens Lamper Aften efter
Aften, thi vi holder HERREN vor Guds Forskrifter,
men I har forladt ham! 12 Se, med os, i Spidsen for os
er Gud og hans Præster og Alarmtrompeterne, med
hvilke der skal blæses til Kamp imod eder! Israeliter,
indlad eder ikke i Kamp med HERREN, eders Fædres
Gud, thi I får ikke Lykken med eder!" 13 Jeroboam lod
imidlertid Bagholdet gøre en omgående Bevægelse
for at komme i Ryggen på dem, og således havde
Judæerne Hæren foran sig og Bagholdet i Ryggen. 14
Da Judæerne vendte sig om og så, at Angreb truede
dem både forfra og bagfra, råbte de til HERREN,
medens Præsterne blæste i Trompeterne. 15 Så
udstødte Judæerne Krigsskriget, og da Judæerne
udstødte Krigsskriget, slog Gud Jeroboam og hele
Israel foran Abija og Juda. 16 Israeliterne flygtede for
Judæerne, og Gud gav dem i deres Hånd; 17 og Abija
og hans Folk tilføjede dem et stort Nederlag, så der af
Israeliterne faldt 500.000 udsøgte Krigere. 18 Således
ydmygedes Israeliterne den Gang, men Judæerne
styrkedes, fordi de støttede sig til HERREN, deres
Fædres Gud. 19 Og Abija forfulgte Jeroboam og
fratog ham flere Byer, Betel med Småbyer, Jesjana
med Småbyer og Efrajin med Småbyer. 20 Jeroboam
kom ikke til Kræfter mere, så længe Abija levede; og
HERREN slog ham, så han døde. 21 Men Abijas Magt
voksede. Han ægtede fjorten Hustruer og avlede to
og tyve Sønner og seksten Døtre. 22 Hvad der ellers
er at fortælle om Abija, hans Færd og Ord, står jo
optegnet i Profeten Iddos Udlægning".

14 Så lagde Abija sig til Hvile hos sine Fædre,
og man jordede ham i Davidsbyen; og hans
Søn Asa blev Konge i hans Sted. På hans Tid havde
Landet Fred i ti År. 2 Asa gjorde, hvad der var godt
og ret i HERREN hans Guds Øjne. 3 Han fjernede
de fremmede Altre og Offerhøjene, sønderbrød
Stenstøtterne og omhuggede Asjerastøtterne 4
og bød Judæerne søge HERREN, deres Fædres
Gud, og holde Loven og Budet, 5 og han fjernede
Offerhøjene og Solstøtterne fra alle Judas Byer, og
Landet havde Fred, så længe han levede. 6 Han
byggede Fæstninger i Juda, thi Landet havde Fred,
og han havde ingen Krig i de År, thi HERREN lod
ham have Ro. 7 Han sagde da til Judæerne: "Lad
os befæste disse Byer og omgive dem med Mure
og Tårne, Porte og Portslåer, medens vi endnu har
Landet i vor Magt, thi vi har søgt HERREN vor Gud;

vi har søgt ham, og han har ladet os have Ro til alle
Sider!" Så byggede de, og Lykken stod dem bi. 8
Asa havde en Hær, af Juda 300.000 væbnet med
Skjold og Spyd, og af Benjamin 280.000, der har
Småskjolde og spændte Buer, alle sammen dygtige
Krigere. 9 Men Kusjiten Zera drog ud imod dem med
en Hær på 1.000.000 Mand og 300 Stridsvogne. Da
han havde nået Maresja, 10 rykkede Asa ud imod
ham, og de stillede sig op til Kamp i Zefatadalen
ved Maresja. 11 Da råbte Asa til HERREN sin Gud:
"HERRE, hos dig er der ingen Forskel på at hjælpe
den, der har megen Kraft, og den, der ingen har;
hjælp os, HERRE vor Gud, thi til dig støtter vi os, og i
dit Navn er vi draget mod denne Menneskemængde,
HERRE, du er vor Gud, mod dig kan intet Menneske
holde Stand." 12 Da slog HERREN Kusjiterne foran
Asa og Judæerne, og Kusjiterne tog Flugten. 13
Asa og hans Folk forfulgte dem til Gerar, og alle
Kusjiterne faldt, ingen reddede Livet, thi de knustes
foran HERREN og hans Hær. Judæerne gjorde et
umådeligt Bytte 14 og indtog alle Byerne i Omegnen
af Gerar, thi en HERRENs Rædsel var kommet over
dem, og de plyndrede alle Byerne, thi der var et stort
Bytte i dem; 15 også indtog de Teltene til Kvæget og
slæbte en Mængde Småkvæg og Kameler med sig;
så vendte de tilbage til Jerusalem.

15 Guds Ånd kom over Azarja, Odeds Søn, 2 og
han trådte frem for Asa og sagde til ham: "Hør
mig, Asa og hele Juda og Benjamin! HERREN er med
eder, når I er med ham; og hvis I søger ham, lader
han sig finde af eder, men forlader I ham, forlader
han også eder! 3 I lange Tider var Israel uden sand
Gud, uden Præster til at vejlede og uden Lov, 4 men i
sin Trængsel omvendte det sig til HERREN, Israels
Gud, og søgte ham, og han lod sig finde at dem.
5 I de Tider kunde ingen gå ud og ind i Fred, thi
der var vild Rædsel over alle Landes Indbyggere; 6
Folk knustes mod Folk, By mod By, thi Gud bragte
dem i vild Rædsel med alle mulige Trængsler. 7 Men
I, vær frimodige og lad ikke Hænderne synke, thi
der er Løn for eders Gerning." 8 Da Asa hørte de
Ord og den Profeti, tog han Mod til sig og fjernede
de væmmelige Guder fra hele Judas og Benjamins
Land og fra de Byer, han havde indtaget i Efraims
Bjerge; oghan byggede påny HERRENs Alter foran
HERRENs Forhal. 9 Så samlede han hele Juda og
Benjamin og de Folk fra Efraim, Manasse og Simeon,
der boede som fremmede hos dem; thi en Mængde
Israeliter var gået over til ham, da de så, at HERREN
hans Gud var med ham. 10 De samledes i Jerusalem
i den tredje Måned i Asas femtende Regeringsår 11
og ofrede den Dag HERREN Ofre af Byttet, de havde
medbragt, 700 Stykker Hornkvæg og 7000 Stykker
Småkvæg. 12 Derpå sluttede de en Pagt om at søge
HERREN, deres Fædres Gud, af hele deres Hjerte
og hele deres Sjæl; 13 og enhver, der ikke søgte
HERREN, Israels Gud, skulde lide Døden, være sig
lille eller stor, Mand eller Kvinde. 14 Det tilsvor de
HERREN med høj Røst under Jubel og til Trompeters
og Horns Klang, 15 Og hele Juda glædede sig over
den Ed, thi de svor af hele deres Hjerte og søgte ham
af hele deres Vilje; og han lod sig finde af dem og lod
dem få Ro til alle Sider. 16 Kong Asa fratog endog
sin Moder Ma'aka Værdigheden som Herskerinde,
fordi hun havde ladet lave et Skændselsbillede til
Ære for Asjera; Asa lod hendes Skændselsbillede
nedbryde, sønderknuse og brænde i Kedrons Dal. 17
Vel forsvandt Offerhøjene ikke af Israel, men alligevel
var Asas Hjerte helt med HERREN, så længe han
levede. 18 Og han bragte sin Faders og sine egne
Helliggaver ind i Guds Hus, Sølv, Guld og forskellige
Kar. 19 Der var ikke Krige føer efter Asas fem og
tredivte Regeringsår.

16 Men i Asas seks og tredivte Regeringsår drog
Kong Ba'sja af Israel op imod Juda og befæstede
Rama for at hindre, at nogen af Kong Asa af Judas
Folk drog ud og ind. 2 Da tog Asa Sølv og Guld
ud af Skatkamrene i HERRENs Hus og i Kongens
Palads og sendte det til Kong Benhadad af Aram,
som boede i Darmaskus, idet han lod sige: 3 "Der
består en Pagt mellem mig og dig og mellem min
Fader og din Fader; her sender jeg dig en Gave af
Sølv og Guld; bryd derfor din Pagt med Kong Ba'sja
af Israel, så at han nødes til at drage bort fra mig!" 4
Benhadad gik ind på Kong Asas Forslag og sendte
sine Hærførere mod Israels Byer og indtog Ijjon,
Dan, Abel-Majim og Forrådshusene i Naftalis Byer. 5
Da Ba'sja hørte det, opgav han at befæste Rama
og standsede Arbejdet. 6 Men Kong Asa tog hele
Juda til at føre Stenene og Træværket, som Ba'sja
havde brugt ved Befæstningen af Rama, bort, og han
befæstede dermed Geba og Mizpa. 7 På den Tid
kom Seeren Hanani til Kong Asa af Juda og sagde til
ham: "Fordi du søgte Støtte hos Aramæerkongen og
ikke hos HERREN din Gud, skal Aramæerkongens
Hær slippe dig af Hænde! 8 Var ikke Kusjiterne og
Libyerne en vældig Hær med en vældig Mængde
Vogne og Ryttere? Men da du søgte Støtte hos
HERREN, gav han dem i din Hånd! 9 Thi HERRENs
Øjne skuer omkring på hele Jorden, og han viser sig

stærk til at hjælpe dem, hvis Hjerte er helt med ham.
I denne Sag har du handlet som en Dåre; thi fra nu af
skal du altid ligge i Krig!" 10 Men Asa blev fortørnet
på Seeren og satte ham i Huset med Blokken, thi han
var blevet vred på ham derfor. Asa for også hårdt
frem mod nogle af Folket på den Tid. 11 Asas Historie
fra først til sidst står jo optegnet i Bogen om Judas og
Israels Konger. 12 I sit ni og tredivte Regeringsår fik
Asa en Sygdom i Fødderne, og Sygdommen blev
meget alvorlig. Heller ikke under sin Sygdom søgte
han dog HERREN, men Lægerne. 13 Så lagde Asa
sig til Hvile bos sine Fædre og døde i sit een og
fyrretyvende Regerings, år. 14 Man jordede ham i en
Grav, han havde ladet sig udhugge i Davidsbyen,
og lagde ham på et Leje, som man havde fyldt med
vellugtende Urter og Stoffer, tillavet som Salve, og
tændte et vældigt Bål til hans Ære.

17 Hans Søn Josafat blev Konge i hans Sted. Han
styrkede sin Stilling over for Israel 2 ved at
lægge Besætning i alle Judas befæstede Byer og
indsætte Fogeder i Judas Land og de efraimitiske
Byer, hans Fader Asa havde indtaget. 3 Og HERREN
var med Josafat, thi han vandrede de Veje, hans
Fader David til at begynde med havde vandret, og
søgte ikke hen til Ba'alerne, 4 men til sin Faders Gud
og fulgte hans Bud og gjorde ikke som Israel. 5 Derfor
grundfæstede HERREN Kongedømmet i hans Hånd;
og hele Juda bragte Josafat Gaver, så han vandt
stor Rigdom og Ære. 6 Da voksede hans Mod til at
vandre på HERRENs Veje, så han også udryddede
Offerhøjene og Asjerastøtterne i Juda. 7 I sit tredje
Regeringsår sendte han sine Øverster Benhajil,
Obadja, Zekarja, Netan'el og Mika ud for at undevise i
Judas Byer, 8 ledsaget af Leviterne Sjemaja, Netanja,
Zebadja, Asa'el, Sjemiramot, Jonatan, Adonija, Tobija
og Tob-Adonija, Leviterne, og præsterne Elisjama
og Joram. 9 De havde HERRENs Lovbog med sig
og undeviste i Juda, og de drog rundt i alle Judas
Byer og underviste Folket. 10 En HERRENs Rædsel
kom over alle Lande og Riger rundt om Juda, så de
ikke indlod sig i Krig med Josafat. 11 Fra Filisterne
kom der Folk, som bragte Josafat Gaver og svarede
Sølv i Skat; også Araberne bragte ham Småkvæg,
7700 Vædre og 7700 Bukke. 12 Således gik det
stadig fremad for Josafat, så han til sidst fik meget
stor Magt; og han byggede Borge og Forrådsbyer i
Juda, 13 og han havde store Forråd i Judas Byer og
Krigsfolk, dygtige Krigere i Jerusalem. 14 Her følger
en Fortegnelse over dem efter deres Fædrenehuse.
Til Juda hørte følgende Tusindførere: Øversten Adna
med 300.000 dygtige Krigere; 15 ved Siden af ham
Øversten Johanan med 280.000 Mand; 16 ved Siden
af ham Amasja, Zikris Søn, der frivilligt gav sig i
HERRENs Tjeneste, med 200.000 dygtige Krigere;
17 fra Benjamin var Eljada, en dygtig Koger, med
200.000 Mand, væbnet med Bue og Skjold; 18 ved
Siden af ham Jozabad med 80.000 vel rustede Mand.
19 Disse stod i Kongens Tjeneste, og dertil kom de,
som Kongen havde lagt i de befæstede Byer hele
Juda over.

18 Da Josafat havde vundet stor Rigdom og Hæder,
besvogrede han sig med Akab. 2 Efter nogle
Års Forløb drog han ned til Akab i Samaria, og Akab
lod slagte en Mængde Småkvæg og Hornkvæg til
ham og Folkene, han havde med sig; og så overtalte
han ham til at drage op mod Ramot i Gilead. 3 Kong
Akab af Israel sagde nemlig til Kong Josafat af Juda:
"Vil du drage med mig mod Ramot i Gilead?" Han
svarede ham: "Jeg som du, mit Folk som dit, jeg går
med i Krigen." 4 Josafat sagde fremdeles til Israels
Konge: "Spørg dog først om, hvad HERREN siger!"
5 Da lod Israels Konge Profeterne kalde sammen,
400 Mand, og spurgte dem: "Skal jeg drage i Krig
mod Ramot i Gilead, eller skal jeg lade være?" De
svarede: "Drag derop, så vil Gud give det i Kongens
Hånd!" 6 Men Josafat spurgte: "Er her ikke endnu
en af HERRENs Profeter, vi kan spørge?" 7 Israels
Konge svarede: "Her er endnu en Mand, ved hvem
vi kan rådspørge HERREN; men jeg hader ham,
fordi han aldrig spår mig godt, men altid ondt; det er
Mika, Jimlas Søn." Men Josafat sagde: "Således må
Kongen ikke tale!" 8 Da kaldte Israels Konge på en
Hofmand og sagde: "Hent hurtigt Mika, Jimlas Søn!"
9 Imidlertid sad Israels Konge og Kong Josafat af
Juda, iført deres Skrud, hver på sin Trone i Samarias
Portåbning, og alle Profeterne spåede foran dem. 10
Da lavede Zidkija, Kena'anas Søn, sig Horn af Jern
og sagde: "Så siger HERREN: Med sådanne skal du
støde Aramæerne ned, til de er tilintetgjort!" 11 Og
alle Profeterne spåede det samme og sagde: "Drag
op mod Ramot i Gilead, så skal Lykken følge dig,
og HERREN vil give det i Kongens Hånd!" 12 Men
Budet der var gået efter Mika, sagde til ham: "Se,
Profeterne har alle som een givet Kongen gunstigt
Svar. Tal du nu som de og giv gunstigt Svar!" 13 Men
Mika svarede: "Så sandt HERREN lever: Hvad min
Gud siger, det vil jeg tale!" 14 Da han kom til Kongen,
spurgte denne ham: "Mika, skal vi drage i Krig mod
Ramot i Gilead, eller skal vi lade være?" Da svarede
han: "Drag derop, så skal Lykken følge eder, og de

skal gives i eders Hånd!" 15 Men Kongen sagde til
ham: "Hvor mange Gange skal jeg besværge dig, at
du ikke siger mig andet end Sandheden i HERRENs
Navn?" 16 Da sagde han: "Jeg så hele Israel spredt
på Bjergene som en Hjord uden Hyrde; og HERREN
sagde: De Folk har ingen Herre, lad dem vende
tilbage i Fred, hver til sit!" 17 Israels Konge sagde da
til Josafat: "Sagde jeg dig ikke, at han aldrig spår mig
godt, men kun ondt!" 18 Da sagde Mika: "Så hør da
HERRENs Ord! Jeg så HERREN sidde på sin Trone
og hele Himmelens Hær stå til højre og venstre for
ham; 19 og HERREN sagde: Hvem vil dåre Kong
Akab af Israel, så han drager op og falder ved Ramot
i Gilead? En sagde nu et, en anden et andet; 20 men
så trådte en Ånd frem og stillede sig foran HERREN
og Sagde: Jeg vil dåre ham! HERREN spurgte ham:
Hvorledes? 21 Han svarede: Jeg vil gå hen og blive
en Løgnens Ånd i alle hans Profeters Mund! Da sagde
HERREN: Ja, du kan dåre ham; gå hen og gør det!
22 Se, således har HERREN lagt en Løgnens Ånd i
disse dine Profeters Mund, thi HERREN har ondt i
Sinde imod dig!" 23 Da trådte Zidkija, Kena'anas Søn,
frem og slog Mika på Kinden og sagde: "Ad hvilken
Vej skulde HERRENs Ånd have forladt mig for at
tale til dig?" 24 Men Mika sagde: "Det skal du få at
see, den Dag du flygter fra Kammer til Kammer for at
skjule dig!" 25 Så sagde Israels Konge: "Tag Mika og
bring ham til Amon, Byens Øverste, og Kongesønnen
Joasj 26 og sig: Således siger Kongen: Kast denne
Mand i Fængsel og sæt ham på Trængselsbrød og
Trængselsvand, indtil jeg kommer uskadt tilbage!" 27
Men Mika sagde: "Kommer du uskadt tilbage, så har
HERREN ikke talet ved mig!" Og han sagde: "Hør,
alle I Folkeslag"!" 28 Så drog Israels Konge og Kong
Josafat af Juda op mod Ramot i Gilead. 29 Og Israels
Konge sagde til Josafat: "Jeg vil forklæde mig, før
jeg drager i Kampen; men tag du dine egne Klæder
på!" Og Israels Konge forklædte sig, og så drog de
i Kampen. 30 Men Arams Konge havde ffivet sine
Vognstyrere den Befaling: "I må ikke angribe nogen,
være sig høj eller lav, uden Israels Konge alene." 31
Da nu Vognstyrerne fik Øje på Josafat, tænkte de:
"Det er sikkert Israels Konge!" Og de rettede deres
Angreb mod ham fra alle Sider. Da gav Josafat sig til
at, råbe, og HERREN frelste ham, idet Gud lokkede
dem bort fra ham; 32 og da Vognstyrerne opdagede,
at det ikke var Israels Konge, trak de sig bort fra ham.
33 Men en Mand, der skød en Pil af på Lykke og
Fromme, ramte Israels Konge mellem Remmene og
Brynjen. Da sagde han til sin Vognstyrer: "Vend og
før mig ud af Slaget, thi jeg er såret!" 34 Men kampen
blev hårdere og hårdere den Dag, og Israels Konge
holdt sig oprejst i sin Vogn over for Aramæerne til
Aften; men da Solen gik ned, døde han.

19 Kong Josafat af Juda derimod vendte uskadt
hjem igen til sit Palads i Jerusalem. 2 Da
trådte Seeren Jehu, Hananis Søn, frem for ham, og
han sagde til Kong Josafat: "Skal man hjælpe de
ugudelige? Elsker du dem, der hader HERREN? For
den Sags Skyld er HERRENs Vrede over dig! 3 Noget
godt er der dog hos dig, thi du har udryddet Asjererne
af Landet, og du har vendt dit Hjerte til at søge Gud."
4 Josafat blev nu i Jerusalem, Så drog han atter ud
blandt Folket fra Be'ersjeba til Efraims Bjerge og førte
dem tilbage til HERREN, deres Fædres Gud. 5 Og
han indsatte Dommere i Landet i hver enkelt af de
befæsfede Byer i Juda. 6 Og han sagde til Dommerne:
"Se til, hvad I gør, thi det er ikke for Mennesker, men
for HERREN, I fælder Dom, og han er hos eder, når I
afsiger Hendelser. 7 Derfor være HERRENs Frygt
over eder! Vær varsomme med, hvad I foretager
eder, thi hos HERREN vor Gud er der hverken
Uret eller Personsanseelse, ej heller tager han imod
Bestikkelse!" 8 Også i Jerusalem indsatte Josafat
nogle af Leviterne, Præsterne og Overhovederne for
Israels Fædrenehuse til at dømme i HERRENs Sager
og i Stridigheder mellem Jerusalems Indbyggere. 9
Og han bød dem: "Således skal I gøre i HERRENs
Frygt, i Sanddruhed og med redeligt Hjerte: 10 Hver
Gang der forelægges eder en Retssag af eders
Brødre, der bor i deres Byer, hvad enten det drejer
sig om Blodskyld eller om Love, Anordninger og
Lovbud, skal I hjælpe dem til Rette, at de ikke skal
pådrage sig Skyld forHERREN, så der kommer Vrede
over eder og eders Brødre; gør således for ikke at
pådrage eder Skyld. 11 I alle HERRENs Sager skal
Ypperstepræsten Amarja være eders foresatte, i alle
Kongens Sager Zebadja, Jisjmaels Søn, Fyrsten i
Judas Hus; og Leviterne står eder til Tjeneste som
Retsskrivere. Gå nu frimodigt til Værket, HERREN vil
være med enhver, der gør sin Pligt."

20 Siden hændte det sig, at Moabiterne og
ammoniterne sammen med Folk fra Maon drog
i Krig mod Josafat. 2 Og man kom og bragte Josafat
den Efterretning: "En vældig Menneskemængde
rykker frem imod dig fra Egnene binsides Havet),
fra Edom, og de står allerede i Hazazon-Tamar (det
er En-Gedi)!" 3 Da grebes Josafat af Frygt, og han
vendte sig til HERREN og søgte ham og lod en Faste
udråbe i bele Juda. 4 Så samledes Judæerne for at
søge Hjælp hos HERREN; også fra alle Judas Byer

kom de for at søge HERREN. 5 Men Josafat trådte
frem i Judas og Jerusalems Forsamling i HERRENs
Hus foran den nye Forgård 6 og sagde: "HERRE,
vore Fædres Gud! Er du ikke Gud i Himmelen, er det
ikke dig, der hersker over alle Hedningerigerne? I din
Hånd er Kraft og Styrke, og mod dig kan ingen holde
Stand! 7 Var det ikke dig, vor Gud, der drev dette
Lands Indbyggere bort foran dit Folk Israel og gav
din Ven Abrahams Efterkommere det for evigt? 8 Og
de bosatte sig der og byggede dig der en Helligdom
for dit Navn, idet de sagde: 9 Hvis Ulykke rammer
os, Sværd, Straffedom, Pest eller Hungersnød, vil
vi træde frem foran dette Hus og for dit Åsyn, thi
dit Navn bor i dette Hus, og råbe til dig om Hjælp
i vor Nød, og du vil høre det og frelse os! 10 Se
nu, hvorledes Ammoniterne og Moabiterne og de
fra Se'irs Bjerge, hvem du ikke tillod Israeliterne at
angribe, da de kom fra Ægypten, tværtimod holdt de
sig tilbage fra dem og tilintetgjorde dem ikke, 11 se
nu, hvorledes de gengælder os det med at komme
for at drive os bort fra din Ejendom, som du gav
os i Eje! 12 Vor Gud, vil du ikke holde Dom over
dem? Thi vi er afmægtige over for denne vældige
Menneskemængde, som kommer over os; vi ved
ikke, hvad vi skal gøre, men vore Øjne er vendt til
dig!" 13 Medens nu alle Judæerne stod for HERRENs
Åsyn med deres Familier, Kvinder og Børn, 14 kom
HERRENs Ånd midt i Forsamlingen over Leviten
Jahaziel, en Søn af Zekarja, en Søn af Benaja, en
Søn af Je'iel, en Søn af Mattanja, af Asafs Sønner,
15 og han sagde: "Lyt til, alle I Judæere, Jerusalems
Indbyggere og Kong Josafat! Så siger HERREN til
eder: Frygt ikke og forfærdes ikke for denne vældige
Menneskemængde, thi Kampen er ikke eders, men
Guds! 16 Drag i Morgen ned imod dem; se, de er
ved at stige op ad Vejen ved Hazziz, og I vil træffe
dem ved Enden af Dalen østen for Jeruels Ørken. 17
Det er ikke eder, der skal kæmpe her; stil eder op
og bliv stående, så skal I se, hvorledes HERREN
frelser eder, I Judæere og Jerusalems Indbyggere!
Frygt ikke og forfærdes ikke, men drag i Morgen
imod dem, og HERREN vil være med eder!" 18
Da bøjede Josafat sig med Ansigtet til Jorden, og
alle Judæerne og Jerusalems Indbyggere faldt ned
for HERREN og tilbad ham; 19 men Leviterne af
Keh'atiternes og Koraiternes Sønner stod op for at
lovprise HERREN, Israels Gud, med vældig Røst. 20
Tidligt næste Morgen drog de ud til Tekoas Ørken;
og medens de drog ud, stod Josafat og sagde: "Hør
mig, I Judæere og Jerusalems Indbyggere! Tro på
HERREN eders Gud, og I skal blive boende, tro på
hans Profeter, og Lykken skal følge eder!" 21 Og efter
at have rådført sig med Folket opstillede han Sangere
til med Ordene "lov HERREN, thi hans Miskundhed
varer evindelig!" at lovprise HERREN i helligt Skrud,
medens de drog frem foran de væbnede. 22 Og i
samme Stund de begyndte med Jubelråb og Lovsang,
lod HERREN et Baghold komme over Ammoniterne,
Moabiterne og dem fra Se'irs Bjerge, der rykkede
frem mod Juda, så de blev slået. 23 Ammoniterne og
Moabiterne angreb dem, der boede i Se'irs Bjerge,
og lagde Band på dem og tilintetgjorde dem, og da
de var færdige med dem fra Se'ir, gav de sig til at
udrydde hverandre. 24 Da så Judæerne kom op på
Varden, hvorfra man ser ud over Ørkenen, og vendte
Blikket mod Menneskemængden, se, da lå deres
døde Kroppe på Jorden, ingen var undsluppet. 25 Så
kom Josafat og hans Folk hen for at udplyndre dem,
og de fandt en Mængde Kvæg, Gods, Klæder og
kostbare Ting. De røvede så meget, at de ikke kunde
slæbe det bort, og brugte tre Dage til at plyndre;
så meget var der. 26 Den fjerde Dag samledes de i
Berakadalen, thi der lovpriste de HERREN, og derfor
kaldte man Stedet Berakadalen, som det hedder den
Dag i Dag. 27 Derpå vendte alle Folkene fra Juda og
Jerusalem med Josafat i Spidsen om og drog tilbage
til Jerusalem med Glæde, thi HERREN havde bragt
dem Glæde over deres Fjender; 28 og med Harper,
Citre og Trompeter kom de lil Jerusalem, til HERRENs
Hus. 29 Men en Guds Rædsel kom over alle Lande
og Riger, da de hørte, at HERREN havde kæmpet
mod Israels Fjender. 30 Således fik Josafats Rige
Fred, og hans Gud skaffede ham Ro til alle Sider. 31
Josafat var fem og tredive År gammel, da han blev
Konge over Juda, og han herskede fem og tyve År
i Jerusalem. Hans Moder hed Azuba og var Datter
af Sjilhi. 32 Han vandrede i sin Fader Asas Spor og
veg ikke derfra, idet han gjorde, hvad der var ret i
HERRENs Øjne. 33 Kun blev Offerhøjene ikke fjernet,
og Folket vendte endnu ikke Hjertet til deres Fædres
Gud. 34 Hvad der ellers er at fortælle om Josafaf fra
først til sidst, står jo optegnet i Jehus, Hananis Søns,
Krønike, som er optaget i Bogen om Israels Konger.
35 Senere slog Kong Josafat af Juda sig sammen
med Kong Ahazja af Israel, der var ugudelig i al sin
Færd; 36 han slog sig sammen med ham om at bygge
Skibe, der skulde sejle til Tarsis. De byggede Skibe
i Ezjongeber. 37 Men Eliezer, Dodavahus Søn, fra
Maresja profeterede mod Josafat og sagde: "Fordi du
har slået dig sammen med Ahazja, vil HERREN gøre
dit Værk til intet!" Og Skibene gik under og nåede
ikke Tarsis.

21 Så lagde Josafat sig nu til Hvile hos sine Fædre
og blev jordet hos sine Fædre i Davidsbyen;
og hans Søn Joram blev Konge i hans Sted. **2** Han
havde nogle Brødre, Sønner af Josafat: Azarja, Jehiel,
Zekarja, Azarjahu, Mikael og Sjefatja, alle Sønner af
Kong Josatat af Juda. **3** Deres Fader havde givet
dem store Gaver, Sølv, Guld og Kostbarheder tillige
med betæstede Byer i Juda, men Joram havde han
givet Kongedømmet, fordi han var den førstefødte. **4**
Men da Joram havde overtaget sin Faders Rige og
styrket sin Magt, lod han alle sine Brødre dræbe med
Sværd tillige med nogle af Israels Øverster. **5** Joram
var fo og tredive År gammel, da han blev Konge, og
han herskede otte År i Jerusalem. **6** Han vandrede
i Israels Kongers Spor ligesom Akabs Hus, thi han
havde en Datter af Akab til Hustru, og han gjorde,
hvad der var ondt i HERRENs Øjne. **7** Dog vilde
HERREN ikke tilintetgøre Davids Slægt for den Pagts
Skyld, han havde sluttet med David, og efter det
Løfte, han havde givet, at han altid skulde have en
Lampe for hans Åsyn. **8** I hans Dage rev Edomiterne
sig løs fra Judas Overherredømme og valgte sig
en Konge. **9** Da drog Joram over til Za'ir med alle
sine Stridsvogne. Og han stod op om Natten, og
sammen med Vognstyrerne slog han sig igennem
Edoms Rækker, der havde omringet ham. **10** Således
rev Edom sig løs fra Judas Overherredømme, og
således er det den Dag i Dag. På samme Tid rev
også Libna sig løs fra hans Overherredømme, fordi
han forlod HERREN, sine Fædres Gud. **11** Også han
rejste Offerhøje i Judas Byer og forledte Jerusalems
Indbyggere til at bole og Juda til at falde fra. **12** Da
kom der et Brev fra Profeten Elias til ham, og deri
stod: "Så siger HERREN, din Fader Davids Gud:
Fordi du ikke har vandret i din Fader Josafats og
Kong Asa af Judas Spor, **13** men i Israels Kongers
Spor og forledt Juda og Jerusalems Indbyggere til at
bole, ligesom Akabs Hus gjorde, og tilmed dræbt dine
Brødre, din Faders Hus, der var bedre end du selv,
14 se, derfor vil HERREN nu ramme dit Folk, dine
Sønner, dine Hustruer og alt, hvad du ejer, med et
tungt Slag. **15** Og selv skal du falde i en hård Sygdom
og blive syg i dine Indvolde, så at Indvoldene nogen
Tid efter skal træde ud som Følge af Sygdommen!"
16 Så æggede HERREN Filisterne og Araberne, der
var Naboer til Kusjiterne, imod Joram, **17** og de drog
opmod Juda trængte ind og røvede alle Kongens
Ejendele, som fandtes i hans Palads, også hans
Sønner og Hustruer, så der ikke levnedes ham nogen
Søn undtagen Joahaz, den yngste af hans Sønner.
18 Og efter alt dette slog HERREN ham med en
uhelbredelig Sygdom i hans Indvolde. **19** Nogen Tid
efter, da to År var gået, trådte Indvoldene ud som
Følge af Sygdommen, og han døde under hårde
Lidelser. Hans Folk tændte intet Bål til Ære for ham
som for hans Fædre. **20** Han var to og tredive År
gammel, da han blev Konge, og han herskede otte
År i Jerusalem. Han gik bort uden at savnes. Man
jordede ham i Davidsbyen, dog ikke i Kongegravene.

22 Derpå gjorde Jerusalems Indbyggere hans
yngste Søn Ahazja til Konge i hans Sted, thi de
ældre var dræbt af Røverskaren, der brød ind i Lejren
sammen med Araberne. Således blev Ahazja, Jorams
Søn, Konge i Juda. **2** Ahazja var to og fyrretyve År
gammel, da han blev Konge, og han herskede eet År
i Jerusalem. Hans Moder hed Atalja og var Datter af
Omri. **3** Også han vandrede i Akabs Hus's Spor, thi
hans Moder forledte ham til Ugudelighed ved sine
Råd. **4** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENs
Øjne, ligesom Akabs Hus, thi efter Faderens Død blev
de hans Rådgivere, og det blev hans Fordærv. **5** Det
var også efter deres Råd, han sammen med Akabs
Søn, Kong Joram af Israel, drog i Krig mod Kong
Hazael af Aram ved Ramot i Gilead. Men Aramæerne
sårede Joram. **6** Så vendte Joram tilbage for i Jizre'el
at søge Helbredelse for de Sår, man havde tilføjet
ham ved Rama, da han kæmpede med Kong Hazael
af Aram; og Jorams Søn, Kong Ahazja af Juda, drog
ned for at se til Joram, Akabs Søn, i Jizre'el, fordi
han lå syg. **7** Men til Ahazjas Undergang var det
tilskikket af Gud, at han skulde komme til Joram; thi
da han var kommet derhen, gik han med Joram ud til
Jehu, Nimsjis Søn, som HERREN havde salvet til
at udrydde Akabs Hus. **8** Og da Jehu fuldbyrdede
Dommen over Akabs Hus, traf han på Judas Øverster
og Ahazjas Brodersønner, der var i Ahazjas Tjeneste,
og dræbte dem; **9** derpå lod han Ahazja eftersøge,
og man fangede ham, medens han holdt sig skjult i
Samaria, ogbragte ham til Jehu, der lod ham dræbe.
Så jordede de ham, thi de sagde: "Han var dog en
Søn af Josafat, der søgte HERREN af hele sit Hjerte."
Men af Ahazjas Hus var ingen stærk nok til at tage
Magten. **10** Da Atalja, Ahazjas Moder, fik at vide,
at hendes Søn var død, tog hun sig for at udrydde
hele den kongelige Slægt af Judas Hus. **11** Men
Kongens Datter Josjab'at tog Ahazjas Søn Joas og
fik ham hemmeligt af Vejen, så han ikke var imellem
Kongesønnerne, der blev dræbt, og hun gemte ham
og hans Amme i Sengekammeret. Således holdt
Josjab'at, Kong Jorams Datter, Præsten Jojadas
Hustru, der jo var Søster til Ahazja, ham skjult for

Atalja, så hun ikke fik ham dræbt; 12 og han var i
seks År skjult hos dem i HERRENs Hus, medens
Atalja herskede i Landet.

23 Men i det syvende År tog Jojada Mod til sig
og indgik Pagt med Hundredførerne Azarja,
Jerhams Søn, Jisjmael, Johanans Søn, Azarja,
Obeds Søn, Ma'aseja, Adajas Søn, og Elisjafat, Zikris
Søn. 2 De drog Juda rundt og samlede Leviterne
fra alle Judas Byer og Overhovederne for Israels
Fædrenehuse, og de kom så til Jerusalem. 3 Så
sluttede hele Forsamlingen i Guds Hus en Pagt med
Kongen. Og Jojada sagde til dem: "Se, Kongesønnen
skal være Konge efter det Løfte, HERREN har givet
om Davids Sønner! 4 Og således skal I gøre: Den
Tredjedel af eder Præster og Leviter, der rykker
ind om Sabbaten, skal tjene som Dørvogtere; 5
den anden Tredjedel skal besætte Kongens Palads
og den tredje Jesodporten, medens alt Folket skal
besætte Forgården etil HERRENs Hus. 6 Men ingen
må betræde HERRENs Hus undtagen Præsterne
og de Leviter, der gør Tjeneste; de må gå derind,
thi de er hellige; men hele Folket skal holde sig
HERRENs Forskrift efterrettelig. 7 Så skal Leviterne,
alle med Våben i Hånd, slutte Kreds om Kongen,
og enhver, der nærmer sig Templet, skal dræbes.
Således skal I være om Kongen, når han går ind,
og når han går ud." 8 Leviterne og alle Judæerne
gjorde alt, hvad Præsten Jojada havde påbudt, idet
de tog hver sine Folk, både dem, der rykkede ud,
og dem, der rykkede ind om Sabbaten, thi Præsten
Jojada gav ikke Skifterne Orlov. 9 Og Præsten Jojada
gav Hundredførerne Spydene og de små og store
Skjolde, som havde tilhørt Kong David og var i Guds
Hus. 10 Derpå opstillede han alt Folket, alle med
Spyd i Hånd, fra Templets Sydside til Nordsiden,
hen til Alteret og derfra igen hen til Templet, rundt
om Kongen. 11 Så førte de Kongesønnen ud, satte
Kronen og Vidnesbyrdet på ham; derefter udråbte de
ham til Konge, og Jojada og hans Sønner salvede
ham og råbte: "Kongen leve!" 12 Da Atalja hørte
Larmen af Folket, som løb og jublede for Kongen,
gik hun hen til Folket i HERRENs Hus, 13 og der
så hun Kongen stå på sin Plads ved Indgangen
og Øversterne og Trompetblæserne ved Siden af,
medens alt Folket fra Landet jublede og blæste i
Trompeterne, og Sangerne med deres Instrumenter
ledede Lovsangen. Da sønderrev Atalja sine Klæder
og råbte: "Forræderi, Forræderi!" 14 Men Præsten
Jojada bød Hundredførerne, Hærens Befalingsmænd:
"Før hende uden for Forgårdene og hug enhver
ned, der følger hende, thi - sagde Præsten - I må
ikke dræbe hende i HERRENs Hus!" 15 Så greb
de hende, og da hun ad Hesteporten var kommet
til Kongens Palads, dræbte de hende der. 16 Men
Jojada sluttede Pagt mellem sig og hele Folket og
Kongen om, at de skulde være HERRENS folk. 17
Og alt Folket begav sig til Ba'als Hus og nedbrød
det; Altrene og Billederne huggede de i Stykker, og
Ba'als Præst Mattan dræbte deforan Altrene. 18
Derpå satte Jojada Vagtposter ved HERRENs Hus
under Ledelse af Præsterne og Leviterne, som David
havde tildelt HERRENs Hus, for at de skulde bringe
HERREN Brændofre, som det er foreskrevet i Mose
Lov, under Jubel og Sang efter Davids Anordning;
19 og han opstillede Dørvogterne ved HERRENs
Hus's Porte, for at ingen, der i nogen Måde var uren,
skulde gå derind; 20 og han tog Hundredførerne og
Stormændene og Folkets overordnede og alt Folket
fra Landet og førte Kongen ned fra HERRENs Hus;
de gik igennem Øvreporten til Kongens Palads og
satte Kongen på Kongetronen. 21 Da glædede alt
Folket fra Landet sig, og Byen holdt sig rolig. Men
Atalja huggede de ned.

24 Joas var syv År gammel da han blev konge
og han herskede i fyrretyve År i Jerusalem.
Hans Moder hed Zibja og var fra Be'ersjeba. 2
Joas gjorde, hvad der var ret i HERRENs Øjne, så
længe Præsten Jojada levede. 3 Jojada tog ham to
Hustruer, og han avlede Sønner og Døtre. 4 Siden
kom Joas i Tanker om at udbedre HERRENs Hus. 5
Han samlede derfor Præsterne og Leviterne og sagde
til dem: "Drag ud til Judas Byer og saml Penge ind i
hele Israel til at istandsætte eders Guds Hus År efter
År; men I må skynde eder!" Leviterne skyndte sig
dog ikke. 6 Så lod Kongen Ypperstepræsten Jojada
kalde og sagde til ham: "Hvorfor har du ikke holdt
Øje med, at Leviterne i Juda og Jerusalem indsamler
den Afgift, HERRENs Tjener Moses pålagde Israels
Forsamling til Vidnesbyrdets Telt? 7 Thi den ugudelige
Atalja og hendes Sønner har ødelagt Guds Hus og
oven i Købet brugt Helliggaverne i HERRENs Hus til
Ba'alerne." 8 På Kongens Bud lavede man så en
Kiste og satte den uden for Porten til HERRENs Hus;
9 og det kundgjordes i Juda ogJerusalem, at den
Afgift, Moses havde pålagt Israeliterne i Ørkenen,
skulde udredes til HERREN. 10 Alle Øversterne og
hele Folket bragte da Afgiften med Glæde og lagde
den i Kisten, til den var fuld; 11 og hver Gang kisten af
Leviterne blev bragt til de kongelige Tilsynsmænd, når
de så, at der var mange Penge, kom Kongens Skriver

og Ypperstepræstens Tilsynsmand og tømte Kisten;
og så tog de og satte den på Plads igen. Således
gjorde de Gang på Gang, og de samlede en Mængde
Penge. 12 Og Kongen og Jojada gav Pengene til
dem, der stod for Arbejdet ved HERRENs Hus, og de
lejede Stenhuggere og Tømmermænd til at udbedre
HERRENs Hus og derhos Jern og Kobbersmede
til at istandsætte HERRENs Hus. 13 Og de, der
stod for Arbejdet, tog fat, og Istandsættelsesarbejdet
skred frem under deres Hænder, og de bygggede
Guds Hus op efter de opgivne Mål og satte det i
god Stand. 14 Da de var færdige, bragte de Resten
af Pengene til Kongen og Jojada, og for dem lod
han lave Redskaber til HERRENs Hus, Redskaber til
Tjenesten og Ofrene, Kander og Kar af Guld og Sølv.
Og de ufrede stadig Brændofre i HERRENs Hus, så
længe Jojada levede. 15 Men Jojada blev gammel
og mæt af Dage og døde; han var ved sin Død
130 År gammel. 16 Man jordede ham i Davidsbyen
hos Kongerne, fordi han havde gjort sig fortjent af
Israel og over for Gud og hans Hus. 17 Men efter
Jojadas Død kom Judas Øverster og kastede sig ned
for Kongen. Da hørte Kongen dem villig, 18 Og de
forlod HERREN, deres Fædres Guds Hus og dyrkede
Asjererne og Gudebillederne. Og der kom Vrede over
Juda og Jerusalem for denne deres Synds Skyld. 19
Så sendte han Profeter iblandt dem for at omvende
dem til HERREN, og de advarede dem, men de
hørte ikke. 20 Men Guds Ånd iførte sig Zekarja,
Præsten Jojadas Søn, og han trådte frem for Folket
og sagde til dem: "Så siger Gud: Hvorfor overtræder
I HERRENs Bud så Lykken viger fra eder? Fordi I
har forladt HERREN, har han forladt eder!" 21 Men
de sammensvor sig imod ham og stenede ham på
Kongens Bud i Forgården til HERRENs Hus; 22 Kong
Joas kom ikke den Kærlighed i Hu, hans Fader Jojada
havde vist ham, men lod Sønnen dræbe, Men da han
døde, råbte han: "HERREN ser og straffer!" 23 Ved
Jævndøgnstide drog Aramæernes Hær imod Kongen,
og de trængte ind i Juda og Jerusalem og udryddede
alle Øverster af Folket og sendte alt Byttet, de tog fra
dem. til Kongen af Darmaskus. 24 Skønt Aramæernes
Hær kom i et ringe Tal, gav HERREN en såre stor
Hær i deres Hånd, fordi de havde forladt HERREN,
deres Fædres Gud; således fuldbyrdede de Dommen
over Joas. 25 Og da de drog bortfra ham - de forlod
ham nemlig i hårde Lidelser - stiftede hans Folk en
Sammensærgelse imod ham til Straf for Mordet på
Præsten Jojadas Søn og dræbte ham i hans Seng.
Således døde han, og man jordede ham i Davidsbyen,
dog ikke i Kongegravene. 26 De sammensvorne
var Zakar, en Søn af Ammoniterkvinden Sjim'at. og
Jozahad, en Søn af Moabiterkvinden Sjimrit. 27 Hans
Sønners Navne, de mange profetiske Udsagn imod
ham og hans grundige Udbedring af Guds, Hus står
jo optegnet i Udlægningen til Kongernes Bog. Hans
Søn Amazja blev Konge i hans Sted.

25 Amazja var fem og tyve År gammel, da han
blev Konge, og han herskede ni og tyve År
i Jerusalem. Hans Moder hed Jehoaddan og var
fra Jerusalem. 2 Han gjorde, hvad der var ret i
HERRENs Øjne, dog ikke med et helt Hjerte. 3 Da
han havde sikret sig Magten, lod han dem af sine Folk
dræbe, der havde dræbt hans Fader Kongen, 4 men
deres Børn lod han ikke ihjelslå, i Henhold til hvad
der står skrevet i Moses's Lovbog, hvor HERREN
påbyder: "Fædre skal ikke lide Døden for Børns
Skyld, og Børn skal ikke lide Døden for Fædres Skyld.
Men enhver skal lide Døden for sin egen Synd." 5
Amazja samlede Judæerne og opstillede dem efter
Fædrenehuse under Tusind- og Hundredførerne, hele
Juda og Benjamin, og da han mnønstrede dem fra
Tyveårsalderen og opefter, fandt han, at de udgjorde
300.000 udvalgte Folk, øvede Krigere, der har Skjold
og Spyd. 6 Dertil lejede han i Israel 100.000 dygtige
Krigere for 100 Sølvtalenter. 7 Men en Guds Mand
kom til ham og sagde: "Israels Hær må ikke følge dig,
Konge, thi HERREN er ikke med Israel, ikke med
nogen af Efraimiterne; 8 og hvis du mener, at du kan
vinde Styrke på den Måde, vil Gud bringe dig til Fald
for Fjenden, thi hos Gud er der Kraft til at hjælpe og
til at bringe til Fald!" 9 Amazja spurgte den Guds
Mand: "Hvad så med de 100 Sølvtalenter, jeg gav de
israelitiske Krigsfolk?" Og den Guds Mand svarede:
"HERREN kan give dig langt mere end det!" 10 Da
udskilte Amazja de Krigsfolk, der var kommet til ham
fra Efraim, og lod dem drage hjem; men deres Vrede
blussede heftigt op mod Juda, og de vendte hjem
i fnysende Vrede. 11 Amazja tog nu Mod til sig og
førte sine Krigere til Saltdalen og nedhuggede 10.000
af Se'iriterne; 12 desuden tog Judæerne 10.000
levende til Fange; dem førte de op på Klippens Top
og styrtede dem ned derfra, så de alle knustes. 13
Men de Krigsfolk, Amazja havde sendt hjem, så de
ikke kom til at følge ham i Krigen, faldt ind i Judas
Byer fra Samaria til Bet-Horon, huggede 3.000 af
Indbyggerne ned og gjorde stort Bytte. 14 Da Amazja
kom hjem fra Sejren over Edomiterne, havde han
Se'iriternes Guder med, og han opstillede dem som
sine Guder, tilbad dem og tændte Offerild for dem. 15
Da blussede HERRENs Vrede op mod Amazja, og

han sendte en Profet til ham, og denne sagde til ham:
"Hvorfor søger du dette Folks Guder, som ikke kunde
frelse deres Folk af din Hånd?" 16 Men da han talte
således, sagde Kongen til ham: "Har man gjort dig til
Kongens Rådgiver? Hold inde, ellers bliver du slået
ihjel!" Da holdt Profeten inde og sagde: "Jeg indser,
at Gud har i Sinde at ødelægge dig, siden du bærer
dig således ad og ikke hører mit Råd!" 17 Efter at
have overtænkt Sagen sendte Kong Amazja af Juda
Bud til Jehus Søn Joahaz's Søn, Kong Joas af Israel,
og lod sige: "Kom, lad os se hinanden under Øjne!"
18 Men Kong Joas af Israel sendte Kong Amazja, af
Juda det Svar: "Tidselen på Libanon sendte engang
det Bud til Cederen på Libanon: Giv min Søn din
Datter til Ægte! Men Libanons vilde Dyr løb hen over
Tidselen og trampede den ned! 19 Du tænker: Se, jeg
har slået Edom! Og det har gjort dig overmodig, så
du vil vinde mere Ære. Bliv, hvor du er! Hvorfor vil du
udfordre Ulykken og udsætte både dig selv og Juda
for Fald?" 20 Men Amazja vilde intet høre, thi Gud
føjede det således for at give dem til Pris, fordi de
søgte Edoms Guder. 21 Så drog Kong Joas af Israel
ud, og han og Kong Amazja af Juda så hinanden
under Øjne ved Bet-Sjemesj i Juda; 22 Juda blev
slået af Israel, og de flygtede hver til sit. 23 Men Kong
Joas af Israel tog Joahaz's Søn Joas's Søn, Kong
Amazja af Juda, tifange ved Bet-Sjemesj og førte
ham til Jerusalem. Derpå nedrev han Jerusalems
Mur på en Strækning af 400 Alen, fra Efraimsporten
til Hjørneporten; 24 og han tog alt det Guld og Sølv
og alle de Kar, der fandtes i Guds Hus hos Obed-
Edom og i Skatkammeret i Kongens Palads; desuden
tog han Gidsler og vendte så tilbage til Samaria. 25
Joas's Søn, Kong Amazja af Juda, levede endnu
femten År, efter at Joahaz's Søn, Kong Joas at Israel,
var død. 26 Hvad der ellers er at fortælle om Amazja
fra først til sidst, står optegnet i Bogen om Judas og
Israels Konger. 27 Men ved den Tid Amazja faldt fra
HERREN, stiftedes der en Sammensværgelse mod
ham i Jerusalem, og han flygtede til Lakisj, men der
blev sendt Folk efter ham til Lakisj, og de dræbte ham
der. 28 Så løftede man ham op på Heste og jordede
ham hos hans Fædre i Davidsbyen.

26 Alt Folket i Juda tog så Uzzija, der da var
seksten År gammel, og gjorde ham til Konge
i hans Fader Amazjas Sted. 2 Det var ham, der
befæstede Elot og atter forenede det med Juda efter
at Kongen havde lagt sig til Hvile hos sine Fædre. 3
Uzzija var seksten År gammel da han blev Konge, og
han herskede to og halvtredsindstyve År i Jerusalem.
Hans Moder hed Jekolja og var fra Jerusalem. 4 Han
gjorde, hvad der var ret i HERRENs Øjne, ganske som
hans Fader Amazja; 5 og han blev ved med at søge
Gud, så længe Zekarja, der havde undervist ham i
Gudsfrygt, levede. Og så længe han søgte HERREN,
gav Gud ham Lykke. 6 Han gjorde et Krigstog mod
Filisterne og nedrev Bymurene i Gat, Jabne og Asdod
og byggede Byer i Asdods Område og Filisterlandet. 7
Gud hjalp ham mod Filisterne og Araberne, der boede
i Gur-Ba'al og mod Me'uniterne. 8 Atnmoniterne
svarede Uzzija Skat, og hans Ry nåede til Ægypten,
thi han blev overmåde mægtig. 9 Og Uzzija byggede
Tårne i Jerusalem ved Hjørneporten, Dalporten og
Murhjørnet og befæstede 10 Fremdeles byggede han
Tårne i Ørkenen og lod mange Cisterner udhugge,
thi han havde store Hjorde både i Lavlandet og på
Højsletten, der hos Agerdyrkere og Vingårdsmænd på
Bjergene og i Frugtlandet, thi han var ivrig Landmand.
11 Og Uzzija havde en øvet Krigshær, der drog i Krig
Deling for Deling i det Tal, der fremgik af Mønstringen,
som Statsskriveren Je'uel og Retsskriveren Ma'aseja
foretog under Tilsyn af Hananja, en at Kongens
Øverster. 12 Det fulde Tal på de dygtige Krigere, som
var Overhoveder for Fædrenehusene, var 2600. 13
Under deres Befaling stod en Hærstyrke på 307500
krigsvante Folk i deres fulde Kraft til at hjælpe
Kongen mod Fjenden. 14 Uzzija udrustede hele
Hæren med Skjolde, Spyd, Hjelme, Brynjer, Buer
og Slyngesten. 15 Ligeledes lod han i Jerusalem
lave snildt udtænkte Krigsmaskiner, der opstilledes
på Tårnene og Murtinderne til at udslynge Pile og
store Sten. Og hans Ry nåede viden om, thi på
underfuld Måde blev han hjulpet til stor Magt. 16
Men da han var blevet mægtig, blev hans Hjerte
overmodigt, så han gjorde, hvad fordærveligt var; han
handlede troløst mod HERREN sin Gud, idet han gik
ind i HERRENs Helligdom for at brænde Røgelse på
Røgelsealteret. 17 Præsten Azarja fulgte efter ham,
ledsaget af firsindstyve af HERRENs Præster, modige
Mænd; 18 og de trådte frem for Kong Uzzija og sagde
til ham: "At ofre HERREN Røgelse tilkommer ikke
dig, Uzzija, men Arons Sønner, Præsterne, som er
helliget til at ofre Røgelse; gå ud af Helligdommen, thi
du har handlet troløst, og det tjener dig ikke til Ære for
HERREN din Gud!" 19 Uzzija, der holdt Røgelsekarret
i Hånden for at brænde Røgelse, blev rasende; men
som han rasede mod Præsterne, slog Spedalskhed
ud på hans Pande, medens han stod der over for
Præsterne foran Røgelsealteret i HERRENs Hus;
20 og da Ypperstepræsten Azarja og alle Præsterne
vendte sig imod ham, se, da var han spedalsk i

Panden. Så førte de ham hastigt bort derfra, og selv
fik han travlt med at komme ud, fordi HERREN havde
ramt ham. 21 Så var Kong Uzzija spedalsk til sin
Dødedag; og skønt spedalsk fik han Lov at blive
boende i sit Hus, men var udelukket fra HERRENs
Hus, medens hans Søn Jotam rådede i Kongens
Palads og dømte Folket i Landet. 22 Hvad der ellers
er at fortælle om Uzzija fra først til sidst, har Profeten
Esajas, Amoz's Søn, optegnet. 23 Så lagde han sig til
Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham hos hans
Fædre på den Mark, hor Kongegravene var, under
Hensyn til at han havde været spedalsk; og hans Søn
Jotam blev Konge i hans Sted.

27 Jotam var fem og tyve År gammel, da han blev
Konge, og han herskede seksten År i Jerusalem.
Hans Moder hed Jerusja og var Datter af Zadok.
2 Han gjorde, hvad der var ret i HERRENs Øjne,
ganske som hans Fader Uzzija havde gjort, men han
gik ikke ind i HERRENs Helligdom. Men Folket gjorde
fremdeles, hvad fordærveligt var. 3 Det var ham, der
opførte Øvreporten i HERRENs Hus, og desuden
byggede han meget på Ofels Mur. 4 Han opførte Byer
i Judas Bjerge og Borge og Tårne i Skovene. 5 Han
førte Krig med Ammoniternes Konge og overvandt
dem, så Ammoniterne det År måtte svare ham 100
Talenter Sølv, 10.000 Kor Hvede og 10.000 Kor Byg i
Skat; og lige så meget svarede Ammoniterne ham det
andet og tredje År. 6 Således blev Jotam stærk, fordi
han vandrede troligt for HERREN sin Guds Åsyn. 7
Hvad der ellers er at fortælle om Jotam, alle hans
Krige og Foretagender, står jo optegnet i Bogen om
Israels og Judas Konger. 8 Han var fem og tyve
År gammel, da han blev Konge, og han herskede
seksten År i Jerusalem. 9 Så lagde Jotam sig til Hvile
hos sine Fædre, og man jordede ham i Davidsbyen;
oghans Søn Akazblev Konge i hans Sted.

28 Akaza var tyve År gammel da han blev Konge,
og han herskede seksten År i Jerusalem. Han
gjorde ikke, hvad der var ret i HERRENs Øjne, som
hans Fader David, 2 men vandrede i Israels Kongers
Spor Ja, han lod lave støbte Billeder til Ba'alerne;
3 han tændte selv Offerild i Hinnoms Søns Dal og
lod sine Sønner gå igennem Ilden efter de Folks
vederstyggelige Skik, som HERREN havde drevet
bort foran Israeliterne. 4 Han ofrede og tændte Offerild
på Offerhøjene og de høje Steder og under alle
grønne Træer. 5 Derfor gav HERREN hans Gud ham
i Arams Konges Hånd, og de slog ham og tog mange
af hans Folk til Fange og førte dem til Darmaskus.
Ligeledes blev han givet i Israels Konges Hånd,
og denne tilføjede ham et stort Nederlag. 6 Peka,
Remaljas Søn, dræbte i Juda 120.000 Mennesker på
een Dag, lutter dygtige Krigsfolk, fordi de havde forladt
HERREN, deres Fædres Gud. 7 Den efraimitiske Helt
Zikri dræbte Kongesønnen Ma'aseja, Paladsøversten
Azrikam og Elkana, den ypperste næst Kongen.
8 Israeliterne bortførte fra deres Brødre 200.000
Hustruer, Sønner og Døtre som Fanger og fratog
dem et stort Bytte, som de førte til Samaria. 9 Her
boede en HERRENs Profet ved Navn Oded; han gik
Hæren i Møde, da den kom til Samaria, og sagde
til dem: "Fordi HERREN, eders Fædres Gud, var
vred på Juda, gav han dem i eders Hånd; men I har
anrettet et Blodbad iblandt dem med et Raseri, der
når til Himmelen! 10 Og nu tænker I på at få Magten
over Folkene fra Juda og Jerusalem og gøre dem
til eders Trælle og Trælkvinder! Har I da ikke også
selv nok på Samvittigheden over for HERREN eders
Gud! 11 Lyd derfor mig og send de Fanger tilbage,
som I har gjort blandt eders Brødre, thi HERRENs
glødende Vrede er over eder!" 12 Da trådte nogle af
Efraimiternes Overhoveder, Azarja, Johanans Søn,
Berekja, Mesjillemots Søn, Hizkija, Sjallums Søn, og
Amasa, Hadlajs Søn, frem for de hjemvendte Krigere
13 og sagde til dem: "I må ikke bringe Fangerne
herhen! Thi I har i Sinde at øge vote Synder og vor
Skyld ud over den Skyld, vi har over for HERREN;
thi stor er vor Skyld, og glødende Vrede er over
Israel!" 14 Da gav de væbnede Slip på Fangerne og
Byttet i Øversternes og hele Forsamlingens Påsyn;
15 og de ovenfor nævnte Mænd stod op og tog sig
af Fangerne, gav alle de nøgne iblandt dem Klæder
af Byttet, forsynede dem med Klæder og Sko, gav
dem Mad og Drikke, salvede dem, lod dem, der ikke
kunde gå, ride på Æsler og bragte dem til Jeriko,
Palmestaden, hen i Nærheden af deres Brødre; derpå
vendte de tilbage til Samaria. 16 På den Tid sendte
Kong Akaz Assyrerkongen Bud om Hjælp. 17 Tilmed
trængte Edomiterne ind og slog Judæerne og slæbte
Krigsfanger bort. 18 Og Filisterne faldt ind i Lavlandets
Byer og den judæiske Del af Sydlandet og indtog
Bet-Sjemesj, Ajjalon, Gederot, Soko med Småbyer,
Timna med Småbyer og Gimzo med Småbyer og
bosatte sig der. 19 Thi HERREN ydmygede Juda for
Kong Akaz af Judas Skyld, fordi han havde ladet
Tøjlesløshed opkomme i Juda og været troløs mod
HERREN. 20 Men Assyrerkongen Tillegat-Pilneser
drog imod ham og bragte ham i Nød i Stedet for at
hjælpe ham; 21 thi Akaz plyndrede HERRENs Hus,
og Kongens Palads og Øversternes Palads og gav
det til Assyrerkongen, men det hjalp ham intet. 22

Og selv da Assyrerkongen bragte ham i Nød, var
Kong Akaz på ny troløs mod HERREN; 23 han ofrede
til Darmaskus's Guder, som havde slået ham, idet
han sagde: "Aramæerkongernes Guder har jo hjulpet
dem; til dem vil jeg ofre, at de også må hjælpe mig!"
Men de blev ham og hele Israel til Fald. 24 Også
samlede Akaz Karrene i Guds Hus og slog dem i
Stykker; og han lukkede HERRENs Hus's Porte og
lavede sig Altre ved hvert et Hjørne i Jerusalem; 25
og i hver eneste By i Juda indrettede han Offerhøje
for at tænde Offerild for fremmede Guder; således
krænkede han HERREN, sine Fædres Gud. 26 Hvad
der ellers er at fortælle om ham og hele hans Færd
fra først til sidst, står jo optegnet i Bogen om Judas og
Israels Konger. 27 Så lagde Akaz sig til Hvile bos sine
Fædre, og man jordede ham i Jerusalem, inde i Byen,
thi man vilde ikke jorde ham i Israels Kongegrave; og
hans Søn Ezekias blev Konge i hans Sted.

29 Ezekias var fem og tyve År gammel, da han
blev Konge, og han herskede ni og tyve År i
Jerusalem. Hans Moder hed Abija og var en Datter af
Zekarja. 2 Han gjorde, hvad der var ret i HERRENs
Øjne, ganske som hans Fader David. 3 I sit første
Regeringsårs første Måned lod han HERRENs Hus's
Porte åbne og sætte i Stand. 4 Derpå lod han
Præsterne og Leviterne komme, samlede dem på den
åbne Plads mod Øst 5 og sagde til dem: "Hør mig,
Leviter! Helliger nu eder selv og helliger HERRENs,
eders Fædres Guds, Hus og få det urene ud af
Helligdommen. 6 Thi vore Fædre var troløse og
gjorde, hvad der var ondt i HERREN vor Guds
Øjne, de forlod ham, idet de vendte Ansigtet bort
fra HERRENs Bolig og vendte den Ryggen; 7 de
lukkede endog Forhallens Porte, slukkede Lamperne,
brændte ikke Røgelse og bragte ikke Israels Gud
Brændofre i Helligdommen. 8 Derfor kom HERRENs
Vrede over Juda og Jerusalem, og han gjorde dem til
Rædsel, Forfærdelse og Skændsel, som I kan se med
egne Øjne. 9 Se, vore Fædre er faldet for Sværdet,
vore Sønner, Døtre og Hustruer ført i Fangenskab
for den Sags Skyld. 10 Men nu har jeg i Sinde at
slutte en Pagt med HERREN, Israels Gud, for at hans
glødende Vrede må vende sig fra os. 11 Så lad det
nu, mine Sønner, ikke skorte på Iver, thi eder har
HERREN udvalgt til at stå for hans Åsyn og tjene
ham og til at være hans Tjenere og tænde Offerild
for ham!" 12 Da rejste følgende Leviter sig: Mahat,
Amasajs Søn, og Joel, Azarjas Søn, af Kehatiternes
Sønner; af Merariterne Kisj, Abdis Søn, og Azarja,
Jehallel'els Søn; af Gersoniterne Joa, Zimmas Søn,
og Eden, Joas Søn; 13 af Elizafans Sønner Sjimri
og Je'uel; af Asafs Sønner Zekarja og Mattanja; 14
af Hemans Sønner Jehiel og Sjim'i; og af Jedutuns
Sønner Sjemaja og Uzziel; 15 og de samlede deres
Brødre, og de helligede sig og skred så efter Kongens
Befaling til at rense HERRENs Hus i Henhold til
HERRENs Forskrifter. 16 Og Præsterne gik ind i
det indre af HERRENS Hus for at rense det, og alt
det urene, de fandt i HERRENs Tempel, bragte de
ud i HERRENs Hus's Forgård, hvor Leviterne tog
imod det for at bringe det ud i Kedrons Dal. 17 På
den første Dag i den første Måned begyndte de
at hellige, og på den ottende Dag i Måneden var
de kommet til HERRENs Forhal; så helligede de
HERRENs Hus i otte Dage, og på den sekstende
Dag i den første Måned var de færdige. 18 Derpå
gik de ind til Kong Ezekias og sagde: "Vi har nu
renset hele HERRENs Hus, Brændofferalteret med
alt, hvad der hører dertil, og Skuebrødsbordet med
alt, hvad der hører dertil; 19 og alle de Kar, som Kong
Akaz i sin Troløshed vanhelligede, da han var Konge,
dem har vi bragt på Plads og helliget; se, de står
nu foran HERRENs Alter!" 20 Næste Morgen tidlig
samlede Kong Ezekias Byens Øverster og gik op til
HERRENs Hus. 21 Derpå bragte man syv Tyre, syv
Vædre, syv Lam og syv Gedebukke til Syndoffer for
Riget, Helligdommen og Juda; og han bød Arons
Sønner Præsterne ofre dem på HERRENs Alter.
22 De slagtede så Tyrene, og Præsterne tog imod
Blodet og sprængte det på Alteret; så slagtede de
Vædrene og sprængte Blodet på Alteret; så slagtede
de Lammene og sprængte Blodet på Alteret; 23
endelig bragte de Syndofferbukkene frem for Kongen
og Forsamlingen, og de lagde Hænderne på dem;
24 så slagtede Præsterne dem og bragte Blodet
på Alteret som Syndoffer for at skaffe hele Israel
Soning; thi Kongen havde sagt, at Brændofferet og
Syndofferet skulde være for hele Israel. 25 Og han
opstillede Leviterne ved HERRENs Hus med Cymbler,
Harper og Citre efter Davids, Kongens Seer Gads og
Profeten Natans Bud, thi Budet var givet af HERREN
gennem hans Profeter. 26 Og Leviterne stod med
Davids Instrumenter og Præsterne med Trompeterne.
27 Derpå bød Ezekias, at Brændofferet skulde ofres
på Alteret, og samtidig med Ofringen begyndte også
HERRENs Sang og Trompeterne, ledsaget af Kong
David af Israels Instrumenter. 28 Da kastede hele
Forsamlingen sig til Jorden, medens Sangen lød
og Trompeterne klang, og alt dette varede, til man
var færdig med Brændofferet. 29 Så snart man
var færdig med Brændofferet, knælede Kongen og

alle, der var hos ham, ned og tilbad. 30 Derpå bød
Kong Ezekias og Øversterne Leviterne at lovsynge
HERREN med Davids og Seeren Asafs Ord; og
de sang Lovsangen med Jubel og bøjede sig og
tilbad. 31 Ezekias tog da til Orde og sagde: "I har nu
indviet eder til HERREN; så træd da frem og bring
Slagtofre og Lovprisningsofre til HERRENs Hus!" Så
bragte Forsamlingen Slagtofre og Lovprisningsofre,
og enhver, hvis Hje1te tilskyndede ham dertil, bragte
Brændofre. 32 De Brændofre, Forsamlingen bragte,
udgjorde 70 Stykker Hornkvæg, 100 Vædre og
200 Lam, alt som Brændofre til HERREN; 33 og
Helligofrene udgjorde 600 Stykker Hornkvæg og 3000
Stykker Småkvæg. 34 Dog var Præsterne for få til
at flå Huden af alle Brændofrene, derfor hjalp deres
Brødre Leviterne dem, indtil Arbejdet var fuldført
og Præsterne havde helliget sig; thi Leviterne viste
redeligere Vilje til at hellige sig end Præsterne. 35
Desuden var der en Mængde Brændofre, hvortil
kom Fedtstykkerne af Takofrene og Drikofrene til
Brændofrene. Således bragtes Tjenesten i HERRENs
Hus i Orden. 36 Og Ezekias og alt Folket glædede
sig over, hvad Gud havde beredt Folkel, thi det hele
var sket så hurtigt.

30 Derpå sendte Ezekias Bud til hele Israel og
Juda og skrev desuden Breve til Efraim og
Manasse om at komme til HERRENs Hus i Jerusalem
for at fejre Påsken for HERREN, Israels Gud. 2
Og Kongen, hans Øverster og hele Forsamlingen i
Jerusalem rådslog om at fejre Påsken i den anden
Måned; 3 thi de kunde ikke fejre den med det samme,
da Præsterne ikke havde helliget sig i tilstrækkeligt
Tal, og Folket ikke var samlet i Jerusalem. 4 Kongen
og hele Forsamlingen fandt det rigtigt; 5 derfor vedtog
de at lade et Opråb udgå i hele Israel fra Be'ersjeba
til Dan om at komme og fejre Påsken i Jerusalem for
HERREN, Israels Gud, thi man havde ikke fejret den
så fuldtalligt som foreskrevet. 6 Så gik Ilbudene ud i
hele Israel og Juda med Breve fra Kongens og hans
Øversters Hånd og sagde efter Kongens Befaling:
"Israeliter! Vend tilbage til HERREN, Abrahams, Isaks
og Israels Gud, at han må vende sig til den Levnin: af
eder, der er undsluppet Assyrerkongernes Hånd. 7
Vær ikke som eders Fædre og Brødre, der var troløse
mod HERREN, deres Fædres Gud, hvorfor han gjorde
dem til Rædsel, som I selv kan se. 8 Vær nu ikke
halsstarrige som eders Fædre, men ræk HERREN
Hånden og kom til hans Helligdom, som han har
helliget til evig Tid, og tjen HERREN eders Gud, at
hans glødende Vrede må vende sig fra eder. 9 Thi når
I omvender eder til HERREN, skal eders Brødre og
Sønner finde Barmhjertighed hos dem, der førte dem
bort, og vende tilbage til dette Land. Thi HERREN
eders Gud er nådig og barmhjertig og vil ikke vende
sit Åsyn fra eder, når I omvender eder til ham!" 10
Og Ilbudene gik fra By til By i Efraims og Manasses
Land og lige til Zebulon, men man lo dem ud og
hånede dem. 11 Dog var der nogle i Aser, Manasse
og Zebulon, der ydmygede sig og kom til Jerusalem;
12 også i Juda virkede Guds Hånd, så at han gav
dem et endrægtigt Hjerte til at udføre, hvad Kongen
og Øversterne havde påbudt i Kraft af HERRENs
Ord. 13 Så samlede der sig i Jerusalem en Mængde
Mennesker for at fejre de usyrede Brøds Højtid i den
anden Måned, en vældig Forsamling. 14 De gav sig
til at fjerne de Altre, der var i Jerusalem; ligeledes
fjernede de alle Røgelsekarrene og kastede dem ned
i Kedrons Dal. 15 Derpå slagtede de Påskelammet på
den fjortende Dag i den anden Måned. Præsterne og
Leviterne skammede sig og helligede sig og bragte
Brændofre til HERRENs Hus; 16 og de stillede sig
på deres Plads, som deres Pligt var efter den Guds
Mand Moses's Lov; Præsterne sprængte Blodet, som
de modtog af Leviterne. 17 Thi mange i Forsamlingen
havde ikke helliget sig; derfor slagtede Leviterne
Påskelammene for alle dem, der ikke var rene,
for således at hellige HERREN dem. 18 Thi de
flesfe af Folket, især mange fra Efraim, Manasse,
Issakar og Zebulon, havde ikke renset sig, men
spiste Påskelammet anderledes end foreskrevet. Men
Ezekias giki Forbøn for dem og sagde: "HERREN,
den gode, tilgive 19 enhver, som har vendt sit Hjerte
til at søge Gud HERREN, hans Fædres Gud, selv
om han ikke er ren, som Helligdommen kræver det!"
20 Og HERREN bønhørte Ezekias og lod Folket
uskadt. 21 Så fejrede de Israeliter, der var til Stede i
Jerusalem, de usyrede Brøds Højtid med stor Glæde
i syv Dage; og Leviterne og Præsterne sang af alle
Kræfter dagligt Lovsange for HERREN. 22 Og Ezekias
talte venlige Ord til alle de Leviter, der havde udvist
særlig Dygtighed i HERRENs Tjeneste; og de fejrede
Højtiden til Ende de syv Dage, idet de ofrede Takofre
og lovpriste HERREN, deres Pædres Gud. 23 Men
derefter vedtog hele Forsamlingen at holde Højtid syv
Dage til, og det gjorde de så med Glæde, 24 thi Kong
Ezekias af Juda gav Forsamlingen en Ydelse af 1.000
Tyre og 7.000 Stykker Småkvæg, og Øversterne
gav Forsamlingen 1.000 Tyre og 10.000 Stykker
Småkvæg; og en Mængde Præster helligede sig.
25 Da frydede hele Judas Forsamling sig, ligeledes
Præsterne og Leviterne og hele den Forsamling,

der var kommet fra Israel, og de fremmede, der var
kommet fra Israels Land eller boede i Juda; 26 og der
var stor Glæde i Jerusalem, thi siden Davids Søns,
Kong Salomo af Israels, Dage var sligt ikke sket i
Jerusalem; 27 og Præsterne og Leviterne stod op og
velsignede Folket, og deres Røst hørtes, og deres
Bøn nåede Himmelen, hans hellige Bolig.

31 Da alt det var til ende, drog alle de Israeliter, som
var til stede, ud til Judas Byer, og de sønderbrød
Stenstøtterne, omhuggede Asjerastøtterne og nedrev
Offerhøjene og Altrene i hele Juda og Benjamin
og i Efraim og Manasse, så der ikke blev Spor
tilhage; så vendte alle Israeliterne hjem, hver til
sin Ejendom i deres Byer. 2 Så ordnede Ezekias
Præsternes og Leviternes Skifter, Skifte for Skifte, så
at hver enkelt Præst og Levit fik sin særlige Gerning
med at ofre Brændofre og Takofre og med af gøre
Tjeneste og love og prise i HERRENs Lejrs Porte. 3
Hvad Kongen gav af sit Gods, var til Brændofrene,
Morgen- og Aftenbrændofrene og Brændofrene på
Sabbaterne, Nymånerne og Højtiderne, som det er
foreskrevet i HERRENs Lov. 4 Og han bød Folket,
dem, der boede i Jerusalem, at afgive, hvad der
tilkom Præsterne og Leviterne, for at de kunde holde
fast ved HERRENs Lov. 5 Så snart det Bud kom ud,
bragte Israeliterne i rigelig Mængde Førstegrøde af
Korn, Most, Olie og Honning og al Markens Afgrøde,
og de gav Tiende af alt i rigeligt Mål; 6 også de
Israeliter, der boede i Judas Byer, gav Tiende af
Hornkvæg og Småkvæg, og de bragte Helliggaverne,
der var belliget HERREN deres Gud, og lagde dem
Bunke for Bunke. 7 I den tredje Måned begyndte
de at ophobe Bunkerne, og i den syvende Måned
var de færdige. 8 Ezekias og Øversterne kom så og
synede Bunkerne, og de priste HERREN og hans Folk
Israel. 9 Da Ezekias spurgfe sig for hos Præsterne og
Leviterne om Bunkerne, 10 svarede Ypperstepræsten
Azarja af Zadoks Hus: "Siden man begyndte at
bringe Offerydelsen til HERRENs Hus, har vi spist
os mætte og fået rigelig tilovers, thi HERREN har
velsignet sit Folk, så at vi har fået al den Rigdom her
tilovers!" 11 Ezekias gav da Befaling til at indrette
Kamre i HERRENs Hus; og det gjorde man. 12 Så
bragte man samvittighedsfuldt Offerydelsen, Tienden
og Helliggaverne derind. Den øverste Opsynsmand
derover var Leviten Konanja, den næstøverste hans
Broder Sjim'i; 13 og Jehiel, Azarja, Nahat, Asa'el
Jerimot, Jazabad, Eliel, Jismakjahu, Mahat og Benaja
var Opsynsmænd underKonanja oghans Broder Sjim'i
efter den Ordning, som var truffet af Ezekias og
Azarja, Øversten i Guds Hus. 14 Leviten Kore, Jimnas
Søn, der var Dørvogter på Østsiden, havde Tilsyn med
de frivillige Gaver til Gud og skulde uddele HERRENs
Offerydelse og de højhellige Gaver; 15 under ham
sattes Eden, Minjamin, Jesua, Sjemaja, Amarja
og Sjekanja i Præstebyerne til samvittighedsfuldt
attorestå Uddelingen til deres Brødre i Skitterne,
både store og små, 16 dem af Mandkøn, der
var indført i Fortegnelserne fra Treårsalderen og
opefter. Undtaget var alle, der kom til HERRENs
Hus for efter de enkelte Dages Krav at udføre deres
Embedsgerning efter deres Skifter. 17 Præsterne
indførtes i Fortegnelserne efter deres Fædrenehuse,
Leviterne fra Tyveårsalderen og opefter efter deres
Embedspligter, efter deres Skifter, 18 Og de indførtes
i Fortegnelserne med hele deres Familie, deres
Hustruer, Sønner og Døtre, hele Standen, thi de tog
sig samvittighedsfuldt af det hellige. 19 Arons Sønner,
Præsterne, som boede på Græsmarkerne omkring
deres Byer, havde i hver By nogle navngivne Mænd
til at uddele, hvad der tilkom alle af Mandkøn blandt
Præsterne og de i Fortegnelserne indførte Leviter. 20
Således gik Ezekias frem i hele Juda, og han gjorde,
hvad der var godt, ret og sandt for HERREN hans
Guds Åsyn. 21 Alt, hvad han tog fat på vedrørende
Tjenesten i Guds Hus eller Loven eller Budet for
således at søge sin Gud, det gjorde han af hele sit
Hjerte, og det lykkedes for ham.

32 Efter disse Tildragelser og disse Vidnesbyrd
om Troskab kom Assyrerkongen Sankerib og
rykkede ind i Juda og belejrede de befæstede Byer i
det Øjemed at bemægtige sig dem. 2 Da Ezekias så,
at Sankerib kom, og at han havde i Sinde at angribe
Jerusalem, 3 rådførte han sig med sine Hærførere og
tapre Folk om at stoppe for Vandet i Kilderne uden for
Byen, og de tilsagde ham deres Hjælp. 4 Så samledes
en Mængde Folk, og de stoppede for alle Kilderne
og for Bækken, som løber midt igennem Landet,
idet man sagde: "Hvorfor skulde Assyrerkongerne
finde rigeligt Vand, når de kommer?" 5 Derpå tog
han Mod til sig og byggede Muren op, overalt hvor
den var brudt ned, og byggede Tårne på den, og han
byggede den anden Mur udenfor og befæstede Millo
i Davidsbyen og lod lave en Mængde Kastevåben
og Skjolde. 6 Tillige indsatte han Hærtørere over
Krigsfolket, samlede dem om sig på den åbne Plads
ved Byporten og talte opmuntrende Ord til dem
og sagde: 7 "Vær frimodige og slærke; frygt ikke
og forfærdes ikke for Assyrerkongen og hele den
Menneskemængde, han har med sig; thi en større

er med os end med ham! 8 Med ham er en Arm
at Kød, men med os er HERREN vor Gud, der
vil hjælpe os og føre vore Krige!" Og Folket satte
sin Lid til Kong Ezekias af Judas Ord. 9 Derefter
sendte Assyrerkongen Sankerib, der selv med hele
sin Krigsmagt lå foran Lakisj, sine. Tjenere til Kong
Ezekias af Juda og alle Judæerne i Jerusalem og
lod sige: 10 "Således siger Assyrerkongen Sankerib:
Hvad er det, I fortrøster eder til, nu I sidder indesluttet
i Jerusalem? 11 Mon ikke Ezekias lokker eder til
at dø af Hunger og Tørst, når han siger: HERREN
vor Gud vil frelse os af Assyrerkongens Hånd! 12
Har ikke samme Ezekias skaffet hans Offerhøje og
Altre bort og sagt til Juda og Jerusalem: Kun foran
et eneste Alter må I tilbede, og på det skal I tænde
Offerild! 13 Ved I ikke, hvad jeg og mine Fædre har
gjort ved alle Landenes Folkeslag? Mon Landenes
Folks Guder kunde frelse deres Land af min Hånd?
14 Hvilken af alle de Guder, som dyrkedes af disse
Folk, på hvilke mine Fædre lagde Band, har kunnet
frelse sit Folk af min Hånd? Og så skutlde eders Gud
kunne frelse eder af min Hånd! 15 Lad derfor ikke
Ezekias vildlede eder og lokke eder på den Måde!
Tro ham ikke, thi ikke et eneste Folks eller Riges Gud
har kunnet frelse sit Folk af min Hånd eller af mine
Fædres Hånd; hvor meget mindre kan da eders Gud
frelse eder af min Hånd!" 16 Og hans Tjenere talte
endnu flere Ord mod Gud HERREN og mod hans
Tjener Ezekias. 17 Han skrev også et Brev for at
smæde HERREN, Israels Gud, og tale imod ham;
heri stod der: "Så lidt som Landenes Folks Guder har
frelst deres Folk af min Hånd, skal Ezekias's Gud
frelse sit Folk af min Hånd!" 18 Og de råbte med høj
Røst på Judæisk til Folkene i Jerusalem, som stod på
Muren, for at indjage dem Angst og Skræk, i Håb om
at kunne tage Byen. 19 Og de talte om Jerusalems
Gud på samme Måde som om Jordens Folkeslags
Guder, der er Værker af Menneskehænder! 20 Derfor
bad Kong Ezekias og Profeten Esajas, Amoz's Søn,
og råbte til Himmelen. 21 Og HERREN sendte en
Engel, der tilintetgjorde alle Krigere, Høvedsmænd
og Hærførere i Assyrerkongens Lejr, så han med
Spot og Spe måtte vende hjem til sit Land. Og da
han gik ind i sin Guds Hus, fældede nogle af hans
kødelige Frænder ham der med Sværdet. 22 Således
frelste HERREN Ezekias og Jerusalems Indbyggere
af Assyrerkongen Sankeribs Hånd og at alle andres
og skaffede dem Ro på alle Kanter. 23 Og mange
bragte Gaver til Jerusalem til HERREN og kostbare
Ting til Kong Ezekias af Juda, så han siden blev
højt anset blandt alle Hedningefolk. 24 Ved den Tid
blev Ezekias dødssyg. Da bad han til HERREN,
og han svarede ham og gav ham et Tegn. 25 Men
Ezekias gengældte ikke den Velgerning, der var vist
ham; hans Hjerte blev hovmodigt, og derfor kom der
Vrede over ham og over Juda og Jerusalem. 26
Men da Ezekias ydmygede sig og vendte om fra
sit Hovmod sammen med Jerusalems Indbyggere,
kom HERRENs Vrede ikke over dem i Ezekias's
Dage. 27 Ezekias var overmåde rig og æret. Han
byggede sig Skatkamre til Sølv, Guld, Ædelsten,
Høgelsestoffer, Skjolde og alle Hånde kostelige Ting
28 og Forrådskamre til Afgrøden af Horn, Most og
Olie, Stalde til alle Slags Kvæg og Folde til Hjordene;
29 Byer byggede han sig også, og han havde Hjorde i
Mængde af Hornkvæg og Småkvæg, thi Gud gav ham
såre meget Gods. 30 Samme Ezekias tilstoppede
Gihons øvre Kilde og ledede Vandet mod Vest nedad
til Davidsbyen. Alt, hvad Ezekias tog sig for, lykkedes
for ham. 31 Derfor var det også, at Gud gav ham
til Pris for Sendebudene, der var sendt til ham fra
Babels Fyrster for at høre om det Under, der var
sket i Landet; det var for at sætte ham på Prøve
og således få Kendskab til alt, hvad der var i hans
Hjerte. 32 Hvad der ellers er at fortælle om Ezekias
og hans fromme Gerninger, står jo optegnet i Profeten
Esajas's, Amoz's Søns, Åbenbaring og i Bogen om
Judas og Israels Konger. 33 Så lagde Ezekias sig
til Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham på
Skråningen op til Davids Efterkommeres Grave; og
hele Juda og Jerusalems Indbyggere viste ham stor
Ære ved hans Død; og hans Søn Manasse blev
Konge i hans Sted.

33 Manasse var tolv År gammel, da han blev Konge,
og han herskede fem og halvtredsindstyve
År i Jerusalem. 2 Han gjorde, hvad der var ondt
i HERRENs Øjne, og efterlignede de Folkeslags
Vederstyggeligheder, som HERREN havde drevet bort
foran Israeliterne. 3 Han byggede atter de Offerhøje,
som hans Fader Ezekias havde nedrevet, rejste
Altre for Ba'alerne, lavede Asjerastøtter og tilbad
hele Himmelens Hær og dyrkede dem. 4 Og han
byggede Altre i HERRENs Hus, om hvilket HERREN
havde sagt: "I Jerusalem skal mit Navn være til evig
Tid." 5 Og han byggede Altre for hele Himmelens
Hær i begge HERRENs Hus's Forgårde. 6 Han
lod sine Sønner gå igennem Ilden i Hinnoms Søns
Dal, drev Trolddom og tog Varsler, drev hemmelige
Kunster og ansatte Dødemanere og Sandsigere; han
gjorde meget, som var ondt i HERRENs Øjne, og
krænkede ham. 7 Det Gudebillede, han lod lave,

opstillede han i Guds Hus, om hvilket Gud havde
sagt til David og hans Søn Salomo: "I dette Hus
og i Jerusalem, som jeg har udvalgt af alle Israels
Stammer, vil jeg stedfæste mit Navn til evig Tid; 8
og jeg vil ikke mere fjerne Israels Fod fra det Land,
jeg gav deres Fædre, dog kun på det Vilkår, at de
omhyggeligt overholder alt, hvad jeg har pålagt dem,
hele Loven, Anordningerne og Lovbudene, som de
fik ved Moses," 9 Men Manasse forførte Juda og
Jerusalems Indbyggere til at handle værre end de
Folkeslag, HERREN havde udryddet for Israeliterne.
10 Da talede HERREN Manasse og hans Folk til,
men de ænsede det ikke. 11 Så førte HERREN
Assyrerkongens Hærførere mod dem, og de fangede
Manasse med Kroge, lagde ham i Kobberlænker og
førte ham til Babel. 12 Men da han var i Nød, bad
han HERREN sin Gud om Nåde og ydmygede sig
dybt for sine Fædres Gud. 13 Og da han bad til ham,
bønhørte han ham; han hørte hans Bøn og bragte
ham tilbage til Jerusalem til hans Kongedømme;
da indså Manasse, at HERREN er Gud. 14 Senere
byggede han en ydre Mur ved Davidsbyen vesten for
Gihon i Dalen og hen imod Fiskeporten, så at den
omsluttede Ofel; og han byggede den meget høj. I
alle de befæstede Byer i Juda ansatte han Hærførere.
15 Han fjernede de fremmede Guder og Gudebilledet
fra HERRENs Hus og alle de Altre, han havde bygget
på Tempelbjerget og i Jerusalem, og kastede dem
uden for Byen. 16 Og han istandsatte HERRENs Alter
og ofrede Tak- og Lovprisningsofre derpå; og han
bød Juda at dyrke HERREN, Israels Gud. 17 Men
Folket vedblev at ofre på Offerhøjene, dog kun til
HERREN deres Gutd. 18 Hvad der ellers er at fortælle
om Manasse, hans Bøn til sin Gud og de Seeres Ord,
som talte til ham i HERRENs, Israels Guds, Navn,
står jo optegnet i Israels Kongers Krønike; 19 hans
Bøn og Bønhørelse, al hans Synd og Troløshed og
de Steder, hvor han opførte Offerhøje og opstillede
Asjerastøtter og Gudebilleder, før han ydmygede
sig, står jo optegnet i Seernes Krønike. 20 Så lagde
Manasse sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede
ham i Haven ved hans Hus; og hans Søn Amon
blev Konge i hans Sted. 21 Amon var to og tyve År
gammel, da han blev Konge, og han hersltede to
År i Jerusalem. 22 Han gjorde, hvad der var ondt i
HERRENs Øjne, ligesom hans Fader Manasse, og
Amon ofrede til alle de Gudebilleder, hans Fader
Manasse havde ladet lave, og dyrkede dem. 23 Han
ydmygede sig ikke for HERRENs Åsyn, som hans
Fader Manasse havde gjort, men Amon dyngede
Skyld på Skyld. 24 Hans Tjenere sammensvor sig
imod ham og dræbte ham i hans Hus; 25 men Folket
fra Landet dræbte alle dem, der havde sammensvoret
sig imod Kong Amon, og gjorde hans Søn Josias til
Konge i hans Sted.

34 Josias var otte År gammel, da han blev Konge,
og han herskede en og tredive År i Jerusalem.
2 Han gjorde, hvad der var ret i HERRENs Øjne,
og vandrede i sin lader Davids Spor uden al vige til
højre eller venstre. 3 I sit ottende Regeringsår, endnu
ganske ung, begyndte han at søge sin Fader Davids
Gud, og i det tolvte År begyndte han at rense Juda
og Jerusalem for Offerhøjene, Asjerastøtterne og de
udskårne og støbte Billeder. 4 I hans Påsyn nedrev
man Ba'alernes Altre; Solstøtterne, der stod oven
på dem, huggede han om, og Asjerastøtterne og de
udskårne og støbte Billeder lod han sønderhugge og
knuse og strø ud på deres Grave, som havde ofret
til dem; 5 Benene af Præsterne lod han brænde på
deres Altre. Således rensede han Juda og Jerusalem.
6 Men også i Byerne i Manasse, Efraim og Simeon og
lige til Naftali, rundt om i deres Ruinhobe, 7 lod han
Altrene nedbryde, Asjerastøtterne og Gudebillederne
sønderslå og knuse og alle Solstøtterne omhugge i
hele Israels Land; så vendte han tilbage til Jerusalem.
8 I sit attende Regeringsår gav han sig til at rense
Landet og Templet; han sendte Sjafan, Azaljas Søn,
Byens Øverste Ma'aseja og Kansleren Joa, Joahaz's
Søn, hen for at istandsætte HERREN hans Guds Hus.
9 Da de kom til Ypperstepræsten Hilkija, afleverede de
Pengene, der var kommet ind til Guds Hus, dem, som
Leviterne, der holdt Vagt ved Tærskelen, havde samlet
hos Manasse og Efraim og det øvrige Israel og hos
hele Juda og Benjamin og Jerusalems Indbyggere;
10 de overgav Pengene til dem, der stod for Arbejdet,
dem, der havde Tilsyn med HERRENs Hus; og de, der
stod for Arbejdet på HERRENs Hus, brugte dem til at
udbedre og istandsætte Templet, 11 idet de overgav
dem til Tømrerne og Bygningsmændene til Indkøb
af tilhugne Sten og Tømmer til Tværbjælker og til
Bjælker i de Bygninger, Judas Konger havde ødelagt.
12 Folkene udførte Arbejdet samvittighedsfuldt; og
Tilsynet med dem var overdraget Leviterne Jahat og
Obadja af Merariterne og Zekarja og Mesjullam af
Kehatiternes Sønner, for at de skulde lede dem. 13 Og
Leviterne havde Tilsyn med Lastdragerne og ledede
alle dem, der havde med de forskellige Arbejder at
gøre. Og af Leviterne var nogle Skrivere, Fogeder og
Dørvogtere. 14 Men da de tog Pengene frem, der
var kommet ind til HERRENs Hus, fandt Præsten
Hilkija Bogen med HERRENs Lov, som var givet

ved Moses; 15 og Hilkija tog til Orde og sagde til
Statsskriveren Sjafan: "Jeg har fundet Lovbogen i
HERRENs Hus!" Og Hilkija gav Sjafan Bogen, 16 og
Sjafan bragte Bogen til Kongen og aflagde der hos
Beretning for ham, idet han sagde: "Alt, hvad dine
Trælle er sat til, udfører de; 17 de har taget de Penge
frem, der fandtes i HERRENs Hus, og givet dem
til Tilsynsmændene og dem, der står for Arbejdet."
18 Derpå gav Statsskriveren Sjafan Kongen den
Meddelelse: "Præsten Hilkija gav mig en Bog." Og
Sjafan læste op af den for Kongen. 19 Men da Kongen
hørte, hvad der stod i Loven, sønderrev han sine
Klæder; 20 og Kongen bød Hilkija, Ahikam. Sjafans
Søn, Abdon, Mikas Søn, Statsskriveren Sjafan og
Kongens Tjener Asaja: 21 "Gå hen og rådspørg
HERREN på mine Vegne og på deres, som er blevet
tilovers i Israel og Juda, om Indholdet af denne Bog,
der er fundet; thi stor er Vreden, der er blusset op
hos HERREN imod os, fordi vore Fædre ikke adlød
HERRENs Ord og handlede nøje efter. hvad der
står skrevet i denne Bog!" 22 Hilkija og de andre,
Kongen sendte af Sted, gik da hen og talte derom
med Profetinden Hulda, som var gift med Sjallum,
Opsynsmanden over Tøjet, en Søn af Hasras Søn
Tokhat, og som boede i Jerusalem i den nye Bydel.
23 Hun sagde til dem: "Så siger HERREN, Israels
Gud: Sig til den Mand, der sendte eder til mig: 24 Så
siger HERREN: Se, jeg vil bringe Ulykke over dette
Sted og dets Indbyggere, alle de Forbandelser, der er
optegnet i den Bog. som er læst op for Judas Konge,
25 til Straf for at de har forladt mig og tændt Offerild
for andre Guder, så de krænkede mig med alt deres
Hænders Værk, og min Vrede vil blusse op mod
dette Sted uden at slukkes! 26 Men til Judas Konge,
der sendte eder for at rådspørge HERREN, skal I
sige således: Så siger HERREN. Israels Gud: De
Ord, du har hørt, står fast; 27 men efterdi dit Hjerte
bøjede sig og du ydmygede dig for Gud. da du hørte
hans Ord mod dette Sted og dets Indbyggere, og
efterdi du ydmygede dig for mit Åsyn og sønderrev,
dine Klæder og græd for mit Åsyn, så har også jeg
hørt dig, lyder det fra HERREN! 28 Så vil jeg da
lade dig samles til dine Fædre, og du skal samles
til dem i Fred i din Grav, uden at dine Øjne får al
den Ulykke at se, som jeg vil bringe over dette Sted
og dets Beboere!" Det Svar hragte de til Kongen.
29 Da sendte Kongen Bud og lod alle Judas og
Jerusalems Ældste kalde sammen. 30 Derpå gik
Kongen op i HERRENs Hus, fulgt af alle Judas Mænd
og Jerusalems Indbyggere, Præsterne, Leviterne
og alt Folket, store og små, og han forelæste dem
alt, hvad der stod i Pagtsbogen, som var fundet i
HERRENs Hus. 31 Derpå stillede Kongen sig på sin
Plads og sluttede Pagt for HERRENs Åsyn om, at
de skulde holde sig til HERREN og holde hans Bud,
Vidnesbyrd og Anordninger af hele deres Hjerte og
hele deres Sjæl, for at han kunde opfylde Pagtens
Ord, dem, der var skrevet i denne Bog. 32 Og han lod
alle dem, der var til Stede i Jerusalem, indgå Pagten;
og Jerusalems Indbyggere haodlede efter Guds,
deres Fædres Guds, Pagt. 33 Derpå fjernede Josias
alle Vederstyggelighederne fra alle de Landsdele, der
tilhørte Iraeliterne, og sørgede for, at enhver i Israel
dyrkede HERREN deres Gud. Så længe han levede,
veg de ikke fra HERREN, deres Fædres Gud.

35 Derpå fejrede Josias Påske for HERREN i
Jerusalem, og de slagtede Påskelammet den
fjortende Dag i den første Måned. 2 Han satte
Præsterne til det, de havde at varetage, og opmuntrede
dem til Tjenesten i HERRENs Hus; 3 og til Leviterne,
som underviste hele Israel og var helliget HERREN,
sagde han: "Sæt den hellige Ark i Templet, som
Davids Søn, Kong Salomo af Israel, byggede; I skal
ikke mere bære den på Skuldrene. Tjen nu HERREN
eders Gud og hans Folk Israel! 4 Gør eder rede
Fædrenehus for Fædrenehus, Skifte for Skifte, efter
Kong David af Israels Forskrift og hans Søn Salomos
Anvisning, 5 og stil eder op i Helligdommen, således
at der bliver et Skifte af et levitisk Fædrenehus for hver
Afdeling af eders Brødres, Almuens, Fædrenehuse, 6
og slagt så Påskeofferdyrene, helliger eder og tillav
dem til eders Brødre for at handle efter HERRENs Ord
ved Moses." 7 Josias gav frivilligt Almuen, alle dem,
der var til Stede, en Ydelse af Småkvæg, Lam og
Gedekid, alt sammen til Påskeofferdyr, 30.000 Stykker
i Tal, og 3.000 Stykker Hornkvæg, alt af Kongens
Ejendom; 8 og hans Øverster gav frivilligt Folket,
Præslerne og Leviterne en Ydelse; Hilkija, Zekarja
og Jehiel, Guds Hus's Øverster, gav Præsterne
til Påskeofferdyr 2.600 Stykker Småkvæg og 300
Stykker Hornkvæg. 9 Leviternes Øverster Konanja og
hans Brød1e Sjemaja og Netan'el, Hasjabja, Je'iel
og Jozabad ydede Leviterne til Påskeofferdyr 5.000
Stykker Småkvæg og 500 Stykker Hornkvæg. 10
Således ordnedes Tjenesten, og Præsterne stod på
deres Plads, ligeledes Leviterne, Skifte for Skifte
efter Kongens Bud. 11 De slagtede Påskedyrene,
og Præsterne sprængte Blodet, som de rakte dem,
medens Leviterne flåede Huden af. 12 Derpå gjorde
de Brændofrene tede for at give dem til de enkelte
Afdelinger af Almuens Fædrenehuse, så at de kunde

frembæres for HERREN, som det er foreskrevet i
Moses's Bog, og på samme Måde gjorde de med
Hornkvæget. 13 Påskedyrene stegte de over Ilden
på den foreskrevne Måde, men de hellige Stykker
kogte de i Gryder, Kedler og Skåle og bragte dem
skyndsomt til Almuen. 14 Derefter gjorde de Påskedyr
rede til sig selv og Præsterne, thi Præsterne, Arons
Sønner, var sysselsatte med at ofre 81ændofrene og
Fedtstykkerne lige til Nattens Frembrud; derfor gjorde
Leviterne Ofre rede både for sig selv og Præsterne,
Arons Sønner. 15 Sangerne, Asafs Sønner, var på
deres Plads efterDavids, Asafs, Hemans og Kongens
Seer Jedutuns Bud, og Dørvogterne ved de forskellige
Porte; de måtte ikke forlade deres Plads, men deres
Brødre Leviterne gjorde Påskedyr rede for dem.
16 Således ordnedes hele HERRENs Tjeneste den
Dag, idet man fejrede Påsken og bragte Brændofre
på HERRENs Alter efter Kong Josias's Bud; 17
og Israeliterne, som var til Stede, fejrede dengang
Påsken og de usyrede Brøds Højtid i syv Dage. 18
En Påske som den var ikke blevet fejret i Israel siden
Profeten Samuels Dage, og ingen af Israels Konger
havde fejret en Påske som den, Josias, Præsterne
og Leviterne og alle de Judæere og Israeliter, som
var til Stede, og Jerusalems Indbyggere fejrede.
19 I Josias's attende Regeringsår blev denne Påsk
fejret. 20 Efter alt dette, da Josias havde sat Templet i
Stand, drog Ægypterkongen Neko op til Kamp ved
Karkemisj, der ligger ved Eufrat. Josias drog imod
ham; 21 men han sendte Sendebud til ham og lod
sige: "Hvad er der mig og dig imellem, Judas Konge?
Det er ikke dig, det nu gælder, men det Kongehus,
jeg ligget i Krig med; og Gud har sagt, at jeg skulde
haste. Gå ikke imod den Gud, der er med mig, at han
ikke skal ødelægge dig!" 22 Josias vendte dog ikke
om, men vovede at indlade sig i Hamp med ham; han
tog ikke Hensyn til Nekos Ord, der dog kom fra Guds
Mund, men drog ud til Kamp på Megiddos Slette.
23 Da ramte Bueskytterne Kong Josias; og Kongen
sagde til sine Folk: "Før mig bort, thi jeg er hårdt
såret!" 24 Hans Folk bragte ham da bort fra Vognen
og satte ham på hans anden Vogn og førte ham til
Jerusalem, hvor han døde. De jordede ham i hans
Fædres Grave, og hele Juda og Jerusalem sørgede
over Josias. 25 Jeremias sang en Klagesang over
Josias, og alle Sangerne og Sangerinderne talte i
deres Klagesange om ham, som de gør den Dag i
Dag; man gjorde dette til en stående Skik i Israel, og
Sangene står optegnet blandt Klagesangene. 26 Hvad
der ellers er at fortælle om Josias og hans fromme
Gerninger, der sfemte med, hvad der er foreskrevet i
HERRENs Lov, 27 hans Historie fra først til sidst står
jo optegnet i Bogen om Israels og Judas Konger.

36 Folket fra Landet tog nu Josias's Søn Joahaz og
hyldede ham til Konge i Jerusalem i hans Faders
Sted. 2 Joahaz var tre og tyve År gammel, da han blev
Konge, og han herskede tre Måneder i Jerusalem. 3
Men Ægypterkongen afsatte ham fra Regeringen i
Jerusalem og lagde en Skat af hundrede Talenter
Sølv og ti Talenter Guld på Landet. 4 Derpå gjorde
Ægypterkongen hans Broder Eljakim til Konge over
Juda og Jerusalem, og han ændrede hans Navn til
Jojakim; hans Broder Joahaz derimod tog Neko med
til Ægypten. 5 Jojakim var fem og tyve År gammel,
da han blev Konge, og han herskede elleve År i
Jerusalem. Han gjorde, hvad der var ondt i HERREN
hans Guds Øjne. 6 Kong Nebukadnezer af Babel
drog op imod ham og lagde ham i Kobberlænker
for at føre ham til Babel; 7 og Nebukadnezar lod
en Del af HERRENs Hus's Kar bringe til Babel og
opstillede dem i sin Borg i Babel. 8 Hvad der ellers er
at fortælle om Jojakim og de Vederstyggeligheder,
han øvede, hvad der er at sige om ham, står optegnet
i Bogen om Israels og Judas Konger. Og hans Søn
Jojakin blev Konge i hans Sted. 9 Jojakin var atten
År gammel, da han blev Konge, og han herskede
tre Måneder og ti Dage i Jerusalem. Han gjorde,
hvad der var ondt i HERRENs Øjne. 10 Næste År
sendfe Kong Nebukadnezar Folk og lod ham bringe
til Babel tillige med HERRENs Hus's kostelige Kar;
og han gjorde hans Broder Zedekias til Konge over
Juda og Jerusalem. 11 Zedekias var een og tyve
År gammel, da han blev Konge, og han herskede i
elleve År i Jerusalem. 12 Han gjorde, hvad der var
ondt i HERREN hans Guds Øjne. Han ydmygede
sig ikke under de Ord, Profeten Jeremias talte fra
HERRENs Mund. 13 Desuden faldt han fra Kong
Nebudkanezar, der havde taget ham i Ed ved Gud;
og han var halsstarrig og forhærdede sit Hjerte, så
han ikke omvendte sig til HERREN, Israels Gud. 14
Ligeledes gjorde alle Judas Øverster og Præsterne
og Folket sig skyldige i megen Troløshed ved at
efterligne alle Hedningefolkenes Vederstyggeligheder,
og de besmittede HERRENs Hus, som han havde
helliget i Jerusalem. 15 HERREN, deres Fædres
Gud, sendte tidlig og silde manende Ord til dem ved
sine Sendebud, fordi han ynkedes oer sit Folk og
sin Bolig; 16 men de spottede Guds Sendebud, lod
hånt om hans Ord og gjorde sig lystige over hans
Profeter, indtil HERRENs Vrede mod hans Folk tog
til i den Grad, at der ikke mere var Lægedom. 17

Han førte Kaldæernes Konge imod dem, og han
dræbte deres unge Mandskab med Sværdet i deres
hellige Tempel og ynkedes ikke over Yngling eller
Jomfru, gammel eller Olding - alt overgav han i
hans Hånd. 18 Alle Karrene i Guds Hus, store og
små, HERRENs Hus's Skatte og Kongens og hans
Øverstes Skatte lod han alt sammen bringe til Babel.
19 De stak Ild på Guds Hus, nedrev Jerusalems Mur,
opbrændte alle dets Borge og ødelagde alle kostelige
Ting deri. 20 Dem, Sværdet levnede, førte han som
Fanger til Babel, hvor de blev Trælle for ham og
hans Sønner, indtil Perserriget fik Magten, 21 for
at HERRENs Ord gennem Jeremias's Mund kunde
opfyldes, indtil Landet fik sine Sabbater godtgjort; så
længe Ødelæggelsen varede, hvilede det, til der var
gået halvfjerdsindstyve År. 22 Men i Perserkongen
Kyros's første Regeringsår vakte HERREN, for at
hans Ord gennem Jeremias's Mund kunde opfyldes,
Perserkongen Kyros's Ånd, så han lod følgende
udråbe i hele sit Rige og desuden kundgøre ved en
Skrivelse: 23 "Perserkongen Kyros gør vitterligt: Alle
Jordens Riger har HERREN, Himmelens Gud, givet
mig; og han har pålagt mig at bygge ham et Hus i
Jerusalem i Juda. Hvem iblandt eder, der hører til
hans Folk, med ham være HERREN hans Gud, og
han drage derop!"

Ezra

1 Og i Perserkongen Kyros's første Regeringsår
vakte HERREN, for at hans Ord gennem Jeremias's
Mund kunde opfyldes, Perserkongen Kyros's Ånd,
så han lod følgende udråbe i hele sit Rige og
desuden kundgøre ved en Skrivelse: **2** Perserkongen,
Kyros gør vitterligt: Alle Jordens Riger har HERREN,
Himmelens Gud, givet mig; og han har pålagt mig
at bygge ham et Hus i Jerusalem i Juda. **3** Hvem
iblandt eder, der hører til hans Folk, med ham være
hans Gud, og han drage op til Jerusalem i Juda og
bygge HERRENs, Israels Guds, Hus; han er den
Gud, som bor i Jerusalem; **4** og alle Steder, hvor
de tiloversblevne bor som fremmede, skal Beboerne
støtte dem med Sølv, Guld, Heste og Kvæg, bortset
fra de frivillige Gaver til Guds Hus i Jerusalem. **5**
Da brød Overhovederne for Judas og Benjamins
Fædrenehuse og Præsterne og Leviterne op, alle, hvis
Ånd Gud vakte, så de drog op for at bygge HERRENs
Hus i Jerusalem; **6** og bortset fra alle de frivillige
Gaver kom alle deres Naboer dem til Hjælp med alt,
både Sølv, Guld, Heste og Kvæg og Kostbarheder i
Mængde. **7** Og Kong Kyros udleverede Karrene fra
HERRENs Hus, som Nebudkadnezar havde ført bort
fra Jerusalem og ladet opstille i sin Guds Hus; **8** dem
gav Perserkongen Kyros ny til Skatmesteren Mitredat,
og han talte dem og overgav dem til Sjesjbazzar,
Judas Fyrste. **9** Og Tallet på dem var følgende: 30
Guldbækkener, 1000 Sølvbakker, 29 Røgelsesskåle,
10 30 Guldbægre, 410 Sølvbægre af ringere Art og
1000 andre Kar, **11** i alt 5400 Kar, dels af Guld og
dels af Sølv. Alt dette bragte Sjesjbazzar med sig, da
de landflygtige drog op fra Babel til Jerusalem.

2 Følgende er de Folk fra vor Landsdel, der drog
op fra Landflygtigheden og Fangenskabet. Kong
Nebukadnezar af Babel havde ført dem bort til Babel,
men nu vendte de tilbage til Jerusalem og Juda,
hver til sin By; **2** de kom i Følge med Zerubbabel,
Jesua, Nehemja, Seraja, Re'elaja, Mordokaj, Bilsjan,
Mispar, Bigvaj, Rehum og Ba'ana'. Tallet på Mændene
i Israels Folk var: **3** Par'osj's Efterkommere 2172, **4**
Sjefatjas Efterkommere 372, **5** Aras Efterkommere
775, **6** Pahat-Moabs Efterkommere, Jesuas og
Joabs Efterkommere, 2812, **7** Elams Efterkommere
1254, **8** attus Efterkommere 945, **9** Zakkajs
Efterkommere 760, **10** Banis Efterkommere 642, **11**
Bebajs Efterkommere 623, **12** Azgads Efterkommere
1222, **13** Adonikams Efterkommere 666, **14** Bigvajs
Efterkommere 2056, **15** Adins Efterkommere 454,
16 Aters Efterkommere gennem Hizkija 98, **17**
Bezajs Efterkommere 323, **18** Joras Efterkommere
112, **19** Hasjums Efterkommere 223, **20** Gibbars
Efterkommere 95, **21** Betlehems Efterkommere 123,
22 Mændene fra Netofa 56, **23** Mændene fra Anatot
128, **24** Azmavets Efterkommere 42, **25** Kirjat-Jearims,
Kefiras og Be'erots Efterkommere 743, **26** Ramas
og Gebas Efterkommere 621, **27** Mændene fra
Mikmas 122, **28** Mændene fra Betel og Aj 223, **29**
Nebos Efterkommere 52, **30** Magbisj's Efterkommere
156, **31** det andet Elams Efterkommere 1254, **32**
Harims Efterkommere 320, **33** Lods, Hadids og Onos
Efterkommere 725, **34** Jerikos Efterkommere 345,
35 Sena'as Efterkommere 3630. **36** Præsterne var:
Jedajas Efterkommere af Jesuas Hus 973, **37** Immers
Efterkommere 1052, **38** Pasjhurs Efterkommere 1247,
39 Harims Efterkommere 1017. **40** Leviterne var:
Jesuas og Kadmiels Efterkommere af Hodavjas
Efterkommere 74, **41** Tempelsangerne var: Asafs
Sønner 128. **42** Dørvogterne var: Sjallums, Aters,
Talmons, Akkubs, Hatitas og Sjobajs Efterkommere,
i alt 139. **43** Tempeltrællene var: Zihas, Hasufas,
Tabbaots, **44** Keros's, Si'as, Padons, **45** Lebanas,
Hagabas, Akkubs, **46** Hagabs, Salmajs, Hanans,
47 Giddels, Gahars, Reajas, **48** Rezins, Nekodas,
Gazzams, **49** Uzzas, Paseas, Besajs, **50** Asnas,
Me'uniternes, Nefusifernes, **51** Bakbuks, Hakufas,
Harhurs, **52** Bazluts, Mehidas, Harsjas, **53** Barkos's,
Siseras, Temas, **54** Nezias og Hatifas Efterkommere.
55 Efterkommere af Salomos Trælle var: Sotajs,
Soferets, Perudas, **56** Ja'alas, Darkons, Giddels,
57 Sjefatjas, Hattils, Pokeret-Hazzebajims og Amis
Efterkommere. **58** Tempeltrællene og Efterkommerne
af Salomos Trælle var i alt 392. **59** Følgende, som
drog op fra Tel-Mela, Tel-Harsja, Kerub-Addan og
Immer, kunde ikke opgive deres Fædrenehuse og
Slægt, hvor vidt de hørte til Israel: **60** Delajas, Tobijas
og Nekodas Efterkommere 652. **61** Og af Præsterne:
Habaj as, Hakkoz's og Barzillajs Efterkommere; denne
sidste havde ægtet en af Gileaditen Barzillajs Døtre
og var blevet opkaldt efter dem. **62** De ledte efter
deres Slægtebøger, men kunde ikke finde dem, derfor
blev de som urene udelukket fra Præstestanden. **63**
Statholderen forbød dem at spise af det højhellige,
indtil der fremstod en Præst med Urim og Tummim.
64 Hele Menigheden udgjorde 42360 **65** foruden deres
Trælle og Trælkvinder, som udgjorde 7337, hvortil
kom 200 Sangere og Sangerinder. **66** Deres Heste
udgjorde 736, deres Muldyr 245, **67** deres Kameler
435 og deres Æsler 6720. **68** Af fædrenehusenes
Overhoveder gav nogle, da de kom til HERRENs Hus

i Jerusalem, frivillige Gaver til Guds Hus, for at det
kunde genopbygges på sin Plads; 69 de gav efter
deres Evne til Byggesummen 61000 Drakmer Guld,
5000 Miner Sølv og 100 Præstekjortler. 70 Derpå
bosatte Præsterne, Leviterne og en Del al Folket
sig i Jerusalem og dets Område, men Sangerne,
Dørvogterne og Tempeltrællene og hele det øvrige
Israel i deres Byer.

3 Da den syvende Måned indtraf - Israeliterne boede
nu i deres Byer - samledes Folket fuldtalligt i
Jerusalem; 2 og Jesua, Jozadaks Søn, og hans
Brødre Præsterne og Zerubbabel, Sjealtiels Søn, og
hans Brødre skred til at bygge Israels Guds Alter for
at ofre Brændofre derpå som foreskrevet i den Guds
Mand Moses's Lov. 3 En Del af Hedningerne samlede
sig imod dem, men de rejste dog Alteret på dets
gamle Plads og ofrede Brændofre derpå til HERREN,
Morgen- og Aftenbrændofre. 4 Derpå fejrede de
Løvhyttefesten som foreskrevet og ofrede Brændofre
Dag for Dag i det rette Tal og på den foreskrevne
Måde, hver Dag hvad der hørte sig til, 5 og siden det
daglige Brændoffer og de Brændofre, som hørte til
Nymånerne og alle HERRENs hellige Højtider, og
alle de Brændofre, man frivilligt bragte HERREN.
6 Den første Dag i den syvende Måned begyndte
de at ofre Brændofre til HERREN, før Grunden
til HERRENs Helligdom endnu var lagt. 7 Derpå
gav de Stenhuggerne og Tømmermændene Penge
og Zidonierne og Tyrierne Fødevarer, Drikkevarer
og Olie, for at de skulde bringe Cederstammer fra
Libanon til Havet ud for Jafo, efter den Fuldmagt,
Perserkongen Kyros havde givet dem. 8 I den anden
Måned i det andet År efter deres Ankomst til Guds
Hus i Jerusalem gjorde Zerubbabel, Sjealtiels Søn,
og Jesua, Jozadaks Søn, sammen med alle deres
Brødre, Præsterne og Leviterne, og alle dem, der var
kommet fra Fangenskabet til Jerusalem, Begyndelsen,
idet de satte Leviteme fra Tyveårsalderen og opefter til
at lede Arbejdet med HERRENs Hus. 9 Og Leviterne
Jesua og hans Sønner og Brødre, Kadmiel og hans
Sønner, Hodavjas Sønner og Henadads Sønner,
deres Sønner og Brødre, trådte til i Endrægtighed
for at føre Tilsyn med dem, der arbejdede på Guds
Hus. 10 Og da Bygningsmændene lagde Grunden til
HERRENs Helligdom, stod Præsterne i Embedsdragt
med Trompeter, og Leviterne, Asafs Efterkommere,
med Cymbler for at lovprise HERREN efter Kong
David af Israels Anordning; 11 og de stemte i med Lov
og Pris for HERREN med Ordene thi han er god, og
hans Miskundhed mod Israel varer evindelig!" Og hele
Folket brød ud i høj Jubel, idet de priste HERREN,
fordi Grunden var lagt til HERRENs Hus. 12 Men
mange af Præsterne, Leviterne og Overhovederne for
Fædrenehusene, de gamle, der havde set det første
Tempel, græd højt, da de så Grunden blive lagt til
dette Tempel, men mange var også de, der opløftede
deres Røst med Jubel og Glæde, 13 og man kunde
ikke skelne Glædesjubelen fra Folkets Gråd; thi så
højt var Folkefs Jubelråb, at det hørfes langt bort.

4 Men da Judas og Benjamins Fjender hørte, at
de, der havde været i Landflygtighed, byggede
HERREN, Israels Gud, en Helligdom, 2 henvendte
de sig til Zerubbabel, Jesua og Overhovederne for
Fædrenehusene og sagde til dem: Lad os være med
til at bygge, thi vi søger eders Gud såvel som I, og
ham har vi ofret til, siden Assyrerkongen Asarhaddon
førte os herhen! 3 Men Zerubbabel, Jesua og de
andre Overhoveder for Israels Fædrenehuse svarede:
I skal ikke være fælles med os om at bygge vor Gud
et Hus, men vi vil være ene om at bygge for HERREN,
Israels Gud, således som Kong Kyros, Perserkongen,
pålagde os!" 4 Så bragte Hedningerne i Landet
Judas Folks Hænder til at synke og skræmmede
dem fra at bygge; 5 og de købte Folk til med
deres Råd at modarbejde dem og bringe deres
Planer til at strande; således gik det, så længe
Perserkongen Kyros levede, lige til Perserkongen
Darius's Regering. 6 Under Ahasverus's Regering,
i hans første Regeringstid, skrev de en Klage oer
Judas og Jerusalems lodbyggere. 7 I Artaxerxes's
Dage affattede Bisjlam, Mitredat, Tabe'el og alle hans
andre Embedsbrødre en Skrivelse til Perserkongen
Artaxerxes. Skrivelsen var affattet på Aramaisk og
oversat. 8 Statholderen Rehum og Skriveren Sjimsjaj
skrev et Brev mod Jerusalem til Kong Artaxerxes
af følgende Indhold. 9 De, der dengang skrev, var
Statholderen Rehum og Skriveren Sjimsjaj og alle
deres andre Embedsbrødre, Diniterne, Afarsatkiterne,
Tarpeliterne, Afaresiterne, Arkiterne, Babylonerne, 10
Susaniterne, Dehaviterne, Elamiterne og de andre
Folk, som den store og navnkundige Asenappar
havde ført bort og ladet bosætte sig i Samarias Byer
og andensteds hinsides Floden, og så videre. 11 Dette
er en Afskrift af Brevet, de sendte ham: "Til Kong
Artaxerxes. Dine Trælle, Folkene hinsides Floden, og
så videre: 12 Det være Kongen kundgjort, at Jøderne,
som drog op til os fra dig, er kommet til Jerusalem;
de er i Færd med at genopbygge denne oprørske
og onde By; de genopfører Murene og udbedrer
Grunden. 13 Men nu være det Kongen kundgjort, at

hvis denne By bygges op og Murene genopføres,
så vil de ikke svare Skat, Afgift eller Skyld, og der
bliver Skår i Kongens Indtægter. 14 Da vi nu spiser
Paladsets Salt, og det ikke sømmer sig for os at se
på, at Kongen lider Skade, sender vi herved Bud og
lader Kongen det vide, 15 for at der kan blive set
efter i dine Fædres Krønikebog; i den vil du finde
og se, at denne By er en oprørsk By, der har voldt
Konger og Lande Skade, og at der fra gammel Tid
har fundet Opstande Sted i den. Det er Grunden
til, at denne By blev ødelagt. 16 Så lader vi da
Kongen vide, at hvis denne By bygges op og Murerne
genopføres, har du ikke mere nogen Besiddelse
hinsides Floden!" 17 Kongen sendte da følgende Svar
til Statholderen Rehum, Skriveren Sjimsjaj og alle
deres andre Embeddsbrødre, som boede i Samaria
og de andre Lande hinsides Floden: "Hilsen, og så
videre. 18 Den Skrivelse, I har sendt mig, er forelæst
mig grundigt. 19 Og på mit Bud har man set efter og
fundet, at denne By fra gammel Tid har sat sig op mod
Konger, og at der har fundet Oprør og Opstande Sted
i den; 20 over Jerusalem har der hersket mægtige
Konger, som udstrakte deres Magt over alt hinsides
Floden, og til hvem der svaredes Skat, Afgift og
Skyld. 21 Giv derfor Ordre til at standse disse Mænd
og til, at denne By ikke må genopbygges, før der
kommer Befaling fra mig; 22 og tag eder vel i Vare for
at vise Forsømmelighed i denne Sag, at ikke der skal
lides store Tab til Skade for Kongerne! 23 Så snart
Afskriften af denne Skrivelse fra Kong Artaxerxes var
blevet læst for Rehum, Skriveren Sjimsjaj og deres
Embedsbrødre, begav de sig uopholdelig til Jøderne
i Jerusalem og tvang dem med Magt til at standse
Arbejdet. 24 Så standsede Arbejdet på Guds Hus i
Jerusalem, og det hvilede til Perserkongen Darius's
andet Regeringsår.

5 Men Profeterne Haggaj og Zakarias, Iddos Søn,
profeterede for Jøderne i Juda og Jerusalem i
Israels Guds Navn, som var over dem. 2 Da tog
Zerubbabel, Sjealtiels Søn, og Jesua, Jozadaks Søn,
fat og begyndte at bygge på Guds Hus i Jerusalem
sammen med Guds Profeter, som støttede dem. 3
Men på den Tid kom Tattenaj, Statholderen hinsides
Floden, Sjetar-Bozenaj og deres Embedsbrødre til
dem og sagde: "Hvem har givet eder Lov til at bygge
dette Tempel og genopføre denne Helligdom, 4 og
hvad er Navnene på de Mænd, der bygger denne
Bygning? 5 Men over Jødernes Ældste vågede deres
Guds Øje, så de ikke standsede dem i Arbejdet,
før Sagen var forelagt Darius og der var kommet
Svar derpå. 6 Afskrift af det Brev, som Tattenaj,
Statholderen hinsides Floden, Sjetar-Bozenaj og hans
Embedsbrødre, Afarsekiterne hinsides Floden, sendte
Kong Darius; 7 de sendte ham en Skrivelse, hvori
der stod: Kong Darius ønsker vi al Fred! 8 Det være
Kongen kundgjort, at vi begav os til Landsdelen
Judæa til den store Guds Hus; det bliver bygget af
Kvadersten, der lægges Bjælker i Muren, og Arbejdet
udføres med Omhu og skyder frem under deres
Hænder. 9 Vi spurgte da de Ældste der og talte
således til dem: "Hvem har givet eder Lov til at,
bygge dette Tempel og opføre denne Helligdom?
10 Vi spurgte dem også om deres Navne for at
lade dig dem vide, og vi opskrev Navnene på de
Mænd, der står i Spidsen for dem. 11 Og Svaret, de
gav os, lød således: Vi er Himmelens og Jordens
Guds Tjenere, og vi bygger det Tempel, som blev
bygget for mange År siden, da en stor Konge i Israel
byggede og opførte det. 12 Da imidlertid vore Fædre
vakte Himmelens Guds Vrede, gav han dem i Babels
Konges, Kaldæeren Nebukadnezars, Hånd, og han
nedbrød dette Tempel og førte Folket i Landflygtighed
til Babel. 13 Men i sit første Regeringsår gav Kong
Kyros af Babel Befaling til at genopbygge dette
Gudshus; 14 og Kong Kyros lod tillige de til Gudshusef
hørende Guld- og Sølvkar, som Nebukadnezar havde
borttaget fra Helligdommen i Jerusalem og ført til
sin Helligdom i Babel, tage ud af Helligdommen
i Babel, og de overgaves til en Mand ved Navn
Sjesjbazzar, som han havde indsat til Statholder;
15 og han sagde til ham: "Tag disse Kar og drag
ben og lad dem få deres Plads i Helligdommen i
Jerusalem og lad Gudshuset blive genopbygget på
sin gamle Plads!" 16 Så kom denne Sjesjbazzar og
lagde Grunden til Gudshuset i Jerusalem, og siden
den Tid er der bygget derpå, men det er ikke færdigt.
17 Hvis derfor Kongen synes, så lad der blive set efter
i det kongelige Skatkammer ovre i Babel, om det har
sig således, at der af Kong Kyros er givet Befaling til
at bygge dette Gudshus i Jerusalem; og Kongen give
os så sin Vilje i denne Sag til Kende!"

6 Så gave Kong Darius Befaling til at se efter
i Skatkammeret, hvor man i Babel gemte
Dokumenterne; 2 og man fandt da i Borgen i Ameta
i Landsdelen Medien en Skriftrulle, hvori der stod:
"Til Ihukommelse. 3 I sit første Regeringsår udstedte
Kong Kyros følgende Befaling: Gudsbuset i Jerusalem
skal genopbygges, for at man der kan ofre Slagtofre
og frembære Guds Ildofre; det skal være tresindstyve
Alen højt og tresindstyve Alen bredt 4 med tre Lag

Kvadersten og eet Lag Bjælker; Omkostningerne
udredes af Kongens Hus. 5 Desuden skal Gudshusets
Guld- og Sølvkar, som Nebukadnezar borttog fra
Helligdommen i Jerusalem og førte til Babel, gives
tilbage, og de skal bringes tilbage til deres Plads
i Helligdommen i Jerusalem, og du skal sætte
dem ind i Gudshuset! 6 Derfor skal I, Tattenaj,
Statholder hinsides Floden, og SjetarBozenaj med
eders Emhedsbrødre, Afarsekiterne hinsides Floden,
ikke blande eder deri. 7 Lad Arbejdet med dette
Gudshus gå sin Gang, lad Jødernes Statholder og
Jødernes Ældste bygge dette Gudshus på den gamle
Plads. 8 Og hermed giver jeg Påbud om, hvorledes I
skal stille eder over for disse Jødernes Ældste med
Hensyn til Opførelsen af dette Gudshus: Af Kongens
Skatteindtægter fra Landene hinsides Floden skal
Omkostningerne nøjagtigt udredes til disse Mænd, og
det ufortøvet; 9 og hvad der ellers er Brug for: Tyre,
Vædre og Lam til Brændofre for Himmelens Gud,
Hvede, Salt, Vin og Olie, det skal efter Opgivende af
Præsterne i Jerusalem udleveres dem Dag for Dag
uden Afkortning, 10 for at de kan bringe Ofre til en
liflig Duft for Himmelens Gud og bede for Kongens og
hans Sønners Liv. 11 Og hermed påbyder jeg, at om
nogen overtræder denne For ordning, skal en Bjælke
rives ud af hans Hus, og til Straf skal han hænges op
og nagles fast på den, og hans Hus skal gøres til en
Grusdynge. 12 Og den Gud, der har ladet sit Navn bo
der, han slå enhver Kon ge og ethvert Folk til Jorden,
som rækker Hånden ud for at over træde denne
Forordning og øde lægge dette Gudshus i Jerusalem.
Jeg, Darius, giver dette Påbud; lad det blive nøje
udført! 13 Da handlede Tattenaj, Statholderen hinsides
Floden, Sjetar-Bozenaj og deres Embedsbrødre nøje
efter det Påbud, Kong Darius havde sendt dem. 14
Og Jødemes Ældste byggede, og det lykkedes dem i
Henhold til Profeterne Haggajs og Zakarias's, Iddos
Søns, Profeti; de byggede og fuldførte Værket efter
Israels Guds Bud og efter Kyros's og Darius's og
Perserkongen Aetaxerxes's Befaling. 15 De fuldendte
Templet på den tredje Dag i Adar Måned i Kong
Darius's sjette Regeringsår. 16 Så fejrede Israeliterne,
Præsterne, Leviterne og de andre, der havde været i
Landflygtighed, Gudshusets Indvielse med Glæde; 17
og de ofrede ved Indvielsen 100 Tyre, 200 Vædre og
400 Lam og til Syndofre for hele Israel 12 Gedebukke
efter Tallet på Israels Stammer; 18 og de indsatte
Præsterne efter deres Afdelinger og Leviterne efter
deres Skifter til Gudstjenesten i Jerusalem som
foreskrevet i Moses's Bog. 19 Derpå fejrede de, der
havde været i Landflygtighed, Påsken den fjortende
Dag i den første Måned. 20 Thi Præsterne og
Leviterne havde renset sig og var rene alle som een;
og de slagtede Påskelam for alle dem, der havde
været i Landflygtighed, for deres Brødre Præsterne og
for sig selv. 21 Og Israeliterne, der var vendt tilbage
fra Landflygtigheden, spiste deraf sammen med alle
dem, der havde udskilt sig fra Hedningerne i Landet
og deres Urenhed og sluttet sig til dem for at søge
HERREN, Israels Gud. 22 Og de fejrede de usyrede
Brøds Højtid i syv Dage med Glæde, fordi HERREN
havde glædet dem og vendt Assyrerkongens Hjerte
til dem, så at han styrkede deres Hænder i Arbejdet
på Guds, Israels Guds, Hus.

7 Efter disse Tildragelser drog under Perserkongen
Artaxerxes's Regering Ezra, en Søn af Seraja,
en Søn af Azarja, en Søn af Hilkija, 2 en Søn af
Sjallum, en Søn af Zadok, en Søn af Ahitub, 3 en
Søn af Amarja, en Søn af Azarja, en Søn af Merajot,
4 en Søn af Zeraja, en Søn af Uzzi, en Søn af Bukki,
5 en Søn af Abisjua, en Søn af Pinehas, en Søn
af Eleazar, en Søn af Yppersteepræsten Aron - 6
denne Ezra drog op fra Babel. Han var skriftlærd,
hjemme i Mose Lov, som HERREN, Israels Gud,
havde givet; og Kongen opfyldte alle hans Ønsker,
eftersom HERREN hans Guds Hånd var over ham. 7
Og en Del af Israeliterne og at Præsterne, Leviterne
Tempelsangerne, Dørvogterne og Tempeltrællene
drog ligeledes op til Jerusalem i Kong Artaxerxes's
syvende Regeringsår. 8 De kom til Jerusalem i den
femte Måned i Kongens syvende Regeringsår; 9
thi på den første Dag i den første Måned tog han
Bestemmelse om Opbruddet fra Babel, og på den
første Dag i den femte Måned kom han til Jerusalem,
eftersom hans Guds gode Hånd var over ham.
10 Thi Ezra havde vendt sit Hjerte til at granske
i HERRNs Lov og handle efter den og undervise
Israel i Lov og Ret. 11 Dette er en Afskrift, af den
Skrivelse, Kong Artaxerxes medgav Præsten Ezra
den Skriftlærde, den skriftlærde Kender af Bøgerne
med HERRENs Bud og Anordninger til Israel: 12
Artaxerxes, Kongernes Konge, til Præsten Ezra, den
skriftlærde Kender af Himmelens Guds Lov, og så
videre: 13 Hermed giver jeg Tilladelse til, at enhver af
Israels Folk og dets Præster og Leviter i mit Rige,
der er til Sinds at drage til Jerusalem, må drage
med dig, 14 al den Stund du af Kongen og hans
syv Rådgivere sendes for at undersøge Forholdene i
Judæa og Jerusalem på Grundlag af din Guds Lov,
som er i din Hånd, 15 og for at bringe det Sølv og
Guld derhen, som Kongen og hans Rådgivere frivilligt

har givet Israels Gud, hvis Bolig er i Jerusalem,
16 og alt det Sølv og Guld, som du får rundt om
i Landsdelen Babel, tillige med de frivillige Gaver
fra Folket og Præsterne, der giver frivillige Gaver
til deres Guds Hus i Jerusalem. 17 Derfor skal du
samvittighedstuldt for disse Penge købe Tyre, Vædre
og Lam med tilhørende Afgrøde- og Drikofre og ofre
dem på Alteret i eders Guds Hus i Jerusalem; 18
og hvad du og dine Brødre finder for godt at gøre
med det Sølv og Guld, der bliver tilovers, det må I
gøre efter eders Guds Vilje. 19 De Kar, der skænkes
dig til Tjenesten i din Guds Hus, skal du afgive og
stille for Israels Guds Åsyn i Jerusalem. 20 Og de
andre nødvendige Udgifter til din Guds Hus, som det
tilfalder dig at udrede, må du udrede af det kongelige
Skatkammer. 21 Jeg, Kong Artaxerxes, giver hermed
den Befaling til alle Skatmestre hinsides Floden:
Alt, hvad Præsten Ezra, den skriftlærde Kender af
Himmelens Guds Lov, kræver af eder, skal nøjagtigt
ydes 22 indtil 100 Sølvtalenter, 100 Kor Hvede, 100
Bat Vin, 100 Bat Olie og Salt i ubegrænset Mængde.
23 Alt, hvad der er påbudt af Himmelens Gud, skal
punktligt ydes til Himmelens Guds Hus, at der ikke
skal komme Vrede over Kongens og hans Sønners
Rige. 24 Og det være eder kundgjort, at ingen har
Ret til at pålægge nogen af Præsterne, Leviterne,
Tempelsangerne, Dørvogterne, Tempeltrællene eller
overhovedet nogen, der er sysselsat ved dette Guds
Hus, Skat, Afgift eller Skyld! 25 Men du, Ezra, skal i
Kraft af Guds Visdom, som er i din Hånd, indsætte
Dommere og Retsbetjente til at dømme alt Folket
hinsides Floden, alle dem, som kender, din Guds Lov;
og hvem der ikke kender den, skal I undervise deri.
26 Og enhver, der ikke handler efter din Guds Lov og
Kongens Lov, over ham skal der samvittighedsfuldt
fældes Dom, være sig til Død, Landsforvisning,
Pengebøde eller Fængsel. 27 Lovet være HERREN,
vore Fædres Gud, som indgav Kongen sådanne
Tanker for at herliggøre HERRENs Hus i Jerusalem
28 og vandt mig, Nåde hos Kongen og hans Rådgivere
og alle Kongens mægtige Fyrster! Så fattede jeg da
Mod, eftersom HERREN min Guds Hånd var over
mig, og jeg samlede en Del Overhoveder af Israel til
at drage op med mig.

8 Følgende er de Overhoveder over Fædrenehusene
og de i deres Slægtsfortegnelser opførte, som
drog op med mig fra Babel under Kong Artaxerxes's
Regering: 2 Af Pinehas's Efterkommere Ger som; af
Itamars Efterkommere Daniel; af Davids Efterkommere
Hattusj, 3 Sjekanjas Søn; af Par'osj's Efterkommere
Zekarja, i hvis Slægtsfortegnelse der var opført 150
Mandspersoner; 4 af Pahat-Moabs Efterkommere
Eljoenaj, Zerajas Søn, med 200 Mandspersoner; 5
af Zattus Efterkommere Sjekanja, Jahaziels Søn,
med 300 Mandspersoner; 6 af Adins Efterkommere
Ebed. Jonatans Søn, med 50 Mandspersoner; 7
af Elams Efterkommere Jesja'ja. Ataljas Søn, med
70 Mandspersoner; 8 af Sjefatjas Efterkommere
Zebadja, Nikaels Søn, med 80 Mandspersoner; 9
af Joabs Efterkommere 'Obadja. Jehiels' Søn, med
218 Mandspersoner; 10 af Banis Efterkommere
Sjelomit, Josifjas Søn, med 160 Mandspersoner;
11 af Bebajs Efterkommere Zekarja, Bebajs Søn,
med 28 Mandspersoner; 12 af Azgads Efterkommere
Johanan, Hakkatans Søn, med 110 Mandspersoner;
13 af Adonikams Efterkommere de sidst komne, nemlig
Elifelet. Je'iel og Sjemaja, med 60 Mandspersoner;
14 af Bigvajs Efterkommere Utaj og Zabud med
70 Mandspersoner. 15 Og jeg samlede dem ved
den Flod, der løber ad Ahava til, og vi lå lejret der
i tre Dage. Men da jeg tog Folket og Præsterne
nærmere i Øjesyn, fandt jeg ingen Leviter der. 16 Jeg
sendte derfor Overhovederne Eliezer, Ariel, Sjemaja,
Elnatan, Jarib, Elnatan, Natan, Zekarja og Mesjullam
og Lærerne Jojarib og Elnatan hen 17 og bød dem gå
til Overhovedet Iddo i Byen Kasifja, idet jeg lagde dem
de Ord i Munden, hvormed de skulde overtale Iddo
og hans Brødre i Byen Kasifja til at sende os Tjenere
til vor Guds Hus; 18 og eftersom vor Guds gode
Hånd var over os, sendte de os en forstandig Mand
afEfterkommerne efter Mali, Israels Søn Levis Søn,
Sjerebja med hans Sønner og Brødre, atten Mand
19 og Hasjabja og Jesja'ja af Meraris Efterkommere
med deres Brødre og Sønner, tyve Mand, 20 og af
Tempeltrællene, som David og Øversterne havde
stillet til Leviternes Tjeneste, 220 Tempeltrælle, alle
med Navns Nævnelse. 21 Så lod jeg der ved Floden
Ahava udråbe en Faste til Ydmygelse for vor Guds
Åsyn for hos ham at udvirke en lykkelig Rejse for
os og vore Familier og Ejendele; 22 thi jeg undså
mig ved at bede Kongen om Krigsfolk og Ryttere til
at hjælpe os undervejs mod Fjenden, eftersom vi
havde sagt til Kongen: Vor Guds Hånd er over alle;
der søger ham, og hjælper dem, men hans Vælde og
Vrede kommer over alle dem, der forlader ham. 23 Så
fastede vi og bad til vor Gud derom, og han bønbørte
os. 24 Derpå udvalgte jeg tolv af Præsternes Øverster
og Sjerebja og Hasjabja og ti af deres Brødre; 25
og dem tilvejede jeg Sølvet og Guldet og gav dem
Karrene, den Offerydelse til vor Guds Hus, som
Kongen, hans Rådgivere og Fyrster og alle de der

boende Israeliter havde ydet; 26 jeg tilvejede dem
af Sølv 650 Talenter, Sølvkar til en Værdi af 100
Talenter, af Guld 100 Talenter, 27 tyve Guldbægre
til 1000 Darejker og to Kar af fint, guldglinsende
Kobber, kostbare som Guld. 28 Så sagde jeg til dem:
I er helliget HERREN, og Karrene er helliget, og
Sølvet og Guldet er en frivillig Gave til HERREN,
eders Fædres Gud; 29 våg derfor over det og vogt
på det, indtil I i Påsyn af Præsternes og Leviternes
Øverster og Israels Fædrenehuses Øverster vejer
det ud i Jerusalem i Kamrene i HERRENs Hus!" 30
Da modtog Præsterne og Leviterne det tilvejede,
Sølvet og Guldet og Karrene, for at bringe det til vor
Guds Hus i Jerusalem. 31 Så brød vi op fra Floden
Ahava på den tolvte Dag i den første Måned for at
drage til Jerusalem; og vor Guds Hånd var over os,
så han frelste os fra Fjendernes og Røvernes Hånd
undervejs. 32 Da vi var kommet til Jerusalem, holdt vi
os rolige der i tre Dage; 33 og på den fjerde Dag blev
Sølvet, Guldet og Karrene afvejet i vor Guds Hus og
overgivet Præsten Meremot, Urijas Søn, tillige med
El'azar, Pinehas's Søn, og Leviterne Jozabad, Jesuas
Søn, og Noadja, Binnujs Søn, 34 alt sammen efter Tal
og Vægt, og hele Vægten blev optegnet: På samme
Tid 35 bragte de, der kom fra Fangenskabet, de, der
havde været i Landflygtighed, Brændofre til Israels
Gud: 12 Tyre for hele tsrael, 96 Vædre, 77 Lam og 12
Gedebukke til Syndofre, alt sammen som Brændoffer
til HERREN. 36 Og de overgav Kongens Befalinger til
Kongens Satraper og Statholderne hinsides Floden,
og disse ydede Folket og Guds Hus deres Hjælp.

9 Men da alt dette var gjort, kom Øversterne til
mig og sagde: "Folket, Israel og Præsterne og
Leviterne, har ikke skilt sig ud fra Hedningerne eller fra
deres Vederstyggeligheder, Kana'anæerne, Hetiterne,
Perizziterne, Jebusiterne, Ammoniterne, Moabiterne,
Ægypterne og Amoriterne; 2 thi af deres Døtre har
de taget sig selv og deres Sønner Hustruer, så at
den hellige Sæd har blandet sig med Hedningerne;
og Øversterne og Forstanderne var de første til at
øve denne Troløshed! 3 Da jeg hørte den Tale,
sønderrev jeg min Kjortel og min Kappe, rev Hår
af mit Hoved og Skæg og satte mig hen i stum
Smerte. 4 Da samlede sig omkring mig alle de, der
bævede for Israels Guds Ord mod Troløsheden hos
dem, der havde været i Landflygtighed; og jeg sad
i stum Smerte til Aftenafgrødeofferets Tid. 5 Men
ved Aftenafgrødeofferets Tid rejste jeg mig af min
Selvydmygelse, og idet jeg sønderrev min Kjortel og
min Kappe, kastede jeg mig på Knæ og udbredte
Hænderne til, HERREN min Gud 6 og sagde: Min
Gud, jeg skammer mig og blues ved at løfte mit
Ansigt til dig, min Gud, thi vore Misgerninger er vokset
os over Hovedet, og vor Skyld er så stor, at den
rækker til Himmelen! 7 Fra vore Fædres Tid indtil
denne Dag. har vor Skyld været stor, og for vore
Misgerninger blev vi, vore Konger og Præster givet til
Pris for Landenes Konger, for Sværd, Fangenskab,
Udplyndring og Vanære, således som det er den Dag
i Dag." 8 Og nu er der en føje Stund blevet os Nåde
til Del fra HERREN vor Gud, idet han har ladet os
beholde en undsluppet Rest og givet os at slå vor
Teltpæl på sit hellige Sted, for at vor Gud kan lade
vore Øjne lyse og give os en Smule Livskraft i vor
Trældom; 9 thi er vi end Trælle, har vor Gud dog
ikke forladt os i vor Trældom, men vundet os Nåde
for Perserkongernes Åsyn, så at han har givet os
Livskraft til at rejse vor Guds Hus og opbygge dets
Grushobe og givet os et Gærde i Juda og Jerusalem.
10 Men hvad skal vi nu sige, vor Gud, efter alt dette?
Vi har jo forladt dine Bud, 11 som du gav os ved
dine Tjenere Profeterne, da du sagde: Det Land, I
drager ind i og tager i Besiddelse, er et urent Land
på Grund af Hedningernes Urenhed, på Grund af de
Vederstyggeligheder, de i deres Urenhed har fyldt
det med fra Ende til anden; 12 derfor må I ikke give
deres Sønner eders Døtre eller tage deres Døtre
til Hustruer for eders Sønner og ingen Sinde søge
deres Velfærd og Lykke, at I kan blive stærke og nyde
Landets Goder og sikre eders Sønner Besiddelsen
deraf for evigt! 13 Efter alt, hvad der er vederfaret
os på Grund af vore onde Gerninger og vor svare
Skyld - og endda har du vor Gud ikke i fuldt Mål
tilregnet os vore Synder, men skænket os en sådan
Flok undslupne - 14 skal vi da på ny krænke dine
Bud ved at besvogre os med Folk, der øver slige
Vederstyggeligheder? Vil du da ikke vredes således
på os, at du ødelægger os aldeles, så der ikke levnes
nogen Rest, og ingen undslipper? 15 HERRE, Israels
Gud! Du er retfærdig, derfor er vi nu en Rest tilbage,
som er undsluppet; se, vi står for dig i vor Syndeskyld;
thi det er umuligt at bestå for dit Åsyn, når sligt kan
ske!"

10 Medens Ezra nu under Bøn og Syndsbekendelse
grædende kastede sig ned foran Guds Hus,
samlede en stor Skare Israeliter sig om ham,
både Mænd, Kvinder og Børn, thi Folket græd
heftigt. 2 Derpå tog Sjekanja, Jehiels Søn, af Elams
Efterkommere til Orde og sagde til Ezra: Vi har været
froløse mod vor Gud ved at hjemføre fremmede

Kvinder af Hedningerne i Landet. Men trods alt er
der endnu Håb for Israel. 3 Lad os slutte Pagt for
vor Gud om at sbille os af med alle vore fremmede
Kvinder og deres Børn efter min Herres Bestemmelse
og deres, som bæver for Guds Bud, og lad der
blive handlet efter Loven! 4 Stå op, thi det er dig,
der skal tage dig af Sagen, og vi vil stå dig bi;
vær frimodig og tag fat! 5 Da stod Ezra op og tog
Præsternes, Leviternes og hele Israels Øverster i Ed
på, at de vilde handle således, og de aflagde Eden. 6
Derpå rejste Ezra sig fra Pladsen foran Guds Hus
og begav sig til Johanans, Eljasjibs Søns, Kammer,
hvor han tilbragte Natten; han hverken spiste eller
drak, fordi han græmmede sig over Troløsheden hos
dem, der havde været i Landflygtighed. 7 Derpå lod
man kundgøre i Juda og Jerusalem forætlle dem,
der havde været i Landflygtighed, at de skulde give
Møde i Jerusalem; 8 og enhver, som ikke indfandt
sig Tredjedagen derefter ifølge Øversternes og de
Ældstes Bestemmelse, al hans Ejendom skulde der
lægges Band på, og han selv skulde udelukkes fra
deres Forsamling, der havde været i Landflygtighed.
9 Så samledes alle Mænd af Juda og Benjamin på
Tredjedagen i Jerusalem; det var den tyvende Dag i
den niende Måned; og alt Folket stillede sig op på
den åbne Plads ved Guds Hus, skælvende både for
Sagens Skyld og som Følge af Regnskyllene. 10
Derpå stod Præsten Ezra op og sagde til dem: "I har
forbrudt eder ved at hjemføre fremmede Kvinder og
således øget Israels Syndeskyld; 11 så bekend da nu
eders Synd for HERREN, eders Fædres Gud, og gør
hans Vilje; skil eder ud fra Hedningerne i Landet og
fra de fremmede Kvinder!" 12 Og hele Forsamlingen
svarede med høj Røst: "Som du siger, bør vi gøre! 13
Men Folket er talrigt, og det er Vinterregnens Tid,
så vi kan ikke blive stående her ude; og Sagen kan
heller ikke afgøres på en Dag eller to, da vi har
forbrudt os højligen her. 14 Lad derfor Øversterne
for hele vor Forsamling give Møde og lad alle dem,
der i vore Byer har hjemført fremmede Kvinder,
indfinde sig til en fastsat Tid, ledsaget af de enkelte
Byers Ældste og Dommere, for at vi kan blive friet
fra vor Guds Vrede i denne Sag! 15 Kun Jonatan,
Asa'els Søn, og Jazeja, Tikvas Søn, satte sig derimod
med Støtte fra Mesjullam og Leviten Sjabbetaj. 16
Men de, der havde været i Landflygtighed, handlede
derefter; og Præsten Ezra udvalgte sig nogle Mænd,
Overhovederne for de enkelte Fædrenehuse, alle
med Navns Nævnelse. Disse holdt da Møde den
første Dag i den tiende Måned for at undersøge
Sagen, 17 og de var færdige med alle de Mænd, som
havde hjemført fremmede Kvinder, til den første Dag
i den første Måned. 18 Blandt Præsterne fandtes
følgende, der havde hjemført fremmede Kvinder:
Af Jesuas, Jozadaks Søns, Efterkommere og hans
Brødre Ma'aseja, Eliezer, Jarib og Gedalja; 19 disse
gav deres Hånd på at ville sende deres Hustruer
bort, og deres Skyldoffer var en Væder for deres
Syndeskyld. 20 Af Immers Efterkommere: Hanani
og Zebadja. 21 Af Harims Efterkommere: Ma'aseja,
Elija, Sjemaja, Jehiel og Uzzija. 22 Af Pasjhurs
Efterkommere: Eljoenaj, Ma'aseja, Jisjmael, Netan'el,
Jozabad og El'asa. 23 Af Leviterne: Jozabad, Sjim'i.
Kelaja, det er Kelita, Petaja, Juda og Eliezer. 24 Af
Tempelsangerne: Eljasjib og Zakkur. Af Dørvogterne
Sjallum, Telem og Uri. 25 Af Israel: Af Par'osj's
Efterkommere: Ramja, Jizzija, Malkija, Mijjamin,
El'azar, Malkija og Benaja. 26 Af Elams Efterkommere:
Mattanja, Zekarja, Jehiel, Abdi, Jeremot og Elija. 27
Af Zattus Efterkommere: Eljoenaj, Eljasjib, Mattanja,
Jeremot, Zabad og Aziza. 28 Af Bebajs Efterkommere:
Johanan, Hananja, Zabbaj og Atlaj. 29 Af Banis
Efterkommere: Mesjullam, Malluk, Adaja, Jasjub,
Sjeal og Ramot. 30 Af Pahat-Moabs Efterkommere:
Adna, Kelal, Benaja, Ma'aseja, Mattanja, Bezal'el,
Binnuj og Menassje. 31 Af Harims Efterkommere:
Eliezer, Jissjija, Malkija, Sjemaja, Sjim'on, 32 Binjamin,
Malluk og Sjemarja. 33 Af Hasjums Efterkommere:
Mattenaj, Mattatta, Zabad, Elifelef, Jeremaj, Menassje
og Sjim'i. 34 Af Banis Efterkommere: Ma'adaj, Amram,
Uel, 35 Benaja, Bedeja, Keluhu, 36 Vanja, Meremot,
Eljasjib, 37 Mattanja, Mattenaj og Ja'asaj. 38 Af
Binnujs Efterkommere: Sjim'i, 39 Sjelemja, Natan,
Adaja, 40 Maknadbaj, Sjasjaj, Sjaraj, 41 Azar'el,
Sjelemja, Sjemarja, 42 Sjallum, Amarja og Josef.
43 Af Nebos Efterkommere: Je'iel, Mattitja, Zabad,
Zebina, Jaddaj, Joel og Benaja. 44 Alle disse havde
taget fremmede Kvinder til Ægte, men sendte nu
Hustruer og Børn bort.

Nehemias

1 Nehemias's, Hakaljas Søns, Beretning. I Kislev
Måned i det tyvende År, medens jeg var i Borgen i
Susan, **2** kom Hanani, en af mine Brødre, sammen
med nogle Mænd fra Juda. Og da jeg udspurgte
dem om Jøderne, den Rest, der var undsluppet
fra Fangenskabet, og om Jerusalem, **3** sagde de
til mig: De tiloversblevne, de, som er tilbage fra
Fangenskabet der i Landet, lever i stor Nød og
Forsmædelse, og Jerusalems Mur er nedrevet og
Portene opbrændt. **4** Da jeg hørte denne Tidende,
satte jeg mig hen og græd og sørgede i flere Dage,
og jeg fastede og bad for Himmelens Guds Åsyn,
5 idet jeg sagde: Ak, HERRE, Himmelens Gud, du
store, frygtelige Gud, som tager Vare på Pagten og
Miskundheden mod dem, der elsker dig og holder
dine Bud! **6** Lad dog dit Øre være lydhørt og dit
Øje åbent, så du hører din Tjeners Bøn, som jeg nu
beder for dit Åsyn både Nat og Dag for dine Tjenere
tsraeliterne, idet jeg bekender deres Synder, som vi
også jeg og min Faders Hus har begået imod dig.
7 Såre ilde har vi handlet imod dig, og vi har ikke
holdt de Bud, Anordninger og Lovbud, du pålagde din
Tjener Moses. **8** Kom det Ord i Hu, som du pålagde
din Tjener Moses: Dersom I er troløse, vil jeg adsplitte
eder blandt Folkene; **9** men hvis I omvender eder til
mig og holder mine Bud og handler efter dem, så
vil jeg, om eders fordrevne end er ved Himmelens
Ende, dog samle dem derfra og bringe dem til det
Sted, jeg udvalgte til Bolig for mit Navn. **10** De er
jo dine Tjenere og dit Folk, som du udløste ved din
store Kraft og din stærke Hånd. **11** Ak, Herre, lad dit
Øre være lydhørt for din Tjeners og dine Tjeneres
Bøn, vi, som gerne vil frygte dit Navn, og lad det i
Dag lykkes for din Tjener og lad ham finde Nåde for
denne Mands Åsyn! Jeg var nemlig Mundskænk hos
Kongen.

2 I Nisan Måned i Kong Artaxerxes's tyvende
Regeringsår, da jeg skulde sørge for Vin, har
jeg engang Vinen frem og rakte Kongen den. Jeg
havde ikke før set modfalden ud, når jeg stod for
hans Ansigt. **2** Og Kongen sagde til mig: Hvorfor
ser du så modfalden ud? Du er jo ikke syg; det kan
ikke være andet, end at du har en Hjertesorg! Da
blev jeg såre bange, **3** og jeg sagde til Kongen:
"Kongen leve evindelig! Hvor kan jeg andet end se
modfalden ud, når den By, hvor mine Fædres Grave
er, ligger øde, og dens Porte er fortæret af Ilden? **4**
Kongen spurgte mig da: "Hvad er det, du ønsker?
Så bad jeg til Himmelens Gud," **5** og jeg sagde til
Kongen: "Hvis Kongen synes, og hvis din Tjener er
dig til Behag, beder jeg om, at du vil lade mig rejse
til Juda, til den By, hvor mine Fædres Grave er, og
lade mig bygge den op igen! **6** Da sagde Kongen til
mig, medens Dronningen sad ved hans Side: "Hvor
længe vil den Rejse vare, og hvornår kan du vende
tilbage? Og da Kongen således fandt for godt at lade
mig rejse, opgav jeg ham en Tid. **7** Og jeg sagde til
Kongen: Hvis Kongen synes, så lad mig få Breve
med til Statholderne hinsides Floden, så de lader mig
drage videre, til jeg når Juda, **8** og et Brev til Asaf,
Opsynsmanden. over den kongelige Skov, at han skal
give mig Træ til Bjælkeværket i Tempelborgens Porte
og til Byens Mur og det Hus, jeg tager ind i! Det gav
Kongen mig, eftersom min Guds gode Hånd var over
mig. **9** Da jeg kom til Statholderne hinsides Floden,
gav jeg dem Kongens Breve; desuden havde Kongen
givet mig Hærførere og Ryttere med på Rejsen. **10**
Men da Horoniten Sanballat og den ammonitiske Træl
Tobija hørte det, ærgrede de sig højligen over, at der
var kommet en Mand for at arbejde på Israeliternes
Bedste. **11** Så kom jeg til Jerusalem, og da jeg havde
været der i tre Dage, **12** brød jeg op ved Nattetide
sammen med nogle få Mænd uden at have sagt noget
Menneske, hvad min Gud havde skudt mig i Sinde at
gøre for Jerusalem; og der var intet andet Dyr med
end det, jeg red på. **13** Jeg red så om Natten ud
gennem Dalporten i Retning af Dragekilden og hen til
Møgporten, idet jeg undersøgte Jerusalems Mure, der
var nedrevet, og Portene, der var fortæret af Ilden; **14**
derpå red jeg videre til Kildeporten og Kongedammen,
men der var ikke Plads nok til, at mit Ridedyr kunde
komme frem med mig. **15** Så red jeg om Natten op
igennem Dalen og undersøgte Muren, forandrede
Retning og red så ind igennem Dalporten, hvorpå jeg
vendte hjem. **16** Forstanderne vidste ikke, hvor jeg
var gået hen, eller hvad jeg foretog mig; og hverken
Jøderne, Præsterne, Stormændene, Forstanderne
eller de andre, der skulde have med Arbejdet at gøre,
havde jeg endnu sagt noget. **17** Men nu sagde jeg til
dem: I ser den Ulykke, vi er i, hvorledes Jerusalem er
ødelagt og Portene opbrændt; kom derforog lad os
opbygge Jerusalems Mur, så vi ikke mere skal være
til Spot! **18** Og da jeg fortalte dem, hvorledes min
Guds gode Hånd havde været over mig, og om de
Ord, Kongen havde talt til mig, sagde de: Lad os gøre
os rede og bygge! Og de tog sig sammen til det gode
Værk. **19** Da Horoniten Sanballat, den ammonitiske
Træl Tobija og Araberen Gesjem hørte det, spottede
de os og sagde hånligt til os: Hvad er det, I der har

for? Sætter I eder op mod Kongen? 20 Men jeg gav
dem til Svar: "Himmelens Gud vil lade det lykkes for
os, og vi, hans Tjenere, vil gøre os rede og bygge;
men I har ingen Del eller Ret eller Ihukommelse i
Jerusalem!"

3 Yppersteepræsten Eljasjib og hans Brødre
Præsterne tog fat på at bygge Fåreporten;
de forsynede den med Bjælkeværk og indsatte
Portfløjene; derefter byggede de videre hen til
Meatårnet og helligede det og igen videre hen
til Hanan'eltårnet. 2 Ved Siden af ham byggede
Mændene fra Jeriko, ved Siden af dem Zakkur, Imris
Søn. 3 Fiskeporten byggede Sena'as Efterkommere;
de forsynede den med Bjælkeværk og indsatte
Portfløje, Kramper og Portslåer. 4 Ved Siden af
dem arbejdede Meremot, en Søn af Hakkoz's Søn
Uruja, med at istandsætte Muren. Ved Siden af ham
arbejdede Mesjullam, en Søn af Berekja, en Søn af
Mesjezab'el, ved Siden af ham Zadok, Ba'anas Søn.
5 Ved Siden af ham arbejdede Folkene fra Tekoa, men
de store iblandt dem bøjede ikke deres Nakke under
deres Herres Arbejde. 6 Jesjanaporten istandsatte
Jojada, Paseas Søn, og Mesjullam, Besodejas Søn;
de forsynede den med Bjælkeværk og indsatte
Portfløje, Kramper og Portslåer. 7 Ved Siden af dem
arbejdede Gibeoniten Melatja og Meronotiten Jadon
sammen med Mændene fra Gibeon og Mizpa, der
stod under Statholderen hinsides Floden. 8 Ved Siden
af ham arbejdede Uzziel, en Søn af Harhaja, en af
Guldsmedene. Ved Siden af ham arbejdede Hananja,
en af Salvehandlerne; de udbedrede Jerusalem hen
til den brede Mur. 9 Ved Siden af dem arbejdede
Øversten over den ene Halvdel af Jerusalems
Område, Refaja, Hurs Søn. 10 Ved Siden af ham
arbejdede Jedaja, Harumafs Søn, ud for sit eget Hus.
Ved Siden af ham arbejdede Hattusj, Hasjabnejas
Søn. 11 En anden Strækningistandsatte Malkija,
Harims Søn, og Hassjub, Pahat-Moabs Søn, hen til
Ovntårnet. 12 Ved Siden af ham arbejdede Øversten
over den anden Halvdel af Jerusalems Område,
Sjallum, Hallohesj's Søn, sammen med sine Døtre.
13 Dalporten istandsatte Hanun og Folkene fra Zanoa;
de byggede den og indsatte Portfløje, Kramper og
Portslåer, og desuden 1000 Alen af Muren hen
til Møgporten. 14 Møgporten istandsatte Øversten
over Bet-Kerems Område, Malkija, Rekabs Søn;
han byggede den og indsatte Portfløje, Kramper
og Portslåer. 15 Kildeporten istandsatte Øversten
over Mizpas Område, Sjallun, Kol-Hozes Søn; han
byggede den, forsynede den med Tag og indsatte
Portfløje, Kramper og Portslåer; han byggede også
Muren ved Dammen, fra hvilken Vandledningen
fører til Kongens Have, og hen til Trinene, der
fører ned fra Davidsbyen. 16 Efter ham arbejdede
Øversten over den ene Halvdel af Bet-Zurs Område,
Nehemja, Azbuks Søn, hen til Pladsen ud for Davids
Grave, til den udgravede Dam og til Kærnetroppernes
Hus. 17 Efter ham arbejdede Leviterne, ført af
Rehum, Banis Søn. Ved Siden af ham arbejdede
Øversten over den ene Halvdel af Ke'ilas Område,
Hasjabja. 18 Efter ham arbejdede deres Bysbørn,
ført af Binnuj, Henadads Søn, Øversten over den
anden Halvdel af Ke'ilas Område. 19 Ved Siden af
ham istandsatte Øversten over Mizpa, Ezer, Jesuas
Søn, en anden Strækning lige ud for Opgangen til
Tøjhuset i Hro'en' 20 Efter ham istandsatte Baruk,
Zabbajs Søn, op ad Bjerget en Strækning fra Krogen
til Indgangen til Yppersteepræsten El-jasjibs Hus. 21
Efter ham istandsatte Meremot, en Søn af Hakkoz's
Søn Urija, en Strækning fra Indgangen til Eljasjibs
Hus til Gavlen. 22 Efter ham arbejdede Præsterne,
Mændene fra Omegnen. 23 Efter dem arbejdede
Binjamin og Hassjub ud for deres Huse. Efter ham
arbejdede Azarja, en Søn af Ma'aseja, en Søn
af Ananja, ved Siden af sit Hus. 24 Efter ham
istandsatte Binnuj, Henadads Søn, en Strækning fra
Azarjas Hus til Krogen og til Hjørnet. 25 Efter ham
arbejdede Palal, Uzajs Søn, lige ud for Krogen og det
Tårn, der springer frem fra det øvre kongelige Hus
ved Fængselsgården. Efter ham arbejdede Pedaja,
Par'osj's Søn, 26 til Stedet ud for Vandporten mod Øst
og det fremspringende Tårn. 27 Efter ham istandsatte
Folkene fra Tekoa en Strækning fra Stedet ud for
det store, fremspringende Tårn til Ofels Mur. (På
Ofel boede Tempeltrællene). 28 Over for Hesteporten
arbejdede Præsterne, hver lige ud for sit Hus. 29
Efter dem arbejdede Zadok, Immers Søn, ud for sit
Hus. Efter ham arbejdede Østportens Vogter Sjemaja,
Sjekanjas Søn. 30 Efter ham istandsatte Hananja,
Sjelemjas Søn, og Hanun, Zalafs sjette Søn, en
Strækning. Efter ham arbejdede Mesjullam, Berekjas
Søn, ud for sit Kammer. 31 Efter ham arbejdede
Malkija, en af Guldsmedene, hen til Tempeltrællenes
Hus. Og Kræmmeme istandsatte Stykket ud for
Mifkadporten og hen til Tagbygningen ved Hjørnet. 32
Og mellem Tagbygningen ved Hjørnet og Fåreporten
arbejdede Guldsmedene og Kræmmerne.

4 Men da Sanballat hørte, at vi byggede på Muren,
blev han vred og harmfuld; og han spottede
Jøderne 2 og sagde i Påhør af sine Brødre og

Samarias Krigsfolk: "Hvad er det, disse usle Jøder
har for? Vil de overlade Gud det? Vil de ofre? Kan de
gøre det færdigt endnu i Dag? Kan de kalde Stenene
i disse Grusdynger til Live, når de er forbrændt?" 3
Og Ammoniten Tobija, der stod ved siden af ham,
sagde: "Lad dem bygge, så meget de vil; en Ræv
kan rive deres Stenmur ned, blot den springer derop!"
4 Hør, vor Gud, hvorledes vi er blevet hånet! Lad
deres Spot falde tilbage på deres eget Hoved, og lad
dem blive hånet som Fanger i et Fremmed Land! 5
Skjul ikke deres Brøde og lad ikke deres Synd blive
udslettet for dit Åsyn, thi med deres Ord krænkede
de dem, der byggede! 6 Men vi byggede på Muren,
og hele Muren blev bygget færdig i halv Højde, og
Folket arbejdede med god Vilje. 7 Da nu Sanballat og
Tobija og Araberne, Ammoniterne og Asdoditerne
børte, at det skred fremad med Istandsættelsen af
Jerusalems Mure, og at Hullerne i Muren begyndte at
lukkes, blev de meget vrede, 8 og de sammensvor
sig alle om at drage hen og angribe Jerusalem og
fremkalde Forvirring der. 9 Da bad vi til vor Gud og
satte Vagt både Dag og Naf for at værne os imod
dem. 10 Men Jøderne sagde: Lastdragernes Kræfter
svigter, og Grusdyngerne er for store; vi kan ikke
bygge på Muren! 11 Og vore Fjender sagde: De må
ikke mærke noget, før vi står midt iblandt dem og
hugger dem ned og således får Arbejdet til at gå i Stå!
12 Da nu de Jøder, der boede dem nærmest, Gang
på Gang kom og lod os vide, at de rykkede op imod
os fra alle Steder, hvor de boede, 13 og da Folkene
kun turde stille sig op på Steder, der lå lavere end
Pladsen bag Muren, i Kælderrum, så opstillede jeg
Folket Slægt for Slægt, væbnet med Sværd, Spyd og
Buer; 14 og da jeg så det, trådte jeg frem og sagde til
Stormændene og Forstanderne og det øvrige Folk:
Frygt ikke for dem! Kom den store, frygtelige Gud i Hu
og kæmp for eders Brødre, Sønner og Døtre, eders
Hustruer og Huse! 15 Men da vore Fjender hørte,
at vi havde fået det at vide, og at Gud gjorde deres
Råd til intet, vendte vi alle tilbage til Muren, hver til sit
Arbejde. 16 Men fra den Tid af arbejdede kun den
ene Halvdel af mine Folk, medens den anden Halvdel
stod væbnet med Spyd, Skjolde, Buer og Brynjer;
og Øversterne stod bag ved alle de Jøder, 17 der
byggede på Muren. Også Lastdragerne var væbnet;
med den ene Hånd arbejdede de, og med den anden.
holdt de Spydet; 18 og de, der byggede, havde under
Arbejdet hver sit Sværd bundet til Lænden. Ved Siden
af mig stod Hornblæseren; 19 og jeg sagde til de
store og Forstanderne og det øvrige Folk: "Arbejdet
er stort og omfattende, og vi er spredt på Muren
langt fra hverandre; 20 hvor I nu hører Hornet gjalde,
skal I samles om os; vor Gud vil stride for os! 21
Således udførte vi Arbejdet, idet Halvdelen af os holdt
Spydene rede fra Morgengry til Stjernernes Opgang.
22 Samtidig sagde jeg også til Folket: Enhver skal
sammen med sin Dreng overnatte i Jerusalem, for at
vi kan have dem til Vagt om Natten og til Arbejde om
Dagen!" 23 Og hverken jeg eller mine Brødre eller
mine Folk eller Vagten, der fulgte mig, afførte os vore
Klæder, og enhver, der blev sendt efter Vand, havde
Spydet med.

5 Der lød nu højrøstede Klager fra Folket og deres
Kvinder mod deres Brødre, Jøderne. 2 Nogle
sagde: "Vore Sønner og Døtre må vi give i Pant for
at få Korn til Livets Ophold!" 3 Andre sagde: "Vore
Marker, Vingårde og Huse må vi give i Pant for at få
Korn under Hungersnøden!" 4 Atter andre sagde:
"Vi har måttet låne på vore Marker og Vingårde for
at kunne udrede de kongelige Skatter! 5 Og vore
Legemer er dog lige så gode som vore Brødres og
vore Sønner lige så gode som deres; men vi er nødt
til at give vore Sønner og Døtre hen til at blive Trælle,
ja, nogle af vore Døtre er det allerede, og det stod
ikke i vor Magt at hindre det, effersom vore Marker og
Vingårde tilhører andre!" 6 Da jeg hørte deres Klager
og disse deres Ord, blussede Vreden heftigt op i mig;
7 og efter at have tænkt over Sagen gik jeg i Rette
med de store og Forstanderne og sagde til dem: I
driver jo Åger over for eders Næste! Så kaldte jeg en
stor Folkeforsamling sammen imod dem 8 og sagde
til dem: Så vidt vi var i Stand dertil, har vi frikøbt vore
jødiske Brødre, der måtte sælge sig til Hedningerne;
og I sælger eders Brødre, så de må sælge sig til os!
Da tav de og fandt intet at svare. 9 Men jeg fortsatte:
Det er ikke ret af eder at handle således! Skulde I ikke
vandre i Frygt for vor Gud af Hensyn til Hedningerne,
vore Fjenders Spot? 10 Også jeg og mine Brødre
og mine Folk har lånt dem Penge og Korn; men lad
os nu eftergive dem, hvad de skylder! 11 Giv dem
straks dere Marker, Vingårde, Oliventræer og Huse
tilbage og eftergiv dem Pengene, Kornet, Moslen og
Olien, som I har lånt dem! 12 Da svarede de: Ja, vi vil
give det tilbage og ikke afkræve dem noget; som du
siger, vil vi gøre! Jeg lod da Præsterne kalde og lod
dem sværge på, at de vilde handle således. 13 Og
jeg rystede min Brystfold og sagde: Enhver, der ikke
holder dette Ord, vil Gud således ryste ud af hans
Hus og Ejendom; ja, således skal han blive udrystet
og tømt! Da sagde hele Forsamlingen: Amen! Og de
lovpriste HERREN; og Folket handlede efter sit Løfte.

14 Desuden skal det nævnes, at fra den Dag Kong
Artaxerxes bød mig være deres Statholder i Judas
Land, fra Kong Artaxerxes's tyvende til hans to og
tredivte Regeriogsår, hele tolv År, spiste hverken jeg
eller mine Brødre det Brød, der tilkom Statholderen,
15 medens mine Forgængere, de tidligere Statholdere,
lagde Tynge på Folket og for Brød og Vin daglig
afkrævede dem fyrretyve Sekel Sølv, ligesom også
deres Tjenere optrådte som Folkets Herrer. Det
undlod jeg at gøre af Frygt for Gud. 16 Og desuden
tog jeg selv fat ved Arbejdet på denne Mur, skønt
vi ingen Mark havde købt, og alle mine Folk var
samlet der ved Arbejdet. 17 Og Jøderne, både
Forstanderne, 150 Mand, og de, der kom til os fra
de omboende Hedningefolk, spiste ved mit Bord; 18
og hvad der daglig lavedes til, et Stykke Hornkvæg,
seks udsøgte Får og Fjerkræ, afholdt jeg Udgifferne
til; dertil kom hver tiende Dag en Masse Vin af alle
Sorter. Men alligevel krævede jeg ikke det Brød, der
tilkom Statholderen, fordi Arbejdet tyngede hårdt på
Folket. 19 Kom i Hu alt, hvad jeg har gjort for dette
Folk, og regn mig det til gode, min Gud!

6 Da det nu kom Sanballat, Araberen Gesjem og
vore andre Fjender for Øre, at jeg havde bygget
Muren, og at der ikke var flere Huller i den - dog
havde jeg på den Tid ikke sat Fløje i Portene - 2
sendte Sanballat og Gesjem Bud og opfordrede mig
til en Sammenkomst i Kefirim i Onodalen. Men de
havde ondt i Sinde imod mig. 3 Derfor sendte jeg
Bud til dem og lod sige: "Jeg har et stort Arbejde for
og kan derfor ikke komme derned; hvorfor skulde
Arbejdet standse? Og det vilde ske, hvis jeg lod
det ligge for at komme ned til eder. 4 Fire Gange
sendte de mig samme Bud, og hver Gang gav jeg
dem samme Svar. 5 Da sendte Sanballat for femte
Gang sin Tjener til mig med samme Bud, og han
havde et åbent Brev med, 6 i hvilket der stod: Det
hedder sig blandt Folkene, og Gasjmut bekræfter det,
at du og Jøderne pønser på Oprør; derfor er det,
du bygger Muren, og at du vil være deres Konge. 7
Og du skal endog have fået Profeter til i Jerusalem
at udråbe dig til Konge i Juda. Dette Rygte vil nu
komme Kongen for Øre; kom derfor og lad os tales
ved! 8 Men jeg sendte ham det Bud: Slige Ting, som
du omtaler, er slet ikke sket; det er dit eget Påfund! 9
Thi de havde alle til Hensigt at indjage os Skræk, idet
de tænkte, at vi skulde lade Hænderne synke, så
Arbejdet ikke blev til noget. Men styrk du nu mine
Hænder! 10 Og da jeg gik ind i Sjemajas, Mehetab'els
Søn Delajas Søns, Hus, som ved den Tid måtte holde
sig inde, sagde han: Lad os tales ved i Guds Hus,
i Helligdommens Indre, og stænge Dørene, thi der
kommer nogle Folk, som vil dræbe dig; de kommer i
Nat for at dræbe dig!" 11 Men jeg svarede: Skulde
en Mand som jeg flygte? Og hvorledes skulde en
Mand som jeg kunne betræde Helligdommen og blive
i Live? Jeg går ikke derind! 12 Thi jeg skønnede, at
det ikke var Gud, som havde sendt ham, men at han
var kommet med det Udsagn om mig, fordi Tobija og
Sanballat havde lejet ham dertil, 13 for at jeg skulde
blive bange og forsynde mig ved slig Adfærd og de
få Anledning til ilde Omtale, så de kunde bagvaske
mig. 14 Kom Tobija og Sanballat i Hu, min Gud, efter
deres Gerninger, ligeledes Profetinden Noadja og
de andre Profeter, der vilde gøre mig bange! 15
Således blev Muren færdig den fem og tyvende Dag
i Elul Måned efter to og halvtredsindstyve Dages
Forløb. 16 Og da alle vore Fjender hørte det, blev alle
Hedningerne rundt om os bange og såre nedslåede,
idet de skønnede, at dette Værk var udført med vor
Guds Hjælp. 17 Men der gik også i de Dage en
Mængde Breve frem og tilbage mellem Tobija og de
store i Juda; 18 thi mange i Juda stod i Edsforbund
med ham, da han var Svigersøn af Sjekanja, Aras
Søn, og hans Søn Johanan var gift med en Datter af
Mesjullam, Berekjas Søn. 19 Også plejede de både
at tale godt om ham til mig og at forebringe ham mine
Ord; Tobija sendte også Breve for at gøre mig bange.

7 Da Muren var bygget, lod jeg Portfløjene indsætte,
og Dørvogterne, Sangerne og Leviterne blev
ansat. 2 Overbefalingen over Jerusalem gav jeg
min Broder Hanani og Borgøversten Hananja; thi
han var en pålidelig Mand og frygtede Gud som
få; 3 og jeg sagde til dem: "Jerusalems Porte må
ikke åbnes, før Solen står højt på Himmelen; og
medens den endnu står der, skal man lukke og
stænge Portene og sætte Jerusalems Indbyggere på
Vagt, hver på sin Post, hver ud for sit Hus!" 4 Men
Byen var udstrakt og stor og dens Indbygere få, og
Husene var endnu ikke opbygget. 5 Da skød min
Gud mig i Sinde at samle de store, Forstanderne og
Folket for at indføre dem i Slægtsfortegnelser. Og
da fandt jeg Slægtebogen over dem, der først var
draget op, og i den fandt jeg skrevet: 6 Følgende
er de Folk fra vor Landsdel, der drog op fra Land
flygtigheden og Fangenskabet. Kong Nebukadnezar
af Babel havde ført dem bort, men nu vendte de til
bage til Jerusalem og Juda, hver til sin By; 7 de kom
sammen med Zerubbabel, Jesua, Nehemja, Azarja,
Ra'amja, Nahamani, Mordokaj, Bilsjan, Misperet,

Bigvaj, Nehum og Ba'ana. Tallet på Mændene i
Israels Folk var: **8** Par'osj's Efterkommere 2172, **9**
Sjefatjas Efterkommere 372, **10** Aras Efterkommere
652, **11** Pahat-Moabs Efterkommere, Jesuas og
Joabs Efterkommere, 2818, **12** Elams Efterkommere
1254, **13** Zattus Efterkommere 845, **14** Zakkajs
Efterkommere 760, **15** Binnujs Efterkommere 648, **16**
Bebajs Efterkommere 628, **17** Azgads Efterkommere
2322, **18** Adonikams Efterkommere 667, **19** Bigvajs
Efterkommere 2067, **20** Adins Efterkommere 655, **21**
Aters Efterkommere gennem Hizkija 98, **22** Hasjums
Efterkommere 328, **23** Bezajs Efterkommere 324, **24**
Harifs Efterkommere 112, **25** Gibeons Efterkommere
95, **26** Mændene fra Betlehem og Netofa 188, **27**
Mændene fra Anatot 128, **28** Mændene fra Bet-
Azmavet 42, **29** Mændene fra Hirjat-Jearim, Kefra og
Be'erot 743; **30** Mændene fra Rama og Geba 621, **31**
Mændene fra Mikmas 122, **32** Mændene fra Betel og Aj
123, **33** Mændene fra det andet Nebo 52, **34** det andet
Elams Efterkommere 1254, **35** Harims Efterkommere
320, **36** Jerikos Efterkommere 345, **37** Lods, Hadids og
Onos Efterkommere 721, **38** Sena'as Efterkommere
3930. **39** Præsterne var: Jedajas Efterkommere
af Jesuas Hus 973, **40** Immers Efterkommere
1052, **41** Pasjhurs Efterkommere 1247, **42** Harims
Efterkommere 1017. **43** Leviterne var: Jesuas og
Kadmiels Efterkommere af Hodavjas Efterkommere
74. **44** Tempelsangerne var: Asafs Efterkommere
148. **45** Dørvogterne var: Sjallums, Aters, Talmons,
Akkubs, Hatitas og Sjobajs Efterkommere 138.
46 Tempeltrællene var: Zihas, Hasufas, Tabbaots,
47 Keros's, Si'as, Padons, **48** Lebanas, Hagabas,
Salmajs, **49** Hanans, Giddels, Gahars, **50** Reajas,
Rezins, Nekodas, **51** Gazzams, Uzzas, Paseas, **52**
Besajs, Me'uniternes, Nefusiternes, **53** Bakbuks,
Hakufas, Harhurs, **54** Bazluts, Mehidas, Harsjas,
55 Barkos's, Siseras, Temas, **56** Nezias og Hatifas
Efterkommere. **57** Efterkommerne af Salomos Trælle
var: Sotajs, Soferets, Peridas, **58** Ja'alas, Darkons,
Giddels, **59** Sjefatjas, Hattils, Pokeret-Hazzebajims
og Amons Efterkommere. **60** Alle Tempeltrælle og
Efterkommerne af Salomos Trælle var tilsammen 392.
61 Følgende, som drog op fra Tel-Mela, Tel-Harsja,
Kerub-Addon og Immer, kunde ikke opgive, hvorvidt
deres Fædrenehuse og Slægt hørte til Israeliterne: **62**
Delajas, Tobijas og Nekodas Efterkommere 642. **63**
Og følgende Præster: Habajas, Hakoz's og Barzillajs
Efterkommere; denne sidste havde ægtet en af
Gileaditen Barzillajs Døtre og var blevet opkaldt efter
dem. **64** De ledte efter deres Slægtebøger, men kunde
ikke finde dem; derfor blev de som urene udelukket
fra Præstestanden. **65** Statholderen forbød dem at
spise af det højhellige, indtil der fremstod en Præst
med Urim og Tummim. **66** Hele Menigheden udgjorde
42360 **67** foruden deres Trælle og Trælkvinder,
som udgjorde 7337, hvor til kom 245 Sangere og
Sangerinder. **68** Deres Heste udgjorde 736, deres
Mulddyr 245, **69** deres Kameler 435 og deres Æsler
6720. **70** En Del af Fædrenehusenes Overhoveder
ydede Tilskud til Byggearbejdet. Statholderen gav til
Byggesummen 1000 Drakmer Guld, 50 Skåle og 30
Præstekjortler. **71** Af Fædrenehusenes Overhoveder
gav nogle til Byggesummen 20.000 Drakmer Guld og
2.200 Miner Sølv. **72** Og hvad det øvrige Folk gav,
løb op til 20.000 Drakmer Guld, 2.000 Miner Sølv
og 67 Præstekjortler. **73** Derpå bosatte Præsterne,
Leviterne og en Del af Folket sig i Jerusalem og dets
Område, men Sangerne, Dørvogterne og hele det
øvrige Israel i deres Byer.

8 Da den syvende Måned indtraf - Israeliterne boede
nu i deres Byer - samledes hele Folket fuldtalligt
på den åbne Plads foran Vandporten og bad Ezra den
Skriftlærde om at hente Bogen med Mose Lov, som
HERREN havde pålagt Israel. **2** Så hentede Præsten
Ezra Loven og fremlagde den for forsamlingen, Mænd,
Kvinder og alle, der havde Forstand til at høre; det
var den første Dag i den syvende Måned; **3** og vendt
mod den åbne Plads foran Vandporten læste han den
op fra Daggry til Middag for Mændene, Kvinderne
og dem, der kunde fatte del, og alt Folket lyttede til
Lovbogens Ord. **4** Ezra den Skriftlærde stod på en
Forhøjning af Træ, som var lavet i den Anledning, og
ved Siden af ham stod til højre Mattitja, Sjema, Anaja,
Urija, Hilkija og Ma'aseja, til venstre Pedaja, Misjael,
Malkija, Hasjum, Hasjbaddana, Zekarja og Mesjullam.
5 Og Ezra åbnede Bogen i hele Folkets Påsyn, thi
han stod højere end Folket, og da han åbnede den,
rejste hele Folket sig op. **6** Derpå lovpriste Ezra
HERREN, den store Gud, og hele Folket svarede
med oprakte Hænder: Amen, Amen! Og de bøjede sig
og kastede sig med Ansigtet til Jorden for HERREN.
7 Og Leviterne Jesua, Bani, Sjerebja, Jamin, Akkub,
Sjabbetaj, Hodija, Ma'aseja, Kelita, Azarja, Jozabad,
Hanan og Pelaja udlagde Loven for Folket, medens
Folket blev på sin Plads, **8** og de oplæste Stykke for
Stykke af Bogen med Guds Lov og udlagde det, så
man kunde fatte det. **9** Derpå sagde Nehemias, det
er Statholderen, og Præsten Ezra den Skriftlærde og
Leviterne, der underviste Folket, til alt Folket: Denne
Dag er helliget HERREN eders Gud! Sørg ikke og
græd ikke! Thi hele Folket græd, da de hørte Lovens

Ord. 10 Og han sagde til dem: Gå hen og spis fede
Spiser og drik søde brikke og send noget til dem,
der intet har, thi denne Dag er helliget vor Herre;
vær ikke nedslåede, thi HERRENs Glæde er eders
Styrke! 11 Og Leviterne tyssede på alt Folket og
sagde: Vær stille, thi denne Dag er hellig, vær ikke
nedslåede! 12 Da gik alt Folket hen og spiste og drak
og sendte Gaver, og de fejrede en stor Glædesfest;
thi de fattede Ordene, man havde kundgjort dem. 13
Næste Dag samledes Overhovederne for alt Folkets
Fædrenehuse og Præsterne og Leviterne hos Ezra
den Skriftlærde for at mærke sig Lovens Ord, 14 og
i Loven som HERREN havde påbudt ved Moses,
fandt de skrevet, at Israeliterne på Højtiden i den
syvende Måned skulde bo i Løvhytter, 15 og at man
i alle deres Byer og i Jerusalem skulde udråbe og
kundgøre følgende Budskab: Gå ud i Bjergene og
hent Grene af ædle og vilde Oliventræer, Myrter,
Palmer og andre Løvtræer for at bygge Løvhytter
som foreskrevet! 16 Så gik Folket ud og hentede
det og byggede sig Løvhytter på deres Tage og i
deres Forgårde og i Guds Hus's Forgårde og på
de åbne Pladser ved Vandporten og Efraimsporten.
17 Og hele Forsamlingen, der var vendt tilbage fra
Fangenskabet, byggede Løvbytter og boede i dem.
Thi fra Josuas, Nuns Søns, Dage og lige til den Dag
havde Israeliterne ikke gjort det, og der herskede
såre stor Glæde. 18 Og han læste op af Bogen med
Guds Lov Dag for Dag fra den første til den sidste; og
de fejrede Højtiden i syv Dage, og på den ottende
holdtes der festlig Samling på foreskreven Måde.

9 Men på den fire og tyvende Dag i samme Måned
samledes Israeliterne under Faste og i Sørgedragt
med Jord på Hovedet; 2 og de, der var af Israels
Slægt, skilte sig ud fra alle fremmede og trådte
frem og bekendte deres Synder og deres Fædres
Misgerninger. 3 Så rejste de sig på deres Plads, og
der blev læst op af Bogen med HERREN deres Guds
Lov i en Fjerdedel af Dagen, og i en anden Fjerdedel
bekendte de deres Synder og tilbad HERREN deres
Gud. 4 Og Jesua, Bani, Kadmiel, Sjebanja, Bunni,
Sjerebja, Bani og Kenani trådte op på Leviternes
Forhøjning og råbte med høj Røst til HERREN deres
Gud; 5 og Leviterne Jesua, Kadmiel, Bani, Hasjabneja,
Sjerebja, Hodija, Sjebanja og Petaja sagde: "Stå op
og lov HERREN eders Gud fra Evighed til Evighed!"
Da lovede de hans herlige Navn, som er ophøjet over
al Lov og Pris. 6 Derpå sagde Ezra: "Du, HERRE,
er den eneste; du har skabt Himmelen, Himlenes
Himle med al deres Hær, Jorden med alt, hvad der
er på den, Havene med alt, hvad der er i dem;
du giver dem alle Liv, og Himmelens Hær tilbeder
dig. 7 Du er Gud HERREN, der udvalgte Abram og
førte ham bort fra Ur-Kasdim og gav ham Navnet
Abraham; 8 og du fandt hans Hjerte fast i Troen
for dit Åsyn og sluttede Pagt med ham om at give
hans Afkom Kana'anæernes, Hetiternes, Amoriternes,
Perizziternes, Jebusiternes og Girgasjiternes Land;
og du holdt dit Ord; thi du er retfærdig. 9 Og da du
så vore Fædres Nød i Ægypten og hørte deres Råb
ved det røde Hav, 10 udførte du Tegn og Undere på
Farao og alle hans Tjenere og alt Folket i hans Land,
fordi du vidste, at de havde handlet overmodigt med
dem. Og således skabte du dig et Navn, som du har
den Dag i Dag. 11 Du kløvede Havet for deres Øjne,
så de vandrede midt igennem Havet på tør Bund,
og dem, der forfulgte dem, styrtede du i Dybet som
Sten i vældige Vande. 12 I en Skystøtte førte du dem
om Dagen og i en Ildstøtte om Natten, så den lyste
for dem på Vejen, de skulde vandre. 13 Du steg ned
på Sinaj Bjerg, du talede med dem fra Himmelen og
gav dem retfærdige Lovbud og tilforladelige Love,
gode Anordninger og Bud. 14 Du kundgjorde dem din
hellige Sabbat og pålagde dem Bud, Anordninger og
Love ved din Tjener Moses. 15 Du gav dem Brød fra
Himmelen til at stille deres Sult og lod Vand springe
ud af Klippen til at slukke deres Tørst. Og du bød
dem drage hen og tage det Land i Besiddelse, som
du med løftet Hånd havde lovet dem. 16 Men vore
Fædre blev overmodige og halsstarrige og hørte
ikke på dine Bud; 17 de vægrede sig ved at lyde
og ihukom ikke dine Undergerninger, som du havde
gjort iblandt dem; de blev halsstarrige og satte sig i
Hovedet at vende tilbage til Trældommen i Ægypten.
Men du er Forladelsens Gud, nådig og barmhjertig,
langmodig og rig på Miskundhed, og du svigtede
dem ikke. 18 Selv da de lavede sig et støbt Billede
af en Kalv og sagde: Der er din Gud, som førte
dig ud af Ægypten! og gjorde sig skyldige i svare
Gudsbespottelser, 19 svigtede du dem i din store
Barmhjertighed ikke i Ørkenen; Skystøtten veg ikke
fra dem om Dagen, men ledede dem på Vejen, ej
heller Ildstøtten om Natten, men lyste for dem på
Vejen, de skulde vandre. 20 Du gav dem din gode
Ånd for at give dem Indsigt og forholdt ikke deres
Mund din Manna, og du gav dem Vand til at slukke
deres Tørst. 21 I fyrretyve År sørgede du for dem i
Ørkenen, så de ingen Nød led; deres Klæder sledes
ikke op, og deres Fødder hovnede ikke. 22 Du gav
dem Riger og Folkeslag; som du uddelte Stykke for
Stykke. De tog Kong Sihon af Hesjbons Land og

Kong Og af Basans Land i Besiddelse. 23 Du gjorde
deres Børn talrige som Himmelens Stjerner og førte
dem ind i det Land, du havde lovet deres Fædre,
at de skulde komme ind i og tage i Besiddelse; 24
og Børnene kom og tog Landet i Besiddelse, og du
underlagde dem Landets indbyggere, Kana'anæerne,
og gav dem i deres Hånd, både deres Konger og
Folkene i Landet, så de kunde handle med dem, som
de fandt for godt. 25 De indtog befæstede Byer og
frugtbart Land, og Huse, fulde af alle Slags Goder,
tog de i Besiddelse og udhugne Cisterner, Vingårde,
Oliventræer og Frugttræer i Mængde; og de spiste sig
mætte og blev fede og gjorde sig til gode med dine
store Rigdomme. 26 Men de var genstridige og satte
sig op imod dig; de kastede din Lov bag deres Ryg,
dræbte dine Profeter, som talte dem alvorligt til for at
lede dem tilbage til dig, og gjorde sig skyldige i svare
Gudsbespottelser. 27 Da gav du dem i deres Fjenders
Hånd, og de bragte Trængsel over dem. Men når
de da i deres Trængsel råbte til dig, hørte du dem i
Himmelen og sendte dem i din store Barmhjertighed
Befriere, som friede dem af deres Fjenders Hånd.
28 Men når de fik Ro, handlede de atter ilde for dit
Åsyn. Da overlod du dem i deres Fjenders Hånd,
og de undertvang dem. Men når de atter råbte til
dig, hørte du dem i Himmelen og udfriede dem i din
Barmhjertighed Gang på Gang. 29 Du talede dem
alvorligt til for at lede dem tilbage til din Lov, men
de var overmodige og vilde ikke høre på dine Bud,
og de syndede mod dine Lovbud, som dog holder
det Menneske i Live, der gør efter dem; de vendte i
Genstridighed Ryggen til og var halsstarrige og vilde
ikke lyde. 30 I mange År var du langmodig imod
dem og talede dem alvorligt til ved din Ånd gennem
dine Profeter; men da de ikke vilde høre, gav du
dem til Pris for Hedningefolkene. 31 Dog har du i din
store Barmhjertighed ikke helt tilintetgjort dem eller
forladt dem, thi du er en nådig og barmhjertig Gud!
32 Og nu, vor Gud, du store, vældige, frygtelige Gud,
som holder fast ved Pagten og Miskundheden! Lad
ikke alle de Lidelser, der har ramt os, vore Konger,
Øverster, Præster, Profeter, vore Fædre og hele dit
Folk fra Assyrerkongernes Dage indtil i Dag, synes
ringe for dine Øjne! 33 I alt, hvad der er kommet over
os, står du retfærdig, thi du har vist dig trofast, men vi
var ugudelige. 34 Vore Konger, Øverster og Præster
og vore Fædre handlede ikke efter din Lov og lyttede
ikke til dine Bud og de Vidnesbyrd, du lod dem blive
til Del. 35 Da de var i Besiddelse af deres Rige og de
store Rigdomme, du gav dem, og af det vidtstrakte,
frugtbare Land, du oplod for dem, tjente de dig ikke,
og de omvendte sig ikke fra deres onde Gerninger.
36 Se, derfor er vi nu Trælle; i det Land, du gav vore
Fædre, for at de skulde nyde dets Frugter og Rigdom,
er vi Trælle; 37 dets rige Afgrøde tilfalder de Konger,
du for vore Synders Skyld har øvet Magten over os,
og de gør, hvad de lyster, med vore Kroppe og vort
Kvæg. Vi er i stor Nød!" 38 I Henhold til alt dette
indgår vi med Navns Underskrift en urokkelig Pagt,
og den beseglede Skrivelse er underskrevet af vore
Øverster, Leviter og Præster.

10 Den beseglede Skrivelse er underskrevet af:
Statholderen Nehemias, Hakaljas Søn, og
Zidkija, 2 Seraja, Azarja, Jirmeja, 3 Pasjhur, Amarja,
Malkija, 4 Hattusj, Sjebanja, Malluk, 5 Harim, Meremot,
Obadja, 6 Daniel, Ginneton, Baruk, 7 Mesjullam,
Abija, Mijjamin, 8 Ma'azja, Bilgaj og Sjemaja det var
Præsterne. 9 Leviterne Jesua, Azanjas Søn, Binnuj
af Henadads Sønner, Kadmiel 10 og deres Brødre
Sjebanja, Hodija, Kelita, Pelaja, Hanan, 11 Mika,
Rehob, Hasjabja, 12 Zakkur, Sjerebja, Sjebanja, 13
Hodija, Bani og Beninu. 14 Folkets Overhoveder
Par'osj, Pahat-Moab, Elam, Zattu, Bani, 15 Bunni
Azgad, Bebaj, 16 Adonija, Bigvaj, Adin, 17 Ater,
Hizkija, Azzur, 18 Hodija, Hasjum, Bezaj, 19 Harif,
Anatot, Nebaj, 20 Magpiasj, Mesjullam, Hezir, 21
Mesjezab'el, Zadok Jaddua, 22 Pelatja, Hanan, Anaja,
23 Hosea, Hananja, Hassjub, 24 Hallohesj, Pilha,
Sjobek, 25 Rehum, Hasjabna, Ma'aseja, 26 Ahija,
Hanan, Anan, 27 Malluk, Harim og Ba'ana. 28 Og
det øvrige Folk, Præsterne, Leviterne, Dørvogterne,
Sangerne, Tempeltrællene og alle de, der har skilt sig
ud fra Hedningerne for at holde sig til Guds Lov, med
deres Hustruer, Sønner og Døtre, for så vidt de har
Forstand til at fatte det, 29 slutter sig til deres højere
stående Brødre og underkaster sig Forbandelsen
og Eden om at ville følge Guds Lov, der er givet os
ved Guds Tjener Moses, og overholde og udføre
alle HERRENs, vor Herres, Bud, Bestemmelser og
Anordninger: 30 Vi vil ikke give Hedningerne i Landet
vore Døtre eller tage deres Døtre til Hustruer for
vore Sønner; 31 vi vil ikke på Sabbaten eller nogen
Helligdag købe noget af Hedningerne i Landet, når
de på Sabbaten kommer med deres Varer og al
Slags Korn og falbyder det; vi vil hvert syvende År
lade Landet ligge hen og give Afkald på enhver
Fordring; 32 vi vil påtage os en årlig Skat på en
Tredjedel Sekel til Tjenesten i vor Guds Hus, 33 til
Skuebrødene, det daglige Afgrødeoffer, det daglige
Brændoffer, Ofrene på Sabbaterne, Nymånedagene
og Højtiderne, Helligofrene og Syndofrene til Soning

for Israel og til alt Arbejde ved vor Guds Hus. 34
Hvad Brænde der ydes, har vi, Præsterne, Leviterne
og Folket, kastet Lod om at bringe til vor Guds Hus,
Fædrenehus for Fædrenehus, til fastsat Tid År efter
År for at skaffe Ild på HERREN vor Guds Alter, som
det er foreskrevet i Loven. 35 Vi vil År for År bringe
Førstegrøden af vor Jord og af alle Frugttræer til
HERRENs Hus, 36 og vi vil bringe det førstefødte af
vore Sønner og vort Kvæg, som det er foreskrevet
i Loven, og det førstefødte af vort Hornkvæg og
Småkvæg til vor Guds Hus til Præsterne, som gør
Tjeneste i vor Guds Hus; 37 og Førstegrøden af vort
Grovmel og af Frugten af alle Slags Træer, af Most
og Olie vil vi bringe til Kamrene i vor Guds Hus til
Præsterne og Tienden af vore Marker til Leviterne.
Leviterne samler selv Tienden ind i alle de Byer, hvor
vi har vort Agerbrug; 38 og Præsten, Arons Søn, er til
Stede hos Leviterne, når de indsamler Tienden; og
Leviterne bringer Tiende af Tienden til vor Guds Hus,
til Forrådshusets Kamre. 39 Thi Israeliterne og Levis
Efterkommere bringer Offerydelsen af Kornet, Mosten
og Olien til Kamrene, hvor Helligdommens Kar og de
tjenstgørende Præster, Dørvogterne og Sangerne er.
Vi vil således ikke svigte vor Guds Hus.

11 Og Folkets Øverster bosatte sig i Jerusalem,
medens det øvrige Folk kastede Lod således, at
hver tiende Mand skulde bosætte sig i Jerusalem,
den hellige By, medens de ni Tiendedele skulde bo i
Byerne. 2 Og Folket velsignede alle de Mænd, som
frivilligt bosatte sig i Jerusalem. 3 Følgende er de
Overhoveder i vor Landsdel, som boede i Jerusalem
og i Judas Byer; de boede hver på sin Ejendom i deres
Byer, Israel, Præsterne, Leviterne, Tempeltrællene
og Efterkommerne af Salomos Trælle. 4 I Jerusalem
boede af Judæere og Benjaminiter: Af Judæerne:
Ataja, en Søn af Uzzija, en Søn af Zekarja, en Søn
af Amarja, en Søn af Sjefatja, en Søn af Mahalal'el
af Perez's Efterkommere, 5 og Ma'aseja, en Søn af
Baruk, en Søn af Kol-Hoze, en Søn af Hazaja, en
Søn af Adaja, en Søn af Jojarib, en Søn af Sjelaniten
Zekarja. 6 Alle Perez's Efterkommere, der boede i
Jerusalem, udgjorde 468 dygtige Mænd. 7 Følgende
Benjaminiter: Sallu, en Søn af Mesjullam, en Søn af
Joed, en Søn af Pedaja, en Søn af Kolaja, en Søn af
Ma'aseja, en Søn af Itiel, en Søn af Jesja'ja, 8 og
hans Brødre, dygtige Krigere. 928. 9 Joel, Zikris Søn,
var deres Befalingsmand, og Juda, Hassenuas Søn,
var den næstøverste Befalingsmand i Byen. 10 Af
Præsterne: Jedaja, Jojarib Jakin, 11 Seraja, en Søn
af Hilkija, en Søn af Mesjullam, en Søn af Zadok,
en Søn af Merajot, en Søn af Ahitub, Øversten over
Guds Hus, 12 og deres Brødre, der udførte Tjenesten
i Templet, 822; og Adaja, en Søn af Jeroham, en
Søn af Pelalja, en Søn af Amzi, en Søn af Zekarja,
en Søn af Pasjhur, en Søn af Malkija, 13 og hans
Brødre, Overhovederne for Fædrenehusene, 242;
og Amasjsaj, en Søn af Azar'el, en Søn af Azaj, en
Søn af Mesjillemot, en Søn af Immer, 14 og hans
Brødre, dygtige Mænd 128. Deres Befalingsmand var
Zabdiel, Gedolims Søn. 15 Af Leviterne: Sjemaja,
en Søn af Hassjub, en Søn af Azrikam, en Søn
af Hasjabja, en Søn af Bunni, 16 og Sjabbetaj og
Iozabad, som forestod de ydre Arbejder ved Guds
Hus og hørte til Leviternes Overhoveder, 17 og
Mattanja, en Søn af Mika, en Søn af Zabdi, en Søn af
Asaf, Lederen af Lovsangen, der ved Bønnen istemte
Ordene lov HERREN! og Bakbukja, den næstøverste
af hans Brødre, og Abda, en Søn af Sjammua, en
Søn af Galal, en Søn af Jedutun. 18 Alle Leviterne
i den hellige By udgjorde 284. 19 Af Dørvogterne:
Akkub, Talmon og deres Brødre, der holdt Vagt ved
Portene, 172. 20 Resten af Israeliterne, Præsterne og
Leviterne boede i alle de andre Byer i Juda, hver på
sin Ejendom. 21 Tempeltrællene boede på Ofel; Ziha
og Gisjpa var sat over Tempeltrællene. 22 Leviternes
foresatte i Jerusalem ved Tjenesten i Guds Hus var
Uzzi, en Søn af Bani, en Søn af Hasjabja, en Søn af
Mattanja, en Søn af Mika af Asafs Efterkommere, det
er Sangerne. 23 Der var nemlig udstedt en kongelig
Befaling om dem, og der var tilsikret Sangerne dagligt
Underhold. 24 Petaja, Mesjezab'els Søn, af Judas
Søn Zeras Efterkommere, forhandlede med Kongen
i alle Folkets Sager. 25 Hvad de åbne Byer med
deres Marker angår, boede der Judæere i Kirjat-Arba
med Småbyer, Dibon med Småbyer, Jekabze'el med
Småbyer, 26 Jesua, Molada, Bet-Pelet, 27 Hazar-
Sjual, Be'ersjeba med Småbyer, 28 Ziklag, Mekona
med Småbyer, 29 En-Rimmon, Zor'a, Jarmut, 30
Zanoa, Adullam med Landsbyer, Lakisj med Marker
og Azeka med Småbyer. De bosatte sig fra Be'ersjeba
til Hinnoms Dal. 31 Benjaminiterne boede i Geba,
Mikmas, Ajja, Betel med Småbyer, 32 Anatot, Nob,
Ananja, 33 Hazor, Rama, Gittajim, 34 Hadid, Zebo'im,
Neballat, 35 Lod, Ono og Håndværkerdalen. 36 Af
Leviterne boede nogle Afdelinger i Juda og Benjamin.

12 Følgende er Præsterne og Leviter, der drog
op med Zerubbabel, Sjealtiels Søn, og Jesua:
Seraja, Jirmeja, Ezra, 2 Amarja, Malluk, Hattusj. 3
Sjekanja, Harim, Meremot, 4 Iddo, Ginnetoj, Abija, 5
Mijjamin, Ma'adja, Bilga, 6 Sjemaja, Jojarib, Jedaja, 7

Sallu, Amok, Hilkija og Jedaja. Det var Overhovederne
for Præsterne og deres Brødre på Jesuas Tid. 8
Leviterne: Jesua, Binnuj, Kadmiel, Sjerebja, Juda,
Mattanja, der sammen med sine Brødre forestod
Lovsangen, 9 medens Bakbukja og Unni sammen
med deres Brødre stod over for dem efter deres
Afdelinger. 10 Jesua avlede Jojakim, Jojakim avlede
Eljasjib, Eljasjib avlede Jojada, 11 Jojada avlede
Johanan, og Johanan avlede Jaddua. 12 På Jojakims
Tid var Overhovederne for Præsternes Fædrenehuse
følgende: Meraja for Seraja, Hananja for Jirmeja, 13
Mesjullam for Ezra, Johanan for Amarja, 14 Jonatan
for Malluk, Josef for Sjebanja, 15 Adna for Harim,
Helkajtor Merajot, 16 Zekarja for Iddo, Mlesjullam
for Ginneton, 17 Zikri for Abija, ... for Minjamin,
Piltaj for Ma'adja, 18 Sjammua for Bilga, Jonatan for
Sjemaja, 19 Mattenaj for Jojarib, Uzzi for Jedaja,
20 Kallaj for Sallu, Eber for Amok, 21 Hasjabja
for Hilkija og Netan'el for Jedaja. 22 Leviterne: ....
I Eljasjibs, Jojadas, Johanans og Jadduas Dage
optegnedes Overhovederne for Fædrenehusene og
Præsterne indtil Perseren Darius's Regering. 23 Af
Levis Efterkommere optegnedes Overhovederne for
Fædrenehusene i Krønikebogen ned til Johanans,
Eljasjibs Søns, Dage. 24 Og Leviternes Overhoveder
var: Hasjabja, Sjerebja, Jesua, Binnuj, Kadmiel og
deres Brødte, der stod over for dem for at synge
Lovsangen og Takkesangen efter den Guds Mand
Davids Bud, den ene Afdeling efter den anden;
25 og Mattanja, Bakbukja og Obadja, Mesjullam,
Talmon og Akkub var Dørvogtere og holdt Vagt ved
Portenes Forrådskamre. 26 Disse var Overhoveder
på Jojakims Tid, en Søn af Jesua, en Søn af Jozadak,
og på Statholderen Nehemias's og Præsten Ezra
den Skriftlærdes Tid. 27 Da Jerusalems Mur skulde
indvies opsøgte man Leviterne alle Vegne, hvor de
boede, og bragte dem til Jerusalem, for at de skulde
fejre Indvielsen med Fryd og Takkesang, med Sang,
Cymbler, Harper og Citre. 28 Da samledes Sangerne
fra Egnen om Jerusalem og fra Netofatifernes
Landsbyer, 29 fra Bet-Gilgal, fra Gebas og Azmavets
Marker; thi Sangerne havde bygget sig Landsbyer
rundt om Jerusalem. 30 Da Præsterne og Leviterne
havde renset sig, rensede de Folket, Portene og
Muren. 31 Så lod jeg Judas Øverster stige op på
Muren og opstillede to store Lovprisningstog. Det
ene drog til højre oven på Muren ad Møgporten til,
32 og med det fulgte Hosjaja og den ene Halvdel
af Judas Øverster; 33 dernæst nogle af Præsterne
med Trompeter, Azarja, Ezra, Mesjullam, 34 Juda,
Benjamin, Sjemaja og Jirmeja; 35 endvidere Zekarja,
en Søn af Jonatan, en Søn af Sjemaja, en Søn af
Mattanja, en Søn af Mika, en Søn af Zakkur, en
Søn af Asaf, 36 og hans Brødre Sjemaja, Azar'el,
Milalaj, Gilalaj, Ma'aj, Netan'el, Juda, Hanani med
den Guds Mand Davids Musikinstrumenter, med
Ezra den Skriftlærde i Spidsen; 37 og de gik over
Kildeporten; derpå gik de lige ud op ad Trinene til
Davidsbyen, ad Opgangen på Muren oven for Davids
Palads hen til Vandporten mod Øst. 38 Det andet
Lovprisningstog, hvor jeg og den anden Halvdel af
Folkets Øverster var med, drog til venstre oven på
Muren, over Ovntårnet til den brede Mur 39 og videre
over Efraimsporten, den gamle Port, Fiskeporten,
Hanan'eltårnet og Meatårnet til Fåreporten og stillede
sig op i Fængselsporten. 40 Derpå stillede de to
Lovprisningstog sig op i Guds Hus, jeg sammen med
Halvdelen af Øversterne 41 og Præsterne Eljakim,
Ma'aseja, Minjamin, Mika, Eljoenaj, Zekarja, Hananja
med Trompeter, 42 endvidere Ma'aseja, Sjemaja,
El'azar, Uzzi, Johanan, Malkija, Elam og Ezer. Og
Sangerne stemte i, ledede af Jizraja. 43 På den
Dag ofrede de store Slagtofre og var glade, thi Gud
havde bragt dem stor Glæde; også Kvinderne og
Børnene var glade; og Glæden i Jerusalem hørtes
langt bort. 44 På den Dag indsattes der Mænd til at
have Tilsyn med de Kamre, der brugtes til Forrådene,
Offerydelserne, Førstegrøden og Tienden, for i dem at
opsamle de i Loven foreskrevne Afgifter til Præsterne
og Leviterne fra de forskellige Bymarker, thi Juda
glædede sig over Præsterne og Leviterne, der gjorde
tjeneste; 45 og disse tog Vare på, hvad der var at
varetage for deres Gud og ved Renselsen, ligesom
også Sangerne og Dørvogterne gjorde deres Gerning
efter Davids og hans Søn Salomos Bud. 46 Thi
allerede på Davids Tid var Asaf Leder for Sangerne
og for Lov- og Takkesangene til Gud. 47 Hele Israel
gav på Zerubbabels og Nehemias's Tid Afgifter til
Sangerne og Dørvogterne, efter som det krævedes
Dag for Dag; og de gav Leviterne Helliggaver, og
Leviterne gav Arons Sønner Helliggaver.

13 På den Tid blev der læst op af Moses's Bog
for Folket, og man fandt skrevet deri, at ingen
Ammonit eller Moabit nogen Sinde måtte få Adgang
til Guds Menighed, 2 fordi de ikke kom Israeliterne i
Møde med Brød og Vand, og fordi han havde lejet
Bileam til at forbande dem, men vor Gud vendte
Forbandelsen til Velsignelse. 3 Da de nu hørte Loven,
udskilte de alle fremmede af Israel. 4 Nogen Tid i
Forvejen havdePræsten Eljasjib, hvem Opsynet med
Kamrene i vor Guds Hus var overdraget, og som var i

Slægt med Tobija, 5 ladet indrette et stort Kammer til
Tobija der, hvor man før henlagde Afgrødeofferet,
Røgelsen, Karrene, Tienden af Kornet, Mosten og
Olien, de i Loven foreskrevne Afgifter til Leviterne,
Sangerne og Dørvogterne såvel som Offerydelsen til
Præsterne. 6 Da alt dette fandt Sted, var jeg ikke
i Jerusalem, thi i Kong Artaxerxes af Babels to og
tredivte Regeringsår var jeg rejst til Kongen. Men
nogen Tid efter bad jeg Kongen om Tilladelse til at
rejse, 7 og da jeg kom til Jerusalem og opdagede det
onde, Eljasjib havde øvet for Tobijas Skyld ved at
indrette ham et Kammer i Guds Hus's Forgårde, 8
harmede det mig højligen; og jeg kastede alt Tobijas
Bohave ud af Kammeret 9 og bød, at man skulde
rense Kammeret, hvorefter jeg atter bragte Guds
Hus's Kar, Afgrødeofferet og Røgelsen derind. 10 Da
fik jeg at vide, at Afgifterne til Leviterne ikke svaredes
dem, og derfor var de Leviter og Sangere, der skulde
gøre Tjeneste, flyttet ud hver til sin Landejendom; 11
så gik jeg i Rette med Forstanderne og spurgte dem:
Hvorfor er Guds Hus blevet vanrøgtet?" Og jeg fik
atter Leviterne samlet og satte dem på deres Pladser.
12 Så bragte hele Juda Tienden af Kornet, Mosten
og Olien til Forrådskamrene; 13 og jeg overdrog
Tilsynet med Forrådskamrene til Præsten Sjelemja,
Skriveren Zadok og Pedaja af Leviterne og gav
dem til Medhjælper Hanan, en Søn af Zakkur, en
Søn af Mattanja, da de regnedes for pålidelige; og
dem pålå det så at uddele Tienden til deres Brødre.
14 Kom mig det i Hu, min Gud, og udslet ikke de
Kærlighedsgerninger, jeg har gjort mod min Guds
Hus til Gavn for Tjenesten der! 15 I de Dage så jeg
i Juda nogle træde Persekarrene på Sabbaten, og
andre så jeg bringe Horn i Hus eller læsse det på
deres Æsler, ligeledes Vin, Druer, Figener og alle
Slags Varer, og bringe det til Jerusalem på Sabbaten.
Dem formanede jeg da, når de solgte Levnedsmidler.
16 Også havde Folk fra Tyrus bosat sig der, og de
kom med Fisk og alskens Varer og solgte dem på
Sabbaten til Jøderne i Jerusalem. 17 Jeg gik derfor i
Rette med de store i Juda og sagde til dem: Hvor
kan I handle så ilde og vanhellige Sabbatsdagen? 18
Har ikke vor Gud bragt al denne Ulykke over os og
over denne By, fordi eders Fædre handlede således?
Og I bringer endnu mere Vrede over Israel ved at
vanhellige Sabbaten! 19 Og så snart Mørket faldt
på i Jerusalems Porte ved Sabbatens Frembrud,
bød jeg, at Portene skulde lukkes, og at de ikke
måtte åbnes, før Sabbaten var omme; og jeg satte
nogle af mine Folk ved Portene for at vogte på, at
der ikke førtes Varer ind på Sabbaten. 20 Da nu
de handlende og de, der solgte alle Slags Varer, et
Par Gange var blevet uden for Jerusalem Natten
over, 21 advarede jeg dem og sagde: "Hvorfor bliver
I Natten over uden for Muren? Hvis I gør det en
anden Gang, lægger jeg Hånd på eder!" Og siden
kom de ikke mere på Sabbaten. 22 Fremdeles bød
jeg Leviterne, at de skulde rense sig og komme og
holde Vagt ved Portene, for at Sabbatsdagen kunde
holdes hellig. Kom mig også det i Hu, min Gud, og
forbarm dig over mig efter din store Miskundhed! 23
På samme Tid lagde jeg også Mærke til, at hos de
Jøder, der havde ægtet asdoditiske, ammonitiske eller
moabitiske Kvinder, 24 talte Halvdelen af børnene
Asdoditisk eller et af de andre Folks Sprog, men
kunde ikke tale Jødisk. 25 Da gik jeg i Rette med
dem og forbandede dem, ja, jeg slog nogle af dem og
rykkede dem i Håret og besvor dem ved Gud: Giv
dog ikke deres Sønner eders Døtre til Ægte og tag
ikke deres Døtre til Hustruer for eders Sønner eller
eder selv! 26 Syndede ikke Kong Salomo af Israel
for slige Kvinders Skyld? Mage til Konge fandtes
dog ikke blandt de mange Folk, og han var så elsket
af sin Gud, at Gud gjorde ham til Konge over hele
Israel; og dog fik de fremmede Kvinder endog ham
til at synde! 27 Skal vi da virkelig høre om eder,
at I begår al denne svare Misgerning og forbryder
eder mod vor Gud ved at ægte fremmede Kvinder?
28 En af Ypperstepræsten Eljasjibs Søn Jojadas
Sønner, der var Horoniten Sanballats Svigersøn, jog
jeg bort fra min Nærhed. 29 Tilregn dem, min Gud,
at de besmittede Præstedømmet og Præsternes og
Leviternes Pagt! 30 Således rensede jeg dem for alt
fremmed, og jeg ordnede Tjenesten for Præsterne
og Leviterne efter det Arbejde, hver især havde.
31 og Ydelsen af Brænde til fastsatte Tider og af
Førstegrøderne. Kom mig i Hu, min Gud, og regn mig
det til gode!

Ester

1 I Ahasverus's Dage - den Ahasverus, der herskede
over Landene fra Indien til Ætiopien, 127 Lande
- **2** i hine Dage, da Kong Ahasverus sad på sin
Kongetrone i Borgen Susan, tildrog der sig følgende.
3 I sit tredje Regeringsår gjorde han et Gæstebud for
alle sine Fyrster og sine Folk; Persiens og Mediens
ypperste Hærførere og Landsdelenes Fyrster var hans
Gæster, **4** og han udfoldede sin kongelige Herligheds
Rigdom og sin Magts Glans og Pragt for dem i mange
Dage, 180 Dage. **5** Og da disse Dage var omme,
gjorde Kongen for hele Folket i Borgen Susan, fra
den højeste til den laveste, et syv Dages Gæstebud
på den åbne Plads foran Parken ved Kongeborgen. **6**
Hvidt Linned og violet Purpur var med Snore af fint
Linned og rødt Purpur hængt op på Sølvstænger og
Marmorsøjler, og Guld- og Sølvdivaner stod på et
Gulv, der var indlagt med broget og hvidt Marmor,
Perlemor og sorte Sten. **7** Drikkene skænkedes i
Guldbægre, alle forskellige, og der var kongelig Vin i
store Måder på ægte Fyrstevis; **8** og ved Drikkelaget
gjaldt den Regel, at man ikke nødte nogen; thi Kongen
havde pålagt alle sine Hovmestre at lade enhver om,
hvor meget han vilde have. **9** Også Dronning Vasjti
gjorde et Gæstebud for Kvinderne i Kong Ahasverus's
Kongeborg. **10** Da Kongen den syvende Dag var
oprømt af Vinen, bød han Mehuman, Bizta, Harbona,
Bigta, Abagta, Zetar og Karkas, de syv Hofmænd,
som stod i Kong Ahasverus's Tjeneste, **11** at føre
Dronning Vasjti, prydet med det kongelige Diadem,
frem for Kongen, for at han kunde vise Folkene og
Fyrsterne hendes Dejlighed. Thi hun var meget smuk.
12 Men bronning Vasjti vægrede sig ved at komme
på Kongens Bud, som Hofmændene overbragte.
Da blev Kongen harmfuld, og Vreden blussede op i
ham. **13** Og Kongen spurgte de vise, som kendte
til Tidernes Tydning - thi Kongens Ord blev efter
Skik og Brug forelagt alle de lov- og retskyndige, **14**
og de, der stod ham nærmest, var Karsjena, Sjetar,
Admata, Tarsjisj, Meres, Marsena og Memukan, de
syv persiske og mediske Fyrster, som så Kongens
Åsyn og havde den øverste Magt i Riget: **15** Hvad skal
der efter Loven gøres ved Dronning Vasjti, fordi hun
ikke adlød den Befaling, Kong Ahasverus gav hende
ved Hofmændene? **16** Da sagde Memukan i Kongens
og Fyrsternes Påhør: "Dronning Vasjti har ikke alene
forbrudt sig imod Kongen, men også imod alle Fyrster
og alle Folk i alle Kong Ahasverus's Lande; **17** thi
Dronningens Opførsel vil rygtes blandt alle Kvinderne,
og Følgen bliver, at de viser deres Mænd Ringeagt,
når det hedder sig: Kong Ahasverus bød, at man
skulde føre Dronning Vasjti til ham, men hun kom ikke!
18 Og så snart de hører om Dronningens Adfærd,
lader Persiens og Mediens Fyrstinder alle Kongens
Fyrster det høre; deraf kan der kun komme Ringeagt
og Vrede. **19** Hvis Kongen synes, så lade han udgå
et kongeligt Bud, som skal optegnes i Persiens og
Mediens Love og være uigenkaldeligt, om at Vasjti
aldrig mere må vise sig for Kong Ahasverus; og
Kongen skal give hendes kongelige Værdighed til
en anden, som er bedre end hun. **20** Når så den
Forordning, kongen lader udgå, bliver kendt i hele
hans Rige - thi det er stort - da vil alle Kvinderne,
både høje og lave, vise deres Mænd Agtelse. **21** Det
Forslag var godt i Kongens og Fyrsternes Øjne, og
Kongen fulgte Memukans Forslag. **22** Han sendte
Skrivelser til alle Kongens Lande, til hver Landsdel
med dens egen Skrift og til hvert Folk på dets eget
Sprog, om at hver Mand skulde være Herre i sit eget
Hus og tale sit Folks Sprog.

2 Men da der var gået nogen Tid, og Kong
Ahasverus's Vrede havde lagt sig, kom han til at
tænke på Vasjti, og hvad hun havde gjort, og hvad der
var besluttet om hende. **2** Da sagde Kongens Folk, der
gik ham til Hånde: Man bør søge efter unge, smukke
Jomfruer til Kongen; **3** og Kongen bør overdrage
Folk i alle sit Riges Dele det Hverv at samle alle
unge, smukke Jomfruer og sende dem til Fruerstuen i
Borgen Susan og der lade dem stille under Opsyn
af Kongens Hofmand Hegaj, som vogter Kvinderne;
lad dem så gennemgå Skønhedsplejen, **4** og den
unge Pige, Kongen synes om, skal være Dronning i
Vasjtis Sted. Det Forslag var godt i Hongens Øjne, og
han gjorde derefter. **5** Nu var der i Borgen Susao en
jødisk Mand ved Navn Mordokaj, en Søn af Ja'ir, en
Søn af Sjim'i, en Søn af Kisj, en Benjaminit, **6** som
var ført bort fra Jerusalem blandt de Fanger, Kong
Nebukadnezar af Babel bortførte sammen med Kong
Jekonja af Juda. **7** Han var Plejefader for Hadassa -
det er Ester - hans Farbroders Datter; thi hun havde
hverken Fader eller Moder. Den unge Pige havde
en smuk Skikkelse og så godt ud; og efter hendes
Forældres Død havde Mordokaj taget hende til sig
i Datters Sted. **8** Da nu Kongens Befaling og Bud
blev kendt, og mange unge Piger samledes i Borgen
Susan, hvor de stilledes under Opsyn af Hegaj, blev
også Ester bragt til Kongens Hus og stillet under
Opsyn af Hegaj, som vogtede Kvinderne. **9** Pigen
tiltalte ham og vandt hans Yndest, og så hurtigt som

muligt lod han Skønhedsplejen foretage på hende og
gav hende den Kost, hun skulde have, og stillede
tillige de syv dertil udsete Piger fra Kongens Hus til
hendes Tjeneste; og han lod hende og Pigerne flytte
til den bedste Del af Fruerstuen. 10 Ester røbede
imidlertid ikke sit Folk og sin Slægt, thi det havde
Mordokaj forbudt hende. 11 Og Mordokaj gik Dag efter
Dag frem og tilbage foran Fruerstuens Gård for at få
at vide, hvorledes Ester havde det, og hvorledes det
gik hende. 12 Nu var det således, at når en af de unge
Pigers Tid til at gå ind til Kong Ahasverus kom, efter
at hun i tolv Måneder var behandlet efter Forskriften
for Kvinderne sålang Tid tog nemlig Skønhedsplejen;
seks Måneder blev de behandlet med Myrraolie og
andre seks Måneder med vellugtende Stoffer og de
andre Skønhedsmidler, som bruges af Kvinder 13
når så den unge Pige gik ind til Kongen, gav man
hende alt, hvad hun bad om, med fra Fruerstuen til
Kongens Hus. 14 Hun gik da derind om Aftenen, og
næste Morgen vendte hun tilbage og kom så ind i
den anden Fruerstue og blev stillet under Opsyn af
Sja'asjgaz, den kongelige Hofmand, som vogtede
Medhustruerne; så kom hun ikke mere til Kongen,
medmindre Kongen havde syntes særlig godt om
hende og hun udtrykkelig blev kaldt til ham. 15 Da nu
Tiden kom til, at Ester, en Datter af Abihajil, der var
Farbroder til Mordokaj, som havde taget hende til sig
i Datters Sted, skulde gå ind til Kongen, krævede hun
ikke andet, end hvad Hegaj, den kongelige Hofmand,
som vogtede Kvinderne, rådede til. Og Ester vandt
Yndest hos alle, som så hende. 16 Så blev Ester
hentet til Kong Ahasverus i hans kongelige Palads
i den tiende Måned, det er Tebet Måned, i hans
syvende Regeringsår. 17 Og Kongen fik Ester kærere
end alle de andre Kvinder, og hun vandt hans Yndest
og Gunst mere end alle de andre Jomfruer. Og han
satte et kongeligt Diadem på hendes Hoved og gjorde
hende til Dronning i Vasjtis Sted. 18 Derpå gjorde
Kongen et stort Gæstebud for alle sine Fyrster og
Folk til Ære for Ester, og han eftergav Straf i sine
Lande og uddelte Gaver, som det sømmede sig en
Konge. 19 Da Mordokaj engang sad i Kongens Port -
20 Ester havde, som Mordokaj havde pålagt hende,
intet røbet om sin Slægt og sit Folk; thi Ester gjorde,
hvad Mordokaj sagde, som hun havde gjort, da hun
var i Pleje hos ham 21 som Mordokaj ved den Tid
engang sad i Kongens Port, blev Bigtan og Teresj,
to kongelige Hofmænd, der hørte til Dørvogterne,
vrede på Kong Ahasverus og søgte Lejlighed til at
lægge Hånd på ham. 22 Det fik Mordokaj at vide og
meddelte Dronning Ester det; og Ester sagde det til
Kongen fra Mordokaj. 23 Sagen blev undersøgt, og
da den havde sin Rigtighed, blev de begge hængt i
en Galge. Det blev optegnet i Krøniken i Kongens
Påsyn.

3 Nogen Tid efter gav Kong Ahasverus Agagiten
Haman, Hammedatas Søn, en høj Stilling og
udmærkede ham og gav ham Forsædet blandt alle
Fyrsterne, som var hos ham. 2 Og alle Kongens
Tjenere, som var i Kongens Port, faldt på Knæ
og kastede sig til Jorden for Haman, thi den Ære
havde Kongen påbudt at vise ham. Men Mordokaj
faldt ikke på Knæ og kastede sig ikke til Jorden. 3
Kongens Tjenere, som var i Kongens Port, sagde da
til Mordokaj: "Hvorfor overtræder du Kongens Bud?"
4 Og da de havde sagt det til ham flere Dage i Træk,
uden at han ænsede det, meldte de Haman det for at
se, om Mordokajs Ord vilde blive taget for gyldige; thi
han havde gjort gældende over for dem, at han var
Jøde. 5 Da nu Haman så, at Mordokaj hverken faldt
på Knæ eller kastede sig til Jorden for ham, blev han
såre opbragt. 6 Og da det blev fortalt ham, hvilket
Folk Mordokaj tilhørte, var han ikke tilfreds med kun
at lægge Hånd på Mordokaj, men satte sig til Mål at få
alle Jøderne i hele Ahasverus's Rige udryddet, fordi
det var Mordokajs Folk. 7 I den første Måned, det er
Nisan Måned, i Kong Ahasverus's tolvte Regeringsår
kastede man i Hamans Påsyn Pur, det er Lod, om
hver enkelt Dag og hver enkelt Måned, og Loddet traf
den trettende Dag i den tolvte Måned, det er Adar
Måned. 8 Haman sagde derpå til Kong Ahasverus:
Der findes et Folk, som bor spredt og lever for sig
selv iblandt Folkene i alle dit Riges Dele; deres Love
er anderledes end alle andre Folks, og Kongens Love
holder de ikke. Derfor er det ikke Kongen værdigt
at lade dem være i Fred. 9 Hvis Kongen synes,
lad der så udgå skriftlig Befaling til at udrydde dem;
jeg vil da kunne tilveje Embedsmændene 10.000
Talenter Sølv til at lægge i Kongens Skatkamre. 10
Da tog Kongen Seglringen at sin Hånd og gav den
til Agagiten Haman, Hammedatas Søn, Jødernes
Fjende, 11 og Kongen sagde til Haman: "Sølvet skal
tilhøre dig, og med Folket kan du gøre, hvad du finder
for godt!" 12 Kongens Skrivere blev så tilkaldt den
trettende Dag i den første Måned; og ganske som
Haman bød, affattedes Skrivelser til de kongelige
Satraper og Statholdere over hver enkelt Laodsdel
og til hvert enkelt Folks Fyrster, til hver Landsdel
med dens egen Skrift og til hvert Folk på dets eget
Sprog. I Kong Ahasverus's Navn blev de skrevet, og
de forsegledes med Kongens Seglring. 13 Skrivelser

sendtes så ved Ilbud ud i alle Kongens Lande med
Befaling til at udrydde, ihjelslå og tilintetgøre alle
Jøder, unge og gamle, Børn og Kvinder, på een Dag,
den trettende Dag i den tolvte Måned, det er Adar
Måned, og at prisgive deres Ejendele. 14 En Afskrift af
Skrivelsen, der skulde udstedes som Forordning i alle
Rigets Dele, blev kundgjort for alle Folkene, for at de
kunde være rede til den Dag. 15 Ilbudene skyndte sig
af Sted på Kongens Bud, så snart Forordningen var
udgået i Borgen Susan. Kongen og Haman satte sig
så til at drikke; men Byen Susan var rædselsslagen.

4 Da Mordokaj fik at vide alt, hvad der var sket,
sønderrev han sine Klæder, klædte sig i Sæk og
Aske og gik ud i Byen og udstødte høje Veråb; 2 og
han kom hen på Pladsen foran Kongens Port, men
heller ikke længere, fordi det ikke var tilladt at gå ind
i Kongens Port, når man var klædt i Sæk. 3 Og i
hver eneste Landsdel, overalt, hvor Kongens Bud og
Forordning nåede hen, var der blandt Jøderne stor
Sorg og Faste, Gråd og Klage, og mange af dem
redte sig et Leje af Sæk og Aske. 4 Da nu Esters
Piger og Hofmænd kom og fortalte hende det, grebes
Dronningen af heftig Smerte; og hun sendte Klæder
ud til Mordokaj, for at man skulde give ham dem på
og tage Sørgeklæderne af ham; men han tog ikke
imod dem. 5 Da lod Ester Hatak, en af Kongens
Hofmænd, som han havde stillet til hendes Tjeneste,
kalde, og sendte ham til Mordokaj for at få at vide,
hvad det skulde betyde, og hvad Grunden var dertil.
6 Da Hatak kom ud til Mordokaj på Byens Torv foran
Kongens Port, 7 fortalte Mordokaj ham alt, hvad der
var hændt ham, og opgav ham nøje, hvor meget Sølv
Haman havde lovet at tilveje Kongens Skatkamre
for at få Lov til at tilintetgøre Jøderne. 8 Desuden
gav han ham en Afskrift af Skrivelsen med den den i
Susan udgåede Forordning om at udrydde dem, for at
han skulde vise Ester den og tilkendegive hende det
og pålægge hende at gå ind til Kongen og bede ham
om Nåde og gå i Forbøn hos ham for sit Folk. 9 Halak
gik så ind og lod Ester vide, hvad Mordokaj havde
sagt. 10 Men Ester sendte Halak til Mordokaj med
følgende Svar: 11 Alle Kongens Tjenere og Folkene i
Kongeos Lande ved, at der for enhver, Mand eller
Kvinde, som ukaldet går ind til Kongen i den inderste
Gård, kun gælder een Lov, den, at han skal lide
Døden, medmindre Kongen rækker sit gyldne Septer
ud imod ham; i så Fald beholder han Livet. Men jeg
har nu i tredive Dage ikke været kaldt til Kongen! 12
Da han havde meddelt Mordokaj Esters Ord, 13 bød
Mordokaj ham svare Ester: "Tro ikke, at du alene af
alle Jøder skal undslippe, fordi du er i Kongens Hus!
14 Nej, dersom du virkelig tier ved denne Lejlighed,
så kommer der andetsteds fra Hjælp og Redning
til Jøderne; men du og din Slægt skal omkomme.
Hvem ved, om det ikke netop er for sligt Tilfældes
Skyld, at du er kommet til kongelig Værdighed! 15 Da
sendte Ester Mordokaj det Svar: 16 Gå hen og kald
alle Susans Jøder sammen og hold Faste for mig,
således at I hverken spiser eller drikker Dag eller Nat
i tre Døgn; på samme Måde vil også jeg og mine
Terner faste; og derefter vil jeg gå ind til Kongen,
skønt det er imod Loven; skal jeg omkomme, så lad
mig da omkomme! 17 Så gik Mordokaj hen og gjorde
ganske som Ester havde pålagt ham.

5 Den tredje Dag iførte Ester sig det kongelige
Skrud og trådte ind i den indre Gård til Kongens
Palads, foran Kongens Palads, medens Kongen sad
på sin Kongetrone i det kongelige Palads ud imod
Indgangen. 2 Da Kongen så Dronning Ester stå i
Gården, fandt hun Nåde for hans Øjne, og Kongen
rakte det gyldne Scepter, som han havde i Hånden,
ud imod Ester. Da trådte Ester hen og rørte ved
Spidsen af Scepteret; 3 og Kongen sagde til hende:
"Hvad fattes dig, Dronning Ester, og hvad er dit
Ønske? Om det så er Halvdelen af Riget, skal du
få det! 4 Ester svarede: "Hvis Kongen synes, vil jeg
bede Kongen og Haman om i Dag at komme til et
Gæstebud, jeg har gjort rede for ham." 5 Da sagde
Kongen: Send hurtigt Bud efter Haman, for at Esters
Ønske kan blive opfyldt!" Så kom Haman og Kongen
til det Gæstebud, Ester havde gjort rede, 6 og da de
sad ved Vinen, sagde Kongen til Ester: Hvad er din
Bøn? Du skal få den opfyldt. Og hvad er dit Ønske?
Om det så er Halvdelen af Riget, skal det tilstås
dig! 7 Ester svarede: "Min Bøn og mit Ønske er 8
hvis jeg har fundet Nåde for Kongens Øjne, og hvis
det synes Kongen ret at opfylde min Bøn og tilstå
mig mit Ønske, så komme Kongen og Haman til et
Gæstebud, jeg vil gøre rede for dem. I Morgen vil jeg
da gøre, som Kongen siger!" 9 Haman gik glad og vel
til Mode derfra den Dag. Men da Haman så Mordokaj
i Kongens Port, og han hverken rejste sig op eller
rørte sig af Pletten for ham, opfyldtes han af Vrede
mod Mordokaj. 10 Dog tvang han sig; men da han
var kommet hjem, sendte han Bud efter sine Venner
og sin Hustru Zeresj; 11 og Haman talte til dem om
sin overvættes Rigdom og sine mange Sønner og om
al den Ære, Kongen havde vist ham, og hvorledes
han havde udmærket ham frem for Fyrsterne og
Kongens Folk. 12 Og Haman sagde: Dronning Ester

lod heller ikke andre end mig komme med Kongen
til det Gæstebud, hun havde gjoet rede; og jeg er
også indbudt af hende til i Morgen sammen med
Kongen. 13 Men alt det er mig ikke nok, så længe jeg
ser denne Jøde Mordokaj sidde i Kongens Port." 14
Da sagde hans Hustru Zeresj og alle hans Venner til
ham: "Lad en Galge rejse, halvtredsindstyve Alen høj,
og bed i Morgen tidlig Kongen om, at Mordokaj må
blive hængt i den; så kan du gå glad til Gæstebudet
med Kongen. Det vandt Hamans Bifald, og han lod
Galgen rejse.

6 Samme Nat veg Søvnen fra Kongen. Da bød
han, at man skulde hente Krøniken, i hvilken
mindeværdige Tildragelser var optegnet, og man
læste op for Kongen af den. 2 Man fandt da optegnet,
hvorledes Mordokaj havde meldt, at Bigtana og Teresj,
to kongelige Hofmænd, der hørte til Dørvogterne,
havde søgt Lejlighed til at lægge Hånd på Kong
Ahasverus. 3 Kongen spurgte da: "Hvilken Ære
og Udmærkelse er der vist Mordokaj til Gengæld?"
Kongens Folk, som gik ham til Hånde, svarede: "Der
er ingen Ære vist ham." 4 Så spurgte Kongen: Hvem
er ude i Gården? Haman var netop kommet ind i den
ydre Gård til Kongens Palads for at bede Kongen
om, at Mordokaj måtte blive hængt i den Galge, han
havde rejst til ham. 5 Kongens Folk svarede ham:
"Det er Haman, der står ude i Gården." Da sagde
Kongen: "Lad ham komme ind!" 6 Da Haman var
kommet ind; sagde Kongen til ham: "Hvad gør man
ved den Mand, Kongen ønsker at hædre?" Haman
tænkte ved sig selv: "Hvem andre end mig skulde
Kongen ønske at hædre?" 7 Derfor svarede Haman
Kongen: "Hvis Kongen ønsker at hædre en Mand,
8 skal man lade hente en kongelig Klædning, som
Kongen selv har båret, og en Hest, som Kongen selv
har redet, og på hvis Hoved der er sat en kongelig
Krone, 9 og man skal overgive Klædningen og Hesten
til en af Kongens ypperste Fyrster og give den Mand,
Kongen ønsker at hædre, Klædningen på og føre
ham på Hesten over Byens Torv og råbe foran ham:
Således gør man ved den Mand, Kongen ønsker
at hædre! 10 Da sagde Kongen til Haman: "Skynd
dig at hente Klædningen og Hesten, som du sagde,
og gør således ved Jøden Mordokaj, som sidder i
den kongelige Port! Undlad intet af, hvad du sagde!
11 Så hentede Haman Klædningen og Hesten, gav
Mordokaj Klædningen på'og førte ham på Hesten
over Byens Torv og råbte foran ham: Således gør man
ved den Mand, Kongen ønsker at hædre! 12 Derefter
gik Morkodaj tilbage til Kongens Port. Men Haman
skyndte sig hjem, nedslået og med tilhyllet Hoved.
13 Og Haman fortalte sin Hustru Zeresj og alle sine
Venner alt, hvad der var hændet ham. Da sagde hans
Venner og hans Hustru Zeresj til ham: Hvis Mordokaj,
over for hvem du nu for første Gang er kommet til
kort, er af jødisk Æt, så kan du intet udrette imod
ham, men det bliver dit Fald til sidst! 14 Medens de
endnu talte med ham, indtraf de kongelige Hofmænd
for hurtigt at hente Haman til det Gæstebud, Ester
havde gjort rede.

7 Da Kongen tillige med Haman var kommet til
Gæstebudet hos Dronning Ester 2 spurgte Kongen
atter den Dag Ester, medens de sad ved Vinen: "Hvad
er din Bøn, Dronning Ester? Du skal få den opfyldt.
Og hvad er dit Ønske? Om det så er Halvdelen af
Riget, skal det tilstås dig!" 3 Dronning Ester svarede:
"Hvis jeg har fundet Nåde for dine Øjne, Konge, og
hvis Kongen synes, giv mig så mit Liv på min Bøn
og giv mig mit Folk på mit Ønske; 4 thi jeg og mit
Folk er solgt til at udryddes, ihjelslås og tilintetgøres.
Var vi endda solgt som Trælle og Trælkvinder, vilde
jeg have tiet, thi så havde Ulykken ikke været stor
nok til at ulejlige Kongen med!" 5 Da svarede Kong
Ahasverus Dronning Ester: "Hvem er han, og hvor
er han, som har fået i Sinde at gøre dette?" 6 Ester
svarede: En fjendsk og ildesindet Mand, den onde
Haman der!" Da blev Haman slaget af Rædsel for
Kongen og Dronningen. 7 Og Kongen rejste sig i
Vrede fra Gæstebudet og gik ud i Paladsets Park,
men Haman blev tilbage for al bønfalde Dronning
Ester om sit Liv; thi han mærkede, at det var Kongens
faste Vilje at styrte ham i Ulykke. 8 Da Kongen kom
tilbage fra Paladsets Park til Gæstebudsalen, havde
Haman netop kastet sig ned over Divanen, som Ester
lå på. Så sagde Kongen: "Vil han oven i Købet øve
Vold imod Dronningen her i Huset i min Nærværelse!"
Næppe var det Ord udgået af Kongens Mund, før
man tilhyllede Hamans Ansigt; 9 og Harbona, en af
Hofmændene, der stod i Kongens Tjeneste, sagde:
"Ved Hamans Hus står allerede den halvtredsindstyve
Alen høje Galge, som Haman har ladet rejse til
Mordokaj, hvis Ord dog var Kongen til Gavn!" Da
sagde Kongen: "Hæng ham i den!" 10 Og de hængte
Haman i den Galge, han havde rejst til Mordokaj. Så
lagde Kongens Vrede sig.

8 Samme Dag gav Kong Ahasverus Dronning Ester
Hamans, Jødernes Fjendes, Hus. Og Mordokaj
fik Foretræde hos Kongen, thi Ester havde fortalt,
hvad han havde været for hende. 2 Og Kongen tog
sin Seglring, som han havde frataget Haman, og

gav Mordokaj den. Og Ester satte Mordokaj over
Hamans Hus. 3 Men Ester henvendte sig atter til
Kongen, og hun kastede sig ned for hans Fødder
og græd og bønfaldt ham om at afværge de onde
Råd, Agagiten Haman havde lagt op imod Jøderne.
4 Kongen rakte det gyldne Scepter ud imod Ester,
og Ester rejste sig op og trådte hen til Kongen 5 og
sagde: Hvis Kongen synes, og hvis jeg har fundet
Nåde for hans Ansigt og Kongen holder det for ret,
og han har Behag i mig, lad der så blive givet skriftlig
Befaling til at tilbagekalde de Skrivelser, Agagiten
Haman, Hammedatas Søn, udpønsede, og som han
lod udgå for at udrydde Jøderne i alle Kongens
Lande; 6 thi hvor kan jeg udholde at se den Ulykke,
som rammer mit Folk, og hvor kan jeg udholde at se
min Slægts Undergang!" 7 Da sagde Kong Ahasverus
til Dronning Ester og Jøden Mordokaj: Hamans Hus
har jeg givet Ester, og han, selv er blevet hængt
i Galgen, fordi han stod Jødeme efter Livet. 8 Nu
kan I selv i Kongens Navn affatte en Skrivelse om
Jøderne, som I finder det for godt, og sætte det
kongelige Segl under; thi en Skrivelse, der een Gan:
er udgået i Kongens Navn og forseglet med det
kongelige Segl, kan ikke kaldes tilbage. 9 Så blev
Kongens Skrivere med det samme tilkaldt på den
tre og tyvende Dag i den tredje Måned, det er Sivan
Måned, og der blev skrevet, ganske som Mordokaj
bød, til Jøderne og til Satraperne og Statholderne
og Fyrsterne i Landene fra Indien til Ætiopien, 127
Landsdele, til hver Landsdel med dens egen Skrift og
til hvert Folk på dets eget Sprog, også til Jøderne
med deres egen Skrift og på deres eget Sprog. 10
Han affattede Skrivelser i Kong Ahasverus's Navn
og forseglede dem med Kongens Seglring; derefter
sendte han dem ud ved ridende Ilbud, der red på
Gangere fra de kongelige Stalde, med Kundgørelse
om, 11 at Kongen tilstedte Jøderne i hver enkelt By
at slutte sig sammen og værge deres Liv og i hvert
Folk og hvert Land at udrydde, ihjelslå og tilintetgøre
alle væbnede Skarer, som angreb dem, tillige med
Børn og Kvinder, og at plyndre deres Ejendele, 12
alt på en og samme Dag i alle Kong Ahasverus's
Lande, på den trettende Dag i den tolvte Måned,
det er Adar Måned. 13 En Afskrift af Skrivelsen,
der skulde udgå som Forordning i alle Rigets Dele,
blev kundgjort for alle Folkene, for at Jøderne den
Dag kunde være rede til at tage Hævn over deres
Fjender. 14 Så snart Forordningen var givet i Borgen
Susan, skyndte Ilbudene, som red på de kongelige
Gangere, sig på Kongens Bud af Sted så hurtigt, de
kunde. 15 Men Mordokaj gik fra Kongen i en Kongelig
Klædning af violet Purpur og hvidt Linned, med et
stort Gulddiadem og en Kappe af fint Linned og rødt
Purpur, medens Byen Susan jublede og glædede sig.
16 Jøderne havde nu Lykke og Glæde, Fryd og Ære;
17 og i hver eneste Landsdel og i hver eneste By, hvor
bongens Bud og Forordning nåede hen, var der Fryd
og Glæde blandt Jøderne med Gæstebud og Fest.
Og mange af Hedningerne gik over til Jødedommen,
thi Frygt for Jøderne var faldet på dem.

9 På den trettende Dag i den tolvte Måned, det
er Adar Måned, det er den Dag, da Kongens
Befaling og Forordning skulde udføres, den Dag, da
Jødernes Fjender havde håbet at kunne overvælde
dem, medens det nu omvendt blev Jøderne, der på
den Dag skulde overvælde deres Avindsmænd, 2
sluttede Jøderne sig sammen i deres Byer i alle Kong
Ahasverus's Lande for at lægge Hånd på dem, der
vilde dem ondt; og ingen holdt Stand imod dem, thi
Frygt for dem var faldet på alle Folkene. 3 Og alle
Landenes Fyrster og Satraperne og Statholderne og
de kongelige Embedsmænd hjalp Jøderne, thi Frygt
for Mordokaj var faldet på dem. 4 Thi Mordokaj havde
meget at sige ved Kongens Hof, og der gik Ry af ham
i alle Lande; thi samme Mordokaj blev mægtigere
og mægtigere. 5 Således slog Jøderne løs på alle
deres Fjender med Sværdhug, Drab og Ødelæggelse,
og de handlede med deres Avindsmænd, som de
havde Lyst. 6 I Borgen Susan dræbte og tilintetgjorde
Jøderne 500 Mand; 7 og Parsjandata, Dalfon, Aspata,
8 Porata, Adalja, Aridata, 9 Parmasjta, Arisaj, Aridaj
og Vajezata, 10 de ti Sønner af Haman, Hammedatas
Søn, Jødernes Fjende, dræbte de. Men efter Byttet
rakte de ikke Hænderne ud. 11 Samme dag kom
Tallet på dem, der var dræbt i Borgen Susan, Kongen
for Øre. 12 Da sagde Kongen til Dronning Ester:
I Borgen Susan har Jøderne dræbt og tilintetgjort
500 Mand, også Hamans ti Sønner; hvad må de
da ikke have gjort i de andre kongelige Landsdele!
Dog, hvad er din Bøn? Du skal få den opfyldt. Og
hvad er yderligere dit Ønske? Det skal tilstås dig! 13
Ester svarede: Hvis Kongen synes, lad det så også i
Morgen tillades Jøderne i Susan at handle som i Dag
og lad Hamans ti Sønner blive hængt op i Galger! 14
Da bød Kongen, at det skulde ske; og der udgik en
Forordning derom i Susan, og Hamans ti Sønner blev
hængt op i Galger. 15 Så sluttede Jøderne i Susan
sig også sammen på den fjortende Dag i Adar Måned
og dræbte 300 Mand i Susan. Men efter Byttet rakte
de ikke Hænderne ud. 16 Men også de andre Jøder i
Kongens Lande sluttede sig sammen og værgede

deres Liv og tog Hævn over deres Fjender og dræbte
blandt deres Avindsmænd 75000 **17** på den trettende
Dag i Adar Måned; men efter Byttet rakte de ikke
Hænderne ud; og de hvilede på den fjortende og
gjorde den til en Gæstebuds- og Glædesdag. **18**
Men Jøderne i Susan sluttede sig sammen både
den trettende og fjortende Dag i Måoeden og hvilede
på den femtende, og den gjorde de til Gæstebuds-
og Glædesdag. **19** Derfor fejrer Jøderne på Landet,
de, der bor i Landsbyerne, den fjortende Dag i Adar
Måned som en Glædes-, Gæstebuds- og Festdag, på
hvilken de sender hverandre Gaver. **20** Og Mordokaj
nedskrev disse Tildragelser og udsendte Skrivelser
til alle Jøder i alle Kong Ahasverus's Lande nær og
fjern **21** for at gøre det til Pligt for dem hvert År at
fejre den fjortende og femtende Adar **22** de Dage,
da Jøderne fik Ro for deres Fjender, og den Måned,
da deres Trængsel vendtes til Glæde og deres Sorg
til en Festdag - at fejre dem som Gæstebuds- og
Glædesdage, på hvilke de skulde sende hverandre
af deres Mad og de fattige Gaver. **23** Og Jøderne
vedtog, at det, som de nu for første Gang havde
gjort, og som Mordokaj havde skrevet til dem om,
skulde være en fast Skik. **24** Fordi Agagiten Haman,
Hammedatas Søn, alle Jøders Fjende, havde lagt
Råd op imod Jøderne om at tilintetgøre dem og kastet
Pur - det er Lod - for at ødelægge og tilintetgøre
dem, **25** men Kongen havde, da det kom ham for Øre,
givet skriftlig Befaling til, at det onde Råd, Homan
havde lagt op mod Jøderne, skulde falde tilbage på
hans eget Hoved, og ladet ham og hans Sønner
hænge i Galgen, **26** derfor kaldte man de bage Purim
efter Ordet Pur. Og derfor, på Grund af alt, hvad
Brevet indeholdt, og hvad de selv havde oplevet i så
Henseende, og hvad der var tilstødt dem, **27** gjorde
Jøderne det til en fast Skik og Brug for sig selv, deres
Efterkommere og alle, som sluttede sig til dem, at
de ubrødeligt År efter År skulde fejre de to Dage
efter Forskrifterne om dem og til den fastsatte Tid,
28 og at de Dage skulde ihukommes og fejres i alle
Tidsaldre og Slægter, i hvert Laod og hver By, så
at disse Purimsdage aldrig skulde gå af Brug hos
Jøderne og deres Ihukommelse aldrig ophøre blandt
deres Efterkommere. **29** Derpå lod Dronning Ester,
Abihajils Datter, og Jøden Mordokaj en eftertrykkelig
Skrivelse udgå for at stadfæste dette Brev om Purim.
30 Og han sendte Breve til alle Jøder i de 127
Lande i Ahasverus's Rige med Freds og Sandheds
Ord **31** om at holde disse Purimsdage i Hævd på
den fastsatte Tid, således som Jøden Mordokaj og
Dronning Ester havde gjort det til Pligt for dem, og
således som de havde bundet sig selv og deres
Efterkommere til de foreskrevne Faster og Klageråb.
32 Således stadfæstedes disse Purimsforskrifter ved
Esters Befaling; og det blev optegnet i en Bog.

10 Kong Ahasverus lagde Skat på Fastlandet og
Kystlandene. **2** Og alt, hvad han gjorde i sin
Magt og Vælde, og en nøjagtig Skildring af den
høje Værdighed, Kongen ophøjede Mordokaj til, står
optegnet i Mediens og Persiens Kongers Krønike. **3**
Thi Jøden Mordokaj havde den højeste Værdighed
efter Kong Ahasverus, og han stod i høj Anseelse hos
Jøderne og var elsket af sine mange Landsmænd,
fordi han virkede for sit Folks vel og talte til Bedste
for al sin Slægt.

Job

1 Der levede engang i Landet Uz en mand ved
Navn Job. Det var en from og retsindig Mand, der
frygtede Gud og veg fra det onde. **2** Syv Sønner og
tre Døtre fødtes ham; **3** og hans Ejendom udgjorde
7000 Stykker Småkvæg, 3000 Kameler, 500 Spand
Okser, 500 Aseninder og såre mange Trælle, så
han var mægtigere end alle Østens Sønner. **4**
Hans Sønner havde for Skik at holde Gæstebud
på Omgang hos hverandre, og de indbød deres tre
Søstre til at spise og drikke sammen med sig. **5** Når
så Gæstebudsdagene havde nået Omgangen rundt,
sendte Job Bud og lod Sønnerne hellige sig, og tidligt
om Morgenen ofrede han Brændofre, et for hver af
dem. Thi Job sagde: "Måske har mine Sønner syndet
og forbandet Gud i deres Hjerte." Således gjorde
Job hver Gang. **6** Nu hændte det en Dag, at Guds
Sønner kom og trådte frem for HERREN, og iblandt
dem kom også Satan. **7** HERREN spurgte Satan:
"Hvor kommer du fra?" Satan svarede HERREN:
"Jeg har gennemvanket Jorden på Kryds og tværs."
8 HERREN spurgte da Satan: " Har du lagt Mærke
til min Tjener Job? Der findes ingen som han på
Jorden, så from og retsindig en Mand, som frygter
Gud og viger fra det onde." **9** Men Satan svarede
HERREN: "Mon det er for intet, Job frygter Gud? **10**
Har du ikke omgærdet ham og hans Hus og alt, hvad
han ejer, på alle Kanter? Hans Hænders Idræt har
du velsignet, og hans Hjorde breder sig i Landet. **11**
Men ræk engang din Hånd ud og rør ved alt, hvad
han ejer! Sandelig, han vil forbande dig lige op i dit
Ansigt!" **12** Da sagde HERREN til Satan: "Se, alt
hvad han ejer, er i din Hånd; kun mod ham selv må
du ikke udrække din Hånd!" Så gik Satan bort fra
HERRENs Åsyn. **13** Da nu en Dag hans Sønner og
Døtre spiste og drak i den ældste Broders Hus, **14**
kom et Sendebud til Job og sagde: "Okserne gik for
Ploven, og Aseninderne græssede i Nærheden; **15**
så faldt Sabæerne over dem og tog dem; Karlene
huggede de ned med Sværdet; jeg alene undslap for
at melde dig det." **16** Medens han endnu talte, kom en
anden og sagde: "Guds Ild faldt ned fra Himmelen og
slog ned iblandt Småkvæget og Karlene og fortærede
dem; jeg alene undslap for at melde dig det." **17**
Medens han endnu talte, kom en tredje og sagde:
"Kaldæerne kom i tre Flokke og kastede sig over
Kamelerne og tog dem; Karlene huggede de ned med
Sværdet; jeg alene undslap for at melde dig det." **18**
Medens han endnu talte, kom en fjerde og sagde:
"Dine Sønner og Døtre spiste og drak i deres ældste
Broders Hus; **19** og se, da for der et stærkt Vejr hen
over Ørkenen, og det tog i Husets fire Hjørner, så
det styrtede ned over de unge Mænd, og de omkom;
jeg alene undslap for at melde dig det." **20** Da stod
Job op, sønderrev sin Kappe, skar sit Hovedhår af
og kastede sig til Jorden, tilbad **21** og sagde: Nøgen
kom jeg af Moders Skød, og nøgen vender jeg did
tilbage. HERREN gav, og HERREN tog, HERRENs
Navn være lovet!" **22** I alt dette syndede Job ikke og
tillagde ikke Gud noget vrangt.

2 Nu hændte det en Dag, at Guds Sønner kom
og trådte frem for HERREN, og iblandt dem kom
også Satan og trådte frem for ham. **2** HERREN
spurgte Satan: "Hvor kommer du fra?" Satan svarede
HERREN: "Jeg bar gennemvanket Jorden på Kryds
og tværs." **3** HERREN spurgte da Satan: "Har du lagt
Mærke til min Tjener Job? Der findes ingen som han
på Jorden, så from og retsindig en Mand, som frygter
Gud og viger fra det onde. Endnu holder han fast ved
sin Fromhed, og uden Grund har du ægget mig til at
ødelægge ham!" **4** Men Satan svarede HERREN:
"Hud for Hud! En Mand giver alt, hvad han ejer, for
sit Liv! **5** Men ræk engang din Hånd ud og rør ved
hans Ben og Kød! Sandelig, han vil forbande dig lige
op i dit Ansigt!" **6** Da sagde HERREN til Satan: "Se,
han er i din Hånd; kun skal du skåne hans Liv!" **7** Så
gik Satan bort fra HERRENs Åsyn, og han slog Job
med ondartet Bylder fra Fodsål til Isse, **8** Og Job tog
sig et Potteskår til at skrabe sig med, medens han
sad i Askedyngen. **9** Da sagde hans Hustru til ham:
"Holder du endnu fast ved din Fromhed? Forband
Gud og dø!" **10** Men han svarede hende: "Du taler
som en Dåre! Skulde vi tage imod det gode fra Gud,
men ikke imod det onde?" I alt dette syndede Job
ikke med sine Læber. **11** Da Jobs tre Venner hørte
om al den Ulykke, der havde ramt ham, kom de hver
fra sin Hjemstavn. Temaniten Elifaz, Sjuhiten Bildad
og Na'amatiten Zofar, og aftalte at gå hen og vise
ham deres Medfølelse og trøste ham. **12** Men da
de i nogen Frastand så op og ikke kunde genkende
ham, opløftede de deres Røst og græd, sønderrev
alle tre deres Kapper og kastede Støv op over deres
Hoveder. **13** Så sad de på Jorden hos ham i syv Dage
og syv Nætter, uden at nogen af dem mælede et Ord
til ham; thi de så, at hans Lidelser var såre store.

3 Derefter oplod Job sin Mund og forbandede sin
Dag, **2** og Job tog til Orde og sagde: **3** Bort med
den Dag, jeg fødtes, den Nat, der sagde: "Se, en
Dreng!" **4** Denne Dag vorde Mørke, Gud deroppe

spørge ej om den, over den stråle ej Lyset frem!
5 Mulm og Mørke løse den ind, Tåge lægge sig
over den, Formørkelser skræmme den! 6 Mørket
tage den Nat, den høre ej hjemme blandt Årets
Dage, den komme ikke i Måneders Tal! 7 Ja, denne
Nat vorde gold, der lyde ej Jubel i den! 8 De, der
besværger Dage, forbande den, de, der har lært at
hidse Livjatan"; 9 dens Morgenstjerner formørkes,
den bie forgæves på Lys, den skue ej Morgenrødens
Øjenlåg, 10 fordi den ej lukked mig Moderlivets Døre
og skjulte Kvide for mit Blik! 11 Hvi døde jeg ikke i
Moders Liv eller udånded straks fra Moders Skød?
12 Hvorfor var der Knæ til at tage imod mig, hvorfor
var der Bryster at die? 13 Så havde jeg nu ligget og
hvilet, så havde jeg slumret i Fred 14 blandt Konger
og Jordens Styrere, der bygged sig Gravpaladser, 15
blandt Fyrster, rige på Guld, som fyldte deres Huse
med Sølv. 16 Eller var jeg dog som et nedgravet
Foster. som Børn, der ikke fik Lyset at se! 17 Der
larmer de gudløse ikke mer, der hviler de trætte ud,
18 alle de fangne har Ro, de hører ej Fogedens Røst;
19 små og store er lige der og Trællen fri for sin Herre.
20 Hvi giver Gud de lidende Lys, de bittert sørgende
Liv, 21 dem, som bier forgæves på Døden, graver
derefter som efter Skatte, 22 som glæder sig til en
Stenhøj, jubler, når de finder deres Grav 23 en Mand,
hvis Vej er skjult, hvem Gud har stænget inde? 24 Thi
Suk er blevet mit daglige Brød, mine Ve råb strømmer
som Vand. 25 Thi hvad jeg gruer for, rammer mig,
hvad jeg bæver for, kommer over mig. 26 Knap har
jeg Fred, og knap har jeg Ro, knap har jeg Hvile, så
kommer Uro!

4 Så tog Temaniten Elifaz til Orde og sagde: 2
Ærgrer det dig, om man taler til dig? Men hvem
kan her være tavs? 3 Du har selv talt mange til Rette
og styrket de slappe Hænder, 4 dine Ord holdt den
segnende oppe, vaklende Knæ gav du Kraft. 5 Men
nu det gælder dig selv, så taber du Modet, nu det
rammer dig selv, er du slaget af Skræk! 6 Er ikke
din Gudsfrygt din Tillid, din fromme Færd dit Håb?
7 Tænk efter! Hvem gik uskyldig til Grunde, hvor
gik retsindige under? 8 Men det har jeg set: Hvo
Uret pløjer og sår Fortræd, de høster det selv. 9
For Guds Ånd går de til Grunde, for hans Vredes
Pust går de til. 10 Løvens Brøl og Vilddyrets Glam
Ungløvernes Tænder slås ud; 11 Løven omkommer
af Mangel på Rov, og Løveungerne spredes. 12
Der sneg sig til mig et Ord mit Øre opfanged dets
Hvisken 13 i Nattesynernes Tanker, da Dvale sank
over Mennesker; 14 Angst og Skælven kom over mig,
alle mine Ledemod skjalv; 15 et Pust strøg over mit
Ansigt, Hårene rejste sig på min Krop. 16 Så stod
det stille! Jeg sansed ikke, hvordan det så ud; en
Skikkelse stod for mit Øje, jeg hørte en hviskende
Stemme: 17 "Har et Menneske Ret for Gud, mon
en Mand er ren for sin Skaber? 18 End ikke sine
Tjenere tror han, hos sine Engle finder han Fejl, 19
endsige hos dem, der bor i en Hytte af Ler og har
deres Grundvold i Støvet! 20 De knuses ligesom Møl,
imellem Morgen og Aften, de sønderslås uden at
ænses, for evigt går de til Grunde. 21 Rives ej deres
Teltreb ud? De dør, men ikke i Visdom."

5 Råb kun! Giver nogen dig Svar? Og til hvem af
de Hellige vender du dig? 2 Thi Dårens Harme
koster ham Livet, Tåbens Vrede bliver hans Død. 3
Selv har jeg set en Dåre rykkes op, hans Bolig rådne
brat; 4 hans Sønner var uden Hjælp, trådtes ned i
Porten, ingen reddede dem; 5 sultne åd deres Høst,
de tog den, selv mellem Torne, og tørstige drak deres
Mælk. 6 Thi Vanheld vokser ej op af Støvet, Kvide
spirer ej frem af Jorden, 7 men Mennesket avler
Kvide, og Gnisterne flyver til Vejrs. 8 Nej, jeg vilde
søge til Gud og lægge min Sag for ham, 9 som øver
ufattelig Vælde og Undere uden Tal, 10 som giver
Regn på Jorden og nedsender Vand over Marken
11 for at løfte de bøjede højt, så de sørgende opnår
Frelse, 12 han, som krydser de kloges Tanker, så de
ikke virker noget, der varer, 13 som fanger de vise
i deres Kløgt, så de listiges Råd er forhastet; 14 i
Mørke raver de, selv om Dagen, famler ved Middag,
som var det Nat. 15 Men han frelser den arme fra
Sværdet og fattig af stærkes Hånd, 16 så der bliver
Håb for den ringe og Ondskaben lukker sin Mund. 17
Held den Mand, som revses at Gud; ringeagt ej den
Almægtiges Tugt! 18 Thi han sårer, og han forbinder,
han slår, og hans Hænder læger. 19 Seks Gange
redder han dig i Trængsel, syv går Ulykken uden om
dig; 20 han frier dig fra Døden i Hungersnød, i Krig
fra Sværdets Vold; 21 du er gemt for Tungens Svøbe,
har intet at frygte, når Voldsdåd kommer; 22 du ler ad
Voldsdåd og Hungersnød og frygter ej Jordens vilde
dyr; 23 du har Pagt med Markens Sten, har Fred med
Markens Vilddyr; 24 du kender at have dit Telt i Fred,
du mønstrer din Bolig, og intet fattes; 25 du kender
at have et talrigt Afkom, som Jordens Urter er dine
Spirer; 26 Graven når du i Ungdomskraft, som Neg
føres op, når Tid er inde. 27 Se, det har vi gransket,
således er det; det har vi hørt, så vid også du det!

6 Så tog Job til Orde og svarede: **2** "Gid man vejed
min Harme og vejed min Ulykke mod den! **3** Thi
tungere er den end Havets Sand, derfor talte jeg over
mig! **4** Thi i mig sidder den Almægtiges Pile, min Ånd
inddrikker deres Gift; Rædsler fra Gud forvirrer mig. **5**
Skriger et Vildæsel midt i Græsset, brøler en Okse
ved sit Foder? **6** Spiser man ferskt uden Salt, smager
mon Æggehvide godt? **7** Min Sjæl vil ej røre derved,
de Ting er som Lugt af en Løve. **8** Ak, blev mit Ønske
dog opfyldt, Gud give mig det, som jeg håber **9** vilde d
dog knuse mig, række Hånden ud og skære mig fra,
10 så vilde det være min Trøst - jeg hopped af Glæde
trods skånselsløs Kval at jeg ikke har nægtet den
Helliges Ord. **11** Hvad er min Kraft, at jeg skal holde
ud, min Udgang, at jeg skal være tålmodig? **12** Er da
min Kraft som Stenens, er da mit Legeme Kobber? **13**
Ak, for mig er der ingen Hjælp, hver Udvej lukker sig
for mig. **14** Den, der nægter sin Næste Godhed, han
bryder med den Almægtiges Frygt. **15** Mine Brødre
sveg mig som en Bæk, som Strømme, hvis Vand
svandt bort, **16** de, der var grumset af os, og som
Sneen gemte sig i, **17** men som svandt ved Solens
Glød, tørredes sporløst ud i Hede; **18** Karavaner bøjer
af fra Vejen, drager op i Ørkenen og går til Grunde;
19 Temas Karavaner spejder, Sabas Rejsetog håber
på dem, **20** men de beskæmmes i deres Tillid, de
kommer derhen og skuffes! **21** Ja, slige Strømme er I
mig nu, Rædselen så I og grebes af Skræk! **22** Har
jeg mon sagt: "Giv mig Gaver, løs mig med eders
Velstand, **23** red mig af Fjendens Hånd, køb mig fri
fra Voldsmænds Hånd!" **24** Lær mig, så vil jeg tie, vis
mig, hvor jeg har fejlet! **25** Redelig Tale, se, den gør
Indtryk; men eders Revselse, hvad er den værd? **26**
Er det jer Hensigt at revse Ord? Den fortvivledes Ord
er dog Mundsvejr! **27** Selv om en faderløs kasted I
Lod og købslog om eders Ven. **28** Men vilde I nu dog
se på mig! Mon jeg lyver jer op i Ansigtet? **29** Vend
jer hid, lad der ikke ske Uret, vend jer, thi end har jeg
Ret! **30** Er der Uret på min Tunge, eller skelner min
Gane ej, hvad der er ondt?

7 Har Mennesket på Jord ej Krigerkår? Som en
Daglejers er hans Dage. **2** Som Trællen, der higer
efter Skygge som Daglejeren, der venter på Løn, **3** så
fik jeg Skuffelses Måneder i Arv kvalfulde Nætter til
Del. **4** Når jeg lægger mig, siger jeg: "Hvornår er det
Dag, af jeg kan stå op?" og når jeg står op: "Hvornår
er det Kvæld?" Jeg mættes af Uro, til Dagen gryr. **5**
Mit Legeme er klædt med Orme og Skorpe, min Hud
skrumper ind og væsker. **6** Raskere end Skyttelen
flyver mine Dage, de svinder bort uden Håb. **7** Kom i
Hu, at mit Liv er et Pust, ej mer får mit Øje Lykke at
skue! **8** Vennens Øje skal ikke se mig, dit Øje søger
mig - jeg er ikke mere. **9** Som Skyen svinder og
trækker bort, bliver den, der synker i Døden, borte,
(Sheol h7585) **10** han vender ej atter hjem til sit Hus,
hans Sted får ham aldrig at se igen. **11** Så vil jeg da ej
lægge Bånd på min Mund, men tale i Åndens Kvide,
sukke i bitter Sjælenød. **12** Er jeg et Hav, eller er jeg
en Drage, siden du sætter Vagt ved mig? **13** Når jeg
tænker, mit Leje skal lindre mig, Sengen lette mit
Suk, **14** da ængster du mig med Drømme, skræmmer
mig op ved Syner, **15** så min Sjæl vil hellere kvæles.
hellere dø end lide. **16** Nu nok! Jeg lever ej evigt, slip
mig, mit Liv er et Pust! **17** Hvad er et Menneske, at du
regner ham og lægger Mærke til ham, **18** hjemsøger
ham hver Morgen, ransager ham hvert Øjeblik? **19**
Når vender du dog dit Øje fra mig, slipper mig, til jeg
har sunket mit Spyt? **20** Har jeg syndet, hvad skader
det dig, du, som er Menneskets Vogter? Hvi gjorde
du mig til Skive, hvorfor blev jeg dig til Byrde? **21**
Hvorfor tilgiver du ikke min Synd og lader min Brøde
uænset? Snart ligger jeg jo under Mulde, du søger
mig - og jeg er ikke mere!

8 Så tog Sjuhiten Bildad til Orde og sagde: **2** "Hvor
længe taler du så, hvor længe skal Mundens
Uvejr rase? **3** Mon Gud vel bøjer Retten, bøjer den
Almægtige Retfærd? **4** Har dine Sønner syndet imod
ham, og gav han dem deres Brøde i Vold, **5** så søg
du nu hen til Gud og bed hans Almagt om Nåde! **6**
Såfremt du er ren og oprigtig, ja, da vil han våge
over dig, genrejse din Retfærds Bolig; **7** din fordums
Lykke vil synes ringe, såre stor skal din Fremtid blive.
8 Thi spørg dog den befarne Slægt, læg Mærke til
Fædrenes Granskning! **9** Vi er fra i Går, og intet ved
vi, en Skygge er vore Dage på Jord. **10** Mon ej de kan
lære dig, sige dig det og give dig Svar af Hjertet: **11**
Vokser der Siv, hvor der ikke er Sump, gror Nilgræs
frem, hvor der ikke er Vand? **12** Endnu i Grøde, uden
at høstes, visner det før alt andet Græs. **13** Så går
det enhver, der glemmer Gud, en vanhelliges Håb
slår fejl: **14** som Sommerspind er hans Tilflugt, hans
Tillid er Spindelvæv; **15** han støtter sig til sit Hus, det
falder, han klynger sig til det, ej står det fast. **16** I
Solskinnet vokser han frodigt, hans Ranker breder
sig Haven over, **17** i Stendynger fletter hans Rødder
sig ind, han hager sig fast mellem Sten; **18** men rives
han bort fra sit Sted, fornægter det ham: "Jeg har ikke
set dig!" **19** Se, det er Glæden, han har af sin Vej, og
af Jorden fremspirer en anden! **20** Se, Gud agter ej
den uskyldige ringe, han holder ej fast ved de ondes

Hånd. 21 End skal han fylde din Mund med Latter og
dine Læber med Jubel; 22 dine Avindsmænd skal
klædes i Skam og gudløses Telt ej findes mer!

9 Så tog Job til Orde og svarede: 2 "Jeg ved forvist,
at således er det, hvad Ret har en dødelig over for
Gud? 3 Vilde Gud gå i Rette med ham, kan han ikke
svare på et af tusind! 4 Viis af Hjerte og vældig i Kraft
hvo trodsede ham og slap vel derfra? 5 Han flytter
Bjerge så let som intet, vælter dem om i sin Vrede, 6
ryster Jorden ud af dens Fuger, så dens Grundstøtter
bæver; 7 han taler til solen, så skinner den ikke, for
Stjernerne sætter han Segl, 8 han udspænder Himlen
ene, skrider hen over Havets Kamme, 9 han skabte
Bjørnen, Orion, Syvstjernen og Sydens Kamre, 10 han
øver ufattelig Vælde og Undere uden Tal! 11 Går han
forbi mig, ser jeg ham ikke, farer han hen, jeg mærker
ham ikke; 12 røver han, hvem mon der hindrer ham i
det? Hvo siger til ham: "Hvad gør du?" 13 Gud lægger
ikke Bånd på sin Vrede, Rahabs Hjælpere bøjed sig
under ham; 14 hvor kan jeg da give ham Svar og
rettelig føje min Tale for ham! 15 Har jeg end Ret, jeg
kan dog ej svare, må bede min Dommer om Nåde!
16 Nævned jeg ham, han svared mig ikke, han hørte,
tror jeg, ikke min Røst, 17 han, som river mig bort i
Stormen, giver mig - Sår på Sår uden Grund, 18 ikke
lader mig drage Ånde, men lader mig mættes med
beskeing. 19 Gælder det Kæmpekraft, melder han
sig! Gælder det Ret, hvo stævner ham da! 20 Har jeg
end Ret, må min Mund dog fælde mig, er jeg end
skyldfri, han gør mig dog vrang! 21 Skyldfri er jeg, ser
bort fra min Sjæl og agter mit Liv for intet! 22 Lige
meget; jeg påstår derfor: Skyldfri og skyldig gør han
til intet! 23 Når Svøben kommer med Død i et Nu, så
spotter han skyldfries Hjertekval; 24 Jorden gav han
i gudløses Hånd, hylder dens Dommeres Øjne til,
hvem ellers, om ikke han? 25 Raskere end Løberen
fløj mine Dage, de svandt og så ikke Lykke, 26 gled
hen som Både af Si, som en Ørn, der slår ned på
Bytte. 27 Dersom jeg siger: "Mit Suk vil jeg glemme,
glatte mit Ansigt og være glad," 28 må jeg dog grue
for al min Smerte, jeg ved, du kender mig ikke fri. 29
Jeg skal nu engang være skyldig, hvorfor da slide
til ingen Nytte? 30 Toed jeg mig i Sne og tvætted i
Lud mine Hænder, 31 du dypped mig dog i Pølen, så
Klæderne væmmedes ved mig. 32 Thi du er ikke en
Mand som jeg, så jeg kunde svare, så vi kunde gå for
Retten sammen; 33 vi savner en Voldgiftsmand til at
lægge sin Hånd på os begge! 34 Fried han mig for
sin Stok, og skræmmed hans Rædsler mig ikke, 35
da talte jeg uden at frygte ham, thi min Dom om mig
selv er en anden!

10 Min Sjæl er led ved mit Liv, frit Løb vil jeg give
min Klage over ham, i min bitre Sjælenød vil jeg
tale, 2 sige til Gud: Fordøm mig dog ikke, lad mig
vide, hvorfor du tvister med mig! 3 Gavner det dig at
øve Vold, at forkaste det Værk, dine Hænder danned,
men smile til gudløses Råd? 4 Har du da kødets Øjne,
ser du, som Mennesker ser, 5 er dine Dage som
Menneskets Dage, er dine År som Mandens Dage, 6
siden du søger efter min Brøde, leder efter min Synd,
7 endskønt du ved, jeg ikke er skyldig; men af din
Hånd er der ingen Redning! 8 Dine Hænder gjorde
og danned mig først, så skifter du Sind og gør mig til
intet! 9 Kom i Hu, at du dannede mig som Ler, og til
Støv vil du atter gøre mig! 10 Mon du ikke hældte mig
ud som Mælk og lod mig skørne som Ost, 11 iklædte
mig Hud og kød og fletted mig sammen med Ben og
Sener? 12 Du gav mig Liv og Livskraft, din Omhu
vogted min Ånd 13 og så gemte du dog i dit Hjerte
på dette, jeg skønner, dit Øjemed var: 14 Synded
jeg, vogted du på mig og tilgav ikke min Brøde. 15
Fald jeg forbrød mig, da ve mig! Var jeg retfærdig, jeg
skulde dog ikke løfte mit Hoved, men mættes med
Skændsel, kvæges med Nød. 16 Knejsed jeg, jog
du mig som en Løve, handlede atter ufatteligt med
mig; 17 nye Vidner førte du mod mig, øged din Uvilje
mod mig, opbød atter en Hær imod mig! 18 Hvi drog
du mig da af Moders Liv? Jeg burde have udåndet,
uset af alle; 19 jeg burde have været som aldrig født,
været ført til Graven fra Moders Skød. 20 Er ej mine
Livsdage få? Så slip mig, at jeg kan kvæges lidt, 21
før jeg for evigt går bort til Mørkets og Mulmets Land,
22 Landet med bælgmørkt Mulm, med Mørke og uden
Orden, hvor Lyset selv er som Mørket."

11 Så tog Na'amatiten Zofar til Orde og sagde:
2 "Skal en Ordgyder ej have Svar, skal en
Mundheld vel have Ret? 3 Skal Mænd vel tie til din
Skvalder, skal du spotte og ikke få Skam? 4 Du siger:
"Min Færd er lydeløs, og jeg er ren i hans Øjne!"
5 Men vilde dog Gud kun tale, oplade sine Læber
imod dig, 6 kundgøre dig Visdommens Løndom, thi
underfuld er den i Væsen; da vilde du vide, at Gud
har glemt dig en Del af din Skyld! 7 Har du loddet
Bunden i Gud og nået den Almægtiges Grænse? 8
Højere er den end Himlen hvad kan du? Dybere end
Dødsriget - hvad ved du? (Sheol h7585) 9 Den overgår
Jorden i Vidde, er mere vidtstrakt end Havet. 10 Farer
han frem og fængsler, stævner til Doms, hvem hindrer
ham? 11 Han kender jo Løgnens Mænd, Uret ser

han og agter derpå, 12 så tomhjernet Mand får Vid,
og Vildæsel fødes til Menneske. 13 Hvis du får Skik
på dit Hjerte og breder dine Hænder imod ham, 14
hvis Uret er fjern fra din Hånd, og Brøde ej bor i dit
Telt, 15 ja, da kan du lydefri løfte dit Åsyn og uden at
frygte stå fast, 16 ja, da skal du glemme din Kvide,
mindes den kun som Vand, der flød bort; 17 dit Liv
skal overstråle Middagssolen, Mørket vorde som lyse
Morgen. 18 Tryg skal du være, fordi du har Håb; du
ser dig om og går trygt til Hvile, 19 du ligger uden at
skræmmes op. Til din Yndest vil mange bejle. 20 Men
de gudløses Øjne vansmægter; ude er det med deres
Tilflugt, deres Håb er blot at udånde Sjælen!

12 Så tog Job til Orde og svarede: 2 "Ja, sandelig,
I er de rette, med eder dør Visdommen ud! 3
Også jeg har som I Forstand, står ikke tilbage for
eder, hvo kender vel ikke sligt? 4 Til Latter for Venner
er den, der råbte til Gud og fik Svar. den retfærdige er
til Latter. 5 I Ulykke falder de fromme, den sorgløse
spotter Faren, hans Fod står fast, mens Fristen varer.
6 I Fred er Voldsmænds Telte, og trygge er de, der
vækker Guds Vrede, den, der fører Gud i sin Hånd. 7
Spørg dog Kvæget, det skal lære dig, Himlens Fugle,
de skal oplyse dig, 8 se til Jorden, den skal lære
dig lad Havets Fisk fortælle dig det! 9 Hvem blandt
dem alle ved vel ikke, at HERRENs Hånd har skabt
det; 10 han holder alt levendes Sjæl i sin Hånd, alt
Menneskekødets Ånd! 11 Prøver ej Øret Ord, og
smager ej Ganen Maden? 12 Er Alderdom eet med
Visdom, Dagenes Række med Indsigt? 13 Hos ham
er der Visdom og Vælde, hos ham er der Råd og
Indsigt. 14 Hvad han river ned, det bygges ej op, den,
han lukker inde, kommer ej ud; 15 han dæmmer for
Vandet, og Tørke kommer, han slipper det løs, og
det omvælter Jorden. 16 Hos ham er der Kraft og
Fasthed; den, der farer og fører vild, er hans Værk.
17 Rådsherrer fører han nøgne bort, og Dommere
gør han til Tåber; 18 han løser, hvad Konger bandt,
og binder dem Reb om Lænd; 19 Præster fører han
nøgne bort og styrter ældgamle Slægter; 20 han røver
de dygtige Mælet og tager de gamles Sans; 21 han
udøser Hån over Fyrster og løser de stærkes Bælte;
22 han drager det skjulte frem af Mørket og bringer
Mulmet for Lyset, 23 gør Folkene store og lægger
dem øde, udvider Folkeslags Grænser og fører dem
atter bort; 24 han tager Jordens Høvdingers Vid og
lader dem rave i vejløst Øde; 25 de famler i Mørke
uden Lys og raver omkring som drukne.

13 Se, mit Øje har skuet alt dette, mit Øre har
hørt og mærket sig det; 2 hvad I ved, ved også
jeg, jeg falder ikke igennem for jer. 3 Men til den
Almægtige vil jeg tale, med Gud er jeg sindet at gå i
Rette, 4 mens I smører på med Løgn; usle Læger er I
til Hobe. 5 Om I dog vilde tie stille, så kunde I regnes
for vise! 6 Hør dog mit Klagemål, mærk mine Læbers
Anklage! 7 Forsvarer I Gud med Uret, forsvarer I ham
med Svig? 8 Vil I tage Parti for ham, vil I træde i
Skranken for Gud? 9 Går det godt, når han ransager
eder, kan I narre ham, som man narrer et Menneske?
10 Revse jer vil han alvorligt, om I lader som intet og
dog er partiske. 11 Vil ikke hans Højhed skræmme jer
og hans Rædsel falde på eder? 12 Eders Tankesprog
bliver til Askesprog, som Skjolde af Ler eders Skjolde.
13 Ti stille, at jeg kan tale, så overgå mig, hvad der vil!
14 Jeg vil bære mit Kød i Tænderne og tage mit Liv i
min Hånd; 15 se, han slår mig ihjel, jeg har intet Håb,
dog lægger jeg for ham min Færd. 16 Det er i sig selv
en Sejr for mig, thi en vanhellig vover sig ikke til ham!
17 Hør nu ret på mit Ord, lad mig tale for eders Ører!
18 Se, til Rettergang er jeg rede, jeg ved, at Retten er
min! 19 Hvem kan vel trætte med mig? Da skulde jeg
tie og opgive Ånden! 20 Kun for to Ting skåne du
mig, så kryber jeg ikke i Skjul for dig: 21 Din Hånd må
du tage fra mig, din Rædsel skræmme mig ikke! 22
Så stævn mig, og jeg skal svare, eller jeg vil tale, og
du skal svare! 23 Hvor stor er min Skyld og Synd?
Lad mig vide min Brøde og Synd! 24 Hvi skjuler du
dog dit Åsyn og regner mig for din Fjende? 25 Vil du
skræmme et henvejret Blad, forfølge et vissent Strå,
26 at du skriver mig så bitter en Dom og lader mig
arve min Ungdoms Skyld, 27 lægger mine Fødder i
Blokken, vogter på alle mine Veje. indkredser mine
Fødders Trin! 28 Og så er han dog som smuldrende
Trøske, som Klæder, der ædes op af Møl,

14 Mennesket, født af en Kvinde, hans Liv er
stakket, han mættes af Uro; 2 han spirer som
Blomsten og visner, flyr som Skyggen, står ikke fast.
3 Og på ham vil du rette dit Øje, ham vil du stævne
for Retten! 4 Ja, kunde der komme en ren af en
uren! Nej, end ikke een! 5 Når hans Dages Tal er
fastsat, hans Måneder talt hos dig, og du har sat
ham en uoverskridelig Grænse, 6 tag så dit Øje fra
ham, lad ham i Fred, at han kan nyde sin Dag som
en Daglejer! 7 Thi for et Træ er der Håb: Fældes
det, skyder det atter, det fattes ej nye Skud; 8 ældes
end Roden i Jorden, dør end Stubben i Mulde: 9
lugter det Vand, får det nye Skud, skyder Grene som
nyplantet Træ; 10 men dør en Mand, er det ude med
ham, udånder Mennesket, hvor er han da? 11 Som
Vand løber ud af Søen og Floden svinder og tørres,

12 så lægger Manden sig, rejser sig ikke, vågner ikke,
før Himlen forgår, aldrig vækkes han af sin Søvn. 13
Tag dog og gem mig i Dødens Rige, skjul mig, indtil
din Vrede er ovre, sæt mig en Frist og kom mig i Hu!
(Sheol h7585) 14 Om Manden dog døde for atter at
leve! Da vented jeg rolig al Stridens Tid, indtil min
Afløsning kom; 15 du skulde kalde - og jeg skulde
svare længes imod dine Hænders Værk! 16 Derimod
tæller du nu mine Skridt, du tilgiver ikke min Synd,
17 forseglet ligger min Brøde i Posen, og over min
Skyld har du lukket til. 18 Nej, ligesom Bjerget skrider
og falder, som Klippen rokkes fra Grunden, 19 som
Vandet udhuler Sten og Plaskregn bortskyller Jord,
så har du udslukt Menneskets Håb. 20 For evigt slår
du ham ned, han går bort, skamskænder hans Ansigt
og lader ham fare. 21 Hans Sønner hædres, han ved
det ikke, de synker i Ringhed, han mærker det ikke;
22 ikkun hans eget Kød volder Smerte, ikkun hans
egen Sjæl volder Sorg.

15 Så tog Temaniten Elifaz til Orde og sagde: 2
"Mon Vismand svarer med Mundsvejr og fylder
sit Indre med Østenvind 3 for at hævde sin Ret med
gavnløs Tale, med Ord, som intet båder? 4 Desuden
nedbryder du Gudsfrygt og krænker den Stilhed, som
tilkommer Gud. 5 Din Skyld oplærer din Mund, du
vælger de listiges Sprog. 6 Din Mund domfælder dig,
ikke jeg, dine Læber vidner imod dig! 7 Var du den
første, der fødtes, kom du til Verden, før Højene var?
8 Mon du lytted til, da Gud holdt Råd, og mon du rev
Visdommen til dig? 9 Hvad ved du, som vi ikke ved,
hvad forstår du, som vi ikke kender? 10 Også vi har
en gammel iblandt os, en Olding, hvis Dage er fler
end din Faders! 11 Er Guds Trøst dig for lidt, det
Ord, han mildelig talede til dig? 12 Hvi river dit Hjerte
dig hen, hvi ruller dit Øje vildt? 13 Thi du vender din
Harme mod Gud og udstøder Ord af din Mund. 14
Hvor kan et Menneske være rent, en kvindefødt have
Ret? 15 End ikke sine Hellige tror han, og Himlen
er ikke ren i hans Øjne, 16 hvad da den stygge,
den onde, Manden, der drikker Uret som Vand! 17
Jeg vil sige dig noget, hør mig, jeg fortæller, hvad
jeg har set, 18 hvad vise Mænd har forkyndt, deres
Fædre ikke dulgt, 19 dem alene var Landet givet,
ingen fremmed færdedes blandt dem: 20 Den gudløse
ængstes hele sit Liv, de stakkede År, en Voldsmand
lever; 21 Rædselslyde fylder hans Ører, midt under
Fred er Hærgeren over ham; 22 han undkommer
ikke fra Mørket, opsparet er han for Sværdet, 23
udset til Føde for Gribbe, han ved, at han står for
Fald; 24 Mørkets Dag vil skræmme ham. Trængsel og
Angst overvælde ham som en Konge, rustet til Strid.
25 Thi Hånden rakte han ud mod Gud og bød den
Almægtige Trods, 26 stormed bårdnakket mod ham
med sine tykke, buede Skjolde. 27 Thi han dækked
sit Ansigt med Fedt og samlede Huld på sin Lænd. 28
tog Bolig i Byer, der øde lå hen. i Huse, man ikke må
bo i, bestemt til at ligge i Grus. 29 Han bliver ej rig,
hans Velstand forgår, til Jorden bøjer sig ikke hans
Aks; 30 han undkommer ikke fra Mørket. Solglød
udtørrer hans Spire, hans Blomst rives bort af Vinden.
31 Han stole ikke på Tomhed han farer vild thi Tomhed
skal være hans Løn! 32 I Utide visner hans Stamme,
hans Palmegren skal ikke grønnes; 33 han ryster
som Ranken sin brue af og kaster som Olietræet sin
Blomst. 34 Thi vanhelliges Samfund er goldt, og Ild
fortærer Bestikkelsens Telte; 35 svangre med Kvide,
føder de Uret, og deres Moderskød fostrer Svig!

16 Så tog Job til Orde og svarede: 2 "Nok har jeg
hørt af sligt, besværlige Trøstere er I til Hobe! 3
Får Mundsvejret aldrig Ende? Hvad ægged dig dog til
at svare? 4 Også jeg kunde tale som I, hvis I kun
var i mit Sted, føje mine Ord imod jer og ryste på
Hovedet ad jer, 5 styrke jer med min Mund, ej spare
på ynksomme Ord! 6 Taler jeg, mildnes min Smerte
ikke og om jeg tier, hvad Lindring får jeg? 7 Dog nu
har han udtømt min Kraft, du bar ødelagt hele min
Kreds; 8 at du greb mig, gælder som Vidnesbyrd
mod mig, min Magerhed vidner imod mig. 9 Hans
Vrede river og slider i mig, han skærer Tænder imod
mig. Fjenderne hvæsser Blikket imod mig, 10 de
opspiler Gabet imod mig, slår mig med Hån på Kind
og flokkes til Hobe omkring mig; 11 Gud gav mig hen
i Niddingers Vold, i gudløses Hænder kasted han
mig. 12 Jeg leved i Fred, så knuste han mig, han
greb mig i Nakken og sønderslog mig; han stilled mig
op som Skive, 13 hans Pile flyver omkring mig, han
borer i Nyrerne uden Skånsel, udgyder min Galde på
Jorden; 14 Revne på Revne slår han mig, stormer
som Kriger imod mig. 15 Over min Hud har jeg syet
Sæk og boret mit Horn i Støvel; 16 mit Ansigt er rødt
af Gråd, mine Øjenlåg hyllet i Mørke, 17 skønt der
ikke er Vold i min Hånd, og skønt min Bøn er ren! 18
Dølg ikke, Jord, mit Blod, mit Skrig komme ikke til
Hvile! 19 Alt nu er mit Vidne i Himlen, min Talsmand
er i det høje; 20 gid min Ven lod sig finde! Mit Øje
vender sig med Tårer til Gud, 21 at han skifter Ret
mellem Manden og Gud, mellem Mennesket og hans
Ven! 22 Thi talte er de kommende År, jeg skal ud på
en Færd, jeg ej vender hjem fra.

17 Brudt er min Ånd, mine Dage slukt, og Gravene
venter mig; **2** visselig, Spot er min Del, og bittert
er, hvad mit Øje må skue. **3** Stil Sikkerhed for mig
hos dig! Hvem anden giver mig Håndslag? **4** Thi
du lukked deres Hjerte for Indsigt, derfor vil du ikke
ophøje dem; **5** den, der forråder Venner til Plyndring,
hans Sønners Øjne hentæres. **6** Til Mundheld har
du gjort mig for Folk, jeg er blevet et Jærtegn for
dem; **7** mit Øje er sløvet af Kvide, som Skygger er
mine Lemmer til Hobe; **8** retsindige stivner af Rædsel
ved sligt, over vanhellig harmes den skyldfri, **9** men
den retfærdige holder sin Vej, en renhåndet vokser i
Kraft. **10** Men I, mød kun alle frem igen, en Vismand
fnder jeg ikke iblandt jer! **11** Mine Dage stunder mod
Døden, brudt er mit Hjertes Ønsker; **12** Natten gør
jeg til Dag, Lyset for mig er Mørke; **13** vil jeg håbe, får
jeg dog Bolig i Døden, jeg reder i Mørket mit Leje,
(Sheol h7585) **14** Graven kalder jeg Fader, Forrådnelsen
Moder og Søster. **15** Hvor er da vel mit Håb, og hvo
kan øjne min Lykke? **16** Mon de vil følge mig ned
i Dødsriget, skal sammen vi synke i Støvet? **(Sheol
h7585)**

18 Så tog Sjuhiten Bildad til Orde og sagde: **2**
"Så gør dog en Ende på dine Ord, kom til
Fornuft og lad os tale! **3** Hvi skal vi regnes for Kvæg
og stå som umælende i dine Øjne? **4** Du, som i
Vrede sønderslider din Sjæl, skal for din Skyld Jorden
blive øde og Klippen flyttes fra sit Sted? **5** Nej, den
gudløses Lys bliver slukt, hans Ildslue giver ej Lys; **6**
Lyset i hans Telt går ud, og hans Lampe slukkes for
ham; **7** hans kraftige Skridt bliver korte, han falder
for eget Råd; **8** thi hans Fod drives ind i Nettet,
på Fletværk vandrer han frem, **9** Fælden griber om
Hælen, Garnet holder ham fast; **10** Snaren er skjult i
Jorden for ham og Saksen på hans Sti; **11** Rædsler
skræmmer ham alle Vegne og kyser ham Skridt for
Skridt: **12** Ulykken hungrer efter ham, Undergang
lurer på hans Fald: **13** Dødens førstefødte æder hans
Lemmer, æder hans Legemes Lemmer; **14** han rives
bort fra sit Telt, sin Fortrøstning; den styrer hans Skridt
til Rædslernes Konge; **15** i hans Telt har Undergang
hjemme, Svovl strøs ud på hans Bolig; **16** nedentil
tørrer hans Rødder, oventil visner hans Grene; **17**
hans Minde svinder fra Jord, på Gaden nævnes ikke
hans Navn; **18** man støder ham ud fra Lys i Mørket
og driver ham bort fra Jorderig; **19** i sit Folk har han
ikke Afkom og Æt, i hans Hjem er der ingen tilbage;
20 de i Vester stivner ved hans Skæbnedag, de i Øst
bliver slagne af Rædsel. **21** Ja, således går det den
lovløses Bolig, dens Hjem, der ej kender Gud!

19 Så tog Job til Orde og svarede: **2** "Hvor længe
vil I krænke min Sjæl og slå mig sønder med
Ord? **3** I håner mig nu for tiende Gang, mishandler
mig uden Skam. **4** Har jeg da virkelig fejlet, hænger
der Fejl ved mig? **5** Eller gør I jer store imod mig og
revser mig ved at smæde? **6** Så vid da, at Gud har
bøjet min Ret, omspændt mig med sit Net. **7** Se, jeg
skriger: Vold! men får ikke Svar, råber om Hjælp, der
er ingen Ret. **8** Han spærred min Vej, jeg kom ikke
frem, han hylled mine Stier i Mørke; **9** han klædte
mig af for min Ære, berøved mit Hoved Kronen, **10**
brød mig ned overalt, så jeg må bort, oprykked mit
Håb som Træet; **11** hans Vrede blussede mod mig,
han regner mig for sin Fjende; **12** samlede rykker
hans Flokke frem og bryder sig Vej imod mig, de
lejrer sig om mit Telt. **13** Mine Brødre har fjernet
sig fra mig, Venner er fremmede for mig, **14** mine
nærmeste og Hendinge holder sig fra mig, de, der er i
mit Hus, har glemt mig; **15** mine Piger regner mig
for en fremmed, vildfremmed er jeg i deres Øjne;
16 ej svarer min Træl, når jeg kalder, jeg må trygle
ham med min Mund; **17** ved min Ånde væmmes min
Hustru, mine egne Brødre er jeg en Stank; **18** selv
Drenge agter mig ringe, når jeg reljser mig, taler de
mod mig; **19** Standsfælleræmmes til Hobe ved mig,
de, jeg elskede, vender sig mod mig. **20** Benene
hænger fast ved min Hud, med Kødet i Tænderne
slap jeg bort. **21** Nåde, mine Venner, Nåde, thi Guds
Hånd har rørt mig! **22** Hvi forfølger og I mig som Gud
og mættes ej af mit Kød? **23** Ak, gid mine Ord blev
skrevet op, blev tegnet op i en Bog, **24** med Griffel af
Jern, med Bly indristet i Hlippen for evigt! **25** Men jeg
ved, at min Løser lever, over Støvet vil en Forsvarer
stå frem. **26** Når min sønderslidte Hud er borte, skal
jeg ud fra mit Kød skue Gud, **27** hvem jeg skal se på
min Side; ham skal mine Øjne se, ingen fremmed!
Mine Nyrer forgår i mit Indre! **28** Når I siger: "Hor
vi skal forfølge ham, Sagens Rod vil vi udfinde hos
ham!" **29** så tag jer i Vare for Sværdet; thi Vrede
rammer de lovløse, at I skal kende, der kommer en
Dom!

20 Så tog Na'amatiten Zofar til Orde og sagde **2**
"Derfor bruser Tankerne i mig, og derfor stormer
det i mig; **3** til min Skam må jeg høre på Tugt, får
tankeløst Mundsvejr til Svar! **4** Ved du da ikke fra
Arilds Tid, fra Tiden, da Mennesket sattes på Jorden,
5 at gudløses Jubel er kort og vanhelliges Glæde
stakket? **6** Steg end hans Hovmod til Himlen, raged
hans Hoved i Sky, **7** som sit Skarn forgår han for
evigt, de, der så ham, siger: "Hvor er han?" **8** Han flyr

som en Drøm, man finder ham ikke, som et Nattesyn
jages han bort; 9 Øjet, der så ham, ser ham ej mer,
hans Sted får ham aldrig at se igen. 10 Hans Sønner
bejler til ringes Yndest, hans Hænder må give hans
Gods tilbage. 11 Hans Ben var fulde af Ungdomskraft,
men den lægger sig med ham i Støvet. 12 Er det
onde end sødt i hans Mund, når han gemmer det
under sin Tunge, 13 sparer på det og slipper det ikke,
holder det fast til sin Gane, 14 så bliver dog Maden i
hans Indre til Slangegift inden i ham; 15 Godset, han
slugte, må han spy ud, Gud driver det ud af hans
Bug, 16 han indsuger Slangernes Gift, og Øgleungen
slår ham ihjel; 17 han skuer ej Strømme af Olie,
Bække af Honning og Fløde; 18 han må af med sin
Vinding, svælger den ej, får ingen Glæde af tilbyttet
Gods. 19 Thi han knuste de ringe og lod dem ligge,
ranede Huse, han ej havde bygget. 20 Thi han har
ingen Hjælp af sin Rigdom, trods sine Skatte reddes
han ikke; 21 ingen gik fri for hans Glubskhed, derfor
varer hans Lykke ikke; 22 midt i sin Overflod har han
det trangt, al Slags Nød kommer over ham. 23 For at
fylde hans Bug sender Gud sin Vredes Glød imod
ham, lader sin Harme regne på ham. 24 Flyr han for
Brynje af Jern, så gennemborer ham Kobberbuen; 25
en Kni kommer ud af hans Ryg, et lynende Stål af
hans Galde; over ham falder Rædsler, 26 idel Mørke
er opsparet til ham; Ild, der ej blæses op, fortærer
ham, æder Levningen i hans Telt. 27 Himlen bringer
hans Brøde for Lyset, og Jorden rejser sig mod ham.
28 Hans Huses Vinding må bort, rives bort på Guds
Vredes Dag. 29 Slig er den gudløses Lod fra Gud og
Lønnen fra Gud for hans Brøde!

21 Så tog Job til Orde og svarede: 2 "Hør dog, hør
mine Ord, lad det være Trøsten, I giver! 3 Find
jer nu i, at jeg taler, siden kan I jo håne! 4 Gælder min
Klage Mennesker? Hvi skulde jeg ej være utålmodig?
5 Vend jer til mig og stivn af Rædsel, læg Hånd på
Mund! 6 Jeg gruer, når jeg tænker derpå, mit Legeme
gribes af Skælven: 7 De gudløse, hvorfor lever de,
bliver gamle, ja vokser i Kraft? 8 Deres Æt har de
blivende hos sig, deres Afkom for deres Øjne; 9 deres
Huse er sikre mod Rædsler, Guds Svøbe rammer
dem ikke; 10 ej springer deres Tyr forgæves, Koen
kælver, den kaster ikke; 11 de slipper deres Drenge
ud som Får, deres Børneflok boltrer sig ret; 12 de
synger til Pauke og Citer, er glade til Fløjtens Toner;
13 de lever deres Dage i Lykke og synker med Fred
i Dødsriget, **(Sheol h7585)** 14 skønt de siger til Gud:
"Gå fra os, at kende dine Veje er ikke vor Lyst! 15
Den Almægtige? Hvad han? Skal vi tjene ham? Hvad
Gavn at banke på hos ham?" 16 Er ej deres Lykke
i deres Hånd og gudløses Råd ham fjernt? 17 Når
går de gudløses Lampe ud og når kommer Ulykken
over dem? Når deler han Loddet ud i sin Vrede, 18
så de bliver som Strå for Vinden, som Avner, Storm
fører bort? 19 Gemmer Gud hans Ulykkeslod til hans
Børn? Ham selv gengælde han, så han mærker det,
20 lad ham selv få sit Vanheld at se, den Almægtiges
Vrede at drikke! 21 Thi hvad bryder han sig siden
om sit Hus, når hans Måneders Tal er udrundet? 22
Kan man vel tage Gud i Skole, ham, som dømmer de
højeste Væsner? 23 En dør jo på Lykkens Tinde, helt
tryg og så helt uden Sorger: 24 hans Spande er fulde
af Mælk, hans Knogler af saftig Marv; 25 med bitter
Sjæl dør en anden og har aldrig nydt nogen Lykke;
26 de lægger sig begge i Jorden, og begge dækkes af
Orme! 27 Se, jeg kender så vel eders Tanker og de
Rænker, I spinder imod mig, 28 når I siger: "Hvor er
Stormandens Hus og det Telt, hvor de gudløse bor?"
29 Har I aldrig spurgt de berejste og godkendt deres
Beviser: 30 Den onde skånes på Ulykkens Dag og
frelses på Vredens Dag. 31 Hvem foreholder ham vel
hans Færd, gengælder ham, hvad han gør? 32 Til
Graven bæres han hen, ved hans Gravhøj holdes der
Vagt; 33 i Dalbunden hviler han sødt, Alverden følger
så efter, en Flok uden Tal gik forud for ham. 34 Hvor
tom er den Trøst, som I giver! Eders Svar - kun Svig
er tilbage!

22 Så tog Temaniten Elifaz til Orde og sagde: 2
"Gavner et Menneske Gud? Nej, den kloge
gavner sig selv. 3 Har den Almægtige godt af din
Retfærd, Vinding af, at din Vandel er ret? 4 Revser
han dig for din Gudsfrygt? Eller går han i Rette med
dig derfor? 5 Er ikke din Ondskab stor og din Brøde
uden Ende? 6 Thi du pantede Brødre uden Grund,
trak Klæderne af de nøgne, 7 gav ikke den trætte
Vand at drikke og nægted den sultne Brød. 8 Den
mægtige - hans var Landet, den hædrede boede
der. 9 Du lod Enker gå tomhændet bort, knuste de
faderløses Arme. 10 Derfor var der Snaret omkring
dig, og Rædsel ængsted dig brat. 11 Dit Lys blev
Mørke, du kan ej se, og Strømme af Vand går over
dig! 12 Er Gud ej i højen Himmel? Se Stjernernes
Tinde, hvor højt de står! 13 Dog siger du: "Hvad ved
Gud, holder han Dom bag sorten Sky? 14 Skyerne
skjuler ham, så han ej ser, på Himlens Runding går
han!" 15 Vil du følge Fortidens Sti, som Urettens
Mænd betrådte, 16 de, som i Utide reves bort, hvis
Grundvold flød bort som en Strøm, 17 som sagde til
Gud: "Gå fra os! Hvad kan den Almægtige gøre os?"

18 Og han havde dog fyldt deres Huse med godt. Men
de gudløses Råd er ham fjernt. 19 De retfærdige så
det og glædede sig, den uskyldige spottede dem: 20
For vist, vore Fjender forgik, og Ild fortæred de sidste
af dem. 21 Bliv Ven med ham og hold Fred. derved
vil der times dig Lykke; 22 tag dog mod Lærdom af
ham og læg dig hans Ord på Sinde! 23 Vender du
ydmygt om til den Almægtige, fjerner du Uretten fra
dit Telt, 24 kaster du Guldet på Jorden, Ofirguldet
blandt Bækkenes Sten, 25 så den Almægtige bliver
dit Guld, hans Lov dit Sølv, 26 ja, da skal du fryde
dig over den Almægtige og løfte dit Åsyn til Gud. 27
Beder du til ham, hører han dig, indfri kan du, hvad
du har lovet; 28 hvad du sætter dig for, det lykkes, det
lysner på dine Veje; 29 thi stolte, hovmodige ydmyger
han, men hjælper den, der slår Øjnene ned; 30 han
frelser uskyldig Mand; det sker ved hans Hænders
Renhed!

23 Så tog Job til Orde og svarede: 2 "Også i Dag
er der Trods i min Klage, tungt ligger hans Hånd
på mit Suk! 3 Ak, vidste jeg Vej til at finde ham, kunde
jeg nå hans Trone! 4 Da vilde jeg udrede Sagen for
ham og fylde min Mund med Beviser, 5 vide, hvad
Svar han gav mig, skønne, hvad han sagde til mig! 6
Mon han da satte sin Almagt imod mig? Nej, visselig
agted han på mig; 7 da gik en oprigtig i Rette med
ham, og jeg bjærged for evigt min Ret. 8 Men går jeg
mod Øst, da er han der ikke, mod Vest, jeg mærker
ej til ham; 9 jeg søger i Nord og ser ham ikke, drejer
mod Syd og øjner ham ej. 10 Thi han kender min Vej
og min Vandel, som Guld går jeg frem af hans Prøve.
11 Min Fod har holdt fast ved hans Spor, hans Vej har
jeg fulgt, veg ikke derfra, 12 fra hans Læbers Bud er
jeg ikke veget, hans Ord har jeg gemt i mit Bryst.
13 Men han gjorde sit Valg, hvem hindrer ham Han
udfører, hvad hans Sjæl attrår. 14 Thi han fuldbyrder,
hvad han bestemte, og af sligt har han meget for. 15
Derfor forfærdes jeg for ham og gruer ved Tanken om
ham. 16 Ja, Gud har nedbrudt mit Mod, forfærdet
mig har den Almægtige; 17 thi jeg går til i Mørket, mit
Åsyn dækkes af Mulm.

24 Hvorfor har ej den Almægtige opsparet Tider,
hvi får de, som kender ham, ikke hans Dage
at se? 2 De onde flytter Markskel, ranede Hjorde
har de på Græs. 3 faderløses Æsel fører de bort,
tager Enkens Okse som Borgen: 4 de trænger de
fattige af Vejen. Landets arme må alle skjule sig.
5 Som vilde Æsler i Ørkenen går de ud til deres
Gerning søgende efter Næring; Steppen er Brød
for Børnene. 6 De høster på Marken om Natten, i
Rigmandens Vingård sanker de efter. 7 Om Natten
ligger de nøgne, uden Klæder, uden Tæppe i Hulden.
8 De vædes af Bjergenes Regnskyl, klamrer sig af
Mangel på Ly til Klippen. 9 - Man river den faderløse
fra Brystet, tager den armes Barn som Borgen. 10
Nøgne vandrer de, uden Klæder, sultne bærer de
Neg; 11 mellem Murene presser de Olie. de træder
Persen og tørster. 12 De drives fra By og Hus, og
Børnenes Hunger skriger. Men Gud, han ænser ej
vrangt. 13 Andre hører til Lysets Fjender, de kender
ikke hans Veje og holder sig ej på hans Stier: 14
Før det lysner, står Morderen op, han myrder arm og
fattig; om Natten sniger Tyven sig om; 15 Horkarlens
Øje lurer på Skumring, han tænker: "Intet Øje kan
se mig!" og skjuler sit Ansigt under en Maske. 16
I Mørke bryder de ind i Huse, de lukker sig inde
om Dagen, thi ingen af dem vil vide af Lys. 17 For
dem er Mørket Morgen, thide er kendt med Mørkets
Rædsler. 18 Over Vandfladen jages han hen, hans
Arvelod i Landet forbandes, han færdes ikke på Vejen
til Vingården. 19 Som Tørke og Hede tager Snevand,
så Dødsriget dem, der har syndet. **(Sheol h7585)** 20
Han er glemt på sin Hjemstavns Torv, hans Storhed
kommes ej mer i Hu, Uretten knækkes som Træet.
21 Han var ond mod den golde, der ikke fødte, mod
Enken gjorde han ikke vel; 22 dem, det gik skævt, rev
han bort i sin Vælde. Han står op og er ikke tryg på
sit Liv, 23 han styrtes uden Håb og Støtte, og på hans
Veje er idel Nød. 24 Hans Storhed er stakket, så er
han ej mer, han bøjes og skrumper ind som Melde og
skæres af som Aksenes Top. 25 Og hvis ikke - hvo
gør mig til Løgner, hvo gør mine Ord til intet?

25 Så tog Sjuhiten Bildad til Orde og sagde: 2 "Hos
ham er der Vælde og Rædsel, han skaber Fred
i sin høje Bolig. 3 Er der mon Tal på hans Skarer?
Mod hvem står ikke hans Baghold op? 4 Hvor kan en
Mand have Ret imod Gud, hvor kan en kvindefødt
være ren? 5 Selv Månen er ikke klar i hans Øjne og
Stjernerne ikke rene 6 endsige en Mand, det Kryb, et
Menneskebarn, den Orm!

26 Så tog Job til Orde og svarede: 2 "Hvor har du
dog hjulpet ham, den afmægtige, støttet den
kraftløse Arm! 3 Hvor har du dog rådet ham, den
uvise, kundgjort en Fylde af Visdom! 4 Hvem hjalp dig
med at få Ordene frem, hvis Ånd mon der talte af dig?
5 Skyggerne skælver af Angst, de, som bor under
Vandene; 6 blottet er Dødsriget for ham, Afgrunden
uden Dække. **(Sheol h7585)** 7 Han udspænder Norden
over det tomme, ophænger Jorden på intet; 8 Vandet
binder han i sine Skyer, og Skylaget brister ikke

derunder; 9 han fæstner sin Trones Hjørner og
breder sit Skylag derover; 10 han drog en Kreds over
Vandene, der, hvor Lys og Mørke skilles. 11 Himlens
Støtter vakler, de gribes af Angst ved hans Trusel; 12
med Vælde bragte han Havet til Ro og knuste Rahab
med Kløgt; 13 ved hans Ånde klarede Himlen op hans
Hånd gennembored den flygtende Slange. 14 Se, det
er kun Omridset af hans Vej, hvad hører vi andet end
Hvisken? Hans Vældes Torden, hvo fatter vel den?

27 Job vedblev at fremsætte sit Tankesprog: 2 "Så
sandt Gud lever, som satte min Ret til Side,
den Almægtige, som gjorde mig mod i Hu: 3 Så
længe jeg drager Ånde og har Guds Ånde i Næsen,
4 skal mine Læber ej tale Uret, min Tunge ej fare
med Svig! 5 Langt være det fra mig at give jer Ret;
til jeg udånder, opgiver jeg ikke min Uskyld. 6 Jeg
hævder min Ret, jeg slipper den ikke, ingen af mine
Dage piner mit Sind. 7 Som den gudløse gå det
min Fjende, min Modstander som den lovløse! 8 Thi
hvad er den vanhelliges Håb, når Gud bortskærer og
kræver hans Sjæl? 9 Hører mon Gud hans Skrig,
når Angst kommer over ham? 10 Mon han kan fryde
sig over den Almægtige, føjer han ham, når han
påkalder ham? 11 Jeg vil lære jer om Guds Hånd, den
Almægtiges Tanker dølger jeg ikke; 12 se, selv har I
alle set det, hvi har I så tomme Tanker? 13 Det er
den gudløses Lod fra Gud, Arven, som Voldsmænd
får fra den Almægtige: 14 Vokser hans Sønner, er
det for Sværdet, hans Afkom mættes ikke med Brød;
15 de øvrige bringer Pesten i Graven, deres Enker
kan ej holde Klage over dem. 16 Opdynger han
Sølv som Støv og samler sig Klæder som Ler 17
han samler, men den retfærdige klæder sig i dem,
og Sølvet arver den skyldfri; 18 han bygger sit Hus
som en Edderkops, som Hytten, en Vogter gør sig;
19 han lægger sig rig, men for sidste ang, han slår
Øjnene op, og er det ej mer; 20 Rædsler når ham
som Vande, ved Nat river Stormen ham bort; 21 løftet
af Østenstorm farer han bort, den fejer ham væk
fra hans Sted. 22 Skånselsløst skyder han på ham,
i Hast må han fly fra hans Hånd; 23 man klapper
i Hænderne mod ham og piber ham bort fra hans
Sted!

28 Sølvet har jo sit Leje, som renses, sit sted 2
Jern hentes op af Jorden, og Sten smeltes om
til Kobber. 3 På Mørket gør man en Ende og ransager
indtil de dybeste Kroge Mørkets og Mulmets Sten;
4 man bryder en Skakt under Foden, og glemte,
foruden Fodfæste, hænger de svævende fjernt fra
Mennesker. 5 Af Jorden fremvokser Brød, imedens
dens Indre omvæltes som af Ild; 6 i Stenen der sidder
Safiren, og der er Guldstøv i den. 7 Stien derhen er
Rovfuglen ukendt, Falkens Øje udspejder den ikke;
8 den trædes ikke af stolte Vilddyr, Løven skrider
ej frem ad den. 9 På Flinten lægger man Hånd og
omvælter Bjerge fra Roden; 10 i Klipperne hugger
man Gange, alskens Klenodier skuer Øjet; 11 man
tilstopper Strømmenes Kilder og bringer det skjulte for
Lyset. 12 Men Visdommen - hvor mon den findes, og
hvor er Indsigtens Sted? 13 Mennesket kender ikke
dens Vej, den findes ej i de levendes Land; 14 Dybet
siger: "I mig er den ikke!" Havet: "Ej heller hos mig!"
15 Man får den ej for det fineste Guld, for Sølv kan
den ikke købes, 16 den opvejes ikke med Ofirguld,
med kostelig Sjoham eller Safir; 17 Guld og Glar kan
ej måle sig med den, den fås ej i Bytte for gyldne Kar,
18 Krystal og Koraller ikke at nævne. At eje Visdom er
mere end Perler, 19 Ætiopiens Topas kan ej måle sig
med den, den opvejes ej med det rene Guld. 20 Men
Visdommen - hvor mon den kommer fra, og hvor er
Indsigtens Sted? 21 Den er dulgt for alt levendes Øje
og skjult for Himmelens Fugle; 22 Afgrund og Død
må sige: "Vi hørte kun tale derom." 23 Gud er kendt
med dens Vej, han ved, hvor den har sit Sted; 24
thi han skuer til Jordens Ender, alt under Himmelen
ser han. 25 Dengang han fastsatte Vindens Vægt
og målte Vandet med Mål, 26 da han satte en Lov
for Regnen, afmærked Tordenskyen dens Vej, 27 da
skued og mønstred han den, han stilled den op og
ransaged den. 28 Men til Mennesket sagde han: "Se,
HERRENs Frygt, det er Visdom, at sky det onde er
Indsigt."

29 Og Job vedblev at fremsætte sit Tankesprog:
2 Ak, havde jeg det som tilforn, som dengang
Gud tog sig af mig, 3 da hans Lampe lyste over mit
Hoved, og jeg ved hans Lys vandt frem i Mørke, 4
som i mine modne År, da Guds Fortrolighed var over
mit Telt, 5 da den Almægtige end var hos mig og
mine Drenge var om mig, 6 da mine Fødder vaded i
Fløde, og Olie strømmede, hvor jeg stod, 7 da jeg gik
ud til Byens Port og rejste mit Sæde på Torvet. 8 Når
Ungdommen så mig, gemte deo sig, Oldinge rejste
sig op og stod, 9 Høvdinger standsed i Talen og lagde
Hånd på Mund, 10 Stormænds Røst forstummed,
deres Tunge klæbed til Ganen; 11 Øret hørte og
priste mig lykkelig, Øjet så og tilkendte mig Ære. 12
Thi jeg redded den arme, der skreg om Hjælp, den
faderløse, der savned en Hjælper; 13 den, det gik
skævt, velsignede mig, jeg frydede Enkens Hjerte; 14
jeg klædte mig i Retfærd, og den i mig, i Ret som

Kappe og Hovedbind. **15** Jeg var den blindes Øje, jeg
var den lammes Fod; **16** jeg var de fattiges Fader,
udreded den mig ukendtes Sag; **17** den lovløses
Tænder brød jeg, rev Byttet ud af hans Gab. **18** Så
tænkte jeg da: "Jeg skal dø i min Rede, leve så længe
som Føniksfuglen; **19** min Rod kan Vand komme til,
Duggen har Nattely i mine Grene; **20** min Ære er altid
ny, min Bue er altid ung i min Hånd!" **21** Mig hørte de
på og bied, var tavse, mens jeg gav Råd; **22** ingen tog
Ordet, når jeg havde talt, mine Ord faldt kvægende
på dem; **23** de bied på mig som på Regn, spærred
Munden op efter Vårregn. **24** Mistrøstige smilte jeg til,
mit Åsyns Lys fik de ej til at svinde. **25** Vejen valgte
jeg for dem og sad som Høvding, troned som Konge
blandt Hærmænd, som den, der gav sørgende Trøst.

30 Nu derimod ler de ad mig, Folk, der er yngre
end jeg, hvis Fædre jeg fandt for ringe at sætte
iblandt mine Hyrdehunde. **2** Og hvad skulde jeg med
deres Hænders Kraft? Deres Ungdomskraft har de
mistet, **3** tørrede hen af Trang og Sult. De afgnaver
Ørk og Ødemark **4** og plukker Melde ved Krattet,
Gyvelrødder er deres Brød. **5** Fra Samfundet drives
de bort, som ad Tyve råbes der efter dem. **6** De bor
i Kløfter, fulde af Rædsler, i Jordens og Klippernes
Huler. **7** De brøler imellem Buske, i Tornekrat kommer
de sammen, **8** en dum og navnløs Æt, de joges med
Hug af Lande. **9** Men nu er jeg Hånsang for dem, jeg
er dem et Samtaleemne; **10** de afskyr mig, holder
sig fra mig, nægter sig ikke af spytte ad mig. **11** Thi
han løste min Buestreng, ydmyged mig, og foran mig
kasted de Tøjlerne af. **12** Til højre rejser sig Ynglen,
Fødderne slår de fra mig, bygger sig Ulykkesveje
imod mig **13** min Sti har de opbrudt, de hjælper med
til mit Fald, og ingen hindrer dem i det; **14** de kommer
som gennem et gabende Murbrud, vælter sig frem
under Ruiner, **15** Rædsler har vendt sig imod mig;
min Værdighed joges bort som af Storm, min Lykke
svandt som en Sky. **16** Min Sjæl opløser sig i mig;
Elendigheds Dage har ramt mig: **17** Natten borer i
mine Knogler, aldrig blunder de nagende Smerter. **18**
Med vældig Kraft vanskabes mit Kød, det hænger om
mig, som var det min Kjortel. **19** Han kasted mig ud i
Dynd, jeg er blevet som Støv og Aske. **20** Jeg skriger
til dig, du svarer mig ikke, du står der og ænser mig
ikke; **21** grum er du blevet imod mig, forfølger mig
med din vældige Hånd. **22** Du løfter og vejrer mig hen
i Stormen, og dens Brusen gennemryster mig; **23** thi
jeg ved, du fører mig hjem til Døden, til det Hus, hvor
alt levende samles. **24** Dog, mon den druknende ej
rækker Hånden ud og råber om Hjælp, når han går
under? **25** Mon ikke jeg græder over den, som havde
det hårdt, sørgede ikke min Sjæl for den fattiges
Skyld? **26** Jeg biede på Lykke, men Ulykke kom, jeg
håbed på Lys, men Mørke kom; **27** ustandseligt koger
det i mig, Elendigheds Dage traf mig; **28** trøstesløs
går jeg i Sorg, i Forsamlingen rejser jeg mig og råber;
29 Sjakalernes Broder blev jeg, Strudsenes Fælle. **30**
Min Hud er sort, falder af, mine Knogler brænder af
Hede; **31** min Citer er blevet til Sorg, min Fløjte til
hulkende Gråd!

31 Jeg sluttede en Pagt med mit Øje om ikke at
se på en Jomfru; **2** hvad var ellers min Lod
fra Gud hist oppe, den Arv, den Almægtige gav fra
det høje? **3** Har ikke den lovløse Vanheld i Vente,
Udådsmændene Modgang? **4** Ser han ej mine Veje og
tæller alle mine Skridt? **5** Har jeg holdt til med Løgn,
og hasted min Fod til Svig **6** på Rettens Vægtskål
veje han mig, så Gud kan kende min Uskyld **7** er mit
Skridt bøjet af fra Vejen, og har mit Hjerte fulgt mine
Øjne, hang noget ved mine Hænder, **8** da gid jeg
må så og en anden fortære, og hvad jeg planted,
oprykkes med Rode! **9** Blev jeg en Dåre på Grund
at en Kvinde, og har jeg luret ved Næstens Dør, **10**
så dreje min Hustru Kværn for en anden, og andre
bøje sig over hende! **11** Thi sligt var Skændselsdåd,
Brøde, der drages for Retten, **12** ja, Ild, der æder til
Afgrunden og sætter hele min Høst i Brand! **13** Har
jeg ringeagtet min Træls og min Trælkvindes Ret, når
de trættede med mig, **14** hvad skulde jeg da gøre, når
Gud stod op, hvad skulde jeg svare, når han så efter?
15 Har ikke min Skaber skabt ham i Moders Skød,
har en og samme ej dannet os begge i Moders Liv?
16 Har jeg afslået ringes Ønske, ladet Enkens Øjne
vansmægte, **17** var jeg ene om at spise mit Brød,
har den faderløse ej spist deraf **18** nej, fra Barnsben
fostred jeg ham som en Fader, jeg ledede hende fra
min Moders Skød. **19** Har jeg set en Stakkel blottet
for Klæder, en fattig savne et Tæppe **20** visselig nej,
hans Hofter velsigned mig, når han varmed sig i
Uld af mine Lam. **21** Har jeg løftet min Bånd mod
en faderløs, fordi jeg var vis på Medhold i Retten,
22 så falde min Skulder fra Nakken, så rykkes min
Arm af Led! **23** Thi Guds Rædsel var kommet over
mig, og når han rejste sig, magted jeg intet! **24** Har
jeg slået min Lid til Guld, kaldt det rene Guld min
Fortrøstning, **25** var det min Glæde, at Rigdommen
voksed, og at min Hånd fik sanket så meget, **26**
så jeg, hvorledes Sollyset stråled, eller den herligt
skridende Måne, **27** og lod mit Hjerte sig dåre i Løn,
så jeg hylded dem med Kys på min Hånd **28** også det

var Brøde, der drages for Retten, thi da fornægted
jeg Gud hist oppe. 29 Var min Avindsmands Fald min
Glæd jubled jeg, når han ramtes af Vanheld 30 nej,
jeg tillod ikke min Gane at synde, så jeg bandende
kræved hans Sjæl. 31 Har min Husfælle ej måttet
sige: "Hvem mættedes ej af Kød fra hans Bord" 32
nej, den fremmede lå ej ude om Natten, jeg åbned
min Dør for Vandringsmænd. 33 Har jeg skjult mine
Synder, som Mennesker gør, så jeg dulgte min Brøde
i Brystet 34 af Frygt for den store Hob, af Angst for
Stamfrænders Ringeagt, så jeg blev inden Døre i
Stilhed! 35 Ak, var der dog en, der hørte på mig! Her
er mit Bomærke - lad den Almægtige svare! Havde
jeg blot min Modparts Indlæg! 36 Sandelig, tog jeg
det på min Skulder, kransed mit Hoved dermed som
en Krone, 37 svared ham for hvert eneste Skridt og
mødte ham som en Fyrste. 38 Har min Mark måttet
skrige over mig og alle Furerne græde, 39 har jeg
tæret dens Kraft uden Vederlag, udslukt dens Ejeres
Liv, 40 så gro der Tjørn for Hvede og Ukrudt i Stedet
for Byg! Her ender Jobs Ord.

32 Da nu hine tre Mænd ikke mere svarede Job,
fordi han var retfærdig i sine egne Øjne, 2
blussede Vreden op i Buziten Elihu, Barak'els Søn,
af Rams Slægt. På Job vrededes han, fordi han
gjorde sig retfærdigere end Gud, 3 og på hans tre
Venner, fordi de ikke fandt noget Svar og dog dømte
Job skyldig. 4 Elihu havde ventet, så længe de talte
med Job, fordi de var ældre end han; 5 men da han
så, at de tre Mænd intet havde at svare, blussede
hans Vrede op; 6 og Buziten Elihu, Barak'els Søn,
tog til Orde og sagde: Ung af Dage er jeg, og I er
gamle Mænd, derfor holdt jeg mig tilbage, angst for at
meddele eder min Viden; 7 jeg tænkte: "Lad Alderen
tale og Årenes Mængde kundgøre Visdom!" 8 Dog
Ånden, den er i Mennesket, og den Almægtiges Ånde
giver dem Indsigt; 9 de gamle er ikke altid de kloge,
Oldinge ved ej altid, hvad Ret er; 10 derfor siger
jeg: Hør mig, lad også mig komme frem med min
Viden! 11 Jeg biede på, at I skulde tale, lyttede efter
forstandige Ord, at I skulde finde de rette Ord; 12 jeg
agtede nøje på eder; men ingen af eder gendrev Job
og gav Svar på hans Ord. 13 Sig nu ikke: "Vi stødte
på Visdom, Gud må fælde ham, ikke et Menneske!"
14 Mod mig har han ikke rettet sin Tale, og med eders
Ord vil jeg ikke svare ham. 15 De blev bange, svarer
ej mer, for dem slap Ordene op. 16 Skal jeg tøve, fordi
de tier og står der uden at svare et Ord? 17 Også jeg
vil svare min Del, også jeg vil frem med min Viden!
18 Thi jeg er fuld af Ord, Ånden i mit Bryst trænger
på; 19 som tilbundet Vin er mit Bryst, som nyfyldte
Vinsække nær ved at sprænges; 20 tale vil jeg for at
få Luft, åbne mine Læber og svare. 21 Forskel gør
jeg ikke og smigrer ikke for nogen; 22 thi at smigre
bruger jeg ikke, snart rev min Skaber mig ellers bort!

33 Men hør nu Job, på min Tale og lyt til alle mine
Ord! 2 Se, jeg har åbnet min Mund, min Tunge
taler i Ganen; 3 mine Ord er talt af oprigtigt Hjerte,
mine Læber fører lutret Tale. 4 Guds Ånd har skabt
mig, den Almægtiges Ånde har givet mig Liv. 5 Svar
mig, i Fald du kan, rust dig imod mig, mød frem! 6
Se, jeg er din Lige for Gud, også jeg er taget af Ler;
7 Rædsel for mig skal ikke skræmme dig, min Hånd
skal ej ligge tyngende på dig. 8 Dog, det har du sagt i
mit Påhør, jeg hørte så lydende Ord: 9 "Jeg er ren og
uden Brøde, lydeløs, uden Skyld; 10 men han søger
Påskud imod mig, regner mig for sin Fjende; 11 han
lægger mine Fødder i Blokken, vogter på alle mine
Veje." 12 Se, der har du Uret, det er mit Svar, thi
Gud er større end Mennesket. 13 Hvorfor tvistes du
med ham, fordi han ej svarer på dine Ord? 14 Thi
på een Måde taler Gud, ja på to, men man ænser
det ikke: 15 I Drømme, i natligt Syn, når Dvale falder
på Mennesker, når de slumrende hviler på Lejet; 16
da åbner han Menneskers Øre, gør dem angst med
Skræmmebilleder 17 for at få Mennessket bort fra
Uret og udrydde Hovmod af Manden, 18 holde hans
Sjæl fra Graven, hans Liv fra Våbendød. 19 Eller han
revses med Smerter på Lejet, uafbrudt sfår der Hamp
i hans Ben; 20 Livet i ham væmmes ved Brød og
hans Sjæl ved lækker Mad 21 hans Kød svinder hen,
så det ikke ses, hans Knogler, som før ikke sås, bliver
blottet; 22 hans Sjæl kommer Graven nær, hans Liv
de dræbende Magter. 23 Hvis da en Engel er på hans
Side, een blandt de tusind Talsmænd, som varsler
Mennesket Tugt, 24 og den viser ham Nåde og siger:
"Fri ham fra at synke i Graven, Løsepenge har jeg
fået!" 25 da svulmer hans Legem af Friskhed, han
oplever atter sin Ungdom. 26 Han beder til Gud, og
han er ham nådig, han skuer med Jubel hans Åsyn,
fortæller Mennesker om sin Frelse. 27 Han synger
det ud for Folk: "Jeg synded og krænkede Retten
og fik dog ej Løn som forskyldt! 28 Han har friet min
Sjæl fra at fare i Grav, mit Liv ser Lyset med Lyst!"
29 Se, alle disse Ting gør Gud to Gange, ja tre med
Mennesket 30 for at redde hans Sjæl fra Graven, så
han skuer Livets Lys! 31 Lyt til og hør mig, Job, ti
stille, så jeg kan tale! 32 Har du noget at sige, så svar
mig, tal, thi gerne gav jeg dig Ret; 33 hvis ikke, så
høre du på mig, ti stille, at jeg kan lære dig Visdom!

34 Og Elihu tog til Orde og sagde: **2** "Hør mine
Ord, I vise, I forstandige Mænd, lån mig Øre! **3**
Thi Øret prøver Ord, som Ganen smager på Mad; **4**
lad os udgranske, hvad der er Ret, med hinanden
skønne, hvad der er godt! **5** Job sagde jo: "Jeg er
retfærdig, min Ret har Gud sat til Side; **6** min Ret
til Trods skal jeg være en Løgner? Skønt brødefri
er jeg såret til Døden!" **7** Er der mon Mage til Job?
Han drikker Spot som Vand, **8** søger Selskab med
Udådsmænd og Omgang med gudløse Folk! **9** Thi
han sagde: "Det båder ikke en Mand, at han har
Venskab med Gud!" **10** Derfor, I kloge, hør mig: Det
være langt fra Gud af synde, fra den Almægtige
at gøre ondt; **11** nej, han gengælder Menneskets
Gerning, handler med Manden efter hans Færd; **12**
Gud forbryder sig visselig ej, den Almægtige bøjer
ej Retten! **13** Hvo gav ham Tilsyn med Jorden, hvo
vogter, mon hele Verden? **14** Drog han sin Ånd tilbage
og tog sin Ånde til sig igen, **15** da udånded Kødet
til Hobe, og atter blev Mennesket Støv! **16** Har du
Forstand, så hør derpå, lån Øre til mine Ord! **17** Mon
en, der hadede Ret, kunde styre? Dømmer du ham,
den Retfærdige, Vældige? **18** Han, som kan sige
til Kongen: "Din Usling!" og "Nidding, som du er!"
til Stormænd, **19** som ikke gør Forskel til Fordel for
Fyrster ej heller foretrækker rig for ringe, thi de er
alle hans Hænders Værk. **20** Brat må de dø, endda
midt om Natten; de store slår han til, og borte er
de, de vældige fjernes uden Menneskehånd. **21** Thi
Menneskets Veje er ham for Øje, han skuer alle dets
Skridt; **22** der er intet Mørke og intet Mulm, som
Udådsmænd kan gemme sig i. **23** Thi Mennesket
sættes der ingen Frist til at møde i Retten for Gud;
24 han knuser de vældige uden Forhør og sætter
andre i Stedet. **25** Jeg hævder derfor: Han ved deres
Gerninger, og ved Nattetide styrter han dem; **26** for
deres Gudløshed slås de sønder, for alles Øjne tugter
han dem, **27** fordi de veg borf fra ham og ikke regned
hans Veje det mindste, **28** så de voldte, at ringe råbte
til ham, og han måtte høre de armes Skrig. **29** Tier
han stille, hvo vil dømme ham? Skjuler han sit Åsyn,
hvo vil laste ham? Over Folk og Mennesker våger
han dog, **30** for at ikke en vanhellig skal herske, en af
dem, der er Folkets Snarer. **31** Siger da en til Gud:
"Fejlet har jeg, men synder ej mer, **32** jeg ser det, lær
du mig; har jeg gjort Uret, jeg gør det ej mer!" **33**
skal han da gøre Gengæld, fordi du vil det, fordi du
indvender noget? Ja du, ikke jeg, skal afgøre det,
så sig da nu, hvad du ved! **34** Kloge Folk vil sige til
mig som og vise Mænd, der hører mig: **35** "Job taler
ikke med Indsigt, hans Ord er uoverlagte! **36** Gid
Job uden Ophør må prøves, fordi han svarer som
slette Folk! **37** Thi han dynger Synd på Synd, han
optræder hovent iblandt os og fremfører mange Ord
imod Gud!"

35 Og Elihu tog til Orde og sagde: **2** "Holder du det
for Ret, og kalder du det din Ret for Gud, **3** at
du siger: "Hvad båder det mig, hvad hjælper det mig,
at jeg ikke synder?" **4** Jeg vil give dig Svar og tillige
med dig dine Venner: **5** Løft dit Blik imod Himlen og
se, læg Mærke til Skyerne, hvor højt de, er over dig!
6 Hvis du synder, hvad skader du ham? Er din Brøde
svar, hvad gør det da ham? **7** Er du retfærdig, hvad
gavner du ham, hvad mon han får af din Hånd? **8** Du
Menneske, dig vedkommer din Gudløshed, dig, et
Menneskebarn, din Retfærd! **9** Man skriger over den
megen Vold, råber om Hjælp mod de mægtiges Arm,
10 men siger ej: "Hvor er Gud, vor Skaber, som giver
Lovsang om Natten, **11** lærer os mer end Jordens
Dyr, gør os vise fremfor Himlens Fugle?" **12** Der råber
man, uden at han giver Svar, over de ondes Hovmod;
13 til visse, Gud hører ej tomme Ord, den Almægtige
ænser dem ikke, **14** endsige din Påstand om ikke at
se ham! Vær stille for hans Åsyn og bi på ham! **15**
Men nu, da hans Vrede ej bringer Straf og han ikke
bekymrer sig stort om Synd, **16** så oplader Job sin
Mund med Tant, uden Indsigt taler han store Ord.

36 Og videre sagde Elihu: **2** Bi nu lidt, jeg har
noget at sige dig, thi end har jeg Ord til Forsvar
for Gud. **3** Jeg vil hente min Viden langvejsfra og
skaffe min Skaber Ret; **4** thi for vist, mine Ord er ikke
Opspind, en Mand med fuldkommen Indsigt har du for
dig. **5** Se, Gud forkaster det stive Sind, **6** den gudløse
holder han ikke i Live; de arme lader han få deres Ret,
7 fra retfærdige vender han ikke sit Blik, men giver
dem Plads for stedse hos Konger på Tronen i Højhed.
8 Og hvis de bindes i Lænker, fanges i Nødens Bånd,
9 så viser han dem deres Gerning, deres Synder, at
de hovmodede sig, **10** åbner deres Øre for Tugt og
byder dem vende sig bort fra det onde. **11** Hvis de så
hører og bøjer sig, da ender de deres Dage i Lykke, i
liflig Fryd deres År. **12** Men hører de ikke, falder de
for Sværd og opgiver Ånden i Uforstand. **13** Men
vanhellige Hjerter forbitres; når han binder dem, råber
de ikke om Hjælp; **14** i Ungdommen dør deres Sjæl,
deres Liv får Mandsskøgers Lod. **15** Den elendige
frelser han ved hans Elende og åbner hans Øre ved
Trængsel. **16** Men dig har Medgangen lokket, du
var i Fred for Ulykkens Gab; ingen Trængsel indjog
dig Skræk, fuldt var dit Bord af fede Retter. **17** Den
gudløses som kom til fulde over dig, hans retfærdige

Dom greb dig fat. 18 Lad dig ikke lokke af Vrede til
Spot eller Bødens Storhed lede dig vild! 19 Kan vel
dit Skrig gøre Ende på Nøden, eller det at du opbyder
al din Kraft? 20 Ej må du længes efter Natten, som.
opskræmmer Folkeslag der, hvor de er; 21 var dig
og vend dig ikke til Uret, så du foretrækker ondt for
at lide. 22 Se, ophøjet er Gud i sin Vælde, hvo er
en Lærer som han? 23 Hvo foreskrev ham hans
Vej, og hvo turde sige: "Du gjorde Uret!" 24 Se til at
ophøje hans Værk, som Mennesker priser i Sang! 25
Alle Mennesker ser det med Fryd, skønt dødelige
skuer det kun fra det fjerne. 26 Se, Gud er ophøjet,
kan ikke ransages, Tal på hans År kan ikke fides.
27 Thi Dråber drager han ud af Havet, i hans Tåge
siver de ned som Regn, 28 og Skyerne lader den
strømme og dryppe på mange Folk. 29 Hvo fatter
mon Skyernes Vidder eller hans Boligs Bulder? 30
Se, han breder sin Tåge om sig og skjuler Havets
Rødder; 31 Thi dermed nærer han Folkene, giver
dem Brød i Overflod; 32 han hyller sine Hænder i Lys
og sender det ud imod Målet; 33 hans Torden melder
hans Komme, selv Kvæget melder hans Optræk.

37 Ja, derover skælver mit Hjerte, bævende skifter
det Sted! 2 Lyt dog til hans bragende Røst, til
Drønet, der går fra hans Mund! 3 Han slipper det
løs under hele Himlen, sit Lys til Jordens Ender;
4 efter det brøler hans Røst, med Højhed brager
hans Torden; han sparer ikke på Lyn, imedens hans
Stemme høres. 5 Underfuldt lyder Guds Tordenrøst,
han øver Vælde, vi fatter det ej. 6 Thi han siger til
Sneen: "Fald ned på Jorden!" til Byger og Regnskyl:
"Bliv stærke!" 7 For alle Mennesker sætter han Segl,
at de dødelige alle må kende hans Gerning. 8 De
vilde Dyr søger Ly og holder sig i deres Huler: 9 Fra
Kammeret kommer der Storm, fra Nordens Stjerner
Kulde. 10 Ved Guds Ånde bliver der Is, Vandfladen
lægges i Fængsel. 11 Så fylder han Skyen med
Væde, Skylaget spreder hans Lys; 12 det farer hid
og did og bugter sig efter hans Tanke og udfører alt,
hvad han byder, på hele den vide Jord, 13 hvad enten
han slynger det ud som Svøbe, eller han sender
det for at velsigne. 14 Job du må lytte hertil, træd
frem og mærk dig Guds Underværker! 15 Fatter du,
hvorledes Gud kan magte dem og lade Lys stråle
frem fra sin Sky? 16 Fatter du Skyernes Svæven, den
Alvises Underværker? 17 Du, hvis Klæder ophedes,
når Jorden døser ved Søndenvind? 18 Hvælver du
Himlen sammen med ham, fast som det støbte Spejl?
19 Lær mig, hvad vi skal sige ham! Intet kan vi få frem
for Mørke. 20 Meldes det ham, at jeg taler? Siger
en Mand, at han er fra Samling? 21 Og nu: Man ser
ej Lyset, skygget af mørke Skyer, men et Vejr farer
hen og renser Himlen, 22 fra Norden kommer en
Lysning. Over Gud er der frygtelig Højhed, 23 og den
Almægtige finder vi ikke. Almægtig og rig på Retfærd
bøjer han ikke Retten; 24 derfor frygter Mennesker
ham, men af selv kloge ænser han ingen.

38 Så svarede HERREN Job ud fra Stormvejret
og sagde: 2 "Hvem fordunkler mit Råd med
Ord, som er uden Mening? 3 Omgjord som en Mand
dine Lænder, jeg vil spørge, og du skal lære mig!
4 Hvor var du, da jeg grundede Jorden? Sig frem,
om du har nogen Indsigt! 5 Hvem bestemte dens
Mål - du kender det jo - hvem spændte Målesnor ud
derover? 6 Hvorpå blev dens Støtter sænket, hvem
lagde dens Hjørnesten, 7 mens Morgenstjernerne
jubled til Hobe, og alle Gudssønner råbte af Glæde?
8 Hvem stængte for Havet med Porte, dengang det
brusende udgik af Moders Skød, 9 dengang jeg gav
det Skyen til Klædning og Tågemulm til Svøb, 10
dengang jeg brød det en Grænse og indsatte Portslå
og Døre 11 og sagde: "Hertil og ikke længer! Her
standse dine stolte Vover!" 12 Har du nogen Sinde
kaldt Morgenen frem, ladet Morgenrøden vide sit
Sted, 13 så den greb om Jordens Flige og gudløse
rystedes bort, 14 så den dannedes til som Ler under
Segl, fik Farve, som var den en Klædning? 15 De
gudløses Lys toges fra dem, den løftede Arm blev
knust. 16 Har du mon været ved Havets Kilder, har du
mon vandret på Dybets Bund? 17 Mon Dødens Porte
har vist sig for dig, skued du Mulmets Porte? 18 Så
du ud over Jordens Vidder? Sig frem, om du ved,
hvor stor den er! 19 Hvor er Vejen til Lysets Bolig, og
hvor har Mørket mon hjemme, 20 så du kunde hente
det til dets Rige og bringe det hen på Vej til dets
Bolig? 21 Du ved det, du blev jo født dengang, dine
Dages Tal er jo stort! 22 Har du været, hvor Sneen
gemmes, og skuet, hvor Hagelen vogtes, 23 den, jeg
gemmer til Trængselens Tid, til Kampens og Krigens
Dag? 24 Hvor er Vejen did, hvor Lyset deler sig, hvor
Østenvinden spreder sig ud over Jorden? 25 Hvem
åbnede Regnen en Rende og Tordenens Lyn en Vej
26 for at væde folketomt Land, Ørkenen, hvor ingen
bor, 27 for at kvæge Øde og Ødemark og fremkalde
Urter i Ørkenen? 28 Har Regnen mon en Fader, hvem
avlede Duggens Dråber? 29 Af hvilket Skød kom
Isen vel frem, hvem fødte mon Himlens Rim? 30
Vandet størkner som Sten, Dybets Flade trækker sig
sammen. 31 Knytter du Syvstjernens Bånd, kan du
løse Orions Lænker? 32 Lader du Aftenstjemen gå

op i Tide, leder du Bjørnen med Unger? 33 Kender
du Himmelens Love, fastsætter du dens Magt over
Jorden? 34 Kan du løfte Røsten til Sky, så Vandskyl
adlyder dig? 35 Sender du Lynene ud, så de går, og
svarer de dig: "Her er vi!" 36 Hvem lagde Visdom i
sorte Skyer, hvem gav Luftsynet Kløgt? 37 Hvem er så
viis, at han tæller Skyerne, hvem hælder Himmelens
Vandsække om, 38 når Jorden ligger i Ælte, og Leret
klumper sig sammen? 39 Jager du Rov til Løvinden,
stiller du Ungløvers hunger, 40 når de dukker sig i
deres Huler; ligger på Lur i Krat? 41 Hvem skaffer
Ravnen Æde, når Ungerne skriger til Gud og flakker
om uden Føde?

39 Kender du Tiden, da Stengeden føder, tager du
Vare på Hindenes Veer, 2 tæller du mon deres
Drægtigheds Måneder, kender du Tiden, de føder?
3 De lægger sig ned og føder og kaster Kuldet, 4
Ungerne trives, gror til i det frie, løber bort og kommer
ej til dem igen. 5 Hvem slap Vildæslet løs, hvem løste
mon Steppeæslets Reb, 6 som jeg gav Ørkenen til
Hjem, den salte Steppe til Bolig? 7 Det ler ad Byens
Larm og hører ej Driverens Skælden; 8 det ransager
Bjerge, der har det sin Græsgang, det leder hvert
Græsstrå op. 9 Er Vildoksen villig at trælle for dig, vil
den stå ved din Krybbe om Natten? 10 Binder du Reb
om dens Hals, pløjer den Furerne efter dig? 11 Stoler
du på dens store Kræfter; overlader du den din Høst?
12 Tror du, den kommer tilbage og samler din Sæd på
Loen? 13 Mon Strudsens Vinge er lam, eller mangler
den Dækfjer og Dun, 14 siden den betror sine Æg til
Jorden og lader dem varmes i Sandet, 15 tænker
ej på, at en Fod kan knuse dem, Vildtet på Marken
træde dem sønder? 16 Hård ved Ungerne er den,
som var de ej dens; spildt er dens Møje, det ængster
den ikke. 17 Thi Gud lod den glemme Visdom og
gav den ej Del i Indsigt. 18 Når Skytterne kommer,
farer den bort, den ler ad Hest og Rytter. 19 Giver
du Hesten Styrke, klæder dens Hals med Manke
20 og lærer den Græshoppens Spring? Dens stolte
Prusten indgyder Rædsel. 21 Den skraber muntert
i Dalen, går Brynjen væligt i Møde; 22 den ler ad
Rædselen, frygter ikke og viger ikke for Sværdet; 23
Koggeret klirrer over den, Spydet og Køllen blinker;
24 den sluger Vejen med gungrende Vildskab, den
tøjler sig ikke, når Hornet lyder; 25 et Stød i Hornet,
straks siger den: Huj! Den vejrer Kamp i det fjerne,
Kampskrig og Førernes Råb. 26 Skyldes det Indsigt
hos dig, at Falken svinger sig op og breder sin Vinge
mod Sønden? 27 Skyldes det Bud fra dig, at Ørnen
flyver højt og bygger sin højtsatte Rede? 28 Den
bygger og bor på Klipper, på Klippens Tinde og Borg;
29 den spejder derfra efter Æde, viden om skuer dens
Øjne. 30 Ungerne svælger i Blod; hvor Valen findes,
der er den!

40 Og HERREN svarede Job og sagde: 2 Vil den
trættekære tvistes med den Almægtige? Han,
som revser Gud, han svare herpå! 3 Da svarede Job
HERREN og sagde: 4 Se, jeg er ringe, hvad skal
jeg svare? Jeg lægger min Hånd på min Mund! 5
Een Gang har jeg talt, gentager det ikke, to Gange,
men gør det ej mer! 6 Da svarede HERREN Job ud
fra Stormvejret og sagde: 7 "Omgjord som en Mand
dine Lænder, jeg vil spørge, og du skal lære mig!
8 Mon du vil gøre min Ret til intet, dømme mig, for
af du selv kan få Ret? 9 Har du en Arm som Gud,
kan du tordne med Brag som han? 10 Smyk dig med
Højhed og Storhed, klæd dig i Glans og Herlighed! 11
Udgyd din Vredes Strømme, slå de stolte ned med et
Blik, 12 bøj med et Blik de stolte og knus på Stedet
de gudløse, 13 skjul dem i Støvet til Hobe og lænk
deres Åsyn i Skjulet! 14 Så vil jeg også love dig for
Sejren, din højre har vundet. 15 Se Nilhesten! Den
har jeg skabt såvel som dig. Som Oksen æder den
Græs. 16 Se, hvilken Kraft i Lænderne og hvilken
Styrke i Bugens Muskler! 17 Halen holder den stiv
som en Ceder, Bovens Sener er flettet sammen; 18
dens Knogler er Rør af, Kobber, Benene i den som
Stænger af Jern. 19 Den er Guds ypperste Skabning,
skabt til at herske over de andre; 20 thi Foder til den
bærer Bjergene, hvor Markens Vildt har Legeplads.
21 Den lægger sig hen under Lotusbuske, i Skjul
af Siv og Rør; 22 Lotusbuskene giver den Tag og
Skygge, Bækkens Pile yder den Hegn. 23 Den taber
ej Modet, når Jordan stiger, er rolig, om Strømmen
end svulmer mod dens Gab. 24 Hvem kan gribe den i
dens Tænder og trække Reb igennem dens Snude?

41 Kan du trække Krokodillen op med Krog og
binde dens Tunge med Snøre? 2 Kan du mon
stikke et Siv i dens Snude, bore en Krog igennem
dens Kæber? 3 Mon den vil trygle dig længe og give
dig gode Ord? 4 Mon den vil indgå en Pagt med dig,
så du får den til Træl for evigt? 5 Han du mon lege
med den som en Fugl og tøjre den for dine Pigebørn?
6 Falbyder Fiskerlauget den og stykker den ud mellem
Sælgerne? 7 Mon du kan spække dens Hud med
Kroge og med Harpuner dens Hoved? 8 Læg dog
engang din Hånd på den! Du vil huske den Kamp og
gør det ej mer. 9 Det Håb vilde blive til Skamme, alene
ved Synet lå du der. 10 Ingen drister sig til at tirre
den, hvem holder Stand imod den? 11 Hvem møder

den og slipper fra det hvem under hele Himlen? 12
Jeg tier ej om dens Lemmer, hvor stærk den er,
hvor smukt den er skabt. 13 Hvem har trukket dens
Klædning af, trængt ind i dens dobbelte Panser? 14
Hvem har åbnet dens Ansigts Døre? Rundt om dens
Tænder er Rædsel. 15 Dens Ryg er Reder af Skjolde,
dens Bryst er et Segl af Sten; 16 de sidder tæt ved
hverandre, Luft kommer ikke ind derimellem; 17 de
hænger fast ved hverandre, uadskilleligt griber de
ind i hverandre. 18 Dens Nysen fremkalder strålende
Lys, som Morgenrødens Øjenlåg er dens Øjne. 19
Ud af dens Gab farer Fakler, Ildgnister spruder der
frem. 20 Em står ud af dens Næsebor som af en
ophedet, kogende Kedel. 21 Dens Ånde tænder som
glødende Kul, Luer står ud af dens Gab. 22 Styrken
bor på dens Hals, og Angsten hopper foran den. 23
Tæt sidder Kødets Knuder, som støbt til Kroppen;
de rokkes ikke; 24 fast som Sten er dens Hjerte
støbt, fast som den nederste Møllesten. 25 Når den
rejser sig, gyser Helte, fra Sans og Samling går de af
Skræk. 26 Angriberens Sværd holder ikke Stand, ej
Kastevåben, Spyd eller Pil. 27 Jern regner den kun
for Halm og Kobber for trøsket Træ; 28 Buens Søn
slår den ikke på Flugt, Slyngens Sten bliver Strå for
den, 29 Stridskøllen regnes for Rør, den ler ad det
svirrende Spyd. 30 På Bugen er der skarpe Rande,
dens Spor i Dyndet er som Tærskeslædens; 31 Dybet
får den i Kog som en Gryde, en Salvekedel gør den
af Floden; 32 bag den er der en lysende Sti, Dybet
synes som Sølverhår. 33 Dens Lige findes ikke på
Jord, den er skabt til ikke at frygte. 34 Alt, hvad højt
er, ræddes for den, den er Konge over alle stolte Dyr.

42 Så svarede Job HERREN og sagde: 2 "Jeg
ved, at du magter alt, for dig er intet umuligt! 3
"Hvem fordunkler mit Råd med Ord, som er uden
Indsigt?" Derfor: jeg talte uden Forstand om noget,
som var mig for underfuldt, og som jeg ej kendte til. 4
Hør dog, og jeg vil tale, jeg vil spørge, og du skal
lære mig! 5 Jeg havde kun hørt et Rygte om dig,
men nu har mit Øje set dig; 6 jeg tager det derfor
tilbage og angrer i Støv og Aske! 7 Men efter at
HERREN havde talet disse Ord til Job, sagde han
til Temaniten Elifaz: "Min Vrede er blusset op mod
dig og dine to Venner, fordi I ikke talte rettelig om
mig som min Tjener Job! 8 Tag eder derfor syv Tyre
og syv Vædre og gå til min Tjener Job og bring et
Brændoffer for eder. Og min Tjener Job skal gå i
Forbøn for eder, thi ham vil jeg bønhøre, så jeg ikke
gør en Ulykke på eder, fordi I ikke talte rettelig om
mig som min Tjener Job!" 9 Så gik Temaniten Elifaz,
Sjuhiten Bildad og Na'amatiten Zofar hen og gjorde,
som HERREN havde sagt, og HERREN bønhørte
Job. 10 Og HERREN vendte Jobs Skæbne, da han
gik i Forbøn for sine Venner; og HERREN gav Job
alt, hvad han havde ejet, tvefold igen. 11 Så kom
alle hans Brødre og Søstre og alle, der kendte ham
tilforn, og holdt Måltid med ham i hans Hus, og de
viste ham deres Medfølelse og trøstede ham over
al den Ulykke, HERREN havde bragt over ham, og
de gav ham hver en Kesita og en Guldring. 12 Og
HERREN velsignede Jobs sidste Tid mere end hans
første. Han fk 14000 Stykker Småkvæg, og 1000
Aseninder. 13 Og han fik syv Sønner og tre Døtre, 14
og han kaldte den ene Jemima, den anden Kezia og
den tredje Keren-Happuk. 15 Så smukke Kvinder som
Jobs Døtre fandtes ingensteds på Jorden; og deres
Fader gav dem Arv imellem deres Brødre: 16 Siden
levede Job 140 År og så sine Børn og Børnebørn, fire
Slægtled. 17 Så døde Job gammel og mæt af Dage.

Salme

1 Salig den Mand, som ikke går efter gudløses Råd,
står på Synderes Vej eller sidder i Spotteres Lag,
2 men har Lyst til HERRENs Lov, og som grunder
på hans Lov både Dag og Nat. **3** Han er som et
Træ, der, plantet ved Bække, bærer sin Frugt til rette
Tid, og Bladene visner ikke: Alt, hvad han gør, får
han Lykke til. **4** De gudløse derimod er som Avner,
Vinden bortvejrer. **5** Derfor består de gudløse ikke i
Dommen og Syndere ej i retfærdiges Menighed. **6**
Thi HERREN kender retfærdiges Vej, men gudløses
Vej brydes af.

2 Hvorfor fnyser Hedninger, hvi pønser Folkefærd
på hvad fåfængt er? **2** Jordens Konger rejser
sig, Fyrster samles til Råd mod HERREN og mod
hans Salvede: **3** "Lad os sprænge deres Bånd og
kaste Rebene af os!" **4** Han, som troner i Himlen,
ler, Herren, han spotter dem. **5** Så taler han til dem i
Vrede, forfærder dem i sin Harme: **6** "Jeg har dog
indsat min Konge på Zion, mit hellige Bjerg!" **7** Jeg
kundgør HERRENs Tilsagn. Han sagde til mig: "Du
er min Søn, jeg har født dig i Dag! **8** Bed mig, og jeg
giver dig Hedningefolk til Arv og den vide Jord i Eje;
9 med Jernspir skal du knuse dem og sønderslå dem
som en Pottemagers Kar!" **10** Og nu, I Konger, vær
kloge, lad eder råde, I Jordens Dommere, **11** tjener
HERREN i Frygt, fryd jer med Bæven! **12** Kysser
Sønnen, at ikke han vredes og I forgår! Snart blusset
hans Vrede op. Salig hver den, der lider på ham!

3 (En Salme af David, da han flygtede for sin søn
Absalom.) HERRE, hvor er mine Fjender mange!
Mange er de, som rejser sig mod mig, **2** mange,
som siger om min Sjæl: "Der er ingen Frelse for ham
hos Gud!" (Sela) **3** Men, HERRE, du er et Skjold
for mig, min Ære og den, der løfter mit Hoved. **4**
Jeg råber højlydt til HERREN, han svarer mig fra sit
hellige Bjerg. (Sela) **5** Jeg lagde mig og sov ind, jeg
vågned, thi HERREN holder mig oppe. **6** Jeg frygter
ikke Titusinder af Folk, som trindt om lejrer sig mod
mig. **7** Rejs dig, HERRE, frels mig, min Gud, thi alle
mine Fjender slog du på Kind, du brød de gudløses
Tænder! **8** Hos HERREN er Frelsen; din Velsignelse
over dit Folk! (Sela)

4 (Til sangmesteren. Med strengespil. En salme af
David.) Svar, når jeg råber, min Retfærds Gud! I
Trængsel skaffede du mig Rum. Vær nådig og hør min
Bøn! **2** Hvor længe, I Mænd, skal min Ære skændes?
Hvor længe vil I elske Tomhed, søge Løgn? (Sela) **3**
Vid dog, at HERREN er mig underfuldt god; når jeg
påkalder HERREN, hører han mig. **4** Vredes kun,
men forsynd eder ikke, tænk efter på eders Leje og
ti! (Sela) **5** Bring rette Ofre og stol på HERREN! **6**
Mange siger: "Hvo bringer os Lykke?" Opløft på os
dit Åsyns Lys! **7** HERRE, du skænked mit Hjerte
en Glæde, større end deres, da Korn og Most flød
over. **8** I Fred går jeg til Hvile og slumrer straks, thi,
HERRE, du lader mig bo alene i Tryghed.

5 (Til sangmesteren. El-hannehilot. En salme af
David.) HERRE, lytt til mit Ord og agt på mit suk,
2 lån Øre til mit Nødråb, min Konge og Gud, thi jeg
beder til dig! **3** Årle hører du, HERRE, min Røst,
årle bringer jeg dig min Sag og spejder. **4** Thi du er
ikke en Gud, der ynder Ugudelighed, den onde kan
ikke gæste dig, **5** for dig skal Dårer ej træde frem,
du hader hver Udådsmand, **6** tilintetgør dem, der
farer med Løgn; en blodstænkt, svigefuld Mand er
HERREN en Afsky. **7** Men jeg kan gå ind i dit Hus af
din store Nåde og vendt mod dit hellige Tempel bøje
mig i din Frygt. **8** Så led mig for mine Fjenders Skyld
i din Retfærd, HERRE, jævn din Vej for mit Ansigt! **9**
Thi blottet for Sandhed er deres Mund, deres Hjerte
en Afgrund, Struben en åben Grav, deres Tunge er
glat. **10** Døm dem, o Gud, lad dem falde for egne
Rænker, bortstød dem for deres Synders Mængde,
de trodser jo dig. **11** Lad alle glædes, som lider på
dig, evindelig frydes, skærm dem, som elsker dit
Navn, lad dem juble i dig! **12** Thi du velsigner den
retfærdige, HERRE, du dækker ham med Nåde som
Skjold.

6 (Til sangmesteren. Med strengespil. Efter den
ottende. En salme af David.) HERRE, revs mig
ej i din Vrede, tugt mig ej i din Harme, **2** vær mig
nådig Herre, jeg sygner hen, mine Ledmod skælver,
læg mig, Herre! **3** Såre skælver min Sjæl; o HERRE,
hvor længe endnu? **4** Vend tilbage, HERRE, og frels
min Sjæl, hjælp mig dog for din Miskundheds Skyld!
5 Thi i Døden kommes du ikke i Hu, i Dødsriget
hvo vil takke dig der? **(Sheol h7585)** **6** Jeg er så træt
af at sukke; jeg væder hver Nat mit Leje, bader
med Tårer min Seng; **7** mit Øje hentæres af Sorg,
sløves for alle mine Fjenders Skyld. **8** Vig fra mig,
alle I Udådsmænd, thi HERREN har hørt min Gråd,
9 HERREN har hørt min Tryglen, min Bøn tager
HERREN imod. **10** Beskæmmes skal alle mine
Fjender og såre forfærdes, brat skal de vige med
Skam.

7 (En Sjiggajon af David, som han sang for HERREN
i anledning af benjaminitten Kusj' ord.) HERRE
min Gud, jeg lider på dig, frels mig og fri mig fra hver
min Forfølger, **2** at han ej som en Løve skal rive mig
sønder, bortrive, uden at nogen befrier. **3** HERRE min
Gud, har jeg handlet så, er der Uret i mine Hænder,
4 har jeg voldet dem ondt, der holdt Fred med mig,
uden Årsag gjort mine Fjender Men, **5** så forfølge
og indhente Fjenden min Sjæl, han træde mit Liv til
Jorden og kaste min Ære i Støvet. (Sela) **6** HERRE,
stå op i din Vrede, rejs dig imod mine Fjenders
Fnysen, vågn op, min Gud, du sætte Retten! **7** Lad
Folkeflokken samles om dig, tag Sæde over den hist i
det høje! **8** HERREN dømmer Folkeslag. Mig dømme
du, HERRE, efter min Retfærd og Uskyld! **9** På
gudløses Ondskab gøre du Ende, støt den retfærdige,
du, som prøver Hjerter og Nyrer, retfærdige Gud. **10**
Mit Skjold er hos Gud, han frelser de oprigtige af
Hjertet; **11** retfærdig som Dommer er Gud, en Gud,
der hver Dag vredes. **12** Visselig hvæsser han atter
sit Sværd, han spænder sin Bue og sigter; **13** men
mod sig selv har han rettet de dræbende Våben, gjort
sine Pile til brændende Pile. **14** Se, hanundfanger
Tomhed, svanger med Ulykke føder han Blændværk;
15 han grov en Grube, han huled den ud, men faldt i
den Grav, han gjorde. **16** Ulykken falder ned på hans
Hoved, hans Uret rammer hans egen Isse. **17** Jeg vil
takke HERREN for hans Retfærd, lovsynge HERREN
den Højestes Navn.

8 (Til sangmesteren. Al-haggittit. En salme af David.)
HERRE, vor Herre, hvor herligt er dit Navn på den
vide Jord du, som bredte din Højhed ud over Himlen!
2 Af spædes og diendes Mund har du rejst dig et
Værn for dine Modstanderes Skyld, for at bringe
til Tavshed Fjende og Hævner. **3** Når jeg ser din
Himmel, dine Fingres Værk, Månen og Stjernerne,
som du skabte, **4** hvad er da et Menneske, at du
kommer ham i Hu, et Menneskebarn, at du tager dig
af ham? **5** Du gjorde ham lidet ringere end Gud. med
Ære og Herlighed kroned du ham; **6** du satte ham
over dine Hænders Værk, alt lagde du under hans
Fødder, **7** Småkvæg og Okser til Hobe, ja, Markens
vilde Dyr, **8** Himlens Fugle og Havets Fisk, alt, hvad
der farer ad Havenes Stier. **9** HERRE, vor Herre, hvor
herligt er dit Navn på den vide Jord!

9 (Til sangmesteren. Al-mut-labben. En Salme af
David.) Jeg vil takke HERREN af hele mit Hjerte,
kundgøre alle dine Undere, **2** glæde og fryde mig
i dig, lovsynge dit Navn, du Højeste, **3** fordi mine
Fjender veg, faldt og forgik for dit Åsyn. **4** Thi du
hævded min Ret og min Sag, du sad på Tronen som
Retfærds Dommer. **5** Du trued ad Folkene, rydded de
gudløse ud, deres Navn har du slettet for evigt. **6**
Fjenden er borte, lagt øde for stedse, du omstyrted
Byer, de mindes ej mer. **7** Men HERREN troner
evindelig, han rejste sin Trone til Dom, **8** skal dømme
Verden med Retfærd, fælde Dom over Folkefærd
med Ret. **9** HERREN blev de fortryktes Tilflugt, en
Tilflugt i Trængselstider; **10** og de stoler på dig, de,
som kender dit Navn, thi du svigted ej dem, der
søgte dig, HERRE. **11** Lovsyng HERREN, der bor på
Zion, kundgør blandt Folkene, hvad han har gjort! **12**
Thi han, der hævner Blodskyld, kom dem i Hu, han
glemte ikke de armes Råb: **13** "HERRE, vær nådig,
se, hvad jeg lider af Avindsmænd, du, som løfter mig
op fra Dødens Porte, **14** at jeg kan kundgøre al din
Pris, juble over din Frelse i Zions Datters Porte!" **15**
Folkene sank i Graven, de grov, deres Fod blev hildet
i Garnet, de satte. **16** HERREN blev åbenbar, holdt
Dom, den gudløse hildedes i sine Hænders Gerning.
- Higgajon (Sela) **17** Til Dødsriget skal de gudløse
fare, alle Folk, der ej kommer Gud i Hu. **(Sheol h7585)**
18 Thi den fattige glemmes ikke for evigt, ej skuffes
evindelig ydmyges Håb. **19** Rejs dig, HERRE, lad ikke
Mennesker få Magten, lad Folkene dømmes for dit
Åsyn; **20** HERRE, slå dem med Rædsel, lad Folkene
kende, at de er Mennesker! (Sela)

10 Hvorfor står du så fjernt, o Herre, hvi dølger
du dig i Trængselstider? **2** Den gudløse jager i
Hovmod den arme, fanger ham i de Rænker, han
spinder; **3** thi den gudløse praler af sin Sjæls Attrå,
den gridske forbander, ringeagter HERREN. **4** Den
gudløse siger i Hovmod: "Han hjemsøger ej, der er
ingen Gud"; det er alle hans Tanker. **5** Dog altid
lykkes hans Vej, højt over ham går dine Domme; han
blæser ad alle sine Fjender. **6** Han siger i Hjertet: "Jeg
rokkes ej, kommer ikke i Nød fra Slægt til Slægt."
7 Hans Mund er fuld af Banden og Svig og Vold,
Fordærv og Uret er under hans Tunge; **8** han lægger
sig på Lur i Landsbyer, dræber i Løn den skyldfri,
efter Staklen spejder hans Øjne; **9** han lurer i Skjul
som Løve i Krat, på at fange den arme lurer han, han
fanger den arme ind i sit Garn; **10** han dukker sig,
sidder på Spring, og Staklerne falder i hans Kløer.
11 Han siger i Hjertet: "Gud glemmer, han skjuler
sit Åsyn; han ser det aldrig." **12** Rejs dig, HERRE!
Gud, løft din Hånd, de arme glemme du ikke! **13**
Hvorfor skal en gudløs spotte Gud, sige i Hjertet, du
hjemsøger ikke? **14** Du skuer dog Møje og Kvide, ser
det og tager det i din Hånd; Staklen tyr hen til dig,

du er den faderløses Hjælper. 15 Knus den ondes,
den gudløses Arm, hjemsøg hans Gudløshed, så
den ej findes! 16 HERREN er Konge evigt og altid,
Hedningerne er ryddet bort af hans Land; 17 du har
hørt de ydmyges Ønske, HERRE, du styrker deres
Hjerte, vender Øret til 18 for at skaffe fortrykte og
faderløse Ret. Ikke skal dødelige mer øve Vold.

11 (Til sangmesteren. Af David.) Jeg tager min
Tilflugt til HERREN! Hvor kan I sige til min Sjæl:
"Fly som en Fugl til Bjergene! 2 Thi se, de gudløse
spænder Buen, lægger Pilen til Rette på Strengen for
i Mørke at ramme de oprigtige af Hjertet. 3 Når selv
Grundpillerne styrter, hvad gør den retfærdige da?" 4
HERREN er i sin hellige Hal, i Himlen er HERRENs
Trone; på Jorderig skuer hans Øjne ned, hans Blik
ransager Menneskens Børn; 5 retfærdige og gudløse
ransager HERREN; dem, der elsker Uret, hader hans
Sjæl; 6 over gudløse sender han Regn af Gløder og
Svovl, et Stormvejr er deres tilmålte Bæger. 7 Thi
retfærdig er HERREN, han elsker at øve Retfærd, de
oprigtige skuer hans Åsyn!

12 (Til sangmesteren. Efter den ottende. En salme
af David.) HERRE, hjælp, thi de fromme er
borte, svundet er Troskab blandt Menneskens Børn; 2
de taler Løgn, den ene til den anden, med svigefulde
Læber og tvedelt Hjerte. 3 Hver svigefuld Læbe
udrydde HERREN, den Tunge, der taler store Ord,
4 dem, som siger: "Vor Tunge gør os stærke, vore
Læber er med os, hvo er vor Herre?" 5 "For armes
Nød og fattiges Suk vil jeg nu stå op", siger HERREN,
"jeg frelser den, som man blæser ad." 6 HERRENs
Ord er rene Ord, det pure, syvfold lutrede Sølv. 7
HERRE, du vogter os, værner os evigt mod denne
Slægt. 8 De gudløse færdes frit overalt, når Skarn
ophøjes blandt Menneskens Børn.

13 (Til sangmesteren. En salme af David.) Hvor
længe vil du evigt glemme mig, Herre, hvor
længe skjule dit Åsyn for mig? 2 Hvor længe skal jeg
huse Sorg i min Sjæl, Kvide i Hjertet Dag og Nat?
Hvor længe skal Fjenden ophøje sig over mig? 3 Se
til og svar mig, HERRE min Gud, klar mine Øjne, så
jeg ej sover ind i Døden 4 og min Fjende skal sige:
"Jeg overvandt ham!" mine Uvenner juble, fordi jeg
vakler! 5 Dog stoler jeg fast på din Miskundhed, lad
mit Hjerte juble over din Frelse! 6 Jeg vil synge for
HERREN, thi han var mig god!

14 (Til sangmesteren. Af David.) Dårerne siger i
Hjertet: "Der er ingen Gud!" Slet og afskyeligt
handler de, ingen gør godt. 2 HERREN skuer ned fra
Himlen på Menneskens Børn for at se, om der findes
en forstandig, nogen, der søger Gud. 3 Afveget er
alle, til Hobe fordærvet, ingen gør godt, end ikke
een! 4 Er alle de Udådsmænd da uden Forstand, der
æder mit Folk, som åd de Brød, og ikke påkalder
HERREN? 5 Af Rædsel gribes de da, thi Gud er i
de retfærdiges Slægt. 6 Gør kun den armes Råd til
Skamme, HERREN er dog hans Tilflugt. 7 Ak, kom
dog fra Zion Israels Frelse! Når HERREN vender
Folkets Skæbne, skal Jakob juble, Israel glædes!

15 (En salme af David.) HERRE, hvo kan gæste
dit Telt, hvo kan bo på dit hellige Bjerg? 2
Den, som vandrer fuldkomment og øver Ret, taler
Sandhed af sit Hjerte; 3 ikke bagtaler med sin Tunge,
ikke volder sin Næste ondt og ej bringer Skam over
Ven, 4 som agter den forkastede ringe, men ærer
dem, der frygter HERREN, ej bryder Ed, han svor til
egen Skade, 5 ej låner Penge ud mod Åger og ej
tager Gave mod skyldfri. Hvo således gør, skal aldrig
rokkes.

16 (En miktam af David.) Vogt mig, Gud, thi jeg
lider på dig! 2 Jeg siger til HERREN: "Du er min
Herre; jeg har ikke andet Gode end dig. 3 De hellige,
som er i Landet, de er de herlige, hvem al min Hu
står til." 4 Mange Kvaler rammer dem, som vælger
en anden Gud; deres Blodofre vil jeg ikke udgyde,
ej tage deres Navn i min Mund. 5 HERREN er min
tilmålte Del og mit Bæger. Du holder min Arvelod i
Hævd. 6 Snorene faldt mig på liflige Steder, ja, en
dejlig Arvelod tilfaldt mig. 7 Jeg vil prise HERREN,
der gav mig Råd, mine Nyrer maner mig, selv om
Natten. 8 Jeg har altid HERREN for Øje, han er ved
min højre, jeg rokkes ikke. 9 Derfor glædes mit Hjerte,
min Ære jubler, endogsså mit Kød skal bo i Tryghed.
10 Thi Dødsriget giver du ikke min Sjæl, lader ikke
din hellige skue Graven. **(Sheol h7585)** 11 Du lærer
mig Livets Vej; man mættes af Glæde for dit Åsyn,
Livsalighed er i din højre for evigt.

17 (En bøn af David.) HERRE, hør en retfærdig
Sag, lyt til min Klage lån Øre til Bøn fra svigløse
Læber! 2 Fra dig skal min Ret udgå, thi hvad ret
er, ser dine Øjne. 3 Prøv mit Hjerte, se efter om
Natten, ransag mig, du finder ej Svig hos mig. 4 Ej
synded min Mund, hvad end Mennesker gjorde; ved
dine Læbers Ord vogted jeg mig for Voldsmænds
Veje; 5 mine Skridt har holdt dine Spor, jeg vaklede
ej på min Gang. 6 Jeg råber til dig, thi du svarer
mig, Gud, bøj Øret til mig, hør på mit Ord! 7 Vis, dig
underfuldt nådig, du Frelser for dem, der tyr til din

højre for Fjender! 8 Vogt mig som Øjestenen, skjul
mig i dine Vingers Skygge 9 for gudløse, der øver
Vold imod mig, glubske Fjender, som omringer mig;
10 de har lukket deres Hjerte med Fedt, deres Mund
fører Hovmodstale. 11 De omringer os, overalt hvor vi
går, de sigter på at slå os til Jorden. 12 De er som den
rovgridske Løve, den unge Løve, der ligger på Lur.
13 Rejs dig, HERRE, træd ham i Møde, kast ham til
Jorden, fri med dit Sværd min Sjæl fra den gudløses
Vold, 14 fra Mændene, HERRE, med din Hånd, fra
dødelige Mænd - lad dem få deres Del i levende
Live! Fyld deres Bug med dit Forråd af Vrede, lad
Børnene mættes dermed og efterlade deres Børn,
hvad de levner! 15 Men jeg skal i Retfærd skue dit
Åsyn, mættes ved din Skikkelse, når jeg vågner.

18 (Til sangmesteren. Af HERRENS tjener David,
som sang HERREN denne sang, dengang
HERREN havde frelst ham af alle hans fjenders og af
Sauls hånd. Han sang:) HERRE, jeg har dig hjerteligt
kær, min Styrke! 2 HERRE, min Klippe, min Borg. min
Befrier, min Gud, mit Bjerg, hvortil jeg tyr, mit Skjold, mit
Frelseshorn, mit Værn! 3 Jeg påkalder HERREN, den
Højlovede, og frelses fra mine Fjender. 4 Dødens Reb
omsluttede mig, Ødelæggelsens Strømme forfærdede
mig, 5 Dødsrigets Reb omspændte mig, Dødens
Snarer faldt over mig; **(Sheol h7585)** 6 i min Vånde
påkaldte jeg HERREN og råbte til min Gud. Han
hørte min Røst fra sin Helligdom, mit Råb fandt
ind til hans Ører! 7 Da rystede Jorden og skjalv,
Bjergenes Grundvolde bæved og rysted, thi hans
Vrede blussede op. 8 Røg for ud af hans Næse,
fortærende Ild af hans Mund, Gløder gnistrede fra
ham. 9 Han sænkede Himlen, steg ned med Skymulm
under sine Fødder; 10 båret af Keruber fløj han,
svæved på Vindens Vinger; 11 han omgav sig med
Mulm som en Bolig, mørke Vandmasser, vandfyldte
Skyer. 12 Fra Glansen foran ham for der Hagl og
Ildgløder gennem hans Skyer. 13 HERREN tordnede
fra Himlen, den Højeste lod høre sin Røst, Hagl og
Ildgløder. 14 Han udslyngede Pile, adsplittede dem,
Lyn i Mængde og skræmmede dem. 15 Vandenes
Bund kom til Syne, Jordens Grundvolde blottedes
ved din Trusel, HERRE, for din Vredes Pust. 16 Han
udrakte Hånden fra det høje og greb mig, drog mig
op af de vældige Vande, 17 frelste mig fra mine
mægtige Fjender, fra mine Avindsmænd; de var mig
for stærke. 18 På min Ulykkes Dag faldt de over mig,
men HERREN blev mig til Værn. 19 Han førte mig ud
i åbent Land, han frelste mig, thi han havde Behag i
mig. 20 HERREN gengældte mig efter min Retfærd,
lønned mig efter mine Hænders Uskyld; 21 thi jeg
holdt mig til HERRENs Veje, svigted i Gudløshed ikke
min Gud 22 hans Bud stod mig alle for Øje, hans Lov
skød jeg ikke fra mig. 23 Ustraffelig var jeg for ham og
vogtede mig for Brøde. 24 HERREN lønned mig efter
min Retfærd, mine Hænders Uskyld, som stod ham for
Øje! 25 Du viser dig from mod den fromme, retsindig
mod den retsindige, 26 du viser dig ren mod den rene
og vrang mod den svigefulde. 27 De arme giver du
Frelse, hovmodiges Øjne Skam! 28 Ja, min Lampe
lader du lyse, HERRE, min Gud opklarer mit Mørke.
29 Thi ved din Hjælp søndrer jeg Mure, ved min Guds
Hjælp springer jeg over Volde. 30 Fuldkommen er
Guds Vej, lutret er HERRENs Ord. Han er et Skjold for
alle, der sætter deres Lid til ham. 31 Ja, hvem er Gud
uden HERREN, hvem er en Klippe uden vor Gud,
32 den Gud, der omgjorded mig med Kraft, jævnede
Vejen for mig, 33 gjorde mine Fødder som Hindens
og gav mig Fodfæste på Højene, 34 oplærte min
Hånd til Krig, så mine Arme spændte Kobberbuen!
35 Du gav mig din Frelses Skjold, din højre støttede
mig, din Nedladelse gjorde mig stor; 36 du skaffede
Plads for mine Skridt, mine Ankler vaklede ikke. 37
Jeg jog mine Fjender, indhentede dem, vendte først
om, da de var gjort til intet, 38 slog dem ned, så de
ej kunde rejse sig, men lå faldne under min Fod.
39 Du omgjorded mig med Kraft til Kampen, mine
Modstandere tvang du i Knæ for mig; 40 du slog mine
Fjender på Flugt, mine Avindsmænd rydded jeg af
Vejen. 41 De råbte, men ingen hjalp, til HERREN,
han svared dem ikke. 42 Jeg knuste dem som Støv
for Vinden, fejed dem bort som Gadeskarn. 43 Du
friede mig af Folkekampe, du satte mig til Folkeslags
Høvding; nu tjener mig ukendte Folk; 44 hører de om
mig, lyder de mig, Udlandets Sønner kryber for mig;
45 Udlandets Sønner vansmægter, slæber sig frem af
deres Skjul. 46 HERREN lever, højlovet min Klippe,
ophøjet være min Frelses Gud, 47 den Gud, som
giver mig Hævn, tvinger Folkeslag under min Fod 48
og frier mig fra mine vrede Fjender! Du ophøjer mig
over mine Modstandere, fra Voldsmænd frelser du
mig. 49 HERRE, derfor priser jeg dig blandt Folkene
og lovsynger dit Navn, 50 du, som kraftig hjælper din
Konge og viser din Salvede Miskundhed, David og
hans Æt evindelig.

19 (Til sangmesteren. En salme af David.) Himlen
forkynder Guds Ære, Hvælvingen kundgør hans
Hænders værk. 2 Dag bærer Bud til Dag, Nat lader
Nat det vide. 3 Uden Ord og uden Tale, uden at Lyden
høres, 4 når Himlens Røst over Jorden vide, dens

Tale til Jorderigs Ende. På Himlen rejste han Solen et
Telt; 5 som en Brudgom går den ud af sit Kammer, er
glad som en Helt ved at løbe sin Bane, 6 rinder op ved
Himlens ene Rand, og dens Omløb når til den anden.
Intet er skjult for dens Glød. 7 HERRENs Lov er
fuldkommen, kvæger Sjælen, HERRENs Vidnesbyrd
holder, gør enfoldig viis, 8 HERRENs Forskrifter er
rette, glæder Hjertet, HERRENs Bud er purt, giver
Øjet Glans, 9 HERRENs Frygt er ren, varer evigt,
HERRENs Lovbud er Sandhed, rette til Hobe, 10
kostelige fremfor Guld, ja fint Guld i Mængde, søde
fremfor Honning og Kubens Saft. 11 Din Tjener tager
og Vare på dem; at holde dem lønner sig rigt. 12 Hvo
mærker selv, at han fejler? Tilgiv mig lønlige Brøst!
13 Værn også din Tjener mod frække, ej råde de over
mig! Så bliver jeg uden Lyde og fri for svare Synder.
14 Lad min Munds Ord være dig til Behag, lad mit
Hjertes Tanker nå frem for dit Åsyn, HERRE, min
Klippe og min Genløser!

20 (Til sangmesteren. En salme af David.) På
trængselens dag bønhøre Herren dig, værne
dig Jakobs Guds Navn! 2 Han sende dig Hjælp fra
Helligdommen, fra Zion styrke han dig; 3 han komme
alle dine Afgrødeofre i Hu og tage dit Brændoffer
gyldigt! (Sela) 4 Han give dig efter dit Hjertes Attrå,
han fuldbyrde alt dit Råd, 5 at vi må juble over din
Frelse, løfte Banner i vor Guds Navn! HERREN
opfylde alle dine Bønner! 6 Nu ved jeg, at HERREN
frelser sin Salvede og svarer ham fra sin hellige
Himmel med sin højres frelsende Vælde. 7 Nogle
stoler på Heste, andre på Vogne, vi sejrer ved
HERREN vor Guds Navn. 8 De synker i Knæ og
falder, vi rejser os og kommer atter på Fode. 9
HERRE, frels dog Kongen og svar os, den Dag vi
kalder!

21 (Til sangmesteren. En salme af David.) HERRE,
Kongen er glad ved din Vælde, hvor frydes han
højlig over din Frelse! 2 Hvad hans Hjerte ønskede,
gav du ham, du afslog ikke hans Læbers Bøn. (Sela)
3 Du kom ham i Møde med rig Velsignelse, satte en
Krone af Guld på hans Hoved. 4 Han bad dig om Liv,
og du gav ham det, en Række af Dage uden Ende. 5
Stor er hans Glans ved din Frelse, Højhed og Hæder
lægger du på ham. 6 Ja, evig Velsignelse gav du
ham, med Fryd for dit Åsyn glæded du ham. 7 Thi
Kongen stoler på HERREN, ved den Højestes Nåde
rokkes han ikke. 8 Til alle dine Fjender når din Hånd,
din højre når dine Avindsmænd. 9 Du gør dem til et
luende Bål, når du viser dig; HERREN sluger dem i
sin Vrede. Ild fortærer dem. 10 Du rydder bort deres
Frugt af Jorden, deres Sæd blandt Menneskens Børn.
11 Thi de søger at volde dig ondt, spinder Rænker,
men evner intet; 12 thi du slår dem på Flugt, med din
Bue sigter du mod deres Ansigt. 13 HERRE, stå op
i din Vælde, med Sang og med Spil vil vi prise dit
Storværk!

22 (Til sangmesteren. Efter "morgenrødens hind".
En salme af David.) Min Gud, min Gud, hvorfor
har du forladt mig? Mit Skrig til Trods er Frelsen mig
fjern. 2 Min Gud, jeg råber om Dagen, du svarer ikke,
om Natten, men finder ej Hvile. 3 Og dog er du den
hellige, som troner på Israels Lovsange. 4 På dig
forlod vore Fædre sig, forlod sig, og du friede dem; 5
de råbte til dig og frelstes, forlod sig på dig og blev
ikke til Skamme. 6 Men jeg er en Orm og ikke en
Mand, til Spot for Mennesker, Folk til Spe; 7 alle,
der ser mig, håner mig, vrænger Mund og ryster på
Hovedet: 8 "Han har væltet sin Sag på HERREN; han
fri ham og frelse ham, han har jo Velbehag i ham." 9
Ja, du drog mig af Moders Liv, lod mig hvile trygt ved
min Moders Bryst; 10 på dig blev jeg kastet fra Moders
Skød, fra Moders Liv var du min Gud. 11 Vær mig
ikke fjern, thi Trængslen er nær, og ingen er der, som
hjælper! 12 Stærke Tyre står omkring mig, Basans
vældige omringer mig, 13 spiler Gabet op imod mig
som rovgridske, brølende Løver. 14 Jeg er som Vand,
der er udgydt, alle mine Knogler skilles, mit Hjerte er
blevet som Voks, det smelter i Livet på mig; 15 min
Gane er tør som et Potteskår til Gummerne klæber
min Tunge, du lægger mig ned i Dødens Støv. 16
Thi Hunde står omkring mig, onde i Flok omringer
mig, de har gennemboret mine Hænder og Fødder,
17 jeg kan tælle alle mine Ben; med Skadefryd ser
de på mig. 18 Mine Klæder deler de mellem sig, om
Kjortelen kaster de Lod. 19 Men du, o HERRE, vær
ikke fjern, min Redning, il mig til Hjælp! 20 Udfri min
Sjæl fra Sværdet, min eneste af Hundes Vold! 21
Frels mig fra Løvens Gab, fra Vildoksens Horn! Du
har bønhørt mig. 22 Dit Navn vil jeg kundgøre for
mine Brødre, prise dig midt i Forsamlingen: 23 "I,
som frygter HERREN, pris ham, ær ham; al Jakobs
Æt, bæv for ham, al Israels Æt! 24 Thi han foragtede
ikke, forsmåede ikke den armes Råb, skjulte ikke sit
Åsyn for ham, men hørte, da han råbte til ham!" 25
Jeg vil synge din Pris i en stor Forsamling, indfri mine
Løfter iblandt de fromme; 26 de ydmyge skal spise og
mættes; hvo HERREN søger, skal prise ham; deres
Hjerte leve for evigt! 27 Den vide Jord skal mærke sig
det og omvende sig til HERREN, og alle Folkenes
Slægter skal tilbede for hans Åsyn; 28 thi HERRENs

er Riget, han er Folkenes Hersker. 29 De skal tilbede
ham alene, alle Jordens mægtige; de skal bøje sig for
hans Åsyn, alle, der nedsteg i Støvet og ikke holdt
deres Sjæl i Live. 30 Ham skal Efterkommeme tjene;
om HERREN skal tales til Slægten, der kommer; 31
de skal forkynde et Folk, der fødes, hans Retfærd.
Thi han greb ind.

23 (En salme af David.) HERREN er min Hyrde,
mig skal intet fattes, 2 han lader mig ligge på
grønne Vange. Til Hvilens Vande leder han mig, han
kvæger min Sjæl, 3 han fører mig ad rette Veje for sit
Navns Skyld. 4 Skal jeg end vandre i Dødsskyggens
Dal, jeg frygter ej ondt; thi du er med mig, din Kæp og
din Stav er min Trøst. 5 I mine Fjenders Påsyn dækker
du Bord for mig, du salver mit Hoved med Olie, mit
Bæger flyder over. 6 Kun Godhed og Miskundhed
følger mig alle mine Dage, og i HERRENs Hus skal
jeg bo gennem lange Tider.

24 (Af David. En salme.) HERRENs er Jorden og
dens Fylde, Jorderig og de, som bor derpå; 2 thi
han har grundlagt den på Have, grundfæstet den på
Strømme. 3 Hvo kan gå op på HERRENs Bjerg, og
hvo kan stå på hans hellige Sted? 4 Den med skyldfri
Hænder og Hjertet rent, som ikke sætter sin Hu til
Løgn og ikke sværger falsk; 5 han får Velsignelse fra
HERREN, Retfærdighed fra sin Frelses Gud. 6 Så er
den Slægt, som spørger efter ham, som søger dit
Åsyn, Jakobs Gud! (Sela) 7 Løft eders Hoveder, I
Porte, løft jer, I ældgamle Døre, at Ærens Konge kan
drage ind! 8 Hvo er den Ærens Konge? HERREN,
stærk og vældig, HERREN, vældig i Krig! 9 Løft eders
Hoveder, I Porte, løft jer, I ældgamle Døre, at Ærens
Konge kan drage ind! 10 Hvo er han, den Ærens
Konge? HERREN, Hærskarers Herre, han er Ærens
Konge! (Sela)

25 (Af David.) HERRE, jeg løfter min sjæl til dig
2 min Gud jeg stoler på dig, lad mig ikke
beskæmmes, lad ej mine Fjender fryde sig over
mig. 3 Nej, ingen som bier på dig, skal beskæmmes;
beskæmmes skal de, som er troløse uden Grund.
4 Lad mig kende dine Veje, HERRE lær mig dine
Stier. 5 Led mig på din Sandheds Vej og lær mig, thi
du er min Frelses Gud; jeg bier bestandig på dig. 6
HERRE, kom din Barmhjertighed i Hu og din Nåde,
den er jo fra Evighed af. 7 Mine Ungdomssynder og
Overtrædelser komme du ikke i Hu, men efter din
Miskundhed kom mig i Hu, for din Godheds Skyld,
o HERRE! 8 God og oprigtig er HERREN, derfor
viser han Syndere Vejen. 9 Han vejleder ydmyge i
det, som er ret, og lærer de ydmyge sin Vej. 10 Alle
HERRENs Stier er Miskundhed og Trofasthed for
dem, der holder hans Pagt og hans Vidnesbyrd. 11
For dit Navns Skyld, HERRE, tilgive du min Brøde, thi
den er stor. 12 Om nogen frygter HERREN, ham viser
han den Vej, han skal vælge; 13 selv skal han leve
i Lykke og hans Sæd få Landet i Eje. 14 Fortroligt
Samfund har HERREN med dem, der frygter ham, og
han kundgør dem sin Pagt. 15 Mit Øje er stadig vendt
imod HERREN, thi han frier mine Fødder af Snaren.
16 Vend dig til mig og vær mig nådig, thi jeg er ene og
arm. 17 Let mit Hjertes Trængsler og før mig ud af
min Nød. 18 Se hen til min Nød og min Kvide og tilgiv
alle mine Synder. 19 Se hen til mine Fjender, thi de er
mange og hader mig med Had uden Grund. 20 Vogt
min Sjæl og frels mig, jeg lider på dig, lad mig ikke
beskæmmes. 21 Lad Uskyld og Retsind vogte mig,
thi jeg bier på dig, HERRE. 22 Forløs, o Gud, Israel
af alle dets Trængsler!

26 (Af David.) Skaf mig ret, o HERRE, thi jeg
vandrer i Uskyld, stoler på HERREN uden at
vakle. 2 Ransag mig, HERRE, og prøv mig, gransk
mine Nyrer og mit Hjerte; 3 thi din Miskundhed står
mig for Øje, jeg vandrer i din Sandhed. 4 Jeg tager
ej Sæde blandt Løgnere, blandt falske kommer jeg
ikke. 5 Jeg hader de ondes Forsamling, hos gudløse
sidder jeg ej. 6 Jeg tvætter mine Hænder i Renhed,
at jeg kan vandre omkring dit Alter, HERRE, 7 for at
istemme Takkesang, fortælle om alle dine Undere.
8 HERRE, jeg elsker dit Hus, det Sted, hvor din
Herlighed bor. 9 Bortriv ikke min Sjæl med Syndere,
mit Liv med blodstænkte Mænd, 10 i hvis Hænder
er Skændselsdåd, hvis højre er fuld af Bestikkelse.
11 Jeg har jo vandret i Uskyld, forløs mig og vær
mig nådig! 12 Min Fod står på den jævne Grund, i
Forsamlinger vil jeg love HERREN.

27 (Af David.) HERREN er mit Lys og min Frelse,
hvem skal jeg frygte? HERREN er Værn for mit
Liv, for hvem skal jeg ræddes? 2 Når onde kommer
imod mig for at æde mit Kød, så snubler og falder
de, Uvenner og Fjender! 3 Om en Hær end lejrer sig
mod mig, er mit Hjerte uden Frygt; om Krig bryder
løs imod mig, dog er jeg tryg. 4 Om eet har jeg
bedet HERREN, det attrår jeg: alle mine Dage at bo i
HERRENs Hus for at skue HERRENs Livsalighed og
grunde i hans Tempel. 5 Thi han gemmer mig i sin
Hytte på Ulykkens Dag, skjuler mig i sit Telt og løfter
mig op på en Klippe. 6 Derfor løfter mit Hoved sig
over mine Fjender omkring mig. I hans Telt vil jeg
ofre Jubelofre, med Sang og med Spil vil jeg prise
HERREN. 7 HERRE, hør mit Råb, vær nådig og svar

mig! 8 Jeg mindes, du sagde: "Søg mit Åsyn!" Dit
Åsyn søger jeg, HERRE; 9 skjul ikke dit Åsyn for mig!
Bortstød ikke din Tjener i Vrede, du er min Hjælp,
opgiv og slip mig ikke, min Frelses Gud! 10 Thi Fader
og Moder forlod mig, men HERREN tager mig til sig.
11 Vis mig, HERRE, din Vej og led mig ad jævne
Stier for Fjendernes Skyld; 12 giv mig ikke i glubske
Uvenners Magt! Thi falske Vidner, der udånder Vold,
står frem imod mig. 13 Havde jeg ikke troet, at jeg
skulde skue HERRENs Godhed i de levendes Land -
14 Bi på HERREN, fat Mod, dit Hjerte være stærkt, ja
bi på HERREN!

28 (Af David.) Jeg råber til dig, o Herre, min Klippe,
vær ikke tavs imod mig, at jeg ej, når du tier,
skal blive som de, der synker i Graven. 2 Hør min
tryglende Røst, når jeg råber til dig, løfter Hænderne
op mod dit hellige Tempel. 3 Riv mig ej bort med
gudløse, Udådsmænd, som har ondt i Sinde mod
Næsten trods venlige Ord. 4 Løn dem for deres Idræt
og onde Gerninger; løn dem for deres Hænders Værk,
gengæld dem efter Fortjeneste! 5 Thi HERRENs
Gerning ænser de ikke, ej heller hans Hænders Værk.
Han nedbryde dem og opbygge dem ej! 6 Lovet være
HERREN, thi han har hørt min tryglende Røst; 7 min
Styrke, mit Skjold er HERREN, mit Hjerte stoler på
ham. Jeg fik Hjælp, mit Hjerte jubler, jeg takker ham
med min Sang. 8 HERREN er Værn for sit Folk, sin
Salvedes Tilflugt og Frelse. 9 Frels dit Folk og velsign
din Arv, røgt dem og bær dem til evig Tid!

29 (En salme af David.) Giver HERREN, I Guds
Sønner, giver Herren Ære og Pris, 2 giver
HERREN hans Navns Ære; tilbed HERREN i helligt
Skrud! 3 HERRENs Røst er over Vandene, Ærens
Gud lader Tordenen rulle, HERREN, over de vældige
Vande! 4 HERRENs Røst med Vælde, HERRENs
Røst i Højhed, 5 HERRENs Røst, den splintrer Cedre,
HERREN splintrer Libanons Cedre, 6 får Libanon til
at springe som en Kalv og Sirjon som den vilde Okse!
7 HERRENs Røst udslynger Luer. 8 HERRENs Røst
får Ørk til at skælve, HERREN får Kadesj's Ørk til
at skælve! 9 HERRENs Røst får Hind til at føde, og
den gør lyst i Skoven. Alt i hans Helligdom råber:
"Ære!" 10 HERREN tog Sæde og sendte Vandfloden,
HERREN tog Sæde som Konge for evigt. 11 HERREN
give Kraft til sit Folk, HERREN velsigne sit Folk med
Fred!

30 (En salme. En sang ved husets indvielse. Af
David.) HERRE, jeg ophøjer dig, thi du bjærgede
mig, lod ej mine Fjender glæde sig over mig; 2 HERRE
min Gud, jeg råbte til dig, og du helbredte mig. 3
Fra Dødsriget, HERRE, drog du min Sjæl, kaldte
mig til Live af Gravens Dyb. **(Sheol h7585)** 4 Lovsyng
HERREN, I hans fromme, pris hans hellige Navn! 5
Thi et Øjeblik varer hans Vrede, Livet igennem hans
Nåde; om Aftenen gæster os Gråd, om Morgenen
Frydesang. 6 Jeg tænkte i min Tryghed: "Jeg rokkes
aldrig i Evighed!" 7 HERRE, i Nåde havde du fæstnet
mit Bjerg; du skjulte dit Åsyn, jeg blev forfærdet. 8
Jeg råbte, HERRE, til dig, og tryglende bad jeg til
HERREN: 9 "Hvad Vinding har du af mit Blod, af at
jeg synker i Graven? Kan Støv mon takke dig, råbe
din Trofasthed ud? 10 HERRE, hør og vær nådig,
HERRE, kom mig til Hjælp!" 11 Du vendte min Sorg til
Dans, løste min Sørgedragt, hylled mig i Glæde, 12
at min Ære skal prise dig uden Ophør. HERRE min
Gud, jeg vil takke dig evigt!

31 (Til sangmesteren. En salme af David.) HERRE,
jeg lider på dig, lad mig aldrig i Evighed skuffes.
Udfri mig i din Retfærd, 2 du bøje dit Øre til mig;
red mig i Hast og vær mig en Tilflugtsklippe, en
Klippeborg til min Frelse; 3 thi du er min Klippe og
Borg. For dit Navns Skyld lede og føre du mig, 4 fri
mig fra Garnet, de satte for mig; thi du er min Tilflugt,
5 i din Hånd befaler jeg min Ånd. Du forløser mig,
HERRE, du tro faste Gud, 6 du hader dem, der bolder
på Løgneguder. Men jeg, jeg stoler på HERREN, 7
jeg vil juble og glæde mig over din Miskundhed; thi du
har set min Nød, agtet på min Sjælekvide. 8 Du gav
mig ikke i Fjendens Hånd, men skaffede Rum for min
Fod. 9 Vær mig nådig, HERRE, thi jeg er angst, af
Kummer hentæres mit Øje, min Sjæl og mit Indre. 10
Thi mit Liv svinder hen i Sorg, mine År i Suk, min Kraft
er brudt for min Brødes Skyld, mine Ben hentæres.
11 For alle mine Fjenders Skyld er jeg blevet til Spot,
mine Naboers Gru, mine Keodinges Rædsel; de, der
ser mig på Gaden, flygter for mig. 12 Som en død er
jeg gået dem at Minde, jeg er som et ødelagt Kar. 13
Thi mange hører jeg hviske, trindt om er Rædsel, når
de holder Råd imod mig, pønser på at tage mit Liv.
14 Men, HERRE, jeg stoler på dig; jeg siger: Du er
min Gud, 15 mine Tider er i din Hånd. Red mig fra
Fjenders Hånd, fra dem, der forfølger mig, 16 lad dit
Ansigt lyse over din Tjener, frels mig i din Miskundhed.
17 HERRE, lad mig ej blive til Skamme, jeg råber
jo til dig, lad de gudløse blive til Skamme og synke
tavse i Døden. **(Sheol h7585)** 18 Lad de falske Læber
forstumme, som taler frækt om den retfærdige med
Hovmod og Foragt. 19 Hvor stor er dog din Godhed,
som du gemmer til dem, der frygter dig, over mod

dem, der lider på dig, for Menneskebørnenes Øjne.
20 Du skjuler dem i dit Åsyns Skjul for Menneskers
Stimmel; du gemmer dem i en Hytte for Tungers Kiv.
21 Lovet være HERREN, thi under fuld Miskundhed
har han vist mig i en befæstet Stad. 22 Og jeg, som
sagde i min Angst: "Jeg er bortstødt fra dine Øjne!"
Visselig, du hørte min tryglende Røst, da jeg råbte til
dig. 23 Elsk HERREN, alle hans fromme; de trofaste
skærmer HERREN; men den, der handler i Hovmod,
gengælder han mangefold. 24 Fat Mod, eders Hjerte
være stærkt, alle I, som bier på HERREN!

32 (Af David. En maskil.) Salig den, hvis
Overtrædselse er forladt, hvis Synd er skjult; 2
saligt det Menneske, HERREN ej tilregner Skyld, og i
hvis Ånd der ikke er Svig. 3 Mine Ben svandt hen,
så længe jeg tav, under Jamren Dagen igennem, 4
thi din Hånd lå tungt på mig både Dag og Nat, min
Livskraft svandt som i Sommerens Tørke. (Sela) 5
Min Synd bekendte jeg for dig, dulgte ikke min Skyld;
jeg sagde: "Mine Overtrædelser vil jeg bekende for
HERREN!" Da tilgav du mig min Syndeskyld. (Sela) 6
Derfor bede hver from til dig, den Stund du findes.
Kommer da store Vandskyl, ham skal de ikke nå.
7 Du er mit Skjul, du frier mig af Trængsel, med
Frelsesjubel omgiver du mig. (Sela) 8 Jeg vil lære
dig og vise dig, hvor du skal gå, jeg vil råde dig ved
at fæste mit Øje på dig. 9 Vær ikke uden Forstand
som Hest eller Muldyr, der tvinges med Tømme og
Bidsel, når de ikke vil komme til dig. 10 Den gudløses
Smerter er mange, men den, der stoler på HERREN,
omgiver han med Nåde. 11 Glæd jer i HERREN, I
retfærdige, fryd jer, jubler, alle I oprigtige af Hjertet!

33 Jubler i Herren, I retfærdige, for de oprigtige
sømmer sig Lovsang; 2 lov HERREN med Citer,
tak ham til tistrenget Harpe; 3 en ny Sang synge I
ham, leg lifligt på Strenge til Jubelråb! 4 Thi sandt er
HERRENs Ord, og al hans Gerning er trofast; 5 han
elsker Retfærd og Ret, af HERRENs Miskundhed
er Jorden fuld. 6 Ved HERRENs Ord blev Himlen
skabt og al dens Hær ved hans Munds Ånde. 7 Som i
Vandsæk samled han Havets Vand, lagde Dybets
Vande i Forrådskamre. 8 Al Jorden skal frygte for
HERREN, Alverdens Beboere skælve for ham; 9
thi han talede, så skete det, han bød, så stod det
der. 10 HERREN kuldkasted Folkenes Råd, gjorde
Folkeslags Tanker til intet; 11 HERRENs Råd står
fast for evigt, hans Hjertes Tanker fra Slægt til Slægt.
12 Saligt det Folk, der har HERREN til Gud, det
Folkefærd, han valgte til Arvelod! 13 HERREN skuer
fra Himlen, ser på alle Menneskens Børn; 14 fra
sit Højsæde holder han Øje med alle, som bor på
Jorden; 15 han, som danned deres Hjerter til Hobe,
gennemskuer alt deres Værk. 16 Ej frelses en Konge
ved sin store Stridsmagt, ej fries en Helt ved sin store
Kraft; 17 til Frelse slår Stridshesten ikke til, trods sin
store Styrke redder den ikke. 18 Men HERRENs Øje
ser til gudfrygtige, til dem, der håber på Nåden, 19
for at fri deres Sjæl fra Døden og holde dem i Live i
Hungerens Tid. 20 På HERREN bier vor Sjæl, han er
vor Hjælp og vort Skjold; 21 thi vort Hjerte glæder
sig i ham, vi stoler på hans hellige Navn. 22 Din
Miskundhed være over os, HERRE, såsom vi håber
på dig.

34 (Af David, da han lod afsindig for Abimelek,
og denne jog ham fra sig, og han drog bort.)
Jeg vil love HERREN til hver en Tid, hans Pris skal
stadig fylde min Mund 2 min Sjæl skal rose sig af
HERREN, de ydmyge skal høre det og glæde sig. 3
Hylder HERREN i Fællig med mig, lad os sammen
ophøje hans Navn! 4 Jeg søgte HERREN, og han
svarede mig og friede mig fra alle mine Rædsler. 5
Se hen til ham og strål af Glæde, eders Åsyn skal
ikke beskæmmes. 6 Her er en arm, der råbte, og
HERREN hørte, af al hans Trængsel frelste han ham.
7 HERRENs Engel slår Lejr om dem, der frygter ham,
og frier dem. 8 Smag og se, at HERREN er god, salig
den Mand, der lider på ham! 9 Frygter HERREN, I
hans hellige, thi de, der frygter ham, mangler intet. 10
Unge Løver lider Nød og sulter, men de, der søger
HERREN, dem fattes intet godt. 11 Kom hid, Børnlille,
og hør på mig, jeg vil lære jer HERRENs Frygt. 12
Om nogen attrår Liv og ønsker sig Dage for at skue
Lykke, 13 så var din Tunge for ondt, dine Læber fra at
tale Svig; 14 hold dig fra ondt og øv godt, søg Fred og
jag derefter. 15 Mod dem, der gør ondt, er HERRENs
Åsyn for at slette deres Minde af Jorden; (vers 16
og 17 har byttet plads) 16 på retfærdige hviler hans
Øjne, hans Ører hører deres Råb; 17 når de skriger,
hører HERREN og frier dem af al deres Trængsel. 18
HERREN er nær hos dem, hvis Hjerte er knust, han
frelser dem, hvis Ånd er brudt. 19 Den retfærdiges
Lidelser er mange, men HERREN frier ham af dem
alle; 20 han vogter alle hans Ledemod, ikke et eneste
brydes. 21 Ulykke bringer de gudløse Død, og bøde
skal de, der hader retfærdige. 22 HERREN forløser
sine Tjeneres Sjæl, og ingen, der lider på ham, skal
bøde.

35 (Af David.) HERRE, træt med dem, der trætter
med mig, strid imod dem, der strider mod mig,
2 grib dit Skjold og dit Værge, rejs dig og hjælp mig,

3 tag Spyd og Økse frem mod dem, der forfølger
mig, sig til min Sjæl: "Jeg er din Frelse!" 4 Lad dem
beskæmmes og blues, som vil mig til Livs, og de, der
ønsker mig ondt, lad dem rødmende vige, 5 de blive
som Avner for Vinden, og HERRENs Engel nedstøde
dem, 6 deres Vej blive mørk og glat, og HERRENs
Engel forfølge dem! 7 Thi uden Grund har de sat
deres Garn for mig, gravet min Sjæl en Grav. 8 Lad
Undergang uventet ramme ham, lad Garnet, han
satte, hilde ham selv, lad ham falde i Graven. 9 Min
Sjæl skal juble i HERREN, glædes ved hans Frelse,
10 alle mine Ledemod sige: "HERRE, hvo er som
du, du, som frelser den arme fra hans Overmand,
den arme og fattige fra Røveren!" 11 Falske Vidner
står frem, de spørger mig om, hvad jeg ej kender
til; 12 de lønner mig godt med ondt, min Sjæl er
forladt. 13 Da de var syge, gik jeg i Sæk, med Faste
spæged jeg mig, jeg bad med sænket Hoved, 14
som var det en Ven eller Broder; jeg gik, som sørged
jeg over min Moder, knuget af Sorg. 15 Men nu jeg
vakler, glæder de sig, de stimler sammen, Uslinger,
fremmede for mig, stimler sammen imod mig, håner
mig uden Ophør; 16 for min Venlighed dænger de mig
med Hån, de skærer Tænder imod mig. 17 Herre,
hvor længe vil du se til? Frels dog min Sjæl fra deres
Brøl, min eneste fra Løver. 18 Jeg vil takke dig i en
stor Forsamling, love dig blandt mange Folk. 19 Lad
ej dem, som med Urette er mine Fjender, glæde sig
over mig, lad ej dem, som hader mig uden Grund,
sende spotske Blikke! 20 Thi de taler ej Fred mod
de stille i Landet udtænker de Svig; 21 de spærrer
Munden op imod mig og siger: "Ha, ha! Vi så det med
egne Øjne!" 22 Du så det, HERRE, vær ikke tavs,
Herre, hold dig ej borte fra mig; 23 rejs dig, vågn op
for min Ret, for min Sag, min Gud og Herre, 24 døm
mig efter din Retfærd HERRE, min Gud, lad dem
ikke glæde sig over mig 25 Og sige i Hjertet: "Ha!
som vi ønsked!" lad dem ikke sige: "Vi slugte ham!"
26 Til Skam og Skændsel blive enhver, hvem min
Ulykke glæder; lad dem, der hovmoder sig over mig,
hyldes i Spot og Spe. 27 Men de, der vil min Ret, lad
dem juble og glæde sig, stadigen sige: "Lovet være
HERREN, som under sin Tjener Fred!" 28 Min Tunge
skal forkynde din Retfærd, Dagen igennem din Pris.

36 (Til sangmesteren. Af HERRENs tjener David.)
Synden taler til den Gudløse inde i hans Hjerte;
Gudsfrygt har han ikke for Øje; 2 thi den smigrer
ham frækt og siger, at ingen skal finde hans Brøde
og hade ham. 3 Hans Munds Ord er Uret og Svig,
han har ophørt at handle klogt og godt; 4 på sit
Leje udtænker han Uret, han træder en Vej, som
ikke er god; det onde afskyr han ikke. 5 HERRE,
din Miskundhed rækker til Himlen, din Trofasthed
når til Skyerne, 6 din Retfærd er som Guds Bjerge,
dine Domme som det store Dyb; HERRE, du frelser
Folk og Fæ, 7 hvor dyrebar er dog din Miskundhed,
Gud! Og Menneskebørnene skjuler sig i dine Vingers
Skygge; 8 de kvæges ved dit Huses Fedme, du
læsker dem af din Lifligheds Strøm; 9 thi hos dig
er Livets Kilde, i dit Lys skuer vi Lys! 10 Lad din
Miskundhed blive over dem, der kender dig, din
Retfærd over de oprigtige af Hjertet. 11 Lad Hovmods
Fod ej træde mig ned, gudløses Hånd ej jage mig
bort. 12 Se, Udådsmændene falder, slås ned, så de
ikke kan rejse sig.

37 (Af David.) Græm dig ikke over Ugerningsmænd,
misund ikke dem, der gør Uret! 2 Thi hastigt
svides de af som Græsset, visner som det friske
Grønne. 3 Stol på HERREN og gør det gode, bo i
Landet og læg Vind på Troskab, 4 da skal du have
din Fryd i HERREN, og han skal give dig, hvad dit
Hjerte attrår. 5 Vælt din Vej på HERREN, stol på
ham, så griber han ind 6 og fører din Retfærdighed
frem som Lyset, din Ret som den klare Dag. 7 Vær
stille for HERREN og bi på ham, græm dig ej over
den, der har Held, over den, der farer med Rænker. 8
Tæm din Harme, lad Vreden fare, græm dig ikke, det
volder kun Harm. 9 Thi Ugerningsmænd skal ryddes
ud, men de, der bier på HERREN, skal arve Landet.
10 En liden Stund, og den gudløse er ikke mere; ser
du hen til hans Sted, så er han der ikke. 11 Men
de sagtmodige skal arve Landet, de fryder sig ved
megen Fred. 12 Den gudløse vil den retfærdige ilde
og skærer Tænder imod ham; 13 men Herren, han ler
ad ham, thi han ser hans Time komme. 14 De gudløse
drager Sværdet og spænder Buen for at fælde arm
og fattig, for at nedslagte dem, der vandrer ret; 15
men Sværdet rammer dem selv i Hjertet, og Buerne
brydes sønder og sammen. 16 Det lidt, en retfærdig
har, er bedre end mange gudløses Rigdom; 17 thi de
gudløses Arme skal brydes, men HERREN støtter de
retfærdige; 18 HERREN kender de uskyldiges Dage,
deres Arvelod bliver evindelig; 19 de beskæmmes
ikke i onde Tider, de mættes i Hungerens Dage. 20
Thi de gudløse går til Grunde, som Engenes Pragt
er HERRENs Fjender, de svinder, de svinder som
Røg. 21 Den gudløse låner og bliver i Gælden, den
retfærdige ynkes og giver; 22 de, han velsigner, skal
arve Landet, de, han forbander, udryddes. 23 Af
HERREN stadfæstes Mandens Skridt, når han har

Behag i hans Vej; 24 om end han snubler, falder han
ikke, thi HERREN støtter hans Hånd. 25 Ung har
jeg været, og nu er jeg gammel, men aldrig så jeg
en retfærdig forladt eller hans Afkom tigge sit Brød;
26 han ynkes altid og låner ud, og hans Afkom er
til Velsignelse. 27 Vig fra ondt og øv godt, så bliver
du boende evindelig; 28 thi HERREN elsker Ret og
svigter ej sine fromme. De onde udslettes for evigt,
de gudløses Afkom udryddes; 29 de retfærdige arver
Landet og skal bo der til evig Tid. 30 Den retfærdiges
Mund taler Visdom; hans Tunge siger, hvad ret er;
31 sin Guds Lov har han i Hjertet, ikke vakler hans
Skridt. 32 Den gudløse lurer på den retfærdige og står
ham efter Livet, 33 men, HERREN giver ham ej i hans
Hånd og lader ham ikke dømmes for Retten. 34 Bi på
HERREN og bliv på hans Vej, så skal han ophøje
dig til at arve Landet; du skal skue de gudløses
Undergang. 35 Jeg har set en gudløs trodse, bryste
sig som en Libanons Ceder 36 men se, da jeg gik der
forbi, var han borte; da jeg søgte ham, fandtes han
ikke. 37 Vogt på Uskyld, læg Vind på Oprigtighed, thi
Fredens Mand har en Fremtid; 38 men Overtræderne
udryddes til Hobe, de gudløses Fremtid går tabt. 39
De retfærdiges Frelse kommer fra HERREN, deres
Tilflugt i Nødens Stund; 40 HERREN hjælper og frier
dem, fra de gudløse frier og frelser han dem; thi hos
ham har de søgt deres Tilflugt.

38 (En salme af David. Lehazkir.) HERRE, revs
mig ej i din vrede, tugt mig ej i din Harme! 2 Thi
dine pile sidder i mig, din Hånd har lagt sig på mig. 3
Intet er karskt på min Krop for din Vredes Skyld, intet
uskadt i mine Ledemod for mine Synders Skyld; 4 thi
over mit Hoved skyller min Brøde som en tyngende
Byrde, for tung for mig. 5 Mine Sår både stinker og
rådner, for min Dårskabs Skyld går jeg bøjet; 6 jeg er
såre nedtrykt, sorgfuld vandrer jeg Dagen lang. 7
Thi Lænderne er fulde af Brand, intet er karskt på
min Krop, 8 jeg er lammet og fuldkommen knust,
jeg skriger i Hjertets Vånde. 9 HERRE, du kender al
min Attrå, mit Suk er ej skjult for dig; 10 mit Hjerte
banker, min Kraft har svigtet, selv mit Øje har mistet
sin Glans. 11 For min Plages Skyld flyr mig Ven
og Frænde, mine Nærmeste holder sig fjert; 12 de,
der vil mig til Livs, sætter Snarer, og de, der vil mig
ondt, lægger Råd om Fordærv, de tænker Dagen
igennem på Svig. 13 Men jeg er som en døv, der intet
hører, som en stum, der ej åbner sin Mund, 14 som
en Mand, der ikke kan høre, i hvis Mund der ikke
er Svar. 15 Thi til dig står mit Håb, o HERRE, du
vil bønhøre, Herre min Gud, 16 når jeg siger: "Lad
dem ikke glæde sig over mig, hovmode sig over min
vaklende Fod!" 17 Thi jeg står allerede for Fald, mine
Smerter minder mig stadig; 18 thi jeg må bekende
min Skyld må sørge over min Synd. 19 Mange er
de, der med Urette er mine Fjender, talrige de, der
hader mig uden Grund, 20 som lønner mig godt med
ondt, som står mig imod, fordi jeg søger det gode. 21
HERRE, forlad mig ikke, min Gud, hold dig ikke borte
fra mig, 22 il mig til Hjælp, o Herre, min Frelse!

39 (Til sangmesteren. Til Jedutun. En salme af
David.) Jeg sagde: "Mine Veje vil jeg vogte på,
så jeg ikke synder med Tungen; min Mund vil jeg
holde i Tømme, så længe den gudløse er mig nær!"
2 Jeg var stum og tavs, jeg tav for at undgå tomme
Ord, men min Smerte naged, 3 mit Hjerte brændte i
Brystet, Ild lued op, mens jeg grunded; da talte jeg
med min Tunge. 4 Lær mig, HERRE, at kende mit
Endeligt, det Mål af Dage, jeg har, lad mig kende,
hvor snart jeg skal bort! 5 Se, i Håndsbredder målte
du mine Dage ud, mit Liv er som intet for dig, som et
Åndepust står hvert Menneske der. (Sela) 6 Kun som
en Skygge er Menneskets Vandring, kun Tomhed
er deres Travlhed; de samler og ved ej, hvem der
får det. 7 Hvad bier jeg, Herre, da efter? Mit Håb
står ene til dig. 8 Fri mig for al min Synd, gør mig
ikke til Spot for Dårer! 9 Jeg tier og åbner ikke min
Mund, du voldte det jo. 10 Borttag din Plage fra mig,
under din vældige Hånd går jeg til. 11 Når du tugter
en Mand med Straf for hans Brøde, smuldrer du hans
Herlighed hen som Møl; kun et Åndepust er hvert
Menneske. (Sela) 12 Hør, o HERRE, min Bøn og lyt
til mit Skrig, til mine Tårer tie du ej! Thi en fremmed
er jeg hos dig, en Gæst som alle mine Fædre. 13 Se
bort fra mig, så jeg kvæges, før jeg går bort og ej mer
er til!

40 (Til sangmesteren. Af David. En salme.) Jeg
biede troligt på Herren, han bøjede sig til mig,
og hørte mit Skrig. 2 Han drog mig op af den brusende
Grav, af det skidne Dynd, han satte min Fod på en
Klippe, gav Skridtene Fasthed, 3 en ny Sang lagde
han i min Mund, en Lovsang til vor Gud. Mange skal
se det og frygte og stole på HERREN. 4 Salig den
Mand, der sætter sin Lid til HERREN, ej vender sig til
hovmodige eller dem, der hælder til Løgn. 5 Mange
Undere gjorde du, HERRE min Gud, og mange Tanker
tænkte du for os; de kan ikke opregnes for dig; ellers
forkyndte og fortalte jeg dem; til at tælles er de for
mange. 6 Til Slagt- og Afgrødeoffer har du ej Lyst, du
gav mig åbne Ører, Brænd- og Syndoffer kræver du
ikke. 7 Da sagde jeg: "Se, jeg kommer, i Bogrullen er

der givet mig Forskrift; 8 at gøre din Vilje, min Gud,
er min Lyst, og din Lov er i mit Indre." 9 I en stor
Forsamling forkyndte jeg Retfærd, se, mine Læber
lukked jeg ikke; HERRE, du ved det. 10 Din Retfærd
dulgte jeg ej i mit Hjerte, din Trofasthed og Frelse
talte jeg Om, din Nåde og Sandhed fornægted jeg ej
i en stor Forsamling. 11 Du, HERRE, vil ikke lukke
dit Hjerte for mig, din Nåde og Sandhed skal altid
være mit Værn. 12 Thi Ulykker lejrer sig om mig i
talløs Mængde, mine Synder har indhentet mig, så
jeg ikke kan se, de er flere end Hovedets Hår, og
Modet har svigtet. 13 Du værdiges, HERRE, at fri mig,
HERRE, il mig til Hjælp. 14 Lad dem beskæmmes og
rødme, som vil mig til Livs, og de, der ønsker mig
ondt, lad dem vige med Skændsel; 15 Lad dem stivne
af Rædsel ved deres Skam, de, som siger: "Ha, ha!"
til mig! 16 Lad alle, som søger dig, frydes og glædes i
dig; lad dem, som elsker din Frelse, bestandig sige:
"HERREN er stor!" 17 Er jeg end arm og fattig, vil
Herren dog tænke på mig. Du er min Hjælp og min
Frelser; tøv ej, min Gud!

41 (Til sangmesteren. En salme af David.) Salig
den Mand, der tager sig af de svage, ham
frelser HERREN på Ulykkens Dag; 2 HERREN vogter
ham, holder ham i Live, det går ham vel i Landet, han
giver ham ikke i Fjendevold. 3 På Sottesengen står
HERREN ham bi, hans Smertensleje gør du ham let.
4 Så siger jeg da: Vær mig nådig, HERRE, helbred
min Sjæl, jeg har syndet mod dig! 5 Mine Fjender
ønsker mig ondt: "Hvornår mon han dør og hans
Navn udslettes?" 6 Kommer en i Besøg, så fører han
hyklerisk Tale, hans Hjerte samler på ondt, og så går
han bort og taler derom. 7 Mine Avindsmænd hvisker
sammen imod mig, alle regner de med, at det går mig
ilde: 8 "En dødelig Sot har grebet ham; han ligger
der - kommer aldrig op!" 9 Endog min Ven, som jeg
stolede på, som spiste mit Brød, har løftet Hælen
imod mig. 10 Men du, o HERRE, vær mig nådig og
rejs mig, så jeg kan øve Gengæld imod dem. 11 Deraf
kan jeg kende, at du har mig kær, at min Fjende ikke
skal juble over mig. 12 Du holder mig oppe i Kraft af
min Uskyld, lader mig stå for dit Åsyn til evig Tid. 13
Lovet være HERREN, Israels Gud, fra Evighed og til
Evighed, Amen, Amen!

42 (Til sangmesteren. En maskil af Koras sønner.)
Som Hjorten skriger efter rindende Vand, således
skriger min Sjæl efter dig, o Gud. 2 Min Sjæl tørster
efter Gud, den levende Gud; når skal jeg komme og
stedes for Guds Åsyn? 3 Min Gråd er blevet mit Brød
både Dag og Nat, fordi de stadig spørger mig: "Hvor er
din Gud?" 4 Min Sjæl er opløst, når jeg kommer i Hu,
hvorledes jeg vandred med Skaren op til Guds Hus
under Jubelråb og Lovsang i Højtidsskaren. 5 Hvorfor
er du nedbøjet, Sjæl, hvi bruser du i mig? Bi efter
Gud, thi end skal jeg takke ham, mit Åsyns Frelse
og min Gud! 6 Nedbøjet er min Sjæl, derfor mindes
jeg dig fra Jordans og Hermontindernes Land, fra
Mizars Bjerg. 7 Dyb råber til Dyb ved dine Vandfalds
Brusen, alle dine Brændinger og Bølger skyller hen
over mig. 8 Sin Miskundhed sender HERREN om
Dagen, hans Sang er hos mig om Natten, en Bøn til
mit Livs Gud. 9 Jeg siger til Gud, min Klippe: Hvorfor
har du glemt mig, hvorfor skal jeg vandre sorgfuld,
trængt af Fjender? 10 Det er, som knustes mine Ben,
når Fjenderne håner mig, når de stadig spørger mig:
"Hvor er din Gud?" 11 Hvorfor er du nedbøjet, Sjæl,
hvi bruser du i mig? Bi efter Gud, thi end skal jeg
takke ham, mit Åsyns Frelse og min Gud!

43 Skaf mig Ret, o Gud, og strid for mig mod Folk,
som ej kender til Mildhed, fri mig fra en falsk,
uretfærdig Mand! 2 Thi du er min Tilflugts Gud, hvi
har du forstødt mig? Hvorfor skal jeg vandre sorgfuld,
trængt af Fjender? 3 Send dit Lys og din Sandhed,
de lede mig, bringe mig til dit hellige Bjerg og til dine
Boliger, 4 at jeg må komme til Guds Alter, til min
Glædes Gud, juble og prise dig til Citer, Gud, min
Gud! 5 Hvorfor er du nedbøjet, Sjæl, hvi bruser du i
mig? Bi efter Gud, thi end skal jeg takke ham, mit
Åsyns Frelse og min Gud!

44 (Til sangmesteren. Af Koras sønner. En maskil.)
Gud, vi har hørt det med egne ører, vore Fædre
har fortalt os derom; du øved en Dåd i deres Dage,
i Fortids Dage med din Hånd; 2 Folk drev du bort,
men plantede hine, Folkeslag knuste du, men dem
lod du brede sig; 3 thi de fik ej Landet i Eje med
Sværdet, det var ej deres Arm, der gav dem Sejr,
men det var din højre, din Arm og dit Ansigts Lys,
thi du havde dem kær. 4 Du, du er min Konge, min
Gud, som sender Jakob Sejr. 5 Ved dig nedstøder vi
Fjenden, Modstanderne træder vi ned i dit Navn; 6 thi
ej på min Bue stoler jeg, mit Sværd kan ikke give
mig Sejr; 7 men du gav os Sejr over Fjenden, du lod
vore Avindsmænd blive til Skamme. 8 Vi roser os
altid af Gud, dit Navn vil vi love for evigt. (Sela) 9
Dog har du forstødt os, gjort os til Spot, du drager
ej med vore Hære; 10 du lader os vige for Fjenden,
vore Avindsmænd tager sig Bytte; 11 du har givet
os hen som Slagtekvæg, og strøet os ud mellem
Folkene, 12 dit Folk har du solgt til Spotpris, vandt

ikke Rigdom ved Salget. 13 Til Hån for Naboer gør
du os, til Spot og Spe for Grander, 14 du gør os til
Mundheld blandt Folkene, lader Folkeslagene ryste
på Hovedet ad os. 15 Min Skændsel er mig altid i
Tanke, og Skam bedækker mit Åsyn 16 for spottende,
hånende Tale, for Fjendens og den hævngerriges
Blikke. 17 Alt det kom over os, skønt vi glemte dig
ikke, sveg ikke heller din Pagt! 18 Vort Hjerte veg
ikke fra dig, vore Skridt forlod ej din Vej. 19 Dog
knuste du os, hvor Sjakalerne bor, og indhylled os
i Mørke. 20 Havde vi glemt vor Guds Navn, bredt
Hænderne ud mod en fremmed Gud, 21 vilde Gud ej
opspore det? Han kender jo Hjerternes Løn dom 22
nej, for din Skyld dræbes vi Dagen lang og regnes
som Slagtekvæg! 23 Vågn op, hvi sover du, Herre?
Bliv vågen, forstød ej for stedse! 24 Hvorfor vil du
skjule dit Åsyn, glemme vor Nød og Trængsel? 25 Thi
vor Sjæl ligger bøjet i Støvet, vort Legeme klæber
ved Jorden. 26 Stå op og kom os til Hjælp, forløs os
for din Miskundheds Skyld!

45 (Til sangmesteren. Af Koras sønner. Al-
alamot. En sang.) Mit Hjerte svulmer af liflige
Ord, jeg kvæder mit Kvad til Kongens Pris, som
Hurtigskriverens Pen er min Tunge. 2 Den skønneste
er du af Menneskens Børn, Ynde er udgydt på dine
Læber, derfor velsignede Gud dig for evigt. 3 Omgjord
din Lænd med Sværdet, o Helt, 4 Lykken følge din
Højhed og Hæder, far frem for Sandhedens Sag, for
Ydmyghed og Retfærd, din højre lære dig frygtelige
Ting! 5 Dine Pile er hvæssede, Folkeslag falder
for din Fod, Kongens Fjender rammes i Hjertet. 6
Din Trone, o Gud, står evigt fast, en Retfærds Stav
er din Kongestav. 7 Du elsker Ret og hader Uret;
derfor salvede Gud, din Gud, dig med Glædens Olie
fremfor dine Fæller, 8 af Myrra, Aloe og Kassia dufter
alle dine Klæder. Du glædes ved Strengeleg fra
Elfenbenshaller, 9 Kongedøtre står i kostbare Klæder,
Dronningen i Ofirguldets Skrud ved din højre. 10
Hør, min Datter, opmærksomt og bøj dit Øre: Glem
dit Folk og din Faders Hus, 11 at Kongen må attrå
din Skønhed, thi han er din Herre. 12 Tyrus's Datter
skal hylde dig med Gaver, Folkets Rigmænd bejle til
din Yndest. 13 Idel Pragt er Kongedatteren, hendes
Dragt er Perler, stukket i Guld; 14 fulgt af Jomfruer
føres hun frem i broget Pragt, Veninderne fører hende
hen til Kongen. 15 De føres frem under Glæde og
Jubel, holder deres Indtog i Kongens Palads. 16 Dine
Sønner træde ind i dine Fædres Sted, sæt dem til
Fyrster rundt i Landet! 17 Jeg vil minde om dit Navn
fra Slægt til Slægt; derfor skal Folkene love dig evigt
og altid.

46 (Til sangmesteren. Af Koras sønner. Al-alamot.
En sang.) Gud er vor Tilflugt og Styrke, en
Hjælp i Angster, prøvet til fulde 2 Derfor frygter vi
ikke, om Jorden end bølger og Bjergene styrter i
Havenes Skød, 3 om end deres Vande bruser og
syder og Bjergene skælver ved deres Vælde. (Sela)
4 En Flod og dens Bække glæder Guds Stad, den
Højeste har helliget sin Bolig; 5 i den er Gud, den
rokkes ikke, Gud bringer den Hjælp, når Morgen gryr.
6 Folkene larmed, Rigerne vakled, han løfted Røsten,
så Jorden skjalv, 7 Hærskarers HERRE er med os,
Jakobs Gud er vor faste Borg. (Sela) 8 Kom hid og
se på HERRENs Værk, han har udført frygtelige Ting
på Jord. 9 Han gør Ende på Krig til Jordens Grænser,
han splintrer Buen, sønderbryder Spydene, Skjoldene
tænder han i Brand. 10 Hold inde og kend, at jeg er
Gud, ophøjet blandt Folkene, ophøjet på Jorden! 11
Hærskarers HERRE er med os, Jakobs Gud er vor
faste Borg. (Sela)

47 (Til sangmesteren. Af Koras sønner. En salme.)
Alle Folkeslag, klap i Hænderne, bryd ud i
jublende Lovsang for Gud! 2 Thi HERREN, den
Højeste, er frygtelig, en Konge stor over hele Jorden.
3 Han bøjede Folkefærd under os og Folkeslag under
vor Fod; 4 han udvalgte os vor Arvelod, Jakob hans
elskedes Stolthed. (Sela) 5 Gud steg op under Jubel,
HERREN under Homets Klang. 6 Syng, ja syng for
Gud, syng, ja syng for vor Konge; 7 thi han er al
Jordens Konge, syng en Sang for Gud. 8 Gud har
vist, han er Folkenes Konge, på sin hellige Trone
har Gud taget Sæde. 9 Folkenes Stormænd samles
med Folket, der tilhører Abrahams Gud; thi Guds er
Jordens Skjolde, højt ophøjet er han!

48 (En sang. En salme af Koras sønner.) Stor og
højlovet er vor Gud i sin Stad. 2 Smukt løfter
sig hans hellige Bjerg, al Jordens Fryd, Zions Bjerg i
det højeste Nord, den store Konges By. 3 Som Værn
gjorde Gud sig kendt i dens Borge. 4 Thi Kongerne
samlede sig, rykked frem tilsammen; 5 de så og tav
på Stedet, flyed i Angst, 6 af Rædsel grebes de brat,
af Veer som en, der føder. 7 Med Østenstormen
knuser du Tarsisskibe. 8 Som vi havde hørt det, så vi
det selv i Hærskarers HERREs By, i vor Guds By; til
evig Tid lader Gud den stå. (Sela) 9 I din Helligdom
tænker vi, Gud, på din Miskundhed; 10 som dit Navn
så lyder din Pris til Jordens Grænser. Din højre er
fuld af Retfærd, 11 Zions Bjerg fryder sig, Judas

Døtre jubler over dine Domme. 12 Drag rundt om
Zion, gå rundt og tæl dets Tårne, 13 læg Mærke til
dets Ringmur, så gennem dets Borge, at I kan melde
Slægten, der 14 kommer: Sådan er Gud, vor Gud for
evigt og altid, han skal lede os.

49 (Til sangmesteren. Af Koras sønner. En salme.)
Hør det, alle Folkeslag, lyt til, al Verdens Folk,
2 både høj og lav, både rig og fattig! 3 Min Mund
skal tale Visdom, mit Hjerte udgransker Indsigt; 4
jeg bøjer mit Øre til Tankesprog, råder min Gåde
til Strengeleg. 5 Hvorfor skulle jeg frygte i de onde
dage, når mine lumske Fjender omringer mig med
Brøde, 6 de, som stoler på deres gods og bryster sig
af deres store rigdom? 7 Visselig, ingen kan købe sin
sjæl fri og give Gud en løsesum 8 - Prisen for hans
sjæl blev for høj, for evigt måtte han opgive det - så
han kunde blive i Live 9 og aldrig få Graven at se; 10
nej, han skal se den; Vismænd dør, både Dåre og
Tåbe går bort. Deres Gods må de afstå til andre, 11
deres Grav er deres Hjem for evigt, deres Bolig Slægt
efter Slægt, om Godser end fik deres Navn. 12 Trods
Herlighed bliver Mennesket ikke, han er som Dyrene,
der forgår. 13 Så går det dem, der tror sig trygge, så
ender det for dem, deres Tale behager. (Sela) 14 I
Dødsriget drives de ned som Får, deres Hyrde skal
Døden være; de oprigtige træder på dem ved Gry,
deres Skikkelse går Opløsning i Møde, Dødsriget er
deres Bolig. **(Sheol h7585)** 15 Men Gud udløser min
Sjæl af Dødsrigets Hånd, thi han tager mig til sig.
(Sela) **(Sheol h7585)** 16 Frygt ej, når en Mand bliver rig,
når hans Huses Herlighed øges; 17 thi intet tager han
med i Døden, hans Herlighed følger ham ikke. 18
Priser han end i Live sig selv: "De lover dig for din
Lykke!" 19 han vandrer til sine Fædres Slægt, der
aldrig får Lyset at skue. 20 Den, som lever i Herlighed,
men uden Forstand, han er som Dyrene, der forgår.

50 (En salme af Asaf.) Gud, Gud HERREN talede
og stævnede Jorden hid fra Sol i Opgang til
Sol i Bjærge; 2 fra Zion, Skønhedens Krone, viste
Gud sig i Stråleglans 3 vor Gud komme og tie ikke! -
Foran ham gik fortærende Ild, omkring ham rasede
Storm; 4 han stævnede Himlen deroppe hid og Jorden
for at dømme sit Folk: 5 "Saml mig mine fromme,
der sluttede Pagt med mig ved Ofre!" 6 Og Himlen
forkyndte hans Retfærd, at Gud er den, der dømmer.
(Sela) 7 Hør, mit Folk, jeg vil tale, Israel, jeg vil vidne
imod dig, Gud, din Gud er jeg! 8 Jeg laster dig ikke
for dine Slagtofre, dine Brændofre har jeg jo stadig
for Øje; 9 jeg tager ej Tyre fra dit Hus eller Bukke
fra dine Stalde; 10 thi mig tilhører alt Skovens Vildt,
Dyrene på de tusinde Bjerge; 11 jeg kender alle
Bjergenes Fugle, har rede på Markens Vrimmel. 12
Om jeg hungred, jeg sagde det ikke til dig, thi mit er
Jorderig og dets Fylde! 13 Mon jeg æder Tyres Kød
eller drikker Bukkes Blod? 14 Lovsang skal du ofre til
Gud og holde den Højeste dine Løfter. 15 Og kald på
mig på Nødens Dag; jeg vil udfri dig, og du skal ære
mig, 16 Men til Den gudløse siger Gud: Hvi regner du
op mine Bud og fører min Pagt i Munden, 17 når du
dog hader Tugt og kaster mine Ord bag din Ryg? 18
Ser du en Tyv, slår du Følge med ham, med Horkarle
bolder du til, 19 slipper Munden løs med ondt, din
Tunge bærer på Svig. 20 Du sidder og skænder din
Broder, bagtaler din Moders Søn; 21 det gør du, og
jeg skulde tie, og du skulde tænke, jeg er som du!
Revse dig vil jeg og gøre dig det klart. 22 Mærk jer
det, I, som glemmer Gud, at jeg ikke skal rive jer
redningsløst sønder. 23 Den, der ofrer Taksigelse,
ærer mig; den, der agter på Vejen, lader jeg se Guds
Frelse.

51 (Til sangmesteren. En salme af David, dengang
Natan kom til ham, efter at han havde været
inde hos Batseba.) Gud, vær mig nådig efter din
Miskundhed, udslet mine Overtrædelser efter din
store Barmhjertighed, 2 tvæt mig fuldkommen ren
for min Skyld og rens mig for min Synd! 3 Mine
Overtrædelser kender jeg jo, min Synd står mig altid
for Øje. 4 Mod dig har jeg syndet, mod dig alene, og
gjort, hvad i dine Øjne er ondt, at du må få Ret, når
du taler, stå ren, når du dømmer. 5 Se, jeg er født i
Misgerning, min Moder undfanged mig i Synd. 6 Du
elsker jo Sandhed i Hjertets Løndom, så lær mig da
Visdom i Hjertedybet. 7 Rens mig for Synd med Ysop,
tvæt mig hvidere end Sne; 8 mæt mig med Fryd og
Glæde, lad de Ben, du knuste, juble; 9 skjul dit Åsyn
for mine Synder, udslet alle mine Misgerninger; 10
skab mig, o Gud, et rent Hjerte, giv en ny, en stadig
Ånd i mit Indre; 11 kast mig ikke bort fra dit Åsyn, tag
ikke din hellige Ånd fra mig; 12 glæd mig igen med
din Frelse, giv mig til Støtte en villig Ånd! 13 Da vil jeg
lære Overtrædere dine Veje, og Syndere skal vende
om til dig. 14 Fri mig fra Blodskyld, Gud, min Frelses
Gud, så skal min Tunge lovsynge din Retfærd; 15
Herre, åben mine Læber, så skal min Mund forkynde
din Pris. 16 Thi i Slagtoffer har du ikke Behag, og gav
jeg et Brændoffer, vandt det dig ikke. 17 Offer for Gud
er en sønderbrudt Ånd; et sønderbrudt, sønderknust
Hjerte agter du ikke ringe, o Gud. 18 Gør vel i din
Nåde mod Zion, opbyg Jerusalems Mure! 19 Da skal

du have Behag i rette Ofre, Brænd- og Heloffer, da
bringes Tyre op på dit Alter.

52 (Til sangmesteren. En maskil af David, da
edomitten Doeg kom og meldte Saul, at David
var gået ind i Ahimeleks hus.) Du stærke, hvi bryster
du dig af din Ondskab imod den fromme? **2** Du
pønser hele Dagen på ondt; din Tunge er hvas som
en Kniv, du Rænkesmed, **3** du foretrækker ondt for
godt, Løgn for sanddru Tale. (Sela) **4** Du elsker al
ødelæggende Tale, du falske Tunge! **5** Derfor styrte
Gud dig for evigt, han gribe dig, rive dig ud af dit Telt,
han rykke dig op af de levendes Land! (Sela) **6** De
retfærdige ser det, frygter og håner ham leende: **7**
"Se der den Mand, der ej gjorde Gud til sit Værn,
men stoled på sin megen Rigdom, trodsede på sin
Velstand!" **8** Men jeg er som et frodigt Olietræ i Guds
Hus, Guds Miskundhed stoler jeg evigt og altid på. **9**
Evindelig takker jeg dig, fordi du greb ind; jeg vidner
iblandt dine fromme, at godt er dit Navn.

53 (Til sangmestern. Al-mahalat. En maskil af
David.) Dårerne siger i Hjertet: "Der er ingen
Gud!" Slet og afskyeligt handler de, ingen gør godt. **2**
Gud skuer ned fra Himlen på Menneskenes Børn for
at se, om der findes en forstandig, nogen, der søger
Gud. **3** Afveget er alle, til Hobe fordærvet, ingen gør
godt, end ikke een. **4** Er de Udådsmænd da uden
Forstand de, der æder mit Folk, som åd de Brød,
og ikke påkalder Gud? **5** Af Rædsel gribes de da,
hvor ingen Rædsel var; thi Gud adsplitter din Belejres
Ben; de bliver til Skamme, thi Gud forkaster dem. **6**
Ak, kom dog fra Zion Israels Frelse! Når Gud vender
sit Folks Skæbne, skal Jakob juble, Israel glædes.

54 (Til sangmesteren. Med strengespil. En maskil
af David, da zifitterne kom og sagde til Saul:
"David har skjult sig hos os".) Frels mig o Gud, ved
dit navn og skaf mig min ret ved din Vælde, **2** hør, o
Gud, min Bøn, lyt til min Munds Ord! **3** Thi frække
står op imod mig, Voldsmænd vil tage mit Liv; Gud
har de ikke for Øje. (Sela) **4** Se, min Hjælper er Gud,
Herren støtter min Sjæl! **5** Det onde vende sig mod
mine Fjender, udryd dem i din Trofasthed! **6** Da vil jeg
frivilligt ofre til dig, prise dit Navn, o HERRE, thi det er
godt; **7** thi det frier mig ud af al Nød; mit Øje skuer
med Fryd mine Fjender!

55 (Til sangmesteren. Med strengespil. En maskil
af David.) Lyt, o Gud, til min Bøn, skjul dig ej for
min tryglen, **2** lå mig Øre og svar mig, jeg vånder
mig i Klage, **3** jeg stønner ved Fjendernes Råb og
de gudløses Skrig; thi Ulykke vælter de over mig,
forfølger mig grumt; **4** Hjertet er angst i mit Bryst,
Dødens Rædsler er faldet over mig. **5** Frygt og Angst
falder på mig, Gru er over mig. **6** Jeg siger: Ak, havde
jeg Vinger som Duen, da fløj jeg i Ly, **7** ja, langt bort
vilde jeg fly og blive i Ørkenen. (Sela) **8** Da søgte
jeg skyndsomt Tilflugt for rivende Storm og Uvejr. **9**
Herre, forvir og split deres Tungemål! Thi Vold og
Ufred ser jeg i Byen; **10** de går Rundgang Dag og Nat
på dens Mure; **11** Ulykke, Kvide og Vanheld råder
derinde, Voldsfærd og Svig viger aldrig bort fra dens
Torve. **12** Det var ikke en Fjende, som hånede mig
- det kunde bæres; min uven ydmygede mig ej -
ham kunde jeg undgå; **13** men du, en Mand af min
Stand, en Ven og fortrolig, **14** og det skønt vi delte
Samværets Sødme, vandrede endrægtelig i Guds
Hus. **15** Over dem komme Død, lad dem levende
synke i Dødsriget! Thi der er Ondskab i deres Bolig, i
deres Indre! **(Sheol h7585)** **16** Jeg, jeg råber til Gud,
og HERREN vil frelse mig. **17** Jeg klager og stønner
ved Kvæld, ved Gry og ved Middag; min Røst vil
han høre **18** og udfri min Sjæl i Fred, så de ikke kan
komme mig nær; thi mange er de imod mig. **19** Gud,
som troner fra Fortids Dage, vil høre og ydmyge dem.
(Sela) Thi der er ingen Forandring hos dem, og de
frygter ikke for Gud. **20** På Venner lagde han Hånd og
brød sin Pagt. **21** Glattere end Smør er hans Mund,
men Hjertet vil Krig, blødere end Olie hans Ord, skønt
dragne Sværd. **22** Kast din Byrde på HERREN, så
sørger han for dig, den retfærdige lader han ikke i
Evighed rokkes. **23** Og du, o Gud, nedstyrt dem i
Gravens Dyb! Ej skal blodstænkte, svigefulde Mænd
nå Hælvten af deres Dage. Men jeg, jeg stoler på dig!

56 (Til sangmesteren. Al-jonat-elem-rehokim. Af
David. En miktam, da filisterne greb ham i Gat.)
Vær mig nådig Gud, thi Mennesker vil mig til livs, jeg
trænges stadig af Stridsmænd; **2** mine Fjender vil mig
stadig til Livs, thi mange strider bittert imod mig! **3**
Når jeg gribes af Frygt, vil jeg stole på dig, **4** og med
Guds Hjælp skal jeg prise hans Ord. Jeg stoler på
Gud, jeg frygter ikke, hvad kan Kød vel gøre mig? **5**
De oplægger stadig Råd imod mig, alle deres Tanker
går ud på ondt. **6** De flokker sig sammen, ligger på
Lur, jeg har dem lige i Hælene, de står mig jo efter
Livet. **7** Gengæld du dem det onde, stød Folkene ned
i Vrede, o Gud! **8** Selv har du talt mine Suk, i din
Lædersæk har du gemt mine Tårer; de står jo i din
Bog. **9** Da skal Fjenderne vige, den Dag jeg kalder;
så meget ved jeg, at Gud er med mig. **10** Med Guds
Hjælp skal jeg prise hans Ord, med HERRENs Hjælp
skal jeg prise hans Ord. **11** Jeg stoler på Gud, jeg

frygter ikke, hvad kan et Menneske gøre mig? 12 Jeg
har Løfter til dig at indfri, o Gud, med Takofre vil jeg
betale dig. 13 Thi fra Døden frier du min Sjæl, ja min
Fod fra Fald, at jeg kan vandre for Guds Åsyn i Livets
Lys.

57 (Til sangmesteren. Al-tasjhet. Af David. En
miktam, da han flygtede ind i hulen for Saul.)
Vær mig nådig, Gud, vær mig nådig, thi hos dig har
min Sjæl søgt Ly; i dine Vingers Skygge søger jeg
Ly, til Ulykken er drevet over. 2 Gud, den Højeste,
påkalder jeg, den Gud, der gør vel imod mig; 3 han
sender mig Hjælp fra Himlen og frelser min Sjæl fra
dem, som vil mig til Livs. Gud sender sin Nåde og
Trofasthed. 4 Jeg må ligge midt iblandt Løver, bo
mellem Folk, der spyr Ild, hvis Tænder er Spyd og
Pile, hvis Tunge er hvas som et Sværd. 5 Løft dig, o
Gud, over Himlen, din Herlighed være over al Jorden!
6 Et Net har de udspændt for mine Skridt, deres egen
Fod skal hildes deri; en Grav har de gravet foran mig,
selv skal de falde deri. (Sela) 7 Mit Hjerte er trøstigt,
Gud, mit Hjerte er trøstigt; jeg vil synge og lovprise
dig, 8 vågn op, min Ære! Harpe og Citer vågn op, jeg
vil vække Morgenrøden. 9 Jeg vil takke dig, Herre,
blandt Folkeslag, prise dig blandt Folkefærd; 10 thi din
Miskundhed når til Himlen, din Sandhed til Skyerne.
11 Løft dig, o Gud, over Himlen, din Herlighed være
over al Jorden!

58 (Til sangmesteren. Al-tasjhet. Af David. En
miktam.) Er det virkelig Ret, I taler, I Guder,
dømmer I Menneskenes Børn retfærdigt? 2 Nej, alle
øver I Uret på Jord, eders Hænder udvejer Vold. 3
Fra Moders Liv vanslægted de gudløse, fra Moders
Skød for Løgnerne vild. 4 Gift har de i sig som
Slangen, den stumme Øgle, der døver sit Øre 5 og
ikke vil høre på Tæmmerens Røst, på den kyndige
Slangebesværger. 6 Gud, bryd Tænderne i deres
Mund, Ungløvernes Kindtænder knuse du, HERRE;
7 lad dem svinde som Vand, der synker, visne som
nedtrampet Græs. 8 Lad dem blive som Sneglen,
opløst i Slim som et ufuldbårent Foster, der aldrig så
Sol. 9 Før eders Gryder mærker til Tjørnen, ja, midt
i deres Livskraft river han dem bort i sin Vrede 10
Den retfærdige glæder sig, når han ser Hævn, hans
Fødder skal vade i gudløses Blod; 11 Og Folk skal
sige: "Den retfærdige får dog sin Løn, der er dog
Guder, som dømmer på Jord!"

59 (Til sangmesteren. Al-tasjhet. Af David. En
miktam, da Saul sendte folk, som skulle vogte
huset for at dræbe ham.) Fri mig fra mine Fjender,
min Gud, bjærg mig fra dem, der rejser sig mod mig;
2 fri mig fra Udådsmænd, frels mig fra blodstænkte
Mænd! 3 Thi se, de lurer efter min Sjæl, stærke Mænd
stimler sammen imod mig, uden at jeg har Skyld
eller Brøde. 4 Uden at jeg har forbrudt mig, HERRE,
stormer de frem og stiller sig op. Vågn op og kom
mig i Møde, se til! 5 Du er jo HERREN, Hærskarers
Gud, Israels Gud. Vågn op og hjemsøg alle Folkene,
skån ej een af de troløse Niddinger! (Sela) 6 Ved
Aften kommer de tilbage, hyler som Hunde og stryger
gennem Byen! 7 Se, deres Mund løber over, på deres
Læber er Sværd, thi: "Hvem skulde høre det?" 8 Men
du, o HERRE, du ler ad dem, du spotter alle Folk, 9
dig vil jeg lovsynge, du, min Styrke, thi Gud er mit
Værn; 10 med Nåde kommer min Gud mig i Møde,
Gud lader mig se mine Fjender med Fryd! 11 Slå
dem ikke ihjel, at ikke mit Folk skal glemme, gør dem
hjemløse med din Vælde og styrt dem, 12 giv dem
hen, o Herre, i Mundens Synd, i Læbernes Ord, og
lad dem hildes i deres Hovmod for de Eder og Løgne,
de siger; 13 udryd dem i Vrede, gør Ende på dem, så
man kan kende til Jordens Ender, at Gud er Hersker i
Jakob! (Sela) 14 Ved Aften kommer de tilbage, hyler
som Hunde og stryger gennem Byen, 15 vanker rundt
efter Føde og knurrer, når de ikke mættes. 16 Men
jeg, jeg vil synge om din Styrke, juble hver Morgen
over din Nåde; thi du blev mig et Værn, en Tilflugt på
Nødens Dag. 17 Dig vil jeg lovsynge, du, min Styrke,
thi Gud er mit Værn, min nådige Gud.

60 (Til sangmesteren. Al-sjusjan-edut. En miktam
af David til til indøvelse, dengang han kæmpede
med Aram-Naharajim og Aram-Zoba, og Joab vendte
tilbage og slog edomitterne i Saltdalen, 12000 mand.)
Gud, du har stødt os fra dig, nedbrudt os, du vredes
- vend dig til os igen; 2 du lod Landet skælve, slå
Revner, læg nu dets Brist, thi det vakler! 3 Du lod
dit Folk friste ondt, iskænked os døvende Vin. 4
Dem, der frygter dig, gav du et Banner, hvorhen de
kan fly for Buen. (Sela) 5 Til Frelse for dine elskede
hjælp med din højre, bønhør os! 6 Gud talede i sin
Helligdom: "Jeg vil udskifte Sikem med jubel, udmåle
Sukkots Dal; 7 mit er Gilead, mit er Manasse, Efraim
er mit Hoveds Værn, Juda min Herskerstav, 8 Moab
min Vaskeskål, på Edom kaster jeg min Sko, over
Filisterland jubler jeg." 9 Hvo bringer mig hen til den
faste Stad, hvo leder mig hen til Edom? 10 Har du
ikke, Gud, stødt os fra dig? Du ledsager ej vore Hære.
11 Giv os dog Hjælp mod Fjenden! Blændværk er
Menneskers Støtte. 12 Med Gud skal vi øve vældige
Ting, vore Fjender træder han ned!

61 (Til sangmesteren. Til strengespil. Af David.) Hør, o Gud, på mit råb og lyt til min bøn! **2** Fra Jordens Ende råber jeg til dig. Når mit Hjerte vansmægter, løft mig da op på en Klippe, **3** led mig, thi du er min Tilflugt, et mægtigt Tårn til Værn imod Fjenden. **4** Lad mig evigt bo som Gæst i dit Telt, finde Tilflugt i dine Vingers Skjul! (Sela) **5** Ja du, o Gud, har hørt mine Løfter, opfyldt deres Ønsker, der frygter dit Navn. **6** Til Kongens Dage lægger du Dage, hans År skal være fra Slægt til Slægt. **7** Han skal trone evigt for Guds Åsyn; send Nåde og Sandhed til at bevare ham! **8** Da vil jeg evigt love dit Navn og således Dag efter Dag indfri mine Løfter.

62 (Til sangmesteren. Til Jedutun. En salme af David.) Min Sjæl er Stille for Gud alene, min Frelse kommer fra ham; **2** ja, han er min Klippe, min Frelse, mit Værn, jeg skal ikke rokkes meget. **3** Hvor længe stormer I løs på en Mand, - alle slår I ham ned - som på en hældende Væg, en faldende Mur? **4** Ja, de oplægger Råd om at styrte ham fra hans Højhed. De elsker Løgn, velsigner med Munden, men forbander i deres Indre. (Sela) **5** Vær stille hos Gud alene, min Sjæl, thi fra ham kommer mit Håb; **6** ja, han er min Klippe, min Frelse, mit Værn, jeg skal ikke rokkes. **7** Hos Gud er min Hjælp og min Ære, min stærke Klippe, min Tilflugt har jeg i Gud; **8** stol på ham, al Folkets Forsamling, udøs for ham eders Hjerte, Gud er vor Tilflugt. (Sela) **9** Kun Tomhed er Mennesker, Mænd en Løgn, på Vægtskålen vipper de op, de er Tomhed til Hobe. **10** Forlad eder ikke på vold, lad jer ikke blænde af Ran; om Rigdommen vokser, agt ikke derpå! **11** Een Gang talede Gud, to Gange hørte jeg det: at Magten er Guds, **12** Og Miskundhed er hos dig, o Herre. Thi enhver gengælder du efter hans Gerning.

63 (En salme af David, da han var i Judas ørken.) Gud, du er min Gud, dig søger jeg, efter dig tørster min Sjæl, efter dig længes mit Kød i et tørt, vansmægtende, vandløst Land **2** (således var det, jeg så dig i Helligdommen) for at skue din Vælde og Ære; **3** thi din Nåde er bedre end Liv, mine Læber skal synge din Pris. **4** Da vil jeg love dig hele mit Liv, opløfte Hænderne i dit Navn, **5** Som med fede Retter mættes min Sjæl, med jublende Læber priser min Mund dig, **6** når jeg kommer dig i Hu på mit Leje, i Nattevagterne tænker på dig; **7** thi du er blevet min Hjælp, og jeg jubler i dine Vingers Skygge. **8** Dig klynger min Sjæl sig til, din højre holder mig fast. **9** Forgæves står de mig efter livet, i Jordens Dyb skal de synke, **10** gives i Sværdets Vold og vorde Sjakalers Bytte. **11** Men Kongen glædes i Gud; enhver, der sværger ved ham, skal juble, thi Løgnernes Mund skal lukkes.

64 (Til sangmesteren. En salme af David.) Hør, o Gud, min røst, når jeg klager, skærm mit Liv mod den rædsomme Fjende; **2** skjul mig for Ugerningsmændenes Råd, for Udådsmændenes travle Hob. **3** der hvæsser Tungen som Sværd, lægger giftige Ord på Buen **4** for i Løn at ramme den skyldfri, ramme ham brat og uset. **5** Ihærdigt lægger de onde Råd, skryder af, at de lægger Snarer siger: "Hvem skulde se os?" **6** De udtænker onde Gerninger, fuldfører en gennemtænkt Tanke - og Menneskets Indre og Hjerte er dybt. **7** Da rammer Gud dem med en Pil af Slaget rammes de brat; **8** han styrter dem for deres Tunges Skyld. Enhver, som ser dem, ryster på Hovedet; **9** alle Mennesker frygter, forkynder, hvad Gud har gjort, og fatter hans Hænders Geming; **10** de retfærdige glædes i HERREN og lider på ham, de oprigtige af Hjertet jubler til Hobe!

65 (Til sangmesteren. En salme af David. En sang.) Lovsang tilkommer dig på Zion, o Gud, dig indfrier man Løfter, du, som hører Bønner; **2** alt Kød kommer til dig, når Brøden tynger. **3** Vore Overtrædelser blev os for svare, du tilgiver dem. **4** Salig den, du udvælger, lader bo i dine Forgårde! Vi mættes af dit Huses Rigdom, dit Tempels Hellighed. **5** Du svarer os underfuldt i Retfærd, vor Frelses Gud, du Tilflugt for den vide Jord, for fjerne Strande, **6** du, som grundfæster Bjerge med Vælde, omgjorde med Kraft, **7** du, som dæmper Havenes Brusen, deres Bølgers Brusen og Folkefærds Larm, **8** så Folk ved Verdens Ende gruer for dine Tegn; hvor Morgen og Aften oprinder, bringer du Jubel. **9** Du så til Landet, vanded det, gjorde det såre rigt, Guds Bæk er fuld af Vand, du bereder dets Korn, **10** du vander dets Furer, jævner knoldene, bløder det med Regn, velsigner dets Sæd. **11** Med din Herlighed kroner du Året, dine Vognspor flyder af Fedme; **12** de øde Græsgange flyder, med Jubel omgjordes Højene; **13** Engene klædes med Får, Dalene hylles i Korn, i Jubel bryder de ud og synger!

66 (Til sangmesteren. En salme. En sang.) Bryd ud i Jubel for Gud, al Jorden, **2** lovsyng hans Navns Ære, syng ham en herlig Lovsang, **3** sig til Gud: "Hvor forfærdelige er dine Gerninger! For din vældige Styrkes Skyld lograr Fjenderne for dig, **4** al Jorden tilbeder dig, de lovsynger dig, lovsynger dit Navn." (Sela) **5** Kom hid og se, hvad Gud har gjort i

sit Virke en Rædsel for Menneskenes Børn. 6 Han
forvandlede Hav til Land, de vandrede til Fods over
Strømmen; lad os fryde os højlig i ham. 7 Han hersker
med Vælde for evigt, på Folkene vogter hans Øjne, ej
kan genstridige gøre sig store. (Sela) 8 I Folkeslag,
lov vor Gud, lad lyde hans Lovsangs Toner, 9 han,
som har holdt vor Sjæl i Live og ej lod vor Fod glide
ud! 10 Thi du ransaged os, o Gud, rensede os, som
man renser Sølv; 11 i Fængsel bragte du os, lagde
Tynge på vore Lænder, 12 lod Mennesker skride
hen over vort Hoved, vi kom gennem Ild og Vand;
men du førte os ud og bragte os Lindring! 13 Med
Brændofre vil jeg gå ind i dit Hus og indfri dig mine
Løfter, 14 dem, mine Læber fremførte, min Mund
udtalte i Nøden. 15 Jeg bringer dig Ofre af Fedekvæg
sammen med Vædres Offerduft, jeg ofrer Okser tillige
med Bukke. (Sela) 16 Kom og hør og lad mig fortælle
jer alle, som frygter Gud, hvad han har gjort for min
Sjæl! 17 Jeg råbte til ham med min Mund og priste
ham med min Tunge. 18 Havde jeg tænkt på ondt i
mit Hjerte, da havde Herren ej hørt; 19 visselig, Gud
har hørt, han lytted til min bedende Røst. 20 Lovet
være Gud, som ikke har afvist min Bøn eller taget sin
Miskundhed fra mig!

67 (Til sangmesteren. Med strengespil. En salme.
En sang.) Gud være os nådig og velsigne os,
han lade sit Ansigt lyse over os (Sela) 2 for at din
Vej må kendes på Jorden, din Frelse blandt alle
Folk. 3 Folkeslag skal takke dig, Gud, alle Folkeslag
takke dig; 4 Folkefærd skal glædes og juble, thi med
Retfærd dømmer du Folkeslag, leder Folkefærd på
Jorden, (Sela) 5 Folkeslag skal takke dig Gud, alle
Folkeslag takke dig! 6 Landet har givet sin Grøde,
Gud, vor Gud, velsigne os, 7 Gud velsigne os, så den
vide Jord må frygte ham!

68 (Til sangmesteren. Af David. En salme. En
sang.) Når Gud står op, da splittes hans fjender,
hans Avindsmænd flyr for hans Åsyn, 2 som Røg
henvejres, så henvejres de; som Voks, der smelter
for Ild, går gudløse til Grunde for Guds Åsyn. 3 Men
retfærdige frydes og jubler med Glæde og Fryd for
Guds Åsyn. 4 Syng for Gud, lovsyng hans Navn, hyld
ham, der farer frem gennem Ørknerne! HERREN er
hans Navn, jubler for hans Åsyn, 5 faderløses Fader,
Enkers Værge, Gud i hans hellige Bolig, 6 Gud, som
bringer ensomme hjem, fører Fanger ud til Lykke; men
genstridige bor i tørre Egne. 7 Da du drog ud, o Gud,
i Spidsen for dit Folk, skred frem gennem Ørkenen
(Sela) da rystede Jorden, 8 ja, Himlen dryppede for
Guds Åsyn, for Guds Åsyn, Israels Guds. 9 Regn i
Strømme lod du falde, o Gud, din vansmægtende
Arvelod styrkede du; 10 din Skare tog Bolig der,
for de arme sørged du, Gud, i din Godhed, 11 Ord
lægger Herren de Kvinder i Munden, som bringer
Glædesbud, en talrig Hær: 12 "Hærenes Konger flyr,
de flyr, Husets Frue uddeler Bytte. 13 Vil I da blive
imellem Foldene? Duens Vinger dækkes af Sølv,
dens Fjedre af gulgrønt Guld. 14 Da den Almægtige
splittede Kongerne der, faldt der Sne på Zalmon." 15
Et Gudsbjerg er Basans Bjerg, et Bjerg med spidse
Tinder er Basans Bjerg; 16 Hvi skæver I Bjerge med
spidse Tinder til Bjerget, Gud ønskede til Bolig, hvor
HERREN også vil bo for evigt? 17 Titusinder er Guds
Vogne, tusinde Gange tusinde, HERREN kom fra
Sinaj til Helligdommen. 18 Du steg op til det høje, du
bortførte Fanger, Gaver tog du blandt Mennesker,
også iblandt de genstridige, at du måtte bo der,
HERRE, o Gud. 19 Lovet være Herren! Fra Dag til
Dag bærer han vore Byrder; Gud er vor Frelse. (Sela)
20 En Gud til Frelse er Gud for os, hos den Herre
HERREN er Udgange fra Døden. 21 Men Fjendernes
Hoveder knuser Gud, den gudløses Isse, der vandrer
i sine Synder. 22 Herren har sagt: "Jeg henter dem
hjem fra Basan, henter dem hjem fra Havets Dyb,
23 at din Fod må vade i Blod, dine Hundes Tunger
få del i Fjenderne." 24 Se på Guds Højtidstog, min
Guds, min Konges Højtidstog ind i Helligdommen! 25
Sangerne forrest, så de, der spiller, i Midten unge
Piger med Pauker: 26 "Lover Gud i Festforsamlinger,
Herren, I af Israels Kilde!" 27 Der er liden Benjamin
forrest, Judas Fyrster i Flok, Zebulons Fyrster, Naftalis
Fyrster. 28 Opbyd, o Gud, din Styrke, styrk, hvad du
gjorde for os, o Gud! 29 For dit Tempels Skyld skal
Konger bringe dig Gaver i Jerusalem. 30 Tru ad Dyret
i Sivet, Tyreflokken, Folkeslags Herrer, så de hylder
dig med deres Sølvstykker. Adsplit Folkeslag, der
elsker Strid! 31 De kommer med Olie fra Ægypten,
Ætiopeme iler til Gud med fulde Hænder. 32 I Jordens
Riger, syng for Gud, lovsyng HERREN; 33 hyld ham
der farer frem på Himlenes Himle, de gamle! Se, han
løfter sin Røst, en vældig Røst. 34 Giv Gud Ære!
Over Israel er hans Højhed, Hans Vælde i Skyerne,
35 frygtelig er Gud i sin Helligdom. Israels Gud; han
giver Folket Styrke og Kraft. Lovet være Gud!

69 (Til Sangmesteren. Til Liljerne. Af David.) Frels
mig Gud, thi Vandene når mig til Sjælen, 2 jeg
er sunket i bundløst Dynd, hvor der intet Fodfæste er,
kommet i Vandenes Dyb, og Strømmen går over mig;
3 træt har jeg skreget mig, Struben brænder, mit Øje
er mat af at bie på min Gud; 4 flere end mit Hoveds

Hår er de, der hader mig uden Grund, mange er de,
som vil mig til Livs, uden Skel er mig fjendske; hvad
jeg ikke har ranet, skal jeg dog erstatte! 5 Gud, du
kender min Dårskab, min Skyld er ej skjult for dig.
6 Lad mig ej bringe Skam over dem, som bier på
dig, o Herre, Hærskarers HERRE, lad mig ej bringe
Skændsel over dem der søger dig, Israels Gud! 7
Thi for din Skyld bærer jeg Spot, mit Åsyn dækkes
af Skændsel; 8 fremmed er jeg for mine Brødre en
Udlænding for min Moders Sønner. 9 Thi Nidkærhed
for dit Hus har fortæret mig, Spotten mod dig er faldet
på mig: 10 jeg spæged min Sjæl med Faste, og det
blev mig til Spot; 11 i Sæk har jeg klædt mig, jeg blev
dem et Mundheld. 12 De, der sidder i Porten, taler
om mig, ved Drikkelagene synger de om mig. 13 Men
jeg beder, HERRE, til dig i Nådens Tid, o Gud, i din
store Miskundhed svare du mig! 14 Frels mig med
din trofaste Hjælp fra Dyndet, at jeg ikke skal synke;
red mig fra dem, der hader mig, fra Vandenes Dyb,
15 lad Strømmen ikke gå over mig; lad Dybet ikke
sluge mig eller Brønden lukke sig over mig. 16 Svar
mig, HERRE, thi god er din Nåde, vend dig til mig
efter din store Barmhjertighed; 17 dit Åsyn skjule du
ej for din Tjener, thi jeg er i Våde, skynd dig og svar
mig; 18 kom til min Sjæl og løs den, fri mig for mine
Fjenders Skyld! 19 Du ved, hvorledes jeg smædes
og bærer Skam og Skændsel; du har Rede på alle
mine Fjender. 20 Spot har ulægeligt knust mit Hjerte;
jeg bied forgæves på Medynk, på Trøstere uden at
finde; 21 de gav mig Malurt at spise og slukked min
Tørst med Eddike. 22 Lad Bordet foran dem blive en
Snare, deres Takofre blive en Fælde; 23 lad Øjnene
slukkes, så Synet svigter, lad Lænderne altid vakle!
24 Din Vrede udøse du over dem din glødende Harme
nå dem; 25 deres Teltlejr blive et Øde, og ingen bo
i deres Telte! 26 Thi de forfølger den, du slog, og
øger Smerten for dem, du såred. 27 Tilregn dem hver
eneste Brøde lad dem ikke få Del i din Retfærd; 28
lad dem slettes af Livets Bog, ej optegnes blandt
de retfærdige! 29 Men mig, som er arm og lidende,
bjærge din Frelse, o Gud! 30 Jeg vil prise Guds Navn
med Sang og ophøje ham med Tak; 31 det er mer for
HERREN end Okser end Tyre med Horn og Klove! 32
Når de ydmyge ser det, glæder de sig; I, som søger
Gud, eders Hjerte oplives! 33 Thi HERREN låner de
fattige Øre, han agter ej fangne Venner ringe. 34
Himmel og Jord skal prise ham, Havet og alt, hvad
der rører sig der; 35 thi Gud vil frelse Zion og opbygge
Judas Byer; der skal de bo og tage det i Eje; 36 hans
Tjeneres Afkom skal arve det, de, der elsker hans
Navn, skal bo deri.

70 (Til Sangmesteren. Af David. Lehazkir.) Du
værdiges, Gud, at fri mig, Herre, il mig til Hjælp!
2 Lad dem beskæmmes og røme, som vil mig til
Livs, og de, der ønsker mig ondt, lad dem vige med
Skændsel; 3 lad dem stivne af Rædsel ved deres
Skam, de, som siger: "Ha, ha!" 4 Lad alle, som søger
dig, frydes og glædes i dig; lad dem, som elsker din
Frelse, bestandig sige: "Gud er stor!" 5 Arm og fattig
er jeg, il mig til Hjælp, o Gud! Du er min Hjælp og min
Frelser; tøv ej, HERRE!

71 HERRE, jeg lider på dig, lad mig aldrig i
evighed skuffes. 2 Frels mig og udfri mig i din
Retfærdighed, du bøjede dit Øre til mig; 3 red mig
og vær mig en Tilflugtsklippe, en Klippeborg til min
Frelse; thi du er min Klippe og Borg! 4 Min Gud, fri
mig ud af gudløses Hånd, af Niddings og Voldsmands
Kløer; 5 thi du er mit Håb, o Herre! Fra min Ungdom
var HERREN min Tillid; 6 fra Moders Skød har jeg
støttet mig til dig, min Forsørger var du fra Moders Liv,
dig gælder altid min Lovsang. 7 For mange står jeg
som mærket af Gud, men du er min stærke Tilflugt; 8
min Mund er fuld af din Lovsang, af din Ære Dagen
lang. 9 Forkast mig ikke i Alderdommens Tid og svigt
mig ikke, nu Kraften svinder; 10 thi mine Fjender
taler om mig, de der lurer på min Sjæl, holder Råd:
11 "Gud har svigtet ham! Efter ham! Grib ham, thi
ingen frelser!" 12 Gud, hold dig ikke borte fra mig, il
mig til Hjælp, min Gud; 13 lad dem blive til Skam og
Skændsel, dem, der står mig imod, lad dem hylles
i Spot og Spe, dem, der vil mig ondt! 14 Men jeg,
jeg vil altid håbe, blive ved at istemme din Pris; 15
min Mund skal vidne om din Retfærd, om din Frelse
Dagen lang; thi jeg kender ej Ende derpå. 16 Jeg
vil minde om den Herre HERRENs Vælde, lovsynge
din Retfærd, kun den alene. 17 Gud, du har vejledt
mig fra min Ungdom af, dine Undere har jeg forkyndt
til nu; 18 indtil Alderdommens Tid og de grånende
Hår svigte du mig ikke, o Gud. End skal jeg prise
din Arm for alle kommende Slægter. 19 Din Vælde
og din Retfærdighed når til Himlen, o Gud; du, som
øvede store Ting, hvo er din Lige, Gud? 20 Du, som
lod os skue mange fold Trængsel og Nød, du kalder
os atter til Live og drager os atter af Jordens Dyb;
21 du vil øge min Storhed og atter trøste mig. 22 Til
Gengæld vil jeg til Harpespil prise din Trofasthed,
min Gud, lege på Citer for dig, du Israels Hellige; 23
juble skal mine Læber - ja, jeg vil lovsynge dig og
min Sjæl, som du udløste; 24 også min Tunge skal
Dagen igennem forkynde din Retfærd, thi Skam og
Skændsel får de, som vil mig ilde.

72 (Af Salomo.) Gud, giv Kongen din ret,
Kongesønnen din retfærd, **2** så han dømmer dit
Folk med Retfærdighed og dine arme med Ret! **3** Da
bærer Bjerge og Høje Fred for Folket i Retfærd. **4** De
arme blandt Folket skaffer han Ret, han bringer de
fattige Frelse, og han slår Voldsmanden ned. **5** Han
skal leve, så længe Solen lyser og Månen skinner,
fra Slægt til Slægt. **6** Han kommer som Regn på
slagne Enge, som Regnskyl, der væder Jorden; **7** i
hans dage blomstrer Retfærd, og dyb Fred råder, til
Månen forgår. **8** Fra Hav til Hav skal han herske, fra
Floden til Jordens Ender; **9** hans Avindsmænd bøjer
knæ for ham, og hans Fjender slikker Støvet; **10**
Konger fra Tarsis og fjerne Strande frembærer Gaver,
Sabas og Sebas Konger kommer med Skat; **11** alle
Konger skal bøje sig for ham, alle Folkene være
hans Tjenere. **12** Thi han skal redde den fattige, der
skriger om Hjælp, den arme, der savner en Hjælper,
13 ynkes over ringe og fattig og frelse fattiges Sjæle;
14 han skal fri deres Sjæle fra Uret og vold, deres
Blod er dyrt i hans Øjne. **15** Måtte han leve og Guld
fra Saba gives ham! De skal bede for ham bestandig,
velsigne ham Dagen igennem. **16** Korn skal der være
i Overflod i Landet, på Bjergenes Top; som Libanon
skal dets Afgrøde bølge og Folk spire frem af Byen
som Jordens Urter. **17** Velsignet være hans Navn
evindelig, hans Navn skal leve, mens Solen skinner.
Ved ham skal man velsigne sig, alle Folk skal prise
ham lykkelig! **18** Lovet være Gud HERREN, Israels
Gud som ene gør Undergerninger, **19** og lovet være
hans herlige Navn evindelig; al Jorden skal fyldes af
hans Herlighed. Amen, Amen! **20** Her ender Davids,
Isajs Søns, Bønner.

73 (En Salme af Asaf.) Visselig, god er Gud mod
Israel; mod dem, der er rene af Hjertet! **2** Mine
Fødder var nær ved at snuble, mine Skridt var lige
ved at glide; **3** thi over Dårerne græmmed jeg mig,
jeg så, at det gik de gudløse vel; **4** thi de kender
ikke til Kvaler, deres Livskraft er frisk og sund; **5** de
kender ikke til menneskelig Nød, de plages ikke som
andre. **6** Derfor har de Hovmod til Halssmykke, Vold
er Kappen, de svøber sig i. **7** Deres Brøde udgår af
deres Indre, Hjertets Tanker bryder igennem. **8** I det
dybe taler de ondt, i det høje fører de Urettens Tale,
9 de løfter Munden mod Himlen, Tungen farer om på
Jorden. **10** Derfor vender mit Folk sig hid og drikker
Vand i fulde Drag. **11** De siger: "Hvor skulde Gud vel
vide det, skulde den Højeste kende dertil?" **12** Se,
det er de gudløses kår, altid i Tryghed, voksende
Velstand! **13** Forgæves holdt jeg mit Hjerte rent og
tvætted mine Hænder i Uskyld, **14** jeg plagedes
Dagen igennem, blev revset på ny hver Morgen! **15**
Men jeg tænkte: "Taler jeg så, se, da er jeg troløs
imod dine Sønners Slægt." **16** Så grundede jeg på at
forstå det, møjsommeligt var det i mine Øjne, **17** Til
jeg kom ind i Guds Helligdomme, skønned, hvordan
deres Endeligt bliver: **18** Du sætter dem jo på glatte
Steder, i Undergang styrter du dem. **19** Hvor brat de
dog lægges øde, går under, det ender med Rædsel!
20 De er som en Drøm, når man vågner, man vågner
og regner sit Syn for intet. **21** Så længe mit Hjerte
var bittert og det nagede i mine Nyrer, **22** var jeg et
Dyr og fattede intet, jeg var for dig som Kvæg. **23**
Dog bliver jeg altid hos dig, du holder mig fast om
min højre; **24** du leder mig med dit Råd og tager mig
siden bort i Herlighed. **25** Hvem har jeg i Himlen?
Og har jeg blot dig, da attrår jeg intet på Jorden! **26**
Lad kun mit Kød og mit Hjerte vansmægte, Gud er
mit Hjertes Klippe, min Del for evigt. **27** Thi de, der
fjerner sig fra dig, går under, - du udsletter hver, som
er dig utro. **28** Men at leve Gud nær er min Lykke,
min Lid har jeg sat til den Herre HERREN, at jeg kan
vidne om alle dine Gerninger.

74 (En maskil af Asaf.) Hvorfor har du, Gud, stødt
os bort for evig, hvi ryger din Vrede mod Hjorden,
du røgter? **2** Kom din Menighed i Hu, som du fordum
vandt dig, - du udløste den til din Ejendoms Stamme
- Zions Bjerg, hvor du har din Bolig. **3** Løft dine Fjed
til de evige Tomter: Fjenden lagde alt i Helligdommen
øde. **4** Dine Fjender brøled i dit Samlingshus, satte
deres Tegn som Tegn deri. **5** Det så ud, som når
man løfter Økser i Skovens Tykning. **6** Og alt det
udskårne Træværk der! De hugged det sønder med
Økse og Hammer. **7** På din Helligdom satte de Ild, de
skændede og nedrev dit Navns Bolig. **8** De tænkte:
"Til Hobe udrydder vi dem!" De brændte alle Guds
Samlingshuse i Landet. **9** Vore Tegn, dem ser vi ikke,
Profeter findes ej mer; hvor længe, ved ingen af os.
10 Hvor længe, o Gud, skal vor Modstander smæde,
Fjenden blive ved at håne dit Navn? **11** Hvorfor holder
du din Hånd tilbage og skjuler din højre i Kappens
Fold? **12** Vor Konge fra fordums Tid er dog Gud, som
udførte Frelsens Værk i Landet. **13** Du kløvede Havet
med Vælde, knuste på Vandet Dragernes Hoved;
14 du søndrede Hovederne på Livjatan og gav dem
som Æde til Ørkenens Dyr; **15** Kilde og Bæk lod du
vælde frem, du udtørred stedseflydende Strømme;
16 din er Dagen, og din er Natten, du grundlagde
Lys og Sol, **17** du fastsatte alle Grænser på Jord,
du frembragte Sommer og Vinter. **18** Kom i Hu, o

HERRE, at Fjenden har hånet, et Folk af Dårer har
spottet dit Navn! 19 Giv ikke Vilddyret din Turteldues
Sjæl, glem ikke for evigt dine armes Liv; 20 se hen
til Pagten, thi fyldte er Landets mørke Steder med
Voldsfærds Boliger. 21 Lad ej den fortrykte gå bort
med Skam, lad de arme og fattige prise dit Navn! 22
Gud, gør dig rede, før din Sag, kom i Hu, hvor du
stadig smædes af bårer, 23 lad ej dine Avindsmænds
Røst uænset! Ustandseligt lyder dine Fjenders Larm!

75 (Til Sangmesteren. Al-tasjhet. En Salme af
Asaf. En sang.) Vi takker dig, Gud, vi takker
dig; de, der påkalder dit Navn, fortæller dine Undere.
2 "Selv om jeg udsætter Sagen, dømmer jeg dog
med Retfærd; 3 vakler end Jorden og alle, som bor
derpå, har jeg dog grundfæstet dens Støtter." (Sela)
4 Til Dårerne siger jeg: "Vær ej Dårer!" og til de
gudløse: "Løft ej Hornet, 5 løft ikke eders Horn mod
Himlen, tal ikke med knejsende Nakke!" 6 Thi hverken
fra Øst eller Vest kommer Hjælp, ej heller fra Ørk
eller Bjerge. 7 Nej, den, som dømmer, er Gud, han
nedbøjer en, ophøjer en anden. 8 Thi i HERRENs
Hånd er et Bæger med skummende, krydet Vin. han
skænker i for een efter een, selv Bærmen drikker de
ud; alle Jordens gudløse drikker. 9 Men jeg skal juble
evindelig, lovsynge Jakobs Gud; 10 alle de gudløses
Horn stødes af, de retfærdiges Horn skal knejse!

76 (Til Sangmesteren. Med Strengespil. En Salme
af Asaf. En Sang.) Gud er kendt i Juda, hans
navn er stort i Israel, 2 i Salem er hans Hytte, hans
Bolig er på Zion. 3 Der brød han Buens Lyn, skjold
og Sværd og Krigsværn. (Sela) 4 Frygtelig var du,
herlig på de evige Bjerge. 5 De tapre gjordes til Bytte,
i Dvale sank de, og kraften svigted alle de stærke
Kæmper. 6 Jakobs Gud, da du truede, faldt Vogn
og Hest i den dybe Søvn. 7 Frygtelig er du! Hvo
holder Stand mod dig i din Vredes Vælde? 8 Fra
Himlen fældte du Dom. Jorden grued og tav, 9 da
Gud stod op til Dom for at frelse hver ydmyg på Jord.
(Sela) 10 Thi Folkestammer skal takke dig, de sidste
af Stammerne fejre dig. 11 Aflæg Løfter og indfri dem
for HERREN eders Gud, alle omkring ham skal bringe
den Frygtindgydende Gaver. 12 Han kuer Fyrsternes
Mod, indgyder Jordens Konger Frygt.

77 (Til Sangmesteren. Til Jedutun. Af Asaf. En
Salme.) Jeg råber, højt til Gud, og han hører
mig, 2 jeg søger Herren på Nødens Dag, min Hånd er
om Natten utrættet udrakt, min Sjæl vil ikke lade sig
trøste; 3 jeg ihukommer Gud og stønner, jeg sukker,
min Ånd vansmægter. (Sela) 4 Du holder mine Øjne
vågne, jeg er urolig og målløs. 5 Jeg tænker på
fordums dage, ihukommer længst henrundne År; 6
jeg gransker om Natten i Hjertet, grunder og ransager
min Ånd. 7 Vil Herren bortstøde for evigt og aldrig
mer vise Nåde, 8 er hans Miskundhed ude for stedse,
hans Trofasthed omme for evigt og altid, 9 har Gud
da glemt at ynkes, lukket sit Hjerte i Vrede? (Sela)
10 Jeg sagde: Det er min Smerte; at den Højestes
højre er ikke som før. 11 Jeg kommer HERRENs
Gerninger i Hu, ja kommer dine fordums Undere i
Hu. 12 Jeg tænker på al din Gerning og grunder
over dine Værker. 13 Gud, din Vej var i Hellighed,
hvo er en Gud så stor som Gud! 14 Du er en Gud,
som gør Undere, du gjorde din Vælde kendt blandt
Folkene, 15 udøste dit Folk med din Arm, Jakobs
og Josefs Sønner. (Sela) 16 Vandene så dig, Gud,
Vandene så dig og vred sig i Angst, ja Dybet tog
til at skælve; 17 Skyerne udøste Vand, Skyhimlens
Stemme gjaldede, dine Pile for hid og did; 18 din
bragende Torden rullede, Lynene oplyste Jorderig,
Jorden bæved og skjalv; 19 din Vej gik midt gennem
Havet, din Sti gennem store Vande, dine Fodspor
kendtes ikke. 20 Du førte dit Folk som en Hjord ved
Moses's og Arons Hånd.

78 (En Maskil af Asaf.) Lyt, mit folk til min lære,
bøj eders øre til ord fra min Mund; 2 jeg vil
åbne min Mund med Billedtale, fremsætte Gåder
fra fordums Tid, 3 hvad vi har hørt og ved, hvad
vore Fædre har sagt os; 4 vi dølger det ikke for
deres Børn, men melder en kommende Slægt om
HERRENs Ære og Vælde og Underne, som han har
gjort. 5 Han satte et Vidnesbyrd i Jakob, i Israel gav
han en Lov, idet han bød vore Fædre at lade deres
Børn det vide, 6 at en senere Slægt kunde vide
det, og Børn, som fødtes siden, stå frem og fortælle
deres Børn derom, 7 så de slår deres Lid til Gud og
ikke glemmer Guds Gerninger, men overholder hans
Bud, 8 ej slægter Fædrene på, en vanartet, stridig
Slægt, hvis Hjerte ikke var fast, hvis Ånd var utro
mod Gud 9 - Efraims Børn var rustede Bueskytter,
men svigted på Stridens Dag - 10 Gudspagten holdt
de ikke, de nægtede at følge hans Lov; 11 hans
Gerninger gik dem ad Glemme, de Undere, han lod
dem skue. 12 Han gjorde Undere for deres Fædre i
Ægypten på Zoans Mark; 13 han kløvede Havet og
førte dem over, lod Vandet stå som en Vold; 14 han
ledede dem ved Skyen om Dagen, Natten igennem
ved Ildens Skær; 15 han kløvede Klipper i Ørkenen,
lod dem rigeligt drikke som af Strømme, 16 han lod
Bække rinde af Klippen og Vand strømme ned som
Floder. 17 Men de blev ved at synde imod ham og

vække den Højestes Vrede i Ørkenen; 18 de fristede
Gud i Hjertet og krævede Mad til at stille Sulten,
19 de talte mod Gud og sagde: "Kan Gud dække
Bord i en Ørken? 20 Se, Klippen slog han, så Vand
flød frem, og Bække vælded ud; mon han også kan
give Brød og skaffe kød til sit Folk?" 21 Det hørte
HERREN, blev vred, der tændtes en Ild mod Jakob,
ja Vrede kom op mod Israel, 22 fordi de ikke troede
Gud eller stolede på hans Frelse. 23 Da bød han
Skyerne oventil, lod Himlens Døre åbne 24 og Manna
regne på dem til Føde, han gav dem Himmelkorn; 25
Mennesker spiste Englebrød, han sendte dem Mad
at mætte sig med. 26 Han rejste Østenvinden på
Himlen, førte Søndenvinden frem ved sin Kraft; 27
Kød lod han regne på dem som Støv og vingede
Fugle som Havets Sand, 28 lod dem falde midt i sin
Lejr, rundt omkring sine Boliger; 29 Og de spiste sig
overmætte, hvad de ønskede, lod han dem få. 30
Men før deres Attrå var stillet, mens Maden var i
deres Mund, 31 rejste Guds Vrede sig mod dem; han
vog deres kraftige Mænd, fældede Israels Ynglinge.
32 Og dog blev de ved at synde og troede ej på hans
Undere. 33 Da lod han deres Dage svinde i Tomhed
og endte brat deres År. 34 Når han vog dem, søgte
de ham, vendte om og spurgte om Gud, 35 kom i Hu,
at Gud var deres Klippe, Gud den Allerhøjeste deres
Genløser. 36 De hyklede for ham med Munden, løj
for ham med deres Tunge; 37 deres Hjerter holdt ikke
fast ved ham, hans Pagt var de ikke tro. 38 Og dog er
han barmhjertig, han tilgiver Misgerning, lægger ej
øde, hans Vrede lagde sig Gang på Gang, han lod
ikke sin Harme fuldt bryde frem; 39 han kom i Hu, de
var Kød, et Pust, der svinder og ej vender tilbage. 40
Hvor tit stod de ham ikke imod i Ørkenen og voldte
ham Sorg i det øde Land! 41 De fristede alter Gud,
de krænkede Israels Hellige; 42 hans Hånd kom de
ikke i Hu, de Dag han friede dem fra Fjenden, 43
da han gjorde sine Tegn i Ægypten, sine Undere på
Zoans Mark, 44 forvandlede deres Floder til Blod, så
de ej kunde drikke af Strømmene, 45 sendte Myg
imod dem, som åd dem, og Frøer, som lagde dem
øde, 46 gav Æderen, hvad de avlede, Græshoppen al
deres Høst, 47 slog deres Vinstokke ned med Hagl,
deres Morbærtræer med Frost, 48 prisgav Kvæget
for Hagl og deres Hjorde for Lyn. 49 Han sendte sin
Vredesglød mod dem, Harme, Vrede og Trængsel, en
Sendefærd af Ulykkesengle; 50 frit Løb gav han sin
Vrede, skånede dem ikke for Døden, gav deres Liv til
Pris for Pest; 51 alt førstefødt i Ægypten slog han,
Mandskraftens Førstegrøde i Kamiternes Telte, 52
lod sit Folk bryde op som en Hjord, ledede dem som
Kvæg i Ørkenen, 53 ledede dem trygt, uden Frygt,
mens Havet lukked sig over deres Fjender; 54 han
bragte dem til sit hellige Land, de Bjerge, hans højre
vandt, 55 drev Folkeslag bort foran dem, udskiftede
ved Lod deres Land og lod Israels Stammer bo i
deres Telte. 56 Dog fristed og trodsede de Gud den
Allerhøjeste og overholdt ikke hans Vidnesbyrd; 57
de faldt fra, var troløse som deres Fædre, svigtede
som en slappet Bue, 58 de krænkede ham med deres
Offerhøje, æggede ham med deres Gudebilleder.
59 Det hørte Gud og blev vred følte højlig Lede ved
Israel; 60 han opgav sin Bolig i Silo, det Telt, hvor han
boede blandt Mennesker; 61 han gav sin Stolthed i
Fangenskab, sin Herlighed i Fjendehånd, 62 prisgav
sit Folk for Sværdet, blev vred på sin Arvelod; 63
Ild fortærede dets unge Mænd, dets Jomfruer fik ej
Bryllupssange, 64 dets Præster faldt for Sværdet,
dets Enker holdt ikke Klagefest. 65 Da vågnede
Herren som en, der har sovet, som en Helt, der er
døvet af Vin; 66 han slog sine Fjender på Ryggen,
gjorde dem evigt til Skamme. 67 Men han fik Lede
ved Josefs Telt, Efraims Stamme udvalgte han ikke;
68 han udvalgte Judas Stamme, Zions Bjerg, som
han elsker; 69 han byggede sit Tempel himmelhøjt,
grundfæstede det evigt som Jorden. 70 Han udvalgte
David, sin Tjener, og tog ham fra Fårenes Folde, 71
hentede ham fra de diende Dyr til at vogte Jakob,
hans Folk, Israel, hans Arvelod; 72 han vogtede dem
med oprigtigt Hjerte, ledede dem med kyndig Hånd.

79 (En Salme af Asaf.) Hedninger er trængt ind
i din arvelod, Gud de har besmittet dit hellige
Tempel og gjort Jerusalem til en Stenhob; 2 de
har givet Himlens Fugle dine Tjeneres Lig til Æde,
Jordens vilde Dyr dine frommes Kød; 3 deres Blod
har de udøst som Vand omkring Jerusalem, ingen
jorder dem; 4 vore Naboer er vi til Hån, vore Grander
til Spot og Spe. 5 Hvor længe vredes du, HERRE -
for evigt? hvor længe skal din Nidkærhed lue som
Ild? 6 Udøs din Vrede på Folk, der ikke kender dig,
på Riger, som ikke påkalder dit Navn; 7 thi de har
opædt Jakob og lagt hans Bolig øde. 8 Tilregn os
ikke Fædrenes Brøde, lad din Barmhjertighed komme
os snarlig i Møde, thi vi er såre ringe, 9 Hjælp os,
vor Frelses Gud, for dit Navns Æres Skyld, fri os,
forlad vore Synder for dit Navns Skyld! 10 Hvorfor
skal Hedninger sige: "Hvor er deres Gud?" Lad dine
Tjeneres udgydt Blod blive hævnet på Hedningerne
for vore Øjne! 11 Lad de fangnes Suk nå hen for dit
Åsyn, udløs Dødens Børn efter din Arms Vælde, 12
lad syvfold Gengæld ramme vore Naboer for Hånen,

de viser dig, Herre! 13 Men vi dit Folk og den Hjord, du røgter, vi vil evindelig takke dig, forkynde din Pris fra Slægt til Slægt!

80 (Til Sangmesteren. El-sjosjannim-edut. Af Asaf. En Salme.) Lyt til, du Israels Hyrde, der leder Josef som en Hjord, træd frem i Glans, du, som troner på Keruber, 2 for Efraims, Benjamins og Manasses Øjne; opbyd atter din Vælde og kom til vor Frelse! 3 Hærskarers Gud, bring os atter på Fode, lad dit Ansigt lyse, at vi må frelses! 4 HERRE, Hærskarers Gud, hvor længe vredes du trods din Tjeners Bøn? 5 Du har givet os Tårebrød at spise, Tårer at drikke i bredfuldt Mål. 6 Du har gjort os til Stridsemne for vore Naboer, vore Fjender håner os. 7 Hærskarers Gud, bring os atter på Fode, lad dit Ansigt lyse, at vi må frelses! 8 Du rykked en Vinstok op i Ægypten, drev Folkeslag bort og plantede den; 9 du rydded og skaffed den Plads, den slog Rod og fyldte Landet; 10 Bjergene skjultes af dens Skygge. Guds Cedre af dens Ranker; 11 den bredte sine Skud til Havet og sine kviste til Floden. 12 Hvorfor har du nedbrudt dens Hegn, så alle vejfarende plukker deraf? 13 Skovens Vildsvin gnaver deri, Dyrene på Marken æder den op! 14 Hærskarers Gud, vend tilbage, sku ned fra Himlen og se! Drag Omsorg for denne Vinstok, 15 for Skuddet, din højre planted! 16 Lad dem, der sved den og huggede den sønder, gå til for dit Åsyns Trussel! 17 Lad din Hånd være over din højres Mand, det Menneskebarn, du opfostrede dig! 18 Da viger vi ikke fra dig, hold os i Live, så påkalder vi dit Navn! 19 HERRE, Hærskarers Gud, bring os atter på Fode, lad dit Ansigt lyse, at vi må frelses!

81 (Til Sangmesteren. Al-haggittit. Af Asaf.) Jubler for Gud, vor Styrke, råb af fryd for Jakobs Gud, 2 istem Lovsang, lad Pauken lyde, den liflige Citer og Harpen; 3 stød i Hornet på Nymånedagen, ved Fuldmåneskin på vor Højtidsdag! 4 Thi det er Lov i Israel, et Bud fra Jakobs Gud; 5 han gjorde det til en Vedtægt i Josef, da han drog ud fra Ægypten, hvor han hørte et Sprog, han ikke kendte. 6 "Jeg fried hans Skulder for Byrden, hans Hænder slap fri for Kurven. 7 I Nøden råbte du, og jeg frelste dig, jeg svarede dig i Tordenens Skjul, jeg prøvede dig ved Meribas Vande. (Sela) 8 Hør, mit Folk, jeg vil vidne for dig, Israel, ak, om du hørte mig! 9 En fremmed Gud må ej findes hos dig, tilbed ikke andres Gud! 10 Jeg, HERREN, jeg er din Gud! som førte dig op fra Ægypten; luk din Mund vidt op, og jeg vil fylde den! 11 Men mit Folk vilde ikke høre min Røst, Israel lød mig ikke. 12 Da lod jeg dem fare i deres Stivsind, de vandrede efter deres egne Råd. 13 Ak, vilde mit Folk dog høre mig, Israel gå mine Veje! 14 Da kued jeg snart deres Fjender, vendte min Hånd mod deres Uvenner! 15 Deres Avindsmænd skulde falde og gå til Grunde for evigt; 16 jeg nærede dig med Hvedens Fedme, mættede dig med Honning fra Klippen!"

82 (En Salme af Asaf.) Gud står frem i Guders Forsamling midt iblandt Guder holder han Dom 2 "Hvor længe vil I dømme uredeligt og holde med de gudløse? (Sela) 3 Skaf de ringe og faderløse Ret, kend de arme og nødstedte fri; 4 red de ringe og fattige, fri dem ud af de gudløses Hånd! 5 Dog, de kender intet, sanser intet, i Mørke vandrer de om, alle Jordens Grundvolde vakler. 6 Jeg har sagt, at I er Guder, I er alle den Højestes Sønner; 7 dog skal I dø som Mennesker, styrte som en af Fyrsterne!" 8 Rejs dig, o Gud, døm Jorden, thi alle Folkene får du til Arv!

83 (En Sang. En Salme af Asaf.) Und dig, o Gud, ikke Ro, vær ej tavs, vær ej stille, o Gud! 2 Thi se, dine Fjender larmer, dine Avindsmænd løfter Hovedet, 3 oplægger lumske Råd mod dit Folk, holder Råd imod dem, du værner: 4 "Kom, lad os slette dem ud af Folkenes Tal, ej mer skal man ihukomme Israels Navn!" 5 Ja, de rådslår i Fællig og slutter Pagt imod dig, 6 Edoms Telte og Ismaeliterne, Moab sammen med Hagriterne, 7 Gebal, Ammon, Amalek, Filister land med Tyrus's Borgere; 8 også Assur har sluttet sig til dem, Lots Sønner blev de en Arm. (Sela) 9 Gør med dem som med Midjan, som med Sisera og Jabin ved Kisjons Bæk, 10 der gik til Grunde ved En-Dor og blev til Gødning på Marken! 11 Deres Høvdinger gå det som Oreb og Ze'eb, alle deres Fyrster som Zeba og Zalmunna, 12 fordi de siger: "Guds Vange tager vi til os som Eje." 13 Min Gud, lad dem blive som hvirvlende Løv som Strå, der flyver for Vinden. 14 Ligesom Ild fortærer Krat og Luen afsvider Bjerge, 15 så forfølge du dem med din Storm, forfærde du dem med din Hvirvelvind; 16 fyld deres Åsyn med Skam, så de søger dit Navn, o HERRE; 17 lad dem blues, forfærdes for stedse, beskæmmes og gå til Grunde 18 Og kende, at du, hvis Navn er HERREN, er ene den Højeste over al Jorden!

84 (Til Sangmesteren. Al-haggittit. Af Koras Sønner. En Salme.) Hvor elskelig er dine boliger, Hærskares Herre! 2 Af Længsel efter HERRENs Forgårde vansmægtede min Sjæl, nu jubler mit Hjerte og Kød for den levende Gud! 3 Ja, Spurven fandt sig et Hjem og Svalen en Rede, hvor den har sine Unger - dine Altre, Hærskarers HERRE, min Konge

og Gud! 4 Salige de, der bor i dit Hus, end skal de
love dig. (Sela) 5 Salig den, hvis Styrke er i dig, når
hans Hu står til Højtidsrejser! 6 Når de går gennem
Bakadalen, gør de den til Kildevang, og Tidligregnen
hyller den i Velsignelser. 7 Fra Kraft til Kraft går de
frem, de stedes for Gud på Zion. 8 Hør min Bøn, o
HERRE, Hærskarers Gud, Lyt til, du Jakobs Gud!
(Sela) 9 Gud, vort Skjold, se til og vend dit Blik til din
Salvedes Åsyn! 10 Thi bedre een Dag i din Forgård
end tusinde ellers, hellere ligge ved min Guds Hus's
Tærskel end dvæle i Gudløsheds Telte. 11 Thi Gud
HERREN er Sol og Skjold, HERREN giver Nåde og
Ære; dem, der vandrer i Uskyld, nægter han intet
godt. 12 Hærskarers HERRE, salig er den, der stoler
på dig!

85 (Til Sangmesteren. Af Koras Sønner. En Salme.)
Du var nådig, HERRE, imod dit land du vendte
Jakobs Skæbne, 2 tog Skylden bort fra dit Folk og
skjulte al deres Synd. (Sela) 3 Du lod al din Vrede
fare, tvang din glødende Harme. 4 Vend tilbage, vor
Frelses Gud, hør op med din Uvilje mod os! 5 Vil
du vredes på os for evigt, holde fast ved din Harme
fra Slægt til Slægt? 6 Vil du ikke skænke os Liv På
ny, så dit Folk kan glæde sig i dig! 7 Lad os skue
din Miskundhed, HERRE, din Frelse give du os! 8
Jeg vil høre, hvad Gud HERREN taler! Visselig taler
han Fred til sit Folk og til sine fromme og til dem,
der vender deres Hjerte til ham; 9 ja, nær er hans
Frelse for dem, som frygter ham, snart skal Herlighed
bo i vort Land; 10 Miskundhed og Sandhed mødes,
Retfærd og Fred skal kysse hinanden; 11 af Jorden
spirer Sandhed frem, fra Himlen skuer Retfærd ned.
12 Derhos giver HERREN Lykke, sin Afgrøde giver
vort Land; 13 Retfærd vandrer foran ham og følger
også hans Fjed.

86 (En Bøn af David.) Bøj dit Øre, HERRE, og svar
mig, thi jeg er arm og fattig! 2 Vogt min Sjæl, thi
jeg ærer dig; frels din Tjener, som stoler på dig! 3
Vær mig nådig, Herre, du er min Gud; thi jeg råber til
dig Dagen igennem. 4 Glæd din Tjeners Sjæl, thi til
dig, o Herre, løfter jeg min Sjæl; 5 thi du, o Herre, er
god og rund til at forlade, rig på Nåde mod alle, der
påkalder dig. 6 Lyt til min Bøn, o HERRE, lån Øre til
min tryglende Røst! 7 På Nødens Dag påkalder jeg
dig, thi du svarer mig. 8 Der er ingen som du blandt
Guderne, Herre, og uden Lige er dine Gerninger.
9 Alle Folk, som du har skabt, skal komme, Herre,
og tilbede dig, og de skal ære dit Navn. 10 Thi du
er stor og gør vidunderlige Ting, du alene er Gud.
11 Lær mig, HERRE, din Vej, at jeg kan vandre i
din Sandhed; vend mit Hjerte til dette ene: at frygte
dit Navn. 12 Jeg vil takke dig, Herre min Gud, af
hele mit Hjerte, evindelig ære dit Navn; 13 thi stor er
din Miskundhed mod mig, min Sjæl har du frelst fra
Dødsrigets Dyb. (Sheol h7585) 14 Frække har rejst sig
imod mig, Gud; Voldsmænd, i Flok vil tage mit Liv,
og dig har de ikke for Øje. 15 Men, Herre, du er en
barmhjertig og nådig Gud, langmodig og rig på Nåde
og Sandhed. 16 Vend dig til mig og vær mig nådig,
giv din Tjener din Styrke, frels din Tjenerindes Søn!
17 Und mig et Tegn på din Godhed; at mine Fjender
med Skamme må se, at du, o HERRE, hjælper og
trøster mig!

87 (Af Koras Sønner. En Salme. En Sang.) Sin
Stad, grundfæstet på hellige Bjerge, har Herren
kær, 2 Zions Porte fremfor alle Jakobs Boliger. 3 Der
siges herlige Ting om dig, du Guds Stad. (Sela) 4
Jeg nævner Rahab og Babel blandt dem, der kender
HERREN, Filisterland, Tyrus og Kusj, en fødtes her,
en anden der. 5 Men Zion kalder man Moder, der
fødtes enhver, den Højeste holder det selv ved Magt.
6 HERREN tæller efter i Folkeslagenes Liste, en
fødtes her, en anden der. (Sela) 7 Syngende og
dansende siger de: "Alle mine Kilder er i dig!"

88 (En Sang. En Salme af Koras Sønner. Til
Sangmesteren. Al-mahalat-leannot. En Maskil
af Ezraitten Heman.) HERRE min Gud, jeg råber om
dagen, om Natten når mit Skrig til dig; 2 lad min Bøn
komme frem for dit Åsyn, til mit Klageråb låne du
Øre! 3 Thi min Sjæl er mæt af Lidelser, mit Liv er
Dødsriget nær, (Sheol h7585) 4 jeg regnes blandt dem,
der sank i Graven, er blevet som den, det er ude
med, 5 kastet hen imellem de døde, blandt faldne,
der hviler i Graven, hvem du ej mindes mere, thi
fra din Hånd er de revet. 6 Du har lagt mig i den
underste Grube, på det mørke, det dybe Sted; 7
tungt hviler din Vrede på mig, alle dine Brændinger
lod du gå over mig. (Sela) 8 Du har fjernet mine
Frænder fra mig, gjort mig vederstyggelig for dem;
jeg er fængslet, kan ikke gå ud, 9 mit Øje er sløvt af
Vånde. Hver Dag, HERRE, råber jeg til dig og rækker
mine Hænder imod dig. 10 Gør du Undere for de
døde, står Skyggerne op og takker dig? (Sela) 11
Tales der om din Nåde i Graven, i Afgrunden om
din Trofasthed? 12 Er dit Under kendt i Mørket, din
Retfærd i Glemselens Land? 13 Men jeg, o HERRE,
jeg råber til dig, om Morgenen kommer min Bøn dig i
Møde. 14 Hvorfor forstøder du, HERRE, min Sjæl og
skjuler dit Åsyn for mig? 15 Elendig er jeg og Døden
nær, dine Rædsler har omgivet mig fra min Ungdom;

16 din Vredes Luer går over mig, dine Rædsler har
lagt mig øde, 17 som Vand er de om mig Dagen lang,
til Hobe slutter de Kreds om mig; 18 Ven og Frænde
fjerned du fra mig, holdt mine Kendinge borte.

89 (En Maskil af Ezraitten Etan.) Om HERRENs,
Nåde vil jeg evigt synge, fra Slægt til Slægt
med min Mund forkynde din Trofasthed. 2 Thi du har
sagt: "En evig Bygning er Nåden!" I Himlen har du
grundfæstet din Trofasthed. 3 Jeg sluttede en Pagt
med min udvalgte, tilsvor David, min Tjener: 4 "Jeg
lader din Sæd bestå for evigt, jeg bygger din Trone fra
Slægt til Slægt!" (Sela) 5 Og Himlen priser dit Under,
HERRE, din Trofasthed i de Helliges Forsamling.
6 Thi hvem i Sky er HERRENs Lige, hvo er som
HERREN iblandt Guds Sønner? 7 En forfærdelig Gud
i de Helliges Kreds, stor og frygtelig over alle omkring
ham. 8 HERRE, Hærskarers Gud, hvo er som du?
HERRE, din Nåde og Trofasthed omgiver dig. 9
Du mestrer Havets Overmod; når Bølgerne bruser,
stiller du dem. 10 Du knuste Rahab som en fældet
Kriger, splitted dine Fjender med vældig Arm. 11 Din
er Himlen, og din er Jorden, du grundede Jorderig
med dets Fylde. 12 Norden og Sønden skabte du,
Tabor og Hermon jubler over dit Navn. 13 Du har
en Arm med Vælde, din Hånd er stærk, din højre
løftet. 14 Retfærd og Ret er din Trones Grundvold,
Nåde og Sandhed står for dit Åsyn. 15 Saligt det
Folk, der kender til Frydesang, vandrer, HERRE,
i dit Åsyns Lys! 16 De lovsynger Dagen igennem
dit Navn, ophøjes ved din Retfærdighed. 17 Thi du
er vor Styrkes Stolthed, du løfter vort Horn ved din
Yndest; 18 thi vort Skjold er hos HERREN, vor Konge
er Israels Hellige! 19 Du taled engang i et Syn til
dine fromme: "Krone satte jeg på en Helt, ophøjed
en Yngling af Folket; 20 jeg har fundet David, min
Tjener, salvet ham med min hellige Olie; 21 thi min
Hånd skal holde ham fast, og min Arm skal give ham
Styrke. 22 Ingen Fjende skal overvælde ham, ingen
Nidding trykke ham ned; 23 jeg knuser hans Fjender
foran ham og nedstøder dem, der bader ham; 24
med ham skal min Trofasthed og Miskundhed være,
hans Horn skal løfte sig ved mit Navn; 25 jeg lægger
Havet under hans Hånd og Strømmene under hans
højre; 26 mig skal han kalde: min Fader, min Gud
og min Frelses Klippe. 27 Jeg gør ham til førstefødt,
den største blandt Jordens Konger; 28 jeg bevarer for
evigt min Miskundhed mod ham, min Pagt skal holdes
ham troligt; 29 jeg lader hans Æt bestå for evigt, hans
Trone, så længe Himlen er til. 30 Hvis hans Sønner
svigter min Lov og ikke følger mine Lovbud, 31 hvis
de bryder min Vedtægt og ikke holder mit Bud, 32
da hjemsøger jeg deres Synd med Ris, deres Brøde
med hårde Slag; 33 men min Nåde tager jeg ikke fra
ham, min Trofasthed svigter jeg ikke; 34 jeg bryder
ikke min Pagt og ændrer ej mine Læbers Udsagn. 35
Ved min Hellighed svor jeg een Gang for alle - David
sviger jeg ikke: 36 Hans Æt skal blive for evigt, hans
Trone for mig som Solen, 37 stå fast som Månen for
evigt, og Vidnet på Himlen er sanddru, (Sela) 38 Men
du har forstødt og forkastet din Salvede og handlet i
Vrede imod ham; 39 Pagten med din Tjener har du
brudt, vanæret hans Krone og trådt den i Støvet;
40 du har nedbrudt alle hans Mure, i Grus har du
lagt hans Fæstninger; 41 alle vejfarende plyndrer
ham, sine Naboer blev han til Spot. 42 Du har løftet
hans Uvenners højre og glædet alle hans Fjender; 43
hans Sværd lod du vige for Fjenden, du holdt ham ej
oppe i Kampen; 44 du vristed ham Staven af Hænde
og styrted hans Trone til Jorden, 45 afkorted hans
Ungdoms Dage og hylled ham ind i Skam. (Sela)
46 Hvor længe vil du skjule dig, HERRE, for evigt,
hvor længe skal din Vrede lue som Ild? 47 Herre,
kom i Hu, hvad Livet er, til hvilken Tomhed du skabte
hvert Menneskebarn! 48 Hvo bliver i Live og skuer ej
Død, hvo frelser sin sjæl fra Dødsrigets Hånd? (Sela)
(Sheol h7585) 49 Hvor er din fordums Nåde, Herre, som
du i Trofasthed tilsvor David? 50 Kom, Herre, din
Tjeners Skændsel i Hu, at jeg bærer Folkenes Spot i
min Favn, 51 hvorledes dine Fjender håner, HERRE,
hvorledes de håner din Salvedes Fodspor. 52 Lovet
være HERREN i Evighed, Amen, Amen!

90 (En Bøn af den Guds Mand Moses.) Herre,
du var vor Bolig slægt efter slægt. 2 Førend
Bjergene fødtes og Jord og Jorderig blev til, fra
Evighed til Evighed er du, o Gud! 3 Mennesket gør du
til Støv igen, du siger: "Vend tilbage, I Menneskebørn!"
4 Thi tusind År er i dine Øjne som Dagen i Går, der
svandt, som en Nattevagt. 5 Du skyller dem bort, de
bliver som en Søvn. Ved Morgen er de som Græsset,
der gror; 6 ved Morgen gror det og blomstrer, ved
Aften er det vissent og tørt. 7 Thi ved din Vrede
svinder vi hen, og ved din Harme forfærdes vi. 8
Vor Skyld har du stillet dig for Øje, vor skjulte Brøst
for dit Åsyns Lys. 9 Thi alle vore Dage glider hen i
din Vrede, vore År svinder hen som et Suk. 10 Vore
Livsdage er halvfjerdsindstyve År, og kommer det
højt, da firsindstyve. Deres Herlighed er Møje og Slid,
thi hastigt går det, vi flyver af Sted. 11 Hvem fatter
din Vredes Vælde, din Harme i Frygt for dig! 12 At
tælle vore Dage lære du os, så vi kan få Visdom i

Hjertet! 13 Vend tilbage, HERRE! Hvor længe! Hav
Medynk med dine Tjenere; 14 mæt os årle med din
Miskundhed, så vi kan fryde og glæde os alle vore
Dage. 15 Glæd os det Dagetal, du ydmygede os, det
Åremål, da vi led ondt! 16 Lad dit Værk åbenbares
for dine Tjenere og din Herlighed over deres Børn!
17 HERREN vor Guds Livsalighed være over os!
Og frem vore Hænders Værk for os, ja frem vore
Hænders Værk!

91 Den der sidder i den Højestes Skjul og dvæler
i den Almægtiges Skygge, 2 siger til HERREN:
Min Tilflugt, min Klippeborg, min Gud, på hvem
jeg stoler. 3 Thi han frier dig fra Fuglefængerens
Snare, fra ødelæggende Pest; 4 han dækker dig
med sine Fjedre, under hans Vinger finder du Ly,
hans Trofasthed er Skjold og Værge. 5 Du frygter ej
Nattens Rædsler, ej Pilen der flyver om Dagen 6 ej
Pesten, der sniger i Mørke, ej Middagens hærgende
Sot. 7 Falder end tusinde ved din Side, ti Tusinde
ved din højre Hånd, til dig når det ikke hen; 8 du ser
det kun med dit Øje, er kun Tilskuer ved de gudløses
Straf; 9 (thi du, HERRE, er min Tilflugt) den Højeste
tog du til Bolig. 10 Der times dig intet ondt, dit Telt
kommer Plage ej nær; 11 thi han byder sine Engle
at vogte dig på alle dine Veje; 12 de skal bære dig
på deres Hænder, at du ikke skal støde din Fod på
nogen Sten; 13 du skal træde på Slanger og Øgler,
trampe på Løver og Drager. 14 "Da han klynger sig
til mig, frier jeg ham ud, jeg bjærger ham, thi han
kender mit Navn; 15 kalder han på mig, svarer jeg
ham, i Trængsel er jeg hos ham, jeg frier ham og
giver ham Ære: 16 med et langt Liv mætter jeg ham
og lader ham skue min Frelse!"

92 (En Salme. En Sang for Sabbatsdagen.) Det er
godt at takke HERREN, lovsynge dit navn, du
højeste, 2 ved Gry forkynde din Nåde, om Natten din
Trofasthed 3 til tistrenget Lyre, til Harpe, til Strengeleg
på Citer! 4 Thi ved dit Værk har du glædet mig,
HERRE, jeg jubler over dine Hænders Gerning. 5
Hvor store er dine Gerninger, HERRE, dine Tanker
såre dybe! 6 Tåben fatter det ikke, Dåren skønner ej
sligt. 7 Spirer de gudløse end som Græsset, blomstrer
end alle Udådsmænd, er det kun for at lægges øde
for stedse, 8 men du er ophøjet for evigt, HERRE. 9
Thi se, dine Fjender, HERRE, se, dine Fjender går
under, alle Udådsmænd spredes! 10 Du har løftet mit
Horn som Vildoksens, kvæget mig med den friskeste
Olie; 11 det fryder mit Øje at se mine Fjender, mit Øre
at høre mine Avindsmænd. 12 De retfærdige grønnes
som Palmen, vokser som Libanons Ceder; 13 plantet
i HERRENs Hus grønnes de i vor Guds Forgårde; 14
selv grånende bærer de Frugt, er friske og fulde af
Saft 15 for at vidne, at HERREN er retvis, min Klippe,
hos hvem ingen Uret findes.

93 HERREN har vist, han er Konge, har iført
sig Højhed, HERREN har omgjordet sig med
Styrke. Han grundfæsted Jorden, den rokkes ikke.
2 Din Trone står fast fra fordum, fra Evighed er du!
3 Strømme lod runge, HERRE, Strømme lod runge
deres Drøn, Strømme lod runge deres Brag. 4 Fremfor
vældige Vandes Drøn, fremfor Havets Brændinger er
HERREN herlig i det høje! 5 Dine Vidnesbyrd er fuldt
at lide på, Hellighed tilkommer dit Hus, HERRE, så
længe Dagene varer!

94 HERRE du hævnens Gud, du Hævnens Gud,
træd frem i Glans; 2 stå op, du Jordens Dommer,
øv Gengæld mod de hovmodige! 3 Hvor længe skal
gudløse, HERRE, hvor længe skal gudløse juble?
4 De fører tøjlesløs Tale, hver Udådsmand ter sig
som Herre; 5 de underkuer, o HERRE, dit Folk
og undertrykker din Arvelod; 6 de myrder Enke og
fremmed faderløse slår de ihjel; 7 de siger: "HERREN
kan ikke se, Jakobs Gud kan intet mærke!" 8 Forstå
dog, I Tåber blandt Folket! Når bliver I kloge, I Dårer?
9 Skulde han, som plantede Øret, ej høre, han, som
dannede Øjet, ej se? 10 Skulde Folkenes Tugtemester
ej revse, han som lærer Mennesket indsigt? 11
HERREN kender Menneskets Tanker, thi de er kun
Tomhed. 12 Salig den Mand, du tugter, HERRE, og
vejleder ved din Lov 13 for at give ham Ro for onde
Dage, indtil der graves en Grav til den gudløse; 14 thi
HERREN bortstøder ikke sit Folk og svigter ikke sin
Arvelod. 15 Den retfærdige kommer igen til sin Ret,
en Fremtid har hver oprigtig af Hjertet. 16 Hvo står
mig bi mod Ugerningsmænd? hvo hjælper mig mod
Udådsmænd? 17 Var HERREN ikke min Hjælp, snart
hviled min Sjæl i det stille. 18 Når jeg tænkte: "Nu
vakler min Fod", støtted din Nåde mig, HERRE; 19 da
mit Hjerte var fuldt af ængstede Tanker, husvaled din
Trøst min Sjæl. 20 står du i Pagt med Fordærvelsens
Domstol, der skaber Uret i Lovens Navn? 21 Jager de
end den ret, færdiges Liv og dømmer uskyldigt Blod,
22 HERREN er dog mit Bjærgested, min Gud er min
Tilflugtsklippe; 23 han vender deres Uret imod dem
selv, udsletter dem for deres Ondskab; dem udsletter
HERREN vor Gud.

95 Kom, lad os Juble, for HERREN, råbe af fryd for
vor Frelses Klippe, 2 møde med Tak for hans
Åsyn, juble i Sang til hans Pris! 3 Thi HERREN er en

vældig Gud, en Konge stor over alle Guder; 4 i hans
Hånd er Jordens dybder, Bjergenes Tinder er hans;
5 Havet er hans, han har skabt det, det tørre Land
har hans Hænder dannet. 6 Kom, lad os bøje os,
kaste os ned, knæle for HERREN, vor Skaber! 7 Thi
han er vor Gud, og vi er det Folk, han vogter, den
Hjord, han leder. Ak, lytted I dog i Dag til hans Røst:
8 "Forhærder ej eders Hjerte som ved Meriba, som
dengang ved Massa i Ørkenen, 9 da eders Fædre
fristede mig, prøved mig, skønt de havde set mit
Værk. 10 Jeg væmmedes fyrretyve År ved denne
Slægt, og jeg sagde: Det er et Folk med vildfarne
Hjerter, de kender ej mine Veje. 11 Så svor jeg da i
min Vrede: De skal ikke gå ind til min Hvile!

96 Syng HERREN en ny sang, syng for Herren, al
jorden, 2 syng for HERREN og lov hans Navn,
fortæl om hans Frelse Dag efter Dag, 3 kundgør
hans Ære blandt Folkene, hans Undere blandt alle
Folkeslag! 4 Thi stor og højlovet er HERREN,
forfærdelig over alle Guder; 5 thi alle Folkeslagenes
Guder er Afguder, HERREN er Himlens Skaber. 6 For
hans Åsyn er Højhed og Hæder, Lov og Pris i hans
Helligdom. 7 Giv HERREN, I Folkeslags Slægter,
giv HERREN Ære og Pris, 8 giv HERREN hans
Navns Ære, bring Gaver og kom til hans Forgårde, 9
tilbed HERREN i helligt Skrud, bæv for hans Åsyn, al
Jorden! 10 Sig blandt Folkeslag: "HERREN har vist,
han er Konge, han grundfæsted Jorden, den rokkes
ikke, med Retfærd dømmer han Folkene." 11 Himlen
glæde sig, Jorden juble, Havet med dets Fylde bruse,
12 Marken juble og alt, hvad den bærer! Da fryder sig
alle Skovens Træer 13 for HERRENs Åsyn, thi han
kommer, han kommer at dømme Jorden; han dømmer
Jorden med Retfærd og Folkene i sin Trofasthed.

97 HERREN har vist, han er Konge! Jorden juble,
lad glædes de mange Strande! 2 Skyer og
Mulm er om ham, Retfærd og Ret er hans Trones
Støtte; 3 Ild farer frem foran ham, og luer iblandt hans
Fjender. 4 Hans Lyn lyste op på Jorderig, Jorden
så det og skjalv; 5 Bjergene smelted som Voks for
HERREN, for hele Jordens Herre; 6 Himlen forkyndte
hans Retfærd, alle Folkeslag skued hans Herlighed.
7 Til Skamme blev alle, som dyrkede Billeder, de,
som var stolte af deres Afguder; alle Guder bøjed sig
for ham. 8 Zion hørte det og glædede sig, og Judas
Døtre jublede over dine Domme, HERRE! 9 Thi du, o
HERRE, er den Højeste over al Jorden, højt ophøjet
over alle Guder! 10 I, som elsker HERREN, hade det
onde! Han vogter sine frommes Sjæle og frier dem af
de gudløses Hånd; 11 over de retfærdige oprinder Lys
og Glæde over de oprigtige af Hjertet. 12 I retfærdige,
glæd jer i HERREN, lovsyng hans hellige Navn!

98 (En Salme.) Syng HERREN en sang, thi
vidunderlige ting har han gjort; Sejren vandt
ham hans højre, hans hellige Arm. 2 Sin Frelse
har HERREN gjort kendt, åbenbaret sin Retfærd for
Folkenes Øjne; 3 han kom sin Nåde mod Jakob i Hu,
sin Trofasthed mod Israels Hus. Den vide Jord har
skuet vor Guds Frelse. 4 Råb af Fryd for HERREN,
al Jorden, bryd ud i Jubel og Lovsang; 5 lovsyng
HERREN til Citer, lad Lovsang tone til Citer, 6 råb af
Fryd for Kongen, HERREN, til Trompeter og Hornets
Klang! 7 Havet med dets Fylde skal bruse, Jorderig
og de, som bor der, 8 Strømmene klappe i Hænder,
Bjergene juble til Hobe 9 for HERRENs Åsyn, thi
han kommer, han kommer at dømme Jorden; han
dømmer Jorden med Retfærd og Folkeslag med Ret!

99 HERREN har vist, han er Konge, Folkene
bæver, han troner på Keruber, Jorden skælver! 2
Stor er HERREN på Zion, ophøjet over alle Folkeslag;
3 de priser dit Navn, det store og frygtelige; hellig
er han! 4 Du er en Konge, der elsker Retfærd,
Retten har du grundfæstet, i Jakob, øved du Ret og
Retfærd. 5 Ophøj HERREN vor Gud, bøj eder for
hans Fødders Skammel; hellig er han! 6 Moses og
Aron er blandt hans Præster og Samuel blandt dem,
der påkalder hans Navn; de råber til HERREN, han
svarer; 7 i Skystøtten taler han til dem, de holder
hans Vidnesbyrd, Loven, han gav dem; 8 HERRE
vor Gud, du svarer dem. Du var dem en Gud, som
tilgav og frikendte dem, for hvad de gjorde. 9 Ophøj
HERREN vor Gud, bøj eder for hans hellige Bjerg, thi
hellig er HERREN vor Gud!

100 (En Salme. Til Takofferet.) Råb af Fryd for
HERREN, al jorden, 2 tjener HERREN med
Glæde, kom for hans Åsyn med Jubel! 3 Kend, at
HERREN er Gud! Han skabte os, vi er hans, hans
Folk og den Hjord, han vogter. 4 Gå ind i hans Porte
med Takkesang, med Lovsange ind i hans Forgårde,
tak ham og lov hans Navn! 5 Thi god er HERREN,
hans Miskundhed varer evindelig, fra Slægt til Slægt
hans Trofasthed!

101 (Af David. En Salme.) Om Nåde og Ret vil
jeg synge, dig vil jeg lovsynge, Herre. 2 Jeg
vil agte på uskyldiges Vej, når den viser sig for mig,
vandre i Hjertets Uskyld bag Hjemmets Vægge, 3 på
Niddingsdåd lader jeg aldrig mit Øje hvile. Jeg hader
den, der gør ondt, han er ej i mit Følge; 4 det falske
Hjerte må holde sig fra mig, den onde kender jeg

ikke; 5 den, der sværter sin Næste, udrydder jeg;
den opblæste og den hovmodige tåler jeg ikke. 6
Til Landets trofaste søger mit Øje, hos mig skal de
bo; den, der vandrer uskyldiges Vej, skal være min
Tjener; 7 ingen, der øver Svig, skal bo i mit Hus,
ingen, som farer med Løgn, bestå for mit Øje. 8 Alle
Landets gudløse gør jeg til intet hver Morgen for at
udrydde alle Udådsmænd af HERRENs By.

102 (Bøn af en elendig, når hans Kraft svigter, og
han udøser sin Klage for HERREN.) HERRE,
lyt til min bøn, lad mit råb komme til dig, 2 skjul dog
ikke dit Åsyn for mig; den Dag jeg stedes i Nød, bøj
da dit Øre til mig; når jeg kalder, så skynd dig og
svar mig! 3 Thi mine Dage svinder som Røg, mine
Ledemod brænder som Ild; 4 mit Hjerte er svedet
og - visnet som Græs, thi jeg glemmer at spise mit
Brød. 5 Under min Stønnen klæber mine Ben til
Huden; 6 jeg ligner Ørkenens Pelikan, er blevet som
Uglen på øde Steder; 7 om Natten ligger jeg vågen
og jamrer så ensom som Fugl på Taget; 8 mine
Fjender håner mig hele Dagen; de der spotter mig,
sværger ved mig. 9 Thi Støv er mit daglige Brød, jeg
blander min Drik med Tårer 10 over din Harme og
Vrede, fordi du tog mig og slængte mig bort; 11 mine
Dage hælder som Skyggen, som Græsset visner
jeg hen. 12 Men du troner evindelig, HERRE, du
ihukommes fra Slægt til Slægt; 13 du vil rejse dig og
forbarme dig over Zion, når Nådens Tid, når Timen er
inde; 14 thi dine Tjenere elsker dets Sten og ynkes
over dets Grushobe. 15 Og HERRENs Navn skal
Folkene frygte, din Herlighed alle Jordens Konger;
16 thi HERREN opbygger Zion, han lader sig se i
sin Herlighed; 17 han vender sig til de hjælpeløses
Bøn, lader ej deres Bøn uænset. 18 For Efterslægten
skal det optegnes, af Folk, der skal fødes, skal prise
HERREN; 19 thi han ser ned fra sin hellige Højsal,
HERREN skuer ned fra Himmel til Jord 20 for at høre
de fangnes Stønnen og give de dødsdømte Frihed,
21 at HERRENs Navn kan forkyndes i Zion, hans -
Pris i Jerusalem, 22 når Folkeslag og Riger til Hobe
samles for at tjene HERREN. 23 Han lammed min
Kraft på Vejen, forkorted mit Liv. 24 Jeg siger: Min
Gud, tag mig ikke bort i Dagenes Hælvt! Dine År
er fra Slægt til Slægt. 25 Du grundfæsted fordum
Jorden, Himlene er dine Hænders Værk; 26 de falder,
men du består, alle slides de op som en Klædning; 27
som Klæder skifter du dem; de skiftes, men du er den
samme, og dine År får aldrig Ende! 28 Dine Tjeneres
Børn fæster Bo, deres Sæd skal bestå for dit Åsyn.

103 (Af David.) Min Sjæl, lov Herren, og alt i
mig love hans hellige navn! 2 Min Sjæl, lov
HERREN, og glem ikke alle hans Velgerninger! 3 Han,
som tilgiver alle dine Misgerninger og læger alle dine
Sygdomme, 4 han, som udløser dit Liv fra Graven
og kroner dig med Miskundhed og Barmhjertighed,
5 han, som mætter din Sjæl med godt, så du bliver
ung igen som Ørnen! 6 HERREN øver Retfærdighed
og Ret mod alle fortrykte. 7 Han lod Moses se sine
Veje, Israels Børn sine Gerninger; 8 barmhjertig og
nådig er HERREN, langmodig og rig på Miskundhed;
9 han går ikke bestandig i Rette, gemmer ej evigt på
Vrede; 10 han handled ej med os efter vore Synder,
gengældte os ikke efter vor Brøde. 11 Men så højt
som Himlen er over Jorden, er hans Miskundhed stor
over dem, der frygter ham. 12 Så langt som Østen er
fra Vesten, har han fjernet vore Synder fra os. 13 Som
en Fader forbarmer sig over sine Børn, forbarmer
HERREN sig over dem, der frygter ham. 14 Thi han
kender vor Skabning, han kommer i Hu, vi er Støv; 15
som Græs er Menneskets dage, han blomstrer som
Markens Blomster; 16 når et Vejr farer over ham, er
han ej mere, hans Sted får ham aldrig at se igen. 17
Men HERRENs Miskundhed varer fra Evighed og til
Evighed over dem, der frygter ham, og hans Retfærd
til Børnenes Børn 18 for dem, der holder hans Pagt
og kommer hans Bud i Hu, så de gør derefter. 19
HERREN har rejst sin Trone i Himlen, alt er hans
Kongedømme underlagt. 20 Lov HERREN, I hans
Engle, I vældige i Kraft, som gør, hvad han byder,
så snart I hører hans Røst. 21 Lov HERREN, alle
hans Hærskarer, hans Tjenere, som fuldbyrder hans
Vilje. 22 Lov HERREN, alt, hvad han skabte, på hvert
eneste Sted i hans Rige! Min Sjæl, lov HERREN!

104 Min sjæl, lov Herren! Herren min Gud, du er
såre stor! Du er klædt i Højhed og Herlighed,
2 hyllet i Lys som en Kappe! Himlen spænder du ud
som et Telt; 3 du hvælver din Højsal i Vandene, gør
Skyerne til din Vogn, farer frem på Vindens Vinger; 4
Vindene gør du til Sendebud, Ildsluer til dine Tjenere!
5 Du fæsted Jorden på dens Grundvolde, aldrig i
Evighed rokkes den; 6 Verdensdybet hylled den til
som en Klædning, Vandene stod over Bjerge. 7
For din Trusel flyede de, skræmtes bort ved din
Tordenrøst, 8 for op ad Bjerge og ned i Dale til det
Sted, du havde beredt dem; 9 du satte en Grænse, de
ej kommer over, så de ikke igen skal tilhylle Jorden.
10 Kilder lod du rinde i Dale, hen mellem Bjerge
flød de; 11 de læsker al Markens Vildt, Vildæsler
slukker deres Tørst; 12 over dem bygger Himlens

Fugle, mellem Grenene lyder deres Kvidder. 13 Fra
din Højsal vander du Bjergene, Jorden mættes fra
dine Skyer; 14 du lader Græs gro frem til Kvæget
og Urter til Menneskets Tjeneste, så du frembringer
Brød af Jorden 15 og Vin, der glæder Menneskets
Hjerte, og lader Ansigtet glinse af Olie, og Brødet
skal styrke Menneskets Hjerte. 16 HERRENs Træer
bliver mætte, Libanons Cedre, som han har plantet,
17 hvor Fuglene bygger sig Rede; i Cypresser har
Storken sin Bolig. 18 Højfjeldet er for Stenbukken,
Klipperne Grævlingens Tilflugt. 19 Du skabte Månen
for Festernes Skyld, Solen kender sin Nedgangs
Tid; 20 du sender Mørke, Natten kommer, da rører
sig alle Skovens Dyr; 21 de unge Løver brøler efter
Rov, de kræver deres Føde af Gud. 22 De sniger sig
bort, når Sol står op, og lægger sig i deres Huler; 23
Mennesket går til sit Dagværk, ud til sin Gerning, til
Kvæld falder på. 24 Hvor mange er dine Gerninger,
HERRE, du gjorde dem alle med Visdom; Jorden er
fuld af, hvad du har skabt! 25 Der er Havet, stort og
vidt, der vrimler det uden Tal af Dyr, både små og
store; 26 Skibene farer der, Livjatan, som du danned
til Leg deri. 27 De bier alle på dig, at du skal give
dem Føde i Tide; 28 du giver dem den, og de sanker,
du åbner din Hånd, og de mættes med godt. 29 Du
skjuler dit Åsyn, og de forfærdes; du tager deres Ånd,
og de dør og vender tilbage til Støvet; 30 du sender
din Ånd, og de skabes, Jordens Åsyn fornyer du. 31
HERRENs Herlighed vare evindelig, HERREN glæde
sig ved sine Værker! 32 Et Blik fra ham, og Jorden
skælver, et Stød fra ham, og Bjergene ryger 33 Jeg
vil synge for HERREN, så længe jeg lever, lovsynge
min Gud, den Tid jeg er til. 34 Min Sang være ham
til Behag, jeg har min Glæde i HERREN. 35 Måtte
Syndere svinde fra Jorden og gudløse ikke mer være
til! Min Sjæl, lov HERREN! Halleluja!

105 Pris Herren, påkald hans navn, gør hans
Gerninger kendte blandt Folkeslag! 2 Syng
og spil til hans Pris, tal om alle hans Undere; 3
ros jer af hans hellige Navn, eders Hjerte glæde
sig, I, som søger HERREN; 4 spørg efter HERREN
og hans magt, søg bestandig hans Åsyn; 5 kom
i Hu de Undere, han gjorde, hans Tegn og hans
Munds Domme, 6 I, hans Tjener Abrahams Sæd,
hans udvalgte, Jakobs Sønner! 7 Han, HERREN, er
vor Gud, hans Domme når ud over Jorden; 8 han
ihukommer for evigt sin Pagt, i tusind Slægter sit
Tilsagn, 9 Pagten, han slutted med Abraham, Eden,
han tilsvor Isak; 10 han holdt den i Hævd som Ret for
Jakob, en evig Pagt for Israel, 11 idet han sagde: "Dig
giver jeg Kana'ans Land som eders Arvelod." 12 Da
de kun var en liden Hob, kun få og fremmede der, 13
og vandrede fra Folk til Folk, fra et Rige til et andet,
14 tillod han ingen at volde dem Men, men tugted
for deres Skyld Konger 15 "Rør ikke mine Salvede,
gør ikke mine Profeter ondt!" 16 Hungersnød kaldte
han frem over Landet, hver Brødets Støttestav brød
han; 17 han sendte forud for dem en Mand, Josef
solgtes som Træl; 18 de tvang hans Fødder med
Lænker, han kom i Lænker af Jern, 19 indtil hans Ord
blev opfyldt; ved HERRENs Ord stod han Prøven
igennem. 20 På Kongens Bud blev han fri, Folkenes
Hersker lod ham løs: 21 han tog ham til Herre for sit
Hus, til Hersker over alt sit Gods; 22 han styred hans
Øverster efter sin Vilje og viste hans Ældste til Rette.
23 Og Israel kom til Ægypten, Jakob boede som Gæst
i Kamiternes Land. 24 Han lod sit Folk blive såre
frugtbart og stærkere end dets Fjender; 25 han vendte
deres Sind til Had mod sit Folk og til Træskhed imod
sine Tjenere. 26 Da sendte han Moses, sin Tjener, og
Aron, sin udvalgte Mand; 27 han gjorde sine Tegn
i Ægypten og Undere i Kamiternes Land; 28 han
sendte Mørke, så blev det mørkt, men de ænsede
ikke hans Ord; 29 han gjorde deres Vande til Blod og
slog deres Fisk ihjel; 30 af Frøer vrimlede Landet,
selv i Kongens Sale var de; 31 han talede, så kom
der Bremser og Myg i alt deres Land; 32 han sendte
dem Hagl for Regn og luende Ild i Landet; 33 han
slog både Vinstok og Figen og splintrede Træerne i
deres Land; 34 han talede, så kom der Græshopper,
Springere uden Tal, 35 de åd alt Græs i Landet, de
åd deres Jords Afgrøde; 36 alt førstefødt i Landet
slog han, Førstegrøden af al deres Kraft; 37 han
førte dem ud med Sølv og Guld, ikke een i hans
Stammer snubled 38 Ægypterne glæded sig, da de
drog bort, thi de var grebet af Rædsel for dem. 39
Han bredte en Sky som Skjul og Ild til at lyse i Natten;
40 de krævede, han bragte Vagtler, med Himmelbrød
mættede han dem; 41 han åbnede Klippen, og Vand
strømmede ud, det løb som en Flod i Ørkenen. 42 Thi
han kom sit hellige Ord i Hu til Abraham, sin Tjener;
43 han lod sit Folk drage ud med Fryd, sine udvalgte
under Jubel; 44 han gav dem Folkenes Lande, de
fik Folkeslags Gods i Eje. 45 Derfor skulde de holde
hans Bud og efterkomme hans Love. Halleluja!

106 Halleluja! Lov Herren, thi han er god, thi
hans miskundhed varer evindelig! 2 Hvo kan
opregne Herrens vældige gerninger, finde ord til at
kundgøre al hans pris? 3 Salige de, der holder på ret,
som altid øver retfærdighed! 4 Husk os, Herre, når dit

folk finder nåde, lad os få godt af din frelse, **5** at vi må
se dine udvalgtes lykke, glæde os ved dit folks glæde
og med din arvelod prise vor lykke! **6** Vi syndede
som vore Fædre, handlede ilde og gudløst. **7** Vore
Fædre i Ægypten ænsede ej dine Undere, kom ikke
din store Miskundhed i Hu, stod den Højeste imod
ved det røde Hav. **8** Dog frelste han dem for sit Navns
Skyld, for at gøre sin Vælde kendt; **9** han trued det
røde Hav, og det tørrede ud, han førte dem gennem
Dybet som gennem en Ørk; **10** han fried dem af deres
Avindsmænds Hånd og udløste dem fra Fjendens
Hånd; **11** Vandet skjulte dem, som trængte dem, ikke
een blev tilbage af dem; **12** da troede de på hans Ord
og kvad en Sang til hans Pris. **13** Men de glemte snart
hans Gerninger, biede ej på hans Råd; **14** de grebes
af Attrå i Ørkenen, i Ødemarken fristed de Gud; **15** så
gav han dem det, de kræved og sendte dem Lede i
Sjælen. **16** De bar Avind mod Moses i Lejren, mod
Aron, HERRENs hellige; **17** Jorden åbned sig, slugte
Datan, lukked sig over Abirams Flok; **18** Ilden rasede
i deres Flok, Luen brændte de gudløse op. **19** De
lavede en Kalv ved Horeb og tilbad det støbte Billed;
20 de byttede deres Herlighed bort for et Billed af en
Okse, hvis Føde er Græs; **21** de glemte Gud, deres
Frelser, som øvede store Ting i Ægypten, **22** Undere i
Kamiternes Land, frygtelige Ting ved det røde Hav.
23 Da tænkte han på at udrydde dem, men Moses,
hans udvalgte Mand, stilled sig i Gabet for hans Åsyn
for at hindre, at hans Vrede lagde øde. **24** De vraged
det yndige Land og troede ikke hans Ord, **25** men
knurrede i deres Telte og hørte ikke på HERREN; **26**
da løfted han Hånden og svor at lade dem falde i
Ørkenen, **27** splitte deres Sæd blandt Folkene, sprede
dem rundt i Landene. **28** De holdt til med Ba'al-Peor
og åd af de dødes Ofre; **29** de krænked ham med
deres Gerninger, og Plage brød løs iblandt dem.
30 Da stod Pinehas frem og holdt Dom, og Plagen
blev bragt til at standse, **31** og det regnedes ham til
Retfærdighed fra Slægt til Slægt, evindelig. **32** De
vakte hans Vrede ved Meribas Vand, og for deres
Skyld gik det Moses ilde; **33** thi de stod hans Ånd
imod, og han talte uoverlagte Ord. **34** De udryddede
ikke de Folk, som HERREN havde sagt, de skulde,
35 med Hedninger blandede de sig og gjorde deres
Gerninger efter; **36** deres Gudebilleder dyrkede de, og
disse blev dem en Snare; **37** til Dæmonerne ofrede
de, og det både Sønner og Døtre; **38** de udgød
uskyldigt Blod, deres Sønners og Døtres Blod, som
de ofred til Kana'ans Guder, og Landet blev smittet
ved Blod; **39** de blev urene ved deres Gerninger,
bolede ved deres idrætter. **40** Da blev HERREN vred
på sit Folk og væmmedes ved sin Arv; **41** han gav
dem i Folkenes Hånd, deres Avindsmænd blev deres
Herrer; **42** deres Fjendervoldte dem Trængsel, de
kuedes under deres Hånd. **43** Han frelste dem Gang
på Gang, men de stod egensindigt imod og sygnede
hen i Brøden; **44** dog så han til dem i Trængslen, så
snart han hørte dem klage; **45** han kom sin Pagt i
Hu og ynkedes efter sin store Miskundhed; **46** han
lod dem finde Barmhjertighed hos alle, der tog dem
til Fange. **47** Frels os, HERRE vor Gud, du samle
os sammen fra Folkene, at vi må love dit hellige
Navn, med Stolthed synge din Pris. **48** Lovet være
HERREN, Israels Gud, fra Evighed og til Evighed! Og
alt Folket svare Amen!

107 Halleluja! Lov Herren, thi han er god, thi
hans Miskundhed varer evindelig! **2** Så skal
HERRENs genløste sige, de, han løste af Fjendens
Hånd **3** og samlede ind fra Landene, fra Øst og Vest,
fra Nord og fra Havet. **4** I den øde Ørk for de vild,
fandt ikke Vej til beboet By, **5** de led både Sult og
Tørst, deres Sjæl var ved at vansmægte; **6** men de
råbte til HERREN i Nøden, han frelste dem at deres
Trængsler **7** og førte dem ad rette Vej, så de kom
til beboet By. **8** Lad dem takke HERREN for hans
Miskundhed, for hans Underværker mod Menneskens
Børn. **9** Thi han mættede den vansmægtende Sjæl
og fyldte den sultne med godt. **10** De sad i Mulm og
Mørke, bundne i pine og Jern, **11** fordi de havde stået
Guds Ord imod og ringeagtet den Højestes Råd. **12**
Deres Hjerte var knuget af Kummer, de faldt, der
var ingen, som hjalp; **13** men de råbte til HERREN
i Nøden, han frelste dem af deres Trængsler, **14**
førte dem ud af Mørket og Mulmet og sønderrev
deres Bånd. **15** Lad dem takke HERREN for hans
Miskundhed, for hans Underværker mod Menneskens
Børn. **16** Thi han sprængte Døre af Kobber og
sønderslog Slåer af Jern. **17** De sygnede hen for
Synd og led for Brødes Skyld, **18** de væmmedes
ved al Slags Mad, de kom Dødens Porte nær **19**
men de råbte til Herren i Nøden, han frelste dem af
deres Trængsler, **20** sendte sit Ord og lægede dem
og frelste deres Liv fra Graven. **21** Lad dem takke
HERREN for hans Miskundhed, for hans Underværker
mod Menneskens Børn **22** og ofre Lovprisningsofre
og med Jubel forkynnde hans Gerninger. **23** De
for ud på Havet i Skibe, drev Handel på vældige
Vande, **24** blev Vidne til HERRENs Gerninger, hans
Underværker i Dybet; **25** han bød, og et Stormvejr
rejste sig, Bølgerne tårnedes op; **26** mod Himlen steg
de, i Dybet sank de, i Ulykken svandt deres Mod; **27**

de tumled og raved som drukne, borte var al deres
Visdom; 28 men de råbte til HERREN i Nøden, han
frelste dem af deres Trængsler, 29 skiftede Stormen
til Stille, så Havets Bølger tav; 30 og glade blev de,
fordi det stilned; han førte dem til Havnen, de søgte.
31 Lad dem takke HERREN for hans Miskundhed, for
hans Underværker mod Menneskens Børn, 32 ophøje
ham i Folkets Forsamling og prise ham i de Ældstes
Kreds! 33 Floder gør han til Ørken og Kilder til øde
Land, 34 til Saltsteppe frugtbart Land for Ondskabens
Skyld hos dem, som - bor der. 35 Ørken gør han
til Vanddrag, det tørre Land til Kilder; 36 der lader
han sultne bo, så de grunder en By at bo i, 37 tilsår
Marker og planter Vin og høster Afgrødens Frugt.
38 Han velsigner dem, de bliver mange, han lader
det ikke skorte på Kvæg. 39 De bliver få og segner
under Modgangs og Kummers Tryk, 40 han udøser
Hån over Fyrster og lader dem rave i vejløst Øde. 41
Men han løfter den fattige op af hans Nød og gør
deres Slægter som Hjorde; 42 de oprigtige ser det
og glædes, men al Ondskab lukker sin Mund. 43
Hvo som er viis, han mærke sig det og lægge sig
HERRENs Nåde på Sinde!

108 (En Sang. En Salme af David.) Mit Hjerte
er trøstigt, Gud, mit hjerte er trøstigt; jeg vil
synge og lovprise dig, vågn op, min Ære! 2 Harpe
og Citer, vågn op, jeg vil vække Morgenrøden. 3
Jeg vil takke dig, HERRE, blandt Folkeslag, lovprise
dig blandt Folkefærd; 4 thi din Miskundhed når til
Himlen, din Sandhed til Skyerne. 5 Løft dig, o Gud,
over Himlen, din Herlighed være over al Jorden! 6 Til
Frelse for dine elskede hjælp med din højre, bønhør
os! 7 Gud talede i sin Helligdom: "Jeg vil udskifte
Sikem med Jubel, udmåle Sukkots Dal; 8 mit er
Gilead, mit er Manasse, Efraim er mit Hoveds Værn,
Juda min Herskerstav, 9 Moab min Vaskeskål, på
Edom kaster jeg min Sko, over Filisterland jubler jeg."
10 Hvo bringer mig til den befæstede By, hvo leder
mig hen til Edom? 11 Har du ikke, Gud, stødt os fra
dig? Du ledsager ej vore Hære. 12 Giv os dog Hjælp
mod Fjenden! Blændværk er Menneskers Støtte. 13
Med Gud skal vi øve vældige Ting, vore Fjender
træder han ned!

109 (Til Sangmesteren. Af David. En Salme.) Du
min Lovsangs Gud, vær ej tavs! 2 Thi en
gudløs, svigefuld Mund har de åbnet imod mig, taler
mig til med Løgntunge, 3 med hadske Ord omringer
de mig og strider imod mig uden Grund; 4 til Løn
for min Kærlighed er de mig fjendske, skønt jeg er
idel Bøn; 5 de gør mig ondt for godt, gengælder min
Kærlighed med Had. 6 Straf ham for hans Gudløshed,
lad en Anklager stå ved hans højre, 7 lad ham gå
dømt fra Retten, hans Bøn blive regnet for Synd; 8
hans Livsdage blive kun få, hans Embede tage en
anden; 9 hans Børn blive faderløse, hans Hustru
vorde Enke; 10 hans Børn flakke om og tigge, drives
bort fra et øde Hjem; 11 Ågerkarlen rage efter alt,
hvad han har, og fremmede rane hans Gods; 12
ingen være langmodig imod ham, ingen ynke hans
faderløse; 13 hans Afkom gå til Grunde, hans Navn
slettes ud i næste Slægt: 14 lad hans Fædres Skyld
ihukommes hos HERREN, lad ikke hans Moders
Synd slettes ud, 15 altid være de, HERREN for Øje;
hans Minde vorde udryddet af Jorden, 16 fordi det
ej faldt ham ind at vise sig god, men han forfulgte
den arme og fattige og den, hvis Hjerte var knust til
Døde; 17 han elsked Forbandelse, så lad den nå
ham; Velsignelse yndede han ikke, den blive ham
fjern! 18 Han tage Forbandelse på som en Klædning,
den komme som Vand i hans Bug, som Olie ind i hans
Ben; 19 den blive en Dragt, han tager på, et Bælte,
han altid bærer! 20 Det være mine Modstanderes Løn
fra HERREN, dem, der taler ondt mod min Sjæl. 21
Men du, o HERRE, min Herre, gør med mig efter din
Godhed og Nåde, frels mig for dit Navns Skyld! 22
Thi jeg er arm og fattig, mit Hjerte vånder sig i mig;
23 som Skyggen, der hælder, svinder jeg bort, som
Græshopper rystes jeg ud; 24 af Faste vakler mine
Knæ, mit Kød skrumper ind uden Salve; 25 til Spot
for dem er jeg blevet, de ryster på Hovedet, når de
26 Hjælp mig, HERRE min Gud, frels mig efter din
Miskundhed, 27 så de sander, det var din Hånd, dig,
HERRE, som gjorde det! 28 Lad dem forbande, du vil
velsigne, mine uvenner vorde til Skamme, din Tjener
glæde sig; 29 lad mine Fjender klædes i Skændsel,
iføres Skam som en Kappe! 30 Med min Mund vil jeg
højlig takke HERREN, prise ham midt i Mængden; 31
thi han står ved den fattiges højre at fri ham fra dem,
der dømmer hans Sjæl.

110 (Af David. En Salme.) HERREN sagde til min
Herre: "Sæt dig ved min højre hånd, til jeg
lægger dine fjender som en skammel for dine fødder!"
2 Fra Zion udrækker HERREN din Vældes Spir; hersk
midt iblandt dine Fjender! 3 Dit Folk møder villigt
frem på din Vældes Dag; i hellig Prydelse kommer dit
unge Mandskab til dig, som Dug af Morgenrødens
Moderskød. 4 HERREN har svoret og angrer det ej:
"Du er Præst evindelig på Melkizedeks Vis." 5 Herren
ved din højre knuser Konger på sin Vredes Dag, 6
blandt Folkene holder han Dom, fylder op med døde,

knuser Hoveder viden om Lande. 7 Han drikker af
Bækken ved Vejen, derfor løfter han Hovedet højt.

111 Halleluja! jeg takker Herren af hele mit hjerte
i oprigtiges kreds og i menighed! 2 Store er
Herrens gerninger, gennemtænkte til bunds. 3 Hans
værk er højhed og herlighed, hans retfærd bliver til
evig tid. 4 Han har sørget for, at hans undere mindes,
nådig og barmhjertig er Herren. 5 Dem, der frygter
ham, giver han føde, han kommer for evigt sin pagt i
hu. 6 Han viste sit folk sine vældige gerninger, da
han gav dem folkenes eje. 7 Hans hænders værk er
sandhed og ret, man kan lide på alle hans bud; 8 de
står i al evighed fast, udført i sandhed og retsind.
9 Han sendte sit folk udløsning, stifted sin pagt for
evigt. Helligt og frygteligt er hans navn. 10 Herrens
frygt er visdoms begyndelse; forstandig er hver, som
øver den. Evigt varer hans pris!

112 Halleluja! Salig er den, der frygter Herren og
ret har lyst til hans bud! 2 Hans Æt bliver
mægtig på Jord, den oprigtiges Slægt velsignes; 3
Velstand og Rigdom er i hans Hus, hans Retfærdighed
varer evindelig. 4 For den oprigtige oprinder Lys i
Mørke; han er mild, barmhjertig retfærdig. 5 Salig
den, der ynkes og låner ud og styrer sine Sager med
Ret; 6 thi han rokkes aldrig i Evighed, den retfærdige
ihukommes for evigt; 7 han frygter ikke for onde
Tidender, hans Hjerte er trøstigt i Tillid, til HERREN; 8
fast er hans Hjerte og uden Frygt, indtil han skuer sine
Fjender med Fryd; 9 til fattige deler han rundhåndet
ud, hans Retfærdighed varer evindelig; med Ære
løfter hans Horn sig. 10 Den gudløse ser det og
græmmer sig, skærer Tænder og går til Grunde; de
gudløses Attrå bliver til intet.

113 Halleluja! Pris, I Herrens tjenere, pris Herrens
navn! 2 Herrens navn være lovet fra nu og
til evig tid; 3 fra sol i opgang til sol i bjærge være
Herrens navn lovpriset! 4 Over alle folk er Herren
ophøjet, hans herlighed højt over himlene. 5 Hvo er
som HERREN vor Gud, som rejste sin Trone i det
høje 6 og skuer ned i det dybe - i Himlene og på
Jorden - 7 som rejser den ringe af Støvet, løfter den
fattige op af Skarnet 8 og sætter ham mellem Fyrster,
imellem sit Folks Fyrster, 9 han, som lader barnløs
Hustru sidde som lykkelig Barnemoder!

114 Halleluja! Da Israel drog fra Ægypten, Jakobs
Hus fra det stammende Folk, 2 da blev Juda
hans Helligdom, Israel blev hans Rige. 3 Havet så det
og flyede, Jordan trak sig tilbage, 4 Bjergene sprang
som Vædre, Højene hopped som Lam. 5 Hvad fejler
du, Hav, at du flyr, Jordan, hvi går du tilbage, 6 hvi
springer I Bjerge som Vædre, hvi hopper I Høje som
Lam? 7 Skælv, Jord, for HERRENs Åsyn, for Jakobs
Guds Åsyn, 8 han, som gør Klipper til Vanddrag, til
Kildevæld hården Flint!

115 Ikke os, o Herre, ikke os, men dit navn,
det give du ære for din Miskundheds og
Trofastheds Skyld! 2 Hvi skal Folkene sige: "Hvor er
dog deres Gud?" 3 Vor Gud, han er i Himlen; alt,
hvad han vil, det gør han! 4 Deres Billeder er Sølv og
Guld, Værk af Menneskehænder; 5 de har Mund,
men taler ikke, Øjne, men ser dog ej; 6 de har Ører,
men hører ikke, Næse men lugter dog ej; 7 de har
Hænder, men føler ikke, Fødder, men går dog ej,
deres Strube frembringer ikke en Lyd. 8 Som dem
skal de, der lavede dem, blive, enhver, som stoler på
dem! 9 Israel stoler på HERREN, han er deres Hjælp
og Skjold; 10 Arons Hus stoler på HERREN, han er
deres Hjælp og Skjold; 11 de, som frygter HERREN,
stoler på ham, han er deres Hjælp og Skjold. 12
HERREN kommer os i Hu, velsigner, velsigner Israels
Hus, velsigner Arons Hus, 13 velsigner dem, der
frygter HERREN, og det både små og store. 14
HERREN lader eder vokse i Tal, eder og eders Børn;
15 velsignet er I af HERREN, Himlens og Jordens
Skaber. 16 Himlen er HERRENs Himmel, men Jorden
gav han til Menneskens Børn. 17 De døde priser ej
HERREN, ingen af dem, der steg ned i det tavse. 18
Men vi, vi lover HERREN, fra nu og til evig Tid!

116 Halleluja! Jeg elsker Herren, thi han hører min
røst, min tryglende bøn, 2 ja, han bøjed sit
Øre til mig, jeg påkaldte HERRENs Navn. 3 Dødens
Bånd omspændte mig, Dødsrigets Angster greb mig,
i Trængsel og Nød var jeg stedt. **(Sheol h7585)** 4 Jeg
påkaldte HERRENs Navn: "Ak, HERRE, frels min
Sjæl!" 5 Nådig er HERREN og retfærdig, barmhjertig,
det er vor Gud; 6 HERREN vogter enfoldige, jeg var
ringe, dog frelste han mig. 7 Vend tilbage, min Sjæl,
til din Ro, thi HERREN har gjort vel imod dig! 8 Ja,
han fried min Sjæl fra Døden, mit Øje fra Gråd, min
Fod fra Fald. 9 Jeg vandrer for HERRENs Åsyn udi
de levendes Land; 10 jeg troede, derfor talte jeg,
såre elendig var jeg, 11 sagde så i min Angst: "Alle
Mennesker lyver!" 12 Hvorledes skal jeg gengælde
HERREN alle hans Velgerninger mod mig? 13 Jeg vil
løfte Frelsens Bæger og påkalde HERRENs Navn. 14
Jeg vil indfri HERREN mine Løfter i Påsyn af alt hans
Folk. 15 Kostbar i HERRENs Øjne er hans frommes
Død. 16 Ak, HERRE, jeg er jo din Tjener, din Tjener,
din Tjenerindes Søn, mine Lænker har du løst. 17 Jeg

vil ofre dig Lovprisningsoffer og påkalde HERRENs
Navn; 18 mine Løfter vil jeg indfri HERREN i Påsyn af
alt hans Folk 19 i HERRENs Hus's Forgårde og i din
Midte, Jerusalem!

117 Halleluja! Lovsyng HERREN, alle I Folk,
pris ham, alle Stammer, 2 thi stor er hans
Miskundhed mod os, HERRENs Trofasthed varer
evindelig!

118 Halleluja! Tak Herren, thi han er god, thi hans
miskundhed varer evindelig. 2 Israel sige: "Thi
hans miskundhed varer evindelig!" 3 Arons Hus sige:
"Thi hans Miskundhed varer evindelig!" 4 De, som
frygter HERREN, sige: "Thi hans Miskundhed varer
evindelig!" 5 Jeg påkaldte HERREN i Trængslen,
HERREN svared og førte mig ud i åbent Land. 6
HERREN, er med mig, jeg frygter ikke, hvad kan
Mennesker gøre mig? 7 HERREN, han er min
Hjælper, jeg skal se med Fryd på dem, der hader
mig. 8 At ty til HERREN er godt fremfor at stole på
Mennesker; 9 at ty til HERREN er godt fremfor at stole
på Fyrster. 10 Alle Folkeslag flokkedes om mig, jeg
slog dem ned i HERRENs Navn; 11 de flokkedes om
mig fra alle Sider, jeg slog dem ned i HERRENs Navn;
12 de flokkedes om mig som Bier, blussed op, som Ild
i Torne, jeg slog dem ned i HERRENs Navn. 13 Hårdt
blev jeg ramt, så jeg faldt, men HERREN hjalp mig.
14 Min Styrke og Lovsang er HERREN, han blev mig
til Frelse. 15 Jubel og Sejrsråb lyder i de retfærdiges
Telte: "HERRENs højre øver Vælde, 16 HERRENs
højre er løftet, HERRENs højre øver Vælde!" 17
Jeg skal ikke dø, men leve og kundgøre HERRENs
Gerninger. 18 HERREN tugted mig hårdt, men gav
mig ej hen i Døden. 19 Oplad mig Retfærdigheds
Porte, ad dem går jeg ind og lovsynger HERREN! 20
Her er HERRENs Port, ad den går retfærdige ind. 21
Jeg vil takke dig, thi du bønhørte mig, og du blev mig
til Frelse. 22 Den Sten; Bygmestrene forkastede, er
blevet Hovedhjørnesten. 23 Fra HERREN er dette
kommet, det er underfuldt for vore Øjne. 24 Denne er
Dagen, som HERREN har gjort, lad os juble og glæde
os på den! 25 Ak, HERRE, frels dog, ak, HERRE;
lad det dog lykkes! 26 Velsignet den, der kommer,
i HERRENs Navn; vi velsigner eder fra HERRENs
Hus! 27 HERREN er Gud, og han lod det lysne for os.
Festtoget med Grenene slynge sig frem, til Alterets
Horn er nået! 28 Du er min Gud, jeg vil takke dig, min
Gud, jeg vil ophøje dig! 29 Tak HERREN, thi han er
god, thi hans Miskundhed varer evindelig!

119 Salige de, hvis Vandel er fulde, som vandrer
i HERRENs Lov. 2 Salige de, der agter på
hans Vidnesbyrd, søger ham af hele deres Hjerte. 3
de, som ikke gør Uret, men vandrer på hans Veje.
4 Du har givet dine Befalinger, for at de nøje skal
holdes. 5 O, måtte jeg vandre med faste Skridt, så
jeg holder dine Vedtægter! 6 Da skulde jeg ikke blive
til - Skamme, thi jeg så hen til alle dine Bud. 7 Jeg
vil takke dig af oprigtigt Hjerte, når jeg lærer din
Retfærds Lovbud. 8 Jeg vil holde dine Vedtægter,
svigt mig dog ikke helt! 9 Hvorledes holder en ung
sin Vej ren? Ved at bolde sig efter dit Ord. 10 Af
hele mit Hjerte søger jeg dig, lad mig ikke fare vild
fra dine Bud! 11 Jeg gemmer dit Ord i mit Hjerte for
ikke at synde imod dig. 12 Lovet være du, HERRE,
lær mig dine Vedtægter! 13 Jeg kundgør med mine
Læber alle din Munds Lovbud. 14 Jeg glæder mig
over dine Vidnesbyrds Vej, som var det al Verdens
Rigdom. 15 Jeg vil grunde på dine Befalinger og se til
dine Stier. 16 I dine Vedtægter har jeg min Lyst, jeg
glemmer ikke dit Ord. 17 Und din Tjener at leve, at
jeg kan holde dit Ord. 18 Oplad mine Øjne, at jeg må
skue de underfulde Ting i din Lov. 19 Fremmed er
jeg på Jorden, skjul ikke dine Bud for mig! 20 Altid
hentæres min Sjæl af Længsel efter dine Lovbud. 21
Du truer de frække; forbandede er de, der viger fra
dine Bud. 22 Vælt Hån og Ringeagt fra mig, thi jeg
agter på dine Vidnesbyrd. 23 Om Fyrster oplægger
Råd imod mig, grunder din Tjener på dine Vedtægter.
24 Ja, dine Vidnesbyrd er min Lyst, det er dem, der
giver mig Råd. 25 I Støvet ligger min Sjæl, hold mig i
Live efter dit Ord! 26 Mine Veje lagde jeg frem, og
du bønhørte mig, dine Vedtægter lære du mig. 27
Lad mig fatte dine Befalingers Vej og grunde på dine
Undere. 28 Af Kummer græder. min Sjæl, oprejs mig
efter dit Ord! 29 Lad Løgnens Vej være langt fra mig
og skænk mig i Nåde din Lov! 30 Troskabs Vej har
jeg valgt, dine Lovbud attrår jeg. 31 Jeg hænger ved
dine Vidnesbyrd, lad mig ikke beskæmmes, HERRE!
32 Jeg vil løbe dine Buds Vej, thi du giver mit Hjerte at
ånde frit. 33 Lær mig, HERRE, dine Vedtægters Vej,
så jeg agter derpå til Enden. 34 Giv mig Kløgt, så jeg
agter på din Lov og holder den af hele mit Hjerte. 35
Før mig ad dine Buds Sti, thi jeg har Lyst til dem. 36
Bøj mit Hjerte til dine Vidnesbyrd og ej til uredelig
Vinding. 37 Vend mine Øjne bort fra Tant, hold mig i
Live ved dit Ord! 38 Stadfæst for din Tjener dit Ord,
så jeg lærer at frygte dig. 39 Hold borte fra mig den
Skændsel, jeg frygter, thi dine Lovbud er gode. 40
Se, dine Befalinger længes jeg efter, hold mig i Live
ved din Retfærd! 41 Lad din Miskundhed komme over

mig, HERRE, din Frelse efter dit Ord, **42** så jeg har
Svar til dem, der spotter mig, thi jeg stoler på dit Ord.
43 Tag ikke ganske Sandheds Ord fra min Mund, thi
jeg bier på dine Lovbud. **44** Jeg vil stadig holde din
Lov, ja evigt og altid; **45** jeg vil vandre i åbent Land,
thi dine Befalinger ligger mig på Sinde. **46** Jeg vil tale
om dine Vidnesbyrd for Konger uden at blues; **47** jeg
vil fryde mig over dine Bud, som jeg højlige elsker; **48**
jeg vil udrække Hænderne mod dine Bud og grunde
på dine Vedtægter. **49** Kom Ordet til din Tjener i Hu,
fordi du har ladet mig håbe. **50** Det er min Trøst i
Nød, at dit Ord har holdt mig i Live. **51** De frække
hånede mig såre, dog veg jeg ej fra din Lov. **52** Dine
Lovbud fra fordum, HERRE, kom jeg i Hu og fandt
Trøst. **53** Harme greb mig over de gudløse, dem,
der slipper din Lov. **54** Dine vedtægter blev mig til
Sange i min Udlændigheds Hus. **55** Om Natten kom
jeg dit Navn i Hu, HERRE, jeg holdt din Lov. **56** Det
blev min lykkelige Lod: at agte på dine Befalinger. **57**
Min Del er HERREN, jeg satte mig for at holde dine
Ord. **58** Jeg bønfaldt dig af hele mit Hjerte, vær mig
nådig efter dit Ord! **59** Jeg overtænkte mine Veje og
styred min Fod tilbage til dine Vidnesbyrd. **60** Jeg
hasted og tøved ikke med at holde dine Bud. **61** De
gudløses Snarer omgav mig, men jeg glemte ikke din
Lov. **62** Jeg, står op ved Midnat og takker dig for dine
retfærdige Lovbud. **63** Jeg er Fælle med alle, der
frygter dig og holder dine Befalinger. **64** Jorden er fuld
af din Miskundhed, HERRE, lær mig dine Vedtægter!
65 Du gjorde vel mod din Tjener, HERRE, efter dit
Ord. **66** Giv mig Forstand og indsigt, thi jeg tror på
dine Bud. **67** For jeg blev ydmyget, for jeg vild, nu
holder jeg dit Ord. **68** God er du og gør godt, lær mig
dine Vedtægter! **69** De frække tilsøler mig med Løgn,
men på dine Bud tager jeg hjerteligt Vare. **70** Deres
Hjerte er dorskt som Fedt, jeg har min Lyst i din Lov.
71 Det var godt, at jeg blev ydmyget, så jeg kunde
lære dine Vedtægter. **72** Din Munds Lov er mig mere
værd end Guld og Sølv i Dynger. **73** Dine Hænder
skabte og dannede mig, giv mig Indsigt; så jeg kan
lære dine Bud! **74** De, der frygter dig, ser mig og
glædes, thi jeg bier på dit Ord. **75** HERRE, jeg ved, at
dine Bud er retfærdige, i Trofasthed har du ydmyget
mig. **76** Lad din Miskundhed være min Trøst efter
dit Ord til din Tjener! **77** Din Barmhjertighed finde
mig, at jeg må leve, thi din Lov er min Lyst. **78** Lad
de frække beskæmmes, thi de gør mig skammelig
Uret, jeg grunder på dine Befalinger. **79** Lad dem,
der frygter dig, vende sig til mig, de, der kender dine
Vidnesbyrd. **80** Lad mit Hjerte være fuldkomment i
dine Vedtægter, at jeg ikke skal blive til Skamme.
81 Efter din Frelse længes min Sjæl, jeg bier på dit
Ord. **82** Mine Øjne længes efter dit Ord og siger:
"Hvornår mon du trøster mig?" **83** Thi jeg er som en
Lædersæk i Røg, men dine Vedtægter glemte jeg
ikke. **84** Hvor langt er vel din Tjeners Liv? Når vil du
dømme dem, der forfølger mig? **85** De frække grov
mig Grave, de, som ej følger din Lov. **86** Alle dine Bud
er trofaste, med Løgn forfølger man mig, o hjælp mig!
87 De har næsten tilintetgjort mig på Jorden, men dine
Befalinger slipper jeg ikke. **88** Hold mig i Live efter din
Miskundhed, at jeg kan holde din Munds Vidnesbyrd.
89 HERRE, dit Ord er evigt, står fast i Himlen. **90** Din
Trofasthed varer fra Slægt til Slægt, du grundfæsted
Jorden, og den står fast. **91** Dine Lovbud står fast,
de holder dine Tjenere oppe. **92** Havde din Lov ej
været min Lyst, da var jeg omkommet i min Elende.
93 Aldrig i Evighed glemmer jeg dine Befalinger, thi
ved dem holdt du mig i Live. **94** Din er jeg, frels
mig, thi dine Befalinger ligger mig på Sinde. **95** De
gudløse lurer på at lægge mig øde, dine Vidnesbyrd
mærker jeg mig. **96** For alting så jeg en Grænse,
men såre vidt rækker dit Bud. **97** Hvor elsker jeg
dog din Lov! Hele Dagen grunder jeg på den. **98** Dit
Bud har gjort mig visere end mine Fjender, thi det
er for stedse mit. **99** Jeg er klogere end alle mine
Lærere, thi jeg grunder på dine Vidnesbyrd. **100** Jeg
har mere Forstand end de gamle; jeg agter på dine
Bud. **101** Jeg holder min Fod fra hver Vej, som er
ond, at jeg kan holde dit Ord. **102** Fra dine Lovbud
veg jeg ikke, thi du underviste mig. **103** Hvor sødt er
dit Ord for min Gane, sødere end Honning for min
Mund. **104** Ved dine Befalinger fik jeg Forstand, så
jeg hader al Løgnens Vej. **105** Dit Ord er en Lygte for
min Fod, et Lys på min Sti. **106** Jeg svor en Ed og
holdt den: at følge dine retfærdige Lovbud. **107** Jeg
er såre ydmyget, HERRE, hold mig i Live efter dit
Ord! **108** Lad min Munds frivillige Ofre behage dig,
HERRE, og lær mig dine Lovbud! **109** Altid går jeg
med Livet i Hænderne, men jeg glemte ikke din Lov.
110 De gudløse lægger Snarer for mig, men fra dine
Befalinger for jeg ej vild. **111** Dine Vidnesbyrd fik jeg
til evigt Eje, thi de er mit Hjertes Glæde. **112** Jeg
bøjed mit Hjerte til at holde dine Vedtægter for evigt til
Enden. **113** Jeg hader tvesindet Mand, men jeg elsker
din Lov. **114** Mit Skjul og mit Skjold er du, jeg bier på
dit Ord. **115** Vig fra mig, I, som gør ondt, jeg vil holde
min Guds Bud. **116** Støt mig efter dit Ord, at jeg må
leve, lad mig ikke beskæmmes i mit Håb! **117** Hold mig
oppe, at jeg må frelses og altid have min Lyst i dine
Vedtægter! **118** Du forkaster alle, der farer vild fra dine
Vedtægter, thi de higer efter Løgn. **119** For Slagger

regner du alle Jordens gudløse, derfor elsker jeg dine
Vidnesbyrd. 120 Af Rædsel for dig gyser mit Kød, og
jeg frygter for dine Lovbud. 121 Ret og Skel har jeg
gjort, giv mig ikke hen til dem, der trænger mig! 122
Gå i Borgen for din Tjener, lad ikke de frække trænge
mig! 123 Mine Øjne vansmægter efter din Frelse og
efter dit Retfærds Ord. 124 Gør med din Tjener efter
din Miskundhed og lær mig dine Vedtægter! 125 Jeg
er din Tjener, giv mig Indsigt, at jeg må kende dine
Vidnesbyrd! 126 Det er Tid for HERREN at gribe ind,
de har krænket din Lov. 127 Derfor elsker jeg dine Bud
fremfor Guld og Skatte. 128 Derfor følger jeg oprigtigt
alle dine Befalinger og hader hver Løgnens Sti. 129
Underfulde er dine Vidnesbyrd, derfor agted min Sjæl
på dem. 130 Tydes dine Ord, så bringer de Lys, de
giver enfoldige Indsigt. 131 Jeg åbned begærligt min
Mund, thi min Attrå stod til dine Bud. 132 Vend dig til
mig og vær mig nådig, som Ret er for dem, der elsker
dit Navn! 133 Lad ved dit Ord mine Skridt blive faste
og ingen Uret få Magten over mig! 134 Udløs mig fra
Menneskers Vold, at jeg må holde dine Befalinger!
135 Lad dit Ansigt lyse over din Tjener og lær mig
dine Vedtægter! 136 Vand i Strømme græder mine
Øjne, fordi man ej holder din Lov. 137 Du er retfærdig,
HERRE, og retvise er dine Lovbud. 138 Du slog dine
Vidnesbyrd fast ved Retfærd og Troskab så såre. 139
Min Nidkærhed har fortæret mig, thi mine Fjender har
glemt dine Ord. 140 Dit Ord er fuldkommen rent, din
Tjener elsker det. 141 Ringe og ussel er jeg, men dine
Befalinger glemte jeg ikke. 142 Din Retfærd er Ret for
evigt, din Lov er Sandhed. 143 Trængsel og Angst
har ramt mig, men dine Bud er min Lyst. 144 Dine
Vidnesbyrd er Ret for evigt, giv mig indsigt, at jeg
må leve! 145 Jeg råber af hele mit Hjerte, svar mig,
HERRE, jeg agter på dine Vedtægter. 146 Jeg råber til
dig, o frels mig, at jeg kan holde dine Vidnesbyrd! 147
Årle råber jeg til dig om Hjælp, og bier på dine Ord.
148 Før Nattevagtstimerne våger mine Øjne for at
grunde på dit Ord. 149 Hør mig efter din Miskundhed,
HERRE, hold mig i Live efter dit Lovbud! 150 De, der
skændigt forfølger mig, er mig nær, men de er langt
fra din Lov. 151 Nær er du, o HERRE, og alle dine
Bud er Sandhed. 152 For længst vandt jeg Indsigt af
dine Vidnesbyrd, thi du har grundfæstet dem for evigt.
153 Se min Elende og fri mig, thi jeg glemte ikke din
Lov. 154 Før min Sag og udløs mig, hold mig i Live
efter dit Ord! 155 Frelsen er langt fra de gudløse, thi
dine Vedtægter ligger dem ikke, på Sinde. 156 Din
Barmhjertighed er stor, o HERRE, hold mig i Live
efter dine Lovbud! 157 Mange forfølger mig og er mig
fjendske, fra dine Vidnesbyrd veg jeg ikke. 158 Jeg
væmmes ved Synet af troløse, der ikke holder dit Ord.
159 Se til mig, thi jeg elsker dine Befalinger, HERRE,
hold mig i Live efter din Miskundhed! 160 Summen af
dit Ord er Sandhed, og alt dit retfærdige Lovbud varer
evigt. 161 Fyrster forfulgte mig uden Grund, men mit
Hjerte frygted dine Ord. 162 Jeg glæder mig over dit
Ord som en, der har gjort et vældigt Bytte. 163 Jeg
hader og afskyr Løgn, din Lov har jeg derimod kær.
164 Jeg priser dig syv Gange daglig for dine retfærdige
Lovbud. 165 Megen Fred har de, der elsker din Lov,
og intet bliver til Anstød for dem. 166 Jeg håber på
din Frelse, HERRE, og jeg har holdt dine Bud. 167
Min Sjæl har holdt dine Vidnesbyrd, jeg har dem såre
kære. 168 Jeg holder dine Befalinger og Vidnesbyrd,
thi du kender alle mine Veje. 169 Lad min Klage nå
frem for dit Åsyn, HERRE, giv mig Indsigt efter dit
Ord! 170 Lad min Bøn komme frem for dit Åsyn, frels
mig efter dit Ord! 171 Mine Læber skal synge din Pris,
thi du lærer mig dine Vedtægter. 172 Min Tunge skal
synge om dit Ord, thi alle dine Bud er Retfærd. 173
Lad din Hånd være mig til Hjælp, thi jeg valgte dine
Befalinger. 174 Jeg længes efter din Frelse, HERRE,
og din Lov er min Lyst. 175 Gid min Sjæl må leve,
at den kan prise dig, og lad dine Lovbud være min
Hjælp! 176 Farer jeg vild som det tabte Får, så opsøg
din Tjener, thi jeg glemte ikke dine Bud.

120 (Sang til Festrejserne.) Jeg råbte til HERREN
i Nød, og han svarede mig. 2 HERRE, udfri
min Sjæl fra Løgnelæber, fra den falske Tunge! 3
Der ramme dig dette og hint, du falske Tunge! 4 Den
stærkes Pile er hvæsset ved glødende Gyvel. 5 Ve
mig, at jeg må leve som fremmed i Mesjek, bo iblandt
Kedars Telte! 6 Min Sjæl har længe nok boet blandt
Folk, som hader Fred. 7 Jeg vil Fred; men taler jeg,
vil de Krig!

121 (Sang til Festrejserne.) Jeg løfter mine Øjne
til Bjergene: Hvorfra kommer min Hjælp? 2
Fra HERREN kommer min Hjælp, fra Himlens og
Jordens Skaber. 3 Din fod vil han ej lade vakle, ej
blunder han, som bevarer dig; 4 nej, han blunder
og sover ikke, han, som bevarer Israel. 5 HERREN
er den, som bevarer dig, HERREN er din Skygge
ved din højre; 6 Solen stikker dig ikke om Dagen, og
Månen ikke om Natten; 7 HERREN bevarer dig mod
alt ondt, han bevarer din Sjæl; 8 HERREN bevarer
din Udgang og Indgang fra nu og til evig Tid!

122 (Sang til Festrejserne. Af David.) Jeg frydede
mig, da de sagde til mig: "Vi drager til
HERRENs Hus!" 2 Så står vore Fødder da i dine

Porte, Jerusalem, 3 Jerusalem bygget som Staden,
hvor Folket samles; 4 thi did op drager Stammerne,
HERRENs Stammer en Vedtægt for Israel om at
prise HERRENs Navn. 5 Thi der står Dommersæder,
Sæder for Davids Hus. 6 Bed om Jerusalems Fred!
Ro finde de, der elsker dig! 7 Der råde Fred på
din Mur, Tryghed i dine Borge! 8 For Brødres og
Frænders Skyld vil jeg ønske dig Fred, 9 for Herren
vor Guds hus's skyld vil jeg søge dit bedste.

123 (Sang til Festrejserne.) Jeg løfter mine Øjne
til dig, som troner i Himlen! 2 Som trælles
øjne følger deres Herres Hånd, som en Trælkvindes
Øjne følger hendes Frues Hånd, så følger vore Øjne
HERREN vor Gud, til han er os nådig. 3 Forbarm dig
over os, HERRE, forbarm dig! Thi overmætte er vi af
Spot, 4 overmæt er vor Sjæl af de sorgløses Hån, de
stoltes Spot!

124 (Sang til Festrejserne. Af David.) Havde
HERREN ej været med os - så siger Israel
- 2 havde Herren ej været med os, da Mennesker
rejste sig mod os; 3 så havde de slugt os levende,
da deres Vrede optændtes mod os; 4 så havde
Vandene overskyllet os, en Strøm var gået over vor
Sjæl, 5 over vor Sjæl var de gået, de vilde Vande.
6 Lovet være HERREN, som ej gav os hen, deres
Tænder til Rov! 7 Vor Sjæl slap fri som en Fugl at
Fuglefængernes Snare, Snaren reves sønder, og vi
slap fri. 8 Vor Hjælper HERRENs Navn, Himlens og
Jordens Skaber.

125 (Sang til Festrejserne.) De der stoler På
HERREN, er som Zions bjerg, der aldrig i
evighed rokkes. 2 Jerusalem ligger hegnet af Bjerge;
og HERREN hegner sit Folk fra nu og til evig Tid:
3 Han lader ej Gudløsheds Herskerskerstav tynge
retfærdiges Lod, at retfærdige ikke skal udrække
Hånden til Uret. 4 HERRE, vær god mod de gode,
de oprigtige af Hjertet; 5 men dem, der slår ind
på krogveje, dem bortdrive HERREN tillige med
Udådsmænd. Fred over Israel!

126 (Sang til Festrejserne.) Da HERREN
hjemførte Zions fanger, var vi som
drømmende; 2 da fyldtes vor Mund med Latter, vor
Tunge med Frydesang; da hed det blandt Folkene:
"HERREN har gjort store Ting imod dem!" 3 HERREN
har gjort store Ting imod os, og vi blev glade. 4
Vend, o Herre, vort Fangenskab, som Sydlandets
Strømme! 5 De; som sår med Gråd, skal høste med
Frydesang; 6 de går deres Gang med Gråd, når de
udstrør Sæden, med Frydesang kommer de hjem,
bærende deres Neg.

127 (Sang til Festrejserne. Af Salomo.) Dersom
HERREN ikke bygger huset, er Bygmestrenes
Møje forgæves, dersom HERREN ikke vogter Byen,
våger Vægteren forgæves. 2 Det er forgæves, I står
årle op og går sent til Ro, ædende Sliddets Brød; alt
sligt vil han give sin Ven i Søvne. 3 Se, Sønner er
HERRENs Gave, Livsens Frugt er en Løn. 4 Som Pile
i Krigerens Hånd er Sønner, man får i sin Ungdom. 5
Salig den Mand, som fylder sit Kogger med dem; han
beskæmmes ej, når han taler med Fjender i Porten.

128 (Sang til Festrejserne.) Salig enhver, som
frygter Herren og går på hans veje! 2 Dit
Arbejdes Frugt skal du nyde, salig er du, det går dig
vel! 3 Som en frugtbar Vinranke er din Hustru inde
i dit Hus, som Oliekviste er dine Sønner rundt om
dit Bord. 4 Se, så velsignes den Mand, der frygter
HERREN. 5 HERREN velsigne dig fra Zion, at du må
se Jerusalems Lykke alle dit Livs Dage 6 og se dine
Sønners Sønner! Fred over Israel!

129 (Sang til Festrejserne.) De trængte mig hårdt
fra min ungdom - så siger Israel 2 de trængte
mig hårdt fra min Ungdom, men kued mig ikke.
3 Plovmænd pløjed min Ryg, trak lange Furer; 4
retfærdig er HERREN, han overskar de gudløses
Reb. 5 Alle, som hader Zion, skal vige med Skam,
6 blive som Græs på Tage, der visner, førend det
skyder Strå, 7 og ikke fylder Høstkarlens Hånd og
Opbinderens Favn; 8 Folk, som går forbi, siger ikke:
"HERRENs Velsignelse over eder! Vi velsigner eder i
HERRENs Navn!"

130 (Sang til Festrejserne.) Fra det dybe råber
jeg til 2 o Herre hør min Røst! Lad dine Ører
lytte til min tryglende Røst! 3 Tog du Vare, HERRE, på
Misgerninger, Herre, hvo kunde da bestå? 4 Men hos
dig er der Syndsforladelse, at du må frygtes. 5 Jeg
håber. på HERREN, min Sjæl håber på hans Ord, 6
på Herren bier min Sjæl mer end Vægter på Morgen,
Vægter på Morgen. 7 Israel, bi på HERREN! Thi hos
HERREN er Miskundhed, hos ham er Forløsning i
Overflod. 8 Og han vil forløse Israel fra alle dets
Misgerninger,

131 (Sang til Festrejserne. Af David.) Herre, mit
hjerte er ikke hovmodigt, mine øjne er ikke
stolte, jeg sysler ikke med store Ting, med Ting, der
er mig for høje. 2 Nej, jeg har lullet og tysset min
Sjæl; som afvant Barn hos sin Moder har min Sjæl

det hos HERREN. 3 Israel, bi på HERREN fra nu og
til evig Tid!

132 (Sang til Festrejserne.) HERRE, kom David
i Hu for al hans møje, 2 hvorledes han tilsvor
HERREN, gav Jakobs Vældige et Løfte: 3 "Jeg træder
ej ind i mit Huses Telt, jeg stiger ej op på mit Leje, 4
under ikke mine Øjne Søvn, ikke mine Øjenlåg Hvile,
5 før jeg har fundet HERREN et Sted, Jakobs Vældige
en Bolig!" 6 "Se, i Efrata hørte vi om den, fandt den
på Ja'ars Mark; 7 lad os gå hen til hans Bolig, tilbede
ved hans Fødders Skammel!" 8 HERRE, bryd op til
dit Hvilested, du og din Vældes Ark! 9 Dine Præster
være klædte i Retfærd, dine fromme synge med Fryd!
10 For din Tjener Davids Skyld afvise du ikke din
Salvede!" 11 HERREN tilsvor David et troværdigt,
usvigeligt Løfte: "Af din Livsens Frugt vil jeg sætte
Konger på din Trone. 12 Såfremt dine Sønner holder
min Pagt og mit Vidnesbyrd, som jeg lærer dem, skal
også deres Sønner sidde evindelig på din Trone! 13
Thi HERREN har udvalgt Zion, ønsket sig det til Bolig:
14 Her er for evigt mit Hvilested, her vil jeg bo, thi
det har jeg ønsket. 15 Dets Føde velsigner jeg, dets
fattige mætter jeg med Brød, 16 dets Præster klæder
jeg i Frelse, dets fromme skal synge med Fryd. 17
Der lader jeg Horn vokse frem for David, sikrer min
Salvede Lampe. 18 Jeg klæder hans Fjender i Skam,
men på ham skal Kronen stråle!"

133 (Sang til Festrejserne. Af David.) Se, hvor
godt og lifligt er det, når brødre bor tilsammen:
2 som kostelig Olie, der flyder fra Hovedet ned over
Skægget, Arons Skæg, der bølger ned over Kjortelens
Halslinning, 3 som Hermons Dug, der falder på Zions
Bjerge. Thi der skikker HERREN Velsignelse ned, Liv
til evig Tid.

134 (Sang til Festrejserne.) Op og lov nu
HERREN, alle HERRENs, som står i
HERRENs Hus ved Nattetide! 2 Løft eders Hænder
mod Helligdommen og lov HERREN! 3 HERREN
velsigne dig fra Zion, han, som skabte Himmel og
Jord.

135 Halleluja! Pris Herrens navn, pris det, I
HERRENs Tjenere, 2 som står i HERRENs
Hus, i vor Guds Huses Forgårde! 3 Pris HERREN,
thi god er HERREN, lovsyng hans Navn, thi lifligt
er det. 4 Thi HERREN udvalgte Jakob, Israel til sin
Ejendom. 5 Ja, jeg ved, at HERREN er stor, vor
Herre er større end alle Guder. 6 HERREN gør alt,
hvad han vil, i Himlene og på Jorden, i Have og alle
Verdensdyb. 7 Han lader Skyer stige op fra Jordens
Ende, får Lynene til at give Regn, sender Stormen ud
fra sine Forrådskamre; 8 han, som slog Ægyptens
førstefødte, både Mennesker og Kvæg, 9 og sendte
Tegn og Undere i din Midte, Ægypten, mod Farao og
alle hans Folk; 10 han, som fældede store Folk og
veg så mægtige Konger, 11 Amoriternes konge Sion
og Basans Konge Og, og alle Kana'ans Riger 12 og
gav deres Land i Eje, i Eje til Israel, hans Folk. 13
HERRE, dit Navn er evigt, din Ihukommelse, HERRE,
fra Slægt til Slægt, 14 thi Ret skaffer HERREN sit
Folk og ynkes over sine Tjenere. 15 Folkenes Billeder
er Sølv og Guld, Værk af Menneskehænder; 16 de
har Mund, men taler ikke, Øjne, men ser dog ej; 17 de
har Ører, men hører ikke, ej heller er der Ånde i deres
Mund. 18 Som dem skal de, der laved dem, blive
enhver, som stoler på dem. 19 Lov HERREN, Israels
Hus, lov HERREN, Arons Hus, 20 lov HERREN, Levis
Hus, lov HERREN, I, som frygter HERREN! 21 Fra
Zion være HERREN lovet, han, som bor i Jerusalem!

136 Halleluja! Tak HERREN, thi han er god; thi
hans Miskundhed varer evindelig! 2 Tak
Gudernes Gud; thi hans miskundhed varer evindelig!
3 Tak Herrens Herre; thi hans miskundhed varer
evindelig! 4 Han, der ene gør store undere; thi hans
miskundhed varer evindelig! 5 Som skabte Himlen
med indsigt; thi hans miskundhed varer evindelig! 6
Som bredte jorden på vandet; thi hans miskundhed
varer evindelig! 7 Som skabte de store lys; thi hans
miskundhed varer evindelig! 8 Sol til at råde om
dagen; thi hans miskundhed varer evindelig! 9 Måne
og stjerner til at råde om natten; thi hans miskundhed
varer evindelig! 10 Som slog Ægyptens førstefødte; thi
hans Miskundhed varer evindelig! 11 Og førte Israel ud
derfra; thi hans Miskundhed varer evindelig! 12 Med
stærk 'Hånd og udstrakt Arm; thi hans Miskundhed
varer evindelig! 13 Som kløved det røde Hav; thi hans
Miskundhed varer evindelig! 14 Og førte tsrael midt
igennem det; thi hans Miskundhed varer evindelig!
15 Som drev Farao og hans Hær i det røde Hav thi
hans Miskundhed varer evindelig! 16 Som førte sit
Folk i Ørkenen; thi hans Miskundhed varer evindelig!
17 Som fældede store Konger; thi hans Miskundhed
varer evindelig! 18 Og veg så vældige Konger; thi
hans Miskundhed varer evindelig! 19 Amoriternes
Konge Sion, thi hans Miskundhed varer evindelig!
20 Og Basans Konge Og thi hans Miskundhed varer
evindelig! 21 Og gav deres Land i Eje; thi hans
Miskundhed varer evindelig! 22 I Eje til hans Tjener
Israel; thi hans Miskundhed varer evindelig! 23 Som
kom os i Hu i vor Ringhed; thi hans Miskundhed varer

evindelig! 24 Og friede os fra vore Fjender; thi hans
Miskundhed varer evindelig! 25 Som giver alt Kød
Føde; thi hans Miskundhed varer evindelig! 26 Tak
Himlenes Gud; thi hans Miskundhed varer evindelig!

137 Ved Babels Floder, der sad vi og græd, når
Zion randt os i hu. 2 Vi hængte vore Harper i
Landets Pile. 3 Thi de, der havde bortført os, bad
os synge, vore Bødler bad os være glade: "Syng os
af Zions Sange!" 4 Hvor kan vi synge HERRENs
Sange på fremmed Grund? 5 Jerusalem, glemmer
jeg dig, da visne min højre! 6 Min Tunge hænge
ved Ganen, om ikke jeg ihukommer dig, om ikke
jeg sætter Jerusalem over min højeste Glæde! 7
HERRE, ihukom Edoms Sønner for Jerusalems Dag,
at de råbte: "Nedbryd, nedbryd lige til Grunden!" 8
Du Babels Datter, du Ødelægger! Salig den, der
gengælder dig, hvad du gjorde imod os! 9 Salig den,
der griber dine spæde og knuser dem mod Klippen!

138 (Af David.) Jeg vil prise dig HERRE, at hele
lovsynge dig for Guderne; 2 jeg vil tilbede,
vendt mod dit hellige Tempel, og mere end alt vil jeg
prise dit Navn for din Miskundheds og Trofastheds
Skyld; thi du har herliggjort dit Ord. 3 Den Dag jeg
råbte, svared du mig, du gav mig Mod, i min Sjæl
kom Styrke. 4 Alle Jordens Konger skal prise dig,
HERRE, når de hører din Munds Ord, 5 og synge
om HERRENs Veje; thi stor er HERRENs Ære, 6 thi
HERREN er ophøjet, ser til den ringe, han kender den
stolte i Frastand. 7 Går jeg i Trængsel, du værger mig
Livet, mod Fjendernes Vrede udrækker du Hånden,
din højre bringer mig Frelse. 8 HERREN vil føre det
igennem for mig, din Miskundhed, HERRE, varer
evindelig. Opgiv ej dine Hænders Værk!

139 (Til Sangmesteren. Af David. En Salme.)
HERRE, du ransager mig og kender mig!
2 Du ved, når jeg står op, du fatter min Tanke i
Frastand, 3 du har Rede på, hvor jeg går eller ligger,
og alle mine Veje kender du grant. 4 Thi før Ordet er
til på min Tunge, se, da ved du det, HERRE, til fulde.
5 Bagfra og forfra omslutter du mig, du lægger din
Hånd på mig. 6 At fatte det er mig for underfuldt, for
højt, jeg evner det ikke! 7 Hvorhen skal jeg gå for din
Ånd, og hvor skal jeg fly for dit Åsyn? 8 Farer jeg op
til Himlen, da er du der, reder jeg Leje i Dødsriget,
så er du der; **(Sheol h7585)** 9 tager jeg Morgenrødens
Vinger, fæster jeg Bo, hvor Havet ender, 10 da vil
din Hånd også lede mig der, din højre holde mig
fast! 11 Og siger jeg: "Mørket skal skjule mig, Lyset
blive Nat omkring mig!" 12 så er Mørket ej mørkt for
dig, og Natten er klar som Dagen, Mørket er som
Lyset. 13 Thi du har dannet mine Nyrer, vævet mig i
Moders Liv. 14 Jeg vil takke dig, fordi jeg er underfuldt
skabt; underfulde er dine Gerninger, det kender min
Sjæl til fulde. 15 Mine Ben var ikke skjult for dig, da
jeg blev skabt i Løndom, virket i Jordens Dyb; 16
som Foster så dine Øjne mig, i din Bog var de alle
skrevet, Dagene var bestemt, før en eneste af dem
var kommet. 17 Hvor kostelige er dine Tanker mig,
Gud, hvor stor er dog deres Sum! 18 Tæller jeg dem,
er de flere end Sandet, jeg vågner - og end er jeg hos
dig. 19 Vilde du dog dræbe de gudløse, Gud, måtte
Blodets Mænd vige fra mig, 20 de, som taler om dig
på Skrømt og sværger falsk ved dit Navn. 21 Jeg
hader jo dem, der hader dig, HERRE, og væmmes
ved dem, der står dig imod; 22 med fuldt Had bader
jeg dem, de er også mine Fjender. 23 Ransag mig,
Gud, og kend mit Hjerte, prøv mig og kend mine
Tanker! 24 Se, om jeg er på Smertens Vej, og led mig
på Evigheds Vej!

140 (Til Sangmesteren. En Salme af David.) Red
mig, HERRE, fra onde Mennesker, vær mig et
Værn mod Voldsmænd, 2 der pønser på ondt i Hjertet
og daglig ægger til Strid. 3 De hvæsser Tungen som
Slanger, har Øglegift under deres Læber. (Sela) 4
Vogt mig, HERRE, for gudløses Hånd, vær mig et
Værn mod Voldsmænd, som pønser på at bringe mig
til Fald. 5 Hovmodige lægger Snarer og Strikker for
mig, breder et Net for min Fod, lægger Fælder for
mig ved Vejen. (Sela) 6 Jeg siger til HERREN: Du
er min Gud, HERRE, lyt til min tryglende Røst! 7
HERRE, Herre, min Frelses Styrke, du skærmer mit
Hoved på Stridens Dag. 8 Opfyld ej, HERRE, den
gudløses Ønsker, lad ikke hans Råd have Fremgang!
9 Lad dem ikke løfte Hovedet mod mig, lad deres
Trusler ramme dem selv! 10 Det regne på dem med
gloende Kul, styrt dem i Dybet, ej stå de op! 11
Lad ikke Bagtaleren holde sig i Landet, ondt ramme
Voldsmanden Slag i Slag! 12 Jeg ved, at HERREN vil
føre de armes Sag og skaffe de fattige Ret. 13 For
vist skal retfærdige prise dit Navn, oprigtige bo for dit
Åsyn.

141 (En Salme af David.) HERRE, jeg råber til
dig, il mig til hjælp, hør min Røst, når jeg
råber til dig; 2 som Røgoffer, gælde for dig min Bøn,
mine løftede Hænder som Aftenoffer! 3 HERRE, sæt
Vagt ved min Mund, vogt mine Læbers Dør! 4 Bøj
ikke mit Hjerte til ondt, til at gøre gudløs Gerning
sammen med Udådsmænd; deres lækre Mad vil
jeg ikke smage. 5 Slår en retfærdig mig, så er det

Kærlighed; revser han mig, er det Olie for Hovedet,
ej skal mit Hoved vise det fra sig, end sætter jeg
min Bøn imod deres Ondskab. 6 Ned ad Klippens
Skrænter skal Dommerne hos dem styrtes, og de skal
høre, at mine Ord er liflige. 7 Som når man pløjer
Jorden i Furer, spredes vore Ben ved Dødsrigets
Gab. (Sheol h7585) 8 Dog, mine Øjne er rettet på dig, o
HERRE, Herre, på dig forlader jeg mig, giv ikke mit
Liv til Pris! 9 Vogt mig for Fælden, de stiller for mig,
og Udådsmændenes Snarer; 10 lad de gudløse falde
i egne Gram, medens jeg går uskadt videre.

142 (En Maskil af David, da han var i hulen. En
Bøn.) Jeg løfter min røst og råber til Herren,
jeg løfter min Røst og trygler HERREN, 2 udøser
min Klage for ham, udtaler min Nød for ham. 3 Når
Ånden vansmægter i mig, kender du dog min Sti. På
Vejen, ad hvilken jeg vandrer, lægger de Snarer for
mig. 4 Jeg skuer til højre og spejder, men ingen vil
kendes ved mig, afskåret er mig hver Tilflugt, ingen
bryder sig om min Sjæl. 5 HERRE, jeg råber til dig og
siger: Du er min Tilflugt, min Del i de levendes Land!
6 Lyt til mit Klageråb, thi jeg er såre ringe, frels mig
fra dem, der forfølger mig, de er for stærke for mig;
7 udfri min Sjæl af dens Fængsel, at jeg kan prise
dit Navn! De retfærdige venter i Spænding på at du
tager dig af mig.

143 (En Salme af David.) HERRE, hør min Bøn og
lyt til min tryglen, bønhør mig i din Trofasthed,
i din Retfærd, 2 gå ikke i Rette med din Tjener, thi
for dig er ingen, som lever, retfærdig! 3 Thi Fjender
forfølger min Sjæl, de træder mit Liv i Støvet, lader
mig bo i Mørke som de, der for længst er døde. 4
Ånden hensygner i mig, mit Hjerte stivner i Brystet. 5
Jeg kommer fordums Dage i Hu, tænker på alle dine
Gerninger, grunder på dine Hænders Værk. 6 Jeg
udbreder Hænderne mod dig, som et tørstigt Land
så længes min Sjæl efter dig. (Sela) 7 Skynd dig at
svare mig, HERRE, min Ånd svinder hen; skjul ikke
dit Åsyn for mig, så jeg bliver som de, der synker
i Graven. 8 Lad mig årle høre din Miskundhed, thi
jeg stoler på dig. Lær mig den Vej, jeg skal gå, thi
jeg løfter min Sjæl til dig. 9 Fri mig fra mine Fjender,
HERRE, til dig flyr jeg hen; 10 lær mig at gøre din
Vilje, thi du er min Gud, mig føre din gode Ånd ad den
jævne Vej! 11 For dit Navns Skyld, HERRE, holde du
mig i Live, udfri i din Retfærd min Sjæl af Trængsel,
12 udslet i din Miskundhed mine Fjender, tilintetgør
alle, som trænger min Sjæl! Thi jeg er din Tjener.

144 (Af David.) Lovet være HERREN, min Klippe,
som oplærer mine hænder til Strid mine
Fingre til Krig, 2 min Miskundhed og min Fæstning,
min Klippeborg, min Frelser, mit Skjold og den, jeg
lider på, som underlægger mig Folkeslag! 3 HERRE,
hvad er et Menneske, at du kendes ved det, et
Menneskebarn, at du agter på ham? 4 Mennesket er
som et Åndepust, dets Dage som svindende Skygge.
5 HERRE, sænk din Himmel, stig ned og rør ved
Bjergene, så at de ryger; 6 slyng Lynene ud og adsplit
Fjenderne, send dine Pile og indjag dem Rædsel;
7 udræk din Hånd fra det høje, fri og frels mig fra
store Vande, 8 fra fremmedes Hånd, de, hvis Mund
taler Løgn, hvis højre er Løgnehånd. 9 Gud, jeg
vil synge dig en ny Sang, lege for dig på tistrenget
Harpe, 10 du, som giver Konger Sejr og udfrier David,
din Tjener. 11 Fri mig fra det onde Sværd, frels
mig fra fremmedes Hånd, de, hvis Mund taler Løgn,
hvis højre er Løgnehånd. 12 I Ungdommen er vore
Sønner som højvoksne Planter, vore Døtre er som
Søjler, udhugget i Tempelstil; 13 vore Forrådskamre
er fulde, de yder Forråd på, Forråd, vore Hjorde
føder Tusinder, Titusinder på vore Marker, 14 fede er
vore Okser; intet Murbrud, ingen Udvandring, ingen
Skrigen på Torvene. 15 Saligt det Folk, der er således
stedt, saligt det Folk, hvis Gud er HERREN!

145 (En Lovsang af David.) Jeg vil ophøje dig, min
Gud, min konge, evigt og alt love dit Navn. 2
Jeg vil love dig Dag efter Dag, evigt og altid prise dit
Navn. 3 Stor og højlovet er HERREN, hans Storhed
kan ikke ransages. 4 Slægt efter Slægt lovpriser
dine Værker, forkynder dine vældige Gerninger. 5
De taler om din Højheds herlige Glans, jeg vil synge
om dine Undere; 6 de taler om dine ræddelige
Gerningers Vælde, om din Storhed vil jeg vidne; 7
de udbreder din rige Miskundheds Ry og synger
med Fryd om din Retfærd. 8 Nådig og barmhjertig
er HERREN, langmodig og rig på Miskundhed. 9
God er HERREN mod alle, hans Barmhjertighed
er over alle hans Værker. 10 Dine Værker takker
dig alle, HERRE, og dine fromme lover dig. 11 De
forkynder dit Riges Ære og taler om din Vælde 12 for
at kundgøre Menneskenes Børn din Vælde, dit Riges
strålende Herlighed. 13 Dit Rige står i al Evighed, dit
Herredømme varer fra Slægt til Slægt. (Trofast er
HERREN i alle sine Ord og miskundelig i alle sine
Gerninger). 14 HERREN støtter alle, der falder, og
rejser alle bøjede. 15 Alles Øjne bier på dig, du giver
dem Føden i rette Tid; 16 du åbner din Hånd og
mætter alt, hvad der lever, med hvad det ønsker. 17

Retfærdig er HERREN på alle sine Veje, miskundelig
i alle sine Gerninger. 18 Nær er HERREN hos alle,
som kalder, hos alle, som kalder på ham i Sandhed.
19 Han gør, hvad de, der frygter ham, ønsker, hører
deres Råb og frelser dem, 20 HERREN vogter alle,
der elsker ham, men alle de gudløse sletter han ud.
21 Min Mund skal udsige HERRENs Pris, alt Kød skal
love hans hellige Navn evigt og altid.

146 Halleluja! Pris HERREN, min Sjæl! 2 Jeg vil
prise HERREN hele mit Liv, lovsynge min
Gud, så længe jeg lever. 3 Sæt ikke eders Lid til
Fyrster, til et Menneskebarn, der ikke kan hjælpe!
4 Hans Ånd går bort, han bliver til Jord igen, hans
Råd er bristet samme Dag. 5 Salig den, hvis Hjælp er
Jakobs Gud, hvis Håb står til HERREN hans Gud,
6 som skabte Himmel og Jord, Havet og alf, hvad
de rummer, som evigt bevarer sin Trofasthed 7 og
skaffer de undertrykte Ret, som giver de sultne Brød!
HERREN løser de fangne, 8 HERREN åbner de
blindes Øjne, HERREN rejser de bøjede, HERREN
elsker de retfærdige, 9 HERREN vogter de fremmede,
opholder faderløse og Enker, men gudløses Vej gør
han kroget. 10 HERREN er Konge for evigt, din Gud,
o Zion, fra Slægt til Slægt. Halleluja!

147 Halleluja! Ja, det er godt at lovsynge vor
Gud, ja, det er lifligt, lovsang sømmer sig. 2
Herren bygger Jerusalem, han samler de spredte af
Israel, 3 han læger dem, hvis Hjerte er sønderknust,
og forbinder deres Sår; 4 han fastsætter Stjemernes
Tal og giver dem alle Navn. 5 Vor Herre er stor og
vældig, hans Indsigt er uden Mål; 6 HERREN holder
de ydmyge oppe, til Jorden bøjer han gudløse. 7
Syng for HERREN med Tak, leg for vor Gud på Citer!
8 Han dækker Himlen med Skyer, sørger for Regn til
Jorden, lader Græs spire frem på Bjergene og Urter
til Menneskers Brug; 9 Føde giver han Kvæget og
Ravneunger, som skriger; 10 hans Hu står ikke til
stærke Heste, han har ikke Behag i rapfodet Mand;
11 HERREN har Behag i dem, der frygter ham, dem,
der bier på hans Miskundhed. 12 Lovpris HERREN,
Jerusalem, pris, o Zion, din Gud! 13 Thi han gør
dine Portstænger stærke, velsigner dine Børn i din
Midte; 14 dine Landemærker giver han Fred, mætter
dig med Hvedens Fedme; 15 han sender sit Bud til
Jorden, hastigt løber hans Ord, 16 han lader Sne
falde ned som Uld, som Aske spreder han Rim, 17
som Brødsmuler sender han Hagl, Vandene stivner
af Kulde fra ham; 18 han sender sit Ord og smelter
dem, de strømmer, når han rejser sit Vejr. 19 Han
kundgør sit Ord for Jakob, sine Vedtægter og Lovbud
for Israel. 20 Så gjorde han ikke mod andre Folk, dem
kundgør han ingen Lovbud. Halleluja!

148 Halleluja! Pris Herren i himlen, pris ham i
det høje! 2 Pris ham, alle hans engle, pris
ham, alle hans hærskarer, 3 pris ham, sol og måne,
pris ham, hver lysende stjerne, 4 pris ham, himlenes
himle og vandene over himlene! 5 De skal prise
Herrens navn, thi han bød, og de blev skabt; 6 han
gav dem deres plads for evigt, han gav en lov, som
de ej overtræder! 7 Lad pris stige op til Herren fra
jorden, I havdyr og alle dyb, 8 Ild og hagl, sne og røg,
storm, som gør hvad han siger, 9 I bjerge og alle
høje, frugttræer og alle cedre, 10 I vilde dyr og alt
kvæg, krybdyr og vingede fugle, 11 I jordens konger
og alle folkeslag, fyrster og alle jordens dommere, 12
ynglinge sammen med jomfruer, gamle sammen med
unge! 13 De skal prise Herrens navn, thi ophøjet er
hans navn alene, hans højhed omspender jord og
himmel. 14 Han løfter et horn for sit folk, lovprist af
alle sine fromme, af Israels børn, det folk, der står
ham nær. Halleluja!

149 Halleluja! syng Herren en ny sang, hans Pris
i de frommes Forsamling! 2 Israel glæde
sig over sin Skaber, over deres Konge fryde sig
Zions Børn, 3 de skal prise hans Navn under Dans,
lovsynge ham med Pauke og Citer; 4 thi HERREN
har Behag i sit Folk, han smykker de ydmyge med
Frelse. 5 De fromme skal juble med Ære, synge på
deres Lejer med Fryd, 6 med Lovsang til Gud i Mund
og tveægget Sværd i Hånd 7 for at tage Hævn over
Folkene og revse Folkeslagene, 8 for at binde deres
Konger med Lænker, deres ædle med Kæder af Jern
9 og fuldbyrde på dem den alt skrevne Dom til Ære
for alle hans fromme! Halleluja! -

150 Halleluja! Pris Gud i hans Helligdom, pris
ham i hans stærke Hvælving, 2 pris ham for
hans vældige Gerninger, pris ham for hans mægtige
Storhed; 3 pris ham med Hornets Klang, pris ham
med Harpe og Citer, 4 pris ham med Pauke og Dans,
pris ham med Strengeleg og Fløjte, 5 pris ham med
klingre Cymbler, pris ham med gjaldende Cymbler; 6
alt hvad der ånder, pris HERREN! Halleluja!

Ordsprogene

1 Ordsprog af Salomo, Davids Søn, Israels Konge.
2 Af dem skal man lære Visdom forstandig Tale, **3**
tage mod Tugt, som gør klog, mod Retfærdighed,
Ret og Retsind; **4** de skal give tankeløse Klogskab,
ungdommen Kundskab og Kløgt; **5** den vise høre og
øge sin Viden, den forstandige vinde sig Levekunst;
6 de skal lære at tyde Ordsprog og Billeder, de vises
Ord og Gåder. **7** HERRENs Frygt er Kundskabs
begyndelse, Dårer ringeagter Visdom og Tugt. **8**
Hør, min Søn, på din Faders Tugt, opgiv ikke din
Moders Belæring. **9** thi begge er en yndig Krans til dit
Hoved og Kæder til din Hals. **10** Min Søn, sig nej, når
Syndere lokker! **11** Siger de: "Kom med, lad os lure
på den fromme, lægge Baghold for sagesløs, skyldfri
Mand! **12** Som Dødsriget sluger vi dem levende, med
Hud og Hår, som for de i Graven. **(Sheol h7585)** **13** Vi
vinder os Gods og Guld, vi fylder vore Huse med Rov.
14 Gør fælles Sag med os; vi har alle fælles Pung!"
15 - min Søn, gå da ikke med dem, hold din Fod fra
deres Sti; **16** thi deres Fødder løber efter ondt, de
haster for at udgyde Blod. **17** Thi det er unyttigt at
udspænde Garnet for alle Fugles Øjne; **18** de lurer på
eget Blod, lægger Baghold for eget Liv. **19** Så går
det enhver, der attrår Rov, det tager sin Herres Liv.
20 Visdommen råber på Gaden, på Torvene løfter
den Røsten; **21** oppe på Murene kalder den, tager
til Orde i Byen ved Portindgangene: **22** Hvor længe
vil I tankeløse elske Tankeløshed, Spotterne finde
deres Glæde i Spot og Dårerne hade kundskab? **23**
Vend eder til min Revselse! Se, jeg lader min Ånd
udvælde for eder, jeg kundgør eder mine Ord: **24**
Fordi jeg råbte og I stod imod, jeg vinked og ingen
ænsed det, **25** men I lod hånt om alt mit Råd og tog
ikke min Revselse til jer, **26** derfor ler jeg ved eders
Ulykke, spotter, når det, I frygter, kommer, **27** når
det, I frygter, kommer som Uvejr, når eders Ulykke
kommer som Storm, når Trængsel og Nød kommer
over jer. **28** Da svarer jeg ej, når de kalder, de søger
mig uden at finde, **29** fordi de hadede Kundskab og
ikke valgte HERRENs Frygt; **30** mit Råd tog de ikke til
sig, men lod hånt om al min Revselse. **31** Frugt af
deres Færd skal de nyde og mættes med egne Råd;
32 thi tankeløses Egensind bliver deres Død, Tåbers
Sorgløshed bliver deres Undergang; **33** men den, der
adlyder mig, bor trygt, sikret mod Ulykkens Rædsel.

2 Min Søn, når du tager imod mine ord og gemmer
mine Pålæg hos dig, **2** idet du låner Visdom Øre
og bøjer dit Hjerte til Indsigt, **3** ja, kalder du på
Forstanden og løfter din Røst efter Indsigt, **4** søger
du den som Sølv og leder den op som Skatte, **5** da
nemmer du HERRENs Frygt og vinder dig Kundskab
om Gud. **6** Thi HERREN, han giver Visdom, fra hans
Mund kommer Kundskab og Indsigt. **7** Til retsindige
gemmer han Lykke, han er Skjold for alle med lydefri
Vandel, **8** idet han værner Rettens Stier og vogter
sine frommes Vej. **9** Da nemmer du Retfærd, Ret og
Retsind, hvert et Spor, som er godt. **10** Thi Visdom
kommer i dit Hjerte, og Kundskab er liflig for din Sjæl;
11 Kløgt skal våge over dig, Indsigt være din Vogter -
12 idet den frier dig fra den ondes Vej, fra Folk, hvis
Ord kun er vrange, - **13** som går fra de lige Stier
for at vandre på Mørkets Veje. **14** som glæder sig
ved at gøre ondt og jubler over vrangt og ondt, **15**
de, som går krogede Stier og følger bugtede Spor
- **16** idet den frier dig fra Andenmands Hustru, fra
fremmed Kvinde med sleske Ord, **17** der sviger sin
Ungdoms Ven og glemmer sin Guds Pagt; **18** thi en
Grav til Døden er hendes Hus, til Skyggerne fører
hendes Spor; **19** tilbage vender ingen, som går ind til
hende, de når ej Livets Stier **20** at du må vandre de
godes Vej og holde dig til de retfærdiges Stier; **21**
thi retsindige skal bo i Landet, lydefri levnes deri, **22**
men gudløse ryddes af Landet, troløse rykkes derfra.

3 Min Søn, glem ikke, hvad jeg har lært dig, dit
hjerte tage vare på mine bud! **2** Thi en Række af
Dage og Leveår og Lykke bringer de dig. **3** Godhed
og Troskab vige ej fra dig, bind dem som Bånd om
din Hals, skriv dem på dit Hjertes Tavle! **4** Så finder
du Nåde og Yndest i Guds og Menneskers Øjne. **5**
Stol på HERREN af hele dit Hjerfe, men forlad dig
ikke på din Forstand; **6** hav ham i Tanke på alle dine
Veje, så jævner han dine Stier. **7** Hold ikke dig selv
for viis, frygt HERREN og vig fra det onde; **8** så får
du Helse for Legemet, Lindring for dine Ledemod. **9**
Ær med din Velstand HERREN med Førstegrøden
af al din Avl; **10** da fyldes dine Lader med Korn,
dine Perser svømmer over af Most. **11** Min Søn, lad
ej hånt om HERRENs Tugt, vær ikke ked af hans
Revselse; **12** HERREN revser den, han elsker, han
straffer den Søn, han har kær. **13** Lykkelig den, der
har opnået Visdom, den, der vinder sig Indsigt; **14**
thi den er bedre at købe end Sølv, bedre at vinde
end Guld; **15** den er mere værd end Perler, ingen
Klenodier opvejer den; **16** en Række af Dage er i
dens højre, i dens venstre Rigdom og Ære; **17** dens
Veje er liflige Veje, og alle dens Stier er Lykke; **18** den
er et Livets Træ for dem, der griber den, lykkelig den,
som holder den fast! **19** HERREN grundlagde Jorden

med Visdom, grundfæsted Himlen med Indsigt; **20** ved hans Kundskab brød Strømmene frem, lader Skyerne Dug dryppe ned. **21** Min Søn, tag Vare på Snilde og Kløgt, de slippe dig ikke af Syne; **22** så bliver de Liv for din Sjæl og et yndigt Smykke til din Hals. **23** Da vandrer du trygt din Vej, støder ikke imod med din Fod; - **24** sætter du dig, skal du ikke skræmmes, lægger du dig, skal din Søvn vorde sød; **25** du skal ikke frygte uventet Rædsel, Uvejret, når det kommer over gudløse; **26** thi HERREN skal være din Tillid, han vogter din Fod, så den ikke hildes. **27** Nægt ikke den trængende Hjælp, når det står i din Magt at hjælpe; **28** sig ej til din Næste: "Gå og kom igen, jeg vil give i Morgen!" - såfremt du har det. **29** Tænk ikke på ondt mod din Næste, når han tillidsfuldt bor i din Nærhed. **30** Yp ikke Trætte med sagesløs Mand, når han ikke har voldet dig Men. **31** Misund ikke en Voldsmand, græm dig aldrig over hans Veje; **32** thi den falske er HERREN en Gru; mod retsindig er han fortrolig; **33** i den gudløses Hus er HERRENs Forbandelse, men retfærdiges Bolig velsigner han. **34** Over for Spottere bruger han Spot, men ydmyge giver han Nåde. **35** De vise får Ære til Arv, men Tåber høster kun Skam.

4 Hør, I sønner, på en Faders lyt til for at vinde Forstand; **2** thi gavnlig Viden giver jeg jer, slip ej hvad jeg har lært jer. **3** Da jeg var min Faders Dreng, min Moders Kælebarn og eneste, **4** lærte han mig og sagde: Lad dit Hjerte gribe om mine Ord, vogt mine Bud, så skal du leve; **5** køb Visdom, køb Forstand, du glemme det ikke, vend dig ej bort fra min Munds Ord; **6** slip den ikke, så vil den vogte dig, elsk den, så vil den værne dig! **7** Køb Visdom for det bedste, du ejer, køb Forstand for alt, hvad du har; **8** hold den højt, så bringer den dig højt til Vejrs, den bringer dig Ære, når du favner den; **9** den sætter en yndig Krans på dit Hoved; den rækker dig en dejlig Krone. **10** Hør, min Søn, tag imod mine Ord, så bliver dine Leveår mange. **11** Jeg viser dig Visdommens Vej, leder dig ad Rettens Spor; **12** når du går, skal din Gang ej hæmmes, og løber du, snubler du ikke; **13** hold fast ved Tugt, lad den ikke fare, tag Vare på den, thi den er dit Liv. **14** Kom ikke på gudløses Sti, skrid ej frem ad de ondes Vej. **15** sky den og følg den ikke, vig fra den, gå udenom; **16** thi de sover ikke, når de ikke har syndet, og Søvnen flyr dem, når de ej har bragt Fald. **17** Thi de æder Gudløsheds Brød og drikker Urettens Vin. **18** men retfærdiges Sti er som strålende Lys, der vokser i Glans til højlys Dag: **19** Gudløses Vej er som Mørket, de skønner ej, hvad de snubler over, **20** Mærk dig, min Søn, mine Ord, bøj Øret til, hvad jeg siger; **21** det slippe dig ikke af Syne, du vogte det dybt i dit Hjerte; **22** thi det er Liv for dem, der finder det, Helse for alt deres Kød. **23** Vogt dit Hjerte mer end alt andet, thi derfra udspringer Livet. **24** Hold dig fra Svig med din Mund, lad Læbernes Falskhed være dig fjern. **25** Lad dine Øjne se lige ud, dit Blik skue lige frem; **26** gå ad det lige Spor, lad alle dine Veje sigte mod Målet; **27** bøj hverken til højre eller venstre, lad Foden vige fra ondt!

5 Mærk dig, min Søn, min Visdom, bøj til min Indsigt dit Øre, **2** at Kløgt må våge øver dig, Læbernes kundskab vare på dig. **3** Thi af Honning drypper den fremmedes Læber, glattere end Olie er hendes Gane; **4** men til sidst er hun besk som Malurt, hvas som tveægget Sværd; **5** hendes Fødder styrer nedad mod Døden, til Dødsriget stunder hendes Fjed; **(Sheol h7585)** **6** hun følger ej Livets Vej, hendes Spor er bugtet, hun ved det ikke. **7** Hør mig da nu, min Søn, vig ikke fra min Munds Ord! **8** Lad din Vej være langt fra hende, kom ej hendes Husdør nær, **9** at du ikke må give andre din Ære, en grusom Mand dine År. **10** at ikke dit Gods skal mætte fremmede, din Vinding ende i Andenmands Hus, **11** så du gribes af Anger til sidst, når dit Kød og Huld svinder hen, **12** og du siger: "Ak, at jeg hadede Tugt, at mit Hjerte lod hånt om Revselse, **13** så jeg ikke lød mine Læreres Røst, ej bøjed mit Øre til dem, som lærte mig! **14** Nær var jeg kommet i alskens Ulykke midt i Forsamling og Menighed!" **15** Drik Vand af din egen Cisterne og rindende Vand af din Brønd; **16** lad ej dine Kilder flyde på Gaden, ej dine Bække på Torvene! **17** Dig skal de tilhøre, dig alene, ingen fremmed ved Siden af dig! **18** Velsignet være dit Væld, og glæd dig ved din Ungdoms Hustru, **19** den elskelige Hind, den yndige Gazel; hendes Elskov fryde dig stedse, berus dig altid i hendes Kærlighed! **20** Hvi beruser du dig, min Søn, i en fremmed og tager en andens Hustru i Favn? **21** Thi for HERRENs Øjne er Menneskets Veje, grant følger han alle dets Spor; **22** den gudløse fanges af egen Brøde og holdes fast i Syndens Reb; **23** han dør af Mangel på Tugt, går til ved sin store Dårskab.

6 Min Søn: har du borget for din næste og givet en anden Håndslag, **2** er du fanget ved dine Læber og bundet ved Mundens Ord, **3** gør så dette, min Søn, og red dig, nu du er kommet i Næstens Hånd: Gå hen uden Tøven, træng ind på din Næste; **4** und ikke dine Øjne Søvn, ej heller dine Øjenlåg Hvile, **5** red dig som en Gazel af Snaren, som en Fugl af Fuglefængerens Hånd. **6** Gå hen til Myren, du lade,

se dens Færd og bliv viis. 7 Skønt uden Fyrste, Foged
og Styrer, 8 sørger den dog om Somren for Æde og
sanker sin Føde i Høst. 9 Hvor længe vil du ligge,
du lade, når står du op af din Søvn? 10 Lidt Søvn
endnu, lidt Blund, lidt Hvile med samlagte Hænder:
11 som en Stimand kommer da Fattigdom over dig,
Trang som en skjoldvæbnet Mand. 12 En Nidding,
en ussel Mand er den, som vandrer med Falskhed
i Munden, 13 som blinker med Øjet, skraber med
Foden og giver Tegn med Fingrene, 14 som smeder
Rænker i Hjertet og altid kun ypper Kiv; 15 derfor
kommer hans Undergang brat, han knuses på Stedet,
kan ikke læges. 16 Seks Ting hader HERREN, syv
er hans Sjæl en Gru: 17 Stolte Øjne, Løgnetunge,
Hænder, der udgyder uskyldigt Blod, 18 et Hjerte,
der udtænker onde Råd, Fødder, der haster og iler til
ondt, 19 falsk Vidne, der farer med Løgn, og den, som
sætter Splid mellem Brødre. 20 Min Søn, tag Vare på
din Faders Bud, opgiv ikke din Moders Belæring, 21
bind dem altid på dit Hjerte, knyt dem fast om din
Hals; 22 på din Vandring lede den dig, på dit Leje
vogte den dig, den tale dig til, når du vågner; 23 thi
Budet er en Lygte, Læren Lys, og Tugtens Revselse
Livets Vej 24 for at vogte dig for Andenmands Hustru,
for fremmed Kvindes sleske Tunge! 25 Attrå ej i dit
Hjerte hendes Skønhed, hendes Blik besnære dig
ej! 26 Thi en Skøge får man blot for et Brød, men
Andenmands Hustru fanger dyrebar Sjæl. 27 Kan
nogen bære Ild i sin Brystfold, uden at Klæderne
brænder? 28 Kan man vandre på glødende Kul, uden
at Fødderne svides? 29 Så er det at gå ind til sin
Næstes Hustru; ingen, der rører hende, slipper for
Straf. 30 Ringeagter man ikke Tyven, når han stjæler
fot at stille sin Sult? 31 Om han gribes, må han syvfold
bøde og afgive alt sit Huses Gods. 32 Afsindig er den,
der boler med hende, kun en Selvmorder handler så;
33 han opnår Hug og Skændsel, og aldrig udslettes
hans Skam. 34 Thi Skinsyge vækker Mandens Vrede,
han skåner ikke på Hævnens Dag; 35 ingen Bøde
tager han god; store Tilbud rører ham ikke.

7 Min Søn, vogt dig mine Ord, mine bud må du
gemme hos dig; 2 vogt mine bud, så skal du leve,
som din Øjesten vogte du, hvad jeg har lært dig; 3
bind dem om dine Fingre, skriv dem på dit Hjertes
Tavle, 4 sig til Visdommen: "Du er min Søster!" og
kald Forstanden Veninde, 5 at den må vogte dig for
Andenmands Hustru, en fremmed Kvinde med sleske
Ord. 6 Thi fra mit Vindue skued jeg ud, jeg kigged
igennem mit Gitter; 7 og blandt de tankeløse så jeg
en Yngling, en uden Vid blev jeg var blandt de unge;
8 han gik på Gaden tæt ved et Hjørne, skred frem på
Vej til hendes Hus 9 i Skumringen henimod Aften,
da Nat og Mørke brød frem. 10 Og se, da møder
Kvinden ham i Skøgedragt, underfundig i Hjertet; 11
løssluppen, ustyrlig er hun, hjemme fandt hendes
Fødder ej Ro; 12 snart på Gader, snart på Torve, ved
hvert et Hjørne lurer hun; - 13 hun griber i ham og
kysser ham og siger med frække Miner; 14 "Jeg er
et Takoffer skyldig og indfrier mit Løfte i Dag, 15 gik
derfor ud for at møde dig, søge dig, og nu har jeg
fundet dig! 16 Jeg har redt mit Leje med Tæpper,
med broget ægyptisk Lærred 17 jeg har stænket min
Seng med Myrra, med Aloe og med Kanelbark; 18
kom, lad os svælge til Daggry i Vellyst, beruse os
i Elskovs Lyst! 19 Thi Manden er ikke hjemme, -
på Langfærd er han draget; 20 Pengepungen tog
han med, ved Fuldmåne kommer han hjem!" 21 Hun
lokked ham med mange fagre Ord, forførte ham med
sleske Læber; 22 tankeløst følger han hende som en
Tyr, der føres til Slagtning, som en Hjort, der løber i
Nettet, 23 til en Pil gennemborer dens Lever, som en
Fugl, der falder i Snaren, uden at vide, det gælder
dens Liv. 24 Hør mig da nu, min Søn, og lyt til min
Munds Ord! 25 Ej bøje du Hjertet til hendes Veje, far
ikke vild på hendes Stier; 26 thi mange ligger slagne,
hvem hun har fældet, og stor er Hoben, som hun slog
ihjel. 27 Hendes Hus er Dødsrigets Veje, som fører til
Dødens Kamre. **(Sheol h7585)**

8 Mon ikke Visdommen kalder, løfter Indsigten ikke
sin røst? 2 Oppe på Høje ved Vejen, ved Korsveje
træder den frem; 3 ved Porte, ved Byens Udgang,
ved Dørenes Indgang råber den: 4 Jeg kalder på
eder, I Mænd, løfter min Røst til Menneskens Børn.
5 I tankeløse, vind jer dog Klogskab, I Tåber, så få
dog Forstand! 6 Hør, thi jeg fører ædel Tale, åbner
mine Læber med retvise Ord; 7 ja, Sandhed taler
min Gane, gudløse Læber er mig en Gru. 8 Rette er
alle Ord af min Mund, intet er falskt eller vrangt; 9
de er alle ligetil for den kloge, retvise for dem der
vandt Indsigt 10 Tag ved Lære, tag ikke mod Sølv, tag
mod Kundskab fremfor udsøgt Guld; 11 thi Visdom er
bedre end Perler, ingen Skatte opvejer den 12 Jeg,
Visdom, er Klogskabs Nabo og råder over Kundskab
og Kløgt. 13 HERRENs Frygt er Had til det onde.
Jeg hader Hovmod og Stolthed, den onde Vej og
den falske Mund. 14 Jeg ejer Råd og Visdom, jeg
har Forstand, jeg har Styrke. 15 Ved mig kan Konger
styre og Styresmænd give retfærdige Love; 16 ved
mig kan Fyrster råde og Stormænd dømme Jorden.
17 Jeg elsker dem, der elsker mig, og de, der søger

mig, finder mig. 18 Hos mig er der Rigdom og Ære,
ældgammelt Gods og Retfærd. 19 Min Frugt er bedre
end Guld og Malme, min Afgrøde bedre end kosteligt
Sølv. 20 Jeg vandrer på Retfærds Vej. midt hen ad
Rettens Stier 21 for at tildele dem, der elsker mig,
Gods og fylde deres Forrådshuse. 22 Mig skabte
HERREN først blandt sine Værker, i Urtid, førend han
skabte andet; 23 jeg blev frembragt i Evigheden, i
Begyndelsen, i Jordens tidligste Tider; 24 jeg fødtes,
før Verdensdybet var til, før Kilderne, Vandenes Væld,
var til; 25 førend Bjergene sænkedes, før Højene
fødtes jeg, 26 førend han skabte Jord og Marker, det
første af Jordsmonnets Støv. 27 Da han grundfæsted
Himlen, var jeg hos ham, da han satte Hvælv over
Verdensdybet. 28 Da han fæstede Skyerne oventil og
gav Verdensdybets Kilder deres faste Sted, 29 da han
satte Havet en Grænse, at Vandene ej skulde bryde
hans Lov, da han lagde Jordens Grundvold, 30 da var
jeg Fosterbarn hos ham, hans Glæde Dag efter Dag;
for hans Åsyn leged jeg altid, 31 leged på hans vide
Jord og havde min Glæde af Menneskens Børn. 32
Og nu, I Sønner, hør mig! Vel den, der vogter på mine
Veje! 33 Hør på Tugt og bliv vise, lad ikke hånt derom!
34 Lykkelig den, der hører på mig, så han daglig våger
ved mine Døre og vogter på mine Dørstolper. 35 Thi
den, der ftnder mig; finder Liv og opnår Yndest hos
HERREN; 36 men den, som mister mig, skader sig
selv; enhver, som hader mig, elsker Døden.

9 Visdommen bygged sig Hus, rejste sig støtter syv,
2 slagted sit Kvæg og blanded sin Vin, hun har
også dækket sit Bord; 3 hun har sendt sine Terner
ud, byder ind på Byens højeste Steder: 4 Hvo som er
tankeløs, han komme hid, jeg taler til dem, som er
uden Vid: 5 Kom og smag mit Brød og drik den Vin,
jeg har blandet! 6 Lad Tankeløshed fare, så skal I
leve, skrid frem ad Forstandens Vej! 7 Tugter man en
Spotter, henter man sig Hån; revser man en gudløs,
høster man Skam; 8 revs ikke en Spotter, at han ikke
skal hade dig, revs den vise, så elsker han dig; 9 giv
til den vise, så bliver han visere, lær den retfærdige,
så øges hans Viden. 10 HERRENs Frygt er Visdoms
Grundlag, at kende den HELLIGE, det er Forstand. 11
Thi mange bliver ved mig dine Dage, dine Livsårs Tal
skal øges. 12 Er du viis, er det til Gavn for dig selv;
spotter du, bærer du ene Følgen! 13 Dårskaben, hun
slår sig løs og lokker og kender ikke til Skam; 14 hun
sidder ved sit Huses indgang, troner på Byens Høje
15 og byder dem ind, der kommer forbi, vandrende
ad deres slagne Vej: 16 Hvo som er tankeløs, han
komme hid, jeg taler til dem, som er uden Vid: 17
Stjålen Drik er sød, lønligt Brød er lækkert! 18 Han
ved ej, at Skyggerne dvæler der, hendes Gæster er i
Dødsrigets Dyb. (Sheol h7585)

10 Salomos ordsprog. Viis søn glæder sin fader,
tåbelig søn er sin moders sorg. 2 Gudløsheds
skatte gavner intet, men retfærd redder fra død. 3
HERREN lader ej en retfærdig sulte, men gudløses
attrå støder han fra sig. 4 Doven hånd skaber
fattigdom, flittiges hånd gør rig. 5 En klog søn
samler om sommeren, en dårlig sover om høsten. 6
Velsignelse er for retfærdiges hoved, på uret gemmer
gudløses mund. 7 Den retfærdiges minde velsignes,
gudløses navn smuldrer hen. 8 Den vise tager mod
påbud, den brovtende dåre styrtes. 9 Hvo lydefrit
vandrer, vandrer trygt; men hvo der går krogveje, ham
går det ilde. 10 Blinker man med øjet, volder man
ondt, den brovtende dåre styrtes. 11 Den retfærdiges
mund er en livsens kilde, på uret gemmer gudløses
mund. 12 Had vækker Splid, Kærlighed skjuler alle
Synder. 13 På den kloges Læber fnder man Visdom,
Stok er til Ryg på Mand uden Vid. 14 De vise gemmer
den indsigt, de har, Dårens Mund er truende Våde.
15 Den riges Gods er hans faste Stad, Armod de
ringes Våde. 16 Den retfærdiges Vinding tjener til Liv,
den gudløses Indtægt til Synd. 17 At vogte på Tugt
er Vej til Livet, vild farer den, som viser Revselse
fra sig. 18 Retfærdige Læber tier om Had, en Tåbe
er den, der udspreder Rygter. 19 Ved megen Tale
undgås ej Brøde, klog er den, der vogter sin Mund.
20 Den retfærdiges Tunge er udsøgt Sølv, gudløses
Hjerte er intet værd. 21 Den retfærdiges Læber nærer
mange, Dårerne dør af Mangel på Vid. 22 HERRENs
Velsignelse, den gør rig, Slid og Slæb lægger intet til.
23 For Tåben er Skændselsgerning en Leg, Visdom er
Leg for Mand med Indsigt. 24 Hvad en gudløs frygter,
kommer over hans Hoved, hvad retfærdige ønsker,
bliver dem givet. 25 Når Storm farer frem, er den
gudløse borte, den retfærdige står på evig Grund. 26
Som Eddike for Tænder og Røg for Øjne så er den
lade for dem, der sender ham. 27 HERRENs Frygt
lægger dage til, gudløses År kortes af. 28 Retfærdige
har Glæde i Vente, gudløses Håb vil briste. 29 For
lydefri Vandel er HERREN et Værn, men en Rædsel
for Udådsmænd. 30 Den retfærdige rokkes aldrig, ikke
skal gudløse bo i Landet. 31 Den retfærdiges Mund
bærer Visdoms Frugt, den falske Tunge udryddes. 32
Den retfærdiges Læber søger yndest, gudløses Mund
bærer Falskheds Frugt.

11 Falske Vægtskåle er HERREN en gru,
fuldvvægtigt Lod er efter hans Sind. 2 Kommer

Hovmod, kommer og Skændsel, men med ydmyge
følger der Visdom. 3 Retsindiges Uskyld leder dem
trygt, troløses falskhed lægger dem øde. 4 Ej hjælper
Rigdom på Vredens Dag, men Retfærd redder fra
Døden. 5 Den lydefris Retfærd jævner hans Vej, for
sin Gudløshed falder den gudløse. 6 Retsindiges
Retfærd bringer dem Frelse, troløse fanges i egen
Attrå. 7 Ved Døden brister den gudløses Håb,
Dårers Forventning brister. 8 Den retfærdige fries af
Trængsel, den gudløse kommer i hans Sted. 9 Med
sin Mund lægger vanhellig Næsten øde, retfærdige
fries ved Kundskab. 10 Ved retfærdiges Lykke jubler
en By, der er Fryd ved gudløses Undergang. 11 Ved
retsindiges Velsignelse rejser en By sig, den styrtes
i Grus ved gudløses Mund. 12 Mand uden Vid ser
ned på sin Næste, hvo, som har Indsigt, tier. 13
Bagtaleren røber, hvad ham er betroet, den pålidelige
skjuler Sagen. 14 Uden Styre står et Folk for Fald, vel
står det til, hvor mange giver Råd. 15 Den går det
ilde, som borger for andre, tryg er den, der hader
Håndslag. 16 Yndefuld Kvinde vinder Manden Ære;
hader hun Retsind, volder hun Skændsel. De lade
må savne Gods, flittige vinder sig Rigdom. 17 Kærlig
Mand gør vel mod sin Sjæl, den grumme er hård ved
sit eget Kød. 18 Den gudløse skaber kun skuffende
Vinding, hvo Retfærd sår, får virkelig Løn. 19 At hige
efter Retfærd er Liv, at jage efter ondt er Død. 20 De
svigefulde er HERREN en Gru, hans Velbehag ejer,
hvo lydefrit vandrer. 21 Visselig undgår den onde ej
Straf, de retfærdiges Æt går fri. 22 Som Guldring i
Svinetryne er fager Kvinde, der ikke kan skønne. 23
Retfærdiges Ønske bliver kun til Lykke, gudløse har
kun Vrede i Vente. 24 En strør om sig og gør dog
Fremgang, en anden nægter sig alt og mangler. 25
Gavmild Sjæl bliver mæt; hvo andre kvæger, kvæges
og selv. 26 Hvo Kornet gemmer, ham bander Folket,
Velsignelse kommer over den, som sælger. 27 Hvo
der jager efter godt, han søger efter Yndest, hvo
der higer efter ondt, ham kommer det over. 28 Hvo
der stoler på sin Rigdom, falder, retfærdige grønnes
som Løv. 29 Den, der øder sit Hus, høster Vind,
Dåre bliver Vismands Træl. 30 Retfærds Frugt er et
Livets Træ, Vismand indfanger Sjæle. 31 En retfærdig
reddes med Nød og næppe, endsige en gudløs, en,
der synder.

12 At elske Tugt er at elske Kundskab, at hade
Revselse er dumt. 2 Den gode vinder Yndest
hos HERREN, den rænkefulde dømmer han skyldig.
3 Ingen står fast ved Gudløshed, men retfærdiges
Rod skal aldrig rokkes. 4 En duelig Kvinde er sin
Ægtemands Krone, en dårlig er som Edder i hans Ben.
5 Retfærdiges Tanker er Ret, gudløses Opspind er
Svig. 6 Gudløses Ord er på Lur efter Blod, retsindiges
Mund skal bringe dem Frelse. 7 Gudløse styrtes
og er ikke mer. retfærdiges Hus står fast. 8 For sin
Klogskab prises en Mand, til Spot bliver den, hvis Vid
er vrangt. 9 Hellere overses, når man holder Træl,
end optræde stort, når man mangler Brød. 10 Den
retfærdige føler med sit Kvæg, gudløses Hjerte er
grumt. 11 Den mættes med Brød, som dyrker sin Jord,
uden Vid er den, der jager efter Tomhed. 12 De ondes
Fæstning jævnes med Jorden, de retfærdiges Rod
bolder Stand. 13 I Læbernes Brøde hildes den onde,
den retfærdige undslipper Nøden. 14 Af sin Munds
Frugt mættes en Mand med godt, et Menneske får,
som hans Hænder har øvet. 15 Dårens Færd behager
ham selv, den vise hører på Råd. 16 En Dåre giver
straks sin Krænkelse Luft, den kloge spottes og lader
som intet. 17 Den sanddru fremfører, hvad der er ret,
det falske Vidne kommer med Svig. 18 Mangens Snak
er som Sværdhug, de vises Tunge læger. 19 Sanddru
Læbe består for evigt, Løgnetunge et Øjeblik. 20
De, som smeder ondt, har Svig i Hjertet; de, der
stifter Fred, har Glæde. 21 Den retfærdige times der
intet ondt, - gudløse oplever Vanheld på Vanheld.
22 Løgnelæber er HERREN en Gru, de ærlige har
hans Velbebag. 23 Den kloge dølger sin Kundskab,
Tåbers Hjerte udråber Dårskab. 24 De flittiges Hånd
skal råde, den lade tvinges til Hoveriarbejde. 25
Hjertesorg bøjer til Jorden, et venligt Ord gør glad.
26 Den retfærdige vælger sin Græsgang, gudløses
Vej vildleder dem selv. 27 Ladhed opskræmmer intet
Vildt, men kosteligt Gods får den flittige tildelt. 28 På
Retfærds Sti er der Liv, til Døden fører den onde Vej.

13 Viis Søn elsker tugt, spotter hører ikke på
skænd. 2 Af sin Munds Frugt nyder en Mand kun
godt, til Vold står troløses Hu. 3 Vogter man Munden,
bevarer man Sjælen, den åbenmundede falder i Våde.
4 Den lade attrår uden at få, men flittiges Sjæl bliver
mæt. 5 Den retfærdige hader Løgnetale, den gudløse
spreder Skam og Skændsel. 6 Retfærd skærmer, hvo
lydefrit vandrer, Synden fælder de gudløse. 7 Mangen
lader rig og ejer dog intet, mangen lader fattig og
ejer dog meget. 8 Mands Rigdom er Løsepenge for
hans Liv, Fattigmand får ingen Trusel at høre. 9
Retfærdiges Lys bryder frem, gudløses Lampe går
ud. 10 Ved Hovmod vækkes kun Splid, hos dem,
der lader sig råde, er Visdom. 11 Rigdom, vundet i
Hast, smuldrer hen, hvad der samles Håndfuld for
Håndfuld, øges. 12 At bie længe gør Hjertet sygt,

opfyldt Ønske er et Livets Træ. **13** Den, der lader hånt om Ordet, slås ned, den, der frygter Budet, får Løn. **14** Vismands Lære er en Livsens Kilde, derved undgås Dødens Snarer. **15** God Forstand vinder Yndest, troløses Vej er deres Undergang. **16** Hver, som er klog, går til Værks med Kundskab, Tåben udfolder Dårskab. **17** Gudløs Budbringer går det galt, troværdigt Bud bringer Lægedom. **18** Afvises Tugt, får man Armod og Skam; agtes på Revselse, bliver man æret. **19** Opfyldt Ønske er sødt for Sjælen, at vige fra ondt er Tåber en Gru. **20** Omgås Vismænd, så bliver du viis, ilde faren er Tåbers Ven. **21** Vanheld følger Syndere, Lykken når de retfærdige. **22** Den gode efterlader Børnebrn Arv, til retfærdige gemmes Synderens Gods. **23** På Fattigfolks Nyjord er rigelig Føde, mens mangen rives bort ved Uret. **24** Hvo Riset sparer, hader sin Søn, den, der elsker ham, tugter i Tide. **25** Den retfærdige spiser, til Sulten er stillet, gudløses Bug er tom.

14 Visdom bygger sit hus, dårskabs hænder river det ned. **2** Hvo redeligt vandrer, frygter HERREN, men den, som går Krogveje, agter ham ringe. **3** I Dårens Mund er Ris til hans Ryg, for de vise står Læberne Vagt. **4** Når der ikke er Okser, er Laden tom, ved Tyrens Kraft bliver Høsten stor. **5** Sanddru Vidne lyver ikke, det falske Vidne farer med Løgn. **6** Spotter søger Visdom, men finder den ikke, til Kundskab kommer forstandig let. **7** Gå fra en Mand, som er en Tåbe, der mærker du intet til Kundskabs Læber. **8** Den kloge i sin Visdom er klar på sin Vej, men Tåbers Dårskab er Svig. **9** Med Dårer driver Skyldofret Spot, men Velvilje råder iblandt retsindige. **10** Hjertet kender sin egen Kvide, fremmede blander sig ej i dets Glæde. **11** Gudløses Hus lægges øde, retsindiges Telt står i Blomst. **12** Mangen Vej synes Manden ret, og så er dens Ende dog Dødens Veje. **13** Selv under Latter kan Hjertet lide, og Glædens Ende er Kummer. **14** Af sine Veje mættes den frafaldne, af sine Gerninger den, som er god. **15** Den tankeløse tror hvert Ord, den kloge overtænker sine Skridt. **16** Den vise ængstes og skyr det onde, Tåben buser sorgløs på. **17** Den hidsige bærer sig tåbeligt ad, man hader rænkefuld Mand. **18** De tankeløse giver dårskab i Arv, de kloge efterlader sig Kundskab. **19** Onde må bukke for gode, gudløse stå ved retfærdiges Døre. **20** Fattigmand hades endog af sin Ven, men Rigmands Venner er mange. **21** Den, der foragter sin Næste, synder, lykkelig den, der har Medynk med arme. **22** De, som virker ondt, farer visselig vild; de, som virker godt, finder Nåde og Trofasthed. **23** Ved al Slags Møje vindes der noget, Mundsvejr volder kun Tab. **24** De vises Krone er Kløgt, Tåbers Krans er Dårskab. **25** Sanddru Vidne frelser Sjæle; den, som farer med Løgn, bedrager. **26** Den stærkes Tillid er HERRENs Frygt, hans Sønner skal have en Tilflugt. **27** HERRENs Frygt er en Livsens Kilde, derved undgås Dødens Snarer. **28** At Folket er stort, er Kongens Hæder, Brist på Folk er Fyrstens Fald. **29** Den sindige er rig på Indsigt, den heftige driver det vidt i Dårskab. **30** Sagtmodigt Hjerte er Liv for Legemet, Avind er Edder i Benene. **31** At kue den ringe er Hån mod hans Skaber, han æres ved Medynk med fattige. **32** Ved sin Ondskab styrtes den gudløse, ved lydefri Færd er retfærdige trygge. **33** Visdom bor i forstandiges Hjerte, i Tåbers Indre kendes den ikke. **34** Retfærdighed løfter et Folk, men Synd er Folkenes Skændsel. **35** En klog Tjener har Kongens Yndest, en vanartet rammer hans Vrede.

15 Mildt svar stiller vrede, sårende ord vækker nag. **2** Vises Tunge drypper af Kundskab, Dårskab strømmer fra Tåbers Mund. **3** Alle Vegne er HERRENs Øjne, de udspejder onde og gode. **4** Et Livets Træ er Tungens Mildhed, dens Falskhed giver Hjertesår. **5** Dåre lader hånt om sin Faders Tugt, klog er den, som tager Vare på Revselse. **6** Den retfærdiges Hus har megen Velstand, den gudløses Høst lægges øde. **7** Vises Læber udstrør Kundskab, Tåbers Hjerte er ikke ret. **8** Gudløses Offer er HERREN en Gru, retsindiges Bøn har han Velbehag i. **9** Den gudløses Færd er HERREN en Gru, han elsker den, der stræber efter Retfærd. **10** Streng Tugt er for den, der forlader Vejen; den, der hader Revselse, dør. **11** Dødsrige og Afgrund ligger åbne for HERREN, endsige da Menneskebørnenes Hjerter. **(Sheol h7585)** **12** Spotteren ynder ikke at revses, til Vismænd går han ikke. **13** Glad Hjerte giver venligt Ansigt, ved Hjertesorg bliver Modet brudt. **14** Den forstandiges Hjerte søger Kundskab, Tåbers Mund lægger Vind på Dårskab. **15** Alle den armes Dage er onde, glad Hjerte er stadigt Gæstebud. **16** Bedre lidet med HERRENs Frygt end store Skatte med Uro. **17** Bedre en Ret Grønt med Kærlighed end fedet Okse og Had derhos. **18** Vredladen Mand vækker Splid, sindig Mand stiller Trætte. **19** Den lades Vej er spærret af Tjørn, de flittiges Sti er banet. **20** Viis Søn glæder sin Fader, Tåbe til Menneske foragter sin Moder. **21** Dårskab er Glæde for Mand uden Vid, Mand med Indsigt går lige frem. **22** Er der ikke holdt Råd, så mislykkes Planer, de lykkes, når mange rådslår. **23** Mand er glad, når hans Mund kan svare,

hvor godt er et Ord i rette Tid. **24** Den kloge går opad
på Livets Vej for at undgå Dødsriget nedentil. **(Sheol**
h7585) **25** Hovmodiges Hus river HERREN bort, han
fastsætter Enkens Skel. **26** Onde Tanker er HERREN
en Gru, men hulde Ord er rene. **27** Den øder sit
Hus, hvem Vinding er alt; men leve skal den, der
hader Gave. **28** Den retfærdiges Hjerte tænker, før
det svarer, gudløses Mund lader ondt strømme ud.
29 HERREN er gudløse fjern, men hører retfærdiges
Bøn. **30** Milde Øjne fryder Hjertet, godt Bud giver Marv
i Benene. **31** Øret, der lytter til Livsens Revselse, vil
gerne dvæle iblandt de vise. **32** Hvo Tugt forsmår,
lader hånt om sin Sjæl, men Vid fanger den, der lytter
til Revselse. **33** HERRENs Frygt er Tugt til Visdom,
Ydmyghed først og siden Ære.

16 Hjertets Råd er Menneskets sag. Tungens Svar
er fra HERREN. **2** En Mand holder al sin Færd
for ren, men HERREN vejer Ånder. **3** Vælt dine
Gerninger på HERREN, så skal dine Planer lykkes. **4**
Alt skabte HERREN, hvert til sit, den gudløse også for
Ulykkens Dag. **5** Hver hovmodig er HERREN en Gru,
visselig slipper han ikke for Straf. **6** Ved Mildhed og
Troskab sones Brøde, ved HERRENs Frygt undviger
man ondt. **7** Når HERREN har Behag i et Menneskes
Veje, gør han endog hans Fjender til Venner. **8** Bedre
er lidet med Retfærd end megen Vinding med Uret. **9**
Menneskets Hjerte udtænker hans Vej, men HERREN
styrer hans Fjed. **10** Der er Gudsdom på Kongens
Læber, ej fejler hans Mund, når han dømmer. **11** Ret
Bismer og Vægtskål er HERRENs, hans Værk er alle
Posens Lodder. **12** Gudløs Færd er Konger en Gru,
thi ved Retfærd grundfæstes Tronen. **13** Retfærdige
Læber har Kongens Yndest, han elsker den, der taler
oprigtigt. **14** Kongens Vrede er Dødens Bud, Vismand
evner at mildne den. **15** I Kongens Åsyns Lys er der
Liv, som Vårregnens Sky er hans Yndest. **16** At vinde
Visdom er bedre end Guld, at vinde Indsigt mere end
Sølv. **17** De retsindiges Vej er at vige fra ondt; den
vogter sit Liv, som agter på sin Vej. **18** Hovmod går
forud for Fald, Overmod forud for Snublen. **19** Hellere
sagtmodig med ydmyge end dele Bytte med stolte.
20 Vel går det den, der mærker sig Ordet; lykkelig
den, der stoler på HERREN. **21** Den vise kaldes
forstandig, Læbernes Sødme øger Viden. **22** Kløgt
er sin Mand en Livsens Kilde, Dårskab er Dårers
Tugt. **23** Den vises Hjerte giver Munden Kløgt, på
Læberne lægger det øget Viden. **24** Hulde Ord er
som flydende Honning, søde for Sjælen og sunde
for Legemet. **25** Mangen Vej synes Manden ret, og
så er dens Ende dog Dødens Veje. **26** En Arbejders
Hunger arbejder for ham, thi Mundens Krav driver
på ham. **27** En Nidding graver Ulykkesgrave, det er,
som brændte der Ild på hans Læber. **28** Rænkefuld
Mand sætter Splid; den, der bagtaler, skiller Venner.
29 Voldsmand lokker sin Næste og fører ham en Vej,
der ikke er god. **30** Den, der stirrer, har Rænker for;
knibes Læberne sammen, har man fuldbyrdet ondt.
31 Grå Hår er en dejlig Krone, den vindes på Retfærds
Vej. **32** Større end Helt er sindig Mand, større at styre
sit Sind end at tage en Stad. **33** I Brystfolden rystes
Loddet, det falder, som HERREN vil.

17 Bedre en tør Bid Brød med fred end Huset fuldt
af Sul med Trætte. **2** Klog Træl bliver Herre over
dårlig Søn og får lod og del mellem brødre. **3** Digel til
Sølv og Ovn til Guld, men den, der prøver Hjerter,
er HERREN. **4** Den onde hører på onde Læber,
Løgneren lytter til giftige Tunger. **5** Hvo Fattigmand
spotter, håner hans Skaber, den skadefro slipper ikke
for Straf. **6** De gamles Krone er Børnebørn, Sønners
Stolthed er Fædre. **7** Ypperlig Tale er ej for en Dåre,
end mindre da Løgnfor den, som er ædel. **8** Som en
Troldsten er Gave i Giverens Øjne; hvorhen den end
vender sig, gør den sin Virkning. **9** Den, der dølger
en Synd, søger Venskab, men den, der ripper op i
en Sag, skiller Venner. **10** Bedre virker Skænd på
forstandig end hundrede Slag på en Tåbe. **11** Den
onde har kun Genstridigbed for, men et skånselsløst
Bud er udsendt imod ham. **12** Man kan møde en
Bjørn, hvis Unger er taget, men ikke en Tåbe udi
hans Dårskab. **13** Den, der gengælder godt med
ondt, fra hans Hus skal Vanheld ej vige. **14** At yppe
Strid er at åbne for Vand, hold derfor inde, før Strid
bryder løs. **15** At frikende skyldig og dømme uskyldig,
begge Dele er HERREN en Gru. **16** Hvad hjælper
Penge i Tåbens Hånd til at købe ham Visdom, når
Viddet mangler? **17** Ven viser Kærlighed når som
helst, Broder fødes til Hjælp i Nød. **18** Mand uden Vid
giver Håndslag og går i Borgen for Næsten. **19** Ven af
Kiv er Ven af Synd; at højne sin Dør er at attrå Fald.
20 Ej finder man Lykke, når Hjertet er vrangt, man
falder i Våde, når Tungen er falsk. **21** Den, der avler
en Tåbe, får Sorg, Dårens Fader er ikke glad. **22** Glad
Hjerte er godt for Legemet, nedslået Sind suger Marv
af Benene. **23** Den gudløse tager Gave i Løn for at
bøje Rettens Gænge. **24** Visdom står den forstandige
for Øje, Tåbens Blik er ved Jordens Ende. **25** Tåbelig
Søn er sin Faders Sorg, Kvide for hende, som fødte
ham. **26** At straffe den, der har Ret, er ilde, værre
endnu at slå de ædle. **27** Den, som har Kundskab
tøjler sin Tale, Mand med Forstand er koldblodig. **28**

Selv Dåren, der tier, gælder for viis, forstandig er den, der lukker sine Læber.

18 Særlingen søger et påskud, med vold og magt vil han strid. **2** Tåben ynder ej Indsigt, men kun, at hans Tanker kommer for Lyset. **3** Hvor Gudløshed kommer, kommer og Spot, Skam og Skændsel følges. **4** Ord i Mands Mund er dybe Vande, en rindende Bæk, en Visdomskilde. **5** Det er ilde at give en skyldig Medhold, så man afviser skyldfris Sag i Retten. **6** Tåbens Læber fører til Trætte, hans Mund råber højt efter Hug, **7** Tåbens Mund er hans Våde, hans Læber en Snare for hans Liv. **8** Bagtalerens Ord er som Lækkerbidskener, de synker dybt i Bugen. **9** Den, der er efterladen i Gerning, er også Broder til Ødeland. **10** HERRENs Navn er et stærkt Tårn, den retfærdige løber derhen og bjærges. **11** Den riges Gods er hans faste Stad, og tykkes ham en knejsende Mur. **12** Mands Hovmod går forud for Fald, Ydmyghed forud for Ære. **13** Om nogen svarer, førend han hører, regnes det ham til Dårskab og Skændsel. **14** Mands Mod udholder Sygdom, men hvo kan bære en sønderbrudt Ånd? **15** Den forstandiges Hjerte vinder sig Kundskab, de vises Øre attrår Kundskab. **16** Gaver åbner et Menneske Vej og fører ham hen til de store. **17** Den, der taler først i en Trætte har Ret, til den anden kommer og går ham efter. **18** Loddet gør Ende på Trætter og skiller de stærkeste ad. **19** Krænket Broder er som en Fæstning, Trætter som Portslå for Borg. **20** Mands Bug mættes af Mundens Frugt, han mættes af Læbernes Grøde. **21** Død og Liv er i Tungens Vold, hvo der tøjler den, nyder dens Frugt. **22** Fandt man en Hustru, fandt man Lykken og modtog Nåde fra HERREN. **23** Fattigmand beder og trygler, Rigmand svarer med hårde Ord. **24** Med mange Fæller kan Mand gå til Grunde, men Ven kan overgå Broder i Troskab.

19 Bedre Fattigmand med lydefri færd end en, som går Krogveje, er han end rig. **2** At mangle Kundskab er ikke godt, men den træder fejl, som har Hastværk. **3** Et Menneskes Dårskab øder hans Vej, men på HERREN vredes hans Hjerte. **4** Gods skaffer mange Venner, den ringe skiller hans Ven sig fra. **5** Det falske Vidne undgår ej Straf; den slipper ikke, som farer med Løgn. **6** Mange bejler til Stormands Yndest, og alle er Venner med gavmild Mand. **7** Fattigmands Frænder hader ham alle, end mere skyr hans Venner ham da. Ej frelses den, som jager efter Ord. **8** Den, der vinder Vid, han elsker sin Sjæl, og den, der vogter på Indsigt, får Lykke. **9** Det falske Vidne undgår ej Straf, og den, der farer med Løgn, går under. **10** Vellevned sømmer sig ikke for Tåbe, end mindre for Træl at herske over Fyrster. **11** Klogskab gør Mennesket sindigt, hans Ære er at overse Brøde. **12** Som Brøl af en Løve er Kongens Vrede, som Dug på Græs er hans Gunst. **13** Tåbelig Søn er sin Faders Ulykke, Kvindekiv er som ustandseligt Tagdryp. **14** Hus og Gods er Arv efter Fædre, en forstandig Hustru er fra HERREN. **15** Dovenskab sænker i Dvale, den lade Sjæl må sulte. **16** Den vogter sin Sjæl, som vogter på Budet, men skødesløs Vandel fører til Død. **17** Er man god mod den ringe, låner man HERREN, han gengælder en, hvad godt man har gjort. **18** Tugt din Søn, imens der er Håb, ellers stiler du efter at slå ham ihjel. **19** Den, som er hidsig, må bøde, ved Skånsel gør man det værre. **20** Hør på Råd og tag ved Lære, så du til sidst bliver viis. **21** I Mands Hjerte er mange Tanker, men HERRENs Råd er det, der står fast. **22** Vinding har man af Godhed, hellere fattig end Løgner. **23** HERRENs Frygt er Vej til Liv, man hviler mæt og frygter ej ondt. **24** Den lade rækker til Fadet, men fører ej Hånden til Munden. **25** Får Spottere Hug, bliver tankeløs klog, ved Revselse får den forstandige Kundskab. **26** Mishandle Fader og bortjage Moder gør kun en dårlig, vanartet Søn. **27** Hør op, min Søn, med at høre på Tugt og så fare vild fra Kundskabsord. **28** Niddingevidne spotter Retten, gudløses Mund er glubsk efter Uret. **29** Slag er rede til Spottere, Hug til Tåbers Ryg.

20 En Spotter er Vinen, stærk Drik slår sig løs, og ingen, som raver deraf, er viis. **2** Som Løvebrøl er Rædslen, en Konge vækker, at vække hans Vrede er at vove sit Liv. **3** Mands Ære er det at undgå Trætte, men alle Tåber vil Strid. **4** Om Efteråret pløjer den lade ikke, han søger i Høst, men finder intet. **5** Råd i Mands Hjerte er dybe Vande, men Mand med Indsigt drager det op. **6** Mangen kaldes en velvillig Mand, men hvem kan finde en trofast Mand? **7** Retfærdig er den, som lydefrit vandrer, hans Sønner får Lykke efter ham. **8** Kongen, der sidder i Dommersædet, sigter alt ondt med sit Blik. **9** Hvo kan sige: "Jeg rensed mit Hjerte, og jeg er ren for Synd!" **10** To Slags Vægt og to Slags Mål, begge Dele er HERREN en Gru. **11** Selv Drengen kendes på det, han gør, om han er ren og ret hans Færd. **12** Øret, der hører, og Øjet, der ser, HERREN skabte dem begge. **13** Elsk ikke Søvn, at du ej bliver fattig, luk Øjnene op og bliv mæt. **14** Køberen siger: "Usselt, usselt!" men skryder af Handelen, når han går bort. **15** Har man end Guld og Perler i Mængde, kosteligst Smykke er Kundskabslæber. **16** Tag hans Klæder, han borged for en anden, pant

ham for fremmedes Skyld! 17 Sødt smager Løgnens
Brød, bagefter fyldes Munden med Grus. 18 Planer,
der lægges ved Rådslagning, lykkes; før Krig efter
modent Overlæg! 19 Bagtaleren røber, hvad ham er
betroet, hav ej med en åbenmundet at gøre! 20 Den,
der bander Fader og Moder, i Bælgmørke går hans
Lampe ud. 21 Først haster man efter en Arv, men til
sidst velsignes den ikke. 22 Sig ikke: "Ondt vil jeg
gengælde!" Bi på HERREN, så hjælper han dig. 23
To Slags Lodder er HERREN en Gru, det er ikke
godt, at Vægten er falsk. 24 Fra HERREN er Mands
Fjed, hvor kan et Menneske fatte sin Skæbne! 25
Det er farligt at sige tankeløst: "Helligt!" og først efter
Løftet tænke sig om. 26 Viis Konge sigter de gudløse,
lader Tærskehjul gå over dem. 27 Menneskets Ånd er
en HERRENs Lampe, den ransager alle hans indres
Kamre. 28 Godhed og Troskab vogter Kongen, han
støtter sin Trone ved Retfærd. 29 Unges Stolthed
er deres Styrke, gamles Smykke er grånet Hår. 30
Blodige Strimer renser den onde og Hug hans Indres
Kamre.

21 En Konges hjerte er Bække i HERRENs hånd,
han leder det hen, hvor han vil. 2 En Mand
holder al sin Færd for ret, men HERREN vejer Hjerter.
3 At øve Ret og Skel er mere værd for HERREN end
Offer. 4 Hovmodige Øjne, et opblæst Hjerte, selv
gudløses Nyjord er Synd. 5 Kun Overflod bringer den
flittiges Råd, hver, som har Hastværk, får kun Tab. 6 At
skabe sig Rigdom ved Løgnetunge er Jag efter Vind i
Dødens Snarer. 7 Gudløses Voldsfærd bortriver dem
selv, thi de vægrer sig ved at øve Ret. 8 Skyldtynget
Mand går Krogveje, den renes Gerning er ligetil. 9
Hellere bo i en Krog på Taget end fælles Hus med
frættekær Kvinde. 10 Den gudløses Sjæl har Lyst til
ondt, hans Øjne ynker ikke hans Næste. 11 Må Spotter
bøde, bliver tankeløs klog, har Vismand Fremgang,
da vinder han kundskab. 12 Den Retfærdige har Øje
med den gudløses Hus, han styrter gudløse Folk i
Ulykke. 13 Hvo Øret lukker for Småmands Skrig, skal
råbe selv og ikke få Svar. 14 Lønlig Gave mildner
Vrede, Stikpenge i Brystfolden voldsom Harme. 15
Rettens Gænge er den retfærdiges Glæde, men
Udådsmændenes Rædsel. 16 Den, der farer vild fra
Kløgtens Vej, skal havne i Skyggers Forsamling. 17
Lyst til Morskab fører i Trang, Lyst til Olie og Vin
gør ej rig. 18 Den gudløse bliver Løsepenge for den
retfærdige, den troløse kommer i retsindiges Sted.
19 Hellere bo i et Ørkenland end hos en trættekær,
arrig Kvinde. 20 I den vises Bolig er kostelig Skat
og Olie, en Tåbe af et Menneske øder det. 21 Den,
der higer efter Retfærd og Godhed vinder sig Liv
og Ære. 22 Vismand stormer Heltes By og styrter
Værnet, den stolede på. 23 Den, der vogter sin Mund
og sin Tunge, vogter sit Liv for Trængsler. - 24 Den
opblæste stolte kaldes en Spotter, han handler frækt
i Hovmod. 25 Den lades Attrå bliver hans Død, thi
hans Hænder vil intet bestille. 26 Ugerningsmand er
stadig i Trang, den retfærdige giver uden at spare. 27
Vederstyggeligt er de gudløses Offer, især når det
ofres for Skændselsdåd. 28 Løgnagtigt Vidne går
under, Mand, som vil høre, kan tale fremdeles. 29 Den
gudløse optræder frækt, den retsindige overtænker
sin Vej. 30 Visdom er intet, Indsigt er intet, Råd er intet
over for HERREN. 31 Hest holdes rede til Stridens
Dag, men Sejren er HERRENs Sag.

22 Hellere godt Navn end megen rigdom, Yndest
er bedre end Sølv og Guld 2 Rig og fattig
mødes, HERREN har skabt dem begge. 3 Den kloge
ser Faren og søger i Skjul, tankeløse går videre og
bøder. 4 Lønnen for Ydmyghed og HERRENs Frygt
er Rigdom, Ære og Liv. 5 På den svigefuldes Vej er
der Torne og Snarer; vil man vogte sin Sjæl, må man
holde sig fra dem. 6 Væn Drengen til den Vej, han skal
følge, da viger han ikke derfra, selv gammel. 7 Over
Fattigfolk råder den rige, Låntager bliver Långivers
Træl. 8 Hvo Uret sår, vil høste Fortræd, hans Vredes
Ris skal slå ham selv. 9 Den vennesæle velsignes, thi
han deler sit Brød med den ringe. 10 Driv Spotteren
ud, så går Trætten med, og Hiv og Smæden får Ende.
11 HERREN elsker den rene af Hjertet; med Ynde
på Læben er man Kongens Ven. 12 HERRENs Øjne
agter på Kundskab, men han kuldkaster troløses Ord.
13 Den lade siger: "En Løve på Gaden! Jeg kan let
blive revet ihjel på Torvet." 14 Fremmed Kvindes
Mund er en bundløs Grav, den, HERREN er vred
på, falder deri. 15 Dårskab er knyttet til Ynglingens
Hjerte, Tugtens Ris skal tjerne den fra ham. 16 Vold
mod den ringe øger hans Eje, Gave til Rigmand gør
ham kun fattig. - 17 Bøj Øret og hør de vises Ord,
vend Hjertet til og kend deres Liflighed! 18 Vogter du
dem i dit Indre, er de alle rede på Læben. 19 For at
din Lid skal stå til HERREN, lærer jeg dig i Dag. 20
Alt i Går optegned jeg til dig, alt i Forgårs Råd og
Kundskab 21 for at lære dig rammende Sandhedsord,
at du kan svare sandt, når du spørges. 22 Røv ej
fra den ringe, fordi han er ringe, knus ikke den arme
i Porten: 23 thi HERREN fører deres Sag og raner
deres Ransmænds Liv. 24 Vær ej Ven med den, der
let bliver hidsig, omgås ikke vredladen Mand, 25 at du
ikke skal lære hans Stier og hente en Snare for din

Sjæl. 26 Hør ikke til dem, der giver Håndslag, dem,
som borger for Gæld! 27 Såfremt du ej kan betale,
tager man Sengen, du ligger i. 28 Flyt ej ældgamle
Skel, dem, dine Fædre satte. 29 Ser du en Mand,
som er snar til sin Gerning, da skal han stedes for
Konger, ikke for Folk af ringe Stand.

23 Når du sidder til bords hos en Stormand, mærk
dig da nøje, hvem du har for dig, 2 og sæt dig
en Kniv på Struben, i Fald du er alt for sulten. 3 Attrå
ikke hans lækre Retter, thi det er svigefuld kost. 4
Slid dig ikke op for at vinde dig Rigdom, brug ej din
Forstand dertil! 5 Skal dit Blik flyve efter den uden at
finde den? Visselig gør den sig Vinger som Ørnen,
der flyver mod Himlen. 6 Spis ej den misundeliges
Brød, attrå ikke hans lækre Retter; 7 thi han sidder
med karrige Tanker; han siger til dig: "Spis og drik!"
men hans Hjerte er ikke med dig. 8 Den Bid, du
har spist, må du udspy, du spilder dine fagre Ord.
9 Tal ikke for Tåbens Ører, thi din kloge Tale agter
han ringe. 10 Flyt ej ældgamle Skel, kom ikke på
faderløses Mark; 11 thi deres Løser er stærk, han
fører deres Sag imod dig. 12 Vend dit Hjerte til Tugt,
dit Øre til Kundskabs Ord. 13 Spar ej Drengen for
Tugt; når du slår ham med Riset, undgår han Døden;
14 du slår ham vel med Riset, men redder hans Liv
fra Dødsriget. **(Sheol h7585)** 15 Min Søn, er dit Hjerte
viist, så glæder mit Hjerte sig også, 16 og mine Nyrer
jubler, når dine Læber taler, hvad ret er! 17 Dit Hjerte
være ikke skinsygt på Syndere, men stadig ivrigt i
HERRENs Frygt; 18 en Fremtid har du visselig da, dit
Håb bliver ikke til intet. 19 Hør, min Søn, og bliv viis,
lad dit Hjerte gå den lige Vej. 20 Hør ikke til dem,
der svælger i Vin, eller dem, der frådser i Kød; 21
thi Dranker og Frådser forarmes, Søvn giver lasede
Klæder. 22 Hør din Fader, som avlede dig, ringeagt
ikke din gamle Moder! 23 Køb Sandhed og sælg den
ikke, Visdom, Tugt og Forstand. 24 Den retfærdiges
Fader jubler; har man avlet en Vismand, glædes man
ved ham; 25 din Fader og Moder glæde sig, hun,
der fødte dig, juble! 26 Giv mig dit Hjerte, min Søn,
og lad dine Øjne synes om mine Veje! 27 Thi en
bundløs Grav er Skøgen, den fremmede Kvinde, en
snæver Brønd; 28 ja, som en Stimand ligger hun på
Lur og øger de troløses Tal blandt Mennesker. 29
Hvem har Ak, og hvem har Ve, hvem har Kiv, og
hvem har Klage? Hvem har Sår uden Grund, hvem
har sløve Øjne? 30 De, som sidder sent over Vinen,
som kommer for at smage den stærke Drik. 31 Se
ikke til Vinen, hvor rød den er, hvorledes den perler i
Bægeret; den glider så glat, 32 men bider til sidst
som en Slange og spyr sin Gift som en Øgle; 33 dine
Øjne skuer de sælsomste Ting, og bagvendt taler dit
Hjerte; 34 du har det, som lå du midt i Havet, som lå
du oppe på en Mastetop. 35 "De slog mig, jeg følte
ej Smerte, gav mig Hug, jeg mærked det ikke; når
engang jeg vågner igen, så søger jeg atter til Vinen!"

24 Misund ej onde Folk, hav ikke lyst til at være
med dem; 2 thi deres Hjerte pønser på Vold,
deres Læbers Ord volder Men. 3 Ved Visdom bygges
et Hus, ved Indsigt holdes det oppe, 4 ved Kundskab
fyldes kamrene med alskens kosteligt, herligt Gods.
5 Vismand er større end Kæmpe, kyndig Mand mer
end Kraftkarl. 6 Thi Krig skal du føre efter modent
Overlæg, vel står det til, hvor mange giver Råd.
7 Visdom er Dåren for høj, han åbner ej Munden
i Porten. 8 Den, der har ondt i Sinde, kaldes en
rænkefuld Mand. 9 Hvad en Dåre har for, er Synd,
en Spotter er Folk en Gru. 10 Taber du Modet på
Trængslens Dag, da er din Kraft kun ringe. 11 Frels
dem, der slæbes til Døden, red dem, der vakler hen
for at dræbes. 12 Siger du: "Se, jeg vidste det ikke" -
mon ej han, der vejer Hjerter, kan skønne? Han, der
tager Vare på din Sjæl, han ved det, han gengælder
Mennesker, hvad de har gjort. 13 Spis Honning, min
Søn, det er godt, og Kubens Saft er sød for din Gane;
14 vid, at så er og Visdom for Sjælen! Når du finder
den, har du en Fremtid, dit Håb bliver ikke til intet. 15
Lur ej på den retfærdiges Bolig, du gudløse, ødelæg
ikke hans Hjem; 16 thi syv Gange falder en retfærdig
og står op, men gudløse styrter i Fordærv. 17 Falder
din Fjende, så glæd dig ikke, snubler han, juble dit
Hjerte ikke, 18 at ikke HERREN skal se det med
Mishag og vende sin Vrede fra ham. 19 Græm dig ej
over Ugerningsmænd, misund ikke de gudløse; 20 thi
den onde har ingen Fremtid, gudløses Lampe går ud.
21 Frygt HERREN og Kongen, min Søn, indlad dig
ikke med Folk, som gør Oprør; 22 thi brat kommer
Ulykke fra dem, uventet Fordærv fra begge. 23 Også
følgende Ordsprog er af vise Mænd. Partiskhed i
Retten er ilde. 24 Mod den, som kender en skyldig fri,
er Folkeslags Banden, Folkefærds Vrede; 25 men
dem, der dømmer med Ret, går det vel, dem kommer
Lykkens Velsignelse over. 26 Et Kys på Læberne
giver den, som kommer med ærligt Svar. 27 Fuldfør
din Gerning udendørs, gør dig færdig ude på Marken
og byg dig siden et Hus! 28 Vidn ikke falsk mod din
Næste, vær ikke letsindig med dine Læber; 29 sig
ikke: "Jeg gør mod ham, som han gjorde mod mig,
jeg gengælder hver hans Gerning." 30 Jeg kom forbi
en lad Mands Mark og et uforstandigt Menneskes

Vingård; 31 se, den var overgroet af Tidsler, ganske skjult af Nælder; Stendiget om den lå nedbrudt. 32 Jeg skued og skrev mig det bag Øre, jeg så og tog Lære deraf: 33 Lidt Søvn endnu, lidt Blund, lidt Hvile med samlagte Hænder: 34 Som en Stimand kommer da Fattigdom over dig, Trang som en skjoldvæbnet Mand.

25 Følglende er også ordsprog af SALOMO, som Kong Ezekias af Judas Mænd samlede. 2 Guds Ære er det at skjule en Sag, Kongers Ære at granske en Sag. 3 Himlens Højde og Jordens Dybde og Kongers Hjerte kan ingen granske. 4 Når Slagger fjernes fra Sølv, så bliver det hele lutret; 5 når gudløse fjernes fra Koogen, grundfæstes hans Trone ved Retfærd. 6 Bryst dig ikke for Kongen og stil dig ikke på de stores Plads; 7 det er bedre, du får Bud: "Kom heropl" end man flytter dig ned for en Stormands Øjne. Hvad end dine Øjne har set, 8 skrid ikke til Trætte straks; thi hvad vil du siden gøre, når din Næste gør dig til Skamme? 9 Før Sagen med din Næste til Ende, men røb ej Andenmands Hemmelighed 10 thi ellers vil den, der bører det, smæde dig og dit onde Rygte aldrig dø hen. 11 Æbler af Guld i Skåle af Sølv er Ord, som tales i rette Tid. 12 En Guldring, et gyldent Smykke er revsende Vismand for lyttende Øre. 13 Som kølende Sne en Dag i Høst er pålideligt Bud for dem, der sender ham; han kvæger sin Herres Sjæl. 14 Som Skyer og Blæst uden Regn er en Mand, der skryder med skrømtet Gavmildhed. 15 Ved Tålmod overtales en Dommer, mild Tunge sønderbryder Ben. 16 Finder du Honning, så spis til Behov, at du ikke bliver mæt og igen spyr den ud. 17 Sæt sjældent din Fod i din Næstes Hus, at han ej får for meget af dig og ledes. 18 Som Stridsøkse, Sværd og hvassen Pil er den, der vidner falsk mod sin Næste. 19 Som ormstukken Tand og vaklende Fod er troløs Mand på Trængselens Dag. 20 Som at lægge Frakken, når det er Frost, og hælde surt over Natron, så er det at synge for mismodig Mand. 21 Sulter din Fjende, så giv ham at spise, tørster han, giv ham at drikke; 22 da sanker du gloende Kul på hans Hoved, og HERREN lønner dig for det. 23 Nordenvind fremkalder Regn, bagtalende Tunge vrede Miner. 24 Hellere bo i en Krog på Taget end fælles Hus med trættekær Kvinde. 25 Hvad koldt Vand er for en vansmægtet Sjæl, er Glædesbud fra et Land i det fjerne. 26 Som grumset Kilde og ødelagt Væld er retfærdig, der vakler i gudløses Påsyn. 27 Ej godt at spise for megen Honning, spar på hædrende Ord. 28 Som åben By uden Mur er en Mand, der ikke kan styre sit Sind.

26 Som Sne om Somren og Regn Høsten så lidt hører Ære sig til for en Tåbe. 2 Som en Spurv i Fart, som en Svale i Flugt så rammer ej Banden mod sagesløs Mand. 3 Svøbe for Hest, Bidsel for Æsel og Ris for Tåbers Ryg. 4 Svar ej Tåben efter hans Dårskab, at ikke du selv skal blive som han. 5 Svar Tåben efter hans Dårskab, at han ikke skal tykkes sig viis. 6 Den afhugger Fødderne og inddrikker Vold, som sender Bud ved en Tåbe. 7 Slappe som den lammes Ben er Ordsprog i Tåbers Mund. 8 Som en, der binder Stenen fast i Slyngen, er den, der hædrer en Tåbe. 9 Som en Tornekæp, der falder den drukne i Hænde, er Ordsprog i Tåbers Mund. 10 Som en Skytte, der sårer enhver, som kommer, er den, der lejer en Tåbe og en drukken. 11 Som en Hund, der vender sig om til sit Spy, er en Tåbe, der gentager Dårskab. 12 Ser du en Mand, der tykkes sig viis, for en Tåbe er der mere Håb end for ham. 13 Den lade siger: "Et Rovdyr på Vejen, en Løve ude på Torvene!" 14 Døren drejer sig på sit Hængsel, den lade på sit Leje. 15 Den lade rækker til Fadet, men gider ikke føre Hånden til Munden. 16 Den lade tykkes sig større Vismand end syv, der har kloge Svar. 17 Den griber en Hund i Øret, som blander sig i uvedkommende Strid. 18 Som en vanvittig Mand, der udslynger Gløder, Pile og Død, 19 er den, der sviger sin Næste og siger: "Jeg spøger jo kun." 20 Er der intet Brænde, går Ilden ud, er der ingen Bagtaler, stilles Trætte. 21 Trækul til Gløder og Brænde til Ild og trættekær Mand til at optænde Kiv. 22 Bagtalerens Ord er som Lækkerbidskener, de synker dybt i Legemets Kamre. 23 Som Sølvovertræk på et Lerkar er ondsindet Hjerte bag glatte Læber. 24 Avindsmand hykler med Læben, i sit Indre huser han Svig; 25 gør han Røsten venlig, tro ham dog ikke, thi i hans Hjerte er syvfold Gru. 26 Den, der dølger sit Had med Svig, hans Ondskab kommer frem i Folkets Forsamling. 27 I Graven, man graver, falder man selv, af Stenen, man vælter, rammes man selv. 28 Løgnetunge giver mange Hug, hyklersk Mund volder Fald.

27 Ros dig ikke af Dagen i Morgen, du ved jo ikke, hvad Dag kan bringe. 2 Lad en anden rose dig, ikke din Mund, en fremmed, ikke dine egne Læber. 3 Sten er tung, og Sand vejer til, men tung fremfor begge er Dårers Galde. 4 Vrede er grum, og Harme skummer, men Skinsyge, hvo kan stå for den? 5 Hellere åbenlys Revselse end Kærlighed, der skjules. 6 Vennehånds Hug er ærligt mente,

Avindsmands Kys er mange. 7 Den mætte vrager
Honning, alt beskt er sødt for den sultne. 8 Som Fugl,
der må fly fra sin Rede, er Mand, der må fly fra sit
Hjem: 9 Olie og Røgelse fryder Sindet, men Sjælen
sønderslides af Kummer. 10 Slip ikke din Ven og din
Faders Ven, gå ej til din Broders Hus på din Ulykkes
Dag. Bedre er Nabo ved Hånden end Broder i det
fjerne. 11 Vær viis, min Søn, og glæd mit Hjerte, at
jeg kan svare den, der smæder mig. 12 Den kloge
ser Faren og søger i Skjul, tankeløse går videre og
bøder, 13 Tag hans Klæder, han borged for en anden,
pant ham for fremmedes Skyld! 14 Den, som årle
højlydt velsigner sin Næste, han får det regnet for
Banden. 15 Ustandseligt Tagdryp en Regnvejrsdag
og trættekær Kvinde ligner hinanden; 16 den, som
vil skjule hende, skjuler Vind, og hans højre griber i
Olie. 17 Jern skærpes med Jern, det ene Menneske
skærper det andet. 18 Røgter man et Figentræ,
spiser man dets Frugt; den, der vogter sin Herre,
æres. 19 Som i Vandspejlet Ansigt møder Ansigt, slår
Menneskehjerte Menneske i Møde. 20 Dødsrige og
Afgrund kan ikke mættes, ej heller kan Menneskens
Øjne mættes. **(Sheol h7585)** 21 Digel til Sølv og Ovn til
Guld, efter sit Ry bedømmes en Mand. 22 Om du
knuste en Dåre i Morter med Støder midt imellem
Gryn, hans Dårskab veg dog ej fra ham. 23 Mærk dig,
hvorledes dit Småkvæg ser ud, hav Omhu for dine
Hjorde; 24 thi Velstand varer ej evigt, Rigdom ikke
fra Slægt til Slægt; 25 er Sommergræsset svundet,
Grønt spiret frem, og sankes Bjergenes Urter, 26 da
har du Lam til at give dig Klæder og Bukke til at købe
en Mark, 27 Gedemælk til Mad for dig og dit Hus, til
Livets Ophold for dine Piger.

28 Den gudløse flyr, skønt ingen er efter ham;
tryg som en Løve er den retfærdige. 2 Ved
Voldsmands Brøde opstår Strid, den kvæles af Mand
med Forstand. 3 En fattig Tyran, der kuer de ringe,
er Regn, der hærger og ej giver Brød. 4 Hvo Loven
sviger, roser de gudløse, hvo Loven holder, er på
Krigsfod med dem. 5 Ildesindede fatter ej Ret; alt
fatter de, som søger HERREN. 6 Hellere en fattig
med lydefri Færd end en, som går Krogveje, er han
end rig. 7 Forstandig Søn tager Vare på Loven, men
Drankeres Fælle gør sin Fader Skam. 8 Hvo Velstand
øger ved Åger og Opgæld, samler til en, som er
mild mod de ringe. 9 Den, der vender sit Øre fra
Loven, endog hans Bøn er en Gru. 10 Leder man
retsindige vild på onde Veje, falder man selv i sin
Grav; men de lydefri arver Lykke. 11 Rigmand tykkes
sig viis, forstandig Småmand gennemskuer ham.
12 Når retfærdige jubler, er Herligheden stor, vinder
gudløse frem, skal man lede efter Folk. 13 At dølge
sin Synd fører ikke til Held, men bekendes og slippes
den, finder man Nåde. 14 Saligt det Menneske, som
altid ængstes, men forhærder man sit Hjerte, falder
man i Ulykke. 15 En brølende Løve, en grådig Bjørn
er en gudløs, som styrer et ringe Folk. 16 Uforstandig
Fyrste øver megen Vold, langt Liv får den, der hader
Rov. 17 Et Menneske, der tynges af Blodskyld, er på
Flugt til sin Grav; man hjælpe ham ikke. 18 Den, som
vandrer lydefrit, frelses, men den, som går Krogveje,
falder i Graven. 19 Den mættes med brød, som dyrker
sin Jord, med Fattigdom den, der jager efter Tomhed.
20 Ærlig Mand velsignes rigt, men Jag efter Rigdom
undgår ej Straf. 21 At være partisk er ikke godt, en
Mand kan forse sig for en Bid Brød. 22 Misundelig
Mand vil i Hast vinde Gods; at Trang kommer over
ham, ved han ikke. 23 Den, der revser, får Tak til
sidst fremfor den, hvis Tunge er slesk. 24 Stjæle fra
Forældre og nægte, at det, er Synd, er at være Fælle
med hærgende Mand. 25 Den vindesyge vækker
Splid, men den, der stoler på HERREN, kvæges. 26
Den, der stoler på sit Vid, er en Tåbe, men den, der
vandrer i Visdom, reddes. 27 Hvo Fattigmand giver,
skal intet fattes, men mangefold bandes, hvo Øjnene
lukker. 28 Vinder gudløse frem, kryber Folk i Skjul;
når de omkommer, bliver de retfærdige mange.

29 Hvo Nakken gør stiv, skønt revset tit, han
knuses brat uden Lægedom. 2 Er der mange
retfærdige, glædes Folket, men råder de gudløse,
sukker Folket. 3 Hvo Visdom elsker, glæder sin Fader,
hvo Skøger omgås, bortødsler Gods. 4 Kongen
grundfæster Landet med Ret, en Udsuger lægger
det øde. 5 Mand, der smigrer sin Næste, breder et
Net for hans Fod. 6 I sin Brøde hildes den onde,
den retfærdige jubler af Glæde. 7 Den retfærdige
kender de ringes Retssag; den gudløse skønner intet.
8 Spottere ophidser Byen, men Vismænd, de stiller
Vrede. 9 Går Vismand i Rette med Dåre, vredes og
ler han, alt preller af. 10 De blodtørstige hader lydefri
Mand, de retsindige tager sig af ham. 11 En Tåbe
slipper al sin Voldsomhed løs, Vismand stiller den
omsider. 12 En Fyrste, som lytter til Løgnetale, får
lufter gudløse Tjenere. 13 Fattigmand og Blodsuger
mødes, HERREN giver begges Øjne Glans. 14 En
Konge, der dømmer de ringe med Ret, hans Trone
står fast evindelig. 15 Ris og Revselse, det giver
Visdom, uvorn Dreng gør sin Moder Skam. 16 Bliver
mange gudløse tiltager Synd; retfærdige ser med
Fryd deres Fald. 17 Tugt din Søn, så kvæger han dig

og bringer din Sjæl, hvad der smager. 18 Uden Syner
forvildes et Folk; salig den, der vogter på Loven. 19
Med Ord lader Træl sig ikke tugte, han fatter dem vel,
men adlyder ikke. 20 Ser du en Mand, der er hastig til
Tale, for en Tåbe er der snarere Håb end for ham.
21 Forvænner man sin Træl fra ung, vil han til sidst
være Herre. 22 Hidsig Mand vækker Strid, vredladen
Mand gør megen Synd. 23 Et Menneskes Hovmod
ydmyger ham, den ydmyge opnår Ære. 24 Hæleren
hader sit Liv, han hører Forbandelsen, men melder
intet. 25 Frygt for Mennesker leder i Snare, men den,
der stoler på HERREN, er bjærget. 26 Mange søger
en Fyrstes Gunst; Mands Ret er dog fra HERREN.
27 Urettens Mand er retfærdiges Gru, hvo redeligt
vandrer, gudløses Gru.

30 Massaiten Agur, Jakes Søns ord. Manden siger:
Træt har jeg slidt mig, Gud, træt har jeg slidt
mig, Gud, jeg svandt hen; 2 thi jeg er for dum til at
regnes for Mand, Mands Vid er ikke i mig; 3 Visdom
lærte jeg ej, den Hellige lærte jeg ikke at kende. 4
Hvo opsteg til Himlen og nedsteg igen, hvo samlede
Vinden i sine Næver, hvo bandt Vandet i et Klæde,
hvo greb fat om den vide Jord? Hvad er hans Navn og
hans Søns Navn? Du kender det jo. 5 Al Guds Tale er
ren, han er Skjold for dem, der lider på ham. 6 Læg
intet til hans Ord, at han ikke skal stemple dig som
Løgner. 7 Tvende Ting har jeg bedet dig om, nægt
mig dem ej, før jeg dør: 8 Hold Svig og Løgneord fra
mig: giv mig hverken Armod eller Rigdom, men lad
mig nyde mit tilmålte Brød, 9 at jeg ikke skal blive
for mæt og fornægte og sige: "Hvo er HERREN?"
eller blive for fattig og stjæle og volde min Guds
Navn Men. 10 Bagtal ikke en Træl for hans Herre,
at han ikke forbander dig, så du må bøde. 11 Der
findes en Slægt, som forbander sin Fader og ikke
velsigner sin Moder, 12 en Slægt, der tykkes sig ren
og dog ej har tvættet Snavset af sig, 13 en Slægt med
de stolteste Øjne, hvis Blikke er fulde af Hovmod.
14 en Slægt, hvis Tænder er Sværd hvis Kæber er
skarpe Knive, så de æder de arme ud af Landet, de
fattige ud af Menneskers Samfund. 15 Blodiglen har
to Døtre: Givhid, Givhid! Der er tre, som ikke kan
mættes, fire, som aldrig får nok: 16 Dødsriget og det
golde Moderliv, Jorden, som aldrig mættes af Vand,
og Ilden, som aldrig får nok. **(Sheol h7585)** 17 Den,
som håner sin Fader og spotter sin gamle Moder,
hans Øje udhakker Bækkens Ravne, Ørneunger får
det til Æde. 18 Tre Ting undres jeg over, fire fatter
jeg ikke: 19 Ørnens Vej på Himlen, Slangens Vej
på Klipper, Skibets Vej på Havet, Mandens Vej til
den unge Kvinde. 20 Så er en Ægteskabsbryderskes
Færd: Hun spiser og tørrer sig om Munden og siger:
"Jeg har ikke gjort noget ondt!" 21 Under tre Ting
skælver et Land, fire kan det ikke bære: 22 En Træl,
når han gøres til Konge, en Nidding, når han spiser
sig mæt, 23 en bortstødt Hustru, når hun bliver gift,
en Trælkvinde, når hun arver sin Frue. 24 Fire på
Jorden er små, visere dog end Vismænd: 25 Myrerne,
de er et Folk uden Styrke, samler dog Føde om
Somren; 26 Klippegrævlinger, et Folk uden Magt,
bygger dog Bolig i Klipper; 27 Græshopper, de har ej
Konge, drager dog ud i Rad og Række; 28 Firbenet,
det kan man gribe med Hænder, er dog i Kongers
Paladser. 29 Tre skrider stateligt frem, fire har statelig
Gang: 30 Løven, Kongen blandt Dyrene, som ikke
viger for nogen; 31 en sadlet Stridshest, en Buk, en
Konge midt i sin Hær. 32 Har du handlet som Dåre i
Overmod, tænker du ondt, da Hånd for Mund! 33 Thi
Tryk på Mælk giver Ost, Tryk på Næsen Blod og Tryk
på Vrede Trætte.

31 Kong Lemuel af Massas Ord; som hans Moder
tugtede ham med. 2 Hvad, Lemuel, min Søn,
min førstefødte, hvad skal jeg sige dig, hvad, mit
Moderlivs Søn, hvad, mine Løfters Søn? 3 Giv ikke din
Kraft til Kvinder, din Kærlighed til dem, der ødelægger
Konger. 4 Det klæder ej Konger, Lemuel, det klæder
ej Konger at drikke Vin eller Fyrster at kræve stærke
Drikke, 5 at de ikke skal drikke og glemme Vedtægt
og bøje Retten for alle arme. 6 Giv den segnende
stærke Drikke, og giv den mismodige Vin; 7 lad ham
drikke og glemme sin Fattigdom, ej mer ihukomme
sin Møje. 8 Luk Munden op for den stumme, for alle
lidendes Sag; 9 luk Munden op og døm retfærdigt,
skaf den arme og fattige Ret! 10 Hvo finder en duelig
Hustru? Hendes Værd står langt over Perlers. 11
Hendes Husbonds Hjerte stoler på hende, på Vinding
skorter det ikke. 12 Hun gør ham godt og intet ondt
alle sine Levedage. 13 Hun sørger for Uld og Hør,
hun bruger sine Hænder med Lyst. 14 Hun er som en
Købmands Skibe, sin Føde henter hun langvejs fra.
15 Endnu før Dag står hun op og giver Huset Mad,
sine Piger deres tilmålte Del. 16 Hun tænker på en
Mark og får den, hun planter en Vingård, for hvad
hun har tjent. 17 Hun bælter sin Hofte med Kraft,
lægger Styrke i sine Arme. 18 Hun skønner, hendes
Husholdning lykkes, hendes Lampe går ikke ud om
Natten. 19 Hun rækker sine Hænder mod Rokken,
Fingrene tager om Tenen. 20 Hun rækker sin Hånd
til den arme, rækker Armene ud til den fattige. 21
Af Sne har hun intet at frygte for sit Hus, thi hele

hendes Hus er klædt i Skarlagen. **22** Tæpper laver
hun sig, hun er klædt i Byssus og Purpur. **23** Hendes
Husbond er kendt i Portene, når han sidder blandt
Landets Ældste. **24** Hun væver Linned til Salg og
sælger Bælter til Kræmmeren. **25** Klædt i Styrke og
Hæder går hun Morgendagen i Møde med Smil. **26**
Hun åbner Munden med Visdom, med mild Vejledning
på Tungen. **27** Hun våger over Husets Gænge og
spiser ej Ladheds Brød. **28** Hendes Sønner står frem
og giver hende Pris, hendes Husbond synger hendes
Lov: **29** "Mange duelige Kvinder findes, men du står
over dem alle!" **30** Ynde er Svig og Skønhed Skin;
en Kvinde, som frygter HERREN, skal roses. **31** Lad
hende få sine Hænders Frugt, hendes Gerninger
synger hendes Lov i Portene.

Prædikeren

1 Ord af Prædikeren, Davids Søn, Konge i Jerusalem.
2 Endeløs Tomhed, sagde Prædikeren, endeløs
Tomhed, alt er Tomhed! **3** Hvad Vinding har Mennesket
af al den Flid, han gør sig under Solen? **4** Slægt
går, og Slægt kommer, men Jorden står til evig Tid.
5 Sol står op, og Sol går ned og haster igen til sin
Opgangs Sted. **6** Vinden går mod Syd og drejer mod
Nord, den drejer atter og atter og vender tilbage til
samme Kredsløb. **7** Alle Bække løber i Havet, men
Havet bliver ikke fuldt; det Sted, til hvilket Bækkene
løber, did bliver de ved at løbe. **8** Alting slider sig
træt; Mand hører ikke op med at tale, Øjet bliver ikke
mæt af at se, Øret ej fuldt af at høre. **9** Det, der
kommer, er det, der var, det, der sker, er det, der
skete; der er slet intet nyt under Solen. **10** Kommer
der noget, om hvilket man siger: "Se, her er da noget
nyt!"det har dog for længst været til i Tiderne forud for
os **11** Ej mindes de svundne Slægter, og de ny, som
kommer engang, skal ej heller mindes af dem, som
kommer senere hen. **12** Jeg, Prædikeren, var Konge
over Israel i Jerusalem. **13** Jeg vendte min Hu til at
ransage og med Visdom udgranske alt, hvad der sker
under Himmelen; det er et ondt Slid, som Gud har
givet Menneskens Børn at slide med. **14** Jeg så alt,
hvad der sker under Solen, og se, det er alt sammen
Tomhed og Jag efter Vind. **15** Kroget kan ej blive lige,
og halvt kan ej blive helt. **16** Jeg tænkte ved mig selv:
"Se, jeg har vundet større og rigere Visdom end alle
de, der før mig var over Jerusalem, og mit Hjerte har
skuet Visdom og Kundskab i Fylde." **17** Jeg vendte
min Hu til at fatte, hvad der er Visdom og Kundskab,
og hvad der er Dårskab og Tåbelighed; jeg skønnede,
at også det er Jag efter Vind. **18** Thi megen Visdom
megen Græmmelse, øget Kundskab øget Smerte.

2 Jeg sagde ved mig selv: "Vel, jeg vil prøve med
Glæde; så nyd da det gode!" Men se, også det
var Tomhed. **2** Om Latteren sagde jeg: "Dårskab!"
og om Glæden: "Hvad gavner den?" **3** Jeg kom på
den Tanke at kvæge mit Legeme med Vin, medens
mit Hjerte dog rådede med Visdom, og at slå mig på
Dårskab, indtil jeg så, hvad det båder Menneskens
Børn at gøre under Himmelen, det Dagetal de lever.
4 Jeg fuldbyrdede store Værker, byggede mig Huse,
plantede mig Vingårde, **5** anlagde mig Haver og
Lunde og plantede alle Hånde Frugttræer deri, **6**
anlagde mig Damme til at vande en Skov i Opvækst;
7 jeg købte Trælle og Trælkvinder, og jeg havde
hjemmefødte Trælle; også Kvæg, Hornkvæg og
Småkvæg, havde jeg i større Måder end nogen af
dem, der før mig havde været i Jerusalem; **8** jeg
samlede mig også Sølv og Guld, Skatte fra Konger
og Lande; jeg tog mig Sangere og Sangerinder og
Menneskens Børns Lyst: Hustru og Hustruer. **9** Og
jeg blev stor, større end nogen af dem, der før mig
havde været i Jerusalem; desuden blev min Visdom
hos mig. **10** Intet, som mine Øjne attråede, unddrog
jeg dem; jeg nægtede ikke mit Hjerte nogen Glæde
thi mit Hjerte havde Glæde af al min Flid, og deri lå
Lønnen for al min Flid. **11** Men da jeg overskuede
alt, hvad mine Hænder havde virket, og den Flid,
det havde kostet mig, se, da var det alt sammen
Tomhed og Jag efter Vind, og der er ingen Vinding
under Solen. **12** Thi hvad gør det Menneske, som
kommer efter Kongen? Det samme, som tilforn er
gjort? Jeg gav mig da til at sammenligne Visdom med
Dårskab og Tåbelighed. **13** Jeg så, at Visdom har
samme Fortrin for Tåbelighed som Lys for Mørke: **14**
Den vise har Øjne i Hovedet, men Tåben vandrer i
Mørke. Men jeg skønnede også, at en og samme
Skæbne rammer begge. **15** Da sagde jeg ved mig
selv: "Tåbens Skæbne rammer også mig; hvad har
jeg da for, at jeg er blevet overvættes viis?" Og jeg
sagde ved mig selv, at også det er Tomhed; **16** thi den
vises Minde er lige sålidt evigt som Tåbens, fordi nu
engang alt glemmes i kommende Dage; ak! den vise
må dø så godt som Tåben. **17** Da blev jeg led ved
Livet, thi ilde tyktes mig det, som sker under Solen;
thi det er alt sammen Tomhed og Jag efter Vind. **18**
Og jeg blev led ved al den Flid, jeg, har gjort mig
under Solen, fordi jeg må efterlade mit Værk til den,
som kommer efter mig. **19** Hvo ved, om det bliver en
Vismand eller en Tåbe? Og dog skal han råde over
alt, hvad jeg med Flid og Visdom vandt under Solen.
Også det er Tomhed. **20** Og jeg var ved at fortvivle
over al den Flid, jeg har gjort mig under Solen; **21**
thi der har et Menneske gjort sig. Flid med Visdom,
Kundskab og Dygtighed, og så må han overlade sit
Eje til et Menneske, som ikke har lagt Flid derpå.
Også det er Tomhed og et stort Onde. **22** Thi hvad
får et Menneske for al sin Flid og sit Hjertes Higen,
som han gør sig Flid med under Solen? **23** Alle hans
Dage er jo Lidelse, og hans Slid er Græmmelse; end
ikke om Natten finder hans Hjerte Hvile. Også det er
Tomhed. **24** Intet er bedre for et Menneske end at
spise og drikke og give sin Sjæl gode Dage ved sin
Flid. Og det skønnede jeg, at også det kommer fra
Guds Hånd. **25** Thi hvo kan spise eller drikke uden
hans Vilje? **26** Thi det Menneske, som er godt i hans
Øjne, giver han Visdom, Kundskab og Glæde; men

den, som synder, giver han Slid med at samle og
ophobe for så at give det til en, som er god i Guds
Øjne. Også det er Tomhed og Jag efter Vind.

3 Alt har sin stund og hver en Ting under Himmelen
sin Tid: **2** Tid til at fødes og Tid til at dø, Tid til at
plante og Tid til at rydde, **3** Tid til at dræbe og Tid
til at læge, Tid til at nedrive og Tid til at opbygge,
4 Tid til at græde og Tid til at le, Tid til at sørge og
Tid til at danse, **5** Tid til at kaste Sten, og Tid til at
sanke Sten, Tid til at favne og Tid til ikke at favne, **6**
Tid til at søge og Tid til at miste, Tid til at gemme og
Tid til at bortkaste, **7** Tid til at flænge og Tid til at sy,
Tid til at tie og Tid til at tale, **8** Tid til at elske og Tid
til at hade, Tid til Krig og Tid til Fred. **9** Hvad Løn
for sin Flid har da den, der arbejder? **10** Jeg så det
Slid, som Gud har givet Menneskens Børn at slide
med. **11** Alt har han skabt smukt til rette Tid; også
Evigheden har han lagt i deres Hjerte, dog således at
Menneskene hverken fatter det første eller det sidste
af, hvad Gud har virket. **12** Jeg skønnede, at der ikke
gives noget andet Gode for dem end at glæde sig
og have det godt, sålænge de lever. **13** Dog også
det at spise og drikke og nyde det gode under al sin
Flid er for hvert Menneske en Guds Gave. **14** Jeg
skønnede, at alt, hvad Gud virker, bliver evindelig,
uden at noget kan føjes til eller tages fra; og således
har Gud gjort det, for at man skal frygte for hans
Åsyn. **15** Hvad der sker, var allerede, og hvad der
skal ske, har allerede været; Gud leder det svundne
op. **16** Fremdeles så jeg under Solen, at Gudløshed
var på Rettens Sted og Gudløshed på Retfærds Sted.
17 Jeg sagde ved mig selv: "Den retfærdige og den
gudløse dømmer Gud; thi for hver en Ting og hver en
Idræt har han fastsat en Tid. **18** Jeg sagde ved mig
selv: "Det er for Menneskenes Skyld, for at Gud kan
prøve dem, og for at de selv kan se, at de er Dyr:" **19**
Thi Menneskers og Dyrs Skæbne er ens; som den
ene dør, dør den anden, og en og samme Ånd har de
alle; Mennesket har intet forud for Dyrene, thi alt er
Tomhed. **20** Alle går sammesteds hen, alle blev til af
Muld, og alle vender tilbage til Mulden. **21** Hvo ved,
om Menneskenes Ånd stiger opad, og om Dyrenes
Ånd farer nedad til Jorden? **22** Således indså jeg, at
intet er bedre for Mennesket end at glæde sig ved sin
Gerning, thi det er hans Del; thi hvo kan bringe ham
så vidt, at han kan se, hvad der kommer efter hans
Død?

4 Fremdeles så jeg al den Undertrykkelse, som sker
under Solen; jeg så de undertryktes tårer og ingen
trøstede dem; de led Vold af deres Undertrykkeres
Hånd, og ingen trøstede dem. **2** Da priste jeg de
døde, som allerede er døde, lykkeligere end de
levende, som endnu er i Live; **3** men lykkeligere end
begge den, som slet ikke er til, som ikke har set det
onde, der sker under Solen. **4** Og jeg så, at al Flid og
alt dygtigt Arbejde udspringer af den enes Misundelse
mod den anden. Også det er Tomhed og Jag efter
Vind. **5** Dåren lægger Hænderne i Skødet og æder
sig selv op **6** Bedre en Håndfuld Hvile end Hænderne
fulde af Flid og Jag efter Vind. **7** Og mere Tomhed så
jeg under Solen. **8** Mangen står alene og har ikke
nogen ved sin Side, hverken Søn eller Broder, og dog
er der ingen Ende på al hans Flid og hans Øje bliver
ikke mæt af Rigdom. Men, for hvis Skyld gør jeg mig
Flid og nægter mig enhver Nydelse? Også det, er
Tomhed og ondt Slid. **9** To er bedre faren end een,
thi de får god Løn for deres Flid; **10** hvis den ene
falder, kan den anden rejse sin Fælle op. Men ve den
ensomme! Thi falder han, er der ingen til at rejse ham
op. **11** Og når to ligger sammen, bliver de varme;
men hvorledes kan den ensomme blive varm? **12** Og
når nogen kan overvælde den ensomme, så kan to
stå sig imod ham; tretvundet Snor brister ikke i Hast.
13 Bedre faren er en fattig Yngling, som er viis, end
en gammel Konge, som er en Tåbe og ikke mere
har Forstand til at lade sig råde. **14** Thi hin gik ud af
Fængselet for at blive Konge, skønt han var født i
Fattigdom under den andens Regering. **15** Jeg så
alle, som levede og færdedes under Solen, stille sig
ved den Ynglings Side, som skulde træde i Kongens
Sted; **16** der var ikke Tal på alle de Mennesker, han
stod i Spidsen for; men heller ikke over ham glæder
de senere Slægter sig; nej, også det er Tomhed og
Jag efter Vind.

5 Va'r din fod, når du går til Guds Hus! At komme for
at høre er bedre, end at Dårer bringer Slagtoffer,
thi de har ikke Forstand til andet end at gøre ondt. **2**
Lad ikke din Mund løbe eller dit Hjerte haste med at
udtale et Ord for Guds Åsyn; thi Gud er i Himmelen
og du på Jorden, derfor skal dine Ord være få. **3**
Thi meget Slid giver Drømme, og mange Ord giver
Dåretale. **4** Når du giver Gud et Løfte, så tøv ikke
med at holde det! Thi der er ingen Glæde ved Dårer.
Hvad du lover, skal du holde. **5** Det er bedre, at du
ikke lover, end at du lover uden at holde. **6** Lad ikke
din Mund bringe Skyld over dit Legeme og sig ikke til
Guds Sendebud, at det var af Vanvare! Hvorfor skal
Gud vredes over din Tale og nedbryde dine Hænders
Værk? **7** Thi af mange Drømme og Ord kommer
mange Skuffelser; nej, frygt Gud! **8** Når du ser den

fattige undertrykt og Lov og Ret krænket på din Egn,
så undre dig ikke over den Ting; thi på den høje
vogter en højere, og andre endnu højere vogter på
dem begge. 9 Dog, en Fordel for et Land er det i alt
Fald, at der er en Konge over dyrket Jord. 10 Den,
der elsker Sølv, mættes aldrig af Sølv, og den, der
elsker Rigdom, mættes aldrig af Vinding. Også det er
Tomhed. 11 Jo mere Gods, des flere til at fortære
det, og hvad Gavn har Ejeren da deraf, ud over at
hans Øjne ser det? 12 Sød er Arbejderens Søvn,
hvad enten han har lidt eller meget at spise; men den
riges Overflod giver ikke ham Lov til at sove. 13 Der
er et slemt Onde, som jeg så under Solen: Rigdom
gemt hen af sin Ejermand til hans Ulykke; 14 går
Rigdommen tabt ved et Uheld, og han har avlet en
Søn, så bliver der intet til ham. 15 Som han udgik af
sin Moders Liv, skal han atter gå bort, lige så nøgen
som han kom, og ved sin Flid vinder han intet, han
kan tage med sig. 16 Også det er et slemt Onde:
ganske som han kom, går han bort, og hvad Vinding
har han så af, at han gør sig Flid hen i Vejret? 17 Og
dertil kommer et helt Liv i Mørke, Sorg og stor Kvide,
Sygdom og Kummer. 18 Se, hvad der efter mit Skøn
er godt og smukt, det er at spise og drikke og nyde
det gode under al den Flid, man gør sig under Solen,
alle de Levedage Gud giver en; thi det er den Del,
man har; 19 og hver Gang Gud giver et Menneske
Rigdom og Gods og sætter ham i Stand til at nyde
det, og tage sin Del og glæde sig under sin Flid, da
er det en Guds Gave; 20 thi da tænker han ikke stort
på sine Levedage, idet Gud lader ham være optaget
af sit Hjertes Glæde.

6 Der er et Onde, jeg så under Solen, og som tynger
Menneskene hårdt: 2 Når Gud giver en Mand
Rigdom og Gods og Ære, så han intet savner af,
hvad han ønsker, og Gud ikke sætter ham i Stand til
at nyde det, men en fremmed nyder det, da er dette
Tomhed og en slem Lidelse. 3 Om en Mand avler
hundrede Børn og lever mange År, så hans Levetid
bliver lang, men hans Sjæl ikke mættes af Goder,
så siger jeg dog, at et utidigt Foster er bedre faren
end han; 4 thi at det kommer, er Tomhed, og det går
bort i Mørke, og i Mørke dølges dets Navn; 5 og det
har hverken set eller kendt Sol; det får end ikke en
Grav; det hviler bedre end han. 6 Om han så levede
to Gange tusind År, men ikke skuede Lykke - mon
ikke alle farer sammesteds hen? 7 Al Menneskets
Flid tjener hans Mund, og dog stilles hans Sult aldrig.
8 Thi hvad har den vise forud for Tåben, hvad båder
det den arme, der ved at vandre for de levendes
Øjne? 9 Bedre at se med sine Øjne end higende
Attrå. Også det er Tomhed og Jag efter Vind. 10 Hvad
der bliver til er for længst nævnet ved Navn, og det
vides i Forvejen, hvad et Menneske bliver til; det kan
ikke gå i Rette med ham, der er den stærkeste. 11 Thi
jo flere Ord der bruges, des større bliver Tomheden,
og hvad gavner de Mennesket? 12 Thi hvo ved, hvad
der båder et Menneske i Livet, det Tal af tomme
Levedage han henlever som en Skygge? Thi hvo kan
sige et Menneske, hvad der skal ske under Solen
efter hans Død?

7 Godt Navn er bedre end ypperlig Salve, Dødsdag
bedre end Fødselsdag; 2 bedre at gå til et
Sørgehus end at gå til et Gildehus; thi hist er alle
Menneskers Ende, og de levende bør tage det til
Hjerte 3 Bedre Græmmelse end Latter, thi er Minerne
mørke, har Hjertet det godt. 4 De vises Hjerte er
i Sørgehuset. Tåbernes Hjerte i Glædeshuset. 5
Bedre at høre på Vismands Skænd end at høre på
Tåbers Sang. 6 Som Tjørnekvistes Knitren under
Gryden er Tåbers Latter; også det er Tomhed. 7 Thi
uredelig Vinding gør Vismand til Dåre, og Stikpenge
ødelægger Hjertet. 8 En Sags Udgang er bedre end
dens Indgang, Tålmod er bedre end Hovmod. 9 Vær
ikke hastig i dit Sind til at græmmes, thi Græmmelse
bor i Tåbers Bryst. 10 Spørg ikke: "Hvoraf kommer
det, at de gamle Dage var bedre end vore?" Thi
således spørger du ikke med Visdom. 11 Bedre er
Visdom end Arv, en Fordel for dem, som skuer Solen;
12 thi Visdom skygger, som Penge skygger, men
Kundskabs Fortrin er dette, at Visdom holder sin
Mand i Live. 13 Se på Guds Værk! Hvo kan rette,
hvad han har gjort kroget? 14 Vær ved godt Mod på
den gode Dag og indse på den onde Dag, at Gud
skabte denne såvel som hin, for at Mennesket ikke
skal finde noget efter sig. 15 Begge Dele så jeg i mine
tomme Dage: Der er retfærdige, som omkommer i
deres Retfærdighed, og der er gudløse, som lever
længe i deres Ondskab. 16 Vær ikke alt for retfærdig
og te dig ikke overvættes viis; hvorfor vil du ødelægge
dig selv? 17 Vær ikke alt for gudløs og vær ingen
Dåre; hvorfor vil du dø i Utide? 18 Det bedste er, at du
fastholder det ene og ikke slipper det andet; thi den,
der frygter Gud, vil undgå begge Farer. 19 Visdom
gør Vismand stærkere end ti Magthavere i Byen. 20
Thi intet Menneske er så retfærdigt på Jorden, at han
kun gør gode Gerninger og aldrig synder. 21 Giv ikke
Agt på alle de Ord, Folk siger, at du ikke skal høre din
Træl forbande dig; 22 thi du ved med dig selv, at også
du mange Gange har forbandet andre. 23 Alt dette

ransagede jeg med Visdom; jeg tænkte: "Jeg vil vorde
viis." Men Visdom holdt sig langt fra mig; 24 Tingenes
Grund er langt borte, så dyb, så dyb; hvem kan finde
den? 25 Jeg tog mig for at vende min Hu til Kundskab
og Granskning og til at søge efter Visdom og sikker
Viden og til at kende, at Gudløshed er Tåbelighed,
Dårskab Vanvid. 26 Og beskere end Døden fandt jeg
Kvinden, thi hun er et Fangegarn; hendes Hjerfe er
et Net og hendes Arme Lænker. Den, som er Gud
kær, undslipper hende, men Synderen bliver hendes
Fange. 27 Se, det fandt jeg ud, sagde Prædikeren,
ved at lægge det ene til det andet for at drage min
Slutning. 28 Hvad min Sjæl stadig søgte, men ikke
fandt, er dette: Een Mand fandt jeg blandt tusind,
men en Kvinde fandt jeg ikke i hele Flokken. 29 Dog
se, det fandt jeg, at Gud har skabt Menneskene, som
de bør være; men de har så mange sære Ting for.

8 Hvo er som den vise, og hvo ved at tyde en Ting?
Visdom får et Menneskes Åsyn til at lyse, og
Åsynets Hårdhed mildnes. 2 Hold en Konges Bud!
Men drejer det sig om en Gudsed, så forhast dig ikke.
3 Gå bort fra hans Åsyn og bliv ikke stående, når
Sagen står slet; thi han kan gøre alt, hvad han vil. 4
Thi en Konges Ord er Magtsprog, og hvo kan sige
til ham: "Hvad gør du?" 5 Den, som holder Budet,
skal ikke mærke til noget ondt, og Dommens Tid skal
den vises Hjerte kende. 6 Thi enhver Ting har sin
Tid og sin Dom, men det er et tyngende Onde for
Mennesket, 7 at han ikke ved, hvad der vil ske; thi
hvo kan sige ham hvorledes Fremtiden bliver? 8 Som
intet Menneske er Herre over Vinden, så han kan
spærre den inde, er ingen Herre over Dødens Dag;
Krig kan man ikke unddrage sig, og Gudløshed frier
ikke sin Mand. 9 Alt dette så jeg, idet jeg rettede min
Tanke på hver en Idræt, som øves under Solen: Der
er Tider, da det ene Menneske hersker over det andet
til hans Ulykke. 10 Ligeledes så jeg gudløse stedes
til Hvile, medens de, som gjorde det rette, måtte gå
bort fra det hellige Sted og glemtes i Byen. Også det
er Tomhed. 11 Fordi den onde Gerning ikke i Hast
rammes af Dommen får Menneskenes Hjerte Mod til
at gøre det onde, 12 eftersom Synderen gør det onde
fra første Færd og dog lever længe; men også ved
jeg, at det skal gå dem godt, som frygter Gud, fordi
de frygter for hans Åsyn, 13 og at det ikke skal gå de
gudløse godt, og at deres Levetid ikke skal længes
som Skyggen, fordi de ikke frygter for Guds Åsyn. 14
Der er en Tomhed, som forekommer på Jorden: at der
findes retfærdige, hvem det går, som om de havde
gjort de gudløses Gerninger, og gudløse, hvem det
går som om de havde gjort de retfærdiges Gerninger.
Jeg sagde: Også det er Tomhed. 15 Og jeg priste
Glæden, fordi Mennesket ikke har andet Gode under
Solen end at spise og drikke og være glad, og at
dette ledsager ham under hans Flid i de Levedage,
Gud giver ham under Solen. 16 Hver Gang jeg vendte
min Hu til at nemme Visdom og granske det Slid,
som går for sig på Jorden - thi hverken Dag eller Nat
får man Søvn i Øjnene - 17 da indså jeg, at det er
således med alt Guds Værk, at Mennesket ikke kan
udgrunde det, som sker under Solen; thi trods al den
Flid, et Menneske gør sig med at søge, kan han ikke
udgrunde det; og selv om den vise mener at kende
det, kan han ikke udgrunde det.

9 Ja, alt dette lagde jeg mig på Sinde, og mit hjerte
indså det alt sammen: at de retfærdige og de vise
og deres Gerninger er i Guds Hånd. Hverken om
Kærlighed eller Had kan Menneskene vide noget;
alt, hvad der er dem for Øje, er Tomhed. 2 Thi alle
får en og samme Skæbne, retfærdig og gudløs, god
og ond, ren og uren, den, som ofrer, og den, som
ikke ofrer; det går den gode som Synderen, den
sværgende som den, der skyr at sværge. 3 Det er
det, der er Fejlen ved alt, hvad der sker under Solen,
at alle får en og samme Skæbne; derfor er også
Menneskebørnenes Hjerte fuldt af ondt, og der er
Dårskab i deres Hjerte Livet igennem, og tilsidst må
de ned til de døde. 4 Kun for den, der hører til de
levendes Flok, er der Håb; thi levende Hund er bedre
faren end død Løve. 5 Thi de levende ved dog, at
de skal dø, men de døde ved ingenting, og Løn har
de ikke mere i Vente; thi Mindet om dem slettes
ud. 6 Både deres Kærlighed og deres Had og deres
Misundelse er forlængst borte, og de får ingen Sinde
mere Lod og Del i noget af det, som sker under Solen.
7 Så spis da dit Brød med Glæde, drik vel til Mode din
Vin; thi din Id har Gud for længst kendt god. 8 Dine
Klæder være altid hvide, lad Olie ikke savnes på dit
Hoved! 9 Nyd Livet med den Kvinde, du elsker, alle
dine tomme Levedage, som gives dig under Solen;
thi det er din Lod og Del af Livet og af den Flid, du
gør dig under Solen. 10 Gør efter Evne alt, hvad
din Hånd finder Styrke til; thi der er hverken Virke
eller Tanke eller Kundskab eller Visdom i Dødsriget,
hvor du stævner hen. **(Sheol h7585)** 11 Og atter så
jeg under Solen, at Hurtigløberen ikke er Herre over
Løbet eller Heltene over Kampen, ej heller de vise
over Brødet, ej heller de kløgtige over Rigdom, ej
heller de kloge over Yndest, men alle er de bundet af
Tid og Tilfælde. 12 Thi et Menneske kender lige så

lidt sin Tid som Fisk, der fanges i det slemme Garn,
eller Fugle, der hildes i Snaren; ligesom disse fanges
Menneskens Børn i Ulykkens Stund, når den brat
falder over dem. 13 Også dette Tilfælde af Visdom så
jeg under Solen, og det gjorde dybt Indtryk på mig:
14 Der var en lille By med få Indbyggere, og mod den
kom en stor Konge; han omringede den og byggede
høje Volde imod den; 15 men der fandtes i Byen en
fattig Mand, som var viis, og han frelste den ved sin
Visdom. Men ingen mindedes den fattige Mand. 16
Da sagde jeg: "Visdom er bedre end Styrke, men den
fattiges Visdom agtes ringe, og hans Ord høres ikke."
17 Vismænds Ord, der høres i Ro, er bedre end en
Herskers Råb iblandt Dårer. 18 Visdom er bedre end
Våben, men en eneste Synder kan ødelægge meget
godt.

10 Døde Fluer gør Salveblanderens Olie stinkende,
lidt Dårskab ødelægger Visdommens Værd. 2
Den vise har sin Forstand tilhøjre, Tåben har sin
til venstre, 3 Hvor Dåren end færdes, svigter hans
Forstand, og han røber for alle, at han er en Dåre.
4 Når en Herskers Vrede rejser sig mod dig, forlad
ikke derfor din Plads; thi Sagtmodighed hindrer store
Synder. 5 Der er et Onde, jeg så under Solen; det
ser ud som et Misgreb af ham, som har Magten: 6
Dårskab sættes i Højsædet, nederst sidder de rige.
7 Trælle så jeg højt til Hest og Høvdinger til Fods
som Trælle. 8 Den, som graver en Grav, falder selv
deri; den, som nedbryder en Mur, ham bider en
Slange; 9 den, som bryder Sten, kan såre sig på
dem; den, som kløver Træ, er i Fare. 10 Når Øksen
er sløv og dens Æg ej hvæsses, må Kraft lægges
i; men den dygtiges Fortrin er Visdom. 11 Bider
en Slange, før den besværges, har Besværgeren
ingen Gavn af sin Kunst. 12 Ord fra Vismands Mund
vinder Yndest, en Dåres Læber bringer ham Våde;
13 hans Tale begynder med Dårskab og ender med
den værste Galskab. 14 Tåben bruger mange Ord. Ej
ved Mennesket, hvad der skal ske; hvad der efter
hans Død skal ske, hvo siger ham det? 15 Dårens
Flid gør ham træt, thi end ikke til Bys ved han Vej.
16 Ve dig, du Land, hvis Konge er en Dreng og hvis
Fyrster holder Gilde ved Gry. 17 Held dig; du Land,
hvis Konge er ædelbåren, hvis Fyrster holder Gilde
til sømmelig Tid som Mænd og ikke som drankere.
18 Ved Ladhed synker Bjælkelaget; når Hænderne
slappes, drypper det i Huset. 19 Til Morskab holder
man Gæstebud, og Vin gør de levende glade; men
Penge skaffer alt til Veje. 20 End ikke i din Tanke må
du bande en Konge, end ikke i dit Sovekammer en,
som er rig; thi Himlens Fugle kan udsprede Ordet, de
vingede røbe, hvad du siger.

11 Kast dit Brød på Vandet, Thi du får det igen,
går end lang Tid hen. 2 Del dit Gods i syv otte
Dele, thi du ved ej, hvad ondt der kanske på Jorden.
3 Er Skyerne fulde af Regn, så gyder de den ud over
Jorden; og falder et Træ mod Syd eller Nord; så bliver
det liggende der, hvor det falder. 4 Man får aldrig
sået, når man kigger efter Vinden, og aldrig høstet,
når man ser efter Skyerne. 5 Som du ikke kender
Vindens Vej eller Fostret i Moders Liv, så kender du
ej heller Guds Virke, han, som virker alt. 6 Så din
Sæd ved Gry og lad Hånden ej hvile ved Kvæld; thi
du ved ej, om dette eller hint vil lykkes, eller begge
Dele er lige gode. 7 Lyset er lifligt, at skue Solen er
godt for Øjnene; 8 ja, lever et Menneske mange År,
skal han glæde sig over dem alle og komme Mørkets
Dage i Hu, thi af dem er der mange i Vente; alt, hvad
der kommer, er Tomhed. 9 Glæd dig, Yngling, i din
Ungdom, vær vel til Mode i Livets Vår; gå, hvor dit
Hjerte lyster, og nyd, hvad dit Øje skuer; men vid,
at for alle disse Ting skal du kræves til Regnskab
af Gud. 10 Slå Mismod ud af dit Sind, hold Sygdom
fjernt fra din Krop; thi Ungdom og Livsgry er Tomhed!

12 Tænk på ding Skaber i Ungdommens Dage,
førend de onde Dage kommer og Årene nærmer
sig, om hvilke du vil sige: "I dem har jeg ikke Behag!"
2 før Sol og Lys og Måne og Stjerner hylles i Mørke
og der atter kommer Skyer efter Regn, 3 Tiden,
da Husets Vogtere bæver, de stærke Mænd bliver
krumme, da Møllepigerne svigter, fordi de er få, og de
bliver mørke, som kigger ved Gluggerne, 4 da begge
Gadedørene lukkes, mens Møllen går med dæmpet
Lyd, da man står op ved Spurvenes Kvidder og alle
Sangens Døtre hvisker, 5 da man også ængstes for
Bakker, og Rædsler lurer på Vejen, da Mandeltræet
blomstrer; Græshoppen slappes og Kapersbærret
svigter, nu Mennesket går til sin evige Bolig og
Sørgetoget går gennem Gaden, 6 førend Sølvsnoren
brister og Guldskålen brydes itu, før Krukken slås i
Stykker ved Kilden og det søndrede Hjul falder ned i
Brønden 7 og Støvet vender tilbage til Jorden som før
og Ånden til Gud, som gav den. 8 Endeløs Tomhed,
sagde Prædikeren, alt er Tomhed. 9 Endnu skal
siges, at Prædikeren var viis; han gav også Folket
Kundskab; han granskede og ransagede og formede
mange Ordsprog. 10 Prædikeren søgte at finde
Fyndord og optegnede sanddru Lære, Sandhedsord.
11 Som Pigkæppe er de vises Ord, som inddrevne
Søm, der sidder tæt; de er givet af en og samme

Hyrde. **12** Endnu skal siges: Min Søn, var dig! Der er
ingen Ende på, som der skrives Bøger, og megen
Gransken trætter Legemet. **13** Enden på Sagen, når
alt er hørt, er: Frygt Gud og hold hans Bud! Thi det
bør hvert Menneske gøre. **14** Thi hver en Gerning
bringer Gud for Retten, når han dømmer alt, hvad der
er skjult, være sig godt eller ondt.

Højsangen

1 Salomos Højsang **2** Kys mig, giv mig Kys af din
mund thi din Kærlighed er bedre end Vin. **3** Lifligt
dufter dine Salver, dit Navn er en udgydt Salve, derfor
har Kvinder dig kær. **4** Drag mig efter dig, kom, lad os
løbe; Kongen tog mig ind i sine Kamre. Vi vil juble
og glæde os i dig, prise din Hærlighed fremfor Vin.
Med Rette har de dig kær. **5** Jeg er sort, dog yndig,
Jerusalems Døtre, som Kedars Telte, som Salmas
Forhæng. **6** Se ej på mig, fordi jeg er sortladen,
fordi jeg er brændt af Solen. Min Moders Sønner
vrededes på mig, til Vingårdsvogterske satte de mig -
min egen Vingård vogted jeg ikke. **7** Sig mig, du, som
min Sjæl har kær, hvor du vogter din Hjord, hvor du
holder Hvil ved Middag. Thi hvi skal jeg gå som en
Landstryger ved dine Fællers Hjorde? **8** Såfremt du
ikke ved det, du fagreste blandt Kvinder, følg da kun
Hjordens Spor og vogt dine Geder ved Hyrdernes
Boliger. **9** Ved Faraos Forspand ligner jeg dig, min
Veninde. **10** Dine Kinder er yndige med Snorene din
Hals med Kæderne. **11** Vi vil gøre dig Snore af Guld
med Stænk af Sølv. **12** Min Nardus spreder sin Duft,
mens Kongen er til Bords; **13** min Ven er mig en
Myrrapose, der ligger ved mit Bryst, **14** min Ven er
mig en Koferklase fra En-Gedis Vingårde. **15** Hvor du
er fager, min Veninde, hvor du er fager, dine Øjne er
Duer! **16** Hvor du er fager, min Ven, ja dejlig er du,
vort Leje er grønt, **17** vor Boligs Bjælker er Cedre,
Panelet Cypresser!

2 Jeg er Sarons Rose, Dalenes Lilje **2** Som en Lilje
midt iblandt Torne er min Veninde blandt Piger.
3 Som et Æbletræ blandt Skovens Træer er min
Ven blandt unge Mænd. I hans Skygge har jeg Lyst
til at sidde, hans Frugt er sød for min Gane. **4** Til
en Vinhal bragte han mig, hvor Mærket over mig
er Kærlighed. **5** Styrk mig med Rosinkager, kvæg
mig med Æbler, thi jeg er syg af Kærlighed. **6** Hans
venstre er under mit Hoved, hans højre tager mig i
Favn. **7** Jeg besværger eder, Jerusalems Døtre, ved
Gazeller og Markens Hjorte: Gør ikke Kærligheden
Uro, væk den ikke, før den ønsker det selv! **8** Hør!
Der er min Ven! Ja se, der kommer han i Løb over
Bjergene, i Spring over Højene. **9** Min Ven er som
en Gazel, han er som den unge Hjort. Se, nu står
han alt bag vor Mur. Han ser gennem Vinduet, kigger
gennem Gitteret. **10** Min Ven stemmer i og siger så
til mig: Stå op, min Veninde, du fagre, kom! **11** Thi
nu er Vinteren omme, Regntiden svandt, for hen,
12 Blomster ses i Landet, Sangens Tid er kommet,
Turtelduens Kurren høres i vort Land; **13** Figentræets
Småfrugter svulmer, Vinstokken blomstrer, udspreder
Duft. Stå op, min Veninde, du fagre, kom, **14** min Due
i Fjeldets Kløfter, i Bjergvæggens Skjul! Lad mig skue
din Skikkelse, høre din Røst, thi sød er din Røst og
din Skikkelse yndig. **15** Fang os de Ræve, de Ræve
små, som hærger Vinen, vor blomstrende Vin! **16** Min
Ven er min, og jeg er hans, som vogter blandt Liljer;
17 til Dagen svales og Skyggerne længes, kom hid,
min Ven, og vær som Gazellen, som den unge Hjort
på duftende Bjerge!

3 På mit Leje om Natten søgte Ham, som min Sjæl
har kær, jeg søgte, men fandt ham ikke. **2** "Så
står jeg op og går om i Byen, om På dens Gader og
Torve og søger ham, som min Sjæl har kær. "Jeg
søgte, men fandt ham ikke. **3** Vægterne, som færdes
i Byen, traf mig: "Så I mon ham, som min Sjæl har
kær?" **4** Knap var jeg kommet forbi dem, så fandt
jeg ham, som min Sjæl har kær; jeg greb ham og
slap ham ikke, før jeg fik ham ind i min Moders Hus, i
hendes Kammer, som fødte mig. **5** Jeg besværger
eder, Jerusalems Døtre, ved Gazeller og Markens
Hjorte: Gør ikke Kærligheden Uro, væk den ikke, før
den ønsker det selv! **6** Hvad er det, som kommer
fra Ørkenen i Støtter af Røg, omduftet af Myrra og
Røgelse, alskens Vellugt? **7** Se, det er Salomos
Bærestol, omgivet af tresindstyve Helte, Israels Helte,
8 alle med Sværd i Hånd, oplærte til Krig, hver med
sit Sværd ved Lænd mod Nattens Rædsler. **9** Kong
Salomo laved sig en Bærekarm af Træ fra Libanon,
10 gjorde dens Støtter af Sølv, dens Arme af Guld;
i Midten er Ibenholt indlagt, Sædet er Purpur. **11**
Jerusalems Døtre, gå ud og se på Kong Salomo,
på Kronen, hans Moder kroned ham med på hans
Brudefærds Dag, hans Hjertens Glædes Dag!

4 Hvor du er fager, min veninde, hvor er du fager!
Dine Øjne er Duer bag sløret, dit Hår som en
Gedeflok bølgende ned fra Gilead, **2** dine Tænder
som en nyklippet Fåreflok, der kommer fra Bad,
som alle har Tvillinger, intet er uden Lam; **3** som
en Purpursnor er dine Læber, yndig din Mund, din
Tinding som et bristet Granatæble bag ved dit Slør; **4**
din Hals er som Davids Tårn, der er bygget til Udkig,
tusinde Skjolde hænger derpå, kun Helteskjolde;
5 dit Bryst som to Hjortekalve, Gazelle tvillinger,
der græsser blandt Liljer. **6** Til Dagen svales og
Skyggerne længes, vil jeg vandre til Myrrabjerget og
Vellugtshøjen. **7** Du er fuldendt fager, min Veninde og
uden Lyde. **8** Kom med mig fra Libanon, Brud, kom
med mig fra Libanon, stig ned fra Amanas Tinde,

fra Senirs og Hermons Tinde, fra Løvers Huler, fra
Panteres Bjerge! 9 Du har fanget mig, min Søster,
min Brud, du har fanget mig med et af dine Blikke,
med en af din Halses Kæder. 10 Hvor herlig er din
Kærlighed, min Søster, min Brud, hvor din Kærlighed
er god fremfor Vin, dine Salvers Duft fremfor alskens
Vellugt! 11 Dine Læber drypper af Sødme, min Brud,
under din Tunge er Honning og Mælk; dine Klæders
Duft er som Libanons Duft. 12 Min Søster, min Brud
er en lukket Have, en lukket Kilde, et Væld under
Segl. 13 Dine Skud er en Lund af Granattræer med
kostelige Frugter, Kofer, 14 Nardus og Kalmus og
Kanel og alle Slags Vellugtstræer, Myrra og Safran
og Aloe og alskens ypperlig Balsam. 15 Min Haves
Væld er en Brønd med rindende Vand og Strømme
fra Libanon. 16 Nordenvind, vågn, Søndenvind kom,
blæs gennem min Have, så dens Vellugt spredes!
Min Ven komme ind i sin Have og nyde dens udsøgte
Frugt!

5 Jeg kommer i min Have, min Søster, min Brud,
jeg plukker min Myrra og Balsam, jeg spiser min
Honning og Saft, jeg drikker min Vin og Mælk. Venner,
spis og drik og berus jer i Kærlighed! 2 Jeg sov, men
mit hjerte våged; tys, da banked min ven: "Luk op for
mig, o Søster, min Veninde, min Due, min rene, thi
mit Hoved er fuldt af Dug, mine Lokker af Nattens
Dråber." 3 Jeg har taget min Kjortel af, skal jeg atter
tage den på? Jeg har tvættet mine Fødder, skal jeg
atter snavse dem til? 4 Gennem Gluggen rakte min
Ven sin Hånd, det brusede stærkt i mit Indre. 5 Jeg
stod op og åbned for min Ven; mine Hænder drypped
af Myrra, mine Fingre af flydende Myrra, da de rørte
ved Låsens Håndtag. 6 Så lukked jeg op for min Ven,
men min Ven var gået sin Vej. Jeg var ude af mig selv
ved hans Ord. Jeg søgte, men fandt ham ikke, kaldte,
han svared mig ikke. 7 Vægterne, som færdes i Byen,
traf mig, de slog og såred mig; Murens Vægtere rev
Kappen af mig. 8 Jeg besværger eder, Jerusalems
Døtre: Såfremt I finder min Ven, hvad skal I da sige til
ham? At jeg er syg af Kærlighed! 9 "Hvad Fortrin har
da, din Ven, du fagreste, blandt Kvinder? Hvad Fortrin
har da din Ven, at du besværger os så?" 10 Min Ven
er hvid og rød, herlig blandt Titusinder, 11 hans Hoved
er det fineste Guld, hans Lokker er Ranker, sorte som
Ravne, 12 hans Øjne som Duer ved rindende Bække,
badet i Mælk og siddende ved Strømme, 13 hans
Kinder som Balsambede; Skabe med Vellugt, hans
Læber er Liljer, de drypper, af flydende Myrra, 14
hans Hænder er Stænger af Guld, fyldt med Rubiner,
hans Liv en Elfenbensplade, besat med Safirer, 15
hans Ben er Søjler af Marmor På Sokler af Guld,
hans Skikkelse som Libanon, herlig som Cedre, 16
hans Gane er Sødme, han er idel Ynde. Sådan er
min elskede, sådan min Ven, Jerusalems Døtre.

6 Hvor er din Ven gået hen, du fagreste blandt
Kvinder? Hvor har din ven vendt sig hen? Vi
vil søge ham med dig. 2 Min Ven gik ned i sin
Have, ti lBalsambedene, for at vogte sin Hjord i
Haverne og sanke Liljer. 3 Jeg er min Vens, og
min Ven er min, han, som vogter blandt Liljer. 4
Du er fager, min Veninde, som Tirza, yndig som
Jerusalem, frygtelig som Hære under Banner. 5 Vend
dine Øjne fra mig, de forvirrer mig så! Dit Hår er som
en Gedeflok, bølgende ned fra Gilead. 6 dine Tænder
som en Fåreflok, der kommer fra Bad, som alle har
Tvillinger, intet er uden Lam; 7 din Tinding er et bristet
Granatæble bag ved dit Slør. 8 Dronningernes Tal er
tresindstyve, Medhustruernes firsindstyve, på Terner
er der ej Tal. 9 Men een er hun, min Due, min rene,
hun, sin Moders eneste, hun, sin Moders Kælebarn.
Blev hun set af Piger, fik hun Pris, af Dronninger
og Medhustruer Hyldest. 10 Hvo er hun, der titter
frem som Morgenrøden, fager som Månen, skær som
Solen, frygtelig som Hære under Banner? 11 Jeg gik
ned i Nøddehaven for at se, hvor det grønnes i Dale
for at se, om Vintræet skød, om Granattræet nu stod i
Blomst. 12 Før jeg vidste af det, satte min Sjæl mig
på mit ædle Folks Vogne. 13 Vend dig, vend dig,
Sulamit, vend dig, vend dig, så vi kan se dig!"Hvad vil
I se på Sulamit, mens Sværddansen trædes?"

7 Hvor skønne er dine Trin i Skoene, du
ædelbårne! Dine Hofters Runding er som
Halsbånd, Kunstnerhånds Værk, 2 dit Skød som
det runde Bæger, ej savne det Vin, dit Liv som
en Hvededynge, hegnet af Liljer; 3 dit Bryst som
to Hjortekalve, Gazelletvillinger, 4 din Hals som
Elfenbenstårnet, dine Øjne som Hesjbons damme ved
Bat-Rabbims Port, din Næse som Libanons Tårn, der
ser mod Damaskus, 5 Hovedet på dig som Karmel,
dit Hoveds Lokker som Purpur; en Konge er fanget
i Garnet. 6 Hvor er du fager og yndig, du elskede,
yndefulde! 7 Som Palmen, så er din Vækst, dit Bryst
som Klaser. 8 Jeg tænker: Jeg vil op i Palmen, gribe
fat i dens Stilke; dit Bryst skal være som Vinstokkens
Klaser, din Næses Ånde som Æbleduft, 9 din Gane
som ædel Vin, der liflig flyder ind i min Mund, glider
over mine Læber og Tænder. 10 Jeg er min Vens,
og til mig står hans Attrå. 11 Kom min Ven, vi vil
ud på Landet, blive i Landsbyer Natten over; 12
Vingårde søger vi årle, vi ser, om Vinstokken skyder,

om Knopperne åbnes, Granattræet blomstrer. Der
giver jeg dig min Kærlighed. 13 Kærlighedsæblerne
dufter, for vor Dør er al Slags Frugt, ny og gammel
tillige; til dig, min Ven, har jeg gemt dem.

8 Oh, var du min broder, som died min moders
bryst! Jeg kyssed dig derude, når vi mødtes, og
blev ikke agtet ringe, 2 tog dig ind i min Moders hus,
i min moders kamre, gav dig krydret vin at drikke,
Granatæblers Most. 3 Hans venstre under mit hoved,
hans højre tager mig i favn. 4 Jeg besværger eder,
Jerusalems Døtre: Gør ikke Kærligheden Uro, væk
den ikke før den ønsker det selv! 5 Hvem er hun,
der kommer fra Ørkenen, støttet til sin ven? "Under
Æbletræet vækked jeg dig; der nedkom din moder
med dig, der nedkom hun, som dig fødte." 6 Læg mig
som en seglring om dit hjerte, som et Armbånd om din
Arm! Thi Kærlighed er stærk som døden, Nidkærhed
hård som Dødsriget; i dens gløder er Brændende
Glød, dens lue er HERRENS Lue. (Sheol h7585) 7
Mange Vande kan ikke slukke den, Strømme skylle
den bort. Gav nogen alt Gods i sit Hus for Kærlighed,
Hvem vilde agte ham ringe? 8 Vi har en lille Søster,
som endnu ej har bryster; hvad gør vi med med vor
Søster, den dag hun får en Bejler? 9 Er hun en Mur,
så bygger vi en krone af sølv derpå, men er hun en
Dør, så spærrer vi den med Cederplanke. 10 Jeg er
en Mur, Mine Bryster Tårne. Da blev jeg i hans Øjne
som en, der finder Fred. 11 Salomo havde en Vingård
i Ba'al-Hamon, til vogtere gav han den Vingård; hver
kunne tjene tusind sekel Sølv på dens Frugt. 12 Jeg
har for mig selv min Vingård; de tusinde, Salomo, er
dine, to hundrede deres, som vogter dens Frugt. 13
Du, som bor i Haverne, Vennerne lytter, lad mig høre
din røst! 14 Fly, min Ven, og vær som en Gazel, som
den unge Hjort på Balsambjerge!

Esajas

1 Det Syn, Esajas, Amoz's Søn, skuede om Juda og
Jerusalem, i de dage da Uzzija, Jotam, Akaz og
Ezekias var Konger i Juda. **2** Hør, I Himle, lyt, du Jord,
thi HERREN taler: Børn har jeg opfødt og fostret,
men de forbrød sig imod mig. **3** En Okse kender sin
Ejer, et Æsel sin Herres Krybbe; men Israel kender
intet, mit Folk kan intet fatte. **4** Ve det syndefulde
Folk, en brødetynget Slægt, Ugerningsmænds Æt,
vanartede Børn! De svigtede HERREN, lod hånt om
Israels Hellige, vendte ham Ryg. **5** Kan I tåle flere
Hug, siden I stadig falder fra? Kun Sår er Hovedet,
sygt hele Hjertet; **6** fra Fodsål til isse er intet helt kun
Flænger, Strimer og friske Sår; de er ej trykket ud, ej
heller forbundet og ikke lindret med Olie. **7** Eders
Land er øde, eders Byer brændt, fremmede æder
eders Jord for eders Øjne så øde som ved Sodomas
Undergang. **8** Zions Datter er levnet som en Hytte i en
Vingård, et Vagtskur i en Græskarmark en omringet
By. **9** Havde ikke Hærskarers HERRE levnet os en
Rest, da var vi som Sodoma, ligned Gomorra. **10**
Lån Øre til HERRENs Ord I Sodomadommere, lyt
til vor Guds Åbenbaring, du Gomorrafolk! **11** Hvad
skal jeg med alle eders Slagtofre? siger HERREN;
jeg er mæt af Væderbrændofre, af Fedekalves Fedt,
har ej Lyst til Blod af Okser og Lam og Bukke. **12**
Når I kommer at stedes for mit Åsyn, hvo kræver
da af jer, at min Forgård trampes ned? **13** Bring ej
flere tomme Afgrødeofre, vederstyggelig Offerrøg er
de mig! Nymånefest, Sabbat og festligt Stævne jeg
afskyr Uret og festlig Samling. **14** Eders Nymånefester
og Højtider hader min, Sjæl de er mig en Byrde, jeg
er træt af at bære. **15** Breder I Hænderne ud, skjuler
jeg Øjnene for jer. Hvor meget I så end beder, jeg
hører det ikke. Eders Hænder er fulde af Blod; **16** tvæt
jer, rens jer, bort med de onde Gerninger fra mine
Øjne! Hør op med det onde, **17** lær det gode, læg
Vind på, hvad Ret er; hjælp fortrykte, skaf faderløse
Ret, før Enkens Sag! **18** Kom, lad os gå i Rette
med hinanden, siger HERREN. Er eders Synder som
Skarlagen, de skal blive hvide som Sne; er de end
røde som Purpur, de skal dog blive som Uld. **19** Lyder
I villigt, skal I æde Landets Goder; **20** står I genstridigt
imod, skal I ædes af Sværd. Thi HERRENs Mund
har talt. **21** At den skulde ende som Skøge, den
trofaste By, Zion, så fuld af Ret, Retfærdigheds Hjem,
men nu er der Mordere. **22** Dit Sølv er blevet til
Slagger, din Vin er spædet med Vand. **23** Tøjlesløse
er dine Førere, Venner med Tyve; Gaver elsker de
alle, jager efter Stikpenge, skaffer ej faderløse Ret
og tager sig ikke af Enkens Sag. **24** Derfor lyder det
fra Herren, Hærskarers HERRE, Israels Vældige:
"Min Gengælds Ve over Avindsmænd, min Hævn
over Fjender! **25** Jeg vender min Hånd imod dig,
renser ud dine Slagger i Ovnen og udskiller alt dit Bly.
26 Jeg giver dig Dommere som fordum, Rådsherrer
som før; så kaldes du Retfærdigheds By, den trofaste
Stad. **27** Zion genløses ved Ret, de omvendte der ved
Retfærd. **28** Men Overtrædere og Syndere knuses til
Hobe; hvo HERREN svigter, forgår. **29** Thi Skam vil I
få af de Ege, I elsker, Skuffelse af Lundene, I sætter
så højt; **30** thi I bliver som en Eg med visnende Løv,
som en Lund, hvor der ikke er Vand. **31** Den stærke
bliver til Blår, hans Værk til en Gnist; begge brænder
med hinanden, og ingen slukker.

2 Dette er, hvad Esajas, Amoz's Søn, skuede om
Jerusalem: **2** Det skal ske i de sidste Dage, at
HERRENs Huses Bjerg, grundfæstet på Bjergenes
Top, skal løfte sig op over Højene. Did skal Folkene
strømme **3** og talrige Folkeslag vandre: "Kom, lad os
drage til HERRENs Bjerg, til Jakobs Guds Hus; han
skal lære os sine Veje, så vi kan gå på hans Stier; thi
fra Zion udgår Åbenbaring, fra Jerusalem, HERRENs
Ord:" **4** Da dømmer han Folk imellem, skifter Ret
mellem talrige Folkeslag; deres Sværd skal de smede
til Plovjern, deres Spyd til Vingårdsknive; Folk skal ej
løfte Sværd mod Folk, ej øve sig i Våbenfærd mer. **5**
Kom, Jakobs Hus, lad os vandre i HERRENs Lys!
6 Thi du forskød dit Folk, Jakobs Hus; de er fulde
af Østens Væsen og spår, som var de Filistre, giver
Folk fra Udlandet Håndslag. **7** Deres Land er fuldt af
Sølv og Guld, talløse er deres Skatte; deres Land
er fuldt af Heste, talløse er deres vogne; **8** deres
Land er fuldt af Afguder, de tilbeder Værk af deres
Hænder, Ting, deres Fingre har lavet. **9** Men bøjes
skal Mennesket, Manden ydmyges, tilgiv dem ikke!
10 Gå ind i Klippen, skjul dig, i Støvet for HERRENs
Rædsel, hans Højheds Herlighed! **11** Sine stolte Øjne
skal Mennesket slå ned, Mændenes Hovmod skal
bøjes, og HERREN alene være høj på hin Dag. **12**
Thi en Dag har Hærskarers HERRE mod alt det høje
og knejsende, mod alt ophøjet og stolt, **13** med alle
Libanons Cedre, de knejsende høje, og alle Basans
Ege, **14** mod alle knejsende Bjerge og alle høje
Fjelde, **15** mod alle stolte Tårne og alle stejle Mure,
16 mod alle Tarsisskibe og hver en kostelig Ladning.
17 Da skal Menneskets Stolthed bøjes, Mændenes
Hovmod ydmyges. og HERREN alene være høj på
hin Dag. **18** Afguderne skal helt forsvinde. **19** Og man

skal gå ind i Klippehuler og Jordhuller for HERRENs
Rædsel, hans Højheds Herlighed når han står op for
at forfærde Jorden. 20 På hin Dag skal Mennesket
slænge sine Guder af Sølv og Guld, som han lavede
sig for at tilbede dem, hen til Muldvarpe og Flagermus
21 for at gå ind i Klipperevner og Fjeldkløfter for
HERRENs Rædsel, hans Højheds Herlighed, når han
står op for at forfærde Jorden. 22 Slå ikke mer eders
Lid til Mennesker, i hvis Næse der kun er flygtig Ånde,
thi hvad er de at regne for?

3 Thi se, HERREN, Hærskarers HERRE, fratager
Jerusalem og Juda støtte og Stav, hver Støtte
af Brød og hver støtte af vand: 2 Helt og
Krigsmand, Dommer og Profet, Spåmand og Ældste,
3 Halvhundredfører og Stormand, Rådsherre og,
Håndværksmester og den, der er kyndig i Trolddom.
4 Jeg giver dem Drenge til Øverster, Drengekådhed
skal herske over dem. 5 I Folket undertrykker den ene
den anden, hver sin Næste; Dreng sætter sig op imod
Olding, Usling mod Hædersmand. 6 Når da en Mand
tager fat på en anden i hans Fædrenehus og siger:
"Du har en Kappe, du skal være vor Hersker, under
dig skal dette faldefærdige Rige stå!" 7 så svarer
han på hin Dag: "Jeg vil ikke være Sårlæge! Jeg har
hverken Brød eller Klæder i Huset, gør ikke mig til
Folkets Overhoved!" 8 Thi Jerusalem snubler, og
Juda falder, fordi de med Tunge og Gerning er mod
HERREN i Trods mod hans Herligheds Øjne. 9 Deres
Ansigtsudtryk vidner imod dem; de kundgør deres
Synd som Sodoma, dølger intet. Ve deres Sjæl, de
styrted sig selv i Våde. 10 Salige de retfærdige, dem
går det godt, deres Gerningers frugt skal de nyde;
11 ve den gudløse, ham går det ilde; han får, som
hans Hænder har gjort. 12 Mit, Folk har en Dreng ved
Styret, og over det hersker Kvinder. Dine Ledere, mit
Folk, leder, vild, gør Vejen, du, vandrer, vildsom. 13
Til Rettergang er HERREN trådt frem, han tår og vil
dømme sit Folk. 14 HERREN møder til Doms med
de Ældste i sit Folk og dets Fyrster: "Det er jer, som
gnaved Vingården af, I har Rov fra den arme til Huse.
15 Hvor kan I træde på mit Folk og male de arme
sønder?" så lyder det fra Herren, Hærskarers HERRE.
16 HERREN siger: Eftersom Zions Døtre bryster sig
og går med knejsende Nakke og kælne Blikke, går
med trippende Gang og med raslende Ankelkæder -
17 gør Herren issen skaldet på Zions Døtre og blotter
deres Tindingers Lokker. 18 På hin Dag afriver Herren
al deres Pynt: Ankelringe, Pandebånd, Halvmåner, 19
Perler, Armbånd, Flor, 20 Hovedsmykker, Ankelkæder,
Bælter, Lugtedåser, Trylleringe, 21 Fingerringe,
Næseringe, 22 Festklæder, Underdragter, Sjaler,
Tasker, 23 Spejle, Lin, Hovedbånd og Slør. 24 For
Vellugt kommer der Stank, i Stedet for Bælte Reb,
for Fletninger skaldet Isse, for Stadsklæder Sæk om
Hofte, for Skønhedsmærke Brændemærke. 25 Dine
Mænd skal falde for Sværd, dit unge Mandskab i
Strid. 26 Hendes Porte skal sukke og klage og hun
sidde ensom på Jorden.

4 Syv Kvinder skal på hin Dag gribe fat i een Mand
og sige: "Vi vil æde vort eget Brød og holde os
selv med Klæder, blot vi må bære dit Navn. Tag
Vanæren fra os!" 2 På hin Dag Bliver HERRENs
spire til Fryd og Ære og Landets Frugt til Stolthed
og Smykke for de undslupne i Israel. 3 Den, som
er levnet i Zion og blevet tilovers i Jerusalem, skal
kaldes hellig, enhver, der er indskrevet til Livet i
Jerusalem, 4 når Herren får aftvættet Zions Døtres
Smuds og bortskyllet Jerusalems Blodskyld fra dets
Midte med Doms og Udrensnings Ånd. 5 Da skaber
Herren over hvert et Sted på Zions Bjerg og over
dets Festforsamlinger en Sky om Dagen og Røg med
luende Ildskær om Natten; thi over alt, hvad herligt er,
skal der være et Dække 6 og Ly til Skygge mod Hede
og til Skærm og Skjul mod Skybrud og Regn.

5 Jeg vil synge en Sang om min Ven, en
Kærlighedssang om hans Vingård: Min Ven, han
havde en Vingård på en frugtbar Høj. 2 Han grov
den, rensed den for Sten og plantede ædle Ranker;
han bygged et Vagttårn deri og huggede også en
Perse. Men den bar vilde Druer, skønt han ventede
Høst af ædle. 3 Og nu, Jerusalems Borgere, Judas
Mænd, skift Ret mellem mig og min Vingård! 4 Hvad
mer var at gøre ved Vingården, hvad lod jeg ugjort?
Hvi bar den vilde Druer, skønt jeg ventede Høst af
ædle? 5 Så vil jeg da lade jer vide, hvad jeg vil
gøre ved min Vingård: Nedrive dens Hegn, så den
ædes op, nedbryde dens Mur, så den trampes ned!
6 Jeg lægger den øde; den skal ikke beskæres og
ikke graves, men gro sammen i Torn og Tidsel; og
Skyerne giver jeg Påbud om ikke at sende den Regn.
7 Thi Hærskarers HERREs Vingård er Israels Hus, og
Judas Mænd er hans Yndlingsplantning. Han vented
på Retfærd se, der kom Letfærd, han vented på Lov
se, Skrig over Rov! 8 Ve dem, der føjer Hus til Hus,
dem, der lægger Mark til Mark, så der ikke er Plads
tilbage, men kun I har Landet i Eje. 9 Det lyder i mine
Ører fra Hærskarers HERRE: "For vist skal de mange
Huse blive øde, de store og smukke skal ingen bebo;
10 thi på ti Tønder Vinland skal høstes en Bat, af
en Homers Udsæd skal høstes en Efa. 11 Ve dem,

der årle jager efter Drik og ud på Natten blusser af
Vin! 12 Med Citre og Harper holder de Gilde, med
Håndpauker, Fløjter og Vin, men ser ikke HERRENs
Gerning, har ej Syn for hans Hænders Værk. 13
Derfor skal mit Folk føres bort, før det ved det, dets
Adel blive Hungerens Bytte, dets Hob vansmægte af
Tørst. 14 Derfor vokser Dødsrigets Gridskhed, det
spiler sit Gab uden Grænse; dets Stormænd styrter
derned, dets larmende, lystige Slæng. (Sheol h7585) 15
Mennesket bøjes, og Manden ydmyges, de stolte slår
Øjnene ned; 16 men Hærskarers HERRE ophøjes
ved Dommen, den hellige Gud bliver helliget ved
Retfærd. 17 Og der går Får på Græs, Geder afgnaver
omkomnes Tomter. 18 Ve dem, der trækker Straffen
hid med Brødens Skagler og Syndebod hid som med
Vognreb, 19 som siger: "Lad ham skynde sig, haste
med sit Værk, så vi får det at se; lad Israels Helliges
Råd dog komme snart, at vi kan kende det!" 20 Ve
dem, der kalder ondt for godt og godt for ondt, gør
Mørke til Lys og Lys til Mørke, gør beskt til sødt og
sødt til beskt! 21 Ve dem, der tykkes sig vise og er
kloge i egne Tanker! 22 Ve dem, der er Helte til at
drikke Vin og vældige til at blande stærke Drikke,
23 som for Gave giver den skyldige Ret og røver
den skyldfri Retten, han har. 24 Derfor, som Ildens
Tunge æder Strå og Hø synker sammen i Luen, så
skal deres Rod blive rådden, deres Blomst henvejres
som Støv; thi om Hærskarers HERRERs Lov lod
de hånt og ringeagted Israels Helliges Ord. 25 Så
blusser da HERRENs Vrede mod hans Folk, og han
udrækker Hånden imod det og slår det, så Bjergene
skælver og Ligene ligger som Skarn på Gaden. Men
trods alt har hans Vrede ej lagt sig, hans Hånd er
fremdeles rakt ud. 26 For et Folk i det fjerne løfter
han Banner og fløjter det hid fra Jordens Ende; og
se, det kommer hastigt og let. 27 Ingen iblandt dem
er træt eller snubler, ingen blunder, og ingen sover;
Bæltet om Lænden løsnes ikke, Skoens Rem springer
ikke op; 28 hvæssede er dets Pile, alle dets Buer
spændte; som Flint er Hestenes Hove, dets Vognhjul
som Hvirvelvind. 29 Det har et Brøl som en Løve,
brøler som unge Løver, brummende griber det Byttet,
bjærger det, ingen kan fri det. 30 Men på hin Dag skal
der bryde en Brummen løs imod det, som når Havet
brummer; og skuer det ud over Jorden, se, da er der
Trængselsmørke, Lyset slukkes af tykke Skyer.

6 I Kong Uzzijas Dødsår så jeg Herren sidde på en
såre høj Trone, og hans Slæb fyldte Helligdommen.
2 Serafer stod hos ham, hver med seks Vinger; med
de to skjulte de Ansigtet, med de to Fødderne, og
med de to fløj de; 3 og de råbte til hverandre: "Hellig,
hellig, hellig er Hærskarers HERRE, al Jorden er fuld
af hans Herlighed!" 4 Og Dørstolpernes Hængsler
rystede ved Råbet, medens Templet fyldtes af Røg. 5
Da sagde jeg: "Ve mig, det er ude med mig, thi jeg
er en Mand med urene Læber, og jeg bor i et Folk
med urene Læber, og nu har mine Øjne set Kongen,
Hærskarers HERRE!" 6 Men en af Seraferne fløj
hen til mig; og han havde i Hånden et glødende Kul,
som han med en Tang havde taget fra Alteret; 7 det
lod han røre min Mund og sagde: "Se, det har rørt
dine Læber; din Skyld er borte, din Synd er sonet!"
8 Så hørte jeg Herren sige: "Hvem skal jeg sende,
hvem vil gå Bud for os?" Og jeg sagde: "Her er jeg,
send mig!" 9 Da sagde han: "Gå hen og sig til det
folk: Hør kun, dog skal I intet fatte, se kun, dog skal I
intet indse! 10 Gør Hjertet sløvt på dette Folk, gør
dets Ører tunge, dets Øjne blinde, så det ikke kan
se med Øjnene, ej heller høre med Ørene, ej heller
fatte med Hjertet og omvende sig og læges." 11 Jeg
spurgte: "Hvor længe, Herre?" Og han svarede: "Til
Byerne er øde, uden Beboere, og Husene uden et
Menneske, og Ager jorden ligger som Ørk!" 12 Og
HERREN vil fjerne Menneskene, og Tomhed skal
brede sig i Landet; 13 og er der endnu en Tiendedel
deri, skal også den udryddes som en Terebinte eller
Eg, af hvilken en Stub bliver tilbage, når den fældes.
Dens Stub er hellig Sæd.

7 Og det skete i de Dage da Akaz, Jotams Søn,
Uzzijas Sønnesøn, var Konge i Juda, at Kong
Rezin af Syrien og Remaljas Søn, kong Peka af
Israel, drog op for at angribe Jerusalem, hvad de
dog ikke var stærke nok til. 2 Da det meldtes Davids
Hus, at Syrerne havde lejret sig i Efraim, skjalv hans
og hans Folks Hjerte, som Skovens Træer skælver
for Vinden. 3 Så sagde HERREN til Esajas: "Med
din Søn Sjearjasjub" skal du gå Akaz i Møde ved
Enden af Øvredammens Vandledning ved Vejen til
Blegepladsen 4 og sige til ham: Tag dig i Vare og hold
dig i Ro! Frygt ikke og lad ikke dit Hjerte ængste sig for
disse to rygende Brandstumper, for Rezins og Syriens
og Remaljas Søns fnysende Vrede! 5 Fordi Syrien,
Efraim og Remaljas Søn har lagt onde Råd op imod
dig og siger: 6 Lad os drage op mod Juda og indjage
det Skræk, lad os tilrive os det og gøre Tabeals Søn
til Konge der! 7 derfor, så siger den Herre HERREN:
Det skal ikke lykkes; det skal ikke ske! 8 Thi Syriens
Hoved er Damaskus, og Damaskus's Hoved er Rezin,
og om fem og tresindstyve År er Efraim knust og ikke
længer et Folk. 9 Og Efraims Hoved er Samaria, og

Samarias Hoved er Remaljas Søn. Er I ikke troende,
bliver I ikke boende." 10 Fremdeles sagde HERREN
til Akaz: 11 "Kræv dig et Tegn af HERREN din Gud
nede i Dødsriget eller oppe i Himmelen!" (Sheol h7585)
12 Men Akaz svarede: "Jeg kræver intet, jeg frister
ikke HERREN." 13 Da sagde Esajas: "Hør nu, Davids
Hus! Er det eder ikke nok at trætte Mennesker, siden
I også trætter min Gud? 14 Derfor vil Herren selv
give eder et Tegn: Se, Jomfruen bliver frugtsommelig
og føder en Søn, og hun kalder ham Immanuel".
15 Surmælk og Vildhonning skal være hans Føde,
ved den Tid han ved at vrage det onde og vælge
det gode; 16 thi før Drengen ved at vrage det onde
og vælge det gode, skal Landet, for hvis to Konger
du gruer, være folketomt. 17 Over dig, dit Folk og
din Faders Hus vil Herren bringe Dage, hvis Lige
ikke har været, siden Efraim rev sig løs fra Juda:
Assyrerkongen!" 18 På hin Dag skal HERREN fløjte
ad Fluerne ved Udløbet af Ægyptens Strømme og
ad Bierne i Assyrien; 19 og de skal komme og alle
til Hobe kaste sig over Dalkløfter og Klipperevner,
over hvert Tjørnekrat og hvert Vandingssted. 20 På
hin Dag afrager Herren med en hinsides Floden
lejet Ragekniv, Assyrerkongen, både Hovedhåret og
Kroppens Hår; ja, selv Skægget skraber den af. 21 På
hin Dag kan en Mand holde sig en ung Ko og et Par
Får; 22 og på Grund af den megen Mælk, de giver,
skal han spise Sur mælk; thi Surmælk og Vildhonning
skal enhver, der er tilbage i Landet, spise. 23 På hin
Dag skal det ske, at hvert et Sted, hvor der nu er
tusind Vinstokke, tusind Sekel Sølv værd, skal blive
til Torn og Tidsel; 24 med Pil og Bue kommer man
der, thi hele Landet skal blive til Torn og Tidsel; 25 og
alle de Bjerge, der nu dyrkes med Hakke, skal man
holde sig fra af Frygt for Torn og Tidsel. Det bliver
Overdrev for Okser og trædes ned af Får.

8 Og HERREN sagde til mig: "Tag dig en stor
Tavle og skriv derpå med Menneskeskrift: Hurtigt-
Bytte, Hastigt-Rov!, 2 Og tag mig pålidelige Vidner,
Præsten Urija og Zekarja, Jeberekjahus Søn!" 3
Og jeg nærmede mig Profetinden, og hun blev
frugtsommelig og fødte en Søn. Så sagde HERREN
til mig: "Kald ham Hurtigt-Bytte, Hastigt-Rov! 4 Thi før
Drengen kan sige Fader og Moder, skal Rigdommene
fra Damaskus og Byttet fra Samaria bringes til
Assyrerkongen!" 5 Fremdeles sagde HERREN til mig:
6 Eftersom dette Folk lader hånt om Siloas sagte
rindende Vande i Angst for Bezin og Remaljas Søn,
7 se, så lader Herren Flodens Vande, de vældige,
store, oversvømme dem, Assyrerkongen og al hans
Herlighed; over alle sine Bredder skal den gå, trænge
ud over alle sine Diger, 8 styrte ind i Juda, skylle
over, vælte frem og nå til Halsen; og dens udbredte
Vinger skal fylde dit Land, så vidt det når Immanuel!
9 I Folkeslag, mærk jer det med Rædsel, lyt til, alle
fjerne Lande: Rust jer, I skal ræddes, rust jer, I skal
ræddes. 10 Læg Råd op, det skal dog briste, gør
Aftale, det slår dog fejl, thi - Immanuel! 11 Thi så
sagde HERREN til mig, da hans Hånd greb mig
med Vælde, og han advarede mig mod at vandre på
dette Folks Vej: 12 Kald ikke alt Sammensværgelse,
hvad dette Folk kalder Sammensværgelse, frygt ikke,
hvad det frygter, og ræddes ikke! 13 Hærskarers
HERRE, ham skal I holde hellig, han skal være eders
Frygt, han skal være eders Rædsel. 14 Han bliver en
Helligdom, en Anstødssten og en Klippe til Fald for
begge Israels Huse og en Snare og et Fangegarn for
Jerusalems Indbyggere, 15 og mange iblandt dem
skal snuble, falde og kvæstes, fanges og bindes. 16
Bind Vidnesbyrdet til og sæt Segl for Læren i mine
disciples Sind! 17 Jeg bier på HERREN, han, som
dølger sit Åsyn for Jakobs Hus, til ham står mit Håb:
18 Se, jeg og de Børn, HERREN gav mig, er Varsler
og Tegn i Israel fra Hærskarers HERRE, som bor på
Zions Bjerg. 19 Og siger de til eder: "Søg Genfærdene
og Ånderne, som hvisker og mumler!" skal et Folk
ikke søge sin Gud, skal man søge de døde for de
levende? 20 Nej! Til Læren og Vidnesbyrdet! Således
skal visselig de komme til at tale, som nu er uden
Morgenrøde. 21 Han skal vanke om i Landet, trykket
og hungrig. Og når han hungrer, skal han blive
rasende og bande sin Konge og sin Gud. Vender han
sig til det høje, 22 eller skuer han ud over Jorden,
se da er der Trængsel og Mørke, knugende Mulm; i
Bælgmørke er han stødt ud.

9 Men engang skal der ikke længer være Mørke
i det Land, hvor der nu er Trængsel; i Fortiden
bragte han Skændsel over Zebulons og Naftalis Land,
Men i Fremtiden bringer han Ære over Vejen langs
Søen, Landet hinsides Jordan, Hedningernes Kreds.
2 Det Folk, som vandrer i Mørke, skal skue så stort et
Lys; Lys stråler frem over dem, som bor i Mulmets
Land. 3 Du gør Fryden mangfoldig, Glæden stor, de
glædes for dit Åsyn, som man glædes i Høst, ret
som man jubler, når Bytte deles. 4 Thi dets tunge
Åg og Stokken til dets Ryg, dets Drivers Kæp, har
du brudt som på Midjans Dag; 5 ja, hver en Støvle,
der tramper i Striden, og Kappen, der søles i Blod,
skal brændes og ende som Luernes Rov. 6 Thi et
Barn er født os, en Søn er os givet, på hans Skulder

skal Herredømmet hvile; og hans Navn skal være:
Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader,
Fredsfyrste. 7 Stort bliver Herredømmet, endeløs
Freden over Davids Trone og over hans Rige, at
det må grundes og fæstnes ved Ret og Retfærd fra
nu og til evig Tid. Hærskarers HERREs Nidkærhed
gør det. 8 Et Ord sender Herren mod Jakob, i Israel
slår det ned; 9 alt Folket får det at kende, Efraim og
Samarias Borgere. Thi de siger i Hovmod og Hjertets
Stolthed: 10 "Teglsten faldt, vi bygger med Kvader,
Morbærtræer blev fældet, vi får Cedre i Stedet!" 11
Da rejser HERREN dets Uvenner mod det og ægger
dets Fjender op, 12 Syrerne forfra, Filisterne bagfra,
de æder Israel med opspilet Gab. Men trods alt har
hans Vrede ej lagt sig, hans Hånd er fremdeles rakt
ud. 13 Men til ham, der slår det, vender Folket ej
om, de, søger ej Hærskarers HERRE. 14 Da hugger
HERREN Hoved og Hale af Israel, Palme og Siv på
en eneste Dag. 15 Den ældste og agtede er Hoved,
Løgnprofeten er Hale. 16 De ledende i dette Folk leder
vild, og de, der ledes, opsluges. 17 Derfor glædes ej
Herren ved dets unge Mænd, har ej Medynk med
dets faderløse og Enker. Thi alle er Niddinger og
Ugerningsmænd, og hver en Mund taler Dårskab.
Men trods alt har hans Vrede ej lagt sig, hans Hånd
er fremdeles rakt ud. 18 Thi Gudløshed brænder som
Ild, fortærer Torn og Tidsel, sætter Ild på det tætte
Krat, så det hvirvler op i Røg. 19 Ved Hærskarers
HERREs Vrede står Landet i Brand, og Folket bliver
som Føde for Ilden; de skåner ikke hverandre. 20
Man snapper til højre og hungrer, æder om sig til
venstre og mættes dog ej. Hver æder sin Næstes
Kød, 21 Manasse Efraim, Efraim Manasse, og de
overfalder Juda sammen. Men trods alt har hans
Vrede ej lagt sig, hans Hånd er fremdeles rakt ud.

10 Ve dem, der giver Ulykkeslove og ivrigt fører
Uret til Bogs 2 for at trænge de ringe fra Retten
og røve de armes Ret i mit Folk, at Enker kan blive
deres Bytte og faderløse kan plyndres. 3 Hvad gør
I på Straffens Dag, når Undergang kommer fra det
fjerne? Til hvem vil I ty om Hjælp, hvor gemmer I da
eders Rigdom? 4 Enten må I knæle blandt Fanger,
eller også falde på Valen! Men trods alt har hans
Vrede ej lagt sig, hans Hånd er fremdeles rakt ud. 5
Ve Assur, min Harmes Kæp, min Vrede er Stokken
i hans Hånd. 6 Jeg sender ham mod et vanhelligt
Folk, opbyder ham mod min Vredes, Folk til at gøre
Bytte og røve og trampe det ned som Skarn på
Gaden. 7 Men han, han mener det ej så, hans Hjerte
tænker ej så. Nej, at ødelægge, det er hans Attrå, at
udrydde Folk, ikke få. 8 Thi han siger: "Er ej mine
Høvedsmænd Konger til Hobe? 9 Gik det ej Kalno
som Karkemisj, mon ikke Hamat som Arpad, Samaria
som Damaskus? 10 Som min Hånd fandt hen til
Afgudernes Riger, der dog havde flere Gudebilleder
end Jerusalem og Samaria 11 mon jeg da ikke skal
handle med Jerusalem og dets Gudebilleder, som jeg
handlede med Samaria og dets Afguder?" 12 Men
når Herren fuldbyrder alt sit Værk på Zions Bjerg og i
Jerusalem, vil jeg hjemsøge Assyrerkongens Hjertes
Hovmodsfrugt og hans Øjnes trodsige Pral, 13 fordi
han siger: "Med min, stærke Hånd greb jeg ind, med
min Visdom, thi jeg er klog. Jeg flyttede Folkeslags
Grænser og rev deres Skatte til mig, stødte Folk
fra Tronen i Almagt; 14 min Hånd fandt til Folkenes
Rigdom som hen til en Fuglerede; som man sanker
forladte Æg, har jeg sanket den vide Jord, og ingen
rørte en Vinge, åbnede Næbbet og peb." 15 Mon
Øksen bryster sig mod den, som hugger, gør Saven
sig til mod den, som saver? Som om Kæppen kan
svinge den, der løfter den, Stokken løfte, hvad ikke er
Træ! 16 Derfor sender Herren Hærskarers HERRE,
Svindsot i hans Fedme, og under hans Herlighed luer
en Lue som luende Ild; 17 Israels Lys bliver til Ild
og dets Hellige til en Flamme, og den brænder og
fortærer hans Tidsel og Torn på een Dag; 18 hans
Skovs og Frugthaves Herlighed skal den rydde Rub
og Stub, og han bliver som en syg, der hentæres.
19 De Træer, som levnes i hans Skov, bliver det let
at tælle; et Barn kan skrive dem op. 20 På hin Dag
skal Israels Rest og det, som undslipper af Jakobs
Hus, ikke mere støtte sig til den, der slår det, men til
HERREN, Israels Hellige, i Sandhed. 21 En Rest skal
omvende sig, Jakobs Rest, til den vældige Gud. 22
Thi var end dit Folk som Sandet ved Havet, Israel,
kun en Rest deraf skal omvende sig. Ødelæggelse er
fastslået, og med Retfærdighed vælter den frem; 23
thi Ødelæggelse og fastslået Råd fuldbyrder Herren,
Hærskarers HERRE, over al Jorden. 24 Derfor, så
siger Herren, Hærskarers HERRE: Frygt ikke, mit
Folk, som bor i Zion, for Assyrien, når det slår dig
med Kæppen og løfter sin Stok imod dig som fordum
Ægypten! 25 Thi end om en føje Stund er Vreden
ovre, og min Harme vender sig til deres Fordærv. 26
Så svinger Hærskarers HERRE Svøben imod det,
som da Midjan blev slået ved Orebs Klippe; hans
Stok er udrakt imod Havet, og han løfter den som
fordum mod Ægypten. 27 På hin Dag tager han
Byrden af din Skulder og Åget af din Nakke, ja, Åget
brister for Fedme. 28 Han rykker mod Ajjat, drager
uden om Migron, i Mikmas lader han Trosset blive;

29 de går over Passet: "I Geba holder vi Natterast!"
Rama ryster, Sauls Gibea flyr. 30 Skrig højt, Gallims
Datter! Lyt til, Lajsja! Stem i, Anatot! 31 Madmena
flyr, Gebims Folk bjærger deres Gods. 32 Endnu
i Dag står han i Nob; han svinger Hånden mod
Zions Datters Bjerg, Jerusalems Høj - 33 Se, Herren,
Hærskarers HERRE, afhugger hans Grene med Gru;
de knejsende Stammer fældes, de stolte Træer må
segne. 34 Med Jernet gør han lyst i Skovens Tykning,
og Libanon falder for den Herlige.

11 Men der skyder en Kvist af Isajs Stub, et Skud
gror frem af hans Rod; 2 og HERRENs Ånd skal
hvile over ham, Visdoms og Forstands Ånd, Råds og
Styrkes Ånd, HERRENs Kundskabs og Frygts Ånd.
3 Hans Hu står til HERRENs Frygt; han dømmer ej
efter, hvad Øjnene ser, skønner ej efter, hvad Ørene
hører. 4 Han dømmer de ringe med Retfærd, fælder
redelig Dom over Landets arme. Voldsmanden slår
han med Mundens Ris, gudløse dræber han med
Læbernes Ånde. 5 Og Retfærd er Bæltet, han har om
sin Lænd, Trofasthed Hofternes Bælte. 6 Og Ulven
skal gå hos Lammet, Panteren hvile hos Kiddet,
Kalven og Ungløven græsse sammen, dem driver en
lille Dreng. 7 Kvien og Bjørnen bliver Venner, deres
Unger ligger Side om Side, og Løven æder Strå som
Oksen; 8 den spæde skal lege ved Øglens Hul, den
afvante række sin Hånd til Giftslangens Rede. 9 Der
gøres ej ondt og voldes ej Men i hele mit hellige
Bjergland; thi Landet er fuldt af HERRENs Kundskab,
som Vandene dækker Havets Bund. 10 På hin Dag
skal Hedningerne søge til Isajs Rodskud, der står
som et Banner for Folkeslagene, og hans Bolig skal
være herlig. 11 På hin Dag skal Herren atter udrække
sin Hånd for at vinde, hvad der er til Rest af hans
Folk, fra Assur og fra Ægypten, fra Patros, Ætiopien
og Elam, fra Sinear, Hamat og Havets Strande. 12 For
Folkene rejser han Banner, samler Israels bortdrevne
Mænd, sanker Judas spredte Kvinder fra Verdens fire
Hjørner. 13 Efraims Skinsyge viger, og Judas Avind
svinder; Efraim er ikke skinsygt på Juda, og Juda
bærer ej Avind mod Efraim. 14 I Vest slår de ned
på Filisternes Skulder, sammen plyndrer de Østens
Sønner, mod Edom og Moab rækker de Hånden,
Ammons Sønner lyder dem. 15 HERREN udtørrer
Ægypterhavets Vig og svinger Hånden mod Floden i
sin Ånds Vælde; han kløver den i syv Bække, så man
kan gå over med Sko; 16 der bliver en banet Vej for
dem af hans Folk, som levnes fra Assyrien, således
som der var for Israel, da det drog op fra Ægypten.

12 På hin Dag skal du sige: Jeg takker dig, HERRE,
thi du vrededes på mig; men din Vrede svandt,
og du trøstede mig. 2 Se, Gud er min Frelse, jeg er
trøstig og uden Frygt; thi HERREN er min Styrke og
min Lovsang, og han blev mig til Frelse. 3 I skal øse
Vand med Glæde af Frelsens Kilder 4 og sige på
hin Dag: Tak HERREN, påkald hans Navn, gør hans
Gerninger kendt blandt Folkene, kundgør, at hans
Navn er højt! 5 Lovsyng HERREN, thi stort har han
øvet, lad det blive kendt på den vide Jord! 6 Bryd ud i
Fryderåb, Zions Beboere, thi stor i eders Midte er
Israels Hellige!

13 Et Udsagn om Babel, som Esajas, Amoz's Søn
skuede: 2 Rejs Banner på et nøgent Bjerg, råb
også til dem, vink, så de drager igennem Fyrsternes
Porte! 3 Jeg har opbudt min viede Hær til at tjene min
Vrede og kaldt mine Helte hid, de jublende, stolte. 4
Hør i Bjergene Larm som af talrigt Krigsfolk, hør, hvor
det buldrer af Riger, af samlede Folk! Hærskarers
HERRE er ved at mønstre sin Krigshær. 5 De kommer
fra fjerne Egne, fra Himlens Grænse, HERREN og
hans Vredes Værktøj for at hærge al Jorden. 6
Jamrer, thi HERRENs Dag er nær, den kommer som
Vold fra den Vældige. 7 Derfor slappes hver Hånd,
hvert Menneskehjerte smelter, 8 de ræddes, gribes af
Veer og Smerter, vånder sig som fødende Kvinde;
de stirrer i Angst på hverandre med blussende røde
Kinder. 9 Se, HERRENs Dag kommer, grum, med
Harme og brændende Vrede; Jorden gør den til
Ørk og rydder dens Synder bort. 10 Thi Himlens
Stjerner og Billeder udsfråler ej deres Lys, mørk
rinder Solen op, og Månen skinner ikke. 11 Jeg
hjemsøger Jorden for dens Ondskab, de gudløse for
deres Brøde, gør Ende på frækkes Overmod, bøjer
Voldsmænds Hovmod. 12 En Mand gør jeg sjældnere
end Guld og et Menneske end Ofirs Guld. 13 Derfor
bæver Himlen, og Jorden flytter sig skælvende ved
Hærskarers HERREs Harme på hans brændende
Vredes Dag. 14 Og som en skræmt Gazel, som
Får, der ej holdes i Flok, skal hver søge hjem til sit
Folk, og hver skal fly til sit Land. 15 Enhver, der
indhentes, spiddes, enhver, der gribes, falder for
Sværdet; 16 deres spæde knuses for deres Øjne,
Husene plyndres, Kvinderne skændes. 17 Se, imod
dem rejser jeg Mederne, som agter Sølv for intet og
ej regner Guld for noget. 18 Deres Buer fælder de
unge, Livsfrugt skåner de ej, med Børn har deres
Øjne ej Medynk. 19 Det går med Babel, Rigernes
Krone, Kaldæernes stolte Pryd, som dengang Gud
omstyrtede Sodoma og Gomorra. 20 Det skal aldrig

i Evighed bebos, ej bebygges fra Slægt til Slægt;
der telter Araberen ikke, der lejrer Hyrder sig ej; 21
men Vildkatte lejrer sig der, og Husene fyldes med
Ugler; der holder Strudsene til, og Bukketroldene
springer; 22 Sjakaler tuder i Borgene, Hyæner i de
yppige Slotte. Dets Time stunder nu til, dets Dage
bliver ej mange.

14 Thi HERREN forbarmer sig over Jakob og
udvælger atter Israel. Han lader dem fæste Bo
i deres eget Land, og fremmede skal slutte sig til
dem og føjes til Jakobs Hus. 2 Folkeslag skal tage
dem og bringe dem hjem igen; og Israels Hus skal i
HERRENs Land tage Folkeslagene i Eje som Trælle
og Trælkvinder; de skal gøre dem til Fanger, hvis
Fanger de var, og herske over deres Bødler. 3 På den
Dag HERREN giver dig Hvile for din Møje og Uro og
for den hårde Trældom, der lagdes på dig, 4 skal du
istemme denne Spottevise om Babels Konge: Hvor er
dog Bødlen stille, Tvangshuset tyst! 5 HERREN har
brudt de gudløses Stok, Herskernes Kæp, 6 som slog
i Vrede Folkeslag, Slag i Slag, og tvang i Harme Folk
med skånselsløs Tvang. 7 Al Jorden har Fred og Ro,
bryder ud i Jubel; 8 selv Cypresserne glæder sig over
dig, Libanons Cedre: "Siden dit Fald kommer ingen
op for at fælde os!" 9 Dødsriget nedentil stormer
dig heftigt i Møde, vækker for din Skyld Dødninger,
al Jordens store, jager alle Folkenes Konger op fra
Tronen; (Sheol h7585) 10 de tager alle til Orde og siger
til dig: "Også du blev kraftløs som vi, du blev vor Lige!"
11 Til Dødsriget sendtes din Højhed, dine Harpers
Brus, dit Leje er redt med Råddenskab, dit Tæppe er
Orme. (Sheol h7585) 12 Nej, at du faldt fra Himlen; du
strålende Morgenstjerne, fældet og kastet til Jorden,
du Folkebetvinger! 13 Du, som sagde. i Hjertet: "Jeg
stormer Himlen, rejser min, Trone deroppe over Guds
Stjerner, tager Sæde på Stævnets Bjerg i yderste
Nord, 14 stiger op over Skyernes Højder, den Højeste
lig" - 15 ja, ned i Dødsriget styrtes du, nederst i Hulen!
(Sheol h7585) 16 Ser man dig, stirrer man på dig med
undrende Blikke: "Er det ham, som fik Jorden til at
bæve, Riger til at skælve, 17 ham, som gjorde Verden
til Ørk og jævnede Byer, ikke gav Fangerne fri til at
drage mod Hjemmet?" 18 Folkenes Konger hviler
med Ære hver i sit Hus, 19 men du er slængt hen
uden Grav som et usseligt Foster, dækket af faldne,
slagne med Sværd og kastet i Stenbruddets Hul som
et nedtrådt Ådsel. 20 I Graven samles du ikke med
dine Fædre, fordi du ødte dit Land og dræbte dit Folk.
Ugerningsmændenes Afkom skal aldrig nævnes. 21
Bered hans Sønner et Blodbad for Faderens Brøde!
De skal ikke stå op og indtage Jorden og fylde Verden
med Sfæder. 22 Jeg står op imod dem, lyder det
fra Hærskarers HERRE, og udrydder af Babel Navn
og Rest, Skud og Spire, lyder det fra HERREN; 23
jeg gør det til Rørdrummers Eje og til side Sumpe;
jeg fejer det bort med Undergangens Kost, lyder det
fra Hærskarers HERRE. 24 Hærskarers HERRE har
svoret således: Visselig, som jeg har tænkt det, så
skal det ske, og som jeg satte mig for, så står det
fast: 25 Jeg knuser Assur i mit Land, ned tramper
ham på mine Bjerge, hans Åg skal vige fra dem, hans
Byrde skal vige fra dets Skuldre. 26 Det er, hvad jeg
satte mig for imod al Jorden, det er den Hånd, som er
udrakt mod alle Folk. 27 Thi Hærskarers HERREs
Råd, hvo kuldkaster det? Hans udrakte Hånd, hvo
tvinger vel den tilbage? 28 I Kong Akaz's Dødsår
kom dette Udsagn: 29 Glæd dig ej, hele Filisterland,
at kæppen, der slog dig, er brudt! Thi af Slangerod
kommer en Øgle, dens frugt er en flyvende Drage.
30 På min Vang skal de ringe græsse de fattige
lejre sig trygt; men jeg dræber dit Afkom ved Sult;
hvad der levnes, slår jeg ihjel. 31 Hyl, Port, skrig,
By, Angst gribe dig, hele Filisterland! Thi nordenfra
kommer Røg, i Fjendeskaren nøler ingen. 32 Og
hvad skal der svares Folkets Sendebud? At HERREN
har grundfæstet Zion, og de arme i hans Folk søger
Tilflugt der.

15 Et udsagn om Moab. Ak, Ar lægges øde ved
Nat, det er ude med Moab, Kir lægges øde
ved Nat, det er ude med Moab. 2 Dibons Datter
går op på Høje for at græde, oppe på Nebo og
Medeba jamrer Moab; hvert et Hoved er skaldet,
alt skæg skåret af, 3 på Gader og oppe på Tage
bærer de Sæk, på Torvene jamrer de alle, opløst
i Gråd. 4 Hesjbon og El'ale skriger, det høres til
Jahaz. Derfor skælver Moabs Lænder, dets Sjæl
er i Vånde. 5 Hjertet skriger i Moab, man flygter til
Zoar, til Eglat-Sjelisjija. Ak, grædende stiger de op ad
Luthiths Skråning, undervejs til Horonajim opløfter de
Jammerskrig; 6 Nimrims Vande bliver Ødemarker, thi
Græsset visner, Grønsværet svinder, Grønt er der
ikke. 7 Derfor slæber de Godset, de vandt, deres
hengemte Ting over Vidjebækken. 8 Ak, Nødråbet
omspænder Moabs Land, dets Jamren når til Eglajim
og Be'er-Elim; 9 thi Dimons Vand er fuldt af Blod.
Men jeg sender endnu mer over Dimon: en Løve over
Moabs undslupne, Landets Rest.

16 Landets Herrer sender en Gave fra Sela gennem
Ørknen til Zions Datters Bjerg. 2 Og ret som
flagrende Fugle, som en opskræmt Rede er Moabs

Døtre ved Arnons Vadesteder. 3 "Kom med et Råd,
gør Ende derpå, lad din Skygge blive som Natten ved
højlys Dag, skjul de bortdrevne, røb ej de flyende!
4 Giv Moabs bortdrevne Tilhold hos dig, vær dem
et Skjul for den, som hærger! Er først Voldsmanden
borte, Ødelæggelsen omme, Undertrykkeren ude af
Landet. 5 skal en Trone rejses med Mildhed, og på
den skal sidde en Dommer med Trofasthed i Davids
Telt, ivrig for Ret og øvet i Retfærd." 6 "Vi har hørt
om Moabs Hovmod, det såre store, dets Overmod,
Hovmod og Frækhed, dets tomme Snak." 7 Derfor
jamrer Moab over Moab, alle jamrer; Kir-Haresets
Rosinkager sukker de sønderknust over. 8 Thi visne
er Hesjbons Marker, Sibmas Vinstok, hvis Druer slog
Folkenes Herrer til Jorden; den nåede Ja'zer, famled
gennem Ørkenen, dens Ranker bredte sig, overskred
Havet. 9 Derfor græder jeg Ja'zers Gråd over Sibmas
Vinstok, væder med min Tåre Hesjbon, og El'ale;
thi et Vinperserråb slog ned på, din Frugt og din
Høst, 10 fra Frugthaver svandt både Glæde og Jubel;
i Vingårde jubles der ikke, der lyder ej Råb, i Karrene
trampes ej Vin, Vinperserråbet er tystnet. 11 Derfor
bæver mit Indre som Citren for Moab, mit Hjerte for
Kir-Heres. 12 Og når Moab viser sig på Offerhøjen,
når det gør sig Møje og kommer til sin Helligdom for
at bede, udretter det intet. 13 Det er Ordet, HERREN
fordum talede til Moab. 14 Men nu siger HERREN:
Om tre År, som Daglejeren regner Året, skal Moabs
Herlighed vanæres med al den store larmende Hob.
Resten bliver lille, ringe og afmægtig.

17 Et Udsagn om Damaskus. Se, Damaskus går
ud af Byernes Tal og bliver til Sten og Grus; 2
dets Stæder forlades for evigt og bliver Hjordes Eje;
de lejrer sig uden at skræmmes. 3 Det er ude med
Efraims Værn, Damaskus's Kongedømme, Arams
Rest; det går dem som Israels Sønners Herlighed,
lyder det fra Hærskarers HERRE. 4 Og det skal ske
på hin Dag: Ringe bliver Jakobs Herlighed, Huldet
på hans Krop svinder hen; 5 det skal gå som når
Høstkarlen griber om Korn og hans Arm skærer
Aksene af, det skal gå, som når Aksene samles
i Refaims Dal. 6 En Efterslæt levnes deraf, som
når Olietræets Frugt slås ned, to tre Bær øverst
i Kronen, fire fem på Frugttræets Grene, så lyder
det fra HERREN, Israels Gud. 7 På hin Dag skal
Menneskene se hen til deres Skaber, og deres
Øjne skal skue hen til Israels Hellige; 8 og de skal
ikke se hen til Altrene, deres Hænders Værk, eller
skue hen til, hvad deres Fingre har lavet, hverken
til Asjerastøtterne eller Solstøtterne. 9 På hin Dag
ligger dine Byer forladt som de Tomter, Hivviter og
Amoriter forlod for Israels Børn; og Landet skal blive
en Ørk. 10 Thi du glemte din Frelses Gud, slog din
Tilflugtsklippe af Tanke. Derfor planter du yndige
Plantninger og sætter fremmede Skud; 11 hver Dag
får du din Plantning i Vækst, hver Morgen dit Skud
i Blomst - indtil Høsten på Sotens, den ulægelige
Smertes Dag. 12 Hør Bulder af mange Folkeslag! De
buldrer som Havets Bulder. Drøn af Folkefærd! De
drøner som vældige Vandes Drøn. 13 Folkefærdene
drøner som Drønet af mange Vande. Men truer han
ad dem, flygter de bort, vejres hen som Avner på
Bjerge for Vinden, som hvirvlende Løv for Stormen.
14 Ved Aftenstid kommer Rædsel; før Morgen gryr,
er de borte. Det er vore Plyndreres Del, det er vore
Ransmænds Lov

18 Hør Land med de surrende Vinger hinsides
Ætiopiens Strømme, 2 du, som sender Bud
over Havet i Både af Siv på Vandspejlet: Gå, I hastige
Bud, til det ranke, glinsende Folk, til Folket, som
frygtes så vide, Kraftens og Sejrens Folk, hvis Land
gennemstrømmes af Floder. 3 Alle I Jorderigs Folk,
som bygger på Jord: Rejses Banner på Bjerge, så
se, når der stødes i Horn, så hør! 4 Thi så sagde
HERREN til mig: "Rolig ser jeg til fra mit Sæde som
glødende Luft i Solskin, som Dugsky i Høstens Tid."
5 Thi før Høst, når Blomstring er endt, når Blomst
sætter modnende Drue, afskærer han Rankerne med
Knive, og Skuddene kapper han bort. 6 De gives alle
til Bjergenes Fugle og Jordens Dyr, om Somren Føde
for Fugle, om Vintren for al Jordens Dyr. 7 Til hin
Tid skal der bringes Hærskarers HERRE Gave fra et
rankt og glinsende Folk, et Folk, som frygtes så vide,
Kraftens og Sejrens Folk, hvis Land gennemstrømmes
af Floder, til Stedet, hvor Hærskarers HERREs Navn
bor, til Zions Bjerg.

19 Et Udsagn om Ægypten. Se, HERREN farer på
letten Sky og kommer til Ægypten; Ægyptens
Guder bæver for ham, Ægyptens Hjerte smelter i
Brystet. 2 Jeg hidser Ægypten mod Ægypten, så
de kæmper Broder mod Broder, Ven mod Ven, By
mod By, Rige mod Rige. 3 Ægyptens Forstand står
stille, dets Råd gør jeg til intet, så de søger Guder og
Manere, Genfærd og Ånder. 4 Jeg giver Ægypten hen
i en hårdhjertet Herres Hånd, en Voldskonge bliver
deres Hersker, så lyder det fra Herren, Hærskarers
HERRE. 5 Vandet i Floden svinder, Strømmen bliver
sid og tør; 6 Strømmene udspreder Stank, Ægyptens
Floder svinder og tørres; Rør og Siv visner hen, 7
alt Græsset ved Nilbredden dør, al Sæd ved Nilen

hentørres, svinder og er ikke mere. 8 Fiskerne sukker
og sørger, alle, som meder i Nilen; de, som, sætter
Garn i Vandet, gribes af Modløshed. 9 Til Skamme er
de, som væver Linned, Heglersker og de, som væver
Byssus; 10 Spinderne er sønderknust, hver Daglejer
sørger bittert. 11 Kun Dårer er Zoans Øverster, Faraos
viseste Rådmænd så dumt et Råd. Hvor kan I sige
til Farao: "Jeg er en Ætling af Vismænd, Ætling af
Fortidens Konger?" 12 Ja, hvor er nu dine Vismænd?
Lad dem dog kundgøre dig og lade dig vide, hvad
Hærskarers HERRE har for mod Ægypten! 13 Hans
Fyrster blev Dårer: Fyrster i Nof blev Tåber. Ægypten
er bragt til at rave af Stammernes Hjørnesten. 14 I
dets Indre har HERREN udgydt Svimmelheds Ånd;
Ægypten fik de til at rave i al dets Id, som den
drukne raver i sit Spy. 15 For Ægypten lykkes intet,
hverken for Hoved eller Hale, Palme eller Siv. 16 På
hin Dag skal Ægypten blive som Kvinder; det skal
ængstes og grue for Hærskarers HERREs svungne
Hånd, som han svinger imod det. 17 Judas Land
bliver Ægypten en Rædsel; hver Gang nogen minder
dem derom, gribes de af Angst for, hvad Hærskarers
HERRE har for imod det. 18 På hin Dag skal fem
Byer i Ægypten tale Kana'ans Tungemål og sværge
ved Hærskarers HERRE; en af dem skal kaldes Ir-
Haheres. 19 På hin Dag skal HERREN have et Alter
midt i Ægypten og en Stenstøtte ved dets Grænse. 20
Det skal være Tegn og Vidne for Hærskarers HERRE
i Ægypten; når de råber til HERREN over dem, som
mishandler dem, vil han sende dem en Frelser; han
skal stride og udfri dem. 21 Da skal HERREN give sig
til Kende for Ægypten, Ægypterne skal lære HERREN
at kende på hin Dag; de skal bringe Slagtoffer og
Afgrødeoffer og gøre Løfter til HERREN og indfri
dem. 22 HERREN skal slå Ægypten, slå og læge; og
når de omvender sig til HERREN, bønhører han dem
og læger dem. 23 På hin Dag skal der gå en banet
Vej fra Ægypten til Assyrien, og Assyrien skal komme
til Ægypten og Ægypten til Assyrien, og Ægypten
skal tjene Herren sammen med Assyrien. 24 På hin
Dag skal Israel selvtredje, sammen med Ægypten
og Assyrien, være en Velsignelse midt på Jorden,
25 som Hærskarers HERRE velsigner med de Ord:
"Velsignet være Ægypten, mit Folk, og Assyrien, mine
Hænders Værk, og Israel, min Arvelod!"

20 I det År Tartan kom til Asdod, dengang
Assyrerkongen Sargon sendte ham og han
angreb Asdod og indtog det, 2 på den Tid talede
HERREN ved Esajas, Amoz's Søn, således: "Gå
hen og løs Sørgeklædet af dine Lænder og drag
Skoene af dine Fødder!" Og han gjorde således
og gik nøgen og barfodet. 3 Så sagde HERREN:
"Som min Tjener Esajas i trende År har vandret
nøgen og barfodet som Tegn og Varsel mod Ægypten
og Ætiopien, 4 således skal Assyrerkongen slæbe
fangne Ægyptere og bortførte Ætiopere med sig,
unge og gamle, nøgne og barfodede, med blottet Bag
til Skændsel før Ægypten." 5 Da skal de forfærdes
og blues over Ætiopien, som de så hen til, og over
Ægypten, som var deres Stolthed 6 Og de, som bor
på denne Strand, skal på hin Dag sige: "Se, således
gik det med den, vi så hen til, til hvem vi tyede om
Hjælp for at frelses fra Assyrerkongen; hvor skal da vi
kunne undslippe!"

21 Et Udsagn om Havørknen. Som hvirvlende
Storme, der jager i Sydlandet, kommer det fra
Ørkenen, det grufulde Land 2 Så svart et Syn blev
mig meldt: "Ransmænd raner, Hærmænd hærger!
Frem, Elamiter! Til Belejring, Meder! Alle Suk gør jeg
Ende på!" 3 Derfor fyldes mine Lænder af Skælven,
jeg gribes af Veer som, fødende Kvinde, døv af
Svimmelhed, blind af Skræk, 4 mit Hjerte forvirres,
Gru falder på mig; Skumringen, jeg elsker, bliver
mig til Angst. 5 Bordet dækkes, Hynder bredes,
man spiser og drikker, "Op I Fyrster, salv eders
Skjolde!" 6 Thi så sagde Herren til mig: "Gå hen
og stil Vægteren ud! Hvad han får at se, skal han
melde. 7 Og ser han Ryttere, et Par komme ridende,
en Rytter på Æsel, en Rytter på Kamel, da skal han
lytte, ja lytte spændt!" 8 Og han råbte: "Se, o Herre,
på Varden står jeg bestandig, Dagen lang, og på
min Vagtpost står jeg trolig 9 Nat efter Nat!" Men
se, da kom der ridende Mænd, et Par kom ridende;
de råbte: "Faldet, faldet er Babel, han knuste alle
dets Guder i Støvet!" 10 Mit knuste, mit tærskede
Folk! Hvad jeg, har hørt fra Hærskarers HERRE, fra
Israels Gud, det melder jeg eder. 11 Et Udsagn om
Duma. Der råbes til mig fra Se'ir: "Vægter, hvordan
skrider Natten, Vægter, hvordan skrider Natten?" 12
Vægteren svarer: "Morgen kommer, men også Nat!
Vil I spørge, så spørg! Kom kun igen!" 13 Et Udsagn:
"I Ødemarken". Søg Nattely i Ødemarkens Krat, I
Dedans Karavaner! 14 Bring de tørstige Vand i Møde,
I, som bor i Temas Land, mød de flyende med Brød!
15 Thi de er på Flugt for Sværd, på Flugt for det
dragne Sværd, på Flugt for den spændte Bue, på
Flugt for Krigens Tynge. 16 Thi så sagde Herren til
mig:"Et År endnu, som Daglejeren regner Året, og det
er ude med al Kedars Herlighed. 17 Resten af Kedars

Heltes Buer skal være ringe, så sandt HERREN,
Israels Gud, har talet."

22 Et Udsagn: "Synernes Dal". Hvad tænker du på,
siden alle stiger op på Tagene, **2** du larmende,
støjende By, du jublende Stad? Dine slagne er vel
ikke sværdslagne, døde i Krig! **3** Alle dine Høvdinger
flygted, flyed langt bort, alle dine Helte, væbnet med
Buer, blev fanget. **4** Derfor siger jeg: Gå fra mig,
lad mig græde bittert, træng ej på for at trøste mig
over, at mit Folk er lagt øde! **5** Thi en Dag, da man,
ræddes, trædes og trænges, har Herren, Hærskarers
HERRE, til Rede! I Synernes Dal brødes Mure ned,
mod Bjerget hørtes Skrig; **6** Elam løftede Koggeret,
Aram satte sig til Hest, Kir tog Skjoldene ud; **7** og de
bedste iblandt dine Dale fyldtes med Vogne og Heste,
lige til Porten stod de. **8** Han borttog Judas Værn.
På den Dag så I hen til Skovhusets Rustkammer, **9**
og I så, hvor mange Revner der var i Davidsbyen. I
samlede Nedredammens Vand, **10** gik Jerusalems
Huse igennem og rev Husene ned for at gøre Muren
stærk. **11** I gravede mellem de to Mure en Fordybning
til den gamle Dams Vand. Men til ham, der virked det,
skued I ikke, så ej hen til ham, som beredte det for
længst. **12** På hin Dag kaldte Herren, Hærskarers
HERRE, til Gråd og Sorg, til Hovedragning og Sæk.
13 Men se, der er Fryd og Glæde, man slår Okser
ned, slagter Får, æder Kød og får Vin at drikke:
"Lad os æde og drikke, thi i Morgen dør vi!" **14**
Men Hærskarers HERRE åbenbared for mit Øre:
"Den Synd," siger Herren, Hærskarers HERRE, "får
I ikke sonet, førend I dør!" **15** Så siger Herren,
Hærskarers HERRE: Gå hen og sig til denne Foged,
Slotshøvedsmanden Sjebna: **16** Hvad har du her,
og hvem har du her, at du her udhugger din Grav,
udhugger dig en Grav højt oppe, huler dig en Bolig i
Klippen! **17** Se, HERREN slynger dig bort og bøjer
dig sammen, du stolte, **18** han knytter dig sammen til
et Knytte og kaster dig ud i et vidtstrakt Land! Der
skal du dø, der din Æresvogn komme, du Skændsel
for din Herres Hus! **19** Jeg støder dig bort fra din
Stilling og styrter dig fra din Post. **20** Men på hin
Dag kalder jeg min Tjener Eljakim, Hilkijas Søn, **21**
og iklæder ham din Kjortel, omgjorder ham med dit
Bælte og lægger din Myndighed i hans Hånd. Han
skal blive en Fader for Jerusalems Indbyggere og
Judas Hus. **22** Jeg lægger Nøglen til Davids Hus på
hans Skulder; når han lukker op, skal ingen lukke
i, og når han lukker i, skal ingen lukke op, **23** Jeg
fæster ham som en Nagle på et sikkert Sted, og
han skal blive til Hæder for sit Fædrenehus. **24** Men
hænger hans Fædrenehus's hele Vægt sig på ham,
Skud og Vildskud, alle Småkar, fra Fadene til alle
Krukkerne, **25** så skal det ske på den Dag, lyder det
fra Hærskarers HERRE, at Naglen, der var fæstet på
et sikkert Sted, giver efter, rives ud og falder ned, og
hele Vægten, som hænger derpå, skal slås sønder.
Thi HERREN har talet!

23 Et Udsagn om Tyrus. Jamrer, I Tarsisskibe,
eders Fæstning er i Grus! De får det at vide på
Vejen fra Kyperns Land. **2** Det er ude med Kystlandets
Folk, med Zidons Købmænd, hvis Sendebud for
over Havet, **3** de mange Vande, hvis Indkomst var
Sjihors Sæd, hvis Vinding Alverdens Varer. **4** Skam
få du, Zidon, thi Havet siger: "Jeg har ikke haft Veer,
jeg fødte ikke, ej har jeg fostret Ynglinge, opfødt
Jomfruer!" **5** Når Rygtet når Ægypten, skælver de
ved Rygtet om Tyrus. **6** Drag over til Tarsis og jamrer,
I Kystlandets Folk! **7** Er det eders jublende By fra
Urtids Dage, hvis Fødder førte den viden om som
Gæst? **8** Hvo satte sig dette for mod det kronede
Tyrus, hvis Købmænd var Fyrster, hvis Kræmmere
Jordens Adel? **9** Det gjorde Hærskarers HERRE for
at vanære Hovmod, skænde al Stolthed, al Jordens
Adel. **10** Græd, I Tarsisskibe, Havn er der ikke
mer! **11** Han udrakte Hånden mod Havet, rystede
Riger, HERREN samled Folk for at jævne Kana'ans
Fæstninger. **12** Han sagde: "Aldrig mer skal du juble,
du voldtagne Jomfru, Zidons Datter! Stå op, drag
over til Kypern, selv der skal du ej finde Hvile!" **13**
Se til Kyprioternes Land! Søfarere grunded det Folk;
de rejste dets Vagttårne, Byer og Borge. Han gjorde
det til en Ruinhob. **14** Jamrer, I Tarsisskibe, eders
Fæstning er i Grus! **15** På hin Dag skal Tyrus gå ad
Glemme i halvfjerdsindstyve År, som i een Konges
Dage. Men efter halvfjerdsindstyve Års Forløb skal
det gå med Tyrus som med Skøgen i Visen: **16** Tag
din Citer, gå rundt i Byen, du glemte Skøge, leg smukt
på Strenge, syng, hvad du kan, så du kommes i Hu!"
17 Efter halvfjerdsindstyve Års Forløb vil HERREN se
til Tyrus; det skal atter modtage Skøgeløn og bole
med Alverdens Riger på den vide Jord. **18** Men dets
Vinding og Skøgeløn skal helliges HERREN; den skal
ikke gemmes hen eller lægges op; dem, der bor for
HERRENs Åsyn, skal dets Vinding tjene til Føde,
Mættelse og prægtige Klæder.

24 Se, HERREN gør Jorden tom og øde og vender
op og ned på dens Overflade, han spreder dens
Beboere; **2** det går Lægfolk som Præst, Træl som
Herre, Trælkvinde som Frue, Køber som Sælger,
Långiver som Låntager, Ågerkarl som Skyldner. **3**

Jorden tømmes og plyndres i Bund og Grund, thi
HERREN har talet dette Ord. 4 Jorden blegner og
segner, Jorderig sygner og segner, Jordens Højder
sygner hen. 5 Vanhellig blev Jorden under dem,
som bor der, thi Lovene krænked de, overtrådte
Budet, brød den evige Pagt. 6 Derfor fortærer
Forbandelse Jorden, og bøde må de, som bor der.
Derfor svides Jordens Beboere bort, kun få af de
dødelige levnes. 7 Druesaften sørger, Vinranken
sygner alle de hjertensglade sukker; 8 Håndpaukens
Klang er endt, de jublendes Larm hørt op, endt
er Citrens Klang. 9 De drikker ej Vin under Sang,
besk smager den stærke Drik. 10 Den øde Stad
ligger nedbrudt, stængt er hver Boligs Indgang. 11
Man jamrer over Vinen på Gaden, bort er al Glæde
svundet; landflygtig er Landets Fryd. 12 I Byen er
Øde tilbage, og Porten er hugget i Splinter. 13 Thi
på Jorden midt iblandt Folkene går det, som når
Olietræets Frugt slås ned, som ved Efterslæt, når
Vinen er høstet: 14 Disse opløfter Røsten, jubler over
HERRENs Storhed, råber fra Vesten: 15 "Derfor skal I
ære HERREN i Østen, på Havets Strande HERRENs,
Israels Guds, Navn!" 16 Fra Jordens Grænse hører vi
Lovsange: "Hil den retfærdige!" Men jeg siger: Jeg
usle, jeg usle, ve mig, Ransmænd raner, Ransmænd
raner Ran, 17 Gru og Grav og Garn over dig, som bor
på Jorden! 18 Den, der flygter for Gru, skal falde i
Grav, og den, der når op af Grav, skal fanges i Garn.
Thi Sluserne oventil åbnes, og Jordens Grundvolde
vakler. 19 Jorden smuldrer og smuldrer, Jorden gynger
og gynger, Jorden skælver og skælver; 20 Jorden
raver og raver som drukken og svajer som Vogterens
Hytte; tungt ligger dens Brøde på den, den segner og
rejser sig ikke. 21 På hin Dag hjemsøger HERREN
Himlens Hær i Himlen og Jordens Konger på Jorden.
22 De slæbes i Fængsel som Fanger, holdes under
Lås og Lukke og straffes lang Tid efter. 23 Månen
blues og Solen skæmmes, thi Hærskarers HERRE
viser, han er Konge på Zions Bjerg, i Jerusalem; for
hans Ældstes Øjne er Herlighed.

25 HERRE, min Gud er du; jeg priser dig, lover
dit Navn. Thi du har gjort et Under, Råd fra
fordum var tro og sande. 2 Thi du lagde Byen i
Grus, den faste Stad i Ruiner; de fremmedes Borg er
nedbrudt, aldrig mer skal den bygges. 3 Derfor ærer
dig et mægtigt Folk, frygter dig grumme Hedningers
Stad. 4 Thi du blev de ringes Værn, den fattiges
Værn i Nøden, et Ly mod Skylregn, en Skygge mod
Hede; thi som isnende Regn er Voldsmænds Ånde, 5
som Hede i det tørre Land. Du kuer de fremmedes
Larm; som Hede ved Skyens Skygge så dæmpes
Voldsmænds Sang. 6 Hærskarers HERRE gør på
dette Bjerg et Gæstebud for alle Folkeslag med fede
Retter og stærk Vin, med fede, marvfulde Retter og
stærk og klaret Vin. 7 Og han borttager på dette Bjerg
Sløret, som tilslører alle Folkeslag, og Dækket, der
dækker alle Folk. 8 Han opsluger Døden for stedse.
Og den Herre HERREN aftørrer Tåren af hver en
Kind og gør Ende på sit Folks Skam på hele Jorden,
så sandt HERREN har talet. 9 På hin Dag skal man
sige: Se, her er vor Gud, som vi biede på, og som
frelste os; her er HERREN, som vi biede på. Lad os
juble og glæde os over hans Frelse; 10 thi HERRENs
Hånd hviler over dette Bjerg. Men Moab trampes
ned, hvor det står, som Strå i Møddingpølen; 11
det breder sine Hænder ud deri som Svømmeren
gør for at svømme, og han ydmyger dets Hovmod
trods Hændernes Kunstgreb. 12 Han nedbryder og
nedstyrter de stejle Mures Værn; han jævner dem
med Jorden, så de ligger i Støvet.

26 På hin Dag skal denne Sang synges i Judas
Land: "En stærk Stad har vi, til Frelse satte han
Mur og Bolværk. 2 Luk Portene op for et retfærdigt
Folk, som gemmer på Troskab, 3 hvis Sind er fast,
som vogter på Fred, thi det stoler på dig. 4 Stol for
evigt på HERREN, thi HERREN er en evig Klippe.
5 Thi han ydmyger dem, der bor i det høje, den
knejsende By, styrter den til Jorden, lægger den i
Støvet. 6 De armes Fod, de ringes Trin skal træde
den ned. 7 Den retfærdiges Sti er jævn, du jævner
den retfærdiges Vej. 8 Ja, vi venter dig, HERRE, på
dine Dommes Sti; til dit Navn og dit Ry står vor Sjæls
Attrå. 9 Min Sjæl attrår dig om Natten, min Ånd i mit
indre søger dig. Thi når dine Domme rammer Jorden,
lærer de; som bor på Jorderig, Retfærd. 10 Vises der
Nåde mod den gudløse, lærer han aldrig Retfærd; i
Rettens Land gør han Uret og ser ikke HERRENs
Højhed. 11 HERRE, din Hånd er løftet, men de ser det
ikke; lad dem med Skam se din Nidkærhed for Folket,
lad dine Fjenders Ild fortære dem! 12 HERRE, du
skaffe os Fred, thi alt, hvad vi har udrettet, gjorde du
for os. 13 HERRE vor Gud, andre Herrer end du har
hersket over os; men dit Navn alene priser vi. 14 Døde
bliver ikke levende, Dødninger står ikke op; derfor
hjemsøgte og tilintetgjorde du dem og udslettede
hvert et Minde om dem. 15 Du har mangfoldiggjort
Folket, HERRE, du har mangfoldiggjort Folket, du
herliggjorde dig, du udvidede alle Landets Grænser.
16 HERRE, i Nøden søgte de dig; de udgød stille
Bønner, medens din Tugtelse var over dem. 17 Som

den frugtsommelige; der er ved at føde, vrider og
vånder sig i Veer, således fik vi det, HERRE, fra
dig. 18 Vi er svangre og vrider os, som om vi fødte
Vind; Landet frelser vi ikke og Jordboere fødes ikke til
Verden. 19 Dine døde skal blive levende, mine dødes
Legemer opstå; de, som hviler i Støvet, skal vågne
og juble. Thi en Lysets bug er din Dug, og Jorden
giver Dødninger igen. 20 Mit Folk, gå ind i dit Kammer
og luk dine Døre bag dig; hold dig skjult en liden
Stund, til Vreden er draget over. 21 Thi HERREN går
ud fra sin Bolig for at straffe Jordboernes Brøde; sit
Blod bringer Jorden for Lyset og dølger ej mer sine
dræbte.

27 På hin Dag hjemsøger HERREN med sit hårde,
vældige, stærke Sværd Livjatan, Den flugtsnare
Slange, og ihjelslår Dragen i Havet. 2 På hin Dag skal
man sige: Syng om en liflig Vingård! 3 Jeg, HERREN,
jeg er dens Vogter, jeg vander den atter og atter. For
at ingen skal hjemsøge den, vogter jeg den Nat og
Dag. 4 Vrede nærer jeg ikke. Fandt jeg kun Torn
og Tidsel, gik jeg løs derpå i Kamp og satte det alt
i Brand 5 med mindre man tyr til mit Værn, slutter
Fred med mig, slutter Fred med mig. 6 På hin Dag
skal Jakob slå Rod, Israel skyde og blomstre og fylde
Verden med Frugt. 7 Har han vel slået det, som de,
der slog det, blev slagne, eller blev det myrdet, som
deres Mordere myrdedes? 8 Ved at støde det bort og
sende det bort trættede han med det; han jog det
bort med sin voldsomme Ånde på Østenstormens
Dag. 9 Derfor sones Jakobs Brøde således, og dette
er al Frugten af, at hans Synd tages bort: at han
gør alle Altersten til sønderhuggede Kalksten, at
Asjerastøtterne og Solstøtterne ikke mere rejser sig.
10 Thi den faste Stad ligger ensom, et folketomt Sted,
forladt som en Ørken. Der græsser Ungkvæget, der
lejrer det sig og afgnaver Kvistene. 11 Når Grenene
er tørre, kommer Kvinderne og bryder dem af for at
tænde Bål. Thi det er et Folk uden Indsigt; derfor
kan dets Skaber ikke forbarme sig, dets Ophav ikke
være det nådig. 12 På hin Dag slår HERREN Frugten
ned fra Flodens Strøm til Ægyptens Bæk, og I skal
opsankes een for een, Israels Børn. 13 På hin Dag
skal der stødes i det store Horn, og de tabte i Assyrien
og de bortdrevne i Ægypten skal komme og tilbede
HERREN på det hellige Bjerg i Jerusalem.

28 Ve Efraims berusedes stolte og dets herlige
Smykkes visnende Blomster på Tindingen af de
druknes fede Dal! 2 Se, Herren har en vældig Kæmpe
til Rede; som Skybrud af Hagl, som hærgende Storm,
som Skybrud af mægtige skyllende Vande slår han til
Jorden med Vælde. 3 Med Fødderne trampes de
ned, Efraims berusedes stolte Krans 4 og dets herlige
Smykkes visnende Blomster på Tindingen af den
fede bal; det går den som en tidligmoden Figen før
Frugthøst: Hvo der får Øje på den, plukker den, og
knap er den i Hånden, før han har slugt den. 5 På hin
bag bliver Hærskarers HERRE en smuk Krans og
en herlig Krone for sit Folks Rest 6 og en Rettens
Ånd for dem, som sidder til Doms, og Styrke for dem,
der driver Krigen tilbage til Portene. 7 Også disse
raver af Vin, er svimle af Drik, Præst og Profet, de
raver af Drik, fra Samling af Vin og svimle af Drik;
de raver under Syner, vakler, når de dømmer. 8 Thi
alle Borde er fulde af Spy, Uhumskhed flyder på hver
en Plet. 9 "Hvem vil han belære, hvem tyder han
Syner mon afvante Børn, nys tagne fra Brystet? 10
Kun hakke og rakke, rakke og hakke, lidt i Vejen her
og lidt i Vejen der!" 11 Ja, med lallende Læber, med
fremmed Mål vil han tale til dette Folk, 12 han, som
dog sagde til dem: "Her er der Hvile, lad den trætte
hvile, her er der Ro!" men de vilde ej høre. 13 Så
bliver for dem da HERRENs Ord: "Hakke og rakke,
rakke og bakke, lidt i Vejen her og lidt i Vejen der!" så
de går hen og styrter bagover, sønderslås, fanges
og hildes. 14 Hør derfor HERRENs Ord, I spotske
Mænd, I Nidvisens Mestre blandt dette Jerusalems
Folk! 15 Fordi I siger: "Vi slutted en Pagt med Døden,
Dødsriget gjorde vi Aftale med; når den susende
Svøbe går frem, da når den ej os, thi Løgn har vi gjort
til vort Ly, vi har gemt os i Svig;" **(Sheol h7585)** 16 derfor,
så siger den Herre HERREN: Se, jeg lægger i Zion
en prøvet Sten, en urokkelig, kostelig Hjørnesten; tror
man, baster man ikke. 17 Og jeg gør Ret til Målesnor,
Retfærd til Blylod; Hagl skal slå Løgnelyet ned, Vand
skylle Gemmestedet bort. 18 Eders Pagt med Døden
skal brydes, Aftalen med Dødsriget glippe. Når den
susende Svøbe går frem, skal den slå jer til Jorden,
(Sheol h7585) 19 jer skal den ramme, hver Gang den går
frem; thi Morgen efter Morgen går den frem, ved Dag
og ved Nat, idel Angst skal det blive at få Syner tydet.
20 Vil man strække sig, er Lejet for kort; vil man dække
sig, er Tæppet for smalt. 21 Thi som på Perazims
Bjerg vil HERREN stå op, som i Gibeons Dal vil han
vise sin Vrede for at gøre sin Gerning en underlig
Gerning, og øve sit Værk et sælsomt Værk. 22 Derfor
hold inde med Spot, at ej eders Bånd skal snære;
thi om hele Landets visse Undergang hørte jeg fra
Herren, Hærskarers HERRE. 23 Lyt til og hør min
Røst, lån Øre og hør mit Ord! 24 Bliver Plovmanden
ved med at pløje til Sæd, med at bryde og harve
sin Jord? 25 Mon han ikke, når den er jævnet, sår

Dild og udstrør Kommen, lægger Hvede, Hirse og
Byg på det udsete Sted og Spelt i Kanten deraf?
26 Hans Gud vejleder ham, lærer ham det rette. 27
Thi med Tærskeslæde knuser man ikke Dild, lader
ikke Vognhjul gå over Kommen; nej, Dilden tærskes
med Stok og Kommen med Kæp. 28 Mon Brødkorn
knuses? Nej, det bliver ingen ved med at tærske;
Vognhjul og Heste drives derover man knuser det
ikke. 29 Også dette kommer fra Hærskarers HERRE,
underfuld i Råd og stor i Visdom.

29 Ve dig, Ariel, Ariel, Byen, hvor David slog lejr!
Lad år blive føjet til år, lad Højtid følge på Højtid,
2 da bringer jeg Ariel Trængsel, da kommer Sorg
og Kvide, da bliver du mig et Ariel, 3 jeg lejrer mig
mod dig som David; jeg opkaster Volde om dig, og
Bolværker rejser jeg mod dig. 4 Da taler du dybt fra
Jorden, dine Ord er Mumlen fra Støvet; din Røst fra
Jorden skal ligne et Genfærds, dine Ord er Hvisken
fra Støvet. 5 Dine Fjenders Hob skal være som
Sandstøv, Voldsmændenes Hob som flyvende Avner.
Brat, i et Nu skal det ske: 6 hjemsøges skal du af
Hærskarers HERRE under Torden og Brag og vældigt
Drøn, Storm og Vindstød og ædende Lue. 7 Som
et natligt Drømmesyn bliver Hoben af alle de Folk,
som angriber Ariel, af alle, der angriber det og dets
Fæstning og trænger det; 8 som når den sultne
drømmer, at han spiser, men vågner og føler sig
tom, som når den tørstige drømmer, at han drikker,
men vågner mat og vansmægtende, således skal
det gå Hoben af alle de Folk, der angriber Zions
Bjerg. 9 Undres og studs, stir jer kun blinde, vær
drukne uden Vin og rav uden Drik! 10 Thi HERREN
har udgydt over jer en Dvalens Ånd, tilbundet eders
Øjne (Profeterne), tilhyllet eders Hoveder (Seerne).
11 Derfor er ethvert Syn blevet eder som Ordene i en
forseglet Bog; giver man den til en, som kan læse, og
siger: "Læs!" så svarer han: "Jeg kan ikke, den er
jo forseglet;" 12 og giver man den til en, som ikke
kan læse, og siger: "Læs!" så svarer han: "Jeg kan
ikke læse." 13 Og Herren sagde: Eftersom dette Folk
kun holder sig nær med sin Mund og ærer mig med
sine Læber, mens Hjertet er fjernt fra mig, og fordi
deres Frygt for mig blev tillærte Menneskebud, 14
se, derfor handler jeg fremdeles sært og sælsomt
med dette Folk; dets Vismænds Visdom forgår, de
kloges Klogskab glipper. 15 Ve dem, der dølger
deres Råd i det dybe for HERREN, hvis Gerninger
sker i Mørke, som siger: "Hvem ser os, og hvem
lægger Mærke til os?" 16 I Dårer, regnes Ler og
Pottemager lige, så Værk kan sige om Mester: "Han
skabte mig ikke!" eller Kunstværk om Kunstner: "Han
fattes Forstand!" 17 Se, end om en liden Stund skal
Libanon blive til Frugthave, Frugthaven regnes for
Skov. 18 På hin Dag hører de døve Skriftord, og
friet fra Mulm og Mørke kan blindes Øjne se. 19
De ydmyge glædes end mere i HERREN, de fattige
jubler i Israels Hellige. 20 Thi Voldsmand er borte,
Spotter forsvundet, bortryddet hver, som er vågen til
ondt, 21 som med Ord får et Menneske gjort skyldigt,
lægger Fælde for Dommeren i Porten og kuer en
retfærdig ved Opspind. 22 Derfor, så siger HERREN,
Jakobs Huses Gud, han, som udløste Abraham: Nu
høster Jakob ej Skam, nu blegner hans Åsyn ikke; 23
thi når han ser mine Hænders Værk i sin Midte, da
skal han hellige mit Navn, holde Jakobs Hellige hellig
og frygte Israels Gud; 24 de, hvis Ånd for vild, vinder
Indsigt, de knurrende tager mod Lære.

30 Ve de genstridige Børn så lyder det fra HERREN
som fuldbyrder Råd, der ej er fra mig, slutter
Forbund, uden min Ånd er med, for at dynge Synd på
Synd, 2 de, som går ned til Ægypten uden at spørge
min Mund for at værne sig ved Faraos Værn, søge Ly
i Ægyptens Skygge! 3 Faraos Værn skal blive jer til
Skam og Lyet i Ægyptens Skygge til Skændsel. 4 Thi
er end hans Fyrster i Zoan, hans Sendebud nået til
Hanes, 5 enhver skal få Skam af et Folk, der ikke
kan bringe dem Hjælp, ej være til Gavn eller Hjælp,
men kun til Skam og Skændsel. 6 Et Udsagn om
Sydlandets Dyr: Gennem Angstens og Trængselens
Land, hvor Løvinde og Løve har hjemme, Giftsnog og
vinget Slange, fører de på Æslers Ryg deres Gods,
på Kamelers Pukkel deres Skatte til et Folk, der ikke
kan hjælpe. 7 Ægyptens Hjælp er Vind og Luft. Derfor
kalder jeg det "Rahab, der hytter sig." 8 Gå nu hen
og skriv det på en Tavle i deres Påsyn og optegn
det i en Bog, at det i kommende Tider kan stå som
Vidnesbyrd evindelig. 9 Thi det er et stivsindet Folk,
svigefulde Børn, Børn, der ikke vil høre HERRENs
Lov, 10 som siger til Seerne: "Se ingen Syner!" til
fremsynte: "Skuer os ikke det rette! Tal Smiger til os,
skuer os Blændværk, 11 vig bort fra Vejen, bøj af
fra Stien, lad os være i Fred for Israels Hellige!" 12
Derfor, så siger Israels Hellige: Siden I ringeagter
dette Ord og stoler på krumt og kroget og støtter
jer til det, 13 derfor skal denne Brøde blive for eder
som en truende, voksende Revne i en knejsende
Mur, hvis Fald vil indtræffe brat, lige i et Nu; 14 den
sønderbrydes som Lerkar; der skånselsløst knuses;
blandt Stumperne finder man ikke et Skår, hvori
man kan hente en Glød fra Bålet eller øse Vand af

Brønden. 15 Thi således sagde den Herre HERREN,
Israels Hellige: Ved Omvendelse og Stilhed skal I
frelses, i Ro og Tillid er eders Styrke. 16 Men I vilde
ikke; I sagde: "Nej, vi jager på Heste" I skal derfor
jages!"Vi rider på Rapfod" I skal derfor forfølges af
rappe. 17 Tusind skal fly for een, som truer; Flugten
skal I tage for fem, som truer, til I kun er en Rest som
Stangen på Bjergets Tinde, som Banneret oppe på
Højen. 18 Derfor længes HERREN efter at vise eder
Nåde, derfor står han op for at forbarme sig over
eder. Thi Rettens Gud er HERREN; salige alle, der
længes efter ham! 19 Ja, du Folk i Zion, du, som
bor i Jerusalem, lad ikke Gråden overmande dig!
Nådig vil han vise dig Nåde, når du råber; så snart
han hører dig, svarer han. 20 Herren skal give eder
Trængselsbrød og Fængselsdrik; men så skal din
Vejleder ikke mere dølge sig, dine, Øjne skal skue
din Vejleder; 21 dine Ører skal høre det Ord bag ved
dig: "Her er Vejen, I skal gå!" hver Gang I er ved
at vige til højre eller venstre. 22 Da skal du holde
dine Sølvbilleders Overtræk og dine Guldbilleders
Klædning for urene; du skal slænge dem bort som
Skarn. "Herud!" skal du sige til dem. 23 Da giver
han Regn til Sæden, du, sår i din Jord; og Brødet,
som din Jord bærer, skal være kraftigt og nærende.
På hin Dag græsser dit Kvæg på vide Vange; 24
Okserne og Æslerne, der arbejder på Marken, skal
æde saltet Blandfoder, renset med Kasteskovl og
Fork. 25 På hvert højt Bjerg og hver knejsende
Banke skal Kilder vælde frem med rindende Vand
på det store Blodbads Dag, når Tårne falder. 26
Månens Lys skal blive som Solens, og Solens Lys
skal blive syvfold stærkere, som syv Dages Lys,
på hin Dag da HERREN forbinder sit Folks Brud
og læger dets slagne Sår. 27 Se, HERRENs Navn
kommer langvejsfra i brændende Vrede, med tunge
Skyer; hans Læber skummer af Vrede, fortærende Ild
er hans Tunge, 28 hans Ånde som en rivende Strøm,
der når til Halsen. Folkene ryster han i Undergangens
Sold, lægger Vildelsens Bidsel i Folkeslags Mund.
29 Sang skal der være hos eder som i Natten, når
Højtid går ind, en Hjertens Glæde som en Vandring til
Fløjte mod HERRENs Bjerg, mod Israels Klippe. 30
HERREN lader høre sin Højheds Røst og viser sin
Arm, der slår ned med fnysende Vrede, ædende Lue,
Skybrud, skyllende Regn og Hagl. 31 For HERRENs
Røst bliver Assur ræd, med Kæppen slår han; 32
hvert et Slag af Tugtelsens Stok, som HERREN lader
falde på Assur, er til Paukers og Citres Klang; med
Svingnings Kampe kæmper han mod det. 33 Thi
for længst står et Alter rede mon det og er rejst for
Molok? han gjorde dets Ildfang dybt og bredt, bragte
Ild og Ved i Mængde; HERRENs Ånde sætter det i
Brand som en Strøm af Svovl.

31 Ve dem, som går ned til Ægypten om hjælp
og slår Lid til heste, som stoler på Vognenes
mængde, på Rytternes store Tal, men ikke ser hen til
Israels Hellige, ej rådspørger HERREN. 2 Men viis er
og han, lader Ulykke komme og går ej fra sit Ord. Han
står op mod de ondes Hus og mod Udådsmændenes
Hjælp. 3 Ægypterne er Mennesker, ikke Gud, deres
Heste er Kød, ikke Ånd. Når HERREN udrækker
Hånden, snubler Hjælperen, den hjulpne falder, de
omkommer alle til Hobe. 4 Thi så sagde HERREN til
mig: Som en Løve knurrer, en Ungløve over sit Rov,
og ikke, når Hyrdernes Flok kaldes hid imod den,
skræmmes af Skriget eller viger for Larmen, så stiger
Hærskarers HERRE ned til Kamp på Zions Bjerg og
Høj. 5 Som svævende Fugle så skærmer Hærskarers
HERRE Jerusalem, skærmer og frier, skåner og
redder. 6 Vend om til ham, hvem Israels Børn faldt fra
så dybt! 7 Thi på hin Dag vrager enhver sine Guder
af Sølv sine Guder af Guld, eders Hænders syndige
Værk. 8 Assur falder for Sværd, men ikke en Mands,
et Sværd fortærer det, ikke et Menneskes. Og han
skal fly for Sværdet, til Hoveriarbejde tvinges hans
Stridsmænd; 9 hans Klippe viger bort af Rædsel,
hans Fyrster skræmmes fra Fanen. Så lyder det
fra HERREN, hvis Ild er i Zion, som har sin Ovn i
Jerusalem.

32 Se, en Konge skal herske med Retfærd, Fyrster
styre med Ret, 2 hver af dem som Læ imod
Storm og Ly imod Regnskyl, som Bække i Ørk, som
en vældig Klippes Skygge i tørstende Land. 3 De
seendes Øjne skal ej være blinde, de hørendes Ører
skal lytte; 4 letsindiges Hjerte skal nemme Kundskab,
stammendes Tunge tale flydende, rent. 5 Dåren skal
ikke mer kaldes ædel, højsindet ikke Skalken. 6
Thi Dåren taler kun Dårskab, hans Hjerte udtænker
Uret for at øve Niddingsværk og prædike Frafald
fra HERREN, lade den sultne være tom og den
tørstige mangle Vand. 7 Skalkens Midler er onde,
han oplægger lumske Råd for at ødelægge arme
med Løgn, skønt Fattigmand godtgør sin Ret. 8 Men
den ædle har ædelt for og står fast i, hvad ædelt
er. 9 Op, hør min Røst, I sorgløse Kvinder, I trygge
Døtre, lyt til min Tale! 10 Om År og Dag skal I trygge
skælve, thi med Vinhøst er det ude, der kommer
ej Frugthøst. 11 Bæv, I sorgløse, skælv, I trygge,
klæd jer af og blot jer, bind Sæk om Lænd; 12 slå
jer for Brystet og klag over yndige Marker, frugtbare

Vinstokke, 13 mit Folks med Tidseltorn dækkede
Jord, ja, hvert Glædens Hus, den jublende By! 14 Thi
Paladset er øde, Bylarmen standset, Ofel med Tårnet
en Grushob for evigt, Vildæslers Fryd, en Græsgang
for Hjorde - 15 til Ånd fra det høje udgydes over os.
Da bliver Ørkenen til Frugthave, Frugthaven regnes
for Skov. 16 Ret fæster Bo i Ørkenen, i Frugthaven
dvæler Retfærd; 17 Retfærds Frugt bliver Fred og
Rettens Vinding Tryghed for evigt. 18 Da bor mit Folk
i Fredens Hjem, i trygge Boliger, sorgfri Pauluner. 19
Skoven styrter helt, Byen bøjes dybt. 20 Salige I, som
sår ved alle Vande, lader Okse og Æsel frit løbe om!

33 Ve dig, du Hærværksmand, selv ikke hærget,
du Ransmand, skånet for Ran! Når dit Hærværk
er endt, skal du hærges, når din Ranen har Ende,
skal der ranes fra dig! 2 HERRE, vær os nådig, vi
bier på dig, vær du vor Arm hver Morgen, vor Frelse i
Nødens Stund! 3 For Bulderet må Folkeslag fly; når
du rejser dig, splittes Folkene. 4 Som Græshopper
bortriver, bortrives Bytte, man styrter derover som
Græshoppesværme. 5 Ophøjet er HERREN, thi han
bor i det høje, han fylder Zion med Ret og Retfærd.
6 Trygge Tider skal du have, en Frelsesrigdom er
Visdom og Indsigt, HERRENs Frygt er din Skat. 7
Se, deres Helte skriger derude, Fredens Sendebud
græder bittert; 8 Vejene er øde, vejfarende borte.
Han brød sin Pagt, agted Byer ringe, Mennesker
regned han ikke. 9 Landet blegner og sygner, Libanon
skæmmes og visner; Saron er som en Ørken, Basan
og Karmel uden Løv. 10 Nu står jeg op, siger
HERREN, nu vil jeg rejse mig, nu træde frem! 11 I
undfanger Strå og føder Halm, eders Ånde er Ild, der
fortærer jer selv; 12 til Kalk skal Folkene brændes
som afhugget Torn, der brænder i Ild. 13 Hvad jeg
gør, skal rygtes til fjerne Folk, nære skal kende min
Vælde. 14 På Zion skal Syndere bæve, Niddinger
gribes af Skælven: "Hvem kan bo ved fortærende Ild,
hvem kan bo ved evige Bål?" 15 Den, der vandrer i
Retfærd og taler oprigtigt, ringeagter Vinding, vundet
ved Uret, vægrer sig ved at tage mod Gave, tilstopper
Øret over for Blodråd og lukker Øjnene over for det
onde - 16 højt skal en sådan bo, hans Værn skal
Klippeborge være; han får sit Brød, og Vand er ham
sikret. 17 Dine Øjne får Kongen at se i hans Skønhed,
de skuer et vidtstrakt Land. 18 Dit Hjerte skal tænke
på Rædselen: "Hvor er nu han, der talte og vejede,
han, der talte Tårnene?" 19 Du ser ej det vilde Folk
med dybt, uforståeligt Mål, med stammende, ufattelig
Tunge. 20 Se på Zion, vore Højtiders By! Dine Øjne
skal skue Jerusalem, et sikkert Lejrsted, et Telt, der
ej flytter, hvis Pæle aldrig rykkes op, hvis Snore ej
rives over. 21 Nej der træder HERRENs Bæk for os i
Floders og brede Strømmes Sted; der kan ej Åreskib
gå, ej vældigt Langskib sejle. 22 Thi HERREN er vor
Dommer, HERREN er vor Hersker, HERREN er vor
Konge, han bringer os Frelse. 23 Slapt hænger dit
Tovværk, det holder ej Råen og spænder ej Sejlet.
Da uddeles røvet Bytte i Overflod, halte tager Del i
Rovet. 24 Ingen Indbygger siger: "Jeg er syg!" Folket
der har sin Synd forladt.

34 Kom hid, I Folk, og hør, lån Øre, I Folkefærd!
Jorden og dens Fylde høre, Jorderig og al dets
Grøde! 2 Thi HERREN er vred på alle Folkene,
harmfuld på al deres Hær; han slår dem med Band
og giver dem hen til at slagtes; 3 henslængt ligger de
dræbte, Stank stiger op fra Ligene, Bjergene flyder
af Blodet; 4 al Himlens Hær opløses; som en Bog
rulles Himlen sammen, og al dens Hær visner hen
som Vinstokkens visnende Blad, som Figentræets
visnende Frugt. 5 Thi på Himlen kredser HERRENs
Sværd, og se, det slår ned på Edom, det Folk, han
har bandlyst til Dom. 6 HERRENs Sværd er fuldt af
Blod, det drypper af Fedt, af Fårs og Bukkes Blod, af
Fedt fra Vædres Nyrer. Thi HERREN slagter Offer i
Bozra har vældig Slagtning i Edom; 7 Urokser styrter
med dem, Ungkvæg sammen med Tyre. Landet
svælger i Blod, Jorden drypper af Fedt. 8 Thi en
Hævndag har HERREN til Rede, Zions Værge et
Gengældsår. 9 Dets Bække forvandles til Tjære,
dets Jord til Svovl, og Landet bliver til Tjære, der
brænder ved Nat og ved Dag, 10 det slukkes aldrig;
evigt stiger Røgen op, det er øde fra Slægt til Slægt,
ingen skal færdes der. 11 Pelikan og Rørdrum arver
det, Ugle og Ravn skal bo der. HERREN spænder
Tomheds Snor og Ødelæggelses Blylod derover. 12
Der skal Bukketrolde bo, dets ypperste bliver til intet,
til Kongevalg kaldes ej der, det er ude med alle dets
Fyrster. 13 Dets Paladser gror til i Tom, dets Borge
i Tidsel og Nælde, et Tilholdssted for Hyæner og
Enemærke for Strudse. 14 Der mødes Sjakal med
Vildkat, og Bukketrolde holder Stævne; kun der skal
Natteheksen raste og lægge sig der til Ro; 15 der
bygger Pilslangen Rede, lægger Æg og samler dem
og ruger. Kun der skal Gribbene flokkes, ej savner
den ene den anden. 16 Se efter i HERRENs Bog og
læs: Ej fattes en eneste af dem, ej savner den ene
den anden. Thi HERRENs Mund, den bød, hans Ånd
har samlet dem sammen; 17 han kastede Loddet for
dem, hans Hånd udskifted dem Land med Snoren; de
tager det evigt i Eje, bor der fra Slægt til Slægt.

35 Ørken og hede skal fryde sig, Ødemark juble og
blomstre; 2 blomstre frodigt som Rosen og juble,
ja juble med Fryd. Libanons Herlighed gives den,
Karmels og Sarons Pragt. HERRENs Herlighed skuer
de, vor Guds Højhed. 3 Styrk de slappe Hænder, lad
de vaklende Knæ blive faste, 4 sig til de ængstede
Hjerter: Vær stærke, vær uden Frygt! Se eders Gud!
Han kommer med Hævn, Gengæld kommer fra Gud;
han kommer og frelser eder. 5 Da åbnes de blindes
Øjne, de døves Ører lukkes op; 6 da springer den
halte som Hjort, den stummes Tunge jubler; thi
Vand vælder frem i Ørkenen, Bække i Ødemark; 7
det glødende Sand bliver Vanddrag, til Kildevæld
tørstigt Land. I Sjakalers Bo holder Hjorde Rast, på
Strudsenes Enemærker gror Rør og Siv. 8 Der bliver
en banet Vej, den hellige Vej skal den kaldes; ingen
uren færdes på den, den er Valfartsvej for hans Folk,
selv enfoldige farer ej vild. 9 På den er der ingen
Løver, Rovdyr træder den ej, der skal de ikke findes.
De genløste vandrer ad den, 10 HERRENs forløste
vender hjem, de drager til Zion med Jubel, med evig
Glæde om Issen; Fryd og Glæde får de, Sorg og Suk
skal fly.

36 I Kong Ezekias's fjortende Regeringsår drog
Assyrerkongen Sankerib op mod alle Judas
befæstede Byer og indtog dem. 2 Assyrerkoogen
sendte så Rasjake med en anselig Styrke fra
Lakisj til Kong Ezekias i Jerusalem, og han gjorde
Holdt ved Øvredammens Vandledning, ved Vejen
til Blegepladsen. 3 Da gik Paladsøversten Eljakim,
Hilkijas Søn, Statsskriveren Sjebna og Kansleren Joa,
Asafs Søn, ud til ham. 4 Rabsjake sagde fil dem: "Sig
til Ezekias: Således siger Storkongen, Assyrerkongen:
Hvad er det for en Fortrøsfning, du hengiver dig til? 5
Du mener vel, at et blot og bart Ord er det samme
som Plan og Styrke i Krig? Og til hvem sætter du
egentlig din Lid, siden du gør Oprør imod mig? 6 Se,
du sætter din Lid til Ægypten, denne brudte Rørkæp,
som river Sår i Hånden på den, der støtter sig til
den! Thi således går det alle dem, der sætter deres
Lid til Farao, Ægyptens Konge. 7 Men vil du sige til
mig: Det er HERREN vor Gud, vi sætter vor Lid til!
er det så ikke ham, hvis Offerhøje og Altre Ezekias
skaffede bort, da han sagde til Juda og Jerusalem:
Foran dette Alter skal I tilbede! 8 Og nu, indgå et
Væddemål med min Herre, Assyrerkongen: Jeg giver
dig to Gange tusinde Heste, hvis du kan stille Ryttere
til dem! 9 Hvorledes vil du afslå et Angreb af en
eneste Statholder, en af min Herres ringeste Tjenere?
Og du sætter din Lid til Ægypten, til Vogne og Heste?
10 Mon det desuden er uden HERRENs Vilje, at jeg
er draget op mod dette Land for at ødelægge det?
Det var HERREN selv, der sagde til mig: Drag op
mod dette Land og ødelæg det!" 11 Men Eljakim,
Sjebna og Joa sagde til Rabsjake: "Tal dog Aramæisk
til dine Trælle, det forstår vi godt; tal ikke Judæisk til
os, medens Folkene på Muren hører på det!" 12 Men
Rabsjake svarede dem: "Er det til din Herre og dig,
min Herre har sendt mig med disse Ord? Er det ikke
til de Mænd, der sidder på Muren hos eder og æder
deres eget Skarn og drikker deres eget Vand?" 13
Og Rabsjake trådte hen og råbte med høj Røst på
Judæisk: "Hør Storkongens, Assyrerkongens, Ord!
14 Således siger Kongen: Lad ikke Ezekias vildlede
eder, thi han er ikke i Stand til at frelse eder! 15 Og
lad ikke Ezekias forlede eder til at sætte eders Lid til
HERREN, når han siger: HERREN skal sikkert frelse
os, og denne By skal ikke overgives i Assyrerkongens
Hånd! 16 Hør ikke på Ezekias, thi så; ledes siger
Assyrerkongen: Vil I slutte Fred med mig og overgive
eder til mig, så skal enhver af eder spise af sin Vin,
stok og sit Figentræ og drikke af sin Brønd, 17 indtil
jeg kommer og tager eder med til et Land, der ligner
eders, et Land med Korn og Most, et Land med Brød
og Vingårde. 18 Lad ikke Ezekias forføre eder med at
sige: HERREN vil frelse os! Mon nogen af Folkenes
Guder har kunnet frelse sit Land af Assyrerkongens
Hånd? 19 Hvor er Hamats og Arpads Guder, hvor er
Sefarvajims Guder, hvor er Landet Samarias Guder?
Mon de frelste Samaria af min Hånd? 20 Hvor er der
blandt alle disse Landes Guder nogen, der har frelst
sit Land af min Hånd? Mon da HERREN skulde kunne
frelse Jerusalem?" 21 Men de tav og svarede ham
ikke et Ord, thi Kongens Bud lød på, at de ikke måtte
svare ham. 22 Derpå gik Paladsøversten Eljakim,
Hilkijas Søn, Statsskriveren Sjebna og Kansleren
Joa, Asafs Søn, med sønderrevne Klæder til Ezekias
og meddelte ham, hvad Rabsjake havde sagt.

37 Da Kong Ezekias hørte det, sønderrev han sine
Klæder, hyllede sig i Sæk og gik ind i HERRENs
Hus. 2 Og han sendte Paladsøversten Eljakim og
Statsskriveren Sjebna og Præsternes Ældste, hyllet i
Sæk, til Profeten Esajas, Amoz's Søn, 3 for at sige til
ham: "Ezekias lader sige: En Nødens, Tugtelsens
og Forsmædelsens Dag er denne Dag, thi Barnet
er ved at fødes, men der er ikke Kraft til at bringe
det til Verden! 4 Dog vil HERREN din Gud måske
høre, hvad Rabsjake har sagt, han, som er sendt af
sin Herre, Assyrerkongen, for at håne den levende
Gud, og måske vil han straffe ham for de Ord, som

HERREN din Gud har hørt gå derfor i Forbøn for den
Rest, der endnu er tilbage!" 5 Da Kong Ezekias's
Folk kom til Esajas, 6 sagde han til dem: "Således
skal I svare eders Herre: Så siger HERREN: Frygt
ikke for de Ord, du har hørt, som Assyrerkongens
Trælle har hånet mig med! 7 Se, jeg vil indgive ham
en Ånd, og han skal få en Tidende at høre, så han
vender tilbage til sit Land, og i hans eget Land vil
jeg fælde ham med Sværdet!" 8 Rabsjake vendte så
tilbage og traf Assyrerkongen i Færd med at belejre
Libna, thi han havde hørt, at Kongen var brudt op
fra Lakisj. 9 Så fik han Underretning: om, at Kong
Tirhaka af Ætiopien var rykket ud for at angribe ham,
og han sendte Sendebud til Ezekias og sagde: 10
"Således skal I sige til Kong Ezekias af Juda: Lad ikke
din Gud, som du slår din Lid til, vildlede dig med at
sige, at Jerusalem ikke skal gives i Assyrerkongens
Hånd! 11 Du har jo dog hørt, hvad Assyrerkongerne
har gjort ved alle Lande, hvorledes de har lagt Band
på dem og du skulde kunne undslippe! 12 De Folk,
mine Fædre tilintetgjorde, Gozan, Karan, Rezef og
Folkene fra Eden i Telassar, har deres Guder kunnet
frelse dem? 13 Hvor er Kongen af Hamat, Kongen
af Arpad eller Kongen af La'ir, Sefarvajim, Hena
og Ivva?" 14 Da Ezekias havde modtaget Brevet
af Sendebudenes Hånd og læst det, gik han op i
HERRENs Hus og bredte det ud for HERRENs Åsyn.
15 Derpå bad Ezekias den Bøn for HERRENs Åsyn:
16 "Hærskarers HERRE, Israels Gud, du, som troner
over Keruberne, du alene er Gud over alle Jordens
Riger; du har gjort Himmelen og Jorden! 17 Bøj nu dit
Øre, HERRE, og lyt, åbn dine Øjne, HERRE, og se!
Læg Mærke til alle de Ord, Sankerib har sendt hid for
at spotte den levende Gud! 18 Det er sandt, HERRE,
at Assyrerkongerne har tilintetgjort alle de Folk og
deres Lande 19 og kastet deres Guder i Ilden; men
de er ikke Guder, kun Menneskehænders Værk af
Træ eller Sten; derfor kunde de ødelægge dem. 20
Men frels os nu, HERRE vor Gud, af hans Hånd, så
alle Jordens Riger kan kende, at du, HERRE, alene
er Gud!" 21 Så sendte Esajas, Amoz's Søn, Bud til
Ezekias og lod sige: "Så siger HERREN, Israels Gud:
Din Bøn angående Assyrerkongen Sankerib har jeg
hørt!" 22 Således lyder det Ord, HERREN talede
imod ham: Hun håner, hun spotter dig, Jomfruen,
Zions Datter, Jerusalems Datter ryster på Hovedet ad
dig! 23 Hvem har du hånet og smædet, mod hvem
har du løftet din Røst? Til Israels Hellige løfted i
Hovmod du Blikket! 24 Ved dine Trælle håned du
HERREN og sagde: "Med mine talløse Vogne besteg
jeg Bjergenes Højder, Libanons afsides Egne; jeg
fælded dets Cedres Højskov, dets ædle Cypresser,
trængte frem til dets øverste Raststed, dets Havers
Skove. 25 Fremmed Vand grov jeg ud, og jeg drak
det, tørskoet skred jeg over Ægyptens Strømme!"
26 Har du ej hørt det? For længst kom det op i min
Tanke, jeg lagde det fordum til Rette, nu lod jeg det
ske, og du Gjorde murstærke Byer til øde Stenhobe
27 mens Folkene grebes i Afmagt af Skræk og Skam,
blev som Græsset på Marken, det spirende Grønne,
som Græs på Tage, som Mark for Østenvinden. 28
Jeg ser, når du rejser og sætter dig, ved, når du går
og kommer. 29 Fordi du raser imod mig, din Trods bar
nået mit Øre, lægger jeg Ring i din Næse og Bidsel i
Munden og fører dig bort ad Vejen, du kom! 30 Og
dette skal være dig Tegnet: I År skal man spise, hvad
der såed sig selv, og Året derpå, hvad der skyder
af Rode, tredje År skal man så og høste, plante
Vin og nyde dens Frugt. 31 Den, bjærgede Rest af
Judas Hus slår atter Rødder forneden og bærer sin
Frugt foroven; 32 thi fra Jerusalem udgår en Rest,
en Levning fra Zions Bjerg. Hærskarers HERREs
Nidkærhed virker dette. 33 Derfor, så siger HERREN
om Assyrerkongen: I Byen her skal han ej komme
ind, ej sende en Pil herind, ej nærme sig den med
Skjolde eller opkaste Vold imod den; 34 ad Vejen,
han kom, skal han gå igen, i Byen her skal han ej
komme ind så lyder det fra HERREN. 35 Jeg værner
og frelser denne By for min og min Tjener Davids
Skyld! 36 Så gik HERRENs Engel ud og ihjelslog i
Assyrernes Lejr 185000 Mand; og se, næste Morgen
tidlig lå de alle døde. 37 Da brød Assyrerkongen
Sankerib op, vendte hjem og blev siden i Nineve. 38
Men da han engang tilbad i sin Gud Nisroks Hus, slog
hans Sønner Adrammelek og Sar'ezer ham ihjel med
deres Sværd, hvorefter de flygtede til Ararats Land:
og hans Søn Asarhaddon blev Konge i hans Sted.

38 Ved den Tid blev Ezekias dødssyg. Da kom
Profeten Esajas, Amoz's Søn, til ham og sagde:
"Så siger HERREN: Beskik dit Hus, thi du skal dø
og ikke leve!" 2 Da vendte han Ansigtet om mod
Væggen og bad således til HERREN: 3 "Ak, HERRE,
kom dog i Hu, hvorledes jeg har vandret for dit Åsyn i
Oprigtighed og med helt Hjerte og gjort, hvad der er
godt i dine Øjne!" Og Ezekias græd højt. 4 Da kom
HERRENs Ord til Esajas således: 5 "Gå hen og sig til
Ezekias: Så siger HERREN, din Fader Davids Gud:
Jeg har hørt din Bøn, jeg har set dine Tårer! Se, jeg
vil lægge femten År til dit Liv 6 og udfri dig og denne
By af Assyrerkongens Hånd og værne om denne By!
7 Og Tegnet fra HERREN på, at HERREN vil udføre,

hvad han har sagt, skal være dig dette: 8 Se, jeg vil
lade Skyggen gå de Streger tilbage, som den har
flyttet sig med Solen på Akaz's Solur, ti Streger!" Da
gik Solen de ti Streger, som den havde flyttet sig,
tilbage på Soluret. 9 En Bøn af Kong Ezekias af Juda,
da han var syg og kom sig af sin Sygdom: 10 Jeg
tænkte: Bort må jeg gå i min bedste Alder, hensættes
i Dødsrigets Porte mine sidste År. (Sheol h7585) 11
Jeg tænkte: Ej skuer jeg HERREN i de levendes
Land, ser ingen Mennesker mer blandt Skyggerigets
Folk; 12 min Bolig er nedbrudt, ført fra mig som
Hyrdernes Telt, som en Væver sammenrulled du mit
Liv og skar det fra Tråden. Du ofrer mig fra Dag til
Nat, 13 jeg skriger til daggry; som en Løve knuser
han alle Benene i mig; du giver mig ben fra Dag til
Nat. 14 Jeg klynker som klagende Svale, sukker som
Duen, jeg skuer med Tårer mod Himlen: HERRE,
jeg trænges, vær mig Borgen! 15 Hvad skal jeg,
sige? Han talede til mig og selv greb han ind. For
Bitterhedens Skyld i min Sjæl vil jeg vandre sagtelig
alle mine År. 16 Herre, man skal bære Bud derom til
alle kommende Slægter. Opliv min Ånd, helbred mig
og gør mig karsk! 17 Se, Bitterhed, Bitterhed blev mig
til Fred. Og du skåned min Sjæl for Undergangens
Grav; thi alle mine Synder kasted du bag din Ryg. 18
Thi Dødsriget takker dig ikke, dig lover ej Døden, på
din Miskundbed håber ej de, der synker i Graven.
(Sheol h7585) 19 Men den levende, den levende takker
dig som jeg i Dag. Om din Trofasthed taler Fædre
til deres Børn. 20 HERRE, frels os! Så vil vi røre
Strengene alle vore Levedage ved HERRENs Hus.
21 Da bød Esajas, at man skulde tage en Figenkage
og lægge den som Plaster på det syge Sted, for at
han kunde blive rask. 22 Og Ezekias sagde: "Hvad er
Tegnet på, at jeg skal gå op til HERRENs Hus?"

39 Ved den Tid sendte Bal'adans Søn, Kong
Merodak-Bal'adan af Babel, Brev og Gave til
Ezekias, da han hørte, at han havde været syg, men
var blevet rask. 2 Og Ezekias glædede sig over deres
Komme og viste dem Huset, hvor han havde sine
Skatte, Sølvet og Guldet, Røgelsestofferne, den fine
Olie, hele sit Våbenoplag og alt, hvad der var i hans
Skatkamre; der var ikke den Ting i hans Hus og
hele hans Rige, som Ezekias ikke viste dem. 3 Da
kom Profeten Esajas til Kong Ezekias og sagde til
ham: "Hvad sagde disse Mænd, og hvorfra kom de til
dig?" Ezekias svarede: "De kom fra et fjernt Land,
fra Babel." 4 Da spurgte han: "Hvad fik de at se i
dit Hus?" Ezekias svarede: "Alt, hvad der er i mit
Hus, så de; der er ikke den Ting i mine Skatkamre,
jeg ikke viste dem." 5 Da sagde Esajas til Ezekias:
"Hør Hærskarers HERREs Ord! 6 Se, Dage skal
komme, da alt, hvad der er i dit Hus, og hvad dine
Fædre har samlet indtil denne Dag, skal bringes til
Babel og intet lades tilbage, siger HERREN. 7 Og
af dine Sønner, der nedstammer fra dig, og som du
avler, skal nogle tages og gøres til Hofmænd i Babels
Konges Palads!" 8 Men Ezekias sagde til Esajas:
"det Ord fra HERREN, du har talt, er godt!" Thi han
tænkte: "Så bliver der da Fred og Tryghed, så længe
jeg lever!"

40 Trøst, ja trøst mit Folk, så siger eders Gud, 2
tal Jerusalem kærligt til og råb kun til det, at
nu er dets Strid til Ende, dets Skyld betalt, tvefold
Straf har det fået af HERRENs Hånd for alle sine
Synder. 3 I Ørkenen råber en Røst: "Ban HERRENs
Vej, jævn i det øde Land en Højvej for vor Gud! 4
Hver Dal skal højnes, hvert Bjerg, hver Høj, skal
sænkes, bakket Land blive fladt og Fjeldvæg til Slette.
5 Åbenbares skal HERRENs Herlighed, alt Kød til
Hobe skal se den. Thi HERRENs Mund har talet."
6 Der lyder en Røst, som siger: "Råb!" Jeg svarer:
"Hvad skal jeg råbe?" "Alt Kød til Hobe er Græs, al
dets Ynde som Markens Blomst; 7 Græsset tørres,
Blomsten visner, når HERRENs Ånde blæser derpå;
visselig, Folket er Græs, 8 Græsset tørres, Blomsten
visner, men vor Guds Ord bliver evindelig." 9 Stig
op på højen Bjerg, du Zions Glædesbud, løft din
Røst med Kraft, du Jerusalems Glædesbud, løft den
uden Frygt og sig til Judas Byer: "Se eders Gud!" 10
Se, den Herre HERREN kommer med Vælde, han
hersker med sin Arm. Se, hans Løn er med ham,
hans Vinding foran ham, 11 han vogter sin Hjord som
en Hyrde, samler den med Armen, bærer Lammene i
Favn og leder de diende Får. 12 Hvo måler Vandet i
sin Hånd, afmærker med Fingerspand Himlen, måler
Jordens Støv i Skæppe og vejer Bjerge med Bismer
eller i Vægtskål Høje? 13 Hvo leder HERRENs Ånd,
råder og lærer ham noget? 14 Hos hvem får han
Råd og Indsigt, hvem lærer ham Rettens Vej, hvem
kan give ham Kundskab, hvem kundgør ham indsigts
Vej? 15 Se, som Dråbe på Spand er Folkene, at
regne som Fnug på Vægt, som et Gran vejer fjerne
Strande. 16 Libanon giver ej Brændsel, dets Dyr ej
Brændoffer nok. 17 Alle Folk er som intet for ham, for
Luft og Tomhed at regne. 18 Med hvem vil I ligne
Gud, hvad stiller I op som hans Lige? 19 Et Billede
det støber en Mester, en Guldsmed lægger Guld
derpå, og Sølvkæder støber en anden. 20 Den, som
vil rejse en Afgud, vælger sig Træ, som ej rådner;

han søger sig en kyndig Mester til at rejse et Billede,
som står. 21 Ved I, hører I det ikke, er det. ikke
forkyndt jer for længst? Har I da ikke skønnet det,
fra Jordens Grundvold blev lagt? 22 Han troner over
Jordens Kreds, som Græshopper er dens Beboere;
han udbreder Himlen som en Dug og spænder den
ud som et Teltbo. 23 Fyrster gør han til intet, Jordens
Dommere til Luft. 24 Knap er de plantet, knap er de
sået, knap har Stiklingen Rod i Jorden, så ånder han
på dem, de visner; som Strå fejer Storm dem bort. 25
Hvem vil I ligne mig med som min Ligemand? siger
den Hellige. 26 Løft eders Blik til Himlen og se: Hvo
skabte disse? Han mønstrer deres Hær efter Tal,
kalder hver enkelt ved Navn; så stor er hans Kraft og
Vælde, at ikke en eneste mangler. 27 Hvorfor siger
du, Jakob, hvi taler du, Israel, så: "Min Vej er skjult for
HERREN, min Ret gled min Gud af Hænde." 28 Ved
du, hørte du ikke, at HERREN er en evig Gud, den
vide Jord har han skabt? Han trættes og mattes ikke,
hans Indsigt udgrundes ikke; 29 han giver den trætte
Kraft, den svage Fylde af Styrke. 30 Ynglinge trættes
og mattes, Ungersvende snubler brat, 31 ny Kraft får
de, der bier på HERREN, de får nye Svingfjer som
Ørnen; de løber uden at mattes, vandrer uden at
trættes.

41 Hør mig i Tavshed, I fjerne Strande, lad Folkene
hente ny Kraft, komme hid og tage til Orde, lad
os sammen gå frem for Retten! 2 Hvo vakte i Østen
ham, hvis Fod går fra Sejr til Sejr, hvo giver Folk i
hans Vold og gør ham til Kongers Hersker? Han gør
deres Sværd til Støv, deres Buer til flagrende Strå, 3
forfølger dem, går uskadt frem ad en Vej, hans Fod ej
har trådt. 4 Hvo gjorde og virkede det? Han, som
længst kaldte Slægterne frem, jeg, HERREN, som
er den første og end hos de sidste den samme. 5
Fjerne Strande så det med Gru, den vide Jord følte
Rædsel, de nærmede sig og kom. 6 Den ene hjælper
den anden og siger: "Broder, fat Mod!" 7 Mesteren
opmuntrer Guldsmeden, Glatteren ham, der hamrer;
Lodningen tager han god og sømmer det fast, så
det står. 8 Men Israel, du min Tjener, Jakob, hvem
jeg har udvalgt, - Ætling af Abraham, min Ven - 9
hvem jeg tog fra Jordens Grænser og kaldte fra dens
fjerneste Kroge, til hvem jeg sagde: "Du min Tjener,
som jeg valgte og ikke vraged": 10 Frygt ikke, thi jeg
er med dig, vær ej rådvild, thi jeg er din Gud! Med
min Retfærds højre styrker, ja hjælper, ja støtter jeg
dig. 11 Se, Skam og Skændsel får alle, som er dig
fjendske, til intet bliver de, der trætter med dig, de
forgår. 12 Du søger, men finder ej dem, der kives
med dig, til intet, til Luft bliver de, der strides med dig.
13 Thi jeg, som er HERREN din Gud, jeg griber din
Hånd, siger til dig: Frygt kun ikke, jeg er din Hjælper.
14 Frygt ikke, Jakob, du Orm, Israel, du Kryb! Jeg
hjælper dig, lyder det fra HERREN, din Genløser er
Israels Hellige. 15 Se, jeg gør dig til Tærskeslæde, en
ny med mange Tænder; du skal tærske og knuste
Bjerge, og Høje skal du gøre til Avner; 16 du kaster
dem, Vinden tager dem, Stormen hvirvler dem bort.
Men du skal juble i HERREN, rose dig af Israels
Hellige. 17 Forgæves søger de arme og fattige Vand,
deres Tunge brænder af Tørst; jeg, HERREN, vil
bønhøre dem, dem svigter ej Israels Gud. 18 Fra
nøgne Høje sender jeg Floder og Kilder midt i Dale;
Ørkenen gør jeg til Vanddrag, det tørre Land til Væld.
19 I Ørkenen giver jeg Cedre, Akacier, Myrter, Oliven;
i Ødemark sætter jeg Cypresser tillige med Elm og
Gran, 20 at de må se og kende, mærke sig det og
indse, at HERRENs Hånd har gjort det, Israels Hellige
skabt det. 21 Fremlæg eders Sag, siger HERREN,
kom med Bevis! siger Jakobs Konge. 22 De træde nu
frem og forkynde os, hvad der herefter skal ske. Sig
frem, hvad I har forudsagt, at vi kan granske derover
og se, hvad Udfald det fik; eller kundgør os, hvad der
kommer! 23 Forkynd, hvad der siden vil ske, at vi
kan se, I er Guder! Gør noget, godt eller ondt, så
måler vi os med hinanden! 24 Se, I er intet, eders
Gerning Luft, vederstyggelig, hvo eder vælger. 25
Jeg vakte ham fra Norden, og han kom, jeg kaldte
ham fra Solens Opgang. Han nedtramper Fyrster
som Dynd, som en Pottemager ælter sit Ler. 26 Hvo
forkyndte det før, så vi vidste det, forud, så vi sagde:
"Han fik Ret!" Nej, ingen har forkyndt eller sagt det,
ingen har hørt eders Ord. 27 Først jeg har forkyndt
det for Zion, sendt Jerusalem Glædesbud. 28 Jeg ser
mig om der er ingen, ingen af dem ved Råd, så de
svarer mig på mit Spørgsmål. 29 Se, alle er de intet,
deres Værker Luft, deres Billeder Vind og Tomhed.

42 Se min Tjener, ved hvem jeg min udvalgte,
hvem jeg har kær! På ham har jeg lagt min
Ånd, han skal udbrede Ret til Folkene. 2 Han råber
og skriger ikke, løfter ej Røsten på Gaden, 3 bryder
ej knækket Rør og slukker ej rygende Tande. Han
udbreder Ret med Troskab, 4 vansmægter, udmattes
ikke, før han får sat Ret på Jorden; og fjerne Strande
bier på hans Lov. 5 Så siger Gud HERREN, som
skabte og udspændte Himlen, udbredte Jorden med
dens Grøde, gav Folkene på den Åndedræt og dem,
som vandrer der, Ånde. 6 Jeg, HERREN, har kaldet
dig i Retfærd og grebet dig fast om Hånd; jeg vogter

dig, og jeg gør dig til Folkepagt, til Hedningelys **7** for at
åbne de blinde Øjne og føre de fangne fra Fængslet,
fra Fangehullet Mørkets Gæster. **8** Jeg er HERREN,
så lyder mit Navn. Jeg giver ej andre min Ære, ej
Gudebilleder min Pris. **9** Hvad jeg forudsagde, se, det
er sket, jeg forkynder nu nye Ting, kundgør dem, før
de spirer frem. **10** Syng HERREN en ny Sang, hans
Pris over Jorden vide; Havet og dets Fylde skal juble,
fjerne Strande og de, som bebor dem; **11** Ørkenen
og dens Byer stemmer i, de Lejre, hvor Kedar bor;
Klippeboerne jubler, råber fra Bjergenes Tinder; **12**
HERREN giver de Ære, forkynder hans Pris på
fjerne Strande. **13** HERREN drager ud som en Helt,
han vækker som en Stridsmand sin Kamplyst, han
udstøder Krigsskrig, han brøler, æsker sine Fjender
til Strid. **14** En Evighed lang har jeg tiet, været tavs
og lagt Bånd på mig selv; nu skriger jeg som Kvinde
i Barnsnød, stønner og snapper efter Luft. **15** Jeg
gør Bjerge og Høje tørre, afsvider alt deres Grønt,
gør Strømme til udtørret Land, og Sumpe lægger jeg
tørre. **16** Jeg fører blinde ad ukendt Vej, leder dem
ad ukendte Stier, gør Mørket foran dem til Lys og
Bakkelandet til Slette. Det er de Ting, jeg gør, og
dem går jeg ikke fra. **17** Vige og dybt beskæmmes
skal de, som stoler på Billeder, som siger til støbte
Billeder: "I er vore Guder!" **18** I, som er døve, hør, løft
Blikket, I blinde, og se! **19** Hvo er blind, om ikke min
Tjener, og døv som Budet, jeg sendte? Hvo er blind
som min håndgangne Mand, blind som HERRENs
Tjener? **20** Meget så han, men ænsed det ikke, trods
åbne Ører hørte han ej. **21** For sin Retfærds Skyld
vilde HERREN løfte Loven til Højhed og Ære. **22**
Men Folket er plyndret og hærget; de er alle bundet i
Huler, skjult i Fangers Huse, til Ran blev de, ingen
redder, til Plyndring, ingen siger: "Slip dem!" **23** Hvem
af jer vil lytte til dette, mærke sig og fremtidig høre
det: **24** Hvo hengav Jakob til Plyndring, gav Israel
hen til Ransmænd? Mon ikke HERREN: mod hvem vi
synded, hvis Veje de ej vilde vandre, hvis Lov de ikke
hørte? **25** Han udgød over det Harme, sin Vrede og
Krigens Vælde; den luede om det, det ænsed det ej,
den sved det, det tog sig det ikke til Hjerte.

43 Men nu, så siger HERREN, som skabte dig,
Jakob, danned dig, Israel: Frygt ikke, jeg
genløser dig, jeg kalder dig ved Navn, du er min! **2**
Når du går gennem Vande, er jeg med dig, gennem
Strømme, de river dig ikke bort; når du går gennem
Ild, skal du ikke svides, Luen brænder dig ikke. **3**
Thi jeg er din Gud, jeg, HERREN, Israels Hellige din
Frelser. Jeg giver Ægypten som Løsesum, Ætiopien
og Seba i dit Sted, **4** fordi du er dyrebar for mig,
har Værd, og jeg elsker dig; jeg giver Mennesker
for dig og Folkefærd for din Sjæl. **5** Frygt ikke, thi
j eg er med dig! Jeg bringer dit Afkom fra Østen,
sanker dig sammen fra Vesten, **6** siger til Norden:
"Giv hid!" til Sønden: "Hold ikke tilbage! Bring mine
Sønner fra det fjerne, mine Døtre fra Jordens Ende, **7**
enhver, der er kaldt med mit Navn, hvem jeg skabte,
danned og gjorde til min Ære!" **8** Før det blinde Folk
frem, der har Øjne, de døve, der dog har Ører! **9** Lad
alle Folkene samles, lad Folkefærdene flokkes! Hvo
blandt dem kan forkynde sligt eller påvise Ting, de
har forudsagt? Lad dem føre Vidner og få Ret, lad
dem høre og sige: "Det er sandt!" **10** Mine Vidner er
I, så lyder det fra HERREN, min Tjener, hvem jeg
har udvalgt, at I må kende det, fro mig og indse, at
jeg er den eneste. Før mig blev en Gud ej dannet,
og efter mig kommer der ingen; **11** jeg, jeg alene er
HERREN, uden mig er der ingen Frelser. **12** Jeg har
forkyndt det og frelser, kundgjort det, ej fremmede
hos jer; I er mine Vidner, lyder det fra HERREN. Jeg
er fra Evighed Gud, **13** den eneste også i Fremtiden.
Ingen frier af min Hånd, jeg handler - hvo gør det
ugjort? **14** Så siger HERREN, eders Genløser, Israels
Hellige: For eder gør jeg Opbud mod Babel og fjerner
deres Fængsels Portslåer, mens Kaldæerne bindes
i Halsjern. **15** Jeg, HERREN, jeg er eders Hellige,
Israels Skaber eders Konge. **16** Så siger HERREN,
som lagde en Vej i Havet, en Sti i de stride Vande, **17**
førte Vogne og Heste derud, Hær og Kriger tillige;
de segned og rejste sig ikke, sluktes, gik ud som
en Væge: **18** Kom ikke det svundne i Hu, tænk ikke
på Fortidens Dage! **19** Thi se, nu skaber jeg nyt, alt
spirer det, ser I det ikke? Gennem Ørkenen lægger
jeg Vej, Floder i, det øde Land; **20** de vilde Dyr skal
ære mig, Sjakaler tillige med Strudse. Thi Vand vil jeg
give i Ørkenen, Floder i det øde Land, for at læske
mit udvalgte Folk. **21** Det Folk, jeg har dannet mig,
skal synge min Pris. **22** Jakob, du kaldte ej på mig
eller trætted dig, Israel, med mig; **23** du bragte mig ej
Brændofferlam, du ære mig ikke med Slagtofre; jeg
plaged dig ikke for Afgrødeoffer, trætted dig ikke for
Røgelse; **24** du købte mig ej Kalmus for Sølv eller
kvæged mig med Slagtofres Fedt. Nej, du plaged mig
med dine Synder, trætted mig med din Brøde. **25** Din
Misgerning sletter jeg ud, jeg, jeg, for min egen Skyld,
kommer ej dine Synder i Hu. **26** Mind mig, lad vor Sag
gå til Doms, regn op, så du kan få Ret! **27** Allerede
din Stamfader synded, dine Talsmænd forbrød sig
imod mig, **28** så jeg vanæred hellige Fyrster, gav
Jakob hen til Band og Israel hen til Spot.

44 Men hør nu, Jakob, min Tjener, Israel, hvem
jeg har udvalgt: **2** Så siger HERREN, som
skabte dig og fra Moders Liv danned dig, din Hjælper:
Frygt ikke, min Tjener Jakob, Jesjurun, hvem jeg har
udvalgt! **3** Thi jeg udgyder Vand på det tørstende,
Strømme på det tørre Land, udgyder min Ånd på din
Æt, min Velsignelse over dit Afkom; **4** de skal spire
som Græs mellem Vande, som Pile ved Bækkenes
Løb. **5** En skal sige: "Jeg er HERRENs", en kalde
sig med Jakobs Navn, en skrive i sin Hånd: "For
HERREN!" og tage sig Israels Navn. **6** Så siger
HERREN, Israels Konge, dets Genløser, Hærskarers
HERRE: Jeg er den første og den sidste, uden mig er
der ingen Gud. **7** Hvo der er min Lige, træde frem,
forkynde og godtgøre for mig: Hvo kundgjorde fra
Urtid det kommende? De forkynde os, hvad der skal
ske! **8** Ræddes og ængstes ikke! Har ej længst jeg
kundgjort og sagt det? I er mine Vidner: Er der Gud
uden mig, er der vel anden Klippe? Jeg ved ikke
nogen. **9** De, der laver Gudebilleder, er alle intet, og
deres kære Guder gavner intet; deres Vidner ser intet
og kender intet, at de må blive til Skamme. **10** Når
nogen laver en Gud og støber et Billede, er det ingen
Gavn til; **11** se, alle dets Tilbedere bliver til Skamme;
Mestrene er jo kun Mennesker lad dem samles til
Hobe og træde frem, de skal alle som een forfærdes
og blive til Skamme. **12** En smeder Jern til en Økse
og arbejder ved Kulild, tildanner den med Hamre og
gør den færdig med sin stærke Arm; får han ikke
Mad, afkræftes han, og får han ikke Vand at drikke,
bliver han træt. **13** Så fælder ban Træer, udspænder
Målesnoren, tegner Billedet med Gravstikken, skærer
det ud med Kniven og sætter det af med Cirkelen; han
laver det efter en Mands Skikkelse, efter menneskelig
Skønhed, til at stå i et Hus. **14** Han fældede sig
Cedre, tog Elm og Eg og arbejdede af al sin Kraft på
Skovens Træer, som Gud havde plantet og Regnen
givet Vækst. **15** Det tjener et Menneske til Brændsel,
han tager det og varmer sig derved; han sætter Ild i
det og bager Brød - og desuden laver han en Gud
deraf og tilbeder den, han gør et Gudebillede deraf
og knæler for det. **16** Halvdelen brænder han i Ilden,
og over Gløderne steger han Kød; han spiser Stegen
og mættes; og han varmer sig derved og siger: "Ah,
jeg bliver varm, jeg mærker Ilden" - **17** og af Resten
laver han en Gud, et Billede; han knæler for det,
kaster sig ned og beder til det og siger: "Frels mig, thi
du er min Gud!" **18** De skønner ikke, de fatter ikke,
thi deres Øjne er lukket, så de ikke ser, og deres
Hjerter, så de ikke skønner. **19** De tænker ikke over
det, de har ikke Indsigt og Forstand til at sige sig
selv: "Halvdelen brændte jeg i Bålet, over Gløderne
bagte jeg Brød, stegte Kød og spiste; skulde jeg da af
Resten gøre en Vederstyggelighed? Skulde jeg knæle
for en Træklods?" **20** Den, som tillægger Aske Værd,
ham har et vildfarende Hjerte dåret; han redder ikke
sin Sjæl, så han siger: "Er det ikke en Løgn, jeg har i
min højre Hånd?" **21** Jakob, kom dette i Hu, Israel, thi
du er min Tjener! Jeg skabte dig, du er min Tjener, ej
skal du glemmes, Israel; **22** jeg sletted som Tåge
din Misgerning og som en Sky dine Synder. Vend
om til mig, thi jeg genløser dig! **23** Jubler, I Himle,
thi HERREN greb ind, fryd jer, I Jordens Dybder,
bryd ud i Jubel, I Bjerge, Skoven og alle dens Træer,
thi HERREN genløser Jakob og herliggør sig ved
Israel. **24** Så siger HERREN, din Genløser, som
danned dig fra Moders Liv: Jeg er HERREN, som
skabte alt, som ene udspændte Himlen, udbredte
Jorden, hvo hjalp mig? **25** som tilintetgør Løgnernes
Tegn og gør Spåmænd til Dårer, som tvinger de vise
tilbage, beskæmmer deres Lærdom, **26** stadfæster
sine Tjeneres Ord, fuldbyrder sine Sendebuds Råd,
Jeg siger om Jerusalem: "Det skal bebos!" om Judas
Byer: "de skal bygges!" Ruinerne rejser jeg atter!
27 Jeg siger til Dybet: "Bliv tørt, dine Floder gør jeg
tørre!" **28** Jeg siger om Kyros: "Min Hyrde, som
fuldbyrder al min Vilje!" Jeg siger om Jerusalem: "Det
skal bygges!" om Templet: "Det skal grundes "

45 Så siger HERREN til sin Salvede, til Kyros,
hvis højre jeg greb for at nedstyrte Folk for
hans Ansigt og løsne Kongernes Gjord, for at åbne
Dørene for ham, så Portene ikke var stængt: **2** Selv
går jeg frem foran dig, Hindringer jævner jeg ud; jeg
sprænger Porte af Kobber og sønderhugger Slåer
af Jern. **3** Jeg giver dig Mulmets Skatte, Rigdomme
gemt i Løn, så du kender, at den, der kaldte dig
ved Navn, er mig, er HERREN, Israels Gud. **4** For
Jakobs, min Tjeners, Skyld, for min udvalgtes, Israels,
Skyld kalder jeg dig ved dit Navn, ved et Æresnavn,
skønt du ej kender mig. **5** HERREN er jeg, ellers
ingen, uden mig er der ingen Gud; jeg omgjorder
dig, endskønt du ej kender mig, **6** så de kender fra
Solens Opgang til dens Nedgang: der er ingen uden
mig. HERREN er jeg, ellers ingen, **7** Lysets Ophav og
Mørkets Skaber, Velfærds Kilde og Ulykkes Skaber:
Jeg er HERREN, der virker alt. **8** Lad regne, I Himle
deroppe, nedsend Retfærd, I Skyer, Jorden åbne sit
Skød, så Frelse må spire frem og Retfærd vokse
tillige. Jeg, HERREN, lader det ske. **9** Ve den, der
trættes med sit Ophav, et Skår kun blandt Skår af
Jord! Siger Ler til Pottemager: "Hvad kan du lave?"

hans Værk: "Du har ikke Hænder!" 10 Ve den, der
siger til sin Fader: "Hvad kan du avle?" til sin Moder:
"Hvad kan du føde?" 11 Så siger HERREN, Israels
Hellige, Fremtidens Ophav: I spørger mig om mine
Børn, for mine Hænders Værk vil I råde! 12 Det var
mig, som dannede Jorden og skabte Mennesket på
den; mine Hænder udspændte Himlen, jeg opbød al
dens Hær; 13 det var mig, som vakte ham i Retfærd,
jeg jævner alle hans Veje; han skal bygge min By og
give mine bortførte fri ikke for Løn eller Gave, siger
Hærskarers HERRE. 14 Så siger HERREN: Ægyptens
Løn, Ætiopiens Vinding, Sebæernes granvoksne
Mænd, de skal komme og tilhøre dig, og dig skal
de følge; de skal komme i Lænker og kaste sig ned
for dig og bønfalde dig: "Kun hos dig er Gud, der
er ingen anden Gud." 15 Sandelig, du er en Gud,
som er skjult, Israels Gud er en Frelser! 16 Skam og
Skændsel bliver alle hans Fjender til Del, til Hobe går
Gudemagerne om med Skændsel. 17 Israel frelses
ved HERREN, en evig Frelse, i Evighed bliver I ikke
til Skam og Skændsel. 18 Thi så siger HERREN,
Himlens Skaber, han, som er Gud, som dannede
Jorden, frembragte, grundfæsted den, ej skabte den
øde, men danned den til at bebos: HERREN er jeg,
ellers ingen. 19 Jeg talede ikke i Løndom, i Mørkets
Land, sagde ikke til Jakobs Æt: "Søg mig forgæves!"
Jeg, HERREN, taler hvad ret er, forkynder, hvad
sandt er. 20 Kom samlede hid, træd frem til Hobe, I
Folkenes undslupne! Uvidende er de, som bærer et
Billede af Træ, de, som beder til en Gud, der ikke
kan frelse. 21 Forkynd det, kom frem dermed, lad
dem rådslå sammen: Hvo kundgjorde dette tilforn,
forkyndte det forud? Mon ikke jeg, som er HERREN?
Uden mig er der ingen Gud, uden mig er der ingen
retfærdig, frelsende Gud. 22 Vend dig til mig og bliv
frelst, du vide Jord, thi Gud er jeg, ellers ingen; 23
jeg svor ved mig selv, fra min Mund kom Sandhed,
mit Ord vender ikke tilbage: Hvert Knæ skal bøjes
for mig, hver Tunge sværge mig til. 24 "Kun hos
HERREN," skal man sige, "er Retfærd og Styrke; til
ham skal alle hans Avindsmænd komme med Skam."
25 Ved HERREN når al Israels Æt til sin Ret og jubler.

46 I Knæ er Bel, og Nebo er bøjet, deres billeder
gives til Dyr og Fæ, de læsses som byrde på
trætte Dyr 2 De bøjes, i Knæ er de alle, de kan ikke
frelse Byrden, og selv må de vandre i Fangenskab. 3
Hør mig, du Jakobs Hus, al Resten af Israels Hus,
løftet fra Moders Liv, båret fra Moders Skød. 4 Til
Alderdommen er jeg den samme, jeg bærer jer, til
Hårene gråner; ret som jeg bar, vil jeg bære, jeg,
jeg vil bære og redde. 5 Med hvem vil I jævnstille
ligne mig, hvem vil I gøre til min Lige? 6 De øser
Guld af Pung, Sølv får de vejet på Vægt, de lejer
en Guldsmed, som gør det til en Gud, de bøjer sig,
kaster sig ned; 7 de løfter den på Skuldren og bærer
den, sætter den på Plads, og den står, den rører sig
ikke af Stedet råber de til den, svarer den ikke, den
frelser dem ikke i Nød. 8 Kom dette i Hu, lad jer
råde, I frafaldne, læg jer det på Sinde! 9 Kom i Hu,
hvad er forudsagt før, thi Gud er jeg, ellers ingen, ja
Gud, der er ingen som jeg, 10 der forud forkyndte
Enden, tilforn, hvad der ikke var sket, som sagde:
"Mit Råd står fast, jeg fuldbyrder al min Vilje," 11
som fra Øst kalder Ørnen hid, fra det fjerne mit Råds
Fuldbyrder. Jeg taled og lader det ske, udtænkte og
fuldbyrder det. 12 Hør på mig, I modløse, som tror,
at Retten er fjern: 13 Jeg bringer min Ret, den er ej
fjern, min Frelse tøver ikke; jeg giver Frelse på Zion,
min Herlighed giver jeg Israel.

47 Stig ned, sid i Støvet, du Jomfru, Babels Datter,
sid uden Trone på Jorden, Kaldæernes Datter!
Thi ikke mer skal du kaldes den fine, forvænte! 2
Tag fat på Kværnen, mal Mel, læg Sløret bort, løft
Slæbet, blot dine Ben og vad over Strømmen! 3 Din
Blusel skal blottes, din Skam skal ses. Hævn tager
jeg uden Skånsel, siger vor Genløser, 4 hvis Navn er
Hærskarers HERRE, Israels Hellige. 5 Sid tavs og gå
ind i Mørke, Kaldæernes Datter, thi ikke mer skal du
kaldes Rigernes Dronning! 6 Jeg vrededes på mit
Folk, vanæred min Arv, gav dem hen i din Hånd; du
viste dem ingen Medynk, du lagde dit tunge Åg på
Oldingens Nakke. 7 Du sagde: "Jeg bliver evindelig
Evigheds Dronning." Du tog dig det ikke til Hjerte,
brød dig ikke om Enden. 8 Så hør nu, du yppige,
du, som sidder i Tryghed, som siger i Hjertet: "Kun
jeg, og ellers ingen! Aldrig skal jeg sidde Enke, ej
kende til Barnløshed." 9 Begge Dele skal ramme dig
brat samme Dag, Barnløshed og Enkestand ramme
dig i fuldeste Mål, dine mange Trylleord, din megen
Trolddom til Trods, 10 skønt du tryg i din Ondskab
sagde: "ingen ser mig." Din Visdom og Viden var det,
der ledte dig vild, så du sagde i Hjertet: "Kun jeg, og
ellers ingen!" 11 Dig rammer et Onde, du ikke kan
købe bort, over dig falder et Vanheld, du ikke kan
sone, Undergang rammer dig brat, når mindst du aner
det. 12 Kom med din Trolddom og med dine mange
Trylleord, med hvilke du umaged dig fra din Ungdom,
om du kan bøde derpå og skræmme det bort. 13 Med
Rådgiverhoben sled du dig træt, lad dem møde, lad
Himmelgranskerne frelse dig, Stjernekigerne, som

Måned for Måned kundgør, hvad dig skal ske! 14
Se, de er blevet som Strå, de, fortæres af Ild, de
frelser ikke deres Liv fra Luens Magt. "Ingen Glød til
Varme, ej Bål at sidde ved!" 15 Sligt får du af dem, du
umaged dig med, dine Troldmænd fra Ungdommen
af; de raver hver til sin Side, dig frelser ingen.

48 Hør dette, du Jakobs Hus, I, som kaldes med
Israels Navn og er rundet af Judas Kilde, som
sværger ved HERRENs Navn og priser Israels Gud -
dog ikke redeligt og sandt - 2 fra den hellige By har
de jo Navn, deres Støtte er Israels Gud, hvis Navn er
Hærskarers HERRE: 3 Jeg forudsagde det, som er
sket, af min Mund gik det ud, så det hørtes, brat greb
jeg ind, og det indtraf. 4 Thi stivsindet er du, det ved
jeg, din Nakke et Jernbånd, din Pande af Kobber. 5
Jeg sagde det forud til dig, kundgjorde det, førend
det indtraf, at du ikke skulde sige: "Det gjorde mit
Billede, mit skårne og støbte bød det." 6 Du hørte
det, se det nu alt! Og vil I mon ikke stå ved det? Fra
nu af kundgør jeg nyt, skjulte Ting, du ej kender; 7 nu
skabes det, ikke før, før i Dag har I ikke hørt det, at
du ikke skulde sige: "Jeg vidste det." 8 Hverken har
du hørt eller vidst det, det kom dig ej før for Øre. Thi
jeg ved, du er gennemtroløs, fra Moders Liv hed du
"Frafalden"; 9 for mit Navns Skyld holder jeg Vreden
hen, for min Ære vil jeg skåne, ej udrydde dig. 10
Se, jeg smelted dig Sølv blev det ikke prøved dig
i Lidelsens Ovn. 11 For min egen Skyld griber jeg
ind; thi hvor krænkes dog ikke mit Navn! Jeg giver ej
andre min Ære. 12 Hør mig dog nu, o Jakob, Israel,
du, som jeg kaldte: Mig er det, jeg er den første,
også jeg er den sidste. 13 Min Hånd har grundlagt
Jorden, min højre udspændt Himlen; så såre jeg
kalder på dem, møder de alle frem. 14 Samler jer alle
og hør: Hvem af dem forkyndte mon dette? Min Ven
fuldbyrder min Vilje på Babel og Kaldæernes Æt. 15
Jeg, jeg har talet og kaldt ham, fik ham frem, hans
Vej lod jeg lykkes. 16 Kom hid til mig og hør: Jeg
taled ej fra først i Løndom, jeg var der, så snart det
skete. Og nu har den Herre HERREN sendt mig med
sin Ånd. 17 Så siger HERREN, din Genløser, Israels
Hellige: Jeg er HERREN, din Gud, som lærer dig,
hvad der båder, leder dig ad Vejen, du skal gå. 18 Ak,
lytted du til mine Bud! Da blev din Fred som Floden,
din Retfærd som Havets Bølger, 19 da blev dit Afkom
som Sandet, din Livsfrugt talløs som Sandskorn; dit
Navn skulde ej slettes ud og ej lægges øde for mit
Åsyn. 20 Gå ud af Babel, fly fra Kaldæa, kundgør,
forkynd det med jublende Røst, udspred det lige til
Jordens Ende, sig: "HERREN har genløst Jakob,
sin Tjener, 21 lod dem gå gennem Ørk, de tørstede
ikke, lod Vand vælde frem af Klippen til dem, kløvede
Klippen, så Vand strømmed ud." 22 De gudløse har
ingen Fred, siger HERREN.

49 Hør mig, I fjerne Strande, lyt til, I Folk i det
fjerne! HERREN har fra Moders Liv kaldt mig,
fra Moders Skød nævnet mit Navn; 2 til et skarpt
Sværd gjorde han min Mund og skjulte mig i Skyggen
af sin Hånd, til en sleben Pil har han gjort mig og gemt
mig i sit Kogger, 3 sagt til mig: "Du er min Tjener,
Israel, ved hvem jeg vinder Ære." 4 Jeg sagde: "Min
Møje er spildt, på Tomhed og Vind sled jeg mig op
dog er min Ret hos HERREN, min Løn er hos min
Gud." 5 Og nu siger HERREN, som danned mig fra
Moders Liv til sin Tjener for at hjemføre Jakob til ham
og samle Israel til ham og i HERRENs Øjne er jeg
æret, min Gud er blevet min Styrke - 6 han siger: "For
lidt for dig som min Tjener at rejse jakobs Stammer
og hjemføre Israels frelste! Jeg gør dig til Hedningers
Lys, at min Frelse må nå til Jordens Ende." 7 Så siger
HERREN, Israels Genløser, dets Hellige, til den dybt
foragtede, skyet af Folk, Herskernes Træl: Konger
skal se det og rejse sig, Fyrster skal kaste sig ned for
HERRENs Skyld, den trofaste, Israels Hellige, der
udvælger dig. 8 Så siger HERREN: Jeg hører dig
i Nådens Stund, jeg hjælper dig på Frelsens Dag,
vogter dig og gør dig til Folkepagt for at rejse Landet
igen, udskifte øde Lodder 9 og sige til de bundne:
"Gå ud!" til dem i Mørket: "Kom frem!" Græs skal de
finde langs Vejene, Græsgang på hver nøgen Høj; 10
de hungrer og tørster ikke, dem stikker ej Hede og
Sol. Thi deres Forbarmer fører dem, leder dem til
Kildevæld; 11 jeg gør alle Bjerge til Vej, og alle Stier
skal højnes. 12 Se, nogle kommer langvejsfra, nogle
fra Nord og Vest, nogle fra Sinims Land. 13 Jubler, I
Himle, fryd dig, du Jord, I Bjerge, bryd ud i Jubel!
Thi HERREN trøster sit Folk, forbarmer sig over sine
arme. 14 Dog siger Zion: "HERREN har svigtet mig,
Herren har glemt mig!" 15 Glemmer en Kvinde sit
diende Barn, en Moder, hvad hun bar under Hjerte?
Ja, selv om de kunde glemme, jeg glemmer ej dig.
16 Se, i mine Hænder har jeg tegnet dig, dine Mure
har jeg altid for Øje. 17 Dine Børn kommer ilende;
de, som nedbrød og lagde dig øde, går bort. 18
Løft Øjnene, se dig om, de samles, kommer alle til
dig. Så sandt jeg lever, lyder det fra HERREN: Du
skal bære dem alle som Smykke, binde dem som
Bruden sit Bælte. 19 Thi dine Tomter og Grusdynger,
dit hærgede Land ja, nu er du Beboerne for trang;
de, som åd dig, er borte; 20 end skal du høre dem

sige, din Barnløsheds Børn: "Her er for trangt, så flyt
dig, at jeg kan sidde!" 21 Da tænker du i dit Hjerte:
"Hvo fødte mig dem? Jeg var jo barnløs og gold,
landflygtig og bortstødt, hvo fostrede dem? Ene sad
jeg tilbage, hvor kommer de fra?" 22 Så siger den
Herre HERREN: Se, jeg løfter min Hånd for Folkene,
rejser mit Banner for Folkeslag, og de bringer dine
Sønner i Favnen, dine Døtre bæres på Skulder. 23
Konger bliver Fosterfædre for dig, deres Dronninger
skal være dine Ammer. De kaster sig på Ansigtet
for dig, slikker dine Fødders Støv. Du skal kende,
at jeg er HERREN; de, som bier på mig, bliver ikke
til Skamme. 24 Kan Bytte fratages en Helt, kan den
stærkes Fanger slippe bort? 25 Thi så siger HERREN:
Om Fanger end fratages Helten, slipper Bytte end
bort fra den stærke, jeg strider mod dem, der strider
mod dig, og dine Børn vil jeg frelse. 26 Dem, der
trænger dig, lader jeg æde deres eget Kød, deres
Blod skal de drikke som Most; REN, er din Frelser,
din Genløser Jakobs Vældige.

50 Så siger HERREN: Hvor er eders Moders
Skilsmissebrev, med hvilket jeg sendte hende
bort; eller hvem var jeg noget skyldig, så jeg solgte
eder til ham? Nej, for eders Brøde solgtes I, for eders
Synd blev eders Moder sendt bort. 2 Hvi var der da
ingen, da jeg kom, hvi svarede ingen, da jeg kaldte?
Er min Hånd for kort til af udfri, har jeg ingen Kraft
til at redde? Ved min Trussel udtørrer jeg Havet,
Strømme gør jeg til Ørk, så Fiskene rådner af Mangel
på Vand og dør af Tørst; 3 jeg klæder Himlen i sort
og hyller den ind i Sæk. 4 Den Herre HERREN gav
mig Lærlinges Tunge, at jeg skulde vide at styrke de
trætte med Ord; han vækker hver Morgen mit Øre,
han vækker det til at høre, som Lærlinge hører. 5
Den Herre HERREN åbnede mit Øre, og jeg stred
ikke imod, jeg unddrog mig ikke; 6 min Ryg bød jeg
frem til Hug, mit Skæg til at rives, mit Ansigt skjulte
jeg ikke for Hån og Spyt. 7 Mig hjælper den Herre
HERREN, så jeg ikke beskæmmes; jeg gør derfor mit
Ansigt som Sten og ved, jeg bliver ikke til Skamme. 8
Min Retfærdiggører er nær; lad os mødes, om nogen
vil Strid; om nogen vil trætte med mig, så træde han
hid! 9 Se, den Herre HERREN hjælper mig, hvo vil
fordømme mig? Se, alle slides op som en Klædning,
Møl fortærer dem. 10 Frygter nogen af jer HERREN,
han lytte til hans Tjener, enhver, som vandrer i Mørke
og uden Lys; han stole på HERRENs Navn, søge
Støtte hos sin Gud! 11 Alle I, som optænder Ild og
sætter Pile i Brand, gå ind i eders brændende Ild, i
Pilene, I tændte! Fra min Hånd skal det ramme eder, i
Kval skal I ligge.

51 Hør mig, I, som jager efter Retfærd, som søger
HERREN! Se til Klippen, I huggedes af, til
Gruben, af hvilken I brødes, 2 se til eders Fader
Abraham, til Sara, der fødte eder: Da jeg kaldte ham,
var han kun een, jeg velsigned ham, gjorde ham til
mange. 3 Thi HERREN trøster Zion, trøster alle dets
Tomter, han gør dets Ørk som Eden, dets Ødemark
som HERRENs Have; der skal findes Fryd og Glæde,
Lovsang og Strengespil. 4 I Folkeslag, lyt til mig,
I Folkefærd, lån mig Øre! Thi Lov går ud fra mig,
min Ret som Folkeslags Lys; 5 min Retfærd nærmer
sig hastigt, min Frelse oprinder, mine Arme bringer
Folkeslag Ret; fjerne Strande bier på mig og længes
efter min Arm. 6 Løft eders Øjne mod Himlen og se
på Jorden hernede! Thi Himlen skal svinde som Røg,
Jorden som en opslidt Klædning, dens Beboere skal
dø som Myg. Men min Frelse varer evigt, min Retfærd
ophører aldrig. 7 Hør mig, I, som kender Retfærd, du
Folk med min Lov i dit Hjerte, frygt ej Menneskers
Hån, vær ikke ræd for deres Spot! 8 Som en Klædning
skal Møl fortære dem, Orm fortære dem som Uld,
men min Retfærd varer evigt, min Frelse fra Slægt til
Slægt. 9 Vågn op, vågn op, HERRENs Arm, og ifør
dig Styrke, vågn op som i henfarne Dage, i Urtidens
Slægter! Mon du ej kløvede Rahab, gennembored
Dragen, 10 mon du ej udtørred Havet, Stordybets
Vande, gjorde Havets dyb til en Vej, hvor de genløste
gik? 11 HERRENs forløste vender hjem, de drager til
Zion med Jubel med evig Glæde om Issen; Fryd og
Glæde får de, Sorg og Suk skal fly. 12 Jeg, jeg er
eders Trøster, hvem er da du, at du frygter dødelige,
jordiske Mennesker, der bliver som Græs, 13 at
du glemmer HERREN, din Skaber, der udspændte
Himlen og grundfæsted Jorden, at du altid Dagen lang
frygter for Undertrykkerens Vrede. Så snart han vil til
at lægge øde, hvor er da Undertrykkerens Vrede?
14 Snart skal den krumsluttede løses og ikke dø og
synke i Graven eller mangle Brød, 15 så sandt jeg
er HERREN din Gud, som rører Havet, så Bølgerne
bruser, den, hvis Navn er Hærskarers HERRE. 16 jeg
lægger mine Ord i din Mund og gemmer dig under
min Hånds Skygge for at udspænde Himmelen og
grundfæste Jorden og sige til Zion: "Du er mit Folk."
17 Vågn op, vågn op, stå op, Jerusalem, som af
HERRENs Hånd fik rakt hans Vredes Bæger og tømte
den berusende Kalk til sidste Dråbe. 18 Af alle de
Børn, hun fødte, ledte hende ingen, af alle de Børn,
hun fostred, greb ingen hendes Hånd. 19 To Ting

timedes dig hvo ynker dig vel? Vold og Våde, Hunger
og Sværd - hvo trøster dig? 20 Ved alle Gadehjørner
lå dine Sønner i Afmagt som i Garn Antiloper, fyldte
med HERRENs Vrede, med Trusler fra din Gud. 21
Hør derfor, du arme, drukken, men ikke af Vin: 22 Så
siger din Herre, HERREN, din Gud, der strider for sit
Folk: Se, jeg tager den berusende Kalk fra din Hånd,
aldrig mer skal du drikke min Vredes Bæger; 23 og
jeg rækker det til dine Plagere, dem, som bød dig:
"Bøj dig, så vi kan gå over!" og du gjorde din Ryg til
Gulv, til Gade for Vandringsmænd.

52 Vågn op, vågn op, ifør dig tag dit Højtidsskrud
på, Jerusalem, hellige By! Thi uomskårne, urene
Folk skal ej mer komme ind. 2 Ryst Støvet af dig,
stå op, tag Sæde, Jerusalem, fri dig for Halslænken,
Zions fangne Datter! 3 Thi så siger HERREN: For
intet solgtes I, og uden Sølv skal I løskøbes. 4 Thi
så siger den Herre HERREN: I Begyndelsen drog
mit Folk ned til Ægypten for at bo der som fremmed,
og siden undertrykte Assyrien det uden Vederlag.
5 Og nu? Hvad har jeg at gøre her? lyder det fra
HERREN; mit Folk er jo ranet for intet. De, der
hersker over det, brovter, lyder det fra HERREN,
og mit Navn vanæres ustandseligt Dagen lang. 6
Derfor skal mit Folk kende mit Navn på hin Dag, at
det er mig, som har talet, ja mig. 7 Hvor liflige er på
Bjergene Glædesbudets Fodtrin, han, som udråber
Fred, bringer gode Tidender, udråber Frelse, som
siger til Zion: "Din Gud har vist, han er Konge." 8 Hør,
dine Vægtere råber, de jubler til Hobe, thi de ser for
deres Øjne HERREN vende hjem til Zion. 9 Bryd ud
til Hobe i Jubel, Jerusalems Tomter! Thi HERREN
trøster sit Folk, genløser Jerusalem. 10 Han blotter
sin hellige Arm for al Folkenes Øjne, den vide Jord
skal skue Frelsen fra vor Gud. 11 Bort, bort, drag ud
derfra, rør ej noget urent, bort, tvæt jer, I, som bærer
HERRENs Kar! 12 Thi i Hast skal I ej drage ud, I skal
ikke flygte; nej, foran eder går HERREN, eders Tog
slutter Israels Gud. 13 Se, min Tjener får Fremgang
han stiger, løftes og ophøjes såre. 14 Som mange
blev målløse over ham, så umenneskelig ussel så
han ud, han ligned ej Menneskenes Børn 15 skal Folk
i Mængde undres, Konger blive stumme over ham;
thi hvad ikke var sagt dem, ser de, de skuer, hvad de
ikke havde hørt.

53 Hvo troede det, vi hørte, for hvem åbenbaredes
HERRENs Arm? 2 Han skød op som en Kvist
for hans Åsyn, som et Rodskud af udtørret Jord, uden
Skønhed og Pragt til at drage vort Blik, uden Ydre,
så vi syntes om ham, 3 ringeagtet, skyet af Folk,
en Smerternes Mand og kendt med Sygdom, en,
man skjuler sit Ansigt for, agtet ringe, vi regned ham
ikke. 4 Og dog vore Sygdomme bar han, tog vore
Smerter på sig; vi regnede ham for plaget, slagen,
gjort elendig af Gud. 5 Men han blev såret for vore
Overtrædelser, knust for vor Brødres Skyld; os til
Fred kom Straf over ham, vi fik Lægedom ved hans
Sår. 6 Vi for alle vild som Får, vi vendte os hver sin
Vej, men HERREN lod falde på ham den Skyld, der
lå på os alle. 7 Han blev knust og bar det stille, han
oplod ikke sin Mund som et Lam, der føres hen at
slagtes, som et Får, der er stumt, når det klippes. han
oplod ikke sin Mund. 8 Fra Trængsel og Dom blev
han taget, men hvem i hans Samtid tænkte, da han
reves fra de levendes Land, at han ramtes for mit
Folks Overtrædelse? 9 Hos gudløse gav man ham
Grav og Gravkammer hos den rige, endskønt han ej
gjorde Uret, og der ikke var Svig i hans Mund. 10
Det var HERRENs Vilje at slå ham med Sygdom;
når hans Sjæl havde fuldbragt et Skyldoffer, skulde
han se Afkom, leve længe og HERRENs Vilje lykkes
ved hans Hånd. 11 Fordi hans Sjæl har haft Møje,
skal han se det, hvorved han skal mættes. Når han
kendes, skal min retfærdige Tjener retfærdiggøre de
mange, han, som bar deres Overtrædelser. 12 Derfor
arver han mange, med mægtige deler han Bytte,
fordi han udtømte sin Sjæl til Døden og regnedes
blandt Overtrædere; dog bar han manges Synd, og
for Overtrædere bad han.

54 Jubl, du golde, der ej fødte, jubl og fryd dig,
du uden Veer! Thi den forladtes Børn er flere
end Hustruens Børn, siger HERREN. 2 Vid Rummet
ud i dit Telt, spar ikke, men udspænd din Boligs
Tæpper. Du må gøre dine Teltreb lange og slå dine
Teltpæle fast. 3 Thi du skal brede dig til højre og,
venstre, dit Afkom tage Folk i Eje og bo i de øde Byer.
4 Frygt ej, du skal ikke beskæmmes, vær ej ræd,
du skal ikke skuffes! Thi din Ungdoms Skam skal
du glemme, ej mindes din Enkestands Skændsel.
5 Thi din Ægtemand er din Skaber, hans Navn er
Hærskarers HERRE, din Genløser er Israels Hellige,
han kaldes al Jordens Gud. 6 Som en Hustru, der
sidder forladt med Sorg i Sinde, har HERREN kaldt
dig. En Ungdomsviv, kan hun forstødes? siger din
Gud. 7 Jeg forlod dig et lidet Øjeblik, men favner dig i
stor Barmhjertighed; 8 jeg skjulte i skummende Vrede
et Øjeblik mit Åsyn for dig, men forbarmer mig med
evig Kærlighed, siger din Genløser, HERREN. 9 Mig
er det som Noas Dage: Som jeg svor, at Noas Vande
ej mer skulde oversvømme Jorden, så sværger jeg

nu at jeg aldrig vil vredes og skænde på dig. 10
Om også Bjergene viger, om også Højene rokkes,
min Kærlighed viger ej fra dig, min Fredspagt rokkes
ikke, så siger HERREN, din Forbarmer. 11 Du arme,
forblæste, utrøstede! Se, jeg bygger dig op med
Smaragder, lægger din Grund med Safirer, 12 af
Rubiner sætter jeg Tinderne, og Portene gør jeg af
Karfunkler, af Ædelsten hele din Ringmur. 13 Alle
dine Børn bliver oplært af HERREN, og stor bliver
Børnenes Fred; 14 i Retfærd skal du grundfæstes.
Vær tryg for Vold, du har intet at frygte, for Rædsler,
de kommer dig ikke nær! 15 Angribes du, er det uden
min Vilje, falde skal hver, som angriber dig; 16 det er
mig, der skaber Smeden, som blæser en Kulild op
og tilvirker Våben ved sin Kunst, men Ødelæggeren
skaber jeg også. 17 Intet Våben, der smedes mod
dig, skal du, hver Tunge, der trætter med dig, får du
dømt. Dette er HERRENs Tjeneres Lod, den Retfærd,
jeg giver dem, lyder det fra HERREN.

55 Hid, alle, som tørster, her er Vand, kom, I, som
ikke har Penge! Køb Korn og spis uden Penge,
uden Vederlag Vin og Mælk. 2 Hvi giver I Sølv for,
hvad ikke er Brød, eders Dagløn for, hvad ej mætter?
Hør mig, så får I, hvad godt er, at spise, eders Sjæl
skal svælge i Fedt; 3 bøj eders Øre, kom til mig,
hør, og eders Sjæl skal leve! Så slutter jeg med jer
en evig Pagt: de trofaste Nådeløfter til David. 4 Se,
jeg gjorde ham til Vidne for Folkeslag, til Folkefærds
Fyrste og Hersker. 5 Se, på Folk, du ej kender, skal,
du kalde, til dig skal Folk, som ej kender dig, ile for
HERREN din Guds Skyld, Israels Hellige, han gør dig
herlig. 6 Søg HERREN, medens han findes, kald på
ham, den Stund han er nær! 7 Den gudløse forlade
sin Vej, Urettens Mand sine Tanker og vende sig til
HERREN, at han må forbarme sig, til vor Gud, thi
han er rund til at forlade. 8 Thi mine Tanker er ej
eders, og eders Veje ej mine, lyder det fra HERREN;
9 nej, som Himlen er højere end Jorden, er mine Veje
højere end eders og mine Tanker højere end eders.
10 Thi som Regnen og Sneen falder fra Himlen og
ikke vender tilbage, før den har kvæget Jorden, gjort
den frugtbar og fyldt den med Spirer, givet Sæd til at
så og Brød til at spise, 11 så skal det gå med mit Ord,
det, som går ud af min Mund: det skal ej vende tomt
tilbage, men udføre, hvad mig behager, og fuldbyrde
Hvervet, jeg gav det. 12 Ja, med Glæde skal I drage
ud; og i Fred skal I ledes frem; foran jer råber Bjerge
og Høje med Fryd, alle Markens Træer skal klappe i
Hånd; 13 i Stedet for Tjørnekrat vokser Cypresser, i
Stedet for Tidsler Myrter et Æresminde for HERREN,
et evigt, uudsletteligt Tegn.

56 Så siger HERREN: Tag vare på Ret og øv
Retfærd! Thi min Frelses komme er nær, min
Ret skal snart åbenbares. 2 Salig er den; der gør så,
det Menneske, som fastholder dette: holder Sabbatten
hellig og varer sin Hånd fra at øve noget ondt. 3
Ej sige den fremmede, som slutter sig til HERREN:
"HERREN vil skille mig ud fra sit Folk!" Og Gildingen
sige ikke: "Se, jeg er et udgået Træ!" 4 Thi så siger
HERREN: Gildinger, som holder mine Sabbatter,
vælger, hvad jeg har Behag i, og holder fast ved
min Pagt, 5 dem vil jeg give i mit Hus, på mine
Mure et Minde, et Navn, der er bedre end Sønner
og Døtre; jeg giver dem et evigt Navn, et Navn, der
ikke skal slettes. 6 Og de fremmede, som slutter sig
til HERREN for at tjene ham og elske hans Navn,
for at være hans Tjenere, alle, som helligholder
Sabbatten og holder fast ved min Pagt, 7 vil jeg
bringe til mit hellige Bjerg og glæde i mit Bedehus;
deres Brændofre og deres Slagtofre bliver til Behag
på mit Alter; thi mit Hus skal kaldes et Bedehus for
alle Folk. 8 Det lyder fra den Herre HERREN: Når jeg
samler Israels bortstødte, samler jeg andre dertil, til
dets egen samlede Flok. 9 Alle I Markens Dyr, kom
hid og æd, alle I Dyr i Skoven! 10 Blinde er alle dets
Vogtere, intet ved de, alle er stumme Hunde, som
ikke kan gø, de ligger og drømmer, de elsker Søvn;
11 grådige er de Hunde, kender ikke til Mæthed. Og
sådanne Folk er Hyrder! De skønner intet, de vender
sig hver sin Vej, hver søger sin Fordel: 12 Kom, så
henter jeg Vin, vi drikker af Mosten; som i Dag skal
det være i Morgen, ovenud herligt!"

57 Den retfærdige omkom, og ingen tænkte derover,
fromme Mænd reves bort, det ænsede ingen; thi
bort blev den retfærdige revet for Ondskabens Skyld
2 og gik ind til Fred; på Gravlejet hviler nu de, som
vandrede ret. 3 Men I, kom nu her, I Troldkvindens
Børn, I, Horkarls og Skøges Yngel: 4 Hvem er det,
I spotter? Hvem vrænger I Mund, hvem rækker I
Tunge ad? Er I ej Syndens Børn og Løgnens Yngel?
5 I, som er i Brynde ved Ege, under hvert grønt Træ,
I, som slagter Børn i Dale. i Klippernes Kløfter! 6
Dalenes glatte Sten er din Del og din Lod, du udgyder
Drikofre for dem, bringer dem Gaver. Skal jeg være
tilfreds med sligt? 7 På høje og knejsende Bjerge
redte du Leje, også der steg du op for at slagte dit
Offer; 8 bag Døren og Dørens Stolpe satte du dit
Tegn; thi du sveg mig og blotted dig, steg op, gjorde
lejet bredt, købte Samlejets Elskov af dem, så deres

Skam; 9 du salved dig med Olie for Molok og ødsled
med Røgelse, sendte dine Bud til det fjerne, steg ned
til Dødsriget, (Sheol h7585) 10 du blev træt af den lange
Vej, men opgav ej Ævred; du samlede atter din Kraft
og gav ikke op. 11 For hvem var du ræd og angst?
Thi på Løgn var du inde, og mig kom du ikke i Hu,
brød dig ikke om mig. Jeg er jo stum og blind, mig
frygted du ikke. 12 Ja, jeg vil forkynde din Retfærd og
dine Gerninger; 13 din Gudeflok hjælper og redder
dig ej på dit Råb; en Storm bortfejer dem alle, el
Vindstød tager dem. Men den, der lider på mig, skal
arve Landet og eje mit hellige Bjerg. 14 Og det lyder:
"Byg Vej, byg Vej og ban den. ryd Hindringer bort
for mit Folk!" 15 Thi så siger den højt ophøjede,
som troner evigt, hvis Navn er "Hellig": I Højhed og
Hellighed bor jeg, hos den knuste, i Ånden bøjede for
at kalde de bøjedes Ånd og de knustes Hjerte til Live.
16 Thi evigt går jeg ikke i Rette, evindelig vredes jeg
ej; så vansmægted Ånden for mit Ansigt, Sjæle, som
jeg har skabt, 17 For hans Gridskheds Skyld blev jeg
vred, slog ham og skjulte mig i Harme; han fulgte i
Frafald sit Hjertes Vej. 18 Jeg så hans Vej, men nu vil
jeg læge og lede ham og give ham Trøst til Bod; 19
hos de sørgende skaber jeg Læbernes Frugt, Fred,
Fred for fjern og nær, siger HERREN, og nu vil jeg
læge ham. 20 Men de gudløse er som det oprørte
Hav, der ikke kan komme til Ro, hvis Bølger opskyller
Mudder og Dynd. 21 De gudløse har ingen Fred,
siger min Gud.

58 Råb højt spar ikke din Strube, løft din Røst
som Basunen, forkynd mit Folk dets Brøde og
Jakobs Hus deres Synder! 2 Mig søger de Dag efter
bag og ønsker at kende mine Veje, som var de et
Folk, der øver Retfærd, ej svigter, hvad dets Gud
fandt ret. De spørger mig om Lov og Ret, de ønsker,
at Gud er dem nær: 3 "Hvi faster vi, uden du ser os,
spæger os, uden du ænser det?" Se, I driver Handel,
når I faster, og pisker på Arbejdsflokken. 4 Se, I faster
til Strid og Kiv, til Hug med gudløse Næver; som I
faster i Dag, er det ikke, for at eders Røst skal høres i
det høje. 5 Er det Faste efter mit Sind, en Dag, da
et Menneske spæger sig? At hænge med sit Hoved
som Siv, at ligge i Sæk og Aske, kalder du det for
Faste, en Dag, der behager HERREN? 6 Nej, Faste
efter mit Sind er at løse Gudløsheds Lænker. at løsne
Ågets Bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde
hvert Åg, 7 at bryde dit Brød til de sultne, bringe
hjemløse Stakler i Hus, at du klæder den nøgne, du
ser, ej nægter at hjælpe dine Landsmænd. 8 Som
Morgenrøden bryder dit Lys da frem, da læges hastigt
dit Sår, foran dig vandrer din Retfærd, HERRENs
Herlighed slutter Toget. 9 Da svarer HERREN, når
du kalder; på dit Råb er hans Svar: "Her er jeg!"
Fjerner du Åget fra din Midte, holder op at tale ondt
og pege Fingre, 10 rækker du den sultne dit Brød og
mætter en vansmægtende Sjæl, skal dit Lys stråle
frem i Mørke, dit Mulm skal blive som Middag; 11
HERREN skal altid lede dig, mætte din Sjæl, hvor der
er goldt, og give dig nye Kræfter; du bliver som en
vandrig Have, som rindende Væld, hvor Vandet aldrig
svigter. 12 Da bygges på ældgamle Tomter, du rejser
længst faldne Mure; da kaldes du "Murbrudsbøder",
"Genskaber af farbare Veje". 13 Varer du din Fod på
Sabbatten, så du ej driver Handel på min Helligdag,
kalder du Sabbatten en Fryd, HERRENs Helligdag
ærværdig, ærer den ved ikke at arbejde, holder dig
fra Handel og unyttig Snak, 14 da skal du frydes over
HERREN; jeg lader dig færdes over Landets Høje og
nyde din Fader Jakobs Eje. Thi HERRENs Mund har
talet.

59 Se, for kort til at frelse er ej HERRENs Arm,
Hans Øre er ikke for sløvt til at høre. 2 Eders
Brøde er det, der skiller mellem eder og eders Gud,
eders Synder skjuler hans Åsyn for jer, så han ikke
hører. 3 Eders Hænder er jo sølet at Blod, eders
Fingre sølet af Brøde; Læberne farer med Løgn,
Tungen taler, hvad ondt er. 4 Med Ret stævner ingen
til Doms eller fører ærligt sin Sag. Man stoler på
tomt, taler falsk, man undfanger Kval, føder Uret. 5
Slangeæg ruger de ud, og Spindelvæv er, hvad de
væver. Man dør, hvis man spiser et Æg, en Øgle
kommer frem, hvis det knuses. 6 Deres Spind kan ej
bruges til Klæder, ingen hyller sig i, hvad de laver;
deres Værk er Ulykkesværk, og i deres Hænder er
Vold; 7 deres Fødder haster til ondt, til at udgyde
skyldfrit Blod; deres Tanker er Ulykkestanker; hvor de
færdes, er Vold og Våde; 8 de kender ej Fredens
Veje, der er ingen Ret i deres Spor; de gør sig
krogede Stier; Fred kender ingen, som træder dem.
9 Derfor er Ret os fjern, og Retfærd når os ikke; vi
bier på Lys se, Mørke, på Dagning, men vandrer i
Mulm; 10 vi famler langs Væggen som blinde, famler,
som savnede vi Øjne, vi snubler ved Middag som
i Skumring, er som døde i vor kraftigste Alder; 11
vi brummer alle som Bjørne, kurrer vemodigt som
Duer; vi bier forgæves på Ret, på Frelse, den er
os fjern. 12 Thi du ser; vore Synder er mange, vor
Brøde vidner imod os: ja, vi har vore Synder for
Øje, vi kender såvel vor Skyld: 13 Vi faldt fra og
fornægtede HERREN, veg langt bort fra vor Gud,

vor Tale var Vold og Frafald, og vi fremførte Løgne
fra Hjertet. 14 Retten trænges tilbage, Retfærd står i
det fjerne, thi Sandhed snubler på Gaden, Ærlighed
har ingen Gænge; 15 Sandhedens Plads står tom,
og skyr man det onde, flås man. Og HERREN så til
med Harme, fordi der ikke var Ret; 16 han så, at der
ingen var, og det undrede ham, at ingen greb ind.
Da kom hans Arm ham til Hjælp, hans Retfærd, den
stod ham bi; 17 han tog Retfærds Brynje på, satte
Frelsens Hjelm på sit Hoved, tog Hævnens Kjortel på
og hylled sig i Nidkærheds Kappe. 18 Han gengælder
efter Fortjeneste, Vrede mod Uvenner, Gengæld mod
Fjender, mod fjerne Strande gør han Gengæld, 19
så HERRENs Navn frygtes i Vest, hans Herlighed,
hvor Sol står op. Thi han kommer som en indestængt
Flom, der drives af HERRENs Ånde. 20 En Genløser
kommer fra Zion og fjerner Frafald i Jakob, lyder det
fra HERREN. 21 Dette er min Pagt med dem, siger
HERREN: Min Ånd, som er over dig, og mine Ord,
som jeg har lagt i din Mund, skal ikke vige fra din
eller dit Afkoms eller dit Afkoms Afkoms Mund, siger
HERREN, fra nu og til evig Tid.

60 Gør dig rede, bliv Lys, thi dit Lys er kommet,
HERRENs Herlighed er oprundet over dig. 2
Thi se, Mørke skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene,
men over dig skal HERREN oprinde, over dig skal
hans Herlighed ses. 3 Til dit Lys skal Folkene vandre,
og Konger til dit strålende Skær. 4 Løft Øjnene, se
dig om, de samles, kommer alle til dig. Dine Sønner
kommer fra det fjerne, dine Døtre bæres på Hofte;
5 da stråler dit Øje af Glæde, dit Hjerte banker og
svulmer; thi Havets Skatte bliver dine, til dig kommer
Folkenes Rigdom: 6 Kamelernes Vrimmel skjuler dig,
Midjans og Efas Foler, de kommer alle fra Saba;
Guld og Røgelse bærer de og kundgør HERRENs
Pris; 7 alt Kedars Småkvæg samles til dig, dig tjener
Nebajots Vædre, til mit Velbehag ofres de til mig,
mit Bedehus herliggøres. 8 Hvem flyver mon der
som Skyer, som Duer til Dueslag? 9 Det er Skibe,
der kommer med Hast, i Spidsen er Tarsisskibe,
for at bringe dine Sønner fra det fjerne; deres Sølv
og Guld har de med til HERREN din Guds Navn,
Israels Hellige, han gør dig herlig. 10 Udlændinge
skal bygge dine Mure, og tjene dig skal deres Konger;
thi i Vrede slog jeg dig vel, men i Nåde forbarmer
Jeg mig over dig. 11 Dine Porte holdes altid åbne, de
lukkes hverken Dag eller Nat, at Folkenes Rigdom
kan bringes dig med deres Konger som Førere. 12
Thi det Folk og, Rige, som ikke tjener dig, skal gå
til Grunde, og Folkene skal lægges øde i Bund og
Grund. 13 Til dig skal Libanons Herlighed komme,
både Cypresser og Elm og Gran, for at smykke min
Helligdoms Sted, så jeg ærer mine Fødders Skammel.
14 Dine Undertrykkeres Sønner kommer bøjet til dig,
og alle, som håned dig, kaster sig ned for din Fod og
kalder dig HERRENs By, Israels Helliges Zion. 15
Medens du før var forladt og hadet, så ingen drog
gennem dig, gør jeg dig til evig Højhed, til Glæde
fra Slægt til Slægt. 16 Du skal indsuge Folkenes
Mælk og die Kongernes Bryst. Du skal kende, at
jeg, HERREN, er din Frelser, din Genløser Jakobs
Vældige. 17 Guld sætter jeg i Stedet for Kobber og
Sølv i Stedet for Jern, Kobber i Stedet for Træ og
Jern i Stedet for Sten. Til din Øvrighed sætter jeg
Fred, til Hersker over dig Retfærd. 18 Der høres ej
mer i dit Land om Uret, om Vold og Ufærd inden dine
Grænser; du kalder Frelse dine Mure og Lovsang
dine Porte. 19 Ej mer skal Solen være dit Lys eller
Månen Skinne for dig: HERREN skal være dit Lys
for evigt, din Gud skal være din Herlighed. 20 Din
Sol skal ej mer gå ned, din Måne skal ej tage af; thi
HERREN skal være dit Lys for evigt, dine Sørgedage
har Ende. 21 Enhver i dit Folk er retfærdig, evigt
ejer de Landet, et Skud, som HERREN har plantet,
hans Hænders Værk, til hans Ære. 22 Den mindste
bliver en Stamme, den ringeste et talrigt Folk. Jeg er
HERREN; når Tid er inde, vil jeg fremme det i Hast.

61 Den Herre HERRENs Ånd er over mig, fordi han
salvede mig; han sendte mig med Glædesbud
til ydmyge, med Lægedom for sønderbrudte Hjerter,
for at udråbe Frihed for Fanger og Udgang for dem,
som er bundet, 2 udråbe et Nådeår fra HERREN, en
Hævnens Dag fra vor Gud, for at trøste alle, som
sørger, 3 give dem, som sørger i Zion, Højtidspragt
for Sørgedragt, for Sørgeklædning Glædens Olie;
Lovsang for modløst Sind. Man kalder dem Retfærds
Ege, HERRENs Plantning til hans Ære. 4 De skal
bygge på ældgamle Tomter, rejse Fortidsruiner,
genopbygge nedbrudte Byer, der fra Slægt til Slægt
lå i Grus. 5 Fremmede skal stå og vogte eders
Småkvæg, Udlændinge slide på Mark og i Vingård.
6 Men I skal kaldes HERRENs Præster, vor Guds
Tjenere være eders Navn. Af Folkenes Gods skal
I leve, deres Herlighed får I til Eje. 7 Fordi de fik
tvefold Skændsel, og Spot og Spyt var deres Lod,
får de tvefold Arv i deres Land, dem tilfalder evig
Glæde; 8 thi jeg elsker Ret, jeg, HERREN, jeg hader
forbryderisk Rov. Jeg giver dem Løn i Trofasthed
og slutter med dem en evig Pagt. 9 Deres Æt skal
kendes blandt Folkene, deres Afkom ude blandt

Folkeslag; alle, der ser dem, skal kende dem som
Slægten, HERREN velsigner. 10 Jeg vil glæde mig
højlig i HERREN, min Sjæl skal juble i min Gud;
thi han klædte mig i Frelsens Klæder, hylled mig i
Retfærds Kappe, som en Brudgom, der binder sit
Hovedbind, som Bruden, der fæster sine Smykker. 11
Thi som Spiren gror af Jorden, som Sæd spirer frem i
en Have, så lader den Herre HERREN Retfærd gro
og Lovsang for al Folkenes Øjne.

62 For Zions Skyld vil jeg ej tie, for Jerusalems
skyld ej hvile før dets Ret rinder op som Lys,
som en luende Fakkel dets Frelse. 2 Din Ret skal
Folkene skue og alle Konger din Ære. Et nyt Navn
giver man dig, som HERRENs Mund skal nævne.
3 Og du bliver en dejlig Krone i HERRENs Hånd,
et kongeligt Hovedbind i Hånden på din Gud. 4 Du
kaldes ej mer "den forladte", dit Land "den ensomme";
nej, "Velbehag" kaldes du selv, og dit Land kaldes
"Hustru". Thi HERREN har Velbehag i dig, dit Land
skal ægtes. 5 Som Ynglingen ægter en Jomfru, så
din Bygmester dig, som Brudgom glædes ved Brud,
så din Gud ved dig. 6 Jeg sætter Vægtere på dine
Mure, Jerusalem; ingen Sinde bag eller Nat skal de
tie. I, som minder HERREN, und jer ej Ro 7 og lad
ham ikke i Ro, før han bygger Jerusalem, før han får
gjort Jerusalem til Pris på Jorden. 8 HERREN svor
ved sin højre, sin vældige Arm: Jeg giver ej mer dine
Fjender dit Korn til Føde; Mosten, du sled for, skal
Udlandets Sønner ej drikke; 9 nej, de, der høster, skal
spise prisende HERREN; de, der sanker, skal drikke i
min hellige Forgård. 10 Drag ud gennem Portene,
drag ud, ban Folket Vej, byg Vej, byg Vej, sank alle
Stenene af, rejs Banner over Folkeslagene! 11 Se,
HERREN lader det høres til Jordens Ende: Sig til
Zions Datter: "Se, din Frelse kommer, se, hans Løn
er med ham, hans Vinding foran ham!" 12 De skal
kaldes: det hellige Folk, HERRENs genløste, og du:
den søgte, en By, som ej er forladt.

63 Hvem kommer der fra Edom, i Højrøde Klæder
fra Bozra, han i det bølgende Klædebon, stolt i
sin vældige Kraft?"Det er mig, som taler i Retfærd,
vældig til at frelse!" 2 Hvorfor er dit Klædebon rødt,
dine Klæder som en Persetræders? 3 "Jeg trådte
Vinpersen ene, af Folkeslagene var ingen med mig;
jeg trådte dem i min Vrede, tramped dem i min Harme;
da sprøjted deres Blod på mine Klæder, jeg tilsøled
hele min Klædning. 4 Thi til Hævnens Dag stod min
Hu, mit Genløsningsår var kommet. 5 Jeg spejded,
men ingen hjalp til, jeg studsed, men ingen stod mig
bi. Da kom min Arm mig til Hjælp, og min Harme, den
stod mig bi; 6 jeg søndertrådte Folkeslag i Vrede, i
Harme knuste jeg dem, deres Blod lod jeg strømme til
Jorden." 7 Jeg vil synge om HERRENs Nåde, kvæde
hans Pris, efter alt, hvad HERREN har gjort os, huld
imod Israels Hus, gjort os efter sin Miskundhed, sin
Nådes Fylde. 8 Han sagde: "De er jo mit Folk, de er
Børn, som ej sviger." Og en Frelser blev han for dem
9 i al deres Trængsel; intet Bud, ingen Engel, hans
Åsyn frelste dem. I sin Kærlighed og Skånsel genløste
han dem, han løfted og bar dem alle Fortidens Dage.
10 Men de stred imod og bedrøved hans hellige Ånd;
så blev han deres Fjende, han kæmped imod dem.
11 Da tænkte hans Folk på gamle Dage, på Moses:
"Hvor er han, som drog sit Småkvægs Hyrde op af
Vandet? Hvor er han, som lagde sin hellige Ånd i hans
Hjerte, 12 lod vandre sin herlige Arm ved Moses's
højre, kløvede Vandet for dem og vandt et evigt
Navn, 13 førte dem gennem Dybet som en Hest på
Steppen? 14 Som Kvæg, der går ned i dalen, snubled
de ikke. Dem ledte HERRENs Ånd. Således ledte du
dit Folk for at vinde dig et herligt Navn." 15 Sku ned
fra Himlen, se ud fra din hellige, herlige Bolig! Hvor er
din Nidkærhed og Vælde, dit svulmende Hjerte, din
Medynk? Hold dig ikke tilbage, 16 du, som dog er vor
Fader. Thi Abraham ved ej af os, Israel kendes ej ved
os, men du er vor Fader, HERRE, "vor Genløser" hed
du fra Evighed. 17 Hvi leder du os vild fra dine Veje,
HERRE, forhærder vort Hjerte mod din Frygt? Vend
tilbage for dine Tjeneres, din Arvelods Stammers
Skyld! 18 Hvi har gudløse trådt i din Helligdom, vore
Fjender nedtrampet dit Tempel? 19 Vi er som dem,
du aldrig har styret, over hvem dit Navn ej er nævnt.

64 Gid du sønderrev Himlen og steg ned, så
Bjergene vakled for dit Åsyn! 2 Som Vokset
smelter i Ild, så lad Ild fortære dine Fjender, at dit
Navn må kendes iblandt dem, og Folkene bæve for
dit Åsyn, 3 når du gør Undere, vi ikke vented, du
stiger ned, for dit Åsyn vakler Bjergene 4 og som
ingen Sinde er hørt. Intet Øre har hørt, intet Øje har
set en Gud uden dig, som hjælper den, der håber på
ham. 5 Du ser til dem, der øver Retfærd og kommer
dine Veje i Hu. Men se, du blev vred, og vi synded,
og skyldige blev vi derved. 6 Som urene blev vi til
Hobe, som en tilsølet Klædning al vor Retfærd. Vi
visnede alle som løvet, vort Brøde bortvejred os som
Vinden. 7 Ingen påkaldte dit Navn, tog sig sammen
og holdt sig til dig; thi du skjulte dit Åsyn for os og
gav os vor Brøde i Vold. 8 Men du, o HERRE, er
dog vor Fader, vi er Leret, og du har dannet os,
Værk af din Hånd er vi alle. 9 Vredes ej, HERRE, så

såre, kom ej evigt Brøde i Hu, se dog til, vi er alle dit
Folk! 10 Dine hellige Byer er Ørk, Zion er blevet en
Ørk, Jerusalem ligger i Grus; 11 vort hellige, herlige
Tempel, hvor Fædrene priste dig, er blevet Luernes
Rov, en Grushob er alt, hvad vi elskede. 12 Ser du
roligt HERRE, på sligt, kan du tie og bøje os så dybt?

65 Jeg havde Svar til dem, som ej spurgte, var at
finde for dem, som ej søgte; jeg sagde: "Se her,
her er jeg!" til et Folk, der ej påkaldte mig. 2 Jeg
udbredte Dagen lang Hænderne til et genstridigt Folk,
der vandrer en Vej, som er ond, en Vej efter egne
Tanker, 3 et Folk, som uden Ophør krænker mig op
i mit Åsyn, som slagter Ofre i Haver, lader Offerild
lue på Teglsten, 4 som tager Sæde i Grave og om
Natten er på skjulte Steder, som spiser Svinekød
og har væmmelige Ting i deres Skåle, 5 som siger:
"Bliv mig fra Livet, rør mig ej, jeg gør dig hellig!" De
Folk er som Røg i min Næse, en altid luende Ild; 6
se, det står skrevet for mit Åsyn, jeg tier ej, før jeg
får betalt det, betalt dem i deres Brystfold 7 deres
egen og Fædrenes Brøde, begge med hinanden,
siger HERREN, de, som tændte Offerild på Bjergene
og viste mig Hån på Højene: deres Løn vil jeg
tilmåle dem, betale dem i deres Brystfold. 8 Så siger
HERREN: Som man, når der findes Saft i Druen,
siger: "Læg den ej øde, thi der er Velsignelse deri!" så
gør jeg for mine Tjeneres Skyld for ikke at ødelægge
alt. 9 Sæd lader jeg gro af Jakob og af Juda mine
Bjerges Arving; dem skal mine udvalgte arve, der
skal mine Tjenere bo; 10 Saron bliver Småkvægets
Græsgang, i Akors Dal skal Hornkvæget ligge for
mit Folk, som opsøger mig. 11 Men I, som svigter
HERREN og glemmer mit hellige Bjerg, dækker Bord
for Lykkeguden, blander Drikke for Skæbneguden,
12 jeg giver jer Sværdet i Vold, I skal alle knæle til
Slagtning, fordi I ej svared, da jeg kaldte, ej hørte,
endskønt jeg taled, men gjorde, hvad der vakte mit
Mishag, valgte, hvad ej var min Vilje. 13 Derfor, så
siger den Herre HERREN: Se, mine Tjenere skal
spise, men I skal sulte, se, mine Tjenere skal drikke,
men I skal tørste, se, mine Tjenere skal glædes, men
I skal beskæmmes, 14 se, mine Tjenere skal juble af
Hjertens Fryd, men I skal skrige af Hjerteve, jamre af
sønderbrudt Ånd. 15 Eders Navn skal I efterlade mine
udvalgte som Forbandelsesord: "Den Herre HERREN
give dig slig en Død!" Men mine Tjenere skal kaldes
med et andet Navn. 16 Den, som velsigner sig i
Landet, velsigner sig ved den trofaste Gud, og den,
der sværger i Landet, sværger ved den trofaste Gud;
thi glemt er de fordums Trængsler, skjult for mit Blik.
17 Thi se, jeg skaber nye Himle og en ny Jord, det
gamle huskes ej mer, rinder ingen i Hu; 18 men man
frydes og jubler evigt over det, jeg skaber, thi se, jeg
skaber Jerusalem til Jubel, dets Folk til Fryd; 19 jeg
skal juble over Jerusalem og frydes ved mit Folk; der
skal ej mer høres Gråd, ej heller Skrig. 20 Der skal
ikke være Børn, der dør som spæde, eller Olding,
som ikke når sine Dages Tal thi den yngste, som
dør, er hundred År, og forbandet er den, som ej når
de hundred. 21 Da bygger de Huse og bor der selv,
planter Vin og spiser dens Frugt; 22 de bygger ej, for
at andre kan bo, de planter ej, for at andre kan spise;
thi mit Folk skal opnå Træets Alder, mine udvalgte
bruge, hvad de virker med Hånd; 23 de skal ikke have
Møje forgæves, ej avle Børn til brat Død; thi de er
HERRENs velsignede Æt og har deres Afkom hos
sig. 24 Førend de kalder, svarer jeg; endnu mens de
taler, hører jeg. 25 Ulv og Lam skal græsse sammen
og Løven æde Strå som Oksen, men Slangen får
Støv til Brød; der gøres ej ondt og voldes ej Men i
hele mit hellige Bjergland, siger HERREN.

66 Så siger HERREN: Himlen er og Jorden mine
Fødders Skammel Hvad for et Hus vil I bygge
mig, og hvad for et Sted er min Bolig? 2 Alt dette
skabte min Hånd, så det fremkom, lyder det fra
HERREN. Jeg ser hen til den arme, til den, som har
en sønderknust Ånd, og den, som bæver for mit Ord.
3 Den, som slagter Okse, er en Manddraber, den,
som ofrer Lam, er en Hundemorder, den, som ofrer
Afgrøde, frembærer Svineblod, den, som brænder
Røgelse, hylder en Afgud. Som de valgte deres egne
Veje og ynder deres væmmelige Guder, 4 så vælger
og jeg deres Smerte, bringer over dem, hvad de
frygter, fordi de ej svared, da jeg kaldte, ej hørte,
endskønt jeg taled, men gjorde, hvad der vakte mit
Mishag, valgte, hvad ej var min Vilje. 5 Hør HERRENs
Ord, I, som bæver for hans Ord: Således siger eders
Brødre, der hader eder og støder eder bort for mit
Navns Skyld: "Lad HERREN vise sig i sin Herlighed,
så vi kan se eders Glæde!" Men de skal blive til
Skamme! 6 Hør, hvor det drøner fra Byen, drøner fra
Templet, hør, hvor HERREN øver Gengæld imod sine
Fjender! 7 Før hun er i Barnsnød, føder hun, før end
Veer kommer over hende, har hun en Dreng. 8 Hvo
hørte vel Mage dertil, hvo så vel sligt? Kommer et
Land til Verden på en eneste Dag, fødes et Folk på
et Øjeblik? Thi Zion kom i Barnsnød og fødte med
det samme sine Børn. 9 Åbner jeg et Moderliv og
hindrer det i Fødsel? siger HERREN. Bringer jeg
Fødsel og standser den? siger din Gud. 10 Glæd dig,

Jerusalem! Der juble enhver, som har det kær, tag
Del i dets Glæde, alle, som sørger over det, **11** for at
I må die dets husvalende Barm og mættes, for at I
må drikke af dets fulde Bryst og kvæges. **12** Thi så
siger HERREN: Se, jeg leder til hende Fred som en
svulmende Flod og Folkenes Rigdom som en Strøm;
hendes spæde skal bæres på Hofte, og Kærtegn
får de på Skød; **13** som en Moder trøster sin Søn,
således trøster jeg eder, i Jerusalem finder I Trøst. **14**
I skal se det med Hjertens Glæde, eders Ledemod
skal spire som Græs. Hos HERRENs Tjenere kendes
hans Hånd, men hos hans Fjender Vrede. **15** Thi
se, som Ild kommer HERREN, og hans Vogne er
som et Stormvejr, han vil vise sin Harme i Gløder,
sin Trussel i flammende Luer; **16** thi med Ild og
med sit Sværd skal HERREN dømme alt Kød, og
mange er HERRENs slagne. **17** De, som helliger
og vier sig for Lundene, følgende en i deres Midte,
de, som æder Svinekød og Kød af Kryb og Mus,
deres Gerninger og deres Tanker skal forgå til Hobe,
lyder det fra HERREN. **18** Jeg kommer for at samle
alle Folk og Tungemål, og de skal komme og se min
Herlighed. **19** Jeg fuldbyrder et Under i blandt dem og
sender undslupne af dem til Folkene, Tarsis, Pul, Lud,
Mesjek, Rosj, Tujal, Javan, de fjerne Strande, som
ikke har hørt mit Ry eller set min Herlighed; og de
skal forkynde min Herlighed blandt Folkene. **20** Og de
skal bringe alle eders Brødre fra alle Folk som Gave
til HERREN, til Hest, til Vogns, i Bærestol, på Muldyr
og Kameler til mit hellige Bjerg Jerusalem, siger
HERREN, som når Israelitterne bringer Offergaver i
rene Kar til HERRENs Hus. **21** Også af dem vil jeg
udtage Levitpræster, siger HERREN. **22** Thi ligesom
de nye Himle og den ny Jord, som jeg skaber, skal
bestå for mit Åsyn, lyder det fra HERREN, således
skal eders Afkom og Navn bestå. **23** Hver Måned på
Nymånedagen og hver Uge på Sabbatten skal alt
Kød komme og tilbede for mit Åsyn, siger HERREN,
24 og man går ud for at se på Ligene af de Mænd,
der faldt fra mig; thi deres Orm dør ikke, og deres Ild
slukkes ikke; de er alt Kød en Gru.

Jeremias

1 Ord af Jeremias, Hilkijas søn, en af præsterne i
Anatot i Benjamins Land, **2** til hvem HERRENs
Ord kom i Amons Søns, Kong Josias af Judas, Dage,
i hans Herredømmes trettende År, **3** og fremdeles i
Josias's Søns, Kong Jojakim af Judas, Dage indtil
Slutningen af Josias's Søns, Kong Zedekias af Judas,
elevte Regeringsår, til Jerusalems Indbyggere førtes
i Landflygtighed i den femte Måned. **4** HERRENs
Ord kom til mig således: **5** Før jeg danned dig i
Moderskød, kendte jeg dig; før du kom ud af Moderliv,
helligede jeg dig, til Profet for Folkene satte jeg dig.
6 Men jeg svarede: "Ak, Herre, HERRE, jeg kan jo
ikke tale, thi jeg er ung." **7** Så sagde HERREN til
mig: "Sig ikke: Jeg er ung! men gå, hvorhen jeg end
sender dig, og tal alt, hvad jeg byder dig; **8** frygt
ikke for dem, thi jeg er med dig for at frelse dig,
lyder det fra HERREN." **9** Og, HERREN udrakte sin
Hånd, rørte ved min Mund og sagde til mig: "Nu
lægger jeg mine Ord i din Mund. **10** Se, jeg giver dig i
Dag Myndighed over Folk og Riger til at oprykke og
nedbryde, til at ødelægge og nedrive, til at opbygge
og plante." **11** Siden kom HERRENs Ord til mig
således: "Hvad ser du, Jeremias?" Jeg svarede: "Jeg
ser en Mandelgren." **12** Da sagde HERREN til mig:
"Du ser ret, thi jeg er årvågen over mit Ord for at
fuldbyrde det." **13** Og HERRENs Ord kom atter til
mig således: "Hvad ser du?" Jeg svarede: "Jeg ser
en sydende Kedel med Fyrsted mod Nord." **14** Da
sagde HERREN til mig: "Nordfra skal Ulykke syde ud
over alle Landets Indbyggere; **15** thi se, jeg hidkalder
alle Nordens Riger, lyder det fra HERREN, og man
skal komme og rejse hver sin Trone ved Indgangen til
Jerusalems Porte mod alle dets Mure trindt omkring
og mod alle Judas Byer; **16** og jeg vil afsige Dom
over dem for al deres Ondskab, at de forlod mig,
tændte Offerild for fremmede Guder og tilbad deres
Hænders Værk. **17** Så omgjorde dine Lænder og stå
frem og tal til dem, alt hvad jeg byder dig! Vær ikke
ræd for dem, at jeg ikke skal gøre dig ræd for dem!
18 Og jeg, se, jeg gør dig i Dag til en fast Stad, til en
Jernstøtte og en kobbermur mod hele Landet, Judas
Konger og Fyrster, Præsterne og Almuen; **19** de skal
kæmpe imod dig, men ikke kunne magte dig; thi jeg
er med dig for at frelse dig, lyder det fra HERREN."

2 HERRENs Ord kom til mig således: **2** Gå hen og
råb Jerusalem i Ørene: Så siger HERREN: Jeg
mindes din Kærlighed som ung, din Elskov som Brud,
at du fulgte mig i Ørkenen, et Land, hvor der ikke sås;
3 Israel var helliget HERREN, hans Førstegrøde, alle,
som åd det, måtte bøde, Ulykke ramte dem, lyder det
fra HERREN. **4** Hør HERRENs Ord, Jakobs Hus og
alle Slægter i Israels Hus: **5** Så siger HERREN: Hvad
ondt fandt eders Fædre hos mig, siden de gik bort fra
mig og holdt sig til Tomhed, til de selv blev tomme? **6**
De spurgte ikke: "Hvor er HERREN, som førte os op
fra Ægypten og ledte os i Ørkenen, Ødemarkens og
Kløfternes Land, Tørkens og Mulmets Land, Landet,
hvor ingen færdes eller bor?" **7** Jeg bragte eder
til Frugthavens Land, at I kunde nyde dets Frugt
og Goder; men da I kom derind, gjorde I mit Land
urent og min Arvelod vederstyggelig. **8** Præsterne
spurgte ikke: "Hvor er HERREN?" De, der syslede
med Loven, kendte mig ikke, Hyrderne faldt fra mig,
og Profeterne profeterede ved Ba'al og holdt sig til
Guder, som intet evner. **9** Derfor må jeg fremdeles
gå i Rette med eder, lyder det fra HERREN, og med
eders Sønners Sønner må jeg gå i Rette. **10** Drag
engang over til Kittæernes Strande og se efter, send
Bud til Kedar og spørg jer nøje for; se efter, om sligt
er hændet før! **11** Har et Hedningefolk nogen Sinde
skiftet Guder? Og så er de endda ikke Guder. Men mit
Folk har skiftet sin Ære bort for det, der intet gavner.
12 Gys derover, I Himle, Skræk og Rædsel gribe eder,
lyder det fra HERREN; **13** thi to onde Ting har mit
Folk gjort: Mig, en Kilde med levende Vand, har de
forladt for at hugge sig Cisterner, sprukne Cisterner,
der ikke kan holde Vand. **14** Er Israel da en Træl, en
hjemmefødt Træl? Hvorfor er han blevet til Bytte? **15**
Løver brøler imod ham med rungende Røst; hans
Land har de gjort til en Ørk, hans Byer er brændt, så
ingen bor der. **16** Selv Nofs og Takpankes's Sønner
afgnaver din Isse. **17** Mon ikke det times dig, fordi
du svigted mig? lyder det fra HERREN din Gud. **18**
Hvorfor skal du nu til Ægypten og drikke af Sjihor?
Hvorfor skal du nu til Assur og drikke af Floden? **19**
Lad din Ulykke gøre dig klog og lær af dit Frafald,
kend og se, hvor ondt og bittert det er, at du svigted
HERREN din Gud; Frygt for mig findes ikke hos dig,
så lyder det fra Herren, Hærskarers HERRE. **20** Thi
længst har du brudt dit Åg og sprængt dine Bånd.
Du siger: "Ej vil jeg tjene!" Nej, Skøgeleje har du på
hver en Høj, under alle de grønne Træer. **21** Som en
Ædelranke plantede jeg dig, en fuldgod Stikling; hvor
kunde du da blive Vildskud, en uægte Ranke? **22** Om
du end tor dig med Lud og ødsler med Sæbe, jeg ser
dog din Brødes Snavs, så lyder det fra HERREN. **23**
Hvor kan du sige: "Ej er jeg uren, til Ba'alerne holdt
jeg mig ikke!" Se på din Færd i Dalen, kend, hvad
du gjorde, en let Kamelhoppe, løbende hid og did,

24 et Vildæsel, kendt med Steppen! Den snapper i
Brynde efter Luft, hvo tæmmer dens Brunst? At søge
den trætter ingen, den findes i sin Måned. 25 Spar
dog din Fod for Slid, din Strube for Tørst! Dog siger
du: "Nej, lad mig være! Jeg elsker de fremmede,
dem vil jeg holde mig til." 26 Som Tyven får Skam,
når han gribes, så Israels Hus, de, deres Konger og
Fyrster, Præster og Profeter, 27 som siger til Træ:
"Min Fader!" til Sten: "Du har født mig." Thi Ryggen og
ikke Ansigtet vender de til mig, men siger i Ulykkestid:
"Stå op og frels os!" 28 Hvor er de da, dine Guder,
dem, du har gjort dig? Lad dem stå op! Kan de frelse
dig i Ulykkestiden? Thi som dine Byers Tal er dine
Guders, Juda. 29 Hvorfor tvistes I med mig? I har
alle forbrudt jer imod mig, lyder det fra HERREN. 30
Forgæves slog jeg eders Børn, de tog ikke ved Lære,
som hærgende Løve fortærede Sværdet Profeterne.
31 Du onde Slægt, så mærk jer dog HERRENs Ord!
Har jeg været en Ørk for Israel, et bælgmørkt Land?
Hvorfor mon mit Folk da siger: "Vi går, hvor vi vil,
og kommer ej mer til dig." 32 Glemmer en Jomfru
sit Smykke, en Brud sit Bælte? Og mig har mit Folk
dog glemt i talløse Dage. 33 Hvor snildt du dog går til
Værks for at søge dig Elskov! Du vænned dig derfor
også til ondt i din Færd. 34 Endog findes Blod på dine
Hænder af fattige, skyldfri Sjæle, Blod, jeg ej fandt
hos en Tyv, men på alle disse. 35 Og du siger: "Jeg
er frikendt, hans Vrede har vendt sig fra mig." Se,
med dig går jeg i Rette, da du siger: "Jeg har ikke
syndet." 36 Hvor let det dog falder for dig at skifte din
Vej! Du skal også få Skam af Ægypten, som du fik
det af Assur; 37 også derfra skal du gå med Hænder
på Hoved, thi HERREN har forkastet dine Støtter, de
båder dig intet.

3 Når en Mand frastøder sin hustru, og hun går fra
ham og ægter en anden, kan hun så gå tilbage til
ham? Er slig en Kvinde ej sunket til Bunds i Vanære?
Og du, som boled med mange Elskere, vil tilbage
til mig! så lyder det fra HERREN. 2 Se til de nøgne
Høje: Hvor mon du ej lod dig skænde? Ved Vejene
vogted du på dem som Araber i Ørk. Du vanæred
Landet både ved din Utugt og Ondskab, 3 en Snare
blev dine mange Elskere for dig. En Horkvindes
Pande har du, trodser al Skam. 4 Råbte du ikke nylig
til mig: "Min Fader! Du er min Ungdoms Ven. 5 Vil
han evigt gemme på Vrede, bære Nag for stedse?"
Se, således taler du, men øver det onde til Gavns. 6
HERREN sagde til mig i Kong Josias's Dage: Så du,
hvad den troløse Kvinde Israel gjorde? Hun gik op på
ethvert højt Bjerg og hen under ethvert grønt Træ og
bolede. 7 Jeg tænkte, at hun efter at have gjort alt
det vilde vende om til mig; men hun vendte ikke om.
Det så hendes svigefulde Søster Juda; 8 hun så, at
jeg forstødte den troløse Kvinde Israel for al hendes
Hors Skyld, og at jeg gav hende Skilsmissebrev;
den svigefulde Søster Juda frygtede dog ikke, men
gik også hen og bolede. 9 Ved sin letsindige Bolen
vanærede hun Landet og horede med Sten og Træ.
10 Og alligevel vendte den svigefulde Søster Juda
ikke om til mig af hele sit Hjerte, men kun på Skrømt,
lyder det fra HERREN. 11 Og HERREN sagde til mig:
Det troløse Israels Sag står bedre end det svigefulde
Judas. 12 Gå hen og udråb disse Ord mod Nord:
Omvend dig, troløse Israel, lyder det fra HERREN;
jeg vil ikke vredes på eder, thi nådig er jeg, lyder det
fra HERREN; jeg gemmer ej evigt på Vrede; 13 men
vedgå din Uret, at du forbrød dig mod HERREN din
Gud; for de fremmedes Skyld løb du hid og did under
hvert grønt Træ og hørte ikke min Røst, så lyder det
fra HERREN. 14 Vend om, I frafaldne Søoner, lyder
det fra HERREN; thi jeg er eders Herre; jeg tager
eder, een fra en By og en fra en Slægt og bringer
eder til Zion, 15 og jeg giver eder Hyrder efter mit
Sind, og de skal vogte eder med Indsigt og Kløgt.
16 Og når I bliver mangfoldige og frugtbare i Landet
i hine Dage, lyder det fra HERREN, skal de ikke
mere tale om HERRENs Pagts Ark, og Tanken om
den skal ikke mere opkomme i noget Hjerte; de skal
ikke mere komme den i Hu eller savne den, og en
ny skal ikke laves. 17 På hin Tid skal man kalde
Jerusalem HERRENs Trone, og der, til HERRENs
Navn i Jerusalem, skal alle Folk strømme sammen, og
de skal ikke mere følge deres onde Hjertes Stivsind.
18 I hine Dage skal Judas Hus vandre til Israels Hus,
og samlet skal de drage fra Nordens Land til det Land,
jeg gav deres Fædre i Eje. 19 Og jeg, jeg sagde til
dig: "Blandt Sønnerne sætter jeg dig, jeg giver dig et
yndigt Land, Folkenes herligste Arvelod." Jeg sagde:
"Kald mig din Fader, vend dig ej fra mig!" 20 Men som
en Kvinde sviger sin Ven, så sveg du mig, Israels
Hus, så lyder det fra HERREN. 21 Hør, der lyder Gråd
på de nøgne Høje, Tryglen af Israels Børn, fordi de
vandrede Krogveje, glemte HERREN deres Gud. 22
Vend om, I frafaldne Sønner, jeg læger eders Frafald.
Se, vi kommer til dig, thi du er HERREN vor Gud. 23
Visselig, Blændværk var Højene, Bjergenes Larm;
visselig, hos HERREN vor Gud er Israels Frelse. 24
Skændselen åd fra vor Ungdom vore Fædres Gods,
deres Småkvæg og Hornkvæg, Sønner og Døtre. 25
Vi lægger os ned i vor Skændsel, vor Skam er vort
Tæppe, thi mod HERREN vor Gud har vi syndet, vi

og vore Fædre fra Ungdommen af til i Dag; vi høre
ikke på Herren vor Guds røst.

4 Omvender du dig, Israel, lyder det fra Herren, så
vend dig til mig; hvis du fjerner dine væmmelige
Guder, skal du ikke fly for mit Åsyn. **2** Sværger du:
"Så sandt HERREN lever," redeligt, ærligt og sandt,
skal Folkeslag velsigne sig ved ham og rose sig af
ham. **3** Thi så siger HERREN til Judas Mænd og
Jerusalems Borgere: Bryd eder Nyjord og så dog ikke
blandt, Torne! **4** Omskær jer for HERREN og fjern
eders Hjertes Forhud, Judas Mænd og Jerusalems
Borgere, at min Vrede ikke slår ud som Ild og hrænder
uslukket for eders onde Gerningers Skyld. **5** Forkynd i
Juda og Jerusalem, kundgør og tal, lad Hornet gjalde
i Landet, råb, hvad I kan, og sig: Flok jer sammen! Vi
går ind i de faste Stæder! **6** Rejs Banner hen imod
Zion, fly uden Standsning! Thi Ulykke sender jeg fra
Nord, et vældigt Sammenbrud. **7** En Løve steg op
fra sit Krat, en Folkehærger brød op, gik bort fra sin
Hjemstavn for at gøre dit Land til en Ørk; dine Byer
skal hærges, så ingen bor der. **8** Derfor skal I klæde
jer i Sæk og klage og jamre, thi ej vender HERRENs
glødende Vrede sig fra os. **9** På hin Dag, lyder det
fra HERREN, skal Kongen og Fyrsterne tabe Modet,
Præsterne stivne af Skræk og Profeterne slås af
Rædsel; **10** og de skal sige: "Ak, Herre, HERRE!
Sandelig, du førte dette Folk og Jerusalem bag Lyset,
da du sagde: I skal have Fred! Nu har Sværdet nået
Sjælen." **11** På hin Tid skal der siges til dette Folk
og Jerusalem: Et glødende Vejr fra Ørkenens nøgne
Høje trækker op mod mit Folks Datter, ej til Kastning
og Rensning af Korn, **12** et Vejer for vældigt dertil
kommer mod mig. Derfor vil jeg også nu tale Domsord
imod dem. **13** Se, det kommer som Skyer, dets Vogne
som Stormvejr, dets Heste er hurtigere end Ørne; ve,
vi lægges øde! **14** Rens dit Hjerte for ondt, Jerusalem,
at du må frelses! Hvor længe skal dit Indre huse de
syndige Tanker? **15** Thi hør, en Råber fra Dan, et
Ulykkesbud fra Efraims Bjerge: **16** Kundgør Folkene:
Se! Lad det høres i Jerusalem! Belejrere kommer fra
et Land i det fjerne, de opløfter Røsten mod Byerne i
Juda. **17** Som Markens Vogtere stiller de sig rundt
omkring det, thi genstridigt var det imod mig, lyder
det fra HERREN. **18** Det kan du takke din Færd,
dine Gerninger for; det skyldes din Ondskab; hvor
bittert! Det gælder Livet. **19** Mit indre, mit Indre! Jeg
skælver! Mit Hjertes Vægge! Mit Hjerte vånder sig i
mig, ej kan jeg tie. Thi Hornets klang må jeg høre,
Skrig fra Kampen; **20** der meldes om Fald på Fald,
thi alt Landet er hærget. Mine Telte hærges brat, i
et Nu mine Forhæng. **21** Hvor længe skal jeg skue
Banneret, høre Hornet? **22** Thi mit Folk er tåbeligt,
kender ej mig, de er dumme Sønner og uden Indsigt;
de er vise til at gøre det onde, men Tåber til det gode.
23 Jeg så på Jorden, og se, den var øde og tom, på
Himlen, dens Lys var borte; **24** Bjergene så jeg, og
se, de skjalv, og alle Højene bæved; **25** jeg så, og se,
der var mennesketomt, og alle Himlens Fugle var
fløjet; **26** jeg så, og se, Frugthaven var Ørken, alle
dens Byer lagt øde for HERREN, for hans glødende
Vrede. **27** Thi så siger HERREN: Al Jorden bliver
Ørk, men helt ødelægger jeg ikke. **28** Derfor sørger
Jorden, og Himlen deroppe er sort; thi jeg talede og
angrer det ikke, tænkte og går ikke fra det. **29** For
Larmen af Ryttere og Bueskytter flyr alt Landet, de tyr
ind i Krat, stiger op på Klipper; hver By er forladt, og
ikke et Menneske bor der. **30** Og du, hvad vil du mon
gøre? Om end du klæder dig i Skarlagen, smykker
dig med Guld og gør Øjnene store med Sminke det
er spildt, du gør dig smuk. Elskerne agter dig ringe,
dit Liv vil de have. **31** Thi jeg hører Råb som ved
Barnsnød, Skrig som ved Førstefødsel. Hør, hvor
Zions Datter stønner med udrakte Hænder: "Ve mig,
min Sjæl bukker under for dem, som myrder."

5 Løb i Jerusalems Gader, mærk jer, hvad I ser,
og søg på dets Torve, om I kan finde nogen,
om der er en, som øver Retfærd, lægger Vind på
Sandhed, så jeg kan tilgive dem. **2** Siger de: "Så
sandt HERREN lever", sværger de falsk. **3** HERRE,
dine Øjne ser jo efter Sandhed. Du slog dem, de
omvendte sig ikke; du lagde dem øde, de vilde ej tage
ved Lære, gjorde Ansigtet hårdere end Flint, vilde ej
vende om. **4** Da tænkte jeg: "Det er kun Småfolk,
Dårer er de, thi de kender ej HERRENs Vej, deres
Guds Ret; **5** jeg vil vende mig til de store og tale med
dem, de kender da HERRENs Vej, deres Guds Ret!"
Men alle havde sønderbrudt Åget, sprængt deres
Bånd. **6** Derfor skal en Løve fra Skoven slå dem,
en Ulv fra Ødemarken hærge dem, en Panter lure
ved Byerne; enhver, som går derfra, rives sønder;
thi talrige er deres Synder, mange deres Frafald.
7 Hvor kan jeg vel tilgive dig? Dine Sønner forlod
mig og svor ved Guder, som ikke er Guder. Når jeg
mætted dem, horede de, slog sig ned i Skøgens Hus;
8 de blev fede, gejle Hingste, de vrinsker hver efter
Næstens Hustru. **9** Skal jeg ikke hjemsøge sligt? så
lyder det fra HERREN, skal ikke min Sjæl tage Hævn
over sligt et Folk? **10** Stig op på dets Mure, læg øde,
men ikke helt! Ryk Rankerne op, thi HERREN tilhører
de ikke. **11** Thi svigefulde er de imod mig, Israels

Hus og Judas Hus, så lyder det fra HERREN. 12
De fornægter HERREN og siger: "Det betyder intet!
Ulykke kommer ej over os, vi skal ikke se Sværd og
Hunger; 13 Profeterne bliver til Vind, Guds Ord er ej i
dem; gid Ordet må ramme dem selv!" 14 Derfor, så
siger HERREN, Hærskarers Gud: Fordi I siger dette
Ord, se, derfor gør jeg mine Ord i din Mund til Ild og
dette Folk til Brænde, som Ild skal fortære. 15 Se, jeg
bringer over eder et Folk fra det fjerne, Israels Hus,
så lyder det fra HERREN, et Folk, som er stærkt, et
Folk fra Fortids Dage, et Folk, hvis Mål du ej kender,
hvis Tale du ikke fatter; 16 som en åben Grav er dets
kogger, de er alle Kæmper; 17 det skal æde dit Korn
og dit Brød, det skal æde dine Sønner og Døtte,
det skal æde dit Småkvæg og Hornkvæg, det skal
æde din Vinstok og dit Figentræ; med Sværd skal de
lægge dine Fæstninger øde, dem, som du stoler på.
18 Men selv i de Dage, lyder det fra HERREN, vil jeg
ikke udslette eder. 19 Og når de siger: "Hvorfor har
HERREN vor Gud gjort os alt det?" sig så til dem:
"Som I forlod mig og tjente fremmede Guder i eders
Land, således skal I tjene som fremmede i et Land,
der ikke er eders." 20 Forkynd dette i Jakobs Hus og
kundgør det i Juda: 21 Hør dette, du tåbelige Folk,
som er uden Forstand, som har Øjne, men ikke ser,
og Ører, men ikke hører: 22 Vil I ikke frygte mig,
lyder det fra HERREN, eller bæve for mit Åsyn? Jeg,
som gjorde. Sandet til Havets Grænse, et evigt Skel,
som det ikke kan overskride; selv om det bruser,
evner det intet; om end dets Bølger larmer, kan de
ikke overskride det. 23 Dette Folk har et trodsigt og
genstridigt Hjerte, de faldt fra og gik bort. 24 De siger
ikke i deres Hjerte: "Lad os frygte HERREN vor Gud,
som giver os Regn, Tidligregn og Sildigregn, til rette
Tid og sikrer os Ugerne, da der skal høstes." 25
Eders Misgerninger bragte dem i Ulave, eders Synder
unddrog eder det gode. 26 Thi der findes gudløse i
mit Folk; de ligger på Lur, som Fuglefængere dukker
de sig; de sætter Fælder, de fanger Mennesker. 27
Som et Bur er fuldt af Fugle, således er deres Huse
fulde af Svig; derfor blev de store og rige. 28 De er
tykke og fede; og så strømmer de over med onde
Ord; de hævder ikke den faderløses Ret, at det
måtte gå dem vel, og hjælper ikke de fattige til deres
Ret. 29 Skulde jeg ikke hjemsøge sligt? lyder det fra
HERREN; skulde min Sjæl da ikke tage Hævn over
sligt et Folk? 30 Gyselige, grufulde Ting går i Svang i
Landet; 31 Profeterne profeterer Løgn, Præsterne
skraber til sig, og mit Folk vil have det så. Men hvad
vil I gøre, når Enden kommer?

6 Fly, I Benjamins Sønner, bort fra Jerusalem og
stød i hornet i Tekoa, hejs Mærket over Bet-Kerem!
Thi Ulykke truer fra Nord, et vældigt Sammenbrud.
2 Jeg tilintetgør Zions Datter, den yndige, forvænte
3 til hende kommer der Hyrder med deres Hjorde;
de opslår Telte i Ring om hende, afgræsser hver
sit Stykke. 4 Helliger Angrebet på hende! Op! Vi
rykker frem ved Middag! Ve os, thi Dagen hælder,
thi Aftenskyggerne længes. 5 Op! Vi rykker frem
ved Nat og lægger hendes Borge øde. 6 Thi så
siger Hærskarers HERRE: Fæld Træer og opkast
en Vold imod Jerusalem! Ve Løgnens By med lutter
Voldsfærd i sin Midte! 7 Som Brønden sit Vand holder
Byen sin Ondskab frisk; der høres om Voldsfærd
og Hærværk, Sår og Slag har jeg altid for Øje. 8
Jerusalem, tag ved Lære, at min Sjæl ej vender sig fra
dig, at jeg ikke skal gøre dig til Ørk, til folketomt, Land.
9 Så siger Hærskarers HERRE: Hold Efterhøst på
Israels Rest, som det sker på en Vinstok, ræk som en
Vingårdsmand atter din Hånd til dens Ranker! 10 "For
hvem skal jeg tale og vidne, så de hører derpå? Se,
de har uomskårne Ører, kan ej lytte til; se, HERRENs
Ord er til Spot og huer dem ikke. 11 Jeg er fuld af
HERRENs Vrede og træt af at tæmme den." Gyd den
ud over Barnet på Gaden, over hele de unges Flok;
både Mand og Kvinde skal fanges, gammel og Olding
tillige; 12 deres Huse, Marker og Kvinder skal alle
tilfalde andre; thi jeg udrækker Hånden mod Landets
Folk, så lyder det fra HERREN. 13 Thi fra små til
store søger hver eneste Vinding, de farer alle med
Løgn fra Profet til Præst. 14 De læger mit Folks Brøst
som den simpleste Sag, idet de siger: "Fred, Fred!"
skønt der ikke er Fred. 15 De skal få Skam, thi de
har gjort vederstyggelige Ting, og dog blues de ikke,
dog kender de ikke til Skam. Derfor skal de falde på
Valen; på Hjemsøgelsens Dag skal de snuble, siger
HERREN. 16 Så siger HERREN: Stå ved Vejene og
se efter, spørg efter de gamle Stier, hvor Vejen er
til alt godt, og gå på den; så finder I Hvile for eders
Sjæle. Men de svarede: "Det vil vi ikke." 17 Og jeg
satte Vægtere over dem: "Hør Hornets Klang!" Men
de svarede: "Det vil vi ikke." 18 Hør derfor, I Folk,
og vidn imod dem! 19 Hør, du Jord! Se, jeg sender
Ulykke over dette Folk, Frugten at deres Frafald,
thi de lyttede ikke til mine Ord og lod hånt om min
Lov. 20 Hvad skal jeg med Røgelsen, der kommer fra
Saba, med den dejlige Kalmus fra det fjerne Land?
Eders Brændofre er ej til Behag, eders Slagtofre huer
mig ikke. 21 Derfor, så siger HERREN: Se, jeg sætter
Anstød for dette Folk, og de skal støde an derimod,
både Fædre og Sønner; både Nabo og Genbo skal

omkomme. 22 Så siger HERREN: Se, et Folkeslag
kommer fra Nordens Land, et vældigt Folk bryder op
fra det yderste af Jorden. 23 De fører Bue og Spyd,
er skånselsløst grumme; deres Røst er som Havets
Brusen, de rider på Heste, rustet som Stridsmand
mod dig, du Zions Datter. 24 Vi hørte Rygtet derom,
vore Hænder blev slappe, Rædsel greb os, Skælven
som fødende Kvinde. 25 Gå ikke ud på Marken og
følg ej Vejen, thi Fjenden bærer Sværd, trindt om er
Rædsel. 26 Klæd dig i Sæk, mit Folks Datter, vælt
dig i Støvet, hold Sorg som over den enbårne, bitter
Klage! Thi Hærværksmanden skal brat komme over
os. 27 Til Metalprøver, Guldprøver, gjorde jeg dig i mit
Folk til at kende og prøve deres Færd. 28 De faldt
alle genstridige fra, de går og bagtaler, er kun Kobber
og Jern, alle handler de slet. 29 Bælgen blæser, af
Ilden kommer kun Bly. Al Smelten er spildt, de onde
udskilles ej. 30 Giv dem Navn af vraget Sølv, thi dem
har HERREN vraget.

7 Det Ord som kom til Jeremias fra Herren 2 Stå
hen i Porten til HERRENs Hus og udråb dette
Ord: Hør HERRENs Ord, hele Juda, I, som går ind
gennem disse Porte for at tilbede HERREN! 3 Så
siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Bedrer eders
Veje og eders Gerninger, så vil jeg lade eder bo på
dette Sted. 4 Stol ikke på den Løgnetale: Her er
HERRENs Tempel, HERRENs Tempel, HERRENs
Tempel! 5 Men bedrer eders Veje og eders Gerninger!
Dersom I virkelig øver Ret Mand og Mand imellem, 6
ikke undertrykker den fremmede, den faderløse og
Enken, ej heller udgyder uskyldigt Blod på dette Sted,
ej heller til egen Skade holder eder til fremmede
Guder, 7 så vil jeg til evige Tider lade eder bo på dette
Sted i det Land, jeg gav eders Fædre. 8 Se, I stoler
på Løgnetale, som intet båder. 9 Stjæle, slå ihjel,
hore, sværge falsk, tænde Offerild for Ba'al, holde
eder til fremmede Guder, som I ikke kender til 10 og
så kommer I og står for mit Åsyn i dette Hus, som
mit Navn nævnes over, og siger: "Vi er frelst!" for at
gøre alle disse Vederstyggeligheder. 11 Holder I dette
Hus, som mit Navn nævnes over, for en Røverkule?
Men se, også jeg har Øjne, lyder det fra HERREN. 12
Gå dog hen til mit hellige Sted i Silo, hvor jeg først
stadfæstede mit Navn, og se, hvad jeg gjorde ved det
for mit Folk Israels Ondskabs Skyld. 13 Og nu, fordi I
øver alle disse Gerninger, lyder det fra HERREN, og
fordi I ikke vilde høre, når jeg årle og silde talede til
eder, eller svare, når jeg kaldte på eder, 14 derfor vil
jeg gøre med Huset, som mit Navn nævnes over,
og som I stoler på, og med Stedet, jeg gav eder og
eders Fædre, ligesom jeg gjorde med Silo; 15 og jeg
vil støde eder bort fra mit Åsyn, som jeg stødte alle
eders Brødre bort, al Efraims Æt. 16 Men du må ikke
gå i Forbøn for dette Folk eller frembære klage og
Bøn eller trænge ind på mig for dem, thi jeg hører dig
ikke. 17 Ser du ikke, hvad de har for i Judas Byer og
på Jerusalems Gader?, 18 Børnene sanker Brænde,
Fædrene tænder Ild, og Kvinderne ælter Dejg for at
bage Offerkager til Himmelens Dronning og udgyde
Drikofre for fremmede Guder og og krænke mig. 19
Mon det er mig, de krænker, lyder det fra HERREN,
mon ikke sig selv til deres Ansigters Skam? 20 Derfor,
så siger den Herre HERREN: Se, min Vrede og
Harme udgyder sig over dette Sted, over Folk og Fæ,
over Markens Træer og Jordens Frugt, og den skal
brænde uden at slukkes. 21 Så siger Hærskarers
HERRE, Israels Gud: Læg eders Brændofre til eders
Slagtofre og æd Kød! 22 Thi dengang jeg førte eders
Fædre ud af Ægypten, talede jeg ikke til dem eller
bød dem noget om Brændoffer og Slagtoffer; 23 men
dette bød jeg dem: "I skal høre min Røst, så vil jeg
være eders Gud, og I skal være mit Folk; og I skal
gå på alle de Veje, jeg byder eder, at det må gå
eder vel." 24 Men de hørte ikke og lånte ikke Øre;
de fulgte deres onde Hjertes Stivsind og gik tilbage,
ikke fremad. 25 Fra den Dag eders Fædre drog ud
af Ægypten, og til i Dag har jeg Dag efter Dag, årle
og silde sendt eder alle mine Tjenere Profeterne;
26 men de hørte ikke og lånte ikke Øre; de gjorde
Nakken stiv og øvede mere ondt end deres Fædre.
27 Når du siger dem alle disse Ord, hører de dig
ikke, og kalder du på dem, svarer de dig ikke. 28 Sig
så til dem: Det er det Folk, som ej hørte HERREN
deres Guds Røst, det, som ej tog ved Lære; Sandhed
er svundet, udryddet af deres Mund. 29 Afklip dit
Hår, kast det bort og klag på de nøgne Høje! Thi
HERREN har forkastet og bortstødt den Slægt, han
var vred på. 30 Thi Judas Sønner har gjort, hvad der
er ondt i mine Øjne, lyder det fra HERREN; de har
opstillet deres væmmelige Guder i Huset, som mit
Navn nævnes over, for at gøre det urent; 31 de har
bygget Tofets Offerhøje i Hinnoms Søns Dal for at
brænde deres Sønner og Døtre i Ilden, hvad jeg ikke
har påbudt, og hvad aldrig var i min Tanke. 32 Se,
derfor skal Dage komme, lyder det fra HERREN, da
man ikke mere skal sige Tofet og Hinnoms Søns Dal,
men Morddalen, og man skal jorde de døde i Tofet,
fordi Pladsen ikke slår til. 33 Og dette Folks Lig skal
blive Himmelens Fugle og Jordens Dyr til Æde, og
ingen skal skræmme dem bort. 34 Og i Judas Byer
og på Jerusalems Gader gør jeg Ende på Fryderåb

og Glædesråb, Brudgoms Røst og Bruds Røst, thi
Landet skal lægges øde.

8 Til hin Tid, lyder det fra HERREN, skal man
tage Judas kongers ben, dets Fyrsters Ben,
Præsternes, Profeternes og Jerusalems Indbyggeres
Ben ud af deres Grave **2** og sprede dem for Sol og
Måne og al Himmelens Hær, som de elskede og
dyrkede, holdt sig til, rådspurgte og tilbad; de skal ikke
samles og jordes, men blive til Gødning på Marken. **3**
Og Døden skal foretrækkes for Livet af hele den Rest,
der er tilbage af denne onde Slægt på alle de Steder,
jeg driver dem hen, lyder det fra Hærskarers HERRE.
4 Og du skal sige til dem: Så siger HERREN: Mon
man falder og ej står op, går tilbage og ej vender
om? **5** Hvi falder da dette Folk i Jerusalem fra i evigt
Frafald? De fastholder Svig, vil ikke vende om igen. **6**
Jeg lytter, hører nøje efter: de taler ej Sandhed, ingen
angrer sin Ondskab og siger: "Hvad gjorde jeg!" Hver
styrter frem i sit Løb, som Hest stormer frem i Strid. **7**
Selv Storken oppe i Luften kender sin Tid, Turtelduen,
Svalen og Tranen holder den Tid, de skal komme;
men mit Folk, de kender ej HERRENs Ret. **8** Hvor
kan I sige: "Vi er vise, og hos os er HERRENs Lov!"
Nej, de skriftkloges Løgnegriffel virked i Løgnens
Tjeneste. **9** De vise skal blive til Skamme, ræddes
og fanges. Se, HERRENs Ord har de vraget, hvad
Visdom har de? **10** Derfor giver jeg andre deres
Kvinder, nye Herrer deres Marker. Thi fra små til store
søger hver eneste Vinding, de farer alle med Løgn
fra Profet til Præst. **11** De læger mit Folks Datters
Brøst som den simpleste Sag, idet de siger: "Fred,
Fred!" skønt der ikke er Fred. **12** De skal få Skam,
thi de har gjort vederstyggelige Ting, og dog blues
de ikke, dog kender de ikke til Skam. Derfor skal
de falde på Valen; på Hjemsøgelsens Dag skal de
snuble, siger HERREN. **13** Jeg vil bjærge deres Høst,
så lyder det fra HERREN, men Vinstokken er uden
Druer, Figentræet uden Figner, og Løvet er vissent.
14 Hvorfor sidder vi stille? Flok jer dog sammen, lad
os gå til de faste Stæder og tilintetgøres der! Thi
HERREN vor Gud tilintetgør os, Gift er vor Drik, thi vi
synded mod HERREN. **15** Man håber på Fred, men
det bliver ej godt, på Lægedoms Tid, men se, der
er Rædsel. **16** Hans Hestes Fnysen høres fra Dan,
ved Lyden af hans Hingstes Vrinsken skælver alt
Landet. De kommer og opæder Landet og dets Fylde,
Byen og dens Borgere. **17** Thi se, jeg sender imod
jer Slanger; Basilisker, som ikke lader sig besværge,
bide jer skal de, lyder det fra HERREN. **18** Min Kvide
er ikke til at læge, mit Hjerte er sygt. **19** Hør mit Folks
Datters Skrig viden om fra Landet! Er HERREN da
ikke i Zion, har det ingen konge? Hvi krænked I mig
med eders Billeder, fremmed Tomhed? **20** Kornhøst
er omme, Frugthøst endt, og vi er ej frelst! **21** Ved mit
Folks Datters Sammenbrud er jeg brudt sammen, jeg
sørger, grebet af Rædsel. **22** Er der ikke Balsam i
Gilead, ingen Læge der? Hvorfor heles da ikke mit
Folks Datters Sår?

9 Ak, var mit Hoved Vand, mine Øjne en Tårekilde!
Så græd jeg Dag og Nat over mit Folks Datters
slagne. **2** Ak, fandt jeg i Ørkenen et Herberg for
vandringsmænd. Så drog jeg bort fra mit Folk og gik
fra dem. Thi Horkarle er de alle, en svigefuld Bande;
3 de spænder deres Tunges Bue. Løgn, ikke Sandhed
råder i Landet; thi de går fra Ondskab til Ondskab
og kender ej mig, så lyder det fra HERREN. **4** Vogt
eder hver for sin Næste, tro ingen Broder, thi hver
Broder er fuld af List, hver sværter sin Næste. **5** De
fører hverandre bag Lyset, taler ikke Sandhed: de
øver Tungen i Løgn, skejer ud, vil ej vende om, **6**
Voldsdåd Slag i Slag og Svig på Svig; de nægter
at kendes ved mig, så lyder det fra HERREN. **7**
Derfor, så siger Hærskarers HERRE: Se, jeg smelter
og prøver dem, ja, hvad må jeg dog gøre for mit
Folks Datters Skyld! **8** Deres Tunge er en morders
Pil, deres Munds Ord Svig; med Næsten taler de
Fred, men i Hjertet bærer de Svig. **9** Skal jeg ikke
hjemsøge dem for sligt, så lyder det fra HERREN,
skal ikke min Sjæl tage Hævn over sligt et Folk? **10**
Over Bjergene bryder jeg ud i Gråd og Klage, over
ØrkenensGræsgang i Klagesang. Thi de er afsvedet,
mennesketomme, der høres ej Lyd af Kvæg; Himlens
Fugle og Dyrene flygtede bort. **11** Jerusalem gør jeg
til Stenhob. Sjakalers Bolig, og Judas Byer til Ørk,
hvor ingen bor. **12** Hvem er viis nok til at fatte dette,
og til hvem har HERRENs Mund talet, så han kan
sige det: Hvorfor er Landet lagt øde, afsvedet som en
Ørken, mennesketomt? **13** Og HERREN sagde: Fordi
de forlod min Lov, som jeg forelagde dem, og ikke
hørte min Røst eller vandrede efter den, **14** men fulgte
deres Hjertes Stivsind og Baalerne, som deres Fædre
lærte dem at kende, **15** derfor, så siger Hærskarers
HERRE Israels Gud: Se, jeg giver dette Folk Malurt
at spise og Gift at drikke; **16** jeg spreder dem blandt
Folk, som hverken de eller deres Fædre før kendte
til, og sender Sværdet efter dem, til jeg får gjort Ende
på dem. **17** Så siger Hærskarers HERRE, mærk jer
det vel! Kald Klagekvinder hid, lad dem komme, hent
kyndige Kvinder, lad dem komme, **18** lad dem haste
og istemme Klage over os! Vore Øjne skal rinde

med Gråd, vore Øjenlåg strømme med Vand. 19 Thi
Klageråb høres fra Zion: "Hvor er vi dog hærgede,
beskæmmede dybt, fordi vi må bort fra Landet, thi
de brød vore Boliger ned." 20 Ja, hør, I Kvinder, mit
Ord, eders Øre fange Ord fra min Mund, og lær eders
døtre Klage, hverandre Klagesang: 21 "Døden steg
op i vore Vinduer; kom i Paladserne, udrydded Barnet
på Gaden, de unge på Torvene." 22 Sig: så lyder det
fra HERREN: De døde Legemer faldt som Gødning
på Marken, som Skåret efter Høstmanden; ingen
binder op. 23 Så siger HERREN: Den vise rose sig
ikke af sin Visdom, den stærke ikke af sin Styrke,
den rige ikke af sin Rigdom; 24 men den, som vil
rose sig, skal rose sig af at han har Forstand til at
kende mig, at jeg, HERREN, øver Miskundhed, Ret
og Retfærdighed på Jorden; thi i sådanne har jeg
Behag, lyder det fra HERREN. 25 Se, Dage skal
komme, lyder det fra HERREN, da jeg hjemsøger alle
de omskårne, som har Forhud: 26 Ægypten, Juda,
Edom, Ammoniterne, Moab og alle Ørkenboere med
rundklippet Hår; thi Hedningerne er alle uomskårne,
men alt Israels Hus har uomskåret Hjerte.

10 Hør det Ord HERREN taler til eder, Israels
hus! 2 Så siger HERREN: Væn eder ikke til
Hedningernes Færd og frygt ikke Himmelens Tegn,
fordi Hedningerne frygter dem. 3 Thi Folkenes Rædsel
er Tomhed; thi det er Træ, fældet i Skoven, et Værk,
som Håndværkerhænder tilhugger med Økse: 4 han
smykker det med Sølv og Guld og fæster det med
Søm og Hammer, så det ikke vakler. 5 De er som
et Fugleskræmsel i Agurkhaven og kan ikke tale;
de må bæres, da de ikke kan gå. Frygt dem ikke,
thi de gør intet ondt, så lidt som de evner at gøre
noget godt. 6 Din Lige findes ikke, HERRE; stor er du
og stort dit Navn i Vælde. 7 Hvo skulde ikke frygte
dig, du Folkenes Konge! Thi sådant tilkommer dig;
thi blandt alle Folks Vismænd og i alle deres Riger
findes ikke din Lige. 8 Alle sammen er de dumme og
Tåber; Afgudernes Lærdom, den er Træ. 9 Hamret
Sølv, indført fra Tarsis, og Guld fra Ofir, et Værk af
en Håndværker og Guldsmedens Hænder! De er
klædt i violet og rødt Purpur; et Værk af kunstsnilde
Folk er de alle. 10 Men HERREN er Gud i Sandhed,
han er en levende Gud og en evig Konge; for hans
Vrede skælver Jorden, og Folkene udholder ikke
hans Harme. 11 Således skal I sige til dem: Guder,
der ikke har skabt Himmel og Jord, skal forsvinde fra
Jorden og under Himmelen. 12 Han skabte Jorden
i sin Vælde, grundfæstede Jorderig i sin Visdom,
og i sin Indsigt udspændte han Himmelen. 13 Når
han løfter sin Røst, bruser Vandene i Himmelen,
og han lader Skyer stige op fra Jordens Ende, får
Lynene til at give Regn og sender Stormen ud af
sine Forrådskamre. 14 Dumt er hvert Menneske,
uden Indsigt; hver Guldsmed får Skam af sit Billede;
thi hvad han støber, er Løgn, og der er ikke Ånd i
den; 15 Tomhed er de, et dårende Værk; når deres
Hjemsøgelses Tid kommer, er det ude med dem. 16
Jakobs Arvelod er ikke som de; thi han har skabt
alt, og Israel er hans Arvelods Stamme; Hærskarers
HERRE er hans Navn. 17 Tag din Bylt op fra Jorden,
du, som sidder belejret! 18 Thi så siger HERREN: Se,
denne Gang slynger jeg Landets indbyggere bort og
bringer dem i Trængsel, for at de kan bøde. 19 "Ve
mig for min Brøst, mit Sår er svart! Men jeg siger:
"Det er min Smerte, den vil jeg bære." 20 Mit Telt er
hærget og alle mine Teltreb sprængt, mine Børn går
fra mig, de er borte; mit Telt spænder ingen ud mer
eller opsætter Tæpperne. 21 Thi dumme er Hyrderne,
HERREN søger de ikke, du er derfor til intet, og hele
deres Hjord er spredt. 22 Der lyder en Tidende, se,
den kommer med vældigt Drøn fra Nordens Land
og gør Judas Byer til Ørk, til Sjakalers Bo. 23 Jeg
ved, HERRE, at et Menneskes Vej ikke står til ham
selv, og at det ikke står til en Mand at vandre og styre
sine Fjed. 24 Tugt os, HERRE, men med Måde, ikke i
Vrede, for ikke at gøre os færre! 25 Udøs din Vrede
på Folk, som ikke kender dig, på Slægter, som ikke
påkalder dit Navn; thi de har opædt Jakob, tilintetgjort
det og lagt dets Bolig øde.

11 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren: 2
Hør denne Pagts Ord og tal til Judas Mænd og
Jerusalems. Borgere 3 og sig: Så siger HERREN,
Israels Gud: Forbandet være den, der ikke hører
denne Pagts Ord, 4 som jeg bød eders Fædre holde,
dengang jeg førte dem ud af Ægypten, af Jernovnen,
idet jeg sagde: "Hør min Røst og gør alt, hvad jeg
pålægger eder, så skal I være mit Folk, og jeg vil være
eders Gud 5 og holde den Ed, jeg tilsvor eders Fædre
om at give dem et Land, der flyder med Mælk og
Honning, som det nu er sket!" Og jeg svarede: "Amen,
HERRE!" 6 Og HERREN sagde til mig: Udråb alle
disse Ord i Judas Byer og på Jerusalems Gader: Hør
denne Pagts Ord og hold dem! 7 Thi jeg besvor eders
Fædre, dengang jeg førte dem ud af Ægypten, ja til
den Dag i Dag, årle og silde: "Hør min Røst!" 8 Men
de hørte ikke og bøjede ikke deres Øre, men fulgte
alle deres onde Hjertes Stivsind. Derfor bragte jeg
over dem alle denne Pagts Ord, som jeg havde pålagt
dem at holde, men som de ikke holdt. 9 Og HERREN

sagde til mig: Der er fundet en Sammensværgelse
blandt Judas Mænd og Jerusalems Borgere; 10 de er
vendt tilbage til deres Forfædres Misgerninger, de,
som vægrede sig ved at høre mine Ord og holdt sig
til fremmede Guder og dyrkede dem; Israels Hus
og Judas Hus har brudt den Pagt, jeg sluttede med
deres Fædre. 11 Derfor, så siger HERREN: Se, jeg
sender en Ulykke over dem, som de ikke kan slippe
fra; og når de da råber til mig, vil jeg ikke høre dem.
12 Da skal Judas Byer og Jerusalems Borgere gå
hen og råbe til de Guder, de tænder Offerild for;
men de kan ikke frelse dem i Nødens Stund. 13 Thi
mange som dine Byer er dine Guder, Juda, og mange
som Gaderne i Jerusalem er Altrene, I har rejst for
Skændselen, Altrene til af tænde Offerild for Baal.
14 Men du må ikke gå i Forbøn for dette Folk eller
frembære Klage og Bøn for det; thi jeg hører ikke,
når de råber til mig i Nødens Stund. 15 Hvad vil min
elskede i mit Hus, hun, som øved Svig? Kan Fedt og
helligt kød borttage din Ondskab, eller kan du reddes
ved sligt? 16 Et grønt Oliventræ, skønt at skue, så
kaldte HERREN dit Navn. Under voldsom Buldren og
Bragen afsved Ilden dets Løv og brændte dets Grene.
17 Hærskarers HERRE, som plantede dig, truer dig
med Ulykke til Straf for det onde, Israels Hus og
Judas Hus gjorde for at krænke mig, idet de tændte
Offerild for Baal. 18 HERREN lod mig det vide, derfor
ved jeg det; da lod du mig se deres Gerninger. 19 Og
jeg var som et tålsomt Lam, der føres til Slagtning.
Jeg vidste ej af, at de tænkte på Rænker imod mig:
"Lad os ødelægge Træet i Blomst, udrydde ham af de
levendes Land, så hans Navn ej ihukommes mer." 20
Hærskarers HERRE, retfærdige Dommer, som prøver
Nyrer og Hjerte, lad mig skue din Hævn på dem, thi
på dig har jeg væltet min Sag. 21 Derfor, så siger
HERREN om Mændene i Anatot, som står mig efter
Livet og siger: "Du må ikke profetere i HERRENs
Navn; ellers skal du dø for vor Hånd" 22 derfor, så
siger Hærskarers HERRE: Se, jeg, vil hjemsøge dem;
deres unge Mænd skal dø for Sværd, deres Sønner
og Døtre af Hunger; 23 der skal ikke levnes dem
nogen Rest, thi jeg sender Ulykke over Mændene i
Anatot, når Året, de skal hjemsøges kommer.

12 Herre retten er din, når jeg trætter med dig om
ret og dog må jeg tale med dig om Ret. Hvi
følger Lykken de gudløses Vej, hvi er alle troløse
trygge? 2 Du planter dem, og de slår rod, de trives og
bærer Frugt. De har dig i Munden, men ikke i Hjertet.
3 Du, HERRE, du kender mig, ser mig og prøver mit
Hjertelag mod dig. Riv dem bort som Får til Slagtning,
vi dem til Blodbadets Dag! 4 (Hvor længe skal Landet
sørge, al Markens Urter visne? For indbyggernes
Ondskabs Skyld omkommer Dyr og Fugle; thi man
siger: "Han skuer ikke, hvorledes det vil gå os.") 5
"Når Fodgængere løber dig træt, hvor kan du da
kappes med Heste? Og er du ej tryg i et fredeligt
Land, hvad vil du så gøre i Jordans Stolthed"? 6 Thi
selv dine Brødre og din Faders Hus er troløse imod
dig, selv de skriger af fuld Hals efter dig; tro dem
ikke, når de giver dig gode Ord!" 7 Mit Hus har jeg
opgivet, bortstødt min Arvelod, givet min elskede hen
i hendes Fjenders Hånd. 8 Min Arvelod blev for mig
som en Løve i Skoven, den løftede Røsten imod mig,
derfor må jeg hade den. 9 Er min Arvelod blevet mig
en spraglet Fugl, omgivet af Fugle? Lad alle de vilde
Dyr samles, hent dem hid for af æde! 10 Hyrder i
Mængde ødelægger min Vingård, nedtramper min
Arvelod, min yndige Arvelod gør de til øde Ørk; 11 de
lægger den øde, den sørger øde for mit Åsyn. Hele
Landet er ødelagt, thi ingen brød sig om det. 12 Over
alle Ørkenens nøgne Høje kom Hærværksmænd.
Thi HERREN har et Sværd; det fortærer alt fra den
ene Ende af Landet til den anden; intet Kød har
Fred. 13 De såede Hvede og høstede Torne, sled til
ingen Gavn og blev til Skamme med deres Afgrøde
for HERRENs glødende Vredes Skyld. 14 Så siger
HERREN om alle mine onde Naboer, der rører den
Arvelod, jeg gav mit Folk Israel i Eje: Se, jeg rykker
dem op af deres Land, og Judas Hus rykker jeg op
midt iblandt dem. 15 Men siden, når jeg har rykket
dem op, forbarmer jeg mig atter over dem og bringer
dem hjem, hver til sin Arvelod og hver til sit Land.
16 Hvis de da lærer mit Folks Veje, så de sværger
ved mit Navn: "Så sandt HERREN lever!" ligesom
de lærte mit Folk at svæærge ved Baal, skal de
opbygges iblandt mit Folk. 17 Men hører de ikke,
rykker jeg et sådant Folk helt op og tilintetgør det,
lyder det fra HERREN.

13 Således saghde Herren til mig: "Gå hen og køb
dig et linned bælte og bind det om din lænd, lad
det ikke komme i vand!" 2 Og jeg købte bæltet efter
Herrens ord og bandt det om min lænd. 3 Så kom
HERRENs Ord atter til mig således: 4 "Tag Bæltet, du
købte og har om Lænden, og gå til Frat og gem det
der i eu Klipperevne!" 5 Og jeg gik hen og gemte det
ved Frat, som HERREN bød. 6 Men lang Tid efter
sagde HERREN til mig: "Gå til Frat og hent Bæltet, jeg
bød dig gemme der!" 7 Og jeg gik til Frat og gravede
Bæltet op, hvor jeg havde gemt det: og se, Bæltet var
ødelagt og duede ikke til noget. 8 Og HERRENs Ord

kom til mig således: 9 Så siger HERREN: Således vil
jeg ødelægge Judas og Jerusalems store Herlighed.
10 Dette onde Folk, som vægrer sig ved at høre mine
Ord og vandrer i deres Hjertes Stivsind og holder sig
til andre Guder og dyrker og tilbeder dem, skal blive
som dette Bælte, der ikke duer til noget. 11 Thi som
Bæltet slutter sig tæt til en Mands Lænd, således
har jeg sluttet hele Israels Hus og hele Judas Hus
tæt til mig, lyder det fra HERREN, for at de skulde
være mit Folk og blive mig til Navnkundigbed, Pris og
Ære; men de hørte ikke. 12 Og du skal sige til dette
Folk: Så siger HERREN, Israels Gud: Enhver Vindunk
fyldes med Vin! Og siger de til dig: "Skulde vi ikke
vide, at enhver Vindunk fyldes med Vin?" 13 så svar
dem: Så siger HERREN: Se, jeg vil fylde alle dette
Lands Indbyggere, Kongerne, der sidder på Davids
Trone, Præsterne, Profeterne og alle Jerusalems
Borgere, så de hliver drukne; 14 og jeg knuser dem
mod hinanden, både Fædre og Sønner, lyder det fra
HERREN; uden Skånsel, Medynk og Barmhjertighed
ødelægger jeg dem. 15 Hør og lyt uden Hovmod,
thi HERREN taler. 16 Lad HERREN eders Gud få
Ære, før det mørkner, før I støder eders Fødder på
Skumringsbjerge, så I må bie på Lys, men han gør
det til Mulm, han gør det til Mørke. 17 Men dersom I
ikke hører, da græder min Sjæl i Løn for Hovmodets
Skyld, den fælder så bitre Tåmer; mit Øje rinder
med Gråd, thi HERRENs Hjord føres bort. 18 Sig til
Kongen og til Herskerinden: "Tag lavere Sæde, thi af
eders Hoved faldt den dejlige Krone." 19 Sydlandets
Byer er lukkede, ingen lukker op, hele Juda er bortført
til sidste Mand. 20 Løft dine Øjne og se dem komme
fra Nord! Hvor er den Hjord, du fik, dine dejlige Får?
21 Hvad vil du sige, når du får dem til Herrer, hvem du
lærte at komme til dig som Venner? Vil ikke Veer da
gribe dig som Kvinde i Barnsnød? 22 Og siger du i dit
Hjerte: "Hvi hændtes mig dette?" For din svare Skyld
blev dit Slæb løftet op, dine Hæle skændet. 23 Hvis
en Neger kunde skifte sin Hud, en Panter sine Striber,
så kunde og I gøre godt, I Mestre i ondt! 24 Jeg
spreder dem som Strå, der flyver for Ørkenens Vind:
25 det er din Lod, din tilmålte Del fra mig, så lyder
det fra HERREN, fordi du lod mig gå ad Glemme
og stoled på Løgn. 26 Ja, dit Slæb slår jeg over dit
Ansigt, din Skam skal ses, 27 dit Ægteskabsbrud og
din Vrinsken, din skamløse Utugt; på Højene og ude
på Marken så jeg dine væmmelige Guder. Ve dig,
Jerusalem, du bliver ej ren hvor længe endnu?

14 HERRENs Ord, som kom til Jeremias om
tørken. 2 Juda sørger; dets Porte vansmægter
sørgeklædt i Støvet, Jerusalems Skrig stiger op, 3
og dets Stormænd sender deres Drenge efter Vand,
de kommer til Brønde, men finder ej Vand, vender
hjem med tomme Spande, med Skam og Skændsel
og tilhyllet Hoved. 4 Over Jorden, som revner af
Angst, da Regn ej falder i Landet, er Bønderne
beskæmmede, tilhyller Hovedet. 5 Selv Hinden på
Marken forlader sin nyfødte Kalv, thi Græs er der
ikke. 6 På nøgne Høje står Vildæsler og snapper
efter Luft som Sjakaler, deres Øjne vansmægter, thi
Grønt er der ikke. 7 Vidner vore Synder imod os,
HERRE, grib så for dit Navns Skyld ind! Thi mange
Gange faldt vi fra, mod dig har vi syndet. 8 Du
Israels Håb og Frelser i Nødens Stund! Hvorfor er du
som fremmed i Landet, som en Vandringsmand, der
kun søger Nattely? 9 Hvorfor er du som en rådvild
Mand, som en Helt, der ikke kan frelse? Du er dog i
vor Midte, HERRE, dit Navn er nævnet over os, så
lad os ej fare! 10 Så siger HERREN til dette Folk:
De elsker at flakke omkring og sparer ej Fødderne,
men ejer ikke HERRENs Behag. Han ihukommer
nu deres Brøde, hjemsøger deres Synder. 11 Og
HERREN sagde til mig: "Bed ikke om Lykke for dette
Folk! 12 Når de faster, hører jeg ikke deres Klage,
og når de ofrer Brændoffer og Afgrødeoffer, har jeg
ikke Behag i dem; nej, med Sværd, Hunger og Pest
vil jeg gøre Ende på dem!" 13 Da sagde jeg: "Ak,
Herre, HERRE! Profeterne siger jo til dem: I skal ikke
se Sværd, og Hungersnød skal ikke komme over
eder, thi tryg Fred giver jeg eder på dette Sted." 14
HERREN svarede: "Profeterne profeterer Løgn i mit
Navn; jeg har ikke sendt dem eller givet dem noget
Bud eller talet til dem. Løgnesyner og falsk Spådom
og deres Hjertes Bedrag er det, de profeterer for
eder! 15 Derfor, så siger HERREN til Profeterne, der
profeterer i mit Navn, skønt jeg ikke har sendt dem,
og som siger, at der ikke skal komme Sværd eller
Hunger i dette Land: Disse Profeter skal omkomme
ved Sværd og Hunger; 16 og folket, de profeterer for,
skal slænges hen på Jerusalems Gader for Hunger
og Sværd, og ingen skal jorde dem, hverken dem eller
deres Hustruer, Sønner eller Døtre. Jeg udøser deres
Ondskab over dem." 17 Og du skal sige dette Ord til
dem: Mine Øjne skal rinde med Gråd ved Nat og ved
Dag og aldrig høre op; thi mit Folks jomfruelige Datter
ligger lemlæstet hårdt, Såret er såre svart. 18 Hvis
jeg går ud på Marken, se sværdslagne Mænd, og
kommer jeg ind i Byen, se Hungerens Kvaler! Thi
både Profet og Præst drager bort til et Land, de ej
kender. 19 Har du ganske vraget Juda, væmmes din
Sjæl ved Zion? Hvorfor har du slået os, så ingen

kan læge? Man håber på Fred, men det bliver ej
godt, på Lægedoms Tid, men se, der er Rædsel.
20 Vi kender vor Gudløshed, HERRE, vore Fædres
Brøde, thi vi synded mod dig. 21 Bortstød os ikke
for dit Navns Skyld, vanær ej din Herligheds Trone,
kom i Hu og bryd ej din Pagt med os! 22 Kan blandt
Hedningeguderne nogen sende Regn, giver Himlen
Nedbør af sig selv? Er det ikke dig, o HERRE vor
Gud? Så bier vi på dig, thi du skabte alt dette.

15 Da sagde HERREN til mig: Om så Moses og
Samuel stod for mit Åsyn, vilde mit Hjerte ikke
vende sig til dem. Jag dette Folk bort fra mit Åsyn! 2
Og når de spørger dig: "Hvor skal vi gå hen?" så svar
dem: Så siger HERREN: Hvo Dødens er, til Død, hvo
Sværdets er, til Sværd, hvo Hungerens er, til Hunger,
hvo Fangenskabets er, til Fangenskab! 3 Jeg sætter
fire Magter over dem, lyder det fra HERREN: Sværdet
til at slå ihjel, Hundene til at slæbe bort, Himmelens
Fugle og Jordens Dyr til at æde og ødelægge. 4
Jeg gør dem til Rædsel for alle Jordens Riger for
Ezekiass Søns, Kong Manasse af Judas, Skyld,
for alt, hvad han gjorde i Jerusalem. 5 Hvo føler,
Jerusalem, for dig, hvo ynker dig vel, hvo bøjer af fra
Vejen og spørger til dig? 6 Du vragede mig, så lyder
def fra HERREN; du veg bort. Jeg udrækker Hånden,
udsletter dig, træt af at ynkes. 7 Med Kasteskovl
kaster jeg dem i Landets Porte, mit Folk gør jeg
barnløst og til intet; de vendte ej om. 8 Flere end
Havets Sandskorn bliver deres Enker. Jeg sender
over Ynglingens Moder ved Middag en Hærger,
brat lader jeg Angst og Rædsel falde på hende. 9
Syvsønnemoder vansmægter, opgiver Ånden, hendes
Sol går alt ned ved Dag, hun beskæmmes og blues.
De overblevne giver jeg til Sværdet for Fjendernes
Øjne, lyder det fra HERREN. 10 Ve mig, min Moder,
at du fødte mig, en Tvistens og kivens Mand for
Alerden! Jeg gav eller modtog ej Lån, og de bander
mig alle. 11 HERREN sagde: Sandelig, jeg løser dig,
at det må gå dig vel. Sandelig, jeg lader Fjenden
bønfalde dig i Ulykkens og Trængselens Tid. 12
Sønderbryder man Jern, Jern fra Norden, og kobber?
13 Din Rigdom og dine Skatte giver jeg hen til Rov,
ikke for Betaling, men til Straf for alle dine Synder i
alle dine Landemærker; 14 jeg lader dig trælle for
dine Fjender i et Land, du ikke kender, thi Ild luer op i
min Vrede; den brænder mod eder. 15 Du kender det,
HERRE, kom mig i Hu, tag dig af mig; hævn mig på
dem, som forfølger mig, vær ikke langmodig, så jeg
rives bort! Vid, at for din Skyld bærer jeg Hån 16 fra
dem, der lader hånt om dit Ord; ryd dem ud!" Men
mig blev dit Ord til Fryd og til Hjertens Glæde; thi dit
Navn er nævnet over mig, HERRE, Hærskarers Gud.
17 Ikke sad jeg og jubled i glades Lag; grebet af din
Hånd sad jeg ene, thi du fyldte mig med Harme. 18
Hvorfor er min Smerte evig, ulægeligt mit Sår? Det
vil ikke læges. Du blev mig som en skuffende Bæk,
som Vand, der sviger. 19 Derfor så siger Herren:
Omvender du dig, vil jeg omvende dig, så du står for
mit Åsyn; giver du det ædle, ej det uædle, Vækst,
skal du være som min Mund. De skal vende om til
dig, du ikke til dem. 20 Jeg gør dig for dette Folk til
en Kobbermur, ingen kan storme; de skal kæmpe
mod dig, men ikke få Overhånd over dig, thi jeg
er med dig for at frelse og redde dig, lyder det fra
HERREN. 21 Jeg redder dig af ondes Vold og frier
dig af Voldsmænds Hånd.

16 HERRENs Ord kom til mig således 2 Du skal
ikke tage dig en Hustru og ikke have Sønner
eller Døtre på dette Sted. 3 Thi så siger HERREN om
de Sønner og Døtre, der fødes på dette Sted, og om
Mødrene, som føder dem, og Fædrene, som avler
dem i dette Land: 4 En smertefuld Død skal de dø;
der skal ikke holdes Dødeklage over dem, og de skal
ikke jordes; til Gødning på Marken skal de blive. De
skal omkomme ved Sværd og Hunger; deres Lig skal
være Hinmmmmelens Fugle og Jordens Dyr til Æde.
5 Thi så sigem HERREN: Kom ikke i Sorgens Hus,
gå ikke til Klage, vis dem ikke Medynk, thi jeg lager
min Fred fra dette Folk, lyder det fra HERREN, både
Nåde og Barmhjerlighed; 6 og store og små skal
dø i dette Land og ikke jordes. De skal ikke holde
Dødeklage eller ridse Huden eller klippe sig for deres
Skyld, 7 bryde Brød til en, der har Sorg, til Trøst for
den døde, eller kvæge ham med Trøstebæger for
Fader og Moder. 8 Og kom ikke i et Gildehus for
at sidde iblandt dem og spise og drikke; 9 thi så
siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Se, for eders
Øjne og i eders Dage gør jeg på dette Sted Ende på
Fryderåb og Glædesråb, Brudgoms Røst og Bruds
Røst. 10 Når du forkynder dette Folk alle disse Ord,
og de siger til dig: "Hvorfor udtaler HERREN al den
store Ulykke over os, og hvad er det for en Brøde og
Synd, vi har gjort mod HERREN vor Gud?" 11 svar
dem så: Fordi eders Fædre forlod mig, lyder det fra
HERREN, og holdt sig til andre Guder og dyrkede og
tilbad dem; mig forlod de og holdt ikke min Lov; 12
og I bærer eder værre ad end eders Fædre, thi se, I
vandrer hver efter sit onde Hjertes Stivsind uden at
høre mig; 13 derfor slænger jeg eder bort fra dette
Land til et Land, I ikke kender, så lidt som eders

Fædre, og der skal I dyrke andre Guder både bag
og Nat; thi jeg vil ikke give eder Nåde. 14 Se, derfor
skal Dage komme, lyder det fra HERREN, da det
ikke mere hedder: "Så sandt HERREN lever, der
førte Israeliterne op fra Ægypten!" 15 men: "Så sandt
HERREN lever, der førte Israeliterne op fra Nordens
Land og alle de Lande, til hvilke han havde stødt dem
bort!" Og jeg fører dem hjem til deres Land, som
jeg gav deres Fædre. 16 Se, jeg sender Bud efter
Fiskere i Mængde, lyder det fra HERREN, og de skal
fiske dem; og siden sender jeg Bud efter Jægere i
Mængde, og de skal jage dem fra hvert Bjerg, hver
Høj og Klippernes Kløfter. 17 Thi mine Øjne er rettet
på alle deres Veje; de er ikke skjult for mig, og deres
Brøde er ikke dulgt for mine Øjne. 18 Og først giver
jeg dem tvefold Gengæld for deres Brøde og Synd,
fordi de vanhelligede mit Land med deres væmmelige
Guders Ådsler og fyldte min Arvelod med deres
Vederstyggeligheder. 19 Herre, min Styrke, mit Værn,
min Tilflugt i Nødens Stund! Til dig skal Folkeslag
komme fra den vide Jord og sige: "Vore Fædre arved
kun Løgn, Afguder, ingen af dem hjælper. 20 Kan et
Menneske lave sig Guder? De er dog ikke Guder!" 21
Se, derfor lader jeg dem mærke, denne Gang lader
jeg dem mærke min Hånd og min Styrke; og de skal
kende, at mit Navn er HERREN.

17 Optegnet er Judas Synd med med griffel af jern,
med Diamantspids ristet i deres Hjertes Tavle
og på deres Altres Horn, 2 når Sønnerne kommner
deres Altre og Asjerer i Hu, på alle grønne Træer,
på de høje Steder, 3 på Bjergene på Marken. Din
Rigdom, alle dine Skatte giver jeg hen til Rov til Løn
for din Synd, så langt dine Grænser når. 4 Din Hånd
må slippe din Arvelod, den, jeg gav dig. Jeg lader dig,
trælle for Fjender i et ukendt Land, thi Ild luer op i
min Vrede, den brænder evigt. 5 Så siger HERREN:
Forbandet være den Mand, som stoler på Mennesker,
og som holder Kød for sin Arm, hvis Hjerte viger fra
HERREN. 6 Han bliver som Ødemarkens Ene og får
ej Lykke at se; han bor i glødende Ørk, i Saltland,
hvor ingen fæster Bo. 7 Velsignet være den Mand,
som stoler på HERREN, og hvis Tillid HERREN er.
8 Han bliver somn et Træ, der er plantet ved Vand,
og strækker sine Rødder til Bækken, ej ængstes,
når Heden komnmer, hvis Løv er frodig grønt, som
ej ængstes i Tørkens År eller ophører med at bære
Frugt. 9 Hjertet er svigefuldt fremfor alt, det er sygt,
hvo kender det? 10 Jeg, HERREN, jeg ransager
Hjerte og prøver Nyrer for at gengælde hver hans
Færd, hans Gerningers Frugt. 11 Som en Agerhømme
på Æg, den ikke har lagt, er den, der vinder Rigdom
med Uret; han må slippe den i Dagenes Hælvt og slår
ved sin Død som en Dåre. 12 En Herlighedstrone, en
urgammel Høj er vor Helligdoms Sted. 13 HERRE, du
Israels Håb, enhver, der forlader dig, får Skam; de, der
falder fra dig, skal udryddes af Landet, thi HERREN,
er Kilden med levende Vand, forlod de. 14 Læg mig,
HERRE, så jeg læges, frels du mig, så jeg frelses, thi
du er min Ros. 15 Se, de andre siger til mig: "Hvor er
HERRENs Ord? Lad det konmme!" 16 Jeg vægred
mig ej ved at være Hyrde i dit Spor", begæred ej
heller Ulykkens Dag, du ved det; hvad der udgik fra
mine Læber, er for dit Åsyn. 17 Bliv ikke en Rædsel
for mig, du min Tilflugt på Ullykkens Dag. 18 Lad
Forfølgerne beskæmmes, lad ej mig beskæmmes,
lad dem forfærdes, lad ej mig forfærdes; send over
dem Ulykkens Dag, knus dem og gentag Slaget! 19
Således sagde HERREN til mig: Gå hen og stil dig i
Folkets Sønners Port, ad hvilken Judas Konger går
ind og ud, og i alle Jerusalemns Porte 20 og sig til
dem: Hør HERRENS Ord, I Judas Konger og hele
Juda og alle Jerusalems Borgere, som går ind ad
disse Porte! 21 Så siger HERREN: Vogt eder for eders
Sjæles Skyld, at I ikke bærer Byrder ind gennem
Jerusalems Porte på Sabbatsdagen! 22 Bring ingen
Byrde ud af eders Huse på Sabbatsdagen og gør intet
Arbejde, men hold Sabbalsdagen hellig, som jeg bød
eders Fædre. 23 De hørte ikke og bøjede ikke deres
Øre, men gjorde Nakken stiv for ikke at høre eller
tage ved Lære. 24 Men hvis I hører mig, lyder det fra
HERREN, så I ikke bringer nogen Byrde ind gennem
denne Bys Porte på Sabbatsdagen, men holder den
hellig og ikke gør noget Arbejde på den, 25 så skal
Konger og Fyrster, som sidder på Davids Trone,
drage ind ad denne Bys Porte med Vogne og Heste,
de og deres Fyrster, Judas Mænd og Jerusalems
Borgere, og denne By skal stå til evig Tid. 26 Og fra
Judas Byer, fra Jerusalems Omegn, fra Benjamins
Land, fra Lavlandet, Bjergene og Sydlandet skal man
komme og bringe Brændoffer, Slagtoffer, Afgrødeoffer
og Røgelse og Takoffer til HERRENs Hus. 27 Men
hvis I ikke hører mit Ord om at holde Sabbatsdagen
hellig og om ikke at bære nogen Byrde ind gennem
Jerusalems Porte på Sabbatsdagen, så sætter jeg
Ild på dets Porle, og den skal fortære Jerusalems
Paladser uden at slukkes.

18 Det Ord, som kom til Jeremmas fra Herren 2
"Gå ned til pottemagerens Hus! Der skal du få
mine Ord at høre." 3 Så gik jeg ned til Pottemagerens
Hus, og se, han var i Arbejde ved Drejeskiven. 4 Og

når et Kar, han arbejdede på, mislykkedes, som det
kan gå med Leret i Pottemagerens Hånd, begyndte
han igen og lavede det om til et andet, som han nu
vilde have det gjort. 5 Da kom HERRENs Ord til mig:
6 Skulde jeg ikke kunne gøre med eder, Israels Hus,
som denne Pottemager? lyder det fra HERREN. Se,
som Leret i Pottemagerens Hånd er I i min Hånd,
Israels Hus. 7 Snart truer jeg et Folk og et Rige
med at rykke detop, nedbryde og ødelægge det; 8
men når det Folk, jeg har truet, omvender sig fra sin
Ondskab, angrer jeg det onde, jeg tænkte at gøre det.
9 Og snart lover jeg et Folk og et Rige at opbygge
og planle det; 10 men gør det så, hvad der er ondt i
mine Øjne, idet det ikke hører min Røst, angrer jeg
det gode, jeg havde lovet at gøre det. 11 Og sig nu
til Judas Mænd og Jerusalems Borgere: Så siger
HERREN: Se, jeg skaber eder en Ulykke og udtænker
et Råd imod eder; vend derfor om, hver fra sin onde
Vej, og bedrer eders Veje og eders Gerninger. 12
Men de svarer: "Nej! Vi vil følge vore egne Tanker
og gøre hver efter sit onde Hjertes Stivsind." 13
Derfor, så siger HERREN: Spørg dog rundt blandt
Folkene: Hvo hørte mon sligt? Grufulde Ting har hun
øvet, Israels Jomfru. 14 Forlader Libanons Sne den
Almægtiges klippe, eller udtørres Bjergenes kølige,
rislende Vande, 15 siden mit Folk har glemt mig og
ofrer til Løgn? De snubler på deres Veje, de ældgamle
Spor, og vandrer ad Stier, en Vej, der ikke er højnet,
16 for at gøre deres Land til Gru, til evig Spot; hver
farende Mand skal grue og ryste på Hovedet. 17 Som
en Østenstorm splitter jeg dem for Fjendens Ansigt,
jeg viser dem Ryg, ej Åsyn på Vanheldets Dag. 18 De
sagde: Kom, vi spinder Rænker imod Jeremias! Thi
ej glipper Loven for Præsten, ej Rådet for den vise, ej
Ordet for Profeten. Kom, lad os slå ham med Tungen
og lure på alle hans Ord!" 19 Lyt, o Herre, til mig og
hør min Modparts Ord! 20 Skal godt gengældes med
ondt? De grov jo min Sjæl en Grav. Kom i Hu, at
jeg stod for dit Åsyn for at tale til Bedste for dem og
vende din Vrede fra dem! 21 Giv derfor deres Sønner
til Hunger, styrt dem i Sværdets Vold; Barnløshed
og Enkestand ramme deres Kvinder, deres Mænd
vorde slagne af Døden, deres ungdom sværdslagne i
Krig; 22 lad der høres et Skrig fra Husene, når du
lader en Mordbande brat komme over dem. Thi de
grov en Grav for at fange mig og lagde Snarer for
min Fod. 23 Ja du, o HERRE, du kender alle deres
Dødsråd imod mig. Tilgiv ikke deres Brøde, slet ikke
deres Synd for dit Åsyn, lad dem komme til Fald for
dit Åsyn, få med dig at gøre i din Vredes Stund!

19 Således sagde HERREN: Gå hen og køb dig et
krus hos pottemageren, tag nogle af Folkets og
Præsternes Ældste med 2 og gå ud i Hinnoms Søns
Dal ved Indgangen til Potteskårporten og udråb der
de Ord, jeg taler til dig! 3 Du skal sige: Hør HERRENs
Ord, Judas Konger og Jerusalems Borgere: Så siger
Hærskarers HERRE, Israels Gud: Se, jeg sender
over dette Sted en Ulykke, så det skal ringe for Ørene
på enhver, der hører derom, 4 fordi de forlod mig og
gjorde dette Sted fremmed og tændte Offerild der for
andre Guder, som hverken de eller deres Fædre før
kendte til, og Judas Konger fyldte dette Sted med
skyldfries Blod, 5 og de byggede Baalshøjene for at
brænde deres Børn i Ild som Brændofre til Baal, hvad
jeg ikke havde påbudt eller talt om, og hvad aldrig
var opkommet i min Tanke. 6 Se, derfor skal Dage
komme, lyder det fra HERREN, da dette Sted ikke
mere skal hedde Tofet og Hinnoms Søns Dal, men
Morddalen. 7 Jeg gør Juda og Jerusalem rådvilde
på dette Sted og lader dem falde for Sværdet for
deres Fjenders Øjne og for deres Hånd, som står
dem efter Livet, og jeg giver Himmelens Fugle og
Jordens Dyr deres Lig til Føde. 8 Jeg gør denne By
til Gru og Spot; alle, der komnmer forbi, skal grue
og spotte over alle dens Sår. 9 Jeg lader dem æde
deres Sønners og Døtres Kød, den ene skal æde
den andens Kød under Belejringen og den Trængsel,
deres Fjender og de, der står dem efter Livet, volder
dem. 10 Knus så Kruset i de Mænds Påsyn, der
følger med dig, 11 og sig til dem: Så siger Hærskarers
HERRE: Jeg vil knuse dette Folk og denne By, som
man knuser et Lerkar, så det ikke kan heles igen.
De døde skal jordes i Tofet, fordi Pladsen til at jorde
på ikke slår til. 12 Således vil jeg gøre med dette
Sted og dets indbyggere, lyder det fra HERREN,
idet jeg gør denne By til et Tofet: 13 Jerusalems og
Judas Kongers Huse skal blive urene som Tofets
Sted, alle de Huse, på hvis Tage de tændte Offerild
for al Himmelens Hær og udgød Drikofre for andre
Guder. 14 Derpå gik Jerenmias fra Tofet, hvorhen
HERREN havde sendt ham for at profetere, og stod
frenm i Forgården til HERRENs Hus og sagde til alt
Folket: 15 Så siger Hærskarers HERRE, Israels Gud:
Se, over denne By og alle Byerne, der hører til den,
sender jeg al den Ulykke, jeg har truet den med, fordi
de gjorde Nakken stiv og ikke hørte mine Ord.

20 Da præsten Pasjhur, Immers søn, der var
overopsynsmand i HERRENs Hus, hørte
Jeremias profetere således, 2 slog han ham og lod
ham lægge i Blokken i den øvre Benjaminsport i

HERRENs Hus. 3 Men da Pasjhur Dagen efter slap
Jeremias ud af Blokken, sagde Jeremias til ham:
HERREN kalder dig ikke Pasjhur, men: Trindt-om-er-
Rædsel. 4 Thi så siger HERREN: Se, jeg gør dig
til Rædsel for dig selv og for alle dine Venner; de
skal falde for deres Fjenders Sværd, og dine Øjne
skal se det. Og hele Juda giver jeg i Babels Konges
Hånd; han skal føre dem til Babel og hugge dem ned
med Sværdet. 5 Og jeg giver alt denne Bys Gods
og al dens Velstand og alle dens koslelige Ting og
alle Judas Kongers Skatte i deres fjenders Hånd; de
skal rane dem og tage dem og føre dem til Babel. 6
Og du Pasjhur og alle, der bor i dit Hus, skal gå i
Fangenskab. Du skal komme til Babel; der skal du dø,
og der skal du jordes sammen med alle dine Venner,
for hvem du har profeteret Løgn. 7 Du overtalte mig,
HERRE, og jeg lod mig overtale, du tvang mig med
Magt. Dagen lang er jeg til Latter, mig håner enhver.
8 Thi så tit jeg faler, må jeg skrige, råbe: "Vold og
Overfald!" Thi HERRENs Ord er mig Dagen lang
til Skændsel og Spot. 9 Men tænkte jeg: "Ej vil jeg
mindes ham, ej tale mer i hans Navn," da blev det
som brændende Ild i mit indre, som brand i mine
Ben; jeg er træt, jeg kan ikke mere, jeg evner det ej;
10 thi jeg hører mange hviske, trindt om er Rædsel:
"Angiv ham!" og: "Vi vil angive ham!" Alle mine Venner
lurer på et Fejltrin af mig: "Måske går han i Fælden,
så vi får ham i vor Magt, og da kan vi hævne os
på ham!" 11 Men HERREN er med mig som en
vældig Helt; derfor skal de, som forfølger mig, snuble
i Afmagt, højlig beskæmmes, thi Heldet svigter dem,
få Skændsel, der aldrig glemmes. 12 Du Hærskarers
HERRE, som prøver den retfærdige, gennemskuer
Nyrer og Hjerte, lad mig skue din Hævn på dem, thi
på dig har jeg væltet min Sag. 13 Syng for HERREN,
lovpris HERREN! Thi han redder den fattiges Sjæl
af de ondes Hånd. 14 Forbandet være den Dag, på
hvilken jeg fødtes; den Dag, min Moder fødte mig,
skal ikke velsignes. 15 Forbandet den Mand, som
bragte min Fader det Bud: "Et Barn, en Dreng er født
dig!" og glæded ham såre. 16 Det gå den Mand som
Byerne, HERREN omstyrted uden Medynk; han høre
Skrig ved Gry, Kampråb ved Middagstide. 17 At han
ej lod mig dø i Moders Liv, så min Moder var blevet
min Grav og hendes Moderliv evigt svangert! 18 Hvi
kom jeg af Moders Liv, når jeg kun skulde opleve
Møje og Harm, mine Dage svinde i Skam!

21 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, da
kong Zedekias sendte Pasjhur, Malkias Søn, og
Præsten Zefanja, Maasejas Søn, til ham og lod sige:
2 "Rådspørg HERREN for os, thi kong Nebukadrezar
af Babel angriber os; måske vil HERREN handle med
os efter alle sine Undergerninger, så Nebukadrezar
drager bort fra os." 3 Jeremias svarede dem: "Sig
til Zedekias: 4 Så siger HERREN, Israels Gud:
Se, Våbnene i eders Hånd, med hvilke I uden for
Muren kæmper mod Babels Konge og Kaldæerne,
der belejrer eder, dem driver jeg tilbage og samler
dem midt i denne By; 5 og jeg vil selv kæmpe mod
eder med utdrakt Hånd og stærk Arm, i Vrede og
Harme og stor Fortørnelse; 6 og jeg slår denne
Bys Indbyggere, ja både Folk og Fæ, med voldsom
Pest, så de dør. 7 Og siden, lyder det fra HERREN,
giver jeg Kong Zedekias af Juda og hans Tjenere og
Folket, der levnes i denne By af Pesten, Sværdet
og Hungeren, i Kong Nebukadrezar af Babels og i
deres Fjenders Hånd, og i deres Hånd, som står dem
efter Livet; de skal hugge dem ned med Sværdet,
og jeg vil ikke ynkes over dem eller vise Skånsel
eller Barmhjertighed!" 8 Og sig til dette Folk: "Så
siger HERREN: Se, jeg forelægger eder Livets Vej og
Dødens Vej. 9 Den, som bliver i denne By, skal dø
ved Sværd, Hunger og Pest: men den, som går ud og
overgiver sig til Kaldæerne, der belejrer eder, skal
leve og vinde sit Liv som Bytte, 10 Thi jeg retter mit
Åsyn mod denne By til Ulykke og ikke til Lykke, lyder
det fra HERREN; i Babels Konges Hånd skal den
gives, og han skal opbrænde den med Ild." 11 Og sig
til Judas Konges Hus: Hør HERRENs Ord, 12 Davids
Hus! Så siger HERREN: Hold årle retfærdig Dom,
fri den, som er plyndret, af Voldsmandens Hånd, at
ikke min Vrede slår ud som Ild og brænder, så ingen
kan slukke, for eders onde Gerningers Skyld. 13 Se,
jeg kommer over dig, du By i Dalen, du Slettens
Klippe, lyder det fra HERREN, I, som siger: "Hvo
falder over os, hvo trænger ind i vore Boliger?" 14
Efter eders Gerningers Frugt hjemsøger jeg jer, lyder
det fra HERREN; jeg sætter Ild på dens Skov, den
fortærer alt deromkring.

22 Så siger Herren: Gå ned til Judas konges palads
og tal dette Ord 2 og sig: Hør HERRENs Ord,
Judas Konge, som sidder på Davids Trone, du, dine
Tjenere og dit Folk, som går ind ad disse Porte! 3
Så siger HERREN: Øv Ret og Retfærd, fri den, som
er plyndret, af Voldsmandens Hånd, undertryk ikke
den fremmede, den faderløse og Enken, øv ikke Vold
og udgyd ikke uskyldigt Blod på dette Sted. 4 Thi
dersom I efterkommer dette Krav, skal konger, der
sidder på Davids Trone, drage ind ad Portene til dette
Hus med Vogne og Heste, de, deres Tjenere og

Folk: 5 Men hører I ikke disse Ord, så sværger jeg
ved mig selv, lyder det fra HERREN, at dette Hus
skal lægges øde. 6 Thi så siger HERREN om Judas
konges Palads: Et Gilead var du for mig, en Libanons
Tinde; visselig, jeg gør dig til Ørk, til folketomme Byer;
7 Hærværksmænd helliger jeg mod dig, hver med
sit Værktøj, de skal fælde dine udvalgte Cedre og
kaste dem i Ilden. 8 Mange Folkeslag skal drage forbi
denne By og spørge hverandre: "Hvorfor handlede
HERREN således med denne store By?" 9 Og man
skal svare: "Fordi de forlod HERREN deres Guds
Pagt og tilbad og dyrkede andre Guder." 10 Græd ej
over den døde, beklag ham ikke! Græd over ham,
der drog bort, thi han vender ej hjem, sit Fødeland
genser han ikke. 11 Thi så siger HERREN om Josiass
Søn, Kong Sjallum af Juda, der blev Konge i sin
Fader Josiass Sted: Han, som gik bort fra dette Sted,
skal ikke vende hjem igen: 12 men på det Sted, til
hvilket de førte ham i Landflygtighed, skal han dø,
og han skal ikke gense dette Land. 13 Ve ham, der
bygger Hus uden Retfærd, Sale uden Ret, lader
Landsmand trælle for intet, ej giver ham Løn, 14 som
siger: "Jeg bygger mig et rummeligt Hus med luftige
Sale," som hugger sig Vinduer ud, klæder Væg med
Cedertræ og maler det rødt. 15 Er du Konge, fordi
du brammer med Cedertræ? Din Fader, mon ikke
han spiste og drak og øvede Ret og Retfærd? Da gik
det ham vel; 16 han hjalp arm og fattig til sin Ret; da
gik det ham vel. Er dette ikke at kende mig? lyder
det fra HERREN. 17 Men dit Øje og Hjerte higer kun
efter Vinding, efter at udgyde skyldfries Blod, øve
Undertrykkelse og Vold. 18 Derfor, så siger HERREN
om Josiass Søn, kong Jojakim af Juda: Over ham
skal ej klages: "Ve min Broder, ve min Søster!" eller
grædes: "Ve min Herre, ve hans Herlighed!" 19 Et
Æsels Jordefærd får han, slæbes ud, slænges hen
uden for Jerusalems Porte. 20 Stig op på Libanon og
skrig, løft Røsten i Basan, skrig fra Abarim, thi knuste
er alle dine kære. 21 Jeg taled dig til i din Tryghed, du
nægted at høre; at overhøre min Røst var din Skik fra
din Ungdom. 22 For alle dine Hyrder skal Storm være
Hyrde, i Fangenskab går dine kære; da får du Skam
og Skændsel for al din Ondskab. 23 Du, som bor på
Libanon og bygger i Cedrene, hvor stønner du, når
Smerter kommer over dig, Veer som en fødendes! 24
Så sandt jeg lever, lyder det fra HERREN: Om også
Konja, Kong Jojakim af Judas Søn, var en Seglring
på min højre Hånd, jeg rev ham bort. 25 Jeg giver dig
i deres Hånd, som står dig efter Livet, i deres Hånd,
for hvem du ræddes, og i Kong Nebukadrezar af
Babels og Kaldæernes Hånd. 26 Jeg slynger dig og
din Moder, som fødte dig, bort til et andet Land, hvor
I ikke fødtes, og der skal I dø; 27 men til det Land,
deres Sjæle længes tilbage til, skal de ikke vende
hjem. 28 Er denne Konja da et usselt, sønderslået
Kar, et Redskab, ingen bryder sig om? Hvorfor skal
han og hans Afkom slynges og kastes til et Land, de
ikke kender? 29 Land, Land, Land, hør HERRENs
Ord: 30 Så siger HERREN: Optegn denne Mand som
barnløs, som en Mand, der ingen Lykke har i sit Liv;
thi det skal ikke lykkes nogen af hans Afkom at sætte
sig på Davids Trone og atter herske over Juda.

23 Ve Hyrderne, der ødelægger og adsplitter de får
jeg græsser, lyder det fra HERREN. 2 Derfor, så
siger HERREN, Israels Gud, til de Hyrder, som vogter
mit Folk: Da I har adsplittet og spredt mine Får og
ikke taget eder af dem, vil jeg nu tage mig af eder for
eders onde Gerningers Skyld, lyder det fra HERREN.
3 Men dem, der er tilovers af mine Får, vil jeg sanke
sammen fra alle de Lande, til hvilke jeg har bortstødt
dem, og føre dem tilbage til deres Græsgange, og
de skal blive frugtbare og mangfoldige. 4 Da vil jeg
sætte Hyrder over dem, og de skal vogte dem; og
de skal ikke mere frygte eller ræddes og ingen skal
savnes, lyder det fra HERREN. 5 Se, Dage skal
komme, lyder det fra HERREN, da jeg opvækker
David en retfærdig Spire, og han skal herske som
Konge og handle viselig og øve Ret og Retfærd i
Landet. 6 I hans Dage skal Juda frelses og Israel bo
trygt. Og det Navn, man skal give ham er: HERREN
vor Retfærdighed. 7 Se, derfor skal Dage komme,
lyder det fra HERREN, da det ikke mere hedder: "Så
sandt HERREN lever, der førte Israeliterne op fra
Ægypten!" 8 men: "Så sandt HERREN lever, der førte
og bragte Israels Huss Afkom op fra Nordens Land
og fra alle de Lande, til hvilke han havde bortstødt
dem!" Og de skal bo i deres Land. 9 Om Profeterne.
Mit Hjerte er knust i Brystet, hvert Ledemod er slapt,
jeg er som en drukken, en Mand, overvældet af Vin,
for HERRENs Skyld, for hans hellige Ords Skyld. 10
Thi Landet er fuldt af Horkarle, og under Forhandelse,
sørger Landet, Ørkenens Græsgange visner. Man
haster til det, som er ondt, og er stærk i Uret. 11 Thi
både Profet og Præst er vanhellig, selv i mit Hus har
jeg mødt deres Ondskab, lyder det fra HERREN.
12 Derfor bliver deres Vej det, som slibrige Stier,
i Mørke stødes de ud og snubler deri. Thi Ulykke
sender jeg over dem, Hjemsøgelsens År, så lyder
det fra HERREN. 13 Hos Samarias Profeter så jeg
slemme Ting; ved Baal profetered de og vildledte
Israel, mit Folk. 14 Hos Jerusalems Profeter så jeg

grufulde Ting: de horer og vandrer i Løgn, de styrker
de ondes Hænder, så de ikke vender om enhver
fra sin Ondskab. Som Sodoma er de mig alle, dets
Folk som Gomorra. 15 Derfor, så siger Hærskarers
HERRE om Profeterne: Se, jeg giver dem Malurt
at spise og Giftvand at drikke; thi fra Jerusalems
Profeter udgår Vanhelligelse over hele Landet. 16 Så
siger Hærskarers HERRE: Hør ikke Profeternes Ord,
når de profeterer for eder; de dårer eder kun. Deres
eget Hjertes Syn fremfører de, ikke Ord fra HERRENs
Mund. 17 De siger til dem, der ringeagter HERRENs
Ord: "Det skal gå eder vel!" og til enhver, som vandrer
i sit Hjertes Stivsind: "Der skal ikke ske eder noget
ondt!" 18 Thi hvem stod i HERRENs fortrolige Råd, så
han så og hørte hans Ord, hvem lyttede til hans Ord
og hørte det? 19 Se, HERRENs Stormvejr, Vreden, er
brudt frem, et hvirvlende Stormvejr; det hvirvler over
de gudløses Hoved. 20 HERRENS Vrede lægger
sig ikke, før han har udført og fuldbyrdet sit Hjertes
Tanker; i de sidste Dage skal I forstå det. 21 Jeg har
ej sendt Profeterne, alligevel løber de, jeg talede ikke
til dem, og dog profeterer de. 22 Hvis de står i mit
fortrolige Råd og hører mine Ord, så lad dem vende
mit Folk fra deres onde Vej og deres Gerningers
Ondskab. 23 Er jeg kun en Gud i det nære, så lyder
det fra HERREN, og ikke en Gud i det fjerne? 24 Kan
nogen krybe i Skjul, så jeg ikke ser ham? lyder det
fra HERREN. Er det ikke mig, der fylder Himmel og
Jord? lyder det fra HERREN. 25 Jeg har hørt, hvad
Profeterne, der profeterer Løgn i mit Navn, siger: "Jeg
har drømt, jeg har drømt!" 26 Hvor længe skal det
vare? Har Profeterne, som profeterer Løgn og deres
Hjertes Svig, mon i Sinde 27 og higer de efter at få
mit Folk til at glemme mit Navn ved de Drømme, de
meddeler hverandre, ligesom deres Fædre glemte mit
Navn over Baal? 28 Den Profet, som har en Drøm,
meddele sin Drøm, men den, hos hvem mit Ord er,
tale mit Ord i Sandhed! Hvad har Strå med Kærne
at gøre? lyder det fra HERREN. 29 Er ikke mit Ord
som Ild, lyder det fra HERREN, og som en Hammer,
der knuser Fjelde? 30 Se, derfor kommer jeg over
Profeterne, lyder det fra HERREN, de, som stjæler
mine Ord fra hverandre. 31 Se, jeg kommer over
Profeterne, lyder det fra HERREN, de, som taler af
sig selv og dog siger: "Så lyder def fra HERREN." 32
Se, jeg kommer over Profeterne, som profeterer og
udspreder Løgnedrømme, lyder det fra HERREN, og
vildleder mit Folk med deres Løgne og Pralen, og jeg
har ikke sendt dem eller givet dem nogen Befaling;
de bringer ikke dette Folk nogen Hjælp, lyder det
fra HERREN. 33 Når dette Folk eller en Profet eller
Præst spørger dig: "Hvad er HERRENs Byrde?" skal
du svare: "Byrden er I, men jeg kaster eder af," lyder
det fra HERREN. 34 Og Profeten, Præsten og Folket,
som siger "HERRENs Byrde", den Mand og hans Hus
vil jeg hjemsøge. 35 Således skal I sige til hverandre,
Mand til Mand: "Hvad svarede HERREN?" og: "Hvad
talede HERREN?" 36 Men om HERRENs Byrde må
I ikke mere tale, thi Byrden for enhver skal være
hans eget Ord. Og I laver om på den levende Guds,
Hærskarers HERREs, vor Guds, Ord. 37 Således
skal du sige til Profeten: "Hvad svarede HERREN?"
og: "Hvad talede HERREN?" 38 Og dersom I siger:
"HERRENs Byrde" derfor, så siger HERREN: Fordi I
siger dette Ord: "HERRENs Byrde", skønt jeg sendte
eder det Bud: "I må ikke sige "HERRENs Byrde!" 39
se, derfor vil jeg løfte eder op og kaste eder og den
By, jeg gav eder og eders Fædre, bort fra mit Åsyn 40
og pålægge eder evig Skændsel og Spot, som aldrig
glemmes.

24 HERREN lod mig skue et syn, og se, der var
to kurve, som stod foran HERRENs Tempel:
det var, efter at Kong Nebukadrezar af Babel havde
bortført Jojakims Søn, Kong Jekonja af Juda, og
Judas Fyrster, Kunsthåndværkerne og Smedene
fra Jerusalem til Babel. 2 Den ene kurv indeholdt
såre gode Figener, så gode som tidligmodne, den
anden såre slette Figener, så slette, at de ikke kunde
spises. 3 Og HERREN sagde til mig: "Hvad ser
du, Jeremias?" Jeg svarede: "Figener! De gode er
såre gode og de slette såre slette, så slette, at de
ikke kan spises." 4 Da kom HERRENs Ord til mig
således: 5 Så siger HERREN, Israels Gud: Som
man ser på disse gode Figener, vil jeg se på de
bortførte Judæere, som jeg drev bort fra dette Sted
til Kaldæernes Land. 6 Jeg vil fæste mine Øjne på
dem med Velbehag og føre dem hjem til dette Land.
Jeg vil opbygge og ikke nedbryde dem, plante og
ikke oprykke dem. 7 Jeg giver dem Hjerte til at kende
mig, at jeg er HERREN; de skal være mit Folk, og
jeg vil være deres Gud, når de omvender sig til mig
af hele deres Hjerte. 8 Men som man, gør med de
slette Figener, for slette til at spises, vil jeg, så siger
HERREN, gøre med Kong Zedekias af Juda og hans
Fyrster og Resten af Jerusalem, dem, der er levnet i
dette Land, og dem, der bor i Ægypten; 9 jeg gør
dem til Rædsel for alle Jordens Riger, til Spot og
Mundheld, til Hån og til et Forbandelsens Tegn på
alle de Steder, hvorhen jeg bortstøder dem; 10 jeg
sender Sværd, Hunger og Pest imod dem, indtil de er
udryddet af det Land, jeg gav dem og deres Fædre.

25 Det Ord, som kom til Jeremias om alt Judases
folk i Joasias Søns, Kong Jojakim af Judas,
fjerde År, det er Kong Nebukadrezar af Babels første
År, **2** og som Profeten Jeremias talte til alt Judas
Folk og alle Jerusalems Borgere: **3** Fra Amons Søns,
Kong Josias af Judas, trettende År til den Dag i Dag,
i fulde tre og tyve År er HERRENs Ord kommet til
mig, og jeg, talte til eder årle og silde, men I hørte
ikke; **4** og HERREN sendte årle og silde alle sine
Tjenere Profeterne til eder, men I hørte ikke; I bøjede
ikke eders Øre til at høre, **5** når han sagde: "Omvend
eder, hver fra sin onde Vej og sine onde Gerninger, at
I fra Evighed til Evighed må bo i det Land, jeg gav
eder og eders Fædre; **6** og hold eder ikke til andre
Guder, så I dyrker og tilbeder dem, og krænk mig
ikke med eders Hænders Værker til eders Ulykke." **7**
Nej, I hørte mig ikke, lyder det fra HERREN, og så
krænkede I mig med eders Hænders Værker til eders
Ulykke. **8** Derfor, så siger Hærskarers HERRE: Fordi
I ikke vilde høre mine Ord, **9** vil jeg sende Bud efter
alle Nordens Stammer, lyder det fra HERREN, og
til kong Nebukadrezar af Babel, min Tjener, og lade
dem komme over dette Land og dets Indbyggere og
over alle Folkene heromkring, og jeg vil ødelægge
dem og gøre dem til Rædsel, Latter og Spot for
evigt. **10** Jeg fjerner fra dem Fryderåb og Glædesråb,
Brudgoms Røst og Bruds Røst, Kværnens Lyd og
Lampens Skin, **11** og hele dette Land skal blive til Ørk
og Øde, og disse Folkeslag skal trælle for Babels
konge i halvfjerdsindstyve År. **12** Men når der er gået
halvfjerdsindstyve År, hjemsøger jeg Babels Konge
og Folket der for deres Misgerning, lyder det fra
HERREN, også Kaldæernes Land hjemsøger jeg og
gør det til evige Ørkener, **13** og jeg opfylder på dette
Land alle mine Ord, som jeg har talet imod det, alt,
hvad der er skrevet i denne Bog, alt, hvad Jeremias
har profeteret mod alle Folkene. **14** Thi også dem skal
mange Folk og vældige Konger gøre til Trælle, og jeg
gengælder dem deres Gerning og deres Hænders
Værk. **15** Thi således sagde HERREN, Israels Gud,
til mig: "Tag dette Bæger med min Vredes Vin af min
Hånd og giv alle de Folk, jeg sender dig til, at drikke
deraf; **16** de skal drikke og rave og rase for Sværdet,
jeg sender iblandt dem!" **17** Og jeg tog Bægeret af
HERRENs Hånd og gav alle de Folk, han sendte mig
til, at drikke deraf: **18** Jerusalem og Judas Byer og
dets Konger og Fyrster, for at gøre dem til Ørk og
Øde, til Spot og til et Forbandelsens Tegn, som det
er på denne Dag; **19** Farao, Ægypterkongen, med
alle hans Tjenere og Fyrster og alt hans Folk, **20** alt
Blandingsfolket og alle konger i Uz og Filisterland,
Askalon, Gaza og Ekron og Asdods Rest; **21** Edom,
Moab og Ammoniterne; **22** alle Tyruss og Zidons
Konger og den fjerne strands Konger hinsides Havet;
23 Dedan, Tema og Buz og alle dem med rundklippet
Hår; **24** alle Arabernes konger og alle Blandingsfolkets
Konger, som hor i Ørkenen; **25** alle Zimris Konger,
alle Elams Konger og alle Mediens Konger; **26** alle
Nordens Konger, nær og fjern, den ene efter den
anden. alle Riger på Jordens Overflade; og Kongen
af Sjesjak skal drikke efter dem. **27** Og du skal sige
til dem: Så siger Hærskarers HERRE, Israels Gud:
Drik, bliv drukne og spy, fald og rejs eder ikke mere
for Sværdet jeg sender iblandt eder! **28** Og hvis de
vægrer sig ved at tage Bægeret af din Hånd og
drikke, skal du sige til dem: Så siger Hærskarers
HERRE: Drikke skal I! **29** Thi se, med den By, mit
Navn er nævnet over, begynder jeg at handle ilde,
og så skulde I gå fri! Nej, I går ikke fri; thi jeg kalder
Sværdet hid mod alle dem, som bor på Jorden, lyder
det fra Hærskarers HERRE. **30** Og du skal profetere
alle disse Ord for dem og sige: HERREN brøler fra det
høje, løfter sin Røst fra sin hellige Bolig; han brøler
over sin Græsgang, istemmer Vinperserråbet over
alle, som bor på Jorden. **31** Drønet når til Jordens
Ende, thi HERREN går i Rette med Folkene; over
alt Kød holder han Dom, de gudløse giver han til
Sværdet, lyder det fra HERREN. **32** Thi så siger
Hærskarers HERRE: Se, Ulykken går fra det ene Folk
til det andet, et vældigt Vejr bryder løs fra Jordens
Rand. **33** HERRENs slagne skal på den Dag ligge fra
Jordens ene Ende til den anden; der skal ikke holdes
Klage over dem, og de skal ikke sankes og jordes; de
skal blive til Gødning på Marken. **34** Jamrer, I Hyrder,
og skrig, I Hjordens ypperste, vælt jer i Støvet! Thi
Tiden, I skal slagtes, er kommet, som en kostelig
Skål skal I splintres. **35** Hyrderne finder ej Tilflugt, ej
Hjordens ypperste Redning. **36** Hør, hvor Hyrderne
skriger, hvor Hjordens ypperste jamrer! Thi HERREN
hærger deres Græsgange, **37** og Fredens Vange
lægges øde for HERRENs glødende Vrede; **38** Løven
går bort fra sin Tykning, thi deres Land er lagt øde
for det hærgende Sværd, for HERRENs glødende
Vrede.

26 I Joasias's søns, kong Jojakim af Judas, første
regeringstid kom dette ord fra HERREN: **2** Så
siger HERREN: Stå frem i Forgården til HERRENs
Hus og tal til hele Juda, som kommer for at tilbede
i HERRENs Hus, alle de Ord, jeg har pålagt dig
at tale til dem; udelad ikke et Ord! **3** Måske hører
de og omvender sig, hver fra sin onde Vej, så jeg

kan angre det onde, jeg har i Sinde at gøre dem
for deres onde Gerningers Skyld. 4 Sig til dem: Så
siger HERREN: Hvis I ikke hører mig og følger den
Lov, jeg har forelagt eder, 5 så I hører mine Tjenere
Profeternes Ord, som jeg årle og silde sendte eder,
skønt I ikke vilde høre, 6 så gør jeg med dette Hus
som med Silo og giver alle Jordens Folk denne By at
forbande ved. 7 Præsterne, Profeterne og alt Folket
hørte nu Jeremias tale disse Ord i HERRENs Hus; 8
og da Jeremias havde sagt alt, hvad HERREN havde
pålagt ham at sige til alt Folket, greb Præsterne og
Profeterne og alt Folket ham og sagde: "Du skal dø!
9 Hvor tør du profetere i HERRENs Navn og sige:
Det skal gå dette Hus som Silo, og denne By skal
ødelægges, så ingen bor der!" Og alt Folket stimlede
sammen om Jeremias i HERRENs Hus. 10 Da Judas
Fyrster hørte det, gik de fra Kongens Palads op
til HERRENs Hus og tog Sæde ved Indgangen til
HERRENs nye Port. 11 Så sagde Præsterne og
Profeterne til Fyrsterne og alt Folket: "Denne Mand
har gjort halsløs Gerning, thi han har profeteret mod
denne By, som I selv hørte." 12 Men Jeremias sagde
til Fyrsterne og alt Folket: "HERREN sendte mig for
at profetere mod dette Hus og denne By alle de Ord,
I hørte. 13 Bedrer dog eders Veje og eders Gerninger
og hør på HERREN eders Guds Røst, at HERREN
må angre det onde, han har talet imod eder. 14 Men
se, jeg er i eders Hånd; gør med mig, hvad der er
godt og billigt i eders Øjne! 15 Dog skal I vide, at
hvis I dræber mig, så bringer I uskyldigt Blod over
eder og denne By og dens Indbyggere; thi sandelig
sendte HERREN mig for at tale alle disse ord til eder."
16 Da sagde Fyrsterne og alt Folket til Præsterne
og Profeterne: "Denne Mand har ikke gjort halsløs
Gerning, men talt til os i HERREN vor Guds Navn."
17 Og nogle af Landets Ældste trådte frem og sagde
til hele Folkets Forsamling: 18 "Mika fra Moresjet
profeterede på Kong Ezekias af Judas Tid og sagde
til alt Judas Folk: Så siger Hærskarers HERRE:
Zion skal pløjes som en Mark, Jerusalem blive til
Grushobe, Tempelbjerget til Krathøj. 19 Mon Kong
Ezekias af Juda og hele Juda dræbte ham? Frygtede
de ikke HERREN og bad ham om Nåde, så HERREN
angrede det onde, han havde truet dem med? Vi er
ved at bringe stor Ulykke over vore Sjæle." 20 Der var
også en anden Mand, som profeterede i HERRENs
Navn, Urija, Sjemajas Søn, fra Kirjat Jearim; og han
profeterede mod denne By og dette Land med de
samme Ord som Jeremias. 21 Da Kong Jojakim og
alle hans Krigsfolk og alle Fyrsterne hørte hans Ord,
stod han ham efter Livet; og da Urija hørte det, blev
han bange og flygtede og kom til Ægypten. 22 Men
Kong Jojakim sendte Folk til Ægypten; han sendte
Elnatan, Akbors Søn, og nogle andre til Ægypten, 23
og de bragte Urija hjem fra Ægypten og førte ham til
Kong Jojakim, som lod ham hugge ned med Sværdet
og hans Lig kaste hen, hvor Småfolk havde deres
Grave. 24 Men Ahikam, Sjafans Søn, holdt Hånden
over Jeremias, så han ikke blev overgivet i Folkets
Hånd og dræbt.

27 I Josiass Søns, Kong Jojakim af Judas, første
regeringstid kom dette Ord til Jeremias fra
HERREN: 2 Således sagde HERREN til mig: Gør
dig Reb og Ågstænger og læg dem på din Hals 3
og send Edoms, Moabs, Ammoniternes, Tyruss og
Zidons Konger Bud ved deres Sendemænd, som er
kommet til Kong Zedekias af Juda i Jerusalem; 4 byd
dem at sige til deres Herrer: Så siger Hærskarers
HERRE. Israels Gud: Sig til eders Herrer: 5 Jeg
skabte Jorden og Menneskene og Kvæget på Jorden
ved min vældige Styrke og min udrakte Hånd, og jeg
giver den, til hvem jeg finder for godt. 6 Og nu giver
jeg alle disse Lande i min Tjener Kong Nebukadnezar
af Babels Hånd, selv Markens Vildt giver jeg hen til
at trælle for ham. 7 Alle Folk skal trælle for ham,
hans Søn og Sønnesøn, indtil også hans Lands Time
slår og mange Folkeslag og store Konger gør ham til
deres Træl. 8 Og det Folk og det Rige, som ikke vil
trælle for ham, Kong Nebukadnezar af Babel, og bøje
Hals under Babels Konges Åg, det vil jeg hjemsøge
med Sværd, Hunger og Pest, lyder det fra HERREN,
til det er tilintetgjort ved hans Hånd. 9 I skal ikke høre
på eders Profeter og Spåmænd, eders Drømmere,
Sandsigere og Troldmænd, som siger til eder: "I skal
ikke komme til at trælle for Babels Konge; 10 thi det
er Løgn, de profeterer for eder for at få eder bort fra
eders Jord, idet jeg da driver eder bort og I går til
Grunde. 11 Men det Folk, der bøjer Hals under Babels
Konges Åg og træller for ham, vil jeg lade blive på sin
Jord, lyder det fra HERREN, så det kan dyrke den
og bo der. 12 Og til Kong Zedekias af Juda talte jeg
i Overensstemmelse med alle disse Ord: Bøj Hals
under Babels Konges Åg og træl for ham og hans
Folk, så skal I leve. 13 Hvorfor vil du og dit Folk dø
ved Sværd, Hunger og Pest, således som HERREN
truede det Folk, der ikke vil trælle for Babels Konge?
14 Hør ikke på Profeternes Ord, når de siger til eder:
"I skal ikke komme til at trælle for Babels Konge"; thi
Løgn profeterer de eder. 15 Jeg har ikke sendt dem,
lyder det fra HERREN, og de profeterer Løgn i mit
Navn, for at jeg skal bortstøde eder, så I går til Grunde

sammen med Profeterne, der profeterer for eder. 16
Og til Præsterne og alt dette Folk talte jeg således:
Så siger HERREN: Hør ikke på eders Profeters Ord,
når de profeterer for eder og siger: "Se, HERRENs
Huss Kar skal nu snart føres hjem fra Babel." Thi
Løgn profeterer de eder. 17 Hør dem ikke, men træl
for Babels Konge, så skal I leve. Hvorfor skal denne
By lægges øde? 18 Er de Profeter og har HERRENs
Ord, så lad dem gå i forbøn hos Hærskarers HERRE,
at de Kar, der er tilbage i HERRENs Hus og Judas
konges Palads, ikke også skal komme til Babel. 19
Thi så siger Hærskarers HERRE om Søjlerne, Havet
og Stellene og om de sidste Kar, der er tilbage i
denne By, 20 dem, som Kong Nebukadnezar af Babel
ikke tog med, da han bortførte Jojakims søn, Kong
Jekonja af Juda, fra Jerusalem til Babel med alle
de ypperste i Juda og Jerusalem, 21 ja, så siger
Hærskarers HERRE, Israels Gud, om de kar, der er
tilbage i HERRENs Hus og Judas Konges Palads og i
Jerusalem: 22 De skal føres til Babel, og der skal
de blive, til den Dag jeg tager mig af dem og fører
dem op og bringer dem tilbage hertil, lyder det fra
HERREN.

28 Kong Zedekias af Judas fjerde regeringsår i den
femte måned sagde Profeten Hananja, Azzurs
Søn, fra Gibeon til mig i HERRENs Hus i Præsternes
og alt Folkets Nærværelse: 2 "Så siger Hærskarers
HERRE, Israels Gud: Jeg har sønderbrudt Babels
Konges Åg. 3 Om to År fører jeg tilbage hertil alle
HERRENs Huss Kar, som Kong Nebukadnezar af
Babel tog herfra og førte til Babel; 4 og Jojakims
Søn, Kong Jekonja af Juda, og alle de landflygtige fra
Juda, som kom til Babel, fører jeg tilbage hertil, lyder
det fra HERREN; thi jeg sønderbryder Babels Konges
Åg." 5 Profeten Jeremias svarede Profeten Hananja i
Nærværelse af Præsterne og alt Folket, som stod i
HERRENs Hus, 6 således: "Amen! Måtte HERREN
gøre således og stadfæste, hvad du har profeteret,
og føre HERRENs Huss Kar og alle de landflygtige
fra Babel tilbage hertil! 7 Men hør dog dette Ord, som
jeg vil tale til dig og alt Folket: 8 De Profeter, som
levede før mig og dig fra Fortids Dage, profeterede
mod mange Lande og mægtige Riger om krig, Hunger
og Pest; 9 men når en Profet profeterer om Fred,
kendes den Profet, HERREN virkelig har sendt, på
at hans Ord går i Opfyldelse." 10 Så rev Profeten
Hananja Ågstængerne af Profeten Jeremiass Hals
og sønderbrød dem; 11 og Hananja sagde i alt
Folkets Nærværelse: "Så siger HERREN: Således
sønderbryder jeg om to År Kong Nebukadnezar af
Babels Åg og tager det fra alle Folkenes Hals." Men
Profeten Jeremias gik sin Vej. 12 Men efter at Profeten
Hananja havde sønderbrudt Ågstængerne og revet
dem af Profeten Jeremiass Hals, kom HERRENs Ord
til Jeremias således: 13 "Gå hen og sig til Hananja:
Så siger HERREN: Du har sønderbrudt Ågstænger af
Træ, men jeg vil lave Ågstænger af Jern i Stedet.
14 Thi så siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Et
Jernåg lægger jeg på alle disse Folks Hals, at de
må trælle for Kong Nebukadnezar af Babel; de skal
trælle for ham, selv Markens Vildt har jeg givet ham."
15 Så sagde Profeten Jeremias til Profeten Hananja:
"Hør, Hananja! HERREN har ikke sendt dig, og du
har fået dette Folk til at slå Lid til Løgn. 16 Derfor, så
siger HERREN: Se, jeg slænger dig bort fra Jordens
Flade; du skal dø i År, thi du har prædiket Frafald fra
HERREN." 17 Og Profeten Hananja døde samme År i
den syvende Måned.

29 Følgende er indholdet af det brev, profeten
Jeramias sendte fra Jerusalem til de Ældste,
som var tilbage blandt de bortførte, og til Præsterne
og Profeterne og alt Folket, som Nebukadnezar havde
ført fra Jerusalem til Babel, 2 efter at Kong Jekonja,
Herskerinden, Hofmændene, Judas og Jerusalems
Fyrster, Kunsthåndværkerne og Smedene havde
forladt Jerusalem, 3 ved Elasa, Sjafans Søn, og
Gemarja, Hilkijas Søn, som kong Zedekias af Juda
sendte til Babel, til Kong Nebukadnezar af Babel. 4
Så siger Hærskarers HERRE, Israels Gud, til alle de
landflygtige, som jeg førte fra Jerusalem til Babel:
5 Byg Huse og bo deri, plant Haver og spis deres
Frugt, 6 tag eder Hustruer og avl Sønner og Døtre,
tag Hustruer til eders Sønner og bortgift eders Døtre,
at de kan føde Sønner og Døtre, bliv mange der
og ikke færre; 7 og lad det Lands Vel, til hvilket jeg
har ført eder, ligge eder på Sinde, og bed for det
til HERREN; thi når det går det godt, går det også
eder godt. 8 Thi så siger Hærskarers HERRE, Israels
Gud: Lad ikke de Profeter, som er iblandt eder, eller
eders Spåmænd bilde eder noget ind, og lyt ikke
til de Drømme, I drømmer; 9 thi Løgn profeterer
de eder i mit Navn; jeg har ikke sendt dem, lyder
det fra HERREN. 10 Thi så siger HERREN: Når
halvfjerdsindstyve År er gået for Babel, vil jeg se til
eder og på eder opfylde min Forjættelse om at føre
eder tilbage hertil. 11 Thi jeg ved, hvilke Tanker jeg
tænker om eder, lyder det fra HERREN, Tanker om
Fred og ikke om Ulykke, at jeg må give eder Fremtid
og Håb. 12 Kalder I på mig, vil jeg svare eder; beder I
til mig, vil jeg høre eder; 13 leder I efter mig, skal I

finde mig; såfremt I søger mig af hele eders Hjerte, 14
vil jeg lade mig finde af eder, lyder det fra HERREN,
og vende eders Skæbne og sanke eder sammen fra
alle de Folkeslag og alle de Steder, jeg har bortstødt
eder til, lyder det fra HERREN, og føre eder tilbage til
det Sted, fra hvilket jeg førte eder bort. 15 Men når I
siger: "HERREN har opvakt os Profeter i Babel 16 Thi
så siger HERREN om Kongen der sidder på Davids
Trone, og om alt Folket, der bor i denne By, eders
Brødre, som ikke drog. i Landflygtighed med eder, 17
så siger Hærskarers HERRE: Se, jeg sender Sværd,
Hunger og Pest over dem og gør dem som de usle
Figener, der er for dårlige at spise; 18 jeg forfølger
dem med Sværd, Hunger og Pest og gør dem til
Rædsel for alle Jordens Riger, til Forbandelsesord, til
Gru, Spot og Spe blandt alle de Folk, jeg bortstøder
dem til, 19 til Straf fordi de ikke hørte mine Ord, lyder
det fra HERREN, når jeg årle og silde sendte mine
Tjenere Profeterne til dem, men de vilde ikke høre,
lyder det fra HERREN. 20 Men hør dog HERRENs
Ord, alle I landflygtige, som jeg sendte fra Jerusalem
til Babel! 21 Så siger Hærskarers HERRE, Israels
Gud, om Aab, Kolajas Søn, og Zidkija, Maasejas Søn,
som profeterer eder Løgn i mit Navn: Se, jeg giver
dem i Kong Nebukadrezar af Babels Hånd, og han
skal lade dem hugge ned for eders Øjne, 22 og de
skal bruges af alle de landflygtige fra Juda i Babel til
at forbande ved, idet man skal sige: "HERREN gøre
med dig som med Zidkija og Aab, hvem Babels Konge
lod stege i Ild!" 23 Thi de øvede dårskab i Israel og
bedrev Hor med deres Landsmænds Kvinder og talte
i mit Navn løgnagtige Ord, som jeg ikke havde bedt
dem at tale; jeg ved det og kan vidne det, lyder det fra
HERREN. 24 Til Nehelamiten Sjemaja skal du sige:
25 Så siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Fordi
du i dit eget Navn har sendt alt Folket i Jerusalem og
Præsten Zefanja, Maasejas Søn, og alle Præsterne
et så lydende Brev: 26 "HERREN har gjort dig til
Præst i Præsten Jojadas Sted til i HERRENs Hus
at have Opsyn med alle gale og Folk i profetisk
Henrykkelse, hvilke du skal lægge i Blok og Halsjern.
27 Hvorfor skrider du da ikke ind mod Jeremias fra
Anatot, der profeterer hos eder? 28 Nu har han kunnet
sende Bud til os i Babel og ladet sige: Det trækker i
Langdrag! Byg Huse og bo deri, plant Haver og spis
deres Frugt!" 29 Dette Brev læste Præsten Zefanja
for Profeten Jeremias. 30 Da kom HERRENs Ord til
Jeremias således: 31 Send Bud til alle de landflygtige
og sig: Så siger HERREN om Nehelamiten Sjemaja:
Fordi Sjemaja har profeteret for eder, uden at jeg har
sendt ham, og får eder til at slå Lid til Løgn, 32 derfor,
så siger HERREN: Se, jeg hjemsøger Nehelamiten
Sjemaja og hans Efterkommere; han skal ingen have,
der bor iblandt eder og oplever den Lykke, jeg giver
eder, lyder det fra HERREN, fordi han har prædiket
Frafald fra HERREN.

30 Det ord, som kom til Jeramias fra Herren. 2
Skriv alle de Ord, jeg har talet til dig, op i en Bog.
3 Thi se Dage skal komme, lyder det fra HERREN, da
jeg vender mit Folk Israels og Judas Skæbne, siger
HERREN, og fører dem hjem til det Land, jeg gav
deres Fædre, og de skal tage det i Eje. 4 Dette er de
Ord, HERREN talede til Israel og Juda. 5 Så siger
HERREN: Vi hørte et Udbrud af Skræk, af Rædsel og
Ufred; 6 spørg og se dog til, om en Mand kan føde!
Hvi ser jeg da alle Mænd med Hånd på Hofte som
Kvinde i Barnsnød og alle Åsyn blegne? 7 Thi stor er
denne Dag, den er uden Lige, en Trængselstid for
Jakob, men fra den skal han frelses. 8 På hin Dag,
lyder det fra Hærskarers HERRE, vil jeg sønderbryde
deres Åg og tage det af deres Hals og sprænge deres
Bånd, og de skal ikke mere trælle for fremmede. 9
De skal tjene HERREN deres Gud og David, deres
Konge, som jeg vil oprejse dem. 10 Frygt derfor ikke,
min Tjener Jakob, lyder det fra HERREN, og vær ikke
bange, Israel; thi se, jeg frelser dig fra det fjerne og
dit Afkom fra deres Fangenskabs Land; og Jakob
skal vende hjem og bo roligt og trygt, og ingen skal
forfærde ham. 11 Thi jeg er med dig, lyder det fra
HERREN, for at frelse dig; thi jeg vil tilintetgøre alle
de Folk, blandt hvilke jeg har spredt dig, men dig
vil jeg ikke tilintetgøre; jeg vil tugte dig med Måde,
ikke lade dig helt ustraffet. 12 Thi så siger HERREN:
Ulægeligt er dit Brud, dit Sår er svart. 13 Ingen fører
din Sag. For din Byld er ingen Lægedom, for dig ingen
Helse. 14 Alle dine Venner har glemt dig, søger dig
ikke, thi med Fjendeslag slog jeg dig, med skånselløs
Straf, fordi din Brøde var stor, dine Synder mange.
15 Hvi skriger du over dit Brud, er dit Sår ulægeligt?
Fordi din Brøde var stor, dine Synder mange, gjorde
jeg dette imod dig. 16 Derfor skal alle, som fortærer
dig, fortæres, alle dine Fjender, alle skal de vandre i
Fangenskab; de, der plyndrer dig, skal plyndres, til
Ran gør jeg alle dine Ransmænd. 17 Thi jeg heler
dig, læger dine Sår, så lyder det fra HERREN; du
kaldtes jo, Zion, "den bortstødte, som ingen søger."
18 Så siger HERREN: Se, jeg vender Jakobs Skæbne,
forbarmer mig over hans Boliger, Byen skal bygges på
sin Høj, Paladset stå, bvor det stod. 19 Fra dem skal
Lovsang lyde og legendes Råb; de bliver ej færre,
jeg gør dem mange; de bliver ej ringe, jeg giver dem

Hæder. 20 Hans Sønner skal blive som fordum, hans
Menighed stå fast for mit Åsyn. Jeg hjemsøger alle,
som trykker ham. 21 Hans Fyrste stammer fra ham
selv, hans Hersker går frem af hans Midte. Jeg lader
ham komme mig nær, han skal nærme sig mig; thi
hvem ellers sætter Livet i Vov ved at nærme sig mig?
lyder det fra HERREN. 22 I skal være mit Folk, og
jeg vil være eders Gud. 23 Se, HERRENs Stormvejr,
Vreden er brudt løs, et hvirvlende Stormvejr; det
hvirvler hen over de gudløses Hoved. 24 HERRENs
glødende Vrede lægger sig ikke, før han har udført
og fuldbyrdet sit Hjertes Tanker; i de sidste dage skal
I forstå det.

31 Til hin tid, lyder det fra Herren, vil jeg være alle
Israel slægters Gud, og de skal være mit Folk.
2 Så siger HERREN: Folket, der undslap Sværdet,
fandt Nåde i Ørkenen, Israel vandred til sin Hvile, 3
i det fjerne åbenbarede HERREN sig for dem: Jeg
elsked dig med evig Kærlighed, drog dig derfor i
Nåde. 4 Jeg bygger dig atter, du skal bygges, Israels
Jomfru, igen skal du smykkes med Håndpauke, gå
med i de legendes Dans. 5 Vin skal du atter plante
på Samarias Bjerge, plante skal du og høste. 6 Thi
en Dag skal Vogterne råbe på Efraims Bjerge: "Kom,
lad os drage til Zion, til HERREN vor Gud!" 7 Thi så
siger HERREN: Fryd jer over Jakob med Glæde, jubl
over det første blandt Folkene, kundgør med Lovsang
og sig: "HERREN har frelst sit Folk, Israels Rest." 8
Se, jeg bringer dem hid fra Nordens Land, samler
dem fraJordens Afkroge; iblandt dem er blinde og
lamme, frugtsommelige sammen med fødende, i en
stor Forsamling vender de hjem. 9 Se, de kommer
med Gråd; mens de ydmygt beder, leder jeg dem; jeg
fører dem hen til Vandløb ad en jævn Vej, hvor de ej
snubler; thi jeg er Israel en Fader, min førstefødte
er Efraim. 10 Hør HERRENs Ord, I Folk, forkynd på
fjerne Strande: Han, som spredte Israel, samler det,
vogter det som Hyrden sin Hjord; 11 thi HERREN har
udfriet Jakob, genløst det af den stærkeres Hånd. 12
De kommer til Zions bjerg og jubler over HERRENs
Fylde, over Kom og Most og Olie og over Lam og
Kalve. Deres Sjæl er som en vandrig Have, de skal
aldrig vansmægte mer. 13 Da fryder sig Jomfru i
Dans, Yngling og Olding tilsammen. Jeg vender deres
Kummer til Fryd, giver Trøst og Glæde efter Sorgen.
14 Jeg kvæger Præsterne med Fedt, mit Folk skal
mættes med min Fylde, lyder det fra HERREN. 15 Så
siger HERREN: En Klagerøst høres i Rama, bitter
Gråd, Rakel begræder sine Børn, vil ikke trøstes over
sine Børn, fordi de er borte. 16 Så siger HERREN:
Din Røst skal du holde fra Gråd, dine Øjne fra Tårer,
thi derer Løn fordin Møje, lyder det fra HERREN; fra
Fjendeland vender de hjem; 17 og der er Håb for din
Fremtid, lyder det fra HERREN, Børn vender hjem til
deres Land. 18 Jeg hører grant, hvor Efraim klager:
"Du tugted mig, og jeg blev tugtet som en utæmmet
Kalv; omvend mig, så bliver jeg omvendt, thi du er
HERREN min Gud. 19 Thi nu jeg er omvendt, angrer
jeg; nu jeg har besindet mig, slår jeg mig på Hofte;
jeg er skamfuld og beskæmmet, thi jeg bærer min
Ungdoms Skændsel." 20 Er Efraim min dyrebare Søn,
mit Yndlingsbarn? thi så tit jeg taler om ham, må
jeg mindes ham kærligt, derfor bruser mit indre, jeg
ynkes over ham, lyder det fra HERREN. 21 Rejs dig
Vejvisersten, sæt Mærkesten op, ret din Tanke på
Højvejen, Vejen, du gik, vend hjem, du Israels Jomfru,
til disse dine Byer! 22 Hvor længe vil du dog tøve, du
frafaldne Datter? Thi HERREN skaber nyt i Landet:
Kvinde værner om Mand. 23 Så siger Hærskarers
HERRE, Israels Gud: End skal de i Judas Land og
Byer sige dette Ord, når jeg vender deres Skæbne:
"HERREN velsigne dig, du Retfærds Bolig, du hellige
Bjerg!" 24 Og deri skal Juda bo og alle dets Byer
til Hobe, Agerdyrkerne og de omvankende Hyrder.
25 Thi jeg kvæger den trætte Sjæl og mætter hver
vansmægtende Sjæl. 26 (Herved vågnede jeg og så
mig om, og Søvnen havde været mig sød.) 27 Se,
Dage skal komme, lyder det fra HERREN, da jeg tilsår
Israels Hus og Judas Hus med Sæd at Mennesker
og Kvæg. 28 Og som jeg har været årvågen over
dem for at oprykke, nedbryde, omstyrte, ødelægge og
gøre ilde, således vil jeg være årvågen over dem for
at bygge og plante, lyder det fra HERREN. 29 I hine
Dage skal man ikke mere sige: Fædre åd sure Druer,
og Børnenes Tænder blev ømme. 30 Nej, enhver skal
dø for sin egen Brøde; enhver, der æder sure Druer,
får selv ømme Tænder. 31 Se, Dage skal komme,
lyder det fra HERREN, da jeg slutter en ny Pagt med
Israels Hus og Judas Hus, 32 ikke som den Pagt jeg
sluttede med deres Fædre, dengang jeg tog dem ved
Hånden for at føre dem ud af Ægypten, hvilken Pagt
de brød, så jeg væmmedes ved dem, lyder det fra
HERREN; 33 nej, dette er den Pagt, jeg efter hine
Dage slutter med Israels Hus, lyder det fra HERREN:
Jeg giver min Lov i deres Indre og skriver den på
deres Hjerter, og jeg vil være deres Gud, og de skal
være mit Folk. 34 Ven skal ikke mere lære sin Ven
eller Broder sin Broder og sige: "Kend HERREN!" Thi
de skal alle kende mig fra den mindste til den største,
lydet det fra HERREN; thi jeg tilgiver deres Brøde
og kommer ikke mer deres Synd i Hu. 35 Så siger

HERREN, han, som satte Solen til at lyse om Dagen
og Månen og Stjernerne til at lyse om Natten, han,
som oprører Havet, så Bølgerne bruser, han, hvis
Navn er Hærskarers HERRE: 36 Når disse Ordninger
viger fra mit Åsyn, lyder det fra HERREN, så skal
også Israels Æt for alle Tider ophøre at være et Folk
for mit Åsyn. 37 Så siger HERREN: Når Himmelen
oventil kan udmåles og Jordens Grundvolde nedentil
udgranskes, så vil jeg også forkaste Israels Æt for
alt, hvad de har gjort, lydet det fra HERREN. 38
Se, Dage skal komme, lyder det fra HERREN, da
Byen skal opbygges for HERREN fra Hananeltårnet
til Hjørneporten; 39 og videre skal Målesnoren gå
lige ud til Garebs Høj og så svinge mod Goa; 40 og
hele Dalen, Ligene og Asken, og alle Markerne ned til
Kedrons Bæk, til Hesteportens Hjørne mod Øst skal
være HERREN helliget; det skal aldrig mere oprykkes
eller nedlbrydes.

32 Det Ord, som kom til Jeramias fra Herren
i kong Zedekias af Judas tiende År, det er
Nebukadrezars attende. 2 Dengang belejrede Babels
Konges Hær Jerusalem, og Profeten Jeremas sad
fængslet i Vagtforgården i Judas Konges Palads, 3
hvor Kong Zedekias af Juda havde ladet ham fængsle
med de Ord: "Hvor tør du profetere og sige: Så siger
HERREN: Se, jeg giver denne By i Babels Konges
Hånd, og han skal indtage den; 4 og Kong Zedekias
af Juda skal ikke undslippe Kaldæernes Hånd, men
overgives i Babels Konges Hånd, og han skal tale med
ham Mund til Mund og se ham Øje i Øje; 5 og han skal
føre Zedekias til Babel, og der skal han blive, til jeg
ser til ham, lyder det fra HERREN; når I kæmper med
Kaldæerne, får I ikke Lykke!" 6 Og Jeremias sagde:
HERRENs Ord kom til mig således: 7 Se, Hanamel,
din Farbroder Sjallums Søn, kommer til dig og siger:
"Køb min Mark i Anatot, thi du har Indløsningsret."
8 Så kom Hanamel, min Farbroders Søn, til mig i
Vagtforgården, som HERREN havde sagt, og sagde
til mig: "Køb min Mark i Anatot i Benjamins Land,
thi du har Arveretten, og indløsningsretten er din;
køb dig den!" Da forstod jeg, at det var HERRENs
Ord. 9 Og jeg købte Marken i Anatot af Hanamel, min
Farbroders Søn, og tilvejede ham Pengene, sytten
Sekel Sølv; 10 og jeg skrev Skøde og forseglede det,
tilkaldte Vidner og afvejede Pengene på Vægtskål. 11
Så tog jeg Skødet, både det forseglede og det åbne,
12 og overgav Skødet til Baruk, Masejas Søn Nerijas
Søn, i Nærværelse af Hanamel, min Farbroders Søn,
og Vidnerne, som havde underskrevet Skødet, og
alle de Judæee, som var til Stede i Vagtforgården; 13
og i deres Nærværelse bød jeg Baruk: 14 "Så siger
Hærskarers HERRE, Israels Gud: Tag disse Skøder,
både det forseglede og det åbne, og læg dem i en
Lerkrukke, for at de kan holde sig i lange Tider. 15
Thi så siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: End
skal der købes Huse, Marker og Vingårde i dette
Land!" 16 Efter at have overgivet Skødet til Baruk,
Nerijas Søn, bad jeg således til HERREN: 17 Ak,
Herre, HERRE, du har jo skabt Himmelen og Jorden
ved din vældige Styrke og din udstrakte Arm, intet
er dig for underfuldt, 18 du, som øver Miskundhed
mod Tusinder og gengælder Fædres Misgerning på
deres Sønner efter dem; du store, vældige Gud, hvis
Navn er Hærskarers HERRE, 19 rig på Råd og stor i
Dåd, hvis Øjne er åbne over alle Menneskebørnenes
Veje, for at du kan give enhver efter hans Vej og hans
Gerningers Frugt; 20 du, som gjorde Tegn og Undere
i Ægypten og gør det den Dag i Dag både i Israel
og blandt andre Mennesker og skabte dig det Navn,
du har i Dag, 21 du, som førte dit Folk Israel ud af
Ægypten med Tegn og Undere, med stærk Hånd og
udstrakt Arm og stor Rædsel 22 og gav dem dette
Land, som du havde svoret deres Fædre at ville give
dem, et Land, der flyder med Mælk og Honning; 23 og
de kom og tog det i Eje; men de hørte ikke din Røst
og adlød ikke din Lov; de gjorde intet af, hvad du
havde pålagt dem; så lod du al denne Ulykke ramme
dem. 24 Se, Stormvoldene har nået Byen, så den er
ved at blive indtaget, og med Sværd, Hunger og Pest
er Byen givet i de angribende Kaldæeres Hånd; had
du talede, er sket, og du ser det selv. 25 Og skønt
Byen er givet i Kaldæernes Hånd, siger du til mig,
Herre, HERRE: "Køb dig Marken for Penge og tag
Vidner derpå!" 26 Da kom HERRENs Ord til Jeremias
således: 27 Se, jeg er HERREN, alt Køds Gud; skulde
noget være mig for underfuldt? 28 Derfor, så siger
HERREN: Se, jeg giver denne By i kaldæernes og
Kong Nebukadrezar af Babels Hånd, og han skal
idtage den; 29 og Kaldæerne, der angriber denne
By, skal komme og sætte Ild på den og afbrænde
Husene, på hvis Tage man tændte Offerild for Baal
og udgød Drikofre for andre Guder for at krænke
mig. 30 Thi fra deres Ungdom af har Israeliterne og
Judæerne kun gjort, hvad der var ondt i mine Øjne; thi
Israeliterne gør ikke andet end krænke mig ved deres
Hænders Værk, lyder det fra HERREN. 31 Ja, en
Kilde til Vrede og Harme har denne By været mig, lige
fra den Dag de byggede den og til i Dag, så at jeg må
fjerne den fra mit Åsyn 32 for alt det ondes Skyld, som
Israeliterne og Judæerne gjorde for at krænke mig,
de deres Konger, Fyrster, Præster og Profefer, Judas

Mænd og Jerusalems Borgere. 33 De vendte Ryggen
og ikke Ansigtet til mig, og skønt jeg advarede dem
årle og silde, vilde de ikke høre eller tage ved Lære.
34 De opstillede deres væmmelige Guder i det Hus,
mit Navn nævnes over, for at gøre det urent; 35 og
de byggede Baals Offerhøje i Hinnoms Søns Dal for
at ofre deres Sønner og Døtre til Molok, hvad jeg
ikke havde budt dem, og hvad aldrig var i min Tanke,
at man skulde gøre så vederstyggelig en Ting for
derved at lokke Juda til Synd. 36 Men nu, så siger
HERREN, Israels Gud, om denne By, som I siger er
givet i Babels Konges Hånd med Sværd, Hunger og
Pest: 37 Se, jeg vil samle dem fra alle de Lande, som
jeg har bortstødt dem til i min Vrede og Harme og
i stor Fortørnelse, og føre dem hjem til dette Sted
og lade dem bo trygt. 38 De skal være mit Folk, og
jeg vil være deres Gud; 39 og jeg vil give dem eet
Hjerte og een Vej, så de frygter mig alle Dage, at det
må gå dem og deres Sønner efter dem vel. 40 Jeg
slutter en evig Pagt med dem, at jeg ikke vil drage
mig tilbage fra dem, men gøre vel itnod dem; og min
Frygt lægger jeg i deres Hjerter, så de ikke viger fra
mig. 41 Jeg vil glæde mig over dem og gøre vel imod
dem; og jeg planter dem i dette Land i Trofasthed
af hele mit Hjerte og hele min Sjæl. 42 Thi så siger
HERREN: Som jeg bragte al denne store Ulykke over
dette Folk, således vil jeg bringe over dem alt det
gode, jeg taler til dem om. 43 End skal der købes
Marker i det Land, som I siger er en Ørken uden
Mennesker og Kvæg og givet i Kaldæernes Hånd; 44
man skal købe Marker for Penge og skrive Skøder og
forsegle dem og tilkalde Vidner i Benjamins Land,
i Jerusalems Omegn, i Judas Byer, i Bjerglandets,
Lavlandets og Sydlandets Byer; thi jeg vender deres
Skæbne, lyder det fra HERREN.

33 Herrens ord kom anden gang til Jeremias,
medens han endnu sad fængslet i
Vagtforgården, således: 2 Så siger HERREN, som
skabte Jorden og dannede den, idet han grundfæstede
den, han, hvis Navn er HERREN: 3 Kald på mig, så
vil jeg svare dig og kundgøre dig store og lønlige
Ting, du ikke kender. 4 Thi så siger HERREN, Israels
Gud, om denne Bys Huse og om Judas Kongers
Huse, som nedbrødes for at bruges til Volde og Mur,
5 da man gav sig til at stride imod Kaldæerne, og som
fyldtes med Ligene af de Mennesker, jeg slog i min
Vrede og Harme, og for hvem jeg skjulte mit Åsyn for
al deres Ondskabs Skyld: 6 Se, jeg vil lade Byens Sår
heles og læges, og jeg helbreder dem og oplader for
dem en Rigdom af Fred og Sandhed. 7 Jeg vender
Judas og Israels Skæbne og opbygger dem som
tilforn. 8 Jeg renser dem for al deres Brøde, med
hvilken de syndede imod mig, og tilgiver alle deres
Misgerninger, med hvilke de syndede og forbrød sig
imod mig. 9 Byen skal blive til Glæde, til Pris og Ære
blandt alle Jordens Folk; og når de hører om alt det
gode, jeg gør den, skal de frygte og bæve over alt det
gode og al den Lykke, jeg lader den times. 10 Så siger
HERREN: På dette Sted, som I siger er ødelagt, uden
Mennesker og Kvæg, i Judas Byer og på Jerusalems
Gader, der er lagt øde, uden Mennesker og kvæg, 11
skal atter høres Fryderåb og Glædesråb, Brudgoms
Røst og Bruds Røst, Råb af Folk, som siger: "Tak
Hærskarers HERRE; thi HERREN er god, og hans
Miskundhed varer evindelig!" og som bringer Takoffer
til HERRENs Hus; thi jeg vender Landets Skæbne,
så det bliver som tilforn, siger HERREN. 12 Så siger
Hærskarers HERRE: På dette ødelagte Sted, som
er uden Mennesker og Kvæg, og i alle dets Byer
skal der atter være Græsgange, hvor Hyrder lader
deres Hjorde ligge; 13 i Bjerglandets, Lavlandets
og Sydlandets Byer, i Benjamins land, i Jerusalems
Omegn og i Judas Byer skal Småkvæget atter gå
forbi under Tællerens Hånd, siger HERREN. 14 Se,
Dage skal komme, lyder det fra HERREN, da jeg
opfylder den Forjættelse, jeg udtalte om Israels og
Judas Hus. 15 I hine Dage og til hin Tid lader jeg
en Retfærds Spire fremspire for David, og han skal
øve Ret og Retfærd i Landet. 16 I hine Dage skal
Juda frelses og Jerusalem bo trygt, og man skal
kalde det: HERREN vor Retfærdighed. 17 Thi så
siger HERREN: David skal ikke fattes en Mand til at
sidde på Israels Huss Trone. 18 Og Levitpræsterne
skal aldrig fattes en Mand til at stå for mit Åsyn og
frembære Brændoffer, brænde Afgrødeoffer og ofre
Slagtoffer. 19 Og HERRENs Ord kom til Jeremias
således: 20 Så siger HERREN Hvis min Pagt med
Dagen og Natten brydes, så det ikke bliver Dag og
Nat, når Tid er inde, 21 da skal også min Pagt med
min Tjener David brydes, så han ikke har nogen
Søn til at sidde som Konge på sin Trone, og med
Levitpræsterne, som tjener mig. 22 Som Himmelens
Hær ikke kan tælles og Havets Sand ikke måles,
således vil jeg mangfoldiggøre min Tjener Davids
Afkom og Leviterne, som tjener mig. 23 Og HERRENs
Ord kom til Jeremias således: 24 Har du ikke lagt
Mærke til, hvorledes dette Folk siger: "De to Slægter,
HERREN udvalgte, har han forkastet!" Og de smæder
mit Folk, fordi det i deres Øjne ikke 1ner er et Folk.
25 Så siger HERREN: Hvis jeg ikke har fastsat min
Pagt med Dag og Nat, givet Love for Himmel og

Jord, 26 så vil jeg også forkaste Jakobs Afkom og min
Tjener David og ikke af hans Afkom tage Herskere
oer Abrabams, Isaks og Jakobs Afkom; thi jeg vender
deres Skæbne og forbarmer mig over dem.

34 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, da
kong Nebukadnezar af Babel og hele hans
Hær og alle Riger på Jorden, der stod under hans
Herredømme, og alle Folkeslag angreb Jerusalem
og alle dets Byer; det lød: 2 Så siger HERREN,
Israels Gud: Gå hen og sig til Kong Zedekias af
Juda: Så siger HERREN: Se, jeg giver denne By i
Babels Konges Hånd, og han skal afbrænde den. 3
Og du skal ikke undslippe hans Hånd, men gribes og
overgives i hans Hånd og se Babels Konge Øje til
Øje, og han skal tale med dig Mund til Mund, og du
skal komme til Babel. 4 Hør dog HERRENs Ord, Kong
Zedekias af Juda: Så siger HERREN om dig: Du skal
ikke falde for Sværdet, 5 men dø i Fred, og ligesom
man brændte til Ære for dine Fædre, kongerne før
dig, således skal man brænde til Ære for dig og klage
over dig: "Ve, Herre!" så sandt jeg har talet, lyder
det fra HERREN. 6 Og Profeten Jeremias talte alle
disse Ord til kong Zedekias af Juda i Jerusalem,
7 medens Babels Konges Hær angreb Jerusalem
og begge de Byer i Juda, der var tilbage, Lakisj og
Azeka; thi disse faste Stæder var tilbage af Judas
Byer. 8 Det Ord, som kom til Jeremias fra HERREN,
efter at kong Zedekias havde sluttet en Pagt med alt
Folket i Jerusalem og udråbt Frigivelse, 9 således at
enhver skulde lade sin Træl og Trælkvinde gå bort
i Frihed, såfremt de var Hebræere, og ikke mere
lade en judæisk Broder trælle. 10 Og alle Fyrsterne
og alt Folket, som havde indgået Pagten om, at
enhver skulde lade sin Træl og Trælkvinde gå bort i
Frihed og ikke mere lade dem trælle, adlød; de adlød
og lod dem gå. 11 Men siden skiftede de Sind og
tog Trællene og Trælkvinderne, som de havde ladet
gå bort i Frihed, tilbage og tvang dem til at være
Trælle og Trælkvinder. 12 Da kom HERRENs Ord til
Jeremias således: 13 Så siger HERREN, Israels Gud:
Jeg sluttede en Pagt med eders Fædre, dengang jeg
førte dem ud af Ægypten, af Trællehuset, idet jeg
sagde: 14 "Når der er gået syv År, skal enhver af eder
lade sin hebraiske Landsmand, som har solgt sig til
dig og tjent dig i seks År, gå bort; du skal lade ham gå
af din Tjeneste i Frihed!" Men eders Fædre hørte mig
ikke og lånte mig ikke Øre. 15 Nys omvendte I eder
og gjorde, hvad der er ret i mine Øjne, idet I udråbte
Frigivelse, hver for sin Broder, og I sluttede en Pagt
for mit Åsyn i det Hus, mit Navn er nævnet over, 16
men siden skiftede I Sind og vanhelligede mit Navn,
idet enhver af eder tog sin Træl eller Trælkvinde
tilbage, som I havde ladet gå bort i Frihed, om de
ønskede det, og tvang dem til at være eders Trælle og
Trælkvinder. 17 Derfor, så siger HERREN: Da I ikke
hørte mig og udråbte Frigivelse, hver for sin Broder
og hver for sin Næste, vil jeg nu udråbe Frigivelse for
eder, lyder det fra HERREN, så I hjemfalder til Sværd,
Pest og Hunger, og jeg vil gøre eder til Rædsel
for alle Jordens Riger. 18 Og jeg giver de Mænd,
som har overtrådt min Pagt og ikke holdt den Pagts
Ord, som de sluttede for mit Åsyn, da de slagtede
Kalven og skar den i to Stykker, mellem hvilke de
gik, 19 Judas og Jerusalems Fyrster, Hofmændene
og Præsterne og hele Landets Befolkning, som gik
mellem Stykkerne af Kalven 20 dem giver jeg i deres
Fjenders Hånd og i deres Hånd, som står dem efter
Livet, og deres Lig skal blive Himmelens Fugle og
Jordens Dyr til Æde. 21 Og Kong Zedekias af Juda
og hans Fyrster giver jeg i deres Fjenders Hånd og i
deres Hånd, som står dem efter Livet. Og Babels
Konges Hær, som drog bort fra eder, 22 se, den bydet
jeg, lyder det fra HERREN, at vende tilbage til denne
By, og de skal angribe den og indfage og afbrænde
den; og Judas Byer lægger jeg øde, så ingen bor der!

35 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren i
Joasiases søn kong Jojakim af Judas Dage:
2 "Gå hen til Rekabiternes Hus og tal dem til, bring
dem til et af Kamrene i HERRENs Hus og giv dem
Vin at drikke!" 3 Så hentede jeg Jaazanja, en Søn
af Jirmeja, Habazzinjas Søn, og hans Brødre og
alle hans Sønner og hele Rekabiternes Hus 4 og
bragte dem til HERRENs Hus, til den Guds Mand
Hanans, Jigdaljahus Søns, Sønners Kammer ved
Siden af Fyrsternes Kammer oven over Dørvogteren
Maasejas, Sjallums Søns, Kammer. 5 Og jeg satte
krukker, som var fulde af Vin, og Bægre for dem og
sagde: "Drik!" 6 Men de svarede: Vi drikker ikke Vin,
thi vor Fader Jonadab, Rekabs Søn, gav os det Bud: I
og eders Børn må aldrig drikke Vin, 7 ej heller bygge
Huse eller så Korn eller plante eller eje Vingårde, men
I skal bo i Telte hele eders Liv, for at I må leve længe
i det Land, I bor i som frem1uede. 8 Og vi har adlydt
vor Fader Jonadab, Rekabs Søn, i alt, hvad han bød
os, idet både vi, vore kvinder, Sønner og Døtre hele
vort Liv afholder os fra at drikke Vin, 9 bygge Huse
at bo i og eje Vingårde, Marker eller Sæd, 10 men
bor i Telte; vi har adlydt og nøje gjort, som vor Fader
Jonadab bød os. 11 Men da Kong Nebukadrezar af
Babel faldt ind i Landet, sagde vi: Kom, lad os ty til

Jerusalem for Kaldæernes og Aramernes Hære! Og vi
slog os ned i Jerusalem." 12 Da kom HERRENs Ord til
mig således 13 Så siger Hærskarers HERRE, Israels
Gud: Gå hen og sig til Judas Mænd og Jerusalems
Borgere: Vil I ikke tage ved Lære og høre mine Ord?
lyder det fra HERREN. 14 Jonadabs, Rekabs Søns,
Bud er blevet overholdt; thi han forbød sine Sønner
at drikke Vin, og de har ikke drukket Vin til den Dag i
Dag, men adlydt deres Faders Bud; men jeg har talet
til eder årle og silde, uden at I vilde høre mig. 15 Jeg
sendte alle mine Tjenere Profeterne til eder årle og
silde, for at de skulde sige: "Omvend eder hver fra
sin onde Vej, gør gode Gerninger og hold eder ikke
til andre Guder, så I dyrker dem; så skal I bo i det
Land, jeg gav eder og eders Fædre." Men I bøjede
ikke eders Øre og hørte mig ikke. 16 Fordi Jonadabs,
Rekabs Søns, Sønner overholdt deres Faders Bud,
medens dette Folk ikke vilde høre mig, 17 derfor, så
siger HERREN, Hærskarers Gud, Israels Gud: Se,
jeg bringer over Juda og Jerusalems Borgere al den
Ulykke, jeg har truet dem med, fordi de ikke hørte, da
jeg talede, og ikke svarede, da jeg kaldte ad dem. 18
Men til Rekabiternes Hus sagde Jeremias: Så siger
Hærskarers HERRE, Israels Gud: Fordi I har adlydt
eders Fader Jonadabs Bud og overholdt alle hans
Bud og gjort alt, hvad han bød eder, 19 derfor, så
siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Ingen Sinde
skal Jonadab, Rekabs Søn, fattes en Mand til at stå
for mit Åsyn.

36 I Josiases søn kong Jojakim af Judas fjerde
regeringsår kom dette Ord til Jeremias fra
HERREN: 2 "Tag dig en Bogrulle og skriv deri alle
de Ord, jeg har talet til dig om Jerusalem og Juda
og om alle Folkene, fra den Dag jeg først talede til
dig, fra Josiass dage og til den Dag i Dag. 3 Måske
vil Judas Hus mærke sig al den Ulykke, jeg har i
Sinde at gøre dem, for at de må omvende sig hver
fra sin onde Vej, så jeg kan tilgive deres Brøde og
Synd." 4 Så tilkaldte Jeremias Baruk, Nerijas Søn, og
Baruk optegnede i Bogrullen efter Jeremiass Mund
alle de Ord, HERREN havde talet til ham. 5 Derpå
sagde Jeremias til Baruk: "Jeg er hindret i at gå ind i
HERRENs Hus; 6 men gå du ind og læs HERRENs
Ord op af Bogrullen, som du skrev efter min Mund,
for Folket i HERRENs Hus på en Fastedag; også for
alle Judæere, der kommer ind fra deres Byer, skal
du læse dem. 7 Måske når deres klage HERRENs
Åsyn, måske omvender de sig hver fra sin onde Vej;
thi stor er Vreden og Harmen, som HERREN har
udtalt mod dette Folk." 8 Og Baruk, Nerijas Søn,
gjorde ganske som Profeten Jeremias pålagde ham,
og oplæste HERRENs Ord af Bogen i HERRENs
Hus. 9 I Josiass Søns, Kong Jojakim af Judas, femte
Regeringsår i den niende Måned udråbte alt Folket
i Jerusalem og alt Folket, der fra Judas Byer kom
ind til Jerusalem, en Faste for HERREN. 10 Da
oplæste Baruk for alt Folket Jeremiass Ord af Bogen i
HERRENs Hus, i Gemarjahus, Statsskriveren Sjafans
Søns, Kammer i den øvre Forgård ved Indgangen til
HERRENs Huss nye Port. 11 Da nu Mika, en Søn af
Sjatans Søn Gemarjahu, havde hørt HERRENs Ord
oplæse af Bogen, 12 gik han ned i Kongens Hus til
Statsskriverens Kammer, hvor han traf alle Fyrsterne
siddende, Statsskriveren Elisjama, Delaja Sjemajas
Søn, Elnatan Akbors Søn, Gemarjahu Sjafans Søn,
Zidkija Hananjas Søn og alle de andre Fyrster; 13 og
Mika meldte dem alt, had han havde hørt, da Baruk
læste Bogen op for Folket. 14 Da sendte alle Fyrsterne
Jehudi, en Søn af Netanja, en Søn af Sjelemja, en
Søn af Kusji, til Baruk og lod sige: "Tag Bogrullen, du
læste op for Folket, og kom her ned!" Så tog Baruk,
Nerijas Søn, Bogrullen og kom til dem. 15 De sagde
til ham: "Sæt dig og læs den for os!" Og Baruk læste
for dem. 16 Men da de havde hørt alle disse Ord, så
de rædselslagne på hverandre og sagde: "Alt det må
vi sige Kongen." 17 Og de spurgte Baruk: "Sig os,
hvorledes du kom til at optegne alle disse Ord!" 18
Baruk svarede: "Jeremias foresagde mig alle Ordene,
og jeg optegnede dem i Bogen med Blæk." 19 Så
sagde Fyrsterne til Baruk: "Gå hen og gem eder, du og
Jeremias, og lad ingen vide, hvor I er!" 20 Efter så at
have lagt Bogrullen til Side i Statsskriveren Elisjamas
Kammer kom de til Kongen i hans Stue og sagde
ham alt. 21 Så sendte Kongen Jehudi hen at hente
Bogrullen i Statsskriveren Elisjamas Kammer; og
Jehudi læste den op for Kongen og alle Fyrsterne, der
stod om Kongen. 22 Kongen sad i Vinterhuset med et
brændende Kulbækken foran sig; 23 og hver Gang
Jehudi havde læst tre fire Spalter, skar Kongen dem
af med Statsskriverens Pennekniv og kastede dem
på Ilden i Bækkenet, indtil hele Bogrullen var fortæret
af Ilden i Bækkenet. 24 Og hverken Kongen eller
nogen af hans Folk blev rædselslagen eller sønderrev
deres Klæder, da de hørte alle disse Ord; 25 men
skønt Elnafan, Delaja og Gemarjahu bad Kongen ikke
brænde Bogrullen, hørte han dem ikke. 26 Derpå bød
Kongen Kongesønnen Jerameel, Seraja Azriels Søn
og Sjelemja Abdeels Søn at gribe Skriveren Baruk
og Profeten Jeremias; men HERREN skjulte dem.
27 Men da Kongen havde brændt Bogrullen med de
Ord, Baruk havde optegnet efter Jeremiass Mund,

kom HERRENs Ord til Jeremias således: 28 "Tag dig
en anden Bogrulle og optegn i den alle de Ord, som
stod i den første Bogrulle, den, Kong Jojakim af Juda
brændte. 29 Og til Kong Jojakim af Juda skal du sige:
Så siger HERREN: Du brændte denne Bogrulle og
sagde: Hvorfor skrev du i den: Babels Konge skal
komme og ødelægge dette Land og udrydde både
Folk og Fæ? 30 Derfor, så siger HERREN om Kong
Jojakim af Juda: Han skal ikke have nogen Mand til
at sidde på Davids Trone, og hans Lig skal slænges
hen og gives Dagens Hede og Nattens Kulde i Vold;
31 jeg vil hjemsøge ham, hans Afkom og hans Tjenere
for deres Brøde og bringe over dem og Jerusalems
Borgere og Judas Mænd al den Ulykke, jeg har udtalt
over dem, uden at de vilde høre." 32 Så tog Jeremias
en anden Bogrulle og gav den til Skriveren Baruk,
Nerijas Søn; og han optegnede i den efter Jeremiass
Mund alle Ordene fra den Bog, Kong Jojakim af Juda
havde brændt. Og flere lignende Ord lagdes til.

37 Zedekias, Joasiases søn, blev konge Konjas,
Jojakims søns sted, idet Kong Nebukadrezar
af Babel satte ham til Konge i Judas Land. 2 Men
han og hans Mænd og Landets Befolkning hørte ikke
på de Ord, HERREN talede ved Profeten Jeremias.
3 Kong Zedekias sendte Jukal. Sjelemjas Søn, og
Præsten Zefanja, Maasejas Søn, til Profeten Jeremias
og lod sige: "Gå i Forbøn for os hos HERREN
vor Gud!" 4 Dengang gik Jeremias frit ud og ind
blandt Folket, thi man havde endnu ikke kastet ham i
Fængsel. 5 Faraos Hær var rykket ud fra Ægypten;
og da kaldæerne, som belejrede Jerusalem, fik Nys
herom, var de brudt op fra Jerusalem. 6 Da kom
HERRENs Ord til Profeten Jeremias således: 7 Så
siger HERREN, Israels Gud: Således skal du sige
til Judas Konge, som har sendt Bud til dig for at
rådspørge mig: Se, Faraos Hær, som er rykket ud
for at hjælpe eder, skal vende hjem til Ægypten; 8
og Kaldæerne skal vende tilbage og angribe denne
By, indtage og afbrænde den. 9 Så siger HERREN:
Når ikke eder selv ved at sige: "Kaldæerne drager
bort fra os for Alvor!" Thi de drager ikke bort. 10 Ja,
om, I så slog hele Kaldæernes Hær, der angriber
eder, så der kun blev nogle sårede tilbage, hver i sit
Telt, så skulde de stå op og afbrænde denne By. 11
Da Kaldæernes Hær var brudt op fra Jerusalem for
Faraos Hær, 12 gik Jeremias ud af Jerusalem for at
drage til Benjamins Land og få en Arvelod iblandt
Befolkningen. 13 Men da han kom til Benjaminsporten,
var der en Vagthavende ved Navn Jirija, en Søn
af Hananjas Søn Sjelemja, og han greb Profeten
Jeremias og sagde: "Du vil løbe over til Kaldæerne."
14 Jeremias svarede: "Det er Løgn; jeg vil ikke løbe
over til Kaldæerne." Jirija vilde dog ikke høre ham,
men greb ham og bragte ham til Fyrsterne; 15 og
Fyrsterne vrededes på Jeremias, slog ham og lod
ham bringe til Statsskriveren Jonatans Hus; thi det
havde de gjort til Fængsel. 16 Således kom Jeremias
i Fangehuset i kælderen; og der sad han en Tid lang.
17 Men Kong Zedekias sendte Bud og lod ham hente;
og Kongen spurgte ham i al Hemmelighed i sit Palads:
"Er der et Ord fra HERREN?" Jeremias svarede: "Ja,
der er: Du skal overgives i Babels Konges Hånd."
18 Derpå sagde Jeremias til Kong Zedekias: "Hvad
Synd har jeg gjort imod dig, dine Mænd og dette
Folk, siden I har kastet mig i Fængsel? 19 Og hvor
er nu eders Profeter, som profeterede for eder, at
Babels Konge ikke skulde komme over eder og dette
Land? 20 Så hør da, Herre Konge! Lad min Bøn nå
dig og lad mig ikke bringe tilbage til Statsskriveren
Jonatans Hus, af jeg ikke skal dø der!" 21 Da bød
Kong Zedekias, at man skulde holde Jeremias i
Varetægt i Vagtforgården; og der gaves ham daglig et
Stykke Brød fra Bagerens Gade, indtil Brødet slap op
i Byen. Således sad nu Jeremias i Vagtforgården.

38 Men da Sjefatja Mattans søn, Gedalja Pasjhurs
søn, Jukal Sjelemjas Søn og Pasjhur Malkijas
Søn hørte Jeremias tale til alt Folket således: 2 "Så
siger HERREN: Den, der bliver i denne By, skal dø
ved Sværd, Hunger og Pest, men den, som overgiver
sig til Kaldæerne, skal leve og vinde sit Liv som Bytte;
3 thi så siger HERREN: Denne By skal gives i Babels
Konges Hærs Hånd, og han skal indtage den" 4 da
sagde Fyrsterne til Kongen: "Denne Mand må dø, thi
han tager Modet fra Krigsmændene, som er tilbage
i denne By, og fra alt Folket ved at tale således til
dem; thi denne Mand tænker ikke på dette Folks
Vel, men på dets Ulykke." 5 Kong Zedekias svarede:
"Se, han er i eders Hånd." Thi Kongen evnede intet
over for dem. 6 Så tog de Jeremias og kastede ham
i Kongesønnen Malkijas Cisterne i Vagtforgården,
idet de hejsede ham ned med Reb. Der var ikke
Vand i Cisternen, men Dynd, og Jeremias sank i
Dyndet. 7 Imidlertid hørte Ætioperen Ebed Melek, en
Hofmand i Kongens Palads, at Jeremias var kastet
i Cisternen; og da Kongen var i Benjaminsporten,
8 gik Ebed-Melek fra Paladset og talte således til
Kongen: 9 "Herre Konge, ilde har de gjort ved at
lade denne Mand dø af Hunger, fordi der ikke er
mere Brød i Byen!" 10 Så bød Kongen Ætioperen
Ebed-Melek: "Tag tredive Mænd med herfra og drag

Profeten Jeremias op af Cisternen, før han dør!" 11
Ebed-Melek tog Mændene med og gik til Kælderen
under Skatkammeret i Kongens Palads, hvor han
hentede nogle Klude af slidte og iturevne klæder; dem
hejsede han med Reb ned til Jeremias i Cisternen,
12 idet han sagde: "Læg Kludene om Rebet!" Det
gjorde Jeremias, 13 og de drog ham op af Cisternen
med Rebet. Således kom Jeremias atter til at sidde i
Vagtforgården. 14 Kong Zedekias sendte Bud og lod
Profeten Jeremias hente til sig i Livvagtens Indgang
til HERRENs Hus. Og Kongen sagde til ham: "Jeg vil
spørge dig om noget, dølg intet for mig!" 15 Jeremias
svarede Zedekias: "Hvis jeg siger dig det, vil du da
ikke lade mig dræbe? Og selv om jeg råder dig, vil
du dog ikke høre mig." 16 Da tilsvor Kong Zedekias
i al Hemmelighed Jeremias: "Så sandt HERREN
lever, som har skabt vor Sjæl, jeg vil ikke lade dig
dræbe eller give dig i disse Mænds Hånd, som står
dig efter Livet." 17 Så sagde Jeremias til Zedekias:
"Så siger HERREN, Hærskarers Gud, Israels Gud:
Hvis du overgiver dig til Babels Konges Fyrster, skal
du redde dit Liv; denne By skal ikke afbrændes, og
du og dit Hus skal blive i Live; 18 men overgiver
du dig ikke til dem, skal Byen gives i Kaldæernes
Hånd, og de skal afbrænde den, og du skal ikke
undslippe deres Hånd." 19 Men kong Zedekias sagde
til Jeremias: "Jeg er ræd for de Judæere, der er løbet
over til Kaldæerne, at Kaldæerne skal overgive mig
i deres Hånd, og at de skal drive Spot med mig."
20 Så sagde Jeremias: "Det gør de ikke! Adlyd kun
HERRENs Ord, som jeg taler til dig, så skal det gå
dig vel, og du skal blive i Live. 21 Men vægrer du dig
ved at overgive dig, så hør nu, hvad HERREN har
ladet mig skue: 22 Se, alle Kvinder, der er tilbage i
Judas Konges Palads, førtes ud til Babels Konges
Fyrster, medens de sang: Dig forledte og tvang dine
gode Venner, de ledte din Fod i en Sump og trak sig
tilbage. 23 Alle dine Hustruer og Børn skal føres ud til
Kaldæerne, og du skal ikke undslippe deres Hånd,
men gribes af Babels Konges Hånd, og denne By
skal abrændes!" 24 Så sagde Zedekias til Jeremias:
"Ingen må vide noget om denne Samtale, ellers er du
dødsens; 25 og hvis Fyrsterne skulde få Nys om, at
jeg har talt med dig, og komme til dig og sige: Sig os
hvad du sagde til Kongen; dølg ikke noget for os,
ellers dræber vi dig; sig os også, hvad Kongen sagde
til dig! 26 sig så til dem: Jeg fremførte en ydmyg
Bøn for Kongen om ikke at lade mig føre tilbage til
Jonatans Hus for at dø der." 27 Og alle Fyrsterne
kom til Jeremias og spurgte ham; og han svarede
dem nøje, som Kongen havde påbudt. Så lod de
ham i Fred, eftersom Sagen ikke var blevet kendt. 28
Således sad Jeremias i Vagtforgården, lige til den
Dag Jerusalem blev indtaget.

39 Efter at Jerusalem var indtaget, i kong Zedekias
af Judas niene regeringsår i den tiende Måned,
kom Kong Nebudkadrezar af Babel med hele sin Hær
til Jerusalem og belejrede det; 2 i Zedekiass ellevte
År på den niende Dag i den fjerde Måned blev Byen
stormet 3 da kom alle Babels konges Fyrster og satte
sig i Midterporten: Overhofmanden Nebusjazban,
Magernes Øverste Nergal-Sarezer og alle Babels
Konges andre Fyrster. 4 Da Kong Zedekias af Juda
og alle hans Krigsmænd så dem, flygtede de om
Natten fra Byen ad Vejen til Kongens Have gennem
Porten mellem de to Mure og tog Vejen ad Araba
til. 5 Men Kaldæernes Hær satte efter dem og
indhentede Zedekias på Jerikos Lavslette; og de tog
ham med og bragte ham op til Kong Nebukadnezar
af Babel i Ribla i Hamats Land; og han fældede
hans Dom. 6 Babels Konge lod i Ribla Zedekiass
Sønner dræbe i hans Påsyn; også alle de ypperste
i Juda lod Babels Konge dræbe; 7 derpå lod han
Øjnene stikke ud på Zedekias og lod ham lægge i
Kobberlænker for at føre ham til Babel. 8 kaldæerne
satte Ild på Kongens Palads og Folkets Huse og
nedbrød Jerusalems Mure. 9 Resten af Folket, der
var levnet i Byen, Overløberne, der var løbet over til
ham, og Resten af Håndværkerne førte Livvagtens
øverste Nebuzaradan som Fanger til Babel, 10 og kun
nogle af den fattigste Befolkning, der intet ejede, lod
Livvagts øverste Nebuzaradan blive tilbage i Judas
Land, idet han samtidig gav dem Vingårde og Agre.
11 Men om Jeremias bød Kong Nebukadrezar af
Babel Livvagts øverste Nebuzaradan: 12 "Tag ham og
hav Øje med ham og gør ham ingen Men; gør med
ham, som han selv ønsker!" 13 Så sendte Livvagts
øverste Nebuzaradan, Overhofmanden Nebusjazban
og Magernes Øverste Nergal-Sarezer og alle Babels
Konges andre Stormænd 14 Bud og, lod Jeremias
hente i Vagtforgården og overgav ham til Gedalja,
en Søn af Sjafans Søn Ahikam, for at han skulde
føre ham til hans Hjem; og han boede iblandt Folket.
15 Medens Jeremias sad fængslet i Vagtforgården,
kom HERRENs Ord til ham således: 16 Gå hen og
sig til Ætioperen Ebed-Melek: Så siger Hærskarers
HERRE, Israels Gud: Se, jeg lader mine Ord gå i
Opfyldelse på denne By til Ulykke og ikke til Lykke,
og du skal have dem i Tankerne på hin Dag. 17 Men
på hin Dag redder jeg dig, lyder det fra HERREN, og
du skal ikke gives i de Mænds Hånd, for hvem du

frygter; 18 thi jeg vil frelse dig, så du ikke falder for
Sværdet, og du skal vinde dit Liv som Bytte, fordi du
stolede på mig, lyder det fra HERREN

40 Det Ord, som kom fra HERREN til Jeremias,
efter at livvagtens øverste Nebuzaradan havde
løsladt ham i Rama; han lod ham hente, medens
han var bundet med Lænker iblandt alle Fangerne
fra Jerusalem, og Juda, der førtes til Babel. 2
Livvagts øverste lod Jeremias hente og sagde til ham:
"HERREN din Gud har udtalt denne Ulykke over dette
Sted, 3 og HERREN lod det ske og gjorde, hvad han
havde sagt, fordi I syndede mod HERREN og ikke
adlød hans, Røst; derfor timedes dette eder. 4 Se, nu
tager jeg i Dag Lænkerne af dine Hænder. Hvis det
tykkes dig godt at drage med mig til Babel, så drag
med, og jeg vil have Øje med dig; men tykkes det dig
ilde, så lad være! Se, hele Landet står dig åbent; gå,
hvor det tykkes dig godt og ret!" 5 Og da han tøvede
med at vende tilbage, tilføjede han: "Så vend tilbage
til Gedalja Sjafans Søn Ahikams Søn, som Babels
konge har sat over Judas Land, og bosæt dig hos,
ham iblandt Folket, eller gå, hvor som helst det tykkes
dig ret!" Og Livvagts øverste gav ham Rejsetæring og
Gave og lod ham gå. 6 Jeremias gik da til Gedalja,
Ahikams Søn, i Mizpa og bosatte sig hos ham iblandt
Folket, der var levnet i Landet. 7 Da alle Hærførerne,
som var ude i åbent Land, og deres Mænd hørte, at
Babels konge havde sat Gedalja, Ahikams Søn, over
Landet og over Mænd, kvinder og Børn og dem af
den fattige Befolkning i Landet, som ikke var ført til
Babel, 8 kom de til Gedalja i Mizpa: Jisjmael Netanjas
Søn Johanan Kareas Søn. Seraja Tanhumets Søn,
Netofatiten Efajs Sønner og Jezanja Maakatitens
Søn, med deres Mænd. 9 Og Gedalja, Sjafans Søn
Ahikams Søn, tilsvor dem og deres Mænd således:
"Frygt ikke for at stå under Kaldæerne; bosæt eder
i Landet og underkast eder Babels Konge, så skal
det gå eder vel. 10 Se, selv bliver jeg i Mizpa for at
tage mod Kaldæerne, når de kommer til os; men I
skal samle Vin, Frugt og Olie i eders Kar og bo i de
Byer, I tager i Eje!" 11 Og da også alle de Judæere,
der var i Moab, hos Ammoniterne, i Edom og alle de
andre Lande, hørte, at Babels Konge havde levnet
Juda en Rest og sat Gedalja. Sjafans Søn Ahikams
Søn, over dem, 12 vendte de alle tilbage fra alle de
Steder, som de var fordrevet til, og kom til Judas
Land til Gedalja i Mizpa; og de indsamlede Vin og
Frugt i store Måder. 13 Men Johanan, Kareas Søn,
og alle de andre Hærførere, som havde været ude i
åbent Land, kom til Gedalja i Mizpa 14 og sagde:
"Mon du ved, at Baalis, Ammoniternes Konge, har
sendt Jisjmael, Netanjas Søn, for at myrde dig?"
Men Gedalja, Ahikams Søn, troede dem ikke. 15 Da
sagde Johanan, Kareas Søn, i al Hemmelighed til
Gedalja I Mizpa: "Lad mig gå hen og myrde Jisjmael,
Netanjas Søn; ingen skal få det at vide. Hvorfor skal
han myrde dig, så at hele Juda, som har samlet sig
om dig, splittes, og Judas Rest går til Grunde?" 16
Men Gedalja, Ahikas Søn, svarede Johanan, Kareas
Søn: "Det må du ikke gøre, thi du lyver om Jisjmael!"

41 Men i den syvende måned kom Jisjmael,
Elisjamas søn Netanjas søn, en mand af
kongelig Æt, der hørte til Kongens Stormænd, fulgt
af ti Mænd til Gedalja, Ahikams Søn, i Mizpa; og
de holdt Måltid sammen der i Mizpa. 2 Jisjmael,
Netanjas Søn, og de ti Mænd, der fulgte ham, stod da
op og huggede Gedalja, Sjafans Søn Ahikams Søn,
ned med Sværdet og dræbte således den Mand,
Babels Konge havde sat over Landet; 3 også alle
de Judæere, som var hos ham i Mizpa, og alle de
Kaldæere, som fandtes der, alle Krigerne huggede
Jisjmael ned. 4 Dagen efter Gedaljas Mord, endnu
før nogen kendte dertil, 5 kom firsindstyve Mænd
fra Sikem, Silo og Samaria med afklippet Skæg,
sønderrevne Klæder og Flænger i Huden; de havde
Afgrødeoffer og Røgelse med til at ofre i HERRENs
Hus" 6 Jisjmael, Netanjas Søn, gik dem i Møde fra
Mizpa og græd hele Vejen, og da han traf dem, sagde
han: "Kom med til Gedalja, Ahikams Søn!" 7 Men
da de var kommet ind i Byen, huggede Jisjmael og
hans Mænd dem ned og kastede dem i Cisternen.
8 Men der var ti Mænd iblandt dem, som sagde til
Jisjmael: "Dræb os ikke, thi vi har skjulte Forråd
på Marken, Hvede, Byg, Olie og Honning." Så lod
han dem være og dræbte dem ikke med de andre.
9 Cisternen, hvori Jisjmael kastede Ligene af alle
dem, han havde hugget ned, var den store Cisterne,
Kong Asa havde bygget i Kampen mod Kong Basja
af Israel; den fyldte Jisjmael, Netanjas Søn, med
dræbte. 10 Derpå bortførte Jisjmael som Fanger
hele Resten af Folket i Mizpa, Kongedøtrene og hele
Folket, der var ladt tilbage i Mizpa, og over hvem
Livvagts øverste Nebuzaradan havde sat Gedalja,
Ahikams Søn; dem bortførte Jisjmael, Netanjas Søn,
som Fanger og gav sig på Vej til Ammoniterne. 11
Men da Johanan, Kareas Søn, og alle de Hærførere,
som var hos ham, hørte om al den Ulykke, Jisjmael,
Netanjas Søn, havde gjort, 12 tog de alle deres Mænd
og drog imod ham, og de traf ham ved den store Dam
i Gibeon; 13 og da alt Folket, der var hos Jisjmael,

så Johanan, Kareas Søn og alle Hærførerne, der
var med ham, blev de glade; 14 og alt Folket, som
Jisjmael havde ført fanget fra Mizpa, vendte om og
gik over til Johanan, Kareas Søn. 15 Men Jisjmael
Netanjas Søn, slap fra Johanan med otte Mand og
drog til Ammoniterne. 16 Johanan, Kareas Søn, og alle
Hærførerne, der var med ham, tog derpå hele Resten
af Folket, som Jisjmael, Netanjas Søn, efter at have
myrdet Gedalja, Ahikams Søn, havde ført bort fra
Mizpa, de Mænd, Krigere, Kvinder, Børn og Hofmænd,
som han bragte tilbage fra Gibeon, 17 og de drog hen
og slog sig ned i Gidrot-Kimham i BetlehemsNabolag
for at drage til Ægypten. 18 af Frygt for Kaldæerne;
thi de frygtede dem, fordi Jisjmael, Netanjas Søn,
havde dræbt Gedalja, Ahikams Søn, som Babels
Konge havde sat over Landet.

42 Så kom alle hærførerene og Johanan, Kareas
søn, og Azarja, Maasejas Søn, med alt Folket,
store og små, 2 og sagde til Profeten Jeremias:
"Måtte vor Bøn nå dit Øre, så du beder til HERREN
din Gud for hele denne Rest, thi som du ser os her,
er vi kun få tilbage af mange. 3 Måtte HERREN din
Gud kundgøre os, hvilken Vej vi skal gå, og hvad
vi skal gøre!" 4 Profeten Jeremias svarede: "Godt!
Jeg vil bede til HERREN eders Gud, som I ønsker;
og alt hvad HERREN svarer, vil jeg kundgøre eder
uden at forholde eder et Ord." 5 De sagde da til
Jeremias: "HERREN skal være et sandt og troværdigt
Vidne imod os, hvis vi ikke retter os efter hvert Ord,
HERREN din Gud sender os ved dig. 6 Det være
godt eller ondt, vi vil adlyde HERREN vor Guds Røst,
til hvem vi sender dig, at det må gå os vel, når vi
adlyder HERREN vor Guds Røst." 7 Ti Dage efter
kom HERRENs Ord til Jeremias. 8 Så sammenkaldte
han Johaoan, Kareas Søn, alle Hærføreme, der var
med ham, og alt Folket, store og små, 9 og sagde:
Så siger HERREN, Israels Gud, til hvem I sendte
mig, for at eders Bøn måtte nå ind for hans Åsyn: 10
Hvis I bliver her i Landet, vil jeg bygge eder og ikke
nedbryde eder, plante eder og ikke rykke eder op, thi
jeg angrer det onde, jeg har gjort eder. 11 Frygt ikke
for Babels Konge, således som I gør, frygt ikke for
ham, lyder det fra HERREN, thi jeg er med eder for
at frelse og redde eder af hans Hånd. 12 Jeg vil lade
eder finde Barmhjertighed, og han skal forbarme sig
over eder og lade eder bo i eders Land. 13 Hvis I
derimod ikke hører HERREN eders Guds Røst, idet I
siger, at I ikke vil bo her i Landet, 14 men drage til
Ægypten og bo der for ikke mere at se Krig eller høre
Hornets Klang eller hungre efter Brød, 15 så hør nu
HERRENs Ord, Judas Rest. Så siger Hærskarers
HERRE, Israels Gud: Hvis I virkelig har i Sinde at
drage til Ægypten og drager derned for at bo der som
fremmede, 16 så skal Sværdet, som I frygter, nå eder
der i Ægypten, og Hungeren, som I ængstes for, skal
følge efter eder til Ægypten, og I skal omkomme der;
17 alle de Mænd, som har i Sinde at drage til Ægypten
for at bo der som fremmede, skal dø ved Sværd,
Hunger og Pest, og ingen af dem skal blive tilovers
og undslippe fra den Ulykke, jeg sender over dem. 18
Thi så siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Som
min Vrede og Harme udgød sig over Jerusalems
Indbyggere, således skal min Harme udgyde sig
over eder, når I drager til Ægypten, og I skal blive
et. Edens, Rædselens, Forbandelsens og Spottens
Tegn og ikke mere få dette Sted at se. 19 Dette er
HERRENs Ord til eder. Judas Rest: Drag ikke til
Ægypten! I skal vide, at jeg i Dag har advaret eder.
20 Thi I nedkalder ondt over eder selv, når I sender
mig til HERREN eders Gud og siger: "Bed for os til
HERREN vor Gud! Hvad HERREN vor Gud siger,
skal du nøje kundgøre os, så vil vi gøre det," 21 og I
så alligevel ikke adlyder HERREN eders Guds Røst
og gør alt, hvad han sendte eder Bud om. 22 Så vid
da nu, at I skal omkomme ved Sværd, Hunger og
Pest på det Sted, hvor I agter at gå hen for at bo der
somfremmede.

43 Men da Jeramias var til ende med at forkynde
alle de Ord, med hvilke HERREN deres Gud
havde sendt ham til dem, alle de nævnte Ord, 2
sagde Azarja, Maasejas Søn, og Johanan, Kareas
Søn, og alle de andre overmodige Mænd til Jeremias:
"Du lyver! HERREN vor Gud har ikke sendt dig for
at sige, at vi ikke skal drage til Ægypten for at bo
der som fremmede; 3 nej, Baruk, Nerijas Søn, har
ophidset dig imod os, for at vi skal gives i Kaldæernes
Hånd, så de dræber os eller fører os bort til Babel."
4 Og Johanan, Karens Søn, alle Hærførerne og
alt Folket adlød ikke HERRENs Røst om at blive i
Judas Land; 5 men Johanan, Kareas Søn, og alle
Hærførerne tog hele Judas Rest, som var vendt
tilbage for at bo i Judas Land, 6 Mænd, Kvinder og
Børn, Kongedøtrene og enhver, som Livvagts øverste
Nebuzaradan havde ladet blive hos Gedalja, Sjafans
Søn Ahikams Søn, også Profeten Jeremias og Baruk,
Nerijas Søn, 7 og drog til Ægypten; thi de adlød
ikke HERRENs Røst. Og de kom til Takpankes. 8
Men HERRENs Ord kom til Jeremias i Takpankes
således: 9 Tag dig nogle store Sten og grav dem ned
i Teglstensgulvets Underlag ved Indgangen til Faraos

Hus i Takpankes i de judæiske Mænds Påsyn 10
og sig til dem: Så siger Hærskarers HERRE, Israels
Gud: Jeg lader min Tjener Kong Nebukadrezar af
Babel hente, og han skal rejse sin Trone oven over
de Sten, du gravede ned, og brede sit Trontæppe
derover. 11 Han skal komme og slå Ægypten; dem,
der hører Døden til, skal han overgive til Død, dem
der hører Fangenskabet til, til Fangenskab og dem,
der hører Sværdet til, til Sværd. 12 Han skal sætte
Ild på Ægyptens Gudehuse og afbrænde dem og
bortføre Guderne som Fanger, og han skal svøbe
Ægypten om sig, som en Hyrde sin Kappe; derpå skal
han drage bort derfra i Fred. 13 Han skal nedbryde
Stenstøtterne i Bet-Sjemesj og afbrænde Ægyptens
Gudehuse.

44 Det ord, som kom til Jeremias om alle de
Judærere, der boede i Ægypten, i Migdol,
Takpankes, Nof og Patros: 2 Så siger Hærskarers
HERRE, Israels Gud: I så selv al den Ulykke, jeg
bragte over Jerusalem og alle Judas Byer; se, de
ligger nu øde hen, og ingen bor i dem; 3 det er Straf
for det onde, de gjorde, idet det krænkede mig ved at
gå hen og tænde Offerild for og dyrke andre Guder,
som hverken de eller deres Fædre før kendte til. 4
Jeg sendte årle og silde alle mine Tjenere Profeterne
til dem, for at de skulde sige: "Gør dog ikke disse
vederstyggelige Ting, som jeg hader!" 5 Men de hørte
ikke og bøjede ikke deres Øre dertil, så de omvendte
sig fra deres Ondskab og hørte op med at tænde
Offerild for andre Guder. 6 Derfor udgød min Vrede og
Harme sig og luede op i Judas Byer og Jerusalems
Gader, så de blev til Ødemark og Ørk, som de er den
Dag i Dag. 7 Og nu, så siger HERREN, Hærskarers
Gud, Israels Gud: Hvorfor nedkalder I stor Ulykke
over eder selv og udrydder Mænd og Kvinder, Børn
og diende af Juda, så I ikke levner eder nogen Rest,
8 idet I krænker mig med eders Hænders Værker og
tænder Offerild for andre Guder i Ægypten, hvor I
kom hen for at bo som fremmede? Følgen bliver, at
I udrydder eder selv og bliver et Forbandelsens og
Spottens Tegn blandt alle Jordens Folk. 9 Har I glemt
de onde Gerninger, eders Fædre og Judas Konger
og Fyrster og eders Kvinder gjorde i Judas Land og
på Jerusalems Gader? 10 Hidtil har de ikke ydmyget
sig; de frygter ikke og vandrer ikke efter min Lov og
mine Bud, som jeg forelagde eder og eders Fædre.
11 Derfor, så siger Hærskarers HERRE, Israels Gud:
Se, jeg har ondt i Sinde imod eder; jeg vil udrydde
hele Juda. 12 Og jeg tager Judas Rest, dem, som fik i
Sinde at drage til Ægypten og bo der som fremmede;
de skal alle omkomme i Ægypten; de skal falde for
Sværd og Hunger og omkomme, store og små; for
Sværd og Hunger skal de dø og blive et Edens,
Rædselens, Forbandelsens og Spottens Tegn. 13
Og jeg hjemsøger dem, der bor i Ægypten, som jeg
bjemsøgte Jerusalem, med Sværd, Hunger og Pest.
14 Og af Judas Rest, dem, der kom til Ægypten for
at bo der som fremmede, skal ingen reddes eller
undslippe, så han kan vende hjem til Judas Land,
hvor de længes efter at bo igen; nej, ingen skal vende
hjem undtagen enkelte, som reddes. 15 Men alle
Mændene, der vel vidste, at deres Kvinder tændte
Offerild for andre Guder, og alle Kvinderne, som
stod der i en stor Klynge, og alt Folket, som boede i
Ægypten, i Patros, svarede Jeremias: 16 "Det Ord,
du har talt til os i HERRENs Navn, vil vi ikke høre; 17
nej, vi vil opfylde hvert Løfte; som er udgået af vor
Mund, og tænde Offerild for Himmelens Dronning og
udgyde Drikofre for hende, som vi og vore Fædre,
vore konger og Fyrster gjorde det i Judas Byer og
på Jerusalems, Gader. Dengang havde vi Brød nok
og var lykkelige og kendte ikke til Ulykke; 18 men
fra den Stund vi hørte op med at tænde Offerild for
Himmelens Dronning og udgyde Drikofre for hende,
led vi Mangel på alt og omkom ved Sværd og Hunger.
19 Og når vi tænder Offerild for Himmelens Dronning
og udgyder Drikofre for hende, mon det så er uden
vore Mænds Vidende, at vi bager hende Offerkager,
som afbilder hende, og udgyder Drikofre for hende?"
20 Jeremias sagde til alt Folket, Mændene, Kvinderne
og alt Folket, som havde svaret ham således: 21
"Mon ikke den offerild, som I, eders Fædre, eders
Konger og Fyrster og Landets Befolkning tændte i
Judas Byer og på Jerusalems Gader, randt HERREN
i Hu og kom ham i Tanke? 22 HERREN kunde ikke
mere holde det ud for eders onde Gerninger og de
vederstyggelige Ting, I gjorde; derfor blev eders Land
til Ørk, til et Rædselens og Forbandelsens Tegn, som
det er den Dag i Dag. 23 Fordi I tændte Offerild og
syndede mod HERREN og ikke adlød HERRENs
Røst eller fulgte hans Lov, Vedtægter og Vidnesbyrd,
derfor ramtes I af denne Ulykke, som varer ved den
Dag i Dag." 24 Og Jeremias sagde til alt Folket og alle
kvinderne: "Hør HERRENs Ord, hele Juda i Ægypten!
25 Så siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: I og
eders Kvinder lover med eders Mund og opfylder det
med eders Hænder! I siger: Vi vil opfylde de Løfter, vi
har aflagt, og tænde Offerild for Himmelens Dronning
og udgyde Drikofre for hende. Så hold da eders Løfter
og indfri dem! 26 Men hør da også HERRENs Ord,
alle I Judæere, som bor i Ægypten: Se, jeg sværger

ved mit store Navn, siger HERREN: Ikke skal mere
nogensteds i Ægypten mit Navn nævnes i nogen
judæisk Mands Mund, så han siger: Så sandt den
Herre HERREN lever! 27 Se, jeg er årvågen over dem
til Ulykke og ikke til Lykke, og hver judæisk Mand i
Ægypten skal omkomme ved Sværd og Hunger, indtil
de er udryddet. 28 Kun de, der undslipper Sværdet,
skal vende hjem fra Ægypten til Judas Land, et ringe
Tal; og hele Judas Rest, der er kommet til Ægypten
for at bo der som fremmede, skal kende, hvis Ord
der står fast, mit eller deres. 29 Og dette, lyder det
fra HERREN, skal være eder et Tegn på, at jeg
hjemsøger eder på dette Sted, for at I skal kende, at
mine Ord opfyldes på eder til eders Ulykke: 30 Så
siger HERREN: Se, jeg giver Ægypterkongen Farao
Hofra i hans Fjenders Hånd og i deres Hånd, som
står ham efter Livet, ligesom jeg gav Kong Zedekias
af Juda i hans Fjende, Kong Nebukadrezar af Babels
Hånd, som stod ham efter livet.

45 Det ord som profeten Jeremias talte til Baruk,
Nerijas søn, da han optegnede alle disse ord i
en Bog efter Jeremiass Mund i Josiass Søns, Kong
Jojakim af Judas, fjerde Regeringsår: 2 Så siger
HERREN, Israels Gud, om dig, Baruk: 3 Fordi Baruk
siger: Ve mig, thi Kummer har HERREN føjet til min
Smerte, jeg er træt af at sukke og finder ej Hvile! 4
skal du sige til ham: Så siger HERREN: Se, hvad jeg
har bygget, nedbryder jeg; hvad jeg har plantet, rykker
jeg op; det gælder al Jorden 5 og du søger store Ting
for dig selv! Gør det ikke! Thi se, jeg sender Ulykke
over alt Kød, lyder det fra HERREN. Men dig giver
jeg dit Liv som Bytte, alle Vegne hvor du kommer.

46 HERRENs Ord, som kom til Profeten Jeremias
om folkene. 2 Til Ægypten, om Ægypterkongen
Farao Nekos Hær, som stod ved Floden Eufrat i
Karkemisj, og som Kong Nebukadrezar af Babel
slog i Josiass Søns, Kong Jojakim af Judas, fjerde
Regeringsår. 3 Gør Skjold og Værge rede, kom hid til
Strid! 4 Spænd Hestene for, sid op på Gangeme, stil
eder op med Hjelmene på, gør Spydene blanke, tag
Brynjeme på! 5 Hvorfor er de rædselsslagne, veget
tilbage deres Helte knust, på vild Flugt uden at vende
sig? Trindt om er Rædsel, lyder det fra HERREN: 6
De rapfodede undflyr ikke, og Helten redder sig ikke.
Mod Nord ved Eufrats Flod falder de og styrter. 7
Hvem stiger der som Nilen, hvis Vande svulmer som
Strømme? 8 Det er Ægypten, der stiger som Nilen,
og Vandene svulmer som Strømme. Det tænkte: "Jeg
vil stige op og oversvømme Jorden, ødelægge dem,
som bor derpå." 9 Stejl, I Heste, tag vanvittig Fart, I
Vogne, lad Heltene rykke frem, Kusj, Put, som bærer
Skjold, og Luderne, som spænder Bue. 10 Dette er
Herrens, Hærskarers HERREs Dag, en Hævnens
Dag til Hævn over hans Fjender. Sværdet æder sig
mæt og svælger i deres Blod; thi Herren Hærskarers
HERRE har Offerslagtning i Nordens Land ved Eufrats
Flod. 11 Drag op til Gilead og hent Balsam, du Jomfru,
Ægyptens Datter! Forgæves bruger du Lægemidler i
Mængde; der er ingen Lægedom for dig. 12 Folkene
hører dit Råb, dit Skrig opfylder Jorden; thi Helt
snubler over Helt, sammen styrter de begge, 13
Det Ord, HERREN talede til Profeten Jeremias, om
at Kong Nebukadrezar af Babel skulle komme og
slå Ægypten. 14 Forkynd det i Ægypten, kundgør
det i Migdol, kundgør det i Nof og Takpankes! Sig:
Stil dig op og gør dig rede, thi Sværdet fortærer
trindt om dig. 15 Hvorfor flyede Apis, din Tyr? Den
holdt ikke Stand, fordi HERREN jog den bort. 16
Din brogede Folkesværm falder og styrter; de siger
til hverandre: "Kom, lad os vende hjem til vort Folk
og vort Fædreland for det hærgende Sværd!" 17
Kald Farao, Ægyptens konge: Bulderet, som lader
den belejlige Tid gå forbi. 18 Så sandt jeg lever,
siger Kongen, hvis Navn er Hærskarers HERRE:
Som Tabor mellem Bjergene, som Karmel ved Havet
kommer han. 19 Skaf dig Rejsetøj, du, som bor
der, Ægyptens Datter! Thi Nof skal ødelægges og
afbrændes, så ingen bor der. 20 En smuk kvie er
Ægypten, men en Bremse fra Nord falder over det.
21 Selv dets Lejesvende, der er som Fedekalve,
vender sig alle til Flugt; de holder ikke Stand, thi
deres Ulykkes Dag er kommet over dem, deres
Hjemsøgelses Tid. 22 Dets Røst er som den hvislende
Slanges; thi med Hærmagt farer de frem, og med
Økser kommer de over det som Brændehuggere. 23
De fælder dets Skov, lyder det fra HERREN, fordi den
ikke er til at trænge igennem. Thi de er talrigere end
Græshopper, ikke til at tælle. 24 Til Skamme bliver
Ægyptens Datter; hun gives i Nordfolkets Hånd. 25
Så siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Se, jeg
hjemsøger Amon i No og Farao og Ægypten med
dets Guder og Konger, Farao og dem, der stoler på
ham; 26 og jeg giver dem i deres Hånd, som står
dem efter Livet, i kong Nebukadrezar af Babels og
hans Tjeneres Hånd; men siden skal Landet bebos
som i fordums Tid lyder det fra HERREN. 27 Frygt
derfor ikke, min Tjener Jakob, vær ikke bange, Israel;
thi se, jeg frelser dig fra det fjerne og dit Afkom fra
deres Fangenskabs Land; og Jakob skal vende hjem
og bo roligt og trygt, og ingen skal skræmme ham. 28
Frygt ikke, min Tjener Jakob, lyder det fra HERREN,

thi jeg er med dig; thi jeg vil tilintetgøre alle de Folk,
blandt hvilke jeg har adsplittet dig; kun dig vil jeg ikke
tilintetgøre; jeg vil tugte dig med Måde, ikke lade dig
helt ustraffet.

47 HERRENs Ord, som kom til profeten Jeremias
om filistrene, før Farao slog Gaza. 2 Så siger
HERREN: Se, Vande stiger fra Nord, de bliver en
Strøm, der svømmer over, de oversvømmer Landet og
dets Fylde, Byerne og dem, som bor der. Menneskene
skriger og jamrer, alle, som bor i Landet. 3 For
Lyden af hans Hingstes Hovslag, hans Vognes Drøn,
hans raslende Hjul får Fædre ej set efter Bøm, thi
Hænderne er slappe, 4 nu Dagen er kommet at
ødelægge alle Filistre, at udrydde hver Hjælper,
som levnes Tyrus og Zidon; thi HERREN ødelægger
Filisterne, Resten af Kaftors Ø. 5 Skaldet er Gaza
blevet, Askalon tilintetgjort. Du Rest af Anakiter, hvor
længe vil du såre dig? 6 Ve, HERRENs Sværd,
hvornår vil du falde til Ro? Far i din Skede, hvil og vær
stille! 7 Hvorledes får det Ro, når HERREN opbød det
mod Askalon og Havets Strand og stævned det did?

48 Om Moab. Så siger Hærskares Herre, Israels
Gud. Ve over Nebo, thi det er lagt øde, blevet til
Skamme; indtaget er Kirjatajim, med Skam er Borgen
brudt ned. 2 Der er ingen Lægedom mer for Moab,
intet Fryderåb i Hesjbon; de oplægger onde Råd
imod det: "Kom, lad os udrydde det af Folkenes Tal!"
Også du, Madmen, skal omkomme, Sværdet skal
forfølge dig. 3 Hør Skriget fra Horonajim, frygteligt
Brag og Sammenbrud! 4 Moab er brudt sammen; lad
Skriget lyde til Zoar. 5 Ak, grædende stiger de op ad
Luhits Skråning; ak, på Vejen til Horonajim hører de
Jammerskrig. 6 Fly, red eders Liv, og I skal blive som
en Enebærbusk i Ørkenen. 7 Ja, fordi du stolede på
dine Borge og Skatte, skal også du fanges. Kemosj
skal vandre i Landflygtighed, hans, Præster og Fyrster
til Hobe. 8 Hærværksmænd skal komme over hver
By, ingen By skal reddes; Dalen skal ødelægges
og Højsletten hærges, som HERREN har sagt. 9
Giv Moab Vinger, at det kan flyve bort; dets Byer
skal blive en Ørken, så ingen bor der. 10 Forbandet
være den, der er lad til at gøre HERRENs Værk,
forbandet den, som holder sit Sværd fra Blod. 11
Moab var tryg fra sin Ungdom, lå roligt på sin Bærme;
det hældtes ikke fra Fad til Fad og vandrede ikke i
Landflygtighed; derfor holdt det sin Smag, og dets
Duft tabte sig ikke. 12 Se, derfor skal Dage komme,
lyder det fra HERREN, da jeg sender Vintappere, som
skal tappe det og tømme dets Fade og knuse dets
Dunke. 13 Da skal Moab få Skam af Kemosj, som
Israels Hus havde Skam af Betel, som de stolede
på. 14 Hvor kan I sige: "Helte er vi og djærve Folk til
Krig?" 15 Moab skal hærges med sine Byer og dets
ypperste Ynglinge stige ned til at slagtes, lyder det fra
Kongen, hvis Navn er Hærskarers HERRE. 16 Moabs
Undergang er nær, dets Ulykke kommer såre hastigt.
17 Ynk det, alle dets Naboer og alle, som kender dets
Navn; sig: Hvor knækkedes dog den stærke Stav, det
herlige Spir! 18 Stig ned fra Æressædet, sæt dig i
Skarnet, du, som bor der, Dibons Datter! Thi han, der
hærger Moab, drager op imod dig, nedbryder dine
Fæstninger. 19 Stå hen på Vejen og se dig om, du,
som bor i Aroer, spørg Flygtningene og de undslupne
Kvinder, sig: "Hvad er der sket?" 20 Moab er blevet til
Skamme, ja knust. Jamrer og skrig, meld ved Arnon,
at Moab er hærget, 21 at Dommen er kommet over
Højslettelandet, over Holon, Jaza, Mefaat, 22 Dibon,
Nebo, Bet-Diblatajim, 23 Kirjatajim, Bet-Gamul, Bet
Meon, 24 Kerijot, Bozra og alle Byer i Moabs Land
fjernt og nær. 25 Afhugget er Moabs Horn, og dets
Arm er brudt, lyder det fra HERREN. 26 Gør det
drukkent! Thi det hovmodede sig mod HERREN; og
Moab skal falde omkuld i sit eget Spy, også det skal
blive til Latter. 27 Var ikke Israel til Latter for dig? Blev
det måske grebet blandt Tyve, siden du bliver så
ivrig, hver Gang du taler derom? 28 Kom fra Byerne
og fæst Bo på Klippen, Moabs Indbyggere, vær som
Duen, der bygger Rede hist ved Afgrundens Rand.
29 Vi har hørt om Moabs Hovmod, det såre store,
dets Stolthed. Overmod og Hovmod, dets opblæste
Hjerte. 30 Jeg kender, lyder det fra HERREN, dets
Frækhed, dets tomme Snak, dets tomme Gerninger.
31 Derfor må jeg jamre over Moab, skrige over hele
Moab, over Mændene i Kir-Heres må jeg sukke. 32
Jazers Gråd græder jeg over dig, Sibmas Vinstok;
dine Skud overskred Havet, nåede til Jazer; på din
Frugt og din Høst slog Hærværksmanden ned. 33
Glæde og Jubel er svundet fra Frugthaven og Moabs
Land. Jeg lader Vinen svinde fra Persekarrene, ingen
træder Vin. 34 Hesjbon og Elale skriger, det høres
til Jahaz; Horonajim og Eglat-Sjelisjija skriger; ak,
Nimrims Vande bliver Ødemarker. 35 Jeg udrydder af
Moab den, der stiger op på Offerhøjen og tænder
Offerild for dets Guder, lyder det fra HERREN. 36
Derfor klager mit Hjerte som Fløjter over Moab, og
mit Hjerte klager som Fløjter over Kir-Heres's Mænd.
Godset, de vandt, går derfor til Spilde. 37 Thi hvert
Hoved er skaldet, hvert Skæg revet af; i alle Hænder
er der Rifter, over alle Lænder Sæk. 38 Alt er Klage
på alle Moabs Tage og Torve; thi jeg sønderbryder
Moab som et usselt Kar, lyder det fra HERREN. 39

Hvor er Moab forfærdet! Hvor vender det Ryg med
Skam! Ja, Moab er blevet til Latter og Rædsel for alle
sine Naboer. 40 Thi så siger HERREN: Se, som en
Ørn med udbredte Vinger svæver han over Moab.
41 Kerijot er taget og Borgene faldet. Moabs Heltes
Hjerte bliver på hin Dag som en nødstedt Kvindes
Hjerte. 42 Moab er ødelagt og ikke mer et Folk, fordi
det hovmodede sig mod HERREN. 43 Gru og Grav
og Garn kommer over dig, du, som bor i Moab, lyder
det fra HERREN; 44 den, der flygter for Gru, falder i
Grav, den, der når op af Grav, fanges i Garn. Thi jeg
bringer over Moab deres Hjemsøgelses År, lyder det
fra HERREN. 45 I Ly af Hesjbon står Flygtninge uden
Kraft. Thi Ild farer ud fra Hesjbon, Ildsluefra Sihons
Stad; den fortærer Moabs Tinding og de larmende
Mænds isse. 46 Ve dig, Moab, det er ude med dig,
Kemosjs Folk. Thi dine Sønner slæbes i Fangenskab,
dine Døtre ligeså. 47 Menjeg vender Moabs Skæbne
i de sidste Dage, lyder det fra HERREN. Så vidt
Moabs Dom.

49 Om Ammonitterne. Så siger Herren, har Israel
ingen sønner eller har det ingen arvinger?
Hvorfor har Milkom taget Gad i Eje og hans Folk
bosat sig i dets Byer? 2 Se, derfor skal Dage komme,
lyder det fra HERREN, da jeg lader Krigsskrig lyde
mod Rabba i Ammon, og det skal blive en Grusdynge,
og dets Døtre skal gå op i Luer. Da arver Israel sine
Arvinger, siger HERREN. 3 Klag, Hesjbon, thi Aj
er ødelagt; skrig, I Rabbas Døtre klæd jer i Sæk
og klag, gå rundt i Foldene! Thi Milkom vandrer i
Landflygtighed, hans Præster og Fyrster til Hobe.
4 Hvorfor gør du dig til af dine Dale, du frafaldne
Datter, som stoler på dine Skatte og siger: "Hvem kan
komme til mig?" 5 Se, jeg lader Rædsel komme over
dig fra alle Kanter, lyder det fra Hærskarers HERRE. I
skal drives bort i hver sin Retning, og ingen samler
de flygtende. 6 Men siden vender jeg Ammoniternes
Skæbne, lyder det fra HERREN. 7 Om Edom. Så
siger Hærskarers HERRE: Er der ikke mer Visdom
i Teman, svigter de kloges Råd, er deres Visdom
rådden? 8 Fly, søg Ly i det dybe, I, som bor i Dedan!
Thi Esaus Ulykke sender jeg over ham, Straffens Tid.
9 Gæstes du af Vinhøstmænd, levner de ej Efterslæt,
af Tyve om Natten, ødelægger de, hvad de lyster. 10
Thi selv blotter jeg Esau, hans Skjulesteder røber
jeg; at gemme sig evner han ikke. Han er ødelagt
ved Brødres og Naboers Arm, han er borte. 11 Lad
mig om dine faderløse, jeg holder dem i Live, dine
Enker kan stole på mig. 12 Thi så siger HERREN:
Se, de, hvem det ikke tilkom at tømme Bægeret, må
tømme det, og du skulde gå fri? Du går ikke fri, men
kommer til at tømme det. 13 Thi jeg sværger ved mig
selv. lyder det fra HERREN: til Rædsel og Spot, til
Ørk og til et Forbandelsens Tegn skal Bozra blive,
og alle dets Byer skal blive til evige Tomter. 14 Fra
HERREN har jeg hørt en Tidende: Et Bud skal sendes
ud blandt Folkene: Samler eder! Drag ud imod det og
rejs jer til Strid! 15 Se, ringe har jeg gjort dig iblandt
Folkene, foragtet blandt Mennesker. 16 Rædsel over
dig! Dit Hjertes Overmod bedrog dig. Du, som bor i
Klippekløft og klynger dig til Fjeldtop: Bygger du Rede
højt som Ørnen, jeg styrter dig ned, så lyder det fra
HERREN. 17 Edom skal blive til Rædsel; alle, der
kommer forbi, skal slås af Rædsel og spotte over alle
dets Sår. 18 Som det gik, da Sodoma og Gomorra
og Nabobyerne omstyrtedes, siger HERREN, skal
intet Menneske bo der, intet Menneskebarn dvæle
der. 19 Som en Løve, der fra Jordans Stolthed skrider
op til den stedsegrønne Græsgang, således vil jeg
i et Nu drive dem bort derfra. Thi hvem er den
udvalgte, jeg vil sætte over dem? Thi hvem er min
Lige, og hvem kræver mig til Regnskab? Hvem er
den Hyrde, der står sig mod mig? 20 Hør derfor det
Råd, HERREN har for mod Edom, og de Tanker, han
har mod Temans Indbyggere: Visselig skal Hjordens
ringeste slæbes bort, visselig skal deres Græsgang
forfærdes over dem. 21 Ved Braget af deres Fald
skal Jorden skælve; Skriget kan høres til det røde
Hav. 22 Se, som en Ørn med udbredte Vinger svæver
han over Bozra; og Edoms Heltes Hjerte bliver på
hin Dag som en nødstedt Kvindes Hjerte. 23 Om
Damaskus. Til Skamme er Hamat og Arpad, thi de
hører ond Tidende; de er ude af sig selv, i Uro som
Havet, der ikke kan falde til Ro. 24 Damaskus er
modfaldent, vender sig til Flugt, Angst falder over det,
Vånde og Veer griber det som en fødende Kvinde. 25
Ve det! Forladt er den lovpriste By, Glædens Stad.
26 Derfor falder dets Ynglinge på dets Torve, alle
Krigsfolkene omkommer på hin Dag, lyder det fra
Hærskarers HERRE. 27 Jeg sætter Ild på Damaskuss
Mur, og den skal fortære Benhadads Borge. 28 Om
Kedar og Hazors Riger, som Kong Nebukadrezar af
Babel slog. Så siger HERREN: Kom og drag op mod
Kedar, ødelæg Østens Sønner! 29 Man skal tage
deres Telte og Hjorde, deres Telttæpper, alle deres
Kar, bortføre Kamelerne fra dem og råbe til dem:
"Trindt om er Rædsel!" 30 Fly i Hast, søg Ly i det
dybe, Hazors Borgere, lyder det fra HERREN. Thi
kong Nebukadrezar af Babel har oplagt et Råd imod
eder og undfanget en Tanke imod eder. 31 Kom, drag
op mod et roligt Folk, der bor i Tryghed, lyder det fra

HERRREN, uden Porte og Slåer; de bor for sig selv.
32 Deres Kameler gøres til Bytte, deres mange Hjorde
til Rov. Jeg spreder dem, der har rundklippet Hår, for
alle Vinde, og fra alle kanter bringer jeg Undergang
over dem, lyder det fra HERREN. 33 Hazor bliver
Sjakalers Bo, en Ørken til evig Tid; der skal ej bo et
Menneske, ej dvæle et Menneskebarn. 34 HERRENs
Ord, som kom til Profeten Jeremias om Elam i Kong
Zedekias af Judas første Regeringstid: 35 Så siger
Hærskarers HERRE: Jeg knækker Elams Bue, det
ypperste af deres Kraft; 36 og jeg bringer over Elam
de fire Vinde fra de fire Verdenshjørner og spreder
dem for alle disse Vinde; der skal ikke være et Folk,
som de bortdrevne Elamiter ikke kommer hen til. 37
Jeg knuser dem foran deres Fjender og dem, der
står dem efter Livet, og jeg sender Ulykke over dem,
min glødende Vrede, lyder det fra HERREN. Jeg
sender Sværdet efter dem, til jeg får dem udslettet.
38 Jeg rejser min Trone i Elam og tilintetgør der både
Konge og Fyrster, lyder det fra HERREN. 39 Men i de
sidste Dage vender jeg Elams Skæbne, lyder det fra
HERREN.

50 Det ord Herren talte mod Babel, mod kaldærenes
land, ved profeten Jeremias. 2 Forrkynd det
blandt Folkene, kundgør det, rejs et Banner, kundgør
det, dølg det ikke, sig: Babel er indtaget, Bel gjort til
Skamme, Merodak knust, til Skamme er dets Afguder
blevet, knust dets Afgudsbilleder. 3 Thi et Folk fra
Nord drager op imod det og gør dets Land til en
Ørken, så ingen bor der; både Mennesker og Dyr
er flygtet. 4 I hine Dage og til hin Tid, lyder det fra
HERREN, skal israeliterne, sammen med Judæerne,
komme: de skal vandre under Gråd og søge HERREN
deres Gud; 5 de skal spørge om Vej til Zion, did er
deres Ansigtervendt; de skal komme og klynge sig til
HERREN i en evig Pagt, der aldrig glemmes. 6 En
Flok bortkomne Får var mit Folk, deres Hyrder havde
ført dem vild, på Afveje i Bjergene; de flakkede fra
Bjerg til Høj, glemte deres Hvilested. 7 Enhver, som
traf på dem, fortærede dem; deres Fjender sagde:
"Vi er sagesløse!" Det skete, fordi de syndede mod
HERREN, Retfærds græsgangen og deres fædres
Håb, HERREN. 8 Fly ud af Babel, drag bort fra
kaldæernes Land, bliv som Bukke foran en Hjord!
9 Thi se, jeg vækker fra Nordens Land en Sværm
af vældige Folk og fører dem frem mod Babel, og
de skal ruste sig imod det; fra den Kant skal det
indtages; dens Pile er som den sejrsæle Helts, der
ikke vender tomhændet hjem. 10 Kaldæa gøres til
Bytte; alle, som gør det til Bytte, mættes, lyder det fra
HERREN. 11 Glæd eder kun og jubl, I, som plyndrede
min Arvelod, spring som Kalve i Engen, vrinsk som
Hingste 12 eders Moder skal dybt beskæmmes; hun,
som bar eder, skal blive til Skamme. Se, det ringeste
af Folkene, en Ørken, tørt Land og Ødemark! 13 For
HERRENs Vredes Skyld skal det ligge ubeboet hen
og overalt være en Ørken; alle, som kommer forbi
Babel, skal slås af Rædsel og spotte over alle dets
Sår. 14 Rust eder mod Babel på alle Kanter, alle, som
spænder Bue; skyd på det, spar ikke på Pile, thi mod
HERREN har det syndet. 15 Jubl over det fra alle
kanter: "Det har udrakt sin Hånd, dets Støttemure er
faldet, dets Volde nedbrudt." Thi det er HERRENs
Hævn. Hævn eder på det, gør med det, som det selv
har gjort! 16 Udryd af Babel den, der sår, og den, der
svinger Le i Høstens Tid! For det hærgende Sværd
vender enhver hjem til sit Folk, enhver flyr til sit Land.
17 En adsplittet Hjord er Israel, Løver har spredt det.
Først fortærede Assyrerkongen det, og nu sidst har
Kong Nebukadrezar af Babel gnavet dets Knogler. 18
Derfor, så siger Hærskarers HERRE, Israels Gud:
Se, jeg hjemsøger Babels Konge og hans Land, som
jeg hjemsøgte Assyrerkongen; 19 og jeg fører Israel
tilbage til dets Græsgang; det skal græsse på Karmel
og Basan og mættes i Efraims Bjerge og Gilead. 20
I hine Dage og til hin Tid, lyder det fra HERREN,
skal man søge efter Israels Brøde, og den er der
ikke, efter Judas Synder, og de findes ikke; thi jeg
tilgiver dem, jeg lader blive til Rest, 21 Drag op mod
Meratajims Land, drag op imod det og mod dem, som
bor i Pekod, læg øde, læg Band på dem, så lyder
det fra HERREN, gør nøje, som jeg har budt dig!
22 Krigslarm lyder i Landet, alt bryder sammen. 23
Hvor er dog al Jordens Hammer knækket og brudt,
hvor er dog Babel blevet til Rædsel blandt Folkene!
24 Jeg lagde dig Snarer, du fangedes, Babel, og
mærked det ej; du grebes, og fast blev du holdt, thi du
kæmped mod HERREN. 25 HERREN lukked op for
sit Forråd og fremtog sin Vredes Værktøj. Thi et Værk
har Herren, Hærskarers HERRE, for i Kaldæernes
Land. 26 Træng derind fra Ende til anden, luk op
for dets Lader, dyng det op som Neg og læg Band
derpå, lad intet levnes. 27 ødelæg alle dets Okser,
før dem ned til Slagtning! Ve dem, deres Dag er
kommet, Hjemsøgelsens Tid. 28 Hør, hvor de flyr
og redder sig fra Babels Land for at melde i Zion
om Hævnen fra HERREN vor Gud, Hævn for hans
Helligdom. 29 Kald Skytterne sammen mod Babel,
enhver, som spænder Bue, slå Ring omkring det,
lad ingen få Lov at slippe; gengæld det efter dets
Gerning; efter alt, hvad det gjorde, skal I gøre imod

det; thi Frækhed viste det mod HERREN, Israels
Hellige. 30 Derfor falder dets Ynglinge på dets Torve,
alle Krigsfolkene omkommer på hin Dag, lyder det fra
HERREN. 31 Se, jeg kommer over dig, "Frækhed",
lyder det fra Herren, Hærskarers HERRE, thi din
Dag er kommet, Hjemsøgelsens Tid. 32 Da falder
"Frækhed" og styrter, og ingen rejser det. Jeg sætter
Ild på dets Byer, og den fortærer alt deromkring. 33
Så siger Hærskarers HERRE: Både med Israeliterne
og Judæerne er der handlet ilde; alle de, der bortførte
dem, holder fast på dem, vægrer sig ved at give
dem fri. 34 Deres Genløser er stærk, Hærskarers
HERRE er hans Navn; han vil føre deres Strid og give
Jorden Ro og Babels Indbyggere Uro. 35 Sværd over
Kaldæerne, lyder det fra HERREN, og over Babels
Indbyggere, over dets Fyrster og Vismænd! 36 Sværd
over Sandsigerne, så de bliver Tåber! Sværd over
dets Belte, så de taber Modet! 37 Sværd over dets
Heste og Vogne og over alt det blandede Slæng i
dets Midte, så de bliver til Kvinder! Sværd over dets
Skatte, så de plyndres! 38 Tørke over dets Vande,
så de tørres ud! Thi det er et Land for Gudebilleder,
og de gør sig til af dem, de frygter. 39 Derfor skal
Ørkendyr bo der sammen med Sjakaler, også Strudse
skal bo der; aldrig mer skal det bebos, men være
ubeboet fra Slægt til Slægt. 40 Som det gik, da Gud
omstyrtede Sodoma og Gomorra og Nabobyerne,
lyder det fra HERREN, skal intet Menneske bo der,
intet Menneskebarn dvæle der. 41 Se, der kommer
et Folk fra Nord, et vældigt Folk og mange Konger
bryder op fra det yderste af Jorden. 42 De fører Bue
og Spyd, er grumme uden Barmhjertighed, deres
Røst er som Havets Brusen, de rider på Heste, rustet
som en Mand til Strid mod dig, Babels Datter! 43
Babels Konge hørte Rygtet derom, og hans Hænder
blev slappe, Rædsel greb ham, Skælven som den
fødende Kvindes. 44 Som en Løve, der fra Jordans
Stolthed skrider op til den stedsegrønne Græsgang,
således vil jeg i et Nu drive dem bort derfra. Thi hvem
er den udvalgte, jeg vil sætte over dem? Thi hvem er
min Lige, og hvem kræver mig til Regnskab? Hvem
er den Hyrde, der står sig mod mig? 45 Hør derfor
det Råd, HERREN har for mod Babel, og de Tanker,
han har tænkt mod Kaldæernes Land: Visselig skal
Hjordens ringeste slæbes bort, visselig skal deres
Græsgang forfærdes over dem. 46 Ved Råbet: "Babel
er indtaget!" skal Jorden skælve, og deres Skrig skal
høres blandt Folkene.

51 Så siger HERREN: Jeg opvækker en
ødelæggelsens ånd mod Babel og dem, som
bor i "mine Modstanderes Hjerte". 2 Og jeg sender til
Babel Kastere, de skal kaste det og tømme dets Land,
thi fra alle Hanter er de over det på Ulykkens Dag. 3
Ingen skal spænde sin Bue eller rejse sig i Brynje.
Spar ikke dets Ynglinge, læg Band på hele dets Hær!
4 Dræbte Mænd skal falde i Kaldæernes Land og
gennemborede i Gaderne; 5 thi Israel og Juda er
ikke forladt af deres Gud, Hærskarers HERRE, men
deres Land var fuldt af Skyld mod Israels Hellige.
6 Fly ud af Babel, enhver redde sit Liv, at I ikke
skal omkomme for dets Brøde! Thi det er Hævnens
Tid for HERREN, han øver Gengæld imod det. 7
Et gyldent Bæger var Babel i HERRENs Hånd, det
gjorde al Jorden drukken; Folkene drak af Vinen,
derfor blev Folkene galne. 8 Babel faldt i et Nu,
det knustes; jamrer over det! Hent Balsam hid til
dets Sår, om det muligt kan læges! 9 Vi vilde læge
Babel, men det lod sig ikke læge. Gå fra det og
lad os drage hver til sit Land, thi dets Straffedom
når til Himmelen, løfter sig til Skyerne. 10 HERREN
har bragt vor Ret for Lyset; kom, lad os kundgøre
HERREN vor Guds Værk i Zion! 11 Hvæs Pilene, gør
Skjoldene blanke! HERREN har vakt Mederkongens
Ånd, thi hans Hu står til at ødelægge Babel; thi
det er HERRENs Hævn, Hævn for hans Tempel.
12 Løft Banner mod Babels Mure, forstærk Vagten,
sæt Vagtposter ud, læg Baghold! Thi HERREN har
et Råd for og gør, hvad han har talet mod Babels
Indbyggere. 13 Du, som bor ved de mange Vande,
rig på Skatte, din Ende er kommet, den Alen, hvor
man skære dig af. 14 Hærskarers Herre har svoret
ved sig selv: Jeg vil fylde dig med Mennesker som
Græshopper, og de skal istemme Vinperserråbet over
dig. 15 Han skabte Jorden i sin Vælde, grundfæstede
Jorderig i sin Visdom, og i sin indsigt udspændte
han Himmelen. 16 Når han løfter sin Røst, bruser
Vandene i Himmelen, og han lader Skyer stige op fra
Jordens Ende; han får Lynene til at give Regn og
sender Stormen ud af sine Forrådskamre. 17 Dumt er
hvert Menneske, uden Indsigt, hver Guldsmed får
Skam af sit Billede; thi Løgn er hans Støbning, der er
ingen Ånd i dem; 18 Tomhed er de, et dårende Værk;
når deres Hjemsøgelses Tid kommer, er det ude med
dem. 19 Jakobs Arvelod er ikke som de; thi han, der
har skabt alt, er dets Arvelod; Hærskarers HERRE er
hans Navn. 20 Du var mig en Stridshammer, et Våben;
med dig knuste jeg Folk, med dig ødelagde jeg Riger;
21 med dig knuste jeg Hest og Rytter, med dig knuste
jeg Vogn og Vognstyrer, 22 med dig knuste jeg Mand
og Kvinde med dig knuste jeg gammel og ung, med
dig knuste jeg Yngling og Jomfru, 23 med dig knuste

jeg Hyrde og Hjord, med dig knuste jeg Agerdyrker
og Oksespand, med dig knuste jeg Statholder og
Landshøvding. 24 Men jeg vil gengælde Babel og
alle Kaldæas Indbyggere alt det onde, de gjorde mod
Zion for eders Øjne, lyder det fra HERREN. 25 Se,
jeg kommer over dig, du ødelæggende Bjerg, lyder
det fra HERREN, du, som ødelægger hele Jorden;
jeg udrækker Hånden imod dig og vælter dig ned fra
Klipperne og gør dig til et afsvedet Bjerg; 26 man skal
ikke fra dig hente Sten til Tinder eller Grundvolde, thi
du skal blive en evig Ørken, lyder det fra HERREN.
27 Løft Banner på Jorden, stød i Horn blandt Folkene,
vi Folkene til Kamp imod det, opbyd Ararats, Minnis
og Asjkenazs Riger imod det, indsæt en Tipsar,
lad Hestene fare frem som lodne Græshopper; 28
vi Folkene til Strid imod det, Mederkongen, hans
Statholdere og alle hans Landshøvdinger og hele
det Land, han råder over! 29 Jorden skal skælve og
vride sig, thi HERRENs Tanker mod Babel fuldbyrdes,
at gøre Babels Land til en Ørken, hvor ingen bor.
30 Babels Helte opgiver Kampen, de sidder stille i
Borgene, deres kraft ebber ud, de er blevet til Kvinder;
dets Boliger afbrændes, dets Portstænger knækkes.
31 Løber iler Løber i Møde, og Bud iler Bud i Møde for
at melde Babels Konge, at hans By er indtaget fra
Ende til anden, 32 Overgangsstederne taget, Borgene
brændt og Krigsfolkene rædselslagne. 33 Thi så
siger Hærskarers HERRE, Israels Gud: Babels Datter
er som en Tærskeplads, når den stampes endnu
en liden Stund, så kommer Høstens Tid for den.
34 Kong Nebukadrezar af Babel har fortæret mig,
oprevet mig, sat mig til Side som et tomt kar. Som
en Drage har han slugt mig, fyldt sin Vom med mine
Lækkerbidskener og drevet mig bort. 35 Den Vold,
jeg led, og min Overlast komme over Babel, siger de,
som bor i Zion, mit Blod over Kaldæas Indbyggere,
siger Jerusalem. 36 Derfor, så siger HERREN: Se,
jeg fører din Sag og giver digHævn, jeg lægger dets
Hav tørt og udtørrer dets Kilde. 37 Babel skal blive
en Grushob, Sjakalers Bolig, til Rædsel og Spot, så
ingen bor der. 38 De brøler alle som Løver, knurrer
som Løveunger i deres Vildskab. 39 Jeg holder et
Drikkelag for dem og gør dem drukne, så de døves
og falder i evig Søvn uden at vågne, lyder det fra
HERREN. 40 Jeg fører dem ned til af slagtes som Får,
som Vædre sammen med Bukke. 41 Hvor Sjesjak
blev fanget og grebet, al Jordens Stolthed, hvor Babel
dog blev til Rædsel imellem Folkene! 42 Havet steg
over Babel, af dets Bølgers Brus blev det skjult. 43
Dets Byer er blevet en Ørken, øde Land og Ødemark;
intet Menneske bor i dem, intet Menneskebarn færdes
i dem. 44 Jeg hjemsøger Bel i Babel, river ud af hans
Mund, hvad han slugte, til ham skal ej Folkeslag
strømme mer. Også Babels Mur er faldet. 45 Drag ud
deraf, mit Folk, enhver redde sit Liv for HERRENs
glødende Harme. 46 Lad ikke eders Hjerter blive
modfaldne og frygt ikke ved de Tidender, der høres
på Jorden, når der i det ene År kommer een Tidende
og i det næste en anden, når der er Voldsfærd
på Jorden og Hersker følger på Hersker. 47 Se,
derfor skal Dage komme, da jeg hjemsøger Babels
Gudebilleder, og alt dets Land bliver til Skamme, og
alle deri skal falde på Valen. 48 Jubl over Babel,
Himmel og Jord med alt, hvad i dem er, thi fra Nord
kommer Hærværksmænd over det, lyder det fra
HERREN. 49 Også Babel skal falde for de dræbte af
Israels Skyld, ligesom dræbte på hele Jorden faldt for
Babel. 50 I, som undslap Sværdet, drag bort, stands
ikke, kom HERREN i Hu i det fjerne, lad Jerusalem
komme frem i eders Tanker! 51 Vi blev til Skamme,
thi Smædeord måtte vi høre; Blusel lagde sig over
vore Ansigter, thi fremmede overfaldt HERRENs Huss
Helligdomme. 52 Se, derfor skal Dage komme, lyder
det fra HERREN, da jeg hjemsøger dets Gudebilleder,
og sårede skal stønne i hele dets Land. 53 Selv om
Babel stiger op til Himmelen, og selv om det gør sin
Borg utilgængelig i det høje, fra mig skal der komme
Hærværksmænd over det, lyder det fra HERREN. 54
Der lyder Skrig fra Babel, et vældigt Sammenbrud fra
Kaldæernes Land. 55 Thi HERREN hærger Babel og
gør Ende på den vældige Larm der; deres Bølger
bruser som mange Vande, deres Brag lyder højt.
56 Thi en Hærværksmand kommer over Babel, og
dets Helte skal fanges, deres Buer knækkes; thi en
Gengældelsens Gud er HERREN, han giver fuld Løn.
57 Jeg gør dets Fyrster og Vismænd, dets Statholdere,
Landshøvdinger og Helte drukne, og de skal falde i
evig Søvn uden at vågne, lyder det fra kongen, hvis
Navn er Hærskarers HERRE. 58 Så siger Hærskarers
HERRE: Babels brede Mur skal nedbrydes til Grunden
og dets høje Porte opbrændes. Folkeslagenes Møje
er spildt, og Folkefærdene slider sig trætte for Ilden.
59 Det Ord, som Profefen Jeremias sendte med
Seraja, en Søn at Masejas Søn Nerija, da han rejste,
til Babel med Kong Zedekias af Juda i hans fjerde
Regeringsår; Seraja sørgede for Nattely til Kongen,
når han var på Rejse. 60 Jeremias optegnede al
den Ulykke, som skulde komme over Babel, i en og
samme Bog, alle disse Ord, der er skrevet mod Babel;
61 og Jeremias sagde til Seraja: "Når du kommer til
Babel og ser Lejlighed dertil, skal du oplæse alle
disse Ord 62 og sige: HERRE, du truede selv dette

Sted med Udryddelse, så der ikke bliver nogen, som
bor der, - hverken Folk eller Fæ, men det skal blive en
evig Ørken. 63 Og når du er til Ende med at oplæse
denne Bog, skal du binde en Sten til den, kaste den i
Eufrat 64 og sige: Således skal Babel gå til Bunds og
ikke mere komme op for al den Ulykke, jeg sender
over det!" Til Ordene "slider sig trætte for Ilden går
Jeremiass Ord.

52 Zedekias var enogtyve år gammel da han blev
konge, og han herskede elleve År i Jerusalem.
Hans Moder hed Hamital og var en Datter af Jirmeja
fra Libna. 2 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENs
Øjne, ganske som Jojakim. 3 Thi for HERRENs
Vredes Skyld kom dette over Jerusalem og Juda,
og til sidst stødte han dem bort fra sit Åsyn. Og
Zedekias faldt fra Babels konge. 4 I hans niende
Regeringsår på den tiende Dag i den tiende Måned
drog Kong Nebukadrezar af Babel da med hele
sin Hær mod Jerusalem, og de belejrede det og
byggede Belejringstårne imod det rundt omkring;
5 og Belejringen varede til Kong Zedekiass ellevte
Regeringsår. 6 På den niende Dag i den fjerde
Måned blev Hungersnøden hård i Byen, og Folket
fra Landet havde ikke Brød. Da blev Byens Mur
gennembrudt. 7 Alle krigsfolkene flygtede om Natten
ud af Byen gennem Porten mellem de to Mure
ved Kongens Have, medens Kaldæerne holdt Byen
omringet, og de tog Vejen ad Arabalavningen til. 8 Men
Kaldæernes Hær satte efter Kongen og indhentede
ham på Jerikosletten, efter at hele hans Hær var
blevet splittet til alle Sider. 9 Så greb de Kongen
og bragte ham op til Ribla i Hamats Land til Babels
Konge, der fældede Dommen over ham. 10 Hans
Sønner lod han henrette i hans Påsyn, ligeledes
lod han alle Judas Øverster henrette i Ribla; 11 og
på Zedekias selv lod Babels Konge Øjnene stikke
ud; derpå lod han ham lægge i Kobberlænker, og
således førte han ham til Babel; og han lod ham
kaste i Fængsel, hvor han blev til sin Dødedag.
12 På den tiende Dag i den femte Måned, det var
Babels Konge Nebukadrezars nittende Regeringsår,
kom Nebuzaradan, Øversten for Livvagten, Babels
konges Tjener, til Jerusalem. 13 Han satte Ild på
HERRENs Hus og Kongens Palads og alle Husene i
Jerusalem; på alle Stormændenes Huse satte han
Ild; 14 og Murene om Jerusalem nedbrød hele
kaldæernes Hær, som Øversten for Livvagten havde
med sig. 15 De sidste Folk, som var tilbage i Byen, og
Overløberne, der var gået over til Babels Konge, og
de sidste Håndværkere førte Nebuzaradan, Øversten
for Livvagten, bort. 16 Men nogle af de fattigste
af Folket fra Landet lod Nebuzaradan, Øversten
for Livvagten, blive tilbage som Vingårdsmænd og
Agerdyrkere, 17 Kobbersøjlerne i HERRENs Hus,
Stellene og Kobberhavet i HERRENs Hus slog
Kaldæerne i Stykker og førte Kobberet til Babel. 18
Karrene, Skovlene, knivene og Kanderne og alle
Kobbersagerne, som brugtes ved Tjenesten, røvede
de; 19 også Fadene, Panderne, Skålene, Karrene,
Lysestagerne, Kanderne og Offerskålene, der helt var
af Guld eller Sølv, røvede Øversten for Livvagten.
20 De to Søjler, Havet med de tolv Kobberokser
under og Stellene, som Salomo havde ladet lave til
HERRENs Hus Kobberet i alle disse Ting var ikke
til at veje. 21 Atten Alen høj var hver Søjle, og en
Snor på tolv Alen kunde nå om den, og den var
hul, og Kobberet var fire Fingre tykt. 22 Og der var
et Søjlehoved af Kobber oven på den, fem Alen
højt, og rundt om Søjlehovedet var der Fletværk og
Granatæbler, alt af Kobber; og på samme Måde var
det med den anden Søjle. 23 Og der var seks og
halvfemsindstyve Granatæbler, som hang frit; der var
i alt hundrede Granatæbler rundt om Fletværket. 24
Øversten for Livvagten tog Ypperstepræsten Seraja,
Anden præsten Zefanja og de tre Dørvogtere; 25
og fra Byen tog han en Hofmand, der havde Opsyn
med krigsfolket, og syv Mænd, der hørte til Kongens
nærmeste Omgivelser, og som endnu fandtes i Byen,
desuden Hærførerens Skriver, der udskrev Folket fra
Landet til Krigstjeneste, og dertil tresindstyve Mænd
at Folket fra Landet, der fandtes i Byen 26 dem
tog Øversten for Livvagten Nebuzaradan og førte
til Babels Konge i Ribla 27 og Babels Konge lod
dem dræbe i Ribla i Hamats Land. Så førtes Juda
i Landflygtighed fra sit Land. 28 Følgende er Tallet
på de Folk, Nebukadrezar bortførte i Fangenskab: I
hans syvende År 3023 Judæere, 29 i Nebukadrezars
attende År 832 fra Jerusalem; 30 i Nebukadrezars tre
og tyvende År bortførte Nebuzaradan, Øversten for
Livvagten, 745 af Judæerne; tilsammen 4600. 31 I
det syv og tredivte År efter Kong Jojakin af Judas
Bortførelse på den fem og tyvende Dag i den tolvte
Måned tog Babels Konge Evil-Merodak, der i det År
kom på Tronen, Kong Jojakin af Juda til Nåde og førte
ham ud af Fængselet. 32 Han talte ham venligt til og
gav ham Sæde oven for de Konger, som var hos ham
i Babel. 33 Jojakin aflagde sin Fangedragt og spiste
daglig hos ham, så længe han levede. 34 Han fik sit
daglige Underhold af Babels Konge, hver Dag hvad
han behøvede for den Dag, indtil sin Dødedag, så
længe han levede.

Klagesangene

1 Hvor sidder hun ene, den by så folkerig før -
mægtig blandt Folkene før, men nu som en Enke!
Fyrstinden blandt Lande er nu sat til at trælle. **2** Hun
græder og græder om Natten med Tårer på Kind;
ingen af alle hendes Elskere bringer hende Trøst,
alle Vennerne sveg og blev hendes Fjender. **3** Af
Trang og tyngende Trældom udvandred Juda; blandt
Folkene sidder hun nu og finder ej Ro, alle Forfølgerne
nåede hende midt i Trængslerne. **4** Vejene til Zion
sørger, uden Højtidsgæster, alle hendes Porte er
øde, Præsterne sukker, hendes Jomfruer knuges af
Kvide, hun selv er i Vånde. **5** Hendes Avindsmænd
er Herrer, hendes Fjender trygge, thi Kvide fik hun af
HERREN for Mængden af Synder, hendes Børn drog
bort som Fanger for Fjendens Åsyn. **6** Og bort fra
Zions Datter drog al hendes Pragt; som Hjorte, der ej
finder Græsning, blev hendes Fyrster, de vandrede
kraftløse bort for Forfølgernes Åsyn. **7** Jerusalem
mindes den Tid, hun blev arm og husvild, (alle sine
kostelige Ting fra fordums Dage), i Fjendehånd faldt
hendes Folk, og ingen hjalp, Fjender så til og lo, fordi
hun gik under. **8** Jerusalem syndede svart, blev derfor
til Afsky; hun foragtes af alle sine Beundrere, de så
hendes Blusel, derfor sukker hun dybt og vender
sig bort. **9** Hendes Urenhed pletter hendes Slæb,
hun betænkte ej Enden; hun sank forfærdende dybt,
og ingen trøster. Se min Elendighed, HERRE, thi
Fjenden hoverer. **10** Avindsmænd bredte deres Hånd
over alle hendes Skatte, ja, ind i sin Helligdom så hun
Hedninger komme, hvem du havde nægtet Adgang
til din Forsamling. **11** Alt hendes Folk måtte sukke,
søgende Brød; de gav deres Skatte for Mad for at
friste Livet. HERRE, se til og giv Agt på, hvorledes
jeg hånes! **12** Alle, som vandrer forbi, giv Agt og se,
om det gives en Smerte som den, der er tilføjet mig,
hvem HERREN voldte Harm på sin glødende Vredes
Dag. **13** Fra det høje sendte han Ild, der for ned i mine
Ben; han spændte et Net for min Fod, han drev mig
tilbage, han gjorde mig øde, syg både Dag og Nat.
14 Der vogtedes på mine Synder, i hans Hånd blev
de flettet, de kom som et Åg om min Hals, han brød
min Kraft; Herren gav mig dem i Vold, som, er mig
for stærke. **15** Herren forkasted de vældige udi min
Midte, han indbød til Fest på mig for at knuse mine
unge, trådte Persen til Dom over Jomfruen, Judas
Datter. **16** Derover græder mit Øje, det strømmer med
Tårer, thi langt har jeg til en Trøster, som kvæger min
Sjæl; mine Børn er fortabt, thi Fjenden er blevet for
stærk. **17** Zion udrækker Hænderne, ingen trøster;
mod Jakob opbød HERREN hans Fjender omkring
ham; imellem dem er Jerusalem blevet til Afsky.
18 HERREN, han er retfærdig, jeg modstod hans
Mund. Hør dog, alle I Folkeslag, se min Smerte! Mine
Jomfruer og unge Mænd drog bort som Fanger. **19**
Mine Elskere kaldte jeg ad de svigtede mig; mine
Præster og Ældste opgav Ånden i Byen, thi Føde
søgte de efter, men intet fandt de. **20** Se, HERRE,
hvor jeg er i Vånde, mit Indre i Glød, mit Hjerte er
knust i mit Bryst, thi jeg var genstridig; ude mejede
Sværdet og inde Døden. **21** Hør, hvor jeg sukker,
ingen bringer mig Trøst. De hørte min Ulykke, glæded
sig, da du greb ind. Lad komme den Dag, du loved,
dem gå det som mig! **22** Læg al deres Ondskab for
dig og gør med dem, som du gjorde med mig til Straf
for al min Synd! Thi mange er mine Suk, mit Hjerte er
sygt.

2 Hvor har dog Herren i Vrede lagt mulm over Zion,
slængt Israels herlighed ned fra Himmel til Jord og
glemt sine Fødders Skammel på sin Vredes Dag. **2**
Herren har skånselsløst opslugt hver Bolig i Jakob,
han nedbrød i Vrede Judas Datters Borge, slog dem
til Jorden, skændede Rige og Fyrster, **3** afhugged i
glødende Vrede hvert Horn i Israel; sin højre drog
han tilbage for Fjendens Åsyn og brændte i Jakob
som en Lue, der åd overalt. **4** På Fjendevis spændte
han Buen, stod som en Uven; han dræbte al Øjnenes
Lyst i Zions Datters Telt, udgød sin Vrede som Ild.
5 Herren har vist sig som Fjende, opslugt Israel,
opslugt alle Paladser, lagt Borgene øde, ophobet
Jammer på Jammer i Judas Datter. **6** Han nedrev sin
Hytte, lagde sit Feststed øde, HERREN lod Fest og
Sabbat gå ad Glemme i Zion, bortstødte i heftig Vrede
Konge og Præst. **7** Herren forkasted sit Alter, brød
med sin Helligdom, hengav i Fjendens Hånd dets
Paladsers Mure; man skreg i HERRENs Hus som på
Festens Dag. **8** HERREN fik i Sinde at ødelægge
Zions Datters Mur, han udspændte Snoren, holdt
ikke sin Hånd fra Fordærv, lod Vold og Mur få Sorg,
de vansmægted sammen. **9** I Jorden sank hendes
Porte, Slåerne brød han. Blandt Folkene bor uden Lov
hendes Konge og Fyrster, og ikke fanger Profeterne
Syn fra HERREN. **10** Zions datters Ældste sidder på
Jorden i Tavshed; på Hovedet kaster de Støv, de er
klædt i Sæk; Jerusalems Jomfruer sænker mod Jord
deres Hoved. **11** Mine Øjne hensvinder i Gråd, mit
Indre gløder, mit Hjerte er knust, fordi mit Folk er
brudt sammen; thi Børn og spæde forsmægter på
Byens Torve; **12** hver spørger sin Moder: "Hvor er der

Korn og Vin?" forsmægter på Byens Torve som en,
der er såret, idet de udånder Sjælen ved Moderens
Bryst. 13 Med hvad skal jeg stille dig lige, Jerusalems
Datter, hvormed skal jeg ligne og trøste dig, Zions
Jomfru? Thi dit Sammenbrud er stort som Havet,
hvo læger dig vel? 14 Profeternes Syner om dig var
Tomhed og Løgn, de afsløred ikke din Skyld for at
vende din Skæbne, Synerne gav dig kun tomme,
vildende Udsagn. 15 Over dig slog de Hænderne
sammen, de, hvis Vej faldt forbi, de hån fløjted,
rysted på Hoved ad Jerusalems Datter: "Er det da
Byen, man kaldte den fuldendt skønne, al Jordens
Glæde?" 16 De opspærred Munden imod dig, alle
dine Fjender, hånfløjted, skar Tænder og sagde: "Vi
opslugte hende; ja, det er Dagen, vi vented, vi fik
den at se." 17 HERREN har gjort, som han tænkte,
fuldbyrdet det Ord, han sendte i fordums Dage, brudt
ned uden Skånsel, ladet Fjender glæde sig over
dig, rejst Uvenners Horn. 18 Råb højt til Herren,
du Jomfru, Zions Datter, lad Tårerne strømme som
Bække ved Dag og ved Nat, und dig ej Ro, lad ikke
dit Øje få Hvile! 19 Stå op og klag dig om Natten, når
Vagterne skifter, udøs dit Hjerte som Vand for Herrens
Åsyn, løft dine Hænder til ham for Børnenes Liv, som
forsmægter af Hunger ved alle Gadernes Hjørner.
20 HERRE se til og agt på, mod hvem du har gjort
det. Skal Kvinder da æde den Livsfrugt, de kælede
for, myrdes i Herrens Helligdom Præst og Profet?
21 I Gaderne ligger på Jorden unge og gamle, mine
Jomfruer og mine Ynglinge faldt for Sværdet; på din
Vredesdag slog du ihjel, hugged ned uden Skånsel.
22 Du bød mine Rædsler til Fest fra alle Sider. På
HERRENs Vredes Dag undslap og frelstes ingen;
min Fjende tilintetgjorde dem, jeg plejed og fostred.

3 Jeg er den, der så nød ved hans vredes ris, 2
mig har han ført og ledt i det tykkeste Mulm, 3 ja,
Hånden vender han mod mig Dagen lang. 4 Mit Bød
og min Hud har han opslidt, brudt mine Ben, 5 han
mured mig inde, omgav mig med Galde og Møje, 6
lod mig bo i Mørke som de, der for længst er døde. 7
Han har spærret mig inde og lagt mig i tunge Lænker.
8 Om jeg end råber og skriger, min Bøn er stængt
ude. 9 Han spærred mine Veje med Kvader, gjorde
Stierne kroge. 10 Han blev mig en lurende Bjørn, en
Løve i Baghold; 11 han ledte mig vild, rev mig sønder
og lagde mig øde; 12 han spændte sin Bue; lod mig
være Skive for Pilen. 13 Han sendte sit Koggers
Sønner i Nyrerne på mig; 14 hvert Folk lo mig ud og
smæded mig Dagen lang, 15 med bittert mætted han
mig, gav mig Malurt at drikke. 16 Mine Tænder lod
han bide i Flint, han trådte mig i Støvet; 17 han skilte
min Sjæl fra Freden, jeg glemte Lykken 18 og sagde:
"Min Livskraft, mit Håb til HERREN er ude." 19 At
mindes min Vånde og Flakken er Malurt og Galde; 20
min Sjæl, den mindes det grant den grubler betynget.
21 Det lægger jeg mig på Sinde, derfor vil jeg håbe: 22
HERRENs Miskundhed er ikke til Ende, ikke brugt op,
23 hans Nåde er ny hver Morgen, hans Trofasthed
stor. 24 Min Del er HERREN, (siger min Sjæl,) derfor
håber jeg på ham. 25 Dem, der bier på HERREN, er
han god, den Sjæl, der ham søger; 26 det er godt at
håbe i Stilhed på HERRENs Frelse, 27 godt for en
Mand, at han bærer Åg i sin Ungdom. 28 Han sidde
ensom og tavs, når han lægger det på ham; 29 han
trykke sin Mund mod Støvet, måske er der Håb. 30
Række Kind til den, der slår ham, mættes med Hån.
31 Thi Herren bortstøder ikke for evigt, 32 har han
voldt Kvide, så ynkes han, stor er hans Nåde; 33 ej af
Hjertet plager og piner han Menneskens Børn. 34 Når
Landets Fanger til Hobe trædes under Fod, 35 når
Mandens Ret for den Højestes Åsyn bøjes, 36 når en
Mand lider Uret i sin Sag mon Herren ej ser det? 37
Hvo taler vel, så det sker, om ej Herren byder? 38
Kommer ikke både ondt og godt fra den Højestes
Mund? 39 Over hvad skal den levende sukke? Hver
over sin Synd! 40 Lad os ransage, granske vore Veje
og vende os til HERREN, 41 løfte Hænder og Hjerte
til Gud i Himlen; 42 vi syndede og stod imod, du tilgav
ikke, 43 men hylled dig i Vrede, forfulgte os, dræbte
uden Skånsel, 44 hylled dig i Skyer, så Bønnen ej
nåed frem; 45 til Skarn og til Udskud har du gjort os
midt iblandt Folkene. 46 De opspærred Munden imod
os, alle vore Fjender. 47 Vor Lod blev Gru og Grav
og Sammenbruds Øde; 48 Vandstrømme græder mit
Øje, mit Folk brød sammen. 49 Hvileløst strømmer
mit Øje, det kender ej Ro, 50 før HERREN skuer ned
fra Himlen, før han ser til. 51 Synet af Byens Døtre
piner min Sjæl. 52 Jeg joges som en Fugl af Fjender,
hvis Had var grundløst, 53 de spærred mig inde i en
Grube, de stenede mig; 54 Vand strømmed over mit
Hoved, jeg tænkte: "Fortabt!" 55 Dit Navn påkaldte
jeg, HERRE, fra Grubens Dyb; 56 du hørte min Røst:
"O, gør dig ej døv for mit Skrig!" 57 Nær var du den
Dag jeg kaldte, du sagde: "Frygt ikke!" 58 Du førte min
Sag, o Herre, genløste mit Liv; 59 HERRE, du ser, jeg
lider Uret. skaf mig min Ret! 60 Al deres Hævnlyst ser
du, alle deres Rænker, 61 du hører deres Smædeord
HERRE, deres Rænker imod mig, 62 mine Fjenders
Tale og Tanker imod mig bestandig. 63 Se dem, når
de sidder eller står, deres Nidvise er jeg. 64 Dem
vil du gengælde, HERRE, deres Hænders Gerning,

65 gør deres Hjerte forhærdet din Forbandelse over
dem! 66 forfølg dem i Vrede, udryd dem under din
Himmel.

4 Hvor Guldet blev sort, og skæmmet det ædle
metal, de hellige Stene slængt hen på Gadernes
Hjørner! 2 Zions de dyre Sønner, der opvejed Guld,
kun regnet for Lerkar, Pottemagerhænders Værk 3
Selv Sjakaler byder Brystet til, giver Ungerne Die, men
mit Folks Datter blev grum som Ørkenens Strudse. 4
Den spædes Tunge hang fast ved Ganen af Tørst,
Børnene tigged om Brød, og ingen gav dem. 5 Folk,
som levede lækkert, omkom på Gaden; Folk, som var
båret på Purpur, favnede Skarnet. 6 Mit Folks Datters
Brøde var større end Synden i Sodom, som brat
blev styrted, så Hænder ej rørtes derinde. 7 Hendes
Fyrster var renere end Sne, mer hvide end Mælk,
deres Legeme rødere end Koral, som Safir deres
Årer; 8 mer sorte end Sod ser de ud, kan ej kendes på
Gaden, Huden hænger ved Knoglerne, tør som Træ.
9 Sværdets Ofre var bedre farne end Sultens, som
svandt hen, dødsramte, af Mangel på Markens Grøde.
10 Blide kvinders Hænder kogte deres Børn; da mit
Folks Datter brød sammen, blev de dem til Føde. 11
HERREN køled sin Vrede, udøste sin Harmglød, han
tændte i Zion en Ild, dets Grundvolde åd den. 12 Ej
troede Jordens Konger, ja ingen i Verden, at Uven
og Fjende skulde stå i Jerusalems Porte. 13 Det var
for Profeternes Synd, for Præsternes Brøde, som i
dets Midte udgød retfærdiges Blod. 14 De vanked
som blinde på Gaderne, tilsølet af Blod, rørte med
Klæderne Ting, som ikke må røres. 15 "Var jer! En
uren!" råbte man; "Var jer dog for dem!" Når de flyr
og vanker, råber man: "Bliv ikke her!" 16 HERREN
spredte dem selv, han så dem ej mer, Præster regned
man ej eller ynked Profeter. 17 End smægted vort
Blik efter Hjælp, men kun for at skuffes, på Varden
spejded vi efter det Folk, der ej hjælper. 18 De lured
på vort Fjed, fra Torvene holdt vi os borte; Enden var
nær, vore Dage var omme, ja, Enden var kommet. 19
Mer snare end Himlens Ørne var de, som jog os, på
Bjergene satte de efter os, lured i Ørkenen, 20 vor
Livsånde, HERRENs Salvede, blev fanget i deres
Grave, han, i hvis Skygge vi tænkte at leve blandt
Folkene. 21 Glæd dig og fryd dig, Edom, som bor
i Uz! Også dig skal Bægeret nå, du skal blotte dig
drukken. 22 Din Skyld er til Ende, Zion, du forvises ej
mer; han hjemsøger, Edom, din Skyld, afslører dine
Synder.

5 HERRE, kom vor skæbne i Hu, sku ned og se
vor skændsel! 2 Vor Arvelod tilfaldt fremmede,
Udlændinge fik vore Huse. 3 Forældreløse, faderløse
er vi, som Enker er vore Mødre. 4 Vort Drikkevand
må vi købe, betale må vi vort Brænde. 5 Åget trykker
vor Nakke, vi trættes og finder ej Hvile. 6 Ægypten
rakte vi Hånd, Assur, for at mættes med Brød. 7
Vore Fædre, som synded, er borte, og vi må bære
deres Skyld. 8 Over os råder Trælle, ingen frier os
fra dem. 9 Med Livsfare henter vi vort Brød, udsatte
for Ørkenens Sværd. 10 Vor Hud er sværtet som en
Ovn af Hungerens svidende Lue. 11 De skændede
kvinder i Zion, Jomfruer i Judas Byer. 12 Fyrster greb
de og hængte, tog intet Hensyn til gamle. 13 Ynglinge
sattes til Kværnen, under Brændeknippet segnede
Drenge. 14 De gamle forsvandt fra Porten, de unge
fra Strengenes Leg. 15 Vort Hjertes Glæde er borte,
vor Dans er vendt til Sorg. 16 Kronen faldt af vort
Hoved, ve os, at vi har syndet! 17 Vort Hjerte blev
derfor sygt, derfor vort Øje mørkt: 18 For Zions Bjerg,
som er øde, Ræve tumler sig der. 19 Du, HERRE,
troner for evigt, fra Slægt til Slægt står din trone. 20
Hvi glemmer du os bestandig og svigter os alle dage?
21 Omvend os, HERRE, til dig, så vender vi om, giv
os nye Dage, som fordum! 22 Eller har du helt stødt
os bort, er din Vrede mod os uden Ende?

Ezekiel

1 I det tredivte År på den femte dag i den fjerde
Måned da jeg var bandt de landflygtige ved Floden
Kebar, skete det, at Himmelen åbnede sig, og jeg
skuede Syner fra Gud. **2** Den femte Dag i Måneden -
det var det femte År efter at Kong Jojakin var bortført -
3 kom HERRENs Ord til Præsten Ezekiel, Buzis Søn,
i Kaldæernes Land ved Floden Kebar, og HERRENs
Hånd kom over ham der. **4** Jeg skuede og se, et
Stormvejr kom fra Nord, og en vældig Sky fulgte med,
omgivet af Stråleglans og hvirvlende Ild, i hvis Midte
det glimtede som funklende Malm. **5** Midt i Ilden
var der noget ligesom fire levende Væsener, og de
så således ud: De havde et Menneskes Skikkelse;
6 men de havde hver fire Ansigter og fire Vinger;
7 deres Ben var lige og deres Fodsåler som en
Kalvs; de skinnede som funklende Kobber, og deres
Vingeslag var hurtigt; **8** der var Menneskehænder
under Vingerne på alle fire Sider. **9** De fire levende
Væseners Ansigter vendte sig ikke, når de gik, men
de gik alle lige ud". **10** Ansigterne så således ud: De
havde alle fire et Menneskeansigt fortil, et Løveansigt
til højre, et Okseansigt til venstre og et Ørneansigt
bagtil; **11** Vingerne var på dem alle fire udbredt opad,
således at to og to rørte hinanden, og to skjulte deres
Legemer. **12** De gik alle lige ud; hvor Ånden vilde
have dem hen gik de; de vendte sig ikke, når de gik.
13 Midt imellem de levende Væsener var der noget
som glødende Kul at se til, som Blus, der for hid og
did imellem dem, og Ilden udsendte Stråleglans, og
Lyn for ud derfra. **14** Og Væsenerne løb frem og
tilbage, som Lynglimt at se til **15** Videre skuede jeg,
og se, der var et Hjul på Jorden ved Siden af hvert af
de fire levende Væsener; **16** og Hjulene var at se til
som funklende Krysolit; de så alle fire ens ud, og de
var lavet således, at der i hvert Hjul var et andet Hjul;
17 de kunde derfor gå til alle fire Sider; de vendte sig
ikke, når de gik. **18** Videre skuede jeg, og se, der var
Fælge på dem, og Fælgene var på dem alle fire rundt
om fulde af Øjne. **19** Og når de levende Væsener gik,
gik også Hjulene ved Siden af, og når Væsenerne
løftede sig fra Jorden, løftede også Hjulene sig; **20**
hvor Ånden vilde have dem hen, gik Hjulene, og de
løftede sig samtidig, thi det levende Væsens Ånd var
i Hjulene; **21** når Væsenerne gik, gik også de; når
de standsede, standsede også de, og når de løftede
sig fra Jorden, løftede også Hjulene sig samtidig,
thi det levende Væsens Ånd var i Hjulene. **22** Oven
over Væsenernes Hoveder var der noget ligesom en
Himmelhvælving, funklende som Krystal, udspændt
oven over deres Hoveder; **23** og under Hvælvingen
var deres Vinger udspændt, den ene mod den anden;
hvert af dem havde desuden to, som skjulte deres
Legemer. **24** Og når de gik, lød Vingesuset for mig
som mange Vandes Brus, som den Almægtiges
Røst; det buldrede som en Hær. **25** Det drønede
oven over Hvælvingen over deres Hoveder; men når
de stod, sænkede de Vingerne. **26** Men oven over
Hvælvingen over deres Hoveder var der noget som
Safir at se til, noget ligesom en Trone, og på den,
ovenover, var der noget ligesom et Menneske at se
til. **27** Og jeg skuede noget som funklende Malm fra
det, der så ud som hans Hofter, og opefter; og fra
det, der så ud som hans Hofter, og nedefter skuede
jeg noget som Ild at se til; og Stråleglans omgav
ham. **28** Som Regnbuen, der viser sig i Skyen på en
Regnvejrsdag, var Stråleglansen om ham at se til.
Således så HERRENs Herlighedsåbenbarelse ud. Da
jeg skuede det, faldt jeg på mit Ansigt. Og jeg hørte
en Røst, som talede.

2 Han sagde til mig: "Menneskesøn stå op på dine
fødder så jeg kan tale med dig!" **2** Og som han
talede til mig, kom Ånden i mig og rejste mig på mine
Fødder, og jeg hørte ham tale til mig. **3** Han sagde:
"Menneskesøn! Jeg sender dig til Israeliterne, de
genstridige, der har sat sig op imod mig; de og deres
Fædre har forbrudt sig imod mig til den Dag i Dag. **4**
Og Sønnerne har stive Ansigter og hårde Hjerter;
jeg sender dig til dem, og du skal sige: Så siger den
Herre HERREN! **5** Hvad enten de hører eller ej - thi
de er en genstridig Slægt - skal de kende, at en Profet
er kommet iblandt dem. **6** Men du, Menneskesøn
frygt ikke for dem og vær ikke ræd for deres Ord,
når du færdes mellem Nælder og Tidsler og bor
blandt Skorpioner; frygt ikke for deres Ord og vær
ikke ræd for deres Ansigter, thi de er en genstridig
Slægt. **7** Du skal tale mine Ord til dem, hvad enten
de hører eller ej, thi de er en genstridig Slægt. **8** Og
du, Menneskesøn, hør, hvad jeg taler til dig! Vær ikke
genstridig som den genstridige Slægt, men luk din
Mund op og slug, hvad jeg her giver dig! " **9** Og jeg
skuede, og se, en Hånd var udrakt imod mig, og i
den lå en Bogrulle; **10** og han rullede den op for mig,
- og der var skrevet på den både for og bag; og hvad
der stod skrevet, var Klage, Suk og Ve.

3 Så sagde han til mig: "Menneskesøn, slug hvad
du her har for dig, slug denne Bogrulle og gå så
hen og tal til Israels Hus!" **2** Så åbnede jeg Munden,

og han lod mig sluge Bogrullen 3 og sagde til mig:
"Menneskesøn! Lad din Bug fortære den Bogrulle,
jeg her giver dig, og fyld dine Indvolde dermed!" Og
jeg slugte den, og den var sød som Honning i min
Mund. 4 Så sagde han til mig: "Menneskesøn, gå til
Israels Hus og tal mine Ord til dem! 5 Thi du sendes
til Israels Folk, ikke til et Folk med dybt Mål og tungt
Mæle, 6 ikke til mange Hånde Folkeslag med dybt
Mål og tungt Mæle, hvis Tale du ikke fatter, hvis jeg
sendte dig til dem, vilde de høre dig. 7 Men Israels
Hus vil ikke høre dig, thi de vil ikke høre mig; thi
hele Israels Hus har hårde Pander og stive Hjerter. 8
Se, jeg gør dit Ansigt hårdt som deres Ansigter og
din Pande hård som deres Pander; 9 som Diamant,
hårdere end Flint gør jeg din Pande. Frygt ikke for
dem og vær ikke ræd for deres Ansigter, thi de er
en genstridig Slægt!" 10 Videre sagde han til mig:
"Menneskesøn, alle mine Ord, som jeg taler til dig,
skal du optage i dit Hjerte og høre med dine Ører; 11
og gå så hen til dine landflygtige Landsmænd og tal
til dem og sig: Så siger den Herre HERREN! - hvad
enten de så hører eller ej!" 12 Så løftede Ånden mig,
og jeg hørte bag mig Larmen af et vældigt Jordskælv,
da HERRENs Herlighed hævede sig fra sit Sted, 13
og Suset af de levende Væseners Vinger, der rørte
hverandre, og samtidig Lyden af Hjulene og Larmen
af Jordskælvet. 14 Og Ånden løftede mig og førte
mig bort, og jeg vandrede bitter og gram i Hu, idet
HERRENs Hånd var over mig med Vælde. 15 Så kom
jeg til de landflygtige i Tel-Abib, de, som boede ved
Floden Kebar, og der sad jeg syv Dage iblandt dem
og stirrede hen for mig. 16 Syv Dage senere kom
HERRENs Ord til mig således: 17 Menneskesøn!
Jeg sætter dig til Vægter for Israels Hus; hører du et
Ord af min Mund, skal du advare dem fra mig. 18
Når jeg siger til den gudløse: "Du skal visselig dø!"
og du ikke advarer ham eller for at bevare hans Liv
taler til ham om at omvende sig fra sin gudløse Vej,
så skal samme gudløse dø for sin Misgerning, men
hans Blod vil jeg kræve af din Hånd. 19 Advarer du
derimod den gudløse, og han ikke omvender sig fra
sin Gudløshed og sin Vej, så skal samme gudløse dø
for sin Misgerning, men du har reddet din Sjæl. 20 Og
når en retfærdig vender sig fra sin Retfærdighed og
gør Uret, og jeg lægger Anstød for ham, så han dør,
og du ikke har advaret ham, så dør han for sin Synd,
og den Retfærdighed, han har øvet, skal ikke tilregnes
ham, men hans Blod vil jeg kræve af din Hånd. 21
Har du derimod advaret den retfærdige mod at synde,
og han ikke synder, så skal samme retfærdige leve,
fordi han lod sig advare, og du har reddet din Sjæl.
22 Siden kom HERRENs Hånd over mig der, og han
sagde til mig: "Stå op og gå ud i dalen, der vil jeg tale
med dig!" 23 Så stod jeg op og gik ud i Dalen, og se,
der stod HERRENs Herlighed, som jeg havde set
denved Floden Kebar. Da faldt jeg på mit Ansigt. 24
Men Ånden kom i mig og rejste mig på mine Fødder.
Så talede han til mig og sagde: Gå hjem og luk dig
inde i dit Hus! 25 Og du, Menneskesøn, se, man skal
lægge Bånd på dig og binde dig, så du ikke kan gå
ud iblandt dem; 26 og din Tunge lader jeg hænge ved
Ganen, så du bliver stum og ikke kan være dem en
Revser; thi de er en genstridig Slægt. 27 Men når jeg
taler til dig, vil jeg åbne din Mund, og du skal sige til
dem: Så siger den Herre HERREN! Så får den, der
vil høre, høre, og den, der ikke vil, får lade være; thi
de er en genstridig Slægt.

4 Du Mennneskesøn tag dig en teglsten, læg den for
dig og indrids i den et Billede af en By, Jerusalem;
2 og kast en Vold op omkring den, byg Belejringstårne,
opkast Stormvold, lad Hære lejre sig imod den og rejs
Stormbukke mod den fra alle Sider; 3 tag dig så en
Jernpande og sæt den som en Jernvæg op mellem
dig og Byen og ret dit Ansigt imod den. Således skal
den være omringet, og du skal trænge den. Det skal
være Israels Hus et Tegn. 4 Og læg du dig på din
venstre Side og tag, Israels Huss Misgerning på dig;
alle de Dage du ligger således, skal du bære deres
Misgerning. 5 Deres Misgernings År gør jeg til lige
så mange Dage for dig, 190 Dage; så længe skal
du bære Israels Huss Misgerning. 6 Og når de er til
Ende, læg dig så på din højre Side og bær Judas
Huss Misgerning 40 Dage; for hvert År giver jeg dig
en Dag. 7 Og du skal rette dit Ansigt og din blottede
Arm mod det omringede Jerusalem og profetere imod
det. 8 Og se, jeg lægger Bånd på dig, så du ikke
kan vende dig fra den ene Side til den anden, før din
Belejrings Dage er til Ende. 9 Og tag du dig Hvede,
Byg, Bønner, Linser, Hirse og Spelt, kom det i et og
samme Kar og lav dig Brød deraf; alle de Dage du
ligger på Siden, 190 Dage, skal det være din Mad; 10
og Maden, du får, skal være efter Vægt, tyve Sekel
daglig; du skal spise den een Gang daglig. 11 Og
Vand skal du drikke efter Mål, en Sjettedel Hin; du
skal drikke een Gang daglig. 12 Og som Bygkager
skal du spise det og bage det ved Menneskeskarn i
deres Påsyn. 13 Og du skal sige: "Så sige HERREN:
Således skal Israeliterne have urent Brød til Føde
blandt de Folk, jeg bortstøder dem til!" 14 Men jeg
sagde: "Ak, Herre, HERRE, jeg har endnu aldrig
været uren; noget selvdødt eller sønderrevet har jeg

fra Barnsben aldrig spist, og urent Kød kom aldrig i
min Mund!" 15 Da svarede han: "Vel, jeg tillader dig
at tage Oksegødning i Stedet for Menneskeskarn og
bage dit Brød derved." 16 Videre sagde han til mig:
Menneskesøn! Se, jeg bryder Brødets Støttestav i
Jerusalem; Brød skal de spise efter Vægt og i Angst,
og Vand skal de drikke efter Mål og i Rædsel, 17 for
at de må mangle Brød og Vand og alle som een være
slagne af Rædsel og hensmægte i deres Misgerning.

5 Og du Menneskesøn tag dig et skarbt sværd, brug
det som Ragekniv og lad det gå over dit Hoved og
dit Skæg; tag dig så en Vægtskål og del Håret. 2
En Tredjedel skal du brænde i et Bål midt i Byen,
når Belejringens Dage er omme; en Tredjedel skal
du tage og slå den med Sværdet rundt om Byen; og
en Tredjedel skal du sprede for Vinden; så drager
jeg Sværdet bag dem. 3 Derefter skal du tage lidt
deraf og svøbe det ind i din kappeflig; 4 og deraf skal
du atter tage noget og kaste det midt ind i Ilden og
brænde det. Og du skal sige til hele Israels Hus: 5 Så
siger den Herre HERREN: Dette er Jerusalem; jeg
satte det midt iblandt Folkene, omgivet af lande. 6
Men det var gudløst og genstridigt mod mine Lovbud
mere end Folkene og mod mine Vedtægter mere
end Landene rundt om; thi de lod hånt om mine
Lovbud og vandrede ikke efter mine Vedtægter. 7
Derfor, så siger den Herre HERREN: Fordi I var mere
genstridige end Folkene rundt om og ikke vandrede
efter mine Vedtægter eller holdt mine Lovbud, men
gjorde efter de omboende Folks Lovbud, 8 derfor,
så siger den Herre HERREN: Se, jeg kommer over
dig og holder Dom i din Midte for Folkenes Øjne.
9 For alle dine Vederstyggeligheders Skyld vil jeg
gøre med dig, hvad jeg aldrig har gjort og aldrig vil
gøre Mage til. 10 Derfor skal Fædre æde deres Børn
i din Midte og Børn deres Fædre; jeg holder Dom
over dig, og alle, som er til Rest i dig, spreder jeg for
alle Vinde. 11 Derfor, så sandt jeg lever, lyder det
fra den Herre HERREN: Sandelig, fordi du gjorde
min Helligdom uren med alle dine væmmelige Guder
og Vederstyggeligheder, vil jeg også støde dig fra
mig uden Medynk eller Skånsel. 12 En Tredjedel
af dig skal dø af Pest og omkomme af Hunger i
din Midte, en Tredjedel skal falde for Sværdet rundt
om dig, og en Tredjedel spreder jeg for alle Vinde
og drager Sværdet bag dem. 13 Min Vrede skal
udtømme sig, og jeg vil køle min Harme på dem
og tage Hævn, så de skal kende at jeg, HERREN,
har talet i min Nidkærhed, når jeg udtømmer min
Vrede over dem. 14 Jeg gør dig til en Grushob og til
Spot blandt Folkene rundt om, for Øjnene af enhver,
som drager forbi. 15 Du skal blive til Spot og Hån,
til Advarsel og Rædsel for Folkene rundt om, når
jeg holder Dom over dig i Vrede og Harme og harm
fuld Revselse. Jeg, HERREN, har talet! 16 Når jeg
sender Hungerens onde Pile mod eder, og de, som
jeg sender for af ødelægge eder, volder Ødelæggelse,
og jeg lader Hungeren tage til, da sønderbryder jeg
Brødets Støttestav for eder 17 og sender Hunger
over eder og Rovdyr, som skal affolke dig; Pest og
Blodsudgydelse skal hjemsøge dig, og jeg bringer
Sværd over dig. Jeg, HERREN, har talet.

6 Og Herrens ord kom til mig således: 2
Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Israels Bjerge,
profeter imod dem 3 og sig: Israels Bjerge, hør den
Herre HERRENs Ord! Så siger den Herre HERREN
til Bjergene og Højene, til Kløfterne og Dalene: Se,
jeg sender Sværd over eder og tilintetgør eders
Offerhøje. 4 Eders Altre skal ødelægges, eders
Solstøtter sønderbrydes, og eders dræbte lader
jeg segne foran eders Afgudsbilleder; 5 jeg kaster
Israeliternes Lig hen for deres Afgudsbilleder og
strør eders Ben rundt om eders Altre. 6 Overalt
hvor I bor, skal Byerne lægges øde og Offerhøjene
gå til Grunde, for at eders Altre kan lægges øde
og gå til Grunde, eders Afudsbilleder sønderbrydes
og udryddes, eders Solstøtter hugges om og eders
Værker tilintetgøres. 7 Mandefald skal ske iblandt
eder, og I skal kende, at jeg er HERREN. 8 Men
en Rest lader jeg blive tilbage, idet nogle af eder
undslipper fra Sværdet blandt Folkene, når I spredes
i Landene, 9 og de undslupne skal komme mig i Hu
blandt Folkene, hvor de er Fanger; jeg sønderbryder
deres bolerske Hjerter, som faldt fra mig, og deres
bolerske Øjne, som hang ved deres Afgudsbilleder;
og de skal væmmes ved sig selv over alt det onde,
de har gjort, over alle deres Vederstyggeligheder. 10
Og de skal kende, at jeg er HERREN; det var ikke
tomme Ord, når jeg talede om at gøre den Ulykke på
dem. 11 Så siger den Herre HERREN: Slå Hænderne
sammen, stamp med Foden og råb Ve over alle
Israels Huses grimme Vederstyggeligheder! De skal
falde for Sværd, Hunger og Pest. 12 Den, som er
langt borte, skal dø af Pest; den, som er nær, skal
falde for Sværd; og den, som levnes og reddes, skal
dø af Hunger; således udtømmer jeg min Vrede over
dem. 13 De skal kende, at jeg er HERREN, når deres
dræbte ligger midt iblandt deres Afgudsbilleder rundt
om deres Altre på hver høj Bakke, på alle Bjergenes
Tinder, under hvert grønt Træ og hver løvrig Eg, der,

hvor de opsendte liflig Duft til deres Afgudsbilleder.
14 Jeg udrækker Hånden imod dem og gør Landet
øde og tomt lige fra Ørkenen til Ribla, overalt hvor de
bor; og de skal kende, at jeg er HERREN.

7 Og HERRENs Ord kom til mig således 2 Du,
Menneskesøn, sig: Så siger den Herre HERREN
til Israels Land: Enden kommer, Enden kommer
over Landet vidt og bredt! 3 Nu kommer Enden
over dig, og jeg sender min Vrede imod dig og
dømmer dig efter dine Veje og gengælder dig alle dine
Vederstyggeigheder. 4 Jeg viser dig ingen Medynk
eller Skånsel, men gengælder dig dine Veje, og
dine Vederstyggeligheder skal blive i din Midte; og
du skal kende, at jeg er HERREN. 5 Så siger den
Herre HERREN: Ulykke følger på Ulykke; se, det
kommer! 6 Enden kommer, Enden kommer; den er
vågnet og tager Sigte på dig; se, det kommer! 7
Turen kommer til dig, som bor i Landet; Tiden er
inde, Dagen er nær, en Dag med Rædsel og ikke
med Frydeskrig på Bjergene. 8 Nu udøser jeg snart
min Harme over dig og udtømmer min Vrede på
dig, dømmer dig efter dine Veje og gengælder dig
alle dine Vederstyggeligheder. 9 Jeg viser dig ingen
Medynk eller Skånsel, men gengælder dig dine Veje,
og dine Vederstyggeligheder skal blive i din Midte; og
I skal kende, at jeg, HERREN, er den, som slår. 10
Se, Dagen! Se, det kommer; Turen kommer til dig"!
Riset blomstrer, Overmodet grønnes. 11 Vold rejser
sig til et Ris over Gudløshed; der bliver intet tilbage
af dem, intet af deres larmende Hob, intet af deres
Gods, og der er ingen Herlighed iblandt dem. 12 Tiden
er inde, Dagen er nær; Køberen skal ikke glæde sig
og Sælgeren ikke sørge, thi Vrede kommer over al
den larmende Hob derinde. 13 Thi Sælgeren skal
ikke vende tilbage til det solgte, om han end bliver
i Live; thi Synet om al den larmende Hob derinde
tages ikke tilbage, og ingen skal styrke sit Liv ved sin
Misgerning. 14 Man støder i Hornet og gør alt rede,
men ingen drager i krig; thi min Vrede kommer over
al den larmende Hob derinde. 15 Sværd ude og Pest
og Hunger inde! De, der er i Marken, omkommer for
Sværd, og dem, der er i Byen, fortærer Hunger og
Pest. 16 Og selv om nogle af dem undslipper og når
op i Bjergene som Kløfternes Duer, skal de alle dø,
hver for sin Misgerning. 17 Alle Hænder er slappe,
alle Knæ flyder som Vand. 18 De klæder sig i Sæk,
og Rædsel omhyller dem; alle Ansigter er skamfulde,
alle Hoveder skaldede. 19 Deres Sølv kaster de ud
på Gaden, deres Guld regnes for Snavs; deres Sølv
og Guld kan ikke redde dem på HERRENs Vredes
Dag; de kan ikke stille deres Hunger eller fylde deres
Bug dermed, thi det var dem Årsag til Skyld. 20 I dets
strålende Pragt satte de deres Stolthed, og deres
vederstyggelige Billeder, deres væmmelige Guder,
lavede de deraf: derfor gør jeg det til Snavs for dem.
21 Jeg giver det som Bytte i de fremmedes Hånd og
som Rov til de mest gudløse på Jorden, og de skal
vanhellige det. 22 Jeg vender mit Åsyn fra dem og
man skal vanhellige mit Kleodie, Ransmænd skal
trænge ind og vanhellige det. 23 Gør Lænkerne rede!
Thi Landet er fuldt af Blodskyld og Byen af Vold. 24
Jeg henter de værste af Folkene, og de skal tage
Husene i Eje; jeg gør Ende på de mægtiges Stolthed,
og deres Helligdomme skal vanhelliges. 25 Der opstår
Angst; man søger Redning, men finder den ikke. 26
Uheld følger på Uheld, Rygte på Rygte; man skal
tigge Profeten om et Syn, Præsten kommer til kort
med Vejledning og de Ældste med Råd. 27 Kongen
sørger, Fyrsten hyller sig i Rædsel, og Landboernes
Hænder lammes af Forfærdelse. Jeg gør med dem
efter deres Færd og dømmer dem, som de fortjener;
og de skal kende, at jeg er HERREN.

8 I det sjette År på den femte dag i den sjette måned
da jeg sad i mit Hus og Judas Ældste sad hos
mig, faldt den Herre HERRENs Hånd på mig. 2
Og jeg skuede, og se, der var noget ligesom en
Mand; fra hans Hofter og nedefter var der Ild, og fra
Hofterne og opefter så det ud som strålende Lys, som
funklende Malm. 3 Han rakte noget som en Hånd ud
og greb mig ved en Lok af mit Hovedhår, og Ånden
løftede mig op mellem Himmel og Jord og førte mig i
Guds Syner til Jerusalem, til Indgangen til den indre
Forgårds Nordport, hvor Nidkærhedsbilledet, som
vakte Nidkærhed, stod. 4 Og se, der var Israels Guds
Herlighed; at se til var den, som jeg så den i Dalen. 5
Og han sagde til mig: "Menneskesøn, løft dit Blik mod
Nord!" Jeg løftede mit Blik mod Nord, og se, norden for
Alterporten stod Nidkærhedsbilledet, ved Indgangen.
6 Og han sagde til mig: "Menneskesøn, ser du, hvad
de gør? Store er de Vederstyggeligheder, Israels Hus
øver her, så jeg må vige langt bort fra min Helligdom.
Men du skal få endnu større Vederstyggeligheder
at se!" 7 Så førte han mig hen til Indgangen til
Forgården. 8 Og han sagde til mig: "Menneskesøn,
bryd igennem Væggen!" Og da jeg brød igennem
Væggen, så jeg en Indgang. 9 Og han sagde til mig:
"Gå ind og se, hvilke grimme Vederstyggeligheder de
øver der!" 10 Og da jeg kom derind og skuede, se, da
var alskens væmmelige Billeder af Kryb og kvæg og
alle Israels Huses Afgudsbilleder indridset rundt om

på Væggen. 11 Og halvfjerdsindstyve af Israels Huses
Ældste med Jaazanja, Sjafans Søn, i deres Midte
stod foran dem, hver med sit Røgelsekar i Hånden,
medens Røgelseskyens Duft steg op. 12 Da sagde
han til mig: "Ser du, Menneskesøn, hvad Israels
Huses Ældste øver i Mørke hver i sine Billedkamre?
Thi de siger: HERREN ser intet, HERREN har forladt
Landet!" 13 Og han sagde til mig: "Du skal få endnu
større Vederstyggeligheder at se, som de øver!" 14
Så førte han mig hen til Indgangen til HERRENs
Huses Nordport, og se, der sad Kvinder og græd
over Tammuz. 15 Og han sagde til mig: "Ser du
det, Menneskesøn? Men du skal få endnu større
Vederstyggeligheder at se!" 16 Så førte han mig
hen til HERRENs Huss indre Forgård, og se, ved
Indgangen til HERRENs Helligdom mellem Forhallen
og Alteret var der omtrent fem og tyve Mænd; med
Ryggen mod HERRENs Helligdom og Ansigtet mod
Øst tilbad de Solen. 17 Og han sagde til mig: "Ser du
det, Menneskesøn? Har Judas Hus ikke nok i at øve
de Vederstyggeligheder her, siden de fylder Landet
med Vold og krænker mig endnu mere? Se, hvor de
sender Stank op i Næsen på mig"! 18 Men derfor
vil også jeg handle med dem i Vrede; jeg viser dem
ingen Medynk eller Skånsel, og selv om de højlydt
råber mig ind i øret vil jeg ikke høre dem.

9 Så hørte jeg ham råbe med vældig røst:
"Byens hjemsøgelse nærmer sig, og hver har sit
Mordvåben i Hånden!" 2 Og se, seks Mænd kom
fra den øvre nordport, hver med sin Stridshammer i
Hånden, og een iblandt dem bar linned Klædebon
og havde et Skrivetøj ved sin Lænd; og de kom og
stillede sig ved Siden af Kobberalteret. 3 Men Israels
Guds Herlighed havde hævet sig fra Keruberne, som
den hvilede på, og flyttet sig hen til Templets Tærskel;
og han råbte til Manden i det linnede Klædebon og
med Skrivetøjet ved Lænden, 4 og HERREN sagde
til ham: "Gå midt igennem Byen, igennem Jerusalem,
og sæt et Mærke på de Mænds Pander, der sukker
og jamrer over alle de Vederstyggeligbeder, som
øves i dets Midte!" 5 Og til de andre hørte jeg
ham sige: "Gå efter ham ud gennem Byen og hug
ned! Vis ingen Medynk eller Skånsel! 6 Oldinge og
Ynglinge, jomfruer, Børn og Kvinder skal I hugge ned
og udrydde; men ingen af dem, der bærer Mærket,
må I røre! Begynd ved min Helligdom!" Så begyndte
de med de Ældste, som stod foran Templet, 7 Og han
sagde til dem: "Gør Templet urent, fyld Forgårdene
med dræbte og drag så ud!" Og de drog ud og
huggede ned i Byen. 8 Men medens de huggede
ned og jeg var ene tilbage, faldt jeg på mit Ansigt
og råbte: "Ak, Herre, HERRE vil du da tilintetgøre
alt, hvad der er levnet af Israel, ved at udøse din
Vrede over Jerusalem?" 9 Han svarede: "Israels og
Judas Huses Brøde er såre, såre stor, thi Landet er
fuldt af Blodskyld og Byen af Retsbrud; thi de siger,
at HERREN har forladt Byen, og at HERREN intet
ser. 10 Derfor viser jeg heller ingen Medynk eller
Skånsel, men gengælder dem deres Færd." 11 Og se,
Manden i det linnede klædebon og med Skrivetøjet
ved Lænden kom tilbage og meldte: "Jeg har gjort,
som du bød."

10 Og jeg skuede og se, over hvælvingen over
kerubernes hoveder var der noget som Safir;
noget ligesom en Trone viste sig over dem. 2 Så
sagde han til Manden i det linnede Klædebon: "Gå ind
mellem Hjulene under keruberne og tag Hænderne
fulde af glødende Kul fra Rummet mellem Keruberne
og strø det ud over Byen!" Og jeg så ham gå derhen.
3 Keruberne stod sønden for Templet, da Manden
gik derhen, og Skyen fyldte den indre Forgård. 4
Og HERRENs Herlighed hævede sig fra Keruberne
og flyttede sig hen til Templets Tærskel; da fyldtes
Templet af Skyen, og Forgården fyldtes af HERRENs
Herligheds Glalans. 5 Og Suset af Kerubernes Vinger
hørtes helt ud i den ydre Forgård som Gud den
Almægtiges Røst, når han taler. 6 Så bød han
Manden i det linnede Klædebon: "Tag Ild fra Rummet
mellem Hjulene, inde mellem keruberne!" Og Manden
stillede sig hen ved Siden af det ene Hjul 7 og rakte
Hånden ind i Ilden, som brændte mellem Keruberne,
og kom ud med noget deraf. 8 Under Kerubernes
Vinger sås noget, der lignede en Menneskehånd; 9
og jeg skuede, og se, der var fire Hjul ved Siden af
Keruberne, eet ved hver Kerub, og Hjulene var som
funklende Krysolit at se til. 10 De så alle fire ens ud,
og det var, som om der i hvert Hjul var et andet Hjul,
11 De kunde gå til alle fire Sider de vendte sig ikke,
når de gik. Thi de gik i den Retning, den forreste
vendte, og de vendte sig ikke, når de gik. 12 Hele
deres Legeme, Ryg, Hænder og Vinger og ligeledes
Hjulene var fulde af Øjne rundt om; således var det
med alle fire Hjul. 13 Og jeg hørte, at Hjulene kaldtes
Galgal. 14 Hver af dem havde fire Ansigter; det ene
var et Kerubansigt, det andet et Menneskeansigt,
det tredje et Løveansigt og det fjerde et Ørneansigt.
15 Og Keruberne hævede sig i Vejret. Det var det
samme levende Væsen, jeg så ved Floden Kebar.
16 Når Keruberne gik, gik også Hjulene ved Siden
af, og når Keruberne løftede Vingerne for at hæve

sig fra Jorden, vendte Hjulene sig ikke fra dem; 17
når de standsede, standsede også de; og når de
hævede sig, hævede de sig med, thi Væsenets Ånd
var i dem. 18 Så forlod HERRENs Herlighed Templets
Tærskel og stillede sig over Keruberne. 19 Og jeg så,
hvorledes Keruberne løftede Vingerne og hævede
sig fra Jorden, da de gik, og Hjulene med dem; og
de standsede ved Indgangen til HERRENs Huses
Østport, og Israels Guds Herlighed var oven over dem.
20 Det var det samme levende Væsen, jeg så under
Israels Gud ved Floden Kebar; og jeg skønnede, at
det var Keruber. 21 Hver af dem havde fire Ansigter
og fire Vinger og noget ligesom Menneskehænder
under Vingerne. 22 Og deres Ansigter var ligesom de
Ansigter, jeg så ved Floden Kebar. De gik alle lige ud.

11 Så løftede Ånden mig og bragte mig til Herrens
huses østport, den der vender mod Øst. Og
se, ved Indgangen til Porten var der fem og tyve
Mænd, og jeg så iblandt dem Jaazanja, Azzurs Søn,
og Pelatja, Benajas Søn, Folkets Fyrster. 2 Og han
sagde til mig: "Menneskesøn! Det er de Mænd, som
pønser på Uret og lægger onde Råd op i denne By,
3 idet de siger: "Er Husene ikke nys bygget? Byen
er Gryden, vi Kødet!" 4 Profeter derfor imod dem,
profeter, Menneskesøn! 5 Så faldt HERRENs Ånd på
mig, og han sagde til mig: Sig: Så siger HERREN:
Således taler I, Israels Hus; jeg kender godt, hvad der
stiger op i eders Ånd. 6 Mange har I dræbt i denne
By; I har fyldt dens Gader med dræbte. 7 Derfor,
så siger den Herre HERREN: De, som I dræbte og
henslængte i dens Midte, de er Kødet, og Byen er
Gryden; men eder vil jeg føre ud af den. 8 I frygter
for Sværd, og Sværd vil jeg bringe over eder, lyder
det fra den Herre HERREN. 9 Jeg vil føre eder ud
af den og give eder i fremmedes Hånd, og jeg vil
holde Dom over eder. 10 For Sværd skal I falde; ved
Israels Grænse vil jeg dømme eder. Og I skal kende,
at jeg er HERREN. 11 Byen skal ikke være eder en
Gryde, og I skal ikke være Kødet deri; ved Israels
Grænse vil jeg dømme eder. 12 Og I skal kende,
at jeg er HERREN, hvis Vedtægter I ikke fulgte, og
hvis Lovbud I ikke levede efter, hvorimod I levede
efter eders Nabofolks Lovbud. - 13 Men medens
jeg profeterede således, døde Pelatja, Benajas Søn.
Da faldt jeg på mit Ansigt og råbte med høj Røst:
"Ak, Herre, HERRE, vil du da helt udrydde Israels
Rest?" 14 Så kom HERRENs Ord til mig således: 15
Menneskesøn! Dine Brødre, dine Medfanger og alt
Israels Hus, alle de, om hvem Jerusalems Indbyggere
siger: "De er langt borte fra HERREN, os er Landet
givet i Eje!" - 16 derfor skal du sige: Så siger den
Herre HERREN: Ja, jeg har ført dem langt bort blandt
Folkene og spredt dem i Landene, og kun i ringe
Måde var jeg dem en Helligdom i de Lande, hvor
de kom hen. 17 Men derfor skal du sige: Så siger
den Herre HERREN: Jeg vil samle eder sammen
fra Folkeslagene og sanke eder op i Landene, hvor
I er spredt, og give eder Israels Jord. 18 Derhen
skal de komme og fjerne alle dets væmmelige Guder
og alle dets Vederstyggeligheder; 19 jeg giver dem
et nyt Hjerte og indgiver dem en ny Ånd; jeg tager
Stenhjertet ud af deres Legeme og giver dem et
Kødhjerte, 20 for at de må følge mine Vedtægter og
holde mine Lovbud og gøre efter dem. Så skal de
være mit Folk, og jeg vil være deres Gud. 21 Men
hines Hjerter holder sig til deres væmmelige Guder
og deres Vederstyggeligheder; dem gengælder jeg
deres Færd, lyder det fra den Herre HERREN. 22 Så
løftede keruberne Vingerne og samtidig Hjulene; og
Israels Guds Herlighed var oven over dem. 23 Og
HERRENs Herlighed steg op fra Byen og stillede sig
på Bjerget østen for. 24 Derpå løftede Ånden mig og
bragte mig ved Guds Ånd i Synet til de landflygtige i
Kaldæa; og Synet, som jeg havde skuet, steg op og
svandt bort. 25 Så kundgjorde jeg de landflyggige alle
de Ord, HERREN havde åbenbaret mig.

12 HERRENs Ord kom til mig således: 2
Menneskesøn! Du bor midt i den genstridige
Slægt, som har Øjne at se med, men ikke ser, og
Ører at høre med, men ikke hører, thi de er en
genstridig Slægt. 3 Men du, Menneskesøn, udrust dig
ved højlys Dag i deres Påsyn som en, der drager i
Landflygtighed, og drag så i deres Påsyn fra Stedet,
hvor du bor, til et andet Sted! Måske de så får Øjnene
op; thi de er en genstridig Slægt. 4 Bær ved højlys
dag i deres Påsyn dine Sager udenfor, som om du
skal i Landflygtighed, men selv skal du drage bort
om Aftenen i deres Påsyn som en, der drager i
Landflygtighed. 5 Slå i deres Påsyn Hul i Væggen og
drag ud derigennem; 6 tag Sagerne på Skulderen
og drag ud i Bælgmørke med tilhyllet Ansigt uden
at se Landet; thi jeg gør dig til et Tegn for Israels
Hus! 7 Og jeg gjorde, som der bødes mig: Jeg bar
ved højlys Dag mine Sager udenfor, som om jeg
skulde i Landflygtighed, og om Aftenen slog jeg
med Hånden Hul i Væggen, og i Bælgmørke drog
jeg ud; jeg tog det på Skulderen i deres Påsyn. 8
Næste Morgen kom HERRENs Ord til mig således:
9 Menneskesøn! Har Israels Hus, den genstridige
Slægt, ikke spurgt dig: "Hvad gør du der?" 10 Sig

til dem: Så siger den Herre HERREN: Således skal
det være med Fyrsten, denne Byrde i Jerusalem,
og hele Israels Hus derinde. 11 Sig: Jeg er eder et
Tegn; som jeg har gjort, skal der gøres med dem:
I Landflygtighed og Fangenskab skal de drage. 12
Og Fyrsten i deres Midte skal tage sine Sager på
Skulderen, og i Bælgmørke skal han drage ud, han
skal slå Hul i Væggen for at drage ud derigennem, og
han skal tilhylle sit Ansigt for ikke at se Landet. 13
Men jeg breder mit Net over ham, og han skal fanges
i mit Garn; og jeg bringer ham til Bael i kaldæernes
Land, som han dog ikke skal se; og der skal han dø.
14 Og alle hans Omgivelser, hans Hjælpere og alle
hans Hærskarer vil jeg udstrø for alle Vinde og drage
Sværdet bag dem. 15 Da skal de kende, at jeg er
HERREN, når jeg spreder dem: blandt Folkene og
udstrør dem i Landene. 16 Kun nogle få af dem levner
jeg fra Sværd, Hunger og Pest, for at de kan fortælle
om alle deres Vederstyggeligheder blandt de Folk, de
kommer til; og de skal kende, at jeg er HERREN. 17
HERRENs Ord kom til mig således: 18 Menneskesøn,
spis Brød i Angst og drik Vand i Frygt og Bæven; 19
og sig til Landets Folk: Så siger den Herre HERREN
om Jerusalems Indbyggere i Israels Land: Brød skal
de spise med Bæven, og Vand skal de drikke med
Rædsel, for at deres Land og alt deri må ligge øde
til Straf for alle dets Indbyggeres Voldsfærd; , 20
og Byerne, der nu er beboet, skal ligge øde, og
Landet skal blive til Ørk; og I skal kende, at jeg er
HERREN. 21 HERRENs Ord kom til mig således: 22
Menneskesøn! Hvad er det for et Mundheld, I har
om Israels Land: "Det trækker i Langdrag, og alle
Syner slår fejl!" 23 Sig derfor til dem: Så siger den
Herre HERREN: Jeg vil bringe dette Mundheld til at
forstumme, så de ikke mere bruger det i Israel. Sig
tværtimod til dem: "Tiden er nær, og alle Syner træffer
ind!" 24 Thi der skal ikke mere være noget Løgnesyn
eller nogen falsk Spådom i Israels Hus, 25 men jeg,
HERREN taler, hvad jeg vil, og det skal ske. Det skal
ikke længer trække i Langdrag; men i eders Dage, du
genstridige Slægt, vil jeg tale et Ord og fuldbyrde det,
lyder det fra den Herre HERREN. 26 HERRENs Ord
kom til mig således: 27 Menneskesøn! Se, Israels
Hus siger: "Synet, han skuer, gælder sene Dage, og
han profeterer om fjerne Tider!" 28 Sig derfor til dem:
Så siger den Herre HERREN: Intet af mine Ord skal
lade vente på sig mere; hvad jeg taler, skal ske, lyder
det fra den Herre HERREN.

13 HERRENs Ord kom til mig således: 2
Menneskesøn, profeter mod Israels Profeter,
profeter og sig til dem, som profeterer efter deres
eget Hjertes Tilskyndelse: Hør HERRENs Ord! 3 Så
siger den Herre HERREN: Ve Profeterne, de Dårer,
som følger deres egen Ånd uden at have skuet noget!
4 Dine Profeter, Israel, er som Sjakaler i Ruiner. 5
De stillede sig ikke i Murbruddet og byggede ikke en
Mur om Israels Hus, så det kunde stå sig i Striden på
HERRENs Dag. 6 De skuede Tomhed og spåede
Løgn, idet de sagde: "Så lyder det fra HERREN! "
uden at HERREN havde sendt dem, og dog ventede
de Ordet stadfæstet, 7 Var det ikke tomme Syner,
I skuede, og Løgnespådomme, I fremsatte? Og I
siger: "Så lyder det fra HERREN!" uden at jeg har
talet. 8 Derfor, så siger den Herre HERREN: Fordi I
forkynder Tomhed og skuer Løgn, se, derfor kommer
jeg over eder, lyder det fra den Herre HERREN. 9
Jeg udrækker min Hånd mod Profeterne, der skuer
Tomhed og spår Løgn; i mit Folks Samfund skal
de ikke være, de skal ikke optages i Israels Huses
Mandtalsbog og ikke komme til Israels Land; og I skal
kende, at jeg er den Herre HERREN. 10 Fordi, ja
fordi de vildleder mit Folk ved af forkynde Fred, hvor
ingen Fred er, og når det bygger en Væg, stryger
den over med Kalk, 11 så sig til dem, der stryger
over med kalk: Skylregn skal komme, Isstykker skal
falde og Stormvejr bryde løs, 12 og når så Væggen
styrter sammen, vil man da ikke spørge eder: "Hvor
er Kalken, I strøg på?" 13 Derfor, så siger den Herre
HERREN: Og jeg lader et Stormvejr bryde løs i min
Harme, og Skylregn skal komme i min Vrede og
Isstykker i min Harme til Undergang; 14 og Væggen,
som I strøg over med Kalk, river jeg ned og lader
den styrte til Jorden, så dens Grundvold blottes, og
ved dens Fald skal I gå til Grunde derinde; og I skal
kende, at jeg er HERREN. 15 Jeg vil udtømme min
Vrede over Væggen og dem, der strøg den over med
Kalk, så man skal sige til eder: "Hvor er Væggen, og
hvor er de, som strøg den over, 16 Israels Profeter,
som profeterede om Jerusalem og skuede Fredssyner
for det, hvor ingen Fred var - lyder det fra den Herre
HERREN. 17 Og du, Menneskesøn, vend dit Ansigt
mod dit Folks Døtre, som profeterer efter deres eget
Hjertes Tilskyndelse; profeter imod dem 18 og sig:
Så siger den Herre HERREN: Ve dem, der syr Bind
til alle Håndled og laver Slør til alle Hoveder efter
hver Legemshøjde for at fange Sjæle! Dræber I
Sjæle, der hører til mit Folk, og holder Sjæle i Live
af Egennytte? 19 I, som vanhelliger mig for mit Folk
for nogle Håndfulde Bygkorn og nogle Bidder Brød
og således dræber Sjæle, der ikke skulde dø, og
holder Sjæle i Live, som ikke skulde leve, idet I lyver

for mit Folk, som gerne hører på Løgn! 20 Derfor,
så siger den Herre HERREN: Se, jeg kommer over
eders Bind, med hvilke I fanger Sjæle, og river dem
af eders Arme, og de Sjæle, I fanger, lader jeg slippe
fri som Fugle; 21 og jeg sønderriver eders Slør og
frier mit Folk af eders Hånd, så de ikke mere er Bytte
i eders Hånd; og I skal kende, at jeg er HERREN.
22 Fordi I ved Svig volder den retfærdiges Hjerte
Smerte, skønt jeg ikke vilde volde ham Smerte, og
styrker den gudløses Hænder, så han ikke omvender
sig fra sin onde Vej, at jeg kan holde ham i Live, 23
derfor skal I ikke mere skue Tomhed eller drive eders
Spådomskunst; jeg frier mit Folk af eders Hånd; og I
skal kende, at jeg er HERREN.

14 Nogle af Israels ældste kom til mig og satte
sig lige over for mig. 2 Så kom HERRENs Ord
til mig således; 3 Menneskesøn! Disse Mænd har
lukket deres Afgudsbilleder ind i deres Hjerte og
stillet det, der blev dem Årsag til Skyld, for deres
Ansigt - skulde jeg lade mig rådspørge af dem?
4 Tal derfor med dem og sig: Så siger den Herre
HERREN: Hver den af Israels Hus, som lukker sine
Afgudsbilleder ind i sit Hjerte og sættet det, der blev
dem Årsag til Skyld, for sit Ansigt og så kommer til
Profeten, ham vil jeg, HERREN, selv svare trods
hans mange Afgudsbilleder 5 for at gribe Israels
Hus i Hjertet, fordi de faldt fra mig med alle deres
Afgudsbilleder. 6 Sig derfor til Israels Hus: Så siger
den Herre HERREN: Vend om, vend eder bort fra
eders Afgudsbilleder og vend eders Ansigt bort fra
alle eders Vederstyggeligheder! 7 Thi hver den af
Israels Hus og af de fremmede, der bor i Israel, som
skiller sig fra mig og lukker sine Afgudsbilleder ind i
sit Hjerte og sætter det, der blev ham Årsag til Skyld,
for sit Ansigt og så kommer til Profeten, for at denne
skal rådspørge mig for ham, ham vil jeg, HERREN,
selv svare; 8 jeg retter mit Åsyn mod den mand
og gør ham til Tegn og Mundheld og udrydder ham
af mit Folk; og I skal kende, at jeg er HERREN. 9
Men lader Profeten sig lokke til at sige et Ord, så
er det mig, HERREN, der har lokket ham, og jeg
udrækker min Hånd imodham og udrydder ham af
mit Folk Israel. 10 De skal begge bære deres Skyld,
Spørgeren og Profeten skal være lige skyldige, 11
for at Israels Hus ikke mere skal fare vild fra mig og
blive urent ved alle sine Overtrædelser; da skal de
være mit Folk, og jeg vil være deres Gud, lyder det
fra den Herre HERREN. 12 HERRENs Ord kom til
mig således: 13 Menneskesøn! Når et Land troløst
synder imod mig, og jeg udrækker min Hånd imod
det og bryder Brødets Støttestav for det og sender
Hungersnød over det og udrydder Folk og Fæ, 14
og disse tre Mænd var i dets Mtidte: Noa, Daniel og
Job, så skulde kun de tre redde deres Liv ved deres
Retfærdighed, lyder det fra den Herre HERREN.
15 Eller lader jeg Rovdyr fare igennem Landet og
gøre det folketomt, så det bliver øde og ingen tør gå
derigennem for de vilde Dyr, 16 og disse tre Mænd
var i dets Midte - så sandt jeg lever, lyder det fra
den Herre HERREN: De skulde ikke redde deres
Sønner eller Døtre; de selv alene skulde reddes, men
Landet måtte blive øde. 17 Eller lader jeg Sværdet
komme over dette Land og siger: "Sværdet skal fare
igennem Landet!" og udrydder Folk og Fæ deraf, 18
og disse tre Mænd var i dets Midte - så sandt jeg
lever, lyder det fra den Herre HERREN: De skulde
ikke redde deres Sønner eller Døtre; de selv alene
skulde reddes. 19 Eller sender jeg Pest over dette
Land og udgyder min Harme over det med Blod og
udrydder Folk og Fæ deraf, 20 og Noa, Daniel og
Job var i dets Midte - så sandt jeg lever, lyder det
fra den Herre HERREN: De skulde ikke redde Søn
eller Datter; de selv alene skulde redde deres Liv
ved deres Retfærdighed. 21 Men så siger den Herre
HERREN: Og dog, når jeg sender mine fire grumme
Straffedomme, Sværd, Hunger, Rovdyr og Pest, over
Jerusalem for at udrydde Folk og Fæ deraf, 22 se, da
skal der levnes en Flok undslupne, som fører Sønner
og Døtre ud derfra; se, de skal drage hid til eder, og I
skal se deres Færd og Gerninger; da skal I trøste
eder over den Ulykke, jeg har bragt over Jerusalem,
alt det, jeg har bragt over det. 23 De skal være eder
en Trøst, når I ser deres Færd og Gerninger, og I skal
skønne, at jeg ikke uden Grund gjorde alt, hvad jeg
lod det times, lyder det fra den Herre HERREN.

15 HERRENs Ord kom til mig således: 2
Menneskesøn! Hvad har Vinstokken forud for
alle andre Træer, Ranken, som står iblandt Skovens
Træer? 3 Tager man Gavntræ deraf? Eller tager man
deraf en Knag til at hænge alskens Redskaber på?
4 Når den så oven i købet har været givet Ilden til
Føde, så at Ilden har fortæret begge dens Ender,
og Midten er svedet, duer den så til noget? 5 Se,
da den endnu var uskadt, brugtes den ikke til noget,
endsige at den skulde kunne bruges til noget nu, da
Ilden har fortæret den og den er svedet. 6 Derfor, så
siger den Herre HERREN: Som det går Vinstokken
blandt Skovens Træer, hvilke jeg giver Ilden til Føde,
således giver jeg Jerusalems Indbyggere hen; 7 jeg
vender mit Åsyn imod dem; af Ilden slap de ud, men

Ild skal dog fortære dem; og I skal kende, at jeg er
HERREN, når jeg vender mit Åsyn imod dem. 8 Og
jeg gør Landet øde, fordi de var troløse, lyder det fra
den Herre HERREN.

16 HERRENs Ord kom til mig således: 2
Menneskesøn, forehold Jerusalem dets
Vederstyggeligheder 3 og sig: Så siger den Herre
HERREN til Jerusalem: Dit Udspring og din Oprindelse
var i Kanaanæernes Land; din Fader var Amorit,
din Moder Hetiterinde. 4 Og ved din Fødsel gik
det således til: Da du fødtes, blev din Navlestreng
ikke skåret over, ej heller blev du tvættet ren med
Vand eller gnedet med Salt eller lagt i Svøb. 5
Ingen så på dig med så megen Medynk, at han af
Medlidenhed gjorde nogen af disse Ting for dig, men
du henslængtes på Marken, den Dag du fødtes;
således væmmedes man ved din Sjæl. 6 Men jeg
kom forbi, og da jeg så dig sprælle i Blod, sagde
jeg til dig, som du lå der i Blodet: "Du skal leve 7
og vokse som en Urt på Marken!" Og du voksede,
blev stor og trådte ind i din Skønheds Fylde; dine
Bryster blev faste, og dit Hår voksede; men du var
nøgen og bar. 8 Så kom jeg forbi og så dig, og
se, din Tid var inde, din Elskovstid; og jeg bredte
min Kappeflig over dig og tilhyllede din Blusel; så
tilsvor jeg dig Troskab og indgik Pagt med dig, lyder
det fra den Herre HERREN, og du blev min. 9 Så
tvættede jeg dig med Vand, skyllede Blodet af dig
og salvede dig med Olie; 10 jeg klædte dig i broget
vævede Klæder, gav dig Sko af Tahasjskind på, bandt
Byssusklæde om dit Hoved og hyllede dig i Silke; 11
jeg smykkede dig, lagde Spange om dine Arme og
Kæde om din Hals, 12 fæstede en Ring i din Næse,
kugler i dine Ører og en herlig krone på dit Hoved;
13 du smykkedes med Guld og - Sølv, din Klædning
var Byssus, Silke og broget vævede Klæder; fint
Hvedemel, Honning og Olie var din Mad, og du blev
såre dejlig og drev det til at blive Dronning. 14 Dit Ry
kom ud blandt Folkene for din Dejligheds Skyld; thi
den var fuldendt ved de Smykker, jeg udstyrede dig
med, lyder det fra den Herre HERREN. 15 Men du
stolede på din Dejlighed og bolede i Kraft af dit Ry; du
udøste din bolerske Attrå over enhver, som kom forbi;
du blev hans. 16 Af dine Klæder tog du og gjorde dig
spraglede Offerhøje og bolede på dem. 17 Du tog
dine Smykker af mit Guld og Sølv, som jeg havde
givet dig, og gjorde dig Mandsbilleder og bolede
med dem. 18 Du tog dine broget vævede Klæder og
hyllede dem deri, og min Olie og Røgelse satte du
for dem. 19 Brødet, som jeg havde givet dig - fint
Hedemel, Olie og Honning gav jeg dig at spise - satte
du for dem til en liflig Duft, lyder det fra den Herre
HERREN. 20 Og du tog dine Sønner og Døtre, som
du havde født mig, og slagtede dem til Føde for dem.
Var det ikke nok med din Bolen, 21 siden du slagtede
mine Sønner og gav dem hen, idet du indviede dem
til dem? 22 Og under alle dine Vederstyggeligheder
og din Bolen kom du ikke din Ungdoms dage i Hu,
da du var nøgen og bar og lå og sprællede i Blod.
23 Og efter al denne din Ondskab - ve dig, ve! lyder
det fra den Herre HERREN - 24 byggede du dig en
Alterfod og gjorde dig en Offerhøj på alle Torve. 25
Ved hvert Gadehjørne byggede du dig en Offerhøj
og vanærede din Dejlighed; du spredte Benene for
enhver, som kom forbi, og drev din Bolen vidt. 26 Du
bolede med Ægypterne, dine sværlemmede Naboer,
og drev din Bolen vidt og krænkede mig. 27 Men
se, jeg udrakte min Hånd imod dig og unddrog dig,
hvad der tilkom dig, og jeg gav dig dine Fjender
Filisterindernes Gridskhed i Vold, de, som skammede
sig over din utugtige Færd. 28 Siden bolede du med
Assyrerne, umættelig som du var; du bolede med
dem, men blev endda ikke mæt. 29 Så udstrakte du
din Bolen til Kræmmerlandet, Kaldæernes Land, men
blev endda ikke mæt. 30 Hvor vansmægtede dog
dit Hjerte, lyder det fra den Herre HERREN, da du
gjorde alt dette, som kun en arg Skøge kan gøre, 31
da du byggede dig en Alterfod ved hvert Gadehjørne
og gjorde dig en Offerhøj på hvert Torv. Men du
lignede ikke Skøgen i at samle Skøgeløn; 32 hvilken
Horkvinde, der tager fremmede i sin Mands Sted! -
33 ellers giver man Skøgen en Gave, men du gav
alle dine Elskere Gaver og købte dem til at komme
til dig rundt om fra og bole med dig. 34 Hos dig var
det modsat af, hvad Tilfældet ellers er med Kvinder;
ingen løb efter dig for at bole, men du gav Skøgeløn
og fik selv ingen; det var det modsatte. 35 Derfor, du
Skøge, hør HERRENs Ord! 36 Så siger den Herre
HERREN: Fordi din Skam ødtes bort og din Blusel
blottedes for dine Elskere ved din Boler, derfor og for
alle dine vederstyggelige Afgudsbilleders Skyld og for
dine Sønners Blods Skyld, som du gav dem, 37 se,
derfor vil jeg samle alle dine Elskere, hvem du var
til Glæde, både alle dem, du elskede, og alle dem,
du hadede; jeg vil samle dem imod dig trindt om fra
og blotte din Blusel for dem, så de ser den helt. 38
Jeg vil dømme dig efter Horkvinders og Morderskers
Ret og lade Vrede og Nidkærhed ramme dig. 39
Jeg giver dig i deres Hånd, og de skal nedbryde din
Alterfod, ødelægge dine Offerhøje, rive Klæderne af
dig, tage dine Smykker og lade dig stå nøgen og bar.

40 De skal sammenkalde en Forsamling imod dig,
stene dig og med deres Sværd hugge dig sønder
og sammen; 41 de skal sætte Ild på dine Huse og
fuldbyrde Dommen over dig i mange Kvinders Påsyn.
Jeg gør Ende på din Bolen, og du skal ikke mere
komme til at give Skøgeløn. 42 Jeg stiller min Vrede
på dig, til min Nidkærhed viger fra dig, så jeg får Ro
og ikke mere er krænket. 43 Fordi du ikke kom dine
Ungdoms Dage i Hu, men vakte min Vrede ved alt
dette, se, derfor vil jeg gøre Gengæld og lade din
Færd komme over dit Hoved, lyder det fra den Herre
HERREN. Du skal ikke vedblive at føje Skændsel til
alle dine Vederstyggeligheder. 44 Se, enhver, som
ynder Ordsprog, skal bruge det Ordsprog om dig:
"Som Moder så datter!" 45 Du er din Moders Datter,
hun ledede ved sin Mand og sine Børn; og du er
dine Søstres Søster, de ledede ved deres Mænd
og Børn. Eders Moder var Hetiterinde, eders Fader
Amorit. 46 Din store søster var samaria og hendes
Døtre norden for dig, og din lille Søster sønden for
dig var Sodoma og hendes Døtre. 47 På deres Veje
vandrede du ikke, og Vederstyggeligheder som deres
øvede du ikke; kun en liden Stund, så handlede du
endnu værre end de på alle dine Veje. 48 Så sandt
jeg lever, lyder det fra den Herre HERRE, din Søster
Sodoma og hendes Døtre handlede ikke som du
og dine Døtre! 49 Se, din Søster Sodomas Brøde
var Overmod; Brød i Overflod og sorgløs Tryghed
blev hende og hendes Døtre til Del, men de rakte
ikke den arme og fattige en hjælpende Hånd; 50
de blev hovmodige og øvede Vederstyggelighed for
mine Øjne; derfor stødte jeg dem bort, så snart jeg
så det. 51 Heller ikke Samaria syndede halvt så
meget som du! Du har øvet flere Vederstyggeligheder
end de og retfærdiggjort dine Søstre ved alle de
Vederstyggeligheder, du øvede. 52 Så bær da også
du din Skændsel, du, som har skaffet dine Søstre
Oprejsning; da dine Synder er vederstyggeligere
end deres, står de retfærdigere end du; så skam
da også du dig og bær din Skændsel, fordi du har
retfærdiggjort dine Søstre. 53 Og jeg vil vende deres
Skæbne, Sodomas og hendes Døtres og Samarias
og hendes Døtres, og jeg vil vende din Skæbne midt
iblandt dem, 54 for at du kan bære din Skændsel
og blues ved alt, hvad du har gjort, idet du derved
skaffede demen Trøst. 55 Dine Søstre Sodoma og
hendes Døtre og Samaria og hendes Døtre skal blive,
hvad de fordum var, og du og dine Døtre, hvad I
fordum var. 56 Din Søster Sodomas Navn tog du ikke
i din Mund i dit Overmods Dage, 57 da din Blusel
endnu ikke var blottet som nu, du Spot for Edoms
Kvinder, og alle kvinder deromkring og for Filisternes
Kvinder, som hånede dig fra alle Sider! 58 Du må
bære din Skændsel og dine Vederstyggeligheder,
lyder det fra HERREN. 59 Ja, så siger den Herre
HERREN: Jeg gør med dig, som du har gjort, du,
som lod hånt om Eden og brød Pagten. 60 Men jeg vil
ihukomme min Pagt med dig i din Ungdoms Dage og
oprette en evig Pagt med dig. 61 Og du skal komme
dine Veje i Hu og blues, når jeg tager dine Søstre,
både dem, der er større, og dem, der er mindre end
du, og giver dig dem til Døtre, men ikke fordi du var
tro i Pagten. 62 Jeg opretter min Pagt med dig, og
du skal kende, at jeg er HERREN, 63 for at du skal
komme det i Hu med Skam og ikke mere kunne åbne
din Mund, fordi du blues, når jeg tilgiver dig alt, hvad
du har gjort, lyder det fra den Herre HERREN.

17 HERRENs Ord kom til mig således: 2
Menneskesøn, fremsæt en Gåde og tal i Lignelse
til Israels Slægt; 3 sig: Så siger den Herre HERREN:
Den store Ørn med vældigt Vingefang, lange Vinger,
tæt Fjederham og brogede Farver kom til Libanon og
tog Cederens Top; 4 Spidsen af dens Skud brød den
af, bragte den til et Kræmmerland og satte den i en
Handelsby. 5 Så tog den en Plante der i Landet og
plantede den i en Sædemark ved rigeligt Vand...", 6
for at den skulde vokse og blive en yppig, lavstammet
Vinstok, hvis Ranker skulde vende sig til den, og
hvis Rødder skulde blive under den. Og den blev en
Vinstok, som skød Grene og bredte sine Kviste. 7
Men der var en anden stor Ørn med vældigt Vingefang
og rig Fjederham; og se, Vinstokken bøjede sine
Rødder imod den og strakte sine Ranker hen til den,
for at den skulde give den mere Vand end Bedet, den
stod i. 8 På en frugtbar Mark ved rigeligt Vand var
den plantet for at skyde Grene, bære Frugt og blive
en herlig Vinstok. 9 Sig derfor: Så siger den Herre
HERREN: Mon det lykkes den? Mon den første Ørn
ikke rykker dens Rødder op og afriver dens Frugt,
så alle de friske Skud tørres hen? Der skal jo ingen
kraftig Arm eller mange Folk til at rive den løs fra
Roden. 10 Se, den er plantet, men mon det lykkes
den? Mon den ikke, så snart Østenvinden når den,
hentørres i Bedet, den voksede i? 11 Og HERRENs
Ord kom til mig således: 12 Sig til den genstridige
Slægt: Ved I ikke, hvad dette betyder? Sig: Babels
Konge kom til Jerusalem, tog Kongen og Fyrsterne
og førte dem med hjem til Babel. 13 Derpå tog han
entling af kongehuset og sluttede Pagt med ham og
lod ham aflægge Ed. Landets Stormænd tog han
dog med, 14 for at Riget skulde holdes nede og ikke

hovmode sig, men holde hans Pagt, at den måtte
stå fast. 15 Men han faldt fra og sendte sine Bud til
Ægypten, for at de skulde give ham Heste og Folk i
Mængde. Mon det lykkes ham? Mon den, der bærer
sig således ad, slipper godt derfra? Skal den, der
bryder en Pagt, slippe fra det? 16 Så sandt jeg lever,
lyder det fra den Herre HERREN: Hvor den Konge
bor, som gjorde ham til Konge, hvis Ed han lod hånt
om, og hvis Pagt han brød, der hos ham i Babel
skal han dø. 17 Og Farao skal ikke hjælpe ham i
Krigen med en stor Hær eller en talrig Skare, når
der opkastes Stormvold og bygges Belejringstårne
til Undergang for mange Mennesker. 18 Thi han lod
hånt om Eden og brød Pagten trods givet Håndslag;
alt dette gjorde han; han skal ikke undslippe! 19 Sig
derfor: Så siger den Herre HERREN: Så sandt jeg
lever: Min Ed, som han lod hånt om, og min Pagt,
som han brød, vil jeg visselig lade komme over hans
Hoved! 20 Jeg breder mit Net over ham, så han
fanges i mit Garn, og jeg bringer ham til Babel for der
at gå i Rette med ham for den Troløshed, han viste
mig. 21 Alle hans udvalgte Folk i alle hans Hære skal
falde for Sværd, og de, der er til Rest, spredes for alle
Vinde; og I skal kende, at jeg, HERREN, har talet. 22
Så siger den Herre HERREN: Så tager jeg selv en
Gren af Cederens Top, af dens Skuds Spidser bryder
jeg en tynd Kvist og planter den på et højt, knejsende
Bjerg. 23 På Israels høje Bjerg vil jeg plante den, og
den skal skyde Grene og bære Løv og blive en herlig
Ceder. Under den skal alle vingede Fugle bygge, i
dens Grenes Skygge skal de bo. 24 Og alle Markens
Træer skal kende, at jeg, HERREN, nedbøjer det
høje Træ og ophøjer det lave, udtørrer det friske Træ
og lader det tørre blomstre. Jeg, HERREN, har talt og
grebet ind.

18 HERRENs Ord kom til mig således: 2 Hvor tør
I bruge det Mundheld i Israels Land: Fædre åd
sure Druer, og Børnenes Tænder blev ømme. 3 Så
sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN:
Ingen skal mere bruge dette Mundheld i Israel. 4 Se,
alle Sjæle er mine; både Faderens Sjæl og Sønnens
Sjæl er mine; den sjæl der synder skal dø. 5 Når
en Mand er retfærdig og gør Ret og Skel, 6 ikke
spiser på Bjergene eller løfter sit Blik til Israels Huses
Afgudsbilleder eller skænder sin Næstes Hustru eller
nærmer sig en Kvinde, så længe hun er uren, 7
eller volder noget Menneske Men, men giver sit
Håndpant tilbage, ikke raner, men giver den sultne
sit Brød og klæder den nøgne, 8 ikke låner ud mod
Åger eller tager Opgæld, men holder sin Hånd fra
Uret, fælder redelig Dom Mand og Mand imellem,
9 vandrer efter mine Anordninger og tager Vare på
at udføre mine Lovbud, han er retfærdig, han skal
visselig leve, lyder det fra den Herre HERREN. 10
Men avler han en Voldsmand til Søn, som udøser
Blod og gør en eneste af disse Ting 11 medens
han selv ikke gjorde nogen af disse Ting - spiser
på Bjergene, skænder sin Næstes Hustru 12 volder
de arme og fattige Men raner, ikke giver Håndpant
tilbage, men løfter sit Blik til Afgudsbillederne, gør,
hvad vederstyggeligt er, 13 låner ud mod Åger og
tager Opgæld, så skal han ingenlunde leve; han har
øvet alle disse Vederstyggeligheder, han skal visselig
lide Døden, hans Blod skal komme over ham. 14
Men sæt, at Sønnen avler en Søn, som ser alle de
Synder, Faderen gjorde, og at han bliver angst og
ikke bærer sig således ad, 15 ikke spiser på Bjergene
eller løfter sit Blik til Israels Huses Afgudsbilleder eller
skænder sin Næstes Hustru 16 eller volder noget
Menneske Men eller tager Håndpant eller raner, men
giver den sultne sit Brød og klæder den nøgne,
17 holder sin Hånd fra Uret, ikke tager Åger eller
Opgæld, men holder mine Lovbud og vandrer efter
mine Anordninger, så skal han ikke dø for sin Faders
Misgerning, men visselig leve. 18 Hans Fader derimod
døde for sin Misgerning, fordi han øvede Vold, ranede
og gjorde i sit Folk hvad ikke var godt. 19 Og I
siger: "Hvorfor skulde Sønnen ikke bære Faderens
Misgerning?" Nej, thi Sønnen gjorde Ret og Skel,
holdt alle mine Lovbud og levede efter dem. Visselig
skal han leve. 20 Den Sjæl, der synder, den skal dø;
Søn skal ikke bære Faders Misgeming, ej heller Fader
Søns. Over den retfærdige skal hans Retfærdighed
komme, over den gudløse hans Gudløshed. 21 Men
når den gudløse omvender sig fra alle de Synder, han
har gjort, og holder alle mine Anordninger og gør Ret
og Skel, da skal han visselig leve og ikke dø. 22 Ingen
af alle de Overtrædelser, han har øvet, skal tilregnes
ham; i Kraft af den Retfærdighed, han øver, skal
han leve. 23 Mon jeg har Lyst til den gudløses Død,
lyder det fra den Herre HERREN, mon ikke til, at han
omvender sig fra sin Vej, så han må leve? 24 Men når
den retfærdige vender sig fra sin Retfærdighed og gør
Uret, lignende Vederstyggeligheder, som den gudløse
øver, så skal ingen af de retfærdige Gerninger, han
har gjort tilregnes ham; for den Troløshed, han øvede,
og den Synd, han gjorde, skal han dø. 25 Og I siger:
"HERRENs Vej er ikke ret!" Hør dog, Israels Hus! Er
det min Vej, der ikke er ret? Er det ikke snarere eders
Vej, der ikke er ret? 26 Når den retfærdige vender
sig fra sin Retfærdighed og gør Uret, skal han dø;

for den Uret, han gør, skal han dø. 27 Men når en
gudløs vender sig fra den Gudløshed, han har øvet,
og gør Ret og Skel, skal han holde sin Sjæl i Live. 28
Han vendte sig fra alle de Overtrædelser, han havde
øvet; han skal visselig leve og ikke dø. 29 Og Israels
Hus siger: "HRRENs Vej er ikke ret!" Er det min Vej,
Israels Hus, der ikke er ret? Er det ikke snarere eders
Vej, der ikke er ret? 30 Derfor dømmer jeg enhver af
eder efter hans Veje, Israels Hus, lyder det fra den
Herre HERREN. Vend om og omvend eder fra alle
eders Overtrædelser, at de ikke skal blive eder Årsag
til Skyld. 31 Gør eder fri for alle de Overtrædelser, I
har øvet imod mig, og skab eder et nyt Hjerte og en
ny Ånd; thi hvorfor vil I dø, Israels Hus? 32 Thi jeg
har ikke Lyst til nogens Død, lyder det fra den Herre
HERREN. Omvend eder derfor, så skal I leve!

19 Du menneskesøn istem en klagesang over
Israels fyrster og sig: 2 Hvor var dog din Moder
en Løvinde midt iblandt Løver! Hun hviled blandt unge
Løver opfostred Unger. 3 En Unge voksede til, en
Ungløve blev den; den lærte at røve Rov, Mennesker
åd den. 4 Da opbød man Folkene mod den, i Grav
blev den fanget, de slæbte den bort med Kroge til
Ægyptens Land. 5 Da hun så, at den var ført bort, at
Håbet var bristet, tog hun en anden Unge og gjorde
til Løve. 6 Den gik imellem Løvinder, en Ungløve blev
den, den lærte at røve Rov, Mennesker åd den. 7
Den overfaldt Vædre på Græs, var Hjordenes Rædsel
Landet og dets Fylde stivned af Angst for dens Brøl.
8 Og Folkene lagde Snarer rundt omkring den, over
den bredte de Nettet, i Grav blev den fanget. 9 De
trak den med Kroge i Bur og førte den til Babels
Konge, hen til Borgen, at dens Røst ej mer skulde
høres på Israels Bjerge. 10 Din Moder var en Vinstok i
Vingården, plantet ved Vand, frugtbar og rig på Grene
ved rigelig Væde. 11 En af dens Grene blev til et
Herskerspir dens knejsende Vækst skød op imellem
Løvet, let at se i sin Højde, med mange Ranker.
12 Men, i Vrede blev Vinstokken oprykt, slænget til
Jorden, Østenstorm tørred dens Frugt, den reves af,
dens stolte Gren blev vissen, Ild åd den op. 13 Nu er
den plantet i Ørkenen, et tørt og tørstigt Land. 14 Ild
for ud af dens Gren, fortæred dens Ranker og Frugt:
en stolt Gren findes ej på den til Herskerspir. Dette er
en Klagesang, og en Klagesang blev det.

20 I det syvende år på den tiende dag i den
femte måned kom nogle af Israels Ældste for
at rådspørge HERREN, og de satte sig lige over
for mig. 2 Så kom HERRENs Ord til mig således 3
Menneskesøn, tal til Israels Ældste og sig: Så siger
den Herre HERREN: Kommer I for at rådspørge mig?
Så sandt jeg lever: Jeg lader mig ikke rådspørge
af eder, lyder det fra den Herre HERREN. 4 Vil
du dømme dem, vil du dømme, Menneskesøn? Så
forehold dem deres Fædres Vederstyggeligheder 5
og sig til dem: Så siger den Herre HERREN: Dengang
jeg udvalgte Israel, løftede jeg min Hånd til Ed for
Jakobs Huses Afkom og gav mig til Kende for dem
i Ægypten; jeg løftede min Hånd for dem og svor:
Jeg er HERREN eders Gud. 6 Dengang løftede jeg
min Hånd og tilsvor dem, at jeg vilde føre dem ud af
Ægypten til Landet, jeg havde givet dem, et Land,
der flyder med Mælk og Honning, det dejligste af alle
Lande. 7 Og jeg sagde til dem: Enhver skal bortkaste
sine væmmelige Guder, som hans Øjne hænger
ved; og I må ikke gøre eder urene ved Ægyptens
Afgudsbilleder. Jeg, HERREN, er eders Gud! 8 Men
de var genstridige imod mig og vilde ikke høre mig; de
bortkastede ikke deres væmmelige Guder, som deres
Øjne hang ved, og lod ikke Ægyptens Afgudsbilleder
fare. Så tænkte jeg på at udøse min Vrede over dem
og køle min Harme på dem midt i Ægypten. 9 For
mit Navns Skyld greb jeg dog ind, at det ikke skulde
vanæres for de Folks Øjne, blandt hvilke de levede,
og i hvis Påsyn jeg havde åbenbaret mig for dem,
idet jeg førte dem ud af Ægypten. 10 Så førte jeg
dem ud af Ægypten og bragte dem ud i Ørkenen;
11 og jeg gav dem mine Anordninger og kundgjorde
dem mine Lovbud; det Menneske, som gør efter dem,
skal leve ved dem. 12 Også mine Sabbater gav jeg
dem, for at de skulde være et Tegn mellem mig og
dem, at det skal kendes, at jeg, HERREN, er den,
som helliger dem. 13 Men Israels Hus var genstridigt
imod mig i Ørkenen; de vandrede ikke efter mine
Anordninger, men lod hånt om mine Lovbud - det
Menneske, som gør efter dem, skal leve ved dem og
mine Sabbater vanhelligede de grovelig. Så tænkte
jeg på at udøse min Vrede over dem i Ørkenen og
tilintetgøre dem. 14 For mit Navns Skyld greb jeg
dog ind, at det ikke skulde vanæres for de Folks
Øjne, i hvis Påsyn jeg havde ført dem ud. 15 Og jeg
løftede min Hånd for dem i Ørkenen og svor, at jeg
ikke vilde føre dem ind i det Land, jeg havde givet
dem, et Land, der flydler med Mælk og Honning, det
dejligste af alle Lande, 16 fordi de lod hånt om mine
Lovbud og ikke vandrede efter mine Anordninger, men
vanhelligede mine Sabbater; thi deres Hjerte holdt sig
til deres Afgudsbilleder. 17 Jeg havde Medlidenhed
med dem, så jeg ikke tilintetgjorde dem; jeg gjorde
ikke Ende på dem i Ørkenen. 18 Så sagde jeg til
deres Sønner i Ørkenen: Følg ikke eders Fædres

Anordninger, hold ikke deres Lovbud og gør eder ikke
urene med deres Afgudsbilleder. 19 Jeg, HERREN,
er eders Gud! Følg mine Anordninger og tag Vare på
at holde mine Lovbud; 20 hold mine Sabbater hellige,
så de bliver et Tegn mellem mig og eder, at det må
kendes, at jeg, HERREN, er eders Gud. 21 Men også
Sønnerne var genstridige imod mig; de fulgte ikke
mine Anordninger og tog ikke Vare på at holde mine
Lovbud - det Menneske, som gør efter dem, skal
leve ved dem - og vanhelligede mine Sabbater. Så
tænkte jeg på at udøse min Harme over dem og køle
min Vrede på dem i Ørkenen. 22 Dog holdt jeg min
Hånd tilbage, og jeg greb ind for mit Navns Skyld,
at det ikke skulde vanæres for de Folks Øjne, i hvis
Påsyn jeg havde ført dem ud. 23 Jeg løftede min
Hånd for dem i Ørkenen og svor, at jeg vilde sprede
dem blandt Folkene og udstrø dem i Landene, 24
fordi de ikke holdt mine Lovbud, men lod hånt om
mine Anordninger og vanhelligede mine Sabbater, og
deres Øjne hang ved deres Fædres Afgudsbilleder.
25 Derfor gav jeg dem Anordninger, som ikke er gode,
og Lovbud ved hvilke de ikke vandt Liv; 26 jeg gjorde
dem urene ved deres Gaver, idet de lod alt hvad der
åbner Moders Liv, gå igennem Ilden; thi jeg vilde have
dem til at stivne af Rædsel, at de måtte kende, at jeg
er HERREN. 27 Derfor, Menneskesøn, tal til Israels
Hus og sig til dem: Så siger den Herre HERREN:
Eders Fædre hånede mig ydermere ved at være
troløse imod mig. 28 Jeg bragte dem til det Land jeg
med løftet Hånd havde svoret at give dem; men hver
Gang de så en høj Bakke eller et løvrigt Træ ofrede
de der deres Slagtofre og bragte deres krænkende
Offergave; der beredte de deres liflige Duft og udgød
deres Drikofre. 29 Da sagde jeg til dem: "Hvad er
det for en Offerhøj, I går hen til?" Og derfor bærer
den endnu den Dag i Dag Navnet Offerhøj. 30 Sig
derfor til Israels Hus: Så siger den Herre HERREN:
Gør I eder ikke urene på eders Fædres Vis og boler
med deres væmmelige Guder? 31 Ja, når I bringer
eders Gaver, når I lader eders Sønner gå igennem
Ilden, gør I eder den Dag i Dag urene til Ære for
alle eders Afgudsbilleder - og så skulde jeg lade mig
rådspørge af eder, Israels Hus? Så sandt jeg lever,
lyder det fra den Herre HERREN: Jeg lader mig ikke
rådspørge af eder! 32 Hvad der er kommet op i eders
Sind, skal visselig ikke ske; I siger: "Vi vil være som
Folkene, som Slægterne i andre Lande og dyrke Træ
og Sten!" 33 Så sandt jeg lever, lyder det fra den
Herre HERREN: Med stærk Hånd og udstrakt Arm og
udøst Vrede vil jeg vise, at jeg er eders Konge. 34
Med stærk Hånd og udstrakt Arm og udøst Vrede vil
jeg føre eder bort fra Folkeslagene og samle eder
fra de Lande, hvor I er spredt, 35 og bringe eder til
Folkeslagenes Ørken, og der vil jeg gå i Rette med
eder Ansigt til Ansigt. 36 Som jeg gik i Rette med
eders Fædre i Ægyptens Ørken, vil jeg gå i Rette
med eder, lyder det fra den Herre HERREN. 37 Jeg
vil lade eder gå under Staven og føre eder fuldtalligt
frem. 38 Jeg vil fraskille dem, der var genstridige og
faldt fra mig; jeg fører dem ud af deres Udlændigheds
Land, men til Israels Land skal de ikke komme; og
I skal kende, at jeg er HERREN. 39 Men I, Israels
Hus! Så siger den Herre HERREN: Gå hen og dyrk
hver sit Afgudsbillede, men siden skal I visselig høre
min Røst og ikke mere vanhellige mit hellige Navn
med eders Offergaver og Afgudsbilleder. 40 Thi på
mit hellige Bjerg, på Israels høje Bjerg, lyder det
fra den Herre HERREN, der skal hele Israels Hus i
Landet tjene mig; der vil jeg vise dem mit Velbehag,
og der vil jeg spørge efter eders Offerydelser og
Førstegrødegaver, alt, hvad I vil hellige. 41 Ved den
liflige Duft vil jeg vise eder mit Velbehag, når jeg
fører eder ud fra Folkeslagene og samler eder fra
alle de Lande, hvor I er spredt, og jeg vil på eder
vise mig som den Hellige for Folkenes Øjne. 42 Og I
skal kende, at jeg er HERREN, når jeg fører eder til
Israels Jord, det Land, jeg med løftet Hånd svor at
give eders Fædre. 43 Der skal I ihukomme eders Veje
og alle de Gerninger, I gjorde eder urene med, så I
ledes ved eder selv for alt det onde, I øvede. 44 Og I
skal kende, at jeg er HERREN, når jeg gør således
med eder for mit Navns Skyld, ikke efter eders onde
Veje og skændige Gerninger, Israels Hus, lyder det
fra den Herre HERREN. 45 HERRENs Ord kom til
mig således: 46 Menneskesøn, vend dit Ansigt mod
Sønden og lad din Tale strømme sønderpå og profeter
mod Sydlandets Skov! 47 Sig til Sydlandets Skov:
Hør HERRENs Ord! Så siger den Herre HERREN:
Jeg sætter Ild på dig, og den skal fortære alle Træer
i dig, både friske og tørre; den luende Ild skal ikke
slukkes, og alle Ansigter skal svides fra Syd til Nord.
48 Og alt Kød skal se, at jeg, HERREN, har tændt
den; den skal ikke slukkes! 49 Da sagde jeg: "Ak,
Herre, HERRE, de siger om mig, at jeg altid taler i
Lignelser!"

21 Da kom HERRENs Ord til mig sااledes: 2
Mennesskesøn, vend dit Ansigt mod Jerusalem,
lad din Tale strømme mod Helligdommen og profeter
mod Israels Land! 3 Sig til Israels Land: Så siger
HERREN: Se, jeg kommer over dig og drager mit
Sværd af Skedn for at udrydde både retfærdige og

gudløse af dig. 4 Fordi jeg vil udrydde både retfærdige
og gudløse af dig, derfor skal mit Sværd fare af
Skeden mod alt Kød fra Syd til Nord. 5 Og alt Kød
skal kende, at jeg, HERREN, har draget mit Sværd
at Skeden; det skal ikke vende tilbage! 6 Men du,
Menneskesøn, støn, støn for deres Øjne, som om
dine Lænder skulde briste, i bitter Smerte! 7 Og når
de spørger: "Hvorfor stønner du?" så svar: "Over en
Tidende; thi når den kommer, skal hvert Hjerte smelte,
alle Hænder synke, hver Ånd sløves og alle Knæ
flyde som Vand. Se, den kommer, den fuldbyrdes,
lyder det fra den Herre HERREN." 8 HERRENs Ord
kom til mig således: 9 Menneskesøn, profeter og
sig: Så siger HERREN: 10 Et Sværd, et Sværd er
hvæsset og slebet blankt, hvæsset med Slagtning for
Øje, blankt til at udsende Lyn..." 11 Jeg gav en Slagter
det, at han skal tage det fat; det er hvæsset og slebet
for at gives en Drabsmand i Hænde, 12 Råb og vånd
dig, Menneskesøn! Thi det kommet over mit Folk,
over alle Israels Fyrster; sammen med mit Folk er de
givet til Sværdet. Derfor slå dig på Hoften! 13 lyder
det fra den Herre HERREN. 14 Og du, Menneskesøn,
profeter og slå Hænderne sammen, gør Sværdet som
to, ja, gør det som tre! Det er et dræbende Sværd, den
store Hednings Sværd; indjag dem Rædsel dermed,
15 at deres Hjerter må ængstes og mange må falde
ved alle Porte. Jeg sætter dig til at slagte, du Sværd,
som er gjort til at lyne, hvæsset til Slagtning. 16 Indjag
Rædsel både til højre og venstre, hvor din Od rettes
hen! 17 Også jeg vil slå Hænderne sammen og køle
min Vrede. Jeg, HERREN, har talet! 18 HERRENs
Ord kom til mig således: 19 Du, Menneskesøn, afsæt
dig to Veje, ad hvilke Babels konges Sværd skal
komme, således at begge udgår fra et og samme
Land; og opstil en Vejviser der, hvor de to Byveje
skilles, 20 så at Sværdet både kan komme til Rabba i
Ammoniternes Land og til Juda og Jerusalem midt i
Juda. 21 Thi Babels Konge står på Vejskellet, hvor de
to Veje skilles, for at tage Varsler; han ryster Pilene",
rådspørger Husguderne, ransager Leveren. 22 I sin
højre holder han Loddet "Jerusalem", at han skal
åbne Munden til Skrig og løfte Røsten til Krigsråb,
rejse Stormbukke mod Portene, opkaste Stormvold og
bygge Belejringstårne. 23 Ederne, svorne ved Gud,
regnede de lige med falsk Spådom, men han bringer
deres Brøde i Minde, for at de skal fanges. 24 Derfor,
så siger den Herre HERREN: Fordi I bringer eders
Brøde i Minde, idet eders Overtrædelser åbenbares,
så eders Synder bliver synlige i alt, hvad I gør, fordi I
bringer eder i Minde ved dem, skal I fanges. 25 Og
du, gudløse Hedning, Israels Fyrste, hvis Time slår,
når din Misgerning er fuldmoden, 26 så siger den
Herre HERREN: Bort med Hovedbindet, ned med
kronen! Som det var, er det ikke mere! Op med det
lave, ned med det høje! 27 Grushobe, Grushobe,
Grushobe gør jeg det til. Ve det! Således skal det
være, til han kommer, som har Retten til det; ham vil
jeg give det. 28 Du, Menneskesøn, profeter således:
Så siger den Herre HERREN om Ammoniterne og
deres Hån! Og sig: Et Sværd, et Sværd er draget til
at slagte hvæsset til at udsende Lyn, 29 medens man
skuer dig Tomhed og spår dig Løgn, for at det skal
lægges på de gudløse Hedningers Hals, hvis Time
slår, når deres Misgerning er fuldmoden. 30 Vend
tilbage til din Borg! På det Sted, hvor du skabtes,
i det Land, du stammer fra, vil jeg dømme dig. 31
Jeg vil udøse min Vrede over dig, blæse min Harmes
Ild op imod dig og give dig i grumme Menneskers
Hånd, som er Mestre i at tilintetgøre. 32 Du skal blive
Ildens Føde, dit Blod skal flyde i dit Land; du skal
ikke kommes i Hu, thi jeg, HERREN, har talet.

22 Herrens ord kom til mig således: 2 Du
Menneskesøn! Vil du dømme Blodbyen? Så
forehold den alle dens Vederstyggeligheder 3 og sig:
Så siger den Herre HERREN: Ve Byen, der udøser
Blod i sin Midte, for at dens Time skal komme, og
laver sig Afgudsbilleder for at gøre sig uren. 4 Ved
dine egne Folks Blod, som du har udgydt, har du
pådraget dig Skyld, og ved de Afgudsbilleder du
har lavet, er du blevet uren; du har bragt din Time
nær og hidført dine Års Frist. Derfor gør jeg dig til
Hån for Folkene og til Spot for alle Lande; 5 fra
nær og fjern skal man spotte dig, du, hvis Navn er
skændet, og som er fuld af Larm. 6 Se, Israels Fyrster
optræder hver og een egenmægtigt i dig og udøser
Blod. 7 Fader og Moder ringeagtes, den fremmede
undertrykkes i dig, den faderløse og Enken lider Uret.
8 Mine hellige Ting agter du ringe og vanhelliger mine
Sabbater. 9 Du har Æreskændere i din Midte, som
bagtaler, så der udøses Blod, og Folk, som spiser
på Bjergene. Utugt går i Svang i din Midte; 10 i dig
blottes Faderens Skam, og Kvinder krænkes i deres
Urenheds Tid. 11 Man øver Vederstyggelighed mod
sin Næstes Hustru, man gør sin Sønnekone uren ved
Utugt, man skænder i dig sin kødelige Søster. 12 I dig
tager man Gave for at udøse Blod; du tager Åger og
Opgæld, voldelig øver du Svig mod din Næste; og
mig glemmer du, lyder det fra den Herre HERREN.
13 Men se, jeg slår Hænderne sammen over den
uredelige Vinding, du har skaffet dig, og over det
Blod, der er udøst i dig. 14 Kan dit Hjerte holde Stand,

kan dine Hænder være faste i de Dage, da jeg tager
fat på dig? Jeg, HERREN, har talet, og jeg fuldbyrder
det. 15 Jeg vil sprede dig blandt Folkene og udstrø
dig i Landene og tage din Urenhed fra dig; 16 jeg vil
lade mig vanære ved dig for Folkenes Øjne; og du
skal kende, at jeg er HERREN. 17 Og HERRESs Ord
kom til mig således: 18 Menneskesøn! Israels Hus
er blevet mig til Slagger; de er alle blevet Kobber,
Tin, Jern og Bly i Smelteovnen; Sølvslagger er de
blevet. 19 Derfor, så siger den Herre HERREN: Fordi
I alle er blevet til Slagger, derfor vil jeg samle eder i
Jerusalem; 20 som man samler Sølv, Kobber, Jern,
Bly og Tin i en Smelteovn og blæser til Ilden for at
smelte det, således vil jeg i min Vrede og Harme
samle eder og kaste eder ind og smelte eder; 21 jeg
vil samle eder og blæse min Vredes Ild op imod eder,
så I smeltes deri. 22 Som Sølv smeltes i Smelteovnen,
skal I smeltes deri; og I skal kende, atjeg, HERREN,
har udøst min Vrede over eder. 23 Og HERRENs
Ord kom til mig således: 24 Menneskesøn, sig til
Landet: Du er et Land, der ikke får Regn og Byger på
Vredens Dag, 25 hvis Fyrster er som brølende Løver
på Rov; de tilintetgør Sjæle, tilriver sig Gods og Guld,
gør mange til Enker deri. 26 Præsterne øver Vold
mod min Lov, vanhelliger mine hellige Ting og gør
ikke Skel mellem det, der er helligt, og det, der ikke
er helligt, lærer ikke Forskel mellem rent og urent og
lukker Øjnene for mine Sabbater, så jeg er blevet
vanhelliget iblandt dem. 27 Fyrsterne er som Ulve på
Rov: de er ivrige efter at udøse Blod og tilintetgøre
Menneskeliv for at skaffe sig Vinding. 28 Profeterne
stryger over med Kalk, idet de skuer Tomhed og
varsler Løgn og siger: "Så siger den Herre HERREN!"
uden at HERREN har talet. 29 Det menige Folk øver
Vold og går på Rov, den arme og fattige gør de Uret,
og den fremmede undertrykker de imod Lov og Ret.
30 Jeg søgte iblandt dem efter en, der vilde bygge
en Mur og stille sig i Gabet for mit Åsyn til Værn for
Landet, at jeg ikke skulde ødelægge det; men jeg
fandt ingen. 31 Derfor udøser jeg min Vrede over
dem, med min Harmes Ild tilintetgør jeg dem; deres
Færd lader jeg komme over deres Hoved, lyder det
fra den Herre HERREN.

23 HERRENs Ord kom til mig således: 2
Meneskesøn! Der var to Kvinder, Døtre af en og
samme Moder. 3 De bolede i deres Ungdom i Ægypten:
der krammedes deres Bryster, der krænkede man
deres Jomfrubarm. 4 Den ældste hed Ohola, hendes
Søster Oholiba. Og de blev mine og fødte Sønner
og Døtre. Ohola er Samaria, Oholiba Jerusalem. 5
Men i Stedet for at holde sig til mig bolede Ohola
og var i Brynde for sine Elskere, Assurs Sønner, der
nærmede sig hende 6 klædt i Purpur, Statholdere og
Landshøvdinger, alle sammen smukke unge Mænd,
Ryttere højt til Hest; 7 og hun gav dem sin bolerske
Elskov, alle Assurs ypperste Sønner, og alle Vegne,
hvor hun kom i Brynde, gjorde hun sig uren ved deres
Afgudsbilleder. 8 Men sin Bolen med Ægypterne
opgav hun ikke, thi de hade ligget hos hende i hendes
Ungdom; de havde skændet hendes Jomfrubarm og
udøst deres bolerske Attrå over hende. 9 Derfor gav
jeg hende i hendes Elskeres, Assurs Sønners, Hånd,
for hvem hun var i Brynde; 10 og de blottede hendes
Blusel, tog hendes Sønner og Døtre og dræbte hende
selv med Sværd, så hun fik Vanry blandt Kvinder;
således fuldbyrdede de Dommen over hende. 11
Det så hendes Søster Oholiba, og dog kom hun i
endnu værre Brynde og bolede endnu værre end
Søsteren. 12 Hun kom i Brynde for Assurs Sønner,
Statholdere og Landshøvdinger, der nærmede sig
hende herligt klædt, Ryttere højt til Hest, alle sammen
smukke unge Mænd. 13 Og jeg så, at hun blev
uren; begge fulgte samme Vej. 14 Men hun drev sin
Bolen videre endnu; thi da hun så Mænd afbildede
på Muren, Billeder af Kaldæere, malet med rødt, 15
med Bælte om Lænd og nedhængende Hovedbind,
alle at se til som Høvedsmænd, en Afbildning af
Babels Sønner, hvis Hjemstavn Kaldæa er, 16 så
kom hun i Brynde for dem, så snart hun fik Øje
på dem, og hun sendte Bud til dem i Kaldæa: 17
Og Babels Sønner gik ind til hende, lå hos hende i
Elskov og gjorde hende uren ved deres Bolen; og
hun blev uren ved dem, til hun følte Lede ved dem.
18 Da hun havde åbenbaret sin bolerske Attrå og
blottet sin Blusel, følte jeg Lede ved hende, som jeg
var blevet led ved hendes søster. 19 Men hun drev
sin Bolen videre endnu, idet hun kom sin Ungdoms
Dage i Hu, da hun havde bolet i Ægypten, 20 og
hun kom i Brynde ved dets Bolere, der havde Kød
som Æsler og var gejle som Hingste; 21 og hun
optog sin Ungdoms Skændsel, dengang Ægypterne
krænkede hendes Jomfrubarm og krammede hendes
unge Bryster, 22 Derfor, Oholiba, så siger den Herre
HERREN: Jeg hidser dine Elskere på dig, dem, du
følte Lede ved, og fører dem mod dig fra alle Kanter,
23 Babels Sønner og alle Kaldæerne, Pekod, Sjoa og
Koa og med dem alle Assurs Sønner, alle sammen
smukke unge Mænd, Statholdere og Landshøvdinger,
Høvedsmænd og navnkundige Mænd, alle højt til
Hest; 24 og de skal komme imod dig med en Vrimmel
af Vogne og Hjul og en Hærskare af Folkeslag; store

og små Skjolde og Hjelme skal de rette imod dig
fra alle Kanter. Jeg overlader dem Dommen, og de
skal dømme dig efter deres Ret. 25 Jeg retter min
Nidkærhed imod dig, og de skal handle med dig i
Vrede; din Næse og dine Ører skal de skære af,
dit Afkom skal falde for Sværdet; de skal tage dine
Sønner og Døtre, og dit Afkom skal fortæres af Ild;
26 de skal rive Klæderne af dig og tage alle dine
Smykker; 27 jeg gør Ende på din Skændsel og din
Bolen, som du hengav dig til i Ægypten, og du skal
ikke mere løfte dit Blik til dem eller komme Ægypten i
Hu. 28 Thi så siger den Herre HERREN: Se, jeg giver
dig i deres Hånd, som du hader og ledes ved; 29 de
skal handle med dig i Had og tage alt dit Gods og
efterlade dig nøgen og bar, så din bolerske blussel
blottes. 30 Det kan du takke din Skændsel og din
Bolen for, thi du bolede med Folkene og gjorde dig
uren med deres Afgudsbilleder. 31 Du vandrede i din
Søsters Spor; derfor giver jeg dig hendes Bæger i
Hånden. 32 Så siger den Herre HERREN: Du skal
drikke af din Søsters Bæger, som er både dybt og
bredt; du skal blive til Latter og Spot; Bægeret rummer
meget; 33 det er fuldt af Beruselse og Stønnen, et
Bæger med Gru og Rædsel er din Søster Samarias
Bæger. 34 Du skal drikke det ud til sidste Dråbe,
gnave dets Skår og sønderrive dine Bryster, så sandt
jeg har talet, lyder det fra den Herre HERREN. 35
Derfor, så siger den Herre HERREN: Fordi du glemte
mig og kastede mig bag din Ryg, skal du bære Følgen
af din Skændsel og Bolen. 36 Og HERREN sagde til
mig: Menneskesøn! Vil du dømme Ohola og Oholiba,
så forehold dem deres Vederstyggeligheder, 37 at
de horede og har Blod på Hænderne; de horede
med deres Afgudsbilleder, og til Føde for dem lod
de Børnene, de fødte mig, gå igennem Ilden. 38
Fremdeles har de gjort mig dette: De har gjort min
Helligdom uren og vanhelliget mine Sabbater; 39
endog samme Dag de havde slagtet deres Børn
til Afgudsbillederne, kom de til min Helligdom og
vanhelligede den. Sandelig, således gjorde de i mit
Hus. 40 Ja, for Mænd, som kom langvejs fra, straks
der var sendt dem Bud, badede du dig, sminkede du
dine Øjne og tog dine Smykker på; 41 og du satte
dig på et prægtigt Leje, og foran det dækkedes et
Bord, på hvilket du satte min Røgelse og min Olie. 42
Og det ligefrem larmede hos Søstrene; så mange
Mænd kom der fra Ørkenen; og de lagde Spange
om deres Arme og satte en herlig Krone på deres
Hoved. 43 Så sagde jeg: Således har de horet, på
Skøgevis har de bolet. 44 Man gik ind til dem som til
en Skøge; således gik man ind til Ohola og Oholiba
og øvede Skændsel. 45 Uvildige Mænd skal dømme
dem efter Ægteskabsbryderskers og Morderskers
Ret; thi de horede og har Blod på Hænderne. 46 Thi
så siger den Herre HERREN: En Forsamling skal
sammenkaldes imod dem, og de skal gives hen til
at mishandles og udplyndres; 47 Forsamlingen skal
stene dem og hugge dem sønder og sammen med
Sværd; deres Sønner og Døtre skal man dræbe, og
deres Huse skal man brænde. 48 Jeg gør Ende på
Skændselen i Landet, og alle kvinder skal lade sig
advare derved og ikke efterligne eders Skændsel. 49
Man skal lade eders Skændsel komme over eder, og
I skal bære Følgen af de Synder, I gjorde med eders
Afgudsbilleder; og I skal kende, at jeg er den Herre
HERREN.

24 HERRENs Ord kom i det niende år på den
tiende dag i den tiende Måned til mig således:
2 Menneskesøn, opskriv dig Navnet på denne Dag,
Dagen i Dag, thi netop i Dag har Babels Konge
kastet sig over Jerusalem. 3 Og tal i Lignelse til
den genstridige Slægt og sig: Så siger den Herre
HERREN: Sæt kedelen over, sæt den over; kom
også Vand deri; 4 læg Kødstykker i, alle Hånde
gode Stykker, Kølle og Bov, fyld den med udsøgte
Knogler; 5 tag af Hjordens bedste Dyr og læg en
Stabel Brænde under den; kog Stykkerne, så også
Knoglerne koges ud! 6 Derfor, så siger den Herre
HERREN: Ve Blodbyen, den rustne Kedel, hvis Rust
ikke er gået af. Stykke efter Stykke giver den fra sig;
der kastes ikke Lod om dem; 7 thi Blodet er endnu
midti Byen; den hældte det på den nøgne Klippe og
udgød det ikke på Jorden for at dække det med Muld.
8 For at fremkalde Vrede, for at tage Hævn hældte
jeg Blodet på den nøgne klippe uden at dække det. 9
Derfor, så siger den Herre HERREN: Ve Blodbyen!
Nu vil også jeg gøre brændestabelen stor; 10 hent
brænde i Mængde, lad Ilden lue og Kødet blive mørt,
hæld Suppen ud og lad Benene brændes 11 og sæt
kedelen tom på de glødende kul, for at den kan blive
så hed, at Kobberet gløder og Urenheden smelter;
Rusten skal svinde! 12 Møje har den kostet, men den
megen Rust gik ikke af. I Ilden med Rusten! 13 Fordi
du er uren af Utugt, fordi du ikke kom af med din
Urenhed, skønt jeg rensede dig, skal du ikke blive
ren igen, før jeg har kølet min Harme på dig. 14 Jeg,
HERREN, har talet, og det kommer! Jeg griber ind og
opgiver det ikke, jeg skåner ikke og angre ej heller;
efter dine Veje og dine Gerninger vil jeg dømme dig,
lyder det fra den Herre HERREN. 15 HERRENs Ord
kom til mig således: 16 Menneskesøn! Se, jeg tager

dine Øjnes Lyst fra dig ved en brat Død; men du skal
ikke klage eller græde; du skal ikke fælde Tårer; 17
suk i Stilhed og hold ikke Døde klage, bind Huen på
og tag Sko på Fødderne, tilhyl ikke dit Skæg og spis
ikke Sørgebrød! 18 Tal så om Morgenen til Folket! -
Så døde min Hustru om Aftenen, og næste Morgen
gjorde jeg, som mig var pålagt. 19 Og da Folket
sagde til mig: "Vil du ikke lade os vide, hvad det, du
der gør, skal sige os?" 20 svarede jeg: "HERRENs
Ord kom til mig således: 21 Sig til Israels Hus: Så
siger den Herre HERREN: Se, jeg vil vanhellige min
Helligdom, eders Hovmods Stolthed, eders Øjnes
Lyst, eders Sjæles Længsel; og de Sønner og Døtre,
I lod tilbage, skal falde for Sværdet! 22 Og I skal
gøre, som jeg nu gør: I skal ikke tilhylle eders Skæg
eller spise Sørgebrød; 23 eders Huer skal blive på
Hovederne og eders Sko på Fødderne; I skal ikke
klage eller græde, men svinde hen i eders Synder og
sukke for hverandre. 24 Ezekiel skal være eder et
Tegn; når det sker, skal I gøre, som han gør; og I
skal kende, at jeg er den Herre HERREN," 25 Og du,
Menneskesøn! På den Dag jeg tager deres Værn,
deres herlige Fryd, deres Øjnes Lyst og deres Sjæles
Længsel, deres Sønner og Døtre fra dem, 26 på den
Dag skal en Flygtning komme til dig og melde det for
dine Ører; 27 på den Dag skal din Mund åbnes, når
Flygtningen kommer, og du skal tale og ikke mere
være stum; du skal være dem et Tegn; og de skal
kende, at jeg er HERREN.

25 HERRENs Ord kom til mig således:
2 Mennesskesøn, vend dit Ansigt imod
Ammoniterne, profeter imod dem 3 og sig til dem:
Hør den Herre HERRENs Ord: Så siger den Herre
HERREN: Fordi du råbte "Ha, ha!" over min Helligdom,
da den vanhelligedes, og over Israels Land, da det
lagdes øde, og over Judas Hus, da de vandrede
i Landflygtighed, 4 se, derfor giver jeg dig i Eje til
Østens Sønner; de skal opslå deres Teltlejre og
indrette deres Boliger i dig; de skal spise din Frugt og
drikke din Mælk. 5 Jeg gør Rabba til Græsgang for
Kameler og Ammons Byer til Lejrsted for Småkvæg;
og I skal kende, at jeg er HERREN. 6 Thi så siger
den Herre HERREN: Fordi du klappede i Hænderne
og stampede med Fødderne og med dyb Ringeagt
godtede dig af Hjertet over Israels Land, 7 se, derfor
udrækker jeg Hånden imod dig og gør dig til Rov for
Folkene; jeg udrydder dig af Folkeslagene, udsletter
dig af Landene og tilintetgør dig; og du skal kende,
at jeg er HERREN. 8 Så siger den Herre HERREN:
Fordi Moab siger: "Se, det er med Judas Hus som
med alle de andre Folk!" 9 se, derfor lægger jeg
Moabs Skrænter åbne, så Byerne går tabt fra dets
ene Ende til den anden, Landets Pryd, Bet Jesjimot,
Baal-Meon og Hirjatajim. 10 Østens Sønner giver jeg
det i Eje, for at det ikke mere skal ihukommes blandt
Folkene. 11 Jeg holder Dom over Moab; og de skal
kende, at jeg er HERREN. 12 Så siger den Herre
HERREN: Fordi Edom optrådte hævngerrigt mod
Judas Hus og pådrog sig svar Skyld ved at hævne
sig på dem, 13 derfor, så siger den Herre HEEREN:
Jeg udrækker Hånden mod Edom og udrydder Folk
og Fæ deraf og gør det øde; fra Teman til Dedan
skal de falde for Sværdet. 14 Jeg fuldbyrder min
Hævn på Edom ved mit Folk Israels Hånd, og de
skal handle med Edom efter min Vrede og Harme,
og Edom skal kende min Hævn, lyder det fra den
Herre HERREN. 15 Så siger den Herre HERREN:
Fordi Filisterne optrådte hævngerrigt og med Foragt
i Hjertet tog Hævn og hærgede i endeløst Had, 16
derfor, så siger den Herre HERREN: Se, jeg udrækker
Hånden mod Filisterne og udrydder kreterne, og jeg
tilintetgør, hvad der er levnet ved Havets Strand. 17
Jeg tager vældig Hævn oer dem og revser dem i
Vrede; og de skal kende, at jeg er HERREN, når jeg
fuldbyrder min Hævn på dem.

26 I det ellevte År På den første dag i ...
månede kom HERRENs Ord til mig således: 2
Menneskesøn! Fordi Tyrus siger om Jerusalem: "Ha,
ha! Folkeslagenes Port er knust; den står mig åben;
den var rig, men er nu øde!" 3 derfor, så siger den
Herre HERREN: Se, jeg kommer over dig, Tyrus, og
fører mange Folk imod dig, som når Havet rejser
sine Bølger. 4 De skal ødelægge Tyruss Mure og
nedbryde Tårnene. Jeg fejer Muldet bort og gør Tyrus
til nøgen Klippe; 5 en Tørreplads for Net skal det
være ude i Havet, så sandt jeg har talet, lyder det fra
den Herre HERREN; og det skal blive et Bytte for
Folkene. 6 Dets Døtre på Land skal hugges ned med
Sværd; og de skal kende, at jeg er HERREN. 7 Thi
så siger den Herre HERREN: Se, nordenfra fører jeg
mod Tyrus Kong Nebukadrezar af Babel, Kongernes
Konge, med Heste, Vogne og Ryttere og en vældig
Hærskare. 8 Dine Døtre på Land skal han hugge
ned med Sværd; han skal bygge Belejringstårne,
opkaste Stormvold og rejse Skjoldtag imod dig; 9
sin Murbrækkers Stød skal han rette imod dine Mure
og nedbryde dine Tårne med sine Sværd. 10 Hans
Heste skal myldre, så Støvet, de rejser, skjuler dig;
Ryttere, Hjul og Vogne skal larme, så dine Mure
ryster, når han drager igennem dine Porte, som når

man trænger ind i en stormet By. 11 Med sine Hestes
Hove skal han nedtrampe alle dine Gader; dit Folk
skal han hugge ned med Sværdet og styrte dine stolte
Støtter til Jorden. 12 De skal rane din Rigdom og gøre
dine Handelsvarer til Bytte; de skal nedbryde dine
Mure og nedrive dine herlige Huse: Sten, Tømmer og
Ler skal de kaste i Vandet. 13 Jeg gør Endepå dine
brusende Sange, og dine Citres Klang skal ikke mere
høres. 14 Jeg gør dig til nøgen Klippe, en Tørreplads
for Net skal du være. Aldrig mere skal du bygges,
så sandt jeg, HERREN, har talet, lyder det fra den
Herre HERREN. 15 Så siger den Herre HERREN
til Tyrus: For sandt, ved dit drønende Fald, ved de
såredes Stønnen, når Sværd hugger løs i din Midte,
skal Strandene skælve. 16 Ned fra sin Trone stiger
hver Fyrste ved Havet, Kapperne lægger de bort,
aflægger de brogede Klæder og klæder sig i Sorg;
de sidder på Jorden og skæler uafbrudt, slagne af
Rædsel over dig. 17 De synger en Klagesang om dig
og siger til dig: Ak, du gik under, forsvandt fra Havet,
du fejrede By, du, som var vældig på Havet, du og
dine Borgere, du, der jog Rædsel i alle, som boede
der! 18 Nu gribes Strandene af Skælven, den Dag du
falder, og Havets Øer forfærdes over din Udgang! 19
Thi så siger den Herre HERREN: Når jeg gør dig til
en øde By og lige med affolkede Byer, når jeg fører
Verdensdybet over dig, og de vældige Vande skjuler
dig, 20 så støder jeg dig ned iblandt dem, der steg
ned i Dybet, blandt Fortidens Folk, og lader dig ligge i
Underverdenen som ældgamle Ruiner blandt dem,
der steg ned i Dybet, for at du aldrig mere skal bebos
eller rejse dig i de levendes Land; 21 jeg giver dig hen
til brat Undergang, og det skal være ude med dig;
selv om der søges efter dig, skal du aldrig i Evighed
findes, lyder det fra den Herre HERREN.

27 HERRENs Ord kom til mig således: 2 Du,
Menneskesøn, istem en Klagesang over Tyrus
og sig til Tyrus, 3 som ligger ved Adgangen til Havet
og driver Handel med Folkeslagene på de mange
fjerne Strande: Så siger den Herre HERREN: Tyrus,
du siger: "Fuldendt i Skønhed er jeg!" 4 De bygged dig
midt i Havet, fuldendte din Skønhed. 5 De tømred af
Senircypresser hver Planke i dig, fra Libanon hented
de Cedre at lave din Mast, 6 af Basans højeste
Ege skar de dig Årer, de lagde dit Dæk af Fyr fra
Kittæernes Strande; 7 dit Sejl var ægyptisk Byssus
i broget Væv, dit Tag var Purpur i blåt og rødt fra
Elisjas Strande. 8 Zidons og Arvads Folk var Rorkarle
for dig, om Bord var de kyndigste i Zarepta, de var
dine Styrmænd, 9 de ældste og kyndigste i Gebal,
de bøded din Læk. Alle Havets Skibe med Søfolk
var hos dig for at omsætte dine Varer. 10 Folk fra
Persien, Lydien og Put var i din Hær som Krigsfolk, de
ophængte Skjolde og Hjelme i dig; de gav dig Glans.
11 Arvaditerne og deres Hær stod rundt på dine
Mure, Gammaditerne på dine Tårne; de ophængte
deres Skjolde rundt på dine Mure, de fuldendte din
Skønhed. 12 Tarsis var din Handelsven, fordi du
havde alskens Gods i Mængde; Sølv, Jern, Tin og Bly
gav de dig for dine Varer. 13 Javan, Tubal og Mesjek
drev Handel med dig; Trælle og Kobberkar gav de
dig i Bytte. 14 Togarmas Hus gav dig Køreheste,
Rideheste og Muldyr for dine Varer. 15 Rodosboerne
drev Handel med dig, mange fjerne Strande var dine
Handelsvenner; Elfenben og Ibenholt bragte de dig
som Vederlag. 16 Edom var din Handelsven, fordi du
havde Varer i Mængde; Karfunkler, Purpur, brogede
Tøjer, fint Linned, Koraller og Rubiner gav de dig
for dine Varer. 17 Juda og Israels Land drev Handel
med dig; Hvede fra Minnit, Bagværk, Honning, Olie
og Mastiksbalsam gav de dig i Bytte. 18 Damaskus
var din Handelsven fordi du havde alskens Gods i
Mængde; de kom med Vin fra Helbon og Uld fra
Zahar. 19 Vedan og Javan gav Sager fra Uzal for dine
Varer; smeddet Jern, Hassia og Kalmus fik du i Bytte.
20 Dedan drev Handel med dig med Sadeldækkener til
Ridning. 21 Araberne og alle Kedars Fyrster var dine
Hardelsvenner; med Lam, Vædre og Bukke handlede
de med dig. 22 Sabas og Ramas Handelsfolk drev
Handel med dig; den allerfineste Balsam, alle Slags
Ædelsten og Guld gav de dig for dine Varer. 23
Karan, Kanne og Eden, Assyrerne og hele Medien
drev Handel med dig; 24 de handlede med dig med
smukke Klæder, Purpurkapper, brogede Tøjer, farvede
Tæpper, tvundet og fastsnoet Reb på dine Markeder;
25 Tarsisskibene tjente dig ved din Omsætning. Du
fyldtes, blev såre tung midt ude i Havet. 26 I rum
Sø fik de dig ud, dine roende Mænd; da knuste en
Østenstorm dig midt ude på Havet; 27 dit Gods, dine
Varer, din Vinding, dine Søfolk og Styrmænd, de, der
bøded din Læk, dine Handelsfolk, alt dit krigsfolk,
som var om Bord, alt Mandskab i din Midte styrter i
Havets dyb, den Dag du falder. 28 Markerne skælver
ved dine Styrmænds Skrig. 29 Alle, der sidder ved
Årer, går da fra Borde, Søfolk og alle Styrmænd går
da i Land; 30 de løfter Røsten over dig, klager bittert;
på Hovedet kaster de Jord og vælter sig i Støvet, 31
klipper sig skaldet for dig, klæder sig i Sæk, begræder
dig, bitre i Hu, med Sjælekvide, 32 istemtner jamrende
Klage over dig, klager: Ak, hvor Tyrus er øde midt i
Havet! 33 Når din Vinding kom ind fra Havet, mætted

du mange Folkeslag; med dit meget Gods og dine
Varer gjorde du Jordens konger rige. 34 Nu led du
Skibbrud på Havet, på Vandets Dyb, dine Varer og alt
dit Mandskab gik under med dig. 35 Over dig gyser
alle, som bor på de fjerne Strande, deres Konger
er slagne af Angst, deres Ansigt blegner. 36 Deres
Kræmmere hånfløjter ad dig, til Rædsel blev du, er
borte for evigt.

28 HERRENs Ord kom til mig således: 2
Mennesskesøn, sig til Tyruss Fyrste: Så siger
den Herre HERREN: Fordi dit Hjerte hovmoder sig og
du siger: "Jeg er en Gud, på et Gudesæde sidder jeg
midt ude i Havet!" skønt du er et Menneske og ingen
Gud, og fordi du føler dig i Hjertet som en Gud; 3 se,
du er visere end Daniel, ingen Vismand måler sig med
dig; 4 ved din Visdom og indsigt vandt du dig Rigdom
og samlede dig Guld og Sølv i dine Skatkamre; 5
ved dit store Handelssnilde øgede du din Rigdom,
så dit Hjerte hovmodede sig over den - 6 derfor, så
siger den Herre HERREN: Fordi du i dit Hjerte føler
dig som en Gud, 7 se, derfor bringer jeg fremmede
over dig, de grummeste Folk, og de skal drage deres
Sværd mod din skønne Visdom og vanhellige din
Glans. 8 De skal styrte dig i Graven, og du skal dø de
ihjelslagnes Død i Havets Dyb. 9 Mon du da Ansigt til
Ansigt med dem, der dræber dig, vil sige: "Jeg er
en Gud!" du, som i deres Hånd, der slår dig ihjel,
er et Menneske og ikke en Gud. 10 De uomskårnes
Død skal du dø for fremmedes Hånd, så sandt jeg
har talet, lyder det fra den Herre HERREN. 11 Og
HERRENs Ord kom til mig således: 12 Menneskesøn,
istem en Klagesang over kongen af Tyrus og sig til
ham: Så siger den Herre HERREN: Du var Indsigtens
Segl, fuld af Visdom og fuldkommen i Skønhed. 13 I
Eden, Guds Have, var du; alle Slags Ædelsten var din
Klædning, Harneol, Topas, Jaspis, Krysolit, Sjoham,
Onyks, Safir, Rubin, Smaragd og Guld var på dig i
indfattet og indlagt Arbejde; det var til Rede, den Dag
du skabtes. 14 Du var en salvet, skærmende Kerub;
jeg gjorde dig dertil; på det hellige Gudebjerg var du;
du vandrede imellem Guds Sønner. 15 Fuldkommen
var du i din Færd, fra den Dag du skabtes, indtil der
fandtes Brøde hos dig. 16 Ved din megen Handel
fyldte du dit Indre med Uret og forbrød dig; da
vanhelligede jeg dig og viste dig bort fra Gudebjerget
og tilintetgjorde dig, skærmende Kerub, så du ikke
blev mellem Guds Sønner. 17 Dit Hjerte hovmodede
sig over din Skønhed, du satte din Visdom til på
Grund af din Glans. Jeg, slængte dig til Jorden og
overgav dig til Konger, at de skulde nyde Skuet af dig.
18 Med dine mange Misgerninger, ved din uredelige
Handel vanhelligede du dine Helligdomme. Da lod
jeg Ild bryde løs i din Midte, og den fortærede dig; jeg
gjorde dig til Støv på Jorden for alle, som så dig. 19
Alle blandt Folkeslagene, der kendte dig, stivnede af
Skræk over dig; du blev en Rædsel, og borte er du
for evigt. 20 HERRENs Ord kom til mig således: 21
Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Zidon og profeter
imod det 22 og sig: Så siger den Herre HERREN:
Se, jeg kommer over dig, Zidon, og herliggør mig på
dig; og du skal kende, at jeg er HERREN, når jeg
holder Dom over dig og viser min Hellighed på dig.
23 Jeg sender Pest over dig og Blod i dine Gader;
ihjelslagneMænd skal segne i din Midte for Sværd,
der er rettet imod dig fra alle Sider; og du skal kende,
at jeg er HERREN. 24 Fremtidig skal der ikke være
nogen Tidsel til at såre eller Torn til at stikke Israels
Hus blandt alle dets Naboer, som nu håner dem; og
de skal kende, at jeg er den Herre HERREN. 25 Så
siger den Herre HERREN: Når jeg samler Israels
Slægt fra de Folkeslag, de er spredt iblandt, vil jeg
hellige mig på dem for Folkenes Øjne, og de skal bo i
deres Land, som jeg gav min Tjener Jakob; 26 de
skal bo trygt deri, bygge Huse og plante Vingårde, ja
bo trygt, medens jeg holder Dom over alle dem, der
håner dem fra alle Sider; og de skal kende, at jeg er
HERREN deres Gud.

29 I det tiende år, på den tolvte dag i den tiende
måned kom HERRENs Ord til mig således: 2
Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Farao, Ægyptens
Konge, og profeter mod ham og hele Ægypten. 3
Tal og sig: Så siger den Herre HERREN: Se, jeg
kommer over dig, Farao, Ægyptens Konge, du store
drage, som ligger midt i dine Strømme, som siger:
"Nilen er min, jeg skabte den selv!" 4 Jeg sætter
Kroge i Kæberne på dig og lader dine Strømmes
Fisk hænge ved dine Skæl og drager dig op af dine
Strømme med alle deres Fisk, som hænger ved dine
Skæl. 5 Jeg slænger dig hen i Ørkenen med alle
dine Strømes Fisk; på åben Mark skal du falde, ej
samles op eller jordes; til Jordens Dyr og Himlens
Fugle giver jeg dig som Føde. 6 Og kende skal hver
en Ægypter, at jeg er HERREN. Fordi du har været
en Rørkæp for Israels Hus - 7 du splintredes, når
de greb om dig, og flænged dem hele Hånden; du
brast, når de støtted sig til dig, fik hver en Lænd til at
vakle - 8 derfor, så siger den Herre HERREN: Se, jeg
bringer Sværd over dig og udrydder Folk og Fæ af
dig; 9 Ægypten skal blive til Ørk og Øde; og de skal
kende, at jeg er HERREN, fordi du sagde: "Nilen er

min, jeg skabte den selv!" 10 Se, derfor kommer jeg
over dig og dine Strømme og gør Ægypten til Øde
og Ørk fra Migdol til Syene og Ætiopiens Grænse.
11 Hverken Mennesker eller Dyr skal sætte deres
Fod der, ingen skal færdes der, og det skal ligge hen
uden Indbyggere i fyrretyve År. 12 Jeg gør Ægypten
til en Ørk blandt øde Lande, og Byerne skal ligge
øde hen blandt tilintetgjorte Byer i fyrretyve År; og jeg
spreder Ægypterne blandt Folkene og udstrør dem i
Landene. 13 Thi så siger den Herre HERREN: Efter
fyrretyvears Forløb vil jeg sanke Ægypterne sammen
fra de Folkeslag, de er spredt iblandt, 14 og vende
Ægyptens Skæbne og føre dem tilbage til Patros,
det Land, de stammer fra, og der skal de blive et lille
Rige. 15 Det skal blive mindre end de andre Riger og
ikke mere svinge sig op over Folkene; jeg gør dem
få i Tal, for at de ikke mere skal råde over Folkene.
16 Og fremtidig skal de ikke være Israels Huss Tillid
og således minde mig om dets Misgerning, når det
slutter sig til dem; og de skal kende, at jeg er den
Herre HERREN. 17 I det syv og tyvende År på den
første Dag i den første Måned kom HERRENs Ord til
mig således: 18 Menneskesøn! Kong Nebukadrezar
af Babel har ladet sin Hær udføre et stort Arbejde
mod Tyrus; hvert Hoved er skaldet, hver Skulder flået,
og hverken han eller Hæren fik Løn af Tyrus for det
Arbejde, han udførte imod det. 19 Derfor, så siger den
Herre HERREN: Se, jeg giver Kong Nebukadrezar
af Babel Ægypten; han skal bortføre dets Rigdom,
tage Bytte og røve Rov der; og det skal være hans
Hærs Løn; 20 som Vederlag for hans Arbejde giver
jeg ham Ægypten, fordi de sled for mig, lyder det fra
den Herre HERREN. 21 På den Dag lader jeg et Horn
vokse frem for Israels Hus, og dig giver jeg at åbne
din Mund iblandt dem; og de skal kende, at jeg er
HERREN.

30 HERRENs Ord kom til mig således: 2
Menneskesøn, profeter og sig: Så siger den
Herre HERREN: Jamrer: Ak, hvilken Dag! 3 Thi nær
er Dagen, ja nær er HERRENs Dag; det bliver en
Mulmets Dag, Hedningernes Tid. 4 Et Sværd kommer
over Ægypten, og Ætiopien gribes af Skælven, når de
slagne segner i Ægypten, når dets Rigdom bortføres
og dets Grundvolde nedbrydes. 5 Ætioperne, Put
og Lud og alt Blandingsfolket, Kub og min Pagts
Sønner" skal falde for Sværdet med dem. 6 Så siger
HERREN: Alle, som støtter Ægypten, skal falde og
dets stolte Herlighed synke sammen; fra Migdol til
Syene skal de falde for Sværdet, lyder det fra den
Herre HERREN. 7 Det skal lægges øde blandt øde
Lande, og Byerne skal ligge hen blandt tilintetgjorte
Byer; 8 og de skal kende, at jeg er HERREN, når
jeg sætter Ild på Ægypten og alle dets Hjælpere
knuses. 9 På hin Dag skal der udgå Sendebud fra
mig på Skibe for at indjage det sorgløse Ætiopien
Rædsel, og de skal gribes af Skælven over Ægyptens
Dag; thi se, den kommer. 10 Så siger den Herre
HERREN: Jeg gør Ende på Ægyptens Herlighed ved
kong Nebukadrezar af Babel. 11 Han og hans Folk
med ham, de grummeste blandt Folkene, skal hentes
for at ødelægge Landet; de skal drage deres Sværd
mod Ægypten og fylde Landet med slagne. 12 Jeg
tørlægger Strømmene, sælger Landet til onde Folk,
og ved fremmede ødelægger jeg det med alt, hvad
der er deri. Jeg, HERREN, har talet. 13 Så siger
den Herre HERREN: Jeg tilintetgør Afgudsbillederne
og udrydder Høvdingerne af Nof og Fyrsterne af
Ægypten; de skal ikke findes mere; og jeg indjager
Ægypten Rædsel. 14 Jeg lægger Patros øde, sætter
Ild på Zoan og holder Dom over No. 15 Jeg udøser
min Vrede over Sin, Ægyptens Bolværk, og udrydder
Nos larmende Hob. 16 Jeg sætter Ild på Ægypten,
Syene skal skælve af Angst, der skal brydes Hul
på No, og dets Mure skal nedrives. 17 De unge
Mænd i On og Pibeset skal falde for Sværdet og
Kvinderne vandre i Fangenskab. 18 I Takpankes
sortner Dagen, når jeg der sønderbryder Ægyptens
Herskerstav, og dets stolte Herlighed får Ende der.
Selv skal det skjules af Skyer og dets Småbyer vandre
i Fangenskab. 19 Jeg holder Dom over Ægypten; og
de skal kende, at jeg er HERREN. 20 I det ellevte
År på den syvende Dag i den første Måned kom
HERRENs Ord til mig således: 21 Menneskesøn!
Ægypterkongen Faraos Arm har jeg brudt; og se den
skal ikke forbindes, ikke læges ved at der lægges
Bind om den, så den kunde få Kræfter til atter at gribe
Sværdet. 22 Derfor, så siger den Herre HERREN:
Se, jeg kommer over Farao, Ægyptens Konge, og
bryder hans Arme, både den hele og den brudte, og
lader Sværdet falde af hans Hånd. 23 Jeg spreder
Ægypterne blandt Folkene og udstrør dem i Landene.
24 Men jeg styrker Babels Konges Arme og lægger
mit Sværd i hans Hånd; og jeg bryder Faraos Arme,
og han skal stønne for ham på såredes Vis. 25 Jeg
styrker Babels Konges Arme, men Faraos skal synke;
og de skal kende, at jeg er HERREN, når jeg lægger
mit Sværd i Babels Konges Hånd og han svinger det
imod Ægypten. 26 Og jeg spreder Ægypterne blandt
Folkene og udstrør dem i Landene; og de skal kende,
at jeg er HERREN.

31 I det ellevte År på den første dag i den tredje
måned kom Herrens Ord til mig således: **2**
Menneskesøn, sig til Farao, Ægyptens Konge, og
til hans larmende Hob: Ved hvem kan du lignes i
Storhed? **3** Se, du er en Libanonceder med smukke
Grene og skyggefuld Krone, høj af Vækst, hvis
Top rager op i Skyerne; **4** Vand gav den Vækst,
Verdensdybet Højde; sine Strømme lod det flyde
rundt om dens Sted og sendte sine Vandløb til hele
dens Mark. **5** Derfor blev den større af Vækst end
hvert Træ på Marken; mange blev dens Kviste og
Grenene lange af megen Væde. **6** Alle Himlens Fugle
bygged i dens Grene, under dens Kviste fødte hvert
Markens Dyr, i dens Skygge boede al Verdens folk. **7**
Den blev stor og dejlig med lange Grene, den stod jo
med Roden ved rigeligt Vand. **8** Guds Haves Cedre
var ikke dens Lige, ingen Cypres havde Mage til
Grene, ingen Platan havde Kviste som den; intet Træ
i Guds Have målte sig med den i Skønhed. **9** Jeg
gjorde den skøn med dens mange Kviste, så alle
Edens Træer i Guds Have misundte den. **10** Derfor,
så siger den Herre HERREN: Fordi den blev høj af
Vækst og løftede sin Krone op i Skyerne og Hjertet
hovmodede sig over dens Højde, **11** derfor overgiver
jeg den til en, som er vældig blandt Folkene; han skal
gøre med den efter dens Gudløshed og tilintetgøre
den. **12** Fremmede, de grummeste blandt Folkene
hugger den om og kaster den hen; på Bjerge og i alle
Dale falder dens Kviste; dens Grene ligger knækket i
alle Landets Kløfter, og alle Jordens Folkeslag går
bort fra dens Skygge og lader den ligge. **13** På den
faldne Stamme slår alle Himmelens Fugle sig ned, og
på Grenene lejrer alle Markens Dyr sig, **14** for at ingen
Træer ved Vande skal hovmode sig over deres Vækst
og løfte deres Krone op i Skyerne og gøre sig til af
deres Højde, ingen Træer, som smager Vand; thi alle
er hjemfaldne til Døden og må til Underverdenen, midt
iblandt Menneskens Børn, blandt dem, der steg ned i
Graven. **15** Så siger den Herre HERREN: Den Dag
den farer ned i Dødsriget, lukker jeg Verdensdybet for
den og holder dets Strømme tilbage, så de mange
Vande standses; jeg lader Libanon sørge over den,
og alle Markens Træer vansmægter over den. **(Sheol
h7585)** **16** Ved Drønet af dens Fald bringer jeg Folkene
til at bæve, når jeg styrter den ned i Dødsriget til dem,
der steg ned i Graven; og nede i Underverdenen
trøster alle Edens Træer sig, de ypperste og bedste
på Libanon, alle, som smager Vand. **(Sheol h7585)**
17 Også de farer med den ned i Dødsriget til de
sværdslagne, da de som dens Hjælpere har siddet i
dens Skygge blandt Folkene. **(Sheol h7585)** **18** Hvem
var din Lige i Herlighed og Størrelse blandt Edens
Træer? Og dog styrtes du med Edens Træer ned
i Underverdenen; midt iblandt uomskårne skal du
ligge hos de sværdslagne. Dette er Farao og al hans
larmende Hob, lyder det fra den Herre HERREN.

32 I det tolvte År på den første dag i den tolvte
måned kom HERRENs Ord til mig således:
2 Menneskesøn, istem en Klagesang over Farao,
Ægyptens Konge, og sig til ham: Du Folkenes Løve,
det er ude med dig! Du var som en Drage i Havet
med prustende Næse, med Fødderne plumred du
Vandet, oproded dets Strømme. **3** Så siger den
Herre HERREN: Jeg breder mit Garn over dig ved
en Sværm af mange Folk, de skal drage dig op i
mit Net. **4** Jeg kaster dig på Land og slænger dig
hen på Marken, lader alle Himlens Fugle slå sig ned
på dig og al Jordens Dyr blive mætte ved dig. **5**
Jeg lægger dit Kød på Bjergene, fylder Dalene op
med dit Ådsel, **6** vander med dit Udflåd Jorden lige
til Bjergene, Kløfterne skal fyldes af dit Blod. **7** Jeg
skjuler Himlen, når du slukkes, klæder dens Stjerner i
Sorg, jeg skjuler Solen i Skyer, og Månen skinner ej
mer. **8** Alle Himmellys klæder jeg i Sorg for dig, hyller
dit Land i Mørke, lyder det fra den Herre HERREN.
9 Jeg volder mange Folkeslags Hjerter Kvide, når
jeg bringer dine Fanger til Folkene, til Lande du
ikke kender; **10** jeg lader mange Folkeslag stivne af
Rædsel over dig, og deres Konger skal gyse over
dig, når jeg svinger mit Sværd for deres Ansigter; de
skal ængstes uafbrudt, hver for sit Liv, den Dag du
falder. **11** Thi så siger den Herre HERREN: Babels
Konges Sværd skal komme over dig. **12** Jeg styrter
din Hob ved Heltes Sværd, de grummeste af alle
Folkene; de hærger Ægyptens Pragt, og al dets Hob
lægges øde. **13** Jeg udrydder alt dets kvæg ved de
mange Vande, Menneskefod skal ej plumre dem mer,
ej Dyreklov rode dem op; **14** så lader jeg Vandene
klares og Strømmene flyde som Olie - lyder det fra
den Herre HERREN - **15** når jeg gør Ægypten til Ørk,
så Landet og dets Fylde er øde, når jeg nedhugger
alle, som bor der, så de kender, at jeg er HERREN. **16**
Dette er en Klagesang, som du skal kvæde; Folkenes
Kvinder skal kvæde den; over Ægypten og al dets
larmende Hob skal de kvæde den, lyder det fra den
Herre HERREN. **17** I det tolvte År på den femtende
Dag i..." Måned kom HERRENs Ord til mig således:
18 Menneskesøn, klag over Ægyptens larmende Hob;
syng Klagesang over den, du og Folkenes Kvinder!
Far ned i Underverdenen blandt dem, der steg ned i
Dybet! **19** Er du lifligere end nogen anden? Stig ned og

lig blandt de uomskårne! 20 Midt iblandt sværdslagne
skal han segne, og al hans larmende Hob skal ligge
hos ham. 21 Heltenes Førere skal tale til ham midt i
Dødsriget: "Er du mægtigere end nogen anden? Stig
ned og lig blandt de uomskårne!" (Sheol h7585) 22 Der
er Assur og hele hans Flok rundt om hans Grav; alle
er de dræbt, faldet for Sværd; 23 han fik sin Grav i en
krog af Dybet, og hans Flok ligger rundt om hans
Grav; alle er de dræbt, faldet for Sværd, de, som
spredte Rædsel i de levendes Land. 24 Der er Elam
med al sin larmende Hob rundt om sin Grav; alle er
de dræbt, faldet før Sværd, og de for uomskårne
ned i Underverdenen, de, som spredte Rædsel i de
levendes Land; nu bærer de deres Skændsel blandt
dem, der steg ned i Dybet. 25 Iblandt dræbte fik han
et Leje med al sin larmende Hob rundt om sin Grav;
alle er de uomskårne, sværdslagne; thi Rædsel for
dem bredte sig i de levendes Land; nu bærer de
deres Skændsel blandt dem, der steg ned i Dybet; de
lagdes blandt dræbte. 26 Der er Mesjek og, Tubal
med al deres larmende Hob rundt om deres Grave;
alle er de uomskårne, sværdslagne; thi de spredte
Rædsel i de levendes Land; 27 de kom ikke til at ligge
hos Heltene, Fortidens Kæmper, som for til Dødsriget
i deres Rustninger, hvis Sværd blev lagt under deres
Hoveder, og hvis Skjolde dækkede deres knogler;
thi Rædsel for Heltene rådede i de levendes Land.
(Sheol h7585) 28 Også du skal ligge knust imellem de
uomskårne, blandt de sværdslagne. 29 Der er Edom
med sine Konger og alle sine Fyrster, som fik deres
Grave hos de sværdslagne; hos de uomskårne ligger
de, hos dem, der steg ned i Dybet. 30 Der er Nordens
Herskere alle sammen og alle Zidoniere, som for ned
til de dræbte, beskæmmede trods den Rædsel, de
spredte ved deres Heltekraft; de ligger uomskårne
blandt de sværdslagne, de bærer deres Skændsel
blandt dem, der steg ned i Dybet. 31 Dem ser Farao
og trøster sig over al sin larmende Hob, lyder det fra
HERREN. 32 Thi han spredte Rædsel i de levendes
Land, men nu ligger han imellem uomskårne, blandt
de sværdslagne, Farao med al sin larmende Hob,
lyder det fra den Herre HERREN.

33 HERRENs Ord kom til mig således: 2
Menneskesøn, tal til dine Landsmænd og sig:
Når jeg fører Sværdet over et Land, og Folket i Landet
tager en af sin Midte og gør ham til deres Vægter, 3
og han ser Sværdet komme over Landet og støder
i Hornet og advarer Folket, 4 men den, der hører
Hornets Klang, ikke lader sig advare, og Sværdet
kommer og river ham bort, da kommer hans Blod
over hans Hoved. 5 Han hørte Hornets klang uden
at lade sig advare, hans Blod kommer over hans
Hoved; men den, som har advaret, har reddet sin
Sjæl. 6 Men når Vægteren ser Sværdet komme og
ikke støder i Hornet, så at Folket ikke advares, og
Sværdet kommer og over en af dem bort, så rives
han vel bort for sin Misgerning, men hans Blod vil jeg
kræve af Vægterens Hånd. 7 Men dig, Menneskesøn,
har jeg sat til Vægter for Israels Hus; hører du et
Ord af min Mund, skal du advare dem fra mig. 8
Når jeg siger til den gudløse: "Du skal visselig dø!"
og du ikke taler for at advare ham mod hans Vej,
så skal den gudløse vel dø for sin Misgerning, men
hans Blod vil jeg kræve af din Hånd. 9 Advarer du
derimod den gudløse mod hans Vej, for at han skal
omvende sig fra den, og han ikke omvender sig, så
skal han dø for sin Misgerning, men du har reddet din
Sjæl. 10 Og du, Menneskesøn, sig til Israels Hus: I
siger: "Vore Overtrædelser og Synder tynger os, og
vi svinder hen i dem, hvor kan vi da leve?" 11 Sig
til dem: Så sandt jeg lever, lyder det fra den Herre
HERREN: Jeg har ikke Lyst til den gudløses Død,
men til at han omvender sig fra sin Vej, at han må
leve! Vend om, vend om fra eders onde Veje Hvorfor
vil I dø, Israels Hus? 12 Men du, Menneskesøn, sig
til dine Landsmænd: Den retfærdiges Retfærdighed
skal ikke redde ham, den Dag han synder, og den
gudløses Gudløshed skal ikke fælde ham, den Dag
han omvender sig fra sin Gudløshed, og en retfærdig
skal ikke blive i Live ved sin Retfærdighed, den Dag
han gør Synd. 13 Når jeg siger til den retfærdige: "Du
skal visselig leve!" og han stoler på sin Retfærdighed
og øver Uret, så skal intet af hans Retfærdighed
tilregnes ham, men han skal dø for den Uret, han
øver. 14 Og når jeg siger til den gudløse: "Du skal
visselig dø!" og han omvender sig fra sin Synd og
gør Ret og Skel, 15 idet han giver Pant tilbage,
godtgør, hvad han har ranet, og følger Livets Bud
uden at øve Uret, så skal han leve og ikke dø; 16
ingen af de Synder, han har gjort, skal tilregnes ham;
han har gjort Ret og Skel, visselig skal han leve.
17 Og så siger dine Landsmænd: "Herrens Vej er
ikke ret!" Men det er deres Vej, som ikke er ret. 18
Når den retfærdige vender sig fra sin Retfærdighed
og øver Uret, skal han dø; 19 og når den gudløse
omvender sig fra sin Gudløshed og gør Ret og Skel,
skal han leve! 20 Og dog siger I: "Herrens Vej er ikke
ret!" Jeg vil dømme eder hver især efter eders Veje,
Israels Hus. 21 I vor Landflygtigheds ellevte År på
den femte Dag i den tiende Måned kom en Flygtning
fra Jerusalem til mig med det Bud: "Byen er indtaget!"

22 Men HERRENs Hånd var kommet over mig, om
Aftenen før Flygtningen kom, og han åbnede min
Mund, før han kom til mig om Morgenen; så åbnedes
min Mund, og jeg var ikke mere stum. 23 HERRENs
Ord kom til mig således: 24 Menneskesøn! De, der
bor i Ruinerne i Israels Land, siger: "Abraham var
kun een og fik dog Landet i eje; vi er mange, og os er
Landet givet i Eje!" 25 Sig derfor til dem: Så siger den
Herre HERREN: I spiser Kød med Blod i, løfter eders
Blik til eders Afgudsbilleder og udgyder Blod, og så vil
I have Landet i Eje! 26 I støtter eder til eders Sværd, I
øver Vederstyggelighed, I gør hverandres Hustruer
urene, og så vil I have Landet i Eje! 27 Således skal
du sige til dem: Så siger den Herre HERREN: Så
sandt jeg lever: De i Ruinerne skal falde for Sværdet;
dem i åbent Land giver jeg de vilde Dyr til Æde,
og, de i Klippeborgene og Hulerne skal dø af Pest.
28 Jeg, gør Landet til Ørk og Ødemark, dets stolte
Herlighed får Ende, og Israels Bjerge skal ligge øde,
så ingen færdes der; 29 og de, skal kende, at Jeg
er HERREN, når jeg gør Landet til Ørk og Ødemark
for alle de Vederstyggeligheder, de har øvet. 30 Og
du, Menneskesøn, se, dine Landsmænd taler om dig
langs Murene og i Husdørene, den ene til den anden,
hver til sin Broder, og siger: "Kom og hør, hvad det er
for et ord, der udgår fra HERREN!" 31 Og de kommer
til dig, som var der Opløb, og sætter sig lige over for
dig for at høre dine Ord. Men de gør ikke derefter; thi
der er Løgn i deres Mund, og deres Hjerte higer efter
Vinding. 32 Og se, du er dem som en, der synger en
Elskovssang med liflig Røst og er dygtig til at spille;
de hører dine Ord, men gør ikke derefter. 33 Men når
det kommer - og se, det kommer - skal de kende, at
en Profet har været iblandt dem.

34 HERRENs Ord kom til mig således: 2
Menneskesøn, profeter mod Israels Hyrder,
profeter og sig til dem: Så siger den Herre HERREN:
Ve Israels Hyrder, som røgtede sig selv! Skal Hyrderne
ikke røgte Hjorden? 3 I fortærede Mælken, med
Ulden klædte I eder, de fede Dyr slagtede I, men
Hjorden røgtede I ikke; 4 de svage Dyr styrkede I
ikke, de syge lægte I ikke, de sårede forbandt I ikke,
de adsplittede bragte I ikke tilbage, de vildfarende
opsøgte I ikke, men I styrede dem med Hårdhed og
Grumhed. 5 Derfor spredtes de, eftersom der ingen
Hyrde var, og blev til Æde for alle Markens vilde Dyr;
ja, de spredtes. 6 Min Hjord flakkede om på alle
Bjerge og på hver en høj Banke, og over hele Jorden
spredtes min Hjord, og ingen spurgte eller ledte efter
dem. 7 Derfor, I Hyrder, hør HERRENs Ord! 8 Så
sandtjeg lever, lyder det fra den Herre HERREN:
Fordi min Hjord blev til Rov, fordi min Hjord blev til
Æde for alle Markens vilde Dyr, eftersom der ingen
Hyrde var, og Hyrderne ikke spurgte efter min Hjord,
og fordi Hyrderne røgtede sig selv og ikke min Hjord,
9 derfor, I Hyrder, hør HERRENs Ord! 10 Så siger den
Herre HERREN: Se, jeg, kommer over Hyrderne og
kræver min Hjord af deres Hånd, og jeg sætter dem
fra at vogte min Hjord; Hyrderne skal ikke mere kunne
røgte sig selv; jeg redder min Hjord af deres Gab,
så den ikke skal tjene dem til Æde. 11 Thi så siger
den Herre HERREN: Se, jeg vil selv spørge efter min
Hjord og tage mig af den. 12 Som en Hyrde tager
sig af sin Hjord på Stormvejrets Dag, således tager
jeg mig af min Hjord og redder den fra de Steder,
hvorhen de spredtes på Skyernes og Mulmets Dag;
13 jeg fører dem bort fra Folkeslagene, samler dem
fra Landene og bringer dem til deres Land, og jeg,
røgter dem på Israels Bjerge, i Kløfterne og på alle
Landets beboede Steder. 14 På gode Græsgange vil
jeg vogte dem, og på Israels Bjerghøjder skal deres
Græsmarker være; der skal de lejre sig på gode
Græsmarker, og i fede Græsgange skal de græsse
på Israels Bjerge. 15 Jeg vil selv røgte min Hjord
og selv lade dem lejre sig, lyder det fra den Herre
HERREN. 16 De vildfarende Dyr vil jeg opsøge, de
adsplittede vil jeg bringe tilbage, de sårede vil jeg
forbinde de svage vil jeg styrke, og de fede og kraftige
vil jeg vogte; jeg vil røgte dem, som det er ret. 17 Og
I, min Hjord! Så siger den Herre HERREN: Se, jeg
vil skifte. Ret mellem Får og Får, mellem Vædre og
Bukke. 18 Er det eder ikke nok at græsse på den
bedste Græsgang, siden I nedtramper, hvad der er
levnet af eders Græsgange? Er det eder ikke nok
at drikke det klare Vand, siden I med eders Fødder
plumrer, hvad der er levnet? 19 Min Hjord må græsse,
hvad I har nedtrampet, og drikke, hvad I har plumret
med eders Fødder! 20 Derfor, så siger den Herre
HERREN: Se, jeg kommer for at skifte Ret mellem de
fede og de magre Får. 21 Fordi I med Side og Skulder
skubbede alle de svage Dyr bort og stangede dem
med eders Horn, til I fik dem drevet ud, 22 derfor vil
jeg hjælpe min Hjord, så den ikke mere skal blive til
Rov, og skifte Ret mellem Får og Får. 23 Jeg sætter
een Hyrde over dem, min Tjener David, og han skal
vogte dem; han skal vogte dem, og han skal være
deres Hyrde. 24 Og jeg, HERREN, vil være deres
Gud, og min Tjener David skal være Fyrste iblandt
dem, så sandt jeg, HERREN, har talet. 25 Jeg vil
slutte en Fredspagt med dem og udrydde de vilde
Dyr at Landet, så de trygt kan bo i Ørkenen og sove i

Skovene. 26 Og jeg gør dem og Landet rundt om
min Høj til Velsignelse, og jeg sender Regn i rette
Tid, mine Byger skal blive til Velsignelse. 27 Markens
Træer skal give deres Frugt og Landet sin Afgrøde;
trygt skal de bo på deres Jord, og de skal kende, at
jeg er HERREN, når jeg bryder Stængerne på deres
Åg og frelser dem af deres Hånd, som gjorde dem til
Trælle. 28 Ikke mere skal de blive til Rov for Folkene,
og Landets vilde Dyr skal ikke æde dem; trygt skal
de bo, uden at nogen skræmmer dem. 29 Jeg lader
en Fredens Plantning vokse op for dem, og ingen
skal rives bort af Hunger i Landet, og de skal ikke
mere bære Folkenes Hån. 30 De skal kende, at jeg,
HERREN deres Gud, er med dem, og at de er mit
Folk, Israels Hus, lyder det fra den Herre HERREN
31 I er min Hjord, I er den Hjord, jeg røgter, og jeg er
eders Gud, lyder det fra den Herre HERREN.

35 HERRENs Ord kom til mig således: 2
Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Seirs
Bjergland og profeter imod det 3 og sig til det: Så
siger den Herre HERREN: Se, jeg kommer over dig,
Seirs Bjergland, og løfter min Hånd imod dig; jeg
gør dig til Ørk og Ødemark, 4 dine Byer lægger
jeg i Grus. Du selv skal blive til Ørk og kende, at
jeg er HERREN. 5 Fordi du nærede evigt Had og i
Nødens Stund overgav Israeliterne til Sværdet, da
deres Misgerning var fuldmoden, 6 derfor, så sandt
jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN: Jeg gør
dig til Blod, og Blod skal forfølge dig; sandelig, du
forbrød dig ved Blod, og Blod skal forfølge dig. 7 Jeg
gør Seirs Bjergland til Ørk og Ødemark og udrydder
deraf enhver, som kommer og går; 8 jeg fylder dets
Bjerge med dræbte; på dine Høje og i dine Dale og
Kløfter skal de sværdslagne falde. 9 Jeg gør dig til
Ørk for evigt, dine Byer skal ikke bebos; og du skal
kende, at jeg er HERREN. 10 Fordi du sagde: "De
tvende Folk og de tvende Lande skal tilhøre mig, jeg
vil tage dem i Eje!" skønt HERREN var der, 11 derfor,
så sandt jeg lever, lyder det fra den Herre HERREN:
Jeg vil gøre med dig efter den Vrede og det Nid, du
hadefuldt udviste imod dem, og jeg vil give mig til
Hende for dig, når jeg dømmer dig; 12 og du skal
kende, at jeg er HERREN. Jeg har hørt al den Spot,
du udslyngede mod Israels Bjerge: "De er ødelagt, os
er de givet til Føde!" 13 Du gjorde dig stor imod mig
med din Mund og overfusede mig med Ord; jeg hørte
det. 14 Så siger den Herre HERREN: Som det var din
Glæde, at mit Land blev Ørk, således vil jeg gøre
med dig; 15 som det var din Glæde, at Israels Huss
Arvelod blev Ørk, således vil jeg gøre med dig. Ørk
skal du blive, Seirs Bjergland og hele Edom med; og
de skal kende, at jeg er HERREN.

36 Men du menneskesøn, profeter om Israels
bjerge og sig: Israels bjerge, hør Herrens ord. 2
Så siger den Herre HERREN: Fordi Fjenden sagde
om eder: "Ha! Ørkener for stedse! De er blevet vor
Ejendom!" 3 derfor skal du profetere og sige: Så
siger den Herre HERREN: Fordi man har higet og
snappet efter eder fra alle Sider, for at I skulde
tilfalde Resten af Folkene som Ejendom, og fordi I
er kommet i Folkemunde, 4 derfor, Israels Bjerge,
hør HERRENs Ord: Så siger den Herre HERREN
til Bjergene, Højene, kløfterne og Dalene, til de øde
Tomter og de forladte Byer, som er blevet til Rov og
til Spot for Resten af Folkene rundt om, 5 derfor, så
siger den Herre HERREN: Sandelig, i brændende
Nidkærhed vil jeg tale mod Resten af Folkene og mod
hele Edom, som med al Hjertets Glæde og Sjælens
Ringeagt udså sig mit Land til Ejendom for at drive
indbyggerne bort og gøre det til Rov. 6 Profeter derfor
om Israels Land og sig til Bjergene, Højene, Kløfteme
og Dalene: Så siger den Herre HERREN: Se, jeg faler
i Nidkærhed og Harme, fordi I bærer Folkenes Hån. 7
Derfor, så siger den Herre HERREN: Jeg løfter min
Hånd og sværger: Sandelig, Folkene rundt om eder
skal selv bære deres Hån. 8 Og I, Israels Bjerge, skal
skyde Grene og bære Frugt for mit Folk Israel, thi de
skal snart komme hjem. 9 Thi se, jeg kommer og
vender mig til eder, og I skal dyrkes og tilsås; 10 jeg
gør Mennesker, alt Israels Hus, mangfoldige på eder,
Byerne skal bebos og Ruinerne genopbygges; 11 jeg
gør Mennesker og Dyr mangfoldige på eder, ja de
skal blive mangfoldige og frugtbare; jeg lader eder
bebos som i fordums Tider og gør det bedre for eder
end i Fortiden; og I skal kende, at jeg er HERREN.
12 Jeg lader Mennesker, mit Folk Israel, færdes på
eder; de skal tage dig i Eje, og du skal være deres
Arvelod og ikke mere gøre dem barnløse. 13 Så siger
den Herre HERREN: Fordi de siger til dig: "Du er en
Menneskeæder, som gør dit Folk barnløst!" 14 derfor
skal du ikke mere æde Mennesker eller gøre dit Folk
barnløst, lyder det fra den Herre HERREN. 15 Og jeg
lader dig ikke mere høre Folkenes Hån, og du skal
ikke mere bære Folkeslagenes Spot eller gøre dit
Folk harnløst, lyder det fra den Herre HERREN. 16
HERRENs Ord kom til mig således: 17 Menneskesøn!
Da Israels Slægt boedei deres Land, gjorde de det
urent ved deres Færd og Gerninger; som en Kvindes
renhed var deres Færd for mit Åsyn. 18 Så udøste
jeg min Vrede over dem for det Blods Skyld, de

udgød i Landet, og fordi de gjorde det urent med
deres Afgudsbilleder. 19 Jeg spredte dem blandt
Folkene, og de strøedes ud i Landene; efter deres
Færd og Gerninger dømte jeg dem. 20 Således kom
de til Folkene: hvor de kom hen, vanærede de mit
hellige Navn, idet man sagde om dem: "De der er
HERRENs Folk, og dog måtte de ud af hans Land!"
21 Da ynkedes jeg over mit hellige Navn, som Israels
Hus vanærede blandt de Folk, de kom til. 22 Sig
derfor til Israels Hus: Så siger den Herre HERREN:
Det er ikke for eders Skyld, jeg griber ind, Israels
Hus, men for mit hellige Navns Skyld, som I har
vanæret blandt de Folk, I kom til. 23 Jeg vil hellige mit
store Navn, som vanæres blandt Folkene, idet I har
vanæret det iblandt dem; og Folkene skal kende, at
jeg er HERREN, lyder det fra den Herre HERREN,
når jeg helliger mig på eder for deres Øjne. 24 Jeg vil
hente eder fra Folkene, samle eder fra alle Lande og
bringe eder til eders Land. 25 Da stænker jeg rent
Vand på eder, så I bliver rene; jeg renser eder for
al eders Urenhed og alle eders Afgudsbilleder. 26
Jeg giver eder et nyt Hjerte, og en ny Ånd giver jeg i
eders Indre; Stenhjertet tager jeg ud af eders Kød
og giver eder et Kødhjerte. 27 Jeg giver min Ånd
i eders Indre og virker, at I følger mine Vedtægter
og tager Vare på at holde mine Lovbud, 28 I skal
bo i det Land, jeg gav eders Fædre, og I skal være
mit Folk, og jeg vil være eders Gud. 29 Jeg frelser
eder fra al eders Urenbed; jeg kalder Kornet frem og
mangfoldiggør det og sender ikke mere Hungersnød
over eder. 30 Jeg mangfoldiggør Træernes Frugter
og Markens Afgrøde, for at I ikke mere skal tage
en Hungersnøds Skændsel på eder blandt Folkene.
31 Da skal I ihukomme eders onde Veje og eders
Gerninger, som ikke var gode, og ledes ved eder selv
over eders Misgerninger og Vederstyggeligheder. 32
Ikke for eders Skyld griber jeg ind, lyder det fra den
Herre HERREN, det være eder kundgjort! Skam jer
og blues over eders Veje, Israels Hus! 33 Så siger
den Herre HERREN: Den Dag jeg renser eder for
alle eders Misgerninger, lader jeg Byerne bebos,
og Ruinerne skal genopbygges; 34 det ødelagte
Land skal dyrkes, i Stedet for at det har været en
Ødemark for alles Øjne, som kom forbi. 35 Da skal
man sige: "Dette Land, som var ødelagt, er blevet
som Edens Have, og Byerne, som var omstyrtet,
ødelagt og nedrevet, er befæstet og beboet." 36 Og
Folkene, der er tilhage rundt om eder, skal kende,
at jeg, HERREN, har opbygget de nedrevne Byer
og tilplantet det ødelagte Land; jeg, HERREN, har
talet, og jeg fuldbyrder det. 37 Så siger den Herre
HERREN: Også dette vil jeg gøre for Israels Hus på
deres Bøn: Jeg vil gøre dem mangfoldige som en
Hjord af Mennesker; 38 som en Hjord af Offerdyr,
som Jerusalems Fårehjorde på dets Højtider skal de
omstyrtede Byer blive fulde af Menneskehjorde; og
de skal kende, at jeg er HERREN.

37 Herrens hånd kom over mig, og han førte mig
i ånden ud og satte mig midt i dalen. Den var
fuld af Ben; 2 og han førte mig rundt omkring dem,
og se, de lå i store Mængder ud over Dalen, og
se, de var aldeles tørre. 3 Derpå sagde han til mig:
"Menneskesøn! kan disse Ben blive levende?" Jeg
svarede: "Herre, HERRE, du ved det!" 4 Så sagde
han til mig: Profeter over disse Ben og sig til dem: I
tørre Ben, hør HERRENs Ord! 5 Så siger den Herre
HERREN til disse Ben: Se, jeg bringer Ånd i eder,
så I bliver levende. 6 Jeg lægger Sener om eder,
lader Kød vokse frem på eder, overtrækker eder med
Hud og indgiver eder Ånd, så I bliver levende; og
I skal kende, at jeg er HERREN. 7 Så profeterede
jeg, som mig var pålagt, og der hørtes en Lyd, da jeg
profeterede, og se, der hørtes Raslen, og Benene
nærmede sig hverandre. 8 Og jeg skuede, og se,
der kom Sener på dem, Kød voksede frem, og de
blev overtrukket med Hud, men der var ingen Ånd
i dem. 9 Så sagde han til mig: Profeter og tal til
Ånden, profeter, du Menneskesøn, og sig til dem:
Så siger den Herre HERREN: Ånd, kom fra de fre
Verdenshjørner og blæs på disse dræbte, at de må
blive levende! 10 Da profeterede jeg, som han bød
mig, og Ånden kom i dem, og de blev levende og
rejste sig på deres Fødder, en såre, såre stor Hær.
11 Derpå sagde han til mig: Menneskesøn! Disse
Ben er alt Israels Hus. Se, de siger: "Vore Ben er
tørre, vort Håb er svundet, det er ude med os!" 12
Profeter derfor og sig til dem: Så siger den Herre
HERREN: Se, jeg åbner eders Grave og fører eder
ud af dem, mit Folk, og bringer eder til Israels Land;
13 og I skal kende, at jeg er HERREN, når jeg åbner
eders Grave og fører eder ud af dem, mit Folk. 14
Jeg indgiver eder min Ånd, så I bliver levende, og jeg
bosætter eder i eders Land; og I skal kende, at jeg er
HERREN; jeg har talet, og jeg fuldbyrder det, lyder det
fra HERREN. 15 HERRENs Ord kom til mig således:
16 Du, Menneskesøn, tag dig et Stykke Træ og skriv
derpå: Juda og hans Medbrødre blandt Israeliterne!
Tag så et andet Stykke Træ og skriv derpå: Josef
Efraims Træ og hans Medbrødre, alt Israels Hus! 17
Føj dem så sammen til eet Stykke, så de bliver eet i
din Hånd. 18 Og når så dine Landsmænd siger til

dig: "Vil du ikke sige os, hvad du mener dermed?"
19 sig så til dem: Så siger den Herre HERREN: Se,
jeg tager Josefs Træ", som var i Efraims Hånd, og
Israels Stammer, hans Medbrødre, og føjer dem til
Judas Træ og gør dem til eet Stykke og de skal blive
eet i Judas Hånd. 20 Og Træstykkerne, du skrev på,
skal være i din Hånd, så de kan se dem. 21 Tal så til
dem: Så siger den Herre HERREN: Se, jeg henter
Israeliterne fra Folkene, til hvilke de vandrede hen, og
samler dem alle Vegne fra og bringer dem til deres
Land. 22 Jeg gør dem til eet Folk i Landet på Israels
Bjerge; og de skal alle have en og samme Konge og
ikke mere være to Folk eller delt i to Riger. 23 De skal
ikke mere gøre sig urene ved deres Afgudsbilleder
og væmmelige Guder eller alle deres Overtrædelser,
og jeg vil frelse dem fra alt deres Frafald, hvormed
de forsyndede sig, og rense dem, og de skal være
mit Folk, og jeg vil være deres Gud. 24 Min Tjener
David skal være Konge over dem, og alle skal de
have en og samme Hyrde. De skal følge mine Lovbud
og holde mine Vedtægter og gøre efter dem. 25 De
skal bo i det Land, jeg gav min Tjener Jakob, der
hvor deres Fædre boede; de skal bo der til evig Tid,
de, deres Børn og Børnebørn; og min Tjener David
skal være deres Fyrste evindelig. 26 Jeg slutter en
Fredspagt med dem, en evig Pagt skal det være; og
jeg gør dem mangfoldige og sætter min Helligdom i
deres Midte evindelig; 27 min Bolig skal være over
dem; jeg vil være deres Gud, og de skal være mit
Folk. 28 Og Folkene skal kende, at jeg er HERREN,
som helliger Israel, når min Helligdom bliver i deres
Midte evindelig

38 HERRENs Ord kom til mig således: 2
Menneskesøn, vend dit Ansigt mod Gog i
Magogs Land, Fyrsten over Rosj, Mesjek og Tubal,
og profeter imod ham 3 og sig: Så siger den Herre
HERREN: Se, jeg kommer over dig, Gog, Fyrste over
Rosj, Mesjek og Tubal. 4 Jeg vender dig og sætter
Kroge i dine Kæber og trækker dig frem med hele
din Hær, Heste og Ryttere, alle i smukke Klæder, en
vældig Skare med store og små Skjolde, alle med
Sværd i Hånd. 5 Persere, Ætiopere og Putæere er
med dem, alle med Skjold og Hjelm, 6 Gomer med
alle dets Hobe, Togarmas Hus fra det yderste Nord
med alle dets Hobe, mange Folkeslag er med. 7
Rust dig og hold dig rede med hele din Skare, som
er samlet om dig, og vær mig rede til Tjeneste. 8
Lang Tid herefter skal der komme Bud efter dig; ved
Årenes Fjende skal du overfalde et Land, som atter er
unddraget Sværdet, et Folk, som fra mange Folkeslag
er sanket sammen på Israels Bjerge, der stadig lå
øde hen, et Folk, som er ført bort fra Folkeslagene
og nu bor trygt til Hobe. 9 Du skal trække op som
et Uvejr og komme som en Sky og oversvømme
Landet, du og alle dine Hobe og de mange Folkeslag,
som følger dig. 10 Så siger den Herre HERREN: På
hin Dag skal en Tanke stige op i dit Hjerte, og du
skal oplægge onde Råd 11 og sige: "Jeg vil drage
op imod et åbent Land og overfalde fredelige Folk,
som bor trygt, som alle bor uden Mure og hverken
har Portstænger eller Porte, 12 for at gøre Bytte og
røve Rov, lægge Hånd på genopbyggede ruiner og
på et Folk, der er indsamlet fra Folkene og vinder
sig Fæ og Gods, og som bor på Jordens Navle." 13
Sabæerne og Dedaniterne, Tarsiss Købmænd og
alle dets Handelsfolk skal sige til dig: "Kommer du
for at gøre Bytte, har du samlet din Skare for at
røve Rov, for at bortføre Sølv og Guld, rane Fæ
og Gods og gøre et vældigt Bytte?" 14 Profeter
derfor, Menneskesøn, og sig til Gog: Så siger den
Herre HERREN: Ja, på hin Dag skal du bryde op,
medens mit Folk Israel bor trygt, 15 og komme fra din
Hjemstavn yderst i Nord, du og de mange Folkeslag,
der følger dig, alle til Hest, en stor Skare, en vældig
Hær; 16 som en Sky skal du drage op mod mit Folk
Israel og oversvømme Landet. I de sidste Dage skal
det ske; jeg fører dig imod mit Land; og Folkene skal
kende mig, når jeg for deres Øjne helliger mig på
dig, Gog. 17 Så siger den Herre HERREN: Er det
dig, jeg talede om i gamle dage ved mine Tjenere,
Israels Profeter, som profeterede i hine Tider, at jeg
vilde bringe dig over dem? 18 Men på hin dag, når
Gog overfalder Israels Land, lyder det fra den Herre
HERREN, vil jeg give min Vrede Luft. 19 I Nidkærhed,
i glødende Vrede udtaler jeg det: Sandelig, på hin
Dag skal et vældigt Jordskælv komme over Israels
Land; 20 for mit Åsyn skal Havets Fisk, Himmelens
Fugle, Markens vilde Dyr og alt kryb på Jorden og
alle Mennesker på Jordens Flade skælve, Bjergene
skal styrte, Klippevæggene falde og hver Mur synke
til Jord. 21 Jeg nedkalder alle Rædsler over ham,
lyder det fra den Herre HERREN; den enes Sværd
skal rettes mod den anden; 22 jeg går i Rette med
ham med Pest og Blod, med Regnskyl og Haglsten;
Ild og Svovl lader jeg regne over ham, hans Hobe og
de mange Folkeslag, som følger ham. 23 Jeg viser
mig stor og hellig og giver mig til Kende for de mange
Folks Øjne; og de skal kende, at jeg er HERREN.

39 Du, Menneskesøn, Profeter mod Gog og sig:
Så siger den Herre HERREN. Se, Jeg kommer

over dig, Gog, Fyrste over Rosj, Mesjek og Tubal!
2 Jeg vender dig, leder dig og fører dig op fra det
yderste Nord og bringer dig til Israels Bjerge. 3 Så slår
jeg Buen ud af din venstre Hånd og lader Pilene falde
ud af din højre. 4 På Israels Bjerge skal du falde, du
og alle dine Hobe og Folkeslagene, der følger dig; jeg
giver dig til Føde for alle Hånde Rovfugle og Markens
vilde Dyr. 5 I åben Mark skal du falde, så sandt jeg
har talet, lyder det fra den Herre HERREN. 6 Og jeg
sætter Ild på Magog og på de fjerne Strandes trygge
Indbyggere; og de skal kende, at jeg er HERREN. 7
Mit hellige Navn kundgør jeg midt i mit Folk Israel,
og jeg vil ikke mere vanhellige mit hellige Navn; og
Folkene skal kende, at jeg er HERREN, den Hellige
i Israel. 8 Se, det kommer, det skal ske, lyder det
fra den Herre HERREN; det er Dagen, jeg har talet
om. 9 Så skal Indbyggerne i Israels Byer gå ud og
gøre Ild på og tænde op med Rustninger, små og
store Skjolde, Buer, Pile, Håndstave og Spyd; og
de skal bruge det til at gøre Ild med i syv År. 10 De
skal ikke hente Træ i Marken eller hugge Brænde
i Skovene, men gøre Ild på med Rustningerne. De
skal plyndre dem, de plyndredes af, og hærge dem,
de hærgedes af, lyder det fra den Herre HERREN. 11
Og på hin Dag giver jeg Gog et Gravsted i Israel,
Vandringsmændenes dal østen for Havet, og den skal
spærre Vejen for Vandringsmænd; der skal de jorde
Gog og hele hans larmende Hob og kalde Stedet:
Gogs larmende Hobs dal. 12 Israels Hus skal have
hele syv Måneder til at jorde dem og således rense
Landet. 13 Alt folket i Landet skal jorde dem, og det
skal tjene til deres Ros, på den Dag jeg herliggør
mig, lyder det fra den Herre HERREN. 14 Man skal
udvælge fast Mandskab til at drage Landet rundt og
søge efter dem, der er blevet tilbage ud over Landet,
for at rense det; når syv Måneder er gået, skal de
skride til at søge; 15 og når de vandrer Landet rundt
og en får Øje på Menneskeknogler, skal han sætte et
Mærke derved, for at Graverne kan jorde dem i Gogs
larmende Hobs Dal; 16 også skal en By have Navnet
Hamona". Således skal de rense Landet. 17 Og du,
Menneskesøn! Så siger den Herre HERREN: Sig til
alle Fugle og alle Markens vilde Dyr: Saml eder og
kom hid, kom sammen alle Vegne fra til mit Slagtoffer,
som jeg slagter for eder, et vældigt Slagtoffer på
Israels Bjerge; I skal æde Kød og drikke Blod! 18 Kød
af Helte skal I æde, Blod af Jordens Fyrster skal I
drikke, Vædre, Får, Bukke og Tyre, alle fedet i Basan.
19 I skal æde eder mætte i Fedt og drikke eder drukne
i Blod af mit Slagtoffer, som jeg slagter for eder.
20 I skal mætte eder ved mit Bord med Køreheste
og Rytterheste, Helte og alle Hånde Krigsfolk, lyder
det fra den Herre HERREN. 21 Jeg åbenbarer min
Herlighed blandt Folkene, og alle Folkene skal skue
den Dom, jeg fuldbyrder, og min Hånd, som jeg
lægger på dem. 22 Israels Hus skal kende, at jeg,
HERREN, er deres Gud fra hin Dag og fremdeles;
23 og Folkene skal kende, at Israels Hus vandrede i
Landflygtighed for deres Misgerningers Skyld, fordi
de var troløse imod mig, så jeg skjulte mit Åsyn for
dem og gav dem i deres Fjenders Hånd, hvorfor
de alle faldt for Sværdet. 24 Efter deres Urenhed
og deres Overtrædelser handlede jeg med dem og
skjulte mit Åsyn for dem. 25 Derfor, så siger den
Herre HERREN; Nu vil jeg vende Jakobs Skæbne,
forbarme mig over alt Israels Hus og være nidkær
for mit hellige Navn; 26 og de skal glemme deres
Skændsel og al den Troløshed, de viste mig, når de
bor trygt i deres Land, uden at nogen skræmmer, 27
når jeg fører dem tilbage fra Folkeslagene, samler
dem fra deres Fjenders Lande og helliger mig på dem
for mange Folks Øjne. 28 Og de skal kende, at jeg er
HERREN deres Gud, når jeg efter at have ført dem i
Landflygtighed blandt Folkene samler dem i deres
Land uden at lade nogen af dem blive tilbage derude
29 og ikke mere skjuler mit Åsyn for dem, da jeg har
udgydt min Ånd over Israels Hus, lyder det fra den
Herre HERREN.

40 I det fem og tyvende år efter at vi var ført i
landflygtighed, ved nytårstide, på den tiende dag
i Måneden i det fjortende År efter Byens indtagelse,
netop på den Dag kom HERRENs Hånd over mig, og
han førte mig 2 i Guds Syner til Israels Land og satte
mig på et såre højt Bjerg, og på det var der bygget
noget som en By mod Syd; 3 og da han havde ført
mig derhen, se, da var der en Mand som Kobber at se
til med en Hørgarnssnor og en Målestang i Hånden,
og han stod ved Porten. 4 Manden sagde til mig:
"Menneskesøn, se med dine Øjne, hør med dine Ører
og læg vel Mærke til alt, hvad jeg viser dig; thi du er
ført hid, for at jeg skal vise dig det. Kundgør Israels
Hus alt, hvad du ser!" 5 Og se, der var en Mur uden
om Templet til alle Sider. Manden holdt i Hånden
en Målestang. som var seks Alen lang, en Alen en
Håndsbred længere end sædvanlig", og han målte
Muren; den var eet Mål bred og eet Mål høj. 6 Så gik
han op ad syv Trappetrin ind i den Port, hvis Forside
vendte mod Øst; og han målte Portens Tærskel til eet
Mål i Bredden, 7 hvert af Portens Siderum ligeledes
til eet Mål i Længden og eet i Bredden, Murpillerne
mellem Siderummene til fem Alen og Tærskelen ved

Portens Forhal på den Side, 8 der vendte indad i
Porten, til eet Mål. 9 Og han målte Portens Forhal til
otte Alen og dens Murpiller til to; Portens Forhal lå på
indersiden. 10 Portens Siderum, tre på hver Side, lå
over for hverandre; de var lige store alle tre; også
Murpillerne på begge Sider var lige store. 11 Så målte
han Portindgangens Bredde til ti Alen og Portgangens
til tretten. 12 Foran Siderummene var der på begge
Sider afspærrede Pladser på een Alen, og selve
Siderummene på begge Sider var seks Alen. 13 Så
målte han Porten fra Indervæggen i et Siderum til
Indervæggen i Siderummet lige overfor til en Bredde
af fem og tyve Alen, Dør over for Dør. 14 Så målte han
Forhallen til tyve Alen; og Forgården omgav Portens
Forhal". 15 Fra Portens Forside udad til Portforhallens
Forside indad var der halvtredsindstyve Alen. 16
Porten havde på begge Sider Gittervinduer, som
udvidede sig indad i Siderummene og deres Murpiller;
ligeledes havde Forhallen på alle Sider Vinduer, som
udvidede sig indad. På Murpillerne til begge Sider var
der Palmer. 17 Derpå førte han mig ind i den ydre
Forgård. Og se, der var Kamre, og Forgården rundt
var der et stenlagt Stykke; der var tredive Kamre på
Stenlægningen. 18 Det stenlagte Stykke stødte op til
Portenes Sidemure, lige så bredt som Portene var
lange; det var den nedre Stenlægning. 19 Han målte
Forgårdens Bredde fra den nedre Ports indre Forside
til den indre Ports ydre Forside til hundrede Alen. Og
han førte mig mod Nord, 20 og se, der var en Port,
som vendte mod Nord, i den ydre Forgård, og han
målte dens Længde og Bredde. 21 Den havde tre
Siderum til hver Side, og Murpillerne og Forhallen
havde samme Mål som i den første Port; den var
halvtredsindstyve Alen lang og fem og tyve Alen bred.
22 Vinduer, Forhal og Palmer havde samme Mål som
i den Port, hvis Forside vendte mod Øst; ad syv Trin
steg man op dertil, og Forhallen lå inderst inde. 23
En Port til den indre Forgård lå over for Nordporten,
ligesom Forholdet var ved Østporten; og han målte
fra Port til Port hundrede Alen. 24 Så førte han mig
mod Syd og se, der var også en Port mod Syd, og
han målte dens Murpiller og Forhal; de havde samme
Mål som de andre. 25 Porten og dens Forhal havde
Vinduer af samme Slags som de andre. Den var
halvtredsindstyve Alen lang og fem og tyve Alen bred;
26 syv Trin førte op til den; Forhallen lå inderst inde,
og der var Palmer på Murpillerne til begge Sider. 27
Endelig var der en Port til den indre Forgård over
for Sydporten: han målte hundrede Alen fra Port til
Port. 28 Derpå førte han mig til den indre Forgård
gennem Sydporten, og den målte han; den havde
samme Størrelse som de andre, 29 og dens Siderum,
Murpiller og Forhal havde samme Størrelse som de
andre; Porten og dens Forhal havde Vinduer rundt
om. Den var halvtredsindstyve Alen lang og fem og
tyve Alen bred. 30 (Der var Forhaller rundt om, fem
og tyve Alen lange og fem Alenbrede. 31 Forhallen
vendte ud mod den ydre Forgård med Palmer på
Murpillerne, og otte Trin dannede dens Opgang.
32 Så førte han mig til Østporten og målte denne
Port; den havde samme Størrelse som de andre,
33 og Siderum, Murpiller og Forgård havde samme
Størrelse som de andre; Porten og dens Forhal havde
Vinduer rundt om. Den var halvtredsindstyve Alen
lang og fem og tyve Alen bred. 34 Forhallen vendte
ud mod den ydre Forgård med Palmer på Murpillerne
til begge Sider, og otte Trin dannede dens Opgang.
35 Så førte han mig til Nordporten og målte den; den
havde samme Størrelse som de andre, 36 ligeledes
Siderum, Murpiller og Forhal; Porten og dens Forhal
havde Vinduer rundt om. Den var halvtredsindstyve
Alen lang og fem og tyve Alen bred. 37 Forhallen
vendte ud mod den ydre Forgård med Palmer på
Murpillerne til begge Sider, og otte Trin dannede
dens Opgang. 38 Derpå vendte han sig til det Indre,
idet han førte mig til Østporten; der skyllede man
Brændofferet 39 Og i Portens Forhal stod to Borde
på den ene Side og to på den anden til at slagte
Brændofferet, Syndofferet og Skyldofferet på. 40
Også ved det ydre Hjørne, mod Nord når man steg op
i Portindgangen, stod to Borde og ved Portforhallens
andet Hjørne andre to, 41 fire Borde på hver Side
ved Portens Hjørner, i alt otte. På dem slagtede
man Slagtofferet. 42 Og, til Brændofferet stod der tre
Kvaderstensborde, halvanden Alen lange, halvanden
Alen brede og en Alen høje; på dem lagde man de
Redskaber, med hvilke man slagtede Brændofferet og
Slagtofferet. 43 De havde hele Vejen rundt en Rand
på en Håndsbred, der vendte indad; og oven over
Bordene var der Tage til Værn mod Regn og Sol.
Derpå førte han mig atter 44 til den indre Forgård, og
se, der var to Kamre, et ved Nordportens Hjørne med
Forsiden mod Syd og et andet ved Sydportens Hjørne
med Forsiden mod Nord. 45 Og han sagde til mig:
"Kammeret her, hvis Forside vender mod Syd, er for
Præsterne, der tager Vare på, hvad der er at varetage
i Templet, 46 og Kammeret der, hvis Forside vender
mod Nord, er for Præsterne, der tager Vare på, hvad
der er at varetage ved Alteret. Det er Zadoks Sønoer,
som alene af Levis Sønner må nærme sig HERREN
for at tjene ham." 47 Så målte han Forgården; den var
hundrede Alen lang og hundrede Alen bred i Firkant;

og Alteret stod foran Templet. 48 Derpå førte han mig
til Templets Forhal og målte Forhallens Piller"; de var
fem Alen brede på begge Sider; Porten var fjorten
Alen bred og dens Sidevægge tre Alen på begge
Sider, 49 og Forhallen var tyve Alen lang og tolv Alen
bred. Ad ti Trin steg man op til den; og der stod Søjler
op ad Pillerne, een på hver Side.

41 Derpå førte han mig til det hellige og målte
pillerne, de var seks Al brede på begge Sider; 2
Indgangen var ti Alen bred, dens Sidevægge fem Alen
til begge Sider; og han målte dets Længde til fyrretyve
Alen og Bredden til tyve. 3 Derpå gik han ind i
Inderhallen og målte indgangens Piller; de var to Alen,
og Indgangen var seks Alen bred og Sidevæggene
syv Alen brede til begge Sider. 4 Og han målte
dets Længde til tyve Alen og Bredden til tyve ud
for Tempelrummet. Og han sagde til mig: "Dette er
det Allerhelligste." 5 Derpå målte han Templets Mur;
den var seks Alen bred; og Tilbygningen var fire
Alen bred Templet rundt. 6 Tilbygningen lå Rum ved
Rum, tre Aum oven på hverandre tredive Gange,
og der var Fremspring, så Bjælkerne ikke greb ind
i Templets Mur. 7 Således var Tilbygningens Rum
bredere og bredere opad, efter som Tempelmuren var
trukket tilbage opad, Templet rundt. Fra det nederste
Stokværk steg man op til det mellemste, og derfra
op til det øverste. 8 Og jeg så ved Templet en
ophøjet brolagt Plads hele Vejen rundt. Tilbygningens
Grundmure var et fuldt Mål høje, seks Alen til Kanten.
9 Tilbygningens Ydermur var fem Alen bred. Der var
en åben Plads langs Templets Tilbygning. 10 En
afspærret Plads, tyve Alen bred, omgav Templet på
alle Sider. 11 Tilbygningens Døre førte ud til den
åbne Plads, en Dør mod Nord og en anden mod
Syd; og den åbne Plads var fem Alen bred på alle
Sider. 12 Den Bygning, som lå ved den afspærrede
Plads imod Vest, var halvfjerdsindstyve Alen bred,
dens Mur var fem Alen tyk til alle Sider, og den var
halvfemsindstyve Alen lang. 13 Han målte Templet;
det var hundrede Alen langt; den afspærrede Plads
tillige med Bagbygningen og dens Mure var hundrede
Alen lang, 14 og Templets Forside tillige med den
afspærrede Plads mod Øst var hundrede Alen bred.
15 Og han målte Længden af Bagbygningen langs
den afspærrede Plads, som lå bag den; den var
hundrede Alen. Det Hellige, Inderhallen og den ydre
Forhal 16 var træklædt. Vinduer, som udvidede sig
indad, gav Lys rundt om i alle tre Rum, og Væggene
derinde var klædt med Træ rundt om fra Gulv til
Vinduer, 17 og fra Indgangens Sidevægge til det indre
Rum var der Væggen rundt 18 udskåret Arbejde,
Keruber og Palmer, en Palme mellem to Keruber;
Keruberne havde to Ansigter; 19 Menneskeansigtet
vendte mod Palmen på den ene Side og Løveansigtet
mod Palmen på den anden Side; således var der gjort
hele Templet rundt. 20 Fra Gulv til Vinduer var der
fremstillet Keruber og Palmer på det Helliges Væg.
21 Ved Indgangen til det Hellige var der firkantede
Dørstolper. Foran Helligdommen var der noget, der så
ud som 22 et Træalter, tre Alen højt, to Alen langt og
to Alen bredt; det havde Hjørner, og dets Fodstykke
og Vægge var af Træ. Og han sagde til mig: "Dette er
Bordet, som står for HERRENs Åsyn." 23 Det Hellige
havde to Dørfløje; 24 ligeledes havde Helligdommen
to Dørfløje; hver Fløj var to bevægelige Dørflader, to
på hver Fløj. 25 Og på dem var der fretillet Keruber
og Palmer ligesom på Væggene. Der var et Trætag
uden for Forhallen. 26 Der var gitrede Vinduer og
Palmer på Forhallens Sidevægge til begge Sider..."

42 Derpå førte han mig ud i den indre forgård i
nordlig retning, og han førte mig til Kamrene,
som lå ud imod den afspærrede Plads og
Bagbygningen, nogle på den ene Side, andre på den
anden. 2 Længden var hundrede Alen og Bredden
halvtredsindstyve. 3 Over for Portene, som hørte
til den indre Forgård, og over for Stenbroen, som
hørte til den ydre Forgård, var der Gang over for
Gang i tre Stokværk. 4 Foran Kamrene var der en
Forgang, ti Alen bred og hundrede Alen lang, og
deres Døre vendte mod Nord. 5 De øvre Kamre var
de snævreste, thi Gangen tog noget af deres Plads,
så at de var mindre end de nederste og mellemste. 6
Thi de havde tre Stokværk og ingen Søjler svarende
til den ydre Forgårds; derfor var de øverste snævrere
end de nederste og mellemste. 7 Der løb en Mur
udenfor langs Kamrene i Retning af den ydre Forgård;
foran Kamrene var dens Længde halvtredsindstyve
Alen; 8 thi Kamrene, som lå ved den ydre Forgård,
havde en samlet Længde af halvtredsindstyve Alen,
og de lå over for hine, i alt hundrede Alen. 9 Neden for
disse Kamre var indgangen på Østsiden, når man gik
ind i dem fra den ydre Forgård, 10 ved Begyndelsen
af den ydre Mur. Derpå førte han mig mod Syd; og
der var også Kamre ud imod den afspærrede Plads
og Bagbygningen 11 med en Gang foran; de så ud
som Kamrene mod Nord; havde samme Længde og
Bredde, og alle Udgange var her som hist, ligesom
de var indrettet på samme Måde. 12 Men deres
Døre vendte mod Syd..." 13 Og han sagde til mig:
"Kamrene mod Nord og Syd, som ligger ud mod

den afspærrede Plads, er de hellige Kamre, hvor
Præsterne, der nærmer sig HERREN, skal spise
det højhellige; der skal de gemme det højhellige,
Afgrødeofrene, Syndofrene og Skyldofrene, thi Stedet
er helligt; 14 og når Præsterne træder ind - de må
ikke fra Helligdommen træde ud i den ydre Forgård
- skal de der nedlægge deres Klæder, som de gør
Tjeneste i, da de er hellige, og iføre sig andre Klæder;
da først må de nærme sig det, der hører Folket til."
15 Da han var til Ende med at udmåle Templets Indre,
førte han mig hen til den Port, hvis Forside vendte
mod Øst, og målte til alle Sider; 16 han målte med
Målestangen Østsiden; den var efter Målestangen 500
Alen; så vendte han sig og 17 målte med Målestangen
Nordsiden til 500 Alen; 18 så vendte han sig og målte
med Målestangen Sydsiden til 500 Alen; 19 og han
vendte sig og målte med Målestangen Vestsiden til
500 Alen. 20 Til alle fire Sider målte han Pladsen; og
der var en Mur rundt om, 500 Alen lang og 500 Alen
bred, til at sætte Skel mellem det, som er helligt, og
det, som ikke er helligt.

43 Derpå førte han mig hen til Østporten. 2 Og
se Israels Guds Herlighed kom østerfra, og det
lød som mange Vandes Brus, og Jorden lyste af
hans Herlighed. 3 Synet var som det, jeg havde set,
da han kom for at ødelægge Byen, og Vognen så
ud som den, jeg havde set ved Floden Kebar. Da
faldt jeg på mit Ansigt. 4 Og HERRENs Herlighed
drog ind i Templet gennem den Port, hvis Forside
vendte mod Øst. 5 Men Ånden løftede mig op og
bragte mig ind i den indre Forgård, og se, HERRENs
Herlighed fyldte Templet. 6 Og jeg hørte en tale til
mig ud fra Templet, medens Manden stod ved Siden
af mig, 7 og han sagde: Menneskesøn! Her er min
Trones og mine Fodsålers Sted, hvor jeg vil bo midt
iblandt Israeliterne til evig Tid. Israels Hus skal ikke
mere vanhellige mit hellige Navn, hverken de eller
deres konger, med deres Bolen eller deres kongers
Lig, 8 de, som satte deres Tærskel lige ved min og
deres Dørstolper lige ved mine, kun med en Mur
imellem mig og dem, og vanhelligede mit hellige Navn
ved de Vederstyggeligheder, de øvede, så jeg måtte
tilintetgøre dem i min Vrede. 9 Nu skal de fri mig for
deres Bolen og deres Kongers Lig, så jeg kan bo
iblandt dem til evig Tid. 10 Men du, Menneskesøn,
giv Israels Hus en Beskrivelse af Templet, dets
Udseende og Form, at de må skamme sig over deres
Misgerninger. 11 Og dersom de skammer sig over
alt, hvad de har gjort, så kundgør dem Templets
Omrids og Indretning, dets Udgange og Indgange, et
helt Billede deraf; ligeledes alle Vedtægter og Love
derom; og skriv det op for deres Øjne, at de må
mærke sig Billedet i sin Helhed og alle Vedtægterne
og holde dem. 12 Dette er Loven om Templet: På
Bjergets Tinde skal alt dets Område til alle Sider
være højhelligt; se, det er Loven om Templet. 13
Følgende er Alterets Mål i Alen, en Alen en Håndsbred
længere end sædvanlig: Foden var en Alen høj og en
Alen bred, Kantlisten Randen rundt et Spand høj.
Om Alterets Højde gælder følgende: 14 Fra Foden
underneden op til det nederste Fremspring to Alen
med en Alens Bredde; og fra det lille Fremspring til
det store fire Alen med en Alens Bredde. 15 Ildstedet
var fire Alen højt, og fra Ildstedet ragede fire Horn i
Vejret. 16 Ildstedet var tolv Alen langt og tolv Alen
bredt, så det dannede en ligesidet Firkant. 17 Det
store Fremspring var fjorten Alen langt og fjorten Alen
bredt på alle fire Sider; det lille Fremspring seksten
Alen langt og seksten Alen bredt på alle fire Sider;
Kantlisten rundt om en halv Alen bred og Foden en
Alen bred rundt om. Trappen var på Østsiden. 18 Og
han sagde til mig: Menneskesøn! Så siger den Herre
HERREN: Følgende er Vedtægteme om Alteret, på
den Dag det bygges til at ofre Brændofre og sprænge
Blod på: 19 Så lyder det fra den Herre HERREN:
Levitpræsterne, som nedstammer fra Zadok og må
nærme sig mig for at gøre Tjeneste for mig, skal du
give en ung Tyr til Syndoffer; 20 og du skal tage noget
af dens Blod og stryge det på Alterets fire Horn, på
Fremspringets fire Hjørner og på Kantlisten rundt om
og således rense det for Synd og fuldbyrde Soningen
for det. 21 Og du skal tage Syndoffertyren og brænde
den ved Tempelvagten uden for Helligdommen. 22
Næste Dag skal du bringe en lydefri Gedebuk som
Syndoffer, og de skal rense Alteret for Synd, ligesom
de rensede det med Tyren. 23 Og når du er til Ende
med at rense det for Synd, skal du bringe en lydefri
ung Tyr og en lydefri Væder af Småkvæget; 24 du
skal bringe dem for HERRENs Åsyn, og Præsterne
skal strø Salt på dem og ofre dem som Brændoffer
for HERREN. 25 Syv Dage skal du daglig ofre en
Syndofferbuk, og man skal ofre en ung Tyr og en
Væder af Småkvæget, lydefri Dyr; 26 i syv Dage
skal man fuldbyrde Soningen for Alteret og rense det
og indvie det. 27 Således skal man bære sig ad i
disse Dage. Og på den ottende Dag og siden hen
skal Præsterne ofre eders Brændofre og Takofre på
Alteret; og jeg vil have Behag i eder, lyder det fra den
Herre HERREN.

44 Derpå førte han mig tilbage ad helligdommens
ydre østport til, og den var lukket." **2** Og
HERREN sagde til mig: Denne Port skal være lukket
og må ikke åbnes! Ingen må gå ind derigennem, thi
igennem den drog HERREN, Israels Gud, ind; derfor
skal den være lukket. **3** Kun Fyrsten må sidde i den
og holde Måltid for HERRENs Åsyn; men han skal
gå ind igennem Portforhallens Dør og samme Vej
ud. **4** Derpå førte han mig i Retning af Nordporten
til Pladsen foran Templet, og jeg skuede, og se,
HERRENs Herlighed fyldte HERRENs Hus, og jeg
faldt på mit Ansigt. **5** Da sagde HERREN til mig:
Menneskesøn, mærk dig og se med dine Øjne og hør
med dine Ører alt, hvad jeg taler til dig med Hensyn
til alle Vedtægter og Love om HERRENs Hus, og læg
vel Mærke til, hvad der gælder om Adgang til Templet
gennem en hvilken som helst af Helligdommens
Udgange. **6** Og sig til Israels Hus, den genstridige
Slægt: Så siger den Herre HERREN: Lad det nu
være nok med alle eders Vederstyggeligheder, Israels
Hus, **7** at I lod fremmede med uomskårne Hjerter og
uomskåret Kød komme ind i min Helligdommen, for
at de skulde være der og vanhellige mit Hus, når I
frembar min Mad, Fedt og Blod og således brød min
Pagt ved alle eders Vederstyggeligheder. **8** I tog ikke
Vare på, hvad der var at varetage ved mine hellige
Ting, men overlod de fremmede at tage Vare på, hvad
der var at varetage i min Helligdom. **9** Derfor, så siger
den Herre HERREN: Ingen fremmed med uomskåret
Hjerte og uomskåret Kød må komme i min Helligdom,
ikke een af de fremmede, som lever blandt Israels
Børn. **10** Men de Leviter, som fjernede sig fra mig, da
Israel for vild, idet de for vild fra mig og holdt sig til
deres Afgudsbilleder, de skal bære deres Misgerning.
11 De skal i min Helligdom gøre Vagttjeneste ved
Tempelportene og udføre Arbejdet i Templet, idet de
skal slagte Brændofrene og Slagtofrene for Folket og
stå dem til Tjeneste og gå dem til Hånde. **12** Fordi de
gik dem til Hånde over for deres Afgudsbilleder og
således blev Årsag til Skyld for Israels Hus, derfor
løfter jeg min Hånd imod dem, lyder det fra den Herre
HERREN, på at de skal bære deres Misgerning. **13**
De må ikke nærme sig mig for at gøre Præstetjeneste
for mig, ej heller må de nærme sig nogen af mine
hellige Ting, det højhellige, men de skal bære deres
Skændsel og de Vederstyggeligheder, de øvede.
14 Jeg sætter dem til at tage Vare på, hvad der er
at varetage i Templet ved alt Arbejde der, ved alt,
hvad der er at gøre derinde. **15** Men Levitpræsterne,
Zadoks Efterkommere, som tog Vare på, hvad der var
at varetage i min Helligdom, dengang Israeliterne for
vild fra mig, skal nærme sig mig for at gå mig til Hånde
og være mig til Tjeneste og ofre mig Fedt og Blod,
lyder det fra den Herre HERREN. **16** De skal gå ind i
min Helligdom og nærme sig mit Bord for at gå mig til
Hånde og tage Vare på, hvad jeg vil have varetaget.
17 Og når de går ind ad den indre Forgårds Port, skal
de være iført Linnedklæder; de må ikke have uld på
Kroppen, når de gør Tjeneste i den indre Forgårds
Porte eller længere inde. **18** De skal bære Linnedhuer
på Hovedet og Linnedbenklæder om Lænderne; de
må ikke omgjorde sig med noget, som fremkalder
Sved. **19** Og når de går ud i den ydre Forgård til
Folket, skal de afføre sig de Klæder, i hvilke de gør
Tjeneste, gemme dem i Helligdommens kamre og
iføre sig andre Klæder, at de ikke skal gøre Folket
helligt med deres Klæder. **20** Hovedet må de ikke
rage, dog heller ikke lade Håret vokse frit, men de
skal klippe deres Hår. **21** Vin må ingen Præst drikke,
når han går ind i den indre Forgård. **22** Enke eller
fraskilt må de ikke tage til Ægte, men kun Jomfruer af
Israels Hus; dog må de ægte Enken efter en Præst.
23 De skal lære mit Folk at skelne mellem det, som er
helligt, og det, som ikke er helligt, og undervise dem i
Forskellen mellem rent og urent. **24** Ved Retstrætter
skal de optræde som Dommere; efter mine Lovbud
skal de dømme. De skal overholde mine Love og
Vedtægter på alle mine Højtidsdage og helligholde
mine Sabbater. **25** Et Lig må de ikke komme nær,
at de ikke skal blive urene derved; kun ved Fader,
Moder, Søn, Datter, Broder eller ugift Søster må de
gøre sig urene; **26** og efter at være blevet uren skal
han tælle syv Dage frem, så er han atter ren; **27** den
Dag han atter går ind i Helligdommen, i den indre
Forgård, for at gøre Tjeneste i Helligdommen, skal
han frembære et Syndoffer, lyder det fra den Herre
HERREN. **28** De skal ingen Arvelod have; jeg er deres
Arvelod. Og Ejendom i Israel må I ikke give dem; jeg
er deres Ejendom. **29** Afgrødeofferet, Syndofferet og
Skyldofferet skal de spise, og alt, hvad der er lagt
Band på i Israel, skal tilfalde dem. **30** Det bedste af al
Førstegrøde af enhver Art, alle Offerydelser af enhver
Art, alt, hvad I måtte yde, skal tilfalde Præsterne, og
Førstegrøden af eders Grovmel skal I give Præsten
for at nedkalde Velsignelse over eders Huse. **31** Intet
Ådsel og intet, som er sønderrevet, være sig Fugl
eller firføddet Dyr, må Præsterne spise.

45 Når I udskifter landet ved lodkastning, skal I yde
Herren en Offerydelse, en hellig Del af Landet,
25 000 Alen lang og 20 000 Alen bred; hellig skal
den være i hele sin Udstrækning. **2** Deraf skal til

Helligdommen fratages et firkantet Stykke på 500
Alen til alle Sider, omgivet af en åben Plads på
50 Alen. 3 Af denne Strækning skal du afmåle et
Stykke på 25000 Alens Længde og 10000 Alens
Bredde; der skal Helligdommen, den højhellige, ligge.
4 Det er en hellig Gave af Landet og skal tilfalde
Præsterne, som gør Tjeneste i Helligdommen, dem,
som træder frem for at gøre Tjeneste for HERREN;
og det skal give dem Plads til Boliger og Græsgang.
5 Et Stykke på 25000 Alens Længde og 10000 Alens
Bredde skal som Grundejendom tilfalde Leviteme,
som gør Tjeneste i Templet, til Byer at bo i. 6 Byens
Grundejendom skal I give en Bredde af 5000 Alen
og en Længde af 25000 Alen, samme Længde som
den hellige Offerydelse; den skal tilhøre hele Israels
Hus. 7 Og Fyrsten skal på begge Sider af den
hellige Offerydelse og Byens Grundejendom have
et Område langs den hellige Offerydelse og Byens
Grundejendom både på Vestsiden og Østsiden af
samme Længde som en af Stammelodderne fra
Landets Vestgrænse til Østgrænsen; 8 det skal
tilhøre ham som Grundejendom i Israel, for at mine
Fyrster ikke fremtidig skal undertrykke mit Folk; men
det øvrige Land skal gives Israels Hus, Stamme
for Stamme. 9 Så siger den Herre HERREN: Lad
det nu være nok, I Israels Fyrster! Afskaf Vold og
Undertrykkelse, gør Ret og Skel og hør op med
eders Overgreb mod mit Folk, lyder det fra den Herre
HERREN. 10 Vægt, som vejer rigtigt, Efa og Bat,
som holder Mål, skal I have. 11 Efa og Bat skal have
ens Mål, så at en Bat holder en Tiendedel Homer,
og en Efa ligeledes en Tiendedel Homer; efter en
Homer skal Målet fastslås. 12 En Sekel skal holde
tyve Gera; fem Sekel skal være fem, ti Sekel ti, og
til halvtredsindstyve Sekel skal I regne en Mine. 13
Dette er den offerydelse, I skal yde: En Sjetedel Efa af
hver Homer Hvede og en Sjetedel Efa af hver Homer
Byg. 14 Den fastsatte Ydelse af Olien: En Tiendedel
Bat af hver Kor, ti Bat udgør jo en Kor; 15 et Lam
fra Småkvæget af hver 200 som Offerydelse fra alle
Israels Slægter til Afgrødeofre, Brændofre og Takofre
for at skaffe eder Soning, lyder det fra den Herre
HERREN 16 Alt Folket i Landet skal give Fyrsten
i Israel denne Offerydelse. 17 Men Fyrsten skal
det påhvile at udrede Brændofrene, Afgrødeofrene
og Drikofrene på Højtiderne, Nymånefesterne og
Sabbaterne, alle Israels Huses Fester; han skal
sørge for Syndofrene, Afgrødeofrene, Brændofrene
og Takofrene for at skaffe Israels Hus Soning. 18
Så siger den Herre HERREN: På den første Dag
i den første Måned skal I fage en lydefri ung Tyr
og rense Helligdommen for Synd. 19 Præsten skal
tage noget af Syndofferets Blod og stryge det på
Templets Dørstolper, Alterfremspringets fire Hjørner
og Dørstolperne til den indre Forgårds Port. 20
Det samme skal han gøre på den første Dag i den
syvende Måned for deres Skyld, som har fejlet af
Vanvare eller Uvidenhed, og således skaffe Templet
Soning. 21 På den fjortende Dag i den første Måned
skal I fejre Påskefesten: syv Dage skal I spise usyret
Brød; 22 og Fyrsten skal på den Dag for sig selv og
for alt Folket i Landet ofre en Tyr som Syndoffer; 23
på de syv Festdage skal han som Brændoffer for
HERREN ofre syv Tyre og syv Vædre, lydefri Dyr,
på hver af de syv Dage, og ligeledes daglig som
Syndoffer en Gedebuk; 24 og som Afgrødeoffer skal
han ofre en Efa med Tyren og ligeledes een med
Væderen, desuden en Hin Olie med Efaen. 25 På
den femtende Dag i den syvende Måned skal han på
Festen ofre lige så meget som Syndoffer, Brændoffer,
Afgrødeoffer og lige så megen Olie; det skal han gøre
syv Dage.

46 Så siger den Herre HERREN: Den indre forgårds
østport skal være lukket de seks hverdage,
men på Sabbatsdagen skal den åbnes, ligeledes
på Nymånedagen: 2 og Fyrsten skal udefra gå ind
gennem Portens Forhal og stille sig ved Portens
Dørstolpe. Præsterne skal ofre hans Brændoffer og
Takofre, og han skal tilbede på Portens Tærskel
og så gå ud igen; og Porten skal stå åben til
Affen. 3 Men Folket i Landet skal på Sabbaterne og
Nymånedagene tilbede for HERRENs Åsyn ved denne
Ports Indgang. 4 Det Brændoffer, Fyrsten bringer
HERREN på Sabbatsdagen, skal udgøre seks lydefri
Lam og en lydefri Væder, 5 dertil et Afgrødeoffer på
en Efa med Væderen og et Afgrødeoffer efter Behag
med Lammene, desuden en Hin Olie med hver Efa. 6
På Nymånedagen skal det udgøre en ung, lydefri Tyr,
seks Lam og en Væder, lydefri Dyr; 7 med Tyren skal
han ofre et Afgrødeoffer på en Efa, med Væderen
ligeledes en Efa og med Lammene efter Behag
desuden en Hin Olie med hver Efa. 8 Når Fyrsten
går ind, skal han komme gennem Portens Forhal, og
samme Vej skal han gå ud; 9 men når Folket i Landet
konmmer for HERRENs Åsyn på Festerne, skal den,
der kommer ind gennem Nordporten for at tilbede,
gå ud gennem Sydporten, og den, der kommer ind
gennem Sydporten, gå ud genmmem Nordporten; han
må ikke vende tilbage gennem den Port, han kom ind
ad, men skal gå ud på den modsatte Side. 10 Fyrsten
skal være iblandt dem; når de går ind, skal han også

gå ind, og når de går ud, skal han også gå ud. **11** På Festerne og Højtiderne skal Afgrødeofferet være en Efa med hver Tyr og ligeledes en Efa med hvem Væder, men med Lammene efter Behag; desuden en Hin Olie med hver Efa. **12** Når Fyrsten ofrer et frivilligt Offer, et Brændoffer eller Takofre som frivilligt ofer til HERREN, skal man åbne Østporten for ham, og han skal ofre sit Brændoffer eller sine Takofre, som han gør på Sabbatsdagen; og når han er gået ud, skal man lukke Porten efter ham. **13** Et årgammelt, lydefrif Lam skal han daglig ofre som Brændoffer for HERREN; hver Morgen skal han ofre det; **14** og dertil skal han hver Morgen sonm Afgrødeoffer ofre en Sjettedel Efa og til af fugte Melet desuden en Tredjedel Hin Olie; det er et Afgmødeoffer for HERREN, en evigt gældende Ordning. **15** Således skal de hver Morgen ofre Lammet, Afgrødeofferet og Olien som dagligt Brændoffer. **16** Så siger den Herre HERREN: Når Fyrsten giver en af sine Sønner en Gave af sin Arvelod, skal den tilhøre hans Sønner; den skal være deres arvelige grundejendom; **17** men giver han en af sine Tjenere en Gave af sin Arvelod, skal den kun tilhøre ham til Frigivningsåret; så skal den vende tilbage til Fyrsten. Kun hans Sønner skal varigt eje en sådan Arvelod. **18** Og Fyrsten må ikke tage noget af Folkets Arvelod, idet han med Vold trænger dem ud af deres Grundejendom; af sin egen Grundejendom skal han give sine Sønner Arvelod, at ingen i mit Folk skal jages bort fra sin Grundejendom. **19** Derpå førte han mig ind gennem Indgangen ved Siden af Porten til de hellige Kamre, som var indrettet til Præsterne og vendte mod Nord, og se, der var et Rum i den inderste krog mod Vest. **20** Han sagde til mig: "Her er det Rum, hvor Præsterne skal koge Syndofferet og Skyldoferet og bage Afgrødeofferet for ikke at tvinges til at bringe det ud i den ydre Forgård og således hellige Folket." **21** Så bragte han mig ud i den ydre Forgård og førte mig rundt til Forgårdens fire Hjørner, og se, i hvert Hjørne var der et Gårdsrum; **22** i Forgårdens fire Hjørner var der små Gårdsrum, fyrretyve Alen lange og tredive Alen brede, alle fire lige store; **23** der var Mure rundt om dem alle fire, og der var indrettet Køkkener rundt om langs Murene. **24** Og han sagde til mig: "Her er Køkkenerne, hvor de, der gør Tjemmesle i Templet, skal koge Folkets Slagtofre."

47 Derpå førte han mig tilbage til tempelets indgang, og se, vand sprang ud under tempelets Tærskel i østlig Retning, thi Templets Forside vendte mod Øst; og Vandet løb ned under Templets Sydside sønden for Alteret. **2** Så førte han mig ud gennenm Nordporten og rundt udenom til den ydre Østport, og se, Vand rislede frem fra Sydsiden. **3** Derpå gik Manden ud mod Øst med en Målesnor i Hånden, og da han havde målt 1000 Alen, lod han mig gå gennem Vandet, Vand til Anklerne. **4** Da han atter havde målt 1000 Alen, lod han mig på ny gå gennem Vandet, Vand til Knæene; og da han atter havde målt 1000 Alen, lod han mig på ny gå gennem Vandet, som der nåede til Hoften. **5** Da han atter havde målt 1000 Alen, var det en Strøm, som jeg ikke kunde vade over, thi Vandet gik så højt, at man måtte svømme over; det var en Strøm, man ikke kunde vade over, **6** Da sagde han til mig: "Har du set det, Menneskesøn?" Og han førte mig tilbage langs Strømmens Bred. **7** Da jeg kom tilbage, se, da var der ved Strømmens Bred en stor Mængde Træer på begge Sider; **8** og han sagde til mig: "Dette Vand løber ud i Østerkredsen og ned i Araba, og når det falder ud i Havet, Salthavet, bliver Vandet der sundt; **9** alle de levende Væsener, hvoraf det vrimler, skal leve, overalt hvor Strømmen kommer hen, og der skal være en stor Mængde Fisk; thi når dette Vand kommer derhen, bliver Havvandet sundt, og alt skal leve, hvor Strømmen kommer hen. **10** Fiskere skal stå ved det fra En-Gedi til En-Eglajim; et Sted til at udspænde Fiskegarn skal det være; dels Fisk skal være som det store Havs Fisk, såre mange. **11** Men dets Sumpe og Vandhuller skal ikke blive sunde; af dem skal udvindes Salt. **12** På begge Flodens Bredder skal der vokse alle Hånde Frugttræer, hvis Blade ikke falder af, og hvis Frugter aldrig får Ende; hver Måned bærer de nye Frugter; thi dens Vand udspringer i Helligdommen. Frugterne skal tjene til Føde og Bladene til Lægedom." **13** Så siger den Herre HERREN: Dette er den Grænse, inden for hvilken I skal udskifte Landet imellem eder efter Israels tolv Stammer; Josef skal have to Lodder. **14** I skal alle uden Undtagelse tage det Land i Eje, som jeg med løftet Hånd svor at give eders Fædre; det skal nu tilfalde eder som Arvelod. **15** Således skal Landets Nordgrænse være: Fra det store Hav i Retning af Hetlon til det Sted, hvor Vejen går til Zedad, **16** Hamat, Berota, Sibrajim, mellem Damaskuss og Hamats Områder, Hazar-Enon ved Haurans Grænse. **17** Grænsen går fra det store Hav til Hazar-Enon, således at Damaskuss Område ligger norden for ved Siden af Hamat. Det er Nordgrænsen. **18** Østgrænsen: Fra Hazar-Enon mellem Hauran og Damaskus danner Jordan Grænse mellem Gilead og Israels Land til Havet i Øst, hen til Tamar. Det er Øsfgrænsen. **19** Sydgrænsen: Fra Tamar over

Meribas Vand ved Kadesj til Bækken, ud til det store
Hav. Det er Sydgrænsen. 20 Vestgrænsen: Det store
Hav danner Grænse til tværs over for det Sted,
hvor Vejen går til Hamat. Det er Vestgrænsen. 21
Dette Land skal I udskifte iblandt eder efter Israels
Stammer; 22 I skal ved Lodkastning udskifte det
som Arvelod mellem eder og de fremmede, som bor
iblandt eder og der har avlet Sønner og Døtre; de
skal være eder som ind fødte Israeliter og kaste Lod
med eder om Arvelod blandt Israels Stammer. 23
I den Stamme, hvor den fremmede bor, skal I give
ham hans Arvelod, lyder det fra den Herre HERREN.

48 Følgende er navnene på stammerne: Yderst i
nord fra havet i retning af Hetlon til det sted, hvor
Vejen går til Hamat, og videre til Hazar-Enon, med
Damaskuss Område mod Nord ved Siden af Hamat,
fra Østsiden til Vestsiden: Dan, een Stammelod;
2 langs Dans Område fra Østsiden til Vestsiden:
Aser, een Stammelod; 3 langs Asers Område fra
Østsiden til Vestsiden: Naftali, een Stammelod; 4
langs Naftalis Område fra Østsiden til Vestsiden:
Manasse, een Stammelod; 5 langs Manasses Område
fra Østsiden til Vestsiden: Efraim, een Stammelod; 6
langs Efrainms Område fma Østsiden til Vestsiden:
Ruben, een Stammelod; 7 langs Rubens Område
fra Østsiden til Vestsiden: Juda, een Stammelod. 8
Langs Judas Område fra Østsiden til Vestsiden skal
Offerydelsen, som I yder, være 25000 Alen bred og
lige så lang som hver Stammelod fra Østsiden til
Vestsiden; og Helligdommen skal ligge i Midten. 9
Offerydelsen, som I skal yde HERREN, skal være 25
000 Alen lang og 20800 Alen bred; 10 og den hellige
Offerydelse skal tilhøre følgende: Præsterne skal
have et Stykke, som mod Nord er 25 000 Alen langt,
mod Vest 10.000 Alen bredt, mod Øst 10000 Alen
bredt og mod Syd 25.000 Alen langt; og HERRENs
Helligdom skal ligge i Midten. 11 De helligede Præster,
Zadoks Efterkommere, som tog Vare på, hvad jeg
vilde have varetaget, og ikke som Leviterne for vild,
da Israeliterne gjorde det, 12 skal det tilhøre som
en Offerydelse af Landets Offerydelse, et højhelligt
Område langs Leviternes. 13 Og Leviterne skal have
et lige så stort Område som Præsterne, 25000 Alen
langt og 10000 Alen bredt; den samlede Længde
bliver således 25000 Alen, Bredden 20000. 14 De må
ikke sælge eller bortbytte noget deraf eller overdrage
denne førstegrøde af Landet til andre, thi den er
helliget HERREN. 15 Det Stykke på 5000 Alens
Bredde, som er tilovers af Offerydelsens Bredde
langs de 25000 Alen, skal være uindviet Land og
tilfalde Byen til Boliger og Græsgang, og Byen skal
ligge i Midten; 16 dens Mål skal være følgende:
Nordsiden 4500 Alen, Sydsiden 4500, Østsiden 4500
og Vestsiden 4500. 17 Byens Græsgang skal være
250 Alen mod Nord, 250 mod Syd, 250 mod Øst
og 250 mod Vest. 18 Af det Stykke, som endnu er
tilovers langs med den hellige Offerydelse, 10000
Alen mod Øst og 10000 mod Vest, skal Afgrøden
tjene Byens indbyggere til Mad. 19 Byens Befolkning
skal sammensættes således, at Folk fra alle israels
Stammer bor der: 20 I alt skal I som Offerydelse yde
en Firkant på 25000 Alen, den hellige Offerydelse
foruden Byens Grundejendom. 21 Men Resten skal
tilfalde Fyrsten; hvad der ligger på begge Sider af
den hellige Offerydelse og Byens Grundejendom,
østen for de 25000 Alen hen til Østgrænsen og
vesten for de 25000 Alen hen til Vestgrænsen, langs
Stammelodderne, skal tilhøre Fyrsten; den hellige
Offerydelse, Templets Helligdomn i Midten 22 og
Leviternes og Byens Grundejendom skal ligge midt
imellem de Stykker, som tilfalder Fyrsten mellem
Judas og Benjamins Område. 23 Så følger de sidste
Stammer: Fra Østsiden til Vestsiden Benjammmin,
een Stammelod; 24 langs Benjamins Område fra
Østsiden til Vestsiden: Simeon, een Stammelod; 25
langs Simeons Område fra Østsiden til Vestsiden:
Issakar, een Stammelod; 26 langs Issakars Område
fra Østsiden til Vestsiden: Zebulon, een Stammelod;
27 langs Zebulons Område fra Østsiden til Vestsiden:
Gad, een Stammelod; 28 og langs Gads Område på
Sydsiden skal Grænsen gå fra Tamar over Meribas
Vandved Kadesj til Bækken ud til det store Hav. 29
Det er det Land, I ved Lodkastning skal udskifte
som Arvelod til Israels Stammer, og det er deres
Stammelodder, lyder det fra den Herre HERREN.
30 Følgende er Byens udgange; Byens Porte skal
opkaldes efter Israels Stammer: 31 På Nordsiden,
der måler 4500 Alen, er der tre Porte, den første
Rubens, den anden Judas og den tredje Levis; 32 på
Østsiden, der måler 4500 Alen, er der tre Porte, den
første Josefs, den anden Benjamins og den tredje
Dans; 33 på Sydsiden, der måler 4500 Alen, er der
tre Porte, den første Simeons, den anden Issakars og
den tredje Zebulons; 34 på Vestsiden, der måler 4500
Alen, er der tre Porte, den første Gads, den anden
Asers og den tredje Naftalis. 35 Omkredsen er 18000
Alen. Og Byens Navn skal herefter være: HERREN
er der.

Daniel

1 I Kong Joakim af Judas tredje regeringsår drog
kong Nebukadnezar af Babel til Jerusalem og
belejrede det. **2** Og Herren gav Kong Jojakim af
Juda og en Del af Guds Huses Kar i hans Hånd,
og han førte dem til Sinears Land; men Karrene
bragte han til sin Guds Skatkammer. **3** Kongen bød
derpå sin Overhofmester Asjpenaz at tage nogle
Israeliter, dels af kongelig Slægt, dels af adelig Byrd,
4 unge Mænd uden mindste Lyde og med et smukt
Ydre, vel bevandrede i al Visdom, kundskabsrige og
lærenemme, egnede til at gøre Tjeneste i Kongens
Palads, og lære dem Kaldæernes Skrift og Tungemål
5 og opdrage dem i tre År, for at de så kunde træde
i Kongens Tjeneste; og Kongen tildelte dem deres
daglige kost af sin egen Mad og af den Vin, han selv
drak. **6** Iblandt dem var Judæerne Daniel, Hananja,
Misjael og Azarja; **7** og Overhofmesteren gav dem
andre Navne, idet han kaldte Daniel Beltsazzar,
Hananja Sjadrak, Misjael Mesjak og Azarja Abed
Nego. **8** Men Daniel satte sig for, at han ikke vilde
gøre sig uren med kongens Mad eller den Vin Kongen
drak; derfor bad han Overhofmesteren om at blive fri
for at gøre sig uren dermed. **9** Og Gud lod Daniel
finde Yndest og Velvilje hos Overhofmesteren; **10** men
Overhofmesteren sagde til ham: "Jeg frygter for, at
min Herre Kongen, som har tildelt eder Mad og brikke,
skal finde, at I ser ringere ud end de andre unge Mænd
på eders Alder, og at I således skal bringe Skyld over
mit Hoved hos Kongen." **11** Så sagde Daniel til den
Opsynsmand, som Overhofmesteren havde sat over
Daniel, Hananja, Misjael og Azarja: **12** "Prøv engang
dine Trælle i ti, Dage og lad os få Grøntsager at spise
og Vand at drikke! **13** Sammenlign så vort Udseende
med de unge Mænds, som spiser Kongens Mad; så
kan du gøre med dine Trælle, efter hvad du ser." **14**
Han føjede dem da heri og prøvede det med dem i ti
Dage. **15** Og da de ti Dage var omme, så de bedre
ud og var ved bedre Huld end alle de unge Mænd,
som spiste kongens Mad. **16** Så lod Opsynsmanden
deres Mad og Vinen, de skulde drikke, bringe bort
og gav dem Grøntsager i Stedet. **17** Disse fire unge
Mænd gav Gud Kundskab og Indsigt i al Skrift og
Visdom; Daniel forstod sig også på alle Hånde Syner
og Drømme. **18** Og da den Tid, Kongen havde fastsat
for deres Fremstilling, kom, førte Overhofmesteren
dem frem for Nebukadnezar. **19** Da så Kongen talte
med dem, fandtes der iblandt dem alle ingen, som
kunde måle sig med Daniel, Hananja, Misjael og
Azarja, og de trådte derfor i Kongens Tjeneste. **20** Og
når som helst Kongen spurgte dem om noget, der
krævede Visdom og Indsigt, fandt han dem ti Gange
dygtigere end alle Drømmetydere og Manere i hele sit
Rige. **21** Og Daniel blev.... til Kong Kyross første År.

2 I sit andet regeringsår drømte Nebukadnezar, og
hans sind blev uroligt, så han ikke kunde sove **2** Så
lod Kongen Drømmetyderne, Manerne, Sandsigerne
og Kaldæerne kalde, for at de skulde sige ham, hvad
han havde drømt. Og de kom og trådte frem for
Kongen. **3** Da sagde Kongen til dem: "Jeg har haft
en Drøm, og mit Sind falder ikke til Ro, før jeg får
at vide, hvad den betyder." **4** Kaldæerne svarede
Kongen (på Aramaisk")): "Kongen leve evindelig! Sig
dine Trælle Drømmen, så skal vi tyde den." **5** Men
Kongen svarede Kaldæerne: "Mit Ord står fast! Hvis I
ikke både kundgør mig Drømmen og tyder den, skal I
hugges sønder og sammen og eders Huse gøres
til Skarndynger; **6** men gengiver I mig Drømmen
og tyder den, får I Skænk og Gave og stor Ære af
mig. Gengiv mig, derfor Drømmen og tyd den!" **7** De
svarede atter: "Kongen sige sine Trælle Drømmen,
så skal vi tyde den." **8** Kongen svarede: "Nu ved jeg
for vist, at I kun søger at vinde Tid, fordi I ser, mit
Ord står fast, **9** så eders Dom kun kan blive een,
hvis I ikke kundgør mig Drømmen, og at I derfor
er blevet enige om at lyve for mig og føre mig bag
Lyset, til der kommer andre Tider. Sig mig derfor
Drømmen, så jeg kan vide, at I også kan tyde mig
den." **10** Kaldæerne svarede Kongen: "Der findes
ikke et Menneske på Jorden, som kan sige, hvad
Kongen ønsker at vide; aldrig har jo heller nogen
Konge, hvor stor og tnægtig han end var, krævet
sligt af nogen Drømmetyder, Maner eller Kaldæer; **11**
hvad Kongen kræver, er umuligt, og der er ingen,
som kan sige kongen det, undtagen Guderne, og de
bor ikke hos de dødelige." **12** Herover blev Kongen
vred og såre harmfuld, og han bød, at alle Babels
Vismænd skulde henrettes. **13** Da nu Befalingen var
udgået, og man skulde til at slå Vismændene ihjel,
ledte man også efter Daniel og hans Venner for at slå
dem ihjel. **14** Da henvendte Daniel sig med kloge og
vel overvejede Ord til Arjok, Øversten for Kongens
Livvagt, som var draget ud for at slå Babels Vismænd
ihjel. **15** Han tog til Orde og spurgte Arjok, Kongens
Høvedsmand: "Hvorfor er så skarp en Befaling udgået
fra Kongen?" Og da Arjok havde sat ham ind i Sagen,
16 gik Daniel ind til Kongen og bad ham give sig en
Frist, så skulde han tyde Kongen Drømmen. **17** Så gik
Daniel hjem og satte sine Venner Hananja, Misjael

og Azarja ind i Sagen, 18 og han pålagde dem at
bede Himmelens Gud om Barmbjertighed, så han
åbenbarede Hemmeligheden, for at ikke Daniel og
hans Venner skulde blive henrettet med Babels andre
Vismænd. 19 Da blev Hemmeligheden åbenbaret
Daniel i et Nattesyn; og Daniel priste Himmelens Gud,
20 tog til Orde og sagde: "Lovet være Guds Navn fra
Evighed og til Evighed, thi ham tilhører Visdom og
Styrke! 21 Han lader Tider og Stunder skifte, afsætter
og indsætter konger, giver de vise deres Visdom og
de indsigtsfulde deres Viden; 22 han åbenbarer det
dybe og lønlige; han ved, hvad Mørket gemmer, og
Lyset bor hos ham. 23 Dig, mine Fædres Gud, takker
og priser jeg, fordi du gav mig Visdom og Styrke,
og nu har du kundgjort mig, hvad vi bad dig om; thi
hvad Kongen vil vide, har du kundgjort os!" 24 Derfor
gik Daniel til Arjok, hvem Kongen havdepålagt at
henrette Babels Vismænd, og sagde til ham: "Henret
ikke Babels Vismænd, men før mig frem for Kongen,
så vil jeg tyde ham Drømmen!" 25 Så førte Arjok i
Hast Daniel frem for Kongen og sagde til ham: "Jeg
har blandt de bortførte Judæere fundet en Mand, som
vil tyde Kongen Drømmen!" 26 Kongen tog til Orde og
spurgte Daniel, som havde fået Navnet Beltsazzar:
"Er du i Stand til at kundgøre mig den Drøm, jeg har
haft, og tyde den?" 27 Daniel svarede Kongen: "Den
Hemmelighed, Kongen ønsker at vide, kan Vismænd,
Manere, Drømmetydere og Stjernetydere ikke sige
kongen; 28 men der er en Gud i Himmelen, som
åbenbarer Hemmeligheder, og han har kundgjort
Kong Nebukadnezar, hvad der skal ske i de sidste
Dage: 29 Du tænkte, o Konge, på dit Leje over, hvad
der skal ske i Fremtiden, og han, som åbenbarer
Hemmeligheder, kundgjorde dig, hvad der skal ske.
30 Og mig er denne Hemmelighed åbenbaret, ikke
ved nogen Visdom, som jeg har forud for alle andre
levende Væsener, men for at Drømmen kan blive
tydet Kongen, så du kan kende dit Hjertes Tanker. 31
Du så, o Konge, for dig en vældig Billedstøtte; denne
Billedstøtte var stor og dens Glans overmåde stærk;
den stod foran dig, og dens Udseende var forfærdeligt.
32 Billedstøttens Hoved var af fint Guld, Bryst og Arme
af Sølv, Bug og Lænder af Kobber. 33 Benene af Jern
og Fødderne halvt af Jern og halvt af Ler. 34 Således
skuede du, indtil en Sten reves løs, dog ikke ved
Menneskehænder, og ramte Billedstøttens Jern og
Lerfødder og knuste dem; 35 og på een Gang knustes
Jern, Ler, Kobber, Sølv og Guld og blev som Avner
fra Sommerens Tærskepladser, og Vinden bar det
sporløst bort; men Stenen, som ramte Billedstøtten,
blev til et stort Bjerg, der fyldte hele Jorden. 36
Således var Drømmen, og nu vil vi tyde Kongen den:
37 Du, o Konge, Kongernes Konge, hvem Himmelens
Gud gav Kongedømme, Magt, Styrke og Ære, 38
i hvis Hånd han gav Menneskene, så vide de bor,
Markens Dyr og Himmelens Fugle, så han gjorde dig
til Hersker over dem alle du er Hovedet, som var af
Guld. 39 Men efter dig skal der komme et andet Rige,
ringere end dit, og derpå atter et tredje Rige, som er
af Kobber, og hvis Herredømme skal strække sig over
hele Jorden. 40 Siden skal der komme et fjerde Rige,
stærkt som Jern; thi Jern knuser og søndrer alt; og
som Jem sønderslår, skal det knuse og sønderslå alle
hine Riger. 41 Men når du så Fødderne og Tæerne
halvt af Pottemagerler og halvt af Jern, betyder det,
at det skal være et Rige uden Sammenhold; dog
skal det have noget af Jernets Fasthed, thi du så
jo, at Jern var blandet med Ler. 42 Og at Tæerne
var halvt af Jern og halvt af Ler, betyder, at Riget
delvis skal være stærkt, delvis svagt. 43 Og når du
så, at Jernet var blandet med Ler, betyder det, at
de skal indgå Ægteskaber med hverandre, men dog
ikke indbyrdes holde sammen, så lidt som Jern kan
blandes med Ler. 44 Men i hine Kongers Dage vil
Himmelens Gud oprette et Rige, som aldrig i Evighed
skal forgå. og Herredømmet skal ikke gå over til
noget andet Folk; det skal knuse og tilintetgøre alle
hine Riger, men selv stå i al Evighed; 45 thi du så
jo, at en Sten reves løs fra Klippen, dog ikke ved
Menneskehænder, og knuste Jern, Ler, Kobber, Sølv
og Guld. En stor Gud har kundgjort Kongen, hvad der
skal ske herefter; og Drømmen er sand og Tydningen
troværdig." 46 Så faldt Kong, Nebukadnezar på sit
Ansigt og bøjede sig for Daniel, og han bød, at man
skulde bringe ham Ofre og Røgelse. 47 Og Kongen
tog til Orde og sagde til Daniel "I Sandhed, eders
Gud er Gudernes Gud og Kongernes Herre, og han
kan åbenbare Hemmeligheder, siden du har kunnet
åbenbare denne Hemmelighed." 48 Derpå ophøjede
Kongen Daniel og, gav ham mange store Gaver, og
han satte ham til Herre over hele Landsdelen Babel
og til Overherre over alle Babels Vismænd. 49 Men
på Daniels Bøn overdrog kongen Sjadrak, Mesjak
og Abed Nego at styre Landsdelen Babel, medens
Daniel selv blev i Kongens Gård.

3 Kong Nebukadnezar lod lave en billedstøtte af
guld, tresindstyve tyve Alen høj og seks Alen
bred, og han opstillede den på Dalsletten Dura i
Landsdelen Babel. 2 Så sendte Kong Nebukadnezar
Bud for at sammenkalde Satraper, Landshøvdinger,
Statholdere, Overdommere, Skatmestre, lovkyndige,

Dommere og alle andre Embedsmænd i Landsdelen, at de skulde komme til Stede når Billedstøtten, som Kong Nebukadnezar havde ladet opstille, blev indviet. 3 Da samledes Satraperne, Landshøvdingerne, Statholderne, Overdommerne, Skatmestrene, de lovkyndige, Dommerne og alle andre Embedsmænd i Landsdelen til indvielsen af Billedstøtten, som Kong Nebukadnezar havde ladet opstille, og de stillede sig foran den. 4 Så råbte en Herold med høj Røst: "Det tilkendegives eder, I Folk, Stammer og Tungemål: 5 Når I hører Horn, Fløjter, Citre, Harper, Hakkebrætter, Sækkepiber og alle Hånde andre Instrumenter klinge, skal I falde ned og tilbede Guldbilledstøtten, som Kong Nebukadnezar har ladet opstille. 6 Og den, som ikke falder ned og tilbeder, skal øjeblikkelig kastes i den gloende Ovn." 7 Så snart alt Folket nu hørte Horn, Fløjter, Citre, Harper, Hakkebræfter og alle Hånde andre Instrumenter klinge, faldt de derfor ned alle Folk, Stammer og Tungemål og tilbad Guldbilledstøtten, som Kong Nebukadnezar havde ladet opstille. 8 Men ved samme Lejlighed trådte nogle kaldæiske Mænd frem og førte Klage mod Jøderne. 9 De tog til Orde og sagde til Kong Nebukadnezar: "Kongen leve evindelig! 10 Du, o Konge, har påbudt, at enhver, når han hører Horn, Fløjter, Citre, Harper, Hakkebrætter, Sækkepiber og alle Hånde andre Instrumenter klinge, skal falde ned og tilbede Guldbilledstøtten, 11 og at den, som ikke gør det, skal kastes i den gloende Ovn. 12 Men nu er her nogle jødiske Mænd, som du har overdraget at styre Landsdelen Babel, Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego; disse Mænd ænser ikke dit Påbud, o Konge; de dyrker ikke din Gud og tilbeder ikke Guldbilledstøtten, som du har ladet opstille." 13 Da lod Nebukadnezar i Vrede og Harme Sjadrak, Mesjak og Abed Nego hente; og da Mændene var ført frem for Kongen, 14 sagde Nebukadnezar til dem: "Er det oplagt Råd, Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego, at I ikke dyrker min Gud eller tilbeder Guldbilledstøtten, som jeg har ladet opstille? 15 Nu vel, hvis I er rede til, når I hører Horn, Fløjter, Citre, Harper, Hakkebrætter, Sækkepiber og alle Hånde andre instrumenter klinge, at falde ned og tilbede Billedstøtten, som jeg har ladet lave, så er alt godt; men gør I det ikke, skal I på Stedet kastes i den gloende Ovn. Og hvilken Gud er der, som da kan fri eder af mine Hænder?" 16 Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego svarede Kong Nebukadnezar: "Det har vi ikke nødig at svare dig på! 17 Sker det, så kan vor Gud, som vi dyrker, fri os af den gloende Ovn, og han vil fri os af din Hånd, o Konge; 18 men hvis ikke, så må du vide, o Konge, at din Gud dyrker vi dog ikke, og Guldbilledstøtten, som du har ladet opstille, tilbeder vi ikke!" 19 Da opfyldtes Nebukadnezar af Harme, og hans Ansigtsudtryk ændredes over for Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego; han tog til Orde og sagde, at Ovnen skulde gøres syv Gange hedere end ellers, 20 og bød nogle håndfaste Mænd i sin Hær binde Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego og kaste dem i den gloende Ovn. 21 Så blev Mændene bundet i de deres Kapper, Underklæder, Huer og andre Klædningsstykker og kastet i den gloende Ovn. 22 Og eftersom Kongens Bud var skarpt og Ovnen ophedet til Overmål, brændte Luen de Mænd ihjel, som bragte Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego op på Ovnen, 23 medens de tre Mænd, Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego, bundne faldt ned i den gloende Ovn. 24 Da sloges Kong Nebukadnezar af Rædsel og stod hastigt op; og han tog til Orde og spurgte sine Rådsherrer: "Var det ikke tre Mænd, vi kastede bundne i Ilden?" De svarede Kongen: "Jo, det var, Konge!" 25 Han sagde da videre: "Men jeg ser fire Mænd gå frit om i Ilden, og de har ingen Skade taget; og den fjerde ser ud som en Gudesøn." 26 Derpå trådte Nebukadnezar hen til den gloende Ovns Dør og råbte: "Sjadrak, Mesjak og Abed Nego, I, den højeste Guds Tjenere, kom ud!" Da gik Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego ud af Ilden. 27 Og Satraperne, Landshøvdingerne, Statholderne og Kongens Rådsherrer samlede sig og så, af Ilden ikke havde haft nogen Magt over hine Mænds Legemer, at deres Hovedhår ikke var svedet, at deres Kapper var uskadte, og at der ikke var Brandlugt ved dem. 28 Så sagde Nebukadnezar: "Lovet være Sjadraks, Mesjaks og Abed-Negos Gud, der sendte sin Engel og rede sine Tjenere, som i Tillid til ham overtrådte Kongens Bud og hengav deres Legemer for at undgå at dyrke eller tilbede nogen anden Gud end deres egen! 29 Hermed påbyder jeg, at den, der i noget Folk, nogen Stamme og noget Tungemål siger noget ondt om Sjadraks, Mesjaks og Abed Negos Gud, skal hugges sønder og sammen, og hans Hus skal gøres til en Skarndynge; thi der gives ingen anden Gud, som således kan frelse." 30 Og Kongen gengav Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego deres Stillinger i Landsdelen Babel.

4 Kong Nebukadnezar til alle Folk: der bor på hele Jorden: Fred være med eder i rigt Mål! 2 De Tegn og Undere, den højeste Gud har øvet imod mig, finder jeg for godt at kundgøre. 3 Hvor store er dog hans Tegn, hvor vældige dog hans Undere! Hans Rige er et evigt Rige, hans Herredømme fra Slægt til Slægt. 4 Jeg, Nebukadnezar, levede tryg i mit Slot og livsglad

i mit Palads. 5 Men da skuede jeg et Drømmesyn, og
det slog mig med Rædsel, og Tankebilleder på mit
Leje og mit Hoveds Syner forfærdede mig. 6 Derfor
påbød jeg, at alle Babels Vismænd skulde føres
frem for mig, for at de skulde tyde mig Drømmen. 7
Så kom Drømmetyderne, Manerne, Kaldæerne og
Stjernetyderne ind, og jeg sagde dem Drømmen, men
de kunde ikke tyde mig den. 8 Men til sidst trådte
Daniel, som har fået Navnet Beltsazzar efter min
Guds Navn, og i hvem hellige Guders Ånd er, frem
for mig, og jeg sagde ham Drømmen: 9 Beltsazzar,
du Øverste for Drømmetyderne, i hvem jeg ved, at
hellige Guders Ånd er, og hvem ingen Hemmelighed
er for svar! Hør, hvad jeg så i Drømme, og tyd mig
det! 10 Dette var mit Hoveds Syner på mit Leje:
Jeg skuede, og se, et Træ stod midt på Jorden,
og det var såre højt. 11 Træet voksede og blev
vældigt, dets Top nåede Himmelen, og det sås til
Jordens Ende; 12 dets Løv var fagert, dets Frugter
mange, så der var Føde til alle derpå; under det fandt
Markens Dyr Skygge, i dets Grene boede Himmelens
Fugle, og alt Kød fik Næring deraf. 13 Og videre
skuede jeg i mit Hoveds Syner på mit Leje, og se,
en Vægter, en Hellig, kom ned fra Himmelen. 14
Han råbte med høj Røst: "Fæld Træet, hug Grenene
af, afriv Løvet og spred Frugterne; Dyrene skal fly
fra deres Bo derunder og Fuglene fra dets Grene!
15 Dog skal I lade Stubben med Rødderne blive i
Jorden, men bundet med en Kæde af Jern og kobber
i Markens Græs; af Himmelens Dug skal han vædes,
og som Dyrene skal han æde Markens Urter; 16 hans
Menneskehjerte skal fratages ham og et Dyrehjerte
gives ham, og syv Tider skal gå hen over ham. 17
Således er det fastsat ved Vægternes Råd, og ved de
Helliges Bud er Sagen afgjort, for at de levende må
sande, at den Højeste er Herre over Menneskenes
Rige og kan give det, til hvem han vil, og ophøje
den ringeste blandt Menneskene til Hersker over
det!" 18 Det var dette Drømmesyn, som jeg, Kong
Nebukadnezar, skuede, og du, Beltsazzar, tyd mig
det! Thi ingen af mit Riges Vismænd kan tyde mig
det; du derimod evner det, thi i dig bor hellige Guders
Ånd. 19 Så stod Daniel, som havde fået Navnet
Beltsazzar, en Stund rædselslagen, og hans Tanker
forfærdede ham. Men Kongen tog til Orde og sagde:
Beltsazzar, lad ikke Drømmen og dens Udtydning
forfærde dig!" Men Beltsazzar svarede: "Herre, måtte
drømmen gælde dine Fjender og dens Udtydning dine
Avindsmænd! 20 Det Træ, du så, og som voksede
og blev vældigt, så Toppen nåede Himmelen og det
sås over hele Jorden, 21 hvis Løv var fagert, og
hvis Frugter var mange, det, som alle fik Næring af,
under hvilket Markens Dyr fandt Bo, og i hvis Grene
Himmelens Fugle byggede Rede, 22 det er dig selv, o
Konge, som er blevet stor og mægtig, hvis Storhed er
vokset, så den når Himmelen, og hvis Herredømme
rækker til Jordens Ende. 23 Og når Kongen så, at
en Vægter, en Hellig, steg ned fra Himmelen og
bød: Fæld Træet og ødelæg det! Dog skal I lade
Stubben med Rødderne blive i Jorden, men bundet
med en Kæde af Jern og kobber i Markens Græs; af
Himmelens Dug skal han vædes, og med Markens
Dyr skal han dele Lod, indtil syv Tider er gået hen
over ham 24 så betyder det, o Konge, og det er den
Højestes Råd, som er udgået over min Herre Kongen:
25 Du skal udstødes af Menneskenes Samfund og
bo hlandt Markens Dyr; Urter skal du have til Føde
som Kvæget, og af Himmelens Dug skal du vædes;
og syv Tider skal gå hen over dig, til du skønner, at
den Højeste er Herre over Menneskenes Rige og kan
give det, til hvem han vil. 26 Men når der blev givet
Påbud om at levne Træets Stub med Rødderne, så
betyder det, at dit Rige atter skal blive dit, så snart
du skønner, at Himmelen har Magten. 27 Derfor, o
Konge, lad mit Råd være dig til Behag. Gør Ende på
dine Synder med Retfærd og på dine Misgerninger
med Barmhjertighed mod de fattige, om din Lykke
måske kunde vare!" 28 Alt dette ramte nu Kong
Nebukadnezar. 29 Tolv Måneder senere, da Kongen
vandrede på Taget af det kongelige Palads i Babel,
30 udbrød han: "Er dette ikke det store Babel, som jeg
byggede til Kongesæde ved min vældige Magt, min
Herlighed til Ære?" 31 Men før Kongen endnu havde
talt ud, lød en Røst fra Himmelen: "Det gives dig til
Kende, Kong Nebukadnezar, at dit Kongedømme
er taget fra dig! 32 Af Menneskenes Samfund skal
du udstødes og bo blandt Markens Dyr; Urter skal
du have til Føde som Kvæget; og syv Tider skal gå
hen over dig, til du skønner, at den Højeste er Herre
over Menneskenes Rige og kan give det, til hvem
han vil!" 33 I samme Stund fuldbyrdedes Ordet på
Nebukadnezar; han blev udstødt af Menneskenes
Samfund og åd Græs som Kvæget, og hans Legeme
vædedes af Himmelens Dug, til hans Hår blev langt
som Ørnefjer og hans Negle som Fugleklør. 34 Men
da Tiden var omme, løftede jeg, Nebukadnezar, mine
Øjne til Himmelen og fik min forstand igen, og jeg
priste den Højeste og lovede og ærede ham, som
lever evindelig, hvis Herredømme er evigt, og hvis
Rige står fra Slægt til Slægt. 35 Alle, som bor på
Jorden, er for intet at regne; han handler efter sit
Tykke med Himmelens Hær og med dem, som bor på

Jorden, og ingen kan holde hans Hånd tilbage og sige
til ham: "Hvad gør du?" 36 I samme Stund fik jeg min
Forstand igen; jeg fik også min Herlighed og Glans
igen, mit Rige til Ære; mine Rådsherrer og Stormænd
søgte mig, jeg blev genindsat i mit Rige, og endnu
større Magt blev mig givet. 37 Nu lover, ophøjer og
ærer jeg, Nebukadnezar, Himmelens Konge: Alle
hans Gerninger er Sandhed, hans Veje Retfærd, og
han kan ydmyge dem, som vandrer i Hovmod.

5 Kong Belsazzar gjorde et stort gæstebud for sine
tusinde Stormænd og drak Vin med dem. 2 Og
påvirket af Vinen lod han de Guldkar og Sølvkar
hente, som hans Fader Nebukadnezar havde ført
bort fra Helligdommen i Jerusalem, for at Kongen
og hans Stormænd, hans Hustruer og Medhustruer
kunde drikke af dem. 3 Man hentede da Guld og
Sølvkarrene, som var ført bort fra Helligdommen,
Guds Hus i Jerusalem, og Kongen og hans Stormænd,
hans Hustruer og Medhustruer drak af dem; 4 og
medens de drak Vin, priste de deres Guder af Guld,
Sølv, Kobber, Jern, Træ og Sten. 5 Men i samme
Stund viste der sig Fingre af en Menneskehånd,
som skrev på Væggens Kalk i Kongens Palads
over for Lysestagen, og Kongen så Hånden, som
skrev. 6 Da skiftede Kongen Farve, hans Tanker
forfærdede ham, hans Hofters Ledemod slappedes,
og hans Knæ slog imod hinanden. 7 Og kongen
råbte med høj Røst, at man skulde føre Manerne,
Kaldæerne og Stjernetyderne ind; og Kongen tog til
Orde og sagde til Babels Vismænd: "Enhver, som
kan læse denne Skrift og tyde mig den, skal klædes
i Purpur, Guldkæden skal hænges om hans Hals,
og han skal være den tredje mægtigste i Riget."
8 Så kom alle Babels Vismænd til Stede, men de
evnede hverken at læse Skriften eller tyde den for
Kongen. 9 Da blev Kong Belsazzar højlig forfærdet,
og han skiftede Farve: også hans Stormænd stod
rædselslagne. 10 Ved Kongens og hans Stormænds
Råb kom Dronningen ind i Gildesalen, og hun tog
til Orde og sagde: "Kongen leve evindelig! Lad ikke
dine Tanker forfærde dig og skift ikke Farve! 11
I dit Rige findes en Mand, i hvem hellige Guders
Ånd er, og som i din Faders Dage fandtes at sidde
inde med Viden, Indsigt og en Visdom som selve
Guderne, så din Fader Nebukadnezar satte ham til
Øverste for Drømmetyderne, Manerne, Kaldæerne
og Stjernetyderne, 12 eftersom en ypperlig Ånd,
Kundskab og Indsigt til at udtyde Drømme, råde
Gåder og løse Knuder fandtes hos denne Daniel,
hvem kongen gav Navnet Beltsazzar. Lad derfor
Daniel kalde, at han kan tyde det!" 13 Så førtes Daniel
ind for Kongen. Og Kongen tog til Orde og sagde til
ham: "Er du Daniel, en af de fangne Judæere, som
min Fader Kongen bortførte fra Juda? 14 Jeg har hørt
om dig, at Guders Ånd er i dig, og at du er fundet at
sidde inde med Viden, Kløgt og ypperlig Visdom. 15
Nu har Vismændene og Manerne været ført ind for
mig for at læse denne Skrift og tyde mig den; men de
evner ikke at tyde mig dette. 16 Men jeg har hørt om
dig, at du kan tyde Drømme og løse Knuder. Nu vel!
Hvis du kan læse Skriften og tyde mig den, skal du
klædes i Purpur, Guldkæden skal hænges om din
Hals, og du skal være den tredje mægtigste i Riget."
17 Så svarede Daniel Kongen: "Spar dine Gaver og giv
en anden dine Foræringer! Men Skriften vil jeg læse
og tyde for Kongen. 18 Den højeste Gud, o Konge,
gav din Fader Nebukadnezar Kongedømme, Magt,
Herlighed og Ære; 19 og for den Storheds Skyld, som
han havde givet ham, frygtede og bævede alle Folk,
Stammer og Tungemål for ham; han dræbte, hvem
han vilde, og lod leve, hvem han vilde; han ophøjede,
hvem han vilde, og nedbøjede, hvem han vilde. 20
Men da hans Hjerte blev hovmodigt og hans Ånd stolt
og overmodig, stødtes han fra Kongetronen, og hans
Herlighed fratoges ham. 21 Af Menneskenes Samfund
blev han udstødt, og hans Hjerte blev som et Dyrs;
han boede hos Vildæslerne, han måtte æde Græs
som Kvæget, og af Himmelens Dug vædedes hans
Legeme, til han skønnede, at den højeste Gud er
Herre over Menneskenes Rige og kan ophøje, hvem
han vil, til Hersker derover. 22 Men du, Belsazzar,
hans Søn, har ikke ydmyget dit Hjerte, skønt du vidste
alt dette; 23 du har hovmodet dig mod Himmelens
Herre! Hans Huses Kar har man hentet til dig, og du
og dine Stormænd, dine Hustruer og Medhustruer
drak Vin af dem; og du priste dine Guder af Sølv,
Guld, Kobber, Jern, Træ og Sten, som hverken kan
se eller høre eller fatte; men den Gud, som holder din
Livsånde i sin Hånd og råder over alle dine Veje, ham
ærede du ikke. 24 Derfor er denne Hånd udsendt fra
ham og Skriften der optegnet. 25 Og således lyder
Skriften: Mené, mené, tekél ufarsin! 26 Og Ordene
skal tydes således: Mené betyder: Gud har talt dit
Riges Dage og gjort Ende derpå. 27 Tekél betyder: Du
er vejet på Vægten og fundet for let. 28 Perés betyder:
Dit Rige er delt og givet til Medien og Persien." 29
Så blev Daniel på Belsazzars Bud klædt i Purpur,
Guldkæden hængtes om hans Hals, og man udråbte,
at han skulde være den tredje mægtigste i Riget. 30
Men samme Nat blev Belsazzar, Kaldæernes Konge,

dræbt, 31 og Mederen Darius overtog Riget i en Alder
af to og tresindstyve År.

6 Darius fandt for godt at lægge riget under 120
satraper, fordelt over hele Riget; 2 og over dem
satte han tre Rigsråder, af hvilke Daniel var den
ene, for at Satraperne skulde aflægge Regnskab
for dem, så Kongen intet Tab led. 3 Da nu Daniel
udmærkede sig fremfor de andre Rigsråder og
Satraperne, eftersom der var en ypperlig Ånd i ham,
og Kongen derfor tænkte på at sætte ham over hele
Riget, 4 søgte Rigsråderne og Satraperne at finde
en eller anden Brøde i hans Embedsførelse; men
de kunde ikke finde nogen Brøde eller Brist, da
han var tro og der ingen Efterladenhed eller Brist
var at finde hos ham. 5 Så sagde disse Mænd:
"Vi finder ingen Sag mod denne Daniel, medmindre
vi kan finde noget i hans Gudsdyrkelse." 6 Derfor
stormede disse Rigsråder og Satraper til Kongen og
talte således til ham: "Kong Darius leve evindelig!
7 Alle Rigsråderne, Landshøvdingerne, Satraperne,
Rådsherrerne og Statholderne er enedes om, at et
Kongebud bør udstedes og et Forbud udgå om, at
enhver, som i tredive Dage beder en Bøn til nogen
anden end dig, o konge, det være sig til en Gud eller
et Menneske, skal kastes i Løvekulen. 8 Derfor skal
du, o Konge, udstede Forbudet og lade en Skrivelse
udgå, som efter Medernes og Persernes ubryddelige
Lov ikke kan tages tilbage." 9 Derfor lod kong Darius
en Skrivelse udgå med dette Forbud. 10 Men så snart
Daniel fik at vide, at Skrivelsen var udgået, gik han
ind i sit Hus; i dets Stue på Taget havde han åbne
Vinduer i Retning mod Jerusalem, og han faldt på
Knæ tre Gange om Dagen og bad og priste sin Gud,
ganske som han tilforn havde gjort. 11 Da stormede
hine Mænd ind og fandt Daniel i Færd med at bede
og bønfalde sin Gud. 12 Så gik de til kongen og
bragte det kongelige Forbud på Tale, idet de spurgte:
"Har du ikke udstedt et Forbud om, at enhver, som
i tredive Dage beder til nogen anden end dig, o
Konge, det være sig til en Gud eller et Menneske,
skalkastes i Løvekulen?" Kongen svarede: "Sagen
står fast efter Medernes og Persernes ubryddelige
Lov." 13 Så svarede de Kongen: "Daniel, en af de
bortførte Judæere, ænser hverken dig, o Konge, eller
Forbudet, du udstedte, men beder sin Bøn tre Gange
om Dagen!" 14 Da Kongen hørte dette, blev han såre
nedslået og overvejede, hvorledes han kunde redde
Daniel, og lige til Solens Nedgang søgte han at finde
en Udvej til at hjælpe ham. 15 Men så stormede hine
Mænd til Kongen og sagde: "Vid, o Konge, at det er
medisk og persisk Ret, at intet Forbud og ingen Lov,
som Kongen udsteder, kan tages tilbage!" 16 Da blev
Daniel på Kongens Bud hentet og kastet i Løvekulen;
men Kongen sagde til Daniel: "Din Gud, som du
vedblivende dyrker, redde dig!" 17 Så blev der hentet
en Sten og lagt over Kulens Åbning; og Kongen
forseglede den med sin egen og sine Stormænds
Seglring, at der ingen Ændring skulde ske i Daniels
Sag. 18 Derpå gik Kongen til sit Palads, hvor han
fastede hele Natten. Han lod ingen Kvinder komme
ind til sig, og Søvnen veg fra ham. 19 Ved Daggry,
da det lysnede, stod han op og skyndte sig hen til
Løvekulen. 20 Og da han nærmede sig den, råbte
han klagende til Daniel. Kongen tog til Orde og sagde
til Daniel: "Daniel, du den levende Guds Tjener! Mon
din Gud, som du vedblivende dyrker, kunde redde
dig fra Løverne?" 21 Da svarede Daniel Kongen:
"Kongen leve evindelig! 22 Min Gud sendte sin Engel
og lukkede Løvernes Gab, så de ikke har gjort mig
nogen Men, fordi jeg er fundet skyldfri for hans Åsyn
og heller ikke har forbrudt mig imod dig, o Konge!" 23
Og Kongen blev såre glad og lod Daniel drage op
af Kulen; og da det var sket, viste det sig, at han
ikke havde lidt nogen som helst Men, eftersom han
havde troet på sin Gud. 24 Men hine Mænd, som
havde bagtalt Daniel, blev på Kongens Bud hentet og
kastet i Løvekulen tillige med deres Børn og Hustruer,
og næppe havde de nået Kulens Bund, før Løverne
kastede sig over dem og knuste alle Ben i dem. 25
Derpå skrev Kong Darius til alle Folk, Stammer og
Tungemål på hele Jorden: "Fred være med eder i rigt
Mål! 26 Hermed byder jeg, at man, så vidt mit Rige
strækker sig, skal frygte og bæve for Daniels Gud.
Thi han er den levende Gud og bliver i Evighed: hans
Rige kan ikke forgå, og hans Herredømme er uden
Ende. 27 Det er ham, der redder og udfrier, og han
gør Tegn og, Undere i Himmelen og på Jorden, han,
som reddede Daniel af Løvernes Vold!" 28 Og Daniel
vedblev at have Lykken med sig under Dariuss og
Perseren Kyroses Regering.

7 I Kong Belsazzar af Babels første regeringsår
havde Daniel et drømmesyn, og Syner gik igennem
hans Hoved på hans Leje; og siden nedskrev han
Drømmen og gengav Hovedindholdet. 2 Daniel tog til
Orde og sagde: Jeg skuede i mit Syn om Natten, og
se, Himmelens fire Vinde oprørte det store Hav, 3 og
fire store Dyr steg op af Havet, det ene forskelligt
fra det andet. 4 Det første så ud som en Løve og
havde Ørnevinger; og jeg skuede, indtil Vingerne
reves af, og det rejstes op fra Jorden og stilledes på

to Ben som et Menneske og fik et Menneskehjerte.
5 Og se, et andet Dyr, det næste i Rækken, så ud
som en Bjørn; det rejstes op på den ene Side og
havde tre Ribben i Gabet mellem Tænderne, og
der blev sagt til det: "Kom, æd meget Kød!" 6 Så
skuede jeg videre, og se, endnu et Dyr; det så ud
som en Panter og havde fire Fuglevinger på Ryggen
og fire Hoveder, og Magt blev det givet. 7 Og videre
skuede jeg i Nattesynerne, og se, der var et fjerde
Dyr, frygteligt, skrækkeligt og umådelig stærkt; det
havde store Jerntænder, åd og knuste, og hvad der
levnedes, trampede det ned med Fødderne. Det var
forskelligt fra alle de tidligere Dyr og havde ti Horn. 8
Jeg lagde nøje Mærke til Hornene, og se, et andet
Horn, som var lille, skød frem imellem dem, og tre af
de tidligere Horn oprykkedes for at skaffe det Plads;
og se, dette Horn havde Øjne som et Menneske og
en Mund, der talte store Ord. 9 Jeg skuede videre:
Med eet blev Troner sat frem, en gammel af Dage
tog Sæde; hans Klædningvarhvid som Sne, hans
Hovedhår rent som Uld; hans Trone var luende Ild,
dens Hjul var flammende Ild. 10 En Strøm af Ild
flød ud og strømmede frem derfra. Tusinde Tusinder
tjente ham, og titusind Titusinder stod ham til Rede.
Derpå sattes Retten, og Bøgerne lukkedes op. 11 Jeg
skuede, og ved Lyden af de store Ord, som Hornet
talte. Jeg skuede, indtil Dyret blev dræbt og dets Krop
tilintetgjort, og det blev kastet i Ilden og brændt. 12
Også de andre dyr fratog man deres Magt, og deres
Levetid fastsattes til Tid og Stund. 13 Jeg skuede
videre i Nattesynerne: Og se, med Himlens Skyer
kom en, der så ud som en Menneskesøn. Han kom
hen til den gamle at Dage og førtes frem for ham; 14
og Magt og Ære og Herredom gaves ham, og alle
Folk, Stammer og Tungemål skal tjene ham; hans
Magt er en eviig Magt, aldrig går den til Grunde, hans
Rige kan ikke forgå. 15 Jeg, Daniel, blev såre urolig til
Sinds ved alt dette, og mit Hoveds Syner forfærdede
mig. 16 Så trådte jeg hen til en af de omstående og
bad ham om sikker Oplysning om alt dette, og han
svarede og tydede mig det: 17 "Disse tre store dyr
betyder, at fire Konger skal fremstå af Jorden; 18
men siden skal den Højestes hellige modtage Riget
og have det i Eje i Evigheders Evighed." 19 Så bad
jeg om sikker Oplysning om det fjerde Dyr, som var
forskelligt fra alle de andre, overmåde frygteligt, med
Jerntænder og Kobberkløer, og som åd ogknuste og
med sine Fødder nedtrampede, hvad der levnedes,
20 og om de ti Horn på dets Hoved og det andet, som
skød frem, for hvilket de tre faldt af, det Horn, som
havde Øjne og en Mund, der talte store Ord, og som
var større at se til end de andre. 21 Jeg havde skuet,
hvorledes dette Horn førte Krig mod de hellige og
overvandt dem, 22 indtil den gamle af dage kom og
Retten blev givet den Højestes hellige og Tiden kom,
da de hellige tog Riget i Eje. 23 Hans Svar lød: "Det
fjerde Dyr betyder, at et fjerde Rige skal fremstå på
Jorden, som skaj være forskelligt fra alle de andre
Riger; det skal opsluge hele Jorden og søndertræde
og knuse den. 24 Og de ti Horn betyder, at der af
dette Rige skal fremstå ti Konger, og efter dem skal
der komme en anden, som skal være forskellig fra
de tidligere; og han skal fælde tre Konger 25 og tale
mod den Højeste og mishandle den Højestes hellige;
han skal sætte sig for at ændre Tider og Lov, og de
skal gives i hans Hånd en Tid og to Tider og en halv
Tid. 26 Men så sættes Retten, og hans Herredømme
fratages ham og tilintetgøres og ødelægges for evigt.
27 Men Riget og Herredømmet og Storheden, som
tilhørte alle Rigerne under Himmelen, skal gives den
Højestes helliges Folk; dets Rige er et evigt Rige,
og alle Magter skal tjene og lyde det." 28 Her ender
Fremstillingen. Jeg, Daniel, blev såre forfærdet over
mine Tanker, og mit Ansigt skiftede Farve; men jeg
gemte Sagen i mit Hjerte.

8 I Kong Belsazzars tredje regeringsår viste der sig
et syn for mig, Daniel; det kom efter det, som
tidligere havde vist sig for mig. 2 Jeg skuede i Synet,
og det var mig, som om jeg var i Borgen Susan i
Landskabet Elam; og jeg så mig i Synet stående ved
Floden Ulaj. 3 Da løftede jeg mine Øjne og skuede,
og se, en Væder stod ved Floden; den havde to store
Horn, det ene større end det andet, og det største
skød op sidst. 4 Jeg så Væderen stange mod Vest,
Nord og Syd; intet Dyr kunde modstå den, ingen kunde
redde af dens Vold, og den gjorde, hvad den vilde,
og blev mægtig. 5 Videre så jeg nøje til, og se, en
Gedebuk kom fra Vest farende hen over hele Jorden,
men uden at røre den; og Bukken havde et anseligt
Horn i Panden. 6 Den kom hen til den tvehornede
Væder, som jeg havde set stå ved Floden, og løb
imod den med ubændig Kraft; 7 og jeg så, hvorledes
den, da den nåede Væderen, rasende stormede imod
den, stødte til den og sønderbrød begge dens Horn;
og Væderen havde ikke kraft til at modstå den, men
Bukken kastede den til Jorden og trampede på den,
og ingen reddede Væderen af dens Vold. 8 Derpå
blev Gedebukken såre mægtig; men som den var
allermægtigst, brødes det store Horn af, og i Stedet
voksede fire andre frem mod alle fire Verdenshjørner.
9 Men fra det ene af dem skød et andet og lille

Horn op, og det voksede umådeligt mod Syd og Øst
og mod det herlige Land; 10 og det voksede helt
op til Himmelens Hær, styrtede nogle af Hæren og
af Stjernerne til Jorden og trampede på dem. 11
Og det hovmodede sig mod Hærens Øverste; hans
daglige Offer blev ophævet, og hans Helligdoms Sted
kastedes til Jorden. 12 Og på Alteret for det daglige
Offer lagdes en Misgerning; Sandheden kastedes til
Jorden, og Hornet havde Lykke med, hvad det gjorde.
13 Da hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig
spurgte den talende: "Hvor lang Tid gælder Synet
om, at det daglige Offer ophæves, Ødelæggelsens
Misgerning opstilles, og Helligdommen og Hæren
nedtrampes?" 14 Han svarede: "2300 Aftener og
Morgener; så skal Helligdommen komme til sin Ret
igen!" 15 Medens jeg, Daniel, nu så Synet og søgte
at forstå det, se, da stod der for mig en som en Mand
at se til, 16 og jeg hørte en menneskelig Røst råbe
over Ulaj: "Gabriel, udlæg ham Synet!" 17 Så kom
han hen, hvor jeg stod, og ved hans Komme blev jeg
overvældet af Rædsel og faldt på mit Ansigt. Og han
sagde til mig: "Se nøje til, Menneskesøn, thi Synet
gælder Endens Tid!" 18 Medens han taledemed mig,
lå jeg bedøvet med Ansigtet mod Jorden; men han
rørte ved mig og fik mig på Benene 19 og sagde:
"Se, jeg vil kundgøre dig, hvad der skal ske i Vredens
sidste Tid; thi Synet gælder Endens bestemte Tid.
20 Den tvehornede Væder, du så, er Kongerne af
Medien og Persien, 21 den lådne Buk er Kongen af
Grækenland, og det store Horn i dens Pande er den
første Konge. 22 At det brødes af, og at fire andre
voksede frem i Stedet, betyder, at fire Riger skal
fremstå af hans Folk, dog uden hans Kraft. 23 Men i
deres Herredømmes sidste Tid, når Overtrædelserne
har gjort Målet fuldt, skal en fræk og rænkefuld konge
fremstå. 24 Hans Magt skal blive stor, dog ikke som
hins; han skal tale utrolige Ting og have Lykke med,
hvad han gør, og gennemføre sine Råd og ødelægge
mægtige Mænd. 25 Mod de hellige skal hans Tanke
rettes; hans svigefulde Råd skal lykkes ham, og
han skal sætte sig store Ting for og styrte mange
i Ulykke i deres Tryghed. Mod Fyrsternes Fyrste
skal han rejse sig, men så skal han knuses, dog
ikke ved Menneskehånd. 26 Synet om Affenerne
og Morgenerne, hvorom der var Tale, er Sandhed.
Men du skal lukke for Synet; thi det gælder en fjern
Fremtid." 27 Men jeg, Daniel, lå syg en Tid lang;
så stod jeg op og udførte min Gerning i kongens
Tjeneste. Jeg var rædselslagen over Synet og forstod
det ikke.

9 I Darius, Ahasveruses søns første regeringsår,
han som var af medisk Byrd og var blevet Konge
over kaldæernes Rige, 2 i hans første Regeringsår
lagde jeg, Daniel, i Skrifterne Mærke til det Åremål, i
hvilket Jerusalem efter HERRENs Ord til Profeten
Jeremias skulde ligge i Grus, halvfjerdsindstyve År. 3
Jeg vendte mit Ansigt til Gud Herren for at fremføre
Bøn og Begæring under Faste i Sæk og Aske. 4 Og
jeg bad til HERREN min Gud, bekendte og sagde:
"Ak, Herre, du store, forfærdelige Gud, som holder
fast ved Pagten og Miskundheden mod dem, der
elsker dig og holder dine Bud! 5 Vi har syndet og
handlet ilde, været gudløse og genstridige; vi veg
fra dine Bud og Vedtægter 6 og hørte ikke på dine
Tjenere Profeterne, som talte i dit Navn til vore
Konger, Fyrster og Fædre og til alt Folket i Landet. 7
Du står med Retten, Herre, vi med vort Ansigts Blusel,
som det nu viser sig, vi Judas Mænd, Jerusalems
Borgere, ja alt Israel fjernt og nær i alle Lande, hvor
du drev dem hen for deres Troløshed imod dig. 8
Herre, vi står med vort Ansigts Blusel, vore Konger,
Fyrster og Fædre, fordi vi syndede imod dig. 9 Men
hos Herren vor Gud er Barmhjertighed og Tilgivelse,
thi vi stod ham imod 10 og adlød ikke HERREN vor
Guds Røst, så vi fulgte hans Love, som han forelagde
os ved sine Tjenere Profeterne. 11 Nej, hele Israel
overtrådte din Lov og faldt fra, ulydige mod din Røst;
så udøste den svorne Forbandelse, som står skrevet
i Guds Tjener Mosess Lov, sig over os, thi vi syndede
imod ham; 12 og han fuldbyrdede de Ord, han havde
talet imod os og de Herskere, som herskede over
os, så han bragte en Ulykke over os så stor, at der
ingensteds under Himmelen er sket Mage til den
Ulykke, som ramte Jerusalem. 13 Som skrevet står
i Mose Lov, kom hele denne Ulykke over os; og vi
stemte ikke HERREN vor Gud til Mildhed ved at
vende om fra vore Misgerninger og vinde Indsigt i
din Sandhed. 14 Derfor var HERREN årvågen over
Ulykken og bragte den over os; thi HERREN vor
Gud er retfærdig mod alle Skabninger, som han har
skabt, og vi adlød ikke hans Røst. 15 Og nu, Herre
vor Gud, du, som med stærk Hånd førte dit Folk
ud af Ægypten og vandt dig et Navn, som er det
samme den Dag i Dag: Vi syndede og var gudløse!
16 Herre, lad dog efter alle dine Retfærdshandlinger
din Vrede og Harme vende sig fra din By Jerusalem,
dit hellige Bjerg; thi ved vore Synder og vore Fædres
Misgerninger er Jerusalem og dit Folk blevet til Spot
for alle vore Naboer. 17 Så lyt da nu, vor Gud, til
din Tjeners Bøn og Begæring og lad dit Ansigt lyse
over din ødelagte Helligdom for din egen Skyld, o

Herre! 18 Bøj dit Øre, min Gud, og hør, oplad dine
Øjne og se Ødelæggelsen, som er overgået os, og
Byen, dit Navn er nævnet over; thi ikke i Tillid til vore
Retfærdshandlinger fremfører vi vor Begæring for
dit Åsyn, men i Tillid til din store Barmhjertighed. 19
Herre, hør! Herre, tilgiv! Herre, lån Øre og grib uden
Tøven ind for din egen Skyld, min Gud; thi dit Navn er
nævnet over din By og dit Folk!" 20 Medens jeg endnu
talte således, bad og bekendte min og mit Folk Israels
Synd og for HERREN min Guds Åsyn fremførte min
Forbøn for min Guds hellige Bjerg, 21 medens jeg
endnu bad, kom Manden Gabriel, som jeg tidligere
havde set i Synet, hastigt flyvende nær hen til mig
ved Aftenofferets Tid; 22 og da han var kommet,
talede han således til mig: "Daniel, jeg er nu kommet
for at give dig Indsigt. 23 Straks du begyndte at bede,
udgik et Ord, og jeg er kommet for at kundgøre dig
det; thi du er højt elsket; så mærk dig Ordet og agt på
Åbenbaringen! 24 Halvfjerdsindstyve Uger er fastsat
over dit Folk og din hellige By, indtil Overtrædelsen
er fuldendt, Syndens Målfuldt, Misgerningen sonet,
evig Retfærdighed hidført, Syn og Profet beseglet
og en højhellig Helligdom salvet. 25 Og du skal
vide og forstå: Fra den Tid Ordet om Jerusalems
Genrejsning og Opbyggelse udgik, indtil en Salvet,
en Fyrste, kommer, er der syv Uger; og i to og
tresindstyve Uger skal det genrejses og opbygges
med Torve og Gader under Tidernes Trængsel. 26
Men efter de to og tresindstyve Uger skal en Salvet
bortryddes uden Dom, og Byen og Helligdommen skal
ødelægges tillige med en Fyrste. Og Enden kommer
med Oversvømmelse, og indtil Enden skal der være
Krig, den fastsatte Ødelæggelse. 27 Og pagten skal
ophæves for de mange i een Uge, og i Ugens sidste
Halvdel skal Slagtoffer og Afgrødeoffer ophøre, og
Ødelæggelsens Vederstyggelighed skal sættes på det
hellige Sted, indtil den fastsatte Undergang udøser
sig over Ødelæggeren.

10 I Perserkongen Kyros tredje regeringsår modtog
Daniel, som havde fået Navnet Beltsazzar, en
Åbenbaring; og Ordet er Sandhed og varsler om stor
Trængsel. Og han mærkede sig Ordet og agtede på
Synet. 2 På den Tid holdt jeg, Daniel. Sorg i hele tre
Uger. 3 Lækre Spiser nød jeg ikke, Kød og Vin kom
ikke i min Mund, og jeg salvede mig ikke, før hele tre
Uger var gået. 4 Men på den fire og tyvende Dag i den
første Måned var jeg ved Bredden af den store Flod,
det er Hiddekel. 5 Og jeg løftede Øjnene og skuede,
og se, der var en Mand, som var iført linnede Klæder
og havde et Bælte af fint Ofirguld om Hofterne. 6
Hans Legeme var som Krysolit, hans Ansigt strålede
som Lynet, hans Øjne var som Ildsluer, hans Arme
og Ben som blankt Kobber og hans Røst som en
larmende Hob. 7 Jeg, Daniel, var den eneste, der så
Synet; de Mænd, som var hos mig, så det ikke; men
stor Rædsel faldt over dem, og de flygtede og gemte
sig, 8 så jeg blev ene tilbage. Da jeg så dette vældige
Syn, blev der ikke Kraft tilbage i mig, og mit Ansigt
skiftede Farve og blev ligblegt, og jeg havde ingen
Kræfter mere. 9 Da hørte jeg ham tale, og som jeg
hørte det, faldt jeg, bedøvet om med Ansigtet imod
Jorden. 10 Og se, en Hånd rørte ved mig og fik mig
skælvende op på mine Knæ og Hænder. 11 Og han
sagde til mig: "Daniel, du højt elskede Mand, mærk
dig de Ord, jeg taler til dig, og rejs dig op, thi nu er
jeg sendt til dig!" Og da han talede således til mig,
rejste jeg mig skælvende. 12 Så sagde han til mig:
"Frygt ikke, Daniel, thi straks den første Dag du gav
dit Hjerte hen til at søge indsigt og ydmyge dig for din
Guds Åsyn, blev dine Ord hørt, og jeg er kommet for
dine Ords Skyld. 13 Perserrigets Fyrste stod mig imod
i een og tyve Dage, men se, da kom Mikael, en af de
ypperste Fyrster, mig til Hjælp; ham lod jeg blive der
hos Perserkongernes Fyrste; 14 og nu er jeg kommet
for at lade dig vide, hvad der skal times dit Folk i de
sidste Dage; thi atter er der en Åbenbaring om de
Dage." 15 Medens han talede således til mig, bøjede
jeg målløs Ansigtet mod Jorden. 16 Og se, noget, der
så ud som en Menneskehånd, rørte ved mine Læber,
og jeg åbnede min Mund og talte således til ham,
som stod for mig: "Herre, ved Synet overvældedes
jeg af Smerter og har ikke flere kræfter. 17 Og hvor
kan jeg, min Herres ringe Træl, tale til dig, høje
Herre? Af Rædsel har jeg mistet min Kraft, og der er
ikke Vejr tilbage i mig!" 18 Så rørte atter en som et
Menneske at se til ved mig og styrkede mig; 19 og
han sagde: "Frygt ikke, du højt elskede Mand! Fred
være med dig, vær trøstig og ved godt Mod!" Og som
han talede med mig, følte jeg mig styrket og sagde:
"Tal, Herre, thi du har styrket mig!" 20 Da sagde han:
"Ved du, hvorfor jeg kom til dig? Jeg må nu straks
vende tilbage for at kæmpe med Persiens Fyrste,
og så snart jeg er færdig dermed, se, da kommer
Grækenlands Fyrste. 21 Og ikke een hjælper mig
imod dem undtagen Mikael, eders Fyrste,

11 der står som Hjælp og Støtte for mig. Dog vil
jeg nu kundgøre dig, hvad der står skrevet i
Sandhedens Bog; 2 ja, nu vil jeg kundgøre dig, hvad
sandt er. Se, endnu skal der fremstå tre konger i
Persien, og den fjerde skal komme til større Rigdom

end nogen af de andre; og når han er blevet mægtig
ved sin Rigdom, skal han opbyde alt imod det græske
Rige. 3 Men da fremstår en Heltekonge, og han
skal råde med Vælde og gøre, hvad han vil. 4 Men
bedst som han står, skal hans Rige sprænges og
deles efter de fire Verdenshjørner, og det skal ikke
tilfalde hans Efterkommere eller blive så mægtigt,
som da han rådede, men hans Rige skal ødelægges
og gå over til andre end Efterkommerne. 5 Siden
bliver Sydens konge mægtig, men en af hans Fyrster
bliver stærkere end han og får Magten; og hans Magt
skal blive stor. 6 Men nogle År senere slutter de
Forbund, og Sydens Konges Datter drager ind til
Nordens Konge for at tilvejebringe Fred; men Armens
Kraft holder ikke Stand, hans Arm holder ikke ud,
men hun gives i Døden tillige med sit Følge, sin
Søn og sin Ægtemand. 7 I de Tider skyder der i
hans Sted et Skud frem af hendes Rødder; og han
drager mod Nordens konges Hær og trænger ind i
hans Fæstning, fuldbyrder sin Vilje på dem og bliver
mægtig, 8 endog deres Guder med deres støbte
Billeder og deres kostbare Kar, Sølv og Guld, fører
han med som Bytte til Ægypten; siden skal han en
Tid lang lade Nordens Konge i Ro. 9 Men denne
falder ind i Sydens Konges Rige; dog må han vende
hjem til sit Land. 10 Men hans Søn ruster sig og
samler store Hære i Mængde, drager frem imod
ham og oversvømmer og overskyller Landet. Og han
kommer igen og trænger frem til hans Fæstning. 11
Men Sydens konge bliver rasende og rykker ud til
Kamp imod Nordens Konge; han stiller en stor Hær
på Benene, men den gives i Sydens Konges Hånd.
12 Når Hæren er oprevet, bliver hans Hjerte stolt; han
strækker Titusinder til Jorden, men hævder ikke sin
Magt. 13 Nordens Konge stiller på ny en Hær på
Benene, større end den forrige, og nogle År senere
drager han imod ham med en stor Hær og et vældigt
Tros. 14 Og i de Tiderer der mange, som gør Oprør
imod Sydens Konge. og Voldsmændene i dit Folk
rejser sig, for at Åbenbaringen kan gå i Opfyldelse,
men selv falder de. 15 Nordens Konge rykker frem,
opkaster Volde og indtager en Fæstning; og Sydens
Arme skal ikke holde ud; hans Hær flygter og har ikke
Modstands kraft. 16 Den, som rykker imod ham, gør,
hvad han vil, og ingen står sig imod ham; han sætter
sig fast i det herlige Land og bringer Ødelæggelse
med sig. 17 Han oplægger Råd om at komme med
hele sit Riges Styrke, men slutter Fred med ham og
giver ham sin Datter til Ægte til Landets Ulykke; men
det bliver ikke til noget og lykkes ikke for ham. 18 Så
vender han sig mod Kystlandene og indtager mange,
men en Hærfører gør Ende på hans Hån; syv Fold
gengælder han ham hans Hån. 19 Derpå vender han
sig mod sit eget Lands Fæstninger, men han snubler,
falder og forsvinder. 20 I hans Sted træder en, som
sender en Skatteopkræver gennem Rigets Herlighed,
men på nogle Dage knuses han, dog uden Harm,
ej heller i Strid. 21 I hans Sted træder en Usling.
Kongedømmets Herlighed overdrages ham ikke, men
han kommer, før nogen aner Uråd, og tilriver sig
Kongedømmet ved Rænker. 22 Hære bortskylles helt
foran ham, også en Pagtsfyrste knuses. 23 Så snart
man har sluttet Forbund med ham, øver han Svig;
han drager frem og bliver stærk ved en Håndfuld
Folk. 24 Uventet falder han ind i de frugtbareste Egne
og gør, hvad hans Fædre eller Fædres Fædre ikke
gjorde; Ran, Bytte og Gods strør han ud til sine Folk,
og mod Fæstninger oplægger han Råd, dog kun til en
Tid. 25 Han opbyder sin kraft og sit Mod mod Sydens
Konge og drager ud med en stor Hær; og Sydens
Konge rykker ud til Strid med en overmåde stor og
stærk Hær, men kan ikke stå sig, da der smedes
Rænker imod ham; 26 hans Bordfæller bryder hans
Magt, hans Hær skylles bort, og mange dræbes og
falder. 27 Begge Konger har ondt i Sinde og sidder
til Bords sammen og lyver; men det lykkes ikke,
thi Enden tøver endnu til den fastsatte Tid. 28 Da
han er på Hjemvejen til sit Land med store Forråd,
oplægger hans Hjerte Håd mod den hellige Pagt, og
han fuldfører det og vender hjem til sit Land. 29 Til
den fastsatte Tid drager han atter mod Syd, men
det går ikke anden Gang som første; 30 kittæiske
Skibe drager imod ham, og han lader sig skræmme
og vender om; hans Vrede blusser op mod den
hellige Pagt, og han giver den frit Løb. Så vender han
hjem og mærker sig dem, som falder fra den hellige
Pagt. 31 Og hans Hære skal stå der og vanhellige
Helligdommen, den faste Borg, afskaffe det daglige
Offer og rejse Ødelæggelsens Vederstyggelighed.
32 Dem, der overtræder Pagten, lokker han ved
Smiger til Frafald; men de Folk, som kender deres
Gud, står fast og viser det i Gerning. 33 De kloge i
Folket skal bringe mange til Indsigt, men en Tid lang
bukker de under for Ild og Sværd, Fangenskab og
Plyndring. 34 Medens de bukker under, får de en
ringe Hjælp, og mange slutter sig til dem på Skrømt.
35 Af de kloge må nogle bukke under, for at der kan
renses ud iblandt dem, så de sigtes og renses til
Endens Tid; thi endnu tøver den til den bestemte
Tid. 36 Og Kongen gør, hvad han vil, ophøjer og
hovmoder sig mod enhver Gud; mod Gudernes Gud
taler han utrolige Ting, og han har Lykken med sig,

indtil Vreden er omme; thi hvad der er besluttet,
det sker. 37 Sine Fædres Guder ænser han ikke;
ej heller ænser han Kvindernes Yndlingsgud eller
nogen anden Gud, men hovmoder sig mod dem alle.
38 I Stedet ærer han Fæstningernes Gud; en Gud,
hans Fædre ikke kendte, ærer han med Guld, Sølv,
Ædelsten og Klenodier. 39 I de faste Borge lægger
han den fremmede Guds Folk; dem, der vedkender
sig ham, overøser han med Ære og giver dem Magt
over mange, og han uddeler Land til Løn. 40 Men
ved Endens Tid skal Sydens Konge prøve Kræfter
med ham, og Nordens Konge stormer imod ham med
Vogne, Ryttere og Skibe i Mængde og falder ind i
Landene, oversvømmer og overskyller dem. 41 Han
falder ind i det herlige Land, og Titusinder falder; men
følgende skal reddes af hans Bånd: Edom, Moab
og en Levning Ammoniter. 42 Han udrækker sin
Hånd mod Landene, og Ægypten undslipper ikke. 43
Han bliver Herre over Guld og Sølvskattene og alle
Ægyptens Klenodier; der er Libyere og Ætiopere i
hans Følge. 44 Men Rygter fra Øst og Nord forfærder
ham, og han drager bort i stor Harme for at tilintetgøre
mange og lægge Band på dem. 45 Han opslår sine
Paladstelte mellem Havet og det hellige, herlige Bjerg.
Men han går sin Bane i Møde, og ingen kommer ham
til Hjælp.

12 Til den Tid skal Mikal stå frem, den store
fyrste, som værner dit Folks Sønner, og en
Trængselstid kommer, som hidtil ikke har haft sin
Mage, så længe der var Folkeslag til. Men på den Tid
skal dit Folk frelses, alle, der er optegnet i Bogen.
2 Og mange af dem, der sover under Mulde, skal
vågne, nogle til evigt Liv, andre til Skam, til evig Afsky.
3 De forstandige skal stråle som Himmelhvælvingens
Glans, og de, der førte de mange til Retfærdighed,
skal lyse som Stjerner evigt og altid. 4 Men du, Daniel,
sæt Lukke for Ordene og Segl for Bogen til Endens
Tid! Mange skal granske i den, og Kundskaben skal
blive stor." 5 Og jeg, Daniel, skuede, og se, der stod
to andre hver på sin Side af Floden. 6 Og den ene
spurgte Manden, som bar de linnede Klæder og
svævede over Flodens Vande: "Hvor længe varer det,
før disse sælsomme Ting er til Ende?" 7 Så hørte jeg
Manden i de linnede Klæder, ham, som svævede over
Flodens Vande, sværge ved ham, som lever evindelig,
idet han løftede begge Hænder mod Himmelen: "Een
Tid, to Tider og en halv Tid! Når hans Magt, som
knuser det hellige Folk, er til Ende, skal alle disse
Ting fuldbyrdes." 8 Og jeg hørte det, men fattede
det ikke; så spurgte jeg: "Herre hvad er det sidste
af disse Ting?" 9 Og han svarede: "Gå bort, Daniel,
thi for Ordene er der sat Lukke og Segl til Endens
Tid. 10 Mange skal sigtes, renses og lutres, men de
gudløse handler gudløst, og ingen af de gudløse
skal forstå, men det skal de forstandige. 11 Fra den
Tid det daglige Offer ophæves og Ødelæggelsens
Vederstyggelighed rejses, skal der gå 1290 Dage. 12
Salig er den, der holder ud og oplever 1335 Dage. 13
Men gå du, Enden i Møde, læg dig til Hvile og stå op
til din Lod, ved Dagenes Ende!

Hoseas

1 Herrens ord kom til Hoseas, Be'eris søn, i de dage
da Uzzija, Jotam, Akaz og Ezekias var Konger i
Juda, og Jeroboam, Joass Søn, var Konge i Israel. **2**
Dengang HERREN først talede ved Hoseas, sagde
han til ham: "Gå hen og tag dig en Horkvinde og
Horebørn; thi utro mod HERREN bedriver Landet
Hor." **3** Så gik han hen og ægtede Gomer, Diblajims
Datter, og hun blev frugtsommelig og fødte ham
en Søn. **4** Og HERREN sagde til ham: "Kald ham
Jizreel; thi om en, liden Stund hjemsøger jeg Jizreels
Blodskyld på Jehus Hus og gør Ende på Israels
Huses Rige. **5** På hin Dag sønderbryder jeg Israels
Bue i Jizreels Dal." **6** Atter blev hun frugtsommelig
og fødte en Datter. Og HERREN sagde til ham:
"Kald hende Nådeløs; thi jeg vil ikke længer være
Israels Hus nådig og tilgive dem. **7** Men Judas Hus
vil jeg være nådig og frelse ved HERREN deres
Gud; dog frelser jeg dem ikke ved Bue, Sværd eller
Stridsvåben, ved Heste eller Ryttere." **8** Så vænnede
hun Nådeløs fra og blev atter frugtsommelig og fødte
en Søn. **9** Og HERREN sagde: "Kald ham Ikke-mit-
Folk; thi I er ikke mit Folk, og jeg er ikke eders Gud."
10 Men Israeliternes Tal skal blive som Sandet ved
Havet, der ikke kan måles eller tælles. Og i Stedet
for "I er ikke mit Folk" skal de kaldes "den levende
Guds Børn". **11** Judæerne og Israeliterne skal slå sig
sammen og sætte en og samme Høvding over sig og
drage op af Landet; thi stor er Jizreels Dag.

2 Kald eders Broder Mit-Folk og eders Søster
nåderig. **2** Gå i rette med eders Moder, gå i rette,
thi hun er ikke min Hustru, og jeg er ej hendes Mand.
For Hormærket fri hun sit Ansigt, for Bolemærket sit
Bryst. **3** Jeg klæder hende ellers nøgen, stiller hende
frem, som hun fødtes; jeg reder hende til som en
Ørk, som et Tørkeland gør jeg hende, lader hende
tørste ihjel. **4** Jeg ynkes ej over hendes Børn, fordi
de er Horebørn; **5** thi Horkvinde var deres Moder,
skamløs var hun, som bar dem. Thi hun sagde: "Mine
Elskere holder jeg mig til, som giver mig mit Brød og
mit Vand, min Uld og min Hør, min Olie og Vin." **6**
Se, derfor spærrer jeg med Tjørn hendes Vej, foran
hende murer jeg en Mur, så hun ikke kan finde sine
Stier. **7** Efter Elskerne kan hun så løbe, hun når dem
alligevel ikke; hun søger dem uden at finde, og da
skal hun sige: "Jeg går på ny til min første Mand; da,
havde jeg det bedre end nu." **8** Ja hun, hun skønner
ikke, at det var mig, som gav hende Korn og Most
og Olie, gav hende rigeligt Sølv. og Guld, som de
gjorde til Baaler. **9** Derfor tager jeg atter mit Korn,
når Tiden er til det, min Most, når Timen er inde,
borttager min Uld og min Hør, som hun skjuler sin
Nøgenhed med. **10** Jeg blotter nu hendes Skam lige
for Elskernes Øjne, af min Hånd frier ingen hende
ud. **11** Jeg, gør Ende på al hendes. Glæde, Fester,
Nymåner, Sabbater, hver en Højtid, hun har. **12** Jeg
ødelægger hendes Vinstok og Figentræ, om hvilke
hun sagde: "Her er min Skøgeløn, den, mine Elskere
gav mig." Jeg skaber dem om til Krat, af Markens Dyr
skal de ædes. **13** Jeg hjemsøger hende for Baalernes
Fester, på hvilke hun bragte dem Ofre, smykket med
Ring og Kæde. Sine Elskere holdt hun sig til, mig
glemte hun, lyder det fra HERREN. **14** Se, derfor vil
jeg lokke og føre hende ud i Ørkenen og tale hende
kærligt til. **15** Så giver jeg hende hendes Vingårde
der og Akors Dal til en Håbets Dør. Der skal hun
synge som i Ungdommens Dage, som da hun drog
op fra Ægyptens Land. **16** På hin Dag, lyder det
fra HERREN, skal hun påkalde sin Ægtemand, og
ikke mere Baalerne. **17** Baalsnavnene fjerner jeg fra
hendes Mund, ej mer skal Navnene huskes. **18** På
hin Dag slutter jeg en Pagt for dem med Markens Dyr
og Himmelens Fugle og Jordens Kryb; Bue, Sværd
og Stridsvåben sønderbryder jeg i Landet, og jeg
lader dem bo trygt. **19** Jeg trolover mig med dig for
evigt, jeg trolover mig med dig med Retfærd og Ret,
med Miskundhed og Barmhjertighed; **20** jeg trolover
mig med dig i Troskab, og du skal kende HERREN.
21 Da skal det ske på hin Dag, at jeg bønhører, lyder
det fra HERREN, ja, at jeg bønhører Himlen, at den
så bønhører Jorden, **22** og Jorden bønhører Hornet,
Mosten og Olien, og de bønhører Jizreel. **23** Jeg sår
hende ud i Landet, mod Nådeløs er jeg nådig og
siger til Ikke-mit-Folk: "Mit Folk er du!" og han skal
sige: "Min Gud!"

3 Og HERREN sagde til mig: "Gå atter hen og elsk
en kvinde, som har Elskere - og boler, ligesom
HERREN elsker Israeliterne, endskønt de vender sig
til fremmede Guder og elsker Rosinkager." **2** Så købte
jeg mig hende for femten Sekel Sølv og en Homer og
en Letek Byg. **3** Og jeg sagde til hende: "I lang Tid
skal du vente på mig; du må ikke bedrive Hor eller
tilhøre nogen Mand; heller ikke jeg vil komme til dig."
4 Thi i lang Tid skal Israeliterne vente uden Konge og
Fyrste, uden Slagtoffer og, Stenstøtte, uden Efod og
Husgud. **5** Siden skal Israeliterne omvende sig og
søge HERREN deres Gud og David, deres Konge, og
bævende komme til HERREN og hans Velsignelse i
de sidste Dage.

4 Hør Isralitter, Herrens ord, thi Herren går i rette
med Landets Folk. Thi ej er der Troskab, ej
Godhed, ej kender man Gud i Landet. **2** Man sværger
og lyver, myrder og stjæler, horer, gør Indbrud, og
Blodskyld følger på Blodskyld. **3** Derfor sørger Landet,
og alt, hvad der bor der, sygner, Markens Dyr og
Himlens Fugle; selv Havets Fisk svinder bort. **4** Dog
skænde man ej, dog revse man ej, når mit Folk kun
er som dets Præster. **5** Du skal styrte ved Dag, og
med dig Profeten ved Nat. **6** Mit Folk skal gå til
Grunde, fordi det er uden Kundskab. Da du har vraget
Kundskab, vrager jeg dig som Præst; du glemte din
Guds Åbenbaring, så glemmer og jeg dine Sønner. **7**
Jo fler, des mere de synded, ombytted deres Ære
med Skændsel; **8** mit Folks Synd lever de af, dets
Brøde hungrer de efter. **9** Men Præst skal det gå
som Folk: jeg hjemsøger ham for hans Færd, hans
Id gengælder jeg ham. **10** De skal spise, men ikke
mættes bole, men ej blive fler; thi de har sveget
HERREN og holder fast ved Hor. **11** Vin og Most
tager Forstanden. **12** Mit Folk rådspørger sit Træ,
og Svaret giver dets Stok; thi Horeånd ledte dem
vild, de boler sig bort fra deres Gud. **13** De ofrer
på Bjergenes Tinder, på Højene brænder de Ofre
under en Eg, en Poppel, en Terebinte, thi Skyggen
er god. Så horer jo og eders Døtre, så boler jo og
eders Kvinder; **14** jeg straffer ej Døtrenes Hor, ej
Kvinderne for deres Bolen; thi selv går de bort med
Horer ofrer sammen med Skøger; og det uvise Folk
drages ned. **15** Men selv om du, Israel, horer, må
Juda ej gøre sig skyldigt. Gå ikke over til Gilgal, drag
ikke op til Bet-Aven, sværg ikke: "Så sandt HERREN
lever!" **16** Thi som en uvan Ko er Israel uvan, skal
HERREN så lade dem græsse i Frihed som Lam? **17**
Efraim er bundet til Afgudsbilleder; lad ham fare! **18**
Deres Drikken er skejet ud. Hor har de bedrevet; højt
har deres Skjolde elsket Skændsel. **19** Et Vejr har
omspændt dem med sine Vinger, og de skal blive til
Skamme for deres Ofre.

5 Hører dette, I Præster, lyt til du Israels hus, lån
Øre, du Kongehus, thi eder gælder Dommen. Thi I
blev en Snare for Mizpa, et Garn bredt ud over Tabor,
2 en dyb Faldgrube i Sjittim; men jeg er en Lænke for
alle. **3** Efraim kender jeg, ej skjult er Israel for mig; thi
du har bolet, Efraim, uren er Israel blevet. **4** Deres
Gerninger tillader ikke, at de vender sig til deres Gud;
thi Horeånd har de i sig, HERREN kender de ej. **5**
Mod Israel vidner dets Hovmod; Efraim styrter for
sin Brøde, med dem skal og Juda styrte. **6** Da går
de med Småkvæg og Hornkvæg hen for at søge
HERREN; men ham skal de ikke finde, thi bort fra
dem vil han vige. **7** Troløse var de mod HERREN,
thi uægte Børn har de født; nu vil han opsluge dem,
Plovmand sammen med Mark. **8** Lad Hornet gjalde i
Gibea, Trompeten i Rama, opløft Råb i Bet-Aven,
Benjamin, var dig! **9** Til Ørk skal Efraim blive på
Straffens Dag. Jeg kundgør om Israels Stammer,
hvad sikkert skal ske. **10** Som Folk, der flytter Skel,
blev Judas Fyrster, over dem vil jeg øse min Harme
som Vand. **11** Efraim er undertrykt, Retten knust;
frivilligt løb han efter Fjenden. **12** Jeg er som Møl for
Efraim, Edder for Judas Hus. **13** Da Efraim mærked
sin Sygdom og Juda mærked sin Byld, gik Efraim
hen til Assur, Storkongen sendte han Bud. Men han
kan ej give jer Helse, han læger ej eders Byld. **14**
Thi jeg er som en Løve for Efraim, en Løveunge for
Judas Hus; jeg, jeg river sønder og går, slæber bort,
og ingen redder. **15** Jeg går til mit sted igen, indtil de
bøder for skylden og søger frem for mit Åsyn, søger
mig i deres Trængsel.

6 "Kom, vi vil tilbage til HERREN! Han sønderrev,
han vil og læge, han slog os, vil også forbinde.
2 Om to Dage gør han os levende, rejser os op
den tredje; da lever vi for hans Åsyn. **3** Så lad
os da kende, jage efter at kende HERREN! Som
Morgenrøden er hans Opgang vis. Da kommer han
til os som Regn, som Vårregn, der væder Jorden."
4 Hvor kan jeg hjælpe dig, Efraim, hvor kan jeg
hjælpe dig, Juda? Eders Kærlighed er Morgentåge,
Dug, som årle svinder! **5** Thi hugged jeg løs ved
Profeter, dræbte med Ord af min Mund, min Ret
stråler frem som Lys: **6** Ej Slagtoffer Kærlighed vil jeg,
ej Brændofre Kendskab til Gud! **7** De bryder Pagten
i Adam er mig utro der; **8** Gilead er Udådsmænds
By, den er sølet i Blod. **9** Som en Stimandsflok er
Præsternes Flok, de myrder på Vejen til Sikem gør
Niddingsværk. **10** Grufulde Ting har jeg set i Israels
Hus, der har Efraim bolet, Israel blev uren. **11** Juda,
også for dig er der fastsat en Høst, når jeg vender mit
Folks Skæbne, når jeg læger Israel.

7 Afsløret er Efraims Brøde, Samarias ondskab, thi
Svig er, hvad de har for, og Tyve gør Indbrud,
Ransmænd røver på Gaden. **2** De tænker ej på, at jeg
husker al deres Ondskab. Nu står deres Gerninger
om dem, de er for mit Åsyn. **3** Med ondt i Sinde
glæder de Kongen, under sleske Lader Fyrster. **4**
Horkarle er de alle. De ligner en gloende Ovn, som
en Bager standser med at ilde, fra Ældtning til Dejgen
er syret. **5** De gør på Kongens Dag Fyrsterne syge
af Rus. Spottere giver han Hånden, **6** thi lumskelig

nærmed de sig. Hjertet er som en Ovn; deres Vrede
sover om Natten, men brænder i Lue ved Gry. 7 Som
Ovnen gløder de alle, deres Herskere æder de op;
alle deres Konger falder, ej en af dem påkalder mig.
8 Efraim er iblandt Folkene, aflægs er han; Efraim er
som en Kage, der ikke er vendt. 9 Fremmede tæred
hans Kraft, han mærker det ej; hans Hår er også
grånet, han mærker det ej. 10 Mod Israel vidner dets
Hovmod; de vendte ej om til HERREN deres Gud
og søgte ham ikke trods alt. 11 Efraim er som en
Due, tankeløs, dum; de kalder Ægypten til Hjælp og
vandrer til Assur. 12 Men medens de vandrer, kaster
jeg Nettet over dem, bringer dem ned som Himlens
Fugle og revser dem for deres Ondskab. 13 Ve dem,
fordi de veg fra mig, Død over dem for deres Frafald!
Og jeg skulde genløse dem, endskønt de lyver imod
mig! 14 De råber ej til mig af Hjertet, når de jamrer på
Lejet, sårer sig for Korn og Most og er genstridige
mod mig. 15 Jeg gav deres Arme Styrke, men ondt
har de for imod mig. 16 De vender sig, dog ej opad,
de er som en slappet Bue. Deres Fyrster skal falde
for Sværd ved deres Tunges Frækhed. Det spottes
de for i Ægypten.

8 Sæt hornet for din mund, som en ørn over Herrens
Hus! fordi de brød min Pagt og overtrådte min Lov.
2 De råber til mig: "Min Gud! Vi, Israel, kender dig." 3
Israel vragede Lykken, lad så Fjenden forfølge dem. 4
De kårer sig Drot uden mig, uden mit Vidende Fyrster.
Af deres Sølv og Guld lavede de sig Gudebilleder til
egen Undergang. 5 Modbydelig er din kalv, Samaria;
min Vrede luer imod dem hvor længe? De kan ikke
slippe for Straf. 6 Thi den er et Værk af Israel, en
Håndværker lavede den; den er ikke Gud. Nej, til
Splinter skal Samarias Kalv blive. 7 Thi Vind har de
sået, og Storm skal de høste, Sæd uden Spire, der
ej giver Mel; og gav den, slugte fremmede Melet.
8 Israel er opslugt, blandt Folkene regnes det nu
for et Kar uden Værd. 9 Thi de er draget til Assur
som et enligt strejfende Vildæsel. Efraim tinged med
Elskovsgaver. 10 Selv om de tinger blandt Folkene,
samler jeg dem nu; snart salver de ikke mere konge
og Fyrster. 11 Thi så mange Altre Efraim har bygget,
de er blevet ham Altre til Synd; 12 jeg skriver ham
mange Love, han regner dem ikke. 13 Slagtofre
elsker de slagter, elsker Kød og æder; HERREN
behager de ej. Han mindes nu deres Skyld og straffer
deres Synder. De skal tilbage til Ægypten. 14 Israel
glemte sin Skaber og byggede Helligdomme, og Juda
byggede mange faste Stæder; derfor sender jeg Ild
imod hans Byer, og den skal fortære hans Borge.

9 Israel, glæd dig ikke med Folkets jubel, ved Hor
veg du bort fra din Gud, på hver en Tærskeplads
elsker du Skøgens Løn. 2 Tærskeplads og Perse
skal ej kendes ved dem, og Mosten slår fejl for dem.
3 Ej skal de blive i HERRENs Land; til Ægypten skal
Efraim tilbage, spise uren Føde i Assur. 4 Ej skal de
udgyde Vin for HERREN, ej heller gøre Slagtoffer
rede. Som Sørgebrød er deres Brød, det gør hver,
som spiser det uren: thi Hungeren kræver alt Brødet,
i HERRENs Hus kommer intet. 5 Hvad gør I på
Højtidsdagen, på HERRENs Festdag? 6 Slipper
de bort fra Vold, skal Ægypten sanke dem op og
Memfis jorde dem; deres kostbare Sølvtøj skal Tidsler
arve, Nælder skal bo i deres Telte. 7 Hjemsøgelsens
Dage kommer, Gengældelsens Dage, det skal Israel
mærke. "Afsindig er Profeten, forrykt den af Ånden
grebne" fordi din Brøde er stor og Fjendskabet stort!
8 I sin Guds Hus lurer Efraim på Profeten; der er
Snarer på alle hans Veje, man gør Faldgruben dyb.
9 Det er som i Gibeas Dage, han mindes deres
Skyld og straffer deres Synder. 10 Som Druer i
Ørkenen fandt jeg Israel, som tidligmodne Figner på
Træet så jeg eders Fædre. De kom til Baal-Peor, til
Skændselen viede de sig, som Efraims Elskere blev
de en væmmelig Hob. 11 Deres Herlighed flyver som
Fugle, Fødsel, Svangerskab, Undfangelse forbi! 12
Ja, selv om de opfostrer Sønner, jeg lader dem dø ud
uden Børn. Ja, ve også dem, når jeg viger fra dem!
13 Efraim så jeg som en Mand, der gør Jagt på sine
Børn; thi Efraim selv fører Sønnerne ud til Bøddelen.
14 Giv dem, HERRE ja hvad skal du give? Du give
dem barnløst Skød og golde Bryster! 15 I Gilgal er
al deres Ondskab, der fik jeg Had til dem; for deres
onde Gerninger driver jeg dem ud af mit Hus; jeg
elsker dem ikke mer, genstridige er alle deres Fyrster.
16 Efraim er ramt, dets Rod er vissen, de bærer slet
ingen Frugt; og får de end Børn, jeg dræber den dyre
Livsfrugt. 17 Deres Gud vil forkaste dem, fordi de ej
adlød ham; hjemløse bliver de blandt Folkene.

10 En frodig vinstok var Israel, som bar sin frugt,
jo flere frugter, des flere Altre; som Landet gik
frem, des skønnere Støtter. 2 Deres Hjerte var glat,
så lad dem da bøde! Han skal slå Altrene ned, lægge
Støtterne øde. 3 De siger jo nu: "Vi har ingen Konge;
thi HERREN frygter vi ej; en Konge, hvad gavner han
os?" 4 Med Ord slår de om sig, gør Mened og indgår
Forbund, så Ret bliver Giftur, der gror langs Markens
Furer. 5 For Bet-Avens Kalv skal Samarias Borgere
ængstes, ja, over den skal dens Folk og dens Præster
sørge, jamre over deres Skat, thi den bortføres fra

dem; 6 som Gave til Storkongen føres og den til
Assur. Efraim høster kun Skændsel, Israel Skam af
sin Afgud. 7 Samarias Konge slettes som Skum på
Vandets Flade. 8 Øde er Afgudshøjene, Israels Synd,
og på deres Altre skal Torn og Tidsel gro. De siger til
Bjergene: "Skjul os!" til Højene: "Fald ned over os!" 9
Du syndede, Israel, helt fra Gibeas Dage. Der i Gibea
sagde man: "Krig skal ej nå os!" Men jeg kom over de
Niddinger, revsede dem; 10 Stammerne samled sig
mod dem til Tugt for tvefold Brøde. 11 En tilvænnet
Kvie var Efraim, tærskede villigt, Åget lagde jeg selv
på dens skønne Hals; for Ploven spændte jeg Efraim,
Juda for Harven. 12 Så eders Sæd i Retfærd, høst
i Fromhed; bryd eder kundskabs Nyjord og søg så
HERREN, til Retfærds Frugt bliver eder til Del. 13 I
pløjede Gudløshed, høstede Uret, fortærede Løgnens
Frugt. Fordi du slår Lid til dine Vogne og mange Helte,
14 skal Kampgny stå i dine Byer og alle dine Borge.
De skal ødelægges, som da Sjalman ødelagde Bet-
Arbel på Stridens Dag. Moder skal knuses hos Børn.
15 Det voldte Betel eder. For din Ondskabs Skyld skal
Israels Konge, ved Morgengry gøres til intet.

11 Jeg fik Israel kær i hans Ungdom, fra Ægypten
kaldte jeg min søn 2 Jo mer jeg kaldte dem,
des mere fjerned de sig fra mig; de ofrer til Baalerne,
tænder for Billederne Offerild, 3 Jeg lærte dog Efraim
at gå og tog ham på Armen; de vidste ej, det var mig,
der lægte dem. 4 Jeg drog dem med Menneskesnore,
med Kærligheds Reb; jeg var dem som den, der løfter
et Åg over Kæben, jeg bøjed mig ned til ham og rakte
ham Føde. 5 Han skal til Ægypten igen, have Assur
til Konge, thi omvende sig vil de ikke. 6 Sværdet
skal rase i hans Byer, fortære hans Slåer og hærge i
hans Fæstninger. 7 Mit Folk, det hælder til Frafald fra
mig, og råber man til det: "Op, op!" står ingen op. 8
Hvor kan jeg ofre dig, Efraim, lade dig, Israel, fare,
ofre dig ligesom Adma, gøre dig, som Zebojim? Mit
Hjerte vender sig i mig, al min Medynk er vakt. 9
Jeg fuldbyrder ikke min Harmglød, gør ej Efraim til
intet igen. Thi Gud er jeg, ikke et Menneske, hellig
udi din Midte, med Vredesglød kommer jeg ikke. 10
HERREN skal de holde sig til, han brøler som Løven,
ja brøler, og bævende kommer Sønner fra Havet,
11 bævende som Fugle fra Ægypten, som Duer fra
Assurs Land; jeg fører dem hjem til deres Huse lyder
det fra HERREN. 12 Efraim omgiver mig med løgn,
hus med svig, Juda kender ej Gud med Skøger slår
han sig sammen.

12 Efraims Hu står til Vind, efter Østenstorm jager
han stadig, af Løgn og Svig er han fuld; med
Assur slutter de Pagt, til Ægypten bringer de Olie. 2
HERREN går i Rette med Juda og hjemsøger Jakob,
gengælder ham efter hans Veje og efter hans Id. 3
I Moders Liv overlisted han sin Broder, han stred
med Gud i sin Manddom, 4 ja stred med en Engel
og sejred, han bad ham med Gråd om Nåde; i Betel
traf han ham og talte med ham der, 5 HERREN,
Hærskarers Gud, HERREN er hans Navn: 6 "Drag du
nu hjem med din Gud, tag Vare på Kærlighed og Ret
og bi bestandig på din Gud!" 7 I Kana'ans Hånd er
falske Lodder, han elsker Svig. 8 Efraim siger: "Jeg
vandt dog Rigdom og Gods!" Al hans Vinding soner
ej Brøden, han øved. 9 Men jeg, som er HERREN
din Gud, fra du var i Ægypten, lader dig bo i Telt igen
som i svundne Dage. 10 Jeg har talet til Profeterne og
givet mange Syner, ved Profeterne talet i Lignelser.
11 Gilead er Løgn og Tomhed, i Gilgal ofrer de Tyre;
som Stendynger langs med Markfurer er deres Altre.
12 Jakob flyede til Arams Slette, og Israel trællede for
en kvindes Skyld, og for en Kvindes Skyld vogtede
han kvæg. 13 Ved en Profet førte HERREN Israel
op fra Ægypten, og det vogtedes ved en Profet. 14
Efraim vakte bitter Vrede, han bærer Blodskyld; med
Skændsel dænges han til, hans Herre gør Gengæld.

13 Når Efraim talte, skjalv man, i Israel var han
fyrste, han forbrød sig med Ba'alog døde. 2
Nu bliver de ved at synde og laver sig støbte Guder,
dannet som Billeder af Sølv, Arbejderes Værk til Hobe;
de siger: "Til dem skal I ofre!" Mennesker kysser
Kalve! 3 Derfor: som Morgentåge, som Duggen, der
årle svinder, som Avner, der blæses fra Lo, som
Røg fra Røghul skal de blive. 4 Og jeg er HERREN
din Gud, fra du var i Ægyptens Land; du kender ej
Gud uden mig, uden mig er der ingen Frelser; 5 jeg
var din Vogter i Ørken, den svidende Tørkes Land.
6 Som de græssede, åd de sig mætte, ja mætte,
men Hjertet blev stolt; derfor glemte de mig. 7 Så
blev jeg for dem som en Løve, en lurende Panter
ved Vejen, 8 jeg falder over dem som Bjørnen, hvis
Unger man tog. Jeg sønderriver dem Brystet, Hunde
skal æde deraf, Markens Dyr flå dem sønder. 9
Når Ulykken kommer, Israel, hvor mon du da finder
Hjælp? 10 Hvor er da din Konge til Frelse for dig i
alle dine Byer, Herskerne, om hvem du siger: "Giv
mig dog Konge og Fyrster!" 11 Jeg giver dig Konge
i Vrede og fjerner ham atter i Harme. 12 Tilbundet
er Efraims Brøde, hans Synd gemt hen. 13 Hans
Fødselsstunds Veer er der, men sært er Barnet, som
ej kommer frem i Tide, så Fødselen får Ende. 14
Dem skal jeg fri fra Dødsriget, løse fra Døden! Nej,

Død, hvor er din Pest, Dødsrige, hvor er din Sot?
Til Mildhed kender jeg ej, thi et sært Barn er han.
(Sheol h7585) 15 En Østenstorm, Herrens Ånde, bruser
frem fra Ørken, løfter sig, tørrer hans Væld, gør hans
Kilde tør, den tager hans Skatkammer med alle dets
Skatte. 16 Samaria skal bøde, thi det stod sin Gud
imod. For Sværd skal de falde, Børnene knuses,
frugtsommelige Kvinders Liv rives op.

14 Israel, vend om til HERREN din Gud, thi du
faldt ved din Brøde. 2 Tag Angersord med og
vend jer atter til HERREN; sig til ham: "Tilgiv al vor
Brøde, vær nådig! Vi betaler med Læbernes F1ugt. 3
Vi vil ej søge Hjælp hos Assur, ej lide på Stridshest,
vi kalder ej mer vore Hænders Værk vor Gud; hos dig
finder faderløs Medynk." 4 Jeg læger deres Frafald,
elsker dem frivilligt, min Vrede har vendt sig fra dem.
5 Jeg vil være Israel som Dug, han skal blomstre som
Liljen, Rod skal han slå som en Poppel 6 og bugne af
Skud, som et Olietræ stå i Pragt, som Libanon dufte.
7 Atter skal de bo i min Skygge, Korn skal de avle,
skyde som en Vinstok med Ry som Libanons Vin. 8
Hvad skal Efraim mere med Afguder? Jeg hører ham,
ser ned til ham. Jeg er som en grøn Cypres, du får
din Frugt fra mig. 9 Hvem er så viis, at han fatter det,
så klog, at han ved det? Thi rette er HERRENs Veje;
retfærdige vandrer på dem, men Syndere snubler på
dem.

Joel

1 Herrens Ord, som kom til Joel, Petuels søn. **2** Hør
dette, I Ældste, lån Øre, alle, som bor i Landet!
Er sligt mon sket i eders eller eders Fædres Dage?
3 I skal fortælle det til eders Børn, og de igen til
deres, og deles til næste Slægt. **4** Græshoppen
åd, hvad Gnaveren levned, Springeren åd, hvad
Græshoppen levned, Æderen åd, hvad Springeren
levned. **5** Vågn op, I drukne, og græd; enhver, som
drikker Vin, skal jamre over Most, der gik tabt for
eders. Mund. **6** Thi et Folk drog op mod mit Land,
vældigt og uden Tal; dets Tænder er Løvetænder,
det har Kindtænder som en Løvinde. **7** Det lagde
min Vinstok øde, knækked mit Figentræ, afbarked og
hærgede det; dets Grene stritter hvide. **8** Klag som
sørgeklædt Jomfru over sin Ungdoms Brudgom! **9**
Afgrødeoffer og Drikoffer gik tabt for HERRENs Hus;
Præsterne, HERRENs Tjenere sørger. **10** Marken er
ødelagt, Jorden sørger; thi Kornet er ødelagt, Mosten
slog fejl og Olien hentørres. **11** Bønder skuffes og
Vingårdsmænd jamrer både over Hveden og Byggen;
thi Markens Høst gik tabt; **12** fejl slog Vinstokken,
Figentræet tørres; Granatæble, Palme og æbletræ,
hvert Markens Træ tørres hen. Ja, med Skam veg
Glæde fra Menneskens Børn: **13** Sørg, I Præster i
Sæk, I Alterets Tjenere, jamrer! Gå ind og bær Sæk
i Nat, I, som tjener min Gud! Thi Afgrødeoffer og
Drikofer unddrages eders Guds Hus. **14** Helliger en
Faste, udråb festlig Samling, I Ældste, kald alle, som
bor i Landet, sammen til HEREN eders Guds Hus
og råb så til HEREN! **15** Ak, hvilken Dag! Thi nær
er HERRENs Dag, den kommer som Vold fra den
Vældige. **16** Så vi ej Føden gå tabt, vor Guds Hus
tømt for Glæde og Jubel? **17** Sæden skrumper ind i
den klumpede Jord; Lader er nedbrudt, Forrådshuse
jævnet, thi Kornet er vissent. **18** Hvor Kvæget dog
stønner! Oksernes Hjorde er skræmte, fordi de ikke
har Græs; selv Småkvægets Hjorde lider. **19** Jeg
råber til dig, o HERRE; thi Ild har fortæret Ørkenens
Græsning, og Luen afsved hvert Markens Træ; **20** til
dig skriger selv Markens Dyr, thi Bækkenes Lejer er
tørre, og Ild har fortæret Ørkenens Græsning.

2 Stød i horn på Zion, blæs alarm på mit hellige
Bjerg! Alle i landet skal bæve, thi HERRENs Dag,
den kommer; **2** ja, nær er Mulms og Mørkes Dag,
Skyers og Tåges Dag. Et stort, et vældigt Folk er
bredt som Gry over Bjerge. Dets Lige har aldrig været,
skal aldrig komme herefter til fjerneste Slægters År. **3**
Foran det æder Ild, og bag det flammer Lue; foran
det er Landet som Eden og bag det en øde Ørk; fra
det slipper ingen bort. **4** At se til er de som Heste,
som Hingste farer de frem; **5** det lyder som raslende
Vogne, når de hopper på Bjergenes Tinder, som
knitrende Lue, der æder Strå, som en vældig Hær,
der er rustet til Strid. **6** Folkeslag skælver for dem, alle
Ansigter blusser. **7** Som Helte haster de frem, som
Stridsmænd stormer de Mure; enhver går lige ud, de
bøjer ej af fra vejen. **8** De trænger ikke hverandre,
hver følger sin egen Sti. Trods Våbenmagt styrter
de frem uden at lade sig standse, de kaster sig over
Byen, **9** stormer Mulen i Løb; i Husene trænger de
ind, gennem Vinduer kommer de som Tyve. **10** Foran
dem skælver Jorden, Himlen bæver; Sol og Måne
sortner, Stjernerne mister deres Glans. **11** Foran sin
Stridsmagt løfter HEREN sin Røst, thi såre stor er
hans Hær, ja, hans Ords Fuldbyrder er vældig; thi
stor er HERRENs Dag og såre frygtelig; hvem holder
den ud? **12** Selv nu, så lyder det fra HEREN, vend
om til mig af ganske Hjerte, med Faste og Gråd og
Klage! **13** Sønderriv Hjerterne, ej eders Klæder, vend
om til HEREN eders Gud! Thi nådig og barmhjertig
er han, langmodig og rig på Miskundhed, han angrer
det onde. **14** Måske slår han om og angrer og
levner Velsignelse efter sig, Afgrødeoffer og Drikoffer
til HEREN eders Gud. **15** Stød i Horn på Zion,
helliger Faste, udråb festlig Samling, **16** kald Folket
sammen, helliger et Stævne, lad de gamle samles,
kald Børnene sammen, også dem, som dier Bryst;
lad Brudgom gå ud af sit Kammer, Brud af sit Telt! **17**
Imellem Forhal og Alter skal Præsterne, HERRENs
Tjenere, græde og sige: "HERRE, spar dog dit Folk!
Overgiv ej din Arv til Skændsel, til Hedningers Spot!
Hvi skal man sige blandt Folkene: Hvor er deres
Gud?" **18** Og HEREN blev nidkær for sit Land og fik
Medynk med sit Folk. **19** Og HEREN svarede sit
Folk: Se, jeg sender eder korn, Most og Olie, så I
kan mættes deraf; og jeg vil ikke længer gøre eder til
Skændsel iblandt Hedningerne. **20** Fjenden fra Nord
driver jeg langt bort fra eder og støder ham ud i et
tørt og øde Land, hans Fortrop ud i Havet i Øst og
hans Bagtrop i Havet i Vest, og han skal udsprede
Stank og ilde Lugt; thi han udførte store Ting. **21**
Frygt ikke, Jord, fryd dig, vær glad! Thi HEREN
har udført store Ting. **22** Frygt ikke, I Markens Dyr!
Thi Ørkenens Græsmarker grønnes, og Træerne
bærer Frugt; Figentræ og Vinstok giver alt, hvad de
kan. **23** Og I, Zions Sønner, fryd eder, vær glade
i HEREN eders Gud! Thi han giver eder Føde til
Frelse, idet han sender eder Regn, Tidligregn og
Sildigregn, som før. **24** Tærskepladserne skal fyldes

med Korn, Persekummerne løbe over med Most og
Olie. 25 Og jeg godtgør eder de År, da Græshoppen,
Springeren, Æderen og Gnaveren hærgede, min
store Hær, som jeg sendte imod eder. 26 I skal spise
og mættes og love HERREN eders Guds Navn, fordi
han handler underfuldt med eder; og mit Folk skal i
Evighed ikke blive til Skamme. 27 Og I skal kende, at
jeg er i Israels Midte, og at jeg, og ingen anden er
HERREN eders Gud; og mit Folk skal i Evighed ikke
blive til Skamme. 28 Og det skal ske derefter, at jeg
vil udgyde min ånd over alt kød, eders Sønner og
eders Døtre skal profetere, eders gamle skal drømme
Drømme og eders unge skue Syner; 29 også over
Trælle og Trælkvinder vil jeg udgyde min Ånd i de
Dage. 30 Og jeg lader ske Tegn på Himmelen og på
Jorden, Blod, Ild og Røgstøtter. 31 Solen skal vendes
til Mørke og Månen til Blod, før HERRENs store og
frygtelige Dag kommer. 32 Men enhver, som påkalder
HERRENs Navn, skal frelses; thi på Zions Bjerg og i
Jerusalem skal der være Frelse, som HERREN har
sagt; og til de undslupne skal hver den høre, som
HERREN kalder.

3 Thi se, i de Dage og på den Tid, når jeg vender
Judas og Jerusalems Skæbne, 2 samler jeg alle
Hedningefolk og fører dem ned i Josafats Dal. Der
vil jeg holde Rettergang med dem om mit Folk og
min Arvelod Israel, som de spredte blandt Folkene;
og de delte mit Land, 3 kastede Lod om mit Folk,
gav en Dreng for en Skøge og solgte en Pige for
Vin, som de drak. 4 Og desuden, hvad vil I mig,
Tyrus og Zidon og alle Filisterlands Kredse? Er der
noget, I vil gengælde mig, eller vil I gøre mig noget?
Hastigt og brat lader jeg Gengældelse komme over
eders Hoved, 5 I, som tog mit Sølv og Guld, bortførte
mine kostbareste Ting til eders Borge 6 og solgte
Judæerne og Jerusalems Borgere til Grækerne, for
at de skulde føres langt bort fra deres Hjem. 7 Se,
jeg vækker dem op fra det Sted, I solgte dem til, og
lader Gengældelse komme over eders Hoved. 8 Jeg
sælger eders Sønner og Døtre til Judæerne, og de
skal sælge dem til Sabæerne, Folket i det fjerne Land,
så sandt HERREN har talet. 9 Råb det ud blandt
Folkene, helliger en Krig, væk Heltene op! Lad alle
våbenføre Mænd komme og drage op! 10 Smed eders
Plovjern om til Sværd, eders Vingårdsknive til Spyd!
Svæklingen skal sige: "Jeg er en Helt!" 11 Skynd eder
og kom, alle Hedningefolk viden om, og saml eder!
Før dine Helte derned, HERRE! 12 Hedningefolkene
skal vækkes op og drage til Josafats Dal; thi der
vil jeg sidde til Doms over alle Hedningefolk viden
om. 13 Sving Seglen, thi Høsten er moden; kom
og stamp, thi Persekummen er fuld! Persekarrene
løber over, thi stor er Folkenes Ondskab. 14 Skarer
på Skarer i Opgørets Dal! Thi nær er HERRENs
Dag i Opgørets Dal. 15 Sol og Måne sortner, og
Stjernerne mister deres Glans. 16 HERREN brøler fra
Zion, fra Jerusalem løfter han sin Røst; Himmelen
og Jorden skælver. Men HERREN er Ly for sit Folk
og Værn for Israels Børn. 17 Og I skal kende, at
jeg er HERREN eders Gud, som bor på Zion, mit
hellige Bjerg. Jerusalem skal blive en Helligdom, og
fremmede skal ikke mere drage derigennem. 18 På
hin Dag skal Bjergene dryppe af Most og Højene
flyde med Mælk; alle Judas Bække skal strømme
med Vand, og en kilde skal vælde frem fra HERRENs
Hus og vande Akaciedalen. 19 Ægypten skal blive
øde, Edom en øde Ørk for deres Vold mod Judæerne,
i hvis Land de udgød uskyldigt Blod. 20 Og Juda skal
være beboet evindelig, Jerusalem fra Slægt til Slægt.
21 Jeg hævner deres Blod, som jeg endnu ikke har
hævnet; og HERREN bor på Zion.

Amos

1 De Ord, som Amos, der hørte til fårehyrderne fra
Tekoa, skuede om Israel, i de Dage da Uzzija var
Konge i Juda, og Jeroboam, Joas's Søn, i Israel, to
År før Jordskælvet. **2** Han sagde: HERREN brøler fra
Zion, fra Jerusalem løfter han sin Røst; Hyrdernes
Græsmarker sørger, vissen er Karmels Top. **3** Så
siger HERREN: For tre Overtrædelser af Damaskus,
ja fire, jeg går ikke fra det: de tærskede Gilead
med Tærskeslæder af Jern **4** så sender jeg Ild mod
Hazaels Hus, den skal æde Benhadads Borge; **5** jeg
knuser Damaskus's Portslå, udrydder Bikat-Avens
Borgere og den, som bærer Scepter i Bet Eden;
Aramæerne skal føres til Kir, siger HERREN. **6** så
siger HERREN: For tre Overtrædelser af Gaza, ja fire,
jeg går ikke fra det: de bortførte hele Byer og solgte
dem til Edom **7** så sender jeg Ild mod Gazas Mur, den
skal æde dets Borge; **8** jeg udrydder Asdods Borgere
og den, som bærer Scepter i Askalon; jeg vender
min Hånd imod Ekron, og den sidste Filister forgår,
siger den Herre HERREN. **9** Så siger HERREN: For
tre Overtrædelser af Tyrus, ja fire, jeg går ikke fra
det: de solgte hele bortførte Byer til Edom uden at
ænse Broderpagt **10** så sender jeg Ild mod Tyruss
Mur, den skal æde dets Borge. **11** Så siger HERREN:
For tre Overtrædelser af Edom, ja fire, jeg går ikke fra
det: med Sværd forfulgte han sin Broder og kvalte
sin Medynk, holdt altid fast ved sin Vrede og gemte
stadig på Harme **12** så sender jeg. Ild mod Teman,
den skal æde Bozras Borge. **13** Så siger HERREN:
For Ammoniternes tre Overtrædelser, ja fire, jeg
går ikke fra det: de oprev Livet på Gileads svangre
Kvinder for at vinde sig mere Land **14** så sætter jeg
Ild på Rabbas Mur, den skal æde dets Borge under
Krigsskrig på Stridens Dag, under Uvejr på Stormens
Dag. **15** Landflygtig skal Kongen blive, han og alle
hans Fyrster, siger HERREN.

2 Så siger HERREN: for tre overtrædelser af Moab,
ja fire jeg går ikke fra det, de brændte Edoms
Konges Ben til kalk **2** så sender jeg Ild mod Moab,
den skal æde Herijots Borge; og Moab skal dø under
kampgny, Krigsskrig og Hornets Klang. **3** Af hans
Midte udrydder jeg Hersker og dræber alle hans
Fyrster, siger HERREN. **4** Så siger HERREN: For
tre Overtrædelser af Juda, ja fire, jeg går ikke fra
det: de ringeagted HERRENs Lov og holdt ej hans
Bud, ledet vild af deres Løgneguder, til hvilke deres
Fædre holdt sig **5** så sender jeg Ild mod Juda, den
skal æde Jerusalems Borge. **6** Så siger HERREN:
For tre Overtrædelser af Israel, ja fire, jeg går ikke
fra det: de sælger retfærdig for Sølv og Fattigmand
for et Par Sko, **7** træder ringes Hoved i Støvet og
trænger sagtmodige fra Vejen. Søn og Fader går
sammen til Skøgen og søler således mit hellige Navn.
8 På pantede Kapper strækker de sig ved hvert et
Alter, og i deres Guds Hus drikker de Vin, der er
givet i Bøde. **9** Og dog var det mig, som udrydded
Amoriterne foran eder, høje som Cedertræer, stærke
som Egetræer, udrydded deres Frugt foroven som og
deres Rødder forneden. **10** Det var mig, som førte jer
op fra Ægypten og lod eder vandre i Ørken i fyrretyve
År, så I tog Amoriternes Land. **11** Jeg tog blandt eders
Sønner Profeter, Nasiræere blandt eders unge. Er
det ej sandt, Israeliter? lyder det fra HERREN. **12**
Men I gav Nasiræerne Vin, og Profeterne bød I ej at
profetere. **13** Se, jeg lader Grunden vakle under jer,
ligesom Vognen vakler, når den er fuld af Neg. **14**
Den hurtige kan ikke undfly, den stærke ej bruge sin
Kraft; ej redder Helten sit Liv, **15** ej holder Bueskytten
Stand; ej undslipper rapfodet Mand, ej bjærger nogen
Rytter sit Liv; **16** den kækkeste Mand iblandt Helte
skal den dag våbenløs fly, så lyder det fra HERREN.

3 Hør dette Ord, som HERREN taler imod eder,
isralitter, imod hele den slægt jeg førte op fra
Ægypten: **2** Kun eder kendes jeg ved blandt alle
Jordens Slægter; derfor vil jeg på eder hjemsøge al
eders Brøde. **3** Vandrer vel to i Følge, når det ikke
er aftalt? **4** Brøler en Løve i Krattet, hvis den ikke
har Bytte? Løfter en Ungløve Røsten, uden den har
Fangst? **5** Falder en Fugl til Jorden, hvis den ikke er
ramt? Klapper en Fælde vel sammen, uden noget
er fanget? **6** Mon der stødes i Horn i en By, uden
Folk farer sammen? Mon Ulykke sker i en By, uden
HERREN står bag? **7** Nej! Den Herre HERREN gør
intet uden at have åbenbaret sin Hemmelighed for
sine Tjenere, Profeterne. **8** Løven brøler, hvo frygter
da ej? Den Herre HERREN taler, hvo profeterer da
ej? **9** Lad det høres over Asdods Borge og dem i
Ægyptens Land! Sig: "Kom sammen på Samarias
Bjerg og se den vilde Tummel derinde, det hårde
Tryk i dets Midte!" **10** De ved ej at gøre det rette,
lyder det fra HERREN, de, som opdynger Uret og
Vold i deres Borge. **11** Derfor, så siger den Herre
HERREN: Fjender skal fare gennem Landet, dit
Værn skal tages fra dig, og udplyndres skal dine
Borge. **12** Så siger HERREN: Som en Hyrde redder
af Løvens Gab to Skinneben eller en Ørelap, således
skal Israels Børn, som bor i Samaria, reddes med
Lejets Bolster og Bænkens Hynde. **13** Hør og vidn

imod Jakobs Hus, lyder det fra den Herre HERREN,
Hærskarers Gud: 14 Den Dag jeg hjemsøger Israels
Overtrædelser, hjemsøger jeg Betels Altre; Alterets
Horn skal afhugges, styrte til Jorden. 15 Både Vinter
og Sommerhus knuser jeg da; Elfenbenshusene
ødes, de mange Huse går tabt, så lyder det fra
HERREN.

4 Hør dette Ord, I basankøer, I, som bor på Samarias
Bjerg og kuer de ringe, knuser de fattige og byder
eders Herrer: "Giv hid, at vi kan drikke!" 2 Den Herre
HERREN svor ved sin Hellighed: Se, over eder skal
Dage komme, da I drages op med Hager, de sidste
af jer med Kroge, 3 og slæbes gennem Murbrud
een for een og slænges på Mødding, lyder det fra
HERREN. 4 Kom til Betel og synd, til Gilgal og synd
end mer, bring Slagtofre næste Morgen, Tiender
Tredjedagen, 5 brænd syret Brød til Takoffer, byd
højlydt til Frivilligofre! I elsker jo sligt, Israeliter, lyder
det fra den Herre HERREN. 6 Og dog gav jeg eder
tomme Munde i alle eders Byer og Brødmangel i
alle eders Hjemsteder; men I omvendte eder ikke til
mig, lyder det fra HERREN. 7 Dog forholdt jeg eder
Regnen, da der endnu var tre Måneder til Høst; på
een, By lod jeg det regne og ikke på en anden; een
Mark fik Regn, og en anden fik ikke og tørrede hen;
8 to tre Byer kom vankende hen til en anden for at
få Vand at drikke og fik ikke Tørsten slukket; men I
omvendte eder ikke til mig, lyder det fra HERREN. 9
Jeg slog eder med Kornbrand og Rust og udtørrede
eders Haver og Vingårde, og Græshopper åd eders
Figentræer og Oliventræer; men I omvendte eder
ikke til mig, lyder det fra HERREN. 10 Jeg sendte
Pest iblandt eder som i Ægypten; jeg vog eders
unge Mænd med Sværdet, og samtidig gjordes eders
Heste til Bytte; jeg lod Stank fra eders Lejr stige op
i eders Næse; men I omvendte eder ikke til mig,
lyder det fra HERREN. 11 Jeg omstyrtede Byer
iblandt eder, som da Gud omstyrtede Sodoma og
Gomorra, og I blev som en Brand, der er reddet fra
Bålet; men I omvendte eder ikke til mig, lyder det
fra HERREN. 12 Derfor vil jeg handle således med
dig, Israel. Fordi jeg vil handle således med dig, så
gør dig rede til at møde din Gud, Israel! 13 Thi se:
Bjergenes Skaber og Stormens Ophav, han, som
kundgør et Menneske dets Tanker, som frembringer
Gry og Mørke og vandrer på Jordens Høje, HERREN,
Hærskarers Gud erhans Navn.

5 Hør dette Ord, en klagesang, som jeg istemmer
over eder, Israels Hus: 2 Hun er faldet og rejser sig
ikke, Israels Jomfru, henstrakt på sin Jord, og ingen
rejser hende op. 3 Thi så siger den Herre HERREN:
Den By, som går i Leding med tusind, får hundred
tilbage, og den som går i Leding med hundred, får
ti tilbage i Israels Hus. 4 Thi så siger HERREN til
Israels Hus: Søg mig, så skal I leve! 5 Søg ikke til
Betel, gå ikke til Gilgal, drag ikke til Beersjeba! Thi
Gilgal skal blive landflygtig, og Betel skal blive til
intet. 6 Søg HERREN, så skal I leve, at ikke en Lue
slår ud, en ædende Ild mod Josefs Hus, og Betel
har ingen, som slukker. 7 Ve dem, som gør Ret til
Malurt og kaster Retfærd i Støvet! 8 Syvstjernens
og Orions Skaber, han, som vender Mulm til Morgen
og gør Dag til Nattemørke, som kalder ad Havets
Vande og gyder dem ud over Jorden, HERREN er
hans Navn! 9 Han lader Ødelæggelse bryde ind
over Borge, Ødelæggelse komme over Fæstninger.
10 De hader Rettens Talsmand i Porten og afskyr
den, som taler sandt. 11 Derfor, da I træder på den
ringe og tager Afgift af hans Korn, skal I vel bygge
Kvaderstenshuse, men ikke bo den; I skal vel plante
yndige Vingårde, men Vinen skal I ikke drikke. 12
Jeg ved, eders Overtrædelser er mange og uden
Tal eders Synder, I Rettens Fjender, som tager mod
Bøde og bortviser fattige i Porten. 13 Derfor tier den
kloge i denne Tid, thi det er onde Tider. 14 Søg det
gode, ej det onde, for at I må leve og Hærskarers
Gud, må være med eder, som I siger, han er. 15
Had det onde og elsk det gode, hold Retten i Hævd
i Porten! Måske vil da HERREN, Hærskarers Gud,
være nådig mod Josefs Rest. 16 Derfor, så siger
HERREN, Herren, Hærskarers Gud: På alle Torve
skal klages, i alle Gader råbes: "Ve! Ve!" Bonden
kalder til Sorg, til Ligklage Klagemænd; 17 i hver
en Vingård skal klages, når jeg drager igennem din
Midte, siger HERREN. 18 Ve eder, som længes efter
HERRENs Dag! Hvad vil I med HERRENs Dag?
Mørke er den, ej Lys. 19 Da går det, som når en
Mand flyr for en Løve og møder en Bjørn og, når han
tyr ind i Huset og støtter sin Hånd til Væggen, bides
af en Slange. 20 Ja, HERRENs Dag er Mørke, ej
Lys, Bælgmørke uden Solskin. 21 Jeg hader, forsmår
eders Fester, er led ved eders festlige Samlinger, 22
om også I bringer mig Brændofre. Eders Afgrødeofre
behager mig ej, eders Fedekvægs-Takofre ser jeg
ej til. 23 Spar mig dog for eders larmende Sang,
eders Harpeklang hører jeg ikke. 24 Nej, Ret skal
vælde frem som Vand og Retfærd som svulmende
Bæk. 25 Bragte I mig Slagtoffer og Afgrødeoffer de
fyrretyve Ørkenår, Israels Hus? 26 Så skal I da bære
Sakkut, eders Konge, og Kevan, eders Gudestjerne,
Billeder, som I har lavet eder. 27 I Landflygtighed

jager jeg eder hinsides Damaskus, siger HERREN;
Hærskarers Gud er hans Navn.

6 Ve Zions sorgløse mænd og de trygge på Samarias
bjerg, I ædle blandt førstegrødefolket, hvem Israels
Hus søger til; 2 (drag over til Kalne og se, derfra
over til det store Hamat og ned til Filisternes Gat: Er
de bedre end disse Riger, deres Område større end
eders?) 3 I, som afviser Ulykkesdagen og bringer
Urettens Sæde nær. 4 De ligger på Elfenbenslejer,
henslængt på deres Bænke; af Hjorden æder de Lam
og Kalve fra Fedesti; 5 de kvidrer til Harpeklang og
opfinder Strengeleg som David; 6 de drikker Vinen af
Kander og salver sig med ypperste Olie, men sørger
ej over Josefs Skade. 7 Derfor skal de nu føres bort
forrest i landflygtiges Flok. Dagdrivernes Skrål får
Ende, lyder det fra HERREN, Hærskarers Gud. 8
Den Herre HERREN svor ved sig selv: Afsky har jeg
for Jakobs Hovmod, hans Borge vækker mit Had; jeg
prisgiver Byen og dens fylde. 9 Og er der end hele ti
Mænd i eet Hus de skal dog dø. 10 Og levnes der
een, så trækkes han frem af sin Slægtning og den,
som røer når Ligene hentes af Huse. Og han siger til
ham inderst i Huset: "Er der flere hos dig?" Hin svarer:
"Ingen!" Da siger han: "Tys!" Thi HERRENs Navn tør
de ikke nævne. 11 Thi HERREN, se, han byder og
slår det store Hus i Stykker, det lille Hus i Splinter.
12 Løber mon Heste på Klipper, pløjes mon Havet
med Okser? Men I vender Retten til Gift og Retfærds
Frugt til Malurt; 13 I glæder jer over Lodebar og siger:
"Mon ikke det var ved vor Styrke, vi tog Karnajim? 14
Thi se, jeg rejser et Folk imod eder, Israels Hus, lyder
det fra HERREN, Hærskarers Gud; Trængsel bringer
det eder fra Egnen ved Hamat til Arababækken.

7 Således lod den Herre Herren mig skue: Se,
græshopper kom til syne, da Efterslætten var
ved at gro frem, Efterslætten efter Kongens Høst.
2 Og da de var ved helt at afæde Jordens Urter,
sagde jeg: "Herre, HERRE, tilgiv dog! Hvorledes
skal Jakob stå det igennem, så lille han er?" 3 Og
HERREN angrede. "Det skal ej ske!" sagde HERREN.
4 Således lod den Herre HERREN mig skue: Se,
den Herre HERREN kaldte Ild frem til Straf, og den
fortærede det store Verdensdyb; men da den vilde til
at fortære Agerlandet, 5 sagde jeg: "Herre, HERRE,
hold inde! Hvorledes skal Jakob stå det igennem, så
lille han er?" 6 Og HERREN angrede. "Ej heller det
skal ske!" sagde den Herre HERREN. 7 Således lod
han mig skue: Se, Herren stod på en Mur med et
Blylod i Hånden. 8 Og HERREN sagde til mig:"Hvad
ser du, Amos?" Jeg svarede: "Et Blylod!" Da sagde
Herren: "Se, jeg sænker Loddet i mit Folk Israel: jeg
vil ikke spare det længer. 9 Isaks Høje bliver øde,
Israels Helligdomme styrtes, med Sværd står jeg
op mod Jeroboams Hus." 10 Men Amazja, Betels
Præst sendte Bud til Kong Jeroboam af Israel og lod
sige: "Amos stifter en Sammensværgelse imod dig
midt i Israels Hus; Landet kan ikke bære alle hans
Ord. 11 Thi således siger Amos: For Sværdet skal
Jeroboam dø, og Israel skal bortføres fra sin Jord." 12
Og Amazja sagde til Amos: "Seer, gå din Vej og se at
komme til Judas Land! Der kan du tjene dit Brød og
profetere. 13 Men i Betel må du ikke profetere længer,
thi det er kongens Helligdom og Rigets Tempel." 14
Amos svarede Amazja: "Jeg er hverken Profet eller
Profetlærling: jeg er Fårehyrde og avler Morbærfigen;
15 men HERREN tog mig fra Hjorden og sagde til
mig: Gå hen og profeter for mit Folk Israel! 16 Så hør
nu HERRENs Ord! Du siger: Du må ikke profetere
mod Israel, ej prædike mod Israels Hus! 17 Derfor, så
siger HERREN: Din Hustru bliver Skøge i Byen, dine
Sønner og Døtre skal falde for Sværd; din Jord skal
udskiftes med Snor, og selv skal du dø på uren Jord.
Og bort fra sin Jord skal Israel føres."

8 Således lod Herren mig skue: Se, der var en kurv
sommerfrugt. 2 Og han sagde: "Hvad ser du,
Amos?" Jeg svarede: "En kurv Sommerfrugt!" Da
sagde HERREN til mig: "Enden er kommet for mit
Folk Israel; jeg vil ikke længer bære over med det." 3
Paladsets Sangerinder skal jamre på denne Dag, så
lyder det fra den Herre HERREN. Dynger af Lig er
henkastet alle Vegne. 4 Hør, I, som knuser de fattige,
gør det af med de arme i Landet 5 og siger: "Hvornår
er Nymånen omme, så vi kan få solgt noget Korn,
Sabbaten, så vi kan åbne vort Kornsalg, gøre Efaen
lille og Sekelen stor og med Svig gøre Vægten falsk
6 for at købe den ringe for Sølv, den fattige for et Par
Sko og få Afaldskornet solgt?" 7 HERREN svor ved
Jakobs Stolthed: Aldrig glemmer jeg een af deres
Gerninger! 8 Må Jorden ej skælve derover og enhver,
som bor på den, sørge? Den stiger overalt som Nilen
og synker som Ægyptens Flod. 9 På hin Dag lader
jeg det ske, så lyder det fra den Herre HERREN, at
Solen går ned ved Middag, og Jorden bliver mørk
ved højlys Dag. 10 Jeg vender eders Fester til Sorg
og alle eders Sange til klage, lægger Sæk om alle
Lænder, gør hvert et Hoved skaldet, bringer Sorg som
over en enbåren, en bitter Dag til sidst. 11 Se, Dage
skal komme, lyder det fra den Herre HERREN, da jeg
sender Hunger i Landet, ikke Hunger efter Brød, ikke
Tørst efter Vand, men efter at høre HERRENs Ord.

12 Da vanker de fra Hav til Hav, flakker fra Nord til
Øst for at søge HERRENs Ord, men finder det ej. 13
Den Dag vansmægter af Tørst de fagre Jomfruer og
unge Mænd, 14 som sværger ved Samarias Synd,
som siger: "Ved din Gud, o Dan!" "Ved din Skytsgud,
o Be'ersjeba!" de skal falde, ej mere stå op.

9 Herren så jeg; han stod ved alteret og sagde: Til
Søjlehovedet slår jeg, så Dørens Tærskel ryster.
Jeg rammer dem alle i Hovedet, de sidste dræber
jeg med Sværd; ingen af dem skal undfly, ingen af
dem skal reddes. 2 Bryder de ind i Dødsriget, min
Hånd skal hente dem der; stiger de op til Himlen,
jeg styrter dem ned derfra; (Sheol h7585) 3 skjuler de
sig på Karmels Top, jeg finder og henter dem der;
gemmer de sig for mig på Havsens Bund, jeg byder
Slangen bide dem der; 4 vandrer de som Fanger
for deres Fjender, jeg byder Sværdet dræbe dem
der. Jeg fæster mit Øje på dem til Ulykke, ikke til
Lykke. 5 Herren, Hærskarers HERRE, som rører ved
Jorden, så den skælver, så alle, som bor på den,
sørger, så den stiger overalt som Nilen og synker
som Ægyptens Flod, 6 han, som bygged sin Højsal i
Himlen, som fæstned sit Hvælv på Jorden, kalder
ad Havets Vande og gyder dem ud over Jorden,
HERREN er hans Navn. 7 Er I mig ej som Ætiopiens
Børn, Israeliter, lyder det fra HERREN; har jeg ikke
ført Israel op fra Ægyptens Land, Filisterne fra Kaftor,
Aram fra Kir? 8 Se, den Herre HERRENs Øjne er
vendt mod det syndige Rige, og jeg udsletter det af
Jorden. Dog vil jeg ikke helt udslette Jakobs Hus,
lyder det fra HERREN; 9 thi se, jeg byder, at Israels
Hus skal sigtes blandt alle Folkene, som man sigter
med Sold, uden at et Korn falder til Jorden. 10 For
Sværdet skal alle Syndere i mit Folk dø, de, som
siger: "Os når Ulykken ikke; den kommer ikke over
os." 11 På hin dag rejser jeg Davids faldne Hytte; jeg
tætter dens Revner, opfører, hvad der sank i Grus, og
bygger den som i gamle Dage, 12 så de tager Edoms
Rest i Eje og alle de Folk, over hvilke mit Navn er
nævnt, lyder det fra HERREN, som fuldbyrder dette.
13 Se, Dage skal komme, lyder det fra HERREN, da
Plovmand følger Høstmand i Hælene og Drueperser
Sædemand, da Bjergene drypper med Most og alle
Høje flyder. 14 Da vender jeg mit Folk Israels skæbne,
og de skal bygge de ødelagte byer og bo deri, de
skal plandte vingåre og drikke vinen, anlægge haver
og spise frugten. 15 Jeg planter dem i deres jord, og
de skal aldrig mere rykkes op af deres jord, som jeg
gav dem, siger herren din Gud.

Obadias

1 Obadias's Syn. Så siger den Herre HERREN til
Edom: Fra HERREN har jeg hørt en Tidende: Et
Bud er sendt ud blandt Folkene: Rejs jer til Kamp
imod det! **2** Se, ringe har jeg gjort dig blandt Folkene,
såre foragtet er du. **3** Dit Hjertes Hovmod bedrog
dig, du, som bor i Klippekløft, som troner i det høje
og siger i Hjertet: "Hvo kan styrte mig til Jorden?"
4 Bygger du end højt som Ørnen, er end din Rede
blandt Stjerner, jeg styrter dig ned derfra, så lyder
det fra HERREN. **5** Du skulde vel ikke have Tyve til
Gæster, natlige Voldsmænd? Hvor er du lagt øde;
de stjæler jo alt, hvad de lyster! Du skulde vel ikke
have Høstmænd i Vingården? Efterslæt levner de
ikke! **6** Hvor blev dog Esau ransaget, hans Skatte
opsporet! **7** Alle dine Forbundsfæller jog dig lige til
Grænsen, dine gode Venner sveg dig, tog Magten
fra dig; for at skræmme dig lagde de Fælder under
din Fod. **8** Visselig vil jeg på hin Dag, lyder det fra
HERREN, udrydde de vise af Edom og Klogskab
af Esaus Bjerge. **9** Da skal dine Helte lammes at
Rædsel, o Teman, og hver en Mand ryddes ud at
Esaus Bjerge. **10** For Drab og Vold mod din Broder
Jakob skal du skjules af Skam; udryddes skal du for
evigt, **11** fordi du så til, da fremmede raned hans
Gods og Udlændinge kom i bans Porte; da de lodded
Jerusalem bort, var og du som en af dem. **12** At nyde
din Broders Dag, hans Vanhelds Dag, og glæde dig
over Judæerne på Undergangens Dag! At opspærre
Munden på Trængselens Dag, **13** komme i mit Folks
Port på Ulykkens Dag, være med til at nyde dets
Kval på Ulykkens Dag, gribe efter dets Gods på
Ulykkens Dag! **14** At stå ved Dalenes Munding og
dræbe de undslupne, prisgive dem, som slap bort, på
Trængselens Dag! **15** Thi nær er HERRENs Dag over
alle Folkene; som du har gjort, skal der gøres med
dig, Gengæld kommer over dit Hoved. **16** Thi som I
drak på mit hellige Bjerg, skal alle Folkene drikke
uden Ophør; de skal drikke og rave og blive, som
om de aldrig havde været til. **17** Men på Zions Bjerg
skal der være Frelse, og det skal være en Helligdom,
og Jakobs Hus skal tage sine Ejendomme i Eje. **18**
Jakobs Hus skal blive en Ild og Josefs Hus en Lue,
men Esaus Hus skal blive Strå, og de skal sætte Ild
derpå og fortære det, og ingen af Esaus Hus skal
undslippe, så sandt HERREN har talet. **19** De skal
tage Sydlandet i Eje sammen med Esaus Bjerge
og Lavlandet sammen med Filisterne; deskal tage
Efraims Mark i Eje sammen med Samarias Mark
og Ammoniterne sammen med Gilead. **20** Og de
landflygtige i Hala og Habor skal tage Kana'anæernes
Land i Eje indtil Zarepta, og de landflygtige fra
Jerusalem, som er i Sefarad, skal tage Sydlandets
Byer i Eje. **21** Da drager Redningsmænd fra Zions
Bjerg op for at holde Dom over Esaus Bjerge. Og så
skal Riget være HERRENs.

Jonas

1 HERRENs Ord kom til Jonas, Amittajs Søn, således: **2** "Stå op og gå til Nineve, den store
Stad, udråb over den, at deres Ondskab er kommet
op for mit Åsyn." **3** Men Jonas stod op for at fly fra
HERRENs Åsyn til Tarsis. Han drog ned til Jafo, og
da han fandt et Skib, som skulde til Tarsis betalte
han, hvad Rejsen kostede, og gik om Bord for at
sejle med til Tarsis bort fra HERRENs Åsyn. **4** Men
HERREN lod et stærkt Vejr fare hen over Havet, og
en stærk Storm rejste sig på Havet, så Skibet var
ved at gå under. **5** Sømændene blev rædde og råbte
hver til sin Gud, og de kastede alle Sager i Skibet
over Bord for at lette det. Men Jonas var gået ned i
det underste Skibsrum og lå i dyb Søvn dernede. **6**
Skibsføreren gik da ned til ham og sagde: "Hvor kan
du sove? Stå op og råb til din Gud! Måske vil Gud
komme os i Hu, så vi ikke omkommer." **7** Så sagde
de til hverandre: "Kom, lad os kaste Lod for at få at
vide, hvem der er Skyld i, at denne Ulykke er tilstødt
os!" Og de kastede Lod, og Loddet ramte Jonas. **8**
Da sagde de til ham: "Sig os, hvem der er Skyld i,
at denne Ulykke er tilstødt os! Hvad er du, og hvor
kommer du fra? Hvilket Land er du fra, og hvilket Folk
hører du til?" **9** Han svarede: "Jeg er Hebræer, og jeg
frygter HERREN, Himmelens Gud, som har skabt
Havet og det tørre Land." **10** Så grebes Mændene af
stor Rædsel og sagde til ham: "Hvad har du gjort!" Thi
de fik at vide, at han flyede fra HERRENs Åsyn; det
sagde han dem. **11** Og de spurgte ham: "Hvad skal vi
gøre med dig, så vi får Havet til at lægge sig? Thi det
rejser sig mere og mere." **12** Han svarede: "Tag og
kast mig i Havet! Så får I det til at lægge sig; thi jeg
ved, at jeg er Skyld i, at dette stærke Vejr er over
eder." **13** Mændene søgte nu at ro tilbage til Land,
men kunde ikke, da Havet rejste sig mere og mere
imod dem. **14** Så råbte de til HERREN; "Ak, HERRE!
Lad os ikke omkomme for denne Mands Sjæls Skyld
og lad ikke uskyldigt Blod komme over os; thi det erjo
dig, HERRE, derhar gjort, som du vilde." **15** Derpå tog
de Jonas og kastede ham i Havet, og straks lagde
det sig. **16** Og Mændene grebes af stor Rædsel for
HERREN, bragte ham et Slagtoffer og aflagde Løfter.
17 Men HERREN bød en stor Fisk sluge Jonas; og
Jonas var i Fiskens Bug tre Dage og tre Nætter.

2 Da bad Jonas i Fiskens Bug til HERREN sin Gud
2 og sagde: Jeg råbte i Nøden til HERREN, og
han svarede mig; jeg skreg fra Dødsrigets Skød,
og du hørte min Røst. **(Sheol h7585)** **3** Du kasted mig
i Dybet midt i Havet, Strømmen omgav mig; alle
dine Brændinger og Bølger skyllede over mig. **4**
Jeg tænkte: "Bort er jeg stødt fra dine Øjne, aldrig
mer skal jeg skue dit hellige Tempel." **5** Vandene
trued min Sjæl, Dybet omgav mig, Tang var viklet
om mit Hoved; til Bjergenes Rødder **6** steg jeg ned,
til Jordens Slåer, de evige Grundvolde; da drog du
mit Liv op af Graven, HERRE min Gud. **7** Da min
Sjæl vansmægtede i mig, kom jeg HERREN i Hu, og
min Bøn steg op til dig i dit hellige Tempel. **8** De, der
dyrker det tomme Gøgl, lader Gudsfrygt fare; **9** men
jeg vil bringe dig Ofre med Lovsangs Toner og indfri
de Løfter, jeg gav. Hos HERREN er Frelse. **10** Så
talede HERREN til Fisken, og den spyede Jonas ud
på det tørre Land.

3 Men HERRENs Ord kom for anden gang til Jonas
således: **2** "Stå op og gå til Nineve, den store Stad,
og udråb over den, hvad jeg tilsiger dig!" **3** Så stod
Jonas op og gik til Nineve efter HERRENs Ord. Men
Nineve var selv for Gud en stor By, tre Dagsrejser
stor. **4** Da nu Jonas var gået den første dagsrejse ind
i Byen, råbte han: "Om fyrretyve Dage skal Nineve
styrtes i Grus!" **5** Da troede Folkene i Nineve på Gud,
og de udråbte en Faste og klædte sig i Sæk, både
store og små; **6** og da Sagen kom Nineves Konge for
Øre, stod han op fra sin Trone, tog Kappen af, klædte
sig i Sæk og satte sig i Støvet, **7** og han lod udråbe i
Nineve: "Kongen og hans Stormænd gør vitterligt:
Hverken Folk eller Fæ, Hornkvæg eller Småkvæg,
må nyde noget, græsse eller drikke Vand; **8** men
Folk og Fæ skal klædes i Sæk og opløfte et vældigt
Skrig til Gud og omvende sig, hver fra sin onde Vej
og den Uret, som hænger ved deres Hænder. **9**
Måske vil Gud da angre og holde sin glødende Vrede
tilbage, så vi ikke omkommer." **10** Da Gud så, hvad
de gjorde, hvorledes de omvendte sig fra deres onde
Vej, angrede han den Ulykke, han havde truet med at
føre over dem, og gjorde ikke Alvor deraf.

4 Men det tog Jonas såre fortrydeligt op, og han
blev vred. **2** Så bad han til HERREN og sagde:
"Ak, HERRE! Var det ikke det, jeg tænkte, da jeg
endnu var hjemme i mit Land? Derfor vilde jeg også
før fly til Tarsis; jeg vidste jo, at du er en nådig og
barmhjertig Gud, langmodig og rig på Miskundhed,
og at du angrer det onde. **3** Så tag nu, HERRE, mit
Liv; thi jeg vil hellere dø end leve." **4** Men HERREN
sagde: "Er det med Rette; du er vred?" **5** Så gik Jonas
ud og slog sig ned østen for Byen; der byggede han
sig en Løvhytte og satte sig i Skygge under den for at
se, hvorledes det gik Byen. **6** Da bød Gud HERREN

en Olieplante skyde op over Jonas og skygge over
hans Hoved for at tage hans Mismod, og Jonas
glædede sig højligen over den. **7** Men ved Morgengry
næste Dag bød Gud en Orm stikke Olieplanten, så
den visnede; **8** og da Solen stod op, rejste Gud en
glødende Østenstorm, og Solen stak Jonas i Hovedet,
så han vansmægtede og ønskede sig Døden, idet
han tænkte: "Jeg vil hellere dø end leve." **9** Men Gud
sagde til Jonas: "Er det med Rette, du er vred for
Olieplantens Skyld?" Han svarede: "Ja, med Rette
er jeg så vred, at jeg kunde tage min Død derover,"
10 Da sagde HERREN: "Du ynkes over Olieplanten,
som du ingen Møje har haft med eller opelsket, som
blev til på een Nat og gik ud på een Nat. **11** Og jeg
skulde ikke ynkes over Nineve, den store Stad med
mer end tolv Gange 10000 Mennesker, som ikke kan
skelne højre fra venstre, og meget Kvæg."

Mikas

1 HERRENs Ord, som, i de Dage da Jotam, Akaz
og Ezekias var Konger i Juda, kom til Mika
fra. Moresjet, og som han skuede om Samaria og
Jerusalem. **2** Alle I Folkeslag, hør, lyt til, du Jord, med
din Fylde, at den Herre HERREN kan stå som Vidne
blandt eder, Herren fra sit hellige Tempel. **3** Thi se,
fra sit Sted går HERREN ud, stiger ned, skrider frem
over Jordens Høje; **4** under ham smelter Bjerge, og
Dale slår dybe Revner, som Voks, der smelter i Ilden,
som Vand, gydt ned ad en Skrænt - **5** alt dette for
Jakobs Brøde, for Israels Huses Synder. Hvem voldte
Jakobs Brøde? Mon ikke Samaria? Hvem voldte
Judas Synd? Mon ikke Jerusalem? **6** Samaria gør jeg
til Grushob, dets Mark til Vingårdsjord; jeg styrter dets
Sten i Dalen, dets Grundvolde bringer jeg for Lyset. **7**
Dets Billeder sønderslås alle, dets Skøgeløn brændes
i Ild; jeg tilintetgør alle dets Afguder; thi af Skøgeløn
er de samlet, til Skøgeløn bliver de atter. **8** Derfor
vil jeg klage og jamre, gå nøgen med bare Fødder,
istemme Klage som Sjakaler, jamrende Skrig som
Strudse: **9** Ulægeligt er HERRENs Slag, thi det når til
Juda, til mit Folks Port rækker det hen, til Jerusalem.
10 Forkynd det ikke i Gat, græd ikke i Bokim! Vælt
jer i Støvet i Bet-Leafra! **11** Der stødes i Horn for
eder, Sjafirs Borgere; ej går Za'anans Borgere ud af
deres By. Bet-Ezels Lod bliver Klage, Hug og Ve; **12**
og hvor kan Marots indbyggere håbe på Lykke? Thi
Ulykke kom ned fra HERREN til Jerusalems Porte.
13 Spænd Hestene for Vognen, I, som bor i Lakisj!
Syndens Begyndelse var du for. Zions Datter; ja,
Israels Overtrædelser fandtes i dig. **14** Giv derfor
Moresjet-Gat en Skilsmissegave! En svigtende Bæk
er Akzibs Huse for Israels Konger. **15** End sender jeg
eder en Ransmand, Maresjas Borgere! Til Adullam
skal Israels Herlig hed komme. **16** Klip dig skaldet
over dine elskede. Børn, bredskaldet som en Grib; thi
de bortføres fra dig.

2 Ve dem, der på Lejet udtænker Uret og Udåd,
og sætter det i Værk, når det dages, da det står i
deres Magt. **2** De attrår Marker og raner dem, Huse
og tager dem, undertrykker Mand og Hus, Ejendom
og Ejer. **3** Derfor, så siger HERREN: Se, jeg optænker
Ulykke mod denne Slægt, fra hvilken I ikke skal kunne
fri eders Hals eller gå med oprejst Hoved; thi en
ond Tid er det. **4** På denne Dag skal der bruges et
Mundheld om jer og klages: "Sket som talt! Vi er helt
lagt øde; mit Folk får sin Lod skiftet ud, ingen giver
den tilbage; vor Mark skiftes ud til dem, som fører os
bort." **5** Derfor har du ingen til at udspænde Snoren
over en Lod i HERRENs Forsamling. **6** "Præk ikke!"
så præker de, "man præker ikke om sligt; får hans
Smæden ej Ende?" Hvad siger du, Jakobs Hus? **7** "Er
HERREN da hastig til Vrede, handler han så? Er hans
Ord ej milde mod den, som vandrer ret?" **8** Men I er
fjendske imod, på Nakken af mit Folk; Kappen over
Kjortelen river I af dem, som vandrer trygt og afskyr
Strid. **9** Mit Folks Kvinder driver I ud af det Hjem, de
holdt af, I tager for evigt min Ære fra deres Børn: **10**
"Op, ryk ud! Thi her kan I ikke bo for den Urenheds
Skyld, som volder svar Fordærv." **11** I Fald der kom
en Mand med Tomhed og Svig og Løgn: "Jeg vil
præke for dig om Vin og Drik!" det var en Præker for
dette Folk. **12** Jeg vil samle dig, hele Jakob, opsanke
Israels Rest, få dem sammen som Får i Fold, som
en Hjord i Græsgangens Midte; af Mennesker bliver
der en Summen. **13** En Vejbryder går foran dem; de
bryder gennem Porten og går ud. Foran dem skrider
deres Konge og HERREN i Spidsen for dem.

3 Da sagde jeg: Hør dog, I Jakobs Høvdinger, I
Dommere af Israels Hus! Kan Kendskab til Ret ej
ventes af eder, **2** I, som hader det gode og elsker. det
onde, I, som flår Huden af Folk. og Kødet af deres
Ben, **3** æder mit Folks Kød og flænger dem Huden af
Kroppen, sønderbryder deres Ben. og breder dem
som Kød i en Gryde, som Suppekød i en Kedel? **4**
Engang skal de råbe til HERREN, han lader dem
uden Svar; da skjuler han sit Åsyn for. dem, fordi
deres Gerninger er onde. **5** Så siger HERREN om
Profeterne, de, som vildleder mit Folk, de, som råber
om Fred, når kun de får noget at tygge, men ypper
Krig med den, der intet giver dem i Munden: **6** Derfor
skal I opleve Nat uden. Syner, Mørke, som ej bringer
Spådom; Solen skal gå ned for Profeterne, Dagen
skal sortne for dem. **7** Til Skamme skal Seeren blive,
blues skal de, som spår; alle skal tilhylle Skægget,
thi Svar er der ikke fra Gud. **8** Jeg derimod er ved
HERRENs Ånd fuld af Styrke, af Ret og af Kraft
til at forkynde Jakob dets Brøde, Israel, hvad det
har syndet. **9** Hør det, I Jakobs Huses Høvdinger, I
Dommere af Israels Hus, I, som afskyr Ret og gør alt,
som er lige, kroget, **10** som bygger Zion med Blod. og
Jerusalem med Uret. **11** Dets Høvdinger dømmer for
Gave, dets Præster kender Ret for Løn; dets Profeter
spår for Sølv og støtter sig dog til HERREN: "Er
HERREN ej i vor Midte? Over os kommer intet ondt."
12 For eders, Skyld skal derfor Zion pløjes som en
Mark, Jerusalem blive til Grushobe, Tempelbjerget til
Krathøj.

4 Og det skal ske i de sidste Dage, at HERRENS
Huses Bjerg, grundfæstet på Bjergenes Top, skal
løfte sig op over Højene. Did skal Folkeslag strømme.
2 og talrige Folk komme vandrende: "Kom, lad os
drage til HERRENs Bjerg, til Jakobs Guds Hus;
os skal han lære sine Veje, så vi kan gå på hans
Stier; thi fra Zion udgår Åbenbaring, fra Jerusalem
HERRENs Ord." **3** Da dømmer han mange Folkeslag
imellem, skifter Ret mellem talrige, fjerne Folk; deres
Sværd skal de smede til Plovjern, deres Spyd til
Vingårdsknive; Folk skal ej løfte Sværd mod Folk, ej
øve sig i Våbenfærd mer. **4** Da sidder hver under sin
Vinstok og sit Figenfræ, og ingen. skræmmer dem,
så sandt Hærskarers HERREs Mund har talet. **5** Thi
alle Folkeslag vandrer hvert i sin Guds Navn, men
vi vil vandre i HERREN vor Guds Navn for evigt og
altid. **6** På hin Dag, lyder det fra HERREN, samler jeg
det, der halter, sanker det spredte sammen og det,
jeg har hjemsøgt med ondt. **7** Det haltende gør jeg til
en Rest, det svage til et kraftigt Folk; og HERREN
er Konge over dem på Zions Bjerg fra nu og til evig
Tid. **8** Men du, o Hyrdetårn, Zions Datters Høj, til dig
skal det komme, det forrige Herredømme tilfalde dig,
Jerusalems Datters Rige. **9** Hvi skriger du dog så
højt? Er Kongen ikke i dig? Er da din Rådgiver borte,
nu du grebes af Fødselsveer? **10** Vrid dig og vånd dig
som i Barnsnød, Zions Datter! Thi nu skal du ud af
Byen og bo på Marken, og du skal komme til Babel;
der skal du frelses, der vil HERREN genløse dig af
dine Fjenders Hånd. **11** Nu er de samlet imod dig,
de mange Folk, som siger: "Vanæres skal det; vort
Øje skal se med Skadefryd på Zion." **12** Men de,
de kender ikke det mindste til HERRENs Tanker, de
fatter ikke hans Råd, at han samled dem som Neg på
Lo. **13** Op og tærsk, du Zions Datter! Thi jeg giver
dig Horn af Jern, jeg giver dig Klove af Kobber. Du
skal knuse de mange Folk, lægge Band på Byttet for
HERREN, på Godset for al Jordens Herre.

5 Riv nu Sår i din Hud! De bar opkastet en Vold
imod os; med Stokken slår de Israels Hersker på
Kinden. **2** Og du du Betlehems-Efrata, liden til at være
blandt Judas Tusinder! Af dig skal udgå mig een til at
være Hersker i Israel. Hans Udspring er fra fordum,
fra Evigheds Dage. **3** Derfor giver han dem hen, så
længe til hun, som skal føde, føder, og Resten af
hans Brødre vender hjem til Israeliterne. **4** Han skal
stå og vogte i HERRENs Kraft, i HERREN sin Guds
høje Navn. De skal bo trygt, thi nu skal hans Storhed
nå Jordens Grænser. **5** Og han skal være Fred. Når
Assur trænger ind i vort Land, og når han træder ind i
vore Borge, stiller vi syv Hyrder imod ham og otte
fyrstelige Mænd, **6** som skal vogte Assurs Land med
Sværd og Nimrods Land med Klinge. Og han skal fri
os fra Assur, når han trænger ind i vort Land, træder
ind på vore Enemærker. **7** Da bliver Jakobs Rest i de
mange Folkeslags Midte som Dug, der kommer fra
HERREN, som Regnens Dråber på Græs, der ikke
venter på nogen eller bier på Menneskens Børn. **8**
Da bliver Jakobs Rest blandt Folkene i de mange
Folkeslags Midte som en Løve blandt Skovens Dyr,
en Ungløve blandt Fårehjorde, der nedtramper, når
den går frem, og sønderriver redningsløst. **9** Din
Hånd skal være over dine Uvenner, alle dine Fjender
ryddes bort. **10** På hin Dag, lyder det fra HERREN,
udrydder jeg Hestene af dig, dine Stridsvogne gør jeg
til intet. **11** rydder Byerne bort i dit Land, river alle
dine Fæstninger ned, **12** rydder Trolddommen bort af
din Hånd, Tegntydere får du ej mer; **13** jeg rydder
dine Billeder bort, Stenstøtterne bort af din Midte og
du skal ikke mer tilbede dine Hænders Værk. **14** Jeg
udrydder dine Asjerer og lægger dine Afguder øde;
15 i Vrede og Harme tager jeg Hævn over Folk, som
ikke vil høre.

6 Hør, hvad HERREN taler: Kom fremfør din Trætte
for Bjergene, lad Højene høre din Røst! **2** I Bjerge,
hør HERRENs Trætte, lyt til, I Jordens Grundvolde!
Thi HERREN har Trætte med sit Folk, med Israel går
han i Rette: **3** Hvad har jeg gjort dig, mit Folk. med
hvad har jeg plaget dig? Svar! **4** Jeg førte dig jo op fra
Ægypten og udløste dig af Trællehuset, og jeg sendte
for dit Ansigt Moses, Aron og Mirjam. **5** Mit Folk, kom i
Hu, hvad Kong Balak af Moab havde i Sinde, og hvad
Bileam, Beors Søn, svarede ham, fra Sjittim til Gilgal,
for at du kan kende HERRENs Retfærdsgerninger.
6 "Med hvad skal jeg møde HERREN, bøje mig for
Højhedens Gud? Skal jeg møde ham med Brændofre,
møde med årgamle Kalve? **7** Har HERREN Behag
i Tusinder af Vædre, Titusinder af Oliestrømme?
Skal jeg give min førstefødte for min Synd, mit Livs
Frugt som Bod for min Sjæl?" **8** Det er sagt dig,
o Menneske, hvad der er godt, og hvad HERREN
kræver af dig: hvad andet end at øve Ret, gerne
vise Kærlighed og vandre ydmygt med din Gud.
9 Hør, HERREN råber til Byen (at frygte dit Navn
er Visdom): Hør, Stamme og Byens Menighed! **10**
Skal jeg tåle Skattene i den gudløses Hus og den
magre, forbandede Efa, **11** tilgive Gudløsheds Vægt
og Pungen med falske Lodder? **12** Dens Rigmænd er
fulde af Vold, dens Borgeres Tale er Løgn, og Tungen
er falsk i deres Mund. **13** Derfor tog jeg til at slå dig,

ødelægge dig for dine Synder. 14 Du skal spise, men
ikke mættes, lige tomt skal dit Indre være; hvad du
hengemmer, skal du ej bjærge, og hvad du bjærger,
giver jeg Sværdet; 15 du skal så, men ikke høste,
perse Oliven, men ikke salve dig, perse Most, men
ej drikke Vin. 16 Du fulgte Omris Skikke, al Akabs
Huses Færd; I vandrede efter deres Råd, så jeg må
gøre dig til Ørk og Byens Borgere til Spot; Folkenes
Hån skal I bære.

7 Ve mig! Det går mig som ved ved Frugthøst, ved
Vinhøstens Efterslæt: Ikke en Drue at spise, ej en
Figen, min Sjæl har Lyst til! 2 De fromme er svundet
af Landet, ikke et Menneske er sanddru. De lurer
alle på Blod og jager hverandre med Net. 3 Deres
Hænder er flinke til ondt, Fyrsten kræver, Dommeren
er villig for Betaling; Stormanden nævner, hvad han
begærer; og derefter snor de det sammen. 4 Den
bedste er som en Tornebusk, den ærlige værre end
en Tjørnehæk. Dine Vægteres Dag, din Hjemsøgelse
kommer, af Rædsel rammes de nu. 5 Tro ikke eders
Næste, stol ikke. på en Ven, vogt Mundens Døre for
hende. du favner! 6 Thi Søn agter Fader ringe, Datter
står Moder imod Svigerdatter Svigermoder, en Mand
har sine Husfolk til Fjender. 7 Men jeg vil spejde efter
HERREN, jeg bier på min Frelses Gud; min Gud vil
høre mig. 8 Glæd dig ej over mig, min Fjende! Thi
jeg faldt, men står op; om end jeg sidder i Mørke, er
HERREN mit Lys. 9 Jeg vil bære HERRENs Vrede -
jeg synded jo mod ham - indtil han strider for mig og
skaffer mig Ret; han fører mig ud i Lys, jeg skal skue
hans Retfærd. 10 Min Fjende skal se derpå og fyldes
med Skam, han, som spørger mig: "Hvor er HERREN
din Gud?". Mine Øjne skal med Skadefryd se ham,
når han trampes ned som Skarn på Gaden. 11 En
Dag skal dine Mure bygges, en Dag skal Grænsen
vides ud, 12 en Dag skal man komme til dig lige fra
Assur til Ægypten, lige fra Ægypten til Floden, fra Hav
til Hav, fra Bjerg til Bjerg. 13 Men Jorden og de, som
bor derpå, lægges øde til Løn for deres Værk. 14 Vogt
med din Stav dit Folk, din Ejendoms Hjord, som bor
for sig selv i Skoven, i Frugthavens Midte; lad dem
græsse i Basan og Gilead som i gamle Dage! 15 Giv
os Undere at skue, som da du drog ud af Ægypten;
16 lad Folkene se det og blues ved al deres Vælde,
lægge Hånd på Mund, lad Ørene døves på dem!
17 Lad dem slikke Støv som Slangen, som Jordens
Kryb, rædde komme frem af deres Borge til HERREN
vor Gud og ængstes og frygte for dig! 18 Hvo er
en Gud som du, der tilgiver Brøde, bærer over med
Synd hos din Ejendoms Rest, ej evigt gemmer på
Vrede, men gerne er nådig? 19 Han vil atter forbarme
sig over os, træde vor Brøde under Fod, du vil kaste
alle vore Synder i Havets Dyb! 20 Du vil vise Jakob
Trofasthed, Abraham Nåde, som du svor vore Fædre
til i fordums Dage.

Nahum

1 Et udsagn om Nineve. En bog om Elkosjiten
Nahums Syn. **2** En nidkær Gud, en Hævner er
HERREN, en Hævner er HERREN og fuld af Vrede,
en Hævner er HERREN mod Uvenner, han gemmer
på Vrede mod Fjender. **3** HERREN er langmodig,
hans Kraft er stor, HERREN lader intet ustraffet. I
Uvejr og Storm er hans Vej, Skyer er hans Fødders
Støv. **4** Han truer og udtørrer Havet, gør alle Strømme
tørre; Basan og Karmel vansmægter, Libanons Skud
visner hen. **5** Bjergene skælver for ham, Højene står
og svajer; Jorden krummer sig for ham, Jorderig og
alle, som bor der. **6** Hvem kan stå for hans Vrede,
hvo holder Stand mod hans Harmglød? Hans Harme
strømmer som Ild, og Fjeldene styrter for ham. **7**
HERREN er god, et Værn på Trængselens Dag;
han kender dem, som lider på ham, **8** og fører dem
gennem Skybrud. Sine Avindsmænd gør han til intet,
støder Fjenderne ud i Mørke. **9** Hvad pønser I på mod
HERREN? Han tilintetgør i Bund og Grund; ej kommer
der to Gange Nød. **10** Er de end som sammenflettet
Tjørn og gennemdrukne af Vin, skal de dog fortæres
som fuldført Strå. **11** Fra dig er der en draget ud med
ondt i Sinde mod Herren, med Niddingeråd. **12** Så
siger HERREN: Er de end fuldtallige og aldrig så
mange, skal de dog omhugges og forsvinde. Har
jeg end ydmyget dig, gør jeg det ikke mere. **13**
Nu sønderbryder jeg det Åg, han lagde på dig, og
sprænger dine Bånd. **14** Om dig lyder HERRENs
Bud: Dit Navn skal ikke ihukommes mere. Af din
Guds Hus udrydder jeg det skårne og støbte Billede,
og jeg skænder din Grav. **15** Se, Glædsesbudet,
som kundgør Fred, skrider frem over bjergene Fejr
dine Fester, Juda, indfri dine Løfter! Thi aldrig skal
Niddingen mer drage gennem dig; han er udryddet
helt og holdent.

2 Hærgeren drager imod dig, hold Vagt med Omhu,
hold Udkig, omgjord din Lænd, saml al din Kraft! **2**
Thi HERREN genrejser Jakobs og Israels Højhed; dem
har jo Hærværksmænd hærget og ødt deres Ranker.
3 Hans Heltes Skjolde er røde, hans Stridsmænd
skarlagenklædt, hans Vogne funkler af Stål, den Dag
han ruster og Spydene svinges. **4** Igennem Gaderne
raser Vognene frem, hen over Torvene farer de i
susende Fart; de ser ud som Fakler, farer frem og
tilbage som Lyn. **5** Hans Helte kaldes frem, de snubler
i Farten, de styrter frem imod Muren. Skjoldtaget er
rejst. **6** Flodportene bliver åbnet, Kongsgården vakler.
7 Herskerinden føres bort i Landflygtigbed med sine
Terner; de sukker som kurrende Duer, slår sig for
Brystet. **8** Nineve er som en Dam, hvis Vand flyder
bort. "Stands dog, stands dog!" råbes der, men ingen
vender om. **9** Ran Sølv, ran Guld! Der er Liggendefæ
uden Ende, alskens kostbare Ting i store Måder. **10**
Tomt og tømt og udtømt, ængstede Hjerter, rystende
Knæ og Skælven i alle Lænder! Og alle Ansigter
blegner. **11** Hvor er nu Løvernes Bo, Ungløvernes
Hule, hvor Løven frak sig tilbage, hvor Ungløven ej
kunde skræmmes? **12** Den røved til Ungernes Tarv
og myrded til Løvinderne, fyldte sine Hier med Bytte.
sit Bo med Rov. **13** Se, jeg kommer over dig, lyder det
fra Hærskarers HERRE, dit Lejrsted lader jeg gå op i
Røg. Dine Ungløver skal Sværdet fortære; jeg rydder
din Røverfærd bort fra Jorden. Dine Sendebuds Røst
skal aldrig høres mer.

3 Ve Byen, der drypper af Blod, hvor der kun tales
Løgn, så fuld af Ran, med Rov uden Ende! **2**
Hør Smæld og raslende Vogne, jagende Heste,
3 Stridsvognenes vilde Dans og stejlende Heste!
Sværdblink og lynende Spyd, faldne i Mængde,
Masser af døde, endeløse Dynger af Lig, man snubler
over Lig! **4** For Skøgens vidt drevne Utugt, den fagre,
udlært i Trolddom, som besnærede Folk ved Utugt,
Stammer ved Trolddom, **5** kommer jeg over dig, lyder
det fra Hærskarers HERRE; dit Slæb slår jeg op i
Ansigtet på dig, lader Folkeslag se din Blusel, Riger
din Skam, **6** dænger dig til med Skarn og vanærer
dig, ja sætter dig i Gabestok. **7** Enhver, som får dig at
se, skal fly fra dig og sige: "Nineve er ødelagt, hvem
vil ynke det, hvor skal jeg hente en til at give det
Trøst?" **8** Mon du er bedre end No-Amon, der lå ved
Strømme, omgivet af Vand som Bolværk, med Vand
til Mur? **9** Dets Styrke var Ætiopere og Ægyptere
uden Tal; Put og Libyer kom det til Hjælp. **10** Dog
førtes det bort, i Fangenskab måtte det vandre, på
alle Gadebjørner knustes også dets spæde; og om
dets ædle kastedes Lod, alle dets Stormænd lagdes i
Lænker. **11** Også du skal drikke og synke i Afmagt,
også du skal søge i Ly for Fjenden. **12** Alle dine
Fæstninger er Figener og tidligmoden Frugt; når de
rystes, falder de den spisende i Munden. **13** Se,
Folket i dig er som Kvinder, vidåbne for Fjenden er
Portene ind til dit Land, Ild fortæred dine Slåer. **14** Øs
Vand til Brug, når du omringes, styrk dine Fæstninger,
træd Dynd, stamp Ler, tag fat på Teglstensformen.
15 Ild skal fortære dig på Stedet. Sværd udrydde
dig, fortære dig som Springere. Er du end talrig som
Springere, talrig som Græshopper, **16** er end dine
Købmænd flere end Himlens Stjerner - Græshoppen

kaster sin Vingeskal og flyver! **17** Dine Fogeder er som
Græshopper, dine Tipsarer som Græshoppesværme;
de lejrer sig i Hegn, når Dagen er sval; men når
Solen står op, er de borte, man ved ej hvor. **18** Hvor
sov dine Hyrder fast, du Assurs Konge! Dine Helte
blunded; dit Folk er spredt på Bjergene, ingen samler
dem. **19** Ulægeligt er dit Brud, dit Sår er til Døden.
Alle, som hører om dig, klapper i Hånd; thi hvem fik
ikke din Ondskab stadig at føle?

Habakkuk

1 Det Udsagn, Profeten Habakkuk skuede. **2** Hvor
længe skal jeg klage, HERRE, uden du hører,
skrige til dig over Vold, uden du frelser? **3** Hvi lader
du mig skue Uret, være Vidne til Kvide? Ødelæggelse
og Vold har jeg for Øje, der opstod Kiv, og Strid kom
op. **4** Derfor ligger Loven lammet, og Ret kommer
aldrig frem. Thi når gudløse trænger retfærdige,
fremkommer krøget Ret. **5** Se eder om blandt Folkene
til Skræk og Rædsel for eder! Thi en Gerning gør han
i eders Dage, som I ej vilde tro, om det fortaltes. **6**
Thi se, han vækker Kaldæerne, det grumme og raske
Folk, som drager viden om Lande for at indtage andres
Bo. **7** Forfærdeligt, frygteligt er det, Ødelæggelse
udgår derfra. **8** Dets Heste er rappere end Pantere,
mer viltre end Ulve ved Kvæld; dets Rytterheste
kommer i Spring, flyvende langvejs fra. Som Ørnen
i Fart efter Føde **9** er de alle på Vej efter Vold. De
higede stadig mod Øst og samlede Fanger som Sand.
10 Med Kongerne drev det Spot, Fyrsterne lo det kun
ad. Det lo ad hver en Fæstning, opdynged en Vold
og tog den. **11** Så suste det videre som Stormen og
gjorde sin Kraft til sin Gud. **12** Er du ikke fra fordum
HERREN, min hellige Gud? - Vi skal ej dø - HERRE,
har du sat ham til Dommer, givet ham Fuldmagt til
Straf? **13** Dit rene Blik afskyr ondt, du tåler ej Synet af
Kvide; hvi ser du da tavs på Ransmænd, at gudløs
sluger sin Overmand i Retfærd? **14** Med Mennesker
gør du som med Havets Fisk, som med Kryb, der
er uden Hersker: **15** Han fisker dem alle med Krog,
slæber dem bort i sit Vod og samler dem i sit Garn;
derfor er han jublende glad; **16** han ofrer derfor til sit
Vod, tænder Offerild for sit Garn. Ved dem blev bans
Del jo fed og kraftig blev hans Føde. **17** Skal han altid
tømme sit Vod og slå Folk ihjel uden Skånsel?

2 Op på min Varde vil jeg stige; stå hen på mit
Vagtsted og spejde, og se, hvad han taler i mig,
hvad Svar han har på min Klage. **2** Og HERREN gav
mig til Svar de Ord: "Skriv Synet op og rist det ind
i Tavler, at det kan læses let; **3** thi Synet står ved
Magt, træffer ind til Tide, usvigeligt iler det mod Målet;
tøver det, bi så på det, thi det kommer; det udebliver
ikke." **4** Se, opblæst, uredelig er Sjælen i ham, men
den retfærdige skal leve ved sin Tro. **5** Han er der
hos den frækkeste Røver, en hoven, frastødende
Mand, der som Dødsriget opspiler Gabet, som Døden
uden at mættes, skraber alle Folkene til sig, sanker
alle Folkeslag til sig. **(Sheol h7585)** **6** Visselig skal de
alle istemme en Hånsang, en Smædevise fuld af
Hentydninger til ham og sige: Ve ham, der dynger
andres Gods op - hvor længe? - og læsser Pantegods
på sig! **7** Thi brat står dine Skyldherrer op; de, som vil
rykke dig, vågner; da bliver du dem til Bytte. **8** Fordi
du har plyndret mange Folk, skal du plyndres af al
Folkeslagenes Rest for Menneskeblods Skyld, for
Vold mod Landet, mod Byen og alle, som bor der.
9 Ve ham, som søger ublu Vinding til sit Hus for at
bygge sin Rede højt og redde sig fra Ulykkens Hånd.
10 Dit Hus får Skam af dit Råd. Du nedtrådte mange
Folkeslag, men satte din Sjæl i Vove. **11** Thi Stenen
råber fra Væggen, fra Træværket svarer Bjælken. **12**
Ve ham, som bygger By med Blod og rejser en Stad
med Uret, **13** (er dette ikke, fra Hærskarers HERRE?)
så Folkeslag slider for Ilden, og Folkefærds Møje
er spildt. **14** Thi Jorden skal fyldes af Kundskab om
HERRENs Herlighed, som Vandene dækker Havets
Bund. **15** Ve ham, som lader Venner drikke en Rus af
Fade og Skåle for at få deres Blusel at se. **16** Du
mætted dig med Skam for Ære. Drik selv, vis din
Forhud frem! Nu kommer Bægeret fra HERRENs
højre til dig og Skændsel til din Ære. **17** Thi du tynges
af Vold mod Libanon, knuses for Misbrug af Dyr, for
Menneskeblods Skyld, for Vold mod Landet, mod
Byen og alle, som bor der. **18** Hvad gavner det skårne
Billed, at en Billedskærer skærer det ud, det støbte
Billed, hvis Spådom er falsk, at en Billedskærer stoler
derpå, så han laver stumme Guder? **19** Ve den, som
siger til Træ: "Vågn op!" til Sten uden Mæle:" - Stå
op!" Den skulde kunne spå! Se, den er klædt i Guld
og Sølv, men af Ånd har den intet i sig. **20** Men
HERREN er i sin Helligdom; stille for ham, al Jorden!

3 (En Bøn af Profeten Hahakkuk. Al-sjigjonot.) **2**
HERRE, jeg har hørt dit Ry, jeg har skuet din
Gerning, HERRE. Fuldbyrd det i Årenes Løb, åbenbar
dig i Årenes Løb, kom Barmhjertighed i Hu under
Vreden! **3** Gud drager frem fra Teman, den Hellige fra
Parans Bjerge. (Sela) Hans Højhed skjuler Himlen,
hans Herlighed fylder Jorden. **4** Under ham er Glans
som Ild, fra hans Side udgår Stråler; der er hans
Vælde i Skjul. **5** Foran ham vandrer Pest, og efter
ham følger Sot. **6** Hans Fjed får Jorden til at skælve,
hans Blik får Folk til at bæve. De ældgamle Bjerge
brister, de evige Høje synker, ad evige Stier går han.
7 Kusjans Telte bæver, Telttæpperne i Midjans Land.
8 Er HERREN da vred på Strømmene, gælder din
Vrede Strømmene, gælder din Harme Havet, siden
du farer frem på dine Heste og dine Vogne drøner. **9**
Din Bue kom blottet til Syne, din Buestreng mætter
du med Pile. (Sela) Du kløver Jorden i Strømme,

10 Bjergene ser dig og skælver. Skyerne nedsender
Regnskyl, og Afgrunden løfter sin Røst. 11 Solen
glemmer at stå op, Månen bliver i sit Bo; de flygter for
Skinnet af dine Pile, for Glansen af dit lynende Spyd.
12 I Harme skrider du hen over Jorden, du nedtramper
Folk i Vrede. 13 Du drager ud til Frelse for dit Folk, ud
for at frelse din Salvede. Du knuser den gudløses
Hustag, blotter Grunden til Klippen. (Sela) 14 Med dit
Spyd gennemborer du hans Hoved, bans Høvdinger
splittes. 15 Du tramper hans Heste i Havet, i de
mange Vandes Dynd. 16 Jeg hørte det; da bæved
min Krop, ved Braget skjalv mine Læber; Edder for i
mine Ben, og under mig vakled mine Skridt. Jeg bier
på Trængselens Dag over Folket, som volder os Krig.
17 Thi Figentræet blomstrer ikke, Vinstokken giver
intet, Olietræets Afgrøde svigter, Markerne giver ej
Føde. Fårene svandt af Folden, i Staldene findes ej
Okser. 18 Men jeg vil frydes i HERREN, juble i min
Frelses Gud. 19 Den Herre HERREN er min Styrke,
han gør mine Fødder som Hindens og lader mig gå
på mine Høje. Til Sangmesteren. Med Strengespil.

Zefanias

1 HERRENS ord, som kom til Zefanias, en Søn
af Kusji, en Søn af Gedalja, en Søn af Amarja,
en Søn af Ezekias, i de Dage da Josias, Amons
Søn, var Konge i Juda. **2** Jeg bortriver, bortriver alt
fra Jorden, lyder det fra HERREN; **3** jeg bortriver
Folk og Fæ, jeg bortriver Himlens Fugle og Havets
Fisk. Gudløse bringer jeg til Fald, og Syndere rydder
jeg, bort fra Jorden, lyder det fra HERREN. **4** Jeg
udrækker Hånden mod Juda og alle Jerusalems
Borgere. Jeg fjerner den sidste Ba'al fra dette Sted
og Afgudspræsternes Navn med Præsterne **5** og
dem, som på Tagene tilbeder Himlens Hær, og dem,
som tilbeder HERREN og sværger til bam, men
også sværger ved Milkom, **6** og dem, som veg bort
fra HERREN, ej søger, ej rådspørger HERREN. **7**
Stille for den Herre HERREN! Thi hans Dag er nær;
thi HERREN har et Offer rede, han har helliget de
budne. **8** Og på HERRENs Offerdag skal det ske: Da
vil jeg hjemsøge Fyrsterne og Kongens Sønner og
alle dem, som er klædt i udenlandsk Dragt. **9** Den
Dag hjemsøget jeg alle, som hopper over Tærsklen,
som fylder deresHerresHus med Vold og Svig. **10**
Den Dag skal det ske, så lyder det fra HERREN:
Hør Skrig fra Fiskeporten og Jamren fra den nye
Bydel. fra Højene et vældigt Brag! **11** Beboerne i
Morteren jamrer, thi slettet er alt Kræmmerfolket,
udryddet enhver, som vejer Sølv. **12** Til den Tid skal
det ske: Jeg ransager Jerusalem med Lygter og
hjemsøger Mændene der, som ligger i Ro på deres
Bærme, som siger i deres Hjerte: "HERREN gør
hverken godt eller ondt." **13** Deres Gods skal gøres
til Bytte, deres Huse skal ødelægges. De skal vel
bygge Huse, men ej bo deri, vel plante Vingårde,
men Vinen skal de ikke drikke. **14** Nær er HERRENs
Dag, den store, den er nær og kommer hastigt. Hør,
HERRENs Dag, den bitre! Da udstøder Helten Skrig.
15 Den Dag er en Vredens Dag, en Trængselens og
Nødens Dag, en Ødelæggelsens og Ødets Dag, en
Mørkets og Mulmets Dag, en Skyernes og Tågens
Dag, **16** en Hornets og Krigsskrigets Dag imod de
faste Stæder og imod de knejsende Tinder. **17** Over
Menneskene bringer jeg Trængsel; som blinde vanker
de om, fordi de synded mod HERREN. Deres Blod
øses ud som Støv, deres Livssaft ligesom Skarn.
18 Hverken deres Sølv eller Guld evner at frelse
dem på HERRENs Vredes Dag, når hele Jorden
fortæres af hans Nidkærheds Ild; thi Undergang, ja
brat Tilintetgørelse bringer jeg over alle, som bor på
Jorden.

2 Saml jer, saml jer, I Folk, som ej kender Skam,
2 før I endnu er blevet som flyvende Avner, før
HERRENs glødende Harme kommer over eder, før
HERRENs Vredes Dag kommer over eder. **3** Søg
HERREN, alle I ydmyge i Landet, som holder hans
Bud, søg Retfærd, søg Ydmyghed! Måske kan I
skjule jer på HERRENs Vredes Dag. **4** Thi Gaza skal
ligge forladt og Askalon øde, Asdod drives bort ved
Middag, Ekron udryddes. **5** Ve dem, som bor ved
Stranden, Kreternes Folk; HERRENs Ord over dig,
Kana'an, Filisternes Land! Jeg gør dig til intet, så
ingen bor der. **6** Du skal blive til Græsmark for Hyrder,
til Folde for Småkvæg. **7** Og Stranden skal tilfalde
Resten af Judas Hus; de skal græsse derpå. Lejr
skal de slå ved Kvæld i Askalons Huse. Thi HERREN
deres Gud ser til dem og vender deres Skæbne.
8 Jeg hørte Moabs Spot, Atnmoniternes hånende
Ord, med hvilke de spotted mit Folk, hovmoded sig
over deres Land. **9** Derfor, så sandt jeg lever, lyder
det fra Hærskarers HERRE, Israels Gud: Moab skal
blive som Sodoma, Ammoniterne som Gomorra, Jord
for Nælder, et Salthul, Ørken til evig Tid. Resten
af mit Folk skal plyndre dem; hvad der levnes af
mit Folk skal eje dem. **10** Dette skal times dem for
deres Hovmod, fordi de hånede Hærskarers HERREs
Folk og gjorde sig store over for det. **11** Frygtelig
er HERREN for dem; thi han udrydder alle Jordens
Guder, og alle Hedningemes fjerne Strande skal
tilbede ham, hver på sit Sted. **12** Også I Ætiopere
skal falde for HERRENs Sværd, **13** og han udrækker
Hånden mod Nord og tilintetgør Assur, Nineve gør
han til Ødemark, tørt som en Ørk; **14** Hjorde skal lejre
sig deri, hvert Slettens Dyr; på dets Søjlehoveder
sover Pelikan og Rørdrum, i Vinduet skriger Uglen,
Ravnen på Tærsklen. **15** Det er den jublende By,
som lå så trygt, som sagde i sit Hjerte: "Jeg og ellers
ingen." Hvor er den dog blevet øde, et Raststed for
Dyr! Enhver, som kommer forbi den håner med Fløjt
og Hånd.

3 Ve den genstridige, urene, grumme By! **2** Den
hører ej HERRENs Røst, tager ikke mod Tugt.
På HERREN stoler den ej, holder sig ej til Gud.
3 Fyrsterne i dens Midte er brølende Løver, dens
dommere som Ulve ved Kvæld, der ej levner til
Morgen; **4** Skrydere er dens Profeter, troløse Mænd,
dens Præster vanærer det hellige, øver Vold mod
Loven. **5** HERREN er retfærdig i dens Midte, gør
ikke Uret; hver Morgen gør han Ret, ej svigte Lyset,

til Uret kender han ikke. **6** I Stridslarm udrydded
jeg Folk, deres Tinder er øde, deres Gader lagde
jeg øde, så ingen går der, deres Byer er hærget,
mennesketomme, ingen bor der. **7** Jeg tænkte: "Den
må dog frygte mig, tage mod Tugt; intet af alt, hvad
jeg bød, vil gå den ad Glemme." Men des tidligere
var de i Gang med al deres Ondskab. **8** Bi derfor
på mig, så lyder det fra HERREN, på Dagen, jeg
fremstår som Vidne! Thi min Ret er at sanke Folkene,
samle Rigerne og udøse over dem min Vrede, al min
Harmglød; thi af min Nidkærheds Ild skal al Jorden
fortæres. **9** Thi da vil jeg give Folkene rene Læber, så
de alle påkalder HERREN og tjener ham endrægtigt.
10 Fra Landet hinsides Floden bringer de mig Bukke,
fra Patros kommer de med Afgrødeoffer til mig. **11**
Hin bag skal du ikke beskæmmes i al din tid, med
hvilken du synded mod mig; thi da vil jeg fjerne fra
dig de jublende stolte, du skal ikke hovmode dig mer
på mit hellige Bjerg. **12** Jeg levner i din Midte et Folk,
som er ydmygt og ringe, og Israels Rest skal lide på
HERRENs Navn. **13** Uret øver de ikke og taler ej
Løgn, der findes ej i deres Mund en svigefuld Tunge;
thi de skal græsse og raste uden at skræmmes. **14**
Jubl, du Zions Datter, Israel, råb højt, glæd dig og fryd
dig af hele dit Hjerte, Jerusalems Datter! **15** HERREN
har slettet din Dom, bortdrevet dine Fjender. I din
Midte er Israels Konge, HERREN, ej mere skuer du
ondt. **16** På hin Dag skal der siges til Jerusalem:
Frygt ikke, Zion, lad ikke Hænderne synke! **17** I dig er
HERREN din Gud, en Helt, som frelser. Han glæder
sig over dig med Fryd, han tier i sin Kærlighed, han
fryder sig over dig med Jubel som på Festens Dag;
18 den Tid er omme, da du bærer på Skam over ham.
19 Se, på hin Tid gør jeg Ende på alle, som kuede dig,
og jeg frelser, hvad der halter, og sanker det spredte
og giver dem Ære og Ry på hele Jorden. **20** På hin
Tid bringer jeg eder hjem, og på hin Tid samler jeg
eder; thi jeg giver eder Ry og Ære blandt alle Jordens
Folkeslag, når jeg vender eders Skæbne for eders
Øjne, siger HERREN.

Haggaj

1 I Kong Darius's andet Regeringsår på den første
Dag i den sjette Måned kom HERRENs Ord ved
Profeten Haggaj således: Sig til Judas Statholder
Zerubbabel, Sjealtiels Søn, og til Ypperstepræsten
Josua, Jozadaks Søn: **2** Så siger Hærskarers HERRE:
Dette Folk siger: "Endnu er det ikke Tid at bygge
HERRENs Hus." **3** Og HERRENs Ord kom ved
Profeten Haggaj således: **4** Er det da Tid for eder at
bo i Huse med træklædte Vægge, når dette Hus ligger
øde? **5** Derfor, så siger Hærskarers HERRE: Læg
Mærke til, hvorledes det går eder! **6** I sår meget, men
bringer lidet i Hus; I spiser, men mættes ikke; I drikker,
men får ikke Tørsten slukket; I klæder eder på, men
bliver ikke varme; og Daglejerens Løn går i en hullet
Pung. **7** Så siger Hærskarers HERRE: Læg Mærke
til, hvorledes det går eder! **8** Gå op i Bjergene, hent
Tømmer og byg Templet, så jeg kan have Glæde deraf
og blive æret, siger HERREN. **9** I venter rig Høst,
men det bliver kun til lidt; og når I bringer det i Hus,
blæser jeg derpå. Hvorfor? lyder det fra Hærskarers
HERRE. Fordi mit Hus ligger øde, medens enhver af
eder har travlt med sit eget Hus. **10** Derfor holder
Himmelen sin Dug og Jorden sin Afgrøde tilbage; **11**
og jeg har kaldt Tørke hid over Land og Bjerge, over
Korn, Most og Olie, over alt, hvad Jorden frembringer,
over Folk og Fæ, over alt, hvad Hænder virker. **12**
Og Zerubbabel, Sjaltiels Søn, og Ypperstepræsten
Josua, Jozadaks Søn, og hele Resten af Folket adlød
HERREN deres Guds Røst og Profeten Haggajs
Ord, eftersom HERREN havde sendt ham til dem,
og Folket frygtede HERREN. **13** Da sagde Haggaj,
HERRENs Sendebud, i HERRENs Ærinde til Folket:
Jeg er med eder, lyder det fra HERREN. **14** Og
HERREN vakte Ånden i Judas Statholder Zerubbabel,
Sjaltiels Søn, og i Ypperstepræsten Josua, Jozadaks
Søn, og i hele Resten at Folkef, så de kom og tog fat
på Arbejdet med deres Guds, Hærskarers HERREs,
Hus **15** på den fire og tyvende Dag i den sjette Måned
i Kong Darius's andet Regeringsår.

2 På den een og tyvende Dag i den syvende Måned
kom HERRENs Ord ved Profeten Haggaj således:
2 Sig til Judas Statholder Zerubbabel, Sjaltiels Søn,
til Ypperstepræsten Josua, Jozadaks Søn, og til
Resten af Folket således: **3** Er der nogen tilbage
iblandt eder af dem, der har set dette Hus i dets
fordums Herlighed? Hvorledes tykkes det eder da
nu? Er det ikke som intet i eders Øjne? **4** Dog vær
kun trøstig, Zerubbabel, lyder det fra HERREN, vær
kun trøstig, du Ypperstepræst Josua, Jozadaks Søn,
vær kun trøstigt, alt Folket i Landet, lyder det fra
HERREN. Arbejd kun, thi jeg er med eder, lyder
det fra Hærskarers HERRE, **5** og min Ånd bliver
iblandt eder med den Pagt, jeg sluttede med eder,
da I drog bort fra Ægypten; frygt ikke! **6** Thi så
sigerHærskarers HERRE: Endnu en Gang om en
liden Stund vil jeg ryste Himmel og Jord, Hav og tørt
Land, **7** og jeg vil ryste alle Folkene, og da skal alle
Folkenes Skatte komme hid, og jeg fylder dette Hus
med Herlighed, siger Hærskarers HERRE. **8** Mit er
Sølvet, og mit er Guldet, lyder det fra Hærskarers
HERRE. **9** Dette Hus's kommende Herlighed bliver
større end den tidligere, siger Hærskarers HERRE,
og på dette Sted vil jeg give Fred, lyder det fra
Hærskarers HERRE. **10** På den fire og tyvende Dag i
den niende Måned i Darius's andet Regeringsår kom
HERRENs Ord ved Profeten Haggaj således: **11** Så
siger Hærskarers HERRE: Bed Præsterne om Svar
på følgende Spørgsmål: **12** "Dersom en Mand bærer
helligt Kød i sin kappeflig og med Fligen rører ved
Brød eller noget, som er kogt, eller ved Vin eller Olie
eller nogen Slags Mad, bliver disse Ting så hellige?"
Præsterne svarede nej. **13** Haggaj spurgte da: "Hvis
en, som er blevet uren ved Lig, rører ved nogen af
disse Ting, bliver den så uren?" Præsterne svarede
ja. **14** Så tog Haggaj til Orde og sagde: Således er
det i mine Øjne med disse Mennesker, således med
dette Folk, lyder det fra HERREN, og således med
alt deres Hænders Værk og med, hvad de ofrer der:
det er urent. **15** Men læg nu Mærke til, hvorledes det
går fra i Dag! Før Sten lagdes på Sten i HERRENs
Hus, **16** hvorledes gik det eder da? Når man kom
til en Dynge Korn på tyve Mål, var der ti; og kom
man til en Vinperse for at øse halvtresindstyve Mål
af Kummen, var der tyve. **17** Jeg slog eder med
Kornbrand, Rust og Hagl ved alt eders Arbejde, men
I omvendte eder ikke til mig, lyder det fra HERREN.
18 Læg Mærke til, hvorledes det går fra i Dag, fra den
fire og tyvende Dag i den niende Måned, fra den
Dag Grunden lagdes til HERRENs Hus, læg Mærke
dertil! **19** Er Sæden endnu i Laderne, står Vinstokken,
Figentræet, Granatæbletræet og Oliventræet endnu
uden Frugt? Fra i Dag velsigner jeg. **20** Og HERRENs
Ord kom for anden Gang til Haggaj på den fire og
tyvende bag i Måneden således: **21** Sig til Judas
Statholder Zerubbabel: Jeg ryster Himmelen og
Jorden **22** og omstyrter Kongernes Troner, tilintetgør
Hedningerigernes Styrke og vælter Stridsvognene
med deres Førere, og Heste og Ryttere skal styrte,
og den ene skal falde for den andens Sværd. **23** På

hin Dag, lyder det fra Hærskarers HERRE, tager jeg dig, min Tjener Zerubbabel, Sjealtiels Søn. lyder det fra HERREN, og gør dig til en Seglring; thi dig har jeg udvalgt, lyder det fra Hærskarers HERRE.

Zakarias

1 I den ottende Måned i Darius's andet Regeringsår
kom HERRENs Ord til Profeten Zakarias, en Søn
af Berekja, en Søn af Iddo, således: **2** HERREN
var fuld af Harme imod eders Fædre. **3** Men sig til
dem: Så siger Hærskarers HERRE: Vend om til mig,
lyder det fra Hærskarers HERRE, så vil jeg vende
om til eder, siger Hærskarers HERRE. **4** Vær ikke
som eders Fædre, til hvem de tidligere Profeter talte
således: Så siger Hærskarers HERRE: Vend om fra
eders onde Veje og onde Gerninger! Men de hørte
ikke og ænsede mig ikke, lyder det fra HERREN. **5**
Eders Fædre, hvor er de? Og Profeterne, lever de
evigt? **6** Men mine Ord og Bud, som jeg overgav
mine Tjenere Profeterne, nåede de ikke eders Fædre,
så de måtte vende om og sige: "Som Hærskarers
HERRE havde sat sig for at gøre imod os for vore
Vejes og Gerningers Skyld, således gjorde han." **7**
På den fire og tyvende dag i den ellevte Måned,
det er Sjebat Måned, i Darius's andet Regeringsår
kom HERRENs Ord til Profeten Zakarias, en Søn
af Berekja, en Søn af Iddo, således: **8** Jeg skuede i
Nat, og se, en Mand på en rød Hest holdt mellem
Bjergene ved den dybe Kløft, og bag ham var der
røde, mørke, hvide og brogede Heste. **9** Jeg spurgte:
"Hvad betyder de, Herre?" Og Engelen, som talte med
mig, sagde: "Jeg vil vise dig, hvad de betyder." **10** Så
tog Manden, som holdt mellem Bjergene, til Orde og
sagde: "Det er dem, HERREN udsender, for at de skal
drage Jorden rundt." **11** Og de tog til Orde og sagde
til HERRENs Engel, som stod mellem Bjergene: "Vi
drog Jorden rundt, og se, hele Jorden er rolig og
stille. **12** HERRENs Engel tog da til Orde og sagde:
"Hærskarers HERRE! Hvor længe varer det, før du
forbarmer dig over Jerusalem og Judas Byer, som du
nu har været vred på i halvfjerdsindstyve År?" **13** Og
til Svar gav HERREN Engelen, som talte med mig,
gode og trøstende Ord. **14** Engelen, som talte med
mig, sagde så til mig: Tal og sig: Så siger Hærskarers
HERRE: Jeg er fuld af Nidkærhed for Jerusalem og
Zion **15** og af Harme mod de trygge Hedninger, fordi
de hjalp til at gøre Ulykken stor, da min Vrede kun var
lille. **16** Derfor, så siger HERREN: Jeg vender mig til
Jerusalem og forbarmer mig over det; mit Hus skal
opbygges der, lyder det fra Hærskarers HERRE, og
der skal udspændes Målesnor over Jerusalem. **17**
Tal videre: Så siger Hærskarers HERRE: Mine Byer
skal atter strømme med Velsignelse, og HERREN vil
atter trøste Zion og udvælge Jerusalem. **18** Derpå
løftede jeg mine Øjne og skuede, og se, der var fire
Horn. **19** Jeg spurgte Engelen, som talte med mig:
"Hvad betyder de?" Han svarede: "Det er de Horn,
som har spredt Juda, Israel og Jerusalem." **20** Så lod
HERREN mig se fire Smede. **21** Jeg spurgte: "Hvad
kommer de for?" Og han svarede: "Hine er de Horn,
som spredte Juda, så det ikke kunde løfte sit Hoved;
og nu kommer disse for at hvæsse Økser til at slå
Hornene til Jorden på de Hedninger, som løftede
deres Horn mod Judas Land for at sprede det."

2 Derpå løftede jeg mine Øjne og skuede, og se,
der var en Mand med en Målesnor i Hånden. **2**
Jeg spurgte: "Hvor skal du hen?" Han svarede: "Hen
at måle Jerusalem og se, hvor bredt og langt det er."
3 Og se, Engelen, som talte med mig, trådte frem, og
en anden Engel trådte frem over for ham, **4** og han
sagde til ham: "Løb ben og sig til den unge Mand
der: Som åbent Land skal Jerusalem ligge, så mange
Mennesker og Dyr skal der være i det. **5** Jeg vil selv,
lyder det fra HERREN, være en Ildmur omkring det og
herliggøre mig i det. **6** Op, op, fly bort fra Nordlandet,
lyder det fra HERREN, thi fra Himmelens fire Vinde
samler jeg eder, lyder det fra HERREN. **7** Op, red jer
til Zion, I, som bor hos Babels Datter! **8** Thi så siger
Hærskarers HERRE, hvis Herlighed sendte mig til
Folkene, der hærger eder: Den, som rører eder, rører
min Øjesten. **9** Thi se, jeg svinger min Hånd imod
dem, og de skal blive til Bytte for dem, som nu er
deres Trælle; og I skal kende, at Hærskarers HERRE
har sendt mig. **10** Jubl og glæd dig, Zions Datter! Thi
se, jeg kommer og fæster Bo i din Midte, lyder det fra
HERREN." **11** Og mange Folk skal på hin Dag slutte
sig til HERREN og være hans Folk og bo i din Midte,
og du skal kende, at Hærskarers HERRE har sendt
mig til dig. **12** Og HERREN tager Juda til Arvelod på
den hellige Jord og udvælger atter Jerusalem. **13**
Stille, alt Kød, for HERREN, thi han har rejst sig fra
sin hellige Bolig.

3 Derpå lod han mig se Ypperstepræsten Josua, og
han stod foran HERRENs Engel, medens Satan
stod ved hans højre Side for at føre Klage imod ham.
2 Men HERREN, sagde til Satan: "HERREN true
dig, Satan, HERREN true dig, han, som udvalgte
Jerusalem. Er denne ikke en Brand, som er reddet
ud af Ilden?" **3** Josua havde snavsede Klæder på
og stod foran Engelen; **4** men denne tog til Orde
og sagde til dem, som stod ham til Tjeneste: "Tag
de snavsede Klæder af ham!" Og til ham sagde
han: "Se, jeg har taget din Skyld fra dig, og du skal
have Højtidsklæder på." **5** Og han sagde: "Sæt et

rent Hovedbind på hans Hoved!" Og de satte et
rent Hovedbind på hans Hoved og gav ham rene
Klæder på. Så trådte HERRENs Engel frem, 6 og
HERRENs Engel vidnede for Josua og sagde: 7 Så
siger Hærskarers HERRE: Hvis du vandrer på mine
Veje og holder mine Forskrifter, skal du både Råde i
mit Hus og vogte mine Forgårde, og jeg giver dig
Gang og Sæde blandt dem, som står her" 8 Hør, du
Ypperstepræst Josua, du og dine Embedsbrødre,
som sidder for dit Ansigt: de er Varselmænd! Thi se,
jeg lader min Tjener Zemak komme. 9 Thi se, den
Sten, jeg lægger hen for Josua - på den ene Sten
er syv Øjne - se, jeg rister selv dens Indskrift, lyder
det fra Hærskarers HERRE, og på een Dag udsletter
jeg dette Lands Skyld. 10 På hin Dag, lyder det fra
Hærskarers HERRE, skal I byde hverandre til Gæst
under Vinstok og Figenfræ.

4 Engelen, som talte med mig, vakte mig så atter,
som man vækker et Menneske af hans Søvn, 2
og spurgte mig: "Hvad skuer du?" Jeg svarede: "Jeg,
skuer, og se, der er en Lysestage, helt og holdent af
Guld, og et Oliekar ovenpå og syv Lamper og syv
Rør til Lamperne, 3 desuden to Olietræer ved Siden
af den, et til højre, et andet tilvenstre for Oliekarret."
4 Og jeg spurgte Engelen, som talte med mig:"Hvad
betyder disse Ting, Herre?" 5 Han svarede: "Ved du
ikke, hvad de betyder?" Jeg sagde: "Nej. Herre!" 6
Da svarede han og sagde til mig: Dette er HERRENs
Ord til Zerubbabel: Ikke ved Magt og ikke ved Styrke,
men ved min Ånd, siger Hærskarers HERRE. 7
Hvem er du, du store Bjerg? For Zerubbabel skal du
blive Slette! Han skal hente Topstenen, medens der
råbes: "Nåde, Nåde være med den!" 8 Og HERRENs
Ord kom til mig således: 9 Zerubbabels Hænder
har lagt Grunden til dette Hus, hans Hænder skal
også fuldende det; og du skal kende, at Hærskarers
HERRE har sendt mig til eder. 10 Thi den, der lod
hånt om de ringe Begyndelsers Dag, skal glæde sig,
når han ser Blystenen i Zerubbabels Hånd. Hine
syv er HERRENs Øjne, som søger ud over hele
Jorden. 11 Derpå spurgte jeg ham:"Hvad betyder de to
Olietræer der til højre og venstre for Lysestagen?" 12
Og videre spurgte jeg: "Hvad betyder de to Oliegrene
ved Siden af de to Guldrør, som leder den gyldne
Olie ned derfra?" 13 Han svarede: "Ved du ikke, hvad
de betyder?" Jeg sagde: "Nej, Herre!" 14 Så sagde
han: "Det er de to med Olie salvede, som står for al
Jordens Herre."

5 Derpå løftede jeg mine Øjne og skuede, og se, der
var en flyvende Bogrulle. 2 Og han spurgte mig:
"Hvad ser du?" Jeg svarede: "Jeg ser en flyvende
Bogrulle, som er tyve Alen lang og ti Alen bred." 3
Da sagde han til mig: "Det er Forbandelsen, som
udgår over hele Landet; thi alle, som stjæler, er nu
længe nok gået fri, og alle, som sværger, er nu længe
nok gået fri. 4 Jeg lader den udgå, lyder det fra
Hærskarers HERRE, for at den skal komme i Tyvens
Hus og dens Hus, som sværger falsk ved mit Navn,
og sætte sig fast i deres Huse og tilintetgøre dem
med Tømmer og Sten." 5 Derpå trådte Engelen,
som talte med mig, frem og sagde til mig: "Løft dine
Øjne og se, hvad det er, som kommer der!" 6 Jeg
spurgte: "Hvad er det?" Og han svarede: "Det er
Efaen, som kommer." Og han vedblev: "Det er deres
Brøde i hele Landet." 7 Og se, et Blylåg løftedes, og
se, i Efaen sad en Kvinde. 8 Og han sagde: "Det
er Gudløsheden!" Så stødte han hende ned i Efaen
og slog Blylåget i over Åbningen. 9 Og jeg løftede
mine Øjne og skuede, og se, to Kvinder kom båret
af Vinden, og deres Vinger var som Storkevinger;
og de løftede Efaen op mellem Himmel og Jord. 10
Så spurgte jeg Engelen, som talte med mig: "Hvor
bærer de Efaen hen?" 11 Han svarede: "Hen at bygge
hende et Hus i Sinears Land, og når det er rejst,
sætter de hende der, hvor hendes Sted er."

6 Atter løftede jeg mine Øjne og skuede, og se, fire
Vogne kom frem mellem de to Bjerge, og Bjergene
var af Kobber. 2 For den første Vogn var der røde
Heste, for den anden sorte, 3 for den tredje hvide og
for den fjerde brogede. 4 Jeg spurgte Engelen, som
talte med mig: "Hvad betyder disse Herre?" 5 Og
Engelen svarede: "Det er Himmelens fire Vinde, som
drager ud efter at have fremstillet sig for al Jordens
Herre. 6 Vognen med de sorte Heste for drager ud
til Nordlandet, de hvide til Østlandet og de brogede
til Sydlandet; 7 de røde drager mod Vest. Og de
var ivrige efter at komme af Sted for at drage ud
over Jorden. Da sagde han: "Af Sted; drag ud over
Jorden!" Og de drog ud over Jorden. 8 Så kaldte
han på mig og talte således til mig: "Se, de, som
drager ud til Nordlandet, lader min Ånd dale ned
over Nordens Land." 9 HERRENs Ord kom til mig
således: 10 Tag imod Gaver fra de landflygtige, fra
Heldaj, Tobija og Jedaja; endnu i Dag skal du gå indtil
Josjija, Zefanjas Søn, som er kommet fra Babel, 11
og modtage Sølv og Guld. Lad så lave en Krone og
sæt den på Josuas Hoved 12 med de Ord: "Så siger
Hærskarers HERRE: Se, der kommer en Mand, hvis
Navn er Zemak under ham skal det spire, og han
skal bygge HERRENs Helligdom. 13 Han skal bygge

HERRENs Helligdom, og han skal vinde Højhed og
sidde som Hersker på sin Trone: og han skal være
Præst ved hans højre Side, og der skal være fuld
Enighed mellem de to. 14 Men Kronen skal blive i
HERRENs Helligdom til Minde om Heldaj, Tobija,
Jedaja og Hen, Zefanjas Søn. 15 Langvejs fra skal
man komme og bygge på HERRENs Helligdom; og I
skal kende, at Hærskarers HERRE har sendt mig til
eder. Og dersom I adlyder HERREN eders Gud - - -

7 I Kong Darius's fjerde Regeringsår kom HERRENs
Ord til Zakarias på den fjerde Dag i den niende
Måned, Kislev. 2 Da sendte Betel-Sar'ezer og Regem-
Melek og hans Mænd Bud for at bede HERREN
om Nåde 3 og spørge Præsterne ved Hærskarers
HERREs Hus og Profeterne: "Skal jeg græde og
spæge mig i den femte Måned, som jeg nu har gjort
i så mange År?" 4 Da kom Hærskarers HERREs
Ord til mig således: 5 Sig til alt Folket i Landet og til
Præsterne: Når I har fastet og klaget i den femte og
syvende Måned i halvfjerdsindstyve År, var det da
mig, I fastede for? 6 Og når I spiser og drikker, er
det da ikke eder, som spiser og drikker? 7 Kender
I ikke de Ord, HERREN forkyndte ved de tidligere
Profeter, dengang Jerusalem og dets Byer trindt
om var beboet og havde Fred, og Sydlandet og
Lavlandetvar beboet? 8 Og HERRENs Ord kom til
Zaka rias således: 9 Så siger Hærskarers HERRE:
Fæld redelig Dom, vis Miskundhed og Barmhjertighed
mod hverandre, 10 undertryk ikke Enker og faderløse,
fremmede og nødlidende og tænk ikke i eders Hjerter
ondt mod hverandre! 11 Men de vilde ikke høre; de var
stivnakkede og gjorde deres Ører døve 12 og deres
Hjerter hårde som Diamant for ikke at høre Loven og
de Ord, Hærskarers HERRE sendte gennem sin Ånd
ved de tidligere Profeter. Derfor kom der stor Vrede
fra Hærskarers HERRE. 13 Ligesom de ikke hørte,
når han kaldte, således vil jeg, sagde Hærskarers
HERRE, ikke høre, når de kalder; 14 og jeg blæste
dem bort blandt alle de Folk, de ikke kendte, og
Landet blev øde efter dem, så ingen drog ud eller
hjem; og de gjorde det yndige Land til en Ørk.

8 Hærskarers HERREs Ord kom således: 2 Så siger
Hærskarers HERRE: Jeg er fuld af Nidkærhed for
Zion, ja i stor Vrede er jeg nidkær for det. 3 Så siger
HERREN: Jeg vender tilbage til Zion og fæster Bo i
Jerusalem; Jerusalem skal kaldes den trofaste By, og
Hærskarers HERREs Bjerg det hellige Bjerg. 4 Så
siger Hærskarers HERRE: Atter skal gamle Mænd og
Kvinder sidde på Jerusalems Torve, alle med Stav
i Hånd for deres Ældes Skyld, 5 og Byens Torve
skal vrimle af legende Drenge og Piger. 6 Så siger
Hærskarers HERRE: Fordi det i disse Dage synes
det tiloversblevne af dette Folk umuligt, skulde det så
også synes mig umuligt, lyder det fra Hærskarers
HERRE. 7 Så siger Hærskarers HERRE: Se, jeg
frelser mit Folk fra Østerleden og Vesterleden 8 og
fører dem hjem, og de skal bo i Jerusalem og være
mit Folk, og jeg vil være deres Gud i Trofasthed og
Retfærd. 9 Så siger Hærskarers HERRE: Fat Mod, I,
som i denne Tid hører disse Ord af Profeternes Mund,
fra den dag Grunden lagdes til Hærskarers HERREs
Hus, Helligdommen, som skulde bygges. 10 Thi før
disse Dage gav hverken Menneskers eller Kvægs
Arbejde Udbytte; de, som drog ud og ind, havde
ikke Fred for Fjenden, og jeg slap alle Mennesker
løs påhverandre. 11 Men nu er jeg ikke mod det
tiloversblevne af dette Folk som i fordums Dage,
lyder det fra Hærskarers HERRE; 12 jeg udsår Fred,
Vinstokken skal give sin Frugt, Jorden sin Afgrøde og
Himmelen sin Dug, og jeg giver det tiloversblevne af
dette Folk det alt sammen i Eje. 13 Og som I, både
Judas og Israels Hus, har været et Forbandelsens
Tegn blandt Folkene, således skal I, når jeg har frelst
eder, blive et Velsignelsens. Frygt ikke, fat Mod! 14
Thi så siger Hærskarers HERRE: Som jeg, da eders
Fædre vakte min Vrede, satte mig for at handle ilde
med eder og ikke angrede det, siger Hærskarers
HERRE, 15 således har jeg nu i disse Dage omvendt
sat mig for at gøre vel mod Jerusalem og Judas Hus.
Frygt ikke! 16 Men hvad I skal gøre, er dette; Tal
Sandhed hver med sin Næste, fæld i eders Porte
Domme, der hvier på Sandhed og fører til Fred, 17
tænk ikke i eders Hjerter ondt mod hverandre og
elsk ikke falske Eder! Thi alt sligt hader jeg, lyder
det fra HERREN. 18 Og Hærskarers HERREs Ord
kom til mig således: 19 Så siger Hærskarers HERRE:
Fasten i den fjerde, femte, syvende og tiende Måned
skal blive Judas Hus til Fryd og Glæde og gode
Højtidsdage. Elsk Sandhed og Fred! 20 Så siger
Hærskarers HERRE: Endnu skal det ske, at Folkeslag
og mange Byers Indbyggere skal komme, 21 og den
ene Bys Indbyggere skal gå til den andens og sige:
"Lad os vandre hen og bede HERREN om Nåde
og søge Hærskarers HERRE; også jeg vil med." 22
Og mange Folkeslag og talrige Folk skal komme og
søge Hærskarers HERRE i Jerusalem for at bede
HERREN om Nåde. 23 Så siger Hærskarers HERRE:
I hine Dage skal ti Mænd af alle Folks Tungemål
gribe fat i en Jødes Kappeflig og sige: "Vi vil gå med
eder; thi vi har hørt, at Gud er med eder."

9 Et Udsagn: HERRENs Ord er over Hadraks Land,
i Damaskus slår det sig ned - thi Aram forbrød sig
mod HERREN - det er over alle, som hader Israel,
2 også over Hamat, som grænser dertil, Tyrus og
Zidon, thi det er såre viist. 3 Tyrus bygged sig en
Fæstning og ophobed Sølv som Støv og Guld som
Gadeskarn. 4 Se, Herren vil tage det i Eje og styrte
dets Bolværk i Havet. det selv skal fortæres af Ild. 5
Askalon ser det og frygter, Gaza og Ekron skælver
voldsomt, thi Håbet brast. Gaza mister sin Konge, i
Askalon skal ingen bo, 6 i Asdod skal Udskud bo, Jeg
gør Ende på Filisterens Hovmod, 7 tager Blodet ud af
hans Mund og Væmmelsen bort fra hans Tænder.
Også han bliver reddet for vor Gud, han bliver som
en Slægt i Juda, Ekron som, en, Jebusit. 8 Som en
Vagt lejrer jeg mig formit Hus mod dem, som kommer
og går; aldrig mer skal en Voldsmand gå igennem
deres Land, thi nu har jeg set det med mine egne
Øjne. 9 Fryd dig såre, Zions Datter, råb med Glæde,
Jerusalems Datter! Se, din Konge kommer til dig.
Retfærdig og sejrrig er han, ydmyg, ridende på et
Æsel, på en Asenindes Føl. 10 Han udrydder Vognene
af Efraim, Hestene af Jerusalem, Stridsbuerne ryddes
til Side. Hans Ord stifter Fred mellem Folkene, han
hersker fra Hav til Hav, fra Floden til Jordens Ende.
11 For Pagtblodets Skyld vil jeg også slippe dine
Fanger ud, ja ud af den vandløse Brønd. 12 Hjem til
Borgen, I Fanger med Håb! Også i Dag forkyndes:
Jeg giver dig tvefold Bod! 13 Thi jeg spænder mig
Juda som Bue, lægger Efraim på som Pil og vækker
dine Sønner, Zion, imod dine Sønner, Javan. Jeg
gør dig som Heltens Sværd. 14 Over dem viser sig
Herren, hans Pil farer ud som et Lyn. Den Herre
HERREN støder i Horn, skrider frem i Søndenstorm;
15 dem værner Hærskarers HERRE. De opæder,
nedtramper Slyngekasterne, drikker deres Blod som
Vin og fyldes som Offerskålen, som Alterets Hjørner.
16 HERREN deres Gud skal på denne Dag frelse dem
som sit Folks Hjord; thi de er Kronesten, der funkler
over hans Land. 17 Hvor det er dejligt, hvor skønt!
Thi Korn giver blomstrende Ungersvende, Most giver
blomstrende Møer.

10 HERREN skal I bede om Regn ved Tidlig-
og Sildigregnstide; HERREN skaber Uvejr;
Regnskyl giver han dem, hver Mand Urter på Marken.
2 Men Husgudens Tale er Svig, Sandsigeres Syner er
Blændværk: de kommer med tomme Drømme, hul er
Trøsten, de giver; derfor vandrer de om som en Hjord,
lider Nød, thi de har ingen Hyrde. 3 Mod Hyrdeme
blusser min Vrede, Bukkene vil jeg bjemsøge; thi
Hærskarers HERRE ser til sin Hjord. Han ser til Judas
Hus; han gør dem til en Ganger, sin stolte Ganger
i Strid. 4 Fra ham kommer Hjørne og Teltpæl, fra
ham kommer Krigens Bue, fra ham kommer hver en
Hersker. 5 De bliver til Hobe som Helte, der i Striden
tramper i Gadens Dynd; de kæmper, thi HERREN er
med dem. Rytterne bliver til Skamme; 6 jeg styrker
Judas Hus og frelser Josefs Hus. Jeg ynkes og fører
dem hjem, som havde jeg aldrig forstødt dem: thi
jeg er HERREN deres Gud og bønhører dem. 7
Efraim bliver som en Helt, deres Hjerte glædes som
af Vin, deres Sønner glædes ved Synet. Deres Hjerte
frydes i HERREN; 8 jeg fløjter ad dem og samler
dem; thi jeg udløser dem, og de bliver mange som
fordum. 9 Blandt Folkeslag strøede jeg dem ud, men
de kommer mig i Hu i det fjerne og opfostrer Børn
til Hjemfærd. 10 Jeg fører dem hjem fra Ægypten,
fra Assur samler jeg dem og bringer dem til Gilead
og Libanon, som ikke skal være dem nok. 11 De
går gennem Trængselshavet, han slår dets Bølger
ned. Alle Nilstrømme tørkner, Assurs Stolthed styrtes,
Ægyptens Herskerspir viger. 12 Jeg gør dem stærke i
HERREN, de vandrer i hans Navn, så lyder det fra
HERREN.

11 Libanon, luk Dørerne op, så Ild kan fortære dine
Cedre! 2 Klag, Cypres, thi Cedren er faldet.
de ædle Træer lagt øde! Klag, I Basans Ege, thi
Fredskoven ligger fældet! 3 Hør, hvor Hyrderne klager,
thi deres Græsgang er hærget; hør, hvor Løverne
brøler, thi Jordans Tykning er hærget. 4 Således
sagde HERREN min Gud: Røgt Slagtefårene, 5 hvis
Køber slagter dem uden at føle Skyld, og hvis Sælger
siger: "HERREN være lovet, jeg blev rig." Og deres
Hyrder sparer dem ikke. 6 (Thi jeg vil ikke længer
spare Landets Indbyggere, lyder det fra HERREN;
men se, jeg lader hvert Menneske falde i sin Hyrdes
og sin Konges Hånd; og de skal ødelægge Landet,
og jeg vil ingen redde af deres Hånd). 7 Så røgtede
jeg Slagtefårene for Fåreprangerne og tog mig to
Stave; den ene kaldte jeg "Liflighed", den anden
"Bånd"; og jeg røgtede Fårene. 8 (Og jeg ryddede
de tre Hyrder af Vejen i een Måned). Så tabte jeg
Tålmodigheden med dem, og de blev også kede af
mig. 9 Og jeg sagde: "Jeg vil ikke røgte eder; lad dø,
hvad dø skal, lad bortkomme, hvad bortkomme skal,
og lad de andre æde hverandres Kød!" 10 Så tog jeg
Staven, som hed "Liflighed". og sønderbrød den for
at bryde den Overenskomst, jeg havde sluttet (med
alle Folkeslag; 11 og den blev brudt samme Dag, og
Fåreprangerne, som holdt Øje med mig, kendte, at

det var HERRENs Ord). 12 Og jeg sagde til dem: "Om
I synes, så giv mig min Løn; hvis ikke, så lad være!"
Så afvejede de min Løn, tredive Sekel Sølv. 13 Men
HERREN sagde til mig: "Kast den til Pottemageren",
den dejlige Pris, de har vurderet mig til!" Og jeg tog de
tredive Sekel Sølv og kastede dem til Pottemageren i
HERRENs Hus. 14 Så sønderbrød jeg den anden
Hyrdestav "Bånd" for at bryde Broderskabet imellem
Juda og Jerusalem. 15 Siden sagde HERREN til mig:
Udstyr dig atter som en Hyrde, en Dåre af en Hyrde!
16 (Thi se, jeg lader en Hyrde fremstå i Landet). Han
tager sig ikke af det bortkomne, leder ikke efter det
vildfarne, læger ikke det brudte og har ikke Omhu for
det sunde, men spiser Kødef af de fede Dyr og river
Klovene af dem. 17 Ve, min Dåre af en Hyrde, som
svigter Fårene! Et Sværd imod hans Arm og hans
højre Øje! Hans Arm skal vorde vissen, hans højre
Øje blindes.

12 Et Udsagn; HERRENs Ord om Israel. Det
lyder fra HERREN; som udspændte Himmelen,
grundfæstede Jorden og dannede Menneskets Ånd i
dets Indre: 2 Se, jeg gør Jerusalem til et berusende
Bæger for alle Folkeslag trindt om; også Juda skal
være med til at belejre Jerusalem. 3 På hin Dag gør
jeg Jerusalem til Løftesten for alle Folkeslag - enhver,
som løfter den, skal rive sig på den! Og alle Jordens
Folk skal samle sig imod det. 4 På hin Dag, lyder
det fra HERREN, slår jeg alle Heste med Angst og
Rytterne med Vanvid; Judas Hus åbner jeg Øjnene på,
men alle Folkeslagene slår jeg med Blindhed. 5 Og
Judas Stammer skal tænke: "Jerusalems Indbyggere
er stærke i Hærskarers HERRE, deres Gud." 6 På hin
Dag gør jeg Judas Stammer til en Ildgryde mellem
Brændestykker, et brændende Blus mellem Neg, og
de skal æde til højre og venstre alle Folkeslag trindt
om, og Jerusalem bliver roligt på sit Sted, i Jerusalem.
7 Så giver HERREN først Judas Telte Sejr, for at
Davids Hus og Jerusalems Indbyggere ikke skal vinde
større Ry end Juda. 8 På hin Dag værner HERREN
om Jerusalems Indbyggere, og den skrøbeligste
iblandt dem skal på hin Dag blive som David, men
Davids Hus som Gud, som HERRENs Engel foran
dem. 9 På hin Dag vil jeg søge at tilintetgøre alle de
Folk, som kommer imod Jerusalem. 10 Og så udgyder
jeg over Davids Hus og Jerusalems Indbyg- gere
Nådens og Bønnens Ånd, så de ser hen til ham, de
har gennemstunget, og sørger over ham, som man
sørger over en enbåren Søn, og holder Klage over
ham, son1 man holder Klage over den førstefødte. 11
På hin Dag skal Sorgen blive stor i Jerusalem som
Sorgen over Hadadrimmon i Megiddos Dal. 12 Landet
skal sørge, hver Slægt for sig, Davids Hus's Slægt for
sig og deres Kvinder for sig, Natans Hus's Slægt for
sig og deres Kvinder for sig, 13 Levis Hus's Slægt for
sig og deres Kvinder for sig, Sjim'iternes Slægt for sig
og deres Kvinder for sig, 14 alle de tiloversblevne
Slægter hver for sig og deres Kvinder for sig.

13 På hin Dag skal en Kilde vælde frem for Davids
Hus og Jerusalems Indbyggere mod Synd og
Urenhed. 2 Og på hin bag, lyder det fra Hærskarers
HERRE, udrydder jeg Afgudernes Navne af Landet,
så de ikke mer skal ihukommes; også Profeterne
og Urenhedens Ånd driver jeg ud af Landet. 3 Når
nogen da atter profeterer, skal hans egne Forældre,
hans Fader og Moder, sige til ham: Du har forbrudt
dit Liv, thi du har talt Løgn i HERRENs Navn." Og
hans egne Forældre, hans Fader og Moder, skal
gennembore ham, når han profeterer. 4 På hin Dag
skal hver en Profet skamme sig over sine Syner, når
han profeterer, og han skal ikke klæde sig i lådden
Kappe for at føre Folk bag Lyset, 5 men sige: "Jeg
er ingen Profet; jeg er Bonde og har dyrket Jord
fra min Ungdom." 6 Og spørger man ham: "Hvad
er det for Sår på dit Bryst?" skal han sige: "Dem
fik jeg i mine Boleres Hus." 7 Frem, Sværd, imod
min Hyrde, mod Manden, som står mig nær, så
lyder det fra Hærskarers HERRE. Hyrden vil jeg slå,
så Fårehjorden spredes; mod Drengene løfter jeg
Hånden. 8 Og i hele Landet lyder det fra HERREN,
skal to Tredjedele udryddes og udånde, men een
Tredjedel skal levnes. 9 Og denne Tredjedel fører jeg
i Ild og renser den, som man renser Sølv, prøver den,
som man prøver Guld. Den skal påkalde mit Navn,
og jeg svarer; jeg siger: "Den er mit Folk." Og den
skal sige: "HERREN er min Gud."

14 Se, en Dag kommer, HERRENs Dag, da dit
Bytte skal deles i dig. 2 Da samler jeg alle
Folkene til Angreb på Jerusalem; Byen indtages,
Husene plyndres, Kvinderne skændes, og Halvdelen
af Byens Indbyggere vandrer i Landflygtighed; men
Resten af Folket skal ikke udryddes af Byen. 3 Og
HERREN drager ud og strider mod disse Folk, som
han fordum stred på Kampens bag. 4 På hin Dag
står hans Fødder på Oliebjerget østen for Jerusalem,
og Oliebjerget skal revne midt over fra Øst til Vest
og danne en vældig Dal, idet Bjergets ene Halvdel
viger mod Nord, den anden mod Syd. 5 I skal flygte
til mine Bjerges Dal, thi Bjergdalen når til Azal. I
skal fly, som I flyede for Jordskælvet i Kong Uzzija
af Judas Dage. Og HERREN min Gud kommer og

alle de Hellige med ham. 6 På hin Dag skal der ikke
være Hede eller Kulde og Frost. 7 Det skal være een
eneste Dag - HERREN kender den - ikke Dag og
Nat; det skal være lyst ved Aftentide. 8 På hin Dag
skal rindende Vand vælde frem fra Jerusalem; det
halve løber ud i Havet mod Øst, det halve i Havet
mod Vest, og det både Sommer og Vinter. 9 Og
HERREN skal være Konge over hele Jorden. På hin
Dag skal HERREN være een og hans Navn eet. 10
Og hele Landet bliver en Slette fra Geba til Rimmon
i Sydlandet; men Jerusalem skal ligge højt på sit
gamle Sted. Fra Benjaminsporten til den gamle Ports
Sted, til Hjørneporten, og fra Hanan'eltårnet til de
kongelige Vinperser skal det være beboet. 11 Der
skal ikke mere lægges Band derpå, og Jerusalem
skal ligge trygt. 12 Men dette skal være den Plage,
HERREN lader ramme alle de Folkeslag, som drager
i Leding mod Jerusalem: han lader Kødet rådne på
dem i levende Live, Øjnene rådner i deres Øjenhuler
og Tungen i deres Mund. 13 På hin Dag skal en
vældig HERRENs Rædsel opstå iblandt dem, så
de griber fat i og løfter Hånd mod hverandre. 14
Også Juda skal stride i Jerusalem. Og alle Folkenes
Rigdom skal samles trindt om fra, Guld, Sølv og
Klæder i såre store Måder. 15 Og samme Plage skal
ramme Heste, Muldyr, Kameler, Æsler og alt Kvæg i
Lejrene der. 16 Men alle de, der bliver tilbage af alle
Folkene, som kommer imod Jerusalem, skal År efter
År drage derop for at tilbede Kongen, Hærskarers
HERRE, og fejre Løvhyttefest. 17 Og dersom nogen
af Jordens Slægter ikke drager op til Jerusalem for
at tilbede Kongen, Hærskarers HERRE, skal der
ikke falde Regn hos dem. 18 Og dersom Ægyptens
Slægt ikke drager derop og kommer derhen, så skal
de rammes af den Plage, HERREN lader ramme
Folkene. 19 Det er Straffen over Ægypterne og alle
de Folk, som ikke drager op for at fejre Løvhyttefest.
20 På hin Dag skal der stå på Hestenes Bjælder
"Helliget HERREN". Og Gryderne i HERRENs Hus
skal være som Offerskålene for Alteret; 21 hver Gryde
i Jerusalem og Juda skal være helliget Hærskarers
HERRE, så alle de ofrende kan komme og tage af
dem og koge deri. Og på hin Dag skal der ikke mere
være nogen Kana'anæer i Hærskarers HERREs Hus.

Malakias

1 Et Udsagn; HERRENs Ord til Israel ved Malakias.
2 Jeg elsker eder, siger HERREN; men I spørger:
"Hvori har du vist, at du elsker os?" Er Esau ikke
Jakobs Broder, lyder det fra HERREN, og dog elsker
jeg Jakob **3** og hader Esau. Jeg bar gjort hans Bjerge
til Ørk og hans Arvelod til Øde. **4** Når Edom siger:
"Vi er ødelagt, men vi bygger atter på Tomterne",
så siger Hærskarers HERRE: De bygger, men jeg
river ned! De skal kaldes Gudløsheds Land og det
Folk, HERREN i al Evighed vredes på. **5** I skal se
det med egne Øjne og sige: "HERRENs Vælde når
ud over Israels Grænser." **6** En Søn ærer sin Fader,
en Træl frygter sin Herre. Men er jeg Fader, hvor er
da min Ære, og er jeg Herre, hvor er da Frygten for
mig? siger Hærskarers HERRE til eder, I Præster,
som ringeagter mit Navn. I spørger: "Hvorved har vi
ringeagtet dit Navn?" **7** Ved at bringe urent Brød på
mit Alter! I spørger: "Hvorved har vi gjort det urent?"
Ved at sige: "HERRENs Bord er lidet værd." **8** Når I
bringer blinde Dyr som Offer, er der så ikke noget ondt
deri? Når I bringer halte og syge Dyr, er der så ikke
noget ondt deri? Bring dem engang til din Statholder!
Mon han vil synes derom og tage vel imod dig? siger
Hærskarers HERRE. **9** Og så vil I stemme Gud til
Mildhed dermed, at han må være os nådig! Fra eders
Hånd kommer slige Ting! Mon han vil tage vel imod
eder, siger Hærskarers HERRE. **10** Vilde dog en af
eder lukke Dørene, så I ikke til ingen Gavn skulde
gøre Ild på mit Alter! Jeg bryder mig ikke om eder,
siger Hærskarers HERRE, og ønsker ikke Offergaver
af eders Hånd. **11** Thi fra Stedet, hvor Solen står
op, til Stedet, hvor den går ned, er mit Navn stort
iblandt Folkene, og alle Vegne bringes der mit Navn
Røgoffer og rene Offergaver; thi mit Navn er stort
iblandt Folkene, siger Hærskarers HERRE. **12** Men I
vanhelliger det ved at sige: "Herrens Bord er urent,
og ussel Frugt er hans Mad." **13** Og I siger: "Hvilket
Slid!" og blæser derad, siger Hærskarers HERRE;
I bringer noget røvet, ja halte og syge Dyr; det er
Offergaven, I bringer! Skulde jeg ønske at modtage
den af eders Hånd? siger HERREN. **14** Forbandet
være den Bedrager, som i sin Hjord har et Handyr og
lover mig det, men ofrer Herren et Dyr, som ikke dur!
Thi en stor Konge er jeg, siger Hærskarers HERRE,
og mit Navn er frygtet blandt Folkene.

2 Og nu udgår følgende Påbud til eder, I Præster;
2 Hvie I ikke adlyder og lægger eder på Sinde at
holde mit Navn i Ære, siger Hærskarers HERRE, så
sender jeg Forbandelse over eder og vender eders
Velsignelse til Forbandelse, ja til Forbandelse, fordi I
ikke lægger eder det på Sinde. **3** Se, jeg afhugger
Armen på eder og kaster Skarn i Ansigtet på eder,
Skarnet fra eders Højtider, og eders Ofre oven i
Købet; **4** og I skal kende, at jeg har sendt eder
dette Påbud, fordi jeg har en Pagt med Levi, siger
Hærskarers HERRE. **5** Min Pagt med ham var, at jeg
skulde give ham Liv og Fred, og han skulde frygte
mig og bæve for mit Navn; **6** Sandheds Lære var i
hans Mund, Svig fandtes ikke på hans Læber; i Fred
og Sanddruhbed vandrede han med mig, og mange
holdt han fra Brøde. **7** Thi Præstens Læber vogter på
Kundskab, og Vejledning søger man af hans Mund; thi
han er Hærskarers HERREs Sendebud. **8** Men I veg
bort fra Vejen; mange har I bragt til Fald ved eders
Vejledning, Levis Pagt har I ødelagt, siger Hærskarers
HERRE. **9** Derfor har jeg også gjort eder ringeagtede
og oversete af alt Folket, fordi I ikke tager Vare på
mine Veje eller bryder eder om Loven. **10** Har vi ikke
alle en og samme Fader, er det ikke en og samme
Gud, som bar skabt os? Hvorfor er vi da troløse mod
hverandre, så vi vanhelliger vore Fædres Pagt? **11**
Juda er troløst, og Vederstyggelighed øves i Israel
og Jerusalem; thi Juda vanhelliger den Helligdom,
HERREN elsker, og tager en fremmed Guds Datter til
Ægte. **12** HERREN unddrage den Mand. som gør
sligt, en til at våge og svare i Jakobs Telte og en til at
frembære Offergave for Hærskarers HERRE! **13** Og
for det andet gør I dette: I hyller HERRENs Alter i
Tårer, Gråd og Klage, så han ikke mere vender sig til
Offergaven eller med Glæde modtager Gaver af eders
Hånd. **14** Og I spørger: "Hvorfor?" Fordi HERREN var
Vidne mellem dig og din Ungdomshustru, mod hvem
du har været troløs, skønt hun hører til dit Folk og
deler din Tro. **15** Således gør ingen, så længe der er
Ånd i ham. Hvorledes har det sig med ham? Han
ønsker Afkom for Gud. Så tag Vare på eders Ånd, og
ingen være troløs imod sin Ungdomshustru! **16** Thi
jeg hader Skilsmisse, siger HERREN, Israels Gud, og
at man hyller sin Klædning i Uret, siger Hærskarers
HERRE. Så tag eder i Vare for eders Ånds Skyld og
vær ikke troløse! **17** I trætter HERREN med eders
Ord. Og I spørger: "Hvorved trætter vi?" Ved at sige:
"Enhver som gør ondt, er god i HERRENs Øjne; i
dem har han Behag; hvor er ellers Dommens Gud?"

3 Se, jeg sender min Engel, og han skal bane Vej
for mit Åsyn; og til sit Tempel kommer i et Nu
den Herre, I søger, og Pagtens Engel, som I længes
efter; se, han kommer, siger Hærskarers HERRE.

2 Men hvo kan udholde den Dag, han kommer, og
hvo kan stå, når han kommer til Syne? Han er jo
som Metalsmelterens Ild og Tvætternes Lud. 3 Han
sidder og smelter og renser Sølv; han renser Levis
Sønner, lutrer dem som Guld og Sølv, så de kan
frembære Offergave for HERREN i Retfærdighed, 4
at Judas og Jerusalems Offergave må være HERREN
liflig som i fordums Dage, i henrundne År. 5 Jeg
nærmer mig eder til Dom og vidner i Hast mod
Troldmændene, Ægteskabsbryderne, Menederne
og dem, som undertrykker Daglejere, Enker og
faderløse, gør fremmede Uret og ikke frygter mig,
siger Hærskarers HERRE. 6 Thi jeg, HERREN, er
ikke blevet en anden, men I har ikke ophørt at være
Jakobsønner". 7 Siden eders Fædres Dage er I
afveget fra mine Bud og har ikke holdt dem. Vend om
til mig, så vil jeg vende om til eder, siger Hærskarers
HERRE. Og I spørger: "Hvorledes skal vi vende os?"
8 Skal et Menneske bedrage Gud? I bedrager mig
jo! Og I spørger:"Hvorved har vi bedraget dig?" Med
Tienden og Offerydelsen! 9 I trues med Forbandelse
og bedrager dog mig, ja alt Folket gør det! 10 Bring
hele Tienden til Forrådshuset, så der kan være Mad i
mit Hus; sæt mig på Prøve dermed, siger Hærskarers
HERRE, om jeg da ikke åbner eder Himmelens Sluser
og udøser Velsignelse over eder i Overmål. 11 Jeg
vil for eders Skyld skræmme Æderne, så at de ikke
ødelægger eder Landets Afgrøde, og Vinstokken
på Marken skal ikke slå eder fejl, siger Hærskarers
HERRE. 12 Og alle Folkene skal love eder, fordi I har
et yndigt Land, siger Hærskarers HERRE. 13 I taler
stærke Ord imod mig, siger HERREN. Og I spørger:
"Hvad taler vi imod dig?" 14 I siger: "Det er ørkesløst
at tjene Gud; hvad vinder vi ved at opfylde hans Krav
og gå sørgeklædte for Hærskarers HERREs Åsyn?
15 Nej, vi må love de frække! De øver Gudløshed
og kommer til Vejrs; de frister Gud og slipper godt
derfra." 16 Da talte de, som frygter HERREN, med
hverandre. Og HERREN lyttede og hørte efter, og
en Bog blev skrevet for hans Åsyn, for at de kunde
ihukommes, som frygter HERREN og slår Lid til hans
Navn. 17 Den Dag jeg griber ind, skal de tilhøre mig
som mit Eje, siger Hærskarers HERRE, og jeg vil
handle nænsomt med dem, som en Fader handler
nænsomt med sin Søn, der tjener ham. 18 Da skal I
atter kende Forskel på retfærdig og gudløs, på den,
som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham.

4 Thi se, Dagen kommer, luende som en Ovn; og
alle de frække og alle, som øver Gudløshed, skal
blive som Strå, og Dagen, som kommer, skal lade
dem gå op i Luer, siger Hærskarers HERRE, så der
ikke levnes Rod eller Gren at dem. 2 Men for eder,
som frygter mit Navn, skal Retfærds Sol opgå med
Lægedom under sine Vinger, og I skal gå ud og
boltre eder som Kalve, der kommer fra Stalden, 3
og trampe de gudløse ned; thi de skal blive til Støv
under eders Fodsåler, den bag jeg griber ind, siger
Hærskarers HERRE. 4 Kom min Tjener Moses's Lov
i Hu, hvem jeg pålagde Vedtægter og Lovbud om
alt Israel på Horeb. 5 Se, jeg sender eder Profeten
Elias, før HERRENs store og frygtelige Dag kommer.
6 Han skal vende Fædrenes Hjerte til Sønnerne og
Sønnernes til Fædrene, at jeg ikke skal komme og
slå Landet med Band.

NYE TESTAMENTE

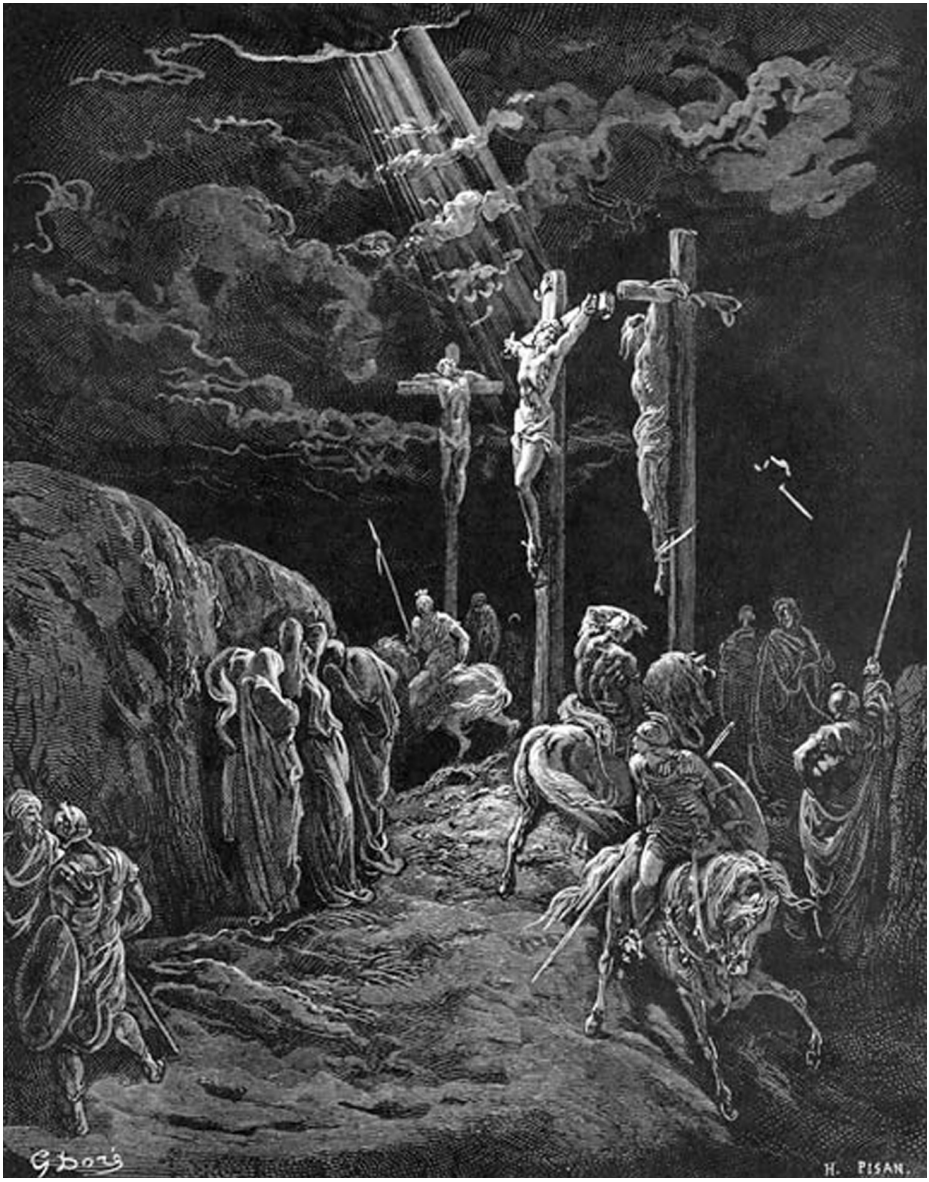

Men Jesus sagde: 'Fader! forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre.'
Men de delte hans Klæder imellem sig ved Lodkastning.
Lukas 23:34

Matthæus

1 Jesu Kristi Davids Søns, Abrahams Søns,
Slægtsbog. **2** Abraham avlede Isak; og Isak avlede
Jakob; og Jakob avlede Juda og hans Brødre; **3** og
Juda avlede Fares og Zara med Thamar; og Fares
avlede Esrom; og Esrom avlede Aram; **4** og Aram
avlede Aminadab; og Aminadab avlede Nasson; og
Nasson avlede Salmon; **5** og Salmon avlede Boas
med Rakab; og Boas avlede Obed med Ruth; og
Obed avlede Isaj; **6** og Isaj avlede Kong David; og
David avlede Salomon med Urias's Hustru; **7** og
Salomon avlede Roboam; og Roboam avlede Abia;
og Abia avlede Asa; **8** og Asa avlede Josafat; og
Josafat avlede Joram; og Joram avlede Ozias; **9** og
Ozias avlede Joatham; og Joatham avlede Akas; og
Akas avlede Ezekias; **10** og Ezekias avlede Manasse;
og Manasse avlede Amon; og Amon avlede Josias; **11**
og Josias avlede Jekonias og hans Brødre på den Tid,
da Bortførelsen til Babylon fandt Sted. **12** Men efter
Bortførelsen til Babylon avlede Jekonias Salathiel; og
Salathiel avlede Zorobabel; **13** og Zorobabel avlede
Abiud; og Abiud avlede Eliakim: og Eliakim avlede
Azor; **14** og Azor avlede Sadok; og Sadok avlede
Akim; og Akim avlede Eliud; **15** og Eliud avlede
Eleazar; og Eleazar avlede Matthan; og Matthan
avlede Jakob; **16** og Jakob avlede Josef, Marias
Mand; af hende blev Jesus født, som kaldes Kristus.
17 Altså ere alle Slægtledene fra Abraham indtil
David fjorten Slægtled, og fra David indtil Bortførelsen
til Babylon fjorten Slægtled, og fra Bortførelsen til
Babylon indtil Kristus fjorten Slægtled. **18** Men med
Jesu Kristi Fødsel gik det således til. Da Maria,
hans Moder, var trolovet med Josef, fandtes hun,
førend de kom sammen, at være frugtsommelig af
den Helligånd. **19** Men da Josef, hendes Mand, var
retfærdig og ikke vilde beskæmme hende offentligt,
besluttede han hemmeligt at skille sig fra hende. **20**
Men idet han tænkte derpå, se, da viste en Herrens
Engel sig for ham i en drøm og sagde: "Josef, Davids
Søn! frygt ikke for at tage din Hustru Maria til dig; thi
det, som er avlet i hende, er af den Helligånd. **21**
Og hun skal føde en Søn, og du skal kalde hans
Navn Jesus; thi han skal frelse sit Folk fra deres
Synder." **22** Men dette er alt sammen sket, for at det
skulde opfyldes, som er talt af Herren ved Profeten,
som siger: **23** "Se, Jomfruen skal blive frugtsommelig
og føde en Søn, og man skal kalde hans Navn
Immanuel", hvilket er udlagt: Gud med os. **24** Men
da Josef vågnede op at Søvnen, gjorde han, som
Herrens Engel havde befalet ham, og han tog sin
Hustru til sig. **25** Og han kendte hende ikke, førend
hun havde født sin Søn, den førstefødte, og han
kaldte hans Navn Jesus.

2 Men da Jesus var født i Bethlehem i Judæa, i Kong
Herodes's Dage, se, da kom der vise fra Østerland
til Jerusalem og sagde: **2** "Hvor er den Jødernes
Konge, som er født? thi vi have set hans Stjerne
i Østen og ere komne for at tilbede ham." **3** Men
da Kong Herodes hørte det, blev han forfærdet, og
hele Jerusalem med ham; **4** og han forsamlede alle
Folkets Ypperstepræster og skriftkloge og adspurgte
dem, hvor Kristus skulde fødes. **5** Og de sagde til
ham: "I Bethlehem i Judæa; thi således er der skrevet
ved Profeten: **6** Og du, Bethlehem i Judas Land, er
ingenlunde den mindste iblandt Judas Fyrster; thi af
dig skal der udgå en Fyrste, som skal vogte mit Folk
Israel." **7** Da kaldte Herodes hemmeligt de vise og fik
af dem nøje Besked om Tiden, da Stjernen havde
ladet sig til Syne. **8** Og han sendte dem til Bethlehem
og sagde: "Går hen og forhører eder nøje om Barnet;
men når I have fundet det, da forkynder mig det, for
at også jeg kan komme og tilbede det." **9** Men da de
havde hørt Kongen, droge de bort; og se, Stjernen,
som de havde set i Østen, gik foran dem, indtil den
kom og stod oven over, hvor Barnet var. **10** Men da
de så Stjernen, bleve de såre meget glade. **11** Og de
gik ind i Huset og så Barnet med dets Moder Maria
og faldt ned og tilbade det og oplode deres Gemmer
og ofrede det Gaver, Guld og Røgelse og Myrra. **12**
Og da de vare blevne advarede af Gud i en Drøm, at
de ikke skulde vende tilbage til Herodes, droge de ad
en anden Vej tilbage til deres Land. **13** Men da de
vare dragne bort, se, da viser en Herrens Engel sig i
en Drøm for Josef og siger: "Stå op, og tag Barnet
og dets Moder med dig og fly til Ægypten og bliv
der, indtil jeg siger dig til; thi Herodes vil søge efter
Barnet for at dræbe det." **14** Og han stod op og tog
Barnet og dets Moder med sig om Natten og drog
bort til Ægypten. **15** Og han var der indtil Herodes's
Død, for at det skulde opfyldes, som er talt af Herren
ved Profeten, der siger: "Fra Ægypten kaldte jeg min
Søn." **16** Da Herodes nu så, at han var bleven skuffet
af de vise, blev han såre vred og sendte Folk hen og
lod alle Drengebørn ihjelslå, som vare i Bethlehem og
i hele dens Omegn, fra to År og derunder, efter den
Tid, som han havde fået Besked om af de vise. **17** Da
blev det opfyldt, som er talt ved Profeten Jeremias,
som siger: **18** "En Røst blev hørt i Rama, Gråd og
megen Jamren; Rakel græd over sine Børn og vilde

ikke lade sig trøste, thi de ere ikke mere." 19 Men
da Herodes var død, se, da viser en Herrens Engel
sig i en Drøm for Josef i Ægypten og siger: 20 "Stå
op, og tag Barnet og dets Moder med dig, og drag
til Israels Land; thi de ere døde, som efterstræbte
Barnets Liv." 21 Og han stod op og tog Barnet og
dets Moder med sig og kom til Israels Land. 22 Men
da han hørte, at Arkelaus var Konge over Judæa i sin
Fader Herodes's Sted, frygtede han for at komme
derhen; og han blev advaret af Gud i en Drøm og
drog bort til Galilæas Egne. 23 Og han kom og tog
Bolig i en By, som kaldes Nazareth, for at det skulde
opfyldes, som er talt ved Profeterne, at han skulde
kaldes Nazaræer.

3 Men i de Dage fremstår Johannes Døberen og
prædiker i Judæas Ørken og siger: 2 "Omvender
eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær." 3 Thi han
er den, om hvem der er talt ved Profeten Esajas, som
siger: "Der er en Røst af en, som råber i Ørkenen:
Bereder Herrens Vej, gører hans Stier jævne!" 4 Men
han, Johannes, havde sit Klædebon af Kamelhår
og et Læderbælte om sin Lænd; og hans Føde var
Græshopper og vild Honning. 5 Da drog Jerusalem
ud til ham og hele Judæa og hele Omegnen om
Jordan. 6 Og de bleve døbte af ham i Floden Jordan,
idet de bekendte deres Synder. 7 Men da han så
mange af Farisæerne og Saddukæerne komme til
hans Dåb, sagde han til dem: "I Øgleunger! hvem har
lært eder at fly fra den kommende Vrede? 8 Bærer
da Frugt, som er Omvendelsen værdig, 9 og mener
ikke at kunne sige ved eder selv: Vi have Abraham
til Fader; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække
Abraham Børn af disse Sten. 10 Men Øksen ligger
allerede ved Roden af Træerne; så bliver da hvert
Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugget og kastet i
Ilden. 11 Jeg døber eder med Vand til Omvendelse,
men den, som kommer efter mig, er stærkere end
jeg, han, hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han
skal døbe eder med den Helligånd og Ild. 12 Hans
Kasteskovl er i hans Hånd, og han skal gennemrense
sin Lo og samle sin Hvede i Laden; men Avnerne skal
han opbrænde med uslukkelig Ild." 13 Da kommer
Jesus fra Galilæa til Jordan til Johannes for at døbes
af ham. 14 Men Johannes vilde formene ham det
og sagde: "Jeg trænger til at døbes af dig, og du
kommer til mig!" 15 Men Jesus svarede og sagde
til ham: "Tilsted det nu; thi således sømmer det sig
for os at fuldkomme al Retfærdighed." Da tilsteder
han ham det. 16 Men da Jesus var bleven døbt, steg
han straks op af Vandet, og se, Himlene åbnedes
for ham, og han så Guds Ånd dale ned som en Due
og komme over ham. 17 Og se, der kom en Røst
fra Himlene, som sagde: "Denne er min Søn, den
elskede, i hvem jeg har Velbehag."

4 Da blev Jesus af Ånden ført op i Ørkenen for at
fristes af Djævelen. 2 Og da han havde fastet
fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, blev han omsider
hungrig. 3 Og Fristeren gik til ham og sagde: "Er
du Guds Søn, da sig, at disse Sten skulle blive
Brød." 4 Men han svarede og sagde: "Der er skrevet:
Mennesket skal ikke leve af Brød alene, men af hvert
Ord, som udgår igennem Guds Mund." 5 Da. tager
Djævelen ham med sig til den hellige Stad og stiller
ham på Helligdommens Tinde og siger til ham: 6 "Er
du Guds Søn, da kast dig herned; thi der er skrevet:
Han skal give sine Engle Befaling om dig, og de
skulle bære dig på Hænder, for at du ikke skal støde
din Fod på nogen Sten." 7 Jesus sagde til ham: "Der
er atter skrevet: Du må ikke friste Herren din Gud."
8 Atter tager Djævelen ham med sig op på et såre
højt Bjerg og viser ham alle Verdens Riger og deres
Herlighed; og han sagde til ham: 9 "Alt dette vil jeg
give dig, dersom du vil falde ned og tilbede mig." 10
Da siger Jesus til ham: "Vig bort, Satan! thi der er
skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham
alene." 11 Da forlader Djævelen ham, og se, Engle
kom til ham og tjente ham. 12 Men da Jesus hørte,
at Johannes var kastet i Fængsel, drog han bort til
Galilæa. 13 Og han forlod Nazareth og kom og tog
Bolig i Kapernaum, som ligger ved Søen, i Sebulons
og Nafthalis Egne, 14 for at det skulde opfyldes, som
er talt ved Profeten Esajas, som siger: 15 "Sebulons
Land og Nafthalis Land langs Søen, Landet hinsides
Jordan, Hedningernes Galilæa, 16 det Folk, som sad
i Mørke, har set et stort Lys, og for dem, som sad i
Dødens Land og Skygge, for dem er der opgået et
Lys." 17 Fra den Tid begyndte Jesus at prædike og
sige: "Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet
nær." 18 Men da han vandrede ved Galilæas Sø, så
han to Brødre, Simon, som kaldes Peter, og Andreas,
hans Broder, i Færd med at kaste Garn i Søen; thi de
vare Fiskere. 19 Og han siger til dem: "Følger efter
mig, så vil jeg gøre eder til Menneskefiskere." 20
Og de forlode straks Garnene og fulgte ham. 21 Og
da han derfra gik videre, så han to andre Brødre,
Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder,
i Skibet med deres Fader Zebedæus, i Færd med
at bøde deres Garn, og han kaldte på dem. 22 Og
de forlode straks Skibet og deres Fader og fulgte
ham. 23 Og Jesus gik omkring i hele Galilæa, idet

han lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets
Evangelium og helbredte enhver Sygdom og enhver
Skrøbelighed iblandt Folket. 24 Og hans Ry kom ud
over hele Syrien; og de bragte til ham alle dem, som
lede af mange Hånde Sygdomme og vare plagede af
Lidelser, både besatte og månesyge og værkbrudne;
og han helbredte dem. 25 Og store Skarer fulgte ham
fra Galilæa og Dekapolis og Jerusalem og Judæa og
fra Landet hinsides Jordan.

5 Men da han så Skarerne, steg han op på Bjerget;
og da han havde sat sig, gik hans Disciple hen til
ham, 2 og han oplod sin Mund, lærte dem og sagde:
3 "Salige ere de fattige i Ånden, thi Himmeriges
Rige er deres. 4 Salige ere de, som sørge, thi de
skulle husvales. 5 Salige ere de sagtmodige, thi de
skulle arve Jorden. 6 Salige ere de, som hungre og
tørste efter Retfærdigheden, thi de skulle mættes.
7 Salige ere de barmhjertige, thi dem skal vises
Barmhjertighed. 8 Salige ere de rene af Hjertet, thi de
skulle se Gud. 9 Salige ere de, som stifte Fred, thi
de skulle kaldes Guds Børn. 10 Salige ere de, som
ere forfulgte for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges
Rige er deres. 11 Salige ere I, når man håner og
forfølger eder og lyver eder alle Hånde ondt på for
min Skyld. 12 Glæder og fryder eder, thi eders Løn
skal være stor i Himlene; thi således have de forfulgt
Profeterne, som vare før eder. 13 I ere Jordens Salt;
men dersom Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det
da saltes? Det duer ikke til andet end at kastes ud og
nedtrædes af Menneskene. 14 I ere Verdens Lys;
en Stad, som ligger på et Bjerg, kan ikke skjules. 15
Man tænder heller ikke et Lys og sætter det under
Skæppen, men på Lysestagen; så skinner det for
alle dem, som ere i Huset. 16 Lader således eders
Lys skinne for Menneskene, at de må se eders gode
Gerninger og ære eders Fader, som er i Himlene. 17
Mener ikke, at jeg er kommen for at nedbryde Loven
eller Profeterne; jeg er ikke kommen for at nedbryde,
men for at fuldkomme. 18 Thi sandelig, siger jeg eder,
indtil Himmelen og Jorden forgår, skal end ikke det
mindste Bogstav eller en Tøddel forgå af Loven, indtil
det er sket alt sammen. 19 Derfor, den, som bryder et
at de mindste af disse Bud og lærer Menneskene
således, han skal kaldes den mindste i Himmeriges
Rige; men den, som gør dem og lærer dem, han skal
kaldes stor i Himmeriges Rige. 20 Thi jeg siger eder:
Uden eders Retfærdighed overgår de skriftkloges og
Farisæernes, komme I ingenlunde ind i Himmeriges
Rige. 21 I have hørt, at der er sagt til de gamle: Du
må ikke slå ihjel, men den, som slår ihjel, skal være
skyldig for Dommen. 22 Men jeg siger eder, at hver
den, som bliver vred på sin Broder uden Årsag, skal
være skyldig for Dommen; og den, som siger til sin
Broder: Raka! skal være skyldig for Rådet; og den,
som siger: Du Dåre! skal være skyldig til Helvedes
Ild. (Geenna g1067) 23 Derfor, når du ofrer din Gave
på Alteret og der kommer i Hu, at din Broder har
noget imod dig, 24 så lad din Gave blive der foran
Alteret, og gå hen, forlig dig først med din Broder,
og kom da og offer din Gave! 25 Vær velvillig mod
din Modpart uden Tøven, medens du er med ham
på Vejen, for at Modparten ikke skal overgive dig til
Dommeren, og Dommeren til Tjeneren, og du skal
kastes i Fængsel. 26 Sandelig, siger jeg dig, du skal
ingenlunde komme ud derfra, førend du får betalt
den sidste Hvid. 27 I have hørt, at der er sagt: Du
må ikke bedrive Hor. 28 Men jeg siger eder, at hver
den, som ser på en Kvinde for at begære hende, har
allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte. 29 Men
dersom dit højre Øje forarger dig, så riv det ud, og
kast det fra dig; thi det er bedre for dig, at eet af dine
Lemmer fordærves, end at hele dit Legeme bliver
kastet i Helvede. (Geenna g1067) 30 Og om din højre
Hånd forarger dig, så hug den af og kast den fra
dig; thi det er bedre for dig, at eet af dine Lemmer
fordærves, end at hele dit Legeme kommer i Helvede.
(Geenna g1067) 31 Og der er sagt: Den, som skiller sig
fra sin Hustru, skal give hende et Skilsmissebrev. 32
Men jeg siger eder, at enhver, som skiller sig fra sin
Hustru, uden for Hors Skyld, gør, at hun bedriver Hor,
og den, som tager en fraskilt Kvinde til Ægte, bedriver
Hor. 33 I have fremdeles hørt, at der er sagt til de
gamle: Du må ikke gøre nogen falsk Ed, men du skal
holde Herren dine Eder. 34 Men jeg siger eder, at I
må aldeles ikke sværge, hverken ved Himmelen, thi
den er Guds Trone, 35 ej heller ved Jorden, thi den er
hans Fodskammel, ej heller ved Jerusalem, thi det er
den store Konges Stad. 36 Du må heller ikke sværge
ved dit Hoved, thi du kan ikke gøre et eneste Hår
hvidt eller sort. 37 Men eders Tale skal være ja, ja,
nej, nej; hvad der er ud over dette, er af det onde.
38 I have hørt, at der er sagt: Øje for Øje, og Tand
for Tand. 39 Men jeg siger eder, at I må ikke sætte
eder imod det onde; men dersom nogen giver dig et
Slag på din højre Kind, da vend ham også den anden
til! 40 Og dersom nogen vil gå i Rette med dig og
tage din Kjortel, lad ham da også få Kappen! 41 Og
dersom nogen tvinger dig til at gå een Mil, da gå to
med ham! 42 Giv den, som beder dig, og vend dig
ikke fra den, som vil låne af dig. 43 I have hørt, at
der er sagt: Du skal elske din Næste og hade din

Fjende. 44 Men jeg siger eder: Elsker eders Fjender,
velsigner dem, som forbande eder, gører dem godt,
som hade eder, og beder for dem, som krænke eder
og forfølge eder, 45 for at I må vorde eders Faders
Børn, han, som er i Himlene; thi han lader sin Sol
opgå over onde og gode og lader det regne over
retfærdige og uretfærdige. 46 Thi dersom I elske dem,
som elske eder, hvad Løn have I da? Gøre ikke også
Tolderne det samme? 47 Og dersom I hilse eders
Brødre alene, hvad stort gøre I da? Gøre ikke også
Hedningerne det samme? 48 Værer da I fuldkomne,
ligesom eders himmelske Fader er fuldkommen.

6 Vogter eder at i ikke øve eders Retfærdighed for
Menneskene for at beskues af dem; ellers have I
ikke Løn hos eders Fader, som er Himlene. 2 Derfor,
når du giver Almisse, må du ikke lade blæse i Basun
foran dig, som Hyklerne gøre i Synagogerne og på
Gaderne, for at de kunne blive ærede af Menneskene;
sandelig, siger jeg eder, de have allerede fået deres
Løn. 3 Men når du giver Almisse, da lad din venstre
Hånd ikke vide, hvad din højre gør, 4 for at din
Almisse kan være i Løndom, og din Fader, som ser i
Løndom, skal betale dig. 5 Og når I bede, skulle I ikke
være som Hyklerne; thi de stå gerne i Synagogerne
og på Gadehjørnerne og bede, for at de kunne vise
sig for Menneskene; sandelig, siger jeg eder, de have
allerede fået deres Løn. 6 Men du, når du beder, da
gå ind i dit Kammer, og luk din Dør, og bed til din
Fader, som er i Løndom, og din Fader, som ser i
Løndom, skal betale dig. 7 Men når I bede, må I
ikke bruge overflødige Ord som Hedningerne; thi de
mene, at de skulle blive bønhørte for deres mange
Ord. 8 Ligner derfor ikke dem; thi eders Fader ved,
hvad I trænge til, førend I bede ham, 9 Derfor skulle
I bede således: Vor Fader, du, som er i Himlene!
Helliget vorde dit Navn; 10 komme dit Rige; ske din
Villie, som i Himmelen således også på Jorden; 11
giv os i dag vort daglige Brød: 12 og forlad os vor
Skyld, som også vi forlade vore Skyldnere; 13 og led
os ikke i Fristelse; men fri os fra det onde; (thi dit
er Riget og Magten og Æren i Evighed! Amen.) 14
Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, vil
eders himmelske Fader også forlade eder; 15 men
forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, vil
eders Fader ikke heller forlade eders Overtrædelser.
16 Og når I faste, da ser ikke bedrøvede ud som
Hyklerne; thi de gøre deres Ansigter ukendelige, for
at de kunne vise sig for Menneskene som fastende;
sandelig, siger jeg eder, de have allerede fået deres
Løn. 17 Men du, når du faster, da salv dit Hoved,
og to dit Ansigt, 18 for at du ikke skal vise dig for
Menneskene som fastende, men for din Fader, som
er i Løndom; og din Fader, som ser i Løndom, skal
betale dig. 19 Samler eder ikke Skatte på Jorden,
hvor Møl og Rust fortære, og hvor Tyve bryde ind
og stjæle; 20 men samler eder Skatte i Himmelen,
hvor hverken Møl eller Rust fortære, og hvor Tyve
ikke bryde ind og stjæle. 21 Thi hvor din Skat er,
der vil også dit Hjerte være. 22 Øjet er Legemets
Lys; derfor, dersom dit Øje er sundt, bliver hele dit
Legeme lyst; 23 men dersom dit Øje er dårligt, bliver
hele dit Legeme mørkt. Dersom nu det Lys, der er i
dig, er Mørke, hvor stort bliver da ikke Mørket! 24
Ingen kan tjene to Herrer; thi han må enten hade den
ene og elske den anden eller holde sig til den ene
og ringeagte den anden. I kunne ikke tjene Gud og
Mammon. 25 Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder
ikke for eders Liv, hvad I skulle spise, eller hvad I
skulle drikke; ikke heller for eders Legeme, hvad I
skulle iføre eder. Er ikke Livet mere end Maden, og
Legemet mere end Klæderne? 26 Ser på Himmelens
Fugle; de så ikke og høste ikke og sanke ikke i Lader,
og eders himmelske Fader føder dem; ere I ikke
meget mere værd end de? 27 Og hvem af eder kan
ved at bekymre sig lægge een Alen til sin Vækst?
28 Og hvorfor bekymre I eder for Klæder? Betragter
Lillierne på Marken, hvorledes de vokse; de arbejde
ikke og spinde ikke; 29 men jeg siger eder, at end ikke
Salomon i al sin Herlighed var klædt som en af dem.
30 Klæder da Gud således det Græs på Marken, som
står i dag og i Morgen kastes i Ovnen, skulde han da
ikke meget mere klæde eder, I lidettroende? 31 Derfor
må I ikke bekymre eder og sige: Hvad skulle vi spise?
eller: Hvad skulle vi drikke? eller: Hvormed skulle vi
klæde os? 32 - efter alt dette søge jo Hedningerne -.
Thi eders himmelske Fader ved, at I have alle disse
Ting nødig. 33 Men søger først Guds Rige og hans
Retfærdighed, så skulle alle disse Ting gives eder i
Tilgift. 34 Bekymrer eder derfor ikke for den Dag i
Morgen; thi den Dag i Morgen skal bekymre sig for
sig selv. Hver Dag har nok i sin Plage.

7 Dømmer ikke, for at I ikke skulle dømmes; thi
med hvad Dom I dømme, skulle I dømmes, 2 og
med hvad Mål I måle, skal der tilmåles eder. 3 Men
hvorfor ser du Skæven, som er i din Broders Øje,
men Bjælken i dit eget Øje bliver du ikke var? 4 Eller
hvorledes kan du sige til din Broder: Lad mig drage
Skæven ud af dit Øje; og se, Bjælken er i dit eget
Øje. 5 Du Hykler! drag først Bjælken ud af dit Øje,
og da kan du se klart til at tage Skæven ud af din

Broders Øje. 6 Giver ikke Hunde det hellige, kaster
ikke heller eders Perler for Svin, for at de ikke skulle
nedtræde dem med deres Fødder og vende sig og
sønderrive eder. 7 Beder, så skal eder gives; søger,
så skulle I finde; banker på, så skal der lukkes op for
eder. 8 Thi hver den, som beder, han får, og den,
som søger, han finder, og den, som banker på, for
ham skal der lukkes op. 9 Eller hvilket Menneske
er der iblandt eder, som, når hans Søn beder ham
om Brød, vil give ham en Sten? 10 Eller når han
beder ham om en Fisk, mon han da vil give ham en
Slange? 11 Dersom da I, som ere onde, vide at give
eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal eders
Fader, som er i Himlene, give dem gode Gaver, som
bede ham! 12 Altså, alt hvad I ville, at Menneskene
skulle gøre imod eder, det skulle også I gøre imod
dem; thi dette er Loven og Profeterne. 13 Går ind ad
den snævre Port; thi den Port er vid, og den Vej er
bred, som fører til Fortabelsen, og de ere mange,
som gå ind ad den; 14 thi den Port er snæver, og
den Vej er trang, som fører til Livet og de er få, som
finde den 15 Men vogter eder for de falske Profeter,
som komme til eder i Fåreklæder, men indvortes ere
glubende Ulve. 16 Af deres Frugter skulle I kende
dem. Sanker man vel Vindruer af Torne eller Figener
af Tidsler? 17 Således bærer hvert godt Træ gode
Frugter, men det rådne Træ bærer slette Frugter.
18 Et godt Træ kan ikke bære slette Frugter, og et
råddent Træ kan ikke bære gode Frugter. 19 Hvert
Træ, som ikke bærer god Frugt, omhugges og kastes
i Ilden. 20 Altså skulle I kende dem af deres Frugter.
21 Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal
komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gør
min Faders Villie, som er i Himlene. 22 Mange skulle
sige til mig på hin Dag: Herre, Herre! have vi ikke
profeteret ved dit Navn, og have vi ikke uddrevet
onde Ånder ved dit Navn, og have vi ikke gjort mange
kraftige Gerninger ved dit Navn? 23 Og da vil jeg
bekende for dem Jeg kendte eder aldrig; viger bort
fra mig, I, som øve Uret! 24 Derfor, hver den, som
hører disse mine Ord og gør efter dem, ham vil jeg
ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus
på Klippen, 25 og Skylregnen faldt, og Floderne kom,
og Vindene blæste og sloge imod dette Hus, og det
faldt ikke; thi det var grundfæstet på Klippen. 26 Og
hver den, som hører disse mine Ord og ikke gør efter
dem, skal lignes ved en Dåre, som byggede sit Hus
på Sandet, 27 og Skylregnen faldt, og Floderne kom,
og Vindene blæste og stødte imod dette Hus, og
det faldt, og dets Fald var stort." 28 Og det skete,
da Jesus havde fuldendt disse Ord, vare Skarerne
slagne af Forundring over hans Lære; 29 thi han
lærte dem som en, der havde Myndighed, og ikke
som deres skriftkloge.

8 Men da han var gået ned ad Bjerget, fulgte store
Skarer ham. 2 Og se, en spedalsk kom, faldt ned
for ham og sagde: "Herre! om du vil, så kan du rense
mig." 3 Og han udrakte Hånden, rørte ved ham og
sagde: "Jeg vil; bliv ren!" Og straks blev han renset
for sin Spedalskhed 4 Og Jesus siger til ham: "Se til,
at du ikke siger det til nogen; men gå hen, fremstil
dig selv for Præsten, og offer den Gave, som Moses
har befalet, til Vidnesbyrd for dem." 5 Men da han
gik ind i Kapernaum, trådte en Høvedsmand hen til
ham, bad ham og sagde: 6 "Herre! min Dreng ligger
hjemme værkbruden og, pines svarlig." 7 Jesus siger
til ham: "Jeg vil komme og helbrede ham." 8 Og
Høvedsmanden svarede og sagde: "Herre! jeg er ikke
værdig til, at du skal gå ind under mit Tag; men sig det
blot med et Ord, så bliver min Dreng helbredt. 9 Jeg
er jo selv et Menneske, som står under Øvrighed og
har Stridsmænd under mig; og siger jeg til den ene:
Gå! så går han; og til den anden: Kom! så kommer
han; og til min Tjener: Gør dette! så gør han det."
10 Men da Jesus hørte det, forundrede han sig og
sagde til dem, som fulgte ham: "Sandelig, siger jeg
eder, end ikke i Israel har jeg fundet så stor en Tro.
11 Men jeg siger eder, at mange skulle komme fra
Øster og Vester og sidde til Bords med Abraham og
Isak og Jakob i Himmeriges Rige. 12 Men Rigets
Børn skulle kastes ud i Mørket udenfor; der skal
der være Gråd og Tænders Gnidsel." 13 Og Jesus
sagde til Høvedsmanden:"Gå bort, dig ske, som du
troede!" Og Drengen blev helbredt i den samme Time.
14 Og Jesus kom ind i Peters Hus og så, at hans
Svigermoder lå og havde Feber. 15 Og han rørte ved
hendes Hånd, og Feberen forlod hende, og hun stod
op og vartede ham op. 16 Men da det var blevet
Aften, førte de mange besatte til ham, og han uddrev
Ånderne med et Ord og helbredte alle de syge; 17
for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten
Esajas, der siger: "Han tog vore Skrøbeligheder og
bar vore Sygdomme." 18 Men da Jesus så store
Skarer omkring sig, befalede han at fare over til hin
Side. 19 Og der kom een, en skriftklog, og sagde til
ham: "Mester! jeg vil følge dig, hvor du end går hen."
20 Og Jesus siger til ham: "Ræve have Huler, og
Himmelens Fugle Reder; men Menneskesønnen har
ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved." 21 Men en
anden af disciplene sagde til ham: "Herre! tilsted mig
først at gå hen og begrave min Fader." 22 Men Jesus

siger til ham: "Følg mig, og lad de døde begrave
deres døde!" 23 Og da han gik om Bord i Skibet,
fulgte hans Disciple ham. 24 Og se, det blev en stærk
Storm på Søen, så at Skibet skjultes af Bølgerne;
men han sov. 25 Og de gik hen til ham, vækkede
ham og sagde: "Herre, frels os! vi forgå." 26 Og han
siger til dem: "Hvorfor ere I bange, I lidettroende?" Da
stod han op og truede Vindene og Søen, og det blev
ganske blikstille. 27 Men Menneskene forundrede sig
og sagde: "Hvem er dog denne, siden både Vindene
og Søen ere ham lydige?" 28 Og da han kom over
til hin Side til Gadarenernes Land, mødte ham to
besatte, som kom ud fra Gravene, og de vare såre
vilde, så at ingen kunde komme forbi ad den Vej. 29
Og se, de råbte og sagde: "Hvad have vi med dig at
gøre, du Guds Søn? Er du kommen hid før Tiden for
at pine os?" 30 Men der var langt fra dem en stor
Hjord Svin, som græssede. 31 Og de onde Ånder
bade ham og sagde: "Dersom du uddriver os, da
send os i Svinehjorden!" 32 Og han sagde til dem:
"Går!" Men de fore ud og fore i Svinene; og se, hele
Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og
døde i Vandet. 33 Men Hyrderne flyede og gik hen i
Byen og fortalte det alt sammen, og hvorledes det var
gået til med de besatte. 34 Og se, hele Byen gik ud
for at møde Jesus; og da de så ham, bade de ham
om; at han vilde gå bort fra deres Egn.

9 Og han gik om Bord i et Skib og for over og
kom til sin egen By. 2 Og se, de bare til ham en
værkbruden, som lå på en Seng; og da Jesus så
deres Tro, sagde han til den værkbrudne: "Søn! vær
frimodig, dine Synder forlades dig." 3 Og se, nogle
af de skriftkloge sagde ved sig selv: "Denne taler
bespotteligt." 4 Og da Jesus så deres Tanker, sagde
han: "Hvorfor tænke I ondt i eders Hjerter? 5 Thi
hvilket er lettest at sige: Dine Synder forlades dig,
eller at sige: Stå op og gå? 6 Men for at I skulle
vide, at Menneskesønnen har Magt på Jorden til at
forlade Synder," da siger han til den værkbrudne:
"Stå op, og tag din Seng, og gå til dit Hus!" 7 Og han
stod op og gik bort til sit Hus. 8 Men da Skarerne
så det, frygtede de og priste Gud, som havde givet
Menneskene en sådan Magt. 9 Og da Jesus gik
videre derfra, så han en Mand, som hed Matthæus,
sidde ved Toldboden; og han siger til ham: "Følg
mig!" Og han stod op og fulgte ham. 10 Og det skete,
da han sad til Bords i Huset, se, da kom der mange
Toldere og Syndere og sade til Bords med Jesus og
hans Disciple. 11 Og da Farisæerne så det, sagde
de til hans Disciple: "Hvorfor spiser eders Mester
med Toldere og Syndere?" 12 Men da Jesus hørte
det, sagde han: "De raske trænge ikke til Læge,
men de syge. 13 Men går hen og lærer, hvad det
vil sige: Jeg har Lyst til Barmhjertighed og ikke til
Offer; thi jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige,
men Syndere," 14 Da komme Johannes's Disciple til
ham og sige: "Hvorfor faste vi og Farisæerne meget,
men dine Disciple faste ikke?" 15 Og Jesus sagde
til dem: "Kunne Brudesvendene sørge, så længe
Brudgommen er hos dem? Men der skal komme
Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem, og da
skulle de faste. 16 Men ingen sætter en Lap af uvalket
Klæde på et gammelt Klædebon; thi Lappen river
Klædebonnet itu, og der bliver et værre Hul. 17 Man
kommer heller ikke ung Vin på gamle Læderflasker,
ellers sprænges Læderflaskerne, og Vinen spildes,
og Læderflaskerne ødelægges; men man kommer
ung Vin på nye Læderflasker, så blive begge Dele
bevarede." 18 Medens han talte dette til dem, se,
da kom der en Forstander og faldt ned for ham og
sagde: "Min Datter er lige nu død; men kom og læg
din Hånd på hende, så bliver hun levende." 19 Og
Jesus stod op og fulgte ham med sine Disciple. 20
Og se, en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv
År, trådte hen bagfra og rørte ved Fligen af hans
Klædebon; 21 thi hun sagde ved sig selv: "Dersom
jeg blot rører ved hans Klædebon, bliver jeg frelst."
22 Men Jesus vendte sig om, og da han så hende,
sagde han: "Datter! vær frimodig, din Tro har frelst
dig." Og Kvinden blev frelst fra den samme Time.
23 Og da Jesus kom til Forstanderens Hus og så
Fløjtespillerne og Hoben, som larmede, sagde han:
24 "Gå bort, thi Pigen er ikke død, men hun sover."
Og de lo ad ham. 25 Men da Hoben var dreven ud,
gik han ind og tog hende ved Hånden; og Pigen stod
op. 26 Og Rygtet herom kom ud i hele den Egn.
27 Og da Jesus gik bort derfra, fulgte der ham to
blinde, som råbte og sagde: "Forbarm dig over os, du
Davids Søn!" 28 Men da han kom ind i Huset, gik de
blinde til ham; og Jesus siger til dem: "Tro I, at jeg
kan gøre dette?"De siger til ham:"Ja, Herre!" 29 Da
rørte han ved deres Øjne og sagde: "Det ske eder
efter eders Tro!" 30 Og deres Øjne bleve åbnede. Og
Jesus bød dem strengt og sagde: "Ser til, lad ingen
få det at vide." 31 Men de gik ud og udbredte Rygtet
om ham i hele den Egn. 32 Men da disse gik ud,
se, da førte de til ham et stumt Menneske, som var
besat. 33 Og da den onde Ånd var uddreven, talte
den stumme. Og Skarerne forundrede sig og sagde:
"Aldrig er sådant set i Israel." 34 Men Farisæerne
sagde: "Ved de onde Ånders Fyrste uddriver han

de onde Ånder." 35 Og Jesus gik omkring i alle
Byerne og Landsbyerne, lærte i deres Synagoger og
prædikede Rigets Evangelium og helbredte enhver
Sygdom og enhver Skrøbelighed. 36 Men da han
så Skarerne, ynkedes han inderligt over dem; thi de
vare vanrøgtede og forkomne som Får, der ikke have
Hyrde. 37 Da siger han til sine Disciple: "Høsten er
stor, men Arbejderne ere få; 38 beder derfor Høstens
Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til sin Høst."

10 Og han kaldte sine tolv Disciple til sig og gav dem
Magt over urene Ånder, til at uddrive dem og at
helbrede enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed. 2
Og disse ere de tolv Apostles Navne: Først Simon,
som kaldes Peter, og Andreas, hans Broder, og Jakob,
Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder, 3 Filip
og Bartholomæus, Thomas og Tolderen Matthæus,
Jakob, Alfæus's Søn, og Lebbæus med Tilnavn
Thaddæus, 4 Simon Kananæeren og Judas Iskariot,
han, som forrådte ham. 5 Disse tolv udsendte Jesus,
bød dem og sagde: "Går ikke hen på Hedningers
Vej, og går ikke ind i Samaritaners By! 6 Men går
hellere hen til de fortabte Får af Israels Hus! 7 Men på
eders Vandring skulle I prædike og sige: Himmeriges
Rige er kommet nær. 8 Helbreder syge, opvækker
døde, renser spedalske, uddriver onde Ånder! I have
modtaget det for intet, giver det for intet! 9 Skaffer
eder ikke Guld, ej heller Sølv, ej heller Kobber i
eders Bælter; 10 ej Taske til at rejse med, ej heller to
Kjortler, ej heller Sko, ej heller Stav; thi Arbejderen
er sin Føde værd. 11 Men hvor I komme ind i en
By eller Landsby, der skulle I spørge, hvem i den
der er det værd, og der skulle I blive, indtil I drage
bort. 12 Men når I gå ind i Huset, da hilser det;
13 og dersom Huset er det værd, da komme eders
Fred over det; men dersom det ikke er det værd,
da vende eders Fred tilbage til eder! 14 Og dersom
nogen ikke modtager eder og ej hører eders Ord, da
går ud af det Hus eller den By og ryster Støvet af
eders Fødder! 15 Sandelig, siger jeg eder, det skal gå
Sodomas og Gomorras Land tåleligere på Dommens
Dag end den By. 16 Se, jeg sender eder som Får
midt iblandt Ulve; vorder derfor snilde som Slanger og
enfoldige som Duer! 17 Vogter eder for Menneskene;
thi de skulle overgive eder til Rådsforsamlinger og
hudstryge eder i deres Synagoger. 18 Og I skulle
føres for Landshøvdinger og Konger for min Skyld,
dem og Hedningerne til et Vidnesbyrd. 19 Men når de
overgive eder, da bekymrer eder ikke for, hvorledes
eller hvad I skulle tale; thi det skal gives eder i den
samme Time, hvad I skulle tale. 20 Thi I ere ikke
de, som tale; men det er eders Faders Ånd, som
taler i eder. 21 Men Broder skal overgive Broder til
Døden, og Fader sit Barn, og Børn skulle sætte sig
op imod Forældre og slå dem ihjel. 22 Og I skulle
hades af alle for mit Navns Skyld; men den, som
holder ud indtil Enden, han skal blive frelst. 23 Men
når de forfølge eder i een By, da flyr til en anden;
thi sandelig, siger jeg eder, I skulle ikke komme til
Ende med Israels Byer, førend Menneskesønnen
kommer. 24 En Discipel er ikke over sin Mester, ej
heller en Tjener over sin Herre. 25 Det er Disciplen
nok, at han bliver som sin Mester, og Tjeneren som
sin Herre. Have de kaldt Husbonden Beelzebul, hvor
meget mere da hans Husfolk? 26 Frygter altså ikke
for dem; thi intet er skjult, som jo skal åbenbares,
og intet er lønligt, som jo skal blive kendt. 27 Taler i
Lyset, hvad jeg siger eder i Mørket; og prædiker på
Tagene, hvad der siges eder i Øret! 28 Og frygter ikke
for dem, som slå Legemet ihjel, men ikke kunne slå
Sjælen ihjel; men frygter hellere for ham, som kan
fordærve både Sjæl og Legeme i Helvede. **(Geenna g1067)** 29 Sælges ikke to Spurve for en Penning? Og
ikke een af dem falder til Jorden uden eders Faders
Villie. 30 Men på eder ere endog alle Hovedhår talte.
31 Frygter derfor ikke; I ere mere værd end mange
Spurve. 32 Altså, enhver som vedkender sig mig for
Menneskene, ham vil også jeg vedkende mig for min
Fader, som er i Himlene. 33 Men den, som fornægter
mig for Menneskene, ham vil også jeg fornægte for
min Fader, som er i Himlene. 34 Mener ikke, at jeg er
kommen for at bringe Fred på Jorden; jeg er ikke
kommen for at bringe Fred, men Sværd. 35 Thi jeg
er kommen før at volde Splid imellem en Mand og
hans Fader og imellem en Datter og hendes Moder
og imellem en Svigerdatter og hendes Svigermoder,
36 og en Mands Husfolk skulle være hans Fjender. 37
Den, som elsker Fader eller Moder mere end mig, er
mig ikke værd; og den, som elsker Søn eller Datter
mere end mig, er mig ikke værd; 38 og den, som ikke
tager sit Kors og følger efter mig, er mig ikke værd.
39 Den, som bjærger sit Liv, skal miste det; og den,
som mister sit Liv for min Skyld, skal bjærge det. 40
Den, som modtager eder, modtager mig; og den,
som modtager mig, modtager ham, som udsendte
mig. 41 Den, som modtager en Profet, fordi han er en
Profet, skal få en Profets Løn; og den, som modtager
en retfærdig, fordi han er en retfærdig, skal få en
retfærdigs Løn. 42 Og den, som giver en af disse små
ikkun et Bæger koldt Vand at drikke, fordi han er en
Discipel, sandelig, siger jeg eder, han skal ingenlunde
miste sin Løn."

11 Og det skete, da Jesus var færdig med at
give sine tolv Disciple Befaling, gik han videre
derfra for at lære og prædike i deres Byer. **2** Men
da Johannes hørte i Fængselet om Kristi Gerninger,
sendte han Bud med sine Disciple og lod ham sige:
3 "Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en
anden?" **4** Og Jesus svarede og sagde til dem:
"Går hen, og forkynder Johannes de Ting, som I
høre og se: **5** blinde se, og lamme gå, spedalske
renses, og døve høre, og døde stå op, og Evangeliet
forkyndes for fattige; **6** og salig er den, som ikke
forarges på mig." **7** Men da disse gik bort, begyndte
Jesus at sige til Skarerne om Johannes: "Hvad gik
I ud i Ørkenen at skue? Et Rør, som bevæges hid
og did af Vinden? **8** Eller hvad gik I ud at se? Et
Menneske, iført bløde Klæder? Se, de, som bære
bløde Klæder, ere i Kongernes Huse. **9** Eller hvad
gik I ud at se? En Profet? Ja, siger jeg eder, endog
mere end en Profet. **10** Thi han er den, om hvem der
er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt,
han skal berede din Vej foran dig. **11** Sandelig, siger
jeg eder, iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er
ingen større fremstået end Johannes Døberen; men
den mindste i Himmeriges Rige er større end han. **12**
Men fra Johannes Døberens Dage indtil nu tages
Himmeriges Rige med Vold, og Voldsmænd rive det
til sig. **13** Thi alle Profeterne og Loven have profeteret
indtil Johannes. **14** Og dersom I ville tage imod det:
Han er Elias, som skal komme. **15** Den, som har
Øren at høre med, han høre! **16** Men hvem skal
jeg ligne denne Slægt ved? Den ligner Børn, som
sidde på Torvene og råbe til de andre og sige: **17**
Vi blæste på Fløjte for eder, og I dansede ikke; vi
sang Klagesange, og I jamrede ikke. **18** Thi Johannes
kom, som hverken spiste eller drak, og de sige: Han
er besat. **19** Menneskesønnen kom, som spiser og
drikker, og de sige: Se, en Frådser og en Vindranker,
Tolderes og Synderes Ven! Dog, Visdommen er
retfærdiggjort ved sine Børn." **20** Da begyndte han
at skamme de Byer ud, i hvilke hans fleste kraftige
Gerninger vare gjorte, fordi de ikke havde omvendt
sig: **21** "Ve dig, Korazin! ve dig, Bethsajda! thi dersom
de kraftige Gerninger, som ere skete i eder, vare
skete i Tyrus og Sidon, da havde de for længe siden
omvendt sig i Sæk og Aske. **22** Men jeg siger eder:
Det skal gå Tyrus og Sidon tåleligere på Dommens
Dag end eder. **23** Og du, Kapernaum! som er bleven
ophøjet indtil Himmelen, du skal nedstødes indtil
Dødsriget; thi dersom de kraftige Gerninger, som
ere skete i dig, vare skete i Sodoma, da var den
bleven stående indtil denne Dag. **(Hadēs g86)** **24** Men
jeg siger eder: Det skal gå Sodomas Land tåleligere
på Dommens Dag end dig." **25** På den Tid udbrød
Jesus og sagde: "Jeg priser dig, Fader, Himmelens
og Jordens Herre! fordi du har skjult dette for vise og
forstandige og åbenbaret det for umyndige. **26** Ja,
Fader! thi således skete det, som var velbehageligt
for dig. **27** Alle Ting ere mig overgivne af min Fader;
og ingen kender Sønnen uden Faderen, og ingen
kender Faderen uden Sønnen, og den, for hvem
Sønnen vil åbenbare ham. **28** Kommer hid til mig alle,
som lide Møje og ere besværede, og jeg vil give eder
Hvile. **29** Tager mit Åg på eder, og lærer af mig; thi jeg
er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; så skulle I finde
Hvile for eders Sjæle. **30** Thi mit Åg er gavnligt, og
min Byrde er let."

12 På den Tid vandrede Jesus på Sabbaten
igennem en Sædemark; men hans Disciple
bleve hungrige og begyndte at plukke Aks og at
spise. **2** Men da Farisæerne så det, sagde de til
ham: "Se, dine Disciple gøre, hvad det ikke er tilladt
at gøre på en Sabbat." **3** Men han sagde til dem:
"Have I ikke læst, hvad David gjorde, da han blev
hungrig og de, som vare med ham? **4** hvorledes han
gik ind i Guds Hus og spiste Skuebrødene, som det
ikke var ham tilladt at spise, ej heller dem, som vare
med ham, men alene Præsterne? **5** Eller have I ikke
læst i Loven, at på Sabbaterne vanhellige Præsterne
Sabbaten i Helligdommen og ere dog uden Skyld? **6**
Men jeg siger eder, at her er det, som er større end
Helligdommen. **7** Men dersom I havde vidst, hvad
det Ord betyder: Jeg har Lyst til Barmhjertighed og
ikke til Offer, da havde I ikke fordømt dem, som ere
uden Skyld. **8** Thi Menneskesønnen er Herre over
Sabbaten." **9** Og han gik videre derfra og kom ind i
deres Synagoge. **10** Og se, der var en Mand, som
havde en vissen Hånd; og de spurgte ham ad og
sagde: "Er det tilladt at helbrede på Sabbaten?" for at
de kunde anklage ham. **11** Men han sagde til dem:
"Hvilket Menneske er der iblandt eder, som har kun
eet Får, og ikke tager fat på det og drager det op,
dersom det på Sabbaten falder i en Grav? **12** Hvor
meget er nu ikke et Menneske mere end et Får?
Altså er det tilladt at gøre vel på Sabbaten." **13** Da
siger han til Manden: "Ræk din Hånd ud!" og han
rakte den ud, og den blev igen sund som den anden.
14 Men Farisæerne gik ud og lagde Råd op imod
ham, hvorledes de kunde slå ham ihjel. **15** Men da
Jesus mærkede det, drog han bort derfra; og mange
fulgte ham, og han helbredte dem alle. **16** Og han
bød dem strengt, at de ikke måtte gøre ham kendt;

17 for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten
Esajas, som siger: 18 "Se, min Tjener, som jeg har
udvalgt, min elskede, i hvem min Sjæl har Velbehag;
jeg vil give min Ånd over ham, og han skal forkynde
Hedningerne Ret. 19 Han skal ikke kives og ikke
råbe, og ingen skal høre hans Røst på Gaderne.
20 Han skal ikke sønderbryde det knækkede Rør
og ikke udslukke den rygende Tande, indtil han får
ført Retten frem til Sejr. 21 Og på hans Navn skulle
Hedninger håbe." 22 Da blev en besat, som var blind
og stum, ført til ham; og han helbredte ham, så at den
stumme talte og så. 23 Og alle Skarerne forfærdedes
og sagde: "Mon denne skulde være Davids Søn?"
24 Men da Farisæerne hørte det, sagde de: "Denne
uddriver ikke de onde Ånder uden ved Beelzebul,
de onde Ånders Fyrste." 25 Men såsom han kendte
deres Tanker, sagde han til dem: "Hvert Rige, som er
kommet i Splid med sig selv, lægges øde; og hver By
eller Hus, som er kommet i Splid med sig selv, kan
ikke bestå. 26 Og hvis Satan uddriver Satan, så er
han kommen i Splid med sig selv; hvorledes skal da
hans Rige bestå? 27 Og dersom jeg uddriver de onde
Ånder ved Beelzebul, ved hvem uddrive da eders
Sønner dem? Derfor skulle de være eders Dommere.
28 Men dersom jeg uddriver de onde Ånder ved
Guds Ånd, da er jo Guds Rige kommet til eder. 29
Eller hvorledes kan nogen gå ind i den stærkes Hus
og røve hans Ejendele, uden han først binder den
stærke? Da kan han plyndre hans Hus. 30 Den, som
ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke
samler med mig, adspreder. 31 Derfor siger jeg eder:
Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene,
men Bespottelsen imod Ånden skal ikke forlades. 32
Og den, som taler et Ord imod Menneskesønnen,
ham skal det forlades; men den som taler imod
den Helligånd, ham skal det ikke forlades, hverken i
denne Verden eller i den kommende. (aiōn g165) 33
Lader enten Træet være godt og dets Frugt god; eller
lader Træet være råddent, og dets Frugt rådden; thi
Træet kendes på Frugten. 34 I Øgleunger! hvorledes
kunne I tale godt, når I ere onde? Thi af Hjertets
Overflødighed taler Munden. 35 Et godt Menneske
fremtager gode Ting af sit gode Forråd; og et ondt
Menneske fremtager onde Ting af sit onde Forråd.
36 Men jeg siger eder, at Menneskene skulle gøre
Regnskab på Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord,
som de tale. 37 Thi af dine Ord skal du retfærdiggøres,
og af dine Ord skal du førdømmes." 38 Da svarede
nogle af de skriftkloge og Farisæerne ham og sagde:
"Mester! vi ønske at se et Tegn at dig." 39 Men han
svarede og sagde til dem: "En ond og utro Slægt
forlanger Tegn, men der skal intet Tegn gives den
uden Profeten Jonas's Tegn. 40 Thi ligesom Jonas
var tre Dage og tre Nætter i Havdyrets Bug, således
skal Menneskesønnen være tre Dage og tre Nætter i
Jordens Skød. 41 Mænd fra Ninive skulle opstå ved
Dommen sammen med denne Slægt og fordømme
den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken; og
se, her er mere end Jonas. 42 Sydens Dronning skal
oprejses ved Dommen sammen med denne Slægt
og fordømme den; thi hun kom fra Jordens Grænser
for at høre Salomons Visdom; og se, her er mere
end Salomon. 43 Men når den urene Ånd er faren
ud af Mennesket, vandrer den igennem vandløse
Steder, søger Hvile og finder den ikke. 44 Da siger
den: Jeg vil vende om til mit Hus, som jeg gik ud af;
og når den kommer, finder den det ledigt, fejet og
prydet. 45 Så går den hen og tager syv andre Ånder
med sig, som ere værre end den selv, og når de ere
komne derind, bo de der; og det sidste bliver værre
med dette Menneske end det første. Således skal det
også gå denne onde Slægt." 46 Medens han endnu
talte til Skarerne, se, da stode hans Moder og hans
Brødre udenfor og begærede at tale med ham. 47
Da sagde en til ham: "Se, din Moder og dine Brødre
stå udenfor og begære at tale med dig." 48 Men han
svarede og sagde til den, som sagde ham det: "Hvem
er min Moder? og hvem ere mine Brødre?" 49 Og
han rakte sin Hånd ud over sine Disciple og sagde:
"Se, her er min Moder og mine Brødre! 50 Thi enhver,
der gør min Faders Villie, som er i Himlene, han er
min Broder og Søster og Moder."

13 På hin dag gik Jesus ud af Huset og satte sig
ved Søen. 2 Og store Skarer samlede sig om
ham, så han gik om Bord i et Skib og satte sig;
og hele Skaren stod på Strandbredden. 3 Og han
talte meget til dem i Lignelser og sagde: "Se, en
Sædemand gik ud at så. 4 Og idet han såede, faldt
noget ved Vejen; og Fuglene kom og åde det op. 5
Og noget faldt på Stengrund, hvor det ikke havde
megen Jord; og det voksede straks op, fordi det ikke
havde dyb Jord. 6 Men da Solen kom op, blev det
svedet af, og fordi det ikke havde Rod, visnede det. 7
Og noget faldt iblandt Torne; og Tornene voksede
op og kvalte det. 8 Og noget faldt i god Jord og bar
Frugt, noget hundrede, noget tresindstyve, noget
tredive Fold. 9 Den, som har Øren, han høre!" 10
Og Disciplene gik hen og sagde til ham: "Hvorfor
taler du til dem i Lignelser?" 11 Men han svarede
og sagde til dem: "Fordi det er eder givet at kende
Himmeriges Riges Hemmeligheder; men dem er det

ikke givet. 12 Thi den, som har, ham skal der gives,
og han skal få Overflod; men den, som ikke har, fra
ham skal endog det tages, som han har. 13 Derfor
taler jeg til dem i Lignelser, fordi de skønt seende
dog ikke se, og hørende dog ikke høre og forstå
ikke heller. 14 Og på dem opfyldes Esajas's Profeti,
som siger: Med eders Øren skulle I høre og dog ikke
forstå og se med eders Øjne og dog ikke se. 15 Thi
dette Folks Hjerte er blevet sløvet, og med Ørene
høre de tungt, og deres Øjne have de tillukket, for at
de ikke skulle se med Øjnene og høre med Ørene
og forstå med Hjertet og omvende sig, på jeg kunde
helbrede dem. 16 Men salige ere eders Øjne, fordi de
se, og eders Øren, fordi de høre. 17 Thi sandelig,
siger jeg eder, mange Profeter og retfærdige attrådede
at se, hvad I se, og så det ikke; og at høre, hvad I
høre, og hørte det ikke. 18 Så hører nu I Lignelsen
om Sædemanden! 19 Når nogen hører Rigets Ord
og ikke forstår det, da kommer den Onde og river
det bort, som er sået i hans Hjerte; denne er det,
som blev sået ved Vejen. 20 Men det, som blev sået
på Stengrund, er den, som hører Ordet og straks
modtager det med Glæde. 21 Men han har ikke Rod i
sig og holder kun ud til en Tid; men når der kommer
Trængsel eller Forfølgelse for Ordets Skyld, forarges
han straks. 22 Men det, som blev sået iblandt Torne,
er den, som hører Ordet, og Verdens Bekymring og
Rigdommens Forførelse kvæler Ordet, og det bliver
uden Frugt. (aiōn g165) 23 Men det, som blev sået i
god Jord, er den, som hører Ordet og forstår det, og
som så bærer Frugt, en hundrede, en tresindstyve,
en tredive Fold." 24 En anden Lignelse fremsatte han
for dem og sagde: "Himmeriges Rige lignes ved et
Menneske, som såede god Sæd i sin Mark. 25 Men
medens Folkene sov, kom hans Fjende og såede
Ugræs iblandt Hveden og gik bort. 26 Men da Sæden
spirede frem og bar Frugt, da kom også Ugræsset til
Syne. 27 Og Husbondens Tjenere kom til ham og
sagde: Herre, såede du ikke god Sæd i din Mark?
Hvor har den da fået Ugræsset fra? 28 Men han
sagde til dem: Det har et fjendsk Menneske gjort. Da
sige Tjenerne til ham: Vil du da, at vi skulle gå hen og
sanke det sammen? 29 Men han siger: Nej, for at I
ikke, når I sanke Ugræsset sammen, skulle rykke
Hveden op tillige med det. 30 Lader dem begge vokse
tilsammen indtil Høsten; og i Høstens Tid vil jeg sige
til Høstfolkene: Sanker først Ugræsset sammen og
binder det i Knipper for at brænde det, men samler
Hveden i min Lade!" 31 En anden Lignelse fremsatte
han for dem og sagde: "Himmeriges Rige ligner et
Sennepskorn, som en Mand tog og såede i sin Mark.
32 Dette er vel mindre end alt andet Frø; men når det
er vokset op, er det støre end Urterne og bliver et
Træ, så at Himmelens Fugle komme og bygge Rede i
dets Grene." 33 En anden Lignelse talte han til dem:
"Himmeriges Rige ligner en Surdejg, som en Kvinde
tog og lagde ned i tre Mål Mel, indtil det blev syret
alt sammen." 34 Alt dette talte Jesus til Skarerne i
Lignelser, og uden Lignelse talte han intet til dem, 35
for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten,
der siger: "Jeg vil oplade min Mund i Lignelser; jeg
vil udsige det, som har været skjult fra Verdens
Grundlæggelse." 36 Da forlod han Skarerne og gik
ind i Huset; og hans Disciple kom til ham og sagde:
"Forklar os Lignelsen om Ugræsset på Marken!" 37
Men han svarede og sagde: "Den, som sår den gode
Sæd, er Menneskesønnen, 38 og Marken er Verden,
og den gode Sæd er Rigets Børn, men Ugræsset
er den Ondes Børn, 39 og Fjenden, som såede
det, er Djævelen; og Høsten er Verdens Ende; og
Høstfolkene ere Engle. (aiōn g165) 40 Ligesom nu
Ugræsset sankes sammen og opbrændes med Ild,
således skal det ske ved Verdens Ende. (aiōn g165) 41
Menneskesønnen skal udsende sine Engle, og de
skulle sanke ud af hans Rige alle Forargelserne og
dem, som gøre Uret; 42 og de skulle kaste dem i
Ildovnen; der skal være Gråd og Tænders Gnidsel.
43 Da skulle de retfærdige skinne som Solen i deres
Faders Rige. Den. som har Øren, han høre! 44
Himmeriges Rige ligner en Skat. som er skjult i en
Mark, og en Mand fandt og skjulte den, og af Glæde
over den går han hen og sælger alt, hvad han har, og
køber den Mark. 45 Atter ligner Himmeriges Rige en
Købmand, som søgte efter skønne Perler; 46 og da
han fandt een meget kostbar Perle, gik han hen og
solgte alt, hvad han havde, og købte den. 47 Atter
ligner Himmeriges Rige et Vod, som blev kastet i
Havet og samlede Fisk af alle Slags. 48 Og da det
var blevet fuldt, drog man det op på Strandbredden
og satte sig og sankede de gode sammen i Kar, men
kastede de rådne ud. 49 Således skal det gå til ved
Verdens Ende. Englene skulle gå ud og skille de
onde fra de retfærdige (aiōn g165) 50 og kaste dem i
Ildovnen; der skal være Gråd og Tænders Gnidsel.
51 Have I forstået alt dette?" De sige til ham: "Ja." 52
Men han sagde til dem: "Derfor er hver skriftklog, som
er oplært for Himmeriges Rige, ligesom en Husbond,
der tager nyt og gammelt frem af sit Forråd." 53 Og
det skete, da Jesus havde fuldendt disse Lignelser,
drog han bort derfra. 54 Og han kom til sin Fædrene
by og lærte dem i deres Synagoge, så at de bleve
slagne af Forundring og sagde: "Hvorfra har han

denne Visdom og de kraftige Gerninger? 55 Er denne
ikke Tømmermandens Søn? Hedder ikke hans Moder
Maria og hans Brødre Jakob og Josef og Simon og
Judas? 56 Og hans Søstre, ere de ikke alle hos os?
Hvorfra har han alt dette?" 57 Og de forargedes på
ham. Men Jesus sagde til dem: "En Profet er ikke
foragtet uden i sit eget Fædreland og i sit Hus," 58
Og han gjorde ikke mange kraftige Gerninger der for
deres Vantros Skyld.

14 På den Tid hørte Fjerdingsfyrsten Herodes
Rygtet om Jesus. 2 Og han sagde til sine
Tjenere: "Det er Johannes Døberen; han er oprejst fra
de døde, derfor virke Kræfterne i ham." 3 Thi Herodes
havde grebet Johannes og bundet ham og sat ham
i Fængsel for sin Broder Filips Hustru, Herodias's
Skyld. 4 Johannes sagde nemlig til ham: "Det er dig
ikke tilladt at have hende." 5 Og han vilde gerne slå
ham ihjel, men frygtede for Mængden, thi de holdt
ham for en Profet. 6 Men da Herodes's Fødselsdag
kom, dansede Herodias's Datter for dem; og hun
behagede Herodes. 7 Derfor lovede han med en Ed
at give hende, hvad som helst hun begærede. 8 Og
tilskyndet af sin Moder siger hun: "Giv mig Johannes
Døberens Hoved hid på et Fad!" 9 Og Kongen blev
bedrøvet; men for sine Eders og for Gæsternes Skyld
befalede han, at det skulde gives hende. 10 Og han
sendte Bud og lod Johannes halshugge i Fængselet.
11 Og hans Hoved blev bragt på et Fad og givet
Pigen, og hun bragte det til sin Moder. 12 Da kom
hans Disciple og toge Liget og begravede ham, og de
kom og forkyndte Jesus det. 13 Og da Jesus hørte
det, drog han bort derfra i et Skib til et øde Sted
afsides; og da Skarerne hørte det, fulgte de ham til
Fods fra Byerne. 14 Og da han kom i Land, så han
en stor Skare, og han ynkedes inderligt over dem
og helbredte deres syge. 15 Men da det blev Aften,
kom Disciplene til ham og sagde: "Stedet er øde,
og Tiden er allerede forløben; lad Skarerne gå bort,
for at de kunne gå hen i Landsbyerne og købe sig
Mad." 16 Men Jesus sagde til dem: "De have ikke
nødig at gå bort; giver I dem at spise!" 17 Men de
sige til ham: "Vi have ikke her uden fem Brød og to
Fisk." 18 Men han sagde: "Henter mig dem hid!" 19
Og han bød Skarerne at sætte sig ned i Græsset og
tog de fem Brød og de to Fisk, så op til Himmelen og
velsignede; og han brød Brødene og gav Disciplene
dem, og Disciplene gave dem til Skarerne. 20 Og de
spiste alle og bleve mætte; og de opsamlede det, som
blev tilovers af Stykkerne, tolv Kurve fulde 21 Men
de, som spiste, vare omtrent fem Tusinde Mænd,
foruden Kvinder og Børn. 22 Og straks nødte han
sine Disciple til at gå om Bord i Skibet og i Forvejen
sætte over til hin Side, medens han lod Skarerne gå
bort. 23 Og da han havde ladet Skarerne gå bort, gik
han op på Bjerget afsides for at bede. Og da det blev
silde, var han der alene. 24 Men Skibet var allerede
midt på Søen og led Nød af Bølgerne; thi Vinden
var imod. 25 Men i den fjerde Nattevagt kom han til
dem, vandrende på Søen. 26 Og da Disciplene så
ham vandre på Søen, bleve de forfærdede og sagde:
"Det er et Spøgelse;" og de skrege af Frygt. 27 Men
straks talte Jesus til dem og sagde: "Værer frimodige;
det er mig, frygter ikke!" 28 Men Peter svarede ham
og sagde: "Herre! dersom det er dig, da byd mig at
komme til dig på Vandet!" 29 Men han sagde: "Kom!"
Og Peter trådte ned fra Skibet og vandrede på Vandet
for at komme til Jesus. 30 Men da han så det stærke
Vejr, blev han bange; og da han begyndte at synke,
råbte han og sagde: "Herre, frels mig!" 31 Og straks
udrakte Jesus Hånden og greb ham, og han siger til
ham: "Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?" 32 Og
da de stege op i Skibet, lagde Vinden sig. 33 Men
de, som vare i Skibet, faldt ned for ham og sagde:
"Du er sandelig Guds Søn." 34 Og da de vare farne
over, landede de i Genezareth. 35 Og da Folkene på
det Sted kendte ham, sendte de Bud til hele Egnen
der omkring og bragte alle de syge til ham. 36 Og
de bade ham, at de blot måtte røre ved Fligen af
hans Klædebon; og alle de, som rørte derved, bleve
helbredede.

15 Da kommer der fra Jerusalem Farisæere og
skriftkloge til Jesus og sige: 2 "Hvorfor overtræde
dine Disciple de gamles Overlevering? thi de to ikke
deres Hænder, når de holde Måltid." 3 Men han
svarede og sagde til dem: "Hvorfor overtræde også
I Guds Bud for eders Overleverings Skyld? 4 Thi
Gud har påbudt og sagt: "Ær din Fader og Moder;"
og: "Den, som hader Fader eller Moder, skal visselig
dø." 5 Men I sige: "Den, som siger til sin Fader eller
sin Moder: "Det, hvormed du skulde være hjulpet af
mig, skal være en Tempelgave," han skal ingenlunde
ære sin Fader eller sin Moder." 6 Og I have ophævet
Guds Lov for eders Overleverings Skyld. 7 I Hyklere!
Rettelig profeterede Esajas om eder, da han sagde: 8
"Dette Folk ærer mig med Læberne; men deres Hjerte
er langt borte fra mig. 9 Men de dyrke mig forgæves,
idet de lære Lærdomme, som ere Menneskers Bud."
10 Og han kaldte Folkeskaren til sig og sagde til
dem: "Hører og forstår! 11 Ikke det, som går ind i
Munden, gør Mennesket urent, men det, som går

ud af Munden, dette gør Mennesket urent." 12 Da
kom hans Disciple hen og sagde til ham: "Ved du, at
Farisæerne bleve forargede, da de hørte den Tale?"
13 Men han svarede og sagde: "Enhver Plantning,
som min himmelske Fader ikke har plantet, skal
oprykkes med Rode. 14 Lader dem fare, det er blinde
Vejledere for blinde; men når en blind leder en blind,
falde de begge i Graven." 15 Men Peter svarede og
sagde til ham: "Forklar os Lignelsen!" 16 Og han
sagde: "Ere også I endnu så uforstandige? 17 Forstår
I endnu ikke, at alt, hvad der går ind i Munden, går
i Bugen og føres ud ad den naturlige Vej? 18 Men
det, som går ud af Munden, kommer ud fra Hjertet,
og det gør Mennesket urent. 19 Thi ud fra Hjertet
kommer der onde Tanker, Mord, Hor, Utugt, Tyverier,
falske Vidnesbyrd, Forhånelser. 20 Det er disse Ting,
som gøre Mennesket urent; men at spise med utoede
Hænder gør ikke Mennesket urent." 21 Og Jesus gik
bort derfra og drog til Tyrus's og Sidons Egne. 22 Og
se, en kananæisk Kvinde kom fra disse Egne, råbte
og sagde: "Herre, Davids Søn! forbarm dig over mig!
min Datter plages ilde af en ond Ånd." 23 Men han
svarede hende ikke et Ord. Da trådte hans Disciple
til, bade ham og sagde: "Skil dig af med hende, thi
hun råber efter os." 24 Men han svarede og sagde:
"Jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Får af Israels
Hus." 25 Men hun kom og kastede sig ned for ham
og sagde: "Herre, hjælp mig!" 26 Men han svarede og
sagde: "Det er ikke smukt at tage Børnenes Brød og
kaste det for de små Hunde." 27 Men hun sagde:
"Jo, Herre! de små Hunde æde jo dog også af de
Smuler, som falde fra deres Herrers Bord." 28 Da
svarede Jesus og sagde til hende: "O Kvinde, din Tro
er stor, dig ske, som du vil!" Og hendes Datter blev
helbredt fra samme Time. 29 Og Jesus gik bort derfra
og kom hen til Galilæas Sø, og han gik op på Bjerget
og satte sig der. 30 Og store Skarer kom til ham og
havde lamme, blinde, stumme, Krøblinge og mange
andre med sig; og de lagde dem for hans Fødder,
og han helbredte dem, 31 så at Skaren undrede sig,
da de så, at stumme talte, Krøblinge bleve raske,
lamme gik, og blinde så; og de priste Israels Gud. 32
Men Jesus kaldte sine Disciple til sig og sagde: "Jeg
ynke s inderligt over Skaren; thi de have allerede
tøvet hos mig tre Dage og have intet at spise; og
lade dem gå fastende bort, vil jeg ikke, for at de ikke
skulle vansmægte på Vejen." 33 Og hans Disciple
sige til ham: "Hvorfra skulle vi få så mange Brød i en
Ørken, at vi kunne mætte så mange Mennesker?"
34 Og Jesus siger til dem: "Hvor mange Brød have
I?" Men de sagde: "Syv og nogle få Småfisk." 35
Og han bød Skaren at sætte sig ned på Jorden 36
og tog de syv Brød og Fiskene, takkede, brød dem
og gav Disciplene dem, og Disciplene gave dem til
Skarerne. 37 Og de spiste alle og bleve mætte; og de
opsamlede det, som blev tilovers af Stykkerne, syv
Kurve fulde. 38 Men de, som spiste, vare fire Tusinde
Mænd, foruden Kvinder og Børn. 39 Og da han havde
ladet Skarerne gå bort, gik han om Bord i Skibet og
kom til Magadans Egne.

16 Og Farisæerne og Saddukæerne kom hen og
fristede ham og begærede, at han vilde vise
dem et Tegn fra Himmelen. 2 Men han svarede og
sagde til dem: "Om Aftenen sige I: Det bliver en skøn
Dag, thi Himmelen er rød; 3 og om Morgenen: Det
bliver Storm i Dag, thi Himmelen er rød og mørk.
Om Himmelens Udseende vide I at dømme, men om
Tidernes Tegn kunne I det, ikke. 4 En ond og utro
Slægt forlanger Tegn; men der skal intet Tegn gives
den uden Jonas's Tegn." Og han forlod dem og gik
bort. 5 Og da hans Disciple kom over til hin Side,
havde de glemt at tage Brød med. 6 Og Jesus sagde
til dem: "Ser til, og tager eder i Vare for Farisæernes
og Saddukæernes Surdejg!" 7 Men de tænkte ved
sig selv og sagde: "Det er, fordi vi ikke toge Brød
med." 8 Men da Jesus mærkede dette, sagde han: "I
lidettroende! hvorfor tænke I ved eder selv på, at I
ikke have taget Brød med? 9 Forstå I ikke endnu?
Komme I heller ikke i Hu de fem Brød til de fem
Tusinde, og hvor mange Kurve I da toge op? 10 Ikke
heller de syv Brød til de fire Tusinde, og hvor mange
Kurve I da toge op? 11 Hvorledes forstå I da ikke,
at det ej var om Brød, jeg sagde det til eder? Men
tager eder i Vare for Farisæernes og Saddukæernes
Surdejg." 12 Da forstode de, at han havde ikke sagt,
at de skulde tage sig i Vare for Surdejgen i Brød,
men for Farisæernes og Saddukæernes Lære. 13
Men da Jesus var kommen til Egnen ved Kæsarea
Filippi, spurgte han sine Disciple og sagde: "Hvem
sige Folk, at Menneskesønnen er?" 14 Men de sagde:
"Nogle sige Johannes Døberen; andre Elias; andre
Jeremias eller en af Profeterne." 15 Han siger til dem:
"Men I, hvem sige I, at jeg er?" 16 Da svarede Simon
Peter og sagde: "Du er Kristus, den levende Guds
Søn." 17 Og Jesus svarede og sagde til ham: "Salig
er du, Simon Jonas's Søn! thi Kød og Blod har ikke
åbenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene.
18 Så siger jeg også dig, at du er Petrus, og på denne
Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Dødsrigets
Porte skulle ikke få Overhånd over den. **(Hadēs g86)** 19
Og jeg vil give dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad

du binder på Jorden, det skal være bundet i Himlene,
og hvad du løser på Jorden, det skal være løst i
Himlene." 20 Da bød han sine Disciple, at de måtte
ikke sige til nogen at han var Kristus. 21 Fra den
Tid begyndte Jesus at give sine Disciple til Kende,
at han skulde gå til Jerusalem og lide meget af de
Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge og
ihjelslås og oprejses på den tredje Dag. 22 Og Peter
tog ham til Side, begyndte at sætte ham i Rette og
sagde: "Gud bevare dig, Herre; dette skal ingenlunde
ske dig!" 23 Men han vendte sig og sagde til Peter:
"Vig bag mig, Satan! du er mig en Forargelse; thi du
sanser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskers
er." 24 Da sagde Jesus til sine Disciple: "Vil nogen
komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit
Kors op og følge mig! 25 Thi den, som vil frelse sit.
Liv, skal miste det; men den, som mister sit Liv for
min Skyld, skal bjærge det. 26 Thi hvad gavner det et
Menneske, om han vinder den hele Verden, men må
bøde med sin Sjæl? Eller hvad kan et Menneske give
til Vederlag for sin Sjæl? 27 Thi Menneskesønnen
skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle;
og da skal han betale enhver efter hans Gerning. 28
Sandelig siger jeg eder, der er nogle af dem, som stå
her, der ingenlunde skulle smage Døden, førend de
se Menneskesønnen komme i sit Rige."

17 Og seks Dage derefter tager Jesus Peter og
Jakob og hans Broder Johannes med sig og
fører dem afsides op på et højt Bjerg. 2 Og han blev
forvandlet for deres Øjne, og hans Åsyn skinnede som
Solen, men hans Klæder bleve hvide som Lyset. 3
Og se, Moses og Elias viste sig for dem og samtalede
med ham. 4 Da tog Peter til Orde og sagde til Jesus:
"Herre! det er godt, at vi ere her; vil du, da lader os
gøre tre Hytter her, dig en og Moses en og Elias en."
5 Medens han endnu talte, se, da overskyggede en
lysende Sky dem; og se, der kom fra Skyen en Røst.
som sagde: "Denne er min Søn. den elskede, i hvem
jeg har Velbehag; hører ham!" 6 Og da Disciplene
hørte det, faldt de på deres Ansigt og frygtede såre. 7
Og Jesus trådte hen og rørte ved dem og sagde: "Stå
op, og frygter ikke!" 8 Men da de opløftede deres
Øjne, så de ingen uden Jesus alene. 9 Og da de gik
ned fra Bjerget, bød Jesus dem og sagde: "Taler ikke
til nogen om dette Syn, førend Menneskesønnen er
oprejst fra de døde." 10 Og hans Disciple spurgte
ham og sagde: "Hvad er det da, de skriftkloge sige,
at Elias bør først komme?" 11 Og han svarede og
sagde: "Vel kommer Elias og skal genoprette alting.
12 Men jeg siger eder, at Elias er allerede kommen,
og de erkendte ham ikke, men gjorde med ham alt,
hvad de vilde; således skal også Menneskesønnen
lide ondt af dem." 13 Da forstode Disciplene, at han
havde talt til dem om Johannes Døberen. 14 Og da
de kom til Folkeskaren, kom en Mand til ham og faldt
på Knæ for ham og sagde: 15 "Herre! forbarm dig
over min Søn, thi han er månesyg og lidende; thi han
falder ofte i Ild og ofte i Vand; 16 og jeg bragte ham til
dine Disciple, og de kunde ikke helbrede ham." 17 Og
Jesus svarede og sagde: "O du vantro og forvendte
Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder, hvor længe
skal jeg tåle eder? Bringer mig ham hid!" 18 Og Jesus
talte ham hårdt til, og den onde Ånd for ud af ham,
og Drengen blev helbredt fra samme Time. 19 Da
gik Disciplene til Jesus afsides og sagde: "Hvorfor
kunde vi ikke uddrive den?" 20 Og han siger til dem:
"For eders Vantros Skyld; thi sandelig, siger jeg eder,
dersom I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I
sige til dette Bjerg: Flyt dig herfra derhen, så skal det
flytte sig, og intet skal være eder umuligt. 21 Men
denne Slags farer ikke ud uden ved Bøn og Faste."
22 Og medens de vandrede sammen i Galilæa, sagde
Jesus til dem: "Menneskesønnen skal overgives i
Menneskers Hænder; 23 og de skulle slå ham ihjel,
og på den tredje Dag skal han oprejses." Og de bleve
såre bedrøvede. 24 Men da de kom til Kapernaum,
kom de, som opkrævede Tempelskatten, til Peter
og sagde: "Betaler eders Mester ikke Skatten?" 25
Han sagde: "Jo." Og da han kom ind i Huset, kom
Jesus ham i Forkøbet og sagde: "Hvad tykkes dig,
Simon? Af hvem tage Jordens Konger Told eller Skat,
af deres egne Sønner eller af de fremmede?" 26 Og
da han sagde: "Af de fremmede," sagde Jesus til
ham: "Så ere jo Sønnerne fri. 27 Men for at vi ikke
skulle forarge dem, så gå hen til Søen, kast en Krog
ud, og tag den første Fisk, som kommer op; og når
du åbner dens Mund, skal du finde en Stater; tag
denne, og giv dem den for mig og dig!"

18 I den samme Stund kom Disciplene hen til
Jesus og sagde: "Hvem er da den største i
Himmeriges Rige?" 2 Og han kaldte et lille Barn
til sig og stillede det midt iblandt dem 3 og sagde:
"Sandelig, siger jeg eder, uden I omvende eder og
blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges
Rige. 4 Derfor, den, som fornedrer sig selv som
dette Barn, han er den største i Himmeriges Rige. 5
Og den, som modtager et eneste sådant Barn for
mit Navns Skyld, modtager mig. 6 Men den, som
forarger een af disse små, som tro på mig, ham
var det bedre, at der var hængt en Møllesten om

hans Hals, og han var sænket i Havets Dyb. 7 Ve
Verden for Forargelserne! Thi vel er det nødvendigt,
at Forargelserne komme; dog ve det Menneske, ved
hvem Forargelsen kommer! 8 Men dersom din Hånd
eller din Fod forarger dig, da hug den af, og kast den
fra dig! Det er bedre for dig at gå lam eller som en
Krøbling ind til Livet end at have to Hænder og to
Fødder og blive kastet i den evige Ild. (aiōnios g166)
9 Og dersom dit Øje forarger dig, da riv det ud, og
kast det fra dig! Det er bedre for dig at gå enøjet
ind til Livet end at have to Øjne og blive kastet i
Helvedes Ild. (Geenna g1067) 10 Ser til, at I ikke foragte
en eneste af disse små; thi jeg siger eder: Deres
Engle i Himlene se altid min Faders Ansigt, som er i
Himlene. 11 Thi Menneskesønnen er kommen for
at frelse det fortabte. 12 Hvad tykkes eder? Om et
Menneske har hundrede Får, og eet af dem farer vild,
forlader han da ikke de ni og halvfemsindstyve og
går ud i Bjergene og leder efter det vildfarne? 13 Og
hænder det sig, at han finder det, sandelig, siger
jeg eder, han glæder sig mere over det end over de
ni og halvfemsindstyve, som ikke ere farne vild. 14
Således er det ikke eders himmelske Faders Villie, at
en eneste af disse små skal fortabes. 15 Men om
din Broder synder imod dig, da gå hen og revs ham
mellem dig og ham alene; hører han dig, da har du
vundet din Broder. 16 Men hører han dig ikke, da tag
endnu een eller to med dig, for at "hver Sag må stå
fast efter to eller tre Vidners Mund." 17 Men er han
dem overhørig, da sig det til Menigheden; men er han
også Menigheden overhørig, da skal han være for
dig ligesom en Hedning og en Tolder. 18 Sandelig,
siger jeg eder, hvad som helst I binde på Jorden, skal
være bundet i Himmelen; og hvad som helst I løse på
Jorden, skal være løst i Himmelen. 19 Atter siger jeg
eder, at dersom to af eder blive enige på Jorden om
hvilken som helst Sag, hvorom de ville bede, da skal
det blive dem til Del fra min Fader, som er i Himlene.
20 Thi hvor to eller tre ere forsamlede om mit Navn,
der er jeg midt iblandt dem." 21 Da trådte Peter frem
og sagde til ham: "Herre! hvor ofte skal jeg tilgive
min Broder, når han synder imod mig? mon indtil syv
Gange?" 22 Jesus siger til ham: "Jeg siger dig: ikke
indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindstyve Gange
syv Gange. 23 Derfor lignes Himmeriges Rige ved en
Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere.
24 Men da han begyndte at holde Regnskab, blev en,
som var ti Tusinde Talenter skyldig, ført frem for ham.
25 Og da han intet havde at betale med, bød hans
Herre, at han og hans Hustru og Børn og alt det, han
havde, skulde sælges, og Gælden betales. 26 Da
faldt Tjeneren ned for ham, bønfaldt ham og sagde:
Herre, vær langmodig med mig, så vil jeg betale dig
det alt sammen. 27 Da ynkedes samme Tjeners Herre
inderligt over ham og lod ham løs og eftergav ham
Gælden. 28 Men den samme Tjener gik ud og traf en
af sine Medtjenere, som var ham hundrede Denarer
skyldig; og han greb fat på ham og var ved at kvæle
ham og sagde: Betal, hvad du er skyldig! 29 Da faldt
hans Medtjener ned for ham og bad ham og sagde:
Vær langmodig med mig, så vil jeg betale dig. 30
Men han vilde ikke, men gik hen og kastede ham
i Fængsel, indtil han betalte, hvad han var skyldig.
31 Da nu hans Medtjenere så det, som skete, bleve
de såre bedrøvede og kom og forklarede for deres
Herre alt, hvad der var sket. 32 Da kalder hans Herre
ham for sig og siger til ham: Du onde Tjener! al den
Gæld eftergav jeg dig, fordi du bad mig. 33 Burde ikke
også du forbarme dig over din Medtjener, ligesom jeg
har forbarmet mig over dig. 34 Og hans Herre blev
vred og overgav ham til Bødlerne, indtil han kunde få
betalt alt det, han var ham skyldig. 35 Således skal
også min himmelske Fader gøre mod eder, om I ikke
af Hjertet tilgive, enhver sin Broder."

19 Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse
Ord, drog han bort fra Galilæa og kom til Judæas
Egne, hinsides Jordan. 2 Og store Skarer fulgte ham,
og han helbredte dem der. 3 Og Farisæerne kom til
ham, fristede ham og sagde: "Er det tilladt at skille
sig fra sin Hustru af hvilken som helst Grund?" 4 Men
han svarede og sagde: "Have I ikke læst, at Skaberen
fra Begyndelsen skabte dem som Mand og Kvinde 5
og sagde: Derfor skal en Mand forlade sin Fader og
sin Moder og holde sig til sin Hustru, og de to skulle
blive til eet Kød? 6 Således ere de ikke længer to,
men eet Kød. Derfor, hvad Gud har sammenføjet,
må et Menneske ikke adskille." 7 De sige til ham:
"Hvorfor bød da Moses at give et Skilsmissebrev og
skille sig fra hende?" 8 Han siger til dem: "Moses
tilstedte eder at skille eder fra eders Hustruer for
eders Hjerters Hårdheds Skyld; men fra Begyndelsen
har det ikke været således. 9 Men jeg siger eder,
at den, som skiller sig fra sin Hustru, når det ikke
er for Hors Skyld, og tager en anden til Ægte, han
bedriver Hor; og den, som tager en fraskilt Hustru
til Ægte, han bedriver Hor." 10 Hans Disciple sige
til ham: "Står Mandens Sag med Hustruen således,
da er det ikke godt at gifte sig." 11 Men han sagde
til dem: "Ikke alle rummer dette Ord, men de, hvem
det er givet: 12 Thi der er Gildinger, som ere fødte
således fra Moders Liv; og der er Gildinger, som ere

gildede af Mennesker; og der er Gildinger, som have
gildet sig selv for Himmeriges Riges Skyld. Den, som
kan rumme det, han rumme det!" 13 Da blev der båret
små Børn til ham, for at han skulde lægge Hænderne
på dem og bede; men Disciplene truede dem. 14
Da sagde Jesus: "Lader de små Børn komme, og
formener dem ikke at komme til mig; thi Himmeriges
Rige hører sådanne til." 15 Og han lagde Hænderne
på dem, og han drog derfra. 16 Og se, en kom til ham
og sagde: "Mester! hvad godt skal jeg gøre, for at jeg
kan få et evigt Liv?" (aiōnios g166) 17 Men han sagde til
ham: "Hvorfor spørger du mig om det gode? Een er
den gode. Men vil du indgå til Livet, da hold Budene!"
18 Han siger til ham: "Hvilke?" Men Jesus sagde:
"Dette: Du må ikke slå ihjel; du må ikke bedrive Hor;
du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk Vidnesbyrd;
19 ær din Fader og din Moder, og: Du skal elske
din Næste som dig selv." 20 Den unge Mand siger
til ham: "Det har jeg holdt alt sammen; hvad fattes
mig endnu?" 21 Jesus sagde til ham: "Vil du være
fuldkommen, da gå bort, sælg, hvad du ejer, og giv
det til fattige, så skal du have en Skat i Himmelen;
og kom så og følg mig!" 22 Men da den unge Mand
hørte det Ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde
meget Gods. 23 Men Jesus sagde til sine Disciple:
"Sandelig, siger jeg eder: En rig Kommer vanskeligt
ind i Himmeriges Rige. 24 Atter siger jeg eder: Det er
lettere for en Kamel at gå igennem et Nåleøje end for
en rig at gå ind i Guds Rige." 25 Men da Disciplene
hørte dette, forfærdedes de såre og sagde: "Hvem
kan da blive frelst?" 26 Men Jesus så på dem og
sagde: "For Mennesker er dette umuligt, men for
Gud ere alle Ting mulige." 27 Da svarede Peter og
sagde til ham: "Se, vi have forladt alle Ting og fulgt
dig; hvad skulle da vi have?" 28 Men Jesus sagde til
dem: "Sandelig, siger jeg eder, at i Igenfødelsen, når
Menneskesønnen sidder på sin Herligheds Trone,
skulle også I, som have fulgt mig, sidde på tolv Troner
og dømme Israels tolv Stammer. 29 Og hver, som
har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Fader
eller Moder eller Hustru eller Børn eller Marker for mit
Navns Skyld, skal få det mange Fold igen og arve et
evigt Liv. (aiōnios g166) 30 Men mange af de første
skulle blive de sidste, og af de sidste de første.

20 Thi Himmeriges Rige ligner en Husbond, som
gik ud tidligt om Morgenen for at leje Arbejdere
til sin Vingård. 2 Og da han var bleven enig med
Arbejderne om en Denar om Dagen, sendte han dem
til sin Vingård. 3 Og han gik ud ved den tredje Time
og så andre stå ledige på Torvet, 4 og han sagde
til dem: Går også I hen i Vingården, og jeg vil give
eder, hvad som ret er. Og de gik derhen. 5 Han gik
atter ud ved den sjette og niende Time og gjorde
ligeså. 6 Og ved den ellevte Time gik han ud og fandt
andre stående der, og han siger til dem: Hvorfor stå
I her ledige hele Dagen? 7 De sige til ham: Fordi
ingen lejede os. Han siger til dem: Går også I hen
i Vingården! 8 Men da det var blevet Aften, siger
Vingårdens Herre til sin Foged: Kald på Arbejderne,
og betal dem deres Løn, idet du begynder med de
sidste og ender med de første! 9 Og de, som vare
lejede ved den ellevte Time, kom og fik hver en
Denar. 10 Men da de første kom, mente de, at de
skulde få mere; og også de fik hver en Denar. 11
Men da de fik den, knurrede de imod Husbonden
og sagde: 12 Disse sidste have kun arbejdet een
Time, og du har gjort dem lige med os, som have
båret Dagens Byrde og Hede. 13 Men han svarede
og sagde til en af dem: Ven! jeg gør dig ikke Uret; er
du ikke bleven enig med mig om en Denar? 14 Tag
dit og gå! Men jeg vil give denne sidste ligesom dig.
15 Eller har jeg ikke Lov at gøre med mit, hvad jeg
vil? Eller er dit Øje ondt, fordi jeg er god? 16 Således
skulle de sidste blive de første, og de første de sidste;
thi mange ere kaldede, men få ere udvalgte." 17
Og da Jesus drog op til Jerusalem, tog han de tolv
Disciple til Side og sagde til dem på Vejen: 18 "Se,
vi drage op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal
overgives til Ypperstepræsterne og de skriftkloge;
og de skulle dømme ham til Døden 19 og overgive
ham til Hedningerne til at spottes og hudstryges og
korsfæstes; og på den tredje Dag skal han opstå." 20
Da gik Zebedæus's Sønners Moder til ham med sine
Sønner og faldt ned for ham og vilde bede ham om
noget. 21 Men han sagde til hende: "Hvad vil du?"
Hun siger til ham: "Sig, at disse mine to Sønner skulle
i dit Rige sidde den ene ved din højre, den anden ved
din venstre Side." 22 Men Jesus svarede og sagde: "I
vide ikke, hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk,
som jeg skal drikke?" De sige til ham: "Det kunne
vi." 23 Han siger til dem: "Min Kalk skulle I vel drikke;
men det at sidde ved min højre og ved min venstre
Side tilkommer det ikke mig at give; men det gives til
dem, hvem det er beredt af min Fader." 24 Og da de
ti hørte dette, bleve de vrede på de to Brødre. 25
Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: "I vide, at
Folkenes Fyrster herske over dem, og de store bruge
Myndighed over dem. 26 Således skal det ikke være
iblandt eder; men den, som vil blive stor iblandt eder,
han skal være eders Tjener; 27 og den, som vil være
den ypperste iblandt eder, han skal være eders Træl.

28 Ligesom Menneskesønnen ikke er kommen for
at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til
en Genløsning for mange." 29 Og da de gik ud af
Jeriko, fulgte en stor Folkeskare ham. 30 Og se, to
blinde sade ved Vejen, og da de hørte, at Jesus gik
forbi, råbte de og sagde: "Herre, forbarm dig over os,
du Davids Søn!" 31 Men Skaren truede dem, at de
skulde tie; men de råbte endnu stærkere og sagde:
"Herre, forbarm dig over os, du Davids Søn!" 32 Og
Jesus stod stille og kaldte på dem og sagde: "Hvad
ville I, at jeg skal gøre for eder?" 33 De sige til ham:
"Herre! at vore Øjne måtte oplades." 34 Og Jesus
ynkedes inderligt og rørte ved deres Øjne. Og straks
bleve de seende, og de fulgte ham.

21 Og da de nærmede sig Jerusalem og kom til
Bethfage ved Oliebjerget, da udsendte Jesus
to Disciple og sagde til dem: 2 "Går hen i den
Landsby, som ligger lige for eder; og straks skulle
I finde en Aseninde bunden og et Føl hos hende;
løser dem og fører dem til mig! 3 Og dersom nogen
siger noget til eder, da siger, at Herren har Brug for
dem, så skal han straks sende dem." 4 Men dette
er sket, for at det skulde opfyldes, der er talt ved
Profeten, som siger: 5 "Siger til Zions Datter: Se, din
Konge kommer til dig, sagtmodig og ridende på et
Asen og på et Trældyrs Føl." 6 Men Disciplene gik
hen og gjorde, som Jesus befalede dem; 7 og de
hentede Aseninden og Føllet og lagde deres Klæder
på dem, og han satte sig derpå. 8 Men de fleste af
Folkeskaren bredte deres Klæder på Vejen, andre
huggede Grene af Træerne og strøede dem på Vejen.
9 Men Skarerne, som gik foran ham og fulgte efter,
råbte og sagde: "Hosanna Davids Søn! velsignet
være den, som kommer, i Herrens Navn! Hosanna
i det højeste!" 10 Og da han drog ind i Jerusalem,
kom hele Staden i Bevægelse og sagde: "Hvem er
denne?" 11 Men Skarerne sagde: "Det er Profeten
Jesus fra Nazareth i Galilæa." 12 Og Jesus gik ind i
Guds Helligdom og uddrev alle dem, som solgte og
købte i Helligdommen, og han væltede Vekselerernes
Borde og Duekræmmernes Stole. 13 Og han siger til
dem: "Der er skrevet: Mit Hus skal kaldes et Bedehus;
men I gøre det til en Røverkule." 14 Og der kom
blinde og lamme til ham i Helligdommen, og han
helbredte dem. 15 Men da Ypperstepræsterne og de
skriftkloge så de Undergerninger, som han gjorde,
og Børnene, som råbte i Helligdommen og sagde:
"Hosanna Davids Søn!" bleve de vrede og sagde til
ham: 16 "Hører du, hvad disse sige?" Men Jesus
siger til dem: "Ja! have I aldrig læst: Af umyndiges og
diendes Mund har du beredt dig Lovsang?" 17 Og
han forlod dem og gik uden for Staden til Bethania
og overnattede der. 18 Men da han om Morgenen
igen gik ind til Staden, blev hen hungrig. 19 Og han
så et Figentræ ved Vejen og gik hen til det, og han
fandt intet derpå uden Blade alene. Og han siger til
det: "Aldrig i Evighed skal der vokse Frugt mere på
dig!" Og Figentræet visnede straks. (aiōn g165) 20 Og
da Disciplene så det, forundrede de sig og sagde:
"Hvorledes kunde Figentræet straks visne?" 21 Men
Jesus svarede og sagde til dem: "Sandelig, siger
jeg eder, dersom I have Tro og ikke tvivle, da skulle
I ikke alene kunne gøre det med Figentræet, men
dersom I endog sige til dette Bjerg: Løft dig op og
kast dig i Havet, da skal det ske. 22 Og alt, hvad I
begære i Bønnen troende, det skulle I få." 23 Og da
han kom ind i Helligdommen, kom Ypperstepræsterne
og Folkets Ældste hen til ham, medens han lærte, og
de sagde: "Af hvad Magt gør du disse Ting, og hvem
har givet dig denne Magt?" 24 Men Jesus svarede
og sagde til dem: "Også jeg vil spørge eder om een
Ting, og dersom I sige mig det, vil også jeg sige eder,
af hvad Magt jeg gør disse Ting. 25 Johannes's Dåb,
hvorfra var den? Fra Himmelen eller fra Mennesker?"
Men de tænkte ved sig selv og sagde: "Sige vi: Fra
Himmelen, da vil han sige til os: Hvorfor troede I
ham da ikke? 26 Men sige vi: Fra Mennesker, frygte
vi for Mængden; thi de holde alle Johannes for en
Profet." 27 Og de svarede Jesus og sagde: "Det vide
vi ikke." Da sagde også han til dem: "Så siger ikke
heller jeg eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting. 28
Men hvad tykkes eder? En Mand havde to Børn;
og han gik til den første og sagde: Barn! gå hen,
arbejd i Dag i min Vingård! 29 Men han svarede og
sagde: Nej, jeg vil ikke; men bagefter fortrød han det
og gik derhen. 30 Og han gik til den anden og sagde
ligeså. Men han svarede og sagde: Ja, Herre! og
gik ikke derhen. 31 Hvem af de to gjorde Faderens
Villie?" De sige: "Den første." Jesus siger til dem:
"Sandelig, siger jeg eder, at Toldere og Skøger gå
forud for eder ind i Guds Rige. 32 Thi Johannes kom
til eder på Retfærdigheds Vej, og I troede ham ikke,
men Toldere og Skøger troede ham; men endskønt
I så det, fortrøde I det alligevel ikke bagefter, så I
troede ham. 33 Hører en anden Lignelse: Der var en
Husbond, som plantede en Vingård og satte et Gærde
omkring den og gravede en Perse i den og byggede
et Tårn; og han lejede den ud til Vingårdsmænd og
drog udenlands. 34 Men da Frugttiden nærmede sig,
sendte han sine Tjenere til Vingårdsmændene for at
få dens Frugter. 35 Og Vingårdsmændene grebe hans

Tjenere, og en sloge de, en dræbte de, og en stenede
de. 36 Atter sendte han andre Tjenere hen, flere end
de første; og de gjorde ligeså med dem. 37 Men til
sidst sendte han sin Søn til dem og sagde: De ville
undse sig for min Søn. 38 Men da Vingårdsmændene
så Sønnen, sagde de til hverandre: Det er Arvingen;
kommer lader os slå ham ihjel og få hans Arv! 39 Og
de grebe ham og kastede ham ud af Vingården og
sloge ham ihjel. 40 Når da Vingårdens Herre kommer,
hvad vil han så gøre med disse Vingårdsmænd?" 41
De sige til ham: "Ilde vil han ødelægge de onde og
leje sin Vingård ud til andre Vingårdsmænd, som ville
give ham Frugterne i deres Tid." 42 Jesus siger til
dem: "Have I aldrig læst i Skrifterne: Den Sten, som
Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en
Hovedhjørnesten; fra Herren er dette kommet, og det
er underligt for vore Øjne. 43 Derfor siger jeg eder, at
Guds Rige skal tages fra eder og gives til et Folk, som
bærer dets Frugter. 44 Og den, som falder på denne
Sten, skal slå sig sønder; men hvem den falder på,
ham skal den knuse." 45 Og da Ypperstepræsterne
og Farisæerne hørte hans Lignelser, forstode de, at
han talte om dem. 46 Og de søgte at gribe ham, men
frygtede for Skarerne; thi de holdt ham for en Profet.

22 Og Jesus tog til Orde og talte atter i Lignelser
til dem og sagde: 2 "Himmeriges Rige lignes
ved en Konge, som gjorde Bryllup for sin Søn. 3 Og
han udsendte sine Tjenere for at kalde de budne til
Brylluppet; og de vilde ikke komme. 4 Han udsendte
atter andre Tjenere og sagde: Siger til de budne: Se,
jeg har beredt mit Måltid, mine Okser og Fedekvæget
er slagtet, og alting er rede; kommer til Brylluppet! 5
Men de brøde sig ikke derom og gik hen, den ene på
sin Mark, den anden til sit Købmandsskab; 6 og de
øvrige grebe hans Tjenere, forhånede og ihjelsloge
dem. 7 Men Kongen blev vred og sendte sine Hære
ud og slog disse Manddrabere ihjel og satte Ild på
deres Stad. 8 Da siger han til sine Tjenere: Brylluppet
er beredt, men de budne vare det ikke værd. 9 Går
derfor ud på Skillevejene og byder til Brylluppet så
mange, som I finde! 10 Og de Tjenere gik ud på
Vejene og samlede alle dem, de fandt, både onde og
gode; og Bryllupshuset blev fuldt af Gæster. 11 Da nu
Kongen gik ind for at se Gæsterne, så han der et
Menneske, som ikke var iført Bryllupsklædning. 12
Og han siger til ham: Ven! hvorledes er du kommen
herind og har ingen Bryllupsklædning på? Men han
tav. 13 Da sagde Kongen til Tjenerne: Binder Fødder
og Hænder på ham, og kaster ham ud i Mørket
udenfor; der skal der være Gråd og Tænders Gnidsel.
14 Thi mange ere kaldede, men få ere udvalgte." 15
Da gik Farisæerne hen og holdt Råd om, hvorledes
de kunde fange ham i Ord. 16 Og de sende deres
Disciple til ham tillige med Herodianerne og sige:
"Mester! vi vide, at du er sanddru og lærer Guds Vej i
Sandhed og ikke bryder dig om nogen; thi du ser ikke
på Menneskers Person. 17 Sig os derfor: Hvad tykkes
dig? Er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej?" 18
Men da Jesus mærkede deres Ondskab, sagde han:
"I Hyklere, hvorfor friste I mig? 19 Viser mig Skattens
Mønt!" Og de bragte ham en Denar". 20 Og han siger
til dem: "Hvis Billede og Overskrift er dette?" 21 De
sige til ham: "Kejserens." Da siger han til dem: "Så
giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad
Guds er!" 22 Og da de hørte det, undrede de sig,
og de forlode ham og gik bort. 23 Samme Dag kom
der Saddukæere til ham, hvilke sige, at der ingen
Opstandelse er, og de spurgte ham og, sagde: 24
"Mester! Moses har sagt: Når nogen dør og ikke har
Børn, skal hans Broder for Svogerskabets Skyld tage
hans Hustru til Ægte og oprejse sin Broder Afkom.
25 Men nu var der hos os syv Brødre; og den første
giftede sig og døde; og efterdi han ikke havde Afkom,
efterlod han sin Hustru til sin Broder. 26 Ligeså også
den anden og den tredje, indtil den syvende; 27 men
sidst af alle døde Hustruen. 28 Hvem af disse syv skal
nu have hende til Hustru i Opstandelsen? thi de have
alle haft hende." 29 Men Jesus svarede og sagde til
dem: "I fare vild, idet I ikke kende Skrifterne, ej heller
Guds Kraft. 30 Thi i Opstandelsen tage de hverken til
Ægte eller bortgiftes, men de ere ligesom Guds Engle
i Himmelen. 31 Men hvad de dødes Opstandelse
angår, have I da ikke læst, hvad der er talt til eder
af Gud, når han siger: 32 Jeg er Abrahams Gud og
Isaks Gud og Jakobs Gud. Han er ikke dødes, men
levendes Gud." 33 Og da Skarerne hørte dette, bleve
de slagne af Forundring over hans Lære. 34 Men da
Farisæerne hørte, at han havde stoppet Munden på
Saddukæerne, forsamlede de sig. 35 Og en af dem,
en lovkyndig, spurgte og fristede ham og sagde: 36
"Mester, hvilket er det store Bud i Loven?" 37 Men
han sagde til ham: "Du skal elske Herren din Gud
med hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med
hele dit Sind. 38 Dette er det store og første Bud. 39
Men et andet er dette ligt: Du skal elske din Næste
som dig selv. 40 Af disse to Bud afhænger hele
Loven og Profeterne." 41 Men da Farisæerne vare
forsamlede, spurgte Jesus dem og sagde: 42 "Hvad
tykkes eder om Kristus? Hvis Søn er han?" De sige
til ham: "Davids." 43 Han siger til dem: "Hvorledes
kan da David i Ånden kalde ham Herre, idet han

siger: 44 Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min
højre Hånd, indtil jeg får lagt dine Fjender under dine
Fødder. 45 Når nu David kalder ham Herre, hvorledes
er han da hans Søn?" 46 Og ingen kunde svare ham
et Ord, og ingen vovede mere at rette Spørgsmål til
ham efter den Dag.

23 Da talte Jesus til Skarerne og til sine Disciple
og sagde: 2 På Mose Stol sidde de skriftkloge
og Farisæerne. 3 Gører og holder derfor alt, hvad
de sige eder; men gører ikke efter deres Gerninger;
thi de sige det vel, men gøre det ikke. 4 Men de
binde svare Byrder, vanskelige at bære, og lægge
dem på Menneskenes Skuldre; men selv ville de ikke
bevæge dem med en Finger. 5 Men de gøre alle
deres Gerninger for at beskues af Menneskene; thi
de gøre deres Bederemme brede og Kvasterne på
deres Klæder store. 6 Og de ville gerne sidde øverst
til Bords ved Måltiderne og på de fornemste Pladser
i Synagogerne 7 og lade sig hilse på Torvene og
kaldes Rabbi af Menneskene. 8 Men I skulle ikke
lade eder kalde Rabbi; thi een er eders Mester, men I
ere alle Brødre. 9 Og I skulle ikke kalde nogen på
Jorden eders Fader; thi een er eders Fader, han, som
er i Himlene. 10 Ej heller skulle I lade eder kalde
Vejledere; thi een er eders Vejleder, Kristus. 11 Men
den største iblandt eder skal være eders Tjener. 12
Men den, som ophøjer sig selv, skal fornedres, og
den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes. 13 Men
ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I
tillukke Himmeriges Rige for Menneskene; thi I gå
ikke derind, og dem, som ville gå ind, tillade I det
ikke. 14 Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere!
thi I opæde Enkers Huse og bede på Skrømt længe;
derfor skulle I få des hårdere Dom. 15 Ve eder, I
skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I drage om til
Vands og til Lands for at vinde en eneste Tilhænger;
og når han er bleven det, gøre I ham til et Helvedes
Barn, dobbelt så slemt, som I selv ere. (Geenna g1067)
16 Ve eder, I blinde Vejledere! I, som sige: Den, som
sværger ved Templet, det er intet; men den, som
sværger ved Guldet i Templet, han er forpligtet. 17
I Dårer og blinde! hvilket er da størst? Guldet eller
Templet, som helliger Guldet? 18 Fremdeles: Den,
som sværger ved Alteret, det er intet; men den, som
sværger ved Gaven derpå, han er forpligtet. 19 I Dårer
og blinde! hvilket er da størst? Gaven eller Alteret,
som helliger Gaven? 20 Derfor, den, som sværger
ved Alteret, sværger ved det og ved alt det, som er
derpå. 21 Og den, som sværger ved Templet, sværger
ved det og ved ham, som bor deri. 22 Og den, som
sværger ved Himmelen, sværger ved Guds Trone og
ved ham, som sidder på den. 23 Ve eder, I skriftkloge
og Farisæere, I Hyklere! thi I give Tiende af Mynte og
Dild og Kommen og have forsømt de Ting i Loven,
der have større Vægt, Retten og Barmhjertigheden
og Troskaben. Disse Ting burde man gøre og ikke
forsømme hine. 24 I blinde Vejledere, I, som si
Myggen af, men nedsluge Kamelen! 25 Ve eder, I
skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I rense det
udvendige af Bægeret og Fadet; men indvendigt
ere de fulde af Rov og Umættelighed. 26 Du blinde
Farisæer! rens først det indvendige af Bægeret og
Fadet, for at også det udvendige af dem kan blive
rent. 27 Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere!
thi I ere ligesom kalkede Grave, der jo synes dejlige
udvendigt, men indvendigt ere fulde af døde Ben og
al Urenhed. 28 Således synes også I vel udvortes
retfærdige for Menneskene; men indvortes ere I fulde
af Hykleri og Lovløshed. 29 Ve eder, I skriftkloge og
Farisæere, I Hyklere! thi I bygge Profeternes Grave
og pryde de retfærdiges Gravsteder og sige: 30
Havde vi været til i vore Fædres Dage, da havde vi
ikke været delagtige med dem i Profeternes Blod. 31
Altså give I eder selv det Vidnesbyrd, at I ere Sønner
af dem, som have ihjelslået Profeterne. 32 Så gører
da også I eders Fædres Mål fuldt! 33 I Slanger! I
Øgleunger! hvorledes kunne I undfly Helvedes Dom?
(Geenna g1067) 34 Derfor se, jeg sender til eder Profeter
og vise og skriftkloge; nogle af dem skulle I slå ihjel
og korsfæste, og nogle af dem skulle I hudstryge i,
eders Synagoger og forfølge fra Stad til Stad, 35 for
at alt det retfærdige Blod skal komme over eder, som
er udgydt på Jorden, fra den retfærdige Abels Blod
indtil Sakarias's, Barakias's Søns, Blod, hvem I sloge
ihjel imellem Templet og Alteret. 36 Sandelig, siger
jeg eder, alt dette skal komme over denne Slægt. 37
Jerusalem! Jerusalem! som ihjelslår Profeterne og
stener dem, som ere sendte til dig, hvor ofte vilde
jeg samle dine Børn, ligesom en Høne samler sine
Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke. 38 Se, eders
Hus lades eder øde! 39 Thi jeg siger eder: I skulle
ingenlunde se mig fra nu af, indtil I sige: Velsignet
være den, som kommer, i Herrens Navn!"

24 Og Jesus gik ud, bort fra Helligdommen, og
hans Disciple kom til ham for at vise ham
Helligdommens Bygninger. 2 Men han svarede og
sagde til dem: "Se I ikke alt dette? Sandelig, siger
jeg eder, her skal ikke lades Sten på Sten, som jo
skal nedbrydes." 3 Men da han sad på Oliebjerget,
kom hans Disciple til ham afsides og sagde: "Sig

os, når skal dette ske? Og hvad er Tegnet på din
Tilkommelse og Verdens Ende?" (aiōn g165) 4 Og
Jesus svarede og sagde til dem: "Ser til, at ingen
forfører eder! 5 Thi mange skulle på mit Navn komme
og sige: Jeg er Kristus; og de skulle forføre mange.
6 Men I skulle få at høre om Krige og Krigsrygter.
Ser til, lader eder ikke forskrække; thi det må ske;
men Enden er ikke endda. 7 Thi Folk skal rejse
sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være
Hungersnød og Jordskælv her og der. 8 Men alt dette
er Veernes Begyndelse. 9 Da skulle de overgive
eder til Trængsel og slå eder ihjel, og I skulle hades
af alle Folkeslagene for mit Navns Skyld. 10 Og
da skulle mange forarges og forråde hverandre og
hade hverandre. 11 Og mange falske Profeter skulle
fremstå og forføre mange. 12 Og fordi Lovløsheden
bliver mangfoldig, vil Kærligheden blive kold hos
de fleste. 13 Men den, som holder ud indtil Enden,
han skal frelses. 14 Og dette Rigets Evangelium
skal prædikes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle
Folkeslagene; og da skal Enden komme. 15 Når I da
se Ødelæggelsens Vederstyggelighed, hvorom der er
talt ved Profeten Daniel, stå på hellig Grund, (den,
som læser det, han give Agt!) 16 da skulle de, som ere
i Judæa, fly ud på Bjergene; 17 den, som er på Taget,
stige ikke ned for at hente, hvad der er i hans Hus;
18 og den, som er på Marken, vende ikke tilbage før
at hente sine Klæder! 19 Men ve de frugtsommelige
og dem, som give Die, i de Dage! 20 Og beder om, at
eders Flugt ikke skal ske om Vinteren, ej heller på
en Sabbat; 21 thi der skal da være en Trængsel så
stor, som der ikke har været fra Verdens Begyndelse
indtil nu og heller ikke skal komme. 22 Og dersom
disse Dage ikke bleve afkortede, da blev intet Kød
frelst; men for de udvalgtes Skyld skulle disse Dage
afkortes. 23 Dersom nogen da siger til eder: Se, her
er Kristus, eller der! da skulle I ikke tro det. 24 Thi
falske Krister og falske Profeter skulle fremstå og
gøre store Tegn og Undergerninger, så at også de
udvalgte skulde blive forførte, om det var muligt. 25
Se, jeg har sagt eder det forud. 26 Derfor, om de sige
til eder: Se, han er i Ørkenen, da går ikke derud; se.
han er i Kamrene, da tror det ikke! 27 Thi ligesom
Lynet udgår fra Østen og lyser indtil Vesten, således
skal Menneskesønnens Tilkommelse være. 28 Hvor
Ådselet er, der ville Ørnene samle sig. 29 Men straks
efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes og
Månen ikke give sit Skin og Stjernerne falde ned
fra Himmelen, og Himmelens Kræfter skulle rystes.
30 Og da skal Menneskesønnens Tegn vise sig på
Himmelen; og da skulle alle Jordens Stammer jamre
sig, og de skulle se Menneskesønnen komme på
Himmelens Skyer med Kraft og megen Herlighed. 31
Og han skal udsende sine Engle med stærktlydende
Basun, og de skulle samle hans udvalgte fra de fire
Vinde, fra den ene Ende af Himmelen til den anden.
32 Men lærer Lignelsen af Figentræet: Når dets Gren
allerede er bleven blød, og Bladene skyde frem, da
skønne I, at Sommeren er nær. 33 Således skulle
også I, når I se alt dette, skønne, at han er nær for
Døren. 34 Sandelig, siger jeg eder, denne Slægt skal
ingenlunde forgå, førend alle disse Ting ere skete. 35
Himmelen og Jorden skulle forgå, men mine Ord skulle
ingenlunde forgå. 36 Men om den Dag og Time ved
ingen, end ikke Himmelens Engle, heller ikke Sønnen,
men kun Faderen alene. 37 Og ligesom Noas dage
vare, således skal Menneskesønnens Tilkommelse
være. 38 Thi ligesom de i Dagene før Syndfloden
åde og drak, toge til Ægte og bortgiftede, indtil den
Dag, da Noa gik ind i Arken, 39 og ikke agtede det,
førend Syndfloden kom og tog dem alle bort, således
skal også Menneskesønnens Tilkommelse være. 40
Da skulle to Mænd være på Marken; den ene tages
med, og den anden lades tilbage. 41 To Kvinder
skulle male på Kværnen; den ene tages med, og den
anden lades tilbage. 42 Våger derfor, thi I vide ikke,
på hvilken Dag eders Herre kommer. 43 Men dette
skulle I vide, at dersom Husbonden vidste. i hvilken
Nattevagt Tyven vilde komme, da vågede han og
tillod ikke, at der skete Indbrud i hans Hus. 44 Derfor
vorder også I rede; thi Menneskesønnen kommer i
den Time, som I ikke mene. 45 Hvem er så den tro og
forstandige Tjener, som hans Herre har sat over sit
Tyende til at give dem deres Mad i rette Tid? 46 Salig
er den Tjener, hvem hans Herre, når han kommer,
finder handlende således. 47 Sandelig, siger jeg eder,
han skal sætte ham over alt, hvad han ejer. 48 Men
dersom den onde Tjener siger i sit Hjerte: Min Herre
tøver, 49 og så begynder at slå sine Medtjenere og
spiser og drikker med Drankerne, 50 da skal den
Tjeners Herre komme på den Dag, han ikke venter,
og i den Time, han ikke ved, 51 og hugge ham sønder
og give ham hans Lod sammen med Hyklerne; der
skal der være Gråd og Tænders Gnidsel.

25 Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer,
som toge deres Lamper og gik Brudgommen i
Møde. 2 Men fem af dem vare Dårer, og fem kloge. 3
Dårerne toge nemlig deres Lamper, men toge ikke
Olie med sig. 4 Men de kloge toge Olie i deres Kar
tillige med deres Lamper. 5 Og da Brudgommen
tøvede, slumrede de alle ind og sov. 6 Men ved

Midnat lød der et Råb: Se, Brudgommen kommer,
går ham i Møde! 7 Da vågnede alle Jomfruerne og
gjorde deres Lamper i Stand. 8 Men Dårerne sagde
til de kloge: Giver os af eders Olie; thi vore Lamper
slukkes. 9 Men de kloge svarede og sagde: Der
vilde vist ikke blive nok til os og til eder; går hellere
hen til Købmændene og køber til eder selv! 10 Men
medens de gik bort for at købe, kom Brudgommen,
og de, som vare rede, gik ind med ham til Brylluppet;
og Døren blev lukket. 11 Men senere komme også
de andre Jomfruer og sige: Herre, Herre, luk op for
os! 12 Men han svarede og sagde: Sandelig, siger
jeg eder, jeg kender eder ikke. 13 Våger derfor, thi
I vide ikke Dagen, ej heller Timen. 14 Thi det er
ligesom en Mand, der drog udenlands og kaldte på
sine Tjenere og overgav dem sin Ejendom; 15 og
en gav han fem Talenter, en anden to, og en tredje
en, hver efter hans Evne; og straks derefter drog
han udenlands. 16 Men den, som havde fået de fem
Talenter, gik hen og købslog med dem og vandt andre
fem Talenter 17 Ligeså vandt også den, som havde
fået de to Talenter, andre to. 18 Men den, som havde
fået den ene, gik bort og gravede i Jorden og skjulte
sin Herres Penge. 19 Men lang Tid derefter kommer
disse Tjeneres Herre og holder Regnskab med dem.
20 Og den, som havde fået de fem Talenter, kom frem
og bragte andre fem Talenter og sagde: Herre! du
overgav mig fem Talenter; se, jeg har vundet fem
andre Talenter. 21 Hans Herre sagde til ham: Vel, du
gode og tro Tjener! du var tro over lidet, jeg vil sætte
dig over meget; gå ind til din Herres Glæde! 22 Da
kom også han frem, som havde fået de to Talenter,
og sagde: Herre! du overgav mig to Talenter; se, jeg
har vundet to andre Talenter. 23 Hans Herre sagde til
ham: Vel, du gode og tro Tjener! du var tro over lidet,
jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din Herres
glæde! 24 Men også han, som havde fået den ene
Talent, kom frem og sagde: Herre! jeg kendte dig, at
du er en hård Mand, som høster, hvor du ikke såede,
og samler, hvor du ikke spredte; 25 og jeg frygtede og
gik hen og skjulte din Talent i Jorden; se, her har du,
hvad dit er. 26 Men hans Herre svarede og sagde til
ham: Du onde og lade Tjener! du vidste, at jeg høster,
hvor jeg ikke såede, og samler, hvor jeg ikke spredte;
27 derfor burde du have overgivet Vekselererne mine
Penge; og når jeg kom, da havde jeg fået mit igen
med Rente. 28 Tager derfor den Talent fra ham, og
giver den til ham, som har de ti Talenter. 29 Thi
enhver, som har, ham skal der gives, og han skal få
Overflod; men den, som ikke har, fra ham skal endog
det tages, som han har. 30 Og kaster den unyttige
Tjener ud i Mørket udenfor; der skal der være Gråd
og Tænders Gnidsel. 31 Men når Menneskesønnen
kommer i sin Herlighed og alle Englene med ham,
da skal han sidde på sin Herligheds Trone. 32 Og
alle Folkeslagene skulle samles foran ham, og han
skal skille dem fra hverandre, ligesom Hyrden skiller
Fårene fra Bukkene. 33 Og han skal stille Fårene ved
sin højre Side og Bukkene ved den venstre. 34 Da
skal Kongen sige til dem ved sin højre Side: Kommer
hid. I min Faders velsignede! arver det Rige, som har
været eder beredt fra Verdens Grundlæggelse. 35
Thi jeg var hungrig, og I gave mig at spise; jeg var
tørstig, og I gave mig at drikke; jeg var fremmed, og I
toge mig hjem til eder; 36 jeg var nøgen, og I klædte
mig; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var i Fængsel,
og I kom til mig. 37 Da skulle de retfærdige svare
ham og sige: Herre! når så vi dig hungrig og gave dig
Mad, eller tørstig og gave dig at drikke? 38 Når så
vi dig fremmed og toge dig hjem til os, eller nøgen
og klædte dig? 39 Når så vi dig syg eller i Fængsel
og kom til dig? 40 Og Kongen skal svare og sige
til dem: Sandelig, siger jeg eder: Hvad I have gjort
imod een af disse mine mindste Brødre, have I gjort
imod mig. 41 Da skal han også sige til dem ved den
venstre Side: Går bort fra mig, I forbandede! til den
evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle.
(aiōnios g166) 42 Thi jeg var hungrig, og I gave mig
ikke at spise; jeg var tørstig, og I gave mig ikke at
drikke; 43 jeg var fremmed, og I toge mig ikke hjem til
eder; jeg var nøgen, og I klædte mig ikke; jeg var syg
og i Fængsel, og I besøgte mig ikke. 44 Da skulle
også de svare og sige: Herre! når så vi dig hungrig
eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i
Fængsel og tjente dig ikke? 45 Da skal han svare
dem og sige: Sandelig, siger jeg eder: Hvad I ikke
have gjort imod een af disse mindste, have I heller
ikke gjort imod mig. 46 Og disse skulle gå bort til evig
Straf, men de retfærdige til evigt Liv." (aiōnios g166)

26 Og det skete, da Jesus havde fuldendt alle disse
Ord, sagde han til sine Disciple: 2 "I vide, at om
to Dage er det Påske; så forrådes Menneskesønnen til
at korsfæstes." 3 Da forsamledes Ypperstepræsterne
og Folkets Ældste i Ypperstepræstens Gård; han hed
Kajfas. 4 Og de rådsloge om at gribe Jesus med List
og ihjelslå ham. 5 Men de sagde: "Ikke på Højtiden,
for at der ikke skal blive Oprør iblandt Folket." 6
Men da Jesus var kommen til Bethania, i Simon den
spedalskes Hus, 7 kom der en Kvinde til ham, som
havde en Alabastkrukke med såre kostbar Salve, og
hun udgød den på hans Hoved, medens han sad til

Bords. 8 Men da Disciplene så det, bleve de vrede
og sagde: "Hvortil denne Spilde? 9 Dette kunde jo
være solgt til en høj Pris og være givet til fattige."
10 Men da Jesus mærkede det, sagde han til dem:
"Hvorfor volde I Kvinden Fortrædeligheder? Hun har
jo gjort en god Gerning imod mig. 11 Thi de fattige
have I altid hos eder; men mig have I ikke altid. 12
Thi da hun udgød denne Salve over mit Legeme,
gjorde hun det for at berede mig til at begraves. 13
Sandelig, siger jeg eder, hvor som helst i hele Verden
dette Evangelium bliver prædiket, skal også det, som
hun har gjort, omtales til hendes Ihukommelse." 14
Da gik en af de tolv, han, som hed Judas Iskariot,
hen til Yppersteepræsterne 15 og sagde: "Hvad ville
I give mig, så skal jeg forråde ham til eder?" Men
de betalte ham tredive Sølvpenge". 16 Og fra den
Stund søgte han Lejlighed til at forråde ham. 17 Men
på den første Dag af de usyrede Brøds Højtid kom
Disciplene til Jesus og sagde: "Hvor vil du, at vi skulle
træffe Forberedelse for dig til at spise Påskelammet?"
18 Men han sagde: "Går ind i Staden til den og den
Mand, og siger til ham: Mesteren siger: Min Time er
nær; hos dig holder jeg Påske med mine Disciple."
19 Og Disciplene gjorde, som Jesus befalede dem,
og beredte Påskelammet. 20 Men da det var blevet
Aften, sad han til Bords med de tolv. 21 Og medens
de spiste, sagde han: "Sandelig, siger jeg eder, en af
eder vil forråde mig." 22 Og de bleve såre bedrøvede
og begyndte hver især at sige til ham: "Det er dog
vel ikke mig, Herre?" 23 Men han svarede og sagde:
"Den, som dyppede Hånden tillige med mig i Fadet,
han vil forråde mig. 24 Menneskesønnen går vel bort,
som der er skrevet om ham; men ve det Menneske,
ved hvem Menneskesønnen bliver forrådt! Det var
godt for det Menneske, om han ikke var født." 25 Men
Judas, som forrådte ham, svarede og sagde: "Det er
dog vel ikke mig, Rabbi?" Han siger til ham: "Du har
sagt det." 26 Men medens de spiste, tog Jesus Brød,
og han velsignede og brød det og gav Disciplene
det og sagde: "Tager, æder; dette er mit Legeme."
27 Og han tog en Kalk og takkede. gav dem den og
sagde: "Drikker alle deraf; 28 thi dette er mit Blod,
Pagtens, hvilket udgydes for mange til Syndernes
Forladelse. 29 Men jeg siger eder, fra nu af skal jeg
ingenlunde drikke af denne Vintræets Frugt indtil den
Dag, da jeg skal drikke den ny med eder i min Faders
Rige." 30 Og da de havde sunget Lovsangen, gik
de ud til Oliebjerget. 31 Da siger Jesus til dem: "I
skulle alle forarges på mig i denne Nat; thi der er
skrevet: Jeg vil slå Hyrden, og Hjordens Får skulle
adspredes. 32 Men efter at jeg er bleven oprejst,
vil jeg gå forud for eder til Galilæa." 33 Men Peter
svarede og sagde til ham: "Om end alle ville forarges
på dig, så vil jeg dog aldrig forarges." 34 Jesus sagde
til ham: "Sandelig, siger jeg dig, i denne Nat, førend
Hanen galer, skal du fornægte mig tre Gange." 35
Peter siger til ham: "Om jeg end skulde dø med dig,
vil jeg ingenlunde fornægte dig." Ligeså sagde også
alle Disciplene. 36 Da kommer Jesus med dem til
en Gård, som kaldes Gethsemane, og han siger til
Disciplene: "Sætter eder her, medens jeg går derhen
og beder." 37 Og han tog Peter og Zebedæus's to
Sønner med sig, og han begyndte at bedrøves og
svarlig at ængstes. 38 Da siger han til dem: "Min Sjæl
er dybt bedrøvet indtil Døden; bliver her og våger
med mig!" 39 Og han gik lidt frem, faldt på sit Ansigt,
bad og sagde: "Min Fader! er det muligt, da gå denne
Kalk mig forbi; dog ikke som jeg vil, men som du
vil." 40 Og han kommer til Disciplene og finder dem
sovende, og han siger til Peter: "Så kunde I da ikke
våge een Time med mig! 41 Våger og beder, for at I
ikke skulle falde i Fristelse! Ånden er vel redebon,
men Kødet er skrøbeligt." 42 Han gik atter anden
Gang hen, bad og sagde: "Min Fader! hvis denne
Kalk ikke kan gå mig forbi, uden jeg drikker den, da
ske din Villie!" 43 Og han kom og fandt dem atter
sovende, thi deres Øjne vare betyngede. 44 Og han
forlod dem og gik atter hen og bad tredje Gang og
sagde atter det samme Ord. 45 Da kommer han til
Disciplene og siger til dem: "Sove I fremdeles og
Hvile eder? Se, Timen er nær, og Menneskesønnen
forrådes i Synderes Hænder. 46 Står op, lader os gå;
se, han, som forråder mig, er nær." 47 Og medens
han endnu talte, se, da kom Judas, en af de tolv, og
med ham en stor Skare, med Sværd og Knipler, fra
Yppersteepræsterne og Folkets Ældste. 48 Men han,
som forrådte ham, havde givet dem et Tegn og sagt:
"Den, som jeg kysser, ham er det; griber ham!" 49 Og
han trådte straks hen til Jesus og sagde: "Hil være
dig, Rabbi!" og kyssede ham. 50 Men Jesus sagde til
ham: "Ven, hvorfor kommer du her?" Da trådte de til
og lagde Hånd på Jesus og grebe ham. 51 Og se,
en af dem, som vare med Jesus, rakte Hånden ud
og drog sit Sværd og slog Yppersteepræstens Tjener
og huggede hans Øre af. 52 Da siger Jesus til ham:
"Stik dit Sværd igen på dets Sted; thi alle de, som
tage Sværd, skulle omkomme ved Sværd. 53 Eller
mener du, at jeg ikke kan bede min Fader, så han
nu tilskikker mig mere end tolv Legioner Engle? 54
Hvorledes skulde da Skrifterne opfyldes, at det bør
gå således til?" 55 I den samme Time sagde Jesus til
Skarerne: "I ere gåede ud ligesom imod en Røver

med Sværd og Knipler for at fange mig. Daglig sad jeg
i Helligdommen og lærte, og I grebe mig ikke. 56 Men
det er alt sammen sket, for at Profeternes Skrifter
skulde opfyldes." Da forlode alle Disciplene ham og
flyede. 57 Men de, som havde grebet Jesus, førte ham
hen til Ypperstepræsten Kajfas, hvor de skriftkloge
og de Ældste vare forsamlede. 58 Men Peter fulgte
ham i Frastand indtil Ypperstepræstens Gård, og han
gik indenfor og satte sig hos Svendene for at se,
hvad Udgang det vilde få. 59 Men Ypperstepræsterne
og hele Rådet søgte falsk Vidnesbyrd imod Jesus,
for at de kunde aflive ham. 60 Og de fandt intet,
endskønt der trådte mange falske Vidner frem. Men
til sidst trådte to frem og sagde: 61 "Denne har
sagt: Jeg kan nedbryde Guds Tempel og bygge det
op i tre Dage." 62 Og Ypperstepræsten stod op og
sagde til ham: "Svarer du intet på, hvad disse vidne
imod dig?" 63 Men Jesus tav. Og Ypperstepræsten
tog til Orde og sagde til ham: "Jeg besværger dig
ved den levende Gud, at du siger os, om du er
Kristus, Guds Søn." 64 Jesus siger til ham: "Du har
sagt det; dog jeg siger eder: Fra nu af skulle I se
Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre Hånd
og komme på Himmelens Skyer." 65 Da sønderrev
Ypperstepræsten sine Klæder og sagde: "Han har
talt bespotteligt; hvad have vi længere Vidner nødig?
se, nu have I hørt Bespottelsen. 66 Hvad tykkes
eder?" Og de svarede og sagde: "Han er skyldig til
Døden." 67 Da spyttede de ham i Ansigtet og gave
ham Næveslag; andre sloge ham på Kinden 68 og
sagde: "Profeter os, Kristus, hvem var det, der slog
dig?" 69 Men Peter sad udenfor i Gården; og en Pige
kom hen til ham og sagde: "Også du var med Jesus
Galilæeren." 70 Men han nægtede det i alles Påhør
og sagde: "Jeg forstår ikke, hvad du siger." 71 Men
da han gik ud i Portrummet, så en anden Pige ham;
og hun siger til dem, som vare der: "Denne var med
Jesus af Nazareth." 72 Og han nægtede det atter
med en Ed: "Jeg kender ikke det Menneske." 73
Men lidt efter kom de, som stode der, hen og sagde
til Peter: "Sandelig, også du er en af dem. dit Mål
røber dig jo også." 74 Da begyndte han at forbande
sig og sværge: "Jeg kender ikke det Menneske." Og
straks galede Hanen. 75 Og Peter kom Jesu Ord i
Hu at han havde sagt: "Førend Hanen galer, skal
du fornægte mig tre Gange." Og han gik udenfor og
græd bitterligt.

27 Men da det var blevet Morgen, holdt alle
Ypperstepræsterne og Folkets Ældste Råd imod
Jesus for at aflive ham. 2 Og de bandt ham og
førte ham bort og overgave ham til Landshøvdingen
Pontius Pilatus. 3 Da nu Judas, som forrådte ham, så,
at han var bleven domfældt, fortrød han det og bragte
de tredive Sølvpenge tilbage til Ypperstepræsterne
og de Ældste og sagde: 4 "Jeg har syndet, idet
jeg forrådte uskyldigt Blod." Men de sagde: "Hvad
kommer det os ved? se du dertil." 5 Og han kastede
Sølvpengene ind i Templet, veg bort og gik hen
og hængte sig. 6 Men Ypperstepræsterne toge
Sølvpengene og sagde: "Det er ikke tilladt at lægge
dem til Tempelskatten; thi det er Blodpenge." 7 Men
efter at have holdt Råd købte de Pottemagermarken
derfor til Gravsted for de fremmede. 8 Derfor blev
den Mark kaldt Blodmarken indtil den Dag i Dag. 9
Da opfyldtes det, som er talt ved Profeten Jeremias,
som siger: "Og de toge de tredive Sølvpenge, Prisen
for den vurderede, hvem de vurderede for Israels
Børn, 10 og de gav dem for Pottemagermarken, som
Herren befalede mig." 11 Men Jesus blev stillet for
Landshøvdingen, og Landshøvdingen spurgte ham og
sagde: "Er du Jødernes Konge?" Men Jesus sagde til
ham: "Du siger det." 12 Og da han blev anklaget af
Ypperstepræsterne og de Ældste, svarede han intet.
13 Da siger Pilatus til ham: "Hører du ikke, hvor meget
de vidne imod dig?" 14 Og han svarede ham end ikke
på et eneste Ord, så at Landshøvdingen undrede sig
såre. 15 Men på Højtiden plejede Landshøvdingen
at løslade Mængden een Fange, hvilken de vilde.
16 Og de havde dengang en berygtet Fange, som
hed Barabbas. 17 Da de vare forsamlede, sagde
Pilatus derfor til dem: "Hvem ville I, at jeg skal
løslade eder: Barabbas eller Jesus, som kaldes
Kristus?" 18 Thi han vidste, at det var af Avind, de
havde overgivet ham. 19 Men medens han sad på
Dommersædet, sendte hans Hustru Bud til ham og
sagde: "Befat dig ikke med denne retfærdige; thi
jeg har lidt meget i Dag i en Drøm før hans Skyld."
20 Men Ypperstepræsterne og de Ældste overtalte
Skarerne til, at de skulde begære Barabbas, men
ihjelslå Jesus. 21 Og Landshøvdingen svarede og
sagde til dem: "Hvilken af de to ville I, at jeg skal
løslade eder?" Men de sagde: "Barabas." 22 Pilatus
siger til dem: "Hvad skal jeg da gøre med Jesus,
som kaldes Kristus?" De sige alle: "Lad ham blive
korsfæstet!" 23 Men Landshøvdingen sagde: "Hvad
ondt har han da gjort?" Men de råbte end mere og
sagde: "Lad ham blive korsfæstet!" 24 Men da Pilatus
så, at han intet udrettede, men at der blev større Larm,
tog han Vand og toede sine Hænder i Mængdens
Påsyn og sagde: "Jeg er uskyldig i denne retfærdiges
Blod; ser I dertil!" 25 Og hele Folket svarede og

sagde: "Hans Blod komme over os og over vore
Børn!" 26 Da løslod han dem Barabbas; men Jesus
lod han hudstryge og gav ham hen til at korsfæstes.
27 Da toge Landshøvdingens Stridsmænd Jesus med
sig ind i Borgen og samlede hele Vagtafdelingen
omkring ham. 28 Og de afklædte ham og kastede
en Skarlagens Kappe om ham. 29 Og de flettede en
Krone af Torne og satte den på hans Hoved og gave
ham et Rør i hans højre Hånd; og de faldt på Knæ for
ham og spottede ham og sagde: "Hil være dig, du
Jødernes Konge!" 30 Og de spyttede på ham og toge
Røret og sloge ham på Hovedet. 31 Og da de havde
spottet ham, toge de Kappen af ham og iførte ham
hans egne Klæder og førte ham hen for at korsfæste
ham. 32 Men medens de gik derud, traf de en Mand
fra Kyrene, ved Navn Simon; ham tvang de til at bære
hans Kors. 33 Og da de kom til et Sted, som kaldes
Golgatha, det er udlagt: "Hovedskalsted", 34 gave
de ham Eddike at drikke blandet med Galde og da
han smagte det, vilde han ikke drikke. 35 Men da de
havde korsfæstet ham, delte de hans Klæder imellem
sig ved Lodkastning, for at det skulde opfyldes, som
er sagt af Profeten: "De delte mine Klæder imellem
sig og kastede Lod om mit Klædebon." 36 Og de sade
der og holdt Vagt over ham. 37 Og oven over hans
Hoved satte de Beskyldningen imod ham skreven
således: "Dette er Jesus, Jødernes Konge." 38 Da
bliver der korsfæstet to Røvere sammen med ham,
en ved den højre og en ved den venstre Side, 39
Og de, som gik forbi, spottede ham, idet de rystede
på deres Hoveder og sagde: 40 "Du, som nedbryder
Templet og bygger det op i tre Dage, frels dig selv;
er du Guds Søn, da stig ned af Korset!" 41 "Ligeså
spottede Ypperstepræsterne tillige med de skriftkloge
og de Ældste og sagde: 42 "Andre har han frelst, sig
selv kan han ikke frelse; er han Israels Konge, så lad
ham nu stige ned af Korset, så ville vi tro på ham.
43 Han har sat sin Lid til Gud; han fri ham nu, om
han har Behag i ham; thi han har sagt: Jeg er Guds
Søn." 44 Og på samme Måde hånede også Røverne
ham, som vare korsfæstede med ham. 45 Men fra
den sjette Time blev der Mørke over hele Landet
indtil den niende Time. 46 Og ved den niende Time
råbte Jesus med høj Røst og sagde: "Eli! Eli! Lama
Sabaktani?" det er: "Min Gud! min Gud! hvorfor har
du forladt mig?" 47 Men nogle af dem, som stode
der og hørte det, sagde: "Han kalder på Elias." 48
Og straks løb en af dem hen og tog en Svamp og
fyldte den med Eddike og stak den på et Rør og gav
ham at drikke. 49 Men de andre sagde: "Holdt! lader
os se, om Elias kommer for at frelse ham." 50 Men
Jesus råbte atter med høj Røst og opgav Ånden. 51
Og se, Forhænget i Templet splittedes i to Stykker,
fra øverst til nederst; og Jorden skjalv, og Klipperne
revnede, 52 og Gravene åbnedes; og mange af de
hensovede helliges legemer bleve oprejste, 53 og de
gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ind
i den hellige Stad og viste sig for mange. 54 Men da
Høvedsmanden og de, som tillige med, ham holdt
Vagt over Jesus, så Jordskælvet, og hvad der skete,
frygtede de såre og sagde: "Sandelig, denne var
Guds Søn." 55 Men der var mange Kvinder der, som
så til i Frastand, hvilke havde fulgt Jesus fra Galilæa
og tjent ham. 56 Iblandt dem vare Maria Magdalene
og Maria, Jakobs og Josefs Moder, og Zebedæus's
Sønners Moder. 57 Men da det var blevet Aften, kom
en rig Mand fra Arimathæa, ved Navn Josef, som
også selv var bleven Jesu Discipel. 58 Han gik til
Pilatus og bad om Jesu Legeme. Da befalede Pilatus,
at det skulde udleveres. 59 Og Josef tog Legemet og
svøbte det i et rent, fint Linklæde 60 og lagde det i sin
nye Grav, som han havde ladet hugge i Klippen, og
væltede en stor Sten for Indgangen til Graven og gik
bort. 61 Men Maria Magdalene og den anden Maria
vare der, og de sade lige over for Graven. 62 Men den
næste Dag, som var Dagen efter Beredelsesdagen,
forsamlede Ypperstepræsterne og Farisæerne sig
hos Pilatus 63 og sagde: "Herre! vi ere komne i Hu,
at denne Forfører sagde, medens han endnu levede:
Tre Dage efter bliver jeg oprejst. 64 Befal derfor, at
Graven skal sikkert bevogtes indtil den tredje Dag, for
at ikke hans Disciple skulle komme og stjæle ham og
sige til Folket: "Han er oprejst fra de døde; og da vil
den sidste Forførelse blive værre end den første," 65
Pilatus sagde til dem: "Der have I en Vagt; går hen
og bevogter den sikkert, som I bedst vide!" 66 Og de
gik hen og bevogtede Graven sikkert med Vagten
efter at have sat Segl for Stenen.

28 Men efter Sabbaten, da det gryede ad den
første Dag i Ugen, kom Maria Magdalene og
den anden Maria for at se til Graven. 2 Og se, der
skete et stort Jordskælv; thi en Herrens Engel for
ned fra Himmelen og trådte til og væltede Stenen
bort og satte sig på den. 3 Men hans Udseende var
ligesom et Lyn og hans Klædebon hvidt som Sne. 4
Men de, som holdt Vagt, skælvede af Frygt for ham
og bleve som døde. 5 Men Engelen tog til Orde og
sagde til Kvinderne: "I skulle ikke frygte! thi jeg ved,
at I lede efter Jesus den korsfæstede. 6 Han er ikke
her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kommer
hid, ser Stedet, hvor Herren lå! 7 Og går hastigt hen

og siger hans Disciple, at han er opstanden fra de
døde; og se, han går forud for eder til Galilæa; der
skulle I se ham. Se, jeg har sagt eder det." **8** Og de
gik hastig bort fra Graven med Frygt og stor Glæde
og løb hen for at forkynde hans Disciple det. **9** Men
medens de gik for at forkynde hans Disciple det, se,
da mødte Jesus dem og sagde: "Hil være eder!" Men
de trådte til og omfavnede hans Fødder og tilbade
ham. **10** Da siger Jesus til dem: "Frygter ikke! går
hen og forkynder mine Brødre, at de skulle gå bort til
Galilæa, og der skulle de se mig." **11** Men medens de
gik derhen, se da kom nogle af Vagten ind i Staden
og meldte Ypperstepræsterne alt det, som var sket.
12 Og de samledes med de Ældste og holdt Råd og
gave Stridsmændene rigelige Penge **13** og sagde:
"Siger: Hans Disciple kom om Natten og stjal ham,
medens vi sov. **14** Og dersom Landshøvdingen får
det at høre, ville vi stille ham tilfreds og holde eder
angerløse." **15** Men de toge Pengene og gjorde,
som det var lært dem. Og dette Ord blev udspredt
iblandt Jøderne indtil den Dag i Dag. **16** Men de
elleve Disciple gik til Galilæa, til det Bjerg, hvor Jesus
havde sat dem Stævne. **17** Og da de så ham tilbade
de ham; men nogle tvivlede. **18** Og Jesus trådte
frem, talte til dem og sagde: "Mig er given al Magt i
Himmelen og på Jorden. **19** Går derfor hen og gører
alle Folkeslagene til mine Disciple, idet I døbe dem til
Faderens og Sønnens og den Helligånds Navn, **20** og
idet I lære dem at holde alt det, som jeg har befalet
eder. Og se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens
Ende." **(aiōn g165)**

Markus

1 Jesu Kristi, Guds Søns, Evangeliums Begyndelse
er således, **2** som der er skrevet hos Profeten
Esajas: "Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt,
han skal berede din Vej. **3** Der er en Røst af en,
som råber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gører
hans Stier jævne!" **4** Johannes kom, han, som
døbte i Ørkenen og prædikede Omvendelses-Dåb
til Syndernes Forladelse. **5** Og hele Judæas Land
og alle i Jerusalem gik ud og bleve døbt, af ham i
Floden Jordan, idet de bekendte deres Synder **6**
Og Johannes var klædt i Kamelhår og havde et
Læderbælte om sin Lænd og spiste Græshopper
og vild Honning. **7** Og han prædikede og sagde:
"Efter mig kommer den, som er stærkere end jeg,
hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at bøje mig ned og
løse. **8** Jeg har døbt eder med Vand, men han skal
døbe eder med den Helligånd." **9** Og det skete i de
dage, at Jesus kom fra Nazareth i Galilæa og blev
døbt af Johannes i Jordan. **10** Og straks da han steg
op af Vandet, så han Himlene skilles ad og Ånden
ligesom en Due dale ned over ham; **11** og der kom
en Røst fra Himlene: "Du er min Søn, den elskede,
i dig har jeg Velbehag." **12** Og straks driver Ånden
ham ud i Ørkenen. **13** Og han var i Ørkenen fyrretyve
Dage, medens han fristedes af Satan, og han var
blandt Dyrene; og Englene tjente ham. **14** Men efter
at Johannes var kastet i Fængsel, kom Jesus til
Galilæa og prædikede Guds Evangelium **15** og sagde:
"Tiden er fuldkommet, og Guds Rige er kommet nær;
omvender eder og tror på Evangeliet!" **16** Og medens
han gik langs Galilæas Sø, så han Simon og Simons
Broder Andreas i Færd med at kaste Garn i Søen; thi
de vare Fiskere. **17** Og Jesus sagde til dem: "Følger
efter mig, så vil jeg gøre eder til Menneskefiskere." **18**
Og de forlode straks Garnene og fulgte ham. **19** Og da
han gik lidt videre frem, så han, Jakob, Zebedæus's
Søn, og hans Broder Johannes, som også vare i
Færd med at bøde deres Garn i Skibet; **20** og han
kaldte straks på dem, og de forlode deres Fader
Zebedæus i Skibet med Lejesvendene og gik efter
ham. **21** Og de gå ind i Kapernaum. Og straks på
Sabbaten gik han ind i Synagogen og lærte, **22** og de
bleve slagne af Forundring over hans Lære; thi han
lærte dem som en, der havde Myndighed, og ikke
som de skriftkloge. **23** Og der var i deres Synagoge
et Menneske med en uren Ånd, og han råbte højt
24 og sagde: "Hvad have vi med dig at gøre, Jesus
af Nazareth? Er du kommen for at ødelægge os;
jeg kender dig, hvem du er, du Guds hellige." **25**
Og Jesus truede ham og sagde: "Ti, og far ud af
ham!" **26** Og den urene Ånd sled i ham og råbte
med høj Røst og for ud af ham. **27** Og de bleve alle
forfærdede, så at de spurgte hverandre og sagde:
"Hvad er dette? en ny Lære med Myndighed; også
over de urene Ånder byder han, og de lyde ham."
28 Og Rygtet om ham kom straks ud alle Vegne i
hele det omliggende Land i Galilæa. **29** Og straks,
da de vare gåede ud af Synagogen, kom de ind i
Simons og Andreas's Hus med Jakob og Johannes.
30 Men Simons Svigermoder lå og havde Feber, og
straks tale de til ham om hende; **31** og han gik hen til
hende, tog hende ved Hånden og rejste hende op, og
Feberen forlod hende, og hun vartede dem op. **32**
Men da det var blevet Aften, og Solen var gået ned,
førte de til ham alle de syge og besatte, **33** og hele
Byen var forsamlet foran Døren. **34** Og han helbredte
mange, som lede af mange Hånde Sygdomme, og
han uddrev mange onde Ånder; og han tillod ikke
de onde Ånder at tale, fordi de kendte ham. **35** Og
om Morgenen længe før Dag stod han op og gik ud
og gik hen til et øde Sted, og der bad han: **36** Og
Simon og de, som vare med ham, skyndte sig efter
ham. **37** Og de fandt ham, og de sige til ham: "Alle
lede efter dig." **38** Og han siger til dem: "Lader os gå
andetsteds hen til de nærmeste Småbyer, for at jeg
kan prædike også der; thi dertil er jeg udgået." **39**
Og han kom og prædikede i deres Synagoger i hele
Galilæa og uddrev de onde Ånder. **40** Og en spedalsk
kommer til ham, beder ham og falder på Knæ for ham
og siger til ham: "Om du vil, så kan du rense mig."
41 Og han ynkedes inderligt og udrakte Hånden og
rørte ved ham og siger til ham: "Jeg vil; bliv ren!"
42 Og straks forlod Spedalskheden ham, og han blev
renset. **43** Og han drev ham straks bort, idet han bød
ham strengt **44** og sagde til ham: "Se til, at du ikke
siger noget til nogen herom; men gå hen, fremstil dig
selv for Præsten, og offer for din Renselse det, som
Moses har befalet, til Vidnesbyrd for dem!" **45** Men
da han kom ud, begyndte han at fortælle meget og
udsprede Rygtet derom, så at han ikke mere kunde
gå åbenlyst ind i en By; men han var udenfor på øde
Steder, og de kom til ham alle Vegne fra.

2 Og da han nogle Dage derefter atter gik ind i
Kapernaum, spurgtes det, at han var hjemme. **2** Og
der samledes mange, så at der ikke mere var Plads,
end ikke foran Døren; og han talte Ordet til dem. **3**
Og de komme og bringe til ham en værkbruden, der
blev båren af fire. **4** Og da de ikke kunde komme

nær til ham for Folkeskaren, toge de Taget af, hvor
han var; og da de havde brudt Hul, firede de Sengen
ned, hvorpå den værkbrudne lå. 5 Og da Jesus så
deres Tro, siger han til den værkbrudne: "Søn! dine
Synder ere forladte." 6 Men nogle af de skriftkloge
sade der og tænkte i deres Hjerter: 7 "Hvorfor taler
denne således? Han taler bespotteligt. Hvem kan
forlade Synder uden een, nemlig Gud?" 8 Og Jesus
kendte straks i sin Ånd, at de tænkte således ved
sig selv, og sagde til dem: "Hvorfor tænke I dette
i eders Hjerter? 9 Hvilket er lettest, at sige til den
værkbrudne: Dine Synder ere forladte, eller at sige:
Stå op, og tag din Seng, og gå? 10 Men for at I skulle
vide, at Menneskesønnen har Magt på Jorden til at
forlade Synder," siger han til den værkbrudne: 11 "Jeg
siger dig: Stå op, tag din Seng, og gå til dit Hus!" 12
Og han stod op og tog straks Sengen og gik ud for
alles Øjne, så de alle bleve forfærdede og priste Gud
og sagde: "Aldrig have vi set noget sådant." 13 Og
han gik atter ud langs Søen, og hele Skaren kom til
ham, og han lærte dem. 14 Og da han gik forbi, så
han Levi, Alfæus's Søn sidde ved Toldboden, og han
siger til ham: "Følg mig!" Og han stod op og fulgte
ham. 15 Og det skete, at han sad til Bords i hans
Hus, og mange Toldere og Syndere sade til Bords
med Jesus, og hans Disciple; thi de vare mange. Og
der fulgte også 16 nogle skriftkloge af Farisæerne
med ham, og da de så, at han spiste med Toldere og
Syndere, sagde de til hans Disciple: "Han spiser og
drikker med Toldere og Syndere!" 17 Og da Jesus
hørte det, siger han til dem: "De raske trænge ikke
til Læge, men de syge. Jeg er ikke kommen for at
kalde retfærdige, men Syndere." 18 Og Johannes's
Disciple og Farisæerne fastede, og de komme og
sige til ham: "Hvorfor faste Johannes's Disciple og
Farisæernes Disciple, men dine Disciple faste ikke?"
19 Og Jesus sagde til dem: "Kunne Brudesvendene
faste, medens Brudgommen er hos dem? Så længe
de have Brudgommen hos sig kunne de ikke faste.
20 Men der skal komme Dage, da Brudgommen bliver
tagen fra dem, da skulle de faste på den Dag. 21
Ingen syr en Lap af uvalket Klæde på et gammelt
Klædebon; ellers river den nye Lap på det gamle
Klædebon dette itu, og der bliver et værre Hul. 22
Og ingen kommer ung Vin på gamle Læderflasker;
ellers sprænger Vinen Læderflaskerne, og Vinen
ødelægges såvel som Læderflaskerne; men kom ung
Vin på nye Læderflasker!" 23 Og det skete, at han
vandrede på Sabbaten igennem en Sædemark, og
hans Disciple begyndte, imedens de gik, at plukke
Aks. 24 Og Farisæerne sagde til ham: "Se, hvorfor
gøre de på Sabbaten, hvad der ikke er tilladt?" 25
Og han siger til dem "Have I aldrig læst, hvad David
gjorde, da han kom i Nød og blev hungrig, han selv
og de, som vare med ham? 26 Hvorledes han gik ind
i Guds Hus, da Abiathar var Yppersteepræst, og spiste
Skuebrødene, som det ikke er nogen tilladt at spise
uden Præsterne, og gav også dem, som vare med
ham?" 27 Og han sagde til dem: "Sabbaten blev til for
Menneskets Skyld og ikke Mennesket for Sabbatens
Skyld. 28 Derfor er Menneskesønnen Herre også
over Sabbaten."

3 Og han, gik atter ind i en Synagoge, og der var
der en Mand, som havde en vissen Hånd. 2 Og
de toge Vare på ham, om han vilde helbrede ham på
Sabbaten, for at de kunde anklage ham. 3 Og han
siger til Manden, som havde den visne Hånd!"Træd
frem her i Midten!" 4 Og han siger til dem: "Er det
tilladt at gøre godt på Sabbaten eller at gøre ondt,
at frelse Liv eller at slå ihjel?" Men de tav. 5 Og
han så omkring på dem med Vrede, bedrøvet over
deres Hjertes Forhærdelse, og siger til Manden: "Ræk
din Hånd ud!" og han rakte den ud, og hans Hånd
blev sund igen. 6 Og Farisæerne gik straks ud og
holdt Råd med Herodianerne imod ham, hvorledes
de kunde slå ham ihjel. 7 Og Jesus drog med sine
Disciple bort til Søen, og en stor Mængde fulgte med
fra Galilæa; og fra Judæa 8 og fra Jerusalem og fra
Idumæa og Landet hinsides Jordan og fra Egnen
om Tyrus og Sidon kom de til ham i stor Mængde,
da de hørte, hvor store Gerninger han gjorde. 9 Og
han sagde til sine Disciple, at en Båd skulde være til
Rede til ham for Skarens Skyld, for at de ikke skulde
trænge ham. 10 Thi han helbredte mange, så at alle,
som havde Plager, styrtede ind på ham for at røre
ved ham. 11 Og når de urene Ånder så ham, faldt de
ned for ham og råbte og sagde: "Du er Guds Søn." 12
Og han truede dem meget, at de ikke måtte gøre ham
kendt. 13 Og han stiger op på Bjerget og hidkalder,
hvem han selv vilde; og de gik hen til ham. 14 Og
han beskikkede tolv, til at de skulde være hos ham,
og til at han kunde udsende dem til at prædike 15 og
at have Magt til at uddrive de onde Ånder. 16 Og han
beskikkede de tolv, og han tillagde Simon Navnet
Peter; 17 fremdeles Jakob, Zebedæus's Søn, og
Johannes, Jakobs Broder, og han tillagde dem Navnet
Boanerges, det er Tordensønner; 18 og Andreas
og Filip og Bartholomæus og Matthæus og Thomas
og Jakob, Alfæus's Søn, og Thaddæus og Simon
Kananæeren 19 og Judas Iskariot, han, som forrådte
ham. 20 Og han kommer hjem, og der samles atter

en Skare, så at de end ikke kunne få Mad. 21 Og da
hans nærmeste hørte det, gik de ud for at drage ham
til sig thi de sagde: "Han er ude af sig selv." 22 Og
de skriftkloge, som vare komne ned fra Jerusalem,
sagde: "Han har Beelzebul, og ved de onde Ånders
Fyrste uddriver han de onde Ånder:" 23 Og han kaldte
dem til sig og sagde til dem i Lignelser: "Hvorledes
kan Satan uddrive Satan? 24 Og dersom et Rige
er kommet i Splid med sig selv, kan samme Rige
ikke bestå. 25 Og dersom et Hus er kommet i Splid
med sig selv, vil samme Hus ikke kunne bestå. 26
Og dersom Satan har sat sig op imod sig selv og er
kommen i Splid med sig selv, kan han ikke bestå,
men det er ude med ham. 27 Men ingen kan gå ind i
den stærkes Hus og røve hans Ejendele, uden han
først binder den stærke, og da kan han plyndre hans
Hus. 28 Sandelig, siger jeg eder, alle Ting skulle
forlades Menneskenes Børn, Synder og Bespottelser,
hvor store Bespottelser de end tale; 29 men den. som
taler bespotteligt imod den Helligånd, har evindeligt
ingen Forladelse, men skal være skyldig i en evig
Synd." (aiōn g165, aiōnios g166) 30 De sagde nemlig:
"Han har en uren Ånd." 31 Og hans Moder, og hans
Brødre komme, og de stode udenfor og sendte Bud
ind til ham og lode ham kalde. 32 Og en Skare sad
omkring ham; og de sige til ham: "Se; din Moder og
dine; Brødre og dine Søstre ere udenfor og spørge
efter dig." 33 Og han svarer dem og siger: "Hvem er
min Moder og mine Brødre?" 34 Og han så omkring
på dem, som sade rundt om ham, og sagde: "Se, her
er min Moder og mine Brødre! 35 Thi den, som gør
Guds Villie, det er min Broder og Søster og Moder."

4 Og han begyndte atter at lære ved søen. Og en
meget stor Skare samles om ham, så at han måtte
gå om Bord og sætte sig i et Skib på Søen; og hele
Skaren var på Land ved Søen. 2 Og han lærte dem
meget i Lignelser og sagde til dem i sin Undervisning:
3 "Hører til: Se, en Sædemand gik ud at så. 4 Og
det skete, idet han såede, at noget faldt ved Vejen,
og Fuglene kom og åde det op. 5 Og noget faldt på
Stengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det
voksede straks op, fordi det ikke havde dyb Jord. 6
Og da Solen kom op, blev det svedet af, og fordi det
ikke havde Rod, visnede det. 7 Og noget faldt iblandt
Torne, og Tornene voksede op og kvalte det, og det
bar ikke Frugt. 8 Og noget faldt i god Jord og bar
Frugt, som skød frem og voksede, og det bar tredive
og tresindstyve og hundrede Fold." 9 Og han sagde:
"Den som har Øren at høre med, han høre!" 10 Og da
han blev ene, spurgte de, som vare om ham, tillige
med de tolv ham om Lignelserne. 11 Og han sagde til
dem: "Eder er Guds Riges Hemmelighed givet; men
dem, som ere udenfor, meddeles alt ved Lignelser,
12 for at de, skønt seende, skulle se og ikke indse
og, skønt hørende, skulle høre og ikke forstå, for at
de ikke skulle omvende sig og få Forladelse " 13
Og han siger til dem: "Fatte I ikke denne Lignelse?
Hvorledes ville I da forstå alle de andre Lignelser?
14 Sædemanden sår Ordet. 15 Men de ved Vejen,
det er dem, hvor Ordet bliver sået, og når de høre
det, kommer straks Satan og borttager Ordet, som er
sået i dem. 16 Og ligeledes de, som blive såede på
Stengrunden, det er dem, som, når de høre Ordet,
straks modtage det med Glæde; 17 og de have ikke
Rod i sig, men holde kun ud til en Tid; derefter, når der
kommer Trængsel eller forfølgelse for Ordets Skyld,
forarges de straks. 18 Og andre ere de, som blive
såede blandt Torne; det er dem, som have hørt Ordet
19 og denne Verdens Bekymringer og Rigdommens
Forførelse og Begæringerne efter de andre Ting
komme ind og kvæle Ordet, så det bliver uden Frugt.
(aiōn g165) 20 Og de, der bleve såede i god Jord, det er
dem, som høre Ordet og modtage det og bære Frugt,
tredive og tresindstyve og hundrede Fold." 21 Og han
sagde til dem: "Mon Lyset kommer ind for at sættes
under Skæppen eller under, Bænken? Mon ikke for at
sættes på Lysestagen? 22 Thi ikke er noget skjult
uden for at åbenbares; ej heller er det blevet lønligt
uden for at komme for Lyset. 23 Dersom nogen har
Øren at høre med, han høre!" 24 Og han sagde til
dem: "Agter på, hvad I høre! Med hvad Mål I måle,
skal der tilmåles eder, og der skal gives eder end
mere. 25 Thi den, som har, ham skal der gives; og
den, som ikke har, fra ham skal endog det tages, som
han har." 26 Og han sagde: "Med Guds Rige er det
således, som når en Mand har lagt Sæden i Jorden
27 og sover og står op Nat og Dag, og Sæden spirer
og bliver høj, han ved ej selv hvorledes. 28 Af sig
selv bærer Jorden Frugt, først Strå, derefter Aks,
derefter fuld Kærne i Akset; 29 men når Frugten er
tjenlig, sender han straks Seglen ud; thi Høsten er
for Hånden." 30 Og han sagde: "Hvormed skulle vi
ligne Guds Rige, eller under hvilken Lignelse skulle vi
fremstille det? 31 Det er som et Sennepskorn, som,
når det sås i Jorden, er mindre end alt andet Frø
på Jorden, 32 og når det er sået, vokser det op og
bliver større end alle Urterne og skyder store Grene,
så at Himmelens Fugle kunne bygge Rede i dets
Skygge." 33 Og i mange sådanne Lignelser talte han
Ordet til dem, efter som de kunde fatte det. 34 Men
uden Lignelse talte han ikke til dem; men i Enerum

udlagde han det alt sammen for sine Disciple. 35 Og
på den Dag, da det var blevet Aften, siger han til dem:
"Lader os fare over til hin Side!" 36 Og de forlade
Folkeskaren og tage ham med, som ham sad i Skibet;
men der var også andre Skibe med ham. 37 Og der
kommer en stærk Stormvind, og Bølgerne sloge ind i
Skibet, så at Skibet allerede var ved at fyldes. 38
Og han var i Bagstavnen og sov på en Hovedpude,
og de vække ham og sige til ham: "Mester! bryder
du dig ikke om, at vi forgå?" 39 Og han stod op og
truede Vinden og sagde til Søen: "Ti, vær stille!" og
Vinden lagde sig, og det blev ganske blikstille. 40 Og
han sagde til dem: "Hvorfor ere I så bange? Hvorfor
have I ikke Tro?" 41 Og de frygtede såre og sagde til
hverandre: "Hvem er dog denne siden både Vinden
og Søen ere ham lydige?"

5 Og de kom over til hin Side af Søen til
Gerasenernes Land. 2 Og da han trådte ud af
Skibet, kom der ham straks i Møde ud fra Gravene
en Mand med en uren Ånd. 3 Han havde sin Bolig i
Gravene, og ingen kunde længer binde ham, end
ikke med Lænker. 4 Thi han havde ofte været bunden
med Bøjer og Lænker, og Lænkerne vare sprængte af
ham og Bøjerne sønderslidte, og ingen kunde tæmme
ham. 5 Og han var altid Nat og Dag i Gravene og
på Bjergene, skreg og slog sig selv med Sten. 6
Men da han så Jesus. Langt borte, løb han hen og
kastede sig ned for ham 7 og råbte med høj Røst og
sagde: "Hvad har jeg med dig at gøre, Jesus, den
højeste Guds Søn? Jeg besvæger dig ved Gud, at
du ikke piner mig." 8 Thi han sagde til ham: "Far ud
af Manden, du urene Ånd!" 9 Og han spurgte ham:
"Hvad er dit Navn?" Og han siger til ham: "Legion
er mit Navn; thi vi ere mange." 10 Og han bad ham
meget om ikke at drive dem ud af Landet. 11 Men
der var der ved Bjerget en stor Hjord Svin, som
græssede; 12 og de bade ham og sagde: "Send os i
Svinene, så vi må fare i dem." 13 Og han tilstedte dem
det. Og de urene Ånder fore ud og fore i Svinene;
og Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i Søen,
omtrent to Tusinde, og de druknede i Søen 14 Og
deres Hyrder flyede og forkyndte det i Byen og på
Landet; og de kom for at se, hvad det var, som var
sket. 15 Og de komme til Jesus og se den besatte,
ham, som havde haft Legionen, sidde påklædt og ved
Samling, og de frygtede. 16 Men de, som havde set
det, fortalte dem, hvorledes det var gået den besatte,
og om Svinene. 17 Og de begyndte at bede ham om,
at han vilde gå bort fra deres Egn. 18 Og da han gik
om Bord i Skibet, bad den, som havde været besat,
ham om, at han måtte være hos ham. 19 Og han
tilstedte ham det ikke, men siger til ham: "Gå til dit
Hus, til dine egne, og forkynd dem, hvor store Ting
Herren har gjort imod dig, og at han har forbarmet
sig over dig." 20 Og han gik bort og begyndte at
kundgøre i Bekapolis, hvor store Ting Jesus havde
gjort imod ham; og alle undrede sig. 21 Og da Jesus
igen i Skibet var faren over til hin Side, samledes der
en stor Skare om ham, og han var ved Søen. 22 Og
der kommer en af Synagogeforstanderne ved Navn
Jairus, og da han ser ham, falder han ned for hans
Fødder. 23 Og han beder ham meget og siger: "Min
lille Datter er på sit yderste; o! at du vilde komme og
lægge Hænderne på hende, for at hun må frelses
og leve!" 24 Og han gik bort med ham, og en stor
Skare fulgte ham, og de trængte ham. 25 Og der var
en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv År, 26 og
hun havde døjet meget af mange Læger og havde
tilsat alt, hvad hun ejede, og hun var ikke bleven
hjulpen, men tværtimod, det var blevet værre med
hende. 27 Da hun havde hørt om Jesus, kom hun
bagfra i Skaren og rørte ved hans Klædebon. 28 Thi
hun sagde: "Dersom jeg rører blot ved hans Klæder,
bliver jeg frelst." 29 Og straks tørredes hendes Blods
Kilde, og hun mærkede i sit Legeme, at hun var
bleven helbredt fra sin Plage. 30 Og straks da Jesus
mærkede på sig selv, at den Kraft var udgået fra ham,
vendte han sig om i Skaren og sagde: "Hvem rørte
ved mine Klæder?" 31 Og hans Disciple sagde til
ham: "Du ser, at Skaren trænger dig, og du siger:
Hvem rørte ved mig?" 32 Og han så sig om for at se
hende, som havde gjort dette. 33 Men da Kvinden
vidste, hvad der var sket hende, kom hun frygtende
og bævende og faldt ned for ham og sagde ham hele
Sandheden. 34 Men han sagde til hende: "Datter! din
Tro har frelst dig; gå bort med Fred, og vær helbredt
fra din Plage!" 35 Endnu medens han talte, komme
nogle fra Synagogeforstanderens Hus og sige: "Din
Datter er død, hvorfor umager du Mesteren længere?"
36 Men Jesus hørte det Ord, som blev sagt, og han
siger til Synagogeforstanderen: "Frygt ikke, tro blot!"
37 Og han tilstedte ingen at følge med sig uden Peter
og Jakob og Johannes, Jakobs Broder. 38 Og de
komme ind i Synagogeforstanderens Hus, og han
ser en larmende Hob, der græd og hylede meget. 39
Og han går ind og siger til dem: "Hvorfor larme og
græde I? Barnet er ikke død, men det sover." 40 Og
de lo ad ham; men han drev dem alle ud, og han
tager Barnets Fader og Moder og sine Ledsagere
med sig og går ind, hvor Barnet var. 41 Og han tager
Barnet ved Hånden og siger til hende: "Talitha kumi!"

hvilket er udlagt: "Pige, jeg siger dig, stå op!" 42 Og
straks stod Pigen op og gik omkring; thi hun var tolv
År gammel. Og de bleve straks overmåde forfærdede
43 Og han bød dem meget, at ingen måtte få dette at
vide; og han sagde, at de skulde give hende noget at
spise.

6 Og han gik bort derfra Og han kommer til sin
Fædreneby, og hans Disciple følge ham. 2 Og da
det blev Sabbat, begyndte han at lære i Synagogen,
og de mange, som hørte ham, bleve slagne af
Forundring og sagde: "Hvorfra har han dog dette,
og hvad er det for en Visdom, som er given ham,
og hvilke kraftige Gerninger der dog sker ved hans
Hænder! 3 Er denne ikke Tømmermanden, Marias
Søn og Jakobs og Joses's og Judas's og Simons
Broder? Og ere ikke hans Søstre her hos os?" Og de
forargedes på ham. 4 Og Jesus sagde til dem: "En
Profet er ikke foragtet uden i sit eget Fædreland og
iblandt sine Slægtninge og i sit Hus." 5 Og han kunde
ikke gøre nogen kraftig Gerning der; kun lagde han
Hænderne på nogle få syge og helbredte dem 6 Og
han forundrede sig over deres Vantro. Og han gik
om i Landsbyerne der omkring og lærte. 7 Og han
hidkalder de tolv, og han begyndte at udsende dem,
to og to, og gav dem Magt over de urene Ånder. 8
Og han bød dem, at de skulde intet tage med på
Vejen uden en Stav alene, ikke Brød, ikke Taske, ikke
Kobber i Bæltet, 9 men have Sko på og: "Ifører eder
ikke to Kjortler!" 10 Og han sagde til dem: "Hvor I
komme ind i et Hus, der skulle I blive, indtil I drage
bort fra Stedet. 11 Og hvor man ikke vil modtage
eder og ikke vil høre eder, der skulle I gå bort fra
og afryste Støvet under eders Fødder til Vidnesbyrd
imod dem." 12 Og de gik ud og prædikede, at man
skulde omvende sig. 13 Og de dreve onde Ånder ud
og salvede mange syge med Olie og helbredte dem.
14 Og Kong Herodes hørte det (thi hans Navn var
blevet bekendt), og han sagde: "Johannes Døberen
er oprejst fra de døde, og derfor virke Kræfterne i
ham." 15 Andre sagde: "Det er Elias; " men andre
sagde: "Det er en Profet ligesom en af Profeterne."
16 Men da Herodes hørte det, sagde han: "Johannes,
som jeg har ladet halshugge, han er oprejst." 17 Thi
Herodes havde selv sendt Bud og ladet Johannes
gribe og kaste i Fængsel for sin Broder Filips Hustru,
Herodias's Skyld; thi han havde taget hende til Ægte.
18 Johannes sagde nemlig til Herodes: "Det er dig
ikke tilladt at have din Broders Hustru." 19 Men
Herodias bar Nag til ham og vilde gerne slå ham ihjel,
og hun kunde det ikke. 20 Thi Herodes frygtede for
Johannes, fordi han vidste, at han var en retfærdig
og hellig Mand, og han holdt sin Hånd over ham;
og når han hørte ham, var han tvivlrådig om mange
Ting, og han hørte ham gerne. 21 Og da der kom en
belejlig Dag, da Herodes på sin Fødselsdag gjorde
et Gæstebud for sine Stormænd og Krigsøversterne
og de ypperste i Galilæa, 22 og da selve Herodias's
Datter kom ind og dansede, behagede hun Herodes
og Gæsterne. Og Kongen sagde til Pigen: "Bed mig,
om hvad som helst du vil, så vil jeg give dig det." 23
Og han svor hende til og sagde: "Hvad som helst
du beder om, vil jeg give dig, indtil Halvdelen af mit
Rige." 24 Og hun gik ud og sagde til sin Moder: "Hvad
skal jeg bede om?" Men hun sagde: "Om Johannes
Døberens Hoved." 25 Og hun gik straks skyndsomt
ind til Kongen, bad og sagde: "Jeg vil, at du straks
giver mig Johannes Døberens Hoved på et Fad."
26 Om end Kongen blev meget bedrøvet, vilde han
dog for Edernes og Gæsternes Skyld ikke afvise
hende: 27 Og Kongen sendte straks en at Vagten
og befalede at bringe hans Hoved 28 Og denne gik
hen og halshuggede ham i Fængselet; og han bragte
hans Hoved på et Fad og gav det til Pigen, og Pigen
gav det til sin Moder. 29 Og da hans Disciple hørte
det, kom de og toge hans Lig og lagde det i en Grav.
30 Og Apostlene samle sig om Jesus, og de forkyndte
ham alt, hvad de havde gjort, og hvad de havde
lært. 31 Og han siger til dem: "Kommer nu I med
afsides til et øde Sted og hviler eder lidt;" thi der var
mange, som gik til og fra, og de havde ikke engang
Ro til at spise. 32 Og de droge bort i Skibet til et
øde Sted afsides. 33 Og man så dem drage bort,
og mange kendte dem, og til Fods strømmede de
sammen derhen fra alle Byerne og kom før end de.
34 Og da han gik i Land, så han en stor Skare, og
han ynkedes inderligt over dem; thi de vare som Får,
der ikke have Hyrde; og han begyndte at lære dem
meget. 35 Og da Tiden allerede var fremrykket, kom
hans Disciple til ham og sagde: "Stedet er øde, og
Tiden er allerede fremrykket. 36 Lad dem gå bort,
for at de kunne gå hen i de omliggende Gårde og
Landsbyer og købe sig noget at spise." 37 Men han
svarede og sagde til dem: "Giver I dem at spise!"
Og de sige til ham: "Skulle vi gå hen og købe Brød
for to Hundrede Denarer og give dem at spise?" 38
Men han siger til dem: "Hvor mange Brød have I?
Går hen og ser efter!" Og da de havde fået det at
vide, sige de: "Fem, og to Fisk." 39 Og han bød dem
at lade dem alle sætte sig ned i små Flokke i det
grønne Græs. 40 Og de satte sig ned, Hob ved Hob,
somme på hundrede og somme på halvtredsindstyve.

41 Og han tog de fem Brød og de to Fisk, så op til
Himmelen og velsignede; og han brød Brødene og
gav sine Disciple dem at lægge for dem, og han delte
de to Fisk til dem alle. 42 Og de spiste alle og bleve
mætte. 43 Og de optoge tolv Kurve fulde af Stykker,
også af Fiskene. 44 Og de, som spiste Brødene,
vare fem Tusinde Mænd. 45 Og straks nødte han
sine Disciple til at gå om Bord i Skibet og i Forvejen
sætte over til hin Side, til Bethsajda, medens han
selv lod Skaren gå bort. 46 Og da han havde taget
Afsked med dem, gik han op på Bjerget for at bede.
47 Og da det var blevet silde, var Skibet midt på Søen
og han alene på Landjorden. 48 Og da han så, at
de havde deres Nød med at ro (thi Vinden var dem
imod); kommer han ved den fjerde Nattevagt til dem
vandrende på Søen. Og han vilde gå dem forbi. 49
Men da de så ham vandre på Søen, mente de, at det
var et Spøgelse, og de skrege. 50 Thi de så ham
alle og bleve forfærdede. Men han talte straks med
dem og sagde til dem: "Værer frimodige, det er mig,
frygter ikke!" 51 Og han steg op i Skibet til dem, og
Vinden lagde sig, og de forfærdedes over al Måde
ved sig selv. 52 Thi de havde ikke fået Forstand af
det, som var sket med Brødene; men deres Hjerte
var forhærdet 53 Og da de vare farne over til Landet,
kom de til Genezareth og lagde til der. 54 Og da de
trådte ud af Skibet, kendte man ham straks. 55 Og
de løb om i hele den Egn og begyndte at bringe de
syge på deres Senge omkring, hvor de hørte, at han
var. 56 Og hvor som helst han gik ind i Landsbyer
eller Byer eller Gårde, lagde de de syge på Torvene
og bade ham om, at de måtte røre blot ved Fligen
af hans Klædebon; og alle de, som rørte ved ham,
bleve helbredte.

7 Og Farisæerne og nogle af de skriftkloge, som
vare komne fra Jerusalem, samle sig om ham. 2
Og da de så nogle af hans Disciple holde Måltid med
vanhellige, det er utoede, Hænder 3 thi Farisæerne
og alle Jøderne spise ikke uden at to Hænderne
omhyggeligt, idet de fastholde de gamles Overlevering;
4 og når de komme fra Torvet, spise de ikke uden
først at tvætte sig; og der er mange andre Ting, som
de have vedtaget at holde, Tvætninger af Bægere
og Krus og Kobberkar og Bænke, 5 så spurgte
Farisæerne og de skriftkloge ham ad: "Hvorfor vandre
dine Disciple ikke efter de gamles Overlevering, men
holde Måltid med vanhellige Hænder?" 6 Men han
sagde til dem: "Rettelig profeterede Esajas om eder, I
Hyklere! som der er skrevet: "Dette Folk ærer mig
med Læberne, men deres Hjerte er langt borte fra
mig. 7 Men de dyrke mig forgæves, idet de lære
Lærdomme, som ere Menneskers Bud." 8 I forlade
Guds Bud og holde Menneskers Overlevering." 9 Og
han sagde til dem: "Smukt ophæve I Guds Bud, for at
I kunne holde eders Overlevering. 10 Thi Moses har
sagt: "Ær din Fader og din Moder"; og:"Den, som
hader Fader eller Moder, skal visselig dø". 11 Men I
sige: Når en Mand siger til sin Fader eller sin Moder:
"Det, hvormed du skulde være hjulpen af mig, skal
være Korban (det er: Tempelgave)," 12 da tilstede I
ham ikke mere at gøre noget for sin Fader eller Moder,
13 idet I ophæve Guds Ord ved eders Overlevering,
som I have overleveret; og mange lignende Ting gøre
I." 14 Og han kaldte atter Folkeskaren til sig og sagde
til dem: "Hører mig alle, og forstår! 15 Der er intet
uden for Mennesket, som, når det går ind i ham, kan
gøre ham uren; men hvad der går ud af Mennesket,
det er det, som gør Mennesket urent. 16 Dersom
nogen har Øren at høre med, han høre!" 17 Og da
han var gået ind i Huset og var borte fra Skaren,
spurgte hans Disciple ham om Lignelsen. 18 Og han
siger til dem: "Ere også I så uforstandige? Forstå I
ikke, at intet, som udefra går ind i Mennesket, kan
gøre ham uren? 19 Thi det går ikke ind i hans Hjerte
men i hans Bug og går ud ad den naturlige Vej, og
således renses al Maden." 20 Men han sagde: "Det,
som går ud af Mennesket, dette gør Mennesket urent.
21 Thi indvortes fra, fra Menneskenes Hjerte, udgå de
onde Tanker, Utugt, Tyveri, Mord, 22 Hor, Havesyge,
Ondskab, Svig, Uterlighed, et ondt Øje, Forhånelse,
Hovmod, Fremfusenhed; 23 alle disse onde Ting udgå
indvortes fra og gøre Mennesket urent." 24 Og han
stod op og gik bort derfra til Tyrus's og Sidons Egne.
Og han gik ind i et Hus og vilde ikke, at nogen skulde
vide det. Og han kunde dog ikke være skjult; 25 men
en Kvinde, hvis lille Datter havde en uren Ånd, havde
hørt om ham og kom straks ind og faldt ned for hans
Fødder; 26 (men Kvinden var græsk, af Herkomst en
Syrofønikerinde), og hun bad ham om, at han vilde
uddrive den onde Ånd af hendes Datter. 27 Og han
sagde til hende: "Lad først Børnene mættes; thi det
er ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det
for de små Hunde." 28 Men hun svarede og siger
til ham: "Jo, Herre! også de små Hunde æde under
Bordet af Børnenes Smuler." 29 Og han sagde til
hende: "For dette Ords Skyld gå bort; den onde Ånd
er udfaren af din Datter" 30 Og hun gik bort til sit Hus
og fandt Barnet liggende på Sengen og den onde
Ånd udfaren. 31 Og da han gik bort igen fra Tyrus's
Egne, kom han over Sidon midt igennem Dekapolis's
Egne til Galilæas Sø. 32 Og de bringe ham en døv,

som også vanskeligt kunde tale, og bede ham om, at
han vilde lægge Hånden på ham. 33 Og han tog ham
afsides fra Skaren og lagde sine Fingre i hans Øren
og spyttede og rørte ved hans Tunge 34 og så op til
Himmelen, sukkede og sagde til ham: "Effata!" det
er: lad dig op! 35 Og hans Øren åbnedes, og straks
løstes hans Tunges Bånd, og han talte ret. 36 Og han
bød dem, at de ikke måtte sige det til nogen; men jo
mere han bød dem, desto mere kundgjorde de det.
37 Og de bleve over al Måde slagne af Forundring og
sagde: "Han har gjort alle Ting vel; både gør han, at
de døve høre, og at målløse tale."

8 I de Dage da der atter var en stor Skare, og de
intet havde at spise, kaldte han sine Disciple til sig
og siger til dem: 2 "Jeg ynkes inderligt over Skaren;
thi de have allerede tøvet hos mig i tre Dage og have
intet at spise. 3 Og dersom jeg lader dem gå fastende
hjem, ville de vansmægte på Vejen, og nogle af dem
ere komne langvejsfra." 4 Og hans Disciple svarede
ham: "Hvorfra skal nogen kunne mætte disse med
Brød her i en Ørken?" 5 Og han spurgte dem: "Hvor
mange Brød have I?" Og de sagde:"Syv." 6 Og han
byder Skaren af sætte sig ned på Jorden; og han tog
de syv Brød, takkede, brød, dem og gav sine Disciple
dem, at de skulde lægge dem for; og de lagde dem
for Skaren. 7 Og de havde nogle få Småfisk; og
han velsignede dem og sagde, af også disse skulde
lægges for. 8 Og de spiste og bleve mætte; og de
opsamlede af tiloversblevne Stykker syv Kurve. 9
Men de vare omtrent fire Tusinde; og han lod dem
gå bort. 10 Og straks gik han om Bord i Skibet med
sine Disciple og kom til Dalmanuthas Egne. 11 Og
Farisæerne gik ud og begyndte at strides med ham
og forlangte af ham et Tegn fra Himmelen for at friste
ham. 12 Og han sukkede dybt i sin Ånd og siger:
"Hvorfor forlanger denne Slægt et Tegn? Sandelig,
siger jeg eder, der skal ikke gives denne Slægt noget
Tegn!" 13 Og han forlod dem og gik atter om Bord og
for over til hin Side. 14 Og de havde glemt at tage
Brød med og havde kun eet Brød med sig i Skibet.
15 Og han bød dem og sagde: "Ser til, tager eder i
Vare for Farisæernes Surdejg og Herodes's Surdejg!"
16 Og de tænkte med hverandre: "Det er, fordi vi ikke
have Brød." 17 Og da han mærkede dette, siger han
til dem: "Hvorfor tænke I på, at I ikke have Brød?
Skønne I ikke endnu, og forstå I ikke? Er eders Hjerte
forhærdet? 18 Have I Øjne og se ikke? Og have I
Øren og høre ikke? Og komme I ikke i Hu? 19 Da jeg
brød de fem Brød til de fem Tusinde, hvor mange
Kurve fulde af Stykker toge I da op?" De sige til ham:
"Tolv." 20 "Og da jeg brød de syv til de fire Tusinde,
hvor mange Kurve fulde af Stykker toge I da op?"
Og de sige til ham: "Syv." 21 Og han sagde til dem
"Hvorledes forstå I da ikke?" 22 Og de komme til
Bethsajda. Og man fører en blind til ham og beder
ham om, at han vil røre ved ham. 23 Og han tog den
blinde ved Hånden og førte ham uden for Landsbyen
og spyttede på hans Øjne og lagde Hænderne på
ham og spurgte ham, om han så noget. 24 Og han så
op og sagde: "Jeg ser Menneskene; thi jeg ser noget
ligesom Træer gå omkring." 25 Derefter lagde han
atter Hænderne på hans Øjne, og han blev klarsynet
og var helbredt og kunde se alle Ting tydeligt. 26
Og han sendte ham hjem og sagde: "Du må ikke
gå ind i Landsbyen, ej heller sige det til nogen i
Landsbyen." 27 Og Jesus og hans Disciple gik ud
til Landsbyerne ved Kæsarea Filippi; og på Vejen
spurgte han sine Disciple og sagde til dem: "Hvem
sige Menneskene, at jeg er?" 28 Og de sagde til ham:
"Johannes Døberen; og andre: Elias; men andre: en
af Profeterne." 29 Og han spurgte dem: "Men I, hvem
sige I, at jeg er?" Peter svarede og siger til ham: "Du
er Kristus." 30 Og han bød dem strengt, at de ikke
måtte sige nogen dette om ham. 31 Og han begyndte
at lære dem, at Menneskesønnen skulde lide meget
og forkastes af de Ældste og Ypperstepræsterne og
de skriftkloge og ihjelslås og opstå efter tre Dage. 32
Og han talte dette frit ud. Og Peter tog ham til Side
og begyndte at sætte ham i Rette. 33 Men han vendte
sig og så på sine Disciple og irettesatte Peter og
siger: "Vig bag mig, Satan! thi du sanser ikke, hvad
Guds er, men hvad Menneskers er." 34 Og han kaldte
Skaren tillige med sine Disciple til sig og sagde til
dem: "Den, som vil følge efter mig, han fornægte sig
selv og tage sit Kors op og følge mig! 35 Thi den,
som vil frelse sit Liv, skal miste det; men den, som
mister sit Liv for min og Evangeliets Skyld, han skal
frelse det. 36 Thi hvad gavner det et Menneske at
vinde den hele Verden og at bøde med sin Sjæl? 37
Thi hvad kunde et Menneske give til Vederlag for sin
Sjæl? 38 Thi den, som skammer sig ved mig og mine
Ord i denne utro og syndige Slægt, ved ham skal
også Menneskesønnen skamme sig, når han kommer
i sin Faders Herlighed med de hellige Engle."

9 Og han sagde til dem: "Sandelig, siger jeg eder,
der er nogle af dem, som stå her, der ingenlunde
skulle smage Døden, førend de se Guds Rige være
kommet med Kraft." 2 Og seks Dage derefter tager
Jesus Peter og Jakob og Johannes med sig og fører
dem alene afsides op på et højt Bjerg, og han blev

forvandlet for deres Øjne. 3 Og hans Klæder bleve
skinnende, meget hvide, så at ingen Blegemand på
Jorden kan gøre Klæder så hvide. 4 Og Elias tillige
med Moses viste sig for dem, og de samtalede med
Jesus. 5 Og Peter tog til Orde og siger til Jesus:
"Rabbi! det er godt, at vi ere her, og lader os gøre
tre Hytter, dig en og Moses en og Elias en." 6
Thi han vidste ikke, hvad han skulde sige; thi de
vare blevne helt forfærdede. 7 Og der kom en Sky,
som overskyggede dem; og en Røst kom fra Skyen:
"Denne er min Søn, den elskede, hører ham!" 8 Og
pludseligt, da de så sig om, så de ingen mere uden
Jesus alene hos dem. 9 Og da de gik ned fra Bjerget,
bød han dem, at de ikke måtte fortælle nogen, hvad
de havde set, førend Menneskesønnen var opstanden
fra de døde. 10 Og de fastholdt dette Ord hos sig selv
og spurgte hverandre, hvad det er at opstå fra de
døde. 11 Og de spurgte ham og sagde: "De skriftkloge
sige jo, at Elias bør først komme?" 12 Men han sagde
til dem: "Elias kommer først og genopretter alting; og
hvorledes er der skrevet om Menneskesønnen? At
han skal lide meget og foragtes. 13 Men jeg siger
eder, at både er Elias kommen, og de gjorde ved
ham alt, hvad de vilde, efter som der er skrevet om
ham." 14 Og da de kom til Disciplene, så de en stor
Skare omkring dem og skriftkloge, som tvistedes
med dem. 15 Og straks studsede hele Skaren, da de
så ham, og de løb hen og hilsede ham. 16 Og han
spurgte dem: "Hvorom tvistes I med dem?" 17 Og en
af Skaren svarede ham: "Mester! jeg har bragt min
Søn til dig; han har en målløs Ånd. 18 Og hvor som
helst den griber ham, slider den i ham, og han fråder
og skærer Tænder, og han visner hen; og jeg har
sagt til dine Disciple, at de skulde uddrive den, og de
kunde ikke." 19 Men han svarede dem og sagde: "O
du vantro Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder,
hvor længe skal jeg tåle eder? Bringer ham til mig!"
20 Og de ledte ham frem til ham; og da han så ham,
sled Ånden straks i ham, og han faldt om på Jorden
og væltede sig og fraadede. 21 Og han spurgte hans
Fader: "Hvor længe er det siden, at dette er kommet
over ham?" Men han sagde: "Fra Barndommen af; 22
og den har ofte kastet ham både i Ild og i Vand for at
ødelægge ham; men om du formår noget, da forbarm
dig over os, og hjælp os!" 23 Men Jesus sagde til
ham: "Om du formår! Alle Ting ere mulige for den,
som tror." 24 Straks råbte Barnets Fader og sagde
med Tårer: "Jeg tror, hjælp min Vantro!" 25 Men da
Jesus så, at Skaren stimlede sammen, truede han
den urene Ånd og sagde til den: "Du målløse og døve
Ånd! jeg byder dig, far ud af ham, og far ikke mere
ind i ham!" 26 Da skreg og sled den meget i ham
og for ud, og han blev ligesom død, så at de fleste
sagde: "Han er død." 27 Men Jesus tog ham ved
Hånden og rejste ham op; og han stod op. 28 Og da
han var kommen ind i et Hus, spurgte hans Disciple
ham i Enrum: "Hvorfor kunde vi ikke uddrive den?" 29
Og han sagde til dem: "Denne Slags kan ikke fare ud
ved noget, uden ved Bøn og Faste." 30 Og da de
gik ud derfra, vandrede de igennem Galilæa; og han
vilde ikke, at nogen skulde vide det. 31 Thi han lærte
sine Disciple og sagde til dem: "Menneskesønnen
overgives i Menneskers Hænder, og de skulle slå
ham ihjel; og når han er ihjelslået, skal han opstå
tre Dage efter." 32 Men de forstode ikke det Ord
og frygtede for at spørge ham. 33 Og de kom til
Kapernaum, og da han var kommen ind i Huset,
spurgte han dem: "Hvad var det, I overvejede med
hverandre på Vejen?" 34 Men de tav; thi de havde
talt med hverandre på Vejen om, hvem der var den
største. 35 Og han satte sig og kaldte på de tolv og
siger til dem: "Dersom nogen vil være den første,
han skal være den sidste af alle og alles Tjener." 36
Og han tog et lille Barn og stillede det midt iblandt
dem og tog det i Favn og sagde til dem: 37 "Den,
som modtager eet af disse små Børn for mit Navns
Skyld, modtager mig; og den, som modtager mig,
modtager ikke mig, men den, som udsendte mig." 38
Johannes sagde til ham: "Mester! vi så en, som ikke
følger os, uddrive onde Ånder i dit Navn; og vi forbød
ham det, fordi han ikke følger os." 39 Men Jesus
sagde: "Forbyder ham det ikke; thi der er ingen, som
gør en kraftig Gerning i mit Navn og snart efter kan
tale ilde om mig. 40 Thi den, som ikke er imod os, er
for os. 41 Thi den, som giver eder et Bæger Vand at
drikke i mit Navn, fordi I høre Kristus til, sandelig,
siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn 42
Og den, som forarger en af disse små, som tro, for
ham var det bedre, at der lå en Møllesten om hans
Hals, og han var kastet i Havet. 43 Og dersom din
Hånd forarger dig, så hug den af; det er bedre for
dig at gå som en Krøbling ind til Livet end at have to
Hænder og fare til Helvede til den uudslukkelige Ild,
(Geenna g1067) 44 hvor deres Orm ikke dør, og Ilden
ikke udslukkes. 45 Og dersom din Fod forarger dig,
så hug den af; det er bedre for dig at gå lam ind til
Livet end at have to Fødder og blive kastet i Helvede,
(Geenna g1067) 46 hvor deres Orm ikke dør, og Ilden
ikke udslukkes. 47 Og dersom dit Øje forarger dig, så
riv det ud; det er bedre for dig at gå enøjet ind i Guds
Rige end at have to Øjne og blive kastet i Helvede,
(Geenna g1067) 48 hvor deres Orm ikke dør, og Ilden

ikke udslukkes. 49 Thi enhver skal saltes med Ild, og
alt Offer skal saltes med Salt.) 50 Saltet er godt; men
dersom Saltet bliver saltløst, hvormed ville I da give
det sin Kraft igen? Haver Salt i eder selv, og holder
Fred med hverandre!"

10 Og han bryder op derfra og kommer til Judæas
Egne og Landet hinsides Jordan, og atter samler
der sig Skarer om ham; og han lærte dem atter, som
han plejede. 2 Og Farisæerne kom hen og spurgte
ham for at friste ham: "Er det en Mand tilladt at skille
sig fra sin Hustru?" 3 Men han svarede og sagde til
dem: "Hvad har Moses budt eder?" 4 Men de sagde:
"Moses tilstedte at skrive et Skilsmissebrev og skille
sig fra hende." 5 Og Jesus sagde til dem: "For eders
Hjerters Hårdheds Skyld skrev han eder dette Bud. 6
Men fra Skabningens Begyndelse skabte Gud dem
som Mand og Kvinde. 7 Derfor skal en Mand forlade
sin Fader og Moder, og holde fast ved sin Hustru;
8 og de to skulle blive til eet Kød. Således ere de
ikke længer to, men eet Kød. 9 Derfor, hvad Gud har
sammenføjet, må et Menneske ikke adskille. 10 Og
i Huset spurgte Disciplene ham atter om dette. 11
Og han siger til dem: "Den, som skiller sig fra sin
Hustru og tager en anden til Ægte, han bedriver Hor
imod hende. 12 Og dersom hun efter at have skilt
sig fra sin Mand ægter en anden, bedriver hun Hor."
13 Og de bare små Børn til ham, for at han skulde
røre ved dem; men Disciplene truede dem, som bare
dem frem. 14 Men da Jesus så det, blev han vred
og sagde til dem: "Lader de små Børn komme til
mig; formener dem det ikke, thi Guds Rige hører
sådanne til. 15 Sandelig, siger jeg eder, den, som ikke
modtager Guds Rige ligesom et lille Barn, han skal
ingenlunde komme ind i det." 16 Og han tog dem i
Favn og lagde Hænderne på dem og velsignede dem.
17 Og da han gik ud på Vejen, løb en hen og faldt på
Knæ for ham og spurgte ham: "Gode Mester! hvad
skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?" (aiōnios
g166) 18 Men Jesus sagde til ham: "Hvorfor kalder du
mig god? Ingen er god, uden een, nemlig Gud. 19
Du kender Budene: Du må ikke bedrive Hor; du må
ikke slå ihjel; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk
Vidnesbyrd; du må ikke besvige; ær din Fader og din
Moder." 20 Men han sagde til ham: "Mester! det har
jeg holdt alt sammen fra min Ungdom af." 21 Men
Jesus så på ham og fattede Kærlighed til ham og
sagde til ham: "Een Ting fattes dig; gå bort, sælg alt,
hvad du har, og giv det til de fattige, så skal du have
en Skat i Himmelen; og kom så og følg mig!" 22 Men
han blev ilde til Mode over den Tale og gik bedrøvet
bort; thi han havde meget Gods. 23 Og Jesus så sig
omkring og siger til sine Disciple: "Hvor vanskeligt
komme de, som have Rigdom, ind i Guds Rige!" 24
Men Disciplene bleve forfærdede over hans Ord. Men
Jesus tog atter, til Orde og siger til dem: "Børn, hvor
vanskeligt er det, at de som forlade sig på Rigdom,
kunne komme ind i Guds Rige! 25 Det er lettere for en
Kamel at gå igennem et Nåleøje end for en rig at gå
ind i Guds Rige." 26 Men de forfærdedes overmåde
og sagde til hverandre: "Hvem kan da blive frelst?"
27 Jesus så på dem og siger: "For Mennesker er det
umuligt, men ikke for Gud; thi alle Ting ere mulige
for Gud." 28 Peter tog til Orde og sagde til ham:
"Se, vi have forladt alle Ting og fulgt dig." 29 Jesus
sagde: "Sandelig, siger jeg eder, der er ingen, som
har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Moder
eller Fader eller Børn eller Marker for min og for
Evangeliets Skyld, 30 uden at han jo skal få hundrede
Fold igen, nu i denne Tid Huse og Brødre og Søstre
og Mødre og Børn og Marker tillige med Forfølgelser,
og i den kommende Verden et evigt Liv. (aiōn g165,
aiōnios g166) 31 Men mange af de første skulle blive de
sidste, og af de sidste de første." 32 Men de vare
på Vejen op til Jerusalem; og Jesus gik foran dem,
og de vare forfærdede, og de, som fulgte med, vare
bange. Og han tog atter de tolv til sig og begyndte
at sige dem, hvad der skulde times ham 33 "Se, vi
drage op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal
overgives til Ypperstepræsterne og de skriftkloge, og
de skulle dømme ham til Døden og overgive ham til
Hedningerne; 34 og de skulle spotte ham og spytte på
ham og hudstryge ham og ihjelslå ham, og tre Dage
efter skal han opstå." 35 Og Jakob og Johannes,
Zebedæus's Sønner, gå hen til ham og sige: "Mester!
vi ønske, at du vil gøre for os det, vi ville bede dig
om." 36 Og han sag, de til dem: "Hvad ønske I, at jeg
skal gøre for eder?" 37 Men de sagde til ham: "Giv
os, at vi må sidde, den ene ved din højre Side og
den anden ved din venstre Side i din Herlighed." 38
Men Jesus sagde til dem: "I vide ikke, hvad I bede
om. Kunne I drikke den Kalk, som jeg drikker, eller
døbes med den Dåb, som jeg døbes med?" 39 Men
de sagde til ham: "Det kunne vi." Men Jesus sagde til
dem: "Den Kalk, som jeg drikker, skulle I drikke, og
den Dåb, som jeg døbes med, skulle I døbes med; 40
men det at sidde ved min højre eller ved min venstre
Side tilkommer det ikke mig at give; men det gives til
dem, hvem det er beredt." 41 Og da de ti hørte det,
begyndte de at blive, vrede på Jakob og Johannes.
42 Og Jesus kaldte dem til sig og siger til dem: "I vide,
at de, der gælde for Folkenes Fyrster; herske over

dem, og de store iblandt dem bruge Myndighed over
dem. 43 Men således er det ikke iblandt eder; men
den, som vil blive stor iblandt eder, skal være eders
Tjener; 44 og den, som vil blive den første af eder,
skal være alles Tjener; 45 thi også Menneskesønnen
er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene
og give sit Liv til en Genløsning for mange." 46 Og de
komme til Jeriko; og da han gik ud af Jeriko tillige
med sine, Disciple og en stor Skare, sad Timæus's
Søn, Bartimæus, en blind Tigger, ved Vejen. 47 Og
da han hørte, at det var Jesus af Nazareth, begyndte
han at råbe og sige: "Du Davids Søn, Jesus, forbarm
dig over mig!" 48 Og mange truede ham, for at han
skulde tie; men han råbte meget stærkere: "Du Davids
Søn, forbarm dig over mig!" 49 Og Jesus stod stille og
sagde: "Kalder på ham!" Og de kalde på den blinde
og sige til ham: "Vær frimodig, stå op! han kalder
på dig." 50 Men han kastede sin Overkjortel af sig,
sprang op og kom til Jesus. 51 Og Jesus tog til Orde
og sagde til ham: "Hvad vil du, at jeg skal gøre for
dig?" Men den blinde sagde til ham: "Rabbuni, at
jeg kan blive seende!" 52 Og Jesus sagde til ham:
"Gå bort, din Tro har frelst dig." Og straks blev han
seende, og han fulgte ham på Vejen.

11 Og da de nærme sig Jerusalem til Bethfage
og Betania ved Oliebjerget, udsender han to
af sine Disciple og siger til dem: 2 "Går hen til den
Landsby, som ligger lige for eder, og straks, når I
komme ind i den, skulle I finde et Føl bundet, på
hvilket der endnu aldrig har siddet noget Menneske;
løser det og fører det hid! 3 Og dersom nogen siger
til eder: Hvorfor gøre I dette? da siger: Herren har
Brug for det, og han sender det straks herhen igen."
4 Og de gik hen og fandt Føllet bundet ved Døren
udenfor ved Gyden, og de løse det. 5 Og nogle af
dem, som stode der, sagde til dem: "Hvad gøre I,
at I løse Føllet?" 6 Men de sagde til dem, ligesom
Jesus havde sagt, og de tilstedte dem det. 7 Og
de føre Føllet til Jesus og lægge deres Klæder på
det, og han satte sig på det. 8 Og mange bredte
deres Klæder på Vejen, andre Kviste, som de afskare
på Markerne. 9 Og de, som gik foran, og de, som
fulgte efter, råbte: "Hosanna! velsignet være den, som
kommer, i Herrens Navn! 10 Velsignet være vor Fader
Davids Rige, som kommer, Hosanna i det højeste!"
11 Og han gik ind i Jerusalem, i Helligdommen, og
da han havde beset alt, gik han, da det allerede var
Aftenstid, ud til Bethania med de tolv. 12 Og den
følgende Dag; da de gik ud fra Bethania, blev han
hungrig. 13 Og da han så et Figentræ langt borte,
som havde Blade, gik han derhen, om han måske
kunde finde noget derpå, og da han kom til det, fandt
han intet uden Blade; thi det var ikke Figentid. 14 Og
han tog til Orde og sagde til det: "Aldrig i Evighed skal
nogen mere spise Frugt af dig!" Og hans Disciple
hørte det. (aiōn g165) 15 Og de komme til Jerusalem;
og han gik ind i Helligdommen og begyndte at uddrive
dem, som solgte og købte i Helligdommen, og han
væltede Vekselerernes Borde og Duekræmmernes
Stole. 16 Og han tilstedte ikke, at nogen bar nogen
Ting igennem Helligdommen. 17 Og han lærte og
sagde til dem: "Er der ikke skrevet, at mit Hus skal
kaldes et Bedehus for alle Folkeslagene? Men I have
gjort det til en Røverkule." 18 Og Ypperstepræsterne
og de skriftkloge hørte det, og de søgte, hvorledes de
kunde slå ham ihjel; thi de frygtede for ham, eftersom
hele Skaren blev slagen af, Forundring over hans
Lære. 19 Og da det blev Aften, gik han uden for
Staden. 20 Og da de om Morgenen gik forbi, så de,
at Figentræet var visnet fra Roden af. 21 Og Peter
kom det i Hu og siger til ham; "Rabbi! se, Figentræet,
som du forbandede, er visnet." 22 Og Jesus svarede
og siger til dem: "Haver Tro til Gud! 23 Sandelig,
siger jeg eder, den, som siger til dette Bjerg: Løft dig
op og; kast dig i Havet, og ikke tvivler i sit Hjerte,
men tror, at det sker, som han siger, ham skal det
ske. 24 Derfor siger jeg eder: Alt, hvad I bede om og
begære, tror, at I have fået det, så skal det ske eder.
25 Og når I stå og bede, da forlader, dersom I have
noget imod nogen, for at også eders Fader, som er i
Himlene, må forlade eder eders Overtrædelser. 26
Men dersom I ikke forlade, skal eders Fader, som er i
Himlene, ej heller forlade eders Overtrædelser" 27 Og
de komme atter til Jerusalem; og medens han gik
omkring i Helligdommen, komme Ypperstepræsterne
og de skriftkloge og de Ældste hen til ham. 28 Og de
sagde til ham: "Af hvad Magt gør du disse Ting? eller
hvem har givet dig denne Magt til at gøre disse Ting?"
29 Men Jesus sagde til dem: "Jeg vil spørge eder om
een Ting, og svarer mig derpå, så vil jeg sige eder, af
hvad Magt jeg gør disse Ting. 30 Johannes's Dåb, var
den fra Himmelen eller fra Mennesker? Svarer mig!"
31 Og de tænkte ved sig selv og sagde: "Sige vi: Fra
Himmelen, da vil han sige, hvorfor troede I ham da
ikke? 32 Men sige vi: Fra Mennesker" så frygtede de
for Folket; thi alle holdt for, at Johannes virkelig var
en Profet. 33 Og de svare og sige til Jesus: "Vi vide
det ikke." Og Jesus siger til dem: "Så siger jeg eder
ikke heller, af hvad Magt jeg gør disse Ting."

12 Og han begyndte at tale til dem i Lignelser: "En
Mand plantede en Vingård og satte et Gærde
derom og gravede en Perse og byggede et Tårn,
og han lejede den ud til Vingårdsmænd og drog
udenlands. **2** Og da Tiden kom, sendte han en Tjener
til Vingårdsmændene, for at han af Vingårdsmændene
kunde få af Vingårdens Frugter. **3** Og de grebe ham
og sloge ham og sendte ham tomhændet bort. **4** Og
han sendte atter en anden Tjener til dem; og ham
sloge de i Hovedet og vanærede. **5** Og han sendte
en anden; og ham sloge de ihjel; og mange andre;
nogle sloge de, og andre dræbte de. **6** Endnu een
havde han, en elsket Søn; ham sendte han til sidst
til dem, idet han sagde: "De ville undse sig for min
Søn." **7** Men hine Vingårdsmænd sagde til hverandre:
"Der er Arvingen; kommer lader os slå ham ihjel, så
bliver Arven vor." **8** Og de grebe ham og sloge ham
ihjel og kastede ham ud af Vingården. **9** Hvad vil da
Vingårdens Herre gøre? Han vil komme og ødelægge
Vingårdsmændene og give Vingården til andre. **10**
Have I ikke også læst dette Skriftord: Den Sten, som
Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en
Hovedhjørnesten? **11** Fra Herren er dette kommet,
og det er underligt for vore Øjne." **12** Og de søgte
at gribe ham, men de frygtede for Mængden; thi de
forstode, at han sagde denne Lignelse imod dem; og
de forlode ham og gik bort. **13** Og de sendte nogle
til ham af Farisæerne og af Herodianerne, for at de
skulde fange ham i Ord. **14** Og de kom og sagde
til ham: "Mester! vi vide, at du er sanddru og ikke
bryder dig om nogen; thi du ser ikke på Menneskers
Person, men lærer Guds Vej i Sandhed. Er det tilladt
at give Kejseren Skat eller ej? Skulle vi give eller
ikke give?" **15** Men da han så deres Hykleri, sagde
han til dem: "Hvorfor friste I mig? Bringer mig en
Denar", for at jeg kan se den." **16** Men de bragte den.
Og han siger til dem: "Hvis Billede og Overskrift er
dette?" Men de sagde til ham: "Kejserens." **17** Og
Jesus sagde til dem: "Giver Kejseren, hvad Kejserens
er, og Gud, hvad Guds er." Og de undrede sig over
ham. **18** Og der kommer Saddukæere til ham, hvilke
jo sige, at der ingen Opstandelse er, og de spurgte
ham og sagde: **19** "Mester! Moses har foreskrevet os,
at når nogens Broder dør og og efterlader, en Hustru
og ikke efterlader noget Barn, da skal hans Broder
tage hans Hustru og oprejse sin Broder Afkom. **20**
Der var syv Brødre; og den første tog en Hustru, og
da han døde, efterlod han ikke Afkom. **21** Og den
anden tog hende og døde uden at efterlade Afkom,
og den tredje ligeså. **22** Og alle syv, de efterlode
ikke Afkom. Sidst af dem alle døde og så Hustruen.
23 I Opstandelsen, når de opstå, hvem af dem skal
så have hende til Hustru? Thi de have alle syv haft
hende til Hustru." **24** Jesus sagde til dem: "Er det ikke
derfor, I fare vild, fordi I ikke kende Skrifterne, ej heller
Guds Kraft? **25** Thi når de opstå fra de døde, da tage
de hverken til Ægte eller bortgiftes, men de ere som
Engle i Himlene. **26** Men hvad de døde angår, at de
oprejses, have I da ikke læst i Mose Bog i Stedet om
Tornebusken, hvorledes Gud talede til ham og sagde:
Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud?
27 Han er ikke dødes, men levendes Gud; I fare
meget vild." **28** Og en af de skriftkloge, som havde
hørt deres Ordskifte og set, at han svarede dem godt,
kom til ham og spurgte ham: "Hvilket Bud er det
første af alle?" **29** Jesus svarede: "Det første er: Hør
Israel! Herren, vor Gud, Herren er een; **30** og du skal
elske Herren, din Gud af hele dit Hjerte og af hele
din Sjæl og af hele dit Sind og af hele din Styrke. **31**
Et andet er dette: Du skal elske din Næste som dig
selv. Større end disse er intet andet Bud." **32** Og den
skriftkloge sagde til ham: "Rigtigt, Mester, og med
Sandhed har du sagt, at han er een, og der er ingen
anden foruden ham. **33** Og at elske ham af hele sit
Hjerte og af hele sin Forstand og af hele sin Styrke
og at elske sin Næste som sig selv, det er mere end
alle Brændofrene og Slagtofrene." **34** Og da Jesus
så, at han svarede forstandigt, sagde han til ham: "Du
er ikke langt fra Guds Rige." Og ingen vovede mere
at rette Spørgsmål til ham. **35** Og da Jesus lærte i
Helligdommen, tog han til Orde og sagde: "Hvorledes
sige de skriftkloge, at Kristus er Davids Søn? **36**
David selv sagde ved den Helligånd: Herren sagde til
min Herre: Sæt dig ved min, højre Hånd, indtil jeg får
lagt dine Fjender som en Skammel for dine Fødder.
37 David selv kalder ham Herre; hvorledes er han da
hans Søn?" Og den store Skare hørte ham gerne.
38 Og han sagde i sin Undervisning: "Tager eder i
Vare for de skriftkloge, som gerne ville gå i lange
Klæder og lade sig hilse på Torvene **39** og gerne ville
have de fornemste Pladser i Synagogerne og sidde
øverst til Bords ved Måltiderne; **40** de, som opæde
Enkers Huse og på Skrømt bede længe, disse skulle
få des hårdere Dom." **41** Og han satte sig lige over
for Tempelblokken og så, hvorledes Mængden lagde
Penge i Blokken, og mange rige lagde meget deri.
42 Og der kom en fattig Enke og lagde to Skærve i,
hvilket er en Hvid". **43** Og han kaldte sine Disciple
til sig og sagde til dem: "Sandelig, siger jeg eder,
denne fattige Enke har lagt mere deri end alle de
som lagde i Tempelblokken. **44** Thi de lagde alle af

deres Overflod; men hun lagde af sin Fattigdom alt
det, hun havde, sin hele Ejendom."

13 og da han gik ud af Helligdommen, siger en af
hans Disciple til ham: "Mester, se, hvilke Sten
og hvilke Bygninger!" 2 Og Jesus sagde til ham: "Ser
du disse store Bygninger? der skal ikke lades Sten
på Sten, som jo skal nedbrydes." 3 Og da han sad på
Oliebjerget, lige over for Helligdommen, spurgte Peter
og Jakob og Johannes og Andreas ham afsides: 4
"Sig os, når skal dette ske, og hvilket er Tegnet, når alt
dette skal til at fuldbyrdes?" 5 Men Jesus begyndte at
sige til dem: "Ser til, at ingen forfører eder!" 6 Mange
skulle på mit Navn komme og sige: Det er mig; og de
skulle forføre mange. 7 Men når I høre om Krige og
Krigsrygter, da lader eder ikke forskrække, thi det må
ske; men Enden er ikke endda. 8 Thi Folk skal rejse
sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være
Jordskælv her og der, og der skal være Hungersnød
og Oprør. Dette er Veernes Begyndelse. 9 Men I,
tager Vare på eder selv; de skulle overgive eder til
Rådsforsamlinger og til Synagoger; I skulle piskes og
stilles for Landshøvdinger og Konger for min Skyld,
dem til et Vidnesbyrd. 10 Og Evangeliet bør først
prædikes for alle Folkeslagene. 11 Og når de føre
eder hen og overgive eder, da bekymrer eder ikke
forud for, hvad I skulle tale; men hvad der bliver givet
eder i den samme Time, det skulle I tale; thi I ere ikke
de, som tale, men den Helligånd. 12 Og Broder skal
overgive Broder til Døden, og Fader sit Barn og Børn
skulle stå op mod Forældre og slå dem ihjel. 13 Og I
skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den,
som holder ud indtil Enden, han skal blive frelst. 14
Men når I se Ødelæggelsens Vederstyggelighed stå,
hvor den ikke bør, (den, som læser det, han give Agt!
) da skulle de, som ere i Judæa, fly til Bjergene; 15
men den, som er på Taget, stige ikke ned eller gå ind
for at hente noget fra sit Hus; 16 og den, som er på
Marken, vende ikke tilbage for at hente sine Klæder!
17 Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i
de Dage! 18 Men beder om, at det ikke skal ske om
Vinteren; 19 thi i de Dage skal der være en sådan
Trængsel som der ikke har været fra Skabningens
Begyndelse, da Gud skabte den, indtil nu, og som
der heller ikke skal komme. 20 Og dersom Herren
ikke afkortede de dage, da blev intet Kød frelst; men
for de udvalgtes Skyld, som han har udvalgt, har han
afkortet de Dage 21 Og dersom nogen da siger til
eder: Se, her er Kristus, eller se der! da tror det ikke.
22 Thi falske Krister og falske Profeter skulle fremstå
og gøre Tegn og Undergerninger for at forføre, om
det var muligt, de udvalgte. 23 Men I, vogter eder;
jeg har sagt eder alt forud. 24 Men i de dage, efter
den Trængsel, skal Solen formørkes, og Månen ikke
give sit Skin, 25 og Stjernerne skulle falde ned fra
Himmelen, og de Kræfter, som ere i Himlene, skulle
rystes. 26 Og da skulle de se Menneskesønnen
komme i Skyerne med megen Kraft og Herlighed.
27 Og da skal han udsende sine Engle og samle
sine udvalgte fra de fire Vinde, fra Jordens Ende
indtil Himmelens Ende. 28 Men lærer Lignelsen af
Figentræet: Når dets Gren allerede er bleven blød,
og Bladene skyde frem, da skønne I, at Sommeren er
nær. 29 Således skulle også I, når I se disse Ting,
skønne, af han er nær for Døren. 30 Sandelig, siger
jeg eder, denne Slægt skal ingenlunde forgå, førend
alle disse ting ere skete 31 Himmelen og Jorden skulle
forgå, men mine Ord skulle ingenlunde forgå: 32 Men
om den Dag og Time ved ingen, end ikke Englene i
Himmelen, heller ikke Sønnen, men alene Faderen.
33 Ser til, våger og beder; thi I vide ikke, når Tiden
er der. 34 Ligesom en Mand, der drog udenlands,
forlod sit Hus og gav sine Tjenere Fuldmagt, hver sin
Gerning, og bød Dørvogteren, at han skulde våge,
35 våger derfor; thi I vide ikke, når Husets Herre
kommer, enten om Aftenen eller ved Midnat eller ved
Hanegal eller om Morgenen; 36 for at han ikke, når
han kommer pludseligt, skal finde eder sovende! 37
Men hvad jeg siger eder, det siger jeg alle: Våger!"

14 Men to Dage derefter var det Påske og de
usyrede Brøds Højtid. Og Ypperstepræsterne
og de skriftkloge søgte, hvorledes de med List kunde
gribe og ihjelslå ham. 2 Thi de sagde: "Ikke på
Højtiden, for at der ikke skal blive Oprør iblandt
Folket." 3 Og da han var i Bethania, i Simon
den spedalskes Hus, kom der, medens han sad til
Bords, en Kvinde, som havde en Alabastkrukke med
ægte, såre kostbar Nardussalve; og hun sønderbrød
Alabastkrukken og udgød den på hans Hoved. 4
Men der var nogle, som bleve vrede hos sig selv og
sagde: "Hvortil er denne Spilde af Salven sket? 5
Denne Salve kunde jo være solgt for mere end tre
Hundrede Denarer og være given til de fattige." Og
de overfusede hende. 6 Men Jesus sagde: "Lader
hende være, hvorfor volde I hende Fortrædeligheder?
Hun har gjort en god Gerning imod mig. 7 De fattige
have I jo altid hos eder, og når I ville, kunne I gøre vel
imod dem; men mig have I ikke altid. 8 Hun gjorde,
hvad hun kunde; hun salvede forud mit Legeme til
Begravelsen. 9 Sandelig, siger jeg eder, hvor som
helst i hele Verden Evangeliet bliver prædiket, skal

også det, som hun har gjort, omtales til hendes
Ihukommelse." 10 Og Judas Iskariot, en af de tolv,
gik hen til Ypperstepræsterne for at forråde ham til
dem. 11 Men da de hørte det, bleve de glade, og de
lovede at give ham Penge; og han søgte, hvorledes
han kunde få Lejlighed til at forråde ham. 12 Og
på de usyrede Brøds første Dag, da man slagtede
Påskelammet, sige hans Disciple til ham: "Hvor vil
du, at vi skulle gå hen og træffe Forberedelse til, at
du kan spise Påskelammet?" 13 Og han sender to
af sine Disciple og siger til dem: "Går ind i Staden,
så skal der møde eder en Mand, som bærer en
Vandkrukke; følger ham; 14 og hvor han går ind, der
skulle I sige til Husbonden: Mesteren siger: Hvor er
mit Herberge, hvor jeg kan spise Påskelammet med
mine Disciple? 15 Og han skal vise eder en stor Sal,
opdækket og rede; og der skulle I berede det for os."
16 Og hans Disciple gik bort og kom ind i Staden og
fandt det, således som han havde sagt dem; og de
beredte Påskelammet. 17 Og da det var blevet Aften,
kommer han med de tolv. 18 Og medens de sade til
Bords og spiste, sagde Jesus: "Sandelig, siger jeg
eder, en af eder, som spiser med mig, vil forråde
mig." 19 De begyndte at bedrøves og at sige til ham,
en efter en: "Det er dog vel ikke mig?" 20 Men han
sagde til dem: "En af de tolv, den, som dypper med
mig i Fadet 21 Thi Menneskesønnen går vel bort,
som der er skrevet om ham; men ve det, Menneske
ved hvem Menneskesønnen bliver forrådt! Det var
godt for det Menneske, om han ikke var født." 22 Og
medens de spiste, tog han Brød, velsignede og brød
det og gav dem det og sagde: "Tager det; dette er mit
Legeme." 23 Og han tog en Kalk, takkede og gav
dem den; og de drak alle deraf. 24 Og han sagde til
dem: "Dette er mit Blod, Pagtens, hvilket udgydes for
mange. 25 Sandelig, siger jeg eder, at jeg skal ingen
Sinde mere drikke af Vintræets Frugt indtil den Dag,
da jeg skal drikke den ny i Guds Rige." 26 Og da de
havde sunget Lovsangen, gik de ud til Oliebjerget
27 Og Jesus siger til dem: "I skulle alle forarges; thi
der er skrevet: Jeg vil slå Hyrden, og Fårene skulle
adspredes. 28 Men efter at jeg er bleven oprejst, vil
jeg gå forud for eder til Galilæa." 29 Men Peter sagde
til ham: "Dersom de endog alle forarges, vil jeg dog
ikke forarges." 30 Og Jesus siger til ham: "Sandelig
siger jeg dig, i Dag, i denne Nat, førend Hanen galer
to Gange, skal du fornægte mig tre Gange." 31 Men
han sagde end yderligere: "Om jeg end skulde dø
med dig, vil jeg ingenlunde fornægte dig." Men ligeså
sagde de også alle. 32 Og de komme til en Gård,
hvis Navn var Gethsemane; og han siger til sine
Disciple "Sætter eder her, imedens jeg beder." 33 Og
han tager Peter og Jakob og Johannes med sig, og
han begyndte at forfærdes og svarlig at ængstes.
34 Og han siger til dem: "Min Sjæl er dybt bedrøvet
indtil Døden; bliver her og våger!" 35 Og han gik lidt
frem, kastede sig ned på Jorden og bad om, at den
Time måtte gå ham forbi, om det var muligt. 36 Og
han sagde: "Abba Fader! alting er dig muligt; tag
denne Kalk fra mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad
du vil." 37 Og han kommer og finder dem sovende
og siger til Peter: "Simon, sover du? Kunde du ikke
våge een Time? 38 Våger, og beder, for at I ikke
skulle falde i Fristelse; Ånden er vel redebon, men
Kødet er skrøbeligt." 39 Og han gik atter hen og
bad og sagde det samme Ord, 40 Og han vendte
tilbage og fandt dem atter sovende; thi deres Øjne
vare betyngede, og de vidste ikke, hvad de skulde
svare ham. 41 Og han kommer tredje Gang og siger
til dem: "Sove I fremdeles og hvile eder? Det er nok;
Timen er kommen; se, Menneskesønnen forrådes i
Synderes Hænder. 42 Står op, lader os gå; se, han,
som forråder mig, er nær." 43 Og straks, medens
han endnu talte, kommer Judas, en af de tolv, og
med ham en stor Skare med Sværd og Knipler fra
Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de Ældste.
44 Men han, som forrådte ham, havde givet dem et
aftalt Tegn og sagt: "Den, som jeg kysser, ham er det;
griber ham, og fører ham sikkert bort!" 45 Og da han
kom, trådte han straks hen til ham og siger: "Rabbi!
Rabbi!" og han kyssede ham. 46 Men de lagde Hånd
på ham og grebe ham. 47 Men en af dem, som stode
hos, drog Sværdet, slog Ypperstepræstens Tjener og
afhuggede hans Øre. 48 Og Jesus svarede og sagde
til dem: "I ere gåede ud som imod en Røver, med
Sværd og med Knipler for at fange mig. 49 Daglig var
jeg hos eder i Helligdommen og lærte, og I grebe mig
ikke; men dette sker, for af Skrifterne skulle opfyldes."
50 Og de forlode ham alle og flyede. 51 Og en enkelt,
et ungt Menneske, som havde et Linklæde over det
blotte Legeme, fulgte med ham; og de gribe ham;
52 men han slap Linklædet og flygtede nøgen. 53
Og de førte Jesus hen til Ypperstepræsten; og alle
Ypperstepræsterne og de Ældste og de skriftkloge
komme sammen hos ham. 54 Og Peter fulgte ham i
Frastand til ind i Ypperstepræstens Gård, og han sad
hos Svendene og varmede sig ved Ilden. 55 Men
Ypperstepræsterne og hele Rådet søgte Vidnesbyrd
imod Jesus, for at de kunde aflive ham; og de fandt
intet. 56 Thi mange sagde falsk Vidnesbyrd imod
ham, men Vidnesbyrdene stemte ikke overens. 57
Og nogle stode op og vidnede falsk imod ham og

sagde: 58 "Vi have hørt ham sige: Jeg vil nedbryde
dette Tempel, som er gjort med Hænder, og i tre
Dage bygge et andet, som ikke er gjort med Hænder."
59 Og end ikke således stemte deres Vidnesbyrd
overens. 60 Og Ypperstepræsten stod op midt iblandt
dem og spurgte Jesus og sagde: "Svarer du slet
intet på, hvad disse vidne imod dig?" 61 Men han
tav og svarede intet. Atter spurgte Ypperstepræsten
ham og siger til ham: "Er du Kristus, den Højlovedes
Søn?" 62 Men Jesus sagde: "Jeg er det; og I
skulle se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre
Hånd og komme med Himmelens Skyer." 63 Men
Ypperstepræsten sønderrev sine Klæder og sagde:
"Hvad have vi længere Vidner nødig? 64 I have
hørt Gudsbespottelsen; hvad tykkes eder?" Men de
fældede alle den Dom over ham, at han var skyldig til
Døden. 65 Og nogle begyndte af spytte på ham og
tilhylle hans Ansigt og give ham Næveslag og sige til
ham: "Profeter!" og Svendene modtoge ham med
Slag på Kinden. 66 Og medens Peter var nedenfor i
Gården, kommer en af Ypperstepræstens Piger, 67
og da hun ser Peter varme sig, ser hun på ham og
siger: "Også du var med Nazaræeren, med Jesus." 68
Men han nægtede og sagde: "Jeg hverken ved eller
forstår, hvad du siger;" og han gik ud i Forgården,
og Hanen galede. 69 Og Pigen så ham og begyndte
atter at sige til dem, som stode hos: "Denne er en af
dem." 70 Men han nægtede det atter. Og lidt derefter
sagde atter de, som stode hos, til Peter: "Sandelig,
du er en af dem; du er jo også en Galilæer." 71 Men
han begyndte at forbande sig og sværge: "Jeg kender
ikke dette Menneske, om hvem I tale." 72 Og straks
galede Hanen anden Gang. Og Peter kom det Ord i
Hu, som Jesus sagde til ham: "Førend Hanen galer
to Gange, skal du fornægte mig tre Gange." Og han
brast i Gråd.

15 Og straks om Morgenen, da Ypperstepræsterne
havde holdt Råd med de Ældste og de
skriftkloge, hele Rådet, bandt de Jesus og førte ham
bort og overgave ham til Pilatus. 2 Og Pilatus spurgte
ham: "Er du Jødernes Konge?" Og han svarede og
sagde til ham: "Du siger det." 3 Og Ypperstepræsterne
anklagede ham meget. 4 Men Pilatus spurgte ham
atter og sagde: "Svarer du slet intet? Se, hvor meget
de anklage dig for!" 5 Men Jesus svarede ikke mere
noget, så at Pilatus undrede sig. 6 Men på Højtiden
plejede han at løslade dem een Fange, hvilken de
forlangte. 7 Men der var en, som hed Barabbas,
der var fangen tillige med de Oprørere, som under
Oprøret havde begået Mord 8 Og Mængden gik op
og begyndte at bede om, at han vilde gøre for dem,
som han plejede. 9 Men Pilatus svarede dem og
sagde: "Ville I, at jeg skal løslade eder Jødernes
Konge?" 10 Thi han skønnede, at det var af Avind,
at Ypperstepræsterne havde overgivet ham. 11 Men
Ypperstepræsterne ophidsede Mængden til at bede
om, at han hellere skulde løslade dem Barabbas. 12
Men Pilatus svarede atter og sagde til dem: "Hvad ville
I da, jeg skal gøre med ham, som I kalde Jødernes
Konge?" 13 Men de råbte atter: "Korsfæst ham!" 14
Men Pilatus sagde til dem: "Hvad ondt har han da
gjort?" Men de råbte højlydt: "Korsfæst ham!" 15 Og
da Pilatus vilde gøre Mængden tilpas, løslod han
dem Barabbas; og Jesus lod han hudstryge og gav
ham hen til at korsfæstes. 16 Men Stridsmændene
førte ham ind i Gården, det vil sige Borgen, og de
sammenkalde hele Vagtafdelingen. 17 Og de iføre
ham en Purpurkappe og flette en Tornekrone og
sætte den på ham. 18 Og de begyndte at hilse
ham: "Hil være dig, du Jødernes Konge!" 19 Og de
sloge ham på Hovedet med et Rør og spyttede på
ham og faldt på Knæ og tilbade ham. 20 Og da de
havde spottet ham, toge de Purpurkappen af ham
og iførte ham hans egne Klæder. Og de føre ham
ud for at korsfæste ham. 21 Og de tvinge en, som
gik forbi, Simon fra Kyrene, som kom fra Marken,
Aleksanders og Rufus's Fader, til af bære hans Kors.
22 Og de føre ham til det Sted Golgatha, det er
udlagt: "Hovedskalsted" 23 Og de gave ham Vin at
drikke med Myrra i; men han tog det ikke. 24 Og
de korsfæste ham, og de dele hans Klæder ved at
kaste Lod om dem, hvad enhver skulde tage. 25 Men
det var den tredje Time, da de korsfæstede ham.
26 Og Overskriften med Beskyldningen imod ham
var påskreven således: "Jødernes Konge". 27 Og de
korsfæste to Røvere sammen med ham, en ved hans
højre og en ved hans venstre Side. 28 Og Skriften
blev opfyldt, som siger: "Og han blev regnet iblandt
Overtrædere." 29 Og de, som gik forbi, spottede
ham, idet de rystede på deres Hoveder og sagde:
"Tvi dig! du som nedbryder Templet og bygger det
op i tre Dage; 30 frels dig selv ved at stige ned af
Korset!" 31 Ligeså spottede også Ypperstepræsterne
indbyrdes tillige med de skriftkloge og sagde: "Andre
har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. 32 Kristus,
Israels Konge - lad ham nu stige ned af Korset,
for at vi kunne se det og, tro!" Også de, som vare
korsfæstede med ham, hånede ham. 33 Og da den
sjette Time var kommen, blev der Mørke over hele
Landet indtil den niende Time. 34 Og ved den niende
Time råbte Jesus med høj Røst og sagde: "Eloi! Eloi!

Lama Sabaktani?" det er udlagt: "Min Gud! min Gud!
hvorfor har du forladt mig?" 35 Og nogle af dem, som
stode hos, sagde, da de hørte det: "Se; han kalder på
Elias." 36 Men en løb hen og fyldte en Svamp med
Eddike og stak den på et Rør og gav ham at drikke
og sagde: "Holdt! lader os se, om Elias kommer for at
tage ham ned." 37 Men Jesus råbte med høj Røst og
udåndede. 38 Og Forhænget i Templet splittedes i to
fra øverst til nederst. 39 Men da Høvedsmanden, som
stod hos, lige over for ham, så, af han udåndede på
denne Vis, sagde han: "Sandelig, dette Menneske var
Guds Søn." 40 Men der var også Kvinder, som så til i
Frastand, iblandt hvilke også vare Maria Magdalene
og Maria, Jakob den Lilles og Joses's Moder, og
Salome, 41 hvilke også fulgte ham og tjente ham,
da han var i Galilæa, og mange andre Kvinder, som
vare gåede op til Jerusalem med ham. 42 Og da det
allerede var blevet Aften, (thi det var Beredelsesdag,
det er Forsabbat,) 43 kom Josef fra Arimathæa, en
anset Rådsherre, som også selv forventede Guds
Rige; han tog Mod til sig og gik ind til Pilatus og bad
om Jesu Legeme. 44 Men Pilatus forundrede sig over,
at han allerede skulde være død, 45 og han hidkaldte
Høvedsmanden og spurgte ham, om han allerede
nogen Tid havde været død; og da han fik det at vide
af Høvedsmanden, skænkede han Josef Liget. 46 Og
denne købte et fint Linklæde, tog ham ned, svøbte
ham i Linklædet og lagde ham i en Grav, som var
udhugget i en Klippe, og han, væltede en Sten for
Indgangen til Graven. 47 Men Maria Magdalene og
Maria, Joses's Moder, så, hvor ham blev lagt.

16 Og da Sabbaten var forbi købte Maria
Magdalene og Maria, Jakobs Moder, og Salome
vellugtende Salver for at komme og Salve ham. 2
Og meget årle på den første Dag i Ugen komme de
til Graven, da Solen var stået op. 3 Og de sagde til
hverandre: "Hvem skal vælte os Stenen fra Indgangen
til Graven?" 4 Og da de så op, bleve de var, at Stenen
var væltet fra; (thi den var meget stor) 5 Og da de kom
ind i Graven, så de en Yngling sidde ved den højre
Side, iført et hvidt Klædebon, og de forfærdedes.
6 Men han siger til dem: "Forfærdes ikke! I lede
efter Jesus at Nazareth, den korsfæstede; han er
opstanden, han er ikke her, se, der er Stedet, hvor de
lagde ham. 7 Men går bort, siger til hans Disciple
og til Peter at han går forud for eder til Galilæa; der
skulle I se ham, som han har sagt eder." 8 Og de gik
ud og flyede fra Graven; thi Skælven og Forfærdelse
betog dem; og de sagde ikke noget til nogen; thi de
frygtede. 9 **(note: The most reliable and earliest manuscripts
do not include Mark 16:9-20.)** Men da han var opstanden
årle den første Dag i Ugen, åbenbaredes han først
for Maria Magdalene, af hvem han havde uddrevet
syv onde Ånder. 10 Hun gik hen og forkyndte det for
dem, der havde været med ham, og som sørgede og
græd. 11 Og da disse hørte, at han levede og var
set af hende, troede de det ikke. 12 Men derefter
åbenbaredes han for to af dem på Vejen i en anden
Skikkelse, medens de gik ud på Landet. 13 Og disse
gik hen og forkyndte de andre det. Ikke heller dem
troede de. 14 Siden åbenbaredes han for de elleve
selv, medens de sade til Bords, og han bebrejdede
dem deres Vantro og Hjerters Hårdhed, fordi de ikke
havde troet dem, som havde set ham opstanden.
15 Og han sagde til dem: "Går ud i al Verden og
prædiker Evangeliet for al Skabningen! 16 Den, som
tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som
ikke tror, skal blive fordømt. 17 Men disse Tegn skulle
følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive onde
Ånder; de skulle tale med nye Tunger; 18 de skulle
tage på Slanger, og dersom de drikke nogen Gift,
skal det ikke skade dem; på syge skulle de lægge
Hænder, og de skulle helbredes." 19 Så blev Herren
efter at han havde talt med dem, optagen til Himmelen
og satte sig ved Guds højre Hånd. 20 Men de gik ud
og prædikede alle Vegne, idet Herren arbejdede med
og stadfæstede Ordet ved de medfølgende Tegn.

Lukas

1 Efterdi mange have taget sig for at forfatte en
Beretning om de Ting, som ere fuldbyrdede iblandt
os, 2 således som de, der fra Begyndelsen bleve
Øjenvidner og Ordets Tjenere, have overleveret
os: 3 så har også jeg besluttet, efter nøje at have
gennemgået alt forfra, at nedskrive det for dig i
Orden, mægtigste Theofilus! 4 for at du kan erkende
Pålideligheden af de Ting, hvorom du er bleven
mundtligt undervist. 5 I de Dage, da Herodes var
Konge i Judæa, var der en Præst af Abias Skifte, ved
Navn Sakarias; og han havde en Hustru af Arons
Døtre, og hendes Navn var Elisabeth. 6 Men de vare
begge retfærdige for Gud og vandrede udadlelige
i alle Herrens Bud og Forskrifter. 7 Og de havde
intet Barn, efterdi Elisabeth var ufrugtbar, og de vare
begge fremrykkede i Alder. 8 Men det skete, medens
han efter sit Skiftes Orden gjorde Præstetjeneste
for Gud, 9 tilfaldt det ham efter Præstetjenestens
Sædvane at gå ind i Herrens Tempel og bringe
Røgelseofferet. 10 Og hele Folkets Mængde holdt
Bøn udenfor i Røgelseofferets Time. 11 Men en
Herrens Engel viste sig for ham, stående ved den
højre Side af Røgelsesalteret. 12 Og da Sakarias så
ham, forfærdedes han, og Frygt faldt over ham. 13
Men Engelen sagde til ham: "Frygt ikke, Sakarias! thi
din Bøn er hørt, og din Hustru Elisabeth skal føde dig
en Søn, og du skal kalde hans Navn Johannes. 14 Og
han skal blive dig til Glæde og Fryd, og mange skulle
glædes over hans Fødsel; 15 thi han skal være stor
for Herren. Og Vin og stærk Drik skal han ej drikke,
og han skal fyldes med den Helligånd alt fra Moders
Liv, 16 og mange af Israels Børn skal han omvende til
Herren deres Gud. 17 Og han skal gå foran for ham i
Elias's Ånd og Kraft for at vende Fædres Hjerter til
Børn og genstridige til retfærdiges Sind for at berede
Herren et velskikket folk." 18 Og Sakarias sagde til
Engelen: "Hvorpå skal jeg kende dette? thi jeg er
gammel, og min Hustru er fremrykket i Alder." 19 Og
Engelen svarede og sagde til ham: "Jeg er Gabriel,
som står for Guds Åsyn, og jeg er udsendt for at tale
til dig og for at forkynde dig dette Glædesbudskab. 20
Og se, du skal blive stum og ikke kunne tale indtil den
Dag, da dette sker, fordi du ikke troede mine Ord,
som dog skulle fuldbyrdes i deres Tid," 21 Og folket
biede efter Sakarias, og de undrede sig over, at han
tøvede i Templet. 22 Og da han kom ud, kunde han
ikke tale til dem, og de forstode, at han havde set et
Syn i Templet; og han gjorde Tegn til dem og forblev
stum. 23 Og det skete, da hans Tjenestes Dage vare
fuldendte, gik han hjem til sit Hus. 24 Men efter disse
Dage blev hans Hustru Elisabeth frugtsommelig, og
hun skjulte sig fem Måneder og sagde: 25 "Således
har Herren gjort imod mig i de Dage, da han så til mig
for at borttage min Skam iblandt Mennesker:" 26 Men
i den sjette Måned blev Engelen Gabriel sendt fra
Gud til en By i Galilæa, som hedder Nazareth, 27 til
en Jomfru, som var trolovet med en Mand ved Navn
Josef, af Davids Hus; og Jomfruens Navn var Maria.
28 Og Engelen kom ind til hende og sagde: "Hil være
dig, du benådede, Herren er med dig, du velsignede
iblandt Kvinder!" 29 Men hun blev forfærdet over
den Tale, og hun tænkte, hvad dette skulde være
for en Hilsen. 30 Og Engelen sagde til hende: "Frygt
ikke, Maria! thi du har fundet Nåde hos Gud. 31
Og se, du skal undfange og føde en Søn, og du
skal kalde hans Navn Jesus. 32 Han skal være stor
og kaldes den Højestes Søn; og Gud Herren skal
give ham Davids, hans Faders Trone. 33 Og han
skal være Konge over Jakobs Hus evindelig, og der
skal ikke være Ende på hans Kongedømme." (aiōn
g165) 34 Men Maria sagde til Engelen: "Hvorledes skal
dette gå til, efterdi jeg ikke ved af nogen Mand?"
35 Og Engelen svarede og sagde til hende: Den
Helligånd skal komme over dig, og den Højestes Kraft
skal overskygge dig; derfor skal også det hellige,
som fødes, kaldes Guds Søn. 36 Og se, Elisabeth
din Frænke, også hun har undfanget en Søn i sin
Alderdom, og denne Måned er den sjette for hende,
som kaldes ufrugtbar. 37 Thi intet vil være umuligt
for Gud." 38 Men Maria sagde: "Se, jeg er Herrens
Tjenerinde; mig ske efter dit Ord!" Og Engelen skiltes
fra hende. 39 Men Maria stod op i de samme Dage
og drog skyndsomt til Bjergegnen til en By i Juda. 40
Og hun kom ind i Sakarias's Hus og hilste Elisabeth.
41 Og det skete, da Elisabeth hørte Marias Hilsen,
sprang Fosteret i hendes Liv. Og Elisabeth blev fyldt
med den Helligånd 42 og råbte med høj Røst og
sagde: "Velsignet er du iblandt Kvinder! og velsignet
er dit Livs Frugt! 43 Og hvorledes times dette mig, at
min Herres Moder kommer til mig? 44 Thi se, da din
Hilsens Røst nåede mine Øren, sprang Fosteret i mit
Liv med Fryd. 45 Og salig er hun, som troede; thi det
skal fuldkommes, hvad der er sagt hende af Herren,"
46 Og Maria sagde: "Min Sjæl ophøjer Herren; 47
og min Ånd fryder sig over Gud, min Frelser; 48 thi
han har set til sin Tjenerindes Ringhed. Thi se, nu
herefter skulle alle Slægter prise mig salig, 49 fordi
den mægtige har gjort store Ting imod mig. Og hans
Navn er helligt; 50 og hans Barmhjertighed varer fra

Slægt til Slægt over dem, som frygte ham. 51 Han
har øvet Vælde med sin Arm; han har adspredt dem,
som ere hovmodige i deres Hjertes Tanke. 52 Han
har nedstødt mægtige fra Troner og ophøjet ringe. 53
Hungrige har han mættet med gode Gaver, og rige
har han sendt tomhændede bort. 54 Han har taget sig
af sin Tjener Israel for at ihukomme Barmhjertighed
55 imod Abraham og hans Sæd til evig Tid, således
som han talte til vore Fædre." (aiōn g165) 56 Og Maria
blev hos hende omtrent tre Måneder, og hun drog til
sit Hjem igen. 57 Men for Elisabeth fuldkommedes
Tiden til, at hun skulde føde, og hun fødte en Søn. 58
Og hendes Naboer og Slægtninge hørte, at Herren
havde gjort sin Barmhjertighed stor imod hende, og
de glædede sig med hende. 59 Og det skete på den
ottende Dag, da kom de for at omskære Barnet; og
de vilde kalde det Sakarias efter Faderens Navn. 60
Og hans Moder svarede og sagde: "Nej, han skal
kaldes Johannes." 61 Og de sagde til hende: "Der
er ingen i din Slægt, som kaldes med dette Navn."
62 Men de gjorde Tegn til hans Fader om, hvad han
vilde, det skulde kaldes. 63 Og han forlangte en Tavle
og skrev disse Ord: "Johannes er hans Navn." Og de
undrede sig alle. 64 Men straks oplodes hans Mund
og hans Tunge, og han talte og priste Gud. 65 Og der
kom en Frygt over alle, som boede omkring dem,
og alt dette rygtedes over hele Judæas Bjergegn.
66 Og alle, som hørte det, lagde sig det på Hjerte
og sagde: "Hvad mon der skal blive af dette Barn?"
Thi Herrens Hånd var med ham. 67 Og Sakarias,
hans Fader, blev fyldt med den Helligånd, og han
profeterede og sagde: 68 "Lovet være Herren, Israels
Gud! thi han har besøgt og forløst sit Folk 69 og har
oprejst os et Frelsens Horn" i sin Tjener Davids Hus,
70 således som han talte ved sine hellige Profeters
Mund fra fordums Tid, (aiōn g165) 71 en Frelse fra
vore Fjender og fra alle deres Hånd, som hade os,
72 for at gøre Barmhjertighed imod vore Fædre og
ihukomme sin hellige Pagt, 73 den Ed, som han
svor vor Fader Abraham, at han vilde give os, 74 at
vi, friede fra vore Fjenders Hånd, skulde tjene ham
uden Frygt, 75 i Hellighed og Retfærdighed for hans
Åsyn, alle vore Dage. 76 Men også du, Barnlille! skal
kaldes den Højestes Profet; thi du skal gå foran for
Herrens Åsyn for at berede hans Veje, 77 for at give
hans Folk Erkendelse af Frelse ved deres Synders
Forladelse, 78 for vor Guds inderlige Barmhjertigheds
Skyld, ved hvilken Lyset fra det høje har besøgt os 79
for at skinne for dem, som sidde i Mørke og i Dødens
Skygge, for at lede vore Fødder ind på Fredens Vej,"
80 Men Barnet voksede og blev styrket i Ånden; og
han var i Ørkenerne indtil den Dag, da han trådte
frem for Israel.

2 Men det skete i de dage, at en Befaling udgik
fra Kejser Augustus, at al Verden skulde skrives
i Mandtal. 2 (Denne første Indskrivning skete, da
Kvirinius var Landshøvding i Syrien,) 3 Og alle gik
for at lade sig indskrive, hver til sin By. 4 Og også
Josef gik op fra Galilæa, fra Byen Nazareth til Judæa
til Davids By, som kaldes Bethlehem, fordi han var af
Davids Hus og Slægt, 5 for at lade sig indskrive tillige
med Maria, sin trolovede, som var frugtsommelig.
6 Men det skete, medens de vare der, blev Tiden
fuldkommet til, at hun skulde føde. 7 Og hun fødte sin
Søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i
en Krybbe; thi der var ikke Rum for dem i Herberget.
8 Og der var Hyrder i den samme Egn, som lå ude
på Marken og holdt Nattevagt over deres Hjord. 9
Og se, en Herrens Engel stod for dem, og Herrens
Herlighed skinnede om dem, og de frygtede såre 10
Og Engelen sagde til dem: "Frygter ikke; thi se, jeg
forkynder eder en stor Glæde, som skal være for hele
Folket. 11 Thi eder er i dag en Frelser født, som er
den Herre Kristus i Davids By. 12 Og dette skulle I
have til Tegn: I skulle finde et Barn svøbt, liggende i
en Krybbe." 13 Og straks var der med Engelen en
himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som lovede
Gud og sagde: 14 "Ære være Gud i det højeste! og
Fred på Jorden! i Mennesker Velbehag! 15 Og det
skete, da Englene vare farne fra dem til Himmelen,
sagde Hyrderne til hverandre: "Lader os dog gå til
Bethlehem og se dette, som er sket, hvilket Herren
har kundgjort os." 16 Og de skyndte sig og kom
og fandt både Maria og Josef, og Barnet liggende i
Krybben. 17 Men da de så det, kundgjorde de, hvad
der var talt til dem om dette Barn. 18 Og alle de, som
hørte det, undrede sig over det, der blev talt til dem
af Hyrderne. 19 Men Maria gemte alle disse Ord og
overvejede dem i sit Hjerte. 20 Og Hyrderne vendte
tilbage, idet de priste og lovede Gud for alt, hvad de
havde hørt og set, således som der var talt til dem.
21 Og da otte Dage vare fuldkommede, så han skulde
omskæres, da blev hans Navn kaldt Jesus, som det
var kaldt af Engelen, før han blev undfangen i Moders
Liv. 22 Og da deres Renselsesdage efter Mose Lov
vare fuldkommede, bragte de ham op til Jerusalem
for at fremstille ham for Herren, 23 som der er skrevet
i Herrens Lov, at alt Mandkøn, som åbner Moders
Liv, skal kaldes helligt for Herren, 24 og for at bringe
Offer efter det, som er sagt i Herrens Lov, et Par
Turtelduer eller to unge Duer. 25 Og se, der var en

Mand i Jerusalem ved Navn Simeon, og denne Mand
var retfærdig og gudfrygtig og forventede Israels
Trøst, og den Helligånd var over ham. 26 Og det var
varslet ham af den Helligånd, at han ikke skulde se
Døden, førend han havde set Herrens Salvede. 27
Og han kom af Åndens Drift til Helligdommen; og
idet Forældrene bragte Barnet Jesus ind for at gøre
med ham efter Lovens Skik, 28 da tog han det på
sine Arme og priste Gud og sagde: 29 "Herre! nu
lader du din Tjener fare i Fred, efter dit Ord. 30 Thi
mine Øjne have set din Frelse, 31 som du beredte
for alle Folkeslagenes Åsyn, 32 et Lys til at oplyse
Hedningerne og en Herlighed for dit Folk Israel." 33
Og hans Fader og hans Moder undrede sig over
de Ting, som bleve sagte om ham. 34 Og Simeon
velsignede dem og sagde til hans Moder Maria: "Se,
denne er sat mange i Israel til Fald og Oprejsning
og til et Tegn, som imodsiges, 35 ja, også din egen
Sjæl skal et Sværd gennemtrænge! for at mange
Hjerters Tanker skulle åbenbares." 36 Og der var en
Profetinde Anna, Fanuels Datter, af Asers Stamme;
hun var meget fremrykket i Alder, havde levet syv År
med sin Mand efter sin Jomfrustand 37 og var nu en
Enke ved fire og firsindstyve År, og hun veg ikke fra
Helligdommen, tjenende Gud med Faste og Bønner
Nat og Dag. 38 Og hun trådte til i den samme Stund
og priste Gud og talte om ham til alle, som forventede
Jerusalems Forløsning. 39 Og da de havde fuldbyrdet
alle Ting efter Herrens Lov, vendte de tilbage til
Galilæa til deres egen By Nazareth. 40 Men Barnet
voksede og blev stærkt og blev fuldt af Visdom: og
Guds Nåde var over det. 41 Og hans Forældre droge
hvert År op til Jerusalem på Påskehøjtiden. 42 Og da
han var bleven tolv År gammel, og de gik op efter
Højtidens Sædvane 43 og havde tilendebragt de
Dage, blev Barnet Jesus i Jerusalem, medens de
droge hjem, og hans Forældre mærkede det ikke. 44
Men da de mente, at han var i Rejsefølget, kom de
en Dags Rejse frem, og de ledte efter ham iblandt
deres Slægtninge og Kyndinge. 45 Og da de ikke
fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem og ledte
efter ham. 46 Og det skete efter tre Dage, da fandt
de ham i Helligdommen, hvor han sad midt iblandt
Lærerne og både hørte på dem og adspurgte dem.
47 Men alle, som hørte ham, undrede sig såre over
hans Forstand og Svar. 48 Og da de så ham, bleve
de forfærdede; og hans Moder sagde til ham:"Barn!
hvorfor gjorde du således imod os? Se, din Fader og
jeg have ledt efter dig med Smerte." 49 Og han sagde
til dem: "Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg
bør være i min Faders Gerning?" 50 Og de forstode
ikke det Ord, som han talte til dem. 51 Og han drog
ned med dem og kom til Nazareth og var dem lydig
og hans Moder gemte alle de Ord i sit Hjerte. 52 Og
Jesus forfremmedes i Visdom og Alder og yndest hos
Gud og Mennesker.

3 Men i Kejser Tiberius's femtende Regeringsår,
da Pontius Pilatus var Landshøvding i Judæa,
og Herodes var Fjerdingsfyrste i Galilæa, og hans
Broder Filip var Fjerdingsfyrste i Ituræa og Trakonitis's
Land og Lysanias Fjerdingsfyrste i Abilene, 2 medens
Annas og Kajfas vare Yppersteepræster, kom Guds
Ord til Johannes, Sakarias's Søn, i Ørkenen. 3 Og
han gik ud i hele Omegnen om Jordan og prædikede
Omvendelses-Dåb til Syndernes Forladelse, 4 som
der er skrevet i Profeten Esajas's Talers Bog: "Der
er en Røst af en, som råber i Ørkenen: Bereder
Herrens Vej, gører hans Stier jævne; 5 hver Dal skal
opfyldes, og hvert Bjerg og Høj skal nedtrykkes, og
det krumme skal gøres lige, og de ujævne Veje skulle
gøres jævne; 6 og alt Kød skal se Guds Frelse." 7
Han sagde altså til de Skarer, som gik ud for at døbes
af ham: "I Øgleunger! hvem har lært eder at fly fra
den kommende Vrede? 8 Bærer da Frugter, som ere
Omvendelsen værdige, og begynder ikke at sige ved
eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi jeg siger
eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse
Sten. 9 Men Øksen ligger også allerede ved Roden af
Træerne; så bliver da hvert Træ, som ikke bærer god
Frugt, omhugget og kastet i Ilden." 10 Og Skarerne
spurgte ham og sagde: "Hvad skulle vi da gøre?" 11
Men han svarede og sagde til dem: "Den, som har
to Kjortler, dele med den, som ingen har; og den,
som har Mad, gøre ligeså!" 12 Men også Toldere
kom for at døbes, og de sagde til ham: "Mester! hvad
skulle vi gøre?" 13 Men han sagde til dem: "Kræver
intet ud over, hvad eder er forordnet." 14 Men også
Krigsfolk spurgte ham og sagde: "Hvad skulle vi da
gøre?" Og han sagde til dem: "Øver ikke Vold imod
nogen, bruger ikke Underfundighed imod nogen, og
lader eder nøje med eders Sold!" 15 Men da Folket
var i Forventning, og alle tænkte i deres Hjerter om
Johannes, om ikke han skulde være Kristus, 16 da
svarede Johannes og sagde til alle: "Jeg døber eder
med Vand; men den kommer, som er stærkere end
jeg, og hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at løse;
han skal døbe eder med den Helligånd og Ild. 17
Hans Kasteskovl er i hans Hånd, for at han skal
gennemrense sin Lo og sanke Hveden i sin Lade,
men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig
Ild." 18 Ligeså formanede han også Folket om mange

andre Ting og forkyndte dem Evangeliet. 19 Men
da Fjerdingsfyrsten Herodes blev revset af ham for
hans Broders Hustru, Herodias's Skyld og for alt det
onde, som Herodes gjorde, 20 så føjede han til alt
det øvrige også dette, at han kastede Johannes i
Fængsel. 21 Men medens hele Folket blev døbt,
skete det, da også Jesus var bleven døbt og bad, at
Himmelen åbnedes, 22 og at den Helligånd dalede
ned over ham i legemlig Skikkelse som en Due, og
at en Røst lød fra Himmelen: "Du er min Søn, den
elskede, i dig har jeg Velbehag." 23 Og Jesus selv
var omtrent tredive År, da han begyndte, og han
var, som man holdt for, en Søn af Josef Elis Søn,
24 Matthats Søn, Levis Søn, Melkis Søn, Jannajs
Søn, Josefs Søn, 25 Mattathias's Søn, Amos's Søn,
Naums Søn, Eslis Søn, Naggajs Søn, 26 Måths Søn,
Mattathias's Søn, Semeis Søn, Josefs Søn, Judas
Søn, 27 Joanans Søn, Resas Søn, Zorobabels Søn;
Salathiels Søn, Neris Søn. 28 Melkis Søn, Addis Søn,
Kosams Søn, Elmadams Søn, Ers Søn, 29 Jesu Søn,
Eliezers Søn, Jorims Søn, Matthats Søn, Levis Søn,
30 Simeons Søn, Judas Søn, Josets Søn, Jonams
Søn, Eliakims Søn, 31 Meleas Søn, Mennas Søn,
Mattathas Søn, Nathans Søn, Davids Søn, 32 Isajs
Søn, Obeds Søn, Boos's Søn, Salmons Søn, Nassons
Søn, 33 Aminadabs Søn, Arams Søn, Esroms Søn,
Fares's Søn, Judas Søn, 34 Jakobs Søn, Isaks Søn,
Abrahams Søn, Tharas Søn, Nakors Sn, 35 Seruks
Søn, Ragaus Søn, Faleks Søn, Ebers Søn, Salas
Søn, 36 Kajnans Søn, Arfaksads Søn, Sems Søn,
Noas Søn, Lameks Søn, 37 Methusalas Søn, Enoks
Søn, Jareds Søn, Maleleels Søn, Kajnans Søn, 38
Enos's Søn, Seths Søn, Adams Søn, Guds Søn.

4 Men Jesus vendte tilbage fra Jorden fuld af den
Helligånd og blev ført af Ånden i Ørkenen 2 i
fyrretyve Dage, medens han blev fristet af Djævelen.
Og han spiste intet i de Dage; og da de havde Ende,
blev han hungrig. 3 Og Djævelen sagde til ham:
"Dersom du er Guds Søn, da sig til denne Sten, at
den skal blive Brød." 4 Og Jesus svarede ham: "Der
er skrevet: Mennesket skal ikke leve af Brød alene."
5 Og han førte ham op og viste ham alle Verdens
Riger i et øjeblik. 6 Og Djævelen sagde til ham: "Dig
vil jeg give hele denne Magt og deres Herlighed;
thi den er mig overgiven, og jeg giver den, til hvem
jeg vil. 7 Dersom du altså vil tilbede mig, skal den
helt tilhøre dig." 8 Og Jesus svarede ham og sagde:
"Der er skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og
tjene ham alene." 9 Og han førte ham til Jerusalem
og stillede ham på Helligdommens Tinde og sagde
til ham: "Dersom du er Guds Søn, da kast dig ned
herfra; 10 thi der er skrevet: Han skal give sine Engle
Befaling om dig, at de skulle bevare dig, 11 og at
de skulle bære dig på Hænderne, for at du ikke skal
støde din Fod på nogen Sten." 12 Og Jesus svarede
og sagde til ham: "Der er sagt: Du må ikke friste
Herren din Gud." 13 Og da Djævelen havde endt al
Fristelse, veg han fra ham til en Tid. 14 Og Jesus
vendte i Åndens Kraft tilbage til Galilæa, og Rygtet
om ham kom ud i hele det omliggende Land. 15
Og selv lærte han i deres Synagoger og blev prist
af alle. 16 Og han kom til Nazareth, hvor han var
opfødt, og gik efter sin Sædvane på Sabbatsdagen
ind i Synagogen og stod op for at forelæse. 17 Og
man gav ham Profeten Esajas's Bog, og da han slog
Bogen op; fandt han det Sted, hvor der stod skrevet:
18 "Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig
til at forkynde Evangelium for fattige; han har sendt
mig for at forkynde fangne, at de skulle lades løs, og
blinde, at de skulle få deres Syn, for at sætte plagede
i Frihed, 19 for at forkynde et Herrens Nådeår." 20 Og
han lukkede Bogen sammen og gav Tjeneren den
igen og satte sig; og alles Øjne i Synagogen stirrede
på ham. 21 Men han begyndte at sige til dem: "I Dag
er dette Skriftord gået i Opfyldelse for eders Øren." 22
Og de berømmede ham alle og undrede sig over de
livsalige Ord, som udgik af hans Mund, og de sagde:
"Er dette ikke Josefs Søn?" 23 Og han sagde til dem:
"I ville sikkerlig sige mig dette Ordsprog: Læge! læg
dig selv; gør også her i din Fædreneby så. store Ting,
som vi have hørt ere skete i Kapernaum." 24 Men
han sagde: "Sandelig, siger jeg eder, at ingen Profet
er anerkendt i sit Fædreland. 25 Men jeg siger eder i
Sandhed: Der var mange Enker i Israel i Elias's Dage,
da Himmelen var lukket i tre År og seks Måneder,
den Gang der var en stor Hunger i hele Landet; 26 og
til ingen af dem blev Elias sendt uden til Sarepta ved
Sidon til en Enke. 27 Og der var mange spedalske i
Israel på Profeten Elisas Tid, og ingen af dem blev
renset, uden Syreren Naman." 28 Og alle, som vare i
Synagogen, bleve fulde af Harme, da de hørte dette.
29 Og de stode op og stødte ham ud af Byen og førte
ham hen til Skrænten af det Bjerg, på hvilket deres
By var bygget, for at styrte ham ned. 30 Men han
gik igennem, midt imellem dem, og drog bort. 31 Og
han kom ned til Kapernaum, en By i Galilæa, og
lærte dem på Sabbaterne. 32 Og de bleve slagne af
Forundring over hans Lære, thi hans Tale var med
Myndighed. 33 Og i Synagogen var der et Menneske,
som havde en uren ond Ånd, og han råbte med høj
Røst: 34 "Ak! hvad have vi med dig at gøre, Jesus

af Nazareth? Er du kommen for at ødelægge os?
Jeg kender dig, hvem du er, du Guds hellige." 35
Og Jesus truede ham og sagde: "Ti, og far ud af
ham!" Og den onde Ånd kastede ham ind imellem
dem og for ud af ham uden at have gjort ham nogen
Skade. 36 Og der kom en Rædsel over alle; og de
talte med hverandre og sagde "Hvad er dog dette
for et Ord; thi han byder over de urene Ånder med
Myndighed og Kraft, og de fare ud?" 37 Og Rygtet om
ham udbredtes alle Vegne i det omliggende Land. 38
Men han stod op og gik fra Synagogen ind i Simons
Hus; og Simons Svigermoder plagedes at en stærk
Feber; og de bade ham for hende. 39 Og han stillede
sig hen over hende og truede Feberen, og den forlod
hende. Men hun stod straks op og vartede dem op.
40 Men da Solen gik ned, førte alle de, som havde
syge med alle Hånde Svagheder, dem til ham; og han
lagde Hænderne på hver enkelt af dem og helbredte
dem 41 Også onde Ånder fore ud al mange, råbte
og sagde: "Du er Guds Søn;" og han truede dem
og tillod dem ikke at tale, fordi de vidste, at han var
Kristus. 42 Men da det var blevet Dag, gik han ud og
drog til et øde Sted; og Skarerne ledte efter ham; og
de kom hen til ham, og de holdt på ham, for at han
ikke skulde gå fra dem. 43 Men han sagde til dem:
"Også for de andre Byer bør jeg forkynde Evangeliet
om Guds Rige; thi dertil blev jeg udsendt." 44 Og han
prædikede i Galilæas Synagoger.

5 Men det skete, da Folkeskaren trængte sig
sammen om ham og hørte Guds Ord, og han stod
ved Genezareths Sø, 2 da så han to Skibe stå ved
Søen; men Fiskerne vare gåede fra dem og toede
Garnene. 3 Og han gik om Bord i et af Skibene, som
var Simons, og bad ham at lægge lidt fra Land; og
han satte sig og lærte Skarerne fra Skibet. 4 Men da
han holdt op med at tale, sagde han til Simon: "Far
ud på Dybet, og kaster eders Garn ud til en Dræt!"
5 Og Simon svarede og sagde til ham: "Mester! vi
have arbejdet hele Natten og fik intet; men på dit Ord
vil jeg kaste Garnene ud." 6 Og da de gjorde det,
fangede de en stor Mængde Fisk, og deres Garn
sønderreves. 7 Og de vinkede ad deres Staldbrødre i
det andet Skib, at de skulde komme og hjælpe dem;
og de kom og de fyldte begge Skibene, så at de var
nær ved at synke. 8 Men da Simon Peter så det, faldt
han ned for Jesu Knæ og sagde: "Gå bort fra mig, thi
jeg er en syndig Mand, Herre!" 9 Thi en Rædsel var
påkommen ham og alle dem, som vare med ham,
over den Fiskedræt, som de havde fået; 10 ligeledes
også Jakob og Johannes, Zebedæus's Sønner, som
vare Simons Staldbrødre. Og Jesus sagde til Simon:
"Frygt ikke, fra nu af skal du fange Mennesker." 11
Og de lagde Skibene til Land og forlode alle Ting og
fulgte ham. 12 Og det skete, medens han var i en af
Byerne, se, da var der en Mand fuld af Spedalskhed;
og da han så Jesus, faldt han på sit Ansigt, bad ham
og sagde: "Herre! om du vil, kan du rense mig." 13
Og han udrakte Hånden og rørte ved ham og sagde:
"Jeg vil; bliv ren!" Og straks forlod Spedalskheden
ham. 14 Og han bød ham, at han skulde ikke sige det
til nogen, men "gå bort, og fremstil dig for Præsten,
og offer for din Renselse, således som Moses har
befalet, til Vidnesbyrd for dem!" 15 Men Rygtet om
ham udbredte sig end mere, og store Skarer kom
sammen for at høre og for at helbredes for deres
Sygdomme. 16 Men han gik bort til Ørkenerne og
bad. 17 Og det skete en af de Dage, at han lærte, og
der sad Farisæere og Lovlærere, som vare komne fra
enhver Landsby i Galilæa og Judæa og fra Jerusalem;
og Herrens Kraft var hos ham til at helbrede. 18 Og
se, nogle Mænd bare på en Seng en Mand, som var
værkbruden, og de søgte at bære ham ind og lægge
ham foran ham. 19 Og da de ikke fandt nogen Vej
til at bære ham ind for Skarens Skyld, stege de op
oven på Taget og firede ham tillige med Sengen ned
imellem Tagstenene midt iblandt dem foran Jesus.
20 Og da han så deres Tro, sagde han: "Menneske!
dine Synder ere dig forladte." 21 Og de skriftkloge og
Farisæerne begyndte at tænke således ved sig selv:
"Hvem er denne, som taler Gudsbespottelser? Hvem
kan forlade Synder, uden Gud alene?" 22 Men da
Jesus kendte deres Tanker, svarede han og sagde til
dem: "Hvad tænke I på i eders Hjerter? 23 Hvilket er
lettest at sige: Dine Synder ere dig forladte? eller at
sige: Stå op og gå? 24 Men for at I skulle vide, at
Menneskesønnen har Magt på Jorden til at forlade
Synder," så sagde han til den værkbrudne: "Jeg siger
dig, stå op, og tag din Seng, og gå til dit Hus!" 25 Og
han stod straks op for deres Øjne og tog det, som
han lå på, og gik hen til sit Hus og priste Gud. 26
Og Forfærdelse betog alle, og de priste Gud; og de
bleve fulde af Frygt og sagde: "Vi have i Dag set
utrolige Ting." 27 Og derefter gik han ud og så en
Tolder ved Navn Levi sidde ved Toldboden, og han
sagde til ham: "Følg mig!" 28 Og han forlod alle Ting
og stod op og fulgte ham. 29 Og Levi gjorde et stort
Gæstebud for ham i sit Hus; og der var en stor Skare
af Toldere og andre, som sade til Bords med dem. 30
Og Farisæerne og deres Skriftkloge knurrede imod
hans Disciple og sagde: "Hvorfor spise og drikke I
med Toldere og Syndere?" 31 Og Jesus svarede

og sagde til dem: "De raske trænge ikke til Læge,
men de syge. 32 Jeg er ikke kommen for at kalde
retfærdige, men Syndere til Omvendelse." 33 Men
de sagde til ham: "Johannes's Disciple faste ofte og
holde Bønner og Farisæernes ligeså; men dine spise
og drikke?" 34 Men Jesus sagde til dem: "Kunne I vel
få Brudesvendene til at faste, så længe Brudgommen
er hos dem? 35 Men der skal komme Dage, da
Brudgommen bliver tagen fra dem; da skulle de faste
i de Dage." 36 Men han sagde også en Lignelse
til dem: "Ingen river en Lap af et nyt Klædebon og
sætter den på et gammelt Klædebon; ellers river han
både det nye sønder, og Lappen fra det nye vil ikke
passe til det gamle. 37 Og ingen kommer ung Vin på
gammle Læderflasker; ellers sprænger den unge Vin
Læderflaskerne, og den spildes, og Læderflaskerne
ødelægges. 38 Men man skal komme ung Vin på
nye Læderflasker, så blive de begge bevarede. 39
Og ingen, som har drukket den gamle, vil have den
unge; thi han siger: Den gamle er god."

6 Men det skete på den næstførste Sabbat, at
han vandrede igennem en Sædemark, og hans
Disciple plukkede Aks og gned dem med Hænderne
og spiste. 2 Men nogle af Farisæerne sagde: "Hvorfor
gøre I, hvad det ikke er tilladt at gøre på Sabbaten?"
3 Og Jesus svarede og sagde til dem: "Have I da ikke
læst, hvad David gjorde, da han blev hungrig, han og
de, som vare med ham? 4 hvorledes han gik ind i
Guds Hus og tog Skuebrødene og spiste og gav også
dem, som vare med ham, skønt det ikke er nogen
tilladt at spise dem uden Præsterne alene." 5 Og han
sagde til dem: "Menneskesønnen er Herre også over
Sabbaten." 6 Men det skete på en anden Sabbat,
at han kom ind i Synagogen og lærte. Og der var
der en Mand, hvis højre Hånd var vissen. 7 Men de
skriftkloge og Farisæerne toge Vare på ham, om han
vilde helbrede på Sabbaten, for at de kunde finde
noget at anklage ham for. 8 Men han vidste deres
Tanker; og han sagde til Manden, som havde den
visne Hånd: "Rejs dig og stå frem her i Midten!" Og
han rejste sig og stod frem. 9 Men Jesus sagde til
dem: "Jeg spørger eder, om det er tilladt at gøre godt
på Sabbaten eller at gøre ondt, at frelse Liv eller at
ødelægge det?" 10 Og han så omkring på dem alle
og sagde til ham: "Ræk din Hånd ud!" Og han gjorde
det; da blev hans Hånd sund igen som den anden. 11
Men de bleve fulde af Raseri og talte med hverandre
om, hvad de skulde gøre ved Jesus. 12 Men det skete
i disse Dage, at han gik ud på et Bjerg for at bede; og
han tilbragte Natten i Bøn til Gud. 13 Og da det blev
Dag, hidkaldte han sine Disciple og udvalgte tolv af
dem, hvilke han også kaldte Apostle: 14 Simon, hvem
han også kaldte Peter, og Andreas, hans Broder, og
Jakob og Johannes og Filip og Bartholomæus 15
og Matthæus og Thomas, Jakob, Alfæus's Søn, og
Simon, som kaldes Zelotes, 16 Judas, Jakobs Søn,
og Judas Iskariot, som blev Forræder. 17 Og han
gik ned med dem og stod på et jævnt Sted, og der
var en Skare af hans Disciple og en stor Mængde af
Folket fra hele Judæa og Jerusalem og Kysten ved
Tyrus og Sidon, 18 som vare komne for at høre ham
og helbredes for deres Sygdomme. Og de plagede
bleve helbredte fra urene Ånder; 19 og hele Skaren
søgte at røre ved ham; thi en Kraft gik ud fra ham
og helbredte alle. 20 Og han opløftede sine Øjne på
sine Disciple og sagde: "Salige ere I fattige, thi eders
er Guds Rige. 21 Salige ere I, som nu hungre, thi
I skulle mættes. Salige ere I, som nu græde, thi I
skulle le. 22 Salige er I, når Menneskene hade eder,
og når de udstøde eder og håne eder og forkaste
eders Navn som ondt for Menneskesønnens Skyld.
23 Glæder eder på den Dag og jubler; thi se, eders
Løn er stor i Himmelen. Thi på samme Måde gjorde
deres Fædre ved Profeterne. 24 Men ve eder, I rige,
thi I have allerede fået eders Trøst. 25 Ve eder, I, som
nu ere mætte, thi I skulle hungre. Ve eder, I, som nu
le, thi I skulle sørge og græde. 26 Ve eder, når alle
Mennesker tale godt om eder; thi på samme Måde
gjorde deres Fædre ved de falske Profeter. 27 Men
jeg siger eder, I, som høre: Elsker eders Fjender,
gører dem godt, som hade eder; 28 velsigner dem,
som forbande eder, og beder for dem, som krænke
eder. 29 Den, som slår dig på den ene Kind, byd ham
også den anden til; og den, som tager Kappen fra dig,
formen ham heller ikke Kjortelen! 30 Giv enhver, som
beder dig; og af den, som tager, hvad dit er, kræve du
det ikke igen! 31 Og som I ville, at Menneskene skulle
gøre imod eder, ligeså skulle også I gøre imod dem!
32 Og dersom I elske dem, som elske eder, hvad Tak
have I derfor? Thi også Syndere elske dem, som
dem elske. 33 Og dersom I gøre vel imod dem, der
gøre vel imod eder, hvad Tak have I derfor? Thi også
Syndere gøre det samme. 34 Og dersom I låne dem,
af hvem I håbe at få igen, hvad Tak have I derfor? Thi
også Syndere låne Syndere for at få lige igen. 35 Men
elsker eders Fjender, og gører vel, og låner uden at
vente noget derfor, så skal eders Løn være stor, og I
skulle være den Højestes Børn; thi han er god imod
de utaknemmelige og onde. 36 Vorder barmhjertige,
ligesom eders Fader er barmhjertig. 37 Og dømmer
ikke, så skulle I ikke dømmes; fordømmer ikke, så

skulle I ikke fordømmes; forlader, så skal der forlades
eder; 38 giver, så skal der gives eder. Et godt, knuget,
rystet, topfuldt Mål skulle de give i eders Skød; thi
med hvad Mål I måle, skal der tilmåles eder igen." 39
Men han sagde dem også en Lignelse: "Mon en blind
kan lede en blind? Ville de ikke begge falde i Graven?
40 En Discipel er ikke over sin Mester; men enhver,
som er fuldt færdig, skal være som sin Mester. 41
Men hvorfor ser du Skæven, som er i din Broders
Øje; men Bjælken, som er i dit eget Øje, bliver du
ikke var? 42 Eller hvorledes kan du sige til din Broder:
Broder! lad mig drage Skæven ud, som er i dit Øje,
du, som ikke ser Bjælken i dit eget Øje? Du Hykler!
drag først Bjælken ud af dit Øje, og da kan du se klart
til at drage Skæven ud, som er i din Broders Øje. 43
Thi der er intet godt Træ, som bærer rådden Frugt, og
intet råddent Træ, som bærer god Frugt 44 Thi hvert
Træ kendes på sin egen Frugt; thi man sanker ikke
Figener af Torne, ikke heller plukker man Vindruer af
en Tornebusk. 45 Et godt Menneske fremfører det
gode af sit Hjertes gode Forråd, og et ondt Menneske
fremfører det onde af sit onde Forråd; thi af Hjertets
Overflødighed taler hans Mund. 46 Men hvorfor kalde
I mig Herre, Herre! og gøre ikke, hvad jeg siger? 47
Hver den, som kommer til mig og hører mine Ord og
gør efter dem, hvem han er lig, skal jeg vise eder.
48 Han er lig et Menneske, der byggede et Hus og
gravede i Dybden og lagde Grundvolden på Klippen;
men da en Oversvømmelse kom, styrtede Floden
imod det Hus, og den kunde ikke ryste det; thi det
var bygget godt. 49 Men den, som hører og ikke gør
derefter, han er lig et Menneske, der byggede et Hus
på Jorden, uden Grundvold; og Floden styrtede imod
det, og det faldt straks sammen, og dette Hus's Fald
blev stort."

7 Men da han havde fuldendt alle sine Ord i Folkets
Påhør, gik han ind i Kapernaum. 2 Men en
Høvedsmands Tjener, som denne holdt meget af,
var syg og nær ved at dø. 3 men da han hørte om
Jesus, sendte han nogle af Jødernes Ældste til ham
og bad ham om, at han vilde komme og helbrede
hans Tjener. 4 Men da de kom til Jesus, bade de
ham indtrængende og sagde: "Han er vel værd, at
du gør dette for ham; 5 thi han elsker vort Folk,
og han har bygget Synagogen for os." 6 Og Jesus
gik med dem. Men da han allerede ikke var langt
fra Huset, sendte Høvedsmanden nogle Venner og
lod ham sige: "Herre! umag dig ikke; thi jeg er ikke
værdig til, at du skal gå ind under mit Tag. 7 Derfor
agtede jeg heller ikke mig selv værdig til at komme
til dig; men sig det med et Ord, så bliver min Dreng
helbredt. 8 Jeg er jo selv et Menneske, som står
under Øvrighed og har Stridsmænd under mig; og
siger jeg til den ene: Gå! så går han; og til den anden:
Kom! så kommer han; og til min Tjener: Gør dette! så
gør han det." 9 Men da Jesus hørte dette, forundrede
han sig over ham; og han vendte sig om og sagde til
Skaren, som fulgte ham: "Jeg siger eder, end ikke
i Israel har jeg fundet så stor en Tro." 10 Og da
de, som vare udsendte, kom tilbage til Huset, fandt
de den syge Tjener sund. 11 Og det skete Dagen
derefter, at han gik til en By, som hed Nain, og der
gik mange af hans Disciple og en stor Skare med
ham. 12 Men da han nærmede sig Byens Port, se, da
blev en død båren ud, som var sin Moders enbårne
Søn, og hun var Enke; og en stor Skare fra Byen
gik med hende. 13 Og da Herren så hende, ynkedes
han inderligt over hende og sagde til hende: "Græd
ikke!" 14 Og han trådte til og rørte ved Båren; men
de, som bare, stode stille, og han sagde: "du unge
Mand, jeg siger dig, stå op!" 15 Og den døde rejste
sig op og begyndte at tale; og han gav ham til hans
Moder. 16 Men Frygt betog alle, og de priste Gud
og sagde: "Der er en stor Profet oprejst iblandt os,
og Gud har besøgt sit Folk." 17 Og denne Tale om
ham kom ud i hele Judæa og i hele det omliggende
Land. 18 Og Johannes's Disciple fortalte ham om
alt dette. Og Johannes kaldte to af sine Disciple til
sig 19 og sendte dem til Herren og lod sige: "Er du
den, som kommer, eller skulle vi vente en anden?"
20 Og da Mændene kom til ham, sagde de: "Johannes
Døberen har sendt os til dig og lader sige: Er du den,
som kommer, eller skulle vi vente en anden?" 21 I den
samme Time helbredte han mange for Sygdomme og
Plager og onde Ånder og skænkede mange blinde
Synet. 22 Og han svarede og sagde til dem: "Går
hen, og forkynder Johannes de Ting, som I have set
og hørt: Blinde se, lamme gå, spedalske renses, døve
høre, døde stå op, Evangeliet forkyndes for fattige;
23 og salig er den, som ikke forarges på mig." 24 Men
da Johannes's Sendebud vare gåede bort, begyndte
han at sige til Skarerne om Johannes: "Hvad gik I
ud i Ørkenen at skue? Et Rør, som bevæges hid
og did af Vinden? 25 Eller hvad gik I ud at se? Et
Menneske, iført bløde Klæder? Se, de, som leve i
prægtige Klæder og i Vellevned, ere i Kongsgårdene.
26 Eller hvad gik I ud at se? En Profet? Ja, siger jeg
eder, endog mere end en Profet! 27 Han er den, om
hvem der er skrevet: Se, jeg sender min Engel for dit
Ansigt, han skal berede din Vej foran dig. 28 Jeg siger
eder: Iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er ingen

større Profet end Johannes; men den mindste i Guds
Rige er større end han. 29 Og hele Folket, som hørte
ham, endog Tolderne, gav Gud Ret, idet de bleve
døbte med Johannes's Dåb. 30 Men Farisæerne og
de lovkyndige have foragtet Guds Råd med dem selv,
idet de ikke bleve døbte af ham. 31 Ved hvem skal jeg
da ligne denne Slægts Mennesker? og hvem ligne
de? 32 De ligne Børn, som sidde på Torvet og råbe til
hverandre og sige: Vi blæste på Fløjte for eder, og I
dansede ikke, vi sang Klagesange for eder, og I græd
ikke. 33 Thi Johannes Døberen kom, som hverken
spiste Brød eller drak Vin, og I sige: Han er besat. 34
Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og I
sige: Se, en Frådser og en Vindranker, Tolderes og
Synderes Ven! 35 Dog Visdommen er retfærdiggjort
ved alle sine Børn!" 36 Men en af Farisæerne bad
ham om, at han vilde spise med ham; og han gik ind i
Farisæerens Hus og satte sig til Bords. 37 Og se, der
var en Kvinde, som var en Synderinde i Byen; da
hun fik at vide, at han sad til Bords i Farisæerens
Hus, kom hun med en Alabastkrukke med Salve; 38
og hun stillede sig bag ved ham, ved hans Fødder
og græd og begyndte at væde hans Fødder med
sine Tårer og aftørrede dem med sit Hovedhår og
kyssede hans Fødder og salvede dem med Salven.
39 Men da Farisæeren, som havde indbudt ham, så
det, sagde han ved sig selv: "Dersom denne var en
Profet, vidste han, hvem og hvordan en Kvinde denne
er, som rører ved ham, at hun er en Synderinde."
40 Og Jesus tog til Orde og sagde til ham: "Simon!
jeg har noget at sige dig." Men han siger: "Mester,
sig frem!" 41 "En Mand, som udlånte Penge, havde
to Skyldnere; den ene var fem Hundrede Denarer
skyldig. men den anden halvtredsindstyve. 42 Da de
ikke havde noget at betale med, eftergav han dem
det begge. Hvem af dem vil nu elske ham mest?" 43
Simon svarede og sagde: "Jeg holder for, den, hvem
han eftergav mest?" Men han sagde til ham: "Du
dømte ret." 44 Og han vendte sig imod Kvinden og
sagde til Simon: "Ser du denne Kvinde? Jeg kom
ind i dit Hus; du gav mig ikke Vand til mine Fødder;
men hun vædede mine Fødder med sine Tårer og
aftørrede dem med sit Hår. 45 Du gav mig intet Kys;
men hun ophørte ikke med at kysse mine Fødder,
fra jeg kom herind. 46 Du salvede ikke mit Hoved
med Olie; men hun salvede mine Fødder med Salve.
47 Derfor siger jeg dig: Hendes mange Synder ere
hende forladte, eftersom hun elskede meget; men
den, hvem lidet forlades, elsker lidet." 48 Men han
sagde til hende: "Dine Synder ere forladte!" 49 Og
de, som sade til Bords med ham, begyndte at sige
ved sig selv: "Hvem er denne, som endog forlader
Synder?" 50 Men han sagde til Kvinden: "Din Tro har
frelst dig, gå bort med Fred!"

8 Og det skete i Tiden der efter, at han rejste
igennem Byer og Landsbyer og prædikede og
forkyndte Evangeliet om Guds Rige, og med ham
de tolv 2 og nogle Kvinder, som vare helbredte fra
onde Ånder og Sygdomme, nemlig: Maria, der kaldes
Magdalene, af hvem syv onde Ånder vare udfarne;
3 og Johanna, Herodes's Husfoged Kuzas Hustru,
og Susanna og mange andre, som tjente dem med,
hvad de ejede. 4 Men da en stor Skare kom sammen,
og de droge til ham fra de forskellige Byer, sagde han
ved en Lignelse: 5 "En Sædemand gik ud at så sin
Sæd; og idet han såede, faldt noget ved Vejen og
blev nedtrådt, og Himmelens Fugle åde det op. 6 Og
noget faldt på Klippen; og da det voksede op, visnede
det, fordi det ikke havde Væde. 7 Og noget faldt midt
iblandt Torne, og Tornene voksede op med og kvalte
det. 8 Og noget faldt i den gode Jord, og det voksede
op og bar hundrede Fold Frugt." Da han sagde dette,
råbte han: "Den, som har Øren at høre med, han
høre!" 9 Men hans Disciple spurgte ham, hvad denne
Lignelse skulde betyde. 10 Og han sagde: "Eder er
det givet at kende Guds Riges Hemmeligheder, men
de andre i Lignelser, for at de, skønt seende, ikke
skulle se, og, skønt hørende, ikke skulle forstå. 11
Men dette er Lignelsen: Sæden er Guds Ord. 12 Men
de ved Vejen ere de, som høre det; derefter kommer
Djævelen og tager Ordet bort af deres Hjerte, for
at de ikke skulle tro og blive frelste. 13 Men de på
Klippen ere de, som modtage Ordet med Glæde, når
de høre det, og disse have ikke Rod; de tro til en Tid
og falde fra i Fristelsens Tid. 14 Men det, som faldt
iblandt Torne, det er dem, som have hørt og så gå
hen og kvæles under Livets Bekymringer og Rigdom
og Nydelser og ikke bære moden Frugt. 15 Men det i
den gode Jord, det er dem, som, når de have hørt
Ordet, beholde det i et smukt og godt Hjerte og bære
Frugt i Udholdenhed. 16 Men ingen, som tænder et
Lys, skjuler det med et Kar eller sætter det under en
Bænk; men han sætter det på en Lysestage, for at
de, som komme ind, kunne se Lyset. 17 Thi der er
ikke noget skjult, som jo skal blive åbenbart; og ikke
noget lønligt, som jo skal blive kendt og komme for
Lyset. 18 Ser derfor til, hvorledes I høre; thi den, som
har, ham skal der gives; og den, som ikke har, fra
ham skal endog det tages, han synes at have." 19
Men hans Moder og Brødre kom til ham og kunde
ikke nå frem til ham for Skaren. 20 Og det blev ham

meddelt: "Din Moder og dine Brødre stå udenfor og
begære at se dig." 21 Men han svarede og sagde
til dem: "Min Moder og mine Brødre ere disse, som
høre Guds Ord og gøre efter det." 22 Og det skete en
af de Dage, at han gik om Bord i et Skib tillige med
sine Disciple, og han sagde til dem: "Lader os fare
over til hin Side af Søen;" og de sejlede ud. 23 Men
medens de sejlede, faldt han i Søvn; og en Stormvind
for ned over Søen, og Skibet blev fuldt af Vand, og de
vare i Fare. 24 Da trådte de hen og vækkede ham og
sagde: "Mester, Mester! vi forgå." Men han stod op
og truede Vinden og Vandets Bølger; og de lagde sig,
og det blev blikstille. 25 Og han sagde til dem: "Hvor,
er eders Tro?" Men de frygtede og undrede sig, og
sagde til hverandre: "Hvem er dog denne, siden han
byder både over Vindene og Vandet, og de ere ham
lydige?" 26 Og de sejlede ind til Gadarenernes Land,
som ligger lige over for Galilæa. 27 Men da han trådte
ud på Landjorden, mødte der ham en Mand fra Byen,
som i lang Tid havde været besat af onde Ånder og
ikke havde haft Klæder på og ikke opholdt sig i Hus,
men i Gravene. 28 Men da han så Jesus, råbte han
og faldt ned for ham og sagde med høj Røst: "Hvad
har jeg med dig at gøre, Jesus, den højeste Guds
Søn? jeg beder dig om, at du ikke vil pine mig." 29
Thi han bød den urene Ånd at fare ud af Manden; thi
i lange Tider havde den revet ham med sig, og han
blev bunden med Lænker og Bøjer og bevogtet, og
han sønderrev, hvad man bandt ham med, og dreves
af den onde Ånd ud i Ørkenerne. 30 Men Jesus
spurgte ham og sagde: "Hvad er dit Navn?" Men han
sagde: "Leion"; thi mange onde Ånder vare farne i
ham. 31 Og de bade ham om at han ikke vilde byde
dem at fare ned i Afgrunden; (Abyssos g12) 32 men der
var sammesteds en stor Hjord Svin, som græssede
på Bjerget; og de bade ham om, at han vilde tilstede
dem at fare i dem; og han tilstedte dem det. 33 Men
de onde Ånder fore ud at Manden og fore i Svinene,
og Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i Søen
og druknede. 34 Men da Hyrderne så det, som var
sket, flyede de og forkyndte det i Byen og på Landet.
35 Da gik de ud for af se det, som var sket, og de kom
til Jesus og fandt Manden, af hvem de onde Ånder
vare udfarne, siddende ved Jesu Fødder, påklædt
og ved Samling; og de frygtede. 36 Og de, som
havde set det, fortalte dem, hvorledes den besatte var
bleven frelst. 37 Og hele Mængden fra Gadarenernes
Omegn bad ham om, at han vilde gå bort fra dem; thi
de vare betagne af stor Frygt. Men han gik om Bord i
et Skib og vendte tilbage igen. 38 Men Manden, af
hvem de onde Ånder vare udfarne, bad ham om, at
han måtte være hos ham; men han lod ham fare og
sagde: 39 "Vend tilbage til dit Hus, og fortæl, hvor
store Ting Gud har gjort imod dig." Og han gik bort
og kundgjorde over hele Byen, hvor store Ting Jesus
havde gjort imod ham. 40 Men det skete, da Jesus
kom tilbage, tog Skaren imod ham; thi de ventede
alle på ham. 41 Og se, det kom en Mand, som hed
Jairus, og han var Forstander for Synagogen; og
han faldt ned for Jesu Fødder og bad ham komme
ind i hans Hus; 42 thi han havde en enbåren Datter,
omtrent tolv År gammel, og hun droges med Døden.
Men idet han gik, trængte Skarerne sig sammen om
ham. 43 Og en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv
År og havde kostet al sin Formue på Læger og ikke
kunde blive helbredt af nogen, 44 hun gik til bagfra
og rørte ved Fligen af hans Klædebon, og straks
standsedes hendes Blodflod. 45 Og Jesus sagde:
"Hvem var det, som rørte ved mig?" Men da alle
nægtede det, sagde Peter og de, som vare med ham:
"Mester! Skarerne trykke og trænge dig, og du siger:
Hvem var det, som rørte ved mig?" 46 Men Jesus
sagde: "Der rørte nogen ved mig; thi jeg mærkede,
at der udgik en Kraft fra mig." 47 Men da Kvinden
så, at det ikke var skjult, kom hun bævende og faldt
ned for ham og fortalte i alt Folkets Påhør, af hvad
Årsag hun havde rørt ved ham, og hvorledes hun
straks var bleven helbredt. 48 Men han sagde til
hende: "Datter! din Tro har frelst dig; gå bort med
Fred!" 49 Medens han endnu talte, kommer der en
fra Synagogeforstanderens Hus og siger til ham:
"Din Datter er død; umag ikke Mesteren!" 50 Men da
Jesus hørte det, svarede han ham: "Frygt ikke; tro
blot; så skal hun blive frelst." 51 Men da han kom til
Huset, tillod han ingen at gå ind med sig uden Peter
og Johannes og Jakob og Pigens Fader og Moder.
52 Og de græd alle og holdt Veklage over hende;
men han sagde: "Græder ikke; hun er ikke død, men
sover." 53 Og de lo ad ham; thi de vidste, at hun
var død. 54 Men han greb hendes Hånd og råbte
og sagde: "Pige, stå op!" 55 Og hendes Ånd vendte
tilbage, og hun stod straks op; og han befalede, at
de skulde give hende noget at spise. 56 Og hendes
Forældre bleve forfærdede; men han bød dem, at de
ikke måtte sige nogen det, som var sket.

9 Men han sammenkaldte de tolv og gav dem Magt
og Myndighed over alle de onde Ånder og til at
helbrede Sygdomme. 2 Og han sendte dem ud for at
prædike Guds Rige og helbrede de syge. 3 Og han
sagde til dem: "Tager intet med på Vejen, hverken
Stav eller Taske eller Brød eller Penge, ej heller skal

nogen have to Kjortler. 4 Og hvor I komme ind i et
Hus, der skulle I blive og derfra drage bort. 5 Og hvor
som helst de ikke modtage eder, fra den By skulle
I gå ud og endog ryste Støvet af eders Fødder til
Vidnesbyrd imod dem." 6 Men de gik ud og droge fra
Landsby til Landsby, idet de forkyndte Evangeliet og
helbredte alle Vegne. 7 Men Fjerdingsfyrsten Herodes
hørte alt det, som skete; og han var tvivlrådig, fordi
nogle sagde, at Johannes var oprejst fra de døde; 8
men nogle, at Elias havde vist sig; men andre, at en
af de gamle Profeter var opstanden. 9 Men Herodes
sagde: "Johannes har jeg ladet halshugge; men hvem
er denne, om hvem jeg hører sådanne Ting?" Og han
søgte at få ham at se. 10 Og Apostlene kom tilbage
og fortalte ham, hvor store Ting de havde gjort. Og
han tog dem med sig og drog bort afsides til en By,
som kaldes Bethsajda. 11 Men da Skarerne fik det
at vide, fulgte de efter ham; og han tog imod dem
og talte til dem om Guds Rige og helbredte dem,
som trængte til Lægedom. 12 Men Dagen begyndte
at hælde. Og de tolv kom hen og sagde til ham:
"Lad Skaren gå bort, for at de kunne gå herfra til de
omliggende Landsbyer og Gårde og få Herberge og
finde Føde; thi her ere vi på et øde Sted." 13 Men han
sagde til dem: "Giver I dem at spise!"Men de sagde:
"Vi have ikke mere end fem Brød og to Fisk, med
mindre vi skulle gå bort og købe Mad til hele denne
Mængde." 14 De vare nemlig omtrent fem Tusinde
Mænd. Men han sagde til sine Disciple: "Lader dem
sætte sig ned i Hobe, halvtredsindstyve i hver." 15
Og de gjorde så og lode dem alle sætte sig ned. 16
Men han tog de fem Brød og de to Fisk, så op til
Himmelen og velsignede dem, og han brød dem og
gav sine Disciple dem at lægge dem for Skaren. 17
Og de spiste og bleve alle mætte; og det, som de fik
tilovers af Stykker, blev opsamlet, tolv Kurve. 18 Og
det skete, medens han bad, vare hans Disciple alene
hos ham; og han spurgte dem og sagde: "Hvem sige
Skarerne, at jeg er?" 19 Men de svarede og sagde:
"Johannes Døberen; men andre: Elias; men andre:
En af de gamle Profeter er opstanden." 20 Og han
sagde til dem: "Men I hvem sige I, at jeg er?" Og
Peter svarede og sagde: "Guds Kristus." 21 Men
han bød dem strengt ikke at sige dette til nogen, 22
idet han sagde: "Menneskesønnen skal lide meget
og forkastes af de Ældste og Ypperstepræsterne og
de skriftkloge og ihjelslås og oprejses på den tredje
Dag." 23 Men han sagde til alle: "Vil nogen komme
efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op
daglig og følge mig; 24 thi den, som vil frelse sit Liv.
skal miste det; men den, som mister sit Liv for min
Skyld, han skal frelse det. 25 Thi hvad gavner det et
Menneske, om han har vundet den hele Verden, men
mistet sig selv eller bødet med sig selv? 26 Thi den,
som skammer sig ved mig og mine Ord, ved ham skal
Menneskesønnen skamme sig, når han kommer i sin
og Faderens og de hellige Engles Herlighed. 27 Men
sandelig, siger jeg eder: Der er nogle af dem, som stå
her. der ingenlunde skulle smage Døden. førend de
se Guds Rige." 28 Men det skete omtrent otte Dage
efter denne Tale, at han tog Peter og Johannes og
Jakob med sig og gik op på Bjerget for at bede. 29
Og det skete, medens han bad, da blev hans Ansigts
Udseende anderledes, og hans Klædebon blev hvidt
og strålende. 30 Og se, to Mænd talte med ham, og
det var Moses og Elias, 31 som bleve set i Herlighed
og talte om hans Udgang, som han skulde fuldbyrde i
Jerusalem. 32 Men Peter og de, som vare med ham,
vare betyngede af Søvn; men da de vågnede op,
så de hans Herlighed og de to Mænd, som stode
hos ham. 33 Og det skete, da disse skiltes fra ham,
sagde Peter til Jesus: "Mester! det er godt, at vi ere
her; og lader os gøre tre Hytter, en til dig og en til
Moses og en til Elias;" men han vidste ikke, hvad han
sagde. 34 Men idet han sagde dette, kom en Sky
og overskyggede dem; men de frygtede, da de kom
ind i Skyen. 35 Og der kom fra Skyen en Røst, som
sagde: "Denne er min Søn, den udvalgte, hører ham!"
36 Og da Røsten kom, blev Jesus funden alene. Og
de tav og forkyndte i de Dage ingen noget af det,
de havde set. 37 Men det skete Dagen derefter, da
de kom ned fra Bjerget, at der mødte ham en stor
Skare. 38 Og se, en Mand af Skaren råbte og sagde:
"Mester! jeg beder dig, se til min Søn: thi han er min
enbårne. 39 Og se, en Ånd griber ham, og pludseligt
skriger han, og den slider i ham, så at han fråder,
og med Nød viger den fra ham, idet den mishandler
ham; 40 og jeg bad dine Disciple om at uddrive den;
og de kunde ikke." 41 Men Jesus svarede og sagde:
"O du vantro og forvendte Slægt! hvor længe skal
jeg være hos eder og tåle eder? Bring din Søn hid!"
42 Men endnu medens han gik derhen, rev og sled
den onde Ånd i ham. Men Jesus truede den urene
Ånd og helbredte drengen og gav hans Fader ham
tilbage. 43 Men de bleve alle slagne af Forundring
over Guds Majestæt. Men da alle undrede sig over
alt det, han gjorde, sagde han til sine Disciple: 44
"Gemmer i eders Øren disse Ord: Menneskesønnen
skal overgives i Menneskers Hænder." 45 Men de
forstode ikke dette Ord, og det var skjult for dem,
så de ikke begreb det, og de frygtede for at spørge
ham om dette Ord. 46 Men der opstod den Tanke

hos dem, hvem der vel var den største af dem. 47
Men da Jesus så deres Hjertes Tanke, tog, han et
Barn og stillede det hos sig. 48 Og han sagde til dem:
"Den, som modtager dette Barn for mit Navns Skyld,
modtager mig; og den, som modtager mig, modtager
den, som udsendte mig; thi den, som er den mindste
iblandt eder alle, han er stor." 49 Men Johannes tog til
Orde og sagde: "Mester! vi så en uddrive onde Ånder
i dit Navn; og vi forbød ham det, fordi han ikke følger
med os." 50 Men Jesus sagde til ham: "Forbyder ham
det ikke; thi den, som ikke er imod eder, er for eder."
51 Men det skete, da hans Optagelses Dage vare ved
at fuldkommes, da fæstede han sit Ansigt på at drage
til Jerusalem. 52 Og han sendte Sendebud forud for
sig; og de gik og kom ind i en Samaritanerlandsby
for at berede ham Herberge. 53 Og de modtoge
ham ikke, fordi han var på Vejen til Jerusalem. 54
Men da hans Disciple, Jakob og Johannes, så det,
sagde de: "Herre! vil du, at vi skulle byde Ild fare ned
fra Himmelen og fortære dem, ligesom også Elias
gjorde?" 55 Men han vendte sig og irettesatte dem.
56 Og de gik til en anden Landsby. 57 Og medens de
vandrede på Vejen, sagde en til ham: "Jeg vil følge
dig, hvor du end går hen." 58 Og Jesus sagde til ham:
"Ræve have Huler, og Himmelens Fugle Reder; men
Menneskesønnen har ikke det, hvortil han kan hælde
sit Hoved." 59 Men han sagde til en anden: "Følg
mig!" Men denne sagde: "Herre! tilsted mig først at
gå hen at begrave min Fader." 60 Men han sagde til
ham: "Lad de døde begrave deres døde; men gå du
hen og forkynd Guds Rige!" 61 Men også en anden
sagde: "Herre! jeg vil følge dig; men tilsted mig først
at tage Afsked med dem, som ere i mit Hus." 62 Men
Jesus sagde til ham: "Ingen, som lægger sin Hånd på
Ploven og ser tilbage, er vel skikket for Guds Rige."

10 Men derefter udvalgte Herren også
halvfjerdsindstyve andre og sendte dem ud to
og to forud for sig, til hver By og hvert Sted, hvorhen
han selv vilde komme. 2 Og han sagde til dem:
"Høsten er stor, men Arbejderne ere få; beder derfor
Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til
sin Høst. 3 Går ud! Se, jeg sender eder som Lam
midt iblandt Ulve. 4 Bærer ikke Pung, ikke Taske, ej
heller Sko; og hilser ingen på Vejen! 5 Men hvor I
komme ind i et Hus, siger der først: Fred være med
dette Hus! 6 Og er der sammesteds et Fredens Barn,
skal eders Fred Hvile på ham; men hvis ikke, da
skal den vende tilbage til eder igen. 7 Men bliver i
det samme Hus, spiser og drikker, hvad de have;
thi Arbejderen er sin Løn værd. I må ikke flytte fra
Hus til Hus 8 Og hvor I komme ind i en By. og de
modtage eder, spiser der, hvad der sættes for eder; 9
og Helbreder de syge, som ere der, og siger dem:
Guds Rige er kommet nær til eder. 10 Men hvor I
komme ind i en By og de ikke modtage eder, der
skulle I gå ud på dens Gader og sige: 11 Endog det
Støv, som hænger ved vore Fødder fra eders By,
tørre vi af til eder; dog dette skulle I vide, at Guds
Rige er kommet nær. 12 Men jeg siger eder, det skal
gå Sodoma tåleligere på hin Dag end den By. 13 Ve
dig, Korazin! ve dig, Bethsajda! thi dersom de kraftige
Gerninger, som ere skete i eder, vare skete i Tyrus
og Sidon, da havde de for længe siden omvendt
sig, siddende i Sæk og Aske. 14 Men det skal gå
Tyrus og Sidon tåleligere ved Dommen end eder.
15 Og du, Kapernaum, som er bleven ophøjet indtil
Himmelen, du skal nedstødes indtil Dødsriget. **(Hadēs
g86)** 16 Den, som hører eder, hører mig, og den, som
foragter eder, foragter mig; men den, som foragter
mig, foragter den, som udsendte mig." 17 Men de
halvfjerdsindsfyve vendte tilbage med Glæde og
sagde: "Herre! også de onde Ånder ere os lydige i dit
Navn." 18 Men han sagde til dem: "Jeg så Satan
falde ned fra Himmelen som et Lyn. 19 Se, jeg har
givet eder Myndighed til at træde på Slanger og
Skorpioner og over hele Fjendens Magt, og slet intet
skal skade eder. 20 Dog, glæder eder ikke derover, at
Ånderne ere eder lydige; men glæder eder over, at
eders Navne ere indskrevne i Himlene." 21 I den
samme Stund frydede Jesus sig i den Helligånd og
sagde: "Jeg priser dig, Fader, Himmelens og Jordens
Herre! fordi du har skjult dette for vise og forstandige
og åbenbaret det for umyndige. Ja, Fader! thi således
skete det, som var velbehageligt for dig. 22 Alle Ting
ere mig overgivne af min Fader; og ingen kender,
hvem Sønnen er, uden Faderen, og hvem Faderen er,
uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vil åbenbare
ham." 23 Og han vendte sig til Disciplene og sagde
særligt til dem: "Salige ere de Øjne, som se det, I se.
24 Thi jeg siger eder, at mange Profeter og Konger
have ville se det, I se, og have ikke set det, og høre
det, I høre, og have ikke hørt det." 25 Og se, en
lovkyndig stod op og fristede ham og sagde: "Mester!
hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?"
(aiōnios g166) 26 Men han sagde til ham: "Hvad er der
skrevet i Loven, hvorledes læser du?". 27 Men han
svarede og sagde til ham: "Du skal elske Herren din
Gud af hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med
hele din Styrke og med hele dit Sind, og din Næste
som dig selv." 28 Men han sagde til ham: "Du svarede
ret; gør dette, så skal du leve." 29 Men han vilde gøre

sig selv retfærdig og sagde til Jesus: "Hvem er da
min Næste?" 30 Men Jesus svarede og sagde: "Et
Menneske gik ned fra Jerusalem til Jeriko, og han
faldt iblandt Røvere, som både klædte ham af og
sloge ham og gik bort og lod ham ligge halvdød. 31
Men ved en Hændelse gik en Præst den samme Vej
ned, og da han så ham, gik han forbi. 32 Ligeså også
en Levit; da han kom til Stedet, gik han hen og så
ham og gik forbi. 33 Men en Samaritan, som var på
Rejse, kom til ham, og da han så ham, ynkedes han
inderligt. 34 Og han gik hen til ham, forbandt hans
Sår og gød Olie og Vin deri, løftede ham op på sit
eget Dyr og førte ham til et Herberge og plejede ham.
35 Og den næste Dag tog han to Denarer frem og gav
Værten dem og sagde: Plej ham! og hvad mere du
lægger ud, vil jeg betale dig, når jeg kommer igen. 36
Hvilken af disse tre tykkes dig nu at have været hans
Næste, der var falden iblandt Røverne?" 37 Men han
sagde: "Han, som øvede. Barmhjertighed imod ham."
Og Jesus sagde til ham: "Gå bort, og gør du ligeså!"
38 Men det skete, medens de vare på Vandring, gik
han ind i en Landsby; og en Kvinde ved Navn Martha
modtog ham i sit Hus. 39 Og hun havde en Søster,
som hed Maria, og hun satte sig ved Herrens Fødder
og hørte på hans Tale. 40 Men Martha havde travlt
med megen Opvartning; og hun kom hen og sagde:
"Herre! bryder du dig ikke om, at min Søster har ladet
mig opvarte ene? Sig hende dog, at hun skal hjælpe
mig." 41 Men Herren svarede og sagde til hende:
"Martha! Martha! du gør dig Bekymring og Uro med
mange Ting; 42 men eet er fornødent. Maria har valgt
den gode Del, som ikke skal tages fra hende."

11 Og det skete, da han var på et Sted og bad, at
en af hans Disciple sagde til ham, da han holdt
op: "Herre! lær os at bede, som også Johannes lærte
sine Disciple." 2 Da sagde han til dem: "Når I bede,
da siger: Fader, Helliget vorde dit Navn; komme dit
Rige; 3 giv os hver dag vort daglige Brød; 4 og forlad
os vore Synder, thi også vi forlade hver, som er os
skyldig; og led os ikke i Fristelse!" 5 Og han sagde til
dem: "Om nogen af eder har en Ven og går til ham
ved Midnat og siger til ham: Kære! lån mig tre Brød,
6 efterdi en Ven af mig er kommen til mig fra Rejsen,
og jeg har intet at sætte for ham; 7 og hin så svarer
derinde fra og siger: Vold mig ikke Besvær; Døren er
allerede lukket, og mine Børn ere med mig i Seng;
jeg kan ikke stå op og give dig det: 8 da, siger jeg
eder, om han end ikke står op og giver ham det,
fordi han er hans Ven, så står han dog op for hans
Påtrængenheds Skyld og giver ham alt, hvad han
trænger til. 9 Og jeg siger eder: Beder, så skal eder
gives; søger, så skulle I finde; banker på, så skal
der lukkes op for eder. 10 Thi hver den, som beder,
han får, og den, som søger, han finder, og den, som
banker på, for ham skal der lukkes op. 11 Men hvilken
Fader iblandt eder vil give sin Søn en Sten, når han
beder om Brød, eller når han beder om en Fisk, mon
han da i Stedet for en Fisk vil give ham en Slange?
12 Eller når han beder om et Æg, mon han da vil give
ham en Skorpion? 13 Dersom da I, som ere onde,
vide at give eders Børn gode Gaver, hvor meget mere
skal da Faderen fra Himmelen give den Helligånd til
dem, som bede ham!" 14 Og han uddrev en ond Ånd,
og den var stum; men det skete, da den onde Ånd
var udfaren, talte den stumme, og Skaren forundrede
sig. 15 Men nogle af dem sagde: "Ved Beelzebul, de
onde Ånders Fyrste, uddriver han de onde Ånder." 16
Men andre fristede ham og forlangte af ham et Tegn
fra Himmelen. 17 Men da han kendte deres Tanker,
sagde han til dem: "Hvert Rige, som er kommet i Splid
med sig selv, lægges øde, og Hus falder over Hus.
18 Men hvis også Satan er kommen i Splid med sig
selv, hvorledes skal hans Rige da bestå? Thi I sige,
at jeg uddriver de onde Ånder ved Beelzebul. 19 Men
dersom jeg uddriver de onde Ånder ved Beelzebul,
ved hvem uddrive da eders Sønner dem? Derfor
skulle de være eders Dommere. 20 Men dersom
jeg uddriver de onde Ånder ved Guds Finger, da er
jo Guds Rige kommet til eder. 21 Når den stærke
bevæbnet vogter sin Gård, bliver det, han ejer, i Fred.
22 Men når en stærkere end han er kommen over
ham og har overvundet ham, da tager han hans fulde
Rustning, som han forlod sig på, og uddeler hans
Bytte. 23 Den, som ikke er med mig, er imod mig; og
den, som ikke samler med mig, adspreder. 24 Når
den urene Ånd er faren ud af Mennesket, vandrer
den igennem vandløse Steder og søger Hvile; og når
den ikke finder den, siger den: Jeg vil vende tilbage
til mit Hus, som jeg gik ud af. 25 Og når den kommer,
finder den det fejet og prydet. 26 Da går den bort og
tager syv andre Ånder med sig, som ere værre end
den selv, og når de ere komne derind, bo de der;
og det sidste bliver værre med dette Menneske end
det første." 27 Men det skete, medens han sagde
disse Ting, da opløftede en Kvinde af Skaren sin
Røst og sagde til ham: "Saligt er det Liv, som bar dig,
og de Bryster, som du diede." 28 Men han sagde:
"Ja, salige ere de, som høre Guds Ord og bevare
det." 29 Men da Skarerne strømmede til, begyndte
han at sige: "Denne Slægt er en ond Slægt; et Tegn
forlanger den, og der skal intet Tegn gives den uden

Jonas's Tegn. 30 Thi ligesom Jonas blev et Tegn
for Niniviterne, således skal også Menneskesønnen
være det for denne Slægt. 31 Sydens Dronning skal
oprejses ved Dommen sammen med Mændene af
denne Slægt og fordømme dem; thi hun kom fra
Jordens Grænser for at høre Salomons Visdom; og
se, her er mere end Salomon. 32 Mænd fra Ninive
skulle opstå ved Dommen sammen med denne Slægt
og fordømme den; thi de omvendte sig ved Jonas's
Prædiken; og se, her er mere end Jonas. 33 Ingen
tænder et Lys og sætter det i Skjul, ikke heller under
Skæppen, men på Lysestagen, for at de, som komme
ind, kunne se dets Skin. 34 Dit Øje er Legemets
Lys; når dit Øje er sundt, er også hele dit Legeme
lyst, men dersom det er dårligt, er også dit Legeme
mørkt. 35 Se derfor til, at det Lys, der er i dig, ikke er
Mørke. 36 Dersom da hele dit Legeme et lyst, så at
ingen Del deraf er mørk, vil det være helt lyst, som
når Lyset bestråler dig med sin Glans." 37 Men idet
han talte, beder en Farisæer ham om, at han vilde
spise Middagsmåltid hos ham, og han gik ind og satte
sig til Bords. 38 Men Farisæeren forundrede sig, da
han så, at han ikke toede sig først før Måltidet. 39
Men Herren sagde til ham: "I Farisæere rense nu det
udvendige af Bægeret og Fadet; men eders Indre
er fuldt af Rov og Ondskab. 40 I Dårer! han, som
gjorde det ydre, gjorde han ikke også det indre? 41
Men giver det, som er indeni, til Almisse; se, så ere
alle Ting eder rene. 42 Men ve eder, I Farisæere!
thi I give Tiende af Mynte og Rude og alle Hånde
Urter og forbigå Retten og Kærligheden til Gud; disse
Ting burde man gøre og ikke forsømme hine. 43 Ve
eder, I Farisæere! thi I elske den fornemste Plads i
Synagogerne og Hilsenerne på Torvene. 44 Ve eder,
thi I ere som de ukendelige Grave, og Menneskene,
som gå over dem, vide det ikke." 45 Men en af de
lovkyndige svarede og siger til ham: "Mester! idet du
siger dette, forhåner du også os," 46 Men han sagde:
"Ve også eder, I lovkyndige! thi I lægge Menneskene
Byrder på, vanskelige at bære, og selv røre I ikke
Byrderne med een af eders Fingre. 47 Ve eder! thi
I bygge Profeternes Grave, og eders Fædre sloge
dem ihjel. 48 Altså ere I Vidner og samtykke i eders
Fædres Gerninger; thi de sloge dem ihjel, og I bygge.
49 Derfor har også Guds Visdom sagt: Jeg vil sende
Profeter og Apostle til dem, og nogle af dem skulle
de slå ihjel og forfølge, 50 for at alle Profeternes
Blod, som er udøst fra Verdens Grundlæggelse, skal
kræves af denne Slægt, 51 fra Abels Blod indtil
Sakarias's Blod, som blev dræbt imellem Alteret og
Templet; ja, jeg siger eder: Det skal kræves af denne
Slægt. 52 Ve eder, I lovkyndige! thi I have taget
Kundskabens Nøgle; selv ere I ikke gåede ind, og
dem, som vilde gå ind, have I forhindret." 53 Og da
han var gået ud derfra, begyndte de skriftkloge og
Farisæerne at trænge stærkt ind på ham og at lokke
Ord af hans Mund om flere Ting; 54 thi de lurede på
ham for at opfange noget af hans Mund, for at de
kunde anklage ham.

12 Da imidlertid mange Tusinde Mennesker havde
samlet sig, så at de trådte på hverandre,
begyndte han at sige til sine Disciple: "Tager eder
først og fremmest i Vare for Farisæernes Surdejg,
som er Hykleri. 2 Men intet er skjult, som jo skal
åbenbares, og intet er lønligt, som jo skal blive kendt.
3 Derfor, alt hvad I have sagt i Mørket, skal høres
i Lyset; og hvad I have talt i Øret i Kamrene, skal
blive prædiket på Tagene. 4 Men jeg siger til eder,
mine Venner! frygter ikke for dem, som slå Legemet
ihjel og derefter ikke formå at gøre mere. 5 Men
jeg vil vise eder, for hvem I skulle frygte: Frygter
for ham, som har Magt til, efter at have slået ihjel,
at kaste i Helvede; ja, jeg siger eder: Frygter for
ham! (Geenna g1067) 6 Sælges ikke fem Spurve for to
Penninge? og ikke een af dem er glemt hos Gud.
7 Ja, endog Hårene på eders Hoved ere alle talte;
frygter ikke, I ere mere værd end mange Spurve.
8 Men jeg siger eder: Enhver, som vedkender sig
mig for Menneskene, ham vil også Menneskesønnen
vedkende sig for Guds Engle. 9 Og den, som har
fornægtet mig for Menneskene, skal fornægtes for
Guds Engle. 10 Og enhver, som taler et Ord imod
Menneskesønnen, ham skal det forlades; men den,
som har talt bespotteligt imod den Helligånd, ham skal
det ikke forlades. 11 Men når de føre eder frem for
Synagogerne og Øvrighederne og Myndighederne,
da bekymrer eder ikke for, hvorledes eller hvormed I
skulle forsvare eder, eller hvad I skulle sige. 12 Thi
den Helligånd skal lære eder i den samme Time,
hvad I bør sige." 13 Men en af Skaren sagde til ham:
"Mester! sig til min Broder, at han skal dele Arven
med mig." 14 Men han sagde til ham: "Menneske!
hvem har sat mig til Dommer eller Deler over eder?"
15 Og han sagde til dem: "Ser til og vogter eder for al
Havesyge; thi ingens Liv beror på, hvad han ejer, selv
om han har Overflod." 16 Og han sagde en Lignelse
til dem: "Der var en rig Mand, hvis Mark havde båret
godt. 17 Og han tænkte ved sig selv og sagde: Hvad
skal jeg gøre? thi jeg har ikke Rum, hvori jeg kan
samle min Afgrøde. 18 Og han sagde: Dette vil jeg
gøre, jeg vil nedbryde mine Lader og bygge dem

større, og jeg vil samle deri al min Afgrøde og mit
Gods; 19 og jeg vil sige til min Sjæl: Sjæl! du har
mange gode Ting liggende for mange År; slå dig til
Ro, spis, drik, vær lystig! 20 Men Gud sagde til ham:
Du Dåre! i denne Nat kræves din Sjæl af dig; men
hvem skal det høre til. som du har beredt? 21 Således
er det med den, som samler sig Skatte og ikke er rig i
Gud." 22 Men han sagde til sine Disciple: "Derfor siger
jeg eder: Bekymrer eder ikke for Livet, hvad I skulle
spise; ikke heller for Legemet, hvad I skulle iføre eder.
23 Livet er mere end Maden, og Legemet mere end
Klæderne. 24 Giver Agt på Ravnene, at de hverken
så eller høste og de have ikke Forrådskammer eller
Lade, og Gud føder dem; hvor langt mere værd end
Fuglene ere dog I? 25 Og hvem af eder kan ved at
bekymre sig lægge en Alen til sin Vækst? 26 Formå I
altså ikke engang det mindste, hvorfor bekymre I eder
da for det øvrige? 27 Giver Agt på Lillierne, hvorledes
de vokse; de arbejde ikke og spinde ikke; men jeg
siger eder: End ikke Salomon i al sin Herlighed var
klædt som en af dem. 28 Klæder da Gud således
det Græs på Marken, som i Dag står og i Morgen
kastes i Ovnen, hvor meget mere eder, I lidettroende!
29 Og I, spørger ikke efter, hvad I skulle spise, og
hvad I skulle drikke; og værer ikke ængstelige! 30 Thi
efter alt dette søge Hedningerne i Verden; men eders
Fader ved, at I have disse Ting nødig. 31 Men søger
hans Rige, så skulle disse Ting gives eder i Tilgift.
32 Frygt ikke, du lille Hjord! thi det var eders Fader
velbehageligt at give eder Riget. 33 Sælger, hvad I
eje, og giver Almisse! Gører eder Punge, som ikke
ældes, en Skat i Himlene, som ikke slipper op, der
hvor ingen Tyv kommer nær, og intet Møl ødelægger.
34 Thi hvor eders Skat er, der vil også eders Hjerte
være. 35 Eders Lænder være omgjordede, og eders
Lys brændende! 36 Og værer I ligesom Mennesker,
der vente på deres Herre, når han vil bryde op fra
Brylluppet, for at de straks, når han kommer og
banker på, kunne lukke op for ham. 37 Salige ere de
Tjenere, som Herren finder vågne, når han kommer.
Sandelig, siger jeg eder, at han skal binde op om sig
og sætte dem til Bords og gå om og varte dem op, 38
Og dersom han kommer i den anden Nattevagt og
kommer i den tredje Nattevagt og finder det således,
da ere disse Tjenere salige. 39 Men dette skulle I
vide, at dersom Husbonden vidste, i hvilken Time
Tyven vilde komme, da vågede han og tillod ikke, at
der skete Indbrud i hans Hus. 40 Vorder også I rede;
thi Menneskesønnen kommer i den Time, som I ikke
mene." 41 Men Peter sagde til ham: "Herre! siger
du denne Lignelse til os eller også til alle?" 42 Og
Herren sagde: "Hvem er vel den tro og forstandige
Husholder, som Herren vil sætte over sit Tyende til
at give dem den bestemte Kost i rette Tid? 43 Salig
er den Tjener, hvem hans Herre, når han kommer,
finder handlende således. 44 Sandelig, siger jeg eder,
han skal sætte ham over alt, hvad han ejer. 45 Men
dersom hin Tjener siger i sit Hjerte: "Min Herre tøver
med at komme" og så begynder at slå Karlene og
Pigerne og at spise og drikke og beruse sig, 46 da
skal den Tjeners Herre komme på den Dag, han
ikke venter, og i den Time, han ikke ved, og hugge
ham sønder og give ham hans Lod sammen med de
utro: 47 Men den Tjener, som har kendt sin Herres
Villie og ikke har truffet Forberedelser eller handlet
efter hans Villie, skal have mange Hug; 48 men den,
som ikke har kendt den og har gjort, hvad der er
Hug værd, skal have få Hug. Enhver, hvem meget
er givet, af ham skal man kræve meget; og hvem
meget er betroet, af ham skal man forlange mere. 49
Ild er jeg kommen at kaste på Jorden, og hvor vilde
jeg, at den var optændt allerede! 50 Men en Dåb har
jeg at døbes med, og hvor ængstes jeg, indtil den er
fuldbyrdet! 51 Mene I, at jeg er kommen for at give
Fred på Jorden? Nej, siger jeg eder, men Splid, 52 Thi
fra nu af skulle fem i eet Hus være i Splid indbyrdes,
tre imod to, og to imod tre. 53 De skulle være i Splid,
Fader med Søn og Søn med Fader, Moder med
Datter og Datter med Moder, Svigermoder med sin
Svigerdatter og Svigerdatter med sin Svigermoder."
54 Men han sagde også til Skarerne: "Når I se en Sky
komme op i Vester, sige I straks: Der kommer Regn,
og det sker således. 55 Og når I se en Søndenvind
blæse, sige I: Der kommer Hede: og det sker. 56 I
Hyklere! Jordens og Himmelens Udseende vide I at
skønne om; men hvorfor have I da intet Skøn om den
nærværende Tid? 57 Og hvorfor dømme I ikke også
fra eder selv, hvad der er det rette? 58 Thi medens du
går hen med din Modpart til Øvrigheden, da gør dig
Flid på Vejen for at blive forligt med ham, for at han
ikke skal trække dig for Dommeren, og Dommeren
skal overgive dig til Slutteren, og Slutteren skal kaste
dig i Fængsel. 59 Jeg siger dig: Du skal ingenlunde
komme ud derfra, førend du får betalt endog den
sidste Skærv."

13 Men på den samme Tid var der nogle til Stede,
som fortalte ham om de Galilæere, hvis Blod
Pilatus havde blandet med deres Ofre. 2 Og han
svarede og sagde til dem: "Mene I, at disse Galilæere
vare Syndere frem for alle Galilæere, fordi de have
lidt dette? 3 Nej, siger jeg eder; men dersom I ikke

omvende eder, skulle I alle omkomme ligeså. 4 Eller
hine atten, som Tårnet i Siloam faldt ned over og
ihjelslog, mene I, at de vare skyldige fremfor alle
Mennesker, som bo i Jerusalem? 5 Nej, siger jeg
eder; men dersom I ikke omvende eder, skulle I
alle omkomme ligeså." 6 Men han sagde denne
Lignelse: "En havde et Figentræ, som var plantet i
hans Vingård; og han kom og ledte efter Frugt derpå
og fandt ingen. 7 Men han sagde til Vingårdsmanden:
Se, i tre År er jeg nu kommen og har ledt efter
Frugt på dette Figentræ og ingen fundet; hug det
om; hvorfor skal det tilmed gøre Jorden unyttig? 8
Men han svarede og sagde til ham: Herre! lad det
stå endnu dette År, indtil jeg får gravet om det og
gødet det; 9 måske vil det bære Frugt i Fremtiden;
men hvis ikke, da hug det om!" 10 Men han lærte
i en af Synagogerne på Sabbaten. 11 Og se, der
var en Kvinde, som havde haft en Svagheds Ånd i
atten År, og hun var sammenbøjet og kunde aldeles
ikke rette sig op. 12 Men da Jesus så hende, kaldte
han på hende og sagde til hende: "Kvinde! du er løst
fra din Svaghed." 13 Og han lagde Hænderne på
hende; og straks rettede hun sig op og priste Gud.
14 Men Synagogeforstanderen, som var vred, fordi
Jesus helbredte på Sabbaten, tog til Orde og sagde
til Folkeskaren: "Der er seks Dage, på hvilke man
bør arbejde; kommer derfor på dem og lader eder
helbrede, og ikke på Sabbatsdagen!" 15 Men Herren
svarede ham og sagde: "I Hyklere! løser ikke enhver
iblandt eder sin Okse eller sit Asen fra Krybben på
Sabbaten og fører dem til Vands? 16 Men denne,
som er en Abrahams Datter, hvem Satan har bundet,
se, i atten År, burde hun ikke løses fra dette Bånd på
Sabbatsdagen?" 17 Og da han sagde dette, bleve alle
hans Modstandere beskæmmede; og hele Skaren
glædede sig over alle de herlige Gerninger, som
gjordes af ham. 18 Han sagde da: "Hvad ligner Guds
Rige, og hvormed skal jeg ligne det? 19 Det ligner
et Sennepskorn, som et Menneske tog og lagde
i sin Have; og det voksede og blev til et Træ, og
Himmelens Fugle byggede Rede i dets Grene." 20 Og
atter sagde han: "Hvormed skal jeg ligne Guds Rige?
21 Det ligner en Surdejg, som en Kvinde tog og lagde
ned i tre Mål Mel, indtil det blev syret alt sammen." 22
Og han gik igennem Byer og Landsbyer og lærte og
tog Vejen til Jerusalem. 23 Men en sagde til ham:
"Herre mon de ere få, som blive frelste?" Da sagde
han til dem: 24 "Kæmper for at komme ind igennem
den snævre Port; thi mange, siger jeg eder, skulle
søge at komme ind og ikke formå det. 25 Fra den
Stund Husbonden er stået op og har lukket Døren, og
I begynde at stå udenfor og banke på Døren og sige:
Herre, luk op for os! da vil han svare og sige til eder:
Jeg kender eder ikke, hvorfra I ere; 26 da skulle I
begynde at sige: vi spiste og drak for dine Øjne, og du
lærte på vore Gader, 27 og han skal sige: Jeg siger
eder, jeg kender eder ikke, hvorfra I ere; viger bort fra
mig, alle I, som øve Uret! 28 Der skal der være Gråd
og Tænders Gnidsel, når I må se Abraham og Isak og
Jakob og alle Profeterne i Guds Rige, men eder selv
blive kastede udenfor. 29 Og de skulle komme fra
Øster og Vester og fra Norden og Sønden og sidde
til Bords i Guds Rige. 30 Og se, der er sidste, som
skulle være iblandt de første, og der er første, som
skulle være iblandt de sidste." 31 I den samme Stund
kom nogle Farisæere og sagde til ham: "Gå bort, og
drag herfra; thi Herodes vil slå dig ihjel." 32 Og han
sagde til dem: "Går hen og siger til denne Ræv: Se,
jeg uddriver onde Ånder og fuldfører Helbredelser i
Dag og i Morgen, og på den tredje dag fuldendes jeg.
33 Dog bør jeg vandre i Dag og i Morgen og den Dag
derefter; thi det sømmer sig ikke, at en Profet dræbes
uden for Jerusalem. 34 Jerusalem! Jerusalem! som
ihjelslår Profeterne og stener dem, som ere sendte
til dig! hvor ofte vilde jeg samle dine Børn, ligesom
en Høne samler sine Kyllinger under Vingerne! Og I
vilde ikke. 35 Se, eders Hus overlades til eder selv.
Men jeg siger eder: I skulle ingenlunde se mig, førend
den Tid kommer, da I sige: Velsigtnet være den, som
kommer, i Herrens Navn!"

14 Og det skete, da han kom ind i en af de øverste
Farisæeres Hus på en Sabbat for at holde
Måltid, at de toge Vare på ham. 2 Og se, der stod
en vattersottig Mand foran ham. 3 Og Jesus tog til
Orde og sagde til de lovkyndige og Farisæerne: "Er
det tilladt at helbrede på Sabbaten eller ej?" 4 Men
de tav. Og han tog på ham og helbredte ham og lod
ham fare. 5 Og han tog til Orde og sagde til dem:
"Hvem er der iblandt eder, som ikke straks, når hans
Søn eller Okse falder i en Brønd, drager dem op på
Sabbatsdagen?" 6 Og de kunde ikke give Svar derpå.
7 Men han sagde en Lignelse til de budne, da han
gav Agt på, hvorledes de udvalgte sig de øverste
Pladser ved Bordet, og sagde til dem: 8 "Når du bliver
buden af nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst til
Bords, for at ikke en fornemmere end du måtte være
buden af ham, 9 og han, som indbød dig og ham,
måtte komme og sige til dig: Giv denne Plads, og du
da med Skam komme til at sidde nederst. 10 Men
når du bliver buden, da gå hen og sæt dig nederst,
for at, når han kommer, som har indbudt dig, han da

må sige til dig: Ven! sæt dig højere op; da skal du
have Ære for alle dem, som sidde til Bords med dig.
11 Thi enhver, som Ophøjer sig selv, skal fornedres;
og den, som fornedrer sig selv, skal ophøjes." 12
Men han sagde også til ham, som havde indbudt
ham: "Når du gør Middags- eller Aftensmåltid, da byd
ikke dine Venner, ej heller dine Brødre, ej heller dine
Frænder, ej heller rige Naboer, for at ikke også de
skulle indbyde dig igen, og du få Vederlag. 13 Men
når du gør et Gæstebud, da indbyd fattige, vanføre,
lamme, blinde! 14 Så skal du være salig; thi de have
intet at gengælde dig med; men det skal gengældes
dig i de retfærdiges Opstandelse." 15 Men da en af
dem, som sade med til Bords, hørte dette, sagde han
til ham: "Salig er den, som holder Måltid i Guds Rige."
16 Men han sagde til ham: "der var en Mand, som
gjorde en stor Nadver og indbød mange. 17 Og han
udsendte sin Tjener på Nadverens Time for at sige til
de budne: Kommer! thi nu er det beredt. 18 Og de
begyndte alle som een at undskylde sig. Den første
sagde til ham: Jeg har købt en Mark og har nødig at
gå ud og se den; jeg beder dig, hav mig undskyldt! 19
Og en anden sagde: Jeg har købt fem Par Okser
og går hen at prøve dem; jeg beder dig, hav mig
undskyldt! 20 Og en anden sagde: Jeg har taget mig
en Hustru til Ægte, og derfor kan jeg ikke komme. 21
Og Tjeneren kom og meldte sin Herre dette; da blev
Husbonden vred og sagde til sin Tjener: Gå hurtig
ud på Byens Stræder og Gader, og før de fattige og
vanføre og lamme og blinde herind! 22 Og Tjeneren
sagde: Herre! det er sket, som du befalede, og der er
endnu Rum. 23 Og Herre sagde til Tjeneren: Gå ud
på Vejene og ved Gærderne og nød dem til at gå ind,
for at mit Hus kan blive fuldt. 24 Thi jeg siger eder, at
ingen af hine Mænd, som vare budne, skal smage
min Nadver." 25 Men store Skarer gik med ham, og
han vendte sig og sagde til dem: 26 "Dersom nogen
kommer til mig og ikke hader sin Fader og Moder og
Hustru og Børn og Brødre og Søstre, ja endog sit
eget Liv, kan han ikke være min Discipel. 27 Den,
som ikke bærer sit Kors og følger efter mig, kan ikke
være min Discipel. 28 Thi hvem iblandt eder, som vil
bygge et Tårn, sætter sig ikke først hen og beregner
Omkostningen, om han har nok til at fuldføre det,
29 for at ikke, når han får lagt Grunden og ej kan
fuldende det, alle, som se det, skulle begynde at
spotte ham og sige: 30 Dette Menneske begyndte at
bygge og kunde ikke fuldende det. 31 Eller hvilken
Konge, som drager ud for at gå i Kamp imod en
anden Konge, sætter sig ikke først hen og rådslår,
om han er mægtig til med ti Tusinde at møde den,
som kommer imod ham med tyve Tusinde? 32 Men
hvis ikke, sender han, medens den anden endnu
er langt borte, Sendebud hen og underhandler om
Fred. 33 Således kan da ingen af eder, som ikke
forsager alt det, han ejer, være min Discipel. 34 Saltet
er altså godt; men dersom også Saltet mister sin
Kraft, hvorved skal det da få den igen? 35 Det er ikke
tjenligt hverken til Jord eller til Gødning; man kaster
det ud. Den, som har Øren at høre med, han høre!"

15 Men alle Toldere og Syndere holdt sig nær til
ham for at høre ham. 2 Og både Farisæerne og
de skriftkloge knurrede og sagde: "Denne tager imod
Syndere og spiser med dem." 3 Men han talte denne
Lignelse til dem og sagde: 4 "Hvilket Menneske af
eder, som har hundrede Får og har mistet eet af dem,
forlader ikke de ni og halvfemsindstyve i Ørkenen
og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder
det? 5 Og når han har fundet det, lægger han det
på sine Skuldre med Glæde. 6 Og når han kommer
hjem, sammenkalder han sine Venner og Naboer
og siger til dem: Glæder eder med mig; thi jeg har
fundet mit Får, som jeg havde mistet. 7 Jeg siger
eder: Således skal der være Glæde i Himmelen over
een Synder, som omvender sig, mere end over ni
og halvfemsindstyve retfærdige, som ikke trænge
til Omvendelse. 8 Eller hvilken Kvinde, som har ti
Drakmer og taber een Drakme, tænder ikke Lys og
fejer Huset og søger med Flid, indtil hun finder den?
9 Og når hun har fundet den, sammenkalder hun sine
Veninder og Naboersker og siger: Glæder eder med
mig; thi jeg har fundet den Drakme, som jeg havde
tabt. 10 Således, siger jeg eder, bliver der Glæde
hos Guds Engle over een Synder, som omvender
sig." 11 Men han sagde: "En Mand havde to Sønner.
12 Og den yngste af dem sagde til Faderen: Fader!
giv mig den Del af Formuen, som tilfalder mig. Og
han skiftede Godset imellem dem. 13 Og ikke mange
Dage derefter samlede den yngste Søn alt sit og drog
udenlands til et fjernt Land og ødte der sin Formue i
et ryggesløst Levned. 14 Men da han havde sat alt til,
blev der en svær Hungersnød i det samme Land; og
han begyndte at lide Mangel. 15 Og han gik hen og
holdt sig til en af Borgerne der i Landet, og denne
sendte ham ud på sine Marker for at vogte Svin. 16
Og han attrådede at fylde sin Bug med de Bønner,
som Svinene åde; og ingen gav ham noget. 17 Men
han gik i sig selv og sagde: Hvor mange Daglejere
hos min Fader have ikke Brød i Overflødighed? men
jeg omkommer her af Hunger. 18 Jeg vil stå op og gå
til min Fader og sige til ham: Fader! jeg har syndet

imod Himmelen og over for dig, 19 jeg er ikke længer
værd at kaldes din Søn, gør mig som en af dine
Daglejere! 20 Og han stod op og kom til sin Fader.
Men da han endnu var langt borte, så hans Fader
ham og ynkedes inderligt, og han løb til og faldt ham
om Halsen og kyssede ham. 21 Men Sønnen sagde
til ham: Fader! jeg har syndet imod Himmelen og over
for dig, jeg er ikke længer værd at kaldes din Søn.
22 Men Faderen sagde til sine Tjenere: Henter det
bedste Klædebon frem, og iører ham det, og giver
ham en Ring på hans Hånd og Sko på Fødderne; 23
og henter Fedekalven og slagter den, og lader os
spise og være lystige! 24 Thi denne min Søn var
død og er bleven levende igen, han var fortabt og
er funden. Og de begyndte at være lystige! 25 Men
hans ældste Søn var på Marken, og da han kom og
nærmede sig Huset, hørte han Musik og Dans. 26
Og han kaldte en af Karlene til sig og spurgte, hvad
dette var? 27 Men han sagde til ham: Din Broder
er kommen, og din Fader har slagtet Fedekalven,
fordi han har fået ham sund igen. 28 Men han blev
vred og vilde ikke gå ind. Men hans Fader gik ud og
bad ham. 29 Men han svarede og sagde til Faderen:
Se, så mange År har jeg tjent dig, og aldrig har jeg
overtrådt noget af dine Bud, og du har aldrig givet mig
et Kid, for at jeg kunde være lystig med mine Venner.
30 Men da denne din Søn kom, som har fortæret
dit Gods med Skøger, slagtede du Fedekalven til
ham. 31 Men han sagde til ham: Barn! du er altid hos
mig, og alt mit er dit. 32 Men man burde være lystig
og glæde sig, fordi denne din Broder var død og er
bleven levende og var fortabt og er funden."

16 Men han sagde også til Disciplene: "Der var en
rig Mand, som havde en Husholder, og denne
blev angiven for ham som en, der ødte hans Ejendom.
2 Og han lod ham kalde og sagde til ham: Hvad er
dette, jeg hører om dig? Aflæg Regnskabet for din
Husholdning; thi du kan ikke længer være Husholder.
3 Men Husholderen sagde ved sig selv: Hvad skal
jeg gøre, efterdi min Herre tager Husholdningen fra
mig? Jeg formår ikke at Grave, jeg skammer mig
ved at tigge. 4 Nu ved jeg, hvad jeg vil gøre, for
af de skulle modtage mig i deres Huse, når jeg
bliver sat fra Husholdningen. 5 Og han kaldte hver
enkelt af sin Herres Skyldnere til sig og sagde til
den første: Hvor meget er du min Herre skyldig? 6
Men han sagde: Hundrede Fade Olie. Og han sagde
til ham: Tag dit Skyldbrev, og sæt dig hurtig ned
og skriv halvtredsindstyve! 7 Derefter sagde han
til en anden: Men du, hvor meget er du skyldig?
Men han sagde: Hundrede Mål Hvede. Han siger til
ham: Tag dit Skyldbrev og skriv firsindstyve! 8 Og
Herren roste den uretfærdige Husholder, fordi han
havde handlet klogelig; thi denne Verdens Børn ere
klogere end Lysets Børn imod deres egen Slægt.
(aiōn g165) 9 Og jeg siger eder: Gører eder Venner
ved Uretfærdighedens Mammon, for at de, når det er
forbi med den, må modtage eder i de evige Boliger.
(aiōnios g166) 10 Den, som er tro i det mindste, er
også tro i meget, og den, som er uretfærdig i det
mindste, er også uretfærdig i meget. 11 Dersom I da
ikke have været tro i den uretfærdige Mammon, hvem
vil da betro eder den sande? 12 Og dersom I ikke
have været tro i det, som andre eje, hvem vil da give
eder noget selv at eje? 13 Ingen Tjener kan tjene to
Herrer; thi han vil enten hade den ene og elske den
anden, eller holde sig til den ene og ringeagte den
anden; I kunne ikke tjene Gud og Mammon." 14 Men
alt dette hørte Farisæerne, som vare pengegerrige,
og de spottede ham. 15 Og han sagde til dem: "I ere
de, som gøre eder selv retfærdige for Menneskene;
men Gud kender eders Hjerter; thi det, som er højt
iblandt Mennesker, er en Vederstyggelighed for Gud.
16 Loven og Profeterne vare indtil Johannes; fra den
Tid forkyndes Evangeliet om Guds Rige, og enhver
trænger derind med Vold. 17 Men det er lettere, at
Himmelen og Jorden forgå, end at en Tøddel af Loven
bortfalder. 18 Hver, som skiller sig fra sin Hustru og
tager en anden til Ægte, bedriver Hor; og hver, som
tager til Ægte en Kvinde, der er skilt fra sin Mand,
bedriver Hor. 19 Men der var en rig Mand, og han
klædte sig i Purpur og kostbart Linned og levede hver
Dag i Fryd og Herlighed. 20 Men en fattig ved Navn
Lazarus var lagt ved hans Port, fuld af Sår. 21 Og han
attrådede at mættes af det, som faldt fra den Riges
Bord; men også Hundene kom og slikkede hans Sår.
22 Men det skete, at den fattige døde, og at han blev
henbåren af Englene i Abrahams Skød; men den rige
døde også og blev begravet. 23 Og da han slog sine
Øjne op i Dødsriget, hvor han var i Pine, ser han
Abraham langt borte og Lazarus i hans Skød. **(Hadēs
g86)** 24 Og han råbte og sagde: Fader Abraham!
forbarm dig over mig, og send Lazarus, for at han
kan dyppe det yderste af sin Finger i Vand og læske
min Tunge; thi jeg pines svarlig i denne Lue. 25 Men
Abraham sagde: Barn! kom i Hu, at du har fået dit
gode i din Livstid, og Lazarus ligeså det onde; men
nu trøstes han her, og du pines. 26 Og foruden alt
dette er der fæstet et stort Svælg imellem os og eder,
for at de, som ville fare herfra over til eder, ikke skulle
kunne det, og de ikke heller skulle fare derfra over til

os. 27 Men han sagde: Så beder jeg dig, Fader! at du
vil sende ham til min Faders Hus 28 thi jeg har fem
Brødre for at han kan vidne for dem, for at ikke også
de skulle komme i dette Pinested. 29 Men Abraham
siger til ham: De have Moses og Profeterne, lad dem
høre dem! 30 Men han sagde: Nej, Fader Abraham!
men dersom nogen fra de døde kommer til dem, ville
de omvende sig. 31 Men han sagde til ham: Høre de
ikke Moses og Profeterne, da lade de sig heller ikke
overbevise, om nogen opstår fra de døde."

17 Men han sagde til sine Disciple: "Det er umuligt,
at Forargelser ikke skulde komme; men ve den,
ved hvem de komme! 2 Det er bedre for ham, om en
Møllesten er lagt om hans Hals, og han er kastet i
Havet end at han skulde forarge een af disse små. 3
Vogter på eder selv! Dersom din Broder synder, da
irettesæt ham; og dersom han angrer, da tilgiv ham!
4 Og dersom han syv Gange om Dagen synder imod
dig og syv Gange vender tilbage til dig og siger: Jeg
angrer det, da skal du tilgive ham." 5 Og Apostlene
sagde til Herren: "Giv os mere Tro!" 6 Men Herren
sagde: "Dersom I havde Tro som et Sennepskorn,
da kunde I sige til dette Morbærfigentræ: Ryk dig
op med Rode, og plant dig i Havet, og det skulde
adlyde eder. 7 Men hvem af eder, som har en Tjener,
der pløjer eller vogter, siger til ham, når han kommer
hjem fra Marken: Gå straks hen og sæt dig til Bords?
8 Vil han ikke tværtimod sige til ham: Tilbered, hvad
jeg skal have til Nadver, og bind op om dig, og vart
mig op, medens jeg spiser og drikker; og derefter må
du spise og drikke? 9 Mon han takker Tjeneren, fordi
han gjorde det, som var befalet? Jeg mener det ikke.
10 Således skulle også I, når I have gjort alle de Ting,
som ere eder befalede, sige: Vi ere unyttige Tjenere;
kun hvad vi vare skyldige at gøre, have vi gjort." 11
Og det skete, medens han var på Vej til Jerusalem,
at han drog midt imellem Samaria og Galilæa. 12
Og da han gik ind i en Landsby, mødte der ham ti
spedalske Mænd, som stode langt borte, 13 og de
opløftede Røsten og sagde: "Jesus, Mester, forbarm
dig over os!" 14 Og da han så dem, sagde han til
dem: "Går hen og fremstiller eder for Præsterne!" Og
det skete, medens de gik bort, bleve de rensede. 15
Men en af dem vendte tilbage, da han så, at han var
helbredt, og priste Gud med høj Røst. 16 Og han
faldt på sit Ansigt for hans Fødder og takkede ham;
og denne var en Samaritan. 17 Men Jesus svarede
og sagde: "Bleve ikke de ti rensede? hvor ere de ni?
18 Fandtes der ingen, som vendte tilbage for at give
Gud Ære, uden denne fremmede?" 19 Og han sagde
til ham:"Stå op, gå bort; din Tro har frelst dig!" 20 Men
da han blev spurgt af Farisæerne om, når Guds Rige
kommer, svarede han dem og sagde: "Guds Rige
kommer ikke således, at man kan vise derpå. 21 Ikke
heller vil man sige: Se her, eller: Se der er det; thi
se, Guds Rige er inden i eder." 22 Men han sagde til
Disciplene: "Der skal komme Dage, da I skulle attrå
at se en af Menneskesønnens Dage, og I skulle ikke
se den. 23 Og siger man til eder: Se der, eller: Se her
er han, så går ikke derhen, og løber ikke derefter! 24
Thi ligesom Lynet, når det lyner fra den ene Side af
Himmelen, skinner til den anden Side af Himmelen,
således skal Menneskesønnen være på sin Dag. 25
Men først bør han lide meget og forkastes af denne
Slægt. 26 Og som det skete i Noas Dage, således
skal det også være i Menneskesønnens Dage: 27
De spiste, drak, toge til Ægte, bleve bortgiftede indtil
den Dag, da Noa gik ind i Arken, og Syndfloden
kom og ødelagde alle. 28 Ligeledes, som det skete i
Loths Dage: De spiste, drak, købte, solgte, plantede,
byggede; 29 men på den Dag, da Loth gik ud af
Sodoma, regnede Ild og Svovl ned fra Himmelen
og ødelagde dem alle: 30 på samme Måde skal det
være på den Dag, da Menneskesønnen åbenbares.
31 På den dag skal den, som er på Taget og har sine
Ejendele i Huset, ikke stige ned for at hente dem;
og ligeså skal den, som er på Marken, ikke vende
tilbage igen! 32 Kommer Loths Hustru i Hu! 33 Den,
som søger at bjærge sit Liv, skal miste det; og den,
som mister det, skal beholde Livet. 34 Jeg siger eder:
I den Nat skulle to Mænd være på eet Leje; den ene
skal tages med, og den anden skal lades tilbage. 35
To Kvinder skulle male på samme Kværn; den ene
skal tages med, og den anden skal lades tilbage. 36
To Mænd skulle være på Marken; den ene skal tages
med. og den anden skal lades tilbage." 37 Og de
svare og sige til ham: "Hvor, Herre?" Men han sagde
til dem: "Hvor Ådselet er, der ville også Ørnene samle
sig."

18 Men han talte til dem en Lignelse om, at de
burde altid bede og ikke blive trætte, 2 og
sagde: "Der var i en By en Dommer, som ikke frygtede
Gud og ikke undså sig for noget Menneske. 3 Og
der var en Enke i den By, og hun kom til ham og
sagde: Skaf mig Ret over min Modpart! 4 Og længe
vilde han ikke. Men derefter sagde han ved sig selv:
Om jeg end ikke frygter Gud, ej heller undser mig
for noget Menneske, 5 så vil jeg dog, efterdi denne
Enke volder mig Besvær, skaffe Hende Ret, for at
hun ikke uophørligt skal komme og plage mig." 6

Men Herren sagde: "Hører, hvad den uretfærdige
Dommer siger! 7 Skulde da Gud ikke skaffe sine
udvalgte Ret, de, som råbe til ham Dag og Nat?
og er han ikke langmodig, når det gælder dem? 8
Jeg siger eder, han skal skaffe dem Ret i Hast. Men
mon Menneskesønnen, når han kommer, vil finde
Troen på Jorden?" 9 Men han sagde også til nogle,
som stolede på sig selv, at de vare retfærdige, og
foragtede de andre, denne Lignelse: 10 "Der gik to
Mænd op til Helligdommen for at bede; den ene var
en Farisæer, og den anden en Tolder. 11 Farisæeren
stod og bad ved sig selv således: Gud! Jeg takker dig,
fordi jeg ikke er som de andre Mennesker, Røvere,
uretfærdige, Horkarle, eller også som denne Tolder.
12 Jeg faster to Gange om Ugen, jeg giver Tiende af
al min indtægt. 13 Men Tolderen stod langt borte og
vilde end ikke opløfte Øjnene til Himmelen, men slog
sig for sit Bryst og sagde: Gud, vær mig Synder nådig!
14 Jeg siger eder: Denne gik retfærdiggjort hjem til
sit Hus fremfor den anden; thi enhver, som Ophøjer
sig selv, skal fornedres; men den, som fornedrer sig
selv, skal ophøjes." 15 Men de bare også de små
Børn til ham, for at han skulde røre ved dem; men
da Disciplene så det, truede de dem. 16 Men Jesus
kaldte dem til sig og sagde: "Lader de små Børn
komme til mig, og formener dem det ikke; thi Guds
Rige hører sådanne til. 17 Sandelig, siger jeg eder,
den, som ikke modtager Guds Rige ligesom et lille
Barn, han skal ingenlunde komme ind i det." 18 Og en
af de Øverste spurgte ham og sagde: "Gode Mester!
hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?"
(aiōnios g166) 19 Men Jesus sagde til ham: "Hvorfor
kalder du mig god? Ingen er god uden een, nemlig
Gud. 20 Du kender Budene: Du må ikke bedrive Hor;
du må ikke slå ihjel; du må ikke stjæle; du må ikke
sige falsk Vidnesbyrd; Ær din Fader og din Moder." 21
Men han sagde: "Det har jeg holdt alt sammen fra min
Ungdom af." 22 Men da Jesus hørte det, sagde han
til ham: "Endnu een Ting fattes dig: Sælg alt, hvad du
har, og uddel det til fattige, så skal du have en Skat i
Himmelen; og kom så og følg mig!" 23 Men da han
hørte dette, blev han dybt bedrøvet; thi han var såre
rig. 24 Men da Jesus så, at han blev dybt bedrøvet,
sagde han: "Hvor vanskeligt komme de, som have
Rigdom, ind i Guds Rige! 25 thi det er lettere for en
Kamel at gå igennem et Nåleøje end for en rig at gå
ind i Guds Rige." 26 Men de, som hørte det, sagde:
"Hvem kan da blive frelst?" 27 Men han sagde: "Hvad
der er umuligt for Mennesker, det er muligt for Gud."
28 Men Peter sagde: "Se, vi have forladt vort eget
og fulgt dig." 29 Men han sagde til dem: "Sandelig,
siger jeg eder, der er ingen, som har forladt Hus eller
Forældre eller Brødre eller Hustru eller Børn for Guds
Riges Skyld, 30 uden at han skal få det mange Fold
igen i denne Tid og i den kommende Verden et evigt
Liv." **(aiōn g165, aiōnios g166)** 31 Men han tog de tolv til
sig og sagde til dem: "Se, vi drage op til Jerusalem,
og alle de Ting, som ere skrevne ved Profeterne,
skulle fuldbyrdes på Menneskesønnen. 32 Thi han
skal overgives til Hedningerne og spottes, forhånes
og bespyttes, 33 og de skulle hudstryge og ihjelslå
ham; og på den tredje Dag skal han opstå." 34 Og de
fattede intet deraf, og dette Ord var skjult for dem,
og de forstode ikke det, som blev sagt. 35 Men det
skete, da han nærmede sig til Jeriko, sad der en blind
ved Vejen og tiggede. 36 Og da han hørte en Skare
gå forbi, spurgte han, hvad dette var. 37 Men de
fortalte ham, at Jesus af Nazareth kom forbi. 38 Og
han råbte og sagde:"Jesus, du Davids Søn, forbarm
dig over mig!" 39 Og de, som gik foran, truede ham,
for at han skulde tie; men han råbte meget stærkere:
"Du Davids Søn, forbarm dig over mig!" 40 Og Jesus
stod stille og bød, at han skulde føres til ham; men
da han kom nær til ham, spurgte han ham og sagde:
41 "Hvad vil du, at jeg skal gøre for dig?" Men han
sagde: "Herre! at jeg må blive seende." 42 Og Jesus
sagde til ham: "Bliv seende! din Tro har frelst dig." 43
Og straks blev han seende, og han fulgte ham og
priste Gud; og hele Folket lovpriste Gud, da de så
det.

19 Og han kom ind i Jeriko og drog derigennem. 2
Og se, der var en Mand, som hed Zakæus; han
var Overtolder, og han var rig. 3 Og han søgte at få
at se, hvem der var Jesus, og kunde ikke for Skaren,
fordi han var lille af Vækst. 4 Og han løb forud og
steg op i et Morbær Figentræ, for at han kunde se
ham; thi han skulde komme frem ad den Vej. 5 Og da
Jesus kom til Stedet, så han op og blev ham var og
sagde til ham: "Zakæus! skynd dig og stig ned; thi jeg
skal i Dag blive i dit Hus." 6 Og han skyndte sig og
steg ned og tog imod ham med Glæde. 7 Og da de
så det, knurrede de alle og sagde: "Han er gået ind
for at tage Herberge hos en syndig Mand." 8 Men
Zakæus stod frem og sagde til Herren: "Se, Herre!
Halvdelen af min Ejendom giver jeg de fattige; og
dersom jeg har besveget nogen for noget, da giver
jeg det fire Fold igen." 9 Men Jesus sagde til ham: "I
Dag er der blevet dette Hus Frelse til Del, efterdi også
han er en Abrahams Søn; 10 thi Menneskesønnen er
kommen for at søge og frelse det fortabte." 11 Men
medens de hørte på dette, fortsatte han og sagde

en Lignelse, fordi han var nær ved Jerusalem, og
de mente, at Guds Rige skulde straks komme til
Syne. 12 Han sagde da: "En højbåren Mand drog til
et fjernt Land for at få Kongemagt og vende tilbage
igen. 13 Men han kaldte ti af sine Tjenere og gav
dem ti Pund og sagde til dem: Købslår dermed, indtil
jeg kommer. 14 Men hans Medborgere hadede ham
og skikkede Sendebud efter ham og lod sige: Vi
ville ikke, at denne skal være Konge over os. 15 Og
det skete, da han kom igen, efter at han havde fået
Kongemagten, sagde han, at disse Tjenere, hvem
han havde givet Pengene, skulde kaldes for ham, for
at han kunde få at vide, hvad hver havde vundet. 16
Og den første trådte frem og sagde: Herre! dit Pund
har erhvervet ti Pund til. 17 Og han sagde til ham:
Vel, du gode Tjener! efterdi du har været tro i det
mindste, skal du have Magt over ti Byer. 18 Og den
anden kom og sagde: Herre! dit Pund har indbragt
fem Pund. 19 Men han sagde også til denne: Og du
skal være over fem Byer. 20 Og en anden kom og
sagde: Herre! se, her er dit Pund, som jeg har haft
liggende i et Tørklæde. 21 Thi jeg frygtede for dig,
efterdi du er en streng Mand; du tager, hvad du ikke
lagde, og høster, hvad du ikke såede. 22 Han siger
til ham: Efter din egen Mund dømmer jeg dig, du
onde Tjener! Du vidste, at jeg er en streng Mand,
som tager, hvad jeg ikke lagde, og høster, hvad jeg
ikke såede; 23 hvorfor gav du da ikke mine Penge til
Vekselbordet, så jeg ved min Hjemkomst kunde have
krævet dem med Rente? 24 Og han sagde til dem,
som stode hos: Tager Pundet fra ham, og giver det til
ham, som har de ti Pund. 25 Og de sagde til ham:
Herre! han har ti Pund. 26 Jeg siger eder, at enhver,
som har, ham skal der gives; men den, som ikke har,
fra ham skal endog det tages, som han har. 27 Men
fører disse mine Fjender hid, som ikke vilde, at jeg
skulde være Konge over dem, og hugger dem ned for
mine Øjne!" 28 Og da han havde sagt dette, gik han
foran og drog op til Jerusalem. 29 Og det skete, da
han nærmede sig til Bethfage og Bethania ved det
Bjerg, som kaldes Oliebjerget, udsendte han to af
sine Disciple og sagde: 30 "Går hen til den Landsby,
som ligger lige for eder. Når I komme derind, skulle I
finde et Føl bundet, på hvilket der endnu aldrig har
siddet noget Menneske; og løser det, og fører det hid!
31 Og dersom nogen spørger eder: Hvorfor løse I det?
da skulle I sige således: Herren har Brug for det."
32 Men de udsendte gik hen og fandt det, ligesom
han havde sagt dem. 33 Men da de løste Føllet,
sagde dets Herrer til dem: "Hvorfor løse I Føllet?"
34 Og de sagde: "Herren har Brug for det." 35 Og
de førte det til Jesus, og de lagde deres Klæder på
Føllet og lod Jesus sætte sig derpå. 36 Og da han
drog frem, bredte de deres Klæder under ham på
Vejen. 37 Men da han nu nærmede sig til Nedgangen
fra Oliebjerget, begyndte hele Disciplenes Mængde
med Glæde at prise Gud med høj Røst for alle de
kraftige Gerninger, som de havde set, og de sagde:
38 "Velsignet være Kongen, som kommer, i Herrens
Navn! Fred i Himmelen, og Ære i det højeste!" 39
Og nogle af Farisæerne i Skaren sagde til ham:
"Mester! irettesæt dine Disciple!" 40 Og han svarede
og sagde til dem: "Jeg siger eder, at hvis disse tie,
skulle Stenene råbe." 41 Og da han kom nær til og så
Staden, græd han over den og sagde: 42 "Vidste dog
også du, ja, selv på denne din Dag, hvad der tjener
til din Fred! Men nu er det skjult for dine Øjne. 43
Thi der skal komme Dage over dig, da dine Fjender
skulle kaste en Vold op omkring dig og omringe dig
og trænge dig alle Vegne fra; 44 og de skulle lægge
dig helt øde og dine Børn i dig og ikke lade Sten på
Sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte din Besøgelses
Tid." 45 Og han gik ind i Helligdommen og begyndte
at uddrive dem, som solgte, 46 og sagde til dem:
"Der er skrevet: Og mit Hus er et Bedehus; men I
have gjort det til en Røverkule." 47 Og han lærte
daglig i Helligdommen; men Ypperstepræsterne og
de skriftkloge og de første i Folket søgte at slå ham
ihjel. 48 Og de fandt ikke, hvad de skulde gøre; thi
hele Folket hang ved ham og hørte ham.

20 Og det skete på en af de Dage, medens
han lærte folket i Helligdommen og forkyndte
Evangeliet, da trådte Ypperstepræsterne og de
skriftkloge tillige med de Ældste hen til ham. 2 Og
de talte til ham og sagde: "Sig os, af hvad Magt
gør du disse Ting, eller hvem er det, som har givet
dig denne Magt?" 3 Men han svarede og sagde til
dem: "Også jeg vil spørge eder om en Ting, siger
mig det: 4 Johannes's Dåb, var den fra Himmelen
eller fra Mennesker?" 5 Men de overvejede med
hverandre og sagde: "Sige vi: Fra Himmelen, da vil
han sige: Hvorfor troede I ham ikke? 6 Men sige vi:
Fra Mennesker, da vil hele Folket stene os; thi det er
overbevist om, at Johannes var en Profet." 7 Og de
svarede, at de vidste ikke hvorfra. 8 Og Jesus sagde
til dem: "Så siger ikke heller jeg eder, af hvad Magt jeg
gør disse Ting." 9 Men han begyndte at sige denne
Lignelse til Folket: "En Mand plantede en Vingård og
lejede den ud til Vingårdsmænd og drog udenlands
for lange Tider. 10 Og da Tiden kom, sendte han en
Tjener til Vingårdsmændene, for at de skulde give

ham af Vingårdens Frugt; men Vingårdsmændene
sloge ham og sendte ham tomhændet bort. 11 Og
han sendte fremdeles en anden Tjener; men de
sloge også ham og forhånede ham og sendte ham
tomhændet bort. 12 Og han sendte fremdeles en
tredje; men også ham sårede de og kastede ham ud.
13 Men Vingårdens Herre sagde: Hvad skal jeg gøre?
Jeg vil sende min Søn, den elskede; de ville dog vel
undse sig, for ham. 14 Men da Vingårdsmændene
så ham, rådsloge de indbyrdes og sagde: Det er
Arvingen; lader os slå ham ihjel, for at Arven kan
blive vor. 15 Og de kastede ham ud af Vingården
og sloge ham ihjel. Hvad vil nu Vingårdens Herre
gøre ved dem? 16 Han vil komme og ødelægge
disse Vingårdsmænd og give Vingården til andre."
Men da de hørte det, sagde de: "Det ske aldrig!" 17
Men han så på dem og sagde: "Hvad er da dette,
som er skrevet: Den Sten, som Bygningsmændene
forkastede, den er bleven til en Hovedhjørnesten? 18
Hver, som falder på denne Sten, skal slå sig sønder;
men hvem den falder på, ham skal den knuse." 19
Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte at
lægge Hånd på ham i den samme Time, men de
frygtede for Folket; thi de forstode, at han sagde
denne Lignelse imod dem. 20 Og de toge Vare på ham
og udsendte Lurere, der anstillede sig, som om de
vare retfærdige, for at fange ham i Ord, så de kunde
overgive ham til Øvrigheden og Landshøvdingens
Magt. 21 Og de spurgte ham og sagde: "Mester!
vi vide, at du taler og lærer Rettelig og ikke ser på
Personer, men lærer Guds Vej i Sandhed. 22 Er det
os tilladt at give Kejseren Skat eller ej?" 23 Men da
han mærkede deres Træskhed, sagde han til dem:
"Hvorfor friste I mig? 24 Viser mig en Denar"; hvis
Billede og Overskrift bærer den?" Men de svarede
og sagde: "Kejserens." 25 Men han sagde til dem:
"Så giver da Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud,
hvad Guds er." 26 Og de kunde ikke fange ham i
Ord i Folkets Påhør, og de forundrede sig over hans
Svar og tav. 27 Men nogle af Saddukæerne, som
nægte, at der er Opstandelse, kom til ham og spurgte
ham og sagde: 28 "Mester! Moses har foreskrevet
os: Dersom en har en Broder, som er gift, og denne
dør barnløs, da skal hans Broder tage Hustruen og
oprejse sin Broder Afkom. 29 Nu var der syv Brødre;
og den første tog en Hustru og døde barnløs. 30
Ligeså den anden. 31 Og den tredje tog hende, og
således også alle syv; de døde uden at efterlade
Børn. 32 Men til sidst døde også Hustruen. 33 Hvem
af dem får hende så til Hustru i Opstandelsen? thi
de have alle syv haft hende til Hustru." 34 Og Jesus
sagde til dem: "Denne Verdens Børn tage til Ægte og
bortgiftes; (aiōn g165) 35 men de, som agtes værdige
til at få Del i hin Verden og i Opstandelsen fra de
døde, tage hverken til Ægte eller bortgiftes. (aiōn g165)
36 Thi de kunne ikke mere dø; thi de ere Engle lige
og ere Guds Børn, idet de ere Opstandelsens Børn.
37 Men at de døde oprejses, har også Moses givet
til Kende i Stedet om Tornebusken, når han kalder
Herren: Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud.
38 Men han er ikke dødes, men levendes Gud; thi
for ham leve de alle." 39 Men nogle af de skriftkloge
svarede og sagde: "Mester! du talte vel." 40 Og de
turde ikke mere spørge ham om noget. 41 Men han
sagde til dem: "Hvorledes siger man, at Kristus er
Davids Søn? 42 David selv siger jo i Salmernes
Bog: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min
højre Hånd, 43 indtil jeg får lagt dine Fjender som
en Skammel for dine Fødder. 44 Altså kalder David
ham en Herre, hvorledes er han da hans Søn?" 45
Men i hele Folkets Påhør sagde han til Disciplene: 46
"Vogter eder for de skriftkloge. som gerne ville gå i
lange Klæder og holde af at lade sig hilse på Torvene
og at have de fornemste Pladser i Synagogerne og
at sidde øverst til Bords ved Måltiderne, 47 de, som
opæde Enkers Huse og på Skrømt bede længe; disse
skulle få des hårdere Dom."

21 Men idet han så op, fik han Øje på de rige, som
lagde deres Gaver i Tempelblokken. 2 Men han
så en fattig Enke. som lagde to Skærve deri. 3 Og
han sagde: "Sandelig, siger jeg eder, at denne fattige
Enke lagde mere i end de alle. 4 Thi alle disse lagde
af deres Overflod hen til Gaverne; men hun lagde af
sin Fattigdom al sin Ejendom, som hun havde." 5 Og
da nogle sagde om Helligdommen, at den var prydet
med smukke Sten og Tempelgaver. sagde han: 6
"Disse Ting, som I se - der skal komme Dage, da
der ikke lades Sten på Sten, som jo skal nedbrydes."
7 Men de spurgte ham og sagde: "Mester! når skal
dette da ske? og hvad er Tegnet på, når dette skal
ske?" 8 Men han sagde: "Ser til, at I ikke blive forførte;
thi mange skulle på mit Navn komme og sige: Det er
mig, og: Tiden er kommen nær. Går ikke efter dem! 9
Men når I høre om Krige og Oprør, da forskrækkes
ikke; thi dette må først ske, men Enden er der ikke
straks." 10 Da sagde han til dem: "Folk skal rejse sig
imod Folk, og Rige imod Rige. 11 Og store Jordskælv
skal der være her og der og Hungersnød og Pest,
og der skal ske frygtelige Ting og store Tegn fra
Himmelen. 12 Men forud for alt dette skulle de lægge
Hånd på eder og forfølge eder og overgive eder til

Synagoger og Fængsler, og I skulle føres frem for
Konger og Landshøvdinger for mit Navns Skyld. 13
Det skal falde ud for eder til Vidnesbyrd. 14 Lægger
det da på Hjerte, at I ikke forud skulle overtænke,
hvorledes I skulde forsvare eder. 15 Thi jeg, vil give
eder Mund og Visdom, som alle eders Modstandere
ikke skulle kunne modstå eller modsige. 16 Men
I skulle endog forrådes af Forældre og Brødre og
Frænder og Venner, og de skulle slå nogle af eder
ihjel. 17 Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld.
18 Og ikke et Hår på eders Hoved skal gå tabt. 19
Ved eders Udholdenhed skulle I vinde eders Sjæle.
20 Men når I se Jerusalem omringet af Krigshære, da
forstår, at dens Ødelæggelse er kommen nær. 21 Da
skulle de, som ere i Judæa, fly til Bjergene; og de,
som ere inde i Staden, skulle vige bort derfra; og de,
som ere på Landet, skulle ikke gå ind i den. 22 Thi
disse ere Hævnens Dage, da alt, hvad skrevet er, skal
opfyldes. 23 Men ve de frugtsommelige og dem, som
give Die, i de Dage; thi der skal være stor Nød på
Jorden og Vrede over dette Folk. 24 Og de skulle falde
for Sværdets Od og føres fangne til alle Hedningerne;
og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil
Hedningernes Tider fuldkommes. 25 Og der skal
ske Tegn i Sol og Måne og Stjerner, og på Jorden
skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse over Havets og
Bølgernes Brusen, 26 medens Mennesker forsmægte
af Frygt og Forventning om de Ting, som komme over
Jorderige; thi Himmelens Kræfter skulle rystes. 27
Og da skulle de se Menneskesønnen komme i Sky
med Kraft og megen Herlighed. 28 Men når disse
Ting begynde at ske, da ser op og opløfter eders
Hoveder, efterdi eders Forløsning stunder til." 29 Og
han sagde dem en Lignelse: "Ser Figentræet og alle
Træerne; 30 når de alt springe ud, da se I og skønne
af eder selv, at Sommeren nu er nær. 31 Således
skulle også I, når I se disse Ting ske, skønne, at
Guds Rige er nær. 32 Sandelig, siger jeg eder, at
denne Slægt skal ingenlunde forgå, førend det er sket
alt sammen. 33 Himmelen og Jorden skulle forgå;
men mine Ord skulle ingenlunde forgå. 34 Men vogter
eder, at eders Hjerter ikke, nogen Tid besværes af
Svir og Drukkenskab og timelige Bekymringer, så hin
dag kommer pludseligt over eder som en Snare. 35
Thi komme skal den over alle dem, der bo på hele
Jordens Flade. 36 Og våger og beder til enhver Tid,
for at I må blive i Stand til at undfly alle disse Ting,
som skulle ske, og bestå for Menneskesønnen." 37
Men han lærte om Dagene i Helligdommen, men om
Nætterne gik han ud og overnattede på det Bjerg,
som kaldes Oliebjerget. 38 Og hele Folket kom årle til
ham i Helligdommen for at høre ham.

22 Men de usyrede Brøds Højtid, som kaldes
Påske, nærmede sig. 2 Og Ypperstepræsterne
og de skriftkloge søgte, hvorledes de kunde slå ham
ihjel; thi de frygtede for Folket. 3 Men Satan gik ind i
Judas, som kaldes Iskariot og var en af de tolv. 4
Og han gik hen og talte med Ypperstepræsterne og
Høvedsmændene om, hvorledes han vilde forråde
ham til dem. 5 Og de bleve glade og lovede at give
ham Penge. 6 Og han tilsagde det; og han søgte
Lejlighed til at forråde ham til dem uden Opløb. 7
Men de usyrede Brøds Dag kom, på hvilken man
skulde slagte Påskelammet. 8 Og han udsendte
Peter og Johannes og sagde: "Går hen og bereder
os Påskelammet, at vi kunne spise det." 9 Men de
sagde til ham: "Hvor vil du, at vi skulle berede det?"
10 Men han sagde til dem: "Se, når I ere komne ind i
Staden, skal der møde eder en Mand, som bærer en
Vandkrukke; følger ham til Huset, hvor han går ind,
11 og I skulle sige til Husbonden i Huset: Mesteren
siger: Hvor er det Herberge, hvor jeg kan spise
Påskelammet med mine Disciple? 12 Og han skal
vise eder en stor Sal opdækket; der skulle I berede
det." 13 Og de gik hen og fandt det således, som han
havde sagt dem; og de beredte Påskelammet. 14 Og
da Timen kom, satte han sig til Bords, og Apostlene
med ham. 15 Og han sagde til dem: "Jeg har hjerteligt
længtes efter at spise dette Påskelam med eder,
førend jeg lider. 16 Thi jeg siger eder, at jeg skal ingen
Sinde mere spise det, førend det bliver fuldkommet
i Guds Rige." 17 Og han tog en Kalk, takkede og
sagde: "Tager dette, og deler det imellem eder! 18
Thi jeg siger eder, at fra nu af skal jeg ikke drikke af
Vintræets Frugt, førend Guds Rige kommer." 19 Og
han tog Brød, takkede og brød det og gav dem det og
sagde: "Dette er mit Legeme, det, som gives for eder;
gører dette til min Ihukommelse!" 20 Ligeså tog han
også Kalken efter Aftensmåltidet og sagde: "Denne
Kalk er den nye Pagt i mit Blod, det, som udgydes for
eder. 21 Men se, hans Hånd, som forråder mig, er
her på Bordet hos mig. 22 Thi Menneskesønnen går
bort, som det er beskikket; dog ve det Menneske,
ved hvem han bliver forrådt!" 23 Og de begyndte at
spørge hverandre indbyrdes om, hvem af dem det
dog kunde være, som skulde gøre dette. 24 Men der
opstod også en Trætte iblandt dem om, hvem at dem
der måtte synes at være den største. 25 Men han
sagde til dem: "Folkenes Konger herske over dem,
og de, som bruge Myndighed over dem, kaldes deres

Velgørere. 26 I derimod ikke således; men den ældste
iblandt eder blive som den yngste, og Føreren som
den, der tjener. 27 Thi hvem er størst: den, som sidder
til Bords? eller den, som tjener? Mon ikke den, som
sidder til Bords? Men jeg er iblandt eder som den, der
tjener. 28 Men I ere de, som have holdt ud med mig i
mine Fristelser. 29 Og ligesom min Fader har tildelt
mig Kongedømme, tildeler jeg eder 30 at skulle spise
og drikke ved mit Bord i mit Rige og sidde på Troner
og dømme Israels tolv Stammer." 31 Men Herren
sagde: "Simon, Simon! se, Satan begærede eder for
at sigte eder som Hvede. 32 Men jeg bad for dig, at
din Tro ikke skal svigte; og når du engang omvender
dig, da styrk dine Brødre!" 33 Men han sagde til ham:
"Herre! jeg er rede til at gå med dig både i Fængsel
og i Døden." 34 Men han sagde: "Peter! jeg siger
dig: Hanen skal ikke gale i Dag, førend du tre Gange
har nægtet, at du kender mig." 35 Og han sagde til
dem: "Da jeg udsendte eder uden Pung og Taske og
Sko, manglede I da noget?" Og de sagde: "Intet." 36
Men han sagde til dem: "Men nu, den, som har en
Pung, tage den med, ligeså også en Taske; og den,
som ikke har noget Sværd, sælge sin Kappe og købe
et! 37 Thi jeg siger eder: Det, som er skrevet, bør
opfyldes på mig, dette: "Og han blev regnet iblandt
Overtrædere;" thi også med mig har det en Ende." 38
Men de sagde: "Herre! se, her er to Sværd." Men
han sagde til dem: "Det er nok." 39 Og han gik ud
og gik efter sin Sædvane til Oliebjerget; men også
Disciplene fulgte ham. 40 Men da han kom til Stedet,
sagde han til dem: "Beder om ikke at falde i Fristelse."
41 Og han rev sig løs fra dem, så meget som et
Stenkast, og faldt på Knæ, bad og sagde: 42 "Fader,
vilde du dog tage denne Kalk fra mig! dog ske ikke
min Villie, men din!" 43 Men en Engel fra Himmelen
viste sig for ham og styrkede ham. 44 Og da han var i
Dødsangst, bad han heftigere; men hans Sved blev
som Blodsdråber, der faldt ned på Jorden. 45 Og da
han stod op fra Bønnen og kom til Disciplene, fandt
han dem sovende af Bedrøvelse. 46 Og han sagde
til dem: "Hvorfor sove I? Står op og beder, for at I
ikke skulle falde i Fristelse." 47 Medens han endnu
talte, se, da kom der en Skare; og han, som hed
Judas, en af de tolv, gik foran dem og nærmede sig
til Jesus for at kysse ham. 48 Men Jesus sagde til
ham: "Judas! forråder du Menneskesønnen med et
Kys?" 49 Men da de, som vare omkring ham, så, hvad
der vilde ske, sagde de: "Herre! skulle vi slå til med
Sværd?" 50 Og en af dem slog Ypperstepræstens
Tjener og afhuggede hans højre Øre. 51 Men Jesus
tog til Orde og sagde: "Lad dem gøre også dette!" Og
han rørte ved hans Øre og lægte ham. 52 Men Jesus
sagde til Ypperstepræsterne og Høvedsmændene
for Helligdommen og de ældste, som vare komne
til ham: "I ere gåede ud som imod en Røver med
Sværd og Knipler. 53 Da jeg var daglig hos eder i
Helligdommen, udrakte I ikke Hænderne imod mig;
men dette er eders Time og Mørkets Magt." 54 Og
de grebe ham og førte ham bort og bragte ham ind
i Ypperstepræstens Hus; men Peter fulgte efter i
Frastand. 55 Og de tændte en Ild midt i Gården og
satte sig sammen, og Peter sad midt iblandt dem. 56
Men en Pige så ham sidde i Lysskæret og stirrede
på ham og sagde: "Også denne var med ham." 57
Men han fornægtede ham og sagde: "Jeg kender
ham ikke. Kvinde!" 58 Og lidt derefter så en anden
ham og sagde: "Også du er en af dem." Men Peter
sagde: "Menneske! det er jeg ikke." 59 Og omtrent en
Time derefter forsikrede en anden det og sagde: "I
Sandhed, også denne var med ham; han er jo også
en Galilæer." 60 Men Peter sagde: "Menneske! jeg
forstår ikke, hvad du siger." Og straks, medens han
endnu talte. galede Hanen. 61 Og Herren vendte
sig og så på Peter; og Peter kom Herrens Ord i Hu,
hvorledes han havde sagt til ham: "Førend Hanen
galer i Dag, skal du fornægte mig tre Gange." 62 Og
han gik udenfor og græd bitterligt. 63 Og de Mænd,
som holdt Jesus, spottede ham og sloge ham; 64 og
de kastede et Klæde over ham og spurgte ham og
sagde: "Profeter! hvem var det, som slog dig?" 65
Og mange andre Ting sagde de spottende til ham.
66 Og da det blev Dag, samlede Folkets Ældste sig
og Ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de førte
ham hen for deres Råd 67 og sagde: "Er du Kristus,
da sig os det!" Men han sagde til dem: "Siger jeg
eder det, tro I det ikke. 68 Og om jeg spørger, svare I
mig ikke, ej heller løslade I mig. 69 Men fra nu af
skal Menneskesønnen sidde ved Guds Krafts højre
Hånd." 70 Men de sagde alle: "Er du da Guds Søn?"
Og han sagde til dem: "I sige det; jeg er det." 71 Men
de sagde: "Hvad have vi længere Vidnesbyrd nødig?
vi have jo selv hørt det af hans Mund!"

23 Og hele Mængden stod op og førte ham for
Pilatus. 2 Og de begyndte at anklage ham og
sagde: "Vi have fundet, at denne vildleder vort Folk
og forbyder at give Kejseren Skat og siger om sig
selv at han er Kristus, en Konge." 3 Men Pilatus
spurgte ham og sagde: "Er du Jødernes Konge?" Og
han svarede og sagde til ham: "Du siger det." 4 Men
Pilatus sagde til Ypperstepræsterne og til Skarerne:
"Jeg finder ingen Skyld hos dette Menneske." 5 Men

de bleve ivrigere og sagde: "Han oprører Folket, idet
han lærer over hele Judæa fra Galilæa af, hvor han
begyndte, og lige hertil." 6 Men da Pilatus hørte om
Galilæa, spurgte han, om Manden var en Galilæer.
7 Og da han fik at vide, at han var fra Herodes's
Område, sendte han ham til Herodes, som også selv
var i Jerusalem i disse Dage. 8 Men da Herodes så
Jesus, blev han meget glad; thi han havde i lang
Tid gerne villet se ham, fordi han hørte om ham,
og han håbede at se et Tegn blive gjort af ham. 9
Og han gjorde ham mange Spørgsmål; men han
svarede ham intet. 10 Men Ypperstepræsterne og
de skriftkloge stode og anklagede ham heftigt. 11
Men da Herodes med sine Krigsfolk havde hånet og
spottet ham, kastede han et prægtigt Klædebon om
ham og sendte ham til Pilatus igen. 12 På den Dag
bleve Herodes og Pilatus Venner med hinanden; thi
de vare før i Fjendskab med hinanden. 13 Men Pilatus
sammenkaldte Ypperstepræsterne og Rådsherrerne
og Folket 14 og sagde til dem: "I have ført dette
Menneske til mig som en, der forfører Folket til
Frafald; og se. jeg har forhørt ham i eders Påhør og
har ingen Skyld fundet hos dette Menneske i det,
som I anklage ham for, 15 og Herodes ikke heller, thi
han sendte ham tilbage fil os; og se, han har intet
gjort som han er skyldig at dø for. 16 Derfor vil jeg
revse ham og lade ham løs." 17 (Men han var nødt til
at løslade dem een på Højtiden.) 18 Men de råbte
alle sammen og sagde: "Bort med ham, men løslad
os Barabbas!" 19 Denne var kastet i Fængsel for et
Oprør, som var sket i Staden, og for Mord. 20 Og
atter talte Pilatus til dem, da han gerne vilde løslade
Jesus. 21 Men de råbte til ham og sagde: "Korsfæst,
korsfæst ham! 22 Men han sagde tredje Gang til
dem: "Hvad ondt har da denne gjort Jeg har ingen
Dødsskyld fundet hos ham; derfor vil jeg revse ham
og lade ham løs." 23 Men de trængte på med stærke
Råb og forlangte, at han skulde korsfæstes; og deres
Råb fik Overhånd. 24 Og Pilatus dømte, at deres
Forlangende skulde opfyldes; 25 og han løslod den,
de forlangte, som var kastet i Fængsel for Oprør og
Mord; men Jesus overgav han til deres Villie. 26 Og
da de førte ham bort, toge de fat på en vis Simon
fra Kyrene, som kom fra Marken, og lagde Korset
på ham, for at han skulde bære det bag efter Jesus.
27 Men der fulgte ham en stor Hob af Folket, og af
Kvinder, som jamrede og græd over ham. 28 Men
Jesus vendte sig om til dem og sagde: "I Jerusalems
Døtre! græder ikke over mig, men græder over eder
selv og over eders Børn! 29 Thi se, der kommer
Dage, da man skal sige: Salige ere de ufrugtbare og
de Liv, som ikke fødte, og de Bryster, som ikke gave
Die. 30 Da skulle de begynde at sige til Bjergene:
Falder over os! og til Højene: Skjuler os! 31 Thi gør
man dette ved det grønne Træ, hvad vil da ske med
det tørre?" 32 Men der blev også to andre Misdædere
førte ud for at henrettes med ham. 33 Og da de
vare komne til det Sted, som kaldes "Hovedskal",
korsfæstede de ham der, og Misdæderne, den ene
ved hans højre, og den anden ved hans venstre
Side. 34 Men Jesus sagde: "Fader! forlad dem; thi de
vide ikke, hvad de gøre." Men de delte hans Klæder
imellem sig ved Lodkastning. 35 Og Folket stod og så
til; men også Rådsherrerne spottede ham og sagde:
"Andre har han frelst, lad ham frelse sig selv, dersom
han er Guds Kristus, den udvalgte." 36 Men også
Stridsmændene spottede ham, idet de trådte til, rakte
ham Eddike og sagde: 37 "Dersom du er Jødernes
Konge, da frels dig selv!" 38 Men der var også sat en
Overskrift over ham (skreven på Græsk og Latin og
Hebraisk): "Denne er Jødernes Konge." 39 Men en af
de ophængte Misdædere spottede ham og sagde:
"Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!" 40 Men den
anden svarede og irettesatte ham og sagde: "Frygter
heller ikke du Gud, da du er under den samme Dom?
41 Og vi ere det med Rette; thi vi få igen, hvad vore
Gerninger have forskyldt; men denne gjorde intet
uskikkeligt." 42 Og han sagde: "Jesus! kom mig i Hu,
når du kommer i dit Rige!" 43 Og han sagde til ham:
"Sandelig, siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i
Paradiset." 44 Og det var nu ved den sjette Time, og
der blev Mørke over hele Landet indtil den niende
Time, 45 idet Solen formørkedes; og Forhænget i
Templet splittedes midt over. 46 Og Jesus råbte med
høj Røst og sagde: "Fader! i dine Hænder befaler
jeg min Ånd;" og da han havde sagt det, udåndede
han. 47 Men da Høvedsmanden så det, som skete,
gav han Gud Æren og sagde: "I Sandhed, dette
Menneske var retfærdigt." 48 Og alle Skarerne, som
vare komne sammen til dette Skue, sloge sig for
Brystet, da de så, hvad der skete, og vendte tilbage.
49 Men alle hans Kyndinge stode langt borte, ligeså
de Kvinder, som fulgte med ham fra Galilæa, og så
dette. 50 Og se, en Mand ved Navn Josef, som var
Rådsherre, en god og retfærdig Mand, 51 han havde
ikke samtykket i deres Råd og Gerning, han var fra
Arimathæa, en jødisk By, og han forventede Guds
Rige; 52 han gik til Pilatus og bad om Jesu Legeme.
53 Og han tog det ned og svøbte det i et fint Linklæde,
og han lagde ham i en Grav, som var hugget i en
Klippe, hvor endnu ingen nogen Sinde var lagt. 54
Og det var Beredelsesdag, og Sabbaten stundede

til. 55 Men Kvinderne, som vare komne med ham
fra Galilæa, fulgte efter og så Graven, og hvorledes
hans Legeme blev lagt. 56 Og de vendte tilbage og
beredte vellugtende Urter og Salver; og Sabbaten
over holdt de sig stille efter Budet.

24 Men på den første Dag i Ugen meget årle
kom de til Graven og bragte de vellugtende
Urter, som de havde beredt. 2 Og de fandt Stenen
bortvæltet fra Graven. 3 Men da de gik derind, fandt
de ikke den Herres Jesu Legeme. 4 Og det skete,
da de vare tvivlrådige om dette, se, da stode to
Mænd for dem i strålende Klædebon. 5 Men da de
bleve forfærdede og bøjede deres Ansigter imod
Jorden, sagde de til dem: "Hvorfor lede I efter den
levende iblandt de døde? 6 Han er ikke her, men han
er opstanden; kommer i Hu, hvorledes han talte til
eder, medens han endnu var i Galilæa, og sagde,
7 at Menneskesønnen burde overgives i syndige
Menneskers Hænder og korsfæstes og opstå på den
tredje Dag." 8 Og de kom hans Ord i Hu. 9 Og de
vendte tilbage fra Graven og kundgjorde alle disse
Ting for de elleve og for alle de andre. 10 Men det
var Maria Magdalene og Johanna og Maria, Jakobs
Moder, og de øvrige Kvinder med dem; de sagde
Apostlene disse Ting. 11 Og disse Ord kom dem for
som løs Tale; og de troede dem ikke. 12 Men Peter
stod op og løb til Graven; og da han kiggede derind
ser han Linklæderne alene liggende der, og han gik
hjem i Undren over det, som var sket. 13 Og se, to af
dem vandrede på den samme Dag til en Landsby,
som lå tresindstyve Stadier fra Jerusalem, dens Navn
var Emmaus. 14 Og de talte med hinanden om alle
disse Ting, som vare skete. 15 Og det skete, medens
de samtalede og spurgte hinanden indbyrdes, da
kom Jesus selv nær og vandrede med dem. 16 Men
deres Øjne holdtes til, så de ikke kendte ham. 17
Men han sagde til dem: "Hvad er dette for Ord, som I
skifte med hinanden på Vejen?" Og de standsede
bedrøvede. 18 Men en af dem, som hed Kleofas,
svarede og sagde til ham: "Er du alene fremmed i
Jerusalem og ved ikke, hvad der er sket der i disse
dage?" 19 Og han sagde til dem: "Hvilket?" Men de
sagde til ham: "Det med Jesus af Nazareth, som
var en Profet, mægtig i Gerning og Ord for Gud og
alt Folket; 20 og hvorledes Ypperstepræsterne og
vore Rådsherrer have overgivet ham til Dødsdom
og korsfæstet ham. 21 Men vi håbede, at han var
den, som skulde forløse Israel. Men med alt dette er
det i Dag den tredje Dag, siden dette skete. 22 Men
også nogle af vore Kvinder have forfærdet os, idet
de kom årle til Graven, 23 og da de ikke fandt hans
Legeme, kom de og sagde, at de havde også set et
Syn af Engle, der sagde, at han lever. 24 Og nogle af
vore gik hen til Graven, og de fandt det således, som
Kvinderne havde sagt; men ham så de ikke." 25 Og
han sagde til dem: "O I uforstandige og senhjertede
til at tro på alt det, som Profeterne have talt! 26 Burde
ikke Kristus lide dette og indgå til sin Herlighed?" 27
Og han begyndte fra Moses og fra alle Profeterne og
udlagde dem i alle Skrifterne det, som handlede om
ham. 28 Og de nærmede sig til Landsbyen, som de
gik til; og han lod, som han vilde gå videre. 29 Og de
nødte ham meget og sagde: "Bliv hos os; thi det er
mod Aften, og Dagen hælder." Og han gik ind for at
blive hos dem. 30 Og det skete, da han havde sat sig
med dem til Bords, tog han Brødet, velsignede og
brød det og gav dem det. 31 Da bleve deres Øjne
åbnede, og de kendte ham; og han blev usynlig for
dem. 32 Og de sagde til hinanden: "Brændte ikke
vort Hjerte i os, medens han talte til os på Vejen
og oplod os Skrifterne?" 33 Og de stode op i den
samme Time og vendte tilbage til Jerusalem og fandt
forsamlede de elleve og dem, som vare med dem,
hvilke sagde: 34 "Herren er virkelig opstanden og set
af Simon." 35 Og de fortalte, hvad der var sket på
Vejen, og hvorledes han blev kendt af dem, idet han
brød Brødet. 36 Men medens de talte dette, stod han
selv midt iblandt dem; og han siger til dem: "Fred
være med eder!" 37 Da forskrækkedes de og betoges
af Frygt og mente, at de så en Ånd. 38 Og han sagde
til dem: "Hvorfor ere I forfærdede? og hvorfor opstiger
der Tvivl i eders Hjerter? 39 Ser mine Hænder og
mine Fødder, at det er mig selv; føler på mig og ser;
thi en Ånd har ikke Kød og Ben, som I se, at jeg har."
40 Og da han havde sagt dette, viste han dem sine
Hænder og sine Fødder. 41 Men da de af Glæde
herover endnu ikke kunde tro og undrede sig, sagde
han til dem: "Have I her noget at spise?" 42 Og de
gave ham et Stykke af en stegt Fisk. 43 Og han tog
det og spiste det for deres Øjne. 44 Men han sagde
til dem: "Dette er mine Ord, som jeg talte til eder,
medens jeg endnu var hos eder, at de Ting bør alle
sammen opfyldes, som ere skrevne om mig i Mose
Lov og Profeterne og Salmerne." 45 Da oplod han
deres Forstand til at forstå Skrifterne. 46 Og han
sagde til dem: "Således er der skrevet, at Kristus
skulde lide og opstå fra de døde på den tredje Dag,
47 og at der i hans Navn skal prædikes Omvendelse
og Syndernes Forladelse for alle Folkeslagene og
begyndes fra Jerusalem. 48 I ere Vidner om disse
Ting. 49 Og se, jeg sender min Faders Forjættelse

over eder; men I skulle blive i Staden, indtil I blive
iførte Kraft fra det høje." 50 Men han førte dem ud til
hen imod Bethania, og han opløftede sine Hænder og
velsignede dem. 51 Og det skete, idet han velsignede
dem, skiltes han fra dem og opløftedes til Himmelen.
52 Og efter at have tilbedt ham vendte de tilbage til
Jerusalem med stor Glæde. 53 Og de vare stedse i
Helligdommen og priste Gud.

Johannes

1 I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud,
og Ordet var Gud. 2 Dette var i Begyndelsen hos
Gud. 3 Alle Ting ere blevne til ved det, og uden det
blev end ikke een Ting til af det, som er. 4 I det
var Liv, og Livet var Menneskenes Lys. 5 Og Lyset
skinner i Mørket, og Mørket begreb det ikke. 6 Der
kom et Menneske, udsendt fra Gud, hans Navn var
Johannes. 7 Denne kom til et Vidnesbyrd, for at han
skulde vidne om Lyset, for at alle skulde tro ved ham.
8 Han var ikke Lyset, men han skulde vidne om Lyset.
9 Det sande Lys, der oplyser hvert Menneske, var ved
at komme til Verden. 10 Han var i Verden, og Verden
er bleven til ved ham, og Verden kendte ham ikke. 11
Han kom til sit eget, og hans egne toge ikke imod
ham. 12 Men så mange, som toge imod ham, dem
gav han Magt til at vorde Guds Børn, dem, som tro
på hans Navn; 13 hvilke ikke bleve fødte af Blod, ej
heller af Køds Villie, ej heller af Mands Villie, men af
Gud. 14 Og Ordet blev Kød og tog Bolig iblandt os, og
vi så hans Herlighed, en Herlighed, som en enbåren
Søn har den fra sin Fader, fuld af Nåde og Sandhed.
15 Johannes vidner om ham og råber og siger: "Ham
var det, om hvem jeg sagde: Den, som kommer efter
mig, er kommen foran mig; thi han var før mig." 16
Thi af hans Fylde have vi alle modtaget, og det Nåde
over Nåde. 17 Thi Loven blev given ved Moses;
Nåden og Sandheden er kommen ved Jesus Kristus.
18 Ingen har nogen Sinde set Gud; den enbårne Søn,
som er i Faderens Skød, han har kundgjort ham.
19 Og dette er Johannes's Vidnesbyrd, da Jøderne
sendte Præster og Leviter ud fra Jerusalem, for at
de skulde spørge ham: "Hvem er du?" 20 Og han
bekendte og nægtede ikke, og han bekendte: "Jeg
er ikke Kristus." 21 Og de spurgte ham: "Hvad da?
Er du Elias?" Han siger: "Det er jeg ikke." "Er du
Profeten?" Og han svarede: "Nej." 22 Da sagde de til
ham: "Hvem er du? For at vi kunne give dem Svar,
som have udsendt os; hvad siger du om dig selv?"
23 Han sagde: "Jeg er en Røst af en, som råber i
Ørkenen: Jævner Herrens Vej, som Profeten Esajas
har sagt." 24 Og de vare udsendte fra Farisæerne, 25
og de spurgte ham og sagde til ham: "Hvorfor døber
du da, dersom du ikke er Kristus, ej heller Elias,
ej heller Profeten?" 26 Johannes svarede dem og
sagde: "Jeg døber med Vand; midt iblandt eder står
den, I ikke kende, 27 han som kommer efter mig, hvis
Skotvinge jeg ikke er værdig at løse." 28 Dette skete i
Bethania hinsides Jordan, hvor Johannes døbte. 29
Den næste Dag ser han Jesus komme til sig, og han
siger: "Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd!
30 Han er den, om hvem jeg sagde: Efter mig kommer
en Mand, som er kommen foran mig; thi han var
før mig. 31 Og jeg kendte ham ikke; men for at han
skulde åbenbares for Israel, derfor er jeg kommen
og døber med Vand." 32 Og Johannes vidnede og
sagde: "Jeg har set Ånden dale ned som en Due fra
Himmelen, og den blev over ham. 33 Og jeg kendte
ham ikke; men den, som sendte mig for at døbe med
Vand, han sagde til mig: Den, som du ser Ånden
dale ned over og blive over, han er den, som døber
med den Helligånd. 34 Og jeg har set det og har
vidnet, at denne er Guds Søn." 35 Den næste Dag
stod Johannes der atter og to af hans Disciple. 36 Og
idet han så på Jesus, som gik der, siger han: "Se det
Guds Lam!" 37 Og de to Disciple hørte ham tale, og
de fulgte Jesus. 38 Men Jesus vendte sig om, og
da han så dem følge sig, siger han til dem: "Hvad
søge I efter?" Men de sagde til ham: "Rabbi! (hvilket
udlagt betyder Mester) hvor opholder du dig?" 39 Han
siger til dem: "Kommer og ser!" De kom da og så,
hvor han opholdt sig, og de bleve hos ham den Dag;
det var ved den Tiende Time. 40 Den ene af de to,
som havde hørt Johannes's Ord og havde fulgt ham,
var Andreas, Simon Peters Broder. 41 Denne finder
først sin egen Broder Simon og siger til ham: "Vi have
fundet Messias" (hvilket er udlagt: Kristus). 42 Og han
førte ham til Jesus. Jesus så på ham og sagde: "Du
er Simon, Johannes's Søn; du skal hedde Kefas" (det
er udlagt: Petrus). 43 Den næste Dag vilde han drage
derfra til Galilæa; og han finder Filip. Og Jesus siger
til ham: "Følg mig!" 44 Men Filip var fra Bethsajda, fra
Andreas's og Peters By. 45 Filip finder Nathanael og
siger til ham: "Vi have fundet ham, hvem Moses i
Loven og ligeså Profeterne have skrevet om, Jesus,
Josefs Søn, fra Nazareth." 46 Og Nathanael sagde til
ham: "Kan noget godt være fra Nazareth?" Filip siger
til ham: "Kom og se!" 47 Jesus så Nathanael komme
til sig, og han siger om ham: "Se, det er sandelig
en Israelit, i hvem der ikke er Svig." 48 Nathanael
siger til ham: "Hvorfra kender du mig?" Jesus svarede
og sagde til ham: "Førend Filip kaldte dig, så jeg
dig, medens du var under Figentræet." 49 Nathanael
svarede ham: "Rabbi! du er Guds Søn, du er Israels
Konge." 50 Jesus svarede og sagde til ham: "Tror du,
fordi jeg sagde dig, at jeg så dig under Figentræet?
Du skal se større Ting end disse." 51 Og han siger til
ham: "Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I skulle fra
nu af se Himmelen åbnet og Guds Engle stige op og
stige ned over Menneskesønnen."

2 Og på den tredje Dag var der et Bryllup i Kana
i Galilæa; og Jesu Moder var der. **2** Men også
Jesus og hans Disciple bleve budne til Brylluppet. **3**
Og da Vinen slap op, siger Jesu Moder til ham: "De
have ikke Vin." **4** Jesus siger til hende: "Kvinde! hvad
vil du mig? min Time er endnu ikke kommen." **5** Hans
Moder siger til Tjenerne: "Hvad som han siger eder,
det skulle I gøre." **6** Men der var der efter Jødernes
Renselsesskik fremsat seks Vandkar af Sten, som
rummede hvert to eller tre Spande. **7** Jesus siger til
dem: "Fylder Vandkarrene med Vand; " og de fyldte
dem indtil det øverste. **8** Og han siger til dem: "Øser
nu og bærer til Køgemesteren; " og de bare det til
ham. **9** Men da Køgemesteren smagte Vandet, som
var blevet Vin, og ikke vidste, hvorfra det kom (men
Tjenerne, som havde øst Vandet, vidste det), kalder
Køgemesteren på Brudgommen og siger til ham: **10**
"Hvert Menneske sætter først den gode Vin frem, og
når de ere blevne drukne, da den ringere; du har
gemt den gode Vin indtil nu." **11** Denne Begyndelse
på sine Tegn gjorde Jesus i Kana i Galilæa, og han
åbenbarede sin Herlighed; og hans Disciple troede
på ham. **12** Derefter drog han ned til Kapernaum, han
og hans Moder og hans Brødre og hans Disciple,
og de bleve der ikke mange Dage. **13** Og Jødernes
Påske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem. **14**
Og han fandt siddende i Helligdommen dem, som
solgte Okser og Får og Duer, og Vekselerne. **15**
Og han gjorde en Svøbe af Reb og drev dem alle
ud af Helligdommen, både Fårene og Okserne, og
han spredte Vekselerernes Småpenge og væltede
Bordene. **16** Og han sagde til dem, som solgte duer:
"Tager dette bort herfra; gører ikke min Faders Hus til
en Købmandsbod!" **17** Hans Disciple kom i Hu, at
der er skrevet: "Nidkærheden for dit Hus vil fortære
mig." **18** Da svarede Jøderne og sagde til ham: "Hvad
viser du os for et Tegn, efterdi du gør dette?" **19**
Jesus svarede og sagde til dem: "Nedbryder dette
Tempel, og i tre Dage vil jeg oprejse det." **20** Da
sagde Jøderne: "I seks og fyrretyve År er der bygget
på dette Tempel, og du vil oprejse det i tre Dage?" **21**
Men han talte om sit Legemes Tempel. **22** Da han
så var oprejst fra de døde, kom hans Disciple i Hu,
at han havde sagt dette; og de troede Skriften og
det Ord, som Jesus havde sagt. **23** Men da han var i
Jerusalem i Påsken på Højtiden, troede mange på
hans Navn, da de så hans Tegn, som han gjorde.
24 Men Jesus selv betroede sig ikke til dem, fordi
han kendte alle, **25** og fordi han ikke havde nødig, at
nogen skulde vidne om Mennesket; thi han vidste
selv, hvad der var i Mennesket.

3 Men der var en Mand af Farisæerne, han hed
Nikodemus, en Rådsherre iblandt Jøderne. **2**
Denne kom til ham om Natten og sagde til ham:
"Rabbi! vi vide. at du er en Lærer kommen fra Gud;
thi ingen kan gøre disse Tegn, som du gør, uden Gud
er med ham." **3** Jesus svarede og sagde til ham:
"Sandelig, sandelig, siger jeg dig. uden nogen bliver
født på ny, kan han ikke se Guds Rige." **4** Nikodemus
siger til ham: "Hvorledes kan et Menneske fødes, når
han er gammel? Mon han kan anden Gang komme
ind i sin Moders Liv og fødes?" **5** Jesus svarede:
"Sandelig, sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver
født af Vand og Ånd, kan han ikke komme ind i Guds
Rige. **6** Hvad der er født af Kødet, er Kød; og hvad
der er født af Ånden, er Ånd. **7** Forundre dig ikke
over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny. **8** Vinden
blæser, hvorhen den vil, og du hører dens Susen,
men du ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den
farer hen; således er det med hver den, som er født
af Ånden." **9** Nikodemus svarede og sagde til ham:
"Hvorledes kan dette ske?" **10** Jesus svarede og
sagde til ham: "Er du Israels Lærer og forstår ikke
dette? **11** Sandelig, sandelig, siger jeg dig vi tale det,
vi vide, og vidne det, vi have set; og I modtage ikke
vort Vidnesbyrd. **12** Når jeg siger eder de jordiske
Ting, og I ikke tro, hvorledes skulle I da tro, når jeg
siger eder de himmelske? **13** Og ingen er faren op
til Himmelen, uden han, som for ned fra Himmelen,
Menneskesønnen, som er i Himmelen. **14** Og ligesom
Moses ophøjede Slangen i Ørkenen, således bør
Menneskesønnen ophøjes, **15** for at hver den, som
tror, skal have et evigt Liv i ham. **(aiōnios g166)** **16** Thi
således elskede Gud Verden, at han gav sin Søn
den enbårne, for at hver den, som tror på ham, ikke
skal fortabes, men have et evigt Liv. **(aiōnios g166)** **17**
Thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, for at han
skal dømme Verden, men for at Verden skal frelses
ved ham. **18** Den, som tror på ham, dømmes ikke;
men den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han
ikke har troet på Guds enbårne Søns Navn. **19** Og
dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden,
og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset; thi
deres Gerninger vare onde. **20** Thi hver den, som
øver ondt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, for
at hans Gerninger ikke skulle revses. **21** Men den,
som gør Sandheden, kommer til Lyset, for at hans
Gerninger må blive åbenbare; thi de ere gjorte i Gud."
22 Derefter kom Jesus og hans Disciple ud i Judæas
Land, og han opholdt sig der med dem og døbte. **23**
Men også Johannes døbte i Ænon, nær ved Salem,
fordi der var meget Vand der; og man kom derhen

og lod sig døbe. 24 Thi Johannes var endnu ikke
kastet i Fængsel. 25 Da opkom der en Strid imellem
Johannes's Disciple og en Jøde om Renselse. 26 Og
de kom til Johannes og sagde til ham: "Rabbi! han,
som var hos dig hinsides Jordan, han, hvem du gav
Vidnesbyrd, se, han døber, og alle komme til ham."
27 Johannes svarede og sagde: "Et Menneske kan
slet intet tage, uden det er ham givet fra Himmelen.
28 I ere selv mine Vidner på, at jeg sagde: Jeg er
ikke Kristus, men jeg er udsendt foran ham. 29 Den,
som har Bruden, er Brudgom; men Brudgommens
Ven, som står og hører på ham, glæder sig meget
over Brudgommens Røst. Så er da denne min Glæde
bleven fuldkommen. 30 Han bør vokse, men jeg
forringes. 31 Den, som kommer ovenfra, er over
alle; den, som er af Jorden, er af Jorden og taler
af Jorden; den, som kommer fra Himmelen, er over
alle. 32 Og det, som han har set og hørt, vidner han;
og ingen modtager hans Vidnesbyrd. 33 Den, som
har modtaget hans Vidnesbyrd, har beseglet, at Gud
er sanddru. 34 Thi han, hvem Gud udsendte, taler
Guds Ord; Gud giver nemlig ikke Ånden efter Mål. 35
Faderen elsker Sønnen og har givet alle Ting i hans
Hånd. 36 Den, som tror på Sønnen, har et evigt Liv;
men den, som ikke vil tro Sønnen, skal ikke se Livet,
men Guds Vrede bliver over ham." (aiōnios g166)

4 Da Herren nu erfarede, at Farisæerne havde hørt,
at Jesus vandt flere Disciple og døbte flere end
Johannes 2 (skønt Jesus ikke døbte selv, men hans
Disciple): 3 da forlod han Judæa og drog atter bort til
Galilæa. 4 Men han måtte rejse igennem Samaria.
5 Han kommer da til en By i Samaria, som kaldes
Sykar, nær ved det Stykke Land, som Jakob gav sin
Søn Josef. 6 Og der var Jakobs Brønd. Jesus satte
sig da, træt af Rejsen, ned ved Brønden; det var ved
den sjette Time. 7 En samaritansk Kvinde kommer
for at drage Vand op. Jesus siger til hende: "Giv
mig noget at drikke!" 8 Hans Disciple vare nemlig
gåede bort til Byen for at købe Mad. 9 Da siger den
samaritanske Kvinde til ham: "Hvorledes kan dog du,
som er en Jøde, bede mig, som er en samaritansk
Kvinde, om noget at drikke?" Thi Jøder holde ikke
Samkvem med Samaritanere. 10 Jesus svarede og
sagde til hende: "Dersom du kendte Guds Gave, og
hvem det er, som siger til dig: Giv mig noget at drikke,
da bad du ham, og han gav dig levende Vand." 11
Kvinden siger til ham: "Herre! du har jo intet at drage
op med, og Brønden er dyb; hvorfra har du da det
levende Vand? 12 Mon du er større end vor Fader
Jakob, som har givet os Brønden, og han har selv
drukket deraf og hans Børn og hans Kvæg?" 13 Jesus
svarede og sagde til hende: "Hver den, som drikker af
dette Vand, skal tørste igen. 14 Men den, som drikker
af det Vand, som jeg giver ham, skal til evig Tid ikke
tørste; men det Vand, som jeg giver ham, skal blive i
ham en Kilde af Vand, som fremvælder til et evigt Liv."
(aiōn g165, aiōnios g166) 15 Kvinden siger til ham: "Herre!
giv mig dette Vand, for at jeg ikke skal tørste og ikke
komme hid for at drage op." 16 Jesus siger til hende:
"Gå bort, kald på din Mand, og kom hid!" 17 Kvinden
svarede og sagde: "Jeg har ingen Mand." Jesus siger
til hende: "Med Rette sagde du: Jeg har ingen Mand.
18 Thi du har haft fem Mænd; og han, som du nu
har, er ikke din Mand. Det har du sagt sandt." 19
Kvinden siger til ham: "Herre! jeg ser, at du er en
Profet. 20 Vore Fædre have tilbedt på dette Bjerg,
og I sige, at i Jerusalem er Stedet, hvor man bør
tilbede." 21 Jesus siger til hende: "Tro mig, Kvinde,
at den Time kommer, da det hverken skal være på
dette Bjerg eller i Jerusalem, at I tilbede Faderen. 22
I tilbede det, I ikke kende; vi tilbede det, vi kende;
thi Frelsen kommer fra Jøderne. 23 Men den Time
kommer, ja, den er nu, da de sande Tilbedere skulle
tilbede Faderen i Ånd og Sandhed; thi det er sådanne
Tilbedere, Faderen vil have. 24 Gud er Ånd, og de,
som tilbede ham, bør tilbede i Ånd og Sandhed." 25
Kvinden siger til ham: "Jeg ved, at Messias kommer
(hvilket betyder Kristus); når han kommer, skal han
kundgøre os alle Ting." 26 Jesus siger til hende: "Det
er mig, jeg, som taler med dig." 27 Og i det samme
kom hans Disciple, og de undrede sig over, at han
talte med en Kvinde; dog sagde ingen: "Hvad søger
du?" eller: "Hvorfor taler du med hende?" 28 Da lod
Kvinden sin Vandkrukke stå og gik bort til Byen og
siger til Menneskene der: 29 "Kommer og ser en
Mand, som har sagt mig alt det, jeg har gjort; mon
han skulde være Kristus?" 30 De gik ud af Byen og
kom gående til ham. 31 Imidlertid bade Disciplene
ham og sagde: "Rabbi, spis!" 32 Men han sagde til
dem, jeg har Mad at spise, som I ikke kende." 33 Da
sagde Disciplene til hverandre: "Mon nogen har bragt
ham noget at spise?" 34 Jesus siger til dem: "Min
Mad er, at jeg gør hans Villie, som udsendte mig, og
fuldbyrder hans Gerning. 35 Sige I ikke: Der er endnu
fire Måneder, så kommer Høsten? Se, jeg siger eder,
opløfter eders Øjne og ser Markene; de ere allerede
hvide til Høsten. 36 Den, som høster, får Løn og
samler Frugt til et evigt Liv, så at de kunne glæde sig
tilsammen, både den, som sår, og den, som høster.
(aiōnios g166) 37 Thi her er det Ord sandt: En sår, og en
anden høster. 38 Jeg har udsendt eder at høste det,

som I ikke have arbejdet på; andre have arbejdet, og
I ere gåede ind i deres Arbejde." 39 Men mange af
Samaritanerne fra den By troede på ham på Grund af
Kvindens Ord, da hun vidnede: "Han har sagt mig alt
det, jeg har gjort." 40 Da nu Samaritanerne kom til
ham, bade de ham om at blive hos dem; og han blev
der to Dage. 41 Og mange flere troede for hans Ords
Skyld. 42 Og til Kvinden sagde de: "Vi tro nu ikke
længer for din Tales Skyld; thi vi have selv hørt, og vi
vide, at denne er sandelig Verdens Frelser." 43 Men
efter de to Dage gik han derfra til Galilæa. 44 Thi
Jesus vidnede selv, at en Profet ikke bliver æret i
sit eget Fædreland. 45 Da han nu kom til Galilæa,
toge Galilæerne imod ham, fordi de havde set alt det,
som han gjorde i Jerusalem på Højtiden; thi også
de vare komne til Højtiden. 46 Han kom da atter til
Kana i Galilæa, hvor han havde gjort Vandet til Vin.
Og der var en kongelig Embedsmand, hvis Søn lå
syg i Kapernaum. 47 Da denne hørte, at Jesus var
kommen fra Judæa til Galilæa, gik han til ham og bad
om, at han vilde komme ned og helbrede hans Søn;
thi han var Døden nær. 48 Da sagde Jesus til ham:
"Dersom I ikke se Tegn og Undergerninger, ville I ikke
tro." 49 Embedsmanden siger til ham: "Herre! kom,
før mit Barn dør." 50 Jesus siger til ham: "Gå bort, din
Søn lever." Og Manden troede det Ord, som Jesus
sagde til ham, og gik bort. 51 Men allerede medens
han var på Hjemvejen, mødte hans Tjenere ham og
meldte, at hans Barn levede. 52 Da udspurgte han
dem om den Time, i hvilken det var blevet bedre med
ham; og de sagde til ham: "I Går ved den syvende
time forlod Feberen ham." 53 Da skønnede Faderen,
at det var sket i den Time, da Jesus sagde til ham:
"Din Søn lever;" og han troede selv og hele hans
Hus. 54 Dette var det andet Tegn, som Jesus gjorde,
da han var kommen fra Judæa til Galilæa.

5 Derefter var det Jødernes Højtid, og Jesus gik
op til Jerusalem. 2 Men der er i Jerusalem
ved Fåreporten en Dam, som på Hebraisk kaldes
Bethesda, og den har fem Søjlegange. 3 I dem lå
der en Mængde syge, blinde, lamme, visne, (som
ventede på, at Vandet skulde røres. 4 Thi på visse
Tider for en Engel ned i Dammen og oprørte Vandet.
Den, som da, efter at Vandet var blevet oprørt, steg
først ned, blev rask, hvilken Sygdom han end led
af.) 5 Men der var en Mand, som havde været syg i
otte og tredive År. 6 Da Jesus så ham ligge der og
vidste, at han allerede havde ligget i lang Tid, sagde
han til ham: "Vil du blive rask?" 7 Den syge svarede
ham: "Herre! jeg har ingen, som kan bringe mig ned
i Dammen, når Vandet bliver oprørt; men når jeg
kommer, stiger en anden ned før mig." 8 Jesus siger
til ham: "Stå op, tag din Seng og gå!" 9 Og straks blev
Manden rask, og han tog sin Seng og gik. Men det
var Sabbat på den Dag; 10 derfor sagde Jøderne til
ham, som var bleven helbredt: "Det er Sabbat; og det
er dig ikke tilladt af bære Sengen." 11 Han svarede
dem: "Den, som gjorde mig rask, han sagde til mig:
Tag din Seng og gå!" 12 Da spurgte de ham: "Hvem
er det Menneske, som sagde til dig: Tag din Seng og
gå?" 13 Men han; som var bleven helbredt, vidste
ikke, hvem det var; thi Jesus havde unddraget sig,
da der var mange Mennesker på Stedet. 14 Derefter
finder Jesus ham i Helligdommen, og han sagde til
ham: "Se, du er bleven rask; synd ikke mere, for at
ikke noget værre skal times dig!" 15 Manden gik bort
og sagde til Jøderne, at det var Jesus, som havde
gjort ham rask. 16 Og derfor forfulgte Jøderne Jesus,
fordi han havde gjort dette på en Sabbat. 17 Men
Jesus svarede dem: "Min Fader arbejder indtil nu;
også jeg arbejder." 18 Derfor tragtede da Jøderne end
mere efter at slå ham ihjel, fordi han ikke alene brød
Sabbaten, men også kaldte Gud sin egen Fader og
gjorde sig selv Gud lig. 19 Så svarede Jesus og sagde
til dem: "Sandelig, sandelig, siger jeg eder, Sønnen
kan slet intet gøre af sig selv, uden hvad han ser
Faderen gøre; thi hvad han gør, det gør også Sønnen
ligeså. 20 Thi Faderen elsker Sønnen og viser ham
alt det, han selv gør, og han skal vise ham større
Gerninger end disse, for at I skulle undre eder. 21 Thi
ligesom Faderen oprejser de døde og gør levende,
således gør også Sønnen levende, hvem han vil.
22 Thi heller ikke dømmer Faderen nogen, men har
givet Sønnen hele Dommen, 23 for at alle skulle
ære Sønnen, ligesom de ære Faderen. Den, som
ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som udsendte
ham. 24 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som
hører mit Ord og tror den, som sendte mig, har et
evigt Liv og kommer ikke til Dom, men er gået over
fra Døden til Livet. (aiōnios g166) 25 Sandelig, sandelig,
siger jeg eder, den Time kommer, ja den er nu, da de
døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som høre
den, skulle leve. 26 Thi ligesom Faderen har Liv i sig
selv, således har han også givet Sønnen at have Liv i
sig selv. 27 Og han har givet ham Magt til at holde
Dom, efterdi han er Menneskesøn. 28 Undrer eder
ikke herover; thi den Time kommer, på hvilken alle
de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, 29
og de skulle gå frem, de, som have gjort det gode,
til Livets Opstandelse, men de, som have gjort det
onde, til Dommens Opstandelse. 30 Jeg kan slet intet

gøre af mig selv; således som jeg hører, dømmer
jeg, og min Dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min
Villie, men hans Villie, som sendte mig. 31 Dersom
jeg vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd ikke sandt".
32 Det er en anden, som vidner om mig, og jeg ved,
at det Vidnesbyrd er sandt, som han vidner om mig.
33 I have sendt Bud til Johannes, og han har vidnet
for sandheden. 34 Dog, jeg henter ikke Vidnesbyrdet
fra et Menneske; men dette siger jeg, for at I skulle
frelses. 35 Han var det brændende og skinnende
Lys, og I have til en Tid villet fryde eder ved hans
Lys. 36 Men det Vidnesbyrd, som jeg har, er større
end Johannes's; thi de Gerninger, som Faderen har
givet mig at fuldbyrde, selve de Gerninger, som jeg
gør, vidne om mig, at Faderen har udsendt mig. 37
Og Faderen, som sendte mig, han har vidnet om
mig. I have aldrig hverken hørt hans Røst eller set
hans skikkelse, 38 og hans Ord have I ikke blivende
i eder; thi den, som han udsendte, ham tro I ikke.
39 I ransage Skrifterne, fordi I mene i dem at have
evigt Liv; og det er dem, som vidne om mig. (aiōnios
g166) 40 Og I ville ikke komme til mig, for at I kunne
have Liv. 41 Jeg tager ikke Ære af Mennesker; 42
men jeg kender eder, at I have ikke Guds Kærlighed
i eder. 43 Jeg er kommen i min Faders Navn, og I
modtage mig ikke; dersom en anden kommer i sit
eget Navn, ham ville I modtage. 44 Hvorledes kunne I
tro, I, som tage Ære af hverandre, og den Ære, som
er fra den eneste Gud, søge I ikke? 45 Tænker ikke,
at jeg vil anklage eder for Faderen; der er en, som
anklager eder, Moses, til hvem I have sat eders Håb.
46 Thi dersom I troede Moses. troede I mig; thi han
har skrevet om mig, 47 Men tro I ikke hans Skrifter,
hvorledes skulle I da tro mine Ord?"

6 Derefter drog Jesus over til hin Side af Galilæas
Sø, Tiberias Søen. 2 Og en stor Skare fulgte ham,
fordi de så de Tegn, som han gjorde på de syge. 3
Men Jesus gik op på Bjerget og satte sig der med
sine Disciple. 4 Men Påsken, Jødernes Højtid, var
nær. 5 Da Jesus nu opløftede sine Øjne og så, at
en stor Skare kom til ham, sagde han til Filip: "Hvor
skulle vi købe Brød, for at disse kunne få noget at
spise?" 6 Men dette sagde han for at prøve ham; thi
han vidste selv, hvad han vilde gøre. 7 Filip svarede
ham: "Brød for to Hundrede Denarer er ikke nok for
dem, til at hver kan få noget lidet." 8 En af hans
Disciple, Andreas, Simon Peters Broder, siger til ham:
9 "Her er en lille Dreng, som har fem Bygbrød og to
Småfisk; men hvad er dette til så mange?" 10 Jesus
sagde: "Lader Folkene sætte sig ned;" og der var
meget Græs på Stedet. Da satte Mændene sig ned,
omtrent fem Tusinde i Tallet. 11 Så tog Jesus Brødene
og takkede og uddelte dem til dem, som havde sat sig
ned; ligeledes også af Småfiskene så meget, de vilde.
12 Men da de vare blevne mætte, siger han til sine
Disciple: "Samler de tiloversblevne Stykker sammen,
for at intet skal gå til Spilde." 13 Da samlede de og
fyldte tolv Kurve med Stykker, som bleve tilovers af
de fem Bygbrød fra dem, som havde fået Mad. 14 Da
nu Folkene så det Tegn, som han havde gjort, sagde
de: "Denne er i Sandhed Profeten, som kommer
til Verden." 15 Da Jesus nu skønnede, at de vilde
komme og tage ham med Magt for at gøre ham til
Konge, gik han atter op på Bjerget, ganske alene. 16
Men da det var blevet Aften, gik hans Disciple ned
til Søen. 17 Og de gik om Bord i et Skib og vilde
sætte over til hin Side af Søen til Kapernaum. Og det
var allerede blevet mørkt, og Jesus var endnu ikke
kommen til dem. 18 Og Søen rejste sig, da der blæste
en stærk Vind. 19 Da de nu havde roet omtrent fem
og tyve eller tredive Stadier, se de Jesus vandre på
Søen og komme nær til Skibet, og de forfærdedes.
20 Men han siger til dem: "Det er mig; frygter ikke!"
21 Da vilde de tage ham op i Skibet; og straks kom
Skibet til Landet, som de sejlede til. 22 Den næste
dag så Skaren, som stod på hin Side af Søen, at der
ikke havde været mere end eet Skib der, og at Jesus
ikke var gået om Bord med sine Disciple, men at
hans Disciple vare dragne bort alene, 23 (men der var
kommet Skibe fra Tiberias nær til det Sted, hvor de
spiste Brødet, efter at Herren havde gjort Taksigelse):
24 da Skaren nu så, at Jesus ikke var der, ej heller
hans Disciple, gik de om Bord i Skibene og kom til
Kapernaum for at søge efter Jesus. 25 Og da de fandt
ham på hin Side af Søen, sagde de til ham: "Rabbi!
når er du kommen hid?" 26 Jesus svarede dem og
sagde: "Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I søge mig,
ikke fordi I så Tegn, men fordi I spiste af Brødene og
bleve mætte. 27 Arbejder ikke for den Mad, som er
forgængelig, men for den Mad, som varer til et evigt
Liv, hvilken Menneskesønnen vil give eder; thi ham
har Faderen, Gud selv, beseglet." (aiōnios g166) 28 Da
sagde de til ham: "Hvad skulle vi gøre, for at vi kunne
arbejde på Guds Gerninger?" 29 Jesus svarede og
sagde til dem: "Dette er Guds Gerning, at I tro på
den, som han udsendte." 30 Da sagde de til ham:
"Hvad gør du da for et Tegn, for at vi kunne se det og
tro dig? Hvad Arbejde gør du? 31 Vore Fædre åde
Manna i Ørkenen, som der er skrevet: Han gav dem
Brød fra Himmelen at æde." 32 Da sagde Jesus til
dem: "Sandelig, sandelig, siger jeg eder, ikke Moses

har givet eder Brødet fra Himmelen, men min Fader
giver eder det sande Brød fra Himmelen. 33 Thi Guds
Brød er det, som kommer ned fra Himmelen og giver
Verden Liv." 34 Da sagde de til ham: "Herre! giv
os altid dette Brød!" 35 Jesus sagde til dem: "Jeg
er Livets Brød. Den, som kommer til mig, skal ikke
hungre; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste.
36 Men jeg har sagt eder, at I have set mig og dog
ikke tro. 37 Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme
til mig; og den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde
kaste ud. 38 Thi jeg er kommen ned fra Himmelen,
ikke for at gøre min Villie, men hans Villie, som sendte
mig. 39 Men dette er hans Villie, som sendte mig,
at jeg skal intet miste af alt det, som han har givet
mig, men jeg skal oprejse det på den yderste Dag. 40
Thi dette er min Faders Villie, at hver den, som ser
Sønnen og tror på ham, skal have et evigt Liv, og jeg
skal oprejse ham på den yderste Dag." (aiōnios g166)
41 Da knurrede Jøderne over ham, fordi han sagde:
"Jeg er det Brød, som kom ned fra Himmelen," 42
og de sagde: "Er dette ikke Jesus, Josefs Søn, hvis
Fader og Moder vi kende? Hvorledes kan han da
sige: Jeg er kommen ned fra Himmelen?" 43 Jesus
svarede og sagde til dem: "Knurrer ikke indbyrdes! 44
Ingen kan komme til mig, uden Faderen, som sendte
mig, drager ham; og jeg skal oprejse ham på den
yderste Dag. 45 Der er skrevet hos Profeterne: "Og
de skulle alle være oplærte af Gud." Hver den, som
har hørt af Faderen og lært, kommer til mig. 46 Ikke
at nogen har set Faderen, kun den, som er fra Gud,
han har set Faderen. 47 Sandelig, sandelig, siger jeg
eder, den, som tror på mig, har et evigt Liv. (aiōnios
g166) 48 Jeg er Livets Brød. 49 Eders Fædre åde
Manna i Ørkenen og døde. 50 Dette er det Brød, som
kommer ned fra Himmelen, at man skal æde af det
og ikke dø. 51 Jeg er det levende Brød, som kom ned
fra Himmelen; om nogen æder af dette Brød, han
skal leve til evig Tid; og det Brød, som jeg vil give,
er mit Kød, hvilket jeg vil give for Verdens Liv." (aiōn
g165) 52 Da kivedes Jøderne indbyrdes og sagde:
"Hvorledes kan han give os sit Kød at æde?" 53
Jesus sagde da til dem: "Sandelig, sandelig, siger
jeg eder, dersom I ikke æde Menneskesønnens Kød
og drikke hans Blod, have I ikke Liv i eder. 54 Den,
som æder mit Kød og drikker mit Blod, har et evigt
Liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste Dag.
(aiōnios g166) 55 Thi mit Kød er sand Mad, og mit
Blod er sand Drikke. 56 Den, som æder mit Kød og
drikker mit Blod, han bliver i mig, og jeg i ham. 57
Ligesom den levende Fader udsendte mig, og jeg
lever i Kraft af Faderen, ligeså skal også den, som
æder mig, leve i Kraft af mig. 58 dette er det Brød,
som er kommet ned fra Himmelen; ikke som eders
Fædre åde og døde. Den, som æder dette Brød, skal
leve evindelig." (aiōn g165) 59 Dette sagde han, da
han lærte i en Synagoge i Kapernaum. 60 Da sagde
mange af hans Disciple, som havde hørt ham: "Dette
er en hård Tale; hvem kan høre den?" 61 Men da
Jesus vidste hos sig selv, at hans Disciple knurrede
derover, sagde han til dem: "Forarger dette eder? 62
Hvad om I da få at se, at Menneskesønnen farer op,
hvor han var før? 63 Det er Ånden, som levendegør,
Kødet gavner intet; de Ord, som jeg har talt til eder,
ere Ånd og ere Liv. 64 Men der er nogle af eder, som
ikke tro." Thi Jesus vidste fra Begyndelsen, hvem det
var, der ikke troede, og hvem den var, der skulde
forråde ham. 65 Og han sagde: "Derfor har jeg sagt
eder, at ingen kan komme til mig, uden det er givet
ham af Faderen." 66 Fra den Tid trådte mange af
hans Disciple tilbage og vandrede ikke mere med
ham. 67 Jesus sagde da til de tolv: "Mon også I ville
gå bort?" 68 Simon Peter svarede ham: "Herre! til
hvem skulle vi gå hen? Du har det evige Livs Ord;
(aiōnios g166) 69 og vi have troet og erkendt, at du er
Guds Hellige." 70 Jesus svarede dem: "Har jeg ikke
udvalgt mig eder tolv, og en af eder er en Djævel?"
71 Men han talte om Judas, Simon Iskariots Søn; thi
det var ham, som siden skulde forråde ham, skønt
han var en af de tolv.

7 Derefter vandrede Jesus omkring i Galilæa; thi han
vilde ikke vandre i Judæa, fordi Jøderne søgte at
slå ham ihjel. 2 Men Jødernes Højtid, Løvsalsfesten,
var nær. 3 Da sagde hans Brødre til ham: "Drag
bort herfra og gå til Judæa, for at også dine Disciple
kunne se dine Gerninger, som du gør. 4 Thi ingen
gør noget i Løndom, når han selv ønsker at være
åbenbar; dersom du gør dette, da vis dig for Verden!"
5 Thi heller ikke hans Brødre troede på ham. 6 Da
siger Jesus til dem: "Min Tid er endnu ikke kommen;
men eders Tid er stedse for Hånden. 7 Verden kan
ikke hade eder; men mig hader den, fordi jeg vidner
om den, at dens Gerninger ere onde. 8 Drager I op til
Højtiden; jeg drager endnu ikke op til denne Højtid, thi
min Tid er endnu ikke fuldkommet." 9 Da han havde
sagt dette til dem, blev han i Galilæa. 10 Men da
hans Brødre vare dragne op til Højtiden, da drog han
også selv op, ikke åbenlyst, men lønligt. 11 Da ledte
Jøderne efter ham på Højtiden og sagde: "Hvor er
han?" 12 Og der blev mumlet meget om ham iblandt
Skarerne; nogle sagde: "Han er en god Mand;" men
andre sagde: "Nej, han forfører Mængden." 13 Dog

talte ingen frit om ham af Frygt for Jøderne. 14 Men
da det allerede var midt i Højtiden. gik Jesus op i
Helligdommen og lærte. 15 Jøderne undrede sig nu
og sagde: "Hvorledes kan denne have Lærdom, da
han ikke er oplært?" 16 Da svarede Jesus dem og
sagde: "Min Lære er ikke min, men hans, som sendte
mig. 17 Dersom nogen vil gøre hans Villie, skal han
erkende, om Læren er fra Gud, eller jeg taler af mig
selv. 18 Den, der taler af sig selv, søger sin egen Ære;
men den, som søger hans Ære, der sendte ham, han
er sanddru, og der er ikke Uret i ham. 19 Har ikke
Moses givet eder Loven? Og ingen af eder holder
Loven. Hvorfor søge I at slå mig ihjel?" 20 Mængden
svarede: "Du er besat; hvem søger at slå dig ihjel?"
21 Jesus svarede og sagde til dem: "Een Gerning
gjorde jeg, og I undre eder alle derover. 22 Moses har
givet eder Omskærelsen, (ikke at den er fra Moses,
men fra Fædrene) og I omskære et Menneske på en
Sabbat. 23 Dersom et Menneske får Omskærelse på
en Sabbat, for at Mose Lov ikke skal brydes, ere I da
vrede på mig, fordi jeg har gjort et helt Menneske
rask på en Sabbat? 24 Dømmer ikke efter Skinnet,
men dømmer en retfærdig Dom!" 25 Da sagde nogle
af dem fra Jerusalem: "Er det ikke ham, som de
søge at slå ihjel? 26 Og se, han taler frit, og de sige
intet til ham; mon Rådsherrerne virkelig skulde have
erkendt, at han er Kristus? 27 Dog vi vide, hvorfra
denne er; men når Kristus kommer, kender ingen,
hvorfra han er." 28 Derfor råbte Jesus, idet han lærte i
Helligdommen, og sagde: "Både kende I mig og vide,
hvorfra jeg er! Og af mig selv er jeg ikke kommen,
men han, som sendte mig, er sand, han, hvem I
ikke kende. 29 Jeg kender ham; thi jeg er fra ham,
og han har udsendt mig." 30 De søgte da at gribe
ham; og ingen lagde Hånd på ham, thi hans Time
var endnu ikke kommen. 31 Men mange af Folket
troede på ham, og de sagde: "Når Kristus kommer,
mon han da skal gøre flere Tegn, end denne har
gjort?" 32 Farisæerne hørte, at Mængden mumlede
dette om ham; og Ypperstepræsterne og Farisæerne
sendte Tjenere ud for at gribe ham. 33 Da sagde
Jesus: "Endnu en liden Tid er jeg hos eder, så går jeg
bort til den, som sendte mig. 34 I skulle lede efter
mig og ikke finde mig, og der, hvor jeg er, kunne I
ikke komme." 35 Da sagde Jøderne til hverandre:
"Hvor vil han gå hen, siden vi ikke skulle finde ham?
Mon han vil gå til dem, som ere adspredte iblandt
Grækerne, og lære Grækerne? 36 Hvad er det for
et Ord, han siger: I skulle lede efter mig og ikke
finde mig, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme?"
37 Men på den sidste, den store Højtidsdag stod
Jesus og råbte og sagde: "Om nogen tørster, han
komme til mig og drikke! 38 Den, som tror på mig,
af hans Liv skal der, som Skriften har sagt, flyde
levende Vandstrømme:" 39 Men dette sagde han
om den Ånd, som de, der troede på ham, skulde
få; thi den Helligånd var der ikke endnu, fordi Jesus
endnu ikke var herliggjort. 40 Nogle af Mængden,
som hørte disse Ord, sagde nu: "Dette er sandelig
Profeten." 41 Andre sagde: "Dette er Kristus;" men
andre sagde: "Mon da Kristus kommer fra Galilæa?
42 Har ikke Skriften sagt, at Kristus kommer af Davids
Sæd og fra Bethlehem, den Landsby, hvor David
var?" 43 Således blev der Splid iblandt Mængden
om ham. 44 Men nogle af dem vilde gribe ham;
dog lagde ingen Hånd på ham. 45 Tjenerne kom
nu til Ypperstepræsterne og Farisæerne, og disse
sagde til dem: "Hvorfor have I ikke ført ham herhen?"
46 Tjenerne svarede: "Aldrig har noget Menneske
talt således som dette Menneske." 47 Da svarede
Farisæerne dem: "Ere også I forførte? 48 Mon nogen
af Rådsherrerne har troet på ham, eller nogen af
Farisæerne? 49 Men denne Hob, som ikke kender
Loven, er forbandet." 50 Nikodemus, han, som var
kommen til ham om Natten og var en af dem, sagde
til dem: 51 "Mon vor Lov dømmer et Menneske, uden
at man først forhører ham og får at vide, hvad han
gør?" 52 De svarede og sagde til ham: "Er også du fra
Galilæa? Ransag og se, at der ikke fremstår nogen
Profet fra Galilæa." 53 Og de gik hver til sit Hus.

8 Men Jesus gik til Oliebjerget. 2 og årle om
Morgenen kom han igen i Helligdommen, og hele
Folket kom til ham; og han satte sig og lærte dem. 3
Men de skriftkloge og Farisæerne føre en Kvinde til
ham, greben i Hor, og stille hende frem i Midten. 4
Og de sige til ham: "Mester! denne Kvinde er greben
i Hor på fersk Gerning. 5 Men Moses bød os i Loven,
at sådanne skulle stenes; hvad siger nu du?" 6 Men
dette sagde de for at friste ham, for at de kunde have
noget at anklage ham for. Men Jesus bøjede sig
ned og skrev med Fingeren på Jorden. 7 Men da
de bleve ved at spørge ham, rettede han sig op og
sagde til dem: "Den iblandt eder, som er uden Synd,
kaste først Stenen på hende!" 8 Og han bøjede sig
atter ned og skrev på Jorden. 9 Men da de hørte
det, gik de bort, den ene efter den anden, fra de
ældste til de yngste, og Jesus blev alene tilbage med
Kvinden, som stod der i Midten. 10 Men da Jesus
rettede sig op og ingen så uden Kvinden, sagde han
til hende: "Kvinde! hvor ere de henne? Var der ingen,
som fordømte dig?," 11 Men hun sagde: "Herre!

ingen." Da sagde Jesus: "Heller ikke jeg fordømmer
dig; gå bort, og synd ikke mere!" 12 Jesus talte da
atter til dem og sagde: "Jeg er Verdens Lys; den,
som følger mig, skal ikke vandre i Mørket, men have
Livets Lys." 13 Da sagde Farisæerne til ham: "Du
vidner om dig selv; dit Vidnesbyrd er ikke sandt." 14
Jesus svarede og sagde til dem: "Om jeg end vidner
om mig selv. er mit Vidnesbyrd sandt; thi jeg ved,
hvorfra jeg kom, og hvor jeg går hen; men I vide ikke,
hvorfra jeg kommer, og hvor jeg går hen. 15 I dømme
efter Kødet; jeg dømmer ingen. 16 Men om jeg også
dømmer, er min Dom sand; thi det er ikke mig alene,
men mig og Faderen, han, som sendte mig. 17 Men
også i eders Lov er der skrevet, at to Menneskers
Vidnesbyrd er sandt. 18 Jeg er den, der vidner om
mig selv, og Faderen, som sendte mig, vidner om
mig." 19 Derfor sagde de til ham: "Hvor er din Fader?"
Jesus svarede: "I kende hverken mig eller min Fader;
dersom I kendte mig, kendte I også min Fader." 20
Disse Ord talte Jesus ved Tempelblokken, da han
lærte i Helligdommen; og ingen greb ham, fordi hans
Time endnu ikke var kommen. 21 Da sagde han atter
til dem: "Jeg går bort, og I skulle lede efter mig, og
I skulle dø i eders Synd; hvor jeg går hen, kunne I
ikke komme." 22 Da sagde Jøderne: "Mon han vil
slå sig selv ihjel, siden han siger: Hvor jeg går hen,
kunne I ikke komme?" 23 Og han sagde til dem: "I
ere nedenfra, jeg er ovenfra; I ere af denne Verden,
jeg er ikke af denne Verden. 24 Derfor har jeg sagt
eder, at I skulle dø i eders Synder; thi dersom I ikke
tro, at det er mig, skulle I dø i eders Synder." 25 De
sagde da til ham: "Hvem er du?" Og Jesus sagde til
dem: "Just det, som jeg siger eder. 26 Jeg har meget
at tale og dømme om eder; men den, som sendte
mig, er sanddru, og hvad jeg har hørt af ham, det
taler jeg til Verden." 27 De forstode ikke, at han talte
til dem om Faderen. 28 Da sagde Jesus til dem: "Når
I få ophøjet Menneskesønnen, da skulle I kende,
at det er mig, og at jeg gør intet af mig selv; men
som min Fader har lært mig, således taler jeg. 29
Og han, som sendte mig, er med mig; han har ikke
ladet mig alene, fordi jeg; gør altid det, som er ham til
Behag." 30 Da han talte dette, troede mange på ham.
31 Jesus sagde da til de Jøder, som vare komne til
Tro på ham: "Dersom I blive i mit Ord, ere I sandelig
mine Disciple, 32 og I skulle erkende Sandheden, og
Sandheden skal frigøre eder." 33 De svarede ham:
"Vi ere Abrahams Sæd og have aldrig været nogens
Trælle; hvorledes siger du da: I skulle vorde frie?" 34
Jesus svarede dem: "Sandelig, sandelig, siger jeg
eder, hver den, som gør Synden, er Syndens Træl.
35 Men Trællen bliver ikke i Huset til evig Tid, Sønnen
bliver der til evig Tid. (aiōn g165) 36 Dersom da Sønnen
får frigjort eder, skulle I være virkelig frie. 37 Jeg ved,
at I ere Abrahams Sæd; men I søge at slå mig ihjel,
fordi min Tale ikke finder Rum hos eder. 38 Jeg taler
det, som jeg har set hos min Fader; så gøre også I
det, som I have hørt af eders Fader." 39 De svarede
og sagde til ham: "Vor Fader er Abraham." Jesus
sagde til dem: "Dersom I vare Abrahams Børn, gjorde
I Abrahams Gerninger. 40 Men nu søge I at slå mig
ihjel, et Menneske, der har sagt eder Sandheden,
som jeg har hørt af Gud; dette gjorde Abraham ikke.
41 I gøre eders Faders Gerninger." De sagde til ham:
"Vi ere ikke avlede i Hor; vi have een Fader, Gud." 42
Jesus sagde til dem: "Dersom Gud var eders Fader,
da elskede I mig; thi jeg er udgået og kommen fra
Gud; thi jeg er heller ikke kommen af mig selv, men
han har udsendt mig. 43 Hvorfor forstå I ikke min
Tale? fordi I ikke kunne høre mit Ord. 44 I ere af den
Fader Djævelen, og eders Faders Begæringer ville I
gøre. Han var en Manddraber fra Begyndelsen af,
og han står ikke i Sandheden; thi Sandhed er ikke i
ham. Når han taler Løgn, taler han af sit eget; thi han
er en Løgner og Løgnens Fader. 45 Men mig tro I
ikke, fordi jeg siger Sandheden. 46 Hvem af eder kan
overbevise mig om nogen Synd? Siger jeg Sandhed,
hvorfor tro I mig da ikke? 47 Den, som er af Gud,
hører Guds Ord; derfor høre I ikke, fordi I ere ikke af
Gud." 48 Jøderne svarede og sagde til ham: "Sige vi
ikke med Rette, at du er en Samaritan og er besat?"
49 Jesus svarede: "Jeg er ikke besat, men jeg ærer
min Fader, og I vanære mig. 50 Men jeg søger ikke
min Ære; der er den, som søger den og dømmer.
51 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, dersom nogen
holder mit Ord, skal han i al Evighed ikke se Døden."
(aiōn g165) 52 Jøderne sagde til ham: "Nu vide vi, at du
et besat; Abraham døde og Profeterne, og du siger:
Dersom nogen holder mit Ord, han skal i al Evighed
ikke smage Døden. (aiōn g165) 53 Mon du er større end
vor Fader Abraham, som jo døde? også Profeterne
døde; hvem gør du dig selv til?" 54 Jesus svarede:
"Dersom jeg ærer mig selv, er min Ære intet; det er
min Fader, som ærer mig, han, om hvem I sige, at
han er eders Gud. 55 Og I have ikke kendt ham, men
jeg kender ham. Og dersom jeg siger: "Jeg kender
ham ikke," da bliver jeg en Løgner ligesom I; men jeg
kender ham og holder hans Ord. 56 Abraham, eders
Fader, frydede sig til at se min Dag, og han så den og
glædede sig." 57 Da sagde Jøderne til ham: "Du er
endnu ikke halvtredsindstyve År gammel, og du har
set Abraham?" 58 Jesus sagde til dem: "Sandelig,

sandelig, siger jeg eder, førend Abraham blev til, har
jeg været." 59 Så toge de Sten for at kaste på ham;
men Jesus skjulte sig og gik ud af Helligdommen.

9 Og da han gik forbi så han et Menneske, som var
blindt fra Fødselen. 2 Og hans Disciple spurgte
ham og sagde: "Rabbi, hvem har syndet, denne eller
hans Forældre, så han skulde fødes blind?" 3 Jesus
svarede: "Hverken han eller hans Forældre have
syndet; men det er sket, for at Guds Gerninger skulle
åbenbares på ham. 4 Jeg må gøre hans Gerninger,
som sendte mig, så længe det er Dag; der kommer en
Nat, da ingen kan arbejde. 5 Medens jeg er i Verden,
er jeg Verdens Lys." 6 Da han havde sagt dette,
spyttede han på Jorden og gjorde Dynd af Spyttet
og smurte Dyndet på hans Øjne. 7 Og han sagde til
ham: "Gå hen, to dig i Dammen Siloam" (hvilket er
udlagt: udsendt). Da gik han bort og toede sig, og
han kom seende tilbage. 8 Da sagde Naboerne og
de, som før vare vante til at se ham som Tigger: "Er
det ikke ham, som sad og tiggede?" 9 Nogle sagde:
"Det er ham;" men andre sagde: "Nej, han ligner
ham." Han selv sagde: "Det er mig." 10 Da sagde
de til ham: "Hvorledes bleve dine Øjne åbnede?" 11
Han svarede: "En Mand, som kaldes Jesus, gjorde
Dynd og smurte det på mine Øjne og sagde til mig:
Gå hen til Siloam og to dig! Da jeg så gik hen og
toede mig, blev jeg seende." 12 Da sagde de til ham:
"Hvor er han?" Han siger: "Det ved jeg ikke." 13 De
føre ham, som før var blind, til Farisæerne. 14 Men
det var Sabbat den Dag, da Jesus gjorde Dyndet
og åbnede hans Øjne. 15 Atter spurgte nu også
Farisæerne ham, hvorledes han var bleven seende.
Men han sagde til dem: "Han lagde Dynd på mine
Øjne, og jeg toede mig, og nu ser jeg." 16 Nogle af
Farisæerne sagde da: "Dette Menneske er ikke fra
Gud, efterdi han ikke holder Sabbaten." Andre sagde:
"Hvorledes kan et syndigt Menneske gøre sådanne
Tegn?" Og der var Splid imellem dem. 17 de sige da
atter til den blinde: "Hvad siger du om ham, efterdi
han åbnede dine Øjne?" Men han sagde: "Han er
en Profet." 18 Så troede Jøderne ikke om ham, at
han havde været blind og var bleven seende, førend
de fik kaldt på Forældrene til ham, som havde fået
sit Syn. 19 Og de spurgte dem og sagde: "Er denne
eders Søn, om hvem I sige, at han var født blind?
Hvorledes er han da nu seende?" 20 Hans Forældre
svarede dem og sagde; "Vi vide, at denne er vor
Søn, og at han, var født blind. 21 Men hvorledes han
nu er bleven seende, vide vi ikke, og hvem der har
åbnet hans Øjne, vide vi ikke heller; spørger ham;
han er gammel nok; han må selv tale for sig." 22
Dette sagde hans Forældre, fordi de frygtede for
Jøderne; thi Jøderne vare allerede komne overens
om, at dersom nogen bekendte ham som Kristus,
skulde han udelukkes af Synagogen. 23 Derfor sagde
hans Forældre: "Han er gammel nok, spørger ham
selv!" 24 Da hidkaldte de anden Gang Manden, som
havde været blind, og sagde til ham: "Giv Gud Æren;
vi vide, at dette Menneske er en Synder." 25 Da
svarede han: "Om han er en Synder, ved jeg ikke;
een Ting ved jeg, at jeg, som var blind, nu ser." 26 De
sagde da til ham igen: "Hvad gjorde han ved dig?
Hvorledes åbnede han dine Øjne?" 27 Han svarede
dem: "Jeg har allerede sagt eder det, og I hørte ikke
efter. Hvorfor ville I høre det igen? Ville også I blive
hans Disciple?" 28 Da udskældte de ham og sagde:
"Du er hans Discipel; men vi ere Mose Disciple. 29
Vi vide, at Gud har talt til Moses; men om denne
vide vi ikke. hvorfra han er." 30 Manden svarede og
sagde til dem: "Det er dog underligt, at I ikke vide,
hvorfra han er, og han har åbnet mine Øjne. 31 Vi
vide, at Syndere bønhører Gud ikke; men dersom
nogen er gudfrygtig og gør hans Villie, ham hører
han. 32 Aldrig er det hørt, at nogen har åbnet Øjnene
på en blindfødt. (aiōn g165) 33 Var denne ikke fra Gud,
da kunde han intet gøre." 34 De svarede og sagde til
ham: "Du er hel og holden født i Synder, og du vil
lære os?" Og de stødte ham ud. 35 Jesus hørte, at
de havde udstødt ham; og da han traf ham sagde
han til ham: "Tror du på Guds Søn?" 36 Han svarede
og sagde: "Hvem er han, Herre? for at jeg kan tro på
ham." 37 Jesus sagde til ham: "Både har du set ham,
og den, som taler med dig, ham er det." 38 Men han
sagde: "Jeg tror Herre!" og han kastede sig ned for
ham. 39 Og Jesus sagde: "Til Dom er jeg kommen til
denne Verden, for at de, som ikke se, skulle blive
seende, og de, som se, skulle blive blinde." 40 Nogle
af Farisæerne, som vare hos. ham, hørte dette, og de
sagde til ham: "Mon også vi ere blinde?" 41 Jesus
sagde til dem: "Vare I blinde, da havde I ikke Synd;
men nu sige I: Vi se; eders Synd forbliver."

10 " Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som
ikke går ind i Fårefolden gennem Døren, men
stiger andensteds over, han er en Tyv og en Røver. 2
Men den, som går ind igennem Døren, er Fårenes
Hyrde. 3 For ham lukker Dørvogteren op, og Fårene
høre hans Røst; og han kalder sine egne Får ved
Navn og fører dem ud. 4 Og når han har ført alle sine
egne Får ud, går han foran dem; og Fårene følge
ham, fordi de kende hans Røst. 5 Men en fremmed

ville de ikke følge, men de ville fly fra ham, fordi de
ikke kende de fremmedes Røst." 6 Denne Lignelse
sagde Jesus til dem; men de forstode ikke, hvad det
var, som han talte til dem. 7 Jesus sagde da atter
til dem: "Sandelig, sandelig, siger jeg eder, jeg er
Fårenes Dør. 8 Alle de, som ere komne før mig, ere
Tyve og Røvere; men Fårene hørte dem ikke. 9 Jeg
er Døren; dersom nogen går ind igennem mig, han
skal frelses; og han skal gå ind og gå ud og finde
Føde. 10 Tyven kommer ikke uden for at stjæle og
slagte og ødelægge; jeg er kommen, for at de skulle
have Liv og have Overflod. 11 Jeg er den gode Hyrde;
den gode Hyrde sætter sit Liv til for Fårene. 12 Men
Lejesvenden, som ikke er Hyrde, hvem Fårene ikke
høre til ser Ulven komme og forlader Fårene og flyr,
og Ulven røver dem og adspreder dem, 13 fordi han
er en Lejesvend og ikke bryder sig om Fårene. 14
Jeg er den gode Hyrde, og jeg kender mine, og mine
kende mig, 15 ligesom Faderen kender mig, og jeg
kender Faderen; og jeg sætter mit Liv til for Fårene.
16 Og jeg har andre Får, som ikke høre til denne Fold;
også dem bør jeg føre, og de skulle høre min Røst;
og der skal blive een Hjord, een Hyrde. 17 Derfor
elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit Liv til for at
tage det igen. 18 Ingen tager det fra mig, men jeg
sætter det til af mig selv. Jeg har Magt til at sætte
det til, og jeg har Magt til at tage det igen. Dette Bud
modtog jeg af min Fader." 19 Der blev atter Splid
iblandt Jøderne for disse Ords Skyld. 20 Og mange
af dem sagde: "Han er besat og raser, hvorfor høre
I ham?" 21 Andre sagde: "Dette er ikke Ord af en
besat; mon en ond Ånd kan åbne blindes Øjne?" 22
Men Tempelvielsens Fest indtraf i Jerusalem. Det var
Vinter; 23 og Jesus gik omkring i Helligdommen, i
Salomons Søjlegang. 24 Da omringede Jøderne ham
og sagde til ham: "Hvor længe holder du vor Sjæl i
Uvished? Dersom du er Kristus, da sig os det rent
ud!" 25 Jesus svarede dem: "Jeg har sagt eder det,
og I tro ikke. De Gerninger, som jeg gør i min Faders
Navn, de vidne om mig; 26 men I tro ikke, fordi I ikke
ere af mine Får. 27 Mine Får høre min Røst, og jeg
kender dem, og de følge mig, 28 og jeg giver dem
et evigt Liv, og de skulle i al Evighed ikke fortabes,
og ingen skal rive dem ud af min Hånd. (aiōn g165,
aiōnios g166) 29 Min Fader, som har givet mig dem, er
større end alle; og ingen kan rive noget af min Faders
Hånd. 30 Jeg og Faderen, vi ere eet." 31 Da toge
Jøderne atter Sten op for at stene ham. 32 Jesus
svarede dem: "Mange gode Gerninger har jeg vist
eder fra min Fader; for hvilken af disse Gerninger
stene I mig?" 33 Jøderne svarede ham: "For en god
Gerning stene vi dig ikke, men for Gudsbespottelse,
og fordi du, som er et Menneske, gør dig selv til Gud."
34 Jesus svarede dem: "Er der ikke skrevet i eders
Lov: Jeg har sagt: I ere Guder? 35 Når den nu har
kaldt dem Guder, til hvem Guds Ord kom (og Skriften
kan ikke rokkes), 36 sige I da til den, hvem Faderen
har Helliget og sendt til Verden: Du taler bespotteligt,
fordi jeg sagde: Jeg er Guds Søn? 37 Dersom jeg
ikke gør min Faders Gerninger, så tror mig ikke! 38
Men dersom jeg gør dem, så tror Gerningerne, om I
end ikke ville tro mig, for at I kunne indse og erkende,
at Faderen er i mig, og jeg i Faderen." 39 De søgte
da atter at gribe ham; og han undslap af deres Hånd.
40 Og han drog atter bort hinsides Jordan til det Sted,
hvor Johannes først døbte, og han blev der. 41 Og
mange kom til ham, og de sagde: "Johannes gjorde
vel intet Tegn; men alt, hvad Johannes sagde om
denne, var sandt." 42 Og mange troede på ham der.

11 Men der lå en Mand syg, Lazarus fra Bethania,
den Landsby, hvor Maria og hendes Søster
Martha boede. 2 Men Maria var den, som salvede
Herren med Salve og tørrede hans Fødder med sit
Hår; hendes Broder Lazarus var syg. 3 Da sendte
Søstrene Bud til ham og lod sige: "Herre! se, den, du
elsker, er syg." 4 Men da Jesus hørte dette, sagde
han: "Denne Sygdom er ikke til Døden, men for Guds
Herligheds Skyld, for at Guds Søn skal herliggøres
ved den." 5 Men Jesus elskede Martha og hendes
Søster og Lazarus. 6 Da han nu hørte, at han var
syg, blev han dog to Dage på det Sted, hvor han
var. 7 Derefter siger han så til Disciplene:"Lader os
gå til Judæa igen! 8 Disciplene sige til ham: "Rabbi!
nylig søgte Jøderne at stene dig, og du drager atter
derhen?" 9 Jesus svarede: "Har Dagen ikke tolv
Timer? Vandrer nogen om Dagen, da støder han ikke
an; thi han ser denne Verdens Lys. 10 Men vandrer
nogen om Natten, da støder han an; thi Lyset er ikke
i ham." 11 Dette sagde han, og derefter siger han til
dem: "Lazarus, vor Ven, er sovet ind; men jeg går hen
for at vække ham af Søvne." 12 Da sagde Disciplene
til ham: "Herre! sover han, da bliver han helbredt."
13 Men Jesus havde talt om hans Død; de derimod
mente, at han talte om Søvnens Hvile. 14 Derfor
sagde da Jesus dem rent ud: "Lazarus er død! 15 Og
for eders Skyld er jeg glad over, at jeg ikke var der, for
at I skulle tro; men lader os gå til ham!" 16 Da sagde
Thomas (hvilket betyder Tvilling), til sine Meddisciple:
"Lader os også gå, for at vi kunne dø med ham!" 17
Da Jesus nu kom, fandt han, at han havde ligget i
Graven allerede fire Dage. 18 Men Bethania var nær

ved Jerusalem, omtrent femten Stadier derfra. 19 Og
mange af Jøderne vare komne til Martha og Maria
for at trøste dem over deres Broder. 20 Da Martha
nu hørte, at Jesus kom, gik hun ham i Møde; men
Maria blev siddende i Huset. 21 Da sagde Martha
til Jesus: "Herre! havde du været her, da var min
Broder ikke død. 22 Men også nu ved jeg, at hvad
som helst du beder Gud om, vil Gud give dig." 23
Jesus siger til hende: "Din Broder skal opstå." 24
Martha siger til ham: "Jeg ved at han skal opstå i
Opstandelsen på den yderste Dag." 25 Jesus sagde
til hende: "Jeg er Opstandelsen og Livet; den, som
tror på mig, skal leve, om han end dør. 26 Og hver
den, som lever og tror på mig, skal i al Evighed ikke
dø. Tror du dette?" (aiōn g165) 27 Hun siger til ham:
"Ja, Herre! jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den,
som kommer til Verden." 28 Og da hun havde sagt
dette, gik hun bort og kaldte hemmeligt sin Søster
Maria og sagde: "Mesteren er her og kalder ad dig."
29 Da hun hørte det, rejste hun sig hastigt og gik
til ham. 30 Men Jesus var endnu ikke kommen til
Landsbyen, men var på det Sted, hvor Martha havde
mødt ham. 31 Da nu Jøderne, som vare hos hende i
Huset og trøstede hende, så, at Maria stod hastigt
op og gik ud, fulgte de hende, idet de mente, at hun
gik ud til Graven for at græde der. 32 Da Maria nu
kom derhen, hvor Jesus var, og så ham, faldt hun
ned for hans Fødder og sagde til ham: "Herre! havde
du været her da var min Broder ikke død." 33 Da nu
Jesus så hende græde og så Jøderne, som vare
komne med hende, græde, harmedes han i Ånden
og blev heftig bevæget i sit Indre; og han sagde:
34 "Hvor have I lagt ham?" De sige til ham: "Herre!
kom og se!" 35 Jesus græd. 36 Da sagde Jøderne:
"Se, hvor han elskede ham!" 37 Men nogle af dem
sagde: "Kunde ikke han, som åbnede den blindes
Øjne, have gjort, at også denne ikke var død?" 38 Da
harmes Jesus atter i sit Indre og går hen til Graven.
Men det var en Hule, og en Sten lå for den. 39 Jesus
siger: "Tager Stenen bort!" Martha, den dødes Søster,
siger til ham: "Herre! han stinker allerede; thi han
har ligget der fire Dage:" 40 Jesus siger til hende: "
Sagde jeg ikke, at dersom du tror, skal du se Guds
Herlighed?" 41 Da toge de Stenen bort. Men Jesus
opløftede sine Øjne og sagde: "Fader! jeg takker dig,
fordi du har hørt mig. 42 Jeg vidste vel, at du altid
hører mig; men for Skarens Skyld, som står omkring,
sagde jeg det, for at de skulle tro, at du har udsendt
mig." 43 Og da han havde sagt dette, råbte han med
høj Røst: "Lazarus, kom herud!" 44 Og den døde
kom ud, bunden med Jordeklæder om Fødder og
Hænder, og et Tørklæde var bundet om hans Ansigt,
Jesus siger til dem: "Løser ham, og lader ham gå!"
45 Mange af de Jøder, som vare komne til Maria og
havde set, hvad han havde gjort, troede nu på ham;
46 men nogle af dem gik hen til Farisæerne og sagde
dem, hvad Jesus, havde gjort. 47 Ypperstepræsterne
og Farisæerne sammenkaldte da et Møde af Rådet
og sagde: "Hvad gøre vi? thi dette Menneske gør
mange Tegn. 48 Dersom vi lade ham således blive
ved, ville alle tro på ham, og Romerne ville komme
og tage både vort Land og Folk." 49 Men en af
dem, Kajfas, som var Ypperstepræst i det År, sagde
til dem: 50 "I vide intet; ej heller betænke I, at det
er os gavnligt, at eet Menneske dør for Folket, og
at ikke det hele Folk skal gå til Grunde." 51 Men
dette sagde han ikke af sig selv; men da han var
Ypperstepræst i det År, profeterede han at Jesus
skulde dø for Folket; 52 og ikke for Folket alene, men
for at han også kunde samle Guds adspredte Børn
sammen til eet. 53 Fra den Dag af rådsloge de derfor
om at ihjelslå ham. 54 Derfor vandrede Jesus ikke
mere frit om iblandt jøderne, men gik bort derfra ud
på Landet, nær ved Ørkenen, til en By, som kaldes
Efraim; og han blev der med sine Disciple. 55 Men
Jødernes Påske var nær; og mange fra Landet gik op
til Jerusalem før Påsken for at rense sig. 56 Da ledte
de efter Jesus og sagde mellem hverandre, da de
stode i Helligdommen: "Hvad mene I? Mon han ikke
kommer til Højtiden?" 57 Men Ypperstepræsterne og
Farisæerne havde givet Befaling om at dersom nogen
vidste, hvor han var, skulde han give det til Kende for
at de kunde gribe ham.

12 Seks Dage før Påske kom Jesus nu til Bethania,
hvor Lazarus boede, han, som Jesus havde
oprejst fra de døde. 2 Der gjorde de da et Aftensmåltid
for ham, og Martha vartede op; men Lazarus var en af
dem, som sade til Bords med ham. 3 Da tog Maria et
Pund af ægte, såre kostbar Nardussalve og salvede
Jesu Fødder og tørrede hans Fødder med sit Hår; og
Huset blev fuldt af Salvens Duft. 4 Da siger en af
hans Disciple, Judas, Simons Søn, Iskariot, han, som
siden forrådte ham: 5 "Hvorfor blev denne Salve ikke
solgt for tre Hundrede Denarer og given til fattige?" 6
Men dette sagde han, ikke fordi han brød sig om de
fattige, men fordi han var en Tyv og havde Pungen
og bar, hvad der blev lagt deri. 7 Da sagde Jesus:
"Lad hende med Fred, hun har jo bevaret den til min
Begravelsesdag! 8 De fattige have I jo altid hos eder;
men mig have I ikke altid." 9 En stor Skare af Jøderne
fik nu at vide, at han var der; og de kom ikke for Jesu

Skyld alene, men også for at se Lazarus, hvem han
havde oprejst fra de døde. 10 Men Yppersteprælsterne
rådsloge om også at slå Lazarus ihjel: 11 thi for
hans Skyld gik mange af Jøderne hen og troede på
Jesus. 12 Den følgende Dag, da den store Skare,
som var kommen til Højtiden, hørte, at Jesus kom til
Jerusalem, 13 toge de Palmegrene og gik ud imod
ham og råbte: "Hosanna! velsignet være den, som
kommer, i Herrens Navn, Israels Konge!" 14 Men
Jesus fandt et ungt Æsel og satte sig derpå, som der
er skrevet: 15 "Frygt ikke, Zions Datter! se, din Konge
kommer, siddende på en Asenindes Føl." 16 Dette
forstode hans Disciple ikke først; men da Jesus var
herliggjort, da kom de i Hu, at dette var skrevet om
ham, og at de havde gjort dette for ham. 17 Skaren,
som var med ham, vidnede nu, at han havde kaldt
Lazarus frem fra Graven og oprejst ham fra de døde.
18 Det var også derfor, at Skaren gik ham i Møde,
fordi de havde hørt, at han havde gjort dette Tegn. 19
Da sagde Farisæerne til hverandre: "I se, at I udrette
ikke noget; se, Alverden går efter ham." 20 Men der
var nogle Grækere af dem, som plejede at gå op for
at tilbede på Højtiden. 21 Disse gik nu til Filip, som
var fra Bethsajda i Galilæa, og bade ham og sagde:
"Herre! vi ønske at se Jesus." 22 Filip kommer og
siger det til Andreas, Andreas og Filip komme og
sige det til Jesus. 23 Men Jesus svarede dem og
sagde: "Timen er kommen, til at Menneskesønnen
skal herliggøres. 24 Sandelig, sandelig, siger jeg
eder, hvis ikke Hvedekornet falder i Jorden og dør,
bliver det ene; men dersom det dør, bærer det megen
Frugt. 25 Den, som elsker sit Liv, skal miste det; og
den, som hader sit Liv i denne Verden, skal bevare
det til et evigt Liv. (aiōnios g166) 26 Om nogen tjener
mig, han følge mig, og hvor jeg er, der skal også min
Tjener være; om nogen tjener mig, ham skal Faderen
ære. 27 Nu er min Sjæl forfærdet; og hvad skal jeg
sige? Fader, frels mig fra denne Time? Dog, derfor
er jeg kommen til denne Time. 28 Fader herliggør
dit Navn!" Da kom der en Røst fra Himmelen: "Både
har jeg herliggjort det, og vil jeg atter herliggøre det."
29 Da sagde Skaren, som stod og hørte det, at det
havde tordnet; andre sagde: "En Engel har talt til
ham." 30 Jesus svarede og sagde: "Ikke for min Skyld
er denne Røst kommen, men for eders Skyld. 31
Nu går der Dom over denne Verden, nu skal denne
Verdens Fyrste kastes ud, 32 og jeg skal, når jeg
bliver ophøjet fra Jorden, drage alle til mig." 33 Men
dette sagde han for at betegne, hvilken Død han
skulde dø. 34 Skaren svarede ham: "Vi have hørt
af Loven, at Kristus bliver evindelig, og hvorledes
siger da du, at Menneskesønnen bør ophøjes? Hvem
er denne Menneskesøn?" (aiōn g165) 35 Da sagde
Jesus til dem: "Endnu en liden Tid er Lyset hos eder.
Vandrer, medens I have Lyset, for at Mørke ikke skal
overfalde eder! Og den, som vandrer i Mørket, ved
ikke, hvor han går hen. 36 Medens I have Lyset, tror
på Lyset, for at I kunne blive Lysets Børn!" Dette
talte Jesus, og han gik bort og blev skjult for dem.
37 Men endskønt han havde gjort så mange Tegn
for deres Øjne, troede de dog ikke på ham, 38 for at
Profeten Esajas's Ord skulde opfyldes, som han har
sagt: "Herre! hvem troede det, han hørte af os, og
for hvem blev Herrens Arm åbenbaret?" 39 Derfor
kunde de ikke tro, fordi Esajas har atter sagt: 40 "Han
har blindet deres Øjne og forhærdet deres Hjerte,
for at de ikke skulle se med Øjnene og forstå med
Hjertet og omvende sig, så jeg kunde helbrede dem."
41 Dette sagde Esajas, fordi han så hans Herlighed
og talte om ham. 42 Alligevel var der dog mange,
endogså af Rådsherrerne, som troede på ham; men
for Farisæernes Skyld bekendte de det ikke, for at
de ikke skulde blive udelukkede af Synagogen; 43
thi de elskede Menneskenes Ære mere end Guds
Ære. 44 Men Jesus råbte og sagde: "Den, som tror
på mig, tror ikke på mig, men på ham, som sendte
mig, 45 og den, som ser mig, ser den, som sendte
mig. 46 Jeg er kommen som et Lys til Verden, for at
hver den, som tror på mig, ikke skal blive i Mørket. 47
Og om nogen hører mine Ord og ikke vogter på dem,
ham dømmer ikke jeg; thi jeg er ikke kommen for at
dømme Verden, men for at frelse Verden. 48 Den,
som foragter mig og ikke modtager mine Ord, har
den, som dømmer ham; det Ord, som jeg har talt, det
skal dømme ham på den yderste Dag. 49 Thi jeg har
ikke talt af mig selv; men Faderen, som sendte mig,
han har givet mig Befaling om, hvad jeg skal sige, og
hvad jeg skal tale. 50 Og jeg ved, at hans Befaling er
evigt Liv. Altså, hvad jeg taler, taler jeg således, som
Faderen har sagt mig." (aiōnios g166)

13 Men før Påskehøjtiden, da Jesus vidste, at hans
Time var kommen, til at han skulde gå bort fra
denne Verden til Faderen, da, ligesom han havde
elsket sine egne, som vare i Verden, så elskede
han dem indtil Enden. 2 Og medens der holdtes
Aftensmåltid, da Djævelen allerede havde indskudt i
Judas's, Simons Søns, Iskariots Hjerte, at han skulde
forråde ham; 3 da Jesus vidste, at Faderen havde
givet ham alle Ting i Hænde, og at han var udgået fra
Gud og gik hen til Gud: 4 så rejser han sig fra Måltidet
og lægger sine Klæder fra sig, og han tog et Linklæde

og bandt det om sig. 5 Derefter hælder han Vand i
Vaskefadet og begyndte at to Disciplenes Fødder og
at tørre dem med Linklædet, som han var ombunden
med. 6 Han kommer da til Simon Peter; og denne
siger til ham: "Herre! tor du mine Fødder?" 7 Jesus
svarede og sagde til ham: "Hvad jeg gør, ved du ikke
nu, men du skal forstå det siden efter." 8 Peter siger
til ham: "Du skal i al Evighed ikke to mine Fødder."
Jesus svarede ham: "Dersom jeg ikke tor dig, har du
ikke Lod sammen med mig." (aiōn g165) 9 Simon Peter
siger til ham: "Herre! ikke mine Fødder alene, men
også Hænderne og Hovedet." 10 Jesus siger til ham:
"Den, som er tvættet, har ikke nødig at to andet end
Fødderne, men er ren over det hele; og I ere rene,
men ikke alle." 11 Thi han kendte den, som forrådte
ham; derfor sagde han: "I ere ikke alle rene." 12 Da
han nu havde toet deres Fødder og havde taget sine
Klæder og atter sat sig til Bords, sagde han til dem:
"Vide I, hvad jeg har gjort ved eder? 13 I kalde mig
Mester og Herre, og I tale ret, thi jeg er det. 14 Når
da jeg, Herren og Mesteren, har toet eders Fødder,
så ere også I skyldige at to hverandres Fødder. 15
Thi jeg har givet eder et Eksempel, for at, ligesom
jeg gjorde ved eder, skulle også I gøre. 16 Sandelig,
sandelig, siger jeg eder, en Tjener er ikke større end
sin Herre, ikke heller et Sendebud større end den,
som har sendt ham. 17 Når I vide dette, ere I salige,
om I gøre det. 18 Jeg taler ikke om eder alle; jeg ved,
hvilke jeg har udvalgt; men Skriften måtte opfyldes:
Den, som æder Brødet med mig, har opløftet sin Hæl
imod mig. 19 Fra nu af siger jeg eder det, førend
det sker, for at I, når det er sket, skulle tro, at det er
mig. 20 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som
modtager, hvem jeg sender, modtager mig; men den,
som modtager mig, modtager ham, som har sendt
mig." 21 Da Jesus havde sagt dette, blev han heftigt
bevæget i Ånden og vidnede og sagde: "Sandelig,
sandelig, siger jeg eder, en af eder vil forråde mig."
22 Da så Disciplene på hverandre, tvivlrådige om,
hvem han talte om. 23 Men der var en iblandt hans
Disciple, som sad til Bords ved Jesu Side, han, hvem
Jesus elskede. 24 Til denne nikker da Simon Peter
og siger til ham: "Sig, hvem det er, han taler om?" 25
Men denne bøjer sig op til Jesu Bryst og siger til ham:
"Herre! hvem er det?" 26 Jesus svarer: "Det er den,
hvem jeg giver det Stykke Brød, som jeg dypper." Så
dypper han Stykket og tager og giver det til Judas,
Simons Søn, Iskariot. 27 Og efter at han havde fået
Stykket, da gik Satan ind i ham. Så siger Jesus til
ham: "Hvad du gør, gør det snart!" 28 Men ingen af
dem, som sade til Bords, forstod, hvorfor han sagde
ham dette. 29 Thi nogle mente, efterdi Judas havde
Pungen, at Jesus sagde til ham: "Køb, hvad vi have
nødig til Højtiden;" eller at han skulde give noget til
de fattige. 30 Da han nu havde fået Stykket, gik han
straks ud. Men det var Nat. 31 Da han nu var gået ud,
siger Jesus: "Nu er Menneskesønnen herliggjort, og
Gud er herliggjort i ham. 32 Dersom Gud er herliggjort
i ham, skal Gud også herliggøre ham i sig, og han
skal snart herliggøre ham. 33 Børnlille! endnu en
liden Stund er jeg hos eder. I skulle lede efter mig,
og ligesom jeg sagde til Jøderne: "Hvor jeg går hen,
kunne I ikke komme," siger jeg nu også til eder.
34 Jeg giver eder en ny Befaling, at I skulle elske
hverandre, at ligesom jeg elskede eder, skulle også I
elske hverandre. 35 Derpå skulle alle kende, at I ere
mine Disciple, om I have indbyrdes Kærlighed." 36
Simon Peter siger til ham: "Herre! hvor går du hen?"
Jesus svarede ham: "Hvor jeg går hen, kan du ikke
nu følge mig, men siden skal du følge mig." 37 Peter
siger til ham: "Herre! hvorfor kan jeg ikke følge dig
nu? Jeg vil sætte mit Liv til for dig? 38 Jesus svarer:
"Vil du sætte dit Liv til for mig? Sandelig, sandelig,
siger jeg dig, Hanen skal ikke gale, førend du har
fornægtet mig tre Gange."

14 "Eders Hjerte forfærdes ikke! Tror på Gud, og
tror på mig! 2 I min Faders Hus er der mange
Boliger. Dersom det ikke var så, havde jeg sagt eder
det; thi jeg går bort for at berede eder Sted. 3 Og når
jeg er gået bort og har beredt eder Sted, kommer jeg
igen og tager eder til mig, for at, hvor jeg er, der skulle
også I være. 4 Og hvor jeg går hen, derhen vide I
Vejen." 5 Thomas siger til ham: "Herre! vi vide ikke,
hvor du går hen; og hvorledes kunne vi vide Vejen?"
6 Jesus siger til ham: "Jeg er Vejen og Sandheden og
Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig. 7
Havde I kendt mig, da havde I også kendt min Fader;
og fra nu af kende I ham og have set ham." 8 Filip
siger til ham: "Herre! vis os Faderen, og det er os
nok." 9 Jesus siger til ham: "Så lang en Tid har jeg
været hos eder, og du kender mig ikke, Filip? Den,
som har set mig, har set Faderen; hvorledes kan du
da sige: Vis os Faderen? 10 Tror du ikke, at jeg er
i Faderen, og Faderen er i mig? De Ord, som jeg
siger til eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen,
som bliver i mig, han gør sine Gerninger. 11 Tror mig,
at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; men ville I
ikke, så tror mig dog for selve Gerningernes Skyld!
12 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som tror på
mig, de Gerninger, som jeg gør, skal også han gøre,
og han skal gøre større Gerninger end disse; thi jeg

går til Faderen, 13 og hvad som helst I bede om i mit
Navn, det vil jeg gøre, for at Faderen må herliggøres
ved Sønnen. 14 Dersom I bede om noget i mit Navn,
vil jeg gøre det. 15 Dersom I elske mig, da holder
mine Befalinger! 16 Og jeg vil bede Faderen, og han
skal give eder en anden Talsmand til at være hos
eder evindelig, (aiōn g165) 17 den Sandhedens Ånd,
som Verden ikke kan modtage, thi den ser den ikke
og kender den ikke; men I kende den, thi den bliver
hos eder og skal være i eder. 18 Jeg vil ikke efterlade
eder faderløse; jeg kommer til eder. 19 Endnu en
liden Stund, og Verden ser mig ikke mere, men I se
mig; thi jeg lever, og I skulle leve. 20 På den Dag
skulle I erkende, at jeg er i min Fader, og I i mig,
og jeg i eder. 21 Den, som har mine Befalinger og
holder dem, han er den, som elsker mig; men den,
som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal
elske ham og åbenbare mig for ham." 22 Judas (ikke
Iskariot) siger til ham: "Herre! hvor kommer det, at du
vil åbenbare dig for os og ikke for verden?" 23 Jesus
svarede og sagde til ham: "Om nogen elsker mig, vil
han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og
vi skulle komme til ham og tage Bolig hos ham. 24
Den, som ikke elsker mig, holder ikke mine Ord; og
det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som
sendte mig. 25 Dette har jeg talt til eder, medens jeg
blev hos eder. 26 Men Talsmanden, den Helligånd,
som Faderen vil sende i mit Navn, han skal lære
eder alle Ting og minde eder om alle Ting, som jeg
har sagt eder. 27 Fred efterlader jeg eder, min Fred
giver jeg eder; jeg giver eder ikke, som Verden giver.
Eders Hjerte forfærdes ikke og forsage ikke! 28 I have
hørt, at jeg sagde til eder: Jeg går bort og kommer til
eder igen. Dersom I elskede mig, da glædede I eder
over, at jeg går til Faderen; thi Faderen er større end
jeg. 29 Og nu har jeg sagt eder det, før det sker, for
at I skulle tro, når det er sket. 30 Jeg skal herefter
ikke tale meget med eder; thi denne Verdens Fyrste
kommer, og han har slet intet i mig; 31 men for at
verden skal kende, at jeg elsker Faderen og gør
således, som Faderen har befalet mig: så står nu op,
lader os gå herfra!"

15 "Jeg er det sande Vintræ, og min Fader er
Vingårdsmanden. 2 Hver Gren på mig, som
ikke bærer Frugt, den borttager han, og hver den,
som bærer Frugt, renser han, for at den skal bære
mere Frugt. 3 I ere allerede rene på Grund af det Ord,
som jeg har talt til eder. 4 Bliver i mig, da bliver også
jeg i eder. Ligesom Grenen ikke kan bære Frugt af
sig selv, uden den bliver på Vintræet, således kunne I
ikke heller, uden I blive i mig. 5 Jeg er Vintræet, I
ere Grenene. Den, som bliver i mig, og jeg i ham,
han bærer megen Frugt; thi uden mig kunne I slet
intet gøre. 6 Om nogen ikke bliver i mig, han bliver
udkastet som en Gren og visner; man sanker dem og
kaster dem i Ilden, og de brændes. 7 Dersom I blive i
mig, og mine Ord blive i eder, da beder, om hvad som
helst I ville, og det skal blive eder til Del. 8 Derved er
min Fader herliggjort, at I bære megen Frugt, og I
skulle blive mine Disciple. 9 Ligesom Faderen har
elsket mig, så har også jeg elsket eder; bliver i min
Kærlighed! 10 Dersom I holde mine Befalinger, skulle
I blive i min Kærlighed, ligesom jeg har holdt min
Faders Befalinger og bliver i hans Kærlighed. 11 Dette
har jeg talt til eder, for at min Glæde kan være i eder,
og eders Glæde kan blive fuldkommen. 12 Dette er
min Befaling, at I skulle elske hverandre, ligesom jeg
har elsket eder. 13 Større Kærlighed har ingen end
denne, at han sætter sit Liv til for sine Venner. 14 I ere
mine Venner, dersom I gøre, hvad jeg befaler eder.
15 Jeg kalder eder ikke længere Tjenere; thi Tjeneren
ved ikke, hvad hans Herre gør; men eder har jeg kaldt
Venner; thi alt det, som jeg har hørt af min Fader, har
jeg kundgjort eder. 16 I have ikke udvalgt mig, men
jeg har udvalgt eder og sat eder til, at I skulle gå hen
og bære Frugt, og eders Frugt skal blive ved, for at
Faderen skal give eder, hvad som helst I bede ham
om i mit Navn. 17 Dette befaler jeg eder, at I skulle
elske hverandre. 18 Når Verden hader eder, da vid, at
den har hadet mig førend eder. 19 Vare I af Verden,
da vilde Verden elske sit eget; men fordi I ikke ere af
Verden, men jeg har valgt eder ud af Verden, derfor
hader Verden eder. 20 Kommer det Ord i Hu, som jeg
har sagt eder: En Tjener er ikke større end sin Herre.
Have de forfulgt mig, ville de også forfølge eder; have
de holdt mit Ord, ville de også holde eders. 21 Men
alt dette ville de gøre imod eder for mit Navns Skyld,
fordi de ikke kende den, som sendte mig. 22 Dersom
jeg ikke var kommen og havde talt til dem, havde de
ikke Synd; men nu have de ingen Undskyldning for
deres Synd. 23 Den, som hader mig, hader også min
Fader. 24 Havde jeg ikke gjort de Gerninger iblandt
dem, som ingen anden har gjort, havde de ikke Synd;
men nu have de set dem og dog hadet både mig og
min Fader. 25 Dog, det Ord, som er skrevet i deres
Lov, må opfyldes: De hadede mig uforskyldt. 26 Men
når Talsmanden kommer, som jeg skal sende eder fra
Faderen, Sandhedens Ånd, som udgår fra Faderen,
da skal han vidne om mig. 27 Men også I skulle vidne;
thi I vare med mig fra Begyndelsen."

16 "Dette har jeg talt til eder, for at I ikke
skulle forarges. 2 De skulle udelukke eder af
Synagogerne, ja, den Tid skal komme, at hver den,
som slår eder ihjel, skal mene, at han viser Gud en
Dyrkelse. 3 Og dette skulle de gøre, fordi de hverken
kende Faderen eller mig. 4 Men dette har jeg talt til
eder, for at I, når Timen kommer, skulle komme i Hu,
at jeg har sagt eder det; men dette sagde jeg eder
ikke fra Begyndelsen, fordi jeg var hos eder. 5 Men
nu går jeg hen til ham, som sendte mig, og ingen af
eder spørger mig: Hvor går du hen? 6 Men fordi jeg
har talt dette til eder, har Bedrøvelsen opfyldt eders
Hjerte. 7 Men jeg siger eder Sandheden: Det er eder
gavnligt, at jeg går bort, thi går jeg ikke bort, kommer
Talsmanden ikke til eder; men går jeg bort, så vil jeg
sende ham til eder. 8 Og når han kommer, skal han
overbevise Verden om Synd og om Retfærdighed og
om Dom. 9 Om Synd, fordi de ikke tro på mig; 10
men om Retfærdighed, fordi jeg går til min Fader, og I
se mig ikke længer; 11 men om Dom, fordi denne
Verdens Fyrste er dømt. 12 Jeg har endnu meget at
sige eder; men I kunne ikke bære det nu. 13 Men
når han, Sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede
eder til hele Sandheden; thi han skal ikke tale af sig
selv, men hvad som helst han hører, skal han tale,
og de kommende Ting skal han forkynde eder. 14
Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og
forkynde eder. 15 Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor
sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde eder.
16 Om en liden Stund skulle I ikke se mig længer,
og atter om en liden Stund skulle I se mig." 17 Da
sagde nogle af hans Disciple til hverandre: "Hvad er
dette, som han siger os: Om en liden Stund skulle I
ikke se mig, og atter om en liden Stund skulle I se
mig, og: Jeg går hen til Faderen?" 18 De sagde altså:
"Hvad er dette, han siger: Om en liden Stund? Vi
forstå ikke, hvad han taler." 19 Jesus vidste, at de
vilde spørge ham, og han sagde til dem: "I spørge
hverandre om dette, at jeg sagde: Om en liden Stund
skulle I ikke se mig, og atter om en liden Stund skulle
I se mig. 20 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I skulle
græde og jamre, men Verden skal glæde sig; I skulle
være bedrøvede, men eders Bedrøvelse skal blive til
Glæde. 21 Når Kvinden føder, har hun Bedrøvelse,
fordi hendes Time er kommen; men når hun har født
Barnet, kommer hun ikke mere sin Trængsel i Hu af
Glæde over, at et Menneske er født til Verden. 22
Også I have da vel nu Bedrøvelse, men jeg skal se
eder igen, og eders Hjerte skal glædes, og ingen
tager eders Glæde fra eder. 23 Og på den Dag skulle
I ikke spørge mig om noget. Sandelig, sandelig, siger
jeg eder, hvad som helst I bede Faderen om, skal
han give eder i mit Navn. 24 Hidindtil have I ikke
bedt om noget i mit Navn; beder, og I skulle få, for at
eders Glæde må blive fuldkommen. 25 Dette har jeg
talt til eder i Lignelser; der kommer en Time, da jeg
ikke mere skal tale til eder i Lignelser, men frit ud
forkynde eder om Faderen. 26 På den Dag skulle I
bede i mit Navn, og jeg siger ikke til eder, at jeg vil
bede Faderen for eder; 27 thi Faderen selv elsker
eder, fordi I have elsket mig og troet, at jeg er udgået
fra Gud. 28 Jeg udgik fra Faderen og er kommen til
Verden; jeg forlader Verden igen og går til Faderen."
29 Hans Disciple sige til ham: "Se, nu taler du frit ud
og siger ingen Lignelse. 30 Nu vide vi, at du ved
alle Ting og ikke har nødig, at nogen spørger dig;
desårsag tro vi, at du er udgået fra Gud." 31 Jesus
svarede dem: "Nu tro I! 32 Se, den Time kommer, og
den er kommen, da I skulle adspredes hver til sit og
lade mig alene; dog, jeg er ikke alene, thi Faderen
er med mig. 33 Dette har jeg talt til eder, for at I
skulle have Fred i mig. I Verden have I Trængsel;
men værer frimodige, jeg har overvundet Verden."

17 Dette talte Jesus; og han opløftede sine Øjne til
Himmelen og sagde: "Fader! Timen er kommen;
herliggør din Søn, for at Sønnen må herliggøre dig, 2
ligesom du har givet ham Magt over alt Kød, for at han
skal give alle dem, som du har givet ham, evigt Liv.
(aiōnios g166) 3 Men dette er det evige Liv, at de kende
dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte,
Jesus Kristus. (aiōnios g166) 4 Jeg har herliggjort dig
på Jorden ved at fuldbyrde den Gerning, som du har
givet mig at gøre. 5 Og Fader! herliggør du mig nu
hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos
dig, før Verden var. 6 Jeg har åbenbaret dit Navn for
de Mennesker, som du har givet mig ud af Verden; de
vare dine, og du gav mig dem. og de have holdt dit
Ord. 7 Nu vide de, at alt det, som du har givet mig, er
fra dig. 8 Thi de Ord, som du har givet mig, har jeg
givet dem; og de have modtaget dem og erkendt i
Sandhed, at jeg udgik fra dig, og de have troet, at du
har udsendt mig. 9 Jeg beder for dem; jeg beder ikke
for Verden, men for dem, som du har givet mig; thi de
ere dine. 10 Og alt mit er dit, og dit er mit; og jeg er
herliggjort i dem. 11 Og jeg er ikke mere i Verden,
men disse ere i Verden, og jeg kommer til dig. Hellige
Fader! bevar dem i dit Navn, hvilket du har givet
mig, for at de må være et ligesom vi. 12 Da jeg var
hos dem, bevarede jeg dem i dit Navn, hvilket du
har givet mig, og jeg vogtede dem, og ingen af dem
blev fortabt, uden Fortabelsens Søn, for at Skriften

skulde opfyldes. 13 Men nu kommer jeg til dig, og
dette taler jeg i Verden, for at de må have min Glæde
fuldkommet i sig. 14 Jeg har givet dem dit Ord; og
Verden har hadet dem, fordi de ikke ere af Verden,
ligesom jeg ikke er af Verden. 15 Jeg beder ikke om,
at du vil tage dem ud af Verden, men at du vil bevare
dem fra det onde. 16 De ere ikke af Verden, ligesom
jeg ikke er af Verden. 17 Hellige dem i Sandheden;
dit Ord er Sandhed. 18 Ligesom du har udsendt mig
til Verden, så har også jeg udsendt dem til Verden. 19
Og jeg helliger mig selv for dem, for at også de skulle
være helligede i Sandheden. 20 Men jeg beder ikke
alene for disse, men også for dem, som ved deres
Ord tro på mig, 21 at de må alle være eet; ligesom
du, Fader! i mig, og jeg i dig, at også de skulle være
eet i os, for at Verden må tro, at du har udsendt mig.
22 Og den Herlighed, som du har givet mig, har jeg
givet dem, for at de skulle være eet, ligesom vi ere
eet, 23 jeg i dem og du i mig, for at de må være
fuldkommede til eet, for at Verden må erkende, at du
har udsendt mig og har elsket dem, ligesom du har
elsket mig. 24 Fader! jeg vil, at, hvor jeg er, skulle
også de, som du har givet mig, være hos mig, for at
de må skue min Herlighed, som du har givet mig;
thi du har elsket mig før Verdens Grundlæggelse.
25 Retfærdige Fader! og Verden har ikke kendt dig,
men jeg har kendt dig, og disse have kendt, at du har
udsendt mig. 26 Og jeg har kundgjort dem dit Navn og
vil kundgøre dem det, for at den Kærlighed, hvormed
du har elsket mig, skal være i dem, og jeg i dem."

18 Da Jesus havde sagt dette, gik han ud med
sine Disciple over Kedrons Bæk, hvor der var
en Have, i hvilken han gik ind med sine Disciple. 2
Men også Judas, som forrådte ham, kendte Stedet;
thi Jesus samledes ofte der med sine Disciple.
3 Så tager Judas Vagtafdelingen og Svende fra
Ypperstepræsterne og Farisæerne og kommer derhen
med Fakler og Lamper og Våben. 4 Da nu Jesus
vidste alt, hvad der skulde komme over ham, gik han
frem og sagde til dem: "Hvem lede I efter?" 5 De
svarede ham: "Jesus af Nazareth." Jesus siger til
dem: "Det er mig." Men også Judas, som forrådte
ham, stod hos dem. 6 Som han da sagde til dem:
"Det er mig," vege de tilbage og faldt til Jorden. 7 Han
spurgte dem nu atter: "Hvem lede I efter?" Men de
sagde: "Jesus af Nazareth." 8 Jesus svarede: "Jeg har
sagt eder, at det er mig; dersom I da lede efter mig,
så lader disse gå!" 9 for at det Ord skulde opfyldes,
som han havde sagt: "Jeg mistede ingen af dem,
som du har givet mig." 10 Simon Peter, som havde
et Sværd, drog det nu og slog Ypperstepræstens
Tjener og afhuggede hans højre Øre. Men Tjeneren
hed Malkus. 11 Da sagde Jesus til Peter: "Stik dit
Sværd i Skeden! Skal jeg ikke drikke den Kalk,
som min Fader har givet mig?" 12 Vagtafdelingen
og Krigsøversten og Jødernes Svende grebe da
Jesus og bandt ham. 13 Og de førte ham først til
Annas; thi han var Svigerfader til Kajfas, som var
Ypperstepræst i det År. 14 Men det var Kajfas, som
havde givet Jøderne det Råd, at det var gavnligt, at
eet Menneske døde for Folket. 15 Men Simon Peter
og en anden Discipel fulgte Jesus, og den Discipel
var kendt med Ypperstepræsten, og han gik ind med
Jesus i Ypperstepræstens Gård. 16 Men Peter stod
udenfor ved Døren. Da gik den anden Discipel, som
var kendt med Ypperstepræsten, ud og sagde det
til Dørvogtersken og førte Peter ind. 17 Pigen, som
var Dørvogterske, siger da til Peter: "Er også du af
dette Menneskes Disciple?" Han siger: "Nej, jeg er
ikke." 18 Men Tjenerne og Svendene stode og havde
gjort en Kulild (thi det var koldt) og varmede sig;
men også Peter stod hos dem og varmede sig. 19
Ypperstepræsten spurgte nu Jesus om hans Disciple
og om hans Lære. 20 Jesus svarede ham: "Jeg har
talt frit ud til Verden; jeg har altid lært i Synagoger
og i Helligdommen, der, hvor alle Jøderne komme
sammen, og i Lønndom har jeg intet talt. 21 Hvorfor
spørger du mig? Spørg dem, som have hørt, hvad
jeg talte til dem; se, de vide, hvad jeg har sagt." 22
Men som han sagde dette, gav en af Svendene,
som stode hos, Jesus et Slag i Ansigtet og sagde:
"Svarer du Ypperstepræsten således?" 23 Jesus
svarede ham: "Har jeg talt ilde, da bevis, at det er
ondt: men har jeg talt ret, hvorfor slår du mig da?" 24
Annas sendte ham nu bunden til Ypperstepræsten
Kajfas. 25 Men Simon Peter stod og varmede sig. Da
sagde de til ham: "Er også du af hans Disciple?" Han
nægtede det og sagde: "Nej, jeg er ikke." 26 En af
Ypperstepræstens Tjenere, som var en Frænde af
ham, hvis Øre Peter havde afhugget, siger: "Så jeg
dig ikke i Haven med ham?" 27 Da nægtede Peter
det atter, og straks galede Hanen. 28 De føre nu
Jesus fra Kajfas til Landshøvdingens Borg; men det
var årle. Og de gik ikke ind i Borgen, for at de ikke
skulde besmittes, men kunde spise Påske, 29 Pilatus
gik da ud til dem, og han siger: "Hvad Klagemål føre
I mod dette Menneske?" 30 De svarede og sagde
til ham: "Var han ikke en Ugerningsmand, da havde
vi ikke overgivet ham til dig." 31 Da sagde Pilatus
til dem: "Tager I ham og dømmer ham efter eders
Lov!" Da sagde Jøderne til ham: "Det er os ikke

tilladt at aflive nogen; " 32 for at Jesu Ord skulde
opfyldes, det, som han sagde, da han gav til Kende,
hvilken Død han skulde dø. 33 Da gik Pilatus igen
ind i Borgen og kaldte på Jesus og sagde til ham:
"Er du Jødernes Konge?" 34 Jesus svarede: "Siger
du dette af dig selv, eller have andre sagt dig det
om mig?" 35 Pilatus svarede: "Mon jeg er en Jøde?
dit Folk og Yppersteprræsterne have overgivet dig
til mig; hvad har du gjort?" 36 Jesus svarede: "Mit
Rige er ikke af denne Verden. Var mit Rige af denne
verden, havde mine Tjenere stridt for, at jeg ikke var
bleven overgiven til Jøderne; men nu er mit Rige ikke
deraf." 37 Da sagde Pilatus til ham: "Du er altså dog
en Konge?" Jesus svarede: "Du siger det, jeg er en
Konge. Jeg er dertil født og dertil kommen til Verden,
at jeg skal vidne om Sandheden. Hver den, som er af
Sandheden, hører min Røst." 38 Pilatus siger til ham:
"Hvad er Sandhed?" Og da han havde sagt dette, gik
han igen ud til Jøderne, og han siger til dem: "Jeg
finder ingen Skyld hos ham. 39 Men I have den Skik,
at jeg løslade eder en om Påsken; ville I da, at jeg
skal løslade eder Jødernes Konge?" 40 Da råbte de
alle igen og sagde: "Ikke ham, men Barabbas;" og
Barabbas var en Røver.

19 Nu tog da Pilatus Jesus og lod ham hudstryge.
2 Og Stridsmændene flettede en Krone af
Torne og satte den på hans Hoved og kastede en
Purpurkappe om ham, og de gik hen til ham og sagde:
3 "Hil være dig, du Jødernes Konge!" og de sloge
ham i Ansigtet. 4 Og Pilatus gik atter ud, og han siger
til dem: "Se, jeg fører ham ud til eder, for at I skulle
vide, at jeg finder ingen Skyld hos ham." 5 Da gik
Jesus ud med Tornekronen og Purpurkappen på. Og
han siger til dem: "Se, hvilket Menneske!" 6 Da nu
Yppersteprræsterne og Svendene så ham, råbte de
og sagde: "Korsfæst! korsfæst!" Pilatus siger til dem:
"Tager I ham og korsfæster ham; thi jeg finder ikke
Skyld hos ham." 7 Jøderne svarede ham: "Vi have en
Lov, og efter denne Lov er han skyldig at dø, fordi
han har gjort sig selv til Guds Søn." 8 Da Pilatus nu
hørte dette Ord, blev han endnu mere bange. 9 Og
han gik ind igen i Borgen og siger til Jesus: "Hvorfra
er du?" Men Jesus gav ham intet Svar. 10 Pilatus
siger da til ham: "Taler du ikke til mig? Ved du ikke,
at jeg har Magt til at løslade dig, og at jeg har Magt
til at korsfæste dig?" 11 Jesus svarede: "Du havde
aldeles ingen Magt over mig, dersom den ikke var
givet dig ovenfra; derfor har den, som overgav mig
til dig, større Synd." 12 Derefter forsøgte Pilatus at
løslade ham. Men Jøderne råbte og sagde: "Dersom
du løslader denne, er du ikke Kejserens Ven. Hver
den, som gør sig selv til Konge, sætter sig op imod
Kejseren." 13 Da Pilatus hørte disse Ord, førte han
Jesus ud og satte sig på Dommersædet, på det Sted,
som kaldes Stenlagt, men på Hebraisk Gabbatha;
14 men det var Beredelsens dag i Påsken, ved den
sjette Time. Og han siger til Jøderne: "Se, eders
Konge!" 15 De råbte nu: "Bort, bort med ham! korsfæst
ham!" Pilatus siger til dem: "Skal jeg korsfæste eders
Konge?" Yppersteprræsterne svarede: "Vi have ingen
Konge uden Kejseren." 16 Så overgav han ham
da til dem til at korsfæstes. De toge nu Jesus; 17
og han bar selv sit Kors og gik ud til det såkaldte
"Hovedskalsted", som hedder på Hebraisk Golgatha,
18 hvor de korsfæstede ham og to andre med ham,
en på hver Side, men Jesus midt imellem. 19 Men
Pilatus havde også skrevet en Overskrift og sat den
på Korset. Men der var skrevet:"Jesus af Nazareth,
Jødernes Konge." 20 Denne Overskrift læste da
mange af Jøderne; thi det Sted, hvor Jesus blev
korsfæstet, var nær ved Staden; og den var skreven
på Hebraisk, Latin og Græsk. 21 Da sagde Jødernes
Yppersteprræster til Pilatus: "Skriv ikke: Jødernes
Konge, men: Han sagde: Jeg er Jødernes Konge." 22
Pilatus svarede: "Hvad jeg skrev, det skrev jeg." 23
Da nu Stridsmændene havde korsfæstet Jesus, toge
de hans Klæder og gjorde fire Dele, een Del for hver
Stridsmand, og ligeledes Kjortelen; men Kjortelen var
usyet, vævet fra øverst helt igennem. 24 Da sagde de
til hverandre: "Lader os ikke sønderskære den, men
kaste Lod om den, hvis den skal være;" for at Skriften
skulde opfyldes, som siger: "De delte mine Klæder
imellem sig og kastede Lod om mit Klædebon." Dette
gjorde da Stridsmændene. 25 Men ved Jesu Kors
stod hans Moder og hans Moders Søster, Maria,
Klopas's Hustru, og Maria Magdalene. 26 Da Jesus
nu så sin Moder og den Discipel, han elskede, stå
hos, siger han til sin Moder: "Kvinde! se, det er din
Søn." 27 Derefter siger han til Disciplen: "Se, det er
din Moder." Og fra den time tog Disciplen hende hjem
til sit. 28 Derefter, da Jesus vidste, at alting nu var
fuldbragt, for at Skriften skulde opfyldes, siger han:
"Jeg tørster." 29 Der stod et Kar fuldt af Eddike; de
satte da en Svamp fuld af Eddike på en Isopstængel
og holdt den til hans Mund. 30 Da nu Jesus havde
taget Eddiken, sagde han:"Det er fuldbragt;" og han
bøjede Hovedet og opgav Ånden. 31 Da det nu var
Beredelsesdag, bade Jøderne Pilatus om, at Benene
måtte blive knuste og Legemerne nedtagne, for at de
ikke skulde blive på Korset Sabbaten over; thi denne
Sabbatsdag var stor. 32 Da kom Stridsmændene

og knuste Benene på den første og på den anden;
som vare korsfæstede med ham. 33 Men da de kom
til Jesus og så, at han allerede var død, knuste de
ikke hans Ben. 34 Men en af Stridsmændene stak
ham i Siden med et Spyd, og straks flød der Blod
og Vand ud. 35 Og den, der har set det, har vidnet
det, og hans Vidnesbyrd er sandt, og han ved, at
han siger sandt, for at også I skulle tro. 36 Thi disse
Ting skete, for at Skriften skulde opfyldes: "Intet
Ben skal sønderbrydes derpå". 37 Og atter et andet
Skriftord siger: "De skulle se hen til ham, hvem de
have gennemstunget." 38 Men Josef fra Arimathæa,
som var en Jesu Discipel, dog lønligt, af Frygt for
Jøderne, bad derefter Pilatus om, at han måtte tage
Jesu Legeme, og Pilatus tillod det. Da kom han og
tog Jesu Legeme. 39 Men også Nikodemus, som
første Gang var kommen til Jesus om Natten, kom
og bragte en Blanding af Myrra og Aloe, omtrent
hundrede Pund. 40 De toge da Jesu Legeme og
bandt det i Linklæder med de vellugtende Urter, som
Jødernes Skik er at fly Lig til Jorde. 41 Men der var
på det Sted, hvor han blev korsfæstet, en Have, og i
Haven en ny Grav, hvori endnu aldrig nogen var lagt.
42 Der lagde de da Jesus, for Jødernes Beredelses
dags Skyld, efterdi Graven var nær.

20 Men på den første Dag; i Ugen kommer Maria
Magdalene årle, medens det endnu er mørkt, til
Graven og ser Stenen borttagen fra Graven, 2 Da
løber hun og kommer til Simon Peter og til den anden
Discipel, ham, hvem Jesus elskede, og siger til dem:
"De have borttaget Herren af Graven, og vi vide ikke,
hvor de have lagt ham." 3 Da gik Peter og den anden
Discipel ud, og de kom til Graven. 4 Men de to løb
sammen, og den anden Discipel løb foran, hurtigere
end Peter, og kom først til Graven. 5 Og da han
kiggede ind, ser han Linklæderne ligge der, men gik
dog ikke ind. 6 Da kommer Simon Peter, som fulgte
ham, og han gik ind i Graven og så Linklæderne ligge
der 7 og Tørklædet, som han havde haft på sit Hoved,
ikke liggende ved Linklæderne, men sammenrullet
på et Sted for sig selv. 8 Nu gik da også den anden
Discipel, som var kommen først til Graven, ind, og han
så og troede. 9 Thi de forstode endnu ikke Skriften,
at han skulde opstå fra de døde. 10 Da gik Disciplene
atter bort til deres Hjem. 11 Men Maria stod udenfor
ved Graven og græd. Som hun nu græd, kiggede
hun ind i Graven, 12 og hun ser to Engle sidde i
hvide Klæder, en ved Hovedet og en ved Fødderne,
hvor Jesu Legeme havde ligget. 13 Og de sige til
hende: "Kvinde! hvorfor græder du?" Hun siger til
dem: "Fordi de have taget min Herre bort, og jeg ved
ikke, hvor de have lagt ham." 14 Da hun havde sagt
dette, vendte hun sig om, og hun ser Jesus stå der,
og hun vidste ikke, at det var Jesus. 15 Jesus siger til
hende: "Kvinde: hvorfor græder du? hvem leder du
efter?" Hun mente, det var Havemanden, og siger til
ham: "Herre! dersom du har båret ham bort, da sig
mig, hvor du har lagt ham, så vil jeg tage ham." 16
Jesus siger til hende: "Maria!" Hun vender sig om og
siger til ham på Hebraisk: "Rabbuni!" hvilket betyder
Mester. 17 Jesus siger til hende: "Rør ikke ved mig,
thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gå til
mine Brødre og sig dem: Jeg farer op til min Fader og
eders Fader og til min Gud og eders Gud." 18 Maria
Magdalene kommer og forkynder Disciplene: "Jeg har
set Herren," og at han havde sagt hende dette. 19 Da
det nu var Aften på den samme Dag, den første Dag
i Ugen, og Dørene der, hvor Disciplene opholdt sig,
vare lukkede af Frygt for Jøderne, kom Jesus og stod
midt iblandt dem, og han siger til dem: "Fred være
med eder!" 20 Og som han sagde dette, viste han
dem sine Hænder og sin Side. Så bleve Disciplene
glade, da de så Herren. 21 Jesus sagde da atter til
dem: "Fred være med eder! Ligesom Faderen har
udsendt mig, således sender også jeg eder." 22 Og
da han havde sagt dette, åndede han på dem, og
han siger til dem: "Modtager den Helligånd! 23 Hvem
I forlade Synderne, dem ere de forladte, og hvem
I nægte Forladelse, dem er den nægtet." 24 Men
Thomas, hvilket betyder Tvilling, en af de tolv, var ikke
hos dem, da Jesus kom. 25 De andre Disciple sagde
da til ham: "Vi have set Herren." Men han sagde til
dem: "Uden jeg får set Naglegabet i hans Hænder og
stikker min Finger i Naglegabet og stikker min Hånd i
hans Side, vil jeg ingenlunde tro." 26 Og otte Dage
efter vare hans Disciple atter inde, og Thomas med
dem. Jesus kommer, da Dørene vare lukkede, og
han stod midt iblandt dem og sagde: "Fred være med
eder!" 27 Derefter siger han til Thomas: "Ræk din
Finger hid, og se mine Hænder, og ræk din Hånd
hid, og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men
troende!" 28 Thomas svarede og sagde til ham: "Min
Herre og min Gud!" 29 Jesus siger til ham: "Fordi
du har set mig, har du troet; salige ere de, som ikke
have set og dog troet." 30 Desuden gjorde Jesus
mange andre Tegn for sine Disciples Åsyn, som ikke
ere skrevne i denne Bog. 31 Men dette er skrevet, for
at I skulle tro, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og for
at I, når I tro, skulle have Livet i hans Navn.

21 Siden åbenbarede Jesus sige atter for Disciplene
ved Tiberias Søen; men han åbenbarede
sig således. 2 Simon Peter og Thomas, hvilket
betyder Tvilling, og Nathanael fra Kana i Galilæa og
Zebedæus's Sønner og to andre af hans, Disciple
vare sammen. 3 Simon Peter siger til dem: "Jeg går
ud at fiske." De sige til ham: "Også vi gå med dig." De
gik ud og gik om Bord i Skibet, og den Nat fangede
de intet. 4 Men da det nu blev Morgen, stod Jesus
ved Søbredden; dog vidste Disciplene ikke, at det
var Jesus. 5 Jesus siger da til dem: "Børnlille! have I
noget at spise?" De svarede ham: "Nej." 6 Men han
sagde til dem: "Kaster Garnet ud på højre Side af
Skibet, så skulle I finde." Da kastede de det ud, og
de formåede ikke mere at drage det for Fiskenes
Mængde. 7 Den Discipel, som Jesus elskede, siger
da til Peter: "Det er Herren." Da Simon Peter nu
hørte, at det var Herren, bandt han sin Fiskerkjortel
om sig (thi han var nøgen), og kastede sig i Søen. 8
Men de andre Disciple kom med Skibet, thi de vare
ikke langt fra Land, kun omtrent to Hundrede Alen, og
de slæbte efter sig Garnet med Fiskene. 9 Da de nu
kom i Land, se de der en Kulild og Fisk ligge derpå og
Brød. 10 Jesus siger til dem: "Bringer hid af de Fisk,
som I nu fangede." 11 Simon Peter steg op og trak
Garnet på Land, fuldt af store Fisk, et Hundrede og
tre og halvtredsindstyve, og skønt de vare så mange,
sønderreves Garnet ikke. 12 Jesus siger til dem:
"Kommer og holder Måltid! Men, ingen af Disciplene
vovede at spørge ham: "Hvem er du?" thi de vidste,
at det var Herren. 13 Jesus kommer og tager Brødet
og giver dem det, ligeledes også Fiskene. 14 Dette
var allerede den tredje Gang, at Jesus åbenbarede
sig for sine Disciple, efter at han var oprejst fra de
døde. 15 Da de nu havde holdt Måltid, siger Jesus
til Simon Peter: "Simon, Johannes's Søn, elsker du
mig mere end disse?" Han siger til ham: "Ja, Herre!
du ved, at jeg har dig kær." Han siger til ham: "Vogt
mine Lam!" 16 Han siger atter anden Gang til ham:
"Simon, Johannes's Søn, elsker du mig?" Han siger
til ham: "Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær." Han
siger til ham: "Vær Hyrde for mine Får!" 17 Han siger
tredje Gang til ham: "Simon, Johannes's Søn, har du
mig kær?" Peter blev bedrøvet, fordi han tredje Gang
sagde til ham: "Har du mig kær?" Og han sagde til
ham: "Herre! du kender alle Ting, du ved, at jeg har
dig kær." Jesus siger til ham: "Vogt mine Får! 18
Sandelig, sandelig, siger jeg dig, da du var yngre,
bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du vilde;
men når du bliver gammel, skal du udrække dine
Hænder, og en anden skal binde op om dig og føre
dig derhen, hvor du ikke vil." 19 Men dette sagde
han for at betegne, med hvilken Død han skulde
herliggøre Gud. Og da han havde sagt dette, siger
han til ham: "Følg mig!" 20 Peter vendte sig og så den
Discipel følge, som Jesus elskede, og som også lå op
til hans Bryst ved Nadveren og sagde: "Herre! hvem
er den, som forråder dig?" 21 Da nu Peter så ham,
siger han til Jesus: "Herre! men hvorledes skal det gå
denne?" 22 Jesus siger til ham: "Dersom jeg vil, at
han skal blive, indtil jeg kommer, hvad vedkommer
det dig? Følg du mig!" 23 Så kom da dette Ord ud
iblandt Brødrene: "Denne Discipel dør ikke;" og Jesus
havde dog ikke sagt til ham, at han ikke skulde dø,
men: "Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg
kommer, hvad vedkommer det dig?" 24 Dette er den
Discipel, som vidner om disse Ting og har skrevet
dette; og vi vide, at hans Vidnesbyrd er sandt. 25
Men der er også mange andre Ting, som Jesus har
gjort, og dersom de skulde skrives enkeltvis. mener
jeg, at ikke hele Verden kunde rumme de Bøger, som
da bleve skrevne.

Apostelenes gerninger

1 Den første Bog skrev jeg, o Theofilus! om alt det,
som Jesus begyndte både at gøre og lære, **2** indtil
den Dag, da han blev optagen, efter at han havde
givet Apostlene, som han havde udvalgt, Befaling
ved den Helligånd; **3** for hvem han også, efter at
han havde lidt, fremstillede sig levende ved mange
Beviser, idet han viste sig for dem i fyrretyve Dage
og talte om de Ting, der høre til Guds Rige. **4** Og
medens han var sammen med dem, bød han dem, at
de ikke måtte vige fra Jerusalem, men skulde oppebie
Faderens Forjættelse, "hvorom," sagde han, "I have
hørt af mig. **5** Thi Johannes døbte med Vand; men
I skulle døbes med den Helligånd om ikke mange
Dage." **6** Som de nu vare forsamlede, spurgte de
ham og sagde: "Herre! opretter du på denne Tid
Riget igen for Israel?" **7** Men han sagde til dem: "Det
tilkommer ikke eder at kende Tider eller Timer, hvilke
Faderen har fastsat i sin egen Magt. **8** Men I skulle
få Kraft, når den Helligånd kommer over eder; og I
skulle være mine Vidner både i Jerusalem og i hele
Judæa og Samaria og indtil Jordens Ende." **9** Og da
han havde sagt dette, blev han optagen, medens de
så derpå, og en Sky tog ham bort fra deres Øjne.
10 Og som de stirrede op imod Himmelen, medens
han for bort, se, da stode to Mænd hos dem i hvide
Klæder, **11** og de sagde: "I galilæiske Mænd, hvorfor
stå I og se op imod Himmelen? Denne Jesus, som er
optagen fra eder til Himmelen, skal komme igen på
samme Måde, som I have set ham fare til Himmelen."
12 Da vendte de tilbage til Jerusalem fra det Bjerg,
som kaldes Oliebjerget og er nær ved Jerusalem, en
Sabbatsvej derfra. **13** Og da de kom derind, gik de op
på den Sal, hvor de plejede at opholde sig, Peter og
Johannes og Jakob og Andreas, Filip og Thomas,
Bartholomæus og Matthæus, Jakob, Alfæus's Søn
og Simon Zelotes, og Judas, Jakobs Søn. **14** Alle
disse vare endrægtigt vedholdende i Bønnen tillige
med nogle Kvinder og Maria, Jesu Moder, og med
hans Brødre. **15** Og i disse Dage stod Peter op midt
iblandt Brødrene og sagde: (og der var en Skare
samlet på omtrent hundrede og tyve Personer): **16** "I
Mænd, Brødre! det Skriftens Ord burde opfyldes, som
den Helligånd forud havde talt ved Davids Mund om
Judas, der blev Vejleder for dem, som grebe Jesus;
17 thi han var regnet iblandt os og havde fået denne
Tjenestes Lod. **18** Han erhvervede sig nu en Ager for
sin Uretfærdigheds Løn, og han styrtede ned og brast
itu, og alle hans Indvolde væltede ud, **19** hvilket også
er blevet vitterligt for alle dem, som bo i Jerusalem,
så at den Ager kaldes på deres eget Mål Hakeldama,
det er Blodager. **20** Thi der er skrevet i Salmernes
Bog: "Hans Bolig blive øde, og der være ingen, som
bor i den," og: "Lad en anden få hans Tilsynsgerning."
21 Derfor bør en af de Mænd, som vare sammen med
os i hele den Tid, da den Herre Jesus gik ind og gik
ud hos os, **22** lige fra Johannes's Dåb indtil den Dag,
da han blev optagen fra os, blive Vidne sammen med
os om hans Opstandelse." **23** Og de fremstillede to,
Josef, som kaldtes Barsabbas med Tilnavn Justus,
og Matthias. **24** Og de bade og sagde: "Du Herre!
som kender alles Hjerter, vis os den ene, som du har
udvalgt af disse to **25** til at få denne Tjenestes og
Apostelgernings Plads, som Judas forlod for at gå
hen til sit eget Sted." **26** Og de kastede Lod imellem
dem, og Loddet faldt på Matthias. og han blev regnet
sammen med de elleve Apostle.

2 Og da Pinsefestens Dag kom, vare de alle
endrægtigt forsamlede. **2** Og der kom pludseligt
fra Himmelen en Lyd som af et fremfarende vældigt
Vejr og fyldte hele Huset, hvor de sade. **3** Og der
viste sig for dem Tunger som af Ild, der fordelte sig
og satte sig på hver enkelt af dem. **4** Og de bleve
alle fyldte med den Helligånd, og de begyndte at
tale i andre Tungemål, efter hvad Ånden gav dem at
udsige. **5** Men der var Jøder, bosiddende i Jerusalem,
gudfrygtige Mænd af alle Folkeslag under Himmelen.
6 Da denne Lyd kom, strømmede Mængden sammen
og blev forvirret; thi hver enkelt hørte dem tale på
hans eget Mål. **7** Og de forbavsedes alle og undrede
sig og sagde: "Se, ere ikke alle disse, som tale,
Galilæere? **8** Hvor kunne vi da høre dem tale, hver på
vort eget Mål, hvor vi ere fødte, **9** Parthere og Medere
og Elamiter, og vi, som høre hjemme i Mesopotamien,
Judæa og Happadokien. Pontus og Asien, **10** i Frygien
og Pamfylien, Ægypten og Libyens Egne ved Kyrene,
og vi her boende Romere, **11** Jøder og Proselyter,
Kretere og Arabere, vi høre dem tale om Guds store
Gerninger i vore Tungemål?" **12** Og de forbavsedes
alle og, vare tvivlrådige og sagde den ene til den
anden: "Hvad kan dette være?" **13** Men andre sagde
spottende: "De ere fulde af sød Vin." **14** Da stod Peter
frem med de elleve og opløftede sin Røst og talte til
dem: "I jødiske Mænd og alle I, som bo i Jerusalem!
dette være eder vitterligt, og låner Øre til mine Ord!
15 Thi disse ere ikke drukne, som I mene; det er jo
den tredje Time på Dagen; **16** men dette er, hvad der

et sagt ved Profeten Joel: 17 "Og det skal ske i de
sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Ånd
over alt Kød; og eders Sønner og eders Døtre skulle
profetere, og de unge iblandt eder skulle se Syner, og
de gamle iblandt eder skulle have Drømme. 18 Ja,
endog over mine Trælle og over mine Trælkvinder
vil jeg i de Dage udgyde af min Ånd, og de skulle
profetere. 19 Og jeg vil lade ske Undere på Himmelen
oventil og Tegn på Jorden nedentil, Blod og Ild og
rygende Damp. 20 Solen skal forvandles til Mørke og
Månen til Blod, førend Herrens store og herlige Dag
kommer. 21 Og det skal ske, enhver, som påkalder
Herrens Navn, skal frelses." 22 I israelitiske Mænd!
hører disse Ord: Jesus af Nazareth, en Mand, som
fra Gud var godtgjort for eder ved kraftige Gerninger
og Undere og Tegn, hvilke Gud gjorde ved ham midt
iblandt eder, som I jo selv vide, 23 ham, som efter
Guds bestemte Rådslutning og Forudviden var bleven
forrådt, ham have I ved lovløses Hånd korsfæstet og
ihjelslået. 24 Men Gud oprejste ham, idet han gjorde
Ende på Dødens Veer, eftersom det ikke var muligt,
at han kunde fastholdes af den. 25 Thi David siger
med Henblik på ham: "Jeg havde altid Herren for
mine Øjne; thi han er ved min højre Hånd, for at jeg
ikke skal rokkes, 26 Derfor glædede mit Hjerte sig, og
min Tunge jublede, ja, også mit Kød skal bo i Håb; 27
thi du skal ikke lade min Sjæl tilbage i Dødsriget, ikke
heller tilstede din hellige at se Forrådnelse, (Hadēs g86)
28 Du har kundgjort mig Livets Veje; du skal fylde mig
med Glæde for dit Åsyn." 29 I Mænd Brødre! Jeg kan
sige med Frimodighed til eder om Patriarken David,
at han er både død og begraven, og hans Grav er
hos os indtil denne Dag. 30 Da han nu var en Profet
og vidste, at Gud med Ed havde tilsvoret ham, at af
hans Lænds Frugt skulde en sidde på hans Trone,
31 talte han, forudseende, om Kristi Opstandelse, at
hverken blev han ladt tilbage i Dødsriget, ej heller så
hans Kød Forrådnelse. (Hadēs g86) 32 Denne Jesus
oprejste Gud, hvorom vi alle ere Vidner. 33 Efter
at han nu ved Guds højre Hånd er ophøjet og af
Faderen har fået den Helligånds Forjættelse, har han
udgydt denne, hvilket I både se og høre. 34 Thi David
for ikke op til Himmelen; men han siger selv: "Herren
sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Hånd, 35
indtil jeg får lagt dine Fjender som en Skammel for
dine Fødder." 36 Derfor skal hele Israels Hus vide for
vist, at denne Jesus, hvem I korsfæstede, har Gud
gjort både til Herre og til Kristus," 37 Men da de hørte
dette, stak det dem i Hjertet, og de sagde til Peter
og de øvrige Apostle: "I Mænd, Brødre! hvad skulle
vi gøre?" 38 Men Peter sagde til dem: "Omvender
eder, og hver af eder lade sig døbe på Jesu Kristi
Navn til eders Synders Forladelse; og I skulle få den
Helligånds Gave. 39 Thi for eder er Forjættelsen
og for eders Børn og for alle dem, som ere langt
borte, så mange som Herren vor Gud vil tilkalde." 40
Også med mange andre Ord vidnede han for dem og
format dem, idet han sagde: "Lader eder frelse fra
denne vanartede Slægt!" 41 De, som nu toge imod
hans Ord, bleve døbte; og der føjedes samme Dag
omtrent tre Tusinde Sjæle til. 42 Og de holdt fast ved
Apostlenes Lære og Samfundet, Brødets Brydelse og
Bønnerne. 43 Men der kom Frygt over en hver Sjæl,
og der skete mange Undere og Tegn ved Apostlene.
44 Og alle de troende holdt sig sammen og havde
alle Ting fælles. 45 Og de solgte deres Ejendom og
Gods og delte det ud iblandt alle, efter hvad enhver
havde Trang til. 46 Og idet de hver Dag vedholdende
og endrægtigt kom i Helligdommen og brød Brødet
hjemme, fik de deres Føde med Fryd og i Hjertets
Enfold, 47 idet de lovede Gud og havde Yndest hos
hele Folket. Men Herren føjede daglig til dem nogle,
som lode sig frelse.

3 Men Peter og Johannes gik op i Helligdommen ved
Bedetimen, den niende Time. 2 Og en Mand, som
var lam fra Moders Liv af, blev båren frem; ham satte
de daglig ved den Dør til Helligdommen, som kaldtes
den skønne, for at han kunde bede dem, som gik
ind i Helligdommen, om Almisse. 3 Da han så Peter
og Johannes, idet de vilde gå ind i Helligdommen,
bad han om at få en Almisse. 4 Da så Peter tillige
med Johannes fast på ham og sagde: "Se på os!" 5
Og han gav Agt på dem, efterdi han ventede at få
noget af dem. 6 Men Peter sagde: "Sølv og Guld ejer
jeg ikke, men hvad jeg har, det giver jeg dig: I Jesu
Kristi Nazaræerens Navn stå op og gå!" 7 Og han
greb ham ved den højre Hånd og rejste ham op. 8
Men straks bleve hans Ben og Ankler stærke, og han
sprang op og stod og gik omkring og gik med dem ind
i Helligdommen, hvor han gik omkring og sprang og
lovede Gud. 9 Og hele Folket så ham gå omkring og
love Gud. 10 Og de kendte ham som den, der havde
siddet ved den skønne Port til Helligdommen for at få
Almisse; og de bleve fulde af Rædsel og Forfærdelse
over det, som var timedes ham. 11 Medens han
nu holdt fast ved Peter og Johannes, løb alt Folket
rædselsslagent sammen om dem i den Søjlegang,
som kaldes Salomons. 12 Men da Peter så det, talte
han til Folket: "I israelitiske Mænd! Hvorfor undre I
eder over dette? eller hvorfor stirre I på os, som om vi
af egen Magt eller Gudfrygtighed havde gjort, at han

kan gå? 13 Abrahams og Isaks og Jakobs Gud, vore
Fædres Gud, har herliggjort sin Tjener" Jesus, hvem I
prisgave og fornægtede for Pilatus, da han dømte,
at han skulde løslades. 14 Men I fornægtede den
hellige og retfærdige og bade om, at en Morder måtte
skænkes eder. 15 Men Livets Fyrste sloge I ihjel,
hvem Gud oprejste fra de døde, hvorom vi ere Vidner.
16 Og i Troen på hans Navn har hans Navn styrket
denne, hvem I se og kende, og Troen, som virkedes
ved ham, har givet denne hans Førlighed i Påsyn af
eder alle. 17 Og nu, Brødre! jeg ved, at I handlede
i Uvidenhed, ligesom også eders Rådsherrer. 18
Men Gud har således fuldbyrdet, hvad han forud
forkyndte ved alle Profeternes Mund, at hans Salvede
skulde lide. 19 Derfor fatter et andet Sind og vender
om, for at eders Synder må blive udslettede, for at
Vederkvægelsens Tider må komme fra Herrens Åsyn,
20 og han må sende den for eder bestemte Kristus,
Jesus, 21 hvem Himmelen skal modtage indtil alle
Tings Genoprettelses Tider, hvorom Gud har talt ved
sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage. (aiōn
g165) 22 Moses sagde: "En Profet skal Herren eders
Gud oprejse eder af eders Brødre ligesom mig; ham
skulle I høre i alt, hvad han end vil tale til eder. 23
Men det skal ske, hver Sjæl, som ikke hører den
Profet, skal udryddes af Folket." 24 Men også alle
Profeterne, fra Samuel af og derefter, så mange
som talte, have også forkyndt disse Dage. 25 I ere
Profeternes Sønner og Sønner af den Pagt, som Gud
sluttede med vore Fædre, da han sagde til Abraham:
"Og i din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes."
26 For eder først har Gud oprejst sin Tjener og sendt
han for at velsigne eder, når enhver af eder vender
om fra sin Ondskab."

4 Men medens de talte til Folket, kom Præsterne
og Høvedsmanden for Helligdommen og
Saddukæerne over dem, 2 da de harmedes over, at
de lærte Folket og i Jesus forkyndte Opstandelsen
fra de døde. 3 Og de lagde Hånd på dem og satte
dem i Forvaring til den følgende Dag; thi det var
allerede Aften. 4 Men mange af dem, som havde hørt
Ordet, troede, og Tallet på Mændene blev omtrent
fem Tusinde. 5 Men det skete Dagen derefter, at
deres Rådsherrer og Ældste og skriftkloge forsamlede
sig i Jerusalem, 6 ligeså Ypperstepræsten Annas og
Kajfas og Johannes og Alexander og alle, som vare
af ypperstepræstelig Slægt. 7 Og de stillede dem midt
iblandt sig og spurgte: "Af hvad Magt eller i hvilket
Navn have I gjort dette?" 8 Da sagde Peter, fyldt
med den Helligånd, til dem: "I Folkets Rådsherrer
og Ældste! 9 Når vi i Dag forhøres angående denne
Velgerning imod en vanfør Mand, om hvorved han er
bleven helbredt; 10 da skal det være eder alle og hele
Israels Folk vitterligt, at ved Jesu Kristi Nazaræerens
Navn, hvem I have korsfæstet, hvem Gud har oprejst
fra de døde, ved dette Navn er det, at denne står
rask her for eders Øjne, 11 Han er den Sten, som
blev agtet for intet af eder, I Bygningsmænd, men
som er bleven til en Hovedhjørnesten. 12 Og der er
ikke Frelse i nogen anden; thi der er ikke noget andet
Navn under Himmelen, givet iblandt Mennesker, ved
hvilket vi skulle blive frelste." 13 Men da de så Peters
og Johannes Frimodighed og kunde mærke, at de
vare ulærde Mænd og Lægfolk, forundrede de sig,
og de kendte dem, at de havde været med Jesus.
14 Og da de så Manden, som var helbredt, stå hos
dem, havde de intet at sige derimod. 15 Men de
bøde dem at træde ud fra Rådet og rådførte sig
med hverandre og sagde: 16 "Hvad skulle vi gøre
med disse Mennesker? thi at et vitterligt Tegn er
sket ved dem, det er åbenbart for alle dem, som bo
i Jerusalem, og vi kunne ikke nægte det. 17 Men
for at det ikke skal komme videre ud iblandt Folket,
da lader os true dem til ikke mere at tale til noget
Menneske i dette Navn." 18 Og de kaldte dem ind og
forbøde dem aldeles at tale eller lære i Jesu Navn. 19
Men Peter og Johannes svarede og sagde til dem:
"Dømmer selv. om det er ret for Gud at lyde eder
mere end Gud. 20 Thi vi kunne ikke lade være at tale
om det, som vi have set og hørt." 21 Men de truede
dem end mere og løslode dem, da de ikke kunde
udfinde, hvorledes de skulde straffe dem, for Folkets
Skyld; thi alle priste Gud for det, som var sket. 22
Thi den Mand, på hvem dette Helbredelsestegn var
sket, var mere end fyrretyve År gammel. 23 Da de nu
vare løsladte, kom de til deres egne og fortalte dem
alt, hvad Ypperstepræsterne og de Ældste havde
sagt til dem. 24 Men da de hørte dette, opløftede
de endrægtigt Røsten til Gud og sagde: "Herre, du,
som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og alle
Ting, som ere i dem, 25 du, som har sagt ved din
Tjener Davids Mund: "Hvorfor fnyste Hedninger, og
Folkeslag oplagde forfængelige Råd? 26 Jordens
Konger rejste sig, og Fyrsterne samlede sig til Hobe
imod Herren og imod hans Salvede." 27 Ja, de have i
Sandhed forsamlet sig i denne Stad imod din hellige
Tjener Jesus, hvem du har salvet, både Herodes og
Pontius Pilatus tillige med Hedningerne og Israels
Folkestammer 28 for at gøre det, som din Hånd og
dit Råd forud havde bestemt skulde ske. 29 Og nu,
Herre! se til deres Trusler, og giv dine Tjenere at tale

dit Ord med al Frimodighed, 30 idet du udrækker din
Hånd til Helbredelse, og der sker Tegn og Undere ved
din hellige Tjeners Jesu Navn." 31 Og da de havde
bedt, rystedes Stedet, hvor de vare forsamlede; og
de bleve alle fyldte med den Helligånd, og de talte
Guds Ord med Frimodighed. 32 Men de troendes
Mængde havde eet Hjerte og een Sjæl; og end ikke
een kaldte noget af det, han ejede, sit eget; men
de havde alle Ting fælles. 33 Og med stor Kraft
aflagde Apostlene Vidnesbyrdet om den Herres Jesu
Opstandelse, og der var stor Nåde over dem alle. 34
Thi der var end ikke nogen trængende iblandt dem;
thi alle de, som vare Ejere af Jordstykker eller Huse,
solgte dem og bragte Salgssummerne 35 og lagde
dem for Apostlenes Fødder; men der blev uddelt til
enhver, efter hvad han havde Trang til. 36 Og Josef,
som af Apostlene fik Tilnavnet Barnabas, (det er
udlagt: Trøstens Søn), en Levit, født på Kypern 37
som ejede en Jordlod, solgte den og bragte Pengene
og lagde dem for Apostlenes Fødder.

5 Men en Mand, ved Navn Ananias, tillige med
Safira, hans Hustru, solgte en Ejendom 2 og
stak med sin Hustrus Vidende noget af Værdien
til Side og bragte en Del deraf og lagde den for
Apostlenes Fødder. 3 Men Peter sagde: "Ananias!
hvorfor har Satan fyldt dit Hjerte, så du har løjet imod
den Helligånd og stukket noget til Side af Summen
for Jordstykket? 4 Var det ikke dit, så længe du ejede
det, og stod ikke det, som det blev solgt for, til din
Rådighed? Hvorfor har du dog sat dig denne Gerning
for i dit Hjerte? Du har ikke løjet for Mennesker, men
for Gud." 5 Men da Ananias hørte disse Ord, faldt
han om og udåndede. Og der kom stor Frygt over
alle, som hørte det. 6 Men de unge Mænd stode op
og lagde ham til Rette og bare ham ud og begravede
ham. 7 Men det skete omtrent tre Timer derefter, da
kom hans Hustru ind uden at vide, hvad der var sket.
8 Da sagde Peter til hende: "Sig mig, om I solgte
Jordstykket til den Pris?" Og hun sagde: "Ja, til den
Pris." 9 Men Peter sagde til hende: "Hvorfor ere I dog
blevne enige om at friste Herrens Ånd? Se, deres
Fødder, som have begravet din Mand, ere for Døren,
og de skulle bære dig ud." 10 Men hun faldt straks
om for hans Fødder og udåndede. Men da de unge
Mænd kom ind, fandt de hende død, og de bare
hende ud og begravede hende hos hendes Mand. 11
Og stor Frygt kom over hele Menigheden og over alle,
som hørte dette. 12 Men ved Apostlenes Hænder
skete der mange Tegn og Undere iblandt Folket;
og de vare alle endrægtigt sammen i Salomons
Søjlegang. 13 Men af de andre turde ingen holde
sig til dem; dog priste Folket dem højt, 14 og der
føjedes stedse flere troende til Herren, Skarer både
af Mænd og Kvinder, 15 så at de endogså bare de
syge ud på Gaderne og lagde dem på Senge og
Løjbænke, for at når Peter kom, endog blot hans
Skygge kunde overskygge nogen af dem. 16 Ja,
selv fra Byerne i Jerusalems Omegn strømmede
Mængden sammen og bragte syge og sådanne,
som vare plagede af urene Ånder, og de bleve alle
helbredte. 17 Men Ypperstepræsten stod op samt
alle de, som holdt med ham, nemlig Saddukæernes
Parti, og de bleve fulde af Nidkærhed. 18 Og de lagde
Hånd på Apostlene og satte dem i offentlig Forvaring.
19 Men en Herrens Engel åbnede Fængselets Døre
om Natten og førte dem ud og sagde: 20 "Går hen og
træder frem og taler i Helligdommen alle disse Livets
Ord for Folket!" 21 Men da de havde hørt dette, gik
de ved Daggry ind i Helligdommen og lærte. Men
Ypperstepræsten og de, som holdt med ham, kom og
sammenkaldte Rådet og alle Israels Børns Ældste og
sendte Bud til Fængselet, at de skulde føres frem.
22 Men da Tjenerne kom derhen, fandt de dem ikke
i Fængselet; og de kom tilbage og meldte det og
sagde: 23 "Fængselet fandt vi tillukket helt forsvarligt,
og Vogterne stående ved Dørene; men da vi lukkede
op, fandt vi ingen derinde." 24 Men da Høvedsmanden
for Helligdommen og Ypperstepræsterne hørte disse
Ord, bleve de tvivlrådige om dem, hvad dette skulde
blive til. 25 Men der kom en og meldte dem: "Se, de
Mænd, som I satte i Fængselet, stå i Helligdommen
og lære Folket." 26 Da gik Høvedsmanden hen med
Tjenerne og hentede dem, dog ikke med Magt; thi de
frygtede for Folket, at de skulde blive stenede. 27
Men da de havde hentet dem, stillede de dem for
Rådet; og Ypperstepræsten spurgte dem og sagde:
28 "Vi bøde eder alvorligt, at I ikke måtte lære i dette
Navn, og se, I have fyldt Jerusalem med eders Lære,
og I ville bringe dette Menneskes Blod over os!" 29
Men Peter og Apostlene svarede og sagde: "Man bør
adlyde Gud mere end Mennesker. 30 Vore Fædres
Gud oprejste Jesus, hvem I hængte på et Træ og
sloge ihjel. 31 Ham har Gud ved sin højre Hånd
ophøjet til en Fyrste og Frelser for at give Israel
Omvendelse og Syndernes Forladelse. 32 Og vi
ere hans Vidner om disse Ting, ligesom også den
Helligånd, som Gud har givet dem, der adlyde ham."
33 Men da de hørte dette, skar det dem i Hjertet, og
de rådsloge om at slå dem ihjel. 34 Men der rejste sig
i Rådet en Farisæer ved Navn Gamaliel, en Lovlærer,
højt agtet af hele Folket, og han bød, at de skulde

lade Mændene træde lidt udenfor. 35 Og han sagde
til dem: "I israelitiske Mænd! ser eder vel for, hvad
I gøre med disse Mennesker. 36 Thi for nogen Tid
siden fremstod Theudas, som udgav sig selv for at
være noget, og et Antal af omtrent fire Hundrede
Mænd sluttede sig til ham; han blev slået ihjel, og
alle de, som adløde ham, adsplittedes og bleve til
intet. 37 Efter ham fremstod Judas Galilæeren i
Skatteindskrivningens Dage og fik en Flok Mennesker
til at følge sig. Også han omkom, og alle de, som
adløde ham, bleve adspredte. 38 Og nu siger jeg
eder: Holder eder fra disse Mennesker, og lader dem
fare; thi dersom dette Råd eller dette Værk er af
Mennesker, bliver det til intet; 39 men er det af Gud,
kunne I ikke gøre dem til intet. Lader eder dog ikke
findes som de, der endog ville stride mod Gud!" 40
Og de adløde ham; og de kaldte Apostlene frem
og lode dem piske og forbøde dem at tale i Jesu
Navn og løslode dem. 41 Så gik de da glade bort fra
Rådets Åsyn, fordi de vare blevne agtede værdige til
at vanæres for hans Navns Skyld. 42 Og de holdt
ikke op med hver Dag at lære i Helligdommen og i
Husene og at forkynde Evangeliet om Kristus Jesus.

6 Men da i de Dage Disciplenes Antal forøgedes,
begyndte Hellenisterne at knurre imod Hebræerne",
fordi deres Enker bleve tilsidesatte ved den daglige
Uddeling. 2 Da sammenkaldte de tolv Disciplenes
Skare og sagde: "Det huer os ikke at forlade Guds
Ord for at tjene ved Bordene. 3 Udser derfor, Brødre!
iblandt eder syv Mænd, som have godt Vidnesbyrd og
ere fulde af Ånd og Visdom; dem ville vi så indsætte
til denne Gerning. 4 Men vi ville holde trolig ved
i Bønnen og Ordets Tjeneste." 5 Og denne Tale
behagede hele Mængden; og de udvalgte Stefanus.
en Mand fuld af Tro og den Helligånd, og Filip og
Prokorus og Nikaiior og Timon og Parmenas og
Nikolaus, en Proselyt fra Antiokia; 6 dem stillede
de frem for Apostlene; og disse bade og lagde
Hænderne på dem. 7 Og Guds Ord havde Fremgang
og Disciplenes Tal forøgedes meget i Jerusalem;
og en stor Mængde af Præsterne adløde Troen. 8
Men Stefanus, fuld af Nåde og Kraft, gjorde Undere
og store Tegn iblandt Folket, 9 Da stod der nogle
frem af den Synagoge, som kaldes de frigivnes og
Kyrenæernes og Aleksandrinernes, og nogle af dem
fra Kilikien og Asien, og de tvistedes med Stefanus.
10 Og de kunde ikke modstå den Visdom og den
Ånd, som han talte af. 11 Da fik de hemmeligt nogle
Mænd til at sige: "Vi have hørt ham tale bespottelige
Ord imod Moses og imod Gud." 12 Og de ophidsede
Folket og de Ældste og de skriftkloge, og de overfaldt
ham og slæbte ham med sig og førte ham for Rådet;
13 og de fremstillede falske Vidner, som sagde: "Dette
Menneske holder ikke op med at tale Ord imod dette
hellige Sted og imod Loven. 14 Thi vi have hørt ham
sige, at denne Jesus af Nazareth skal nedbryde dette
Sted og forandre de Skikke, som Moses har overgivet
os." 15 Og alle de, som sade i Rådet, stirrede på
ham, og de så hans Ansigt som en Engels Ansigt.

7 Men Ypperstepræsten sagde: "Forholder dette sig
således?" 2 Men han sagde: "I Mænd, Brødre og
Fædre, hører til! Herlighedens Gud viste sig for vor
Fader Abraham, da han var i Mesopotamien, førend
han tog Bolig i Karan. 3 Og han sagde til ham: "Gå
ud af dit Land og fra din Slægt, og kom til det Land,
som jeg vil vise dig." 4 Da gik han ud fra Kaldæernes
Land og tog Bolig i Karan; og efter hans Faders Død
lod Gud ham flytte derfra hen i dette Land, hvor I nu
bo. 5 Og han gav ham ikke Ejendom deri, end ikke
en Fodsbred; dog forjættede han ham at give ham
det til Eje og hans Sæd efter ham, endskønt han intet
Barn havde. 6 Men Gud talte således: "Hans Sæd
skal være Udlændinge i et fremmed Land, og man
skal gøre dem til Trælle og handle ilde med dem i
fire Hundrede År. 7 Og det Folk, for hvilket de skulle
trælle, vil jeg dømme, sagde Gud; og derefter skulle
de drage ud og tjene mig på dette Sted." 8 Og han
gav ham Omskærelsens Pagt. Og så avlede han Isak
og omskar ham den ottende Dag, og Isak avlede
Jakob, og Jakob de tolv Patriarker. 9 Og Patriarkerne
bare Avind imod Josef og solgte ham til Ægypten;
og Gud var med ham, 10 og han udfriede ham af
alle hans Trængsler og gav ham Nåde og Visdom for
Farao, Kongen i Ægypten, som satte ham til Øverste
over Ægypten og over hele sit Hus. 11 Men der kom
Hungersnød over hele Ægypten og Kanån og en stor
Trængsel, og vore Fædre fandt ikke Føde. 12 Men da
Jakob hørte, at der var Korn i Ægypten, sendte han
vore Fædre ud første Gang. 13 Og anden Gang blev
Josef genkendt af sine Brødre, og Josefs Herkomst
blev åbenbar for Farao. 14 Men Josef sendte Bud
og lod sin Fader Jakob og al sin Slægt kalde til sig,
fem og halvfjerdsindstyve Sjæle. 15 Og Jakob drog
ned til Ægypten. Og han og vore Fædre døde, 16
og de bleve flyttede til Sikem og lagte i den Grav,
som Abraham havde købt for en Sum Penge af
Hemors Sønner i Sikem. 17 Som nu Tiden nærmede
sig for den Forjættelse, Gud havde tilsagt Abraham,
voksede Folket og formeredes i Ægypten, 18 indtil der
fremstod en anden Konge, som ikke kendte Josef.

19 Han viste Træskhed imod vor Slægt og handlede
ilde med vore Fædre, så de måtte sætte deres små
Børn ud, for at de ikke skulde holdes i Live. 20 På
den Tid blev Moses født, og han var dejlig for Gud;
han blev opfostret i tre Måneder i sin Faders Hus.
21 Men da han var sat ud, tog Faraos Datter ham
op og opfostrede ham til sin Søn. 22 Og Moses blev
oplært i al Ægypternes Visdom; og han var mægtig i
sine Ord og Gerninger. 23 Men da han blev fyrretyve
År gammel, fik han i Sinde at besøge sine Brødre,
Israels Børn. 24 Og da han så en lide Uret, forsvarede
han ham og hævnede den mishandlede, idet han slog
Ægypteren ihjel. 25 Men han mente, at hans Brødre
forstode, at Gud gav dem Frelse ved hans Hånd;
men de forstode det ikke. 26 Og den næste Dag viste
han sig iblandt dem under en Strid og vilde forlige
dem til at holde Fred, sigende: "I Mænd! I ere Brødre,
hvorfor gøre I hinanden Uret?" 27 Men den, som
gjorde sin Næste Uret, stødte ham fra sig og sagde:
"Hvem har sat dig til Hersker og Dommer over os? 28
Vil du slå mig ihjel, ligesom du i Går slog Ægypteren
ihjel?" 29 Da flygtede Moses for denne Tales Skyld
og boede som fremmed i Midians Land, hvor han
avlede to Sønner. 30 Og efter fyrretyve Års Forløb
viste en Engel sig for ham i Sinai Bjergs Ørken i en
Tornebusk, der stod i lys Lue. 31 Men da Moses så
det, undrede han sig over Synet, og da han gik hen
for at betragte det, lød Herrens Røst til ham: 32 "Jeg
er dine Fædres Gud, Abrahams og Isaks og Jakobs
Gud." Da bævede Moses og turde ikke se derhen.
33 Men Herren sagde til ham: "Løs Skoene af dine
Fødder; thi det Sted, som du står på, er hellig Jord. 34
Jeg har grant set mit Folks Mishandling i Ægypten og
hørt deres Suk, og jeg er stegen ned for at udfri dem;
og nu kom, lad mig sende dig til Ægypten!" 35 Denne
Moses, hvem de fornægtede, idet de sagde: "Hvem
har sat dig til Hersker og Dommer," ham har Gud
sendt til at være både Hersker og Befrier ved den
Engels Hånd, som viste sig for ham i Tornebusken.
36 Ham var det, som førte dem ud, idet han gjorde
Undere og Tegn i Ægyptens Land og i det røde
Hav og i Ørkenen i fyrretyve År. 37 Han er den
Moses, som sagde til Israels Børn: "En Profet skal
Gud oprejse eder af eders Brødre ligesom mig." 38
Han er den, som i Menigheden i Ørkenen færdedes
med Engelen, der talte til ham på Sinai Bjerg, og
med vore Fædre; den, som modtog levende Ord
at give os; 39 hvem vore Fædre ikke vilde adlyde,
men de stødte ham fra sig og vendte sig med deres
Hjerter til Ægypten, idet de sagde til Aron: 40 "Gør
os Guder, som kunne gå foran os; thi vi vide ikke,
hvad der er sket med denne Moses, som førte os ud
af Ægyptens Land." 41 Og de gjorde en Kalv i de
Dage og bragte Offer til Gudebilledet og frydede sig
ved deres Hænders Gerninger. 42 Men Gud vendte
sig fra dem og gav dem hen til at tjene Himmelens
Hær, som der er skrevet i Profeternes Bog: "Have I
vel, Israels Hus! bragt mig Slagtofre og andre Ofre i
fyrretyve År i Ørkenen? 43 Og I bare Moloks Telt og
Guden Remfans Stjerne, de Billeder, som I havde
gjort for at tilbede dem; og jeg vil flytte eder bort
hinsides Babylon." 44 Vore Fædre i Ørkenen havde
Vidnesbyrdets Tabernakel, således som han, der
talte til Moses, havde befalet at gøre det efter det
Forbillede, som han havde set. 45 Dette toge også
vore Fædre i Arv og bragte det under Josva ind i
Landet, som Hedningerne besade, hvilke Gud fordrev
fra vore Fædres Åsyn indtil Davids Dage, 46 som
vandt Nåde for Gud og bad om at måtte finde en Bolig
for Jakobs Gud. 47 Men Salomon byggede ham et
Hus. 48 Dog, den Højeste bor ikke i Huse gjorte med
Hænder, som Profeten siger: 49 "Himmelen er min
Trone, og Jorden mine Fødders Skammel, hvad Hus
ville I bygge mig? siger Herren, eller hvilket er min
Hviles Sted? 50 Har ikke min Hånd gjort alt dette?"
51 I hårde Halse og uomskårne på Hjerter og Øren!
I stå altid den Helligånd imod; som eders Fædre,
således også I. 52 Hvem af Profeterne er der, som
eders Fædre ikke have forfulgt? og de ihjelsloge dem,
som forud forkyndte om den retfærdiges Komme,
hvis Forrædere og Mordere I nu ere blevne, 53 I,
som modtoge Loven under Engles Besørgelse og
have ikke holdt den!" 54 Men da de hørte dette,
skar det dem i deres Hjerter, og de bede Tænderne
sammen imod ham. 55 Men som han var fuld af
den Helligånd, stirrede han op imod Himmelen og så
Guds Herlighed og Jesus stående ved Guds højre
Hånd. 56 Og han sagde: "Se, jeg ser Himlene åbnede
og Menneskesønnen stående ved Guds højre Hånd."
57 Men de råbte med høj Røst og holdt for deres
Øren og stormede endrægtigt ind på ham. 58 Og de
stødte ham ud uden for Staden og stenede ham. Og
Vidnerne lagde deres Klæder af ved en ung Mands
Fødder, som hed Saulus. 59 Og de stenede Stefanus,
som bad og sagde: "Herre Jesus, tag imod min Ånd!"
60 Men han faldt på Knæ og råbte med høj Røst:
"Herre, tilregn dem ikke denne Synd!" Og som han
sagde dette, sov han hen. (Kap.8) 1 Men Saulus
fandt Behag i hans Mord.

8 Og på den Dag udbrød der en stor Forfølgelse
imod Menigheden i Jerusalem, og de adspredtes

alle over Judæas og Samarias Egne, undtagen
Apostlene. 2 Men gudfrygtige Mænd begravede
Stefanus og holdt en stor Veklage over ham. 3 Men
Saulus plagede Menigheden og gik ind i Husene og
trak både Mænd og Kvinder frem og lod dem sætte i
Fængsel. 4 Imidlertid gik de, som bleve adspredte,
omkring og forkyndte Evangeliets Ord. 5 Da kom Filip
til Byen Samaria og prædikede Kristus for dem. 6 Og
Skarerne gave endrægtigt Agt på det, som blev sagt
af Filip, idet de hørte og så de Tegn, som han gjorde.
7 Thi der var mange, som havde urene Ånder, og af
hvem disse fore ud, råbende med høj Røst; og mange
værkbrudne og lamme bleve helbredte. 8 Og der blev
en stor Glæde i denne By. 9 Men en Mand, ved Navn
Simon, var i Forvejen i Byen og drev Trolddom og
satte Samarias Folk i Forbavselse, idet han udgav sig
selv for at være noget stort. 10 På ham gave alle Agt,
små og store, og sagde: "Det er ham, som man kalder
Guds store Kraft." 11 Men de gave Agt på ham, fordi
han i lang Tid havde sat dem i Forbavselse ved sine
Trolddomskunster. 12 Men da de troede Filip, som
forkyndte Evangeliet om Guds Rige og Jesu Kristi
Navn, lode de sig døbe, både Mænd og Kvinder. 13
Men Simon troede også selv, og efter at være døbt
holdt han sig nær til Filip; og da han så Tegn og
store, kraftige Gerninger ske, forbavsedes han højligt.
14 Men da Apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria
havde taget imod Guds Ord, sendte de Peter og
Johannes til dem, 15 og da disse vare komne derned,
bade de for dem om, at de måtte få den Helligånd; 16
thi den var endnu ikke falden på nogen af dem, men
de vare blot døbte til den Herres Jesu Navn. 17 Da
lagde de Hænderne på dem, og de fik den Helligånd.
18 Men da Simon så, at den Helligånd blev given
ved Apostlenes Håndspålæggelse, bragte han dem
Penge og sagde: 19 "Giver også mig denne Magt,
at, hvem jeg lægger Hænderne på, han må få den
Helligånd." 20 Men Peter sagde til ham: "Gid dit Sølv
må gå til Grunde tillige med dig, fordi du mente at
kunne erhverve Guds Gave for Penge. 21 Du har ikke
Del eller Lod i dette Ord; thi dit Hjerte er ikke ret for
Gud. 22 Omvend dig derfor fra denne din Ondskab og
bed Herren, om dog dit Hjertes Påfund måtte forlades
dig. 23 Thi jeg ser, at du er stedt i Bitterheds Galde og
Uretfærdigheds Lænke." 24 Men Simon svarede og
sagde: "Beder I for mig til Herren, for at intet af det,
som I have sagt, skal komme over mig." 25 Men da de
havde vidnet og talt Herrens Ord, vendte de tilbage
til Jerusalem, og de forkyndte Evangeliet i mange
af Samaritanernes Landsbyer. 26 Men en Herrens
Engel talte til Filip og sagde: "Stå op og gå mod Syd
på den Vej, som går ned fra Jerusalem til Gaza;
den er øde." 27 Og han stod op og gik. Og se, der
var en Æthioper, en Hofmand, en mægtig Mand hos
Kandake, Æthiopernes Dronning, som var sat over
alle hendes Skatte; han var kommen til Jerusalem for
at tilbede. 28 Og han var på Hjemvejen og sad på sin
Vogn og læste Profeten Esajas. 29 Men Ånden sagde
til Filip:"Gå hen og hold dig til denne Vogn!" 30 Og
Filip løb derhen og hørte ham læse Profeten Esajas;
og han sagde: "Forstår du også det, som du læser?"
31 Men han sagde: "Hvorledes skulde jeg kunne det,
uden nogen vejleder mig?" Og han bad Filip stige op
og sætte sig hos ham. 32 Men det Stykke af Skriften,
som han læste, var dette: "Som et Får blev han ført til
Slagtning, og som et Lam er stumt imod den, der
klipper det, således oplader han ej sin Mund. 33 I
Fornedrelsen blev hans Dom taget bort; hvem kan
fortælle om hans Slægt, efterdi hans Liv borttages fra
Jorden?" 34 Men Hofmanden talte til Filip og sagde:
"Jeg beder dig, om hvem siger Profeten dette? om sig
selv eller om en anden?" 35 Da oplod Filip sin Mund,
og idet han begyndte fra dette Skriftsted, forkyndte
han ham Evangeliet om Jesus. 36 Men som de droge
frem ad Vejen, kom de til noget Vand; og Hofmanden
siger: "Se, her er Vand, hvad hindrer mig fra at blive
døbt?" 37 (Men Filip sagde: "Dersom du tror, af hele
dit Hjerte, kan det ske." Men han svarede og sagde:
"Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn.") 38 Og han
bød, at Vognen skulde holde, og de stege begge ned
i Vandet, både Filip og Hofmanden; og han døbte
ham 39 Men da de stege op af Vandet, bortrykkede
Herrens Ånd Filip, og Hofmanden så ham ikke mere;
thi han drog sin Vej med Glæde. 40 Men Filip blev
funden i Asdod, og han drog omkring og forkyndte
Evangeliet i alle Byerne, indtil han kom fil Kæsarea.

9 Men Saulus, som endnu fnøs med Trusel og Mord
imod Herrens Disciple, gik til Ypperstepræsten 2
og bad ham om Breve til Damaskus til Synagogerne,
for at han, om han fandt nogle, Mænd eller Kvinder,
som holdt sig til Vejen, kunde føre dem bundne til
Jerusalem. 3 Men da han var undervejs og nærmede
sig til Damaskus, omstrålede et Lys fra Himmelen
ham pludseligt. 4 Og han faldt til Jorden og hørte
en Røst, som sagde til ham: "Saul! Saul! hvorfor
forfølger du mig?" 5 Og han sagde: "Hvem er du,
Herre?" Men han svarede: "Jeg er Jesus, som du
forfølger. 6 Men stå op og gå ind i Byen, og det
skal siges dig, hvad du bør gøre." 7 Men de Mænd,
som rejste med ham, stode målløse, da de vel hørte
Røsten, men ikke så nogen. 8 Og Saulus rejste sig

op fra Jorden; men da han oplod sine Øjne, så han
intet. Men de ledte ham ved Hånden og førte ham
ind i Damaskus. 9 Og han kunde i tre Dage ikke se,
og han hverken spiste eller drak. 10 Men der var en
Discipel i Damaskus, ved Navn Ananias, og Herren
sagde til ham i et Syn: "Ananias!" Og han sagde: "Se,
her er jeg, Herre!" 11 Og Herren sagde til ham: "Stå
op, gå hen i den Gade, som kaldes den lige, og spørg
i Judas's Hus efter en ved Navn Saulus fra Tarsus; thi
se, han beder. 12 Og han har i et Syn set en Mand,
ved Navn Ananias, komme ind og lægge Hænderne
på ham, for at han skulde blive seende." 13 Men
Ananias svarede: "Herre! jeg har hørt af mange om
denne Mand, hvor meget ondt han har gjort dine
hellige i Jerusalem. 14 Og her har han Fuldmagt fra
Ypperstepræsterne til at binde alle dem, som påkalde
dit Navn." 15 Men Herren sagde til ham: "Gå; thi
denne er mig et udvalgt Redskab til at bære mit Navn
frem både for Hedninger og Konger og Israels Børn;
16 thi jeg vil, vise ham hvor meget han bør lide for
mit Navns Skyld." 17 Men Ananias gik hen og kom
ind i Huset og lagde Hænderne på ham og sagde:
"Saul, Broder! Herren har sendt mig, den Jesus, der
viste sig for dig på Vejen, ad hvilken du kom, for at du
skal blive seende igen og fyldes med den Helligånd."
18 Og straks faldt der ligesom Skæl fra hans Øjne,
og han blev seende, og han stod op og blev døbt.
19 Og han fik Mad og kom til Kræfter. Men han blev
nogle Dage hos Disciplene i Damaskus. 20 Og straks
prædikede han i Synagogerne om Jesus, at han er
Guds Søn. 21 Men alle, som hørte det, forbavsedes
og sagde: "Er det ikke ham, som i Jerusalem forfulgte
dem, der påkaldte dette Navn, og var kommen hertil
for at føre dem bundne til Ypperstepræsterne?" 22
Men Saulus voksede i Kraft og gendrev Jøderne,
som boede i Damaskus, idet han beviste, at denne er
Kristus. 23 Men da nogle Dage vare forløbne, holdt
Jøderne Råd om at slå ham ihjel. 24 Men Saulus
fik deres Efterstræbelser at vide. Og de bevogtede
endog Portene både Dag og Nat, for at de kunde
slå ham ihjel. 25 Men hans Disciple toge ham ved
Nattetid og bragte ham ud igennem Muren, idet de
firede ham ned i en Kurv. 26 Men da han kom til
Jerusalem, forsøgte han at holde sig til Disciplene;
men de frygtede alle for ham, da de ikke troede,
at han var en Discipel. 27 Men Barnabas tog sig
af ham og førte ham til Apostlene; og han fortalte
dem, hvorledes han havde set Herren på Vejen, og at
han havde talt til ham, og hvorledes han i Damaskus
havde vidnet frimodigt i Jesu Navn. 28 Og han gik
ind og gik ud med dem i Jerusalem 29 og vidnede
frimodigt i Herrens Navn. Og han talte og tvistedes
med Hellenisterne; men de toge sig for at slå ham
ihjel. 30 Men da Brødrene fik dette at vide, førte
de ham ned til Kæsarea og sendte ham videre til
Tarsus. 31 Så havde da Menigheden Fred over hele
Judæa og Galilæa og Samaria, og den opbyggedes
og vandrede i Herrens Frygt, og ved den Helligånds
Formaning voksede den. 32 Men det skete, medens
Peter drog omkring alle Vegne, at han også kom ned
til de hellige, som boede i Lydda. 33 Der fandt han en
Mand ved Navn Æneas, som havde ligget otte År
til Sengs og var værkbruden. 34 Og Peter sagde til
ham: "Æneas! Jesus Kristus helbreder dig; stå op, og
red selv din Seng!" Og han stod straks op. 35 Og alle
Beboere af Lydda og Saron så ham, og de omvendte
sig til Herren. 36 Men i Joppe var der en Discipelinde
ved Navn Tabitha, hvilket udlagt betyder Hind; hun
var rig på gode Gerninger og gav mange Almisser. 37
Men det skete i de Dage, at hun blev syg og døde.
Da toede de hende og lagde hende i Salen ovenpå.
38 Men efterdi Lydda var nær ved Joppe, udsendte
Disciplene, da de hørte, at Peter var der, to Mænd til
ham og bade ham: "Kom uden Tøven over til os!"
39 Men Peter stod op og gik med dem. Og da han
kom derhen, førte de ham op i Salen ovenpå, og alle
Enkerne stode hos ham, græd og viste ham alle de
Kjortler og Kapper, som "Hinden" havde forarbejdet,
medens hun var hos dem. 40 Men Peter bød dem alle
at gå ud, og han faldt på Knæ og bad; og han vendte
sig til det døde Legeme og sagde: "Tabitha, stå op!"
Men hun oplod sine Øjne, og da hun så Peter, satte
hun sig op. 41 Men han gav hende Hånden og rejste
hende op, og han kaldte på de hellige og Enkerne
og fremstillede hende levende for dem. 42 Men det
blev vitterligt over hele Joppe, og mange troede på
Herren. 43 Og det skete, at han blev mange Dage i
Joppe hos en vis Simon, en Garver.

10 Men en Mand i Kæsarea ved Navn Konelius, en
Høvedsmand ved den Afdeling, som kaldes den
italienske, 2 en from Mand, der frygtede Gud tillige
med hele sit Hus og gav Folket mange Almisser og
altid bad til Gud, 3 han så klarlig i et Syn omtrent ved
den niende Time på Dagen en Guds Engel, som kom
ind til ham og sagde til ham: "Kornelius!" 4 Men han
stirrede på ham og blev forfærdet og sagde: "Hvad er
det, Herre?" Han sagde til ham: "Dine Bønner og dine
Almisser ere opstegne til Ihukommelse for Gud. 5 Og
send nu nogle Mænd til Joppe, og lad hente en vis
Simon med Tilnavn Peter. 6 Han har Herberge hos en
vis Simon, en Garver, hvis Hus er ved Havet." 7 Men

da Engelen, som talte til ham, var gået bort, kaldte
han to af sine Husfolk og en gudfrygtig Stridsmand af
dem, som stadig vare om ham. 8 Og han fortalte dem
det alt sammen og sendte dem til Joppe. 9 Men den
næste Dag, da disse vare undervejs og nærmede
sig til Byen, steg Peter op på Taget for at bede ved
den sjette Time. 10 Og han blev meget hungrig og
vilde have noget at spise; men medens de lavede det
til, kom der en Henrykkelse over ham, 11 og han så
Himmelen åbnet og noget, der dalede ned, ligesom
en stor Dug, der ved de fire Hjørner sænkedes ned på
Jorden; 12 og i denne var der alle Jordens firføddede
Dyr og krybende Dyr og Himmelens Fugle. 13 Og
en Røst lød til ham: "Stå op, Peter, slagt og spis!"
14 Men Peter sagde: "Ingenlunde, Herre! thi aldrig
har jeg spist noget vanhelligt og urent." 15 Og atter
for anden Gang lød der en Røst til ham: "Hvad Gud
har renset, holde du ikke for vanhelligt!" 16 Og dette
skete tre Gange, og straks blev dugen igen optagen
til Himmelen. 17 Men medens Peter var tvivlrådig
med sig selv om, hvad det Syn, som han havde set,
måtte betyde, se, da havde de Mænd, som vare
udsendte af Kornelius, opspurgt Simons Hus og stode
for Porten. 18 Og de råbte og spurgte, om Simmon
med Tilnavn Peter havde Herberge der. 19 Men idet
Peter grublede over Synet, sagde Ånden til ham: "Se,
der er tre Mænd, som søge efter dig; 20 men stå op,
stig ned, og drag med dem uden at tvivle; thi det er
mig, som har sendt dem." 21 Så steg Peter ned til
Mændene og sagde: "Se, jeg er den, som I søge
efter; hvad er Årsagen, hvorfor I ere komne?" 22 Men
de sagde: "Høvedsmanden Kornelius, en retfærdig
og gudfrygtig Mand, som har godt Vidnesbyrd af hele
Jødernes Folk, har at en hellig Engel fået Befaling
fra Gud til at lade dig hente til sit Hus og høre, hvad
du har at sige." 23 Da kaldte han dem ind og gav
dem Herberge. Men den næste Dag stod han op og
drog bort med dem, og nogle af Brødrene fra Joppe
droge med ham. 24 Og den følgende Dag kom de til
Kæsarea. Men Kornelius ventede på dem og havde
sammnenkaldt sine Frænder og nærmeste Venner. 25
Men da det nu skete, at Peter kom ind, gik Kornelius
ham i Møde og faldt ned for hans Fødder og tilbad
ham. 26 Men Peter rejste ham op og sagde: "Stå op!
også jeg er selv et Menneske." 27 Og under Samtale
med ham gik han ind og fandt mange samlede. 28
Og han sagde til dem: "I vide, hvor utilbørligt det er
for en jødisk Mand at omgås med eller komne til
nogen, som er af et fremmede Folk; men mig har
Gud vist, at jeg ikke skulde kalde noget Menneske
vanhelligt eller urent. 29 Derfor kom jeg også uden
Indvending, da jeg blev hentet; og jeg spørger eder
da, af hvad Årsag I hentede mig?" 30 Og Kornelius
sagde: "For fire Dage siden fastede jeg indtil denne
Time, og ved den niende Time bad jeg i mit Hus; og
se, en Mand stod for mig i et strålende Klædebon, 31
og han sagde: Kornelius! din Bøn er hørt, og dine
Almisser ere ihukommede for Gud. 32 Send derfor
Bud til Joppe og lad Simon med Tilnavn Peter kalde,
til dig; han har Herberge i Garveren Simons Hus
ved Havet; han skal tale til dig, når han kommer. 33
Derfor sendte jeg straks Bud til dig, og du gjorde
vel i at komme. Nu ere vi derfor alle til Stede for
Guds Åsyn for at høre alt, hvad der er dig befalet
af Herren." 34 Men Peter oplod Munden og sagde:
"Jeg forstår i Sandhed, at Gud ikke anser Personer;
35 men i hvert Folk er den, som frygter ham og gør
Retfærdighed, velkommen for ham; 36 det Ord, som
han sendte til Israels Børn, da han forkyndte Fred
ved Jesus Kristus: han er alles Herre. 37 I kende det,
som er udgået over hele Judæa, idet det begyndte fra
Galilæa, efter den Dåb, som Johannes prædikede, 38
det om Jesus fra Nazareth, hvorledes Gud salvede
ham med den Helligånd og Kraft, han, som drog
omkring og gjorde vel og helbredte alle, som vare
overvældede af Djævelen; thi Gud var med ham;
39 og vi ere Vidner om alt det, som han har gjort
både i Jødernes Land og i Jerusalem, han, som de
også sloge ihjel, idet de hængte ham på et Træ. 40
Ham oprejste Gud på den tredje dag og gav ham at
åbenbares, 41 ikke for hele Folket, men for de Vidner,
som vare forud udvalgte af Gud, for os, som spiste
og drak med ham, efter at han var opstanden fra de
døde. 42 Og han har påbudt os at prædike for Folket
og at vidne, at han er den af Gud bestemte Dommer
over levende og døde. 43 Ham give alle Profeterne
det Vidnesbyrd, at enhver, som tror på ham, skal få
Syndernes Forladelse ved hans Navn." 44 Medens
Peter endnu talte disse Ord, faldt den Helligånd på
alle dem, som hørte Ordet. 45 Og de troende af
Omskærelsen, så mange, som vare komne med
Peter, bleve meget forbavsede over, af den Helligånds
Gave var bleven udgydt også over Hedningerne; 46
thi de hørte dem tale i Tunger og ophøje Gud. 47
Da svarede Peter: "Mon nogen kan formene disse
Vandet; så de ikke skulde døbes, de, som dog havde
fået den Helligånd lige så vel som vi?" 48 Og han
befalede, af de skulde døbes i Jesu Kristi Navn. Da
bade de ham om at blive der nogle Dage.

11 Men Apostlene og de Brødre, som vare rundt
om i Judæa, hørte, at også Hedningerne havde

modtaget Guds Ord. 2 Og da Peter kom op til
Jerusalem, tvistedes de af Omskærelsen med ham
og sagde: 3 "Du er gået ind til uomskårne Mænd
og har spist med dem." 4 Men Peter begyndte og
forklarede dem det i Sammenhæng og sagde: 5 "Jeg
var i Byen Joppe og bad; og jeg så i en Henrykkelse
et Syn, noget, der dalede ned, ligesom en stor Dug,
der ved de fire Hjørner sænkedes ned fra Himmelen,
og den kom lige hen til mig. 6 Jeg stirrede på den og
betragtede den og så da Jordens firføddede Dyr og
vilde Dyr og krybende Dyr og Himmelens Fugle. 7 Og
jeg hørte også en Røst, som sagde til mig: Stå op,
Peter, slagt og spis! 8 Men jeg sagde: Ingenlunde,
Herre! thi aldrig kom noget vanhelligt eller urent i
min Mund. 9 Men en Røst svarede anden Gang fra
Himmelen: Hvad Gud har renset, holde du ikke for
vanhelligt! 10 Og dette skete tre Gange; så blev det
igen alt sammen draget op til Himmelen. 11 Og se, i
det samme stode tre Mænd ved det Hus, i hvilket jeg
var, som vare udsendte til mig fra Kæsarea. 12 Men
Ånden sagde til mig, at jeg skulde gå med dem uden
at gøre Forskel. Men også disse seks Brødre droge
med mig, og vi gik ind i Mandens Hus. 13 Og han
fortalte os, hvorledes han havde set Engelen stå i
hans Hus og sige: Send Bud til Joppe og lad Simon
med Tilnavn Peter hente! 14 Han skal tale Ord til
dig, ved hvilke du og hele dit Hus skal frelses. 15
Men idet jeg begyndte at tale, faldt den Helligånd
på dem ligesom også på os i Begyndelsen. 16 Og
jeg kom Herrens Ord i Hu, hvorledes han sagde:
Johannes døbte med Vand, men I skulle døbes med
den Helligånd. 17 Når altså Gud gav dem lige Gave
med os, da de troede på den Herre Jesus Kristus,
hvem var da jeg, at jeg skulde kunne hindre Gud?" 18
Men da de hørte dette, bleve de rolige, og de priste
Gud og sagde: "Så har Gud også givet Hedningerne
Omvendelsen til Liv." 19 De, som nu vare blevne
adspredte på Grund af den Trængsel, som opstod i
Anledning af Stefanus, vandrede om lige til Fønikien
og Kypern og Antiokia, og de talte ikke Ordet til
nogen uden til Jøder alene. 20 Men iblandt dem var
der nogle Mænd fra Kypern og Kyrene, som kom
til Antiokia og talte også til Grækerne og forkyndte
Evangeliet om den Herre Jesus. 21 Og Herrens
Hånd var med dem, og et stort Antal blev troende
og omvendte sig til Herren. 22 Men Rygtet om dem
kom Menigheden i Jerusalem for Øre, og de sendte
Barnabas ud til Antiokia. 23 Da han nu kom derhen
og så Guds Nåde, glædede han sig og formanede
alle til med Hjertets Forsæt at blive ved Herren. 24
Thi han var en god Mand og fuld af den Helligånd og
Tro. Og en, stor Skare blev ført til Herren. 25 Men
han drog ud til Tarsus for at opsøge Saulus; og da
han fandt ham, førte han ham til Antiokia. 26 Og
det skete, at de endog et helt År igennem færdedes
sammen i Menigheden og lærte en stor Skare, og at
Disciplene først i Antiokia bleve kaldte Kristne. 27
Men i disse Dage kom der Profeter ned fra Jerusalem
til Antiokia 28 Og en af dem, ved Navn Agabus, stod
op og tilkendegav ved Ånden, at der skulde komme
en stor Hungersnød over hele Verden, hvilken også
kom under Klaudius. 29 Men Disciplene besluttede
at sende, hver efter sin Evne, noget til Hjælp for
Brødrene, som boede i Judæa; 30 hvilket de også
gjorde, og de sendte det til de Ældste ved Barnabas
og Saulus's Hånd.

12 På den Tid lagde Kong Herodes den for at
mishandle dem, 2 og Jakob, Johannes's Broder,
lod han henrette med Sværd. 3 Og da han så, at
det behagede Jøderne, gik han videre og lod også
Peter gribe. Det var de usyrede Brøds Dage. 4 Og da
han havde grebet ham, satte han ham i Fængsel og
overgav ham til at bevogtes af fire Vagtskifter, hvert
på fire Stridsmænd, da han efter Påsken vilde føre
ham frem for Folket. 5 Så blev da Peter bevogtet i
Fængselet; men der blev af Menigheden holdt inderlig
Bøn til Gud for ham. 6 Men da Herodes vilde til
at føre ham frem, sov Peter den Nat imellem to
Stridsmænd, bunden med to Lænker, og Vagter foran
Døren bevogtede Fængselet. 7 Og se, en Herrens
Engel stod der, og et Lys strålede i Fangerummet, og
han slog Peter i Siden og vækkede ham og sagde:
"Stå op i Hast!" og Lænkerne faldt ham af Hænderne.
8 Og Engelen sagde til ham: "Bind op om dig, og
bind dine Sandaler på!" Og han gjorde så. Og han
siger til ham: "Kast din Kappe om dig, og følg mig!"
9 Og han gik ud og fulgte ham, og han vidste ikke,
at det, som skete ved Engelen, var virkeligt, men
mente, at han så et Syn. 10 Men de gik igennem den
første og den anden Vagt og kom til den Jernport,
som førte ud til Staden; denne åbnede sig for dem
af sig selv, og de kom ud og gik en Gade frem, og
straks skiltes Engelen fra ham. 11 Og da Peter kom til
sig selv, sagde han: "Nu ved jeg i Sandhed, at Herren
udsendte sin Engel og udfriede mig af Herodes's
Hånd og al det jødiske Folks Forventning." 12 Og da
han havde besindet sig, gik han til Marias Hus, hun,
som var Moder til Johannes, med Tilnavn Markus,
hvor mange vare forsamlede og bade. 13 Men da han
bankede på Døren til Portrummet, kom der en Pige
ved Navn Rode for at høre efter. 14 Og da hun kendte

Peters Røst, lod hun af Glæde være at åbne Porten,
men løb ind og forkyndte dem, at Peter stod uden for
Porten. 15 Da sagde de til hende: "Du raser." Men hun
stod fast på, at det var således. Men de sagde: "Det
er hans Engel." 16 Men Peter blev ved at banke på,
og da de lukkede op, så de ham og bleve forbavsede.
17 Da vinkede han til dem med Hånden, at de skulde
tie, og fortalte dem, hvorledes Herren havde ført ham
ud af Fængselet, og han sagde: "Forkynder Jakob og
Brødrene dette!" Og han gik ud og drog til et andet
Sted. 18 Men da det blev Dag, var der ikke liden Uro
iblandt Stridsmændene over, hvad der var blevet af
Peter. 19 Men da Herodes søgte ham og ikke fandt
ham, forhørte han Vagten og befalede, at de skulde
henrettes. Og han drog ned fra Judæa til Kæsarea og
opholdt sig der. 20 Men han lå i Strid med Tyrierne og
Sidonierne. Men de kom endrægtigt til ham og fik
Blastus, Kongens Kammerherre, på deres Side og
bade om Fred, fordi deres Land fik Næringsmidler
tilførte fra Kongens Land. 21 Men på en fastsat Dag
iførte Herodes sig en Kongedragt og satte sig på
Tronen og holdt en Tale til dem, 22 Og Folket råbte
til ham: "DeterGudsRøstog ikke et Menneskes." 23
Men straks slog en Herrens Engel ham, fordi han
ikke gav Gud Æren; og han blev fortæret af Orme og
udåndede. 24 Men Guds Ord havde Fremgang og
udbredtes. 25 Og Barnabas og Saulus vendte tilbage
fra Jerusalem efter at have fuldført deres Ærinde, og
de havde Johannes, med Tilnavn Markus, med sig.

13 Men i Antiokia, i den derværende Menighed,
var der Profeter og Lærere, nemlig Barnabas og
Simeon, med Tilnavn Niger, og Kyrenæeren Lukius og
Manaen, en Fosterbroder af Fjerdingsfyrsten Herodes,
og Saulus. 2 Medens de nu holdt Gudstjeneste og
fastede, sagde den Helligånd: "Udtager mig Barnabas
og Saulus til den Gerning, hvortil jeg har kaldet dem."
3 Da fastede de og bade og lagde Hænderne på dem
og lode dem fare. 4 Da de nu således vare udsendte
af den Helligånd, droge de ned til Seleukia og sejlede
derfra til Kypern. 5 Og da de vare komne til Salamis,
forkyndte de Guds Ord i Jødernes Synagoger; men
de havde også Johannes til Medhjælper. 6 Og da
de vare dragne igennem hele Øen indtil Pafus, fandt
de en Troldkarl, en falsk Profet, en Jøde, hvis Navn
var Barjesus. 7 Han var hos Statholderen Sergius
Paulus, en forstandig Mand. Denne kaldte Barnabas
og Saulus til sig og attråede at høre Guds Ord. 8 Men
Elimas, Troldkarlen, (thi dette betyder hans Navn),
stod dem imod og søgte at vende Statholderen bort
fra Troen. 9 Men Saulus, som også kaldes Paulus,
blev fyldt med den Helligånd, så fast på ham og
sagde: 10 "O, du Djævelens Barn, fuld af al Svig og
al Underfundighed, du Fjende af al Retfærdighed! vil
du ikke holde op med at forvende Herrens de lige
Veje? 11 Og nu se, Herrens Hånd er over dig, og
du skal blive blind og til en Tid ikke se Solen." Men
straks faldt der Mulm og Mørke over ham, og han
gik omkring og søgte efter nogen, som kunde lede
ham. 12 Da Statholderen så det, som var sket, troede
han, slagen af Forundring over Herrens Lære. 13
Paulus og de, som vare med ham, sejlede da ud fra
Pafus og kom til Perge i Pamfylien. Men Johannes
skiltes fra dem og vendte tilbage til Jerusalem. 14
Men de droge videre fra Perge og kom til Antiokia i
Pisidien og gik ind i Synagogen på Sabbatsdagen og
satte sig. 15 Men efter Forelæsningen af Loven og
Profeterne sendte Synagogeforstanderne Bud hen
til dem og lode sige: "I Mænd, Brødre! have I noget
Formaningsord til Folket, da siger frem!" 16 Men
Paulus stod op og slog til Lyd med Hånden og sagde:
"I israelitiske Mænd og I, som frygte Gud, hører til!
17 Dette Folks, Israels Gud udvalgte vore Fædre og
ophøjede Folket i Udlændigheden i Ægyptens Land
og førte dem derfra med løftet Arm. 18 Og omtrent
fyrretyve År tålte han deres Færd i Ørkenen. 19 Og
han udryddede syv Folk i Kanåns Land og fordelte
disses Land iblandt dem, 20 og derefter i omtrent
fire Hundrede og halvtredsindstyve År gav han dem
Dommere indtil Profeten Samuel. 21 Og derefter bade
de om en Konge; og Gud gav dem Saul, Kis's Søn,
en Mand af Benjamins Stamme, i fyrretyve År. 22
Og da han havde taget ham bort, oprejste han dem
David til Konge, om hvem han også vidnede, og
sagde: "Jeg har fundet David, Isajs Søn, en Mand
efter mit Hjerte, som skal gøre al min Villie." 23 Af
dennes Sæd bragte Gud efter Forjættelsen Israel en
Frelser, Jesus, 24 efter at Johannes forud for hans
Fremtræden havde prædiket Omvendelses-Dåb for
hele Israels Folk. 25 Men da Johannes var ved at
fuldende sit Løb, sagde han: "Hvad anse I mig for
at være? Mig er det ikke; men se, der kommer en
efter mig, hvis Sko jeg ikke er værdig at løse." 26 I
Mænd, Brødre, Sønner af Abrahams Slægt, og de
iblandt eder, som frygte Gud! Til os er Ordet om
denne Frelse sendt. 27 Thi de, som bo i Jerusalem,
og deres Rådsherrer kendte ham ikke; de dømte ham
og opfyldte derved Profeternes Ord, som forelæses
hver Sabbat. 28 Og om end de ingen Dødsskyld fandt
hos ham, bade de dog Pilatus, at han måtte blive
slået ihjel. 29 Men da de havde fuldbragt alle Ting,
som ere skrevne om ham, toge de ham ned af Træet

og lagde ham i en Grav. 30 Men Gud oprejste ham fra
de døde, 31 og han blev set i flere Dage af dem, som
vare gåede med ham op fra Galilæa til Jerusalem,
dem, som nu ere hans Vidner for Folket. 32 Og vi
forkynde eder den Forjættelse, som blev given til
Fædrene, at Gud har opfyldt denne for os, deres
Børn, idet han oprejste Jesus; 33 som der også er
skrevet i den anden Salme: "Du er min Søn, jeg har
født dig i Dag." 34 Men at han har oprejst ham fra
de døde, så at han ikke mere skal vende tilbage til
Forrådnelse, derom har han sagt således: "Jeg vil
give eder Davids hellige Forjættelser, de trofaste."
35 Thi han siger også i en anden Salme: "Du skal
ikke tilstede din hellige at se Forrådnelse." 36 David
sov jo hen, da han i sin Livstid havde tjent Guds
Rådslutning, og han blev henlagt hos sine Fædre
og så Forrådnelse; 37 men den, som Gud oprejste,
så ikke Forrådnelse. 38 Så være det eder vitterligt,
I Mænd, Brødre! at ved ham forkyndes der eder
Syndernes Forladelse; 39 og fra alt, hvorfra I ikke
kunde retfærdiggøres ved Mose Lov, retfærdiggøres
ved ham enhver, som tror. 40 Ser nu til, at ikke det,
som er sagt ved Profeterne, kommer over eder: 41
"Ser, I Foragtere, og forundrer eder og bliver til intet;
thi en Gerning gør jeg i eders Dage, en Gerning, som
I ikke vilde tro, dersom nogen fortalte eder den." 42
Men da de gik ud, bad man dem om, at disse Ord
måtte blive talte til dem på den følgende Sabbat. 43
Men da Forsamlingen var opløst, fulgte mange af
Jøderne og af de gudfrygtige Proselyter Paulus og
Barnabas, som talte til dem og formanede dem til at
blive fast ved Guds Nåde. 44 Men på den følgende
Sabbat forsamledes næsten hele Byen for at høre
Guds Ord. 45 Men da Jøderne så Skarerne, bleve
de fulde af Nidkærhed og modsagde det, som blev
talt af Paulus, ja, både sagde imod og spottede. 46
Men Paulus og Barnabas talte frit ud og sagde: "Det
var nødvendigt, at Guds Ord først skulde tales til
eder; men efterdi I støde det fra eder og ikke agte
eder selv værdige til det evige Liv, se, så vende vi
os til Hedningerne. (aiōnios g166) 47 Thi således har
Herren befalet os: "Jeg har sat dig til Hedningers
Lys, for at du skal være til Frelse lige ud til Jordens
Ende." 48 Men da Hedningerne hørte dette, bleve
de glade og priste Herrens Ord, og de troede, så
mange, som vare bestemte til evigt Liv, (aiōnios g166)
49 og Herrens Ord udbredtes over hele Landet. 50
Men Jøderne ophidsede de fornemme gudfrygtige
Kvinder og de første Mænd i Byen; og de vakte en
Forfølgelse imod Paulus og Barnabas og joge dem
ud fra deres Grænser. 51 Men de rystede Støvet af
deres Fødder imod dem og droge til Ikonium. 52 Men
Disciplene bleve fyldte med Glæde og den Helligånd.

14 Men det skete i Ikonium, at de sammen gik
ind i Jødernes Synagoge og talte således,
at en stor Mængde, både af Jøder og Grækere,
troede. 2 Men de Jøder, som vare genstridige,
ophidsede Hedningernes Sind og satte ondt i dem
imod Brødrene. 3 De opholdt sig nu en Tid lang der og
talte med Frimodighed i Herren, som gav sin Nådes
Ord Vidnesbyrd, idet han lod Tegn og Undere ske ved
deres Hænder. 4 Men Mængden i Byen blev uenig,
og nogle holdt med Jøderne, andre med Apostlene. 5
Men da der blev et Opløb, både af Hedningerne og
Jøderne med samt deres Rådsherrer, for at mishandle
og stene dem, 6 og de fik dette at vide, flygtede de
bort til Byerne i Lykaonien, Lystra og Derbe, og til det
omliggende Land, 7 og der forkyndte de Evangeliet.
8 Og i Lystra sad der en Mand, som var kraftesløs i
Fødderne, lam fra Moders Liv, og han havde aldrig
gået. 9 Han hørte Paulus tale; og da denne fæstede
Øjet på ham og så, at han havde Tro til at frelses,
sagde han med høj Røst: 10 "Stå ret op på dine
Fødder!" Og han sprang op og gik omkring. 11 Men
da Skarerne så, hvad Paulus havde gjort, opløftede
de deres Røst og sagde på Lykaonisk: "Guderne ere
i menneskelig Skikkelse stegne ned til os." 12 Og de
kaldte Barnabas Zens, men Paulus Hermes, fordi
han var den, som førte Ordet. 13 Men Præsten ved
Zenstemplet, som var uden for Byen, bragte Tyre
og Kranse hen til Portene og vilde ofre tillige med
Skarerne. 14 Men da Apostlene, Barnabas og Paulus,
hørte dette, sønderreve de deres Klæder og sprang
ind i Skaren, 15 råbte og sagde: "I Mænd! hvorfor gøre
I dette? Vi ere også Mennesker, lige Kår undergivne
med eder, og vi forkynde eder Evangeliet om at vende
om fra disse tomme Ting til den levende Gud, som
har gjort Himmelen og Jorden og Havet og alt, hvad
der er i dem; 16 han, som i de forbigangne Tider
lod alle Hedningerne vandre deres egne Veje, 17
ihvorvel han ikke lod sig selv være uden Vidnesbyrd,
idet han gjorde godt og gav eder Regn og frugtbare
Tider fra Himmelen og mættede eders Hjerter med
Føde og Glæde." 18 Og det var med Nød og næppe,
at de ved at sige dette afholdt Skarerne fra at ofre
til dem. 19 Men der kom Jøder til fra Antiokia og
Ikonium, og de overtalte Skarerne og stenede Paulus
og slæbte ham uden for Byen i den Tro, at han var
død. 20 Men da Disciplene omringede ham, stod han
op og gik ind i Byen. Og den næste Dag gik han med
Barnabas bort til Derbe. 21 Og da de havde forkyndt

Evangeliet i denne By og vundet mange Disciple,
vendte de tilbage til Lystra og Ikonium og Antiokia 22
og styrkede Disciplenes Sjæle og påmindede dem
om at blive i Troen og om, at vi må igennem mange
Trængsler indgå i Guds Rige. 23 Men efter at de i hver
Menighed havde udvalgt Ældste for dem, overgave
de dem under Bøn og Faste til Herren, hvem de
havde givet deres Tro. 24 Og de droge igennem
Pisidien og kom til Pamfylien. 25 Og da de havde
talt Ordet i Perge, droge de ned til Attalia. 26 Og
derfra sejlede de til Antiokia, hvorfra de vare blevne
overgivne til Guds Nåde til den Gerning, som de
havde fuldbragt. 27 Men da de kom derhen og havde
forsamlet Menigheden, forkyndte de, hvor store Ting
Gud havde gjort med dem, og at han havde åbnet en
Troens Dør for Hedningerne. 28 Men de opholdt sig
en ikke liden Tid sammen med Disciplene.

15 Og der kom nogle ned fra Judæa, som lærte
Brødrene: "Dersom I ikke lade eder omskære
efter Mose Skik, kunne I ikke blive frelste." 2 Da nu
Paulus og Barnabas kom i en ikke ringe Splid og
Strid med dem, så besluttede man, at Paulus og
Barnabas og nogle andre af dem skulde drage op til
Jerusalem til Apostlene og de Ældste i Anledning af
dette Spørgsmål. 3 Disse bleve da sendte af Sted af
Menigheden og droge igennem Fønikien og Samaria
og fortalte om Hedningernes Omvendelse, og de
gjorde alle Brødrene stor Glæde. 4 Men da de kom
til Jerusalem, bleve de modtagne af Menigheden
og Apostlene og de Ældste, og de kundgjorde, hvor
store Ting Gud havde gjort med dem. 5 Men nogle af
Farisæernes Parti, som vare blevne troende, stode
op og sagde: "Man bør omskære dem og befale dem
at holde Mose Lov." 6 Men Apostlene og de Ældste
forsamlede sig for at overlægge denne Sag. 7 Men
da man havde tvistet meget herom, stod Peter op
og sagde til dem: "I Mænd, Brødre! I vide, at for
lang Tid siden gjorde Gud det Valg iblandt eder, at
Hedningerne ved min Mund skulde høre Evangeliets
Ord og tro. 8 Og Gud, som kender Hjerterne, gav
dem Vidnesbyrd ved at give dem den Helligånd lige
så vel som os. 9 Og han gjorde ingen Forskel imellem
os og dem, idet han ved Troen rensede deres Hjerter.
10 Hvorfor friste I da nu Gud, så I lægge et Åg på
Disciplenes Nakke, som hverken vore Fædre eller
vi have formået at bære? 11 Men vi tro, at vi bliver
frelste ved den Herres Jesu Nåde på samme Måde
som også de." 12 Men hele Mængden tav og de
hørte Barnabas og Paulus fortælle, hvor store Tegn
og Undere Gud havde gjort iblandt Hedningerne ved
dem. 13 Men da de havde hørt op at tale, tog Jakob
til Orde og sagde: "I Mænd, Brødre, hører mig!" 14
Simon har fortalt, hvorledes Gud først drog Omsorg
for at tage ud af Hedninger et Folk for sit Navn. 15 Og
dermed stemme Profeternes Tale overens, som der
er skrevet: 16 "Derefter vil jeg vende tilbage og atter
opbygge Davids faldne Hytte, og det nedrevne af den
vil jeg atter opbygge og oprejse den igen, 17 for at de
øvrige af Menneskene skulle søge Herren, og alle
Hedningerne, over hvilke mit Navn er nævnet, siger
Herren, som gør dette." 18 Gud kender fra Evighed af
alle sine Gerninger. (aiōn g165) 19 Derfor mener jeg, at
man ikke skal besvære dem af Hedningerne, som
omvende sig til Gud, 20 men skrive til dem, at de
skulle afholde sig fra Besmittelse med Afguderne og
fra Utugt og fra det kvalte og fra Blodet. 21 Thi Moses
har fra gammel Tid i hver By Mennesker, som prædike
ham, idet han oplæses hver Sabbat i Synagogerne."
22 Da besluttede Apostelene og de Ældste tillige med
hele Menigheden at udvælge nogle Mænd af deres
Midte og sende dem til Antiokia tillige med Paulus
og Barnabas, nemlig Judas, kaldet Barsabbas, og
Silas, hvilke Mænd vare ansete iblandt Brødrene. 23
Og de skreve således med dem: "Apostlene og de
Ældste og Brødrene hilse Brødrene af Hedningerne
i Antiokia og Syrien og Kilikien. 24 Efterdi vi have
hørt, at nogle, som ere komne fra os, have forvirret
eder med Ord og voldt eders Sjæle Uro uden at
have nogen Befaling fra os, 25 så have vi endrægtigt
forsamlede, besluttet at udvælge nogle Mænd og
sende dem til eder med vore elskelige Barnabas og
Paulus, 26 Mænd, som have vovet deres Liv for vor
Herres Jesu Kristi Navn. 27 Vi have derfor sendt
Judas og Silas, der også mundtligt skulle forkynde
det samme. 28 Thi det er den Helligånds Beslutning
og vor, ingen videre Byrde at pålægge eder uden
disse nødvendige Ting: 29 At I skulle afholde eder
fra Afgudsofferkød og fra Blod og fra det kvalte og
fra Utugt. Når I holde eder derfra, vil det gå eder
godt. Lever vel!" 30 Så lod man dem da fare, og
de kom ned til Antiokia og forsamlede Mængden
og overgave Brevet. 31 Men da de læste det, bleve
de glade over Trøsten. 32 Og Judas og Silas, som
også selv vare Profeter, opmuntrede Brødrene med
megen Tale og styrkede dem. 33 Men da de havde
opholdt sig der nogen Tid, lode Brødrene dem fare
med Fred til dem, som havde udsendt dem. 34 (Men
Silas besluttede at blive der.) 35 Men Paulus og
Barnabas opholdt sig i Antiokia, hvor de tillige med
mange andre lærte og forkyndte Herrens Ord. 36 Men
efter nogen Tids Forløb sagde Paulus til Barnabas:

"Lader os dog drage tilbage og besøge vore Brødre i
hver By, hvor vi have forkyndt Herrens Ord, for at se,
hvorledes det går dem." 37 Men Barnabas vilde også
tage Johannes, kaldet Markus, med. 38 Men Paulus
holdt for, at de ikke skulde tage den med, som havde
forladt dem i Pamfylien og ikke havde fulgt med dem
til Arbejdet. 39 Der blev da en heftig Strid, så at de
skiltes fra hverandre, og Barnabas tog Markus med
sig og sejlede til Kypern. 40 Men Paulus udvalgte
Silas og drog ud, anbefalet af Brødrene til Herrens
Nåde. 41 Men han rejste omkring i Syrien og Kilikien
og styrkede Menighederne.

16 Og han kom til Derbe og Lystra, og se, der var
der en Discipel ved Navn Timotheus, Søn af en
troende Jødinde og en græsk Fader. 2 Han havde
godt Vidnesbyrd af Brødrene i Lystra og Ikonium. 3
Ham vilde Paulus have til at drage med sig, og han
tog og omskar ham for Jødernes Skyld, som vare på
disse Steder; thi de vidste alle, at hans Fader var en
Græker. 4 Men alt som de droge igennem Byerne,
overgave de dem de Bestemmelser at holde, som
vare vedtagne af Apostlene og de Ældste i Jerusalem,
5 Så styrkedes Menighederne i Troen og voksede i
Antal hver Dag. 6 Men de droge igennem Frygien
og det galatiske Land, da de af den Helligånd vare
blevne forhindrede i at tale Ordet i Asien. 7 Da de
nu kom hen imod Mysien, forsøgte de at drage til
Bithynien; og Jesu Ånd tilstedte dem det ikke. 8 De
droge da Mysien forbi og kom ned til Troas. 9 Og et
Syn viste sig om Natten for Paulus: En makedonisk
Mand stod der og bad ham og sagde: "Kom over
til Makedonien og hjælp os!" 10 Men da han havde
set dette Syn, ønskede vi straks at drage over til
Makedonien; thi vi sluttede, at Gud havde kaldt os
derhen til at forkynde Evangeliet for dem. 11 Vi sejlede
da ud fra Troas og styrede lige til Samothrake og
den næste Dag til Neapolis 12 og derfra til Filippi,
hvilken er den første By i den Del af Makedonien, en
Koloni. I denne By opholdt vi os nogle Dage. 13 Og
på Sabbatsdagen gik vi uden for Porten ved en Flod,
hvor vi mente, at der var et Bedested", og vi satte os
og talte til de Kvinder, som kom sammen. 14 Og en
Kvinde ved Navn Lydia, en Purpurkræmmerske fra
Byen Thyatira, en Kvinde, som frygtede Gud, hørte til,
og hendes Hjerte oplod Herren til at give Agt på det,
som blev talt af Paulus. 15 Men da hun og hendes
Hus var blevet døbt, bad hun og sagde: "Dersom I
agte mig for at være Herren tro, da kommer ind i mit
Hus og bliver der!" Og hun nødte os. 16 Men det
skete, da vi gik til Bedestedet, at en Pige mødte os,
som havde en Spådomsånd og skaffede sine Herrer
megen Vinding ved at spå. 17 Hun fulgte efter Paulus
og os, råbte og sagde: "Disse Mennesker ere den
højeste Guds Tjenere, som forkynde eder Frelsens
Vej." 18 Og dette gjorde hun i mange Dage. Men
Paulus blev fortrydelig derover, og han vendte sig og
sagde til Ånden: "Jeg byder dig i Jesu Kristi Navn
at fare ud af hende." Og den for ud i den samme
Stund. 19 Men da hendes Herrer så, at deres Håb
om Vinding var forsvundet, grebe de Paulus og Silas
og slæbte dem hen på Torvet for Øvrigheden. 20
Og de førte dem til Høvedsmændene og sagde:
"Disse Mennesker, som ere Jøder, forvirre aldeles
vor By. 21 og de forkynde Skikke, som det ikke er
tilladt os, der ere Romere, at antage eller øve." 22 Og
Mængden rejste sig imod dem, og Høvedsmændene
lode Klæderne rive af dem og befalede at piske dem.
23 Og da de havde givet dem mange Slag, kastede de
dem i Fængsel og befalede Fangevogteren at holde
dem sikkert bevogtede. 24 Da han havde fået sådan
Befaling, kastede han dem i det inderste Fængsel og
sluttede deres Fødder i Blokken. 25 Men ved Midnat
bade Paulus og Silas og sang Lovsange til Gud; og
Fangerne lyttede på dem. 26 Men pludseligt kom
der et stort Jordskælv, så at Fængselets Grundvolde
rystede, og straks åbnedes alle Dørene, og alles
Lænker løstes. 27 Men Fangevogteren for op at
Søvne, og da han så Fængselets Døre åbne, drog
han et Sværd og vilde dræbe sig selv, da han mente,
at Fangerne vare flygtede. 28 Men Paulus råbte med
høj Røst og sagde: "Gør ikke dig selv noget ondt;
thi vi ere her alle." 29 Men han forlangte Lys og
sprang ind og faldt skælvende ned for Paulus og
Silas. 30 Og han førte dem udenfor og sagde: "Herrer!
hvad skal jeg gøre, for at jeg kan blive frelst?" 31
Men de sagde: "Tro på den Herre Jesus Kristus, så
skal du blive frelst, du og dit Hus." 32 Og de talte
Herrens Ord til ham og til alle dem, som vare i hans
Hus. 33 Og han tog dem til sig i den samme Stund
om Natten og aftoede deres Sår; og han selv og
alle hans blev straks døbte. 34 Og han førte dem
op i sit Hus og satte et Bord for dem og frydede
sig over, at han med hele sit Hus var kommen til
Troen på Gud. 35 Men da det var blevet Dag, sendte
Høvedsmændene Bysvendene hen og sagde: "Løslad
de Mænd!" 36 Men Fangevogteren meldte Paulus
disse Ord: "Høvedsmændene have sendt Bud, at I
skulle løslades; så drager nu ud og går bort med
Fred!" 37 Men Paulus sagde til dem: "De have ladet
os piske offentligt og uden Dom, os, som dog ere
romerske Mænd, og kastet os i Fængsel, og nu jage

de os hemmeligt bort! Nej, lad dem selv komme og
føre os ud!" 38 Men Bysvendene meldte disse Ord til
Høvedsmændene; og de bleve bange, da de hørte,
at de vare Romere. 39 Og de kom og gave dem gode
Ord, og de førte dem ud og bade dem at drage bort
fra Byen. 40 Og de gik ud af Fængselet og gik ind til
Lydia; og da de havde set Brødrene. formanede de
dem og droge bort.

17 Men de rejste igennem Amfipolis og Apollonia
og kom til Thessalonika, hvor Jøderne havde
en Synagoge. 2 Og efter sin Sædvane gik Paulus ind
til dem, og på tre Sabbater samtalede han med dem
ud fra Skrifterne, 3 idet han udlagde og forklarede,
at Kristus måtte lide og opstå fra de døde, og han
sagde: "Denne Jesus, som jeg forkynder eder, han
er Kristus." 4 Og nogle af dem bleve overbeviste
og sluttede sig til Paulus og Silas, og tillige en
stor Mængde at de gudfrygtige Grækere og ikke
få af de fornemste Kvinder. 5 Men Jøderne bleve
nidkære og toge med sig nogle slette Mennesker af
Lediggængerne på Torvet, rejste et Opløb og oprørte
Byen; og de stormede Jasons Hus og søgte efter
dem for at føre dem ud til Folket. 6 Men da de
ikke fandt dem, trak de Jason og nogle Brødre for
Byens Øvrighed og råbte: "Disse, som have bragt
hele Verden i Oprør, ere også komne hid; 7 dem
har Jason taget ind til sig; og alle disse handle imod
Kejserens Befalinger og sige, at en anden er Konge,
nemlig Jesus." 8 Og de satte Skræk i Mængden og
Byens Øvrighed, som hørte det. 9 Og denne lod
Jason og de andre stille Borgen og løslod dem. 10
Men Brødrene sendte straks om Natten både Paulus
og Silas bort til Berøa; og da de vare komne dertil, gik
de ind i Jødernes Synagoge. 11 Men disse vare mere
velsindede end de i Thessalonika, de modtoge Ordet
med al Redebonhed og ransagede daglig Skrifterne,
om disse Ting forholdt sig således. 12 Så troede da
mange af dem og ikke få af de fornemme græske
Kvinder og Mænd. 13 Men da Jøderne i Thessalonika
fik at vide, at Guds Ord blev forkyndt af Paulus også i
Berøa, kom de og vakte også der Røre og Bevægelse
iblandt Skarerne. 14 Men da sendte Brødrene straks
Paulus bort, for at han skulde drage til Havet; men
både Silas og Timotheus bleve der tilbage. 15 Og de,
som ledsagede Paulus, førte ham lige til Athen; og
efter at have fået det Bud med til Silas og Timotheus,
at de snarest muligt skulde komme til ham, droge de
bort. 16 Medens nu Paulus ventede på dem i Athen,
harmedes hans Ånd i ham, da han så, at Byen var
fuld af Afgudsbilleder. 17 Derfor talte han i Synagogen
med Jøderne og de gudfrygtige og på Torvet hver
Dag til dem, som han traf på. 18 Men også nogle
af de epikuræiske og stoiske Filosoffer indlode sig i
Ordstrid med ham; og nogle sagde: ""Hvad vil denne
Ordgyder sige?"" men andre: ""Han synes at være
en Forkynder af fremmede Guddomme;"" fordi han
forkyndte Evangeliet om Jesus og Opstandelsen.
19 Og de toge ham og førte ham op på Areopagus
og sagde: ""Kunne vi få at vide, hvad dette er for
en ny Lære, som du taler om? 20 Thi du bringer os
nogle fremmede Ting for Øren; derfor ville vi vide,
hvad dette skal betyde."" 21 Men alle Atheniensere
og de fremmede, som opholdt sig der, gave sig ikke
Stunder til andet end at fortælle eller høre nyt. 22
Men Paulus stod frem midt på Areopagus og sagde:
""I athemiensiske Mænd! jeg ser, at I i alle Måder
ere omhyggelige for eders Gudsdyrkelse. 23 Thi da
jeg gik omkring og betragtede eders Helligdommen,
fandt jeg også et Alter, på hvilket der var skrevet:
""For en ukendt Gud."" Det, som I således dyrke
uden at kende det, det forkynder jeg eder. 24 Gud,
som har gjort Verden og alle Ting, som ere i den,
han, som er Himmelens og Jordens Herre, bor ikke
i Templer, gjorte med Hænder, 25 han tjenes ikke
heller af Menneskers Hænder som en, der trænger
til noget, efterdi han selv giver alle Liv og Ånde og
alle Ting. 26 Og han har gjort, at hvert Folk iblandt
Mennesker bor ud af eet Blod på hele Jordens Flade,
idet han fastsatte bestemte Tider og Grænserne for
deres Bolig, 27 for at de skulde søge Gud, om de dog
kunde føle sig frem og finde ham, skønt han er ikke
langt fra hver enkelt af os; 28 thi i ham leve og røres
og ere vi, som også nogle af eders Digtere have sagt:
Vi ere jo også hans Slægt. 29 Efterdi vi da ere Guds
Slægt, bør vi ikke mene, at Guddommen er lig Guld
eller Sølv eller Sten, formet ved Menneskers Kunst
og Opfindsomhed. 30 Efter at Gud altså har båret
over med disse Vankundighedens Tider, byder han nu
Menneskene at de alle og alle Vegne skulle omvende
sig. 31 Thi han har fastsat en Dag, på hvilken han vil
dømme Jorderige med Retfærdighed ved en Mand,
som han har beskikket dertil, og dette har han bevist
for alle ved at oprejse ham fra de døde." 32 Men
da de hørte om de dødes Opstandelse, spottede
nogle; men andre sagde: "Ville atter høre dig om
dette." 33 Således gik Paulus ud fra dem. 34 Men
nogle Mænd holdt sig til ham og troede; iblandt hvilke
også var Areopagiten Dionysius og en Kvinde ved
Navn Damaris og andre med dem.

18 Derefter forlod Paulus Athen og kom til Korinth
2 Der traf han en Jøde ved Navn Akvila, født i
Pontus, som nylig var kommen fra Italien med sin
Hustru Priskilla, fordi Klaudius havde befalet, at alle
Jøderne skulde forlade Rom. Til disse gik han. 3 Og
efterdi han øvede det samme Håndværk, blev han
hos dem og arbejdede; thi de vare Teltmagere af
Håndværk. 4 Men han holdt Samtaler i Synagogen
på hver Sabbat og overbeviste Jøder og Grækere. 5
Men da Silas og Timotheus kom ned fra Makedonien,
var Paulus helt optagen af at tale og vidnede for
Jøderne, at Jesus er Kristus. 6 Men da de stode imod
og spottede, rystede han Støvet af sine Klæder og
sagde til dem: "Eders Blod komme over eders Hoved!
Jeg er ren; herefter vil jeg gå til Hedningerne." 7 Og
han gik bort derfra og gik ind til en Mand ved Navn
Justus, som frygtede Gud, og hvis Hus lå ved Siden
af Synagogen. 8 Men Synagogeforstanderen Krispus
troede på Herren tillige med hele sit Hus, og mange
af Korinthierne, som hørte til, troede og bleve døbte.
9 Men Herren sagde til Paulus i et Syn om Natten:
"Frygt ikke, men tal og ti ikke, 10 eftersom jeg er med
dig, og ingen skal lægge Hånd på dig for at gøre dig
noget ondt; thi jeg har et talrigt Folk i denne By." 11
Og han slog sig ned der et År og seks Måneder og
lærte Guds Ord iblandt dem. 12 Men medens Gallio
var Statholder i Akaja, stode Jøderne endrægtigt op
imod Paulus og førte ham for Domstolen og sagde:
13 "Denne overtaler Folk til en Gudsdyrkelse imod
Loven." 14 Og da Paulus vilde oplade Munden, sagde
Gallio til Jøderne: " Dersom det var nogen Uret eller
Misgerning, I Jøder! vilde jeg, som billigt var, tålmodigt
høre på eder. 15 Men er det Stridsspørgsmål om
Lære og Navne og om den Lov, som I have, da ser
selv dertil; thi jeg vil ikke være Dommer over disse
Ting." 16 Og han drev dem bort fra Domstolen. 17
Men alle grebe Synagogeforstanderen Sosthenes og
sloge ham lige for Domstolen; og Gallio brød sig ikke
om noget af dette. 18 Men Paulus blev der endnu i
mange dage; derefter tog han Afsked med Brødrene
og sejlede bort til Syrien og med ham Priskilla og
Akvila, efter at han havde ladet sit Hår klippe af i
Kenkreæ; thi han havde et Løfte på sig. 19 Men de
kom til Efesus; og der lod han hine blive tilbage;
men han selv gik ind i Synagogen og samtalede
med Jøderne. 20 Men da de bade ham om at blive i
længere Tid, samtykkede han ikke; 21 men han tog
Afsked og sagde: " (Jeg må endelig holde denne
forestående Højtid i Jerusalem; men) jeg vil atter
vende tilbage til eder, om Gud vil." Og han sejlede
ud fra Efesus 22 og landede i Kæsarea, drog op og
hilste på Menigheden og drog så ned til Antiokia. 23
Og da han havde opholdt sig der nogen Tid, drog han
bort og rejste fra Sted til Sted igennem det galatiske
Land og Frygien og styrkede alle Disciplene. 24 Men
en Jøde ved Navn Apollos, født i Aleksandria, en
veltalende Mand, som var stærk i Skrifterne, kom til
Efesus. 25 Denne var undervist om Herrens Vej, og
brændende i Ånden talte og lærte han grundigt om
Jesus, skønt han kun kendte Johannes's Dåb. 26 Og
han begyndte at tale frimodigt i Synagogen. Men da
Priskilla og Akvila hørte ham, toge de ham til sig og
udlagde ham Guds Vej nøjere. 27 Men da han vilde
rejse videre til Akaja, skrev Brødrene til Disciplene og
opmuntrede dem til at tage imod ham. Da han var
kommen derhen, var han ved Guds Nåde de troende
til megen Nytte; 28 thi han gendrev Jøderne offentligt
med stor Kraft og beviste ved Skrifterne, at Jesus er
Kristus.

19 Men det skete, medens Apollos var i Korinth,
at Paulus efter at være dragen igennem de
højereliggende Landsdele kom ned til Efesus 2 og
fandt nogle Disciple, og han sagde til dem: "Fik I den
Helligånd, da I bleve troende?" Men de sagde til ham:
"Vi have ikke engang hørt, at der er en Helligånd." 3
Og han sagde: "Hvortil bleve I da døbte?" Men de
sagde: "Til Johannes's Dåb." 4 Da sagde Paulus:
"Johannes døbte med Omvendelses-Dåb, idet han
sagde til Folket, at de skulde tro på den, som kom
efter ham, det er på Jesus." 5 Men da de hørte dette,
lode de sig døbe til den Herres Jesu Navn. 6 Og da
Paulus lagde Hænderne på dem, kom den Helligånd
over dem, og de talte i Tunger og profeterede. 7 Men
de vare i det hele omtrent tolv Mand. 8 Og han gik ind
i Synagogen og vidnede frimodigt i tre Måneder, idet
han holdt Samtaler og overbeviste om det, som hører
til Guds Rige. 9 Men da nogle forhærdede sig og
strede imod og over for Mængden talte ilde om Vejen,
forlod han dem og skilte Disciplene fra dem og holdt
daglig Samtaler i Tyrannus's Skole. 10 Men dette
varede i to År, så at alle, som boede i Asien, både
Jøder og Grækere, hørte Herrens Ord. 11 Og Gud
gjorde usædvanlige kraftige Gerninger ved Paulus's
Hænder, 12 så at man endog bragte Tørklæder og
Bælter fra hans Legeme til de syge, og Sygdommene
vege fra dem, og de onde Ånder fore ud. 13 Men også
nogle af de omløbende jødiske Besværgere forsøgte
at nævne den Herres Jesu Navn over dem, som
havde de onde Ånder, idet de sagde: "Jeg besværger
eder ved den Jesus, som Paulus prædiker." 14 Men
de, som gjorde dette, vare syv Sønner af Skeuas, en

jødisk Ypperstepræst, 15 Men den onde Ånd svarede
og sagde til dem: "Jesus kender jeg, og om Paulus
ved jeg; men I, hvem ere I?" 16 Og det Menneske,
i hvem den onde Ånd var, sprang ind på dem og
overmandede dem begge og fik sådan Magt over
dem, at de flygtede nøgne og sårede ud af Huset. 17
Men dette blev vitterligt for alle dem, som boede i
Efesus, både Jøder og Grækere; og der faldt en Frygt
over dem alle, og den Herres Jesu Navn blev ophøjet,
18 og mange af dem, som vare blevne troende, kom
og bekendte og fortalte om deres Gerninger. 19 Men
mange af dem, som havde drevet Trolddom, bare
deres Bøger sammen og opbrændte dem for alles
Øjne; og man beregnede deres Værdi og fandt dem
halvtredsindstyve Tusinde Sølvpenge værd. 20 Så
kraftigt voksede Herrens Ord og fik Magt. 21 Men da
dette var fuldbragt, satte Paulus sig for i Ånden, at
han vilde rejse igennem Makedonien og Akaja og
så drage til Jerusalem, og han sagde: "Efter at jeg
har været der, bør jeg også se Rom." 22 Og han
sendte to af dem, som gik ham til Hånde, Timotheus
og Erastus, til Makedonien; men selv blev han nogen
Tid i Asien. 23 Men på den Tid opstod der et ikke
lidet Oprør i Anledning af Vejen. 24 Thi en Sølvsmed
ved Navn Demetrius gjorde Artemistempler af Sølv
og skaffede Kunstnerne ikke ringe Fortjeneste. 25
Disse samlede han tillige med de med sådanne Ting
sysselsatte Arbejdere og sagde: "I Mænd! I vide, at
vi have vort Udkomme af dette Arbejde. 26 Og I se
og høre, at ikke alene i Efesus, men næsten i hele
Asien har denne Paulus ved sin Overtalelse vildledt
en stor Mængde, idet han siger, at de ikke ere Guder,
de, som gøres med Hænder. 27 Men der er ikke
alene Fare for, at denne vor Håndtering skal komme i
Foragt, men også for, at den store Gudinde Artemis's
Helligdom skal blive agtet for intet, og at den Gudindes
Majestæt, hvem hele Asien og Jorderige dyrker, skal
blive krænket." 28 Men da de hørte dette, bleve de
fulde af Vrede og råbte og sagde: "Stor er Efesiernes
Artemis!" 29 Og Byen kom i fuldt Oprør, og de
stormede endrægtigt til Teatret og reve Makedonierne
Hajus og Aristarkus, Paulus's Rejsefæller, med sig.
30 Men da Paulus vilde gå ind iblandt Folkemængden,
tilstedte Disciplene ham det ikke. 31 Men også nogle
af Asiarkerne, som vare hans Venner, sendte Bud til
ham og formanede ham til ikke at vove sig hen til
Teatret. 32 Da skrege nogle eet, andre et andet; thi
Forsamlingen var i Forvirring, og de fleste vidste ikke,
af hvad Årsag de vare komne sammen. 33 Men de
trak Aleksander, hvem Jøderne skøde frem, ud af
Skaren; men Aleksander slog til Lyd med Hånden og
vilde holde en Forsvarstale til Folket. 34 Men da de
fik at vide, at han var en Jøde, råbte de alle med een
Røst i omtrent to Timer: "Stor er Efesiernes Artemis!"
35 Men Byskriveren fik Skaren beroliget og sagde: "I
Mænd i Efesus! hvilket Menneske er der vel, som
ikke ved, at Efesiernes By er Tempelværge for den
store Artemis og det himmelfaldne Billede? 36 Når
altså dette er uimodsigeligt, bør I være rolige og ikke
foretage eder noget fremfusende. 37 Thi I have ført
disse Mænd hid, som hverken er Tempelranere eller
bespotte eders Gudinde. 38 Dersom nu Demetrius
og hans Kunstnere have Klage imod nogen, da
holdes der Tingdage, og der er Statholdere; lad dem
kalde hinanden for Retten! 39 Men have I noget
Forlangende om andre Sager, så vil det blive afgjort i
den lovlige Forsamling. 40 Vi stå jo endog i Fare for
at anklages for Oprør for, hvad der i Dag er sket, da
der ingen Årsag er dertil; herfor, for dette Opløb, ville
vi ikke kunne gøre regnskab." 41 Og da han havde
sagt dette, lod han Forsamlingen fare.

20 Men efter at dette Røre var stillet, lod Paulus
Disciplene hente og formanede dem, tog Afsked
og begav sig derfra for at rejse til Makedonien.
2 Og da han var dragen igennem disse Egne og
havde formanet dem med megen Tale, kom han til
Grækenland. 3 Der tilbragte han tre Måneder, og da
Jøderne havde Anslag for imod ham, just som han
skulde til at sejle til Syrien, blev han til Sinds at vende
tilbage igennem Makedonien. 4 Men Pyrrus's Søn
Sopater fra Beröa og af Thessalonikerne Aristarkus
og Sekundus og Kajus fra Derbe og Timotheus og
af Asiaterne Tykikus og Trofimus fulgte med ham til
Asien. 5 Disse droge forud og biede på os i Troas;
6 men vi sejlede efter de usyrede Brøds Dage ud
fra Filippi og kom fem Dage efter til dem i Troas,
hvor vi tilbragte syv Dage. 7 Men på den første Dag
i Ugen, da vi vare forsamlede for at bryde Brødet,
samtalede Paulus med dem, da han den næste Dag
vilde rejse derfra, og han blev ved med at tale indtil
Midnat. 8 Men der var mange Lamper i Salen ovenpå,
hvor vi vare samlede. 9 Og der sad i Vinduet en
ung Mand ved Navn Eutykus; han faldt i en dyb
Søvn, da Paulus fortsatte Samtalen så længe, og
overvældet af Søvnen styrtede han ned fra det tredje
Stokværk og blev tagen død op. 10 Men Paulus gik
ned og kastede sig over ham og omfavnede ham
og sagde: "Larmer ikke; thi hans Sjæl er i ham." 11
Men han gik op igen og brød Brødet og nød deraf
og talte endnu længe med dem indtil Dagningen, og
dermed drog han bort. 12 Men de bragte det unge

Menneske levende op og vare ikke lidet trøstede.
13 Men vi gik forud til Skibet og sejlede til Assus og
skulde derfra tage Paulus med; thi således havde
han bestemt det, da han selv vilde gå til Fods. 14
Da han nu stødte til os i Assus, toge vi ham om
Bord og kom til Mitylene. 15 Og vi sejlede derfra og
kom den næste Dag lige udfor Kios; Dagen derpå
lagde vi til ved Samos og kom næste Dag til Milet.
16 Thi Paulus havde besluttet at sejle Efesus forbi,
for at det ikke skulde hændes, at han blev opholdt i
Asien; thi han hastede for at komme til Jerusalem
på Pinsedagen, om det var ham muligt. 17 Men fra
Milet sendte han Bud til Efesus og lod Menighedens
Ældste kalde til sig. 18 Og da de kom til ham, sagde
han til dem: "I vide, hvorledes jeg færdedes iblandt
eder den hele Tid igennem fra den første Dag, jeg
kom til Asien, 19 idet jeg tjente Herren i al Ydmyghed
og under Tårer og Prøvelser, som timedes mig ved
Jødernes Efterstræbelser; 20 hvorledes jeg ikke har
unddraget mig fra at forkynde eder noget som helst
af det, som kunde være til Gavn, og at lære eder
offentligt og i Husene, 21 idet jeg vidnede både for
Jøder og Grækere om Omvendelsen til Gud og Troen
på vor Herre Jesus Kristus. 22 Og nu se, bunden af
Ånden drager jeg til Jerusalem uden at vide, hvad der
skal møde mig, 23 kun, at den Helligånd i hver By
vidner for mig og siger, at Lænker og Trængsler vente
mig. 24 Men jeg agter ikke mit Liv noget værd for mig
selv, for at jeg kan fuldende mit Løb og den Tjeneste,
som jeg har fået af den Herre Jesus, at vidne om
Guds Nådes Evangelium. 25 Og nu se, jeg ved, at I
ikke mere skulle se mit Ansigt, alle I, iblandt hvem jeg
gik om og prædikede Riget. 26 Derfor vidner jeg for
eder på denne Dag, at jeg er ren for alles Blod; 27 thi
jeg unddrog mig ikke fra at forkynde eder hele Guds
Råd. 28 Så giver Agt på eder selv og den hele Hjord,
i hvilken den Helligånd satte eder som Tilsynsmænd,
til at vogte Guds Menighed, som han erhvervede
sig med sit eget Blod. 29 Jeg ved, at der efter min
Bortgang skal komme svare Ulve ind iblandt eder,
som ikke ville spare Hjorden. 30 Og af eders egen
Midte skal der opstå Mænd, som skulle tale forvendte
Ting for at drage Disciplene efter sig. 31 Derfor våger
og kommer i Hu, at jeg har ikke ophørt i tre År, Nat og
Dag, at påminde hver enkelt med Tårer. 32 Og nu
overgiver jeg eder til Gud og hans Nådes Ord, som
formår at opbygge eder og at give eder Arven iblandt
alle de helligede. 33 Jeg har ikke begæret nogens
Sølv eller Guld eller Klædebon. 34 I vide selv, at disse
Hænder have tjent for mine Fornødenheder og for
dem, som vare med mig. 35 Jeg viste eder i alle Ting,
at således bør vi arbejde og tage os af de skrøbelige
og ihukomme den Herres Jesu Ord, at han selv har
sagt: "Det er saligere at give end at tage." 36 Og da
han havde sagt dette, faldt han på sine Knæ og bad
med dem alle. 37 Og de brast alle i heftig Gråd, og
de faldt Paulus om Halsen og kyssede ham. 38 Og
mest smertede dem det Ord, han havde sagt, at de
ikke mere skulde se hans Ansigt. Så ledsagede de
ham til Skibet.

21 Men da vi havde revet os løs fra dem og vare
afsejlede, droge vi lige til Kos, og den næste
Dag til Rodus og derfra til Patara. 2 Og da vi fandt et
Skib, som skulde gå lige til Fønikien, gik vi om Bord
og afsejlede. 3 Men da vi havde fået Kypern i Sigte
og vare komne den forbi til venstre for os, sejlede vi til
Synen og landede i Tyrus; thi der skulde Skibet losse
sin Ladning. 4 Og vi opsøgte Disciplene og bleve
der syv Dage; disse sagde ved Ånden til Paulus, at
han ikke skulde drage op til Jerusalem. 5 Men da vi
havde tilendebragt disse Dage, droge vi derfra og
rejste videre, idet de alle, med Hustruer og Børn,
ledsagede os uden for Byen; og efter at have knælet
på Strandbredden og holdt Bøn 6 toge vi Afsked
med hverandre; og vi gik om Bord i Skibet, men de
vendte tilbage til deres Hjem. 7 Men vi fuldendte
Sejladsen og kom fra Tyrus til Ptolemais, og vi hilste
på Brødrene og bleve een Dag hos dem. 8 Og den
følgende Dag droge vi derfra og kom til Kæsarea, og
vi gik ind i Evangelisten Filips Hus, han, som var en
af de syv, og bleve hos ham. 9 Men denne havde fire
ugifte Døtre, som profeterede. 10 Men da vi bleve der
flere Dage, kom der en Profet ned fra Judæa ved
Navn Agabus. 11 Og han kom til os og tog Paulus's
Bælte og bandt sine egne Fødder og Hænder og
sagde: "Dette siger den Helligånd: Den Mand, hvem
dette Bælte tilhører, skulle Jøderne binde således i
Jerusalem og overgive i Hedningers Hænder." 12
Men da vi hørte dette, bade såvel vi som de der på
Stedet ham om ikke at drage op til Jerusalem. 13 Da
svarede Paulus: "Hvad gøre I, at I græde og gøre
mit Hjerte modløst? thi jeg er rede til ikke alene at
bindes, men også at dø i Jerusalem for den Herres
Jesu Navns Skyld." 14 Da han nu ikke vilde lade sig
overtale, bleve vi stille og sagde: "Herrens Villie ske!"
15 Men efter disse Dage gjorde vi os rede og droge
op til Jerusalem. 16 Og også nogle af Disciplene fra
Kæsarea rejste med os og bragte os til Mnason, en
Mand fra Kypern, en gammel Discipel, hos hvem vi
skulde have Herberge. 17 Da vi nu kom til Jerusalem,
modtoge Brødrene os med Glæde. 18 Og Dagen efter

gik Paulus ind med os til Jakob, og alle de Ældste
kom derhen. 19 Og da han havde hilst på dem, fortalte
han Stykke for Stykke, hvad Gud havde gjort iblandt
Hedningerne ved hans Tjeneste. 20 Men da de hørte
dette, priste de Gud og de sagde til ham: "Broder! du
ser, hvor mange Tusinder der er af Jøderne, som
have antaget Troen, og de ere alle nidkære for Loven.
21 Men de have hørt om dig, at du lærer alle Jøderne
ude iblandt Hedningerne at falde fra Moses og siger,
at de ikke skulle omskære Børnene, ej heller vandre
efter Skikkene. 22 Hvad er der da at gøre? Der må
sikkert komme mange Mennesker sammen; thi de
ville få at høre, at du er kommen. 23 Gør derfor dette,
som vi sige dig: Vi have her fire Mænd, som have
et Løfte på sig. 24 Tag dem med dig, og rens dig
sammen med dem, og gør Omkostningen for dem,
for at de kunne lade deres Hoved rage; så ville alle
erkende, at det, som de have hørt om dig, ikke har
noget på sig, men at du også selv vandrer således,
at du holder Loven. 25 Men om de Hedninger, som
ere blevne troende, have vi udsendt en Skrivelse
med den Afgørelse, at de intet sådant skulle holde,
men kun vogte sig for Afgudsofferkød og Blod og det
kvalte og Utugt." 26 Da tog Paulus Mændene med
sig næste dag, og efter at have renset sig sammen
med dem gik han ind i Helligdommen og anmeldte
Renselsesdagenes Udløb, da Offeret blev bragt for
hver enkelt af dem. 27 Men da de syv Dage næsten
vare til Ende, satte Jøderne fra Asien, som havde
set ham i Helligdommen, hele Mængden i Oprør
og lagde Hånd på ham 28 og råbte: "I israelitiske
Mænd, kommer til Hjælp! Denne er det Menneske,
som alle Vegne lærer alle imod Folket og Loven og
dette Sted; og tilmed har han også ført Grækere ind i
Helligdommen og gjort dette hellige Sted urent;" 29
de havde nemlig i Forvejen set Efesieren Trofimus
i Staden sammen med ham, og ham mente de,
at Paulus havde ført ind i Helligdommen. 30 Og
hele Staden kom i Bevægelse, og Folket stimlede
sammen; og de grebe Paulus og slæbte ham uden for
Helligdommen, og straks bleve Dørene lukkede. 31
Og da de søgte at slå ham ihjel, gik der Melding op til
Krigsøversten for Vagtafdelingen, at hele Jerusalem
var i Oprør. 32 Han tog straks Stridsmænd og
Høvedsmænd med sig og ilede ned imod dem. Men
da de så Krigsøversten og Stridsmændene, holdt
de op at slå Paulus. 33 Da trådte Krigsøversten til,
greb ham og befalede, at han skulde bindes med
to Lænker, og han spurgte, hvem han var, og hvad
han havde gjort. 34 Da råbte nogle i Skaren eet,
andre et andet til ham; men da han ikke kunde få
noget pålideligt at vide på Grund af Larmen, befalede
han at føre ham ind i Borgen, 35 Men da han kom
på Trappen, gik det således, at han måtte bæres af
Stridsmændene på Grund af Skarens Voldsomhed;
36 thi Folkemængden fulgte efter og råbte: "Bort med
ham!" 37 Og da Paulus var ved at blive ført ind i
Borgen, siger han til Krigsøversten: "Er det mig tilladt
at sige noget til dig?" Men han sagde: "Forstår du
Græsk? 38 Er du da ikke den Ægypter, som for
nogen Tid siden gjorde Oprør og førte de fire Tusinde
Stimænd ud i Ørkenen?" 39 Men Paulus sagde:
"Jeg er en jødisk Mand fra Tarsus, Borger i en ikke
ubekendt By i Kilikien. Men jeg beder dig, tilsted mig
at tale til Folket!" 40 Og da han tilstedte det, stod
Paulus frem på Trappen og slog til Lyd med Hånden
for Folket. Men da der var blevet dyb Tavshed, tiltalte
han dem i det hebraiske Sprog og sagde:

22 " I Mænd, Brødre og Fædre! hører nu mit forsvar
over for eder!" 2 Men da de hørte, at han
talte til dem i det hebraiske Sprog, holdt de sig end
mere stille. Og han siger: 3 "Jeg er en jødisk Mand,
født i Tarsus i Kilikien, men opfostret i denne Stad,
oplært ved Gamaliels Fødder efter vor Fædrenelovs
Strenghed og nidkær for Gud, ligesom I alle ere i Dag.
4 Og jeg forfulgte denne Vej indtil Døden, idet jeg
lagde både Mænd og Kvinder i Lænker og overgav
dem til Fængsler, 5 som også Ypperstepræsten vidner
med mig og hele Ældsterådet, fra hvem jeg endog
fik Breve med til Brødrene i Damaskus og rejste
derhen for også at føre dem, som vare der, bundne
til Jerusalem, for at de måtte blive straffede. 6 Men
det skete, da jeg var undervejs og nærmede mig til
Damaskus, at ved Middag et stærkt Lys fra Himmelen
pludseligt omstrålede mig. 7 Og jeg faldt til Jorden
og hørte en Røst, som sagde til mig: Saul! Saul!
hvorfor forfølger du mig? 8 Men jeg svarede: Hvem
er du, Herre? Og han sagde til mig: Jeg er Jesus
af Nazareth, som du forfølger. 9 Men de, som vare
med mig, så vel Lyset, men hørte ikke hans Røst,
som talte til mig. 10 Men jeg sagde: Hvad skal jeg
gøre, Herre? Men Herren sagde til mig: Stå op og
gå til Damaskus; og der skal der blive talt til dig om
alt, hvad der er bestemt, at du skal gøre. 11 Men
da jeg havde mistet Synet ved Glansen af hint Lys,
blev jeg ledet ved Hånden af dem, som vare med
mig, og kom således ind i Damaskus. 12 Men en
vis Ananias, en Mand, gudfrygtig efter Loven, som
havde godt Vidnesbyrd af alle Jøderne, som boede
der, 13 kom til mig og stod for mig og sagde: Saul,
Broder, se op! Og jeg så op på ham i samme Stund.

14 Men han sagde: Vore Fædres Gud har udvalgt dig
til at kende hans Villie og se den retfærdige og høre
en Røst af hans Mund. 15 Thi du skal være ham et
Vidne for alle Mennesker om de Ting, som du har
set og hørt. 16 Og nu, hvorfor tøver du? Stå op, lad
dig døbe og dine Synder aftvætte, idet du påkalder
hans Navn! 17 Og det skete, da jeg var kommen
tilbage til Jerusalem og bad i Helligdommen, at jeg
faldt i Henrykkelse 18 og så ham, idet han sagde til
mig: Skynd dig, og gå hastigt ud af Jerusalem, thi de
skulle ikke af dig modtage Vidnesbyrd om mig. 19 Og
jeg sagde: Herre! de vide selv, at jeg fængslede og
piskede trindt om i Synagogerne dem, som troede på
dig, 20 og da dit Vidne Stefanus's Blod blev udgydt,
stod også jeg hos og havde Behag deri og vogtede
på deres Klæder, som sloge ham ihjel. 21 Og han
sagde til mig: Drag ud; thi jeg vil sende dig langt bort
til Hedninger." 22 Men de hørte på ham indtil dette
Ord, da opløftede de deres Røst og sagde: "Bort fra
Jorden med en sådan! thi han bør ikke leve."" 23 Men
da de skrege og reve Klæderne af sig og kastede
Støv op i Luften, 24 befalede Krigsøversten, at han
skulde føres ind i Borgen, og sagde, at man med
Hudstrygning skulde forhøre ham, for at han kunde få
at vide, af hvad Årsag de således råbte imod ham. 25
Men da de havde udstrakt ham for Svøberne, sagde
Paulus til den hosstående Høvedsmand: "Er det eder
tilladt at hudstryge en romersk Mand, og det uden
Dom?" 26 Men da Høvedsmanden hørte dette, gik
han til Krigsøversten og meldte ham det og sagde:
"Hvad er det, du et ved at gøre? denne Mand er jo en
Romer." 27 Men Krigsøversten gik hen og sagde til
ham: "Sig mig, er du en Romer?" Han sagde: "Ja." 28
Og Krigsøversten svarede: "Jeg har købt mig denne
Borgerret for en stor Sum," Men Paulus sagde: "Jeg
er endog født dertil." 29 Da trak de, som skulde til
at forhøre ham, sig straks tilbage fra ham. Og da
Krigsøversten fik at vide, at han var en Romer, blev
også han bange, fordi han havde bundet ham. 30 Men
den næste Dag, da han vilde have noget pålideligt at
vide om, hvad han anklagedes for af Jøderne, løste
han ham og befalede, at Yppersteprælsterne og hele
Rådet skulde komme sammen, og han førte Paulus
ned og stillede ham for dem.

23 Da så Paulus fast på Rådet og sagde: "I Mænd,
Brødre! jeg har med al god Samvittighed vandret
for Gud indtil denne Dag." 2 Men Yppersteprælsten
Ananias befalede dem, som stode hos ham, at slå
ham på Munden. 3 Da sagde Paulus til ham: "Gud
skal slå dig, du kalkede Væg! Og du sidder for at
dømme mig efter Loven, og tvært imod Loven befaler
du, at jeg skal slås." 4 Men de, som stode hos,
sagde: "Udskælder du Guds Yppersteprælst?" 5 Og
Paulus sagde: "Brødre! jeg vidste ikke, at han er
Yppersteprælst; thi der er skrevet: En Fyrste i dit Folk
må du ikke tale ondt imod." 6 Men da Paulus vidste, at
den ene Del bestod af Saddukæere, men den anden af
Farisæere, råbte han i Rådet: "I Mænd, Brødre! jeg er
en Farisæer, Søn af Farisæere, for Håb og for dødes
Opstandelse er det, jeg dømmes." 7 Men da han
udtalte dette, opkom der Splid imellem Farisæerne
og Saddukæerne, og Mængden blev uenig. 8 Thi
Saddukæerne sige, at der ingen Opstandelse er,
ej heller nogen Engel eller Ånd; men Farisæerne
hævde begge Dele. 9 Men der opstod en stærk
Råben; og nogle af de skriftkloge af Farisæernes
Parti stode op, strede heftigt og sagde: "Vi finde intet
ondt hos dette Menneske; men hvad om en Ånd
eller en Engel har talt til ham!" 10 Men da der blev
stærk Splid frygtede Krigsøversten, at Paulus skulde
blive sønderslidt af dem, og befalede Krigsfolket at
gå ned og rive ham ud fra dem og føre ham ind i
Borgen. 11 Men Natten derefter stod Herren for ham
og sagde: "Vær frimodig, thi ligesom du har vidnet
om mig i Jerusalem, således skal du også vidne i
Rom." 12 Men da det var blevet Dag, sloge Jøderne
sig sammen og forpligtede sig under Forbandelser til
hverken at spise eller drikke, førend de havde slået
Paulus ihjel. 13 Og de, som havde indgået denne
Sammensværgelse, vare flere end fyrretyve i Tal. 14
Disse gik da til Yppersteprælsterne og de Ældste og
sagde: "Vi have under Forbandelser forpligtet os til
ikke at smage noget, førend vi have slået Paulus
ihjel. 15 Så giver nu I tillige med Rådet Krigsøversten
Meddelelse, for at han må føre ham ned til eder,
som om I ville undersøge hans Sag nøjere; men
vi ere rede til at slå ham ihjel, førend han kommer
derhen." 16 Men Paulus's Søstersøn, som havde
hørt om dette Anslag, kom og gik ind i Borgen og
fortalte Paulus det. 17 Men Paulus kaldte en af
Høvedsmændene til sig og sagde: "Før denne unge
Mand hen til Krigsøversten; thi han har noget at
melde ham." 18 Da tog han ham og førte ham til
Krigsøversten og siger: "Den fangne Paulus kaldte
mig og bad mig føre denne unge Mand til dig, da han
har noget at tale med dig om." 19 Men Krigsøversten
tog ham ved Hånden, gik hen til en Side og spurgte:
"Hvad er det, som du har at melde mig?" 20 Men
han sagde: "Jøderne have aftalt at bede dig om
at lade Paulus føre ned for Rådet i Morgen under
Foregivende af at ville have nøjere Underretning

om ham. 21 Lad du dig nu ikke overtale af dem; thi
mere end fyrretyve Mænd af dem lure på ham, og de
have under Forbandelser forpligtet sig til hverken at
spise eller at drikke, førend de have slået ham ihjel;
og nu ere de rede og vente på dit Tilsagn." 22 Da
lod Krigsøversten det unge Menneske fare og bød
ham: "Du skal ingen sige, at du har givet mig dette til
Kende." 23 Og han kaldte et Par af Høvedsmændene
til sig og sagde: "Gører to Hundrede Stridsmænd
rede til at drage til Kæsarea og halvfjerdsindstyve
Ryttere og to Hundrede Spydkastere fra den tredje
Time i Nat; " 24 og at de skulde bringe Lastdyr for
at kunne lade Paulus ride og føre ham sikkert til
Landshøvdingen Feliks. 25 Og han skrev et Brev
af følgende Indhold: 26 "Klaudius Lysias hilser den
mægtigste Landshøvding Feliks. 27 Denne Mand
havde Jøderne grebet og vilde have slået ham ihjel;
men jeg kom til med Krigsfolket og udfriede ham, da
jeg erfarede, at han var en Romer. 28 Og da jeg vilde
vide Årsagen, hvorfor de anklagede ham, førte jeg
ham ned for deres Råd 29 og fandt ham anklaget
i Anledning af nogle Stridsspørgsmål i deres Lov,
men uden nogen Beskyldning, som fortjente Død eller
Fængsel. 30 Men da jeg har fået Underretning om, at
der skulde være et hemmeligt Anslag af Jøderne imod
Manden, har jeg straks sendt ham til dig efter også at
have befalet Anklagerne at fremføre for dig, hvad de
have imod ham." 31 Da toge Stridsmændene Paulus,
som det var dem befalet, og førte ham om Natten til
Antipatris. 32 Men næste Dag lode de Rytterne drage
videre med ham og vendte selv tilbage til Borgen.
33 Da hine nu kom til Kæsarea og havde overgivet
Landshøvdingen Brevet, fremstillede de også Paulus
for ham. 34 Men da han havde læst Brevet og spurgt,
fra hvilken Provins han var, og havde erfaret, at han
var fra Kilikien, sagde han: 35 "Jeg vil forhøre dig, når
også dine Anklagere komme til Stede." Og han bød,
at han skulde holdes bevogtet i Herodes's Borg.

24 Men fem Dage derefter drog Ypperstepræsten
Ananias ned med nogle Ældste og en Taler,
Tertullus, og disse førte Klage for Landshøvdingen
imod Paulus. 2 Da han nu var kaldt ind, begyndte
Tertullus at anklage ham og sagde: 3 "At vi ved
dig nyde megen Fred, og at Forbedringer i alle
Retninger og alle Vegne skaffes dette Folk ved din
Omsorg, mægtigste Feliks! det erkende vi med al
Taknemmelighed. 4 Men for at jeg ikke skal opholde
dig for længe, beder jeg, at du efter din Mildhed
vil høre os kortelig. 5 Vi have nemlig fundet, at
denne Mand er en Pest og en Oprørsstifter iblandt
alle Jøderne hele Verden over, samt er Fører for
Nazaræernes Parti, 6 ja, han har endog forsøgt at
vanhellige Helligdommen. Vi grebe ham da også
og vilde have dømt ham efter vor Lov. 7 Men
Krigsøversten Lysias kom til og borttog ham med
megen Vold af vore Hænder 8 og bød hans Anklagere
komme til dig. Af ham kan du selv, når du undersøger
det, erfare alt det, hvorfor vi anklage ham." 9 Men
også Jøderne stemmede i med og påstode, at dette
forholdt sig således. 10 Og Paulus svarede, da
Landshøvdingen gav ham et Vink, at han skulde tale:
"Efterdi jeg ved, at du i mange År har været Dommer
for dette Folk, vil jeg frimodigt forsvare min Sag, 11 da
du kan forvisse dig om, at det er ikke mere end tolv
Dage, siden jeg kom op for at tilbede i Jerusalem. 12
Og de have ikke fundet mig i Ordveksel med nogen
eller i Færd med at vække Folkeopløb, hverken i
Helligdommen eller i Synagogerne eller omkring i
Staden. 13 Og de kunne ej heller bevise dig det, som
de nu anklage mig for. 14 Men dette bekender jeg
for dig, at jeg efter den Vej, som de kalde et Parti,
tjener vor fædrene Gud således, at jeg tror på alt
det, som står i Loven, og det, som er skrevet hos
Profeterne, 15 og har det Håb til Gud, som også disse
selv forvente, at der skal komme en Opstandelse
både af retfærdige og af uretfærdige. 16 Derfor øver
også jeg mig i altid at have en uskadt Samvittighed for
Gud og Menneskene. 17 Men efter flere Års Forløb
er jeg kommen for at bringe Almisser til mit Folk og
Ofre, 18 hvad de fandt mig i Færd med, da jeg var
bleven renset i Helligdommen, og ikke med Opløb og
Larm; men det var nogle Jøder fra Asien, 19 og de
burde nu være til Stede hos dig og klage, om de have
noget på mig at sige. 20 Eller lad disse her selv sige,
hvad Uret de have fundet hos mig, da jeg stod for
Rådet, 21 uden det skulde være dette ene Ord, som
jeg råbte, da jeg stod iblandt dem: Jeg dømmes i Dag
af eder for dødes Opstandelse." 22 Nu udsatte Feliks
Sagen, da han vidste ret god Besked om Vejen, og
sagde: "Når Krigsøversten Lysias kommer herned,
vil jeg påkende eders Sag." 23 Og han befalede
Høvedsmanden, at han skulde holdes bevogtet, men
med Lempelse, og at han ikke måtte forbyde nogen af
hans egne at gå ham til Hånde. 24 Men nogle Dage
efter kom Feliks med sin Hustru Drusilla, som var en
Jødinde, og lod Paulus hente og hørte ham om Troen
på Kristus Jesus. 25 Men da han talte med ham om
Retfærdighed og Afholdenhed og den kommende
Dom, blev Feliks forfærdet 6g svarede: "Gå for denne
Gang; men når jeg får Tid, vil jeg lade dig kalde til
mig." 26 Tillige håbede han også, at Paulus skulde

give ham Penge; derfor lod han ham også oftere
hente og samtalede med ham. 27 Men da to År vare
forløbne, fik Feliks Porkius Festus til Efterfølger; og
da Feliks vilde fortjene sig Tak af Jøderne, lod han
Paulus blive tilbage i Lænker.

25 Da Festus nu havde tiltrådt sit
Landshøvdingembede, drog han efter tre Dages
Forløb fra Kæsarea op til Jerusalem. 2 Da førte
Ypperstepræsterne og de fornemste af Jøderne
Klage hos ham imod Paulus og henvendte sig til
ham, 3 idet de med ondt i Sinde imod Paulus bade
ham om at bevise dem den Gunst, at han vilde lade
ham hente til Jerusalem; thi de lurede på at slå ham
ihjel på Vejen. 4 Da svarede Festus, at Paulus blev
holdt bevogtet i Kæsarea, men at han selv snart vilde
drage derned. 5 "Lad altså," sagde han, "dem iblandt
eder, der have Myndighed dertil, drage med ned
og anklage ham, dersom der er noget uskikkeligt
ved Manden." 6 Og da han havde opholdt sig hos
dem ikke mere end otte eller ti Dage, drog han ned
til Kæsarea, og den næste Dag satte han sig på
Dommersædet og befalede, at Paulus skulde føres
frem. 7 Men da han kom til Stede, stillede de Jøder,
som vare komne ned fra Jerusalem sig omkring ham
og fremførte mange og svare Klagemål, som de
ikke kunde bevise, 8 efterdi Paulus forsvarede sig
og sagde: "Hverken imod Jødernes Lov eller imod
Helligdommen eller imod Kejseren har jeg syndet i
noget Stykke." 9 Men Festus. som vilde fortjene sig
Tak af Jøderne, svarede Paulus og sagde: "Er du
villig til at drage op til Jerusalem og der stå for min
Domstol i denne Sag?" 10 Men Paulus sagde: "Jeg
står for Kejserens Domstol, og der bør jeg dømmes.
Jøderne har jeg ingen Uret gjort, som også du ved
helt vel. 11 Dersom jeg så har Uret og har gjort noget,
som fortjener Døden, vægrer jeg mig ikke ved at dø;
men hvis det, hvorfor disse anklage mig, intet har på
sig, da kan ingen prisgive mig til dem. Jeg skyder mig
ind under Kejseren." 12 Da talte Festus med sit Råd
og svarede: "Du har skudt dig ind under Kejseren; du
skal rejse til Kejseren." 13 Men da nogle Dage vare
forløbne, kom Kong Agrippa og Berenike til Kæsarea
og hilste på Festus. 14 Og da de opholdt sig der i
flere Dage, forelagde Festus Kongen Paulus's Sag
og sagde: "Der er en Mand, efterladt af Feliks som
Fange; 15 imod ham førte Jødernes Ypperstepræster
og Ældste Klage, da jeg var i Jerusalem, og bade om
Dom over ham. 16 Dem svarede jeg, at Romere ikke
have for Skik at prisgive noget Menneske, førend den
anklagede har Anklagerne personligt til Stede og
får Lejlighed til at forsvare sig imod Beskyldningen.
17 Da de altså kom sammen her, tøvede jeg ikke,
men satte mig den næste Dag på Dommersædet
og bød, at Manden skulde føres frem. 18 Men da
Anklagerne stode omkring ham, fremførte de ingen
sådan Beskyldning, som jeg havde formodet; 19 men
de havde nogle Stridsspørgsmål med ham om deres
egen Gudsdyrkelse og om en Jesus, som er død,
men som Paulus påstod er i Live. 20 Men da jeg var
tvivlrådig angående Undersøgelsen heraf, sagde jeg,
om han vilde rejse til Jerusalem og der lade denne
Sag pådømme. 21 Men da Paulus gjorde Påstand på
at holdes bevogtet til Kejserens Kendelse, befalede
jeg, at han skulde holdes bevogtet, indtil jeg kan
sende ham til Kejseren." 22 Da sagde Agrippa til
Festus: "Jeg kunde også selv ønske at høre den
Mand." Men han sagde: "I Morgen skal du få ham at
høre." 23 Næste Dag altså, da Agrippa og Berenike
kom med stor Pragt og gik ind i Forhørssalen tillige
med Krigsøversterne og Byens ypperste Mænd,
blev på Festus's Befaling Paulus ført frem. 24 Og
Festus siger: "Kong Agrippa, og alle I Mænd, som
ere med os til Stede! her se I ham, om hvem hele
Jødernes Mængde har henvendt sig til mig, både i
Jerusalem og her, råbende på, at han ikke længer
bør leve. 25 Men jeg indså, at han intet havde gjort,
som fortjente Døden, og da han selv skød sig ind
under Kejseren, besluttede jeg at sende ham derhen.
26 Dog har jeg intet sikkert at skrive om ham til min
Herre. Derfor lod jeg ham føre frem for eder og især
for dig, Kong Agrippa! for at jeg kan have noget at
skrive, når Undersøgelsen er sket. 27 Thi det synes
mig urimeligt at sende en Fange uden også at angive
Beskyldningerne imod ham."

26 Men Agrippa sagde til Paulus: "Det tilstedes
dig at tale om dig selv." Da udrakte Paulus
Hånden og forsvarede sig således: 2 "Jeg agter mig
selv lykkelig, fordi jeg i Dag skal forsvare mig for dig
angående alle de Ting, for hvilke jeg anklages af
Jøderne, Kong Agrippa! 3 navnlig fordi du er kendt
med alle Jødernes Skikke og Stridsspørgsmål; derfor
beder jeg dig om, at du tålmodigt vil høre mig. 4 Mit
Levned fra Ungdommen af, som fra Begyndelsen har
været ført iblandt mit Folk og i Jerusalem, vide alle
Jøderne Besked om; 5 thi de kende mig i Forvejen
lige fra først af (om de ellers ville vidne), at jeg har
levet som Farisæer efter det strengeste Parti i vor
Gudsdyrkelse. 6 Og nu står jeg her og dømmes for
Håbet på den Forjættelse, som er given af Gud til
vore Fædre, 7 og som vort Tolvstammefolk håber at

nå frem til, idet de tjene Gud uafladeligt Nat og Dag;
for dette Håbs Skyld anklages jeg af Jøder, o Konge!
8 Hvor kan det holdes for utroligt hos eder, at Gud
oprejser døde? 9 Jeg selv mente nu også at burde
gøre meget imod Jesu, Nazaræerens Navn, 10 og
det gjorde jeg også i Jerusalem; og jeg indespærrede
mange af de hellige i Fængsler, da jeg havde fået
Fuldmagt dertil af Yppersteepræsterne, og når de bleve
slåede ihjel, gav jeg min Stemme dertil. 11 Og i alle
Synagogerne lod jeg dem ofte straffe og tvang dem
til at tale bespotteligt, og rasende end mere imod
dem forfulgte jeg dem endog til de udenlandske Byer.
12 Da jeg i dette Øjemed drog til Damaskus med
Fuldmagt og Myndighed fra Yppersteepræsterne, 13
så jeg undervejs midt på Dagen, o Konge! et Lys
fra Himmelen, som overgik Solens Glans, omstråle
mig og dem, som rejste med mig. 14 Men da vi alle
faldt til Jorden, hørte jeg en Røst, som sagde til mig i
det hebraiske Sprog: Saul! Saul! hvorfor forfølger du
mig? det bliver dig hårdt at stampe imod Brodden.
15 Og jeg sagde: Hvem er du, Herre? Men Herren
sagde: Jeg er Jesus, som du forfølger. 16 Men rejs
dig og stå på dine Fødder; thi derfor har jeg vist mig
for dig, for at udkåre dig til Tjener og Vidne, både
om det, som du har set, og om mine kommende
Åbenbaringer for dig, 17 idet jeg udfrier dig fra Folket
og fra Hedningerne, til hvilke jeg udsender dig 18
for at oplade deres Øjne, så de må omvende sig fra
Mørke til Lys og fra Satans Magt til Gud, for at de
kunne få Syndernes Forladelse og Lod iblandt dem,
som ere helligede ved Troen på mig. 19 Derfor, Kong
Agrippa! blev jeg ikke ulydig imod det himmelske Syn;
20 men jeg forkyndte både først for dem i Damaskus
og så i Jerusalem og over hele Judæas Land og for
Hedningerne, at de skulde fatte et andet Sind og
omvende sig til Gud og gøre Gerninger, Omvendelsen
værdige. 21 For denne Sags Skyld grebe nogle Jøder
mig i Helligdommen og forsøgte at slå mig ihjel. 22
Det er altså ved den Hjælp, jeg har fået fra Gud, at
jeg har stået indtil denne Dag og vidnet både for små
og store, idet jeg intet siger ud over det, som både
Profeterne og Moses have sagt skulde ske, 23 at
Kristus skulde lide, at han som den første af de dødes
Opstandelse skulde forkynde Lys både for Folket
og for Hedningerne." 24 Men da han forsvarede sig
således, sagde Festus med høj Røst: "Du raser,
Paulus! den megen Lærdom gør dig rasende." 25 Men
Paulus sagde: "Jeg raser ikke, mægtigste Festus!
men jeg taler sande og betænksomme Ord. 26 Thi
Kongen ved Besked om dette, og til ham taler jeg
frimodigt, efterdi jeg er vis på, at slet intet af dette er
skjult for ham; thi dette er ikke sket i en Vrå. 27 Tror
du, Kong Agrippa, Profeterne? Jeg ved, at du tror
dem." 28 Men Agrippa sagde til Paulus: "Der fattes
lidet i, at du overtaler mig til at blive en Kristen." 29
Men Paulus sagde: "Jeg vilde ønske til Gud, enten
der fattes lidet eller meget, at ikke alene du, men
også alle, som høre mig i Dag, måtte blive sådan,
som jeg selv er, på disse Lænker nær." 30 Da stod
Kongen op og Landshøvdingen og Berenike og de,
som sade hos dem. 31 Og da de gik bort, talte de med
hverandre og sagde: "Denne Mand gør intet, som
fortjener Død eller Lænker." 32 Men Agrippa sagde til
Festus: "Denne Mand kunde være løsladt, dersom
han ikke havde skudt sig ind under Kejseren."

27 Men da det var besluttet, at vi skulde afsejle
til Italien, overgave de både Paulus og nogle
andre Fanger til en Høvedsmand ved Navn Julius
af den kejserlige Afdeling. 2 Vi gik da om Bord
på et adramyttisk Skib, som skulde gå til Stederne
langs med Asiens Kyster, og vi sejlede af Sted; og
Aristarkus, en Makedonier fra Thessalonika, var med
os. 3 Og den næste Dag anløb vi Sidon. Og Julius,
som behandlede Paulus venligt. tilstedte ham at gå
hen til sine Venner og nyde Pleje. 4 Og vi fore bort
derfra og sejlede ind under Kypern, fordi Vinden var
imod. 5 Og vi sejlede igennem Farvandet ved Kilikien
og Pamfylien og kom til Myra i Lykien. 6 Og der fandt
Høvedsmanden et aleksandrinsk Skib, som sejlede til
Italien, og bragte os over i det. 7 Men da Sejladsen i
mange Dage gik langsomt, og vi med Nød og næppe
nåede henimod Knidus (thi Vinden føjede os ikke),
holdt vi ned under Kreta ved Salmone. 8 Med Nød
og næppe sejlede vi der forbi og kom til et Sted,
som kaldes "Gode Havne", nær ved Byen Lasæa.
9 Men da en rum Tid var forløben, og Sejladsen
allerede var farlig, såsom endog Fasten allerede
var forbi, formanede Paulus dem og sagde: 10 "I
Mænd! jeg ser, at Sejladsen vil medføre Ulykke og
megen Skade, ikke alene på Ladning og Skib, men
også på vort Liv." 11 Men Høvedsmanden stolede
mere på Styrmanden og Skipperen end på det, som
Paulus sagde. 12 Og da Havnen ikke egnede sig til
Vinterleje, besluttede de fleste, at man skulde sejle
derfra, om man muligt kunde nå hen og overvintre i
Føniks, en Havn på Kreta, som vender imod Sydvest
og Nordvest, 13 Da der nu blæste en Sønden: vind
op, mente de at have nået deres Hensigt, lettede
Anker og sejlede langs med og nærmere ind under
Kreta. 14 Men ikke længe derefter for der en heftig
Storm ned over den, den såkaldte "Eurakvilo". 15 Og

da Skibet reves med og ikke kunde holde op imod
Vinden, opgave vi det og lode os drive. 16 Men da vi
løb ind under en lille Ø, som kaldes Klavde, formåede
vi med Nød og næppe at bjærge Båden. 17 Men efter
at have trukket den op, anvendte de Nødmidler og
omsurrede Skibet; og da de frygtede for, at de skulde
blive kastede ned i Syrten, firede de Sejlene ned og
lode sig således drive. 18 Og da vi måtte kæmpe
hårdt med Stormen, begyndte de næste Dag at kaste
over Bord. 19 Og på den tredje Dag udkastede de
med egne Hænder Skibets Redskaber. 20 Men da
hverken Sol eller Stjerner lode sig se i flere Dage, og
vi havde et Uvejr over os; som ikke var ringe, blev fra
nu af alt Håb om Redning os betaget. 21 Og da man
længe ikke havde taget Føde til sig, så stod Paulus
frem midt iblandt dem og sagde: "I Mænd! man burde
have adlydt mig og ikke været sejlet bort fra Kreta og
have sparet os denne Ulykke og Skade. 22 Og nu
formaner jeg eder til at være ved godt Mod; thi ingen
Sjæl af eder skal forgå, men alene Skibet. 23 Thi i
denne Nat stod der en Engel hos mig fra den Gud,
hvem jeg tilhører, hvem jeg også tjener, og sagde: 24
"Frygt ikke, Paulus! du skal blive stillet for Kejseren;
og se, Gud har skænket dig alle dem, som sejle med
dig." 25 Derfor, I Mænd! værer ved godt Mod; thi jeg
har den Tillid til Gud, at det skal ske således, som
der er blevet talt til mig. 26 Men vi må strande på en
Ø." 27 Men da den fjortende Nat kom, og vi dreve
i det adriatiske Hav, kom det Skibsfolkene for ved
Midnatstid, at der var Land i Nærheden. 28 Og da de
loddede, fik de tyve Favne, og da de lidt længere
fremme atter loddede, fik de femten Favne. 29 Og da
de frygtede, at vi skulde støde på Skær, kastede de
fire Ankre ud fra Bagstavnen og bade til, at det måtte
blive Dag. 30 Men da Skibsfolkene gjorde Forsøg
på at flygte fra Skibet og firede Båden ned i Søen
under Påskud af, at de vilde lægge Ankre ud fra
Forstavnen, 31 da sagde Paulus til Høvedsmanden og
til Stridsmændene: "Dersom disse ikke blive i Skibet,
kunne I ikke reddes." 32 Da kappede Stridsmændene
Bådens Tove og lode den falde ned. 33 Men indtil det
vilde dages, formanede Paulus alle til at tage Næring
til sig og sagde: "Det er i Dag den fjortende Dag, I
have ventet og tilbragt uden at spise og intet taget til
eder. 34 Derfor formaner jeg eder til at tage Næring til
eder, thi dette hører med til eders Redning; ikke et Hår
på Hovedet skal gå tabt for nogen af eder." 35 Men
da han havde sagt dette, tog han Brød og takkede
Gud for alles Øjne og brød det og begyndte at spise.
36 Da bleve de alle frimodige og toge også Næring til
sig. 37 Men vi vare i Skibet i alt to Hundrede og seks
og halvfjerdsindstyve Sjæle. 38 Og da de vare blevne
mættede med Føde, lettede de Skibet ved at kaste
Levnedsmidlerne i Søen. 39 Men da det blev Dag,
kendte de ikke Landet; men de bemærkede en Vig
med en Forstrand, som de besluttede, om muligt, at
sætte Skibet ind på. 40 Og de kappede Ankrene, som
de lode blive i Søen, og løste tillige Rortovene, og
idet de satte Råsejlet til for Vinden, holdt de ind på
Strandbredden. 41 Men de stødte på en Grund med
dybt Vand på begge Sider, og der satte de Skibet, og
Forstavnen borede sig fast og stod urokkelig, men
Bagstavnen sloges sønder af Bølgernes Magt. 42
Det var nu Stridsmændenes Råd, at man skulde
ihjelslå Fangerne, for at ingen skulde svømme bort og
undkomme. 43 Men Høvedsmanden, som vilde frelse
Paulus, forhindrede dem i dette Forehavende og bød,
at de, som kunde svømme, skulde først kaste sig ud
og slippe i Land, 44 og de andre bjærge sig, nogle
på Brædder, andre på Stykker af Skibet. Og således
skete det, at alle bleve reddede i Land.

28 Og da vi nu vare reddede, så fik vi at vide, at
Øen hed Malta. 2 Og Barbarerne viste os en
usædvanlig Menneskekærlighed; thi de tændte et Bål
og toge sig af os alle for den frembrydende Regns og
Kuldens Skyld. 3 Men da Paulus samlede en Bunke
Ris og lagde på Bålet, krøb der en Øgle ud på Grund
af Varmen og hængte sig fast ved hans Hånd. 4
Da nu Barbarerne så Dyret hænge ved hans Hånd,
sagde de til hverandre: "Sikkert er denne Mand en
Morder, hvem Gengældelsen ikke har tilstedt at leve,
skønt han er reddet fra Havet." 5 Men han rystede
Dyret af i Ilden, og der skete ham intet ondt. 6 Men
de ventede, at han skulde hovne op eller pludseligt
falde død om. Men da de havde ventet længe og så,
at der ikke skete ham noget usædvanligt, kom de på
andre Tanker og sagde, at han var en Gud. 7 Men i
Omegnen af dette Sted havde Øens fornemste Mand,
ved Navn Publius, nogle Landejendomme. Han tog
imod os og lånte os venligt Herberge i tre Dage. 8
Men det traf sig, at Publius's Fader lå syg af Feber og
Blodgang. Til ham gik Paulus ind og bad og lagde
Hænderne på ham og helbredte ham. 9 Da dette
var sket, kom også de andre på Øen, som havde
Sygdomme, til ham og bleve helbredte. 10 De viste
os også megen Ære, og da vi sejlede bort, bragte de
om Bord i Skibet, hvad vi trængte til. 11 Men efter tre
Måneders Forløb sejlede vi da bort i et aleksandrinsk
Skib, som havde haft Vinterleje ved Øen og førte
Tvillingernes Mærke. 12 Og vi løb ind til Syrakus, hvor
vi bleve tre Dage. 13 Derfra sejlede vi videre og kom til

Regium, og efter en Dags Forløb fik vi Søndenvind og
kom den næste Dag til Puteoli. 14 Der fandt vi Brødre
og bleve opfordrede til at blive hos dem i syv Dage.
Og så droge vi til Rom. 15 Og Brødrene derfra, som
havde hørt om os, kom os i Møde til Appius's Forum
og Tres-Tabernæ. Og da Paulus så dem, takkede
han Gud og fattede Mod. 16 Men da vi kom til Rom,
(overgav Høvedsmanden Fangerne til Høvdingen for
Livvagten. Dog) blev det tilstedt Paulus at bo for sig
selv sammen med den Stridsmand, der bevogtede
ham. 17 Men efter tre Dages Forløb skete det, at han
sammenkaldt de fornemste iblandt Jøderne. Men da
de vare forsamlede, sagde han til dem: "I Mænd,
Brødre! uagtet jeg intet har gjort imod vort Folk eller
de fædrene Skikke, er jeg fra Jerusalem overgiven
som Fange i Romernes Hænder, 18 og disse vilde
efter at have forhørt mig løslade mig, efterdi der ikke
var nogen Dødsskyld hos mig. 19 Men da Jøderne
gjorde Indsigelse, nødtes jeg til at skyde mig ind
under Kejseren, dog ikke, som om jeg havde noget at
anklage mit Folk for. 20 Af denne Årsag har jeg altså
ladet eder kalde hid for at se og tale med eder; thi for
Israels Håbs Skyld er jeg sluttet i denne Lænke." 21
Men de sagde til ham: "Hverken have vi fået Brev
fra Judæa om dig, ikke heller er nogen af Brødrene
kommen og har meddelt eller sagt noget ondt om dig.
22 Men vi ønske at høre af dig, hvad du tænker; thi
om dette Parti er det os bekendt, at det alle Vegne
finder Modsigelse." 23 Efter så at have aftalt en Dag
med ham, kom de til ham i Herberget i større Tal, og
for dem forklarede han og vidnede om Guds Rige
og søgte at overbevise dem om Jesus, både ud af
Mose Lov og af Profeterne, fra årle om Morgenen
indtil Aften. 24 Og nogle lode sig overbevise af det,
som blev sagt, men andre troede ikke. 25 Og under
indbyrdes Uenighed gik de bort, da Paulus havde
sagt dette ene Ord: "Rettelig har den Helligånd talt
ved Profeten Esajas til eders Fædre og sagt: 26 "Gå
hen til dette Folk og sig: I skulle høre med eders Øren
og ikke forstå og se med eders Øjne og ikke se; 27
thi dette Folks Hjerte er blevet sløvet, og med Ørene
høre de tungt, og deres Øjne have de tillukket, for at
de ikke skulle se med Øjnene og høre med Ørene
og forstå med Hjertet og omvende sig, så jeg kunde
helbrede dem." 28 Derfor være det eder vitterligt,
at denne Guds Frelse er sendt til Hedningerne; de
skulle også høre." 29 Og da han havde sagt dette, gik
Jøderne bort, og der var stor Trætte imellem dem
indbyrdes. 30 Men han blev hele to År i sit lejede
Herberge og modtog alle, som kom til ham, 31 idet
han prædikede Guds Rige og lærte om den Herre
Jesus med al Frimodighed, uhindret.

Romerne

1 Paulus, Jesu Kristi Tjener, Apostel ifølge Kald,
udtagen til at forkynde Guds Evangelium, 2
hvilket han forud forjættede ved sine Profeter i
hellige Skrifter, 3 om hans Søn, født af Davids Sæd
efter Kødet, 4 kraftelig bevist som Guds Søn efter
Helligheds Ånd ved Opstandelse fra de døde, Jesus
Kristus, vor Herre, 5 ved hvem vi have fået Nåde
og Apostelgerning til at virke Tros-Lydighed iblandt
alle Hedningerne for hans Navns Skyld, 6 iblandt
hvilke også I ere Jesu Kristi kaldede: 7 Til alle Guds
elskede, som ere i Rom, kaldede hellige. Nåde være
med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre
Jesus Kristus! 8 Først takker jeg min Gud ved Jesus
Kristus for eder alle, fordi eders Tro omtales i den
hele Verden. 9 Thi Gud er mit Vidne, hvem jeg i min
Ånd tjener i hans Søns Evangelium, hvor uafladeligt
jeg kommer eder i Hu, 10 idet jeg bestandig i mine
Bønner beder om, at jeg dog endelig engang måtte få
Lykke til Ved Guds Villie at komme til eder. 11 Thi jeg
længes efter at se eder, for at jeg kunde meddele
eder nogen åndelig Nådegave, for at I måtte styrkes,
12 det vil sige, for sammen at opmuntres hos eder
ved hinandens Tro, både eders og min. 13 Og jeg vil
ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om, at jeg
ofte har sat mig for at komme til eder (men hidindtil
er jeg bleven forhindret), for at jeg måtte få nogen
Frugt også iblandt eder, ligesom iblandt de øvrige
Hedninger. 14 Både til Grækere og Barbarer, både til
vise og uforstandige står jeg i Gæld. 15 således er jeg,
hvad mig angår, redebon til at forkynde Evangeliet
også for eder, som ere i Rom. 16 Thi jeg skammer mig
ikke ved Evangeliet; thi det er en Guds Kraft til Frelse
for hver den, som tror, både for Jøde først og for
Græker. 17 Thi deri åbenbares Guds Retfærdighed af
Tro for Tro, som der er skrevet: "Men den retfærdige
skal leve af Tro." 18 Thi Guds Vrede åbenbares fra
Himmelen over al Ugudelighed og Uretfærdighed
hos Mennesker, som holde Sandheden nede ved
Uretfærdighed; 19 thi det, som man kan vide om
Gud, er åbenbart iblandt dem; Gud har jo åbenbaret
dem det. 20 Thi hans usynlige Væsen, både hans
evige Kraft og Guddommelighed, skues fra Verdens
Skabelse af, idet det forstås af hans Gerninger, så
at de have ingen Undskyldning. (aïdios g126) 21 Thi
skønt de kendte Gud, så ærede eller takkede de
ham dog ikke som Gud, men bleve tåbelige i deres
Tanker, og deres uforstandige Hjerte blev formørket.
22 Idet de påstode at være vise, bleve de Dårer 23 og
omskiftede den uforkrænkelige Guds Herlighed med
et Billede i Lighed med et forkrænkeligt Menneske og
Fugle og firføddede og krybende dyr. 24 Derfor gav
Gud dem hen i deres Hjerters Begæringer til Urenhed,
til at vanære deres Legemer indbyrdes, 25 de, som
ombyttede Guds Sandhed med Løgnen og dyrkede og
tjente Skabningen fremfor Skaberen, som er højlovet
i Evighed! Amen. (aiōn g165) 26 Derfor gav Gud dem
hen i vanærende Lidenskaber; thi både deres Kvinder
ombyttede den naturlige Omgang med den unaturlige,
27 og ligeså forlode også Mændene den naturlige
Omgang med Kvinden og optændtes ideres Brynde
efter hverandre, så at Mænd øvede Uterlighed med
Mænd og fik deres Vildfarelses Løn, som det burde
sig, på sig selv. 28 Og ligesom de forkastede af have
Gud i Erkendelse, således gav Gud dem hen i et
forkasteligt Sind til at gøre det usømmelige, 29 opfyldte
med al Uretfærdighed, Ondskab, Havesyge, Slethed;
fulde af Avind, Mord, Kiv, Svig, Ondsindethed; 30
Øretudere, Bagvaskere, Gudshadere, Voldsmænd,
hovmodige; Pralere, opfindsomme på ondt, ulydige
mod Forældre, 31 uforstandige, troløse, ukærlige,
ubarmhjertige; 32 - hvilke jo, skønt de erkende Guds
retfærdige Dom, at de, der øve sådanne Ting, fortjene
Døden, dog ikke alene gøre det, men også give dem,
som øve det, deres Bifald.

2 Derfor er du uden Undskyldning, o Menneske!
hvem du end er, som dømmer; thi idet du dømmer
den anden, fordømmer du dig selv; thi du, som
dømmer, øver det samme. 2 Vi vide jo, at Guds
Dom er, stemmende med Sandhed, over dem, som
øve sådanne Ting. 3 Men du, o Menneske! som
dømmer dem, der øve sådanne Ting, og selv gør
dem, mener du dette, at du skal undfly Guds Dom? 4
Eller foragter du hans Godheds og Tålmodigheds
og Langmodigheds Rigdom og ved ikke, at Guds
Godhed leder dig til Omvendelse? 5 Men efter din
Hårdhed og dit ubodfærdige Hjerte samler du dig
selv Vrede på Vredens og Guds retfærdige Doms
Åbenbarelses Dag, 6 han, som vil betale enhver efter
hans Gerninger: 7 dem, som med Udholdenhed i god
Gerning søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed,
et evigt Liv; (aiōnios g166) 8 men over dem, som søge
deres eget og ikke lyde Sandheden, men adlyde
Uretfærdigheden, skal der komme Vrede og Harme.
9 Trængsel og Angst over hvert Menneskes Sjæl,
som øver det onde, både en Jødes først og en
Grækers; 10 men Ære og Hæder og Fred over hver
den, som gør det gode, både en Jøde først og en
Græker! 11 Thi der er ikke Persons Anseelse hos

Gud. 12 Thi alle de, som have syndet uden Loven, de
skulle også fortabes uden Loven; og alle de, som
have syndet under Loven, de skulle dømmes ved
Loven; 13 thi ikke Lovens Hørere ere retfærdige for
Gud, men Lovens Gørere skulle retfærdiggøres 14
thi når Hedninger, som ikke have Loven, af Naturen
gøre, hvad Loven kræver, da ere disse; uden at have
Loven sig selv en Lov; 15 de vise jo Lovens Gerning
skreven i deres Hjerter, idet deres Samvittighed
vidner med, og Tankerne indbyrdes anklage eller også
forsvare hverandre 16 på den Dag, da Gud vil dømme
Menneskenes skjulte Færd ifølge mit Evangelium ved
Jesus Kristus. 17 Men når du kalder dig Jøde og
forlader dig trygt på Loven og roser dig af Gud 18
og kender hans Villie og værdsætter de forskellige
Ting, idet du undervises af Loven, 19 og trøster dig til
at være blindes Vejleder, et Lys for dem, som ere i
Mørke, 20 uforstandiges Opdrager, umyndiges Lærer,
idet du i Loven har Udtrykket for Erkendelsen og
Sandheden, 21 du altså som lærer andre, du lærer
ikke dig selv! Du, som prædiker, at man ikke må
stjæle, du stjæler! 22 Du, som siger, at man ikke må
bedrive Hor, du bedriver Hor! Du, som føler Afsky
for Afguderne, du øver Tempelran! 23 Du, som roser
dig af Loven, du vanærer Gud ved Overtrædelse
af Loven! 24 Thi "for eders Skyld bespottes Guds
Navn iblandt Hedningerne", som der er skrevet. 25
Thi vel gavner Omskærelse, om du holder Loven;
men er du Lovens Overtræder, da er din Omskærelse
bleven til Forhud. 26 Dersom nu Forhuden holder
Lovens Forskrifter, vil da ikke hans Forhud blive
regnet som Omskærelse? 27 Og når den af Natur
uomskårne opfylder Loven, skal han dømme dig, som
med Bogstav og Omskærelse er Lovens Overtræder.
28 Thi ikke den er Jøde, som er det i det udvortes, ej
heller er det Omskærelse, som sker i det udvortes, i
Kød; 29 men den, som indvortes er Jøde, og Hjertets
Omskærelse i Ånd, ikke i Bogstav - hans Ros er ikke
af Mennesker, men af Gud,

3 Hvad er da Jødens Fortrin? eller hvad gavner
Omskærelsen? 2 Meget alle Måder; først nemlig
dette, at Guds Ord ere blevne dem betroede. 3 Thi
hvad? om nogle vare utro, skal da deres Utroskab
gøre Guds Trofasthed til intet? 4 Det være langt
fra! Gud må være sanddru, om end hvert Menneske
er en Løgner, som der er skrevet: "For at du må
kendes retfærdig i dine Ord og vinde, når du går i
Rette." 5 Men dersom vor Uretfærdighed beviser
Guds Retfærdighed, hvad skulle vi da sige? er Gud
da uretfærdig, han, som lader sin Vrede komme? (Jeg
taler efter menneskelig Vis). 6 Det være langt fra! Thi
hvorledes skal Gud ellers kunne dømme Verden?
7 Men dersom Guds Sanddruhed ved min Løgn
er bleven ham end mere til Forherligelse, hvorfor
dømmes da jeg endnu som en Synder? 8 Og hvorfor
skulde vi da ikke, som man bagvasker os for, og som
nogle sige, at vi lære, gøre det onde, for at det gode
kan komme deraf? Sådannes Dom er velforskyldt. 9
Hvad da? have vi noget forud? Aldeles ikke; vi have
jo ovenfor anklaget både Jøder og Grækere for alle
at være under Synd, 10 som der er skrevet: "Der
er ingen retfærdig, end ikke een; 11 der er ingen
forstandig, der er ingen, som søger efter Gud; 12 alle
ere afvegne, til Hobe ere de blevne uduelige, der er
ingen, som øver Godhed, der er end ikke een." 13 "En
åbnet Grav er deres Strube; med deres Tunger øvede
de Svig;" "der er Slangegift under deres Læber;" 14
"deres Mund er fuld af Forbandelse og Beskhed;" 15
"rappe ere deres Fødder til at udøse Blod; 16 der
er Ødelæggelse og Elendighed på deres Veje, 17
og Freds Vej have de ikke kendt." 18 "Der er ikke
Gudsfrygt for deres Øjne." 19 Men vi vide, at alt,
hvad Loven siger, taler den til dem, som ere under
Loven, for at hver Mund skal stoppes og hele Verden
blive strafskyldig for Gud, 20 efterdi intet Kød vil blive
retfærdiggjort for ham af Lovens Gerninger; thi ved
Loven kommer Erkendelse af Synd. 21 Men nu er
uden Lov Guds Retfærdighed åbenbaret, om hvilken
der vidnes af Loven og Profeterne. 22 nemlig Guds
Retfærdighed ved Tro på Jesus Kristus, for alle og
over alle dem, som tro; thi der er ikke Forskel. 23
Alle have jo syndet, og dem fattes Æren fra Gud, 24
og de blive retfærdiggjorte uforskyldt af hans Nåde
ved den Forløsning, som er i Kristus Jesus, 25 hvem
Gud fremstillede som Sonemiddel ved Troen på
hans Blod for at vise sin Retfærdighed, fordi Gud i
sin Langmodighed havde båret over med de forhen
begåede Synder, 26 for at vise sin Retfærdighed i den
nærværende Tid, for at han kunde være retfærdig
og retfærdiggøre den, som er af Tro på Jesus. 27
Hvor er så vor Ros? Den er udelukket. Ved hvilken
Lov? Gerningernes? Nej, men ved Troens Lov. 28 Vi
holde nemlig for, at Mennesket bliver retfærdiggjort
ved Tro, uden Lovens Gerninger. 29 Eller er Gud
alene Jøders Gud? mon ikke også Hedningers? Jo,
også Hedningers; 30 så sandt som Gud er een og vil
retfærdiggøre omskårne af Tro og uomskårne ved
Troen. 31 Gøre vi da Loven til intet ved Troen? Det
være langt fra! Nej, vi hævde Loven.

4 Hvad skulle vi da sige, at vor Stamfader Abraham
har vundet efter Kødet? **2** Thi dersom Abraham
blev retfærdiggjort af Gerninger, har han Ros, men
ikke for Gud. **3** Thi hvad siger Skriften?"Og Abraham
troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed."
4 Men den, som gør Gerninger, tilregnes Lønnen ikke
som Nåde, men som Skyldighed; **5** den derimod, som
ikke gør Gerninger, men tror på ham, som retfærdiggør
den ugudelige, regnes hans Tro til Retfærdighed; **6**
ligesom også David priser det Menneske saligt, hvem
Gud tilregner Retfærdighed uden Gerninger: **7** "Salige
de, hvis Overtrædelser ere forladte, og hvis Synder
ere skjulte; **8** salig den Mand, hvem Herren ikke vil
tilregne Synd." **9** Gælder da denne Saligprisning
de omskårne eller tillige de uomskårne? Vi sige jo:
Troen blev regnet Abraham til Retfærdighed. **10**
Hvorledes blev den ham da tilregnet? da han var
omskåren, eller da han havde Forhud? Ikke da han
var omskåren, men da han havde Forhud. **11** Og han
fik Omskærelsens Tegn som et Segl på den Troens
Retfærdighed, som han havde som uomskåren, for at
han skulde være Fader til alle dem, som tro uden
at være omskårne, for at Retfærdighed kan blive
dem tilregnet, **12** og Fader til omskårne, til dem, som
ikke alene have Omskærelse, men også vandre i
den Tros Spor, hvilken vor Fader Abraham havde
som uomskåren. **13** Thi ikke ved Lov fik Abraham
eller hans Sæd den Forjættelse, at han skulde være
Arving til Verden, men ved Tros-Retfærdighed. **14**
Thi dersom de, der ere af Loven, ere Arvinger, da er
Troen bleven tom, og Forjættelsen gjort til intet. **15**
Thi Loven virker Vrede; men hvor der ikke er Lov, er
der heller ikke Overtrædelse. **16** Derfor er det af Tro,
for at det skal være som Nåde, for at Forjættelsen
må stå fast for den hele Sæd, ikke alene for den af
Loven, men også for den af Abrahams Tro, han, som
er Fader til os alle **17** (som der er skrevet: "Jeg har sat
dig til mange Folkeslags Fader"), over for Gud, hvem
han troede, ham, som levendegør de døde og kalder
det, der ikke er, som om det var. **18** Og han troede
imod Håb med Håb på, at, han skulde blive mange
Folkeslags Fader, efter det, som var sagt: "Således
skal din Sæd være;" **19** og uden at blive svag i Troen
så han på sit eget allerede udlevede Legeme (han
var nær hundrede År) og på, at Saras Moderliv var
udlevet; **20** men om Guds Forjættelse tvivlede han
ikke i Vantro, derimod blev han styrket i Troen, idet
han gav Gud Ære **21** og var overbevist om, at hvad
han har forjættet, er han mægtig til også at gøre. **22**
Derfor blev det også regnet ham til Retfærdighed. **23**
Men det blev, ikke skrevet for hans Skyld alene, at det
blev ham tilregnet, **24** men også for vor Skyld, hvem
det skal tilregnes, os, som tro på ham, der oprejste
Jesus, vor Herre, fra de døde, **25** ham, som blev
hengiven for vore Overtrædelsers Skyld og oprejst for
vor Retfærdiggørelses Skyld.

5 Altså retfærdiggjorte af Tro have vi Fred med Gud
ved vor Herre Jesus Krist, **2** ved hvem vi også
have fået Adgang ved Troen til denne Nåde, hvori vi
stå, og vi rose os af Håb om Guds Herlighed; **3** ja,
ikke det alene, men vi rose os også af Trængslerne,
idet vi vide, at Trængselen virker Udholdenhed, **4** men
Udholdenheden Prøvethed, men Prøvetheden Håb, **5**
men Håbet beskæmmer ikke; thi Guds Kærlighed
er udøst i vore Hjerter ved den Helligånd, som blev
given os. **6** Thi medens vi endnu vare kraftesløse,
døde Kristus til den bestemte Tid for ugudelige. **7**
Næppe vil nemlig nogen dø for en retfærdig - for
den gode var der jo måske nogen, som tog sig på at
dø -, **8** men Gud beviser sin Kærlighed over for os,
ved at Kristus døde for os, medens vi endnu vare
Syndere. **9** Så meget mere skulle vi altså, da vi nu
ere blevne retfærdiggjorte ved hans Blod, frelses ved
ham fra Vreden. **10** Thi når vi, da vi vare Fjender,
bleve forligte med Gud ved hans Søns Død, da skulle
vi meget mere, efter at vi ere blevne forligte, frelses
ved hans Liv, **11** ja, ikke det alene, men også således,
at vi rose os af Gud ved vor Herre Jesus Kristus,
ved hvem vi nu have fået Forligelsen. **12** Derfor,
ligesom Synden kom ind i Verden ved eet Menneske,
og Døden ved Synden, og Døden således trængte
igennem til alle Mennesker, efterdi de syndede alle
13 thi inden Loven var der Synd i Verden; men Synd
tilregnes ikke. hvor der ikke er Lov; **14** dog herskede
Døden fra Adam til Moses også over dem, som ikke
syndede i Lighed med Adams Overtrædelse, han,
som er et Forbillede på den, der skulde komme. **15**
Men det er ikke således med Nådegaven som med
Faldet; thi døde de mange ved den enes Fald, da
har meget mere Guds Nåde og Gaven i det ene
Menneskes Jesu Kristi Nåde udbredt sig overflødig,
til de mange. **16** Og Gaven er ikke som igennem en
enkelt, der syndede; thi Dommen blev ud fra en enkelt
til Fordømmelse, men Nådegaven blev ud fra mange
Fald til Retfærdiggørelse. **17** Thi når på Grund af
dennes Fald Døden herskede ved den ene, da skulle
meget mere de, som modtage den overvættes Nåde
og Retfærdigheds Gave, herske i Liv ved den ene,
Jesus Kristus. **18** Altså, ligesom det ved eens Fald
blev for alle Mennesker til Fordømmelse, således
også ved eens Retfærdighed for alle Mennesker til

Retfærdiggørelse til Liv. 19 Thi ligesom ved det ene
Menneskes Ulydighed de mange bleve til Syndere, så
skulle også ved den enes Lydighed de mange blive
til retfærdige. 20 Men Loven kom til, for at Faldet
kunde blive større; men hvor Synden blev større, der
blev Nåden end mere overvættes, 21 for at, ligesom
Synden herskede ved Døden, således også Nåden
skulde herske ved Retfærdighed til et evigt Liv ved
Jesus Kristus, vor Herre. (aiōnios g166)

6 Hvad skulle vi da sige? skulde vi blive ved i
Synden, for at Nåden kunde blive desto større? 2
Det være langt fra! Vi, som jo ere døde fra Synden,
hvorledes skulle vi endnu leve i den? 3 Eller vide
I ikke, at vi, så mange som bleve døbte til Kristus
Jesus, bleve døbte til hans Død? 4 Vi bleve altså
begravne med ham ved Dåben til Døden, for at,
ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens
Herlighed, således også vi skulle vandre i et nyt
Levned. 5 Thi ere vi blevne sammenvoksede med
ham ved hans Døds Afbillede, skulle vi dog også
være det ved hans Opstandelses, 6 idet vi erkende
dette, at vort gamle Menneske blev korsfæstet med
ham, for at Syndens Legeme skulde blive til intet,
for at vi ikke mere skulde tjene Synden. 7 Thi den,
som er død, er retfærdiggjort fra Synden. 8 Men
dersom vi ere døde med Kristus, da tro vi, at vi også
skulle leve med ham, 9 efterdi vi vide, at Kristus, efter
at være oprejst fra de døde, ikke mere dør; Døden
hersker ikke mere over ham. 10 Thi det, han døde,
døde han een Gang fra Synden; men det, han lever,
lever han for Gud. 11 Således skulle også I anse
eder selv for døde fra Synden, men levende for Gud
i Kristus Jesus. 12 Så lad da ikke Synden herske i
eders dødelige Legeme, så I lyde dets Begæringer;
13 fremstiller ej heller eders Lemmer for Synden som
Uretfærdigheds Våben; men fremstiller eder selv for
Gud som sådanne, der fra døde ere blevne levende,
og eders Lemmer som Retfærdigheds Våben for
Gud. 14 Thi Synd skal ikke herske over eder I ere
jo ikke under Lov, men under Nåde. 15 Hvad da?
skulde vi Synde, fordi vi ikke ere under Lov, men
under Nåde? Det være langt fra! 16 Vide I ikke, at
når I fremstille eder for en som Tjenere til Lydighed,
så ere I hans Tjenere, hvem I lyde, enten Syndens
til Død, eller Lydighedens til Retfærdighed? 17 Men
Gud ske Tak, fordi I have været Syndens Tjenere,
men bleve af Hjertet lydige imod den Læreform,
til hvilken I bleve overgivne. 18 Og frigjorde fra
Synden bleve I Retfærdighedens Tjenere. 19 Jeg
taler på menneskelig Vis på Grund af eders Køds
Skrøbelighed. Ligesom I nemlig fremstillede eders
Lemmer som Tjenere for Urenheden og Lovløsheden
til Lovløshed, således fremstiller nu eders Lemmer
som Tjenere for Retfærdigheden, til Helliggørelse!
20 Thi da I vare Syndens Tjenere, vare I frie over
for Retfærdigheden. 21 Hvad for Frugt havde I da
dengang? Ting, ved hvilke I nu skamme eder; Enden
derpå er jo Død. 22 Men nu, da I ere blevne frigjorde
fra Synden og ere blevne Guds Tjenere, have I eders
Frugt til Helliggørelse og som Enden derpå et evigt
Liv; (aiōnios g166) 23 thi Syndens Sold er Død, men
Guds Nådegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor
Herre. (aiōnios g166)

7 Eller vide I ikke, Brødre! (thi jeg taler til sådanne,
som kender Loven) at Loven hersker over
Mennesket, så lang Tid han lever? 2 Den gifte Kvinde
er jo ved Loven bunden til sin Mand, medens han
lever; men når Manden dør, er hun løst fra Mandens
Lov. 3 Derfor skal hun kaldes en Horkvinde, om
hun bliver en anden Mands, medens Manden lever:
men når Manden dør, er hun fri fra den Lov, så at
hun ikke er en Horkvinde, om hun bliver en anden
Mands. 4 Altså ere også I, mine Brødre! gjorte døde
for Loven ved Kristi Legeme, for at I skulle blive
en andens, hans, som blev oprejst fra de døde, for
at vi skulle bære Frugt for Gud. 5 Thi da vi vare i
Kødet, vare de syndige Lidenskaber, som vaktes ved
Loven, virksomme i vore Lemmer til at bære Frugt for
Døden, 6 Men nu ere vi løste fra Loven, idet vi ere
bortdøde fra det, hvori vi holdtes nede, så at vi tjene
i Åndens nye Væsen og ikke i Bogstavens gamle
Væsen. 7 Hvad skulle vi da sige? er Loven Synd?
Det være langt fra! Men jeg kendte ikke Synden uden
ved Loven; thi jeg kendte jo ikke Begæringen, hvis
ikke Loven sagde: "Du må ikke begære." 8 Men
da Synden fik Anledning, virkede den ved Budet al
Begæring i mig; thi uden Lov er Synden død. 9 Og
jeg levede engang uden Lov, men da Budet kom,
levede Synden op; 10 men jeg døde, og Budet, som
var til Liv, det fandtes at blive mig til Død; 11 thi idet
Synden fik Anledning, forførte den mig ved Budet og
dræbte mig ved det. 12 Altså er Loven vel hellig, og
Budet helligt og retfærdigt og godt. 13 Blev da det
gode mig til Død? Det være langt fra! Men Synden
blev det, for at den skulde vise sig som Synd, idet
den ved det gode virkede Død for mig, for at Synden
ved Budet skulde blive overvættes syndig. 14 Thi
vi vide, at Loven er åndelig; men jeg er kødelig,
solgt under Synden. 15 Thi jeg forstår ikke, hvad jeg
udfører; thi ikke det, som jeg vil, øver jeg, men hvad

jeg hader, det gør jeg. 16 Men når jeg gør det, jeg
ikke vil, så samstemmer jeg med Loven i, at den er
god. 17 Men nu er det ikke mere mig, som udfører
det, men Synden, som bor i mig. 18 Thi jeg ved, at i
mig, det vil sige i mit Kød, bor der ikke godt; thi Villien
har jeg vel, men at udføre det gode formår jeg ikke;
19 thi det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke; men
det onde, som jeg ikke vil, det øver jeg. 20 Dersom
jeg da gør det, som jeg ikke vil, så er det ikke mere
mig, der udfører det, men Synden, som bor i mig.
21 Så finder jeg da den Lov for mig, som vil gøre
det gode, at det onde ligger mig for Hånden 22 Thi
jeg glæder mig ved Guds Lov efter det indvortes
Menneske; 23 men jeg ser en anden Lov i mine
Lemmer, som strider imod mit Sinds Lov og tager mig
fangen under Syndens Lov, som er i mine Lemmer.
24 Jeg elendige Menneske! hvem skal fri mig fra dette
Dødens Legeme? 25 Gud ske Tak ved Jesus Kristus,
vor Herre! Altså: jeg selv tjener med Sindet Guds
Lov, men med Kødet Syndens Lov.

8 Så er der da nu ingen Fordømmelse for dem, som
ere i Kristus Jesus. 2 Thi Livets Ånds Lov frigjorde
mig i Kristus Jesus fra Syndens og Dødens Lov. 3
Thi det, som var Loven umuligt, det, hvori den var
afmægtig ved Kødet, det gjorde Gud, idet han sendte
sin egen Søn i syndigt Køds Lighed og for Syndens
Skyld og således domfældte Synden i Kødet, 4 for at
Lovens Krav skulde opfyldes i os, som ikke vandre
efter Kødet, men efter Ånden. 5 Thi de, som lade sig
lede af Kødet, hige efter det kødelige; men de, som
lade sig lede af Ånden, hige efter det åndelige. 6
Thi Kødets Higen er Død, men Åndens Higen er Liv
og Fred, 7 efterdi Kødets Higen er Fjendskab imod
Gud, thi det er ikke Guds Lov lydigt, det kan jo ikke
heller være det. 8 Og de, som ere i Kødet, kunne
ikke tækkes Gud. 9 I derimod ere ikke i Kødet, men i
Ånden, om ellers Guds Ånd bor i eder. Men om nogen
ikke har Kristi Ånd, så hører han ham ikke til. 10 Men
om Kristus er i eder, da er vel Legemet dødt på Grund
at Synd, men Ånden er Liv på Grund af Retfærdighed.
11 Men om hans Ånd, der oprejste Jesus fra de døde,
bor i eder, da skal han, som oprejste Kristus fra de
døde, levendegøre også eders dødelige Legemer
ved sin Ånd, som bor i eder. 12 Altså, Brødre! ere
vi ikke Kødets Skyldnere, så at vi skulde leve efter
Kødet; 13 thi dersom I leve efter Kødet, skulle I dø,
men dersom I ved Ånden døde Legemets Gerninger,
skulle I leve. 14 Thi så mange som drives af Guds
Ånd, disse ere Guds Børn. 15 I modtoge jo ikke
en Trældoms Ånd atter til Frygt, men I modtoge en
Sønneudkårelses Ånd, i hvilken vi råbe: Abba, Fader!
16 Ånden selv vidner med vor Ånd, at vi ere Guds
Børn. 17 Men når vi ere Børn, ere vi også Arvinger,
Guds Arvinger og Kristi Medarvinger, om ellers vi lide
med ham for også at herliggøres med ham. 18 Thi jeg
holder for, at den nærværende Tids Lidelser ikke ere
at regne imod den Herlighed, som skal åbenbares
på os. 19 Thi Skabningens Forlængsel venter på
Guds Børns Åbenbarelse. 20 Thi Skabningen blev
underlagt Forfængeligheden, ikke med sin Villie, men
for hans Skyld, som lagde den derunder, 21 med
Håb om, at også Skabningen selv skal blive frigjort
fra Forkrænkelighedens Trældom til Guds Børns
Herligheds Frihed. 22 Thi vi vide, at hele Skabningen
tilsammen sukker og er tilsammen i Veer indtil nu.
23 Dog ikke det alene, men også vi selv, som have
Åndens Førstegrøde, også vi sukke ved os selv,
idet vi forvente en Sønneudkårelse, vort Legemes
Forløsning. 24 Thi i Håbet bleve vi frelste. Men et
Håb, som ses, er ikke et Håb; thi hvad en ser, hvor
kan han tillige håbe det? 25 Men dersom vi håbe det,
som vi ikke se, da forvente vi det med Udholdenhed.
26 Og ligeledes kommer også Ånden vor Skrøbelighed
til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle bede om,
som det sig bør, men Ånden selv går i Forbøn for os
med uudsigelige Sukke. 27 Og han, som ransager
Hjerterne, ved, hvad Åndens Higen er, at den efter
Guds Villie går i Forbøn for hellige. 28 Men vi vide, at
alle Ting samvirke til gode for dem, som elske Gud,
dem, som efter hans Beslutning ere kaldede. 29 Thi
dem, han forud kendte, forudbestemte han også til
at blive ligedannede med hans Søns Billede, for at
han kunde være førstefødt iblandt mange Brødre. 30
Men dem, han forudbestemte, dem kaldte han også;
og dem, han kaldte, dem retfærdiggjorde han også;
men dem, han retfærdiggjorde, dem herliggjorde han
også. 31 Hvad skulle vi da sige til dette? Er Gud for
os, hvem kan da være imod os? 32 Han, som jo ikke
sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle,
hvorledes skulde han ikke også med ham skænke
os alle Ting? 33 Hvem vil anklage Guds udvalgte?
Gud er den, som retfærdiggør. 34 Hvem er den, som
fordømmer? Kristus er den, som er død, ja, meget
mere, som er oprejst, som er ved Guds højre Hånd,
som også går i Forbøn for os. 35 Hvem skal kunne
skille os fra Kristi Kærlighed? Trængsel eller Angst
eller Forfølgelse eller Hunger eller Nøgenhed eller
Fare eller Sværd? 36 som der er skrevet: "For din
Skyld dræbes vi den hele Dag, vi bleve regnede som
Slagtefår." 37 Men i alt dette mere end sejre vi ved
ham, som elskede os. 38 Thi jeg er vis på, at hverken

Død eller Liv eller Engle eller Magter eller noget
nærværende eller noget tilkommende eller Kræfter
39 eller det høje eller det dybe eller nogen anden
Skabning skal kunne skille os fra Guds Kærlighed i
Kristus Jesus, vor Herre.

9 Sandhed siger jeg i Kristus, jeg lyver ikke, min
Samvittighed vidner med mig i den Helligånd, 2
at jeg har en stor Sorg og en uafladelig Kummer
i mit Hjerte. 3 Thi jeg kunde ønske selv at være
bandlyst fra Kristus til Bedste for mine Brødre, mine
Frænder efter Kødet, 4 de, som jo ere Israeliter, hvem
Sønneudkårelsen og Herligheden og Pagterne og
Lovgivningen og Gudstjenesten og Forjættelserne
tilhøre, 5 hvem Fædrene tilhøre, og af hvem Kristus er
efter Kødet, han, som er Gud over alle Ting, højlovet
i Evighed! Amen. (aiōn g165) 6 Ikke dog som om Guds
Ord har glippet; thi ikke alle, som stamme fra Israel,
ere Israel; 7 ej, heller ere alle Børn, fordi de ere
Abrahams Sæd, men: "I Isak skal en Sæd få Navn
efter dig." 8 Det vil sige: Ikke Kødets Børn ere Guds
Børn, men Forjættelsens Børn regnes for Sæd. 9
Thi et Forjættelsesord er dette: "Ved denne Tid vil
jeg komme, så skal Sara have en Søn." 10 Men
således skete det ikke alene dengang, men også
med Rebekka, da hun var frugtsommelig ved een,
Isak, vor Fader. 11 Thi da de endnu ikke vare fødte
og ikke havde gjort noget godt eller ondt, blev der, for
at Guds Udvælgelses Beslutning skulde stå fast, ikke
i Kraft af Gerninger, men i Kraft af ham, der kalder, 12
sagt til hende: ""Den ældste skal tjene den yngste,""
13 som der er skrevet: ""Jakob elskede jeg, men Esau
hadede jeg." 14 Hvad skulle vi da sige? mon der er
Uretfærdighed hos Gud? Det være langt fra! 15 Thi
han siger til Moses: "Jeg vil være barmhjertig imod
den, hvem jeg er barmhjertig imod, og forbarme mig
over den, hvem jeg forbarmer mig over." 16 Altså står
det ikke til den, som vil, ej heller til den, som løber,
men til Gud, som er barmhjertig. 17 Thi Skriften siger
til Farao: "Netop derfor lod jeg dig fremstå, for at jeg
kunde vise min Magt på dig, og for at mit Navn skulde
forkyndes på hele Jorden." 18 Så forbarmer han sig
da over den, som han vil, men forhærder den, som
han vil. 19 Du vil nu sige til mig: Hvad klager han
da over endnu? thi hvem står hans Villie imod? 20
Ja, men, hvem er dog du, o Menneske! som går i
Rette med Gud? mon noget, som blev dannet, kan
sige til den, som dannede det: Hvorfor gjorde du mig
således? 21 Eller har Pottemageren ikke Rådighed
over Leret til af den samme Masse at gøre et Kar til
Ære, et andet til Vanære? 22 Men hvad om nu Gud,
skønt han vilde vise sin Vrede og kundgøre sin Magt,
dog med stor Langmodighed tålte Vredes-Kar, som
vare beredte til Fortabelse, 23 også for at kundgøre
sin Herligheds Rigdom over Barmhjertigheds-Kar,
som han forud havde beredt til Herlighed? 24 Og hertil
kaldte han også os, ikke alene af Jøder, men også
af Hedninger, 25 som han også siger hos Hoseas:
"Det, som ikke var mit Folk, vil jeg kalde mit Folk, og
hende, som ikke var den elskede; den elskede; 26 og
det skal ske, at på det Sted, hvor der blev sagt til
dem: I ere ikke mit Folk, der skulle de kaldes den
levende Guds Børn." 27 Men Esajas udråber over
Israel: "Om end Israels Børns Tal var som Havets
Sand, så skal kun Levningen frelses. 28 Thi idet
Herren opgør Regnskab og afslutter det i Hast, vil han
fuldbyrde det på Jorden." 29 Og som Esajas forud
har sagt: "Dersom den Herre Zebaoth ikke havde
levnet os en Sæd, da vare vi blevne som Sodoma og
gjorte lige med Gomorra." 30 Hvad skulle vi da sige?
At Hedninger, som ikke jagede efter Retfærdighed,
fik Retfærdighed; nemlig Retfærdigheden af Tro; 31
men Israel, som jagede efter en Retfærdigheds Lov,
nåede ikke til en sådan Lov. 32 Hvorfor? fordi de ikke
søgte den af Tro, men som af Geringer. De stødte
an på Anstødsstenen, 33 som der er skrevet: "Se,
jeg sætter i Zion en Anstødssten og en Forargelses
Klippe; og den, som tror på ham, skal ikke blive til
Skamme."

10 Brødre! mit Hjertes Ønske og Bøn til Gud for
dem er om deres Frelse. 2 Thi jeg giver dem
det Vidnesbyrd, at de have Nidkærhed for Gud,
men ikke med Forstand; 3 thi da de ikke kendte
Guds. Retfærdighed og tragtede efter at opstille deres
egen Retfærdighed, så bøjede de sig ikke under
Guds Retfærdighed. 4 Thi Kristus er Lovens Ende til
Retfærdighed for hver den, som tror. 5 Moses skriver
jo, at det Menneske, som gør den Retfærdighed, der
er af Loven, skal leve ved den. 6 Men Retfærdigheden
af Tro siger således: Sig ikke i dit Hjerte: Hvem vil
fare op til Himmelen? nemlig for at hente Kristus ned;
7 eller: Hvem vil fare ned i Afgrunden? nemlig for at
hente Kristus op fra de døde. (Abyssos g12) 8 Men
hvad, siger den? Ordet er dig nær, i din Mund og i
dit Hjerte, det er det Troens Ord, som vi prædike. 9
Thi dersom du med din Mund bekender Jesus som
Herre og tror i dit Hjerte, at Gud oprejste ham fra de
døde, da skal du blive frelst. 10 Thi med Hjertet tror
man til Retfærdighed, og med Munden bekender man
til Frelse. 11 Skriften siger jo: "Hver den, som tror
på ham, skal ikke blive til Skamme." 12 Thi der er

ikke Forskel på Jøde og Græker; thi den samme er
alles Herre, rig nok for alle dem, som påkalde ham.
13 Thi hver den, som påkalder Herrens Navn, skal
blive frelst. 14 Hvorledes skulde de nu påkalde den,
på hvem de ikke have troet? og hvorledes skulde
de tro den, som de ikke have hørt? og hvorledes
skulde de høre, uden der er nogen, som prædiker?
15 og hvorledes skulde de prædike, dersom de ikke
bleve udsendte? Som der er skrevet: "Hvor dejlige.
ere deres Fødder, som forkynde godt Budskab."
16 Dog ikke alle løde Evangeliet; thi Esajas siger:
"Herre! hvem troede det, (han hørte af os?") 17 Altså
kommer Troen af det. som høres, men det, som
høres, kommer igennem Kristi Ord. 18 Men jeg siger:
Have de ikke hørt? Jo vist, "over hele Jorden er deres
Røst udgået og til Jorderiges Grænser deres Ord."
19 Men jeg siger: Har Israel ikke forstået det? Først
siger Moses: "Jeg vil gøre eder nidkære på et Folk,
som ikke er et Folk, imod et uforstandigt Folk vil jeg
opirre eder." 20 Men Esajas drister sig til at sige: "Jeg
blev funden af dem, som ikke søgte mig; jeg blev
åbenbar for dem. som ikke spurgte efter mig." 21 Men
om Israel siger han: "Den hele Dag udstrakte jeg
mine Hænder imod et ulydigt og genstridigt Folk."

11 Jeg siger da: Mon Gud har forskudt sit folk? det
være langt fra! Thi også jeg er en Israelit, af
"Abrahams Sæd, Benjamins Stamme. 2 Gud har ikke
forskudt sit Folk, som han forud kendte. Eller vide I
ikke, hvad Skriften siger i Stykket om Elias? hvorledes
han træder frem for Gud imod Israel, sigende: 3
"Herre! dine Profeter have de ihjelslået, dine Altre
have de nedbrudt, og jeg er den eneste, der er levnet,
og de efterstræbe mit Liv." 4 Men hvad siger det
guddommelige Gensvar til ham?"Jeg har levnet mig
selv syv Tusinde Mænd, som ikke have bøjet Knæ
for Bål." 5 Således er der også i den nærværende
Tid blevet en Levning som et Nådes-Udvalg. 6 Men
er det af Nåde, da er det ikke mere af Gerninger,
ellers bliver Nåden ikke mere Nåde. 7 Hvad altså?
Det, Israel søger efter, har det ikke opnået, men
Udvalget har opnået det; de øvrige derimod bleve
forhærdede, 8 som der er skrevet: "Gud gav dem
en Sløvheds Ånd, Øjne til ikke at se med, Øren til
ikke at høre med indtil den Dag i Dag." 9 Og David
siger: "Deres Bord vorde til Snare og til Fælde og til
Anstød og til Gengældelse for dem; 10 deres Øjne
vorde formørkede, så de ikke se, og bøj altid deres
Ryg!" 11 Jeg siger da: Mon de have stødt an, for
at de skulde falde? Det være langt fra! Men ved
deres Fald er Frelsen kommen til Hedningerne, for
at dette kunde vække dem til Nidkærhed. 12 Men
dersom deres Fald er Verdens Rigdom, og deres Tab
er Hedningers Rigdom, hvor meget mere skal deres
Fylde være det! 13 Og til eder, I Hedninger, siger jeg:
For så vidt jeg nu er Hedningeapostel, ærer jeg min
Tjeneste, 14 om jeg dog kunde vække min Slægt til
Nidkærhed og frelse nogle af dem. 15 Thi dersom
deres Forkastelse er Verdens Forligelse, hvad bliver
da deres Antagelse andet end Liv ud af døde? 16
Men dersom Førstegrøden er hellig, da er Dejgen det
også; og dersom Roden er hellig, da ere Grenene det
også. 17 Men om nogle af Grenene bleve afbrudte,
og du, en vild Oliekvist, blev indpodet iblandt dem
og blev meddelagtig i Olietræets Rod og Fedme,
18 da ros dig ikke imod Grenene; men dersom du
roser dig, da bærer jo ikke du Roden, men Roden
dig. 19 Du vil vel sige: Grene bleve afbrudte, for at
jeg skulde blive indpodet. 20 Vel! ved deres Vantro
bleve de afbrudte, men du står ved din Tro; vær ikke
overmodig, men frygt! 21 Thi når Gud ikke sparede de
naturlige Grene, vil han heller ikke spare dig. 22 Så
se da Guds Godhed og Strenghed: Over dem, som
faldt, er der Strenghed, men over dig Guds Godhed,
hvis du bliver i hans Godhed; ellers skal også du
afhugges. 23 Men også hine skulle indpodes, dersom
de ikke blive i Vantroen; thi Gud er mægtig til atter
at indpode dem. 24 Thi når du blev afhugget af det
Olietræ, som er vildt af Naturen, og imod Naturen
blev indpodet i et ædelt Olietræ, hvor meget mere
skulle da disse indpodes i deres eget Olietræ, som
de af Natur tilhøre! 25 Thi jeg vil ikke, Brødre! at
I skulle være uvidende om denne Hemmelighed,
for at I ikke skulle være kloge i eders egne Tanker,
at Forhærdelse delvis er kommen over Israel, indtil
Hedningernes Fylde er gået ind; 26 og så skal hele
Israel frelses, som der er skrevet: "Fra Zion skal
Befrieren komme, han skal afvende Ugudeligheder
fra Jakob; 27 og dette er min Pagt med dem, når jeg
borttager deres Synder." 28 Efter Evangeliet er de vel
Fjender for eders Skyld, men efter Udvælgelsen ere
de elskede for Fædrenes Skyld; 29 thi Nådegaverne
og sit Kald fortryder Gud ikke. 30 Thi ligesom I tilforn
bleve ulydige imod Gud, men nu fik Barmhjertighed
ved disses Ulydighed, 31 således bleve også disse
nu ulydige, for at også de måtte få Barmhjertighed
ved den Barmhjertighed, som er bleven eder til Del.
32 Thi Gud har indesluttet alle under Ulydighed, for at
han kunde forbarme sig over alle. **(eleēsē g1653)** 33
O Dyb af Guds Rigdom og Visdom og Kundskab!
hvor uransagelige ere hans Domme, og hans Veje
usporlige! 34 Thi hvem har kendt Herrens Sind? eller

hvem blev hans Rådgiver? 35 eller hvem gav ham
først, så at der skulde gives ham Gengæld derfor? 36
Thi af ham og ved ham og til ham ere alle Ting; ham
være Ære i Evighed! Amen. (aiōn g165)

12 Jeg formaner eder altså, Brødre! ved Guds
Barmhjertighed, til at fremstille eder Legemer
som et levende, helligt, Gud velbehageligt Offer; dette
er eders fornuftige Gudsdyrkelse. 2 Og skikker eder
ikke lige med denne Verden, men vorder forvandlede
ved Sindets Fornyelse, så I må skønne, hvad der er
Guds Villie, det gode og velbehagelige og fuldkomne.
(aiōn g165) 3 Thi ved den Nåde, som er given mig,
siger jeg til enhver iblandt eder, at han ikke skal
tænke højere om sig selv, end han bør tænke, men
tænke med Betænksomhed, efter som Gud tildelte
enhver Troens Mål. 4 Thi ligesom vi have mange
Lemmer på eet Legeme, men Lemmerne ikke alle
have den samme Gerning, 5 således ere vi mange
eet Legeme i Kristus, men hver for sig hverandres
Lemmer. 6 Men efterdi vi have forskellige Nådegaver
efter den Nåde, som er given os, det være sig Profeti,
da lader os bruge den i Forhold til vor Tro; 7 eller
en Tjeneste, da lader os tage Vare på Tjenesten;
eller om nogen lærer, på Lærergerningen; 8 eller om
nogen formaner, på Formaningen; den, som uddeler,
gøre det med Redelighed; den, som er Forstander,
være det med Iver; den, som øver Barmhjertighed,
gøre det med Glæde! 9 Kærligheden være uskrømtet;
afskyer det onde, holder eder til det gode; 10 værer i
eders Broderkærlighed hverandre inderligt hengivne;
forekommer hverandre i at vise Ærbødighed! 11
Værer ikke lunkne i eders Iver; værer brændende
i Ånden; tjener Herren; 12 værer glade i Håbet,
udholdende i Trængselen, vedholdende i Bønnen! 13
Tager Del i de helliges Fornødenheder; lægger Vind
på Gæstfrihed! 14 Velsigner dem, som forfølge eder,
velsigner og forbander ikke! 15 Glæder eder med
de glade, og græder med de grædende! 16 Værer
enige indbyrdes; tragter ikke efter de høje Ting, men
holder eder til det lave; vorder ikke kloge i eders egne
Tanker! 17 Betaler ikke nogen ondt for ondt; lægger
Vind på, hvad der er godt for alle Menneskers Åsyn!
18 Dersom det er muligt - såvidt det står til eder - da
holder Fred med alle Mennesker: 19 Hævner eder
ikke selv, I elskede! men giver Vreden Rum; thi der er
skrevet: "Mig hører Hævnen til, jeg vil betale, siger
Herren." 20 Nej, dersom din Fjende hungrer, giv ham
Mad; dersom han tørster, giv ham Drikke; thi når du
gør dette, vil du samle gloende Kul på hans Hoved.
21 Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind
det onde med det gode!

13 Hver Sjæl underordne sig de foresatte
Øvrigheder; thi der er ikke Øvrighed uden af
Gud, men de, som ere, ere indsatte af Gud, 2 så
at den, som sætter sig imod Øvrigheden, modstår
Guds Ordning; men de, som modstå, skulle få deres
Dom. 3 Thi de styrende ere ikke en Skræk for den
gode Gerning, men for den onde. Men vil du være
uden Frygt for Øvrigheden, så gør det gode, og du
skal få Ros af den. 4 Thi den er en Guds Tjener, dig
til gode. Men dersom du gør det onde, da frygt; thi
den bærer ikke Sværdet forgæves; den er nemlig
Guds Tjener, en Hævner til Straf for den, som øver
det onde. 5 Derfor er det nødvendigt at underordne
sig, ikke alene for Straffens Skyld, men også for
Samvittighedens. 6 Derfor betale I jo også Skatter; thi
de ere Guds Tjenere, som just tage Vare på dette.
7 Betaler alle, hvad I ere dem skyldige: den, som I
ere Skat skyldige, Skat; den, som Told, Told; den,
som Frygt, Frygt; den, som Ære, Ære. 8 Bliver ingen
noget skyldige, uden det, at elske hverandre; thi den,
som elsker den anden, har opfyldt Loven. 9 Thi det:
"Du må ikke bedrive Hor; du må ikke slå ihjel; du må
ikke stjæle; du må ikke begære," og hvilket andet bud
der er, det sammenfattes i dette Ord: "Du skal elske
din Næste som dig selv," 10 Kærligheden gør ikke
ondt imod Næsten; derfor er Kærligheden Lovens
Fylde. 11 Og dette just, fordi I kende Tiden, at det alt
er på Tide, at I skulle stå op af Søvne; thi nu er vor
Frelse nærmere, end da vi bleve troende. 12 Natten
er fremrykket, og Dagen er kommen nær. Lader os
derfor aflægge Mørkets Gerninger og iføre os Lysets
Våben; 13 lader os vandre sømmeligt som om Dagen,
ikke i Svir og Drik, ikke i Løsagtighed og Uterlighed,
ikke i Kiv og Avind; 14 men ifører eder den Herre
Jesus Kristus, og drager ikke Omsorg for Kødet, så
Begæringer vækkes!

14 Men tager eder af den, som er skrøbelig i Troen,
og dømmer ikke hans Meninger! 2 En har Tro til
at spise alt; men den skrøbelige spiser kun Urter. 3
Den, som spiser, må ikke ringeagte den, som ikke
spiser; og den, som ikke spiser, må ikke dømme
den, som spiser; thi Gud har taget sig af ham. 4
Hvem er du, som dømmer en andens Tjener? For
sin egen Herre står eller falder han; men han skal
blive stående, thi Herren er mægtig til at lade ham
stå. 5 En agter den ene Dag fremfor den anden, en
anden agter alle dage lige; enhver have fuld Vished i
sit eget Sind! 6 Den, som lægger Vægt på Dagen,

han gør det for Herren. Og den, som spiser, gør det
for Herren, thi han takker Gud; og den, som ikke
spiser, gør det for Herren og takker Gud. 7 Thi ingen
af os lever for sig selv, og ingen dør for sig selv; 8
thi når vi leve, leve vi for Herren, og når vi dø, dø vi
for Herren; derfor, enten vi leve, eller vi dø, ere vi
Herrens. 9 Dertil er jo Kristus død og bleven levende,
at han skal herske både over døde og levende. 10
Men du, hvorfor dømmer du din Broder? eller du,
hvorfor ringeagter du din Broder? Vi skulle jo alle
fremstilles for Guds Domstol. 11 Thi der er skrevet:
"Så sandt jeg lever, siger Herren, for mig skal hvert
Knæ bøje sig, og hver Tunge skal bekende Gud."
12 Altså skal hver af os gøre Gud Regnskab for sig
selv. 13 Derfor, lader os ikke mere dømme hverandre,
men dømmer hellere dette, at man ikke må give sin
Broder Anstød eller Forargelse. 14 Jeg ved og er vis
på i den Herre Jesus, at intet er urent i sig selv; dog,
for den, som agter noget for urent, for ham er det
urent. 15 Thi dersom din Broder bedrøves for Mads
Skyld, da vandrer du ikke mere i Kærlighed. Led
ikke ved din Mad den i Fordærvelse, for hvis Skyld
Kristus er død. 16 Lader derfor ikke eders Gode blive
bespottet! 17 Thi Guds Rige består ikke i at spise
og drikke, men i Retfærdighed og Fred og Glæde i
den Helligånd. 18 Thi den, som deri tjener Kristus, er
velbehagelig for Gud og tækkelig for Menneskene. 19
Derfor, lader os tragte efter det, som tjener til Fred
og indbyrdes Opbyggelse! 20 Nedbryd ikke Guds
Værk for Mads Skyld! Vel er alt rent, men det er ondt
for det Menneske, som spiser med Anstød. 21 Det
er rigtigt ikke at spise Kød eller at drikke Vin eller
at gøre noget, hvoraf din Broder tager Anstød. 22
Den Tro, du har, hav den hos dig selv for Gud! Salig
er den, som ikke dømmer sig selv i det, som han
vælger. 23 Men den, som tvivler, når han spiser, han
er domfældt, fordi det ikke er at Tro; men alt det, som
ikke er af Tro, er Synd.

15 Men vi, som ere stærke, bør bære de svages
Skrøbeligheder og ikke være os selv til Behag.
2 Enhver af os være sin Næste til Behag til det gode,
til Opbyggelse. 3 Thi også Kristus var ikke sig selv til
Behag; men, som der er skrevet: "Deres Forhånelser,
som håne dig, ere faldne på mig." 4 Thi alt, hvad
der er skrevet tilforn, det er skrevet til vor Belæring,
for at vi skulle have Håbet ved Udholdenheden og
Skrifternes Trøst. 5 Men Udholdenhedensog Trøstens
Gud give eder at være enige indbyrdes, som Kristus
Jesus vil det, 6 for at I endrægtigt med een Mund
kunne prise Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader. 7
Derfor tager eder af hverandre, ligesom også Kristus
har taget sig af os, til Guds Ære. 8 Jeg siger nemlig,
at Kristus er bleven Tjener for omskårne for Guds
Sanddruheds Skyld for at stadfæste Forjættelserne til
Fædrene; 9 men at Hedningerne skulle prise Gud
for hans Barmhjertigheds Skyld, som der er skrevet:
"Derfor vil jeg bekende dig iblandt Hedninger og
lovsynge dit Navn," 10 Og atter siges der: "Fryder
eder, I Hedninger, med hans Folk!" 11 Og atter:
"Lover Herren, alle Hedninger, og alle Folkene skulle
prise ham." 12 Og atter siger Esajas: "Komme skal
Isajs Rodskud og han, der rejser sig for at herske
over Hedninger; på ham skulle Hedninger håbe."
13 Men Håbets Gud fylde eder med al Glæde og
Fred, idet I tro, for at I må blive rige i Håbet ved den
Helligånds Kraft! 14 Men også jeg, mine Brødre! har
selv den Forvisning om eder, at I også selv ere fulde
af Godhed, fyldte med al Kundskab, i Stand til også
at påminde hverandre. 15 Dog har jeg for en Del
tilskrevet eder noget dristigere for at påminde eder på
Grund af den Nåde, som er given mig fra Gud 16 til
iblandt Hedningerne at være en Kristi Jesu Offertjener,
der som Præst betjener Guds Evangelium, for at
Hedningerne må blive et velbehageligt Offer, helliget
ved den Helligånd. 17 Således har jeg min Ros i
Kristus Jesus af min Tjeneste for Gud. 18 Thi jeg
vil ikke driste mig til at tale om noget af det, som
Kristus ikke har udført ved mig til at virke Hedningers
Lydighed, ved Ord og Handling, 19 ved Tegns og
Undergerningers Kraft, ved Guds Ånds Kraft, så at
jeg fra Jerusalem og trindt omkring indtil Illyrien har til
fulde forkyndt Kristi Evangelium; 20 dog således, at
jeg sætter min Ære i at forkynde Evangeliet ikke der,
hvor Kristus er nævnet, for at jeg, ikke skal bygge på
en andens Grundvold, 21 men, som der er skrevet:
"De, for hvem der ikke blev kundgjort om ham, skulle
se, og de, som ikke have hørt, skulle forstå." 22
Derfor er jeg også de mange Gange bleven forhindret
i at komme til eder. 23 Men nu, da jeg ikke mere har
Rum i disse Egne og i mange År har haft Længsel
efter at komme til eder, 24 vil jeg, når jeg rejser til
Spanien, komme til eder; thi jeg håber at se eder på
Gennemrejsen og af eder at blive befordret derhen,
når jeg først i nogen Måde er bleven tilfredsstillet hos
eder. 25 Men nu rejser jeg til Jerusalem i Tjeneste
for de hellige. 26 Thi Makedonien og Akaja have
fundet Glæde i at gøre et Sammenskud til de fattige
iblandt de hellige i Jerusalem. 27 De have nemlig
fundet Glæde deri, og de ere deres Skyldnere. Thi
ere Hedningerne blevne delagtige i hines åndelige
Goder, da ere de også skyldige at tjene dem med de

timelige. 28 Når jeg da har fuldbragt dette og beseglet
denne Frugt for dem, vil jeg derfra drage om ad eder
til Spanien. 29 Men jeg ved, at når jeg kommer til
eder, skal jeg komme med Kristi Velsignelses Fylde.
30 Men jeg formaner eder, Brødre! ved vor Herre
Jesus Kristus og ved Åndens Kærlighed til med mig
at stride i eders Bønner for mig til Gud, 31 for at jeg
må udfries fra de genstridige i Judæa, og mit Ærinde
til Jerusalem må blive de hellige kærkomment, 32
for at jeg kan komme til eder med Glæde, ved Guds
Villie, og vederkvæges med eder. 33 Men Fredens
Gud være med eder alle! Amen.

16 Men jeg anbefaler eder Føbe, vor Søster, som
er Tjenerinde ved Menighed i Kenkreæ, 2 for at
I må modtage hende i Herren, som det sømmer sig
de hellige, og yde hende Bistand, i hvad som helst
hun måtte trænge til eder; thi også hun har været
en Hjælperske for mange og for mig selv med. 3
Hilser Priska og Akvila, mine Medarbejdere i Kristus
Jesus, 4 som jo for mit Liv have sat deres egen Hals
i Vove, hvem ikke alene jeg takker, men også alle
Hedningernes Menigheder; 5 og hilser Menigheden i
deres Hus! Hilser Epænetus, min elskede, som er
Asiens Førstegrøde for Kristus. 6 Hilser Maria, som
har arbejdet meget for eder. 7 Hilser Andronikus og
Junias, mine Frænder og mine medfangne, som jo
ere navnkundige iblandt Apostlene og tilmed have
været i Kristus før mig. 8 Hilser Ampliatus, min
elskede i Herren! 9 Hilser Urbanus, vor Medarbejder i
Kristus, og Stakys, min elskede! 10 Hilser Apelles, den
prøvede i Kristus. Hilser dem, som ere af Aristobulus's
Hus. 11 Hilser Herodion, min Frænde! Hilser dem af
Narkissus's Hus, som ere i Herren. 12 Hilser Tryfæna
og Tryfosa, som arbejde i Herren. Hilser; Persis,
den elskede, som jo har arbejdet meget i Herren.
13 Hilser Rufus, den udvalgte i Herren, og hans og
min Moder! 14 Hilser Asynkritus, Flegon, Hermes,
Patrobas, Hermas og Brødrene hos dem! 15 Hilser
Filologus og Julia, Nereus og hans Søster og Olympas
og alle de hellige hos dem! 16 Hilser hverandre med
et helligt Kys! Alle Kristi Menigheder hilse eder! 17
Men jeg formaner eder, Brødre! til at give Agt på dem,
som volde Splittelseme og Forargelseme tvært imod
den Lære, som I have lært, og viger bort fra dem! 18
Thi sådanne tjene ikke vor Herre Kristus, men deres
egen Bug, og ved søde Ord og skøn Tale forføre de
troskyldiges Hjerter. 19 Eders Lydighed er jo kommen
alle for Øre; derfor glæder jeg mig over eder. Men jeg
vil, at I skulle være vise med Hensyn til det gode og
enfoldige med Hensyn til det onde. 20 Men Fredens
Gud skal hastelig knuse Satan under eders Fødder.
Vore Herres Jesu Kristi Nåde være med eder! 21
Timotheus, min Medarbejder, og Lukius og Jason og
Sosipater, mine Frænder, hilse eder. 22 Jeg, Tertius,
som har nedskrevet dette Brev, hilser eder i Herren.
23 Kajus, min og den hele Menigheds Vært, hilser
eder. Erastus, Stadens Rentemester, hilser eder, og
Broderen Kvartus. 24 Vor Herres Jesu Kristi Nåde
være med eder alle! Amen.) 25 Men ham, som kan
styrke eder i mit Evangelium og Forkyndelsen af Jesus
Kristus, i Overensstemmelse med Åbenbarelse af en
Hemmelighed, som var fortiet fra evige Tider, (aiōnios
g166) 26 men nu er bragt for Dagen og ved profetiske
Skrifter efter den evige Guds Befaling kundgjort for
alle Hedningerne til TrosLydighed: (aiōnios g166) 27
Den ene vise Gud ved Jesus Kristus, ham være Ære
i Evigheders Evighed! Amen. (aiōn g165)

1 Korinterne

1 Paulus, Jesu Kristi kaldede Apostel ved Guds
Villie, og Broderen Sosthenes **2** til Guds Menighed,
som er i Korinth, helligede i Kristus Jesus, hellige
ifølge Kald tillige med alle dem, der på ethvert Sted
påkalde vor Herres Jesu Kristi, deres og vor Herres
Navn: **3** Nåde være med eder og Fred fra Gud vor
Fader og den Herre Jesus Kristus! **4** Jeg takker min
Gud altid for eder, for den Guds Nåde, som blev givet
eder i Kristus Jesus, **5** at I ved ham ere blevne rige i
alt, i al Tale og al Kundskab, **6** ligesom Vidnesbyrdet
om Kristus er blevet stadfæstet hos eder, **7** så at I
ikke stå tilbage i nogen Nådegave, idet I forvente vor
Herres Jesu Kristi Åbenbarelse, **8** han, som også
skal stadfæste eder indtil Enden som ustraffelige på
vor Herres Jesu Kristi Dag, **9** Trofast er Gud, ved
hvem I bleve kaldede til Samfund med hans Søn,
Jesus Kristus, vor Herre. **10** Men jeg formaner eder,
Brødre! ved vor Herres Jesu Kristi Navn, at I alle
skulle føre samme Tale, og at der ikke må findes
Splittelser iblandt eder, men at I skulle være forenede
i det samme Sind og i den samme Mening. **11** Thi
det er blevet mig fortalt om eder, mine Brødre! af
Bloes Husfolk, at der er Splidagtighed iblandt eder.
12 Jeg mener dette, at enhver af eder siger: Jeg hører
Paulus til, og jeg Apollos, og jeg Kefas, og jeg Kristus.
13 Er Kristus delt? mon Paulus blev korsfæstet for
eder? eller bleve I døbte til Paulus's Navn? **14** Jeg
takker Gud for, at jeg ikke døbte nogen af eder, uden
Krispus og Kajus, **15** for at ikke nogen skal sige, at
I bleve døbte til mit Navn. **16** Dog, jeg døbte også
Stefanas's Hus; ellers ved jeg ikke, om jeg døbte
nogen anden. **17** Thi Kristus sendte mig ikke for at
døbe, men for at forkynde Evangeliet, ikke med vise
Ord, for at Kristi Kors ikke skulde tabe sin Kraft. **18**
Thi Korsets Ord er vel for dem, som fortabes, en
Dårskab, men for dem, som frelses, for os er det
en Guds Kraft. **19** Thi der er skrevet: "Jeg vil lægge
de vises Visdom øde, og de forstandiges Forstand
vil jeg gøre til intet." **20** Hvor er der en viis? hvor
er der en skriftklog? hvor er der en Ordkæmper al
denne verden? har Gud ikke gjort Verdens Visdom
til Dårskab? **(aiōn g165)** **21** Thi efterdi Verden ved sin
Visdom ikke erkendte Gud i hans Visdom, behagede
det Gud ved Prædikenens Dårskab at frelse dem, som
tro, **22** eftersom både Jøder kræve Tegn, og Grækere
søge Visdom, **23** vi derimod prædike Kristus som
korsfæstet, for Jøder en Forargelse og for Hedninger
en Dårskab, **24** men for selve de kaldede både Jøder
og Grækere, Kristus som Guds Kraft og Guds Visdom.
25 Thi Guds Dårskab er visere end Menneskene,
og Guds Svaghed er stærkere end Menneskene.
26 Thi ser, Brødre! på eders Kaldelse, at I ere ikke
mange vise efter Kødet, ikke mange mægtige, ikke
mange fornemme; **27** men det, som var Dårskab for
Verden udvalgte Gud for at beskæmme de vise, og
det, som var svagt for Verden, udvalgte Gud for at
beskæmme det stærke; **28** og det for Verden uædle
og det ringeagtede, det, som intet var, udvalgte Gud
for at gøre det, som var noget, til intet, **29** for at intet
Kød skal rose sig for Gud. **30** Men ud af ham ere I i
Kristus Jesus, som blev os Visdom fra Gud, både
Retfærdighed og Helliggørelse og Forløsning; **31** for
at, som der er skrevet: "Den, som roser sig, rose sig
af Herren!"

2 Og jeg, Brødre! da jeg kom til eder, kom jeg
ikke og forkyndte eder Gud Vidnesbyrd med
Stormægtighed i Tale eller i Visdom; **2** thi jeg agtede
ikke at vide noget iblandt eder uden Jesus Kristus
og ham korsfæstet; **3** og jeg færdedes hos eder i
Svaghed og i Frygt og megen Bæven, **4** og min Tale
og min Prædiken var ikke med Visdoms overtalende
Ord, men med Ånds og Krafts Bevisning, **5** for at
eders Tro ikke skulde bero på Menneskers Visdom,
men på Guds Kraft. **6** Dog, Visdom tale vi iblandt
de fuldkomne, men en Visdom, der ikke stammer
fra denne Verden, ikke heller fra denne Verdens
Herskere, som blive til intet; **(aiōn g165)** **7** men vi tale
Visdom fra Gud, den hemmelige, den, som var skjult,
som Gud før Verdens Begyndelse forudbestemte til
vor Herlighed, **(aiōn g165)** **8** hvilken ingen af denne
Verdens Herskere har erkendt; thi; havde de erkendt
den, havde de ikke korsfæstet Herlighedens Herre;
(aiōn g165) **9** men, som der er skrevet: "Hvad intet Øje
har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i
noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem,
som elske ham." **10** Men os åbenbarede Gud det
ved Ånden; thi Ånden ransager alle Ting, også Guds
Dybder. **11** Thi hvilket Menneske ved, hvad der er i
Mennesket, uden Menneskets Ånd, som er i ham?
Således har heller ingen erkendt, hvad der er i Gud,
uden Guds Ånd. **12** Men vi have ikke fået Verdens
Ånd, men Ånden fra Gud, for at vi kunne vide, hvad
der er os skænket af Gud; **13** og dette tale vi også,
ikke med Ord, lærte af menneskelig Visdom, men
med Ord, lærte af Ånden, idet vi tolke åndelige Ting
med åndelige Ord. **14** Men det sjælelige Menneske
tager ikke imod de Ting, som høre Guds Ånd til; thi
de ere ham en Dårskab, og han kan ikke erkende

dem, thi de bedømmes åndeligt. 15 Men den åndelige
bedømmer alle Ting, selv derimod bedømmes han
af ingen. 16 Thi hvem har kendt Herrens Sind, så
han skulde kunne undervise ham? Men vi have Kristi
Sind.

3 Og jeg, Brødre! kunde ikke tale til eder som til
åndelige, men som til kødelige, som til spæde
Børn i Kristus. 2 Mælk gav jeg eder at drikke, ikke
fast Føde; thi I kunde endnu ikke tåle det, ja, I kunne
det ikke engang nu; 3 thi endnu ere I kødelige. Når
der nemlig er Nid og Splid iblandt eder, ere I da ikke
kødelige og vandre på Menneskers Vis? 4 Thi når en
siger: "Jeg hører Paulus til," og en anden: "Jeg hører
Apollos til," ere I så ikke "Mennesker"? 5 Hvad er da
Apollos? og hvad er Paulus? Tjenere, ved hvilke I
bleve troende og det, efter som Herren gav enhver. 6
Jeg plantede, Apollos vandede, men Gud gav Vækst.
7 Så er da hverken den noget, som planter, ikke heller
den, som vander, men Gud, som giver Vækst. 8 Den,
som planter, og den, som vander, ere eet; men hver
skal få sin egen Løn efter sit eget Arbejde. 9 Thi
Guds Medarbejdere ere vi; Guds Ager, Guds Bygning
ere I. 10 Efter den Guds Nåde, som blev given mig,
har jeg som en viis Bygmester lagt Grundvold, men
en anden bygger derpå. Men enhver se til, hvorledes
han bygger derpå! 11 thi anden Grundvold kan ingen
lægge end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus.
12 Men dersom nogen på Grundvolden bygger med
Guld, Sølv, kostbare Sten, Træ, Hø, Strå, 13 da
skal enhvers Arbejde blive åbenbaret; thi Dagen skal
gøre det klart, efterdi den åbenbares med Ild, og
hvordan enhvers Arbejde er, det skal Ilden prøve.
14 Dersom det Arbejde, som en har bygget derpå,
består, da skal han få Løn; 15 dersom ens Arbejde
bliver opbrændt, da skal han gå Glip af den; men
selv skal han blive frelst, dog som igennem Ild. 16
Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og Guds Ånd bor i
eder? 17 Dersom nogen fordærver Guds Tempel, skal
Gud fordærve ham; thi Guds Tempel er helligt, og det
ere jo I. 18 Ingen bedrage sig selv! Dersom nogen
tykkes at være viis iblandt eder i denne Verden, han
vorde en Dåre, for at han kan vorde viis. (aiōn g165)
19 Thi denne Verdens Visdom er Dårskab for Gud;
thi der er skrevet: "Han er den, som griber de vise
i deres Træskhed;" 20 og atter:"Herren kender de
vises Tanker, at de ere forfængelige." 21 Derfor rose
ingen sig af Mennesker! Alle Ting ere jo eders, 22
være sig Paulus eller Apollos eller Kefas eller Verden
eller Liv eller Død eller det nærværende eller det
tilkommende: alle Ting ere eders; 23 men I ere Kristi,
og Kristus er Guds.

4 Således agte man os; som Kristi Tjenere og
Husholdere over Guds Hemmeligheder! 2 I øvrigt
kræves her af Husholdere, at man må findes tro,
3 Men mig er det såre lidet at bedømmes af eder
eller af en menneskelig Ret; ja, jeg bedømmer end
ikke mig selv. 4 Thi vel ved jeg intet med mig selv,
dog er jeg ikke dermed retfærdiggjort; men den, som
bedømmer mig, er Herren. 5 Derfor dømmer ikke
noget før Tiden, førend Herren kommer, som både
skal bringe for lyset det, som er skjult i Mørket, og
åbenbare Hjerternes Råd; og da skal enhver få sin
Ros fra Gud. 6 Men dette, Brødre! har jeg anvendt
på mig selv og Apollos for eders Skyld, for at I på
os kunne lære dette "ikke ud over, hvad der står
skrevet", for at ikke nogen af eder for eens Skyld
skal opblæse sig mod en anden. 7 Thi hvem giver
dig Fortrin? og hvad har du, som du ikke har fået
givet? men når du virkelig har fået det, hvorfor roser
du dig da, som om du ikke havde fået det? 8 I ere
allerede mættede, I ere allerede blevne rige, I ere
blevne Konger uden os, ja, gid I dog vare blevne
Konger, for at også vi kunde være Konger med eder!
9 Thi mig synes, at Gud har fremstillet os Apostle som
de ringeste, ligesom dødsdømte; thi et Skuespilere vi
blevne for Verden, både for Engle og Mennesker. 10
Vi ere Dårer for Kristi Skyld, men I ere kloge i Kristus;
vi svage, men I stærke; I hædrede, men vi vanærede.
11 Indtil denne Time lide vi både Hunger og Tørst og
Nøgenhed og få Næveslag og have intet blivende
Sted 12 og arbejde møjsommeligt med vore egne
Hænder. Udskælder man os, velsigne vi; forfølger
man os, finde vi os deri; 13 spotter man os, give vi
gode Ord; som Verdens Fejeskarn ere vi blevne, et
Udskud for alle indtil nu. 14 Ikke for at beskæmme
eder skriver jeg dette; men jeg påminder eder som
mine elskede Børn. 15 Thi om I end have ti Tusinde
Opdragere i Kristus, have I dog ikke mange Fædre;
thi jeg har i Kristus Jesus avlet eder ved Evangeliet.
16 Jeg formaner eder altså, vorder mine Efterfølgere!
17 Derfor har jeg sendt Timotheus til eder, som er
mit elskede og trofaste Barn i Herren, og han skal
minde eder om mine Veje i Kristus, således som
jeg lærer alle Vegne i enhver Menighed. 18 Men
nogle ere blevne opblæste, i den Tanke, at jeg ikke
kommer til eder; 19 men jeg skal snart komme til
eder, om Herren vil, og gøre mig bekendt, ikke med
de opblæstes Ord, men med deres Kraft. 20 Thi Guds
Rige består ikke i Ord, men i Kraft. 21 Hvad ville I?

Skal jeg komme til eder med Ris eller med Kærlighed
og Sagtmodigheds Ånd?

5 I det hele taget høres der om Utugt iblandt eder,
og det sådan Utugt, som end ikke findes iblandt
Hedningerne, at en lever med sin Faders Hustru. **2** Og
I ere opblæste og bleve ikke snarere bedrøvede, for
at den, som har gjort denne Gerning, måtte udstødes
af eders Midte! **3** Thi jeg for min Del, fraværende
med Legemet, men nærværende med Ånden, har
allerede, som om jeg var nærværende, fældet den
Dom over ham, som på sådan, Vis har bedrevet
dette, **4** at, når i vor Herres Jesu Navn I og min
Ånd ere forsamlede, så med vor Herres Jesu Kraft
5 at overgive den pågældende til Satan til Kødets
Undergang, for af Ånden kan frelses på den Herres
Jesu dag. **6** Det er ikke noget smukt, I rose eder af!
Vide I ikke, at en liden Surdejg syrer hele Dejgen? **7**
Udrenser den gamle Surdejg, for at I kunne være
en ny Dejg, ligesom I jo ere usyrede; thi også vort
Påskelam er slagtet, nemlig Kristus. **8** Derfor, lader os
holde Højtid, ikke med gammel Surdejg, ej heller med
Sletheds og Ondskabs Surdejg, men med Renheds
og Sandheds usyrede Brød. **9** Jeg skrev eder til i mit
Brev, at I ikke skulle have Samkvem med utugtige,
10 ikke i al Almindelighed denne Verdens utugtige
eller havesyge og Røvere eller Afgudsdyrkere; ellers
måtte I jo gå ud af Verden. **11** Men nu skrev jeg til
eder, at I ikke skulle have Samkvem, om nogen, der
har Navn af Broder, er en utugtig eller en havesyg
eller en Afgudsdyrker eller en Skændegæst eller en
Dranker eller en Røver, ja, end ikke spise sammen
med en sådan. **12** Thi hvad kommer det mig ved at
dømme dem, som ere udenfor? Dømme I ikke dem,
som ere indenfor? **13** Men dem udenfor skal Gud
dømme. Bortskaffer den onde fra eder selv!

6 Kan nogen af eder, når han har Sag med en
anden, føre det over sit Sind at søge Dom hos
de uretfærdige, og ikke hos de hellige? **2** Eller vide
I ikke, at de hellige skulle dømme Verden? og når
Verden dømmes ved eder, ere I da uværdige til at
sidde til Doms i de ringeste Sager? **3** Vide I ikke, at vi
skulle dømme Engle? end sige da i timelige Ting! **4**
Når I da have Sager om timelige Ting, sætte I da dem
til Dommere, som ere agtede for intet i Menigheden?
5 Til Skam for eder siger jeg det: Er der da slet
ingen viis iblandt eder, som kan dømme sine Brødre
imellem? **6** Men Broder fører Sag imod Broder, og
det for vantro! **7** Overhovedet er jo allerede det en
Fejl hos eder, at I have Retssager med hverandre.
Hvorfor lide I ikke hellere Uret? hvorfor lade I eder
ikke hellere plyndre? **8** Men I gøre Uret og plyndre,
og det Brødre! **9** Eller vide I ikke, at uretfærdige
skulle ikke arve Guds Rige? Farer ikke vild! Hverken
utugtige eller Afgudsdyrkere eller Horkarle eller de
som lade sig bruge til unaturlig Utugt, eller de, som
øve den, **10** eller Tyve eller havesyge eller Drankere,
ingen Skændegæster, ingen Røvere skulle arve
Guds Rige. **11** Og sådanne vare I for en Del; men I
lode eder aftvætte, ja, I bleve helligede, ja, I bleve
retfærdiggjorte ved den Herres Jesu Navn og ved
vor Guds Ånd. **12** Alt er mig tilladt, men ikke alt er
gavnligt; alt er mig tilladt, men jeg skal ikke lade mig
beherske af noget. **13** Maden er for Bugen og Bugen
for Maden; men Gud skal tilintetgøre både denne
og hin. Legemet derimod er ikke for Utugt, men for
Herren, og Herren for Legemet; **14** og Gud har både
oprejst Herren og skal oprejse os ved sin Kraft. **15**
Vide I ikke, at eders Legemer ere Kristi Lemmer?
Skal jeg da tage Kristi Lemmer og gøre Skøgelemmer
deraf? Det være langt fra! **16** Eller vide I ikke, at
den, som holder sig til Skøgen, er eet Legeme med
hende?"Thi de to," hedder det,"skulle blive til eet
Kød." **17** Men den, som holder sig til Herren, er een
Ånd med ham. **18** Flyr Utugt! Enhver Synd, som et
Menneske ellers gør, er uden for Legemet; men den,
som bedriver Utugt, synder imod sit eget Legeme. **19**
Eller vide I ikke, at eders Legeme er et Tempel for
den Helligånd, som er i eder, hvilken I have fra Gud,
og at I ikke ere eders egne? **20** Thi I bleve købte dyrt;
ærer derfor Gud i eders Legeme!

7 Men hvad det angår, hvorom I skreve til mig, da er
det godt for en Mand ikke at røre en Kvinde; **2** men
for Utugts Skyld have hver Mand sin egen Hustru,
og hver Kvinde have sin egen Mand. **3** Manden yde
Hustruen sin Skyldighed; ligeledes også Hustruen
Manden. **4** Hustruen råder ikke over sit eget Legeme,
men Manden; ligeså råder heller ikke Manden over
sit eget Legeme, men Hustruen. **5** Unddrager eder
ikke hinanden, uden måske med fælles Samtykke,
til en Tid, for at I kunne have Ro til Bønnen, og for
så atter at være sammen, for at Satan ikke skal
friste eder, fordi I ikke formå at være afholdende. **6**
Men dette siger jeg som en Indrømmelse, ikke som
en Befaling. **7** Jeg ønsker dog, at alle Mennesker
måtte være, som jeg selv er; men hver har sin egen
Nådegave fra Gud, den ene så, den anden så. **8**
Til de ugifte og til Enkerne siger jeg, at det er godt
for dem, om de forblive som jeg. **9** Men kunne de
ikke være afholdende, da lad dem gifte sig; thi det
er bedre at gifte sig end at lide Brynde. **10** Men de

gifte byder ikke jeg, men Herren, at en Hustru ikke
skal skille sig fra sin Mand; 11 (men om hun virkeligt
skiller sig fra ham, da forblive hun ugift eller forlige
sig med Manden;) og at en Mand ikke skal forlade
sin Hustru. 12 Men til de andre siger jeg, ikke Herren:
Dersom nogen Broder har en vantro Hustru, og denne
samtykker i at bo hos ham, så forlade han hende
ikke! 13 Og dersom en Hustru har en vantro Mand,
og denne samtykker i at bo hos hende, så forlade
hun ikke Manden! 14 Thi den vantro Mand er helliget
ved Hustruen, og den vantro Hustru er helliget ved
Manden; ellers vare jo eders Børn urene, men nu ere
de hellige. 15 Men skiller den vantro sig, så lad ham
skille sig; ingen Broder eller Søster er trælbunden i
sådanne Tilfælde; men Gud har kaldet os til Fred. 16
Thi hvad ved du, Hustru! om du kan frelse din Mand?
eller hvad ved du, Mand! om du kan frelse din Hustru?
17 Kun vandre enhver således, som Herren har tildelt
ham, som Gud har kaldet ham; og således forordner
jeg i alle Menighederne. 18 Blev nogen kaldet som
omskåren, han lade ikke Forhud drage over; er nogen
kaldet som uomskåren, han lade sig ikke omskære!
19 Omskærelse har intet at sige, og Forhud har intet at
sige, men det at holde Guds Bud. 20 Hver blive i den
Stand, hvori han blev kaldet! 21 Blev du kaldet som
Træl, da lad det ikke bekymre dig, men om du også
kan blive fri, da gør hellere Brug deraf! 22 Thi den,
der er kaldet i Herren som Træl, er Herrens frigivne;
ligeså er den, der er kaldet som fri, Kristi Træl. 23
Dyrt bleve I købte, vorde ikke Menneskers Trælle! 24
I den Stand, hvori enhver blev kaldet, Brødre, deri
blive han for Gud! 25 Men om Jomfruerne har jeg ikke
nogen Befaling fra Herren, men giver min Mening
til Hende som den, hvem Herren barmhjertigt har
forundt at være troværdig. 26 Jeg mener altså dette,
at det på Grund af den forhåndenværende Nød er
godt for et Menneske at være således, som han er.
27 Er du bunden til en Kvinde, da søg ikke at blive
løst; er du ikke bunden, da søg ikke en Hustru! 28
Men om du også gifter dig, synder du ikke; og om en
Jomfru gifter sig, synder hun ikke; dog ville sådanne
få Trængsel i Kødet. Men jeg skåner eder. 29 Men
dette siger jeg eder, Brødre! at Tiden er kort, for at
herefter både de, der have Hustruer, skulle være,
som om de ingen have, 30 og de, der græde, som om
de ikke græde, og de, der glæde sig, som om de ikke
glæde sig, og de, der købe, som om de ikke besidde,
31 og de, der bruge denne Verden, som om de ikke
gøre Brug af den; thi denne Verdens Skikkelse forgår.
32 Men jeg ønsker, at I må være uden Bekymring.
Den ugifte er bekymret for de Ting, som høre Herren
til, hvorledes han kan behage Herren; 33 men den
gifte er bekymret for de Ting, som høre Verden til,
hvorledes han kan behage Hustruen. 34 Og der er
også Forskel imellem Hustruen og Jomfruen. Den
ugifte er bekymret for de Ting, som høre Herren til,
for at hun kan være hellig både på Legeme og Ånd;
men den gifte er bekymret for det, som hører Verden
til, hvor ledes hun kan behage Manden. 35 Men dette
siger jeg til eders eget Gavn, ikke for at kaste en
Snare om eder, men for at bevare Sømmelighed og
en urokkelig Vedhængen ved Herren. 36 Men dersom
nogen mener at volde sin ugifte Datter Skam, om hun
sidder over Tiden, og det må så være, han gøre, hvad
han vil, han synder ikke; lad dem gifte sig! 37 Men
den, som står fast i sit Hjerte og ikke er tvungen, men
har Rådighed over sin Villie og har besluttet dette i sit
Hjerte at holde sin Datter ugift, han gør vel. 38 Altså,
både den, som bortgifter sin Datter, gør vel, og den,
som ikke bortgifter hende, gør bedre. 39 En Hustru er
bunden, så længe hendes Mand lever; men dersom
Manden sover hen, er hun fri til at gifte sig med hvem
hun vil, kun at det sker i Herren. 40 Men lykkeligere
er hun, om hun forbliver således, som hun er, efter
min Mening; men også jeg mener at have Guds Ånd.

8 Men hvad Kødet fra Afgudsofrene angår, da
vide vi, fordi vi alle have Kundskab (Kundskaben
opblæser, men Kærligheden opbygger. 2 Dersom
nogen tykkes at kende noget, han kender endnu
ikke således, som man bør kende. 3 Men dersom
nogen elsker Gud, han er kendt af ham.) 4 Hvad
altså Spisningen af Offerkødet angår, da vide vi, at
der er ingen, Afgud i Verden, og at der ingen Gud
er uden een. 5 Thi om der end er såkaldte Guder,
være sig i Himmelen eller på Jorden, som der jo er
mange Guder og mange Herrer, 6 så er der for os
dog kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og
vi til ham, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem
alle Ting ere, og vi ved ham. 7 Dog ikke alle have
den Kundskab. Men der er nogle, som ifølge deres
hidtidige Afgudsvane spise det som Afgudsofferkød,
og deres Samvittighed, som er skrøbelig, besmittes.
8 Men Mad skal ikke bestemme vor Stilling over for
Gud; hverken have vi Fortrin, om vi spise, eller stå
tilbage, om vi ikke spise. 9 Men ser, til, at ikke denne
eders Frihed skal blive til Anstød for de skrøbelige! 10
Thi dersom nogen ser dig, som har Kundskab, sidde
til Bords i et Afgudshus, vil så ikke Samvittigheden
hos den, som er skrøbelig, blive opbygget til at spise
Afgudsofferkødet? 11 Den skrøbelige går jo til Grunde
ved din Kundskab, Broderen, for hvis Skyld Kristus er

død. 12 Men når I således Synde imod Brødrene og
såre deres skrøbelige Samvittighed, Synde I imod
Kristus. 13 Derfor, om Mad forarger min Broder, vil
jeg aldrig i Evighed spise Kød, for at jeg ikke skal
forarge min Broder. (aiōn g165)

9 Er jeg ikke fri? er jeg ikke Apostel? har jeg ikke set
Jesus, vor Herre? er I ikke min Gerning i Herren?
2 Er jeg ikke Apostel for andre, så er jeg det dog i det
mindste for eder; thi Seglet på min Apostelgerning
ere I i Herren. 3 Dette er mit Forsvar imod dem,
som bedømme mig. 4 Have vi ikke Ret til at spise
og drikke? 5 Have vi ikke Ret til at føre en Søster
med om som Hustru, som også de andre Apostle og
Herrens Brødre og Kefas? 6 Eller have alene jeg og
Barnabas ingen Ret til at lade være at arbejde? 7
Hvem tjener vel nogen Sinde i Krig på egen Sold?
Hvem planter en Vingård og spiser ikke dens Frugt?
Eller hvem vogter en Hjord og nyder ikke af Hjordens
Mælk? 8 Taler jeg vel dette blot efter menneskelig Vis,
eller siger ikke også Loven dette? 9 Thi i Mose Lov
er der skrevet: "Du må ikke binde Munden til på en
Okse, som tærsker." Er det Okserne, Gud bekymrer
sig om, 10 eller siger han det ikke i hvert Tilfælde for
vor Skyld? For vor Skyld blev det jo skrevet, fordi den,
som pløjer, bør pløje i Håb, og den, som tærsker, bør
gøre det i Håb om at få sin Del. 11 Når vi have sået
eder de åndelige Ting, er det da noget stort, om vi
høste eders timelige? 12 Dersom andre nyde sådan
Ret over eder, kunde da vi ikke snarere? Dog have vi
ikke brugt denne Ret; men vi tåle alt, for at vi ikke
skulle lægge noget i Vejen for Kristi Evangelium. 13
Vide I ikke, at de, som udføre de hellige Tjenester,
få deres Føde fra Helligdommen, de, som tjene ved
Alteret, dele med Alteret? 14 Således har også Herren
forordnet for dem, som forkynde Evangeliet, at de
skulle leve af Evangeliet. 15 Jeg derimod har ikke
gjort Brug af noget af dette. Jeg skriver dog ikke
dette, for at det skal ske således med mig; thi jeg
vil hellere dø, end at nogen skulde gøre min Ros til
intet. 16 Thi om jeg forkynder Evangeliet, har jeg
ikke noget at rose mig af; der påligger mig nemlig
en Nødvendighed, thi ve mig, om jeg ikke forkynder
det! 17 Gør jeg nemlig dette af fri Villie, så får jeg
Løn; men har jeg imod min Villie fået en Husholdning
betroet, 18 hvad er da min Løn? For at jeg, når jeg
forkynder Evangeliet, skal fremsætte det for intet, så
at jeg ikke gør Brug af min Ret i Evangeliet. 19 Thi
skønt jeg er fri over for alle, har jeg dog gjort mig selv
til Tjener for alle, for at jeg kunde vinde des flere. 20
Og jeg er bleven Jøderne som en Jøde, for at jeg
kunde vinde Jøder; dem under Loven som en under
Loven, skønt jeg ikke selv er under Loven, for at jeg
kunde vinde dem, som ere under Loven; 21 dem
uden for Loven som en uden for Loven, skønt jeg
ikke er uden Lov for God, men under Kristi Lov, for
at jeg kunde vinde dem, som ere uden for Loven.
22 Jeg er bleven skrøbelig for de skrøbelige, for at
jeg kunde vinde de skrøbelige; jeg er bleven alt for
alle, for at jeg i ethvert Fald kunde frelse nogle. 23
Men alt gør jeg for Evangeliets Skyld, for at jeg kan
blive meddelagtig deri. 24 Vide I ikke, at de, som løbe
på Banen, løbe vel alle, men ikkun een får Prisen?
Således skulle I løbe, for at I kunne vinde den. 25
Enhver, som deltager i Kamplegene, er afholdende i
alt; hine nu vel for at få en forkrænkelig Krans, men vi
en uforkrænkelig. 26 Jeg løber derfor ikke som på
det uvisse jeg fægter som en, der ikke slår i Luften;
27 men jeg bekæmper mit Legeme og holder det i
Trældom, for at ikke jeg, som har prædiket for andre,
selv skal blive forkastet.

10 Thi jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvidende
om, at vore Fædre vare alle under Skyen og gik
alle igennem Havet 2 og bleve alle døbte til Moses
i Skyen og i Havet 3 og spiste alle den samme
åndelige Mad 4 og drak alle den samme åndelige
Drik; thi de drak af en åndelig Klippe, som fulgte med;
men Klippen var Kristus. 5 Alligevel fandt Gud ikke
Behag i de fleste af dem; thi de bleve slagne ned i
Ørkenen. 6 Men disse Ting skete som Forbilleder for
os, for at vi ikke skulle begære, hvad ondt er, således
som hine begærede. 7 Bliver ej heller Afgudsdyrkere
som nogle af dem, ligesom der er skrevet: "Folket
satte sig ned at spise og drikke, og de stode op at
lege." 8 Lader os ej heller bedrive Utugt, som nogle
af dem bedreve Utugt, og der faldt på een Dag tre
og tyve Tusinde. 9 Lader os ej heller friste Herren,
som nogle af dem fristede ham og bleve ødelagte
af Slanger. 10 Knurrer ej heller, som nogle af dem
knurrede og bleve ødelagte af Ødelæggeren. 11 Men
dette skete dem forbilledligt, men det blev skrevet til
Advarsel for os, til hvem Tidernes Ende er kommen.
(aiōn g165) 12 Derfor den, som tykkes at stå, se til, at
han ikke falder! 13 Der er ikke kommet andre end
menneskelige Fristelser over eder, og trofast er Gud,
som ikke vil tillade, at I fristes over Evne, men som
sammen med Fristelsen vil skabe også Udgangen
af den, for at I må kunne udholde den. 14 Derfor,
mine elskede, flyr fra Afgudsdyrkelsen! 15 Jeg taler
som til forstandige; dømmer selv, hvad jeg siger.
16 Velsignelsens Kalk, som vi velsigne, er den ikke

Samfund med Kristi Blod? det Brød, som vi bryde, er
det ikke Samfund med Kristi Legeme? 17 Fordi der er
eet Brød, ere vi mange eet Legeme; thi vi få alle Del i
det ene Brød. 18 Ser til Israel efter Kødet; have de,
som spise Ofrene, ikke Samfund med Alteret? 19
Hvad siger jeg da? At Afgudsofferkød er noget? eller
at en Afgud er noget? 20 Nej! men hvad Hedningerne
ofre, ofre de til onde Ånder og ikke til Gud; men jeg
vil ikke, at I skulle få Samfund med de onde Ånder.
21 I kunne ikke drikke Herrens Kalk og onde Ånders
Kalk; I kunne ikke være delagtige i Herrens Bord og i
onde Ånders Bord. 22 Eller skulle vi vække Herrens
Nidkærhed? Mon vi ere stærkere end han? 23 Alt er
tilladt, men ikke alt er gavnligt; alt er tilladt, men ikke
alt opbygger. 24 Ingen søge sit eget, men Næstens!
25 Alt, hvad der sælges i Slagterbod, spiser det, uden
at undersøge noget af Samvittigheds-Hensyn; 26 thi
Herrens er Jorden og dens Fylde. 27 Dersom nogen
af de vantro indbyder eder, og I ville gå derhen, da
spiser alt det, som sættes for eder, uden at undersøge
noget af Samvittigheds-Hensyn. 28 Men dersom
nogen siger til eder: "Dette er Offerkød," da lad være
at spise for hans Skyld, som gav det til Kende, og
for Samvittighedens Skyld. 29 Samvittigheden siger
jeg, ikke ens egen, men den andens; thi hvorfor skal
min Frihed dømmes af en anden Samvittighed? 30
Dersom jeg nyder det med Taksigelse, hvorfor hører
jeg da ilde for det, som jeg takker for? 31 Hvad enten I
derfor spise eller drikke, eller hvad I gøre, da gører alt
til Guds Ære! 32 Værer uden Anstød både for Jøder
og Grækere og for Guds Menighed, 33 ligesom også
jeg i alt stræber at tækkes alle, idet jeg ikke søger,
hvad der gavner mig selv, men hvad der gavner de
mange, for at de kunne frelses.

11 Vorder mine Efterfølgere, ligesom også jeg er
Kristi! 2 Men jeg roser eder, fordi I komme mig i
Hu i alt og holde fast ved Overleveringerne, således
som jeg har overleveret eder dem. 3 Men jeg vil,
at I skulle vide, at Kristus er enhver Mands Hoved;
men Manden er Kvindens Hoved; men Gud er Kristi
Hoved. 4 Hver Mand, som beder eller profeterer med
tildækket Hoved, beskæmmer sit Hoved. 5 Men hver
Kvinde, som beder eller profeterer med utildækket
Hoved, beskæmmer sit Hoved; thi det er lige det
samme, som var hun raget. 6 Thi når en Kvinde
ikke tildækker sig, så lad hende også klippe sit Hår
af; men er det usømmeligt for en Kvinde at klippes
eller rages, da tildække hun sig! 7 Thi en Mand bør
ikke tildække sit Hoved, efterdi han er Guds Billede
og Ære; men Kvinden er Mandens Ære. 8 Mand er
jo ikke af Kvinde, men Kvinde af Mand. 9 Ej heller
er jo Mand skabt for Kvindens Skyld, men Kvinde
for Mandens Skyld. 10 Derfor bør Kvinden have et
Ærbødighedstegn på Hovedet for Englenes Skyld.
11 Dog er hverken Kvinde uden Mand eller Mand
uden Kvinde i Herren. 12 Thi ligesom Kvinden er af
Manden, således er også Manden ved Kvinden; men
alt sammen er det af Gud. 13 Dømmer selv: Er det
sømmeligt, at en Kvinde beder til Gud med utildækket
Hoved? 14 Lærer ikke også selve Naturen eder, at
når en Mand bærer langt Hår, er det ham en Vanære,
15 men når en Kvinde bærer langt Hår, er det hende
en Ære; thi det lange Hår er givet hende som et Slør.
16 Men har nogen Lyst til at trættes herom, da have
vi ikke sådan Skik, og Guds Menigheder ej heller.
17 Men idet jeg giver følgende Formaning, roser jeg
ikke, at I komme sammen, ikke til det bedre, men
til det værre. 18 For det første nemlig hører jeg, at
når I komme sammen i Menighedsforsamling, er der
Splittelser iblandt eder; og for en Del tror jeg det.
19 Thi der må endog være Partier iblandt eder, for
at de prøvede kunne blive åbenbare iblandt eder.
20 Når I da komme sammen, er dette ikke at æde
en Herrens Nadver. 21 Thi under Spisningen tager
enhver sit eget Måltid forud, og den ene hungrer,
den anden beruser sig. 22 Have I da ikke Huse til at
spise og drikke i? eller foragte I Guds Menighed og
beskæmme dem, som intet have? Hvad skal jeg sige
eder? Skal jeg rose eder? I dette roser jeg eder ikke.
23 Thi jeg har modtaget fra Herren, hvad jeg også har
overleveret eder: At den Herre Jesus i den Nat, da
han blev forrådt, tog Brød, 24 takkede og brød det
og sagde: "Dette er mit Legeme, som er for eder;
gører dette til min Ihukommelse!" 25 Ligeså tog han
og, så Kalken efter Aftensmåltidet og sagde: "Denne
Kalk er den nye Pagt i mit Blod; gører dette, så ofte
som I drikke det, til min Ihukommelse!" 26 Thi så ofte,
som I æde dette Brød og drikke Kalken, forkynde
I Herrens Død, indtil han kommer. 27 Derfor, den,
som æder Brødet eller drikker Herrens Kalk uværdigt,
pådrager sig Skyld over for Herrens Legeme og Blod.
28 Men hvert Menneske prøve sig selv, og således
æde han af Brødet og drikke af Kalken! 29 Thi den,
som æder og drikker, æder og drikker sig selv en
Dom til, når han ikke agter på Legenet. 30 Derfor
ere mange skrøbelige og sygelige iblandt eder, og
en Del sover hen. 31 Men dersom vi bedømte os
selv, bleve vi ikke dømte. 32 Men når vi dømmes,
tugtes vi af Herren, for at vi ikke skulle fordømmes
med Verden. 33 Derfor, mine Brødre! når I komme
sammen til Måltid, da venter på hverandre! 34 Når

nogen hungrer, han spise hjemme, for at I ikke skulle
komme sammen til Dom. Men det øvrige skal jeg
forordne, når jeg kommer.

12 Men hvad de åndelige Gaver angår, Brødre!
vil jeg ikke, at I skulle være uvidende. **2** I vide,
at da I vare Hedninger, droges I hen til de stumme
Afguder, som man drog eder. **3** Derfor kundgør jeg
eder, at ingen, som taler ved Guds Ånd, siger: "Jesus
er en Forbandelse," og ingen kan sige: "Jesus er
Herre" uden ved den Helligånd. **4** Der er Forskel på
Nådegaver, men det er den samme Ånd; **5** og der er
Forskel på Tjenester, og det er den samme Herre;
6 og der er Forskel på kraftige Gerninger, men det
er den samme Gud, som virker alt i alle. **7** Men til
enhver gives Åndens Åbenbarelse til det, som er
gavnligt. **8** En gives der nemlig ved Ånden Visdoms
Tale; en anden Kundskabs Tale ifølge den samme
Ånd; **9** en anden Tro i den samme Ånd; en anden
Gaver til at helbrede i den ene Ånd; **10** en anden at
udføre kraftige Gerninger; en anden profetisk Gave;
en anden at bedømme Ånder; en anden forskellige
Slags Tungetale; en anden Udlægning af Tungetale.
11 Men alt dette virker den ene og samme Ånd, som
uddeler til enhver især; efter som han vil. **12** Thi
ligesom Legemet er eet og har mange Lemmer, men
alle Legemets Lemmer, skønt de ere mange, dog ere
eet Legeme, således også Kristus. **13** Thi med een
Ånd bleve vi jo alle døbte til at være eet Legeme,
hvad enten vi ere Jøder eller Grækere, Trælle eller
frie; og alle fik vi een Ånd at drikke **14** Legemet er jo
heller ikke eet Lem, men mange. **15** Dersom Foden
vilde sige: "Fordi jeg ikke er Hånd, hører jeg ikke til
Legemet," så ophører den dog ikke derfor at høre til
Legemet. **16** Og dersom Øret vilde sige: "Fordi jeg
ikke er Øje, hører jeg ikke til Legemet," så ophører det
dog ikke derfor at høre til Legemet. **17** Dersom hele
Legemet var Øje, hvor blev da Hørelsen? Dersom det
helt var Hørelse, hvor blev da Lugten? **18** Men nu
har Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, på Legemet,
efter som han vilde. **19** Men dersom de alle vare eet
Lem, hvor blev da Legemet? **20** Nu er der derimod
mange Lemmer og dog kun eet Legeme. **21** Øjet kan
ikke sige til Hånden: "Jeg har dig ikke nødig," eller
atter Hovedet til Fødderne: "Jeg har eder ikke nødig."
22 Nej, langt snarere ere de Lemmer på Legemet
nødvendige, som synes at være de svageste, **23** og
de, som synes os mindre ærefolde på Legemet, dem
klæde vi med des mere Ære; og de Lemmer, vi blues
ved, omgives med desto større Blufærdighed; **24** de
derimod, som vi ikke blues ved, have det ikke nødig.
Men Gud har sammenføjet Legemet således, at han
tillagde det ringere mere Ære; **25** for at der ikke skal
være Splid i Legemet, men, for at Lemmerne skulle
have samme Omsorg for hverandre; **26** og hvad enten
eet Lem lider, lide alle Lemmerne med, eller eet Lem
bliver hædret, glæde alle Lemmerne sig med. **27**
Men I ere Kristi Legeme, og Lemmer enhver især.
28 Og nogle satte Gud i Menigheden for det første
til Apostle, for det andet til Profeter, for det tredje til
Lærere, dernæst kraftige Gerninger, dernæst Gaver
til at helbrede. til at hjælpe, til at styre, og forskellige
Slags Tungetale. **29** Mon alle ere Apostle? mon alle
ere Profeter? mon alle ere Lærere? mon alle gøre
kraftige Gerninger? **30** mon alle have Gaver til at
helbrede? mon alle tale i Tunger? mon alle udlægge?
31 Men tragter efter de største Nådegaver! Og yder
mere viser jeg eder en ypperlig Vej.

13 Taler jeg med Menneskers og Engles Tunger,
men ikke har Kærlighed, da er jeg bleven et
lydende Malm eller en klingende Bjælde. **2** Og har
jeg profetisk Gave og kender alle Hemmelighederne
og al Kundskaben, og har jeg al Troen, så at jeg
kan flytte Bjerge, men ikke har Kærlighed, da er
jeg intet. **3** Og uddeler jeg alt, hvad jeg ejer, til
de fattige og giver mit Legeme hen til at brændes,
men ikke har Kærlighed, da gavner det mig intet. **4**
Kærligheden er langmodig, er velvillig; Kærligheden
bærer ikke Nid; Kærligheden praler ikke, opblæses
ikke, **5** gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget,
forbitres ikke, tilregner ikke det onde; **6** glæder sig
ikke over Uretfærdigheden, men glæder sig ved
Sandheden; **7** den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder
alt. **8** Kærligheden bortfalder aldrig; men enten det er
profetiske Gaver, de skulle forgå, eller Tungetale, den
skal ophøre, eller Kundskab, den skal forgå; **9** thi vi
kende stykkevis og profetere stykkevis; **10** men når
det fuldkomne kommer, da skal det stykkevise forgå.
11 Da jeg var Barn, talte jeg som et Barn, tænkte jeg
som et Barn, dømte jeg som et Barn; efter at jeg er
bleven Mand, har jeg aflagt det barnagtige. **12** Nu se
vi jo i et Spejl, i en Gåde, men da skulle vi se Ansigt
til Ansigt; nu kender jeg stykkevis, men da skal jeg
erkende, ligesom jeg jo blev erkendt. **13** Så blive
da Tro, Håb, Kærlighed disse tre; men størst iblandt
disse er Kærligheden.

14 Higer efter Kærligheden, og tragter efter de
åndelige Gaver men mest efter at profetere. **2**
Thi den; som taler i Tunger, taler ikke for Mennesker,
men for Gud; thi ingen forstår det, men han taler
Hemmeligheder i Ånden. **3** Men den, som profeterer,

taler Mennesker til Opbyggelse og Formaning og
Trøst. 4 Den, som taler i Tunger, opbygger sig selv;
men den, som profeterer, opbygger en Menighed.
5 Men jeg ønsker, at I alle måtte tale i Tunger,
men endnu hellere, at I måtte profetere; den, som
profeterer, er større end den, som taler i Tunger,
med mindre han udlægger det, for at Menigheden
kan få Opbyggelse deraf. 6 Men nu, Brødre! dersom
jeg kommer til eder og taler i Tunger, hvad vil jeg
da gavne eder, hvis jeg ikke taler til eder enten ved
Åbenbaring eller ved Kundskab, enten ved Profeti
eller ved Lære? 7 Selv de livløse Ting, som give Lyd,
være sig en Fløjte eller en Harpe, når de ikke gøre
Skel imellem Tonerne, hvorledes skal man så kunne
forstå, hvad der spilles på Fløjten eller Harpen? 8 Ja,
også når en Basun giver en utydelig Lyd, hvem vil da
berede sig til Krig? 9 Således også med eder: dersom
I ikke ved Tungen fremføre tydelig Tale, hvorledes
skal man da kunne forstå det, som tales? I ville jo tale
hen i Vejret. 10 Der er i Verden, lad os sige, så og
så mange Slags Sprog, og der er intet af dem, som
ikke har sin Betydning. 11 Dersom jeg nu ikke kender
Sprogets Betydning, bliver jeg en Barbar for den, som
taler, og den, som taler, bliver en Barbar for mig. 12
Således også med eder: når I tragte efter åndelige
Gaver, da lad det være til Menighedens Opbyggelse,
at I søge at blive rige derpå 13 " Derfor, den, som taler
i Tunger, han bede om, at han må kunne udlægge
det. 14 Thi dersom: jeg taler i Tunger og beder, da
beder. vel min Ånd, men min Forstand er uden Frugt.
15 Hvad da? Jeg vil bede med Ånden, men jeg vil
også bede med Forstanden; jeg vil lovsynge med
Ånden, men jeg vil også lovsynge med Forstanden.
16 Ellers, når du priser Gud i Ånden, hvorledes vil da
den, som indtager den uindviedes Plads, kunne sige
sit Amen til din Taksigelse, efterdi han ikke ved, hvad
du siger? 17 Thi vel er din Taksigelse smuk, men den
anden opbygges ikke. 18 Jeg takker Gud for, at jeg
mere end I alle taler i Tunger. 19 Men i en Menighed
vil jeg hellere tale fem Ord med min Forstand, for at
jeg også kan undervise andre, end ti Tusinde Ord
i Tunger. 20 Brødre! vorder ikke Børn i Forstand,
men værer Børn i Ondskab, i Forstand derimod
vorder fuldvoksne! 21 Der er skrevet i Loven: "Ved
Folk med fremmede Tungemål og ved fremmedes
Læber vil jeg tale til dette Folk, og de skulle end
ikke således høre mig, siger Herren." 22 Således er
Tungetalen til et Tegn, ikke for dem, som tro, men for
de vantro; men den profetiske Gave er det ikke for de
vantro, men for dem, som tro. 23 Når altså den hele
Menighed kommer sammen, og alle tale i Tunger,
men der kommer uindviede eller vantro ind, ville de
da ikke sige, at I rase? 24 Men dersom alle profetere,
og der kommer nogen vantro eller uindviet ind, da
overbevises han af alle, han bedømmes af alle, 25
hans Hjertes skjulte Tanker åbenbares, og så vil han
falde på sit Ansigt og tilbede Gud og forkynde, at Gud
er virkelig i eder. 26 Hvad da Brødre? Når I komme
sammen, da har enhver en Lovsang, en Lære, en
Åbenbaring, en Tungetale, en Udlægning; alt ske
til Opbyggelse! 27 Dersom nogen taler i Tunger, da
være det to, eller i det højeste tre hver Gang, og
den ene efter den anden, og een udlægge det! 28
Men dersom der ingen Udlægger er til Stede, da tie
hin i Menigheden, men han tale for sig selv og for
Gud! 29 Men af Profeter tale to eller tre, og de andre
bedømme det; 30 men dersom en anden, som sidder
der, får en Åbenbarelse, da tie den første! 31 Thi I
kunne alle profetere, den ene efter den anden, for
at alle kunne lære, og alle blive formanede, 32 og
Profeters Ånder ere Profeter undergivne. 33 Thi Gud
er ikke Forvirringens, men Fredens Gud. Ligesom i
alle de helliges Menigheder 34 skulle eders Kvinder
tie i Forsamlingerne; thi det tilstedes dem ikke at tale,
men lad dem underordne sig, ligesom også Loven
siger. 35 Men ville de lære noget, da adspørge de
deres egne Mænd hjemme; thi det er usømmeligt
for en Kvinde at tale i en Menighedsforsamling. 36
Eller er det fra eder, at Guds Ord er udgået? eller
er det til eder alene, at det er kommet? 37 Dersom
nogen tykkes, at han er en Profet eller åndelig, han
erkende, at hvad jeg skriver til eder, er Herrens Bud.
38 Men er nogen uvidende derom, så får han være
uvidende! 39 Altså, mine Brødre! tragter efter at
profetere og forhindrer ikke Talen i Tunger! 40 Men alt
ske sømmeligt og med Orden!

15 Men jeg kundgør eder, Brødre, det Evangelium,
som jeg Forkyndte eder, hvilket I også modtoge,
i hvilket I også stå, 2 ved hvilket I også frelses,
hvis I fastholde, med hvilket Ord jeg forkyndte eder
det - ellers troede I forgæves. 3 Jeg overleverede
eder nemlig som noget af det første, hvad jeg også
har modtaget: at Kristus døde for vore Synder, efter
Skrifterne; 4 og at han blev begravet; og at han er
bleven oprejst den tredje Dag, efter Skrifterne; 5 og
at han blev set af Kefas, derefter af de tolv; 6 derefter
blev han set af over fem Hundrede Brødre på een
Gang, af hvilke de fleste endnu ere i Live, men nogle
ere hensovede; 7 derefter blev han set af Jakob,
dernæst af alle Apostlene; 8 men sidst af alle blev
han set også af mig som det ufuldbårne Foster; 9 thi

jeg er den ringeste af Apostlene, jeg, som ikke er
værd at kaldes Apostel, fordi jeg har forfulgt Guds
Menighed. 10 Men af Guds Nåde er jeg det, jeg er,
og hans Nåde imod mig har ikke været forgæves;
men jeg har arbejdet mere end de alle, dog ikke jeg,
men Guds Nåde, som er med mig. 11 Hvad enten
det da er mig eller de andre, således prædike vi, og
således troede I. 12 Men når der prædikes, at Kristus
er oprejst fra de døde, hvorledes sige da nogle iblandt
eder, at der ikke er dødes Opstandelse? 13 Dersom
der ikke er dødes Opstandelse, da er ikke heller
Kristus oprejst. 14 Men er Kristus ikke oprejst, da er
vor Prædiken jo tom, og eders Tro også tom. 15 Men
vi blive da også fundne som falske Vidner om Gud,
fordi vi have vidnet imod Gud, at han oprejste Kristus,
hvem han ikke har oprejst, såfremt døde virkelig ikke
oprejses. 16 Thi dersom døde ikke oprejses, da er
Kristus ikke heller oprejst. 17 Men dersom Kristus ikke
er oprejst, da er eders Tro forgæves; så ere I endnu
i eders Synder; 18 da gik altså også de, som ere
hensovede i Kristus, fortabt. 19 Have vi alene i dette
Liv sat vort Håb til Kristus, da ere vi de ynkværdigste
af alle Mennesker. 20 Men nu er Kristus oprejst
fra de døde, som Førstegrøde af de hensovede.
21 Thi efterdi Død kom ved et Menneske, er også
dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. 22
Thi ligesom alle dø i Adam, således skulle også alle
levendegøres i Kristus. 23 Dog hver i sit Hold: som
Førstegrøde Kristus, dernæst de, som tilhøre Kristus,
ved hans Tilkommelse. 24 Derpå kommer Enden, når
han overgiver Gud og Faderen Riget, når han har
tilintetgjort hver Magt og hver Myndighed og Kraft.
25 Thi han bør være Konge, indtil han får lagt alle
Fjenderne under sine Fødder. 26 Den sidste Fjende,
som tilintetgøres, er Døden. 27 Han har jo "lagt alle
Ting under hans Fødder." Men når han" siger: "Alt
er underlagt" - åbenbart med Undtagelse af den,
som underlagde ham alt - 28 når da alle Ting ere
blevne ham underlagte, da skal også Sønnen selv
underlægge sig ham, som har underlagt ham alle
Ting, for at Gud kan være alt i alle. 29 Hvad ville
ellers de udrette, som lade sig døbe for de døde?
Dersom døde overhovedet ikke oprejses, hvorfor lade
de sig da døbe for dem? 30 Hvorfor udsætte da også
vi os hver Time for Fare? 31 Jeg dør daglig, så sandt
jeg har eder, Brødre, at rose mig af i Kristus Jesus,
vor Herre. 32 Hvis jeg som et almindeligt Menneske
har kæmpet med vilde Dyr i Efesus, hvad Gavn har
jeg så deraf? Dersom døde ikke oprejses, da "lader
os spise og drikke, thi i Morgen dø vi." 33 Farer ikke
vild; slet Omgang fordærver gode Sæder! 34 Vorder
ædrue, som det bør sig, og synder ikke; thi nogle
kende ikke Gud; til Skam for eder siger jeg det. 35
Men man vil sige: "Hvorledes oprejses de døde?
hvad Slags Legeme komme de med?" 36 Du Dåre!
det, som du sår, bliver ikke levendegjort, dersom
det ikke dør. 37 Og hvad du end sår, da sår du ikke
det Legeme, der skal vorde, men et nøgent Korn,
være sig af Hvede eller af anden Art. 38 Men Gud
giver det et Legeme, således som han har villet, og
hver Sædart sit eget Legeme. 39 Ikke alt Kød er det
samme Kød, men eet er Menneskers, et andet Kvægs
Kød, et andet Fugles Kød, et andet Fisks. 40 Og der
er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een
er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiskes.
41 Een er Solens Glans og en anden Månens Glans
og en anden Stjernernes Glans; thi den ene Stjerne
er forskellig fra den anden i Glans. 42 Således er
det også med de dødes Opstandelse: det såes i
Forkrænkelighed, det oprejses i Uforkrænkelighed; 43
det såes i Vanære, det oprejses i Herlighed; det såes
i Skrøbelighed, det oprejses i Kraft; 44 der såes et
sjæleligt Legeme, der oprejses et åndeligt Legeme.
Når der gives et sjæleligt Legeme, gives der også
et åndeligt. 45 Således er der også skrevet: "Det
første Menneske, Adam, blev til en levende Sjæl;"den
sidste Adam blev til en levendegørende Ånd. 46 Men
det åndelige er ikke det første, men det sjælelige;
derefter det åndelige. 47 Det første Menneske var af
Jord, jordisk; det andet Menneske er fra Himmelen.
48 Sådan som den jordiske var, sådanne ere også de
jordiske; og sådan som den himmelske er, sådanne
ere også de himmelske. 49 Og ligesom vi have båret
den jordiskes Billede, således skulle vi også bære
den himmelskes Billede! 50 Men dette siger jeg,
Brødre! at Kød og Blod kan ikke arve Guds Rige, ej
heller arver Forkrænkeligheden Uforkrænkeligheden.
51 Se, jeg siger eder en Hemmelighed: Alle skulle vi
ikke hensove, men vi skulle alle forvandles 52 i et Nu,
i et Øjeblik, ved den sidste Basun; thi Basunen skal
lyde, og de døde skulle oprejses uforkrænkelige, og
vi skulle forvandles. 53 Thi dette forkrænkelige må
iføre sig Uforkrænkelighed, og dette dødelige iføre
sig Udødelighed. 54 Men når dette forkrænkelige har
iført sig Uforkrænkelighed, og dette dødelige har iført
sig Udødelighed, da skal det Ord opfyldes, som er
skrevet: "Døden er opslugt til Sejr." 55 "Død, hvor er
din Sejr? Død, hvor er din Brod?" (Hadēs g86) 56 Men
Dødens Brod er Synden, og Syndens Kraft er Loven.
57 Men Gud ske Tak, som giver os Sejren ved vor
Herre Jesus Kristus! 58 Derfor, mine elskede Brødre!

bliver faste, urokkelige, altid rige i Herrens Gerning,
vidende, at eders Arbejde er ikke forgæves i Herren.

16 Men hvad Indsamlingen til de hellige angår,
da gører også I, ligesom jeg forordnede for
Menighederne i Galatien! **2** Hver første Dag i Ugen
lægge enhver af eder hjemme hos sig selv noget
til Side og samle, hvad han måtte have Lykke til,
for at der ikke først skal ske Indsamlinger, når jeg
kommer. **3** Men når jeg kommer, vil jeg sende, hvem
I måtte finde skikkede dertil, med Breve for at bringe
eders Gave til Jerusalem. **4** Men dersom det er
værd, at også jeg rejser med, da kunne de rejse
med mig. **5** Men jeg vil komme til eder, når jeg er
dragen igennem Makedonien; thi jeg drager igennem
Makedonien; **6** men hos eder vil jeg måske blive eller
endog overvintre, for at I kunne befordre mig videre,
hvor jeg så rejser hen. **7** Thi nu vil jeg ikke se eder på
Gennemrejse; jeg håber nemlig at forblive nogen Tid
hos eder, om Herren vil tilstede det. **8** Men i Efesus vil
jeg forblive indtil Pinsen; **9** thi en Dør står mig åben,
stor og virksom, og der er mange Modstandere. **10**
Men om Timotheus kommer, da ser til, at han kan
færdes hos eder uden Frygt; thi han gør Herrens
Gerning, såvel som jeg. **11** Derfor må ingen ringeagte
ham; befordrer ham videre i Fred, for at han kan
komme til mig; thi jeg venter ham med Brødrene. **12**
Men hvad Broderen Apollos angår, da har jeg meget
opfordret ham til at komme til eder med Brødrene;
men det var i hvert Fald ikke hans Villie at komme
nu, men han vil komme, når han får belejlig Tid.
13 Våger, står faste i Troen, værer mandige, værer
stærke! **14** Alt ske hos eder i Kærlighed! **15** Men
jeg formaner eder, Brødre - I kende Stefanas's Hus,
at det er Akajas Førstegrøde, og de have hengivet
sig selv til at tjene de hellige - **16** til at også I skulle
underordne eder under sådanne og enhver, som
arbejder med og har Besvær. **17** Men jeg glæder
mig ved Stefanas's og Fortunatus's og Akaikus's
Nærværelse, fordi disse have udfyldt Savnet af eder;
18 thi de have vederkvæget min Ånd og eders.
Skønner derfor på sådanne! **19** Menighederne i Asien
hilse eder. Akvila og Priska hilse eder meget i Herren
tillige med Menigheden i deres Hus. **20** Alle Brødrene
hilse eder. Hilser hverandre med et helligt Kys! **21**
Hilsenen med min, Paulus's egen Hånd. **22** Dersom
nogen ikke elsker Herren, han være en Forbandelse!
Maran Atha. **23** Den Herres Jesu Nåde være med
eder! **24** Min Kærlighed med eder alle i Kristus Jesus!

2 Korinterne

1 Paulus, ved Guds Villie Kristi Jesu Apostel, og
Broderen Timotheus til Guds Menighed, som er
i Korinth, tillige med alle de hellige, som ere i hele
Akaja: **2** Nåde være med eder og Fred fra Gud vor
Fader og den Herre Jesus Kristus! **3** Lovet være Gud
og vor Herres Jesu Kristi Fader, Barmhjertighedens
Fader og al Trøsts Gud, **4** som trøster os under al vor
Trængsel, for at vi må kunne trøste dem, som ere i
alle Hånde Trængsel, med den Trøst, hvormed vi selv
trøstes af Gud! **5** Thi ligesom Kristi Lidelser komme
rigeligt over os, således bliver også vor Trøst rigelig
ved Kristus. **6** Men hvad enten vi lide Trængsel,
sker det til eders Trøst og Frelse, eller vi trøstes,
sker det til eders Trøst, som viser sin Kraft i, at I
udholde de samme Lidelser, som også vi lide; og vort
Håb om eder er fast, **7** efterdi vi vide, at ligesom I
ere delagtige i Lidelserne, således ere I det også i
Trøsten. **8** Thi vi ville ikke, Brødre! at I skulle være
uvidende om den Trængsel, som kom over os i Asien,
at vi bleve overvættes besværede, over Evne, så at
vi endog mistvivlede om Livet. **9** Ja, selv have vi hos
os selv fået det Svar: "Døden", for at vi ikke skulde
forlade os på os selv, men på Gud, som oprejser
de døde, **10** han, som friede os ud af så stor en
Dødsfare og vil fri os, til hvem vi have sat vort Håb, at
han også fremdeles vil fri os, **11** idet også I komme os
til Hjælp med Bøn for os, for at der fra mange Munde
må blive rigeligt takket for os, for den Nåde, som er
bevist os. **12** Thi dette er vor Ros, vor Samvittigheds
Vidnesbyrd, at i Guds Hellighed og Renhed, ikke i
kødelig Visdom, men i Guds Nåde have vi færdedes i
Verden, men mest hos eder. **13** Thi vi skrive eder ikke
andet til end det, som I læse eller også erkende; men
jeg håber, at I indtil Enden skulle erkende, **14** ligesom
I også til Dels have erkendt om os, at vi ere eders
Ros, ligesom I ere vor, på den Herres Jesu Dag. **15**
Og i Tillid hertil havde jeg i Sinde at komme først til
eder, for at I skulde få Nåde to Gange, **16** og om ad
eder at drage til Makedonien og atter fra Makedonien
at komme til eder og blive befordret videre af eder
til Judæa. **17** Når jeg nu havde dette i Sinde, mon
jeg da så handlede i Letsindighed? Eller hvad jeg
beslutter, beslutter jeg det efter Kødet, for at der hos
mig skal være Ja, Ja og Nej, Nej? **18** Så sandt Gud
er trofast, er vor Tale til eder ikke Ja og Nej. **19** Thi
Guds Søn, Kristus Jesus, som blev prædiket iblandt
eder ved os, ved mig og Silvanus og Timotheus, han
blev ikke Ja og Nej, men Ja er vorden i ham. **20** Thi
så mange, som Guds Forjættelser ere, i ham have de
deres Ja; derfor få de også ved ham deres Amen,
Gud til Ære ved os. **21** Men den, som holder os med
eder fast til Kristus og salvede os, er Gud, **22** som
også beseglede os og gav os Åndens Pant i vore
Hjerter. **23** Men jeg kalder Gud til Vidne over min Sjæl
på, at det var for at skåne eder, at jeg ikke igen kom
til Korinth. **24** Ikke at vi ere Herrer over eders Tro,
men vi ere Medarbejdere på eders Glæde; thi i Troen
stå I.

2 Men jeg beslutte dette hos mig selv, at jeg vilde
ikke atter komme til eder med Bedrøvelse. **2** Thi
dersom jeg bedrøver eder, hvem er da den, som gør
mig glad, uden den, som bedrøves af mig? **3** Og
jeg skrev netop derfor, for at jeg ikke, når jeg kom,
skulde have Bedrøvelse af dem, som jeg burde have
Glæde af, idet jeg havde den Tillid til eder alle, at min
Glæde deles af eder alle. **4** Thi ud af stor Hjertets
Trængsel og Beklemthed skrev jeg eder til, under
mange Tårer, ikke for at I skulde blive bedrøvede,
men for at I skulde kende den Kærlighed, som jeg
har særlig til eder. **5** Men dersom nogen har voldt
Bedrøvelse, har han ikke bedrøvet mig, men til Dels,
for ikke at sige det hårdere, eder alle. **6** Det er nok for
ham med denne Straf, som han har fået af de fleste,
7 så at I tværtimod snarere skulle tilgive og trøste
ham, for at han ikke skal drukne i den alt for store
Bedrøvelse. **8** Derfor formaner jeg eder til at vedtage
at vise ham Kærlighed. **9** Det var nemlig også derfor,
at jeg skrev, for at erfare, hvor vidt I stå Prøve, om
I ere lydige i alt. **10** Men hvem I tilgive noget, ham
tilgiver også jeg; thi også hvad jeg selv har tilgivet,
om jeg har tilgivet noget, det har jeg gjort for eders
Skyld, for Kristi Åsyn, **11** for at vi ikke skulle bedrages
af Satan; thi hans Anslag ere os ikke ubekendte. **12**
Da jeg kom til Troas for at prædike Kristi Evangelium,
og der var åbnet mig en Dør i Herren, **13** da havde
jeg ingen Ro i min Ånd, fordi jeg ikke fandt Titus,
min Broder; men jeg tog Afsked med dem og drog til
Makedonien. **14** Men Gud ske Tak, som altid fører
os i Sejrstog i Kristus og lader sin Kundskabs Duft
blive kendelig ved os på ethvert Sted. **15** Thi en Kristi
Vellugt ere vi for Gud, iblandt dem, som frelses, og
iblandt dem, som fortabes, **16** for disse en Duft af
Død til Død, for hine en Duft af Liv til Liv. Og hvem
er dygtig dertil? **17** Thi vi ere ikke som de mange,
at vi gøre en Forretning af Guds Ord, men som af
Renhed, som af Gud tale vi for Guds Åsyn i Kristus.

3 Begynde vi atter at anbefale os selv? eller behøve
vi, som nogle, Anbefalingsbreve til eder eller fra
eder? **2** I ere vort Brev, som er indskrevet i vore
Hjerter, og som kendes og læses af alle Mennesker,
3 idet det ligger klart som Dagen, at I ere et Kristi
Brev, udfærdiget af os, indskrevet ikke med Blæk,
men med den levende Guds Ånd, ikke på Stentavler,
men på Hjerters Kødtavler. **4** Men en sådan Tillid
have vi til Gud ved Kristus, **5** ikke at vi af os selv
ere dygtige til at udtænke noget som ud af os selv;
men vor Dygtighed er af Gud, **6** som også gjorde
os dygtige til at være en ny Pagts Tjenere, ikke
Bogstavens, men Åndens; thi Bogstaven ihjelslår,
men Ånden levendegør. **7** Men når Dødens Tjeneste,
med Bogstaver indristet i Sten, fremtrådte i Herlighed,
så at Israels Børn ikke kunde fæste Øjet på Moses's
Ansigt på Grund af hans Ansigts Herlighed, som
dog forsvandt, **8** hvorledes skal da ikke Åndens
Tjeneste end mere være i Herlighed? **9** Thi når
Fordømmelsens Tjeneste havde Herlighed, er meget
mere Retfærdighedens Tjeneste rig på Herlighed.
10 Ja, det herlige er jo i dette Tilfælde endog uden
Herlighed i Sammenligning med den endnu større
Herlighed. **11** Thi når det, der forsvandt, fremtrådte
med Herlighed, da skal meget mere det, der bliver,
være i Herlighed. **12** Efterdi vi altså have et sådant
Håb, gå vi frem med stor Frimodighed **13** og gøre
ikke som Moses, der lagde et Dække over sit Ansigt,
for at Israels Børn ikke skulde fæste Øjet på, at det,
der forsvandt, fik Ende. **14** Men deres Tanker bleve
forhærdede; thi indtil den Dag i Dag forbliver det
samme Dække over Oplæsningen af den gamle Pagt
uden at tages bort; thi i Kristus er det, at det svinder.
15 Men der ligger indtil denne Dag et Dække over
deres Hjerte, når Moses oplæses; **16** når de derimod
omvende sig til Herren, da borttages Dækket. **17**
Men Herren er Ånden, og hvor Herrens Ånd er, er
der Frihed. **18** Men alle vi, som med ubedækket
Ansigt skue Herrens Herlighed som i et Spejl, blive
forvandlede til det samme Billede, fra Herlighed til
Herlighed, så som det er fra Åndens Herre.

4 Derfor, da vi have denne Tjeneste efter den
Barmhjertighed, som er bleven os til Del, så
tabe vi ikke Modet; **2** men vi have frasagt os
de skammelige Smugveje, så vi ikke vandre i
Træskhed, ej heller forfalske Guds Ord, men
ved Sandhedens Åbenbarelse anbefale os til alle
Menneskers Samvittighed for Guds Åsyn. **3** Men om
også vort Evangelium er tildækket, da er det tildækket
iblandt dem, som fortabes, **4** dem, i hvem denne
Verdens Gud har forblindet de vantros Tanker, for
at Lyset ikke skulde skinne fra Evangeliet om Kristi
Herlighed, han, som er Guds Billede. **(aiōn g165)** **5**
Thi ikke os selv prædike vi, men Kristus Jesus som
Herre, os derimod som eders Tjenere for Jesu Skyld.
6 Thi Gud, som sagde: "Af Mørke skal Lys skinne
frem", han har ladet det skinne i vore Hjerter for, at
bringe Kundskaben om Guds Herlighed på Kristi Åsyn
for Lyset. **7** Men denne Skat have vi i Lerkar, for at
den overvættes Kraft må være Guds, og ikke fra os,
8 vi, som trænges på alle Måder, men ikke stænges
inde, ere tvivlrådige, men ikke fortvivlede, **9** forfulgte,
men ikke forladte, nedslagne, men ikke ihjelslagne,
10 altid bærende Jesu Dødelse om i Legemet, for at
også Jesu Liv må åbenbares i vort Legeme. **11** Thi
altid overgives vi, som leve, til Død for Jesu Skyld, for
at også Jesu Liv må åbenbares i vort dødelige Kød.
12 Således er Døden virksom i os, men Livet i eder!
13 Men efterdi vi have den samme Troens Ånd, som
der er skrevet: "Jeg troede, derfor talte jeg," så tro
også vi, og derfor tale vi også, **14** idet vi vide, at han,
som oprejste den Herre Jesus, skal også oprejse os
med Jesus og fremstille os tillige med eder. **15** Thi
det sker alt sammen for eders Skyld, for at Nåden
må vokse ved at nå til flere, og til Guds Ære forøge
Taksigelsen. **16** Derfor tabe vi ikke Modet; men om
også vort udvortes Menneske fortæres, fornyes dog
vort indvortes Dag for Dag. **17** Thi vor Trængsel, som
er stakket og let, virker for os over al Måde og Mål en
evig Vægt af Herlighed, **(aiōnios g166)** **18** idet vi ikke se
på de synlige Ting, men på de usynlige; thi de synlige
ere timelige, men de usynlige ere evige. **(aiōnios g166)**

5 Thi vi vide, at dersom vor jordiske Teltbolig
nedbrydes, have vi en Bygning fra Gud, en Bolig,
som ikke er gjort med Hænder, en evig i Himlene.
(aiōnios g166) **2** Ja, også i denne sukke vi, længselsfulde
efter at overklædes med vor Bolig fra Himmelen, **3** så
sandt vi da som iklædte ikke skulle findes nøgne. **4**
Ja, vi, som ere i dette Telt, sukke; besværede, efterdi
vi ikke ville afklædes, men overklædes, for at det
dødelige kan blive opslugt af Livet. **5** Men den, som
har sat os i Stand just til dette, er Gud, som gav os
Åndens Pant. **6** Derfor ere vi altid frimodige og vide,
at medens vi ere hjemme i Legemet, ere vi borte fra
Herren **7** thi i Tro vandre vi, ikke i Beskuelse **8** ja,
vi ere frimodige og have snarere Lyst til at vandre
bort fra Legemet og være hjemme hos Herren. **9**
Derfor sætte vi også vor Ære i, hvad enten vi ere
hjemme eller borte, at være ham velbehagelige. **10**
Thi vi skulle alle åbenbares for Kristi Domstol, for

at hver kan få igen, hvad der ved Legemet er gjort,
efter det, som han har øvet, enten godt eller ondt.
11 Efterdi vi da kende Frygten for Herren, søge vi
at vinde Mennesker; men for Gud ere vi åbenbare;
ja, jeg håber, at vi også ere åbenbare for eders
Samvittigheder. 12 Ikke anbefale vi atter os selv til
eder; men vi give eder Anledning til at rose eder af
os, for at I, kunne have noget at svare dem, som rose
sig af det udvortes og ikke af Hjertet. 13 Thi når vi
"bleve afsindige"; var det for Guds Skyld, og når vi
ere besindige, er det for eders Skyld. 14 Thi Kristi
Kærlighed tvinger os, 15 idet vi have sluttet således:
Een er død for alle, altså ere de alle døde; og han
døde for alle, for at de levende ikke mere skulle leve
for sig selv, men for ham, som er død og oprejst for
dem. 16 Således vide vi fra nu af ikke af nogen efter
Kødet; om vi også have kendt Kristus efter Kødet,
gøre vi det dog ikke mere nu. 17 Derfor, om nogen er
i Kristus, da er han en ny Skabning; det gamle er
forbigangent, se, det er blevet nyt! 18 Men alt dette
er fra Gud, som forligte os med sig selv ved Kristus
og gav os Forligelsens Tjeneste, 19 efterdi det jo
var Gud, som i Kristus forligte Verden med sig selv,
idet han ikke tilregner dem deres Overtrædelser og
har nedlagt Forligelsens Ord i os. 20 Vi ere altså
Sendebud i Kristi Sted, som om Gud formaner ved
os; vi bede i Kristi Sted: Bliver forligte med Gud! 21
Den, som ikke kendte Synd, har han gjort til Synd for
os, for at vi skulle blive Guds Retfærdighed i ham.

6 Men som Medarbejdere formane vi også til, at
I ikke forgæves må have modtaget Guds Nåde;
2 (han siger jo: "På en behagelig Tid bønhørte jeg
dig, og på en Frelsens Dag hjalp jeg dig." Se,
nu er det en velbehagelig Tid, se, nu er det en
Frelsens Dag;) 3 og vi give ikke i nogen Ting
noget Anstød, for at Tjenesten ikke skal blive lastet;
4 men i alting anbefale vi som Guds Tjenere os
selv ved stor Udholdenhed i Trængsler, i Nød, i
Angster, 5 under Slag, i Fængsler, under Oprør, under
Besværligheder, i Nattevågen, i Faste, 6 ved Renhed,
ved Kundskab, ved Langmodighed, ved Velvillighed,
ved den Helligånd, ved uskrømtet Kærlighed, 7 ved
Sandheds Ord, ved Guds Kraft, ved Retfærdighedens
Våben både til Angreb og Forsvar; 8 ved Ære og
Vanære, ved ondt Rygte og godt Rygte; som Forførere
og dog sanddru; 9 som ukendte og dog velkendte;
som døende, og se, vi leve; som de, der tugtes, dog
ikke til Døde; 10 som bedrøvede, dog altid glade;
som fattige, der dog gøre mange rige; som de, der
intet have, og dog eje alt. 11 Vor Mund er opladt
over for eder, Korinthiere! vort Hjerte er udvidet. 12
I have ikke snæver Plads i os, men der er snæver
Plads i eders Hjerter. 13 Men ligeså til Gengæld (jeg
taler som til mine Børn), må også I udvide eders
Hjerter! 14 Drager ikke i ulige Åg med vantro; thi
hvad Fællesskab har Retfærdighed og Lovløshed?
eller hvad Samfund har Lys med Mørke? 15 Hvad
Samklang er der mellem Kristus og Belial? eller hvad
Delagtighed har en troende med en vantro? 16 Hvad
Samstemning har Guds Tempel med Afguder? Thi vi
ere den levende Guds Tempel, ligesom Gud har sagt:
"Jeg vil bo og vandre iblandt dem, og jeg vil være
deres Gud, og de skulle være mit Folk." 17 "Derfor går
ud fra dem og udskiller eder fra dem, siger Herren,
og rører ikke noget urent; og jeg vil antage mig eder,"
18 "og jeg vil være eders Fader, og I skulle være mine
Sønner og Døtre, siger Herren, den Almægtige."

7 Derfor, efterdi vi have disse Forjættelser, I elskede!
så lader os rense os selv fra al Kødets og Åndens
Besmittelse, så vi gennemføre Hellighed i Guds Frygt!
2 Giver os Rum; ingen have vi gjort Uret, ingen
ødelagt, ingen bedraget. 3 Jeg siger det ikke for at
fælde Dom; jeg har jo sagt tilforn, at I ere i vore
Hjerter, så at vi dø sammen og leve sammen. 4 Jeg
har stor Frimodighed over for eder; jeg roser mig
meget af eder, jeg er fuld af Trøst, jeg strømmer over
af Glæde under al vor Trængsel. 5 Thi også da vi
kom til Makedonien, havde vort Kød ingen Ro, men
vi trængtes på alle Måder: udadtil Kampe, indadtil
Angster. 6 Men han, som trøster de nedbøjede, Gud,
han trøstede os ved Titus's Komme; 7 dog ikke alene
ved hans Komme, men også ved den Trøst, hvormed
han var bleven trøstet over eder, idet han fortalte os
om eders Længsel, eders Gråd, eders Nidkærhed for
mig, så at jeg glædede mig end mere. 8 Thi om jeg
end har bedrøvet eder ved Brevet, fortryder jeg det
ikke. Om jeg også har fortrudt det, - jeg ser jo, at hint
Brev, ihvorvel kun til en Tid, har bedrøvet eder, - 9 så
glæder jeg mig nu, ikke over, at I bleve bedrøvede,
men over, at I bleve bedrøvede til Omvendelse; thi I
bleve bedrøvede efter Guds Sind, for at I ikke i nogen
Måde skulde lide Skade af os. 10 Thi den Bedrøvelse,
der er efter Guds Sind, virker Omvendelse til Frelse,
som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker
Død. 11 Thi se, just dette, at I bleve bedrøvede efter
Guds Sind, hvor stor en Iver virkede det ikke hos
eder, ja Forsvar, ja Harme, ja Frygt, ja Længsel, ja
Nidkærhed, ja Straf! På enhver Måde beviste I, at I
selv vare rene i den Sag. 12 Altså, når jeg skrev til
eder, var det ikke for hans Skyld, som gjorde Uret,

ikke heller for hans Skyld, som led Uret, men for at
eders Iver for os skulde blive åbenbar hos eder for
Guds Åsyn. 13 Derfor ere vi blevne trøstede. Men til
vor Trøst kom end yderligere Glæden over Titus's
Glæde, fordi hans Ånd har fået Vederkvægelse fra
eder alle. 14 Thi i hvad jeg end har rost mig af eder
for ham, er jeg ikke bleven til Skamme; men ligesom
vi i alle Ting have talt Sandhed til eder, således er
også vor Ros for Titus bleven Sandhed. 15 Og hans
Hjerte drages inderligere til eder, når han mindes
Lydigheden hos eder alle, hvorledes I modtoge ham
med Frygt og Bæven. 16 Jeg glæder mig over, at jeg
i alt kan lide på eder.

8 Men vi kundgøre eder, Brødre! den Guds Nåde,
som er given i Makedoniens Menigheder, 2
at under megen Trængsels Prøvelse har deres
overstrømmende Glæde og deres dybe Fattigdom
strømmet over i deres Gavmildheds Rigdom. 3 Thi
efter Evne (det vidner jeg) gave de, ja, over Evne af
egen Drift, 4 idet de med megen Overtalelse bade
os om den Nåde at måtte tage Del i Hjælpen til de
hellige, 5 og ikke alene som vi havde håbet, men
sig selv gav de først og fremmest til Herren og så til
os, ved Guds Villie, 6 så at vi opfordrede Titus til,
ligesom han forhen havde begyndt, således også til
at tilendebringe hos eder også denne Gave. 7 Men
ligesom I ere rige i alt, i Tro og Tale og Erkendelse og
al Iver og i eders Kærlighed til os: måtte I da være
rige også i denne Gave! 8 Jeg siger det ikke som
en Befaling, men for ved andres Iver at prøve også
eders Kærligheds Ægthed. 9 I kende jo vor Herres
Jesu Kristi Nåde, at han for eders Skyld blev fattig, da
han var rig, for at I ved hans Fattigdom skulde blive
rige. 10 Og jeg giver min Mening herom til Kende; thi
dette er eder gavnligt, I, som jo i Fjor vare de første til
at begynde, ikke alene med Gerningen, men endogså
med Villien dertil. 11 Men fuldbringer da nu også
Gerningen, for at, ligesom I vare redebonne til at ville,
I også må fuldbringe det efter eders Evne. 12 Thi når
Redebonheden er til Stede, da er den velbehagelig
efter, hvad den evner, ikke efter, hvad den ikke evner.
13 Det er nemlig ikke Meningen, at andre skulle have
Lettelse og I Trængsel; nej, det skal være ligeligt.
Nu for Tiden må eders Overflod komme hines Trang
til Hjælp, 14 for at også hines Overflod kan komme
eders Trang til Hjælp, for at der kan blive Ligelighed,
15 som der er skrevet: "Den, som sankede meget, fik
ikke for meget, og den, som sankede lidet, fik ikke for
lidt." 16 Men Gud ske Tak, som giver den samme Iver
for eder i Titus's Hjerte! 17 Thi vel har han modtaget
min Opfordring; men da han er så ivrig, så er det af
egen Drift, at han rejser til eder. 18 Og sammen med
ham sende vi den Broder, hvis Ros i Evangeliet går
igennem alle Menighederne, 19 og ikke det alene,
men han er også udvalgt af Menighederne til at rejse
med os med denne Gave, som besørges af os, for at
fremme selve Herrens Ære og vor Redebonhed, 20
idet vi undgå dette, at nogen skulde kunne laste os
i Anledning af denne rige Hjælp, som besørges af
os; 21 thi vi lægge Vind på, hvad der er godt ikke
alene i Herrens, men også i Menneskers Øjne. 22
Men sammen med dem sende vi vor Broder, hvis
Iver vi ofte i mange Måder have prøvet, men som
nu er langt ivrigere på Grund af sin støre Tillid til
eder. 23 Hvad Titus angår, da er han min Fælle og
Medarbejder hos eder, og hvad vore Brødre angår,
da ere de Menighedsudsendinge, Kristi Ære. 24 Så
giver dem da for Menighedernes Åsyn Beviset på
eders Kærlighed og for det, vi have rost eder for.

9 Thi om Hjælpen til de hellige er det overflødigt
at skrive til eder; 2 jeg kend eders Redebonhed,
for hvilken jeg roser mig af eder hos Makedonierne,
at nemlig Akaja alt fra i Fjor har været beredt; og
eders Nidkærhed æggede de fleste. 3 Men jeg
sender Brødrene, for at vor Ros over eder i dette
Stykke ikke skal vise sig tom, og for at I. som jeg
sagde, må være beredte. 4 for at ikke, når der
kommer Makedoniere med mig, og de finder eder
uforberedte, vi (for ej at sige I) da skulle blive til
Skamme med denne Tillidsfuldhed. 5 Derfor har jeg
anset det for nødvendigt at opfordre Brødrene til at
gå i Forvejen til eder og forud bringe eders tidligere
lovede Velsignelse i Stand, for at den kan være rede
som Velsignelse og ikke som Karrighed. 6 Men dette
siger jeg: Den, som sår sparsomt, skal også høste
sparsomt, og den, som sår med Velsignelser, skal
også høste med Velsignelser. 7 Enhver give, efter
som han har sat sig for i sit Hjerte, ikke fortrædeligt
eller af Tvang; thi Gud elsker en glad Giver. 8 Men
Gud er mægtig til at lade al Nåde rigeligt tilflyde eder,
for at I i alting altid kunne have til fuld Tilfredshed
og have rigeligt til al god Gerning, 9 som der er
skrevet: "Han spredte ud, han gav de fattige, hans
Retfærdighed bliver til evig Tid." (aiōn g165) 10 Men
han, som giver "Sædemanden Sæd og Brød til at
spise," han vil også skænke og mangfoldiggøre eders
Udsæd og give eders Retfærdigheds Frugter Vækst,
11 så I blive rige i alle Måder til al Gavmildhed, hvilken
igennem os virker Taksigelse til Gud. 12 Thi denne
Offertjenestes Ydelse ikke alene afhjælper de helliges

Trang, men giver også et Overskud ved manges
Taksigelser til Gud, 13 når de ved det prøvede Sind,
som denne Ydelse viser, bringes til at prise Gud for
Lydigheden i eders Bekendelse til Kristi Evangelium
og for Oprigtigheden i eders Samfund med dem og
med alle, 14 også ved deres Bøn for eder, idet de
længes efter eder på Grund af Guds overvættes
Nåde imod eder. 15 Gud ske Tak for hans uudsigelige
Gave!

10 Men jeg selv, Paulus, formaner eder ved Kristi
Sagtmodighed og Mildhed, jeg, som, "når I
se derpå, er ydmyg iblandt eder, men fraværende
er modig over for eder", 2 ja, jeg beder eder om
ikke nærværende at skulle være modig med den
Tillidsfuldhed, hvormed jeg agter at træde dristigt op
imod nogle, som anse os for at vandre efter Kødet. 3
Thi om vi end vandre i Kødet, så stride vi dog ikke
efter Kødet; 4 thi vore Stridsvåben er ikke kødelige,
men mægtige for Gud til Fæstningers Nedbrydelse, 5
idet vi nedbryde Tankebygninger og al Højhed, som
rejser sig imod Erkendelsen af Gud, og tage enhver
Tanke til Fange til Lydighed imod Kristus 6 og ere
rede til at straffe al Ulydighed, når eders Lydighed
er bleven fuldkommen. 7 Se I på det udvortes?
Dersom nogen trøster sig til selv at høre Kristus til,
da slutte han igen fra sig selv, at ligesom han hører
Kristus til, således gøre vi det også. 8 Ja, dersom jeg
endog vilde rose mig noget mere af vor Magt, som
Herren gav os til eders Opbyggelse og ikke til eders
Nedbrydelse, skal jeg dog ikke blive til Skamme, 9
for at jeg ikke skal synes at ville skræmme eder ved
mine Breve; 10 thi Brevene, siger man, ere vægtige
og stærke, men hans legemlige Nærværelse er svag,
og hans Tale intet værd. 11 En sådan betænke, at
således som vi fraværende ere med Ord ved Breve,
således ville vi, også nærværende være i Gerning.
12 Thi vi driste os ikke til at regne os iblandt eller
sammenligne os med somme af dem, der anbefale
sig selv; men selv indse de ikke, at de måle sig med
sig selv og sammenligne sig med sig selv. 13 Vi
derimod ville ikke rose os ud i det umålelige, men
efter Målet af den Grænselinie, som Gud har tildelt os
som Mål, at nå også til eder. 14 Thi vi strække os
ikke for vidt, som om vi ikke nåede til eder; vi ere jo
komne også indtil eder i Kristi Evangelium, 15 så vi
ikke rose os ud i det umålelige af andres Arbejder,
men have det Håb, at, når eders Tro vokser, ville
vi hos eder blive store, efter vor Grænselinie, så vi
kunne komme langt videre 16 og forkynde Evangeliet
i Landene hinsides eder, men ikke rose os inden for
en andens Grænselinie af det allerede fuldførte. 17
Men den, som roser sig, rose sig af Herren! 18 Thi
ikke den, der anbefaler sig selv, står Prøve, men den,
hvem Herren anbefaler.

11 Gid I vilde finde eder i en Smule Dårskab af
mig! Dog, I gør det Jo nok. 2 Thi jeg er nidkær
for eder med Guds Nidkærhed; jeg har jo trolovet
eder med een Mand for at fremstille en ren Jomfru
for Kristus. 3 Men jeg frygter for, at ligesom Slangen
bedrog Eva ved sin Træskhed, således skulle eders
Tanker fordærves og miste det oprigtige Sindelag over
for Kristus. 4 Thi dersom nogen kommer og prædiker
en anden Jesus, som vi ikke prædikede, eller I få en
anderledes Ånd, som I ikke fik, eller et anderledes
Evangelium, som I ikke modtoge, da vilde I kønt
finde eder deri. 5 Thi jeg mener ikke at stå tilbage i
noget for de såre store Apostle. 6 Er jeg end ulærd i
Tale, så er jeg det dog ikke i Kundskab; tværtimod
på enhver Måde have vi lagt den for Dagen for eder
i alle Stykker. 7 Eller gjorde jeg Synd i at fornedre
mig selv, for at I skulde ophøjes, idet jeg forkyndte
eder Guds Evangelium for intet? 8 Andre Menigheder
plyndrede jeg, idet jeg tog Sold af dem for at tjene
eder, og medens jeg var nærværende hos eder og
kom i Trang, faldt jeg ingen til Byrde; 9 thi min Trang
afhjalp Brødrene, da de kom fra Makedonien, og i alt
har jeg holdt og vil jeg holde mig uden Tynge for eder.
10 Så vist som Kristi Sandhed er i mig, skal denne
Ros ikke fratages mig i Akajas Egne. 11 Hvorfor?
mon fordi jeg ikke elsker eder? Gud ved det. 12 Men
hvad jeg gør, det vil jeg fremdeles gøre, for at jeg kan
afskære dem Lejligheden, som søge en Lejlighed,
til at findes os lige i det, hvoraf de rose sig. 13 Thi
sådanne ere falske Apostle, svigefulde Arbejdere,
som påtage sig Skikkelse af Kristi Apostle. 14 Og det
er intet Under; thi Satan selv påtager sig Skikkelse af
en Lysets Engel. 15 Derfor er det ikke noget stort,
om også hans Tjenere påtage sig Skikkelse som
Retfærdigheds Tjenere; men deres Ende skal være
efter deres Gerninger. 16 Atter siger jeg: Ingen må
agte mig for en Dåre; men hvis så skal være, så
tåler mig endog som en Dåre, for at også jeg kan
rose mig en Smule. 17 Hvad jeg nu taler, taler jeg
ikke efter Herrens Sind, men som i Dårskab, idet
jeg så tillidsfuldt roser mig. 18 Efterdi mange rose
sig med Hensyn til Kødet, vil også jeg rose mig. 19
Gerne finde I eder jo i Dårerne, efterdi I ere kloge.
20 I finde eder jo i, om nogen gør eder til Trælle,
om nogen æder eder op, om nogen tager til sig, om
nogen ophøjer sig, om nogen slår eder i Ansigtet.

21 Med Skamfuldhed siger jeg det, efterdi vi have
været svage; men hvad end nogen trodser på (jeg
taler i Dårskab), derpå trodser også jeg. 22 Ere de
Hebræere? Jeg også. Ere de Israeliter? Jeg også.
Ere de Abrahams Sæd? Jeg også. 23 Ere de Kristi
Tjenere? Jeg taler i Vanvid: jeg er det mere. Jeg har
lidt langt flere Besværligheder, fået langt flere Slag,
været hyppigt i Fængsel, ofte i Dødsfare. 24 Af Jøder
har jeg fem Gange fået fyrretyve Slag mindre end eet.
25 Tre Gange er jeg bleven pisket, een Gang stenet,
tre Gange har jeg lidt Skibbrud, et Døgn har jeg
tilbragt på Dybet; 26 ofte på Rejser, i Farer fra Floder,
i Farer iblandt Røvere, i Farer fra mit Folk, i Farer
fra Hedninger, i Farer i By, i Farer i Ørken, i Farer
på Havet, i Farer iblandt falske Brødre; 27 i Møje og
Anstrengelse, ofte i Nattevågen, i Hunger og Tørst,
ofte i Faste, i Kulde og Nøgenhed; 28 foruden hvad
der kommer til, mit daglige Overløb, Bekymringen for
alle Menighederne. 29 Hvem er skrøbelig, uden at
også jeg er det? hvem bliver forarget, uden at det
brænder i mig? 30 Dersom jeg skal rose mig, da vil
jeg rose mig af min Magtesløshed. 31 Gud og den
Herres Jesu Fader, som er højlovet i Evighed, ved, at
jeg ikke lyver. (aiōn g165) 32 I Damaskus holdt Kong
Aretas's Statholder Damaskenernes Stad bevogtet
for at gribe mig; 33 men jeg blev igennem en Luge
firet ned over Muren i en Kurv og undflyede af hans
Hænder.

12 Rose mig må jeg Gavnligt er det vel ikke; men
jeg vil komme til Syner og Åbenbarelser fra
Herren. 2 Jeg kender et Menneske i Kristus, som for
fjorten År siden om han var i Legemet, det ved jeg
ikke, eller uden for Legemet, det ved jeg ikke, Gud
ved det blev bortrykket indtil den tredje Himmel. 3 Og
jeg ved, at dette Menneske (om han var i Legemet,
eller uden Legemet, det ved jeg ikke, Gud ved det),
4 at han blev bortrykket ind i Paradiset, og hørte
uudsigelige Ord, som det ikke er et Menneske tilladt
at udtale. 5 Af en sådan vil jeg rose mig; men af mig
selv vil jeg ikke rose mig, uden af min Magtesløshed.
6 Thi vel bliver jeg ikke en Dåre, om jeg vilde rose
mig; thi det vil være Sandhed, jeg siger; men jeg
afholder mig derfra, for at ingen skal tænke højere
om mig, end hvad han ser mig være, eller hvad han
hører af mig. 7 Og for at jeg ikke skal hovmode mig
af de høje Åbenbarelser, blev der givet mig en Torn i
Kødet, en Satans Engel, for at han skulde slå mig
i Ansigtet, for at jeg ikke skulde hovmode mig. 8
Om denne bad jeg Herren tre Gange, at han måtte
vige fra mig; 9 og han har sagt mig: "Min Nåde er
dig nok; thi Kraften fuldkommes i Magtesløshed."
Allerhelst vil jeg derfor rose mig af min Magtesløshed,
for at Kristi Kraft kan tage Bolig i mig. 10 Derfor er
jeg veltilfreds under Magtesløshed, under Overlast,
under Nød, under Forfølgelser, under Angster for
Kristi Skyld; thi når jeg er magtesløs, da er jeg stærk.
11 Jeg er bleven en Dåre. I tvang mig dertil. Jeg burde
jo anbefales af eder; thi jeg har ikke stået tilbage i
noget for de såre store Apostle, om jeg end, intet er.
12 En Apostels Tegn bleve jo udførte, iblandt eder
under Udholdenhed, ved Tegn og Undere og kraftige
Gerninger. 13 Thi hvad er det vel, hvori I bleve stillede
ringere end de andre Menigheder; uden at jeg ikke
selv faldt eder til Byrde? Tilgiver mig denne Uret! 14
Se, dette er nu tredje Gang, jeg står rede til at komme
til eder, og jeg vil ikke falde til Byrde; thi jeg søger ikke
eders Gods, men eder selv, thi Børnene skulle ikke
samle sammen til Forældrene, men Forældrene til
Børnene. 15 Men jeg vil med Glæde gøre Opofrelser
ja, opofres for eders Sjæle. Mon jeg, når jeg elsker
eder højere, elskes mindre? 16 Men lad så være, at
jeg ikke har været eder til Byrde, men jeg var træsk og
fangede eder med List! 17 Har jeg da gjort mig Fordel
af eder ved nogen af dem, jeg har sendt til eder? 18
Jeg opfordrede Titus og sendte Broderen med; har
Titus da gjort sig nogen Fordel af eder? Vandrede vi
ikke i den samme Ånd, i de samme Fodspor? 19 Alt
længe have I ment, at vi forsvare os for eder. Nej, for
Guds Åsyn tale vi i Kristus. Men det sker alt sammen,
I elskede, for eders Opbyggelses Skyld. 20 Thi jeg
frygter for, at, når jeg kommer, jeg da måske ikke
skal finde eder sådanne, som jeg ønsker, og at jeg
skal findes af eder sådan, som I ikke ønske; at der
skal være Kiv, Nid, Hidsighed, Rænker, Bagtalelser,
Øretuderier, Opblæsthed, Klammerier, 21 at min Gud,
når jeg kommer igen, skal ydmyge mig i Anledning
af eder, og jeg skal sørge over mange af dem, som
forhen have syndet og ikke have omvendt sig fra den
Urenhed og Utugt og Uterlighed, som de bedreve.

13 Det er nu tredje Gang, jeg kommer til eder. På
to og tre Vidners Mund skal enhver Sag stå fast.
2 Jeg har sagt det forud og siger det forud, ligesom
da jeg anden Gang var nærværende, således også
nu fraværende til dem, som forhen have syndet, og til
alle de øvrige, at, om jeg kommer igen, vil jeg ikke
skåne, 3 efterdi I fordre Bevis på, at Kristus taler i
mig, han, som ikke er magtesløs over for eder, men
er stærk iblandt eder. 4 Thi vel blev han korsfæstet i
Magtesløshed, men han lever ved Guds Kraft; også
vi ere svage i ham, men vi skulle leve med ham ved

Guds Kraft over for eder. **5** Ransager eder selv, om I
ere i Troen; prøver eder selv! Eller erkende I ikke
om eder selv, at Jesus Kristus er i eder? ellers ere I
udygtige. **6** Men jeg håber, at I skulle kende, at vi
ere ikke udygtige. **7** Men vi bede til Gud om, at I
intet ondt må gøre; ikke for at vi må vise os dygtige,
men for at I må gøre det gode, vi derimod stå som
udygtige. **8** Thi vi formå ikke noget imod Sandheden,
men for Sandheden. **9** Thi vi glæde os, når vi ere
magtesløse, og I ere stærke; dette ønske vi også, at I
må blive fuldkommengjorte. **10** Derfor skriver jeg dette
fraværende, for at jeg ikke nærværende skal bruge
Strenghed, efter den Magt, som Herren har givet mig
til Opbyggelse, og ikke til Nedbrydelse. **11** I øvrigt,
Brødre! glæder eder, bliver fuldkommengjorte, lader
eder formane, værer enige, værer fredsommelige;
og Kærlighedens og Fredens Gud skal være med
eder. **12** Hilser hverandre med et helligt Kys! **13** Alle
de hellige hilse eder. **14** Den Herres Jesu Kristi Nåde
og Guds Kærlighed og den Helligånds Samfund være
med eder alle!

Galaterne

1 Paulus, Apostel, ikke af Mennesker, ikke heller
ved noget Menneske, men ved Jesus Kristus og
Gud Fader, som oprejste ham fra de døde, **2** og
alle Brødrene, som ere med mig, til Menighederne i
Galatien: **3** Nåde være med eder og Fred fra Gud
Fader og vor Herre Jesus Kristus, **4** som gav sig
selv for vore Synder, for at han kunde udfri os af den
nærværende onde Verden, efter vor Guds og Faders
Villie, **(aiōn g165)** **5** ham være Æren i Evigheders
Evighed! Amen. **(aiōn g165)** **6** Jeg undrer mig over, at I
så snart lade eder føre bort fra ham, som kaldte eder
til Kristi Nåde, hen til et anderledes Evangelium; **7**
hvilket dog ikke er et andet, men det er kun nogle,
som forvirre eder. og ville vende op og ned på Kristi
Evangelium. **8** Men selv om vi eller en Engel fra
Himmelen forkynder eder Evangeliet anderledes; end
vi have forkyndt eder det, han være en Forbandelse!
9 Som vi før have sagt, så siger jeg nu igen: Dersom
nogen forkynder eder Evangeliet anderledes, end
I have modtaget det, han være en Forbandelse!
10 Taler jeg da nu Mennesker til Villie, eller Gud?
eller søger jeg at behage Mennesker? Dersom jeg
endnu vilde behage Mennesker, da var jeg ikke en
Kristi Tjener. **11** Men jeg kundgør eder, Brødre! at
det Evangelium, som er forkyndt af mig, er ikke
Menneskeværk; **12** thi heller ikke jeg har modtaget det
eller er bleven undervist derom af noget Menneske,
men ved Åbenbarelse at Jesus Kristus. **13** I have
jo hørt om min Vandel forhen i Jødedommen, at jeg
over al Måde forfulgte Guds Menighed og søgte at
udrydde den. **14** Og jeg gik videre i Jødedommen
end mange jævnaldrende i mit Folk, idet jeg var langt
mere nidkær for mine fædrene Overleveringer. **15**
Men da det behagede Gud, som fra min Moders
Liv havde udtaget mig og havde kaldet mig ved sin
Nåde, **16** at åbenbare sin Søn i mig, for at jeg skulde
forkynde Evangeliet om ham iblandt Hedningerne: da
spurgte jeg straks ikke Kød og Blod til Råds, **17** drog
heller ikke op til Jerusalem, til dem, som før mig vare
Apostle, men jeg drog bort til Arabien og vendte atter
tilbage til Damaskus. **18** Senere, tre År efter, drog
jeg op til Jerusalem for at blive kendt med Kefas og
blev hos ham i femten Dage. **19** Men nogen anden
af Apostlene så jeg ikke, men kun Jakob, Herrens
Broder. **20** Men hvad jeg skriver til eder - se, for Guds
Åsyn vidner jeg, at jeg ikke lyver. **21** Derefter kom jeg
til Syriens og Kilikiens Egne. **22** Men personlig var jeg
ukendt for Judæas Menigheder i Kristus; **23** de hørte
kun sige: Han, som forhen forfulgte os, forkynder
nu Evangeliet om den Tro, som han forhen vilde
udrydde; **24** og de priste Gud for mig.

2 Senere, efter fjorten Års Forløb, drog jeg atter op
til Jerusalem med Brnabas og tog også Titus med.
2 Men jeg drog op ifølge en Åbenbaring og forelagde
dem, men særskilt de ansete, det Evangelium, som
jeg prædiker iblandt Hedningerne, - om jeg vel
løber eller har løbet forgæves. **3** Men end ikke min
Ledsager, Titus, som var en Græker, blev tvungen
til at omskæres, **4** nemlig for de indsnegne falske
Brødres Skyld, som jo havde listet sig ind for at lure
på vor Frihed, som vi have i Kristus Jesus, for at
de kunde gøre os til Trælle. **5** For dem vege vi end
ikke et Øjeblik i Eftergivenhed, for at Evangeliets
Sandhed måtte blive varig hos eder. **6** Men fra deres
Side, som ansås for at være noget, (hvordan de
fordum vare, er mig uden Forskel; Gud ser ikke på et
Menneskes Person;) - over for mig nemlig havde de
ansete intet at tilføje. **7** Men tværtimod, da de så,
at jeg har fået Evangeliet til de uomskårne betroet,
ligesom Peter til de omskårne, **8** (thi han, som gav
Peter Kraft til Apostelgerning for de omskårne, gav
også mig Kaft dertil for Hedningerne;) **9** og da de
lærte den mig givne Nåde at kende, gave Jakob og
Kefas og Johannes, som ansås for at være Søjler,
mig og Barnabas Samfundshånd for at vi skulde gå
til Hedningerne og de til de omskårne; **10** kun at vi
skulde komme de fattige i Hu, hvad jeg også just har
bestræbt mig for at gøre. **11** Men da Kefas kom til
Antiokia, trådte jeg op imod ham for hans åbne Øjne,
thi domfældt var han. **12** Thi førend der kom nogle fra
Jakob, spiste han sammen med Hedningerne; men
da de kom, trak han sig tilbage og skilte sig fra dem
af Frygt for dem af Omskærelsen. **13** Og med ham
hyklede også de øvrige Jøder, så at endog Barnabas
blev dragen med af deres Hykleri. **14** Men da jeg så, at
de ikke vandrede rettelig efter Evangeliets Sandhed,
sagde jeg til Kefas i alles Påhør: Når du, som er en
Jøde, lever på hedensk og ikke på jødisk Vis, hvor
kan du da tvinge Hedningerne til at opføre sig som
Jøder? **15** Vi ere af Natur Jøder og ikke Syndere af
hedensk Byrd; **16** men da vi vide, at et Menneske
ikke bliver retfærdiggjort af Lovens Gerninger, men
kun ved Tro på Jesus Kristus, så have også vi troet
på Kristus Jesus, for at vi måtte blive retfærdiggjorte
al Tro på Kristus og ikke af Lovens Gerninger; thi af
Lovens Geringer skal intet Kød blive retfærdiggjort.
17 Men når vi, idet vi søgte at blive retfærdiggjorte i
Kristus, også selv fandtes at være Syndere, så er jo

Kristus en Tjener for Synd? Det være langtfra! 18 når
jeg nemlig igen bygger det op, som jeg nedbrød, da
viser jeg mig selv som Overtræder. 19 Thi jeg er ved
Loven død fra Loven, for at jeg skal leve for Gud. 20
Med Kristus er jeg korsfæstet, og det er ikke mere
mig, der lever, men Kristus lever i mig; men hvad jeg
nu lever, i Kødet, det lever jeg i Troen, på Guds Søn,
som elskede mig og gav sig selv hen for mig. 21 Jeg
ophæver ikke Guds Nåde; thi er der Retfærdighed
ved Loven, da er jo Kristus død forgæves.

3 O, I uforstandige Galatere! hvem har fortryllet
eder, I, hvem Jesus Kristus blev malet for Øje som
korsfæstet? 2 Kun dette vil jeg vide af eder: Var det
ved Lovens Gerninger, I modtoge Ånden, eller ved
i Tro at høre? 3 Ere I så uforstandige? ville I, som
begyndte i Ånd, nu ende i Kød? 4 Have I da prøvet
så meget forgæves? hvis det da virkelig er forgæves!
5 Mon da han, som meddeler eder Ånden og virker
kraftige Gerninger iblandt eder, gør dette ved Lovens
Gerninger eller ved, at I høre i Tro? 6 ligesom jo
"Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til
Retfærdighed". 7 Erkender altså, at de, som ere af Tro,
disse ere Abrahams Børn. 8 Men da Skriften forudså,
at det er af Tro, at Gud retfærdiggør Hedningerne,
forkyndte den forud Abraham det Evangelium: "I
dig skulle alle Folkeslagene velsignes", 9 så at de,
som ere af Tro, velsignes sammen med den troende
Abraham. 10 Thi så mange, som holde sig til Lovens
Gerninger, ere under Forbandelse; thi der er skrevet:
"Forbandet hver den, som ikke bliver i alle de Ting,
som ere skrevne i Lovens Bog, så han gør dem." 11
Men at ingen bliver retfærdiggjort for Gud ved Lov, er
åbenbart, thi "deri retfærdige skal leve af Tro." 12 Men
Loven beror ikke på Tro; men: "Den, som gør disse
Ting, skal leve ved dem." 13 Kristus har løskøbt os fra
Lovens Forbandelse, idet han blev en Forbandelse
for os (thi der er skrevet: "Forbandet er hver den, som
hænger på et Træ"), 14 for at Abrahams Velsignelse
måtte komme til Hedningerne i Kristus Jesus, for
at vi kunde få Åndens Forjættelse ved Troen. 15
Brødre! jeg taler på Menneskevis: Ingen ophæver
dog et Menneskes stadfæstede Arvepagt eller føjer
noget dertil. 16 Men Abraham og hans Sæd bleve
Forjættelserne tilsagte; der siges ikke: "og Sædene",
som om mange, men som om eet: "og din Sæd",
hvilken er Kristus. 17 Jeg mener dermed dette: En
Pagt, som forud er stadfæstet af Gud, kan Loven,
som blev til fire Hundrede og tredive År senere, ikke
gøre ugyldig, så at den skulde gøre Forjættelsen til
intet. 18 Thi fås Arven ved Lov, da fås den ikke mere
ved Forjættelse; men til Abraham har Gud skænket
den ved Forjættelse. 19 Hvad skulde da Loven?
Den blev føjet til for Overtrædelsernes Skyld (indtil
den Sæd kom, hvem Forjættelsen gjaldt), besørget
ved Engle, ved en Mellemmands Hånd. 20 Men en
Mellemmand er ikke kun for een Part; Gud derimod
er een. 21 Er da Loven imod Guds Forjættelser? Det
være langtfra! Ja, hvis der var givet en Lov, som
kunde levendegøre, da var Retfærdigheden virkelig
af Lov. 22 Men Skriften har indesluttet alt under Synd,
for at Forjættelsen skulde af Tro på Jesus Kristus
gives dem, som tro. 23 Men førend Troen kom,
holdtes vi indelukkede under Lovens Bevogtning til
den Tro, som skulde åbenbares, 24 så at Loven er
bleven os en Tugtemester til Kristus, for at vi skulde
blive retfærdiggjorte af Tro. 25 Men efter at Troen er
kommen, ere vi ikke mere under Tugtemester. 26 Thi
alle ere I Guds Børn ved Troen på Kristus Jesus. 27
Thi I, så mange som bleve døbte til Kristus, have iført
eder Kristus. 28 Her er ikke Jøde eller Græker; her
er ikke Træl eller fri; her er ikke Mand og Kvinde;
thi alle ere I een i Kristus Jesus. 29 Men når I høre
Kristus til, da ere I jo Abrahams Sæd, Arvinger ifølge
Forjættelse.

4 Men jeg siger: Så længe Arvingen er umyndig,
er der ingen Forskel imellem ham og en Træl,
skønt han er Herre over alt Godset; 2 men han
står under Formyndere og Husholdere indtil den af
Faderen bestemte Tid. 3 Således stode også vi,
dengang vi vare umyndige, som Trælle under Verdens
Børnelærdom. 4 Men da Tidens Fylde kom, udsendte
Gud sin Søn, født af en Kvinde, født under Loven,
5 for at han skulde løskøbe dem, som vare under
Loven, for at vi skulde få Sønneudkårelsen. 6 Men
fordi I ere Sønner, har Gud udsendt i vore Hjerter sin
Søns Ånd, som råber: Abba, Fader! 7 Altså er du ikke
længer Træl, men Søn; men er du Søn, da er du også
Arving ved Gud. 8 Dengang derimod, da I ikke kendte
Gud, trællede I for de Guder, som af Natur ikke ere
det. 9 Men nu, da I have lært Gud at kende, ja, meget
mere ere blevne kendte af Gud, hvor kunne I da atter
vende tilbage til den svage og fattige Børnelærdom,
som I atter forfra ville trælle under? 10 I tage Vare
på Dage og Måneder og Tider og År. 11 Jeg frygter
for, at jeg måske har arbejdet forgæves på eder. 12
Vorder ligesom jeg, thi også jeg er bleven som I,
Brødre! jeg beder eder. I have ikke gjort mig nogen
Uret. 13 Men I vide, at det var på Grund af en Kødets
Svaghed, at jeg første Gang forkyndte Evangeliet for
eder; 14 og det, som i mit Kød var eder til Fristelse,

ringeagtede I ikke og afskyede I ikke, men I modtoge
mig som en Guds Engel, som Kristus Jesus. 15 Hvor
er da nu eders Saligprisning? Thi jeg giver eder det
Vidnesbyrd, at, om det havde været muligt, havde
I udrevet eders Øjne og givet mig dem. 16 Så er
jeg vel bleven eders Fjende ved at tale Sandhed
til eder? 17 De ere nidkære for eder, dog ikke for
det gode; men de ville udelukke eder, for at I skulle
være nidkære for dem. 18 Men det er godt at vise
sig nidkær i det gode til enhver Tid, og ikke alene,
når jeg er nærværende hos eder. 19 Mine Børn, som
jeg atter føder med Smerte, indtil Kristus har vundet
Skikkelse i eder! 20 - ja, jeg vilde ønske, at jeg nu
var til Stede hos eder og kunde omskifte min Røst;
thi jeg er rådvild over for eder. 21 Siger mig, I, som
ville være under Loven, høre I ikke Loven? 22 Der
er jo skrevet, at Abraham havde to Sønner, en med
Tjenestekvinden og en med den frie Kvinde. 23 Men
Tjenestekvindens Søn er avlet efter Kødet, den frie
Kvindes ved Forjættelsen. 24 Dette har en billedlig
Betydning. Thi disse Kvinder ere tvende Pagter, den
ene fra Sinai Bjerg, som føder til Trældom: denne
er Hagar. 25 Thi "Hagar" er Sinai Bjerg i Arabien,
men svarer til det nuværende Jerusalem; thi det
er i Trældom med sine Børn. 26 Men Jerusalem
heroventil er frit, og hun er vor Moder. 27 Thi der er
skrevet: "Fryd dig, du ufrugtbare, du, som ikke føder!
bryd ud og råb, du, som ikke har Fødselsveer! thi
mange ere den enliges Børn fremfor hendes, som
har Manden." 28 Men vi, Brødre! ere Forjættelsens
Børn i Lighed med Isak. 29 Men ligesom dengang
han, som var avlet efter Kødet, forfulgte ham, som
var avlet efter Ånden, således også nu. 30 Men hvad
siger Skriften?"Uddriv Tjenestekvinden og hendes
Søn; thi Tjenestekvindens Søn skal ingenlunde arve
med den frie Kvindes Søn." 31 Derfor, Brødre! ere vi
ikke Tjenestekvindens Børn, men den frie Kvindes.

5 Til Friheden har Kristus frigjort os. Så står nu fast,
og lader eder ikke atter holde under Trældoms
Åg! 2 Se, jeg, Paulus, siger eder, at dersom I lade
eder omskære, vil Kristus intet gavne eder. 3 Men
jeg vidner atter for hvert Menneske, som lader sig
omskære, at han er skyldig at opfylde hele Loven.
4 I ere tabte for Kristus, I, som retfærdiggøres ved
Loven; I ere faldne ud af Nåden. 5 Vi vente jo ved
Ånden af Tro Retfærdigheds Håb. 6 Thi i Kristus
Jesus gælder hverken Omskærelse eller Forhud
noget, men Tro, som er virksom ved Kærlighed. 7 I
vare godt på Vej; hvem har hindret eder i at adlyde
Sandhed? 8 Den Overtalelse kom ikke fra ham, som
kaldte eder. 9 En liden Surdejg syrer hele Dejgen.
10 Jeg har den Tillid til eder i Herren, at I ikke ville
mene noget andet; men den, som forvirrer eder, skal
bære sin Dom, hvem han end er. 11 Men jeg, Brødre!
dersom jeg endnu prædiker Omskærelse, hvor for
forfølges jeg da endnu? Så er jo Korsets Forargelse
gjort til intet. 12 Gid de endog måtte lemlæste sig
selv, de, som forstyrre eder! 13 I bleve jo kaldede til
Frihed, Brødre! kun at I ikke bruge Friheden til en
Anledning for Kødet, men værer ved Kærligheden
hverandres Tjenere! 14 Thi hele Loven er opfyldt i
eet Ord, i det: "Du skal elske din Næste som dig
selv." 15 Men når I bide og æde hverandre, da
ser til, at I ikke fortæres af hverandre! 16 Men jeg
siger: Vandrer efter Ånden, så fuldbyrde I ingenlunde
Kødets Begæring. 17 Thi Kødet begærer imod Ånden,
og Ånden imod Kødet; disse stå nemlig hinanden
imod, for at I ikke skulle gøre, hvad I have Lyst til. 18
Men når I drives af Ånden, ere I ikke under Loven. 19
Men Kødets Gerninger ere åbenbare, såsom: Utugt,
Urenhed, Uterlighed, 20 Afgudsdyrkelse, Trolddom,
Fjendskaber, Kiv, Nid, Hidsighed, Rænker, Tvedragt,
Partier, 21 Avind, Drukkenskab, Svir og deslige;
hvorom jeg forud siger eder, ligesom jeg også før
har sagt, at de, som øve sådanne Ting, skulle
ikke arve Guds Rige. 22 Men Åndens Frugt er
Kærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed,
Godhed, Trofasthed, 23 Sagtmodighed, Afholdenhed
Imod sådanne er Loven ikke, 24 men de, som høre
Kristus Jesus til, have korsfæstet Kødet med dets
Lidenskaber og Begæringer. 25 Når vi leve ved
Ånden, da lader os også vandre efter Ånden! 26
Lader os ikke have Lyst til tom Ære, så at vi udæske
hverandre og bære Avind imod hverandre.

6 Brødre! om også et Menneske bliver overrasket
af nogen Forsyndelse, da hjælper en sådan til
Rette, I åndelige! med Sagtmodigheds Ånd, og se
til dig selv, at ikke også du bliver fristet! 2 Bærer
hverandres Byrder og opfylder således Kristi Lov! 3
Thi når nogen mener, at han er noget, skønt han intet
er, da bedrager han sig selv. 4 Men hver prøve sin
egen Gerning, og da skal han have sin Ros i Forhold
til sig selv alene, og ikke til Næsten; 5 thi hver skal
bære sin egen Byrde. 6 Men den, som undervises i
Ordet skal dele alt godt med den, som underviser
ham. 7 Farer ikke vild; Gud lader sig ikke spotte; thi
hvad et Menneske sår, det skal han også høste. 8
Thi den, som sår i sit Kød, skal høste Fordærvelse af
Kødet; men den, som sår i Ånden, skal høste evigt
Liv af Ånden. (aiōnios g166) 9 Men når vi gøre det gode,

da lader os ikke blive trætte; thi i sin Tid skulle vi
høste, såfremt vi ikke give tabt. **10** Så lader os altså,
efter som vi have Lejlighed, gøre det gode imod alle,
men mest imod Troens egne! **11** Ser nu, med hvor
store Bogstaver jeg skriver til eder med min egen
Hånd! **12** Alle de, som ville tage sig godt ud i Kødet,
de tvinge eder til at lade eder omskære, alene for at
de ikke skulle forfølges for Kristi Kors's Skyld. **13** Thi
ikke engang de, som lade sig omskære, holde selv
Loven; men de ville, at I skulle lade eder omskære,
for at de kunne rose sig af eders Kød. **14** Men det
være langt fra mig at rose mig uden af vor Herres
Jesu Kristi Kors, ved hvem Verden er korsfæstet for
mig, og jeg for Verden. **15** Thi hverken Omskærelse
eller Forhud er noget, men en ny Skabning. **16** Og så
mange, som vandre efter denne Rettesnor, over dem
være Fred og Barmhjertighed, og over Guds Israel!
17 Herefter volde ingen mig Besvær; thi jeg bærer
Jesu Mærketegn på mit Legeme: **18** Vor Herres Jesu
Kristi Nåde være med eders Ånd, Brødre! Amen.

Efeserne

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, til de
hellige, som ere i Efesus og ere troende i Kristus
Jesus: **2** Nåde være med eder og Fred fra Gud vor
Fader og den Herre Jesus Kristus! **3** Lovet være Gud
og vor Herres Jesu Kristi Fader, som har velsignet os
med al åndelig Velsignelse i det himmelske i Kristus,
4 ligesom han har udvalgt os i ham før Verdens
Grundlæggelse til at være hellige og ulastelige for
hans Åsyn, **5** idet han i Kærlighed forudbestemte os
til Sønneudkårelse hos sig ved Jesus Kristus, efter
sin Villies Velbehag, **6** til Pris for sin Nådes Herlighed,
som han benådede os med i den elskede, **7** i hvem
vi have Forløsningen ved hans Blod, Syndernes
Forladelse, efter hans Nådes Rigdom, **8** som han
rigelig tildelte os i al Visdom og Forstand, **9** idet
han kundgjorde os sin Villies Hemmelighed, efter sin
velbehagelige Beslutning, som han havde fattet hos
sig selv, **10** for at oprette en Husholdning i Tidernes
Fylde, nemlig at sammenfatte sig alt i Kristus, det,
som er i Himlene, og det, som er på Jorden, i ham, **11**
i hvem vi også have fået Arvelodden, forud bestemte
efter hans Forsæt, der virker alt efter sin Villies Råd,
12 for at vi skulde være til Pris for hans Herlighed,
vi, som forud havde håbet på Kristus, **13** i hvem
også I, da I hørte Sandhedens Ord, Evangeliet om
eders Frelse, i hvem I også, da I bleve troende, bleve
beseglede med Forjættelsens hellige Ånd, **14** som
er Pant på vor Arv, til Ejendommens Forløsning,
til Pris for hans Herlighed. **15** derfor har også jeg,
efter at have hørt om eders Tro på den Herre Jesus
og om eders Kærlighed til alle de hellige, **16** ikke
ophørt at takke for eder, idet jeg ihukommer eder
i mine Bønner om, **17** at vor Herres Jesu Kristi
Gud, Herlighedens Fader, må give eder Visdoms
og Åbenbarelses Ånd i Erkendelse af ham, **18** gøre
eders Hjertes Øjne oplyste til at kende, hvilket det
Håb er, som han kaldte eder til, hvilken hans Arvs
Herligheds Rigdom er iblandt de hellige, **19** og hvilken
hans Krafts overvættes Storhed er over for os, som
tro, alt efter hans Styrkes vældige Virkekraft, **20**
som han udviste på Kristus, da han oprejste ham
fra de døde og satte ham ved sin højre Hånd i det
himmelske, **21** langt over al Magt og Myndighed og
Kraft og Herredom og hvert Navn, som nævnes, ikke
alene i denne Verden, men også i den kommende,
(aiōn g165) **22** og lagde alt under hans Fødder, og ham
gav han som Hoved over alting til Menigheden, **23** der
er hans Legeme, fyldt af ham, som fylder alt i alle.

2 Også eder, da I vare døde ved eders Overtrædelser
og Synder, **2** hvori I fordum vandrede efter denne
Verdens Tidsånd, efter hans Vis, som hersker over
Luftens Magt, over den Ånd, der nu er virksom i
Genstridighedens Børn, **(aiōn g165)** **3** iblandt hvilke
også vi fordum alle vandrede i vort Køds Begæringer
og gjorde Kødets og Tankernes Villie og vare af Natur
Vredes Børn ligesom også de andre, **4** men Gud, som
er rig på Barmhjertighed, har for sin store Kærligheds
Skyld, hvormed han elskede os, **5** også da vi vare
døde ved vore Overtrædelser, levendegjort os med
Kristus - af Nåde ere I frelste! **6** og medoprejst os
og sat os med ham i det himmelske i Kristus Jesus,
7 for at han i de tilkommende Tider kunde vise sin
Nådes overvættes Rigdom ved Godhed imod os i
Kristus Jesus. **(aiōn g165)** **8** Thi af Nåden ere I frelste
ved Tro, og det ikke af eder selv, Guds er Gaven; **9**
ikke af Gerninger, for at ikke nogen skal rose sig. **10**
Thi vi ere hans Værk, skabte i Kristus Jesus til gode
Gerninger, som Gud forud beredte, for at vi skulde
vandre i dem. **11** Derfor kommer i Hu, at fordum I
Hedninger i Kødet, I, som bleve kaldte Forhud af den
såkaldte Omskærelse, der sker i Kødet med Hånden,
12 at I på den Tid, uden for Kristus, vare udelukkede
fra Israels Borgerret og fremmede for Forjættelsens
Pagter, uden Håb og uden Gud i Verden. **13** Nu
derimod, i Kristus Jesus, ere I, som fordum vare
langt borte, komne nær til ved Kristi Blod. **14** Thi
han er vor Fred, han, som gjorde begge til eet og
nedbrød Gærdets Skillevæg, **15** Fjendskabet, da
han i sit Kød afskaffede Budenes Lov med dens
Befalinger, for at han i sig kunde skabe de to til eet
nyt Menneske ved at stifte Fred **16** og for at forlige
dem begge i eet Legeme med Gud ved Korset, idet
han ved dette dræbte Fjendskabet. **17** Og han kom
og forkyndte Fred for eder, som vare langt borte,
og Fred for dem, som vare nær. **18** Thi ved ham
have vi begge i een Ånd Adgang til Faderen. **19** Så
ere I da ikke mere fremmede og Udlændinge, men
I ere de helliges Medborgere og Guds Husfolk, **20**
opbyggede på Apostlenes og Profeternes Grundvold,
idet Hovedhjørnestenen er Kristus Jesus selv, **21**
i hvem enhver Bygning sammenføjes og vokser til
et helligt Tempel i Herren, **22** i hvem også I blive
medopbyggede til en Guds Bolig i Ånden.

3 Det er for denne Sags Skyld, at jeg, Paulus, Kristi
Jesu Fange for eder, I Hedninger, **2** om I da have
hørt om Husholdningen med den Guds Nåde, som
blev given mig til eder, **3** at ved Åbenbarelse blev
Hemmeligheden kundgjort mig, således som jeg foran

kortelig har skrevet, 4 hvoraf I, når I læse det, kunne
skønne min Indsigt i Kristi Hemmelighed, 5 som i
andre Slægter ikke blev kundgjort for Menneskenes
Børn, således som den nu er bleven åbenbaret hans
hellige Apostle og Profeter ved Ånden: 6 nemlig at
Hedningerne ere Medarvinger og medindlemmede
og meddelagtige i Forjættelsen i Kristus Jesus ved
Evangeliet, 7 hvis Tjener jeg er bleven ifølge den Guds
Nådes Gave, som blev given mig ved hans Magts
Virkekraft. 8 Mig, den allerringeste af alle hellige,
blev denne Nåde given at forkynde Hedningerne
Evangeliet om Kristi uransagelige Rigdom 9 og at
oplyse alle om, hvilken Husholdningen med den
Hemmelighed er, som fra Evighed har været skjult i
Gud, der skabte alle Ting, (aiōn g165) 10 for at Guds
mangfoldige Visdom skulde nu ved Menigheden
blive kundgjort for Magterne og Myndighederne i
det himmelske, 11 efter det evige Forsæt, som han
fuldbyrdede ved Kristus Jesus, vor Herre, (aiōn g165)
12 i hvem vi have Frimodigheden og Adgang med
Tillid ved Troen på ham. 13 Derfor beder jeg, at I ikke
tabe Modet over mine Trængsler, som jeg lider for
eder, hvilket er en Ære for eder. 14 For denne Sags
Skyld bøjer jeg mine Knæ for Faderen, 15 fra hvem
enhver Faderlighed i Himle og på Jord har sit Navn,
16 at han vil give eder efter sin Herligheds Rigdom
mægtigt at styrkes ved hans Ånd i det indvortes
Menneske; 17 at Kristus må bo ved Troen i eders
Hjerter, 18 for at I, rodfæstede og grundfæstede i
Kærlighed, kunne sammen med alle de hellige formå
at begribe, hvor stor Bredden og Længden og Dybden
og Højden er, 19 og at kende Kristi Kærlighed, som
overgår al Erkendelse, for at I kunne fyldes indtil hele
Guds Fylde. 20 Men ham, som formår over alle Ting
at gøre langt ud over det, som vi bede eller forstå,
efter den Magt, som er virksom i os, 21 ham være
Ære i Menigheden og i Kristus Jesus igennem alle
Slægterne i Evighedernes Evighed! Amen. (aiōn g165)

4 Jeg formaner eder derfor, jeg, der fangne i Herren,
til at vandre værdig den Kaldelse, med hvilken I
bleve kaldede, 2 med al Ydmyghed og Sagtmodighed,
med Langmodighed, så I bære over med hverandre i
Kærlighed 3 og gøre eder Flid for at bevare Åndens
Enhed i Fredens Bånd; 4 eet Legeme og een Ånd,
ligesom I også bleve kaldede til eet Håb i eders
Kaldelse; 5 een Herre, een Tro, een Dåb, 6 een
Gud og alles Fader, som er over alle og igennem
alle og i alle! 7 Men hver enkelt af os blev Nåden
given efter Kristi Gaves Mål. 8 Derfor hedder det:
"Da han opfor til det høje, bortførte han Fanger og
gav Menneskene Gaver." 9 Men dette: "Han opfor,"
hvad er det, uden at han også nedfor til Jordens
nedre Egne. 10 Han, som nedfor, han er også den,
som opfor højt over alle. Himlene, for at han skulde
fylde alle Ting. 11 Og han gav nogle som Apostle,
andre som Profeter, andre som Evangelister, andre
som Hyrder og Lærere, 12 til de helliges fuldkomne
Beredelse, til en Tjenestegerning, til Kristi Legemes
Opbyggelse, 13 indtil vi alle nå til Enheden i Troen på
og Erkendelsen af Guds Søn, til Mands Modenhed, til
Kristi Fyldes Mål af Vækst, 14 for at vi ikke; mere skulle
være umyndige, der omtumles og omdrives af enhver
Lærdommens Vind, ved Menneskenes Tærningspil,
ved Træskhed efter Vildfarelsens Rænkespind; 15
men for at vi, Sandheden tro i Kærlighed, skulle i alle
Måder opvokse til ham, som er Hovedet, Kristus, 16
ud fra hvem hele Legemet, idet det sammenføjes
og sammenknyttes ved ethvert hjælpende Bindeled
i Forhold til hver enkelt Dels tilmålte Virkekraft,
fuldbyrder Legemets Vækst til Opbyggelse af sig selv i
Kærlighed. 17 Dette siger jeg da og vidner i Herren, at
I skulle ikke mere vandre, således som Hedningerne
vandre i deres Sinds Tomhed, 18 formørkede i deres
Tanke, fremmedgjorte for Guds Liv som Følge af
den Vankundighed, som er i dem på Grund af deres
Hjertes Forhærdelse, 19 de, som jo følesløse have
hengivet sig til Uterligheden, til at øve al Urenhed i
Havesyge. 20 Men I have ikke således lært Kristus,
21 om I da have hørt om ham og ere blevne oplærte
i ham, således som Sandhed er i Jesus, 22 at I,
hvad eders forrige Vandel angår, skulle aflægge det
gamle Menneske, som fordærves ved bedrageriske
Begæringer, 23 men fornyes i eders Sinds Ånd 24 og
iføre eder det nye Menneske, som blev skabt efter
Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed. 25
Derfor aflægger Løgnen og taler Sandhed, hver med
sin Næste, efterdi vi ere hverandres Lemmer. 26
Blive I vrede, da synder ikke; lad ikke Solen gå ned
over eders Forbitrelse; 27 giver ikke heller Djævelen
Rum! 28 Den, som stjæler, stjæle ikke mere, men
arbejde hellere og gøre det gode med sine egne
Hænder, for at han kan have noget at meddele den,
som er i Trang. 29 Lad ingen rådden Tale udgå af
eders Mund, men sådan Tale, som er god til fornøden
Opbyggelse, for at den kan skaffe dem Nåde, som
høre derpå; 30 og bedrøver ikke Guds hellige Ånd,
med hvilken I bleve beseglede til Forløsningens Dag.
31 Al Bitterhed og Hidsighed og Vrede og Skrigen og
Forhånelse blive langt fra eder tillige med al Ondskab!
32 Men vorder velvillige imod hverandre, barmhjertige,

tilgivende hverandre, ligesom jo Gud har tilgivet eder
i Kristus.

5 Vorder derfor Guds Efterlignere som elskede Børn,
2 og vandrer i Kærlighed, ligesom også Kristus
elskede os og gav sig selv hen for os som en Gave
og et Slagtoffer, Gud til en velbehagelig Lugt. **3** Men
Utugt og al Urenhed eller Havesyge bør end ikke
nævnes iblandt eder, som det sømmer sig for hellige,
4 ej heller ublu Væsen eller dårlig Snak eller letfærdig
Skæmt, hvilket er utilbørligt, men hellere Taksigelse.
5 Thi dette vide og erkende I, at ingen utugtig eller
uren eller havesyg, hvilket er en Afgudsdyrker, har
Arv i Kristi og Guds Rige. **6** Ingen bedrage eder
med tomme Ord; thi for disse Ting kommer Guds
Vrede over Genstridighedens Børn. **7** Derfor, bliver
ikke meddelagtige med dem! **8** Thi I vare forhen
Mørke, men nu ere I Lys i Herren; vandrer som Lysets
Børn; **9** (Lysets Frugt viser sig jo i al Godhed og
Retfærdighed og Sandhed,) **10** så I prøve, hvad
der er velbehageligt for Herren. **11** Og haver ikke
Samfund med Mørkets ufrugtbare Gerninger. Men
revser dem hellere; **12** thi hvad der lønligt bedrives af
dem, er skammeligt endog at sige; **13** men alt dette
bliver åbenbaret, når det revses af Lyset. Thi alt det,
som bliver åbenbaret, er Lys. **14** Derfor hedder det:
"Vågn op, du, som sover, og stå op fra de døde,
og Kristus skal lyse for dig!" **15** Ser derfor nøje til,
hvorledes I vandre, ikke som uvise, men som vise, **16**
så I købe den belejlige Tid, efterdi Dagene ere onde.
17 Derfor bliver ikke uforstandige, men skønner, hvad
Herrens Villie er. **18** Og drikker eder ikke drukne i Vin,
i hvilket der er Ryggesløshed, men lader eder fylde
med Ånden, **19** så I tale hverandre til med Salmer og
Lovsange og åndelige Viser og synge og spille i eders
Hjerte for Herren **20** og altid sige Gud og Faderen
Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Kristi Navn **21** og
underordne eder under hverandre i Kristi Frygt; **22**
Hustruerne skulle underordne sig under deres egne
Mænd, som under Herren; **23** thi en Mand er sin
Hustrus Hoved, ligesom også Kristus er Menighedens
Hoved. Han er sit Legemes Frelser. **24** Dog, ligesom
Menigheden underordner sig under Kristus, således
skulle også Hustruerne underordne sig under deres
Mænd i alle Ting. **25** I Mænd! elsker eders Hustruer,
ligesom også Kristus elskede Menigheden og hengav
sig selv for den, **26** for at han kunde hellige den,
idet han rensede den ved Vandbadet med et Ord,
27 for at han selv kunde fremstille Menigheden for
sig som herlig, uden Plet eller Rynke eller noget
deslige, men for at den måtte være hellig og ulastelig.
28 Således ere Mændene skyldige at elske deres
egne Hustruer som deres egne Legemer; den, som
elsker sin egen Hustru, elsker sig selv. **29** Ingen har
jo nogen Sinde hadet sit eget Kød, men han nærer
og plejer det, ligesom også Kristus Menigheden. **30**
Thi vi ere Lemmer på hans Legeme. **31** Derfor skal
et Menneske forlade sin Fader og Moder og holde
fast ved sin Hustru, og de to skulle være eet Kød.
32 Denne Hemmelighed er stor - jeg sigter nemlig
til Kristus og til Menigheden. **33** Dog, også I skulle
elske hver især sin egen Hustru som sig selv; men
Hustruen have Ærefrygt for Manden!

6 I Børn! adlyder eders Forældre i Herren, thi dette
er ret. **2** "Ær din Fader og Moder", dette er jo det
første Bud med Forjættelse, **3** "for at det må gå dig
vel, og du må leve længe i Landet." **4** Og I Fædre!
opirrer ikke eders Børn, men opfostrer dem i Herrens
Tugt og Formaning! **5** I Trælle! adlyder eders Herrer
efter Kødet med Frygt og Bæven i eders Hjertes
Enfold som Kristus; **6** ikke med Øjentjeneste, som de,
der ville tækkes Mennesker, men som Kristi Tjenere,
så I gøre Guds Villie af Hjertet, **7** idet I med god Villie
gøre Tjeneste som for Herren, og ikke for Mennesker,
8 idet I vide, at hvad godt enhver gør, det skal han få
igen af Herren, hvad enten han er Træl eller fri. **9** Og
I Herrer! gører det samme imod dem, så I lade Trusel
fare, idet I vide, at både deres og eders Herre er i
Himlene, og der er ikke Persons Anseelse hos ham.
10 For øvrigt bliver stærke i Herren og i hans Styrkes
Vælde! **11** Ifører eder Guds fulde Rustning, for at
I må kunne bolde Stand imod Djævelens snedige
Anløb. **12** Thi for os står Kampen ikke imod Blod og
Kød, men imod Magterne, imod Myndighederne, imod
Verdensherskerne i dette Mørke, imod Ondskabens
Åndemagter i det himmelske. **(aiōn g165)** **13** Derfor
tager Guds fulde Rustning på, for at I må kunne
stå imod på den onde Dag og bestå efter at have
fuldbyrdet alt. **14** Så står da omgjordede om eders
Lænd med Sandhed og iførte Retfærdighedens
Panser. **15** Fødderne ombundne med Kampberedthed
fra Fredens Evangelium; **16** og i alle Forhold løfter
Troens Skjold, med hvilket I ville kunne slukke alle
den ondes gloende Pile, **17** og tager imod Frelsens
Hjelm og Åndens Sværd, som er Guds Ord, **18** idet
I under al Påkaldelse og Bøn bede til enhver Tid i
Ånden og ere årvågne dertil i al Vedholdenhed og
Bøn for alle de hellige, **19** også for mig, om at der
må gives mig Ord, når jeg oplader min Mund, til med
Frimodighed at kundgøre Evangeliets Hemmelighed,
20 for hvis Skyld jeg er et Sendebud i Lænker, for

at jeg må have Frimodighed deri til at tale, som jeg
bør. **21** Men for at også I skulle kende mine Forhold,
hvorledes det går mig, da skal Tykikus, den elskede
Broder og tro Tjener i Herren kundgøre eder alt; **22**
ham sender jeg til eder, just for at I skulle lære at
kende, hvorledes det står til hos os, og for at han skal
opmuntre eders Hjerter. **23** Fred være med Brødrene
og Kærlighed med Tro fra Gud Fader og den Herre
Jesus Kristus! **24** Nåden være med alle dem, som
elske vor Herre Jesus Kristus i Uforkrænkelighed!

Filipperne

1 Paulus og Timotheus, Kristi Jesu Tjener, til alle
de hellige i Kristus Jesus, som ere i Filippi, med
Tilsynsmænd og Menighedstjenere. **2** Nåde være
med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre
Jesus Kristus! **3** Jeg takker min Gud, så ofte jeg
kommer eder i Hu, **4** idet jeg altid, i hver min Bøn,
beder for eder alle med Glæde, **5** for eders Deltagelse
i Evangeliet fra den første Dag indtil nu; **6** forvisset
om dette, at han, som begyndte en god Gerning i
eder, vil fuldføre den indtil Jesu Kristi Dag, **7** således
som det jo er ret for mig at mene dette om eder alle,
efterdi jeg har eder i Hjertet både under mine Lænker
og under Evangeliets Forsvar og Stadfæstelse, fælles
som I jo alle ere med mig om Nåden. **8** Thi Gud
er mit Vidne, hvorledes jeg længes efter eder alle
med Kristi Jesu inderlige Kærlighed. **9** Og derom
beder jeg, at eders Kærlighed fremdeles må blive
mere og mere rig på Erkendelse og al Skønsomhed,
10 så I kunne værdsætte de forskellige Ting, for at
I må være rene og uden Anstød til Kristi Dag, **11**
fyldte med Retfærdigheds Frugt, som virkes ved
Jesus Kristus, Gud til Ære og Pris. **12** Men jeg vil, I
skulle vide, Brødre! at mine Forhold snarere have
tjent til Evangeliets Fremme, **13** så at det er blevet
åbenbart for hele Livvagten og for alle de øvrige,
at mine Lænker bæres for Kristi Skyld, **14** og de
fleste af Brødrene fik i Tillid til Herren ved mine
Lænker end mere Dristighed til at tale Guds Ord uden
Frygt. **15** Nogle prædike vel også Kristus for Avinds
og Kivs Skyld, men nogle også i en god Mening.
16 Disse gøre det af Kærlighed, vidende, at jeg er
sat til at forsvare Evangeliet; **17** men hine forkynde
Kristus af Egennytte, ikke ærligt, men i den Tanke at
føje Trængsel til mine Lænker. **18** Hvad så? Kristus
forkyndes dog på enhver Måde, være sig på Skrømt
eller i Sandhed; og derover glæder jeg mig, og jeg vil
også fremdeles glæde mig. **19** Thi jeg ved, at dette
skal blive mig til Frelse ved eders Bøn og Jesu Kristi
Ånds Hjælp, **20** efter min Længsel og mit Håb, at jeg i
intet skal blive til Skamme, men at Kristus skal med
al Frimodighed, som altid, så også nu, forherliges i
mit Legeme, være sig ved Liv eller ved Død. **21** Thi
det at leve er mig Kristus og at dø en Vinding. **22**
Men dersom dette at leve i Kødet skaffer mig Frugt af
min Gerning, så ved jeg ikke, hvad jeg skal vælge; **23**
men jeg står tvivlrådig imellem de to Ting, idet jeg har
Lysten til at bryde op og være sammen med Kristus;
thi dette var såre meget bedre; **24** men at forblive i
Kødet er mere nødvendigt for eders Skyld. **25** Og i
Forvisning herom ved jeg, at jeg skal blive i Live og
forblive hos eder alle til eders Fremgang og Glæde
i Troen, **26** for at eders Ros ved mig kan blive rig
i Kristus Jesus, ved at jeg atter kommer til Stede
iblandt eder. **27** Kun skulle I leve Kristi Evangelium
værdigt, for at, hvad enten jeg kommer og ser eder
eller er fraværende, jeg dog kan høre om eder, at
I stå faste i een Ånd, så at I med een Sjæl stride
tilsammen for Troen på Evangeliet **28** og ikke lade
eder forfærde i nogen Ting af Modstanderne; thi dette
er for dem et Tegn på Undergang, men for eder på
Frelse, og det fra Gud. **29** Thi eder er det forundt for
Kristi Skyld - ikke alene at tro på ham, men også at
lide for hans Skyld, **30** idet I have den samme Kamp,
som I have set på mig og nu høre om mig.

2 Er der da nogen Formaning i Kristus, er der
nogen Kærlighedens Opmuntring, er der noget
Åndens Samfund, er der nogen inderlig Kærlighed
og Barmhjertighed: **2** da fuldkommer min Glæde, at
I må være enige indbyrdes, så I have den samme
Kærlighed, samme Sjæl, een Higen, **3** intet gøre af
Egennytte eller Lyst til tom Ære, men i Ydmyghed
agte hverandre højere end eder selv **4** og ikke se hver
på sit, men enhver også på andres. **5** Det samme
Sindelag være i eder, som også var i Kristus Jesus,
6 han, som, da han var i Guds Skikkelse ikke holdt
det for et Rov at være Gud lig, **7** men forringede sig
selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse på og blev
Mennesker lig; **8** og da han i Fremtræden fandtes som
et Menneske, fornedrede han sig selv, så han blev
lydig indtil Døden, ja, Korsdøden. **9** Derfor har også
Gud højt ophøjet ham og skænket ham det Navn,
som er over alle Navne, **10** for at i Jesu Navn hvert
Knæ skal bøje sig, deres i Himmelen og på Jorden
og under Jorden, **11** og hver Tunge skal bekende, at
Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders Ære. **12** Derfor,
mine elskede! ligesom I altid have været lydige, så
arbejder ikke alene som i min Nærværelse, men nu
meget mere i min Fraværelse på eders egen Frelse
med Frygt og Bæven; **13** thi Gud er den, som virker i
eder både at ville og at virke, efter sit Velbehag. **14**
Gører alle Ting uden Knurren og Betænkeligheder, **15**
for at I må blive udadlelige og rene, Guds ulastelige
Børn, midt i en vanartet og forvendt Slægt, iblandt
hvilke I vise eder som Himmellys i Verden, **16** idet I
fremholde Livets Ord, mig til Ros på Kristi Dag, at jeg
ikke har løbet forgæves, ej heller arbejdet forgæves.
17 Ja, selv om jeg bliver ofret under Ofringen og
Betjeningen af eders Tro, så glæder jeg mig og

glæder mig med eder alle. 18 Men ligeledes skulle
også I glæde eder, og glæde eder med mig! 19 Men
jeg håber i den Herre Jesus snart at kunne sende
Timotheus til eder, for at også jeg kan blive ved
godt Mod ved at erfare, hvorledes det går eder. 20
Thi jeg har ingen ligesindet, der så oprigtig vil have
Omsorg for, hvorledes det går eder; 21 thi de søge
alle deres eget, ikke hvad der hører Kristus Jesus til.
22 Men hans prøvede Troskab kende I, at, ligesom
et Barn tjener sin Fader, således har han tjent med
mig for Evangeliet. 23 Ham håber jeg altså at sende
straks, når jeg ser Udgangen på min Sag. 24 Men jeg
har den Tillid til Herren, at jeg også selv snart skal
komme. 25 Men jeg har agtet det nødvendigt at sende
Epafroditus til eder, min Broder og Medarbejder og
Medstrider, og eders Udsending og Tjener for min
Trang, 26 efterdi han længtes efter eder alle og var
såre ængstelig, fordi I havde hørt, at han var bleven
syg. 27 Ja, han var også syg og Døden nær; men
Gud forbarmede sig over ham, ja, ikke alene over
ham, men også over mig, for at jeg ikke skulde have
Sorg på Sorg. 28 Derfor skynder jeg mig desto mere
med at sende ham, for at I og jeg være mere sorgfri.
29 Modtager ham altså i Herren med al Glæde og
holder sådanne i Ære; 30 thi for Kristi Gernings Skyld
kom han Døden nær, idet han satte sit Liv i Vove for
at udfylde Savnet af eder i eders Tjeneste imod mig.

3 I øvrigt, mine Brødre glæder eder i Herren! At
skrive det samme til eder er ikke til Besvær for
mig, men er betryggende for eder. 2 Holder Øje
med Hundene, holder Øje med de slette Arbejdere,
holder Øje med Sønderskærelsen! 3 Thi vi ere
Omskærelsen, vi, som tjene i Guds Ånd og rose
os i Kristus Jesus og ikke forlade os på Kødet", 4
endskønt også jeg har det, jeg kunde forlade mig
på også i Kødet, Dersom nogen anden synes, han
kan forlade sig på Kødet, kan jeg det mere. 5 Jeg
er omskåren på den ottende Dag, af Israels Slægt,
Benjamins Stamme, en Hebræer af Hebræere, over
for Loven en Farisæer, 6 i Nidkærhed en Forfølger af
Menigheden, i Retfærdigheden efter Loven udadlelig.
7 Men hvad der var mig Vinding, det har jeg for Kristi
Skyld agtet for Tab; 8 ja sandelig, jeg agter endog alt
for at være Tab imod det langt højere, at kende Kristus
Jesus, min Herre, for hvis Skyld jeg har lidt Tab på alt
og agter det for Skarn, for at jeg kan vinde Kristus 9 og
findes i ham, så jeg ikke har min Retfærdighed, den af
Loven, men den ved Tro på Kristus, Retfærdigheden
fra Gud på Grundlag af Troen, 10 for at jeg må kende
ham og hans Opstandelses Kraft og hans Lidelsers
Samfund, idet jeg bliver ligedannet med hans Død,
11 om jeg dog kunde nå til Opstandelsen fra de døde.
12 Ikke at jeg allerede har grebet det eller allerede
er fuldkommen; men jeg jager derefter, om jeg dog
kunde gribe det, efterdi jeg også er greben af Kristus
Jesus. 13 Brødre! jeg mener ikke om mig selv, at jeg
har grebet det. 14 Men eet gør jeg: glemmende, hvad
der er bagved, men rækkende efter det, som er foran,
jager jeg imod Målet, til den Sejrspris, hvortil Gud fra
det høje kaldte os i Kristus Jesus. 15 Lader da os, så
mange som ere fuldkomne, have dette Sindelag; og
er der noget, hvori I ere anderledes sindede, da skal
Gud åbenbare eder også dette. 16 Kun at vi, så vidt vi
ere komne, vandre i samme Retning. 17 Vorder mine
Efterlignere, Brødre! og agter på dem, der vandre
således, som I have os til Forbillede. 18 Thi mange
vandre, som jeg ofte har sagt eder, men nu også
siger med Tårer, som Kristi Kors's Fjender, 19 hvis
Ende er Fortabelse, hvis Gud er Bugen, og hvis Ære
er i deres Skændsel, de, som tragte efter de jordiske
Ting. 20 Thi vort Borgerskab er i Himlene, hvorfra vi
også forvente som Frelser den Herre Jesus Kristus,
21 der skal forvandle vort Fornedrelses-Legeme til at
blive ligedannet med hans Herligheds-Legeme, efter
den Kraft, ved hvilken han også kan underlægge sig
alle Ting.

4 Derfor, mine Brødre, elskede og savnede, min
Glæde og Krans! står således fast i Herren, I
elskede! 2 Evodia formaner jeg, og Syntyke formaner
jeg til at være enige i Herren. 3 Ja, jeg beder også
dig, min ægte Synzygus! tag dig af dem; thi de have
med mig stridt i Evangeliet, tillige med Klemens og
mine øvrige Medarbejdere, hvis Navne stå i Livets
Bog. 4 Glæder eder i Herren altid; atter siger jeg:
glæder eder! 5 Eders milde Sind vorde kendt af alle
Mennesker! Herren er nær! 6 Værer ikke bekymrede
for noget, men lader i alle Ting eders Begæringer
komme frem for Gud i Påkaldelse og Bøn med
Taksigelse; 7 og Guds Fred, som overgår al Forstand,
skal bevare eders Hjerter og eders Tanker i Kristus
Jesus. 8 I øvrigt, Brødre! alt, hvad der er sandt, hvad
der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er rent,
hvad der er elskeligt, hvad der har godt Lov, enhver
Dyd og enhver Hæder: lægger eder det på Sinde! 9
Hvad I både have lært og modtaget og hørt og set på
mig, dette skulle I gøre, og Fredens Gud skal være
med eder. 10 Men jeg har højlig glædet mig i Herren
over, at I nu omsider ere komne til Kræfter, så at I
kunne tænke på mit Vel, hvorpå I også forhen tænkte,
men I manglede Lejlighed. 11 Dette siger jeg ikke af

Trang; thi jeg har lært at nøjes med det, jeg har. **12** Jeg forstår at være i ringe Kår, og jeg forstår også at
have Overflod; i alt og hvert er jeg indviet, både i at
mættes og i at hungre, både i at have Overflod og i at
lide Savn. **13** Alt formår jeg i ham, som gør mig stærk.
14 Dog gjorde I vel i at tage Del i min Trængsel. **15**
Men I vide det også selv, Filippensere! at i Evangeliets
Begyndelse, da jeg drog ud fra Makedonien, var
der ingen Menighed, som havde Regning med mig
over givet og modtaget, uden I alene. **16** Thi endog i
Thessalonika sendte I mig både een og to Gange,
hvad jeg havde nødig. **17** Ikke at jeg attrår Gaven,
men jeg attrår den Frugt, som bliver rigelig til eders
Fordel. **18** Nu har jeg nok af alt og har Overflod; jeg
har fuldt op efter ved Epafroditus at have modtaget
eders Gave, en Vellugts-Duft, et velkomment Offer,
velbehageligt for Gud. **19** Men min Gud skal efter sin
Rigdom fuldelig give eder alt, hvad I have nødig, i
Herlighed i Kristus Jesus. **20** Men ham, vor Gud og
Fader, være Æren i Evigheders Evigheder! Amen.
(aiōn g165) **21** Hilser hver hellig i Kristus Jesus. **22** De
Brødre, som ere hos mig, hilse eder. Alle de hellige
hilse eder, men mest de af Kejserens Hus. **23** Den
Herres Jesu Kristi Nåde være med eders Ånd!

Kolossensern

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, og
Broderen Timotheus. **2** til de hellige og troende
Brødre i Kristus i Kolossæ: Nåde være med eder og
Fred fra Gud vor Fader! **3** Vi takke Gud og vor Herres
Jesu Kristi Fader altid, når vi bede for eder, **4** da vi
have hørt om eders Tro på Kristus Jesus og den
Kærlighed, som I have til alle de hellige **5** på Grund
af det Håb, som er henlagt til eder i Himlene, om
hvilket I forud have hørt i Evangeliets Sandheds Ord,
6 der er kommet til eder, ligesom det også er i den
hele Verden, idet det bærer Frugt og vokser, ligesom
det også gør iblandt eder fra den Dag, I hørte og
erkendte Guds Nåde i Sandhed, **7** således som I have
lært af Epafras, vor elskede Medtjener som er en tro
Kristi Tjener for eder, **8** han, som også gav os eders
Kærlighed i Ånden til Kende. **9** Derfor have også vi
fra den Dag, vi hørte det, ikke ophørt at bede for eder
og begære, at I måtte fyldes med Erkendelsen af
hans Villie i al Visdom og åndelige Indsigt **10** til at
vandre Herren værdigt, til alt Velbehag, idet I bære
Frugt og vokse i al god Gerning ved Erkendelsen
af Gud, **11** idet I styrkes med al Styrke efter hans
Herligheds Kraft til al Udholdenhed og Tålmodighed
med Glæde **12** og takke Faderen, som gjorde os
dygtige til at have Del i de helliges Arvelod i Lyset,
13 han, som friede os ud af Mørkets Magt og satte
os over i sin elskede Søns Rige, **14** i hvem vi have
Forløsningen, Syndernes Forladelse, **15** han, som er
den usynlige Guds Billede, al Skabnings førstefødte;
16 thi i ham bleve alle Ting skabte i Himlene og på
Jorden, de synlige og de usynlige, være sig Troner
eller Herredømmer eller Magter eller Myndigheder.
Alle Ting ere skabte ved ham og til ham; **17** og han er
forud for alle Ting, og alle Ting bestå ved ham. **18** Og
han er Legemets Hoved, nemlig Menighedens, han,
som er Begyndelsen, førstefødt ud af de døde, for at
han skulde blive den ypperste i alle Ting; **19** thi det
behagede Gud, at i ham skulde hele Fylden bo, **20** og
ved ham at forlige alle Ting med sig, være sig dem
på Jorden eller dem i Himlene, idet han stiftede Fred
ved hans Kors's Blod. **21** Også eder, som fordum
vare fremmedgjorte og fjendske af Sindelag i eders
onde Gerninger, **22** har han dog nu forligt i sit Køds
Legeme ved Døden for at fremstille eder hellige og
ulastelige og ustraffelige for sit Åsyn, **23** så sandt I
blive i Troen, grundfæstede og faste, uden at lade
eder rokke fra Håbet i det Evangelium, som I have
hørt, hvilket er blevet prædiket i al Skabningen under
Himmelen, og hvis Tjener jeg Paulus er bleven. **24**
Nu glæder jeg mig over mine Lidelser for eder, og
hvad der fattes i Kristi Trængsler, udfylder jeg i mit
Kød for hans Legeme, som er Menigheden, **25** hvis
Tjener jeg er bleven efter den Guds Husholdning,
som blev given mig over for eder, nemlig fuldelig
at forkynde Guds Ord, **26** den Hemmelighed, der
var skjult igennem alle Tider og Slægter, men nu er
bleven åbenbaret for hans hellige, **(aiōn g165)** **27** hvem
Gud vilde tilkendegive, hvilken Rigdom på Herlighed
iblandt Hedningerne der ligger i denne Hemmelighed,
som er Kristus i eder, Herlighedens Håb, **28** hvem vi
forkynde, idet vi påminde hvert Menneske og lære
hvert Menneske med al Visdom, for at vi kunne
fremstille hvert Menneske som fuldkomment i Kristus;
29 hvorpå jeg også arbejder, idet jeg kæmper ifølge
hans Kraft, som virker mægtigt i mig.

2 Thi jeg vil, at I skulle vide, hvor stor en Kamp
jeg har for eder og for dem i Laodikea og for
alle, som ikke have set mit Åsyn i Kødet, **2** for at
deres Hjerter må opmuntres, idet de sammenknyttes i
Kærlighed og til den fuldvisse Indsigts hele Rigdom, til
Erkendelse af Guds Hemmelighed, Kristus. **3** i hvem
alle Visdommens og Kundskabens Skatte findes
skjulte. **4** Dette siger jeg, for at ingen skal bedrage
eder med lokkende Tale. **5** Thi om jeg også i Kødet er
fraværende, så er jeg dog i Ånden hos eder og glæder
mig ved at se eders Orden og Fastheden i eders
Tro på Kristus. **6** Derfor, ligesom I have modtaget
Kristus Jesus, Herren, så vandrer i ham, **7** idet I ere
rodfæstede og opbygges i ham og, stadfæstes ved
Troen, således som I bleve oplærte, så I vokse i den
med Taksigelse. **8** Ser til, at der ikke skal være nogen,
som gør eder til Bytte ved den verdslige Visdom og
tomt Bedrag efter Menneskers Overlevering, efter
Verdens Børnelærdom og ikke efter Kristus; **9** thi i
ham bor Guddommens hele Fylde legemlig, **10** og i
ham have I eders Fylde, ham, som er Hovedet for
al Magt og Myndighed; **11** i hvem I også ere blevne
omskårne med en Omskærelse, som ikke er gjort
med Hænder, ved Afførelsen af Kødets Legeme, ved
Kristi Omskærelse, **12** idet I bleve begravne med ham
i Dåben, i hvilken I også bleve medoprejste ved Troen
på Guds Virkekraft, som oprejste ham fra de døde. **13**
Også eder, som vare døde i eders Overtrædelser og
eders Køds Forhud, eder gjorde han levende tillige
med ham, idet han tilgav os alle vore Overtrædelser
14 og udslettede det imod os rettede Gældsbrev
med dets Befalinger, hvilket gik os imod, og han
har taget det bort ved at nagle det til Korset; **15**

efter at have afvæbnet Magterne og Myndighederne,
stillede han dem åbenlyst til Skue, da han i ham førte
dem i Sejrstog. 16 Lad derfor ingen dømme eder
for Mad eller for Drikke eller i Henseende til Højtid
eller Nymåne eller Sabbat, 17 hvilket er en Skygge af
det, som skulde komme, men Legemet er Kristi. 18
Lad ingen frarøve eder Sejrsprisen, idet han finder
Behag i Ydmyghed og Dyrkelse af Englene, idet han
indlader sig på, hvad han har set i Syner, forfængeligt
opblæst af sit kødelige Sind, 19 og ikke holder fast
ved Hovedet, ud fra hvem hele Legemet, idet det
hjælpes og sammenknyttes ved sine Bindeled og
Bånd, vokser Guds Vækst. 20 Når I med Kristus ere
døde fra Verdens Børnelærdom, hvorfor lade I eder
da pålægge Befalinger, som om I levede i Verden: 21
"Tag ikke, smag ikke, rør ikke derved!" 22 (hvilket
alt er bestemt til at forgå ved at forbruges) efter
Menneskenes Bud og Lærdomme? 23 thi alt dette har
Ord for Visdom ved selvgjort Dyrkelse og Ydmyghed
og Skånselsløshed imod Legemet, ikke ved noget,
som er Ære værd, kun til Tilfredsstillelse af Kødet.

3 Når I altså, ere blevne oprejste med Kristus, da
søger det, som er oventil, hvor Kristus sidder
ved Guds højre Hånd. 2 Tragter efter det, som er
oventil, ikke efter det, som er på Jorden. 3 Thi I ere
døde, og eders Liv er skjult med Kristus i Gud. 4
Når Kristus, vort Liv, åbenbares, da skulle også I
åbenbares med ham i Herlighed. 5 Så døder da de
jordiske Lemmer, Utugt Urenhed, Brynde, ondt Begær
og Havesygen, som jo er Afgudsdyrkelse; 6 for disse
Tings Skyld kommer Guds Vrede. 7 I dem vandrede
også I fordum, da I levede deri. 8 Men nu skulle
også I aflægge det alt sammen, Vrede, Hidsighed,
Ondskab, Forhånelse, slem Snak af eders Mund. 9
Lyver ikke for hverandre, da I have afført eder det
gamle Menneske med dets Gerninger 10 og iført
eder det nye, som fornyes til Erkendelse efter hans
Billede, der skabte det; 11 hvor der ikke er Græker
og Jøde, Omskærelse og Forhud, Barbar, Skyther,
Træl, fri, men Kristus er alt og i alle. 12 Så iføre eder
da som Guds udvalgte, hellige og elskede inderlig
Barmhjertighed, Godhed, Ydmyghed, Sagtmodighed,
Langmodighed, 13 så I bære over med hverandre og
tilgive hverandre, dersom nogen har Klagemål imod
nogen; ligesom Kristus tilgav eder, således også I! 14
Men over alt dette skulle I iføre eder Kærligheden,
hvilket er Fuldkommenhedens Bånd. 15 Og Kristi Fred
råde i eders Hjerter, til hvilken I også bleve kaldede i
eet Legeme; og vorder taknemmelige! 16 Lad Kristi
Ord bo rigeligt iblandt eder, så I med al Visdom lære
og påminde hverandre med Salmer, Lovsange og
åndelige Viser, idet I synge med Ynde i eders Hjerter
for Gud. 17 Og alt, hvad I gøre i Ord eller i Handling,
det gører alt i den Herres Jesu Navn, takkende Gud
Fader ved ham. 18 I Hustruer! underordner eder
under eders Mænd, som det sømmer sig i Herren.
19 I Mænd! elsker eders Hustruer, og værer ikke
bitre imod dem! 20 I Børn! adlyder i alle Ting eders
Forældre, thi dette er velbehageligt i Herren. 21 I
Fædre! opirrer ikke eders Børn, for at de ikke skulle
tabe Modet. 22 I Trælle! adlyder i alle Ting eders
Herrer efter Kødet, ikke med Øjentjeneste som de,
der ville tækkes Mennesker, men i Hjertets Enfold,
frygtende Herren. 23 Hvad I end foretage eder, så
gører det af Hjertet, som for Herren og ikke for
Mennesker, 24 da I vide, at I af Herren skulle få Arven
til Vederlag; det er den Herre Kristus, I tjene. 25 Thi
den, som gør Uret, skal få igen, hvad Uret han gjorde,
og der er ikke Persons Anseelse.

4 I Herrer! yder eders Trælle, hvad ret og billigt er,
da I vide, at også I have en Herre i Himmelen. 2
Værer vedholdendene i; Bønnen, idet I ere årvågne i
den med Taksigelse. 3 idet I tillige bede også for os,
at Gud vil oplade os en Ordets Dør til at tale Kristi
Hemmelighed, for hvis Skyld jeg også er bunden, 4
for at jeg kan åbenbare den således, som jeg bør tale.
5 Vandrer i Visdom overfor dem, som ere udenfor,
så I købe den belejlige Tid. 6 Eders Tale være altid
med Ynde, krydret med Salt, så I vide, hvorledes
I bør svare enhver især. 7 Hvorledes det går mig,
skal Tykikus, den elskede Broder og tro Tjener og
Medtjener i Herren, kundgøre eder alt sammen; 8
ham sender jeg til eder, netop for at I skulle lære at
kende, hvorledes det står til med os, og for at han skal
opmuntre eders Hjerter, 9 tillige med Onesimus, den
tro og elskede Broder, som er fra eders By; de skulle
fortælle eder, hvorledes alt står til her. 10 Aristarkus,
min Medfange, hilser eder, og Markus, Barnabas's
Søskendebarn, om hvem I have fået Befalinger -
dersom han kommer til eder, da tager imod ham - 11
og Jesus, som kaldes Justus, hvilke af de omskårne
ere de eneste Medarbejdere for Guds Rige, som ere
blevne mig en Trøst. 12 Epafras hilser eder, han, som
er fra eders By, en Kristi Jesu Tjener, som altid strider
for eder i sine Bønner, før at I må stå fuldkomne og
fuldvisse i al Guds Villie. 13 Thi jeg giver ham det
Vidnesbyrd, at han har megen Møje for eder og dem i
Laodikea og dem i Hierapolis, 14 Lægen Lukas, den
elskede, hilser eder, og Demas. 15 Hilser Brødrene i
Laodikea og Nymfas og Menigheden i deres Hus. 16

Og når dette Brev er oplæst hos eder, da sørger for,
at det også bliver oplæst i Laodikensernes Menighed,
og at I også læse Brevet fra Laodikea. **17** Og siger
til Arkippus: Giv Agt på den Tjeneste, som du har
modtaget i Herren, at du fuldbyrder den. **18** Hilsenen
med min, Paulus's, egen Hånd. Kommer mine Lænker
i Hu Nåde være med eder!

1 Tessalonikerne

1 Paulus og Silvanus og Timotheus til
Thessalonikernes Menighed i Gud Fader og
den Herre Jesus Kristus. Nåde være med eder
og Fred! **2** Vi takke Gud altid for eder alle, når vi
komme eder i Hu i vore Bønner, **3** idet vi uafladelig
mindes eders Gerning i Troen og eders Arbejde i
Kærligheden og eders Udholdenhed i Håbet på vor
Herre Jesus Kristus for vor Guds og Faders Åsyn, **4**
efterdi vi kende eders Udvælgelse, I af Gud elskede
Brødre, **5** at vort Evangelium ikke kom til eder i Ord
alene, men også i Kraft og i den Helligånd og i fuld
Overbevisning, som I jo vide, hvorledes vi færdedes
iblandt eder for eders Skyld. **6** Og I ere blevne vore
Efterfølgere, ja, Herrens, idet I modtoge Ordet under
megen Trængsel med Glæde i den Helligånd, **7** så
at I ere blevne et Forbillede for alle de troende i
Makedonien og Akaja; **8** thi fra eder har Herrens Ord
lydt ud, ikke alene i Makedonien og Akaja, men alle
Vegne er eders Tro på Gud kommen ud, så at vi ikke
have nødig at tale derom. **9** Thi de forkynde selv
om os, hvordan en Indgang vi vandt hos eder, og
hvorledes I vendte om til Gud fra Afguderne for at
tjene den levende og sande Gud **10** og vente på hans
Søn fra Himlene, hvem han oprejste fra de døde,
Jesus, som frier os fra den kommende Vrede.

2 I vide jo selv, Brødre! at vor Indgang hos eder
ikke har været forgæves; **2** men skønt vi, som I
vide, forud havde lidt og vare blevne mishandlede i
Filippi, fik vi Frimodighed i vor Gud til at tale Guds
Evangelium til eder under megen Kamp. **3** Thi vor
Prædiken skyldes ikke Bedrag, ej heller Urenhed og
er ikke forbunden med Svig; **4** men ligesom vi af
Gud ere fundne værdige til at få Evangeliet betroet,
således tale vi, ikke for at behage Mennesker, men
Gud, som prøver vore Hjerter. **5** Thi vor Færd var
hverken nogen Sinde med smigrende Tale - som I vide
- ej heller var den et Skalkeskjul for Havesyge - Gud
er Vidne; **6** ikke heller søgte vi Ære af Mennesker,
hverken af eder eller af andre, skønt vi som Kristi
Apostle nok kunde have været eder til Byrde. **7** Men
vi færdedes med Mildhed iblandt eder. Som når en
Moder ammer sine egne Børn, **8** således fandt vi, af
inderlig Kærlighed til eder, en Glæde i at dele med
eder ikke alene Guds Evangelium, men også vort
eget Liv, fordi I vare blevne os elskelige. **9** I erindre
jo, Brødre! vor Møje og Anstrengelse; arbejdende
Nat og Dag, for ikke at være nogen af eder til Byrde,
prædikede vi Guds Evangelium for eder. **10** I ere
Vidner, og Gud, hvor fromt og retfærdigt og ulasteligt
vi færdedes iblandt eder, som tro; **11** ligesom I vide,
hvorledes vi formanede og opmuntrede hver enkelt af
eder som en Fader sine Børn **12** og besvore eder, at I
skulde vandre Gud værdigt, ham, som kaldte eder til
sit Rige og sin Herlighed. **13** Og derfor takke også vi
Gud uafladelig, fordi, da I modtoge Guds Ord, som I
hørte af os, toge I ikke imod det som Menneskers
Ord, men som Guds Ord (hvad det sandelig er),
hvilket også viser sig virksomt i eder, som tro. **14** Thi I,
Brødre! ere blevne Efterfølgere af Guds Menigheder i
Judæa i Kristus Jesus, efterdi også I have lidt det
samme af eders egne Stammefrænder, som de have
lidt af Jøderne, **15** der både ihjelsloge den Herre
Jesus og Profeterne og udjoge os og ikke behage
Gud og stå alle Mennesker imod, **16** idet de forhindre
os i at tale til Hedningerne til deres Frelse, for til
enhver Tid at fylde deres Synders Mål; men Vreden
er kommen over dem fuldtud. **17** Men vi, Brødre! som
en stakket Tid have været skilte fra eder i det ydre,
ikke i Hjertet, vi have gjort os des mere Flid for at få
eders Ansigt at se, under megen Længsel, **18** efterdi
vi have haft i Sinde at komme til eder, jeg, Paulus,
både een og to Gange, og Satan har hindret os deri.
19 Thi hvem er vort Håb eller vor Glæde eller vor
Hæderskrans, når ikke også I ere det for vor Herre
Jesus Kristus i hans Tilkommelse? **20** I ere jo vor
Ære og Glæde.

3 Derfor, da vi ikke længer kunde udholde det,
besluttede vi at lades alene tilbage i Athen, **2**
og vi sendte Timotheus, vor Broder og Guds Tjener
i Kristi Evangelium, for at styrke eder og formane
eder angående eders Tro, **3** for at ingen skulde
blive vakelmodig i disse Trængsler; I vide jo selv,
at dertil ere vi bestemte. **4** Thi også da vi vare hos
eder, sagde vi eder det forud, at vi skulde komme
til at lide Trængsler, som det også er sket, og som
I vide. **5** Derfor sendte også jeg Bud, da jeg ikke
længer kunde udholde det, for at få Besked om eders
Tro, om måske Fristeren skulde have fristet eder,
og vor Møje skulde blive forgæves. **6** Men nu, da
Timotheus er kommen til os fra eder og har bragt os
godt Budskab om eders Tro og Kærlighed og om,
at I altid have os i god Ihukommelse, idet I længes
efter at se os, ligesom vi efter eder: **7** så ere vi af
den Grund, Brødre! blevne trøstede med Hensyn til
eder under al vor Nød og Trængsel, ved eders Tro. **8**
Thi nu leve vi, når I stå fast i Herren. **9** Thi hvilken
Tak kunne vi bringe Gud for eder til Gengæld for al
den Glæde; hvormed vi glæde os over eder for vor

Guds Åsyn, 10 idet vi Nat og Dag inderligt bede om
at måtte få eder selv at se og råde Bod på eders Tros
Mangler? 11 Men han selv, vor Gud og Fader, og vor
Herre Jesus Kristus styre vor Vej til eder! 12 Men
eder lade Herren vokse og blive overvættes rige i
Kærligheden til hverandre og til alle, ligesom vi have
den til eder, 13 så at han styrker eders Hjerter og gør
dem udadlelige i Hellighed for Gud og vor Fader i vor
Herres Jesu Tilkommelse med alle hans hellige!

4 Så bede vi eder i øvrigt, Brødre! og formane eder
i den Herre Jesus, at som I jo have lært af os,
hvorledes I bør vandre og behage Gud, således som
I jo også gøre, at I således må gøre end yderligere
Fremgang. 2 I vide jo, hvilke Bud vi gave eder ved
den Herre Jesus. 3 Thi dette er Guds Villie, eders
Helliggørelse, at I afholde eder fra Utugt; 4 at hver af
eder veed at vinde sig sin egen Hustru i Hellighed og
Ære, 5 ikke i Begærings Brynde som Hedningerne,
der ikke kende Gud; 6 at ingen foruretter og bedrager
sin Broder i nogen Sag; thi Herren er en Hævner
over alt dette, som vi også før have sagt og vidnet
for eder. 7 Thi Gud kaldte os ikke til Urenhed, men
til Helliggørelse. 8 Derfor altså, den, som foragter
dette, han foragter ikke et Menneske, men Gud,
som også giver sin Helligånd til eder. 9 Men om
Broderkærligheden have I ikke nødig, at jeg skal
skrive eder til; thi I ere selv oplærte af Gud til at elske
hverandre; 10 det gøre I jo også imod alle Brødrene
i hele Makedonien; men vi formane eder, Brødre!
til yderligere Fremgang 11 og til at sætte en Ære i
at leve stille og varetage hver sit og arbejde med
eders Hænder, således som vi bød eder, 12 for at
I kunne vandre sømmeligt over for dem, som ere
udenfor, og for ikke at trænge til nogen. 13 Men vi
ville ikke, Brødre! at I skulle være uvidende med
Hensyn til dem, som sove hen, for at I ikke skulle
sørge som de andre, der ikke have Håb. 14 Thi når
vi tro, at Jesus er død og opstanden, da skal også
Gud ligeså ved Jesus føre de hensovede frem med
ham. 15 Thi dette sige vi eder med Herrens Ord, at vi
levende, som blive tilbage til Herrens Tilkommelse, vi
skulle ingenlunde komme forud for de hensovede. 16
Thi Herren selv skal stige ned fra Himmelen med et
Tilråb, med Overengels Røst og med Guds Basun, og
de døde i Kristus skulle opstå først; 17 derefter skulle
vi levende, som blive tilbage, bortrykkes tillige med
dem i Skyer til at møde Herren i Luften; og så skulle
vi altid være sammen med Herren. 18 Så trøster
hverandre med disse Ord!

5 Men om Tid og Time, Brødre! have I ikke nødig,
at der skrives til eder; 2 thi I vide selv grant,
at Herrens Dag kommer som en Tyv om Natten.
3 Når de sige: "Fred og ingen Fare!" da kommer
Undergang pludselig, over dem ligesom Veerne over
den frugtsommelige, og de skulle ingenlunde undfly.
4 Men I, Brødre! I ere ikke i Mørke, så at Dagen
skulde overraske eder som en Tyv. 5 Thi I ere alle
Lysets Børn og Dagens Børn, vi ere ikke Nattens eller
Mørkets Børn. 6 Så lader os da ikke sove ligesom
de andre, men lader os våge og være ædrue! 7 Thi
de, som sove, sove om Natten, og de, som beruse
sig, ere berusede om Natten. 8 Men da vi høre
Dagen til, så lader os være ædrue, iførte Troens og
Kærlighedens Panser og Frelsens Håb som Hjelm! 9
Thi Gud bestemte os ikke til Vrede, men til at vinde
Frelse ved vor Herre Jesus Kristus, 10 som døde for
os, for at vi, hvad enten vi våge eller sove, skulle leve
sammen med ham. 11 Formaner derfor hverandre og
opbygger den ene den anden, ligesom I også gøre.
12 Men vi bede eder, Brødre! at I skønne på dem,
som arbejde iblandt eder og ere eders Forstandere
i Herren og påminde eder, 13 og agte dem højlig i
Kærlighed for deres Gernings Skyld. Holder Fred med
hverandre! 14 Og vi formane eder, Brødre! påminder
de uskikkelige, trøster de modfaldne, tager eder af de
skrøbelige, værer langmodige imod alle! 15 Ser til, at
ingen gengælder nogen ondt med ondt; men stræber
altid efter det gode, både imod hverandre og imod
alle. 16 Værer altid glade, 17 beder uafladelig, 18
takker i alle Forhold; thi dette er Guds Villie med eder i
Kristus Jesus. 19 Udslukker ikke Ånden, 20 ringeagter
ikke Profetier, 21 prøver alt, beholder det gode! 22
Holder eder fra det onde under alle Skikkelser! 23
Men han selv, Fredens Gud, helliggøre eder ganske
og aldeles, og gid eders Ånd og Sjæl og Legeme
må bevares helt og holdent, uden Dadel i vor Herres
Jesu Kristi Tilkommelse! 24 Trofast er han, som kaldte
eder, han skal også gøre det. 25 Brødre! beder for
os! 26 Hilser alle Brødrene med et helligt Kys! 27 Jeg
besværger eder ved Herren, at dette Brev må blive
oplæst for alle de hellige Brødre. 28 Vor Herres Jesu
Kristi Nåde være med eder!

2 Tessalonikerne

1 Paulus og Silvanus og Timotheus til
Thessalonikernes Menighed i Gud vor Fader og
den Herre Jesus Kristus: **2** Nåde være med eder og
Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus!
3 Vi ere skyldige altid at takke Gud for eder, Brødre!
som tilbørligt er, fordi eders Tro vokser overmåde, og
den indbyrdes Kærlighed forøges hos hver enkelt
af eder alle, **4** så at vi selv rose os af eder i Guds
Menigheder for eders Udholdenhed og Tro under alle
eders Forfølgelser og de Trængsler, som I udstå, **5**
et Bevis på Guds retfærdige Dom, for at I kunne
agtes værdige til Guds Rige, for hvilket I også lide;
6 hvis ellers det er retfærdigt for Gud at give dem
Trængsel til Gengæld, som trænge eder, **7** og eder,
som trænges, Hvile med os ved den Herres Jesu
Åbenbarelse fra Himmelen med sin Krafts Engle,
8 med Lueild, når han tager Hævn over dem, som
ikke kende Gud, og over dem, som ikke lyde vor
Herres Jesu Evangelium, **9** de, som jo skulle lide
Straf, evig Undergang bort fra Herrens Ansigt og
fra hans Vældes Herlighed. **(aiōnios g166)** **10** når han
kommer for på hin Dag at herliggøres i sine hellige
og beundres i alle dem, som have troet; thi troet
blev vort Vidnesbyrd til eder. **11** Derfor bede vi også
altid for eder, at vor Gud vil agte eder Kaldelsen
værdige og med Kraft fuldkomme al Lyst til det gode
og Troens Gerning, **12** for at vor Herres Jesu Navn
må herliggøres i eder, og I i ham. efter vor Guds og
den Herres Jesu Kristi Nåde.

2 Men vi bede eder, Brødre! angående vor Herres
Jesu Kristi Tilkommelse og vor Samling til ham, **2**
at I ikke i en Hast må lade eder bringe fra Besindelse
eller forskrække hverken ved nogen Ånd eller ved
nogen Tale eller Brev, der skulde være fra os, som om
Herrens Dag var lige for Hånden. **3** Lad ingen bedrage
eder i nogen Måde; thi først må jo Frafaldet komme
og Syndens Menneske åbenbares, Fortabelsens Søn,
4 han, som sætter sig imod og ophøjer sig over alt.
hvad der kaldes Gud eller Helligdom, så at han sætter
sig i Guds Tempel og udgiver sig selv for at være
Gud. **5** Komme I ikke i Hu, at jeg sagde eder dette,
da jeg endnu var hos eder? **6** Og nu vide I, hvad der
holder ham tilbage, indtil han åbenbares i sin Tid. **7**
Thi Lovløshedens Hemmelighed virker allerede, kun
at den, som nu holder tilbage, først må komme af
Vejen **8** og da skal den lovløse åbenbares, hvem
den Herre Jesus skal dræbe med sin Munds Ånde
og tilintetgøre ved sin Tilkommelses Åbenbarelse,
9 han, hvis Komme sker ifølge Satans Kraft, med
al Løgnens Magt og Tegn og Undere **10** og med
alt Uretfærdigheds Bedrag for dem, som fortabes,
fordi de ikke toge imod Kærligheden til Sandheden,
så de kunde blive frelste. **11** Og derfor sender Gud
dem kraftig Vildfarelse, så at de tro Løgnen, **12**
for at de skulle dømmes, alle de, som ikke troede
Sandheden, men fandt Behag i Uretfærdigheden. **13**
Men vi ere skyldige at takke Gud altid for eder, I af
Herren elskede Brødre! fordi Gud har udvalgt eder fra
Begyndelsen til Frelse ved Åndens Helligelse og Tro
på Sandheden, **14** hvortil han kaldte eder ved vort
Evangelium, for at I skulde vinde vor Herres Jesu
Kristi Herlighed. **15** Så står da fast, Brødre! og holder
fast ved de Overleveringer, hvori I bleve oplærte,
være sig ved vor Tale eller vort Brev. **16** Men han
selv, vor Herre Jesus Kristus og Gud vor Fader, som
har elsket og givet os en evig Trøst og et godt Håb i
Nåde, **(aiōnios g166)** **17** han trøste eders Hjerter og
styrke eder i al god Gerning og Tale!

3 I øvrigt, Brødre! beder for os, at Herrens Ord må
have Løb og forherliges ligesom hos eder, **2** og
at vi må fries fra de vanartige og onde Mennesker;
thi Troen er ikke alles. **3** Men trofast er Herren, som
skal styrke eder og bevare eder fra det onde; **4** og vi
have den Tillid til eder i Herren, at I både gøre og
ville gøre, hvad vi byde. **5** Men Herren styre eders
Hjerter til Guds Kærlighed og til Kristi Udholdenhed!
6 Men vi byde eder, Brødre! i vor Herres Jesu Kristi
Navn, at I holde eder borte fra enhver Broder, som
vandrer uskikkeligt og ikke efter den Overlevering,
som de modtoge af os. **7** I vide jo selv, hvorledes I
bør efterfølge os. Thi vi have ikke levet uskikkeligt
iblandt eder, **8** ikke heller spiste vi nogens Brød for
intet, men arbejdede med Møje og Anstrengelse, Nat
og Dag, for ikke at være nogen af eder til Byrde. **9**
Ikke fordi vi ikke have Ret dertil; men vi vilde give
eder et Forbillede i os selv, for at I skulde efterfølge
os. **10** Også da vi vare hos eder, bød vi eder jo dette,
at dersom nogen ikke vil arbejde, så skal han heller
ikke have Føden! **11** Vi høre nemlig, at nogle vandre
uskikkeligt iblandt eder, idet de ikke arbejde, men
tage sig uvedkommende Ting for. **12** Sådanne byde
og formane vi i den Herre Jesus Kristus, at de skulle
arbejde i Stilhed og således spise deres eget Brød.
13 Men I, Brødre! bliver ikke trætte af at gøre det
gode! **14** Men dersom nogen ikke lyder vort Ord her i
Brevet, da mærker eder ham; hav intet Samkvem
med ham, for at han må skamme sig! **15** Dog skulle
I ikke agte ham for en Fjende, men påminde ham

som en Broder! **16** Men han selv, Fredens Herre, give
eder Freden altid, i alle Måder! Herren være med
eder alle! **17** Hilsenen med min, Paulus's, egen Hånd,
hvilket er et Mærke i hvert Brev. Således skriver jeg.
18 Vor Herres Jesu Kristi Nåde være med eder alle!

1 Timoteus

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel efter Befaling af Gud,
vor Frelser, og Kristus Jesus, vort Håb, **2** til
Timotheus, sit ægte Barn i Troen: Nåde, Barmhjertig
Fred fra Gud Fader og Kristus Jesus vor Herre! **3**
Det var derfor, jeg opfordrede dig til at blive i Efesus,
da jeg drog til Makedonien, for at du skulde påbyde
visse Folk ikke at føre fremmed Lære **4** og ikke at
agte på Fabler og Slægtregistre uden Ende, som
mere fremme Stridigheden end Guds Husholdning i
Tro. **5** Men Påbudets Endemål er Kærlighed af et rent
Hjerte og af en god Samvittighed og af en uskrømtet
Tro, **6** hvorfra nogle ere afvegne og have vendt sig til
intetsigende Snak, **7** idet de ville være Lovlærere
uden at forstå, hverken hvad de sige, eller hvorom
de udtale sig så sikkert. **8** Men vi vide, at Loven er
god, dersom man bruger den lovmæssigt, **9** idet man
veed dette, at Loven ikke er sat for den retfærdige,
men for lovløse og ulydige, ugudelige og Syndere,
ryggesløse og vanhellige, for dem, som øve Vold
imod deres Fader og Moder, for Manddrabere, **10**
utugtige, Syndere imod Naturen, Menneskerøvere,
Løgnere, Menedere, og hvad andet der er imod den
sunde Lære, **11** efter den salige Guds Herligheds
Evangelium, som er blevet mig betroet. **12** Jeg takker
ham, som gjorde mig stærk, Kristus Jesus, vor Herre,
fordi han agtede mig for tro, idet han satte mig til en
Tjeneste, **13** skønt jeg forhen var en Bespotter og en
Forfølger og en Voldsmand; men der blev vist mig
Barmhjertighed, thi jeg gjorde det vitterligt i Vantro, **14**
Ja, vor Herres Nåde viste sig overvættes rig med
Tro og Kærlighed i Kristus Jesus. **15** Den Tale er
troværdig og al Modtagelse værd, at Kristus Jesus
kom til Verden for at frelse Syndere, iblandt hvilke
jeg er den største" **16** Men derfor blev der vist mig
Barmhjertighed, for at Jesus Kristus kunde på mig
som den første vise hele sin Langmodighed, til et
Forbillede på dem, som skulle tro på ham til evigt
Liv. **(aiōnios g166)** **17** Men Evighedens Konge, den
uforkrænkelige, usynlige, eneste Gud være Pris og
Ære i Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **18**
Dette Påbud betror jeg dig, mit Barn Timotheus, ifølge
de Profetier, som tilforn ere udtalte over dig, at du
efter dem strider den gode Strid, **19** idet du har Tro
og en god Samvittighed, hvilken nogle have stødt
fra sig og lidt Skibbrud på Troen; **20** iblandt dem ere
Hymenæus og Aleksander, hvilke jeg har overgivet til
Satan, for at de skulle tugtes til ikke at bespotte.

2 Jeg formaner da først af alt til, at der holdes
Bønner, Påkaldelser, Forbønner, Taksigelser for
alle Mennesker, **2** for Konger og alle dem, som ere
i Højhed, at vi må leve et roligt og stille Levned
i al Gudsfrygt og Ærbarhed; **3** dette er smukt og
velbehageligt for Gud, vor Frelser, **4** som vil, at alle
Mennesker skulle frelses og komme til Sandheds
Erkendelse. **5** Thi der er een Gud, og også een
Mellemmand imellem Gud og Mennesker, Mennesket
Kristus Jesus, **6** som gav sig selv til en Genløsnings
Betaling for alle, hvilket er Vidnesbyrdet i sin Tid, **7**
og for dette er jeg bleven sat til Prædiker og Apostel
(jeg siger Sandhed, jeg lyver ikke), en Lærer for
Hedninger i Tro og Sandhed. **8** Så vil jeg da, at
Mændene på ethvert Sted, hvor de bede, skulle
opløfte fromme Hænder uden Vrede og Trætte.
9 Ligeså, at Kvinder skulle pryde sig i sømmelig
Klædning med Blufærdighed og Ærbarhed, ikke med
Fletninger og Guld eller Perler eller kostbar Klædning,
10 men, som det sømmer sig Kvinder, der bekende
sig til Gudsfrygt, med gode Gerninger. **11** En Kvinde
bør i Stilhed lade sig belære, med al Lydighed; **12**
men at være Lærer tilsteder jeg ikke en Kvinde, ikke
heller at byde over Manden, men at være i Stilhed.
13 Thi Adam blev dannet først, derefter Eva; **14** og
Adam blev ikke bedraget, men Kvinden blev bedraget
og er falden i Overtrædelse. **15** Men hun skal frelses
igennem sin Barnefødsel, dersom de blive i Tro og
Kærlighed og Hellighed med Ærbarhed.

3 Den Tale er troværdig; dersom nogen begærer en
Tilsynsgerning har han Lyst til en skøn Gerning.
2 En Tilsynsmand bør derfor være ulastelig, een
Kvindes Mand, ædruelig, sindig, høvisk, gæstfri,
dygtig til at lære andre; **3** ikke hengiven til Vin, ikke til
Slagsmål, men mild, ikke kivagtig, ikke pengegridsk;
4 en Mand, som forestår sit eget Hus vel, som har
Børn, der ere lydige med al Ærbarhed; **5** (dersom
en ikke veed at forestå sit eget Hus, hvorledes vil
han da kunne sørge for Guds Menighed?) **6** ikke ny i
Troen, som at han ikke skal blive opblæst og falde
ind under Djævelens Dom. **7** Men han bør også have
et godt Vidnesbyrd af dem, som ere udenfor; for at
han ikke skal falde i Forhånelse og Djævelens Snare.
8 Menighedstjenere bør ligeledes være ærbare, ikke
tvetungede, ikke hengivne til megen Vin, ikke til
slet Vinding, **9** bevarende Troens Hemmelighed
i en ren Samvittighed. **10** Men også disse skulle
først prøves, og siden gøre Tjeneste, hvis de ere
ustrafelige. **11** Kvinder bør ligeledes være ærbare,
ikke bagtaleriske, ædruelige, tro i alle Ting. **12** En

Menighedstjener skal være een Kvindes Mand og forestå sine Børn og sit eget Hus vel. 13 Thi de,
som have tjent vel i Menigheden, de erhverve sig
selv en smuk Stilling og megen Frimodighed i Troen
på Kristus Jesus. 14 Disse Ting skriver jeg dig til,
ihvorvel jeg håber at komme snart til dig; 15 men
dersom jeg tøver, da skal du heraf vide, hvorledes
man bør færdes i Guds Hus, hvilket jo er den levende
Guds Menighed, Sandhedens Søjle og Grundvold.
16 Og uden Modsigelse stor er den Gudsfrygtens
Hemmelighed: Han, som blev åbenbaret i Kød, blev
retfærdiggjort i Ånd, set af Engle, prædiket iblandt
Hedninger, troet i Verden, optagen i Herlighed.

4 Men Ånden siger klarlig, at i kommende Tider
ville nogle falde fra Troen, idet de agte på
forførende Ånder og på Dæmoners Lærdomme, 2
ved Løgnlæreres Hykleri, som ere brændemærkede i
deres egen Samvittighed, 3 som byde, at man ikke
må gifte sig, og at man skal afholde sig fra Spiser,
hvilke Gud har skabt til at nydes med Taksigelse af
dem, som tro og have erkendt Sandheden. 4 Thi al
Guds Skabning er god, og intet er at forkaste, når det
tages med Taksigelse; 5 thi det helliges ved Guds
Ord og Bøn. 6 Når du foreholder Brødrene dette,
er du en god Kristi Jesu Tjener, idet du næres ved
Troens og den gode Læres Ord, den, som du har
efterfulgt; 7 men afvis de vanhellige og kælingagtige
Fabler! Derimod øv dig selv i Gudsfrygt! 8 Thi den
legemlige Øvelse er nyttig til lidet, men Gudsfrygten
er nyttig til alle Ting, idet den har Forjættelse for det
Liv, som nu er, og for det, som kommer. 9 Den Tale
er troværdig og al Modtagelse værd. 10 Thi derfor
lide vi Møje og Forhånelser, fordi vi have sat vort
Håb til den levende Gud, som er alle Menneskers
Frelser, mest deres, som tro. 11 Påbyd og lær dette!
12 Lad ingen ringeagte dig for din Ungdoms Skyld,
men bliv et Forbillede for dem, som tro, i Tale, i
Vandel, i Kærlighed, i Tro, i Renhed! 13 Indtil jeg
kommer, så giv Agt på Oplæsningen, Formaningen,
Undervisningen. 14 Forsøm ikke den Nådegave,
som er i dig, som blev given dig under Profeti med
Håndspålæggelse af de Ældste. 15 Tænk på dette,
lev i dette, for at din Fremgang må være åbenbar for
alle. 16 Giv Agt på dig selv og på Undervisningen:
hold ved dermed; thi når du gør dette, skal du frelse
både dig selv og dem, som høre dig.

5 En gammel Mand må du ikke skælde på, men
forman ham som en Fader, unge Mænd som
Brødre, 2 gamle Kvinder som Mødre, unge som
Søstre, i al Renhed. 3 Ær Enker, dem, som virkelig ere
Enker; 4 men om en Enke har Børn eller Børnebørn,
da lad dem først lære at vise deres eget Hus skyldig
Kærlighed og gøre Gengæld imod Forældrene; thi
dette er velbebageligt for Gud. 5 Men den, som
virkelig er Enke og står ene, har sat sit Håb til Gud
og bliver ved med sine Bønner og Påkaldelser Nat
og Dag; 6 men den, som lever efter sine Lyster, er
levende død. 7 Forehold dem også dette, for at de
må være ulastelige. 8 Men dersom nogen ikke har
Omsorg for sine egne og især for sine Husfæller, han
har fornægtet Troen og er værre end en vantro. 9
En Enke kan udnævnes når hun er ikke yngre end
tresindstyve År, har været een Mands Hustru, 10 har
Vidnesbyrd for gode Gerninger, har opfostret Børn,
har vist Gæstfrihed, har toet helliges Fødder, har
hjulpet nødlidende, har lagt sig efter al god Gerning.
11 Men afvis unge Enker; thi når de i kødelig Attrå
gøre Oprør imod Kristus, ville de giftes 12 og have
så den Dom, at de have sveget deres første Tro. 13
Tilmed lære de, idet de løbe omkring i Husene, at
være ørkesløse, og ikke alene ørkesløse, men også
at være sladderagtige og blande sig i uvedkommende
Ting, idet de tale, hvad der er utilbørligt. 14 Derfor
vil jeg, at unge Enker skulle giftes, føde Børn, styre
Hus, ingen Anledning give Modstanderen til slet
Omtale. 15 Thi allerede have nogle vendt sig bort efter
Satan. 16 Dersom nogen troende Kvinde har Enker,
da lad hende hjælpe dem, og lad ikke Menigheden
bebyrdes, for at den kan hjælpe de virkelige Enker.
17 De Ældste, som ere gode Forstandere, skal man
holde dobbelt Ære værd, mest dem, som arbejde i
Tale og Undervisning. 18 Thi Skriften siger: "Du må
ikke binde Munden til på en Okse, som tærsker;"
og: "Arbejderen er sin Løn værd." 19 Tag ikke imod
noget Klagemål imod en Ældste, uden efter to eller
tre Vidner. 20 Dem, som Synde, irettesæt dem for
alles Åsyn, for at også de andre må have Frygt. 21
Jeg besværger dig for Guds og Kristi Jesu og de
udvalgte Engles Åsyn, at du vogter på dette uden
Partiskhed, så du intet gør efter Tilbøjelighed. 22
Vær ikke hastig til at lægge Hænder på nogen, og
gør dig ikke delagtig i andres Synder; hold dig selv
ren! 23 Drik ikke længere bare Vand, men nyd lidt
Vin for din Mave og dine jævnlige Svagheder. 24
Nogle Menneskers Synder ere åbenbare og gå forud
til Dom; men for nogle følge de også bagefter. 25
Ligeledes ere også de gode Gerninger åbenbare,
og de, som det forholder sig anderledes med, kunne
ikke skjules.

6 Alle de, som ere Trælle under Åg, skulle holde
deres egne Herrer al Ære værd, for at ikke Guds
Navn og Læren skal bespottes. **2** Men de, der have
troende Herrer, må ikke ringeagte dem, fordi de ere
Brødre, men tjene dem desto hellere, fordi de, som
nyde godt af deres gode Gerning, ere troende og
elskede. Lær dette, og forman dertil! **3** Dersom nogen
fører fremmed Lære og ikke holder sig til vor Herres
Jesu Kristi sunde Ord og til den Lære, som stemmer
med Gudsfrygt. **4** han er opblæst, skønt han intet
ved, men er syg for Stridigheder og Ordkampe, hvoraf
kommer Avind, Kiv, Forhånelser, ond Mistanke **5** og
idelige Rivninger hos Mennesker, som ere fordærvede
i Sindet og berøvede Sandheden, idet de mene, at
Gudsfrygten er en Vinding. **6** Vist nok er Gudsfrygten
sammen med Nøjsomhed en stor Vinding. **7** Thi vi
have intet bragt ind i Verden, det er da åbenbart, at vi
ej heller kunne bringe noget ud derfra. **8** Men når vi
have Føde og Klæder, ville vi dermed lade os nøje. **9**
Men de, som ville være rige, falde i Fristelse og Snare
og mange ufornuftige og skadelige Begæringer, som
nedsænke Menneskene i Undergang og Fortabelse;
10 thi Pengegridskheden er en Rod til alt ondt;
og ved at hige derefter ere nogle farne vild fra
Troen og have gennemstunget sig selv med mange
Smerter. **11** Men du, o Guds Menneske! fly disse
Ting; jag derimod efter Retfærdighed, Gudsfrygt, Tro,
Kærlighed, Udholdenhed, Sagtmodighed; **12** strid
Troens gode Strid, grib det evige Liv, til hvilket du
er bleven kaldet og har aflagt den gode Bekendelse
for mange Vidner. **(aiōnios g166)** **13** Jeg byder dig for
Guds Åsyn, som holder alle Ting i Live, og for Kristus
Jesus, som vidnede den gode Bekendelse for Pontius
Pilatus, **14** at du holder Budet uplettet, ulasteligt
indtil vor Herres Jesu Kristi Åbenbarelse, **15** hvilken
den salige og alene mægtige, Kongernes Konge og
Herrernes Herre skal lade til Syne i sin Tid; **16** han,
som alene har Udødelighed, som bor i et utilgængeligt
Lys, hvem intet Menneske har set, ikke heller kan se;
ham være Ære og evig Magt! Amen! **(aiōnios g166)** **17**
Byd dem, som ere rige i den nærværende Verden,
at de ikke hovmode sig, ej heller sætte Håb til den
usikre Rigdom, men til Gud, som giver os rigeligt
alle Ting at nyde; **(aiōn g165)** **18** at de gøre godt, ere
rige på gode Gerninger, gerne give, meddele **19** og
således, opsamle sig selv en god Grundvold for den
kommende Tid, for at de kunne gribe det sande Liv.
20 O Timotheus! vogt på den betroede Skat, idet du
vender dig bort fra den vanhellige, tomme Snak og
Indvendingerne fra den falskelig såkaldte Erkendelse,
21 hvilken nogle have bekendt sig til og ere afvegne
fra Troen. Nåden være med dig!

2 Timoteus

1 Paulus; Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, for at
bringe Forjættelse om Livet i Kristus Jesus **2** - til
Timotheus, sit elskede Barn: Nåde, Barmhjertighed
og Fred fra Gud Fader og Kristus Jesus, vor Herre! **3**
Jeg takker Gud, hvem jeg fra mine Forfædre af har
tjent i en ren Samvittighed, ligesom jeg uafladelig har
dig i Erindring i mine Bønner Nat og Dag, **4** da jeg i
Mindet om dine Tårer længes efter at se dig, for at jeg
må fyldes med Glæde, **5** idet jeg er bleven mindet om
den uskrømtede Tro, som er i dig, den, som boede
først i din Mormoder Lois og din Moder Eunike, og jeg
er vis på, at den også bor i dig. **6** Derfor påminder jeg
dig, at du opflammer den Guds Nådegave, som er i
dig ved mine Hænders Pålæggelse. **7** Thi Gud har
ikke givet os Fejgheds Ånd, men Krafts og Kærligheds
og Sindigheds Ånd. **8** Derfor, skam dig ikke ved
Vidnesbyrdet om vor Herre eller ved mig, hans Fange,
men lid ondt med Evangeliet ved Guds Kraft, **9** han,
som frelste os og kaldte os med en hellig Kaldelse,
ikke efter vore Gerninger, men efter sit eget Forsæt
og Nåden, som blev given os i Kristus Jesus fra
evige Tider, **(aiōnios g166)** **10** men nu er kommen for
Dagen ved vor Frelsers Jesu Kristi Åbenbarelse,
han, som tilintetgjorde Døden, men bragte Liv og
Uforkrænkelighed for Lyset ved Evangeliet, **11** for
hvilket jeg er bleven sat til Prædiker og Apostel og
Hedningers Lærer, **12** hvorfor jeg også lider dette,
men jeg skammer mig ikke derved; thi jeg ved, til
hvem jeg har sat min Tro, og jeg er vis på, at han er
mægtig til at vogte på den mig betroede Skat til hin
Dag. **13** Hav et Forbillede i de sunde Ord, som du har
hørt af mig, i Tro og Kærlighed i Kristus Jesus. **14**
Vogt på den skønne betroede Skat ved den Helligånd,
som bor i os. **15** Du ved dette, at alle de i Asien
have vendt sig fra mig, iblandt hvilke ere Fygelus
og Hermogenes. **16** Herren vise Onesiforus's Hus
Barmhjertighed; thi han har ofte vederkvæget mig
og skammede sig ikke ved min Lænke, **17** men da
han kom til Rom, søgte han ivrigt efter mig og fandt
mig. **18** Herren give ham at finde Barmhjertighed fra
Herren på hin Dag! Og hvor megen Tjeneste han har
gjort i Efesus, ved du bedst.

2 Du derfor, mit Barn! bliv stærk ved Nåden i Kristus
Jesus; **2** og hvad du har hørt af mig for mange
Vidner, betro det til trofaste Mennesker, som kunne
være dygtige også til at lære andre. **3** Vær med til
at lide ondt som en god Kristi Jesu Stridsmand. **4**
Ingen, som gør Krigstjeneste, indvikler sig i Livets
Handeler for at han kan behage den, som tog ham i
Sold. **5** Og ligeså, når nogen møder i Væddekamp,
bliver han dog ikke bekranset, dersom han ikke
kæmper lovmæssigt. **6** Den Bonde, som arbejder,
bør først have Del i Frugterne. **7** Mærk, hvad jeg
siger; Herren vil jo give dig Indsigt i alle Ting. **8** Kom
Jesus Kristus i Hu, oprejst fra de døde, af Davids
Sæd, efter mit Evangelium, **9** for hvilket jeg lider ondt
lige indtil at være bunden som en Misdæder; men
Guds Ord er ikke bundet. **10** Derfor udholder jeg
alt for de udvalgtes Skyld, for at også de skulle få
Frelsen i Kristus Jesus med evig Herlighed. **(aiōnios
g166)** **11** Den Tale er troværdig; thi dersom vi ere
døde med ham, skulle vi også leve med ham; **12**
dersom vi holde ud, skulle vi også være Konger med
ham; dersom vi fornægte, skal også han fornægte
os; **13** dersom vi ere utro, forbliver han dog tro; thi
fornægte sig selv kan han ikke. **14** påmind om disse
Ting, idet du besværger dem for Herrens Åsyn, at de
ikke kives om Ord, hvilket er til ingen Nytte, men til
Ødelæggelse for dem, som høre derpå. **15** Gør dig
Flid for at fremstille dig selv som prøvet for Gud, som
en, Arbejder, der ikke behøver at skamme sig, som
rettelig lærer Sandhedens Ord. **16** Men hold dig fra
den vanhellige, tomme Snak; thi sådanne ville stedse
gå videre i Ugudelighed, **17** og deres Ord vil æde om
sig som Kræft. Iblandt dem ere Hymenæus og Filetus,
18 som ere afvegne fra Sandheden, idet de sige, at
Opstandelsen er allerede sket, og de forvende Troen
hos nogle. **19** Dog, Guds faste Grundvold står og
har dette Segl: "Herren kender sine" og: "Hver den,
som nævner Herrens Navn, afstå fra Uretfærdighed."
20 Men i et stort Hus er der ikke alene Kar af Guld
og Sølv, men også af Træ og Ler, og nogle til Ære,
andre til Vanære. **21** Dersom da nogen holder sig
ren fra disse, han skal være et Kar til Ære, helliget,
Husbonden nyttigt, tilberedt til al god Gerning. **22** Men
fly de ungdommelige Begæringer; jag derimod efter
Retfærdighed, Troskab, Kærlighed og Fred sammen
med dem, som påkalde Herren af et rent Hjerte; **23**
og afvis de tåbelige og uforstandige Stridigheder,
efterdi du ved, at de avle Kampe, **24** men en Herrens
Tjener bør ikke strides, men være mild imod alle,
dygtig til at lære, i Stand til at tåle ondt, **25** med
Sagtmodighed irettesættende dem, som modsætte
sig, om Gud dog engang vilde give dem Omvendelse
til Sandheds Erkendelse, **26** og de kunde blive ædru
igen fra Djævelens Snare, af hvem de ere fangne til
at gøre hans Villie.

3 Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige
Tider indtræde. **2** Thi Menneskene skulle være
egenkærlige, pengegridske, praleriske, hovmodige,
spottelystne, ulydige imod Forældre, utaknemmelige,
ryggesløse, **3** ukærlige, uforligelige, bagtaleriske,
uafholdne, rå, uden Kærlighed til det gode, **4**
forræderske, fremfusende, opblæste, Mennesker,
som mere elske Vellyst, end de elske Gud, **5** som
have Gudfrygtigheds Skin, men have fornægtet dens
Kraft. Og fra disse skal du vende dig bort! **6** Thi til
dem høre de, som snige sig ind i Husene og fange
Kvindfolk, der ere belæssede med Synder og drives
af mange Hånde Begæringer **7** og altid lære og
aldrig kunne komme til Sandheds Erkendelse. **8**
Men ligesom Jannes og Jambres stode Moses imod,
således modstå også disse Sandheden: Mennesker,
fordærvede i Sindet, forkastelige i Troen. **9** Dog,
de skulle ikke få Fremgang ydermere; thi deres
Afsind skal blive åbenbart for alle, ligesom også
hines blev. **10** Du derimod har efterfulgt mig i Lære,
i Vandel, i Forsæt, Tro, Langmodighed, Kærlighed,
Udholdenhed, **11** i Forfølgelser, i Lidelser, sådanne,
som ere komne over mig i Antiokia, i Ikonium, i Lystra,
sådanne Forfølgelser, som jeg har udstået, og Herren
har friet mig ud af dem alle. **12** Ja, også alle de, som
ville leve gudfrygtigt i Kristus Jesus, skulle forfølges.
13 Men onde Mennesker og Bedragere ville gå frem
til det værre; de forføre og forføres. **14** Du derimod,
bliv i det, som du har lært, og som du er bleven
forvisset om, efterdi du ved, af hvem du har lært det,
15 og efterdi du fra Barn af kender de hellige Skrifter,
som kunne gøre dig viis til Frelse ved Troen på
Kristus Jesus. **16** Hvert Skrift er indåndet af Gud og
nyttig til Belæring, til Irettesættelse, til Forbedring, til
Optugtelse i Retfærdighed, **17** for at Guds-Mennesket
må vorde fuldkomment, dygtiggjort til al god Gerning.

4 Jeg besværger dig for Guds og Kristi Jesu Åsyn,
som skal dømme levende og døde, og ved hans
Åbenbarelse og hans Rige: **2** Prædike Ordet, vær
rede i Tide og i Utide, irettesæt, straf, forman med
al Langmodighed og Belæring! **3** Thi den Tid skal
komme, da de ikke skulle fordrage den sunde Lære,
men efter deres egne Begæringer tage sig selv
Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren, **4**
og de skulle vende Ørene fra Sandheden og vende
sig hen til Fablerne. **5** Du derimod, vær ædru i alle
Ting, lid ondt, gør en Evangelists Gerning, fuldbyrd
din Tjeneste! **6** Thi jeg ofres allerede, og Tiden til
mit Opbrud er for Hånden. **7** Jeg har stridt den gode
Strid, fuldkommet Løbet og bevaret Troen. **8** I øvrigt
henligger Retfærdighedens Krans til mig, hvilken
Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig på hin
Dag, og ikke alene mig, men også alle dem, som
have elsket hans Åbenbarelse. **9** Gør dig Flid for
at komme snart til mig; **10** thi Demas forlod mig,
fordi han fik Kærlighed til den nærværende Verden,
og drog til Thessalonika; Kreskens drog til Galatien,
Titus til Dalmatien. **(aiōn g165)** **11** Lukas er alene hos
mig. Tag Markus og bring ham med dig; thi han
er mig nyttig til Tjenesten. **12** Men Tykikus har jeg
sendt til Efesus. **13** Når du kommer, da bring min
Rejsekjortel med dig, som jeg lod blive i Troas hos
Karpus, og Bøgerne, især dem på Pergament. **14**
Smeden Aleksander har gjort mig meget ondt; Herren
vil betale ham efter hans Gerninger. **15** For ham skal
også du vogte dig; thi han stod vore Ord hårdt imod.
16 Ved mit første Forsvar kom ingen mig til Hjælp,
men alle lode mig i Stikken; (gid det ikke må tilregnes
dem!) **17** Men Herren stod hos mig og styrkede mig,
for at Ordets Prædiken skulde fuldbyrdes ved mig,
og alle Hedningerne høre det; og jeg blev friet fra
Løvens Gab. **18** Herren vil fri mig fra al ond Gerning
og frelse mig til sit himmelske Rige; ham være Æren i
Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **19** Hils
Priska og Akvila og Onesiforus's Hus! **20** Erastus blev
i Korinth, men Trofimmus efterlod jeg syg i Milet. **21**
Gør dig Flid for at komme før Vinteren! Eubulus og
Pudens og Linus og Klaudia og alle Brødrene hilse
dig. **22** Den Herre Jesus være med din Ånd! Nåden
være med eder!

Titus

1 Paulus, Guds Tjener og Jesu Kristi Apostel til at
virke Tro hos Guds udvalgte og Erkendelse at
Sandheden angående Gudsfrygt, **2** i Håb om evigt
Liv, hvilket Gud, som ikke lyver, har forjættet fra evige
Tider, **(aiōnios g166)** **3** men i sin Tid har han åbenbaret
sit Ord ved den Prædiken, som er bleven mig betroet
efter Guds, vor Frelsers Befaling: **4** til Titus, mit
ægte Barn i fælles Tro: Nåde og Fred fra Gud Fader
og Kristus Jesus vor Frelser! **5** Derfor efterlod jeg
dig på Kreta, for at du skulde bringe i Orden, hvad
der stod tilbage, og indsætte Ældste i hver By, som
jeg pålagde dig, **6** såfremt en er ustraffelig, een
Kvindes Mand og har troende Børn, der ikke ere
beskyldte for Ryggesløshed eller ere genstridige. **7**
Thi en Tilsynsmand bør være ustraffelig som en Guds
Husholder, ikke selvbehagelig, ikke vredagtig, ikke
hengiven til Vin, ikke til Slagsmål, ikke til slet Vinding,
8 men gæstfri, elskende det gode, sindig, retfærdig,
from, afholdende; **9** en Mand, som holder fast ved
det troværdige Ord efter Læren, for at han kan være
dygtig til både at formane ved den sunde Lære og
at gendrive dem, som sige imod. **10** Thi mange ere
genstridige, føre intetsigende Snak og dåre Sindet,
især de af Omskærelsen; **11** dem bør man stoppe
Munden på; thi de forvende hele Huse ved at føre
utilbørlig Lære for slet Vindings Skyld. **12** En af dem,
en af deres egne Profeter, har sagt: "Kretere ere altid
Løgnere, onde Dyr, lade Buge." **13** Dette Vidnesbyrd
er sandt. Derfor skal du sætte dem strengelig i Rette,
for at de må blive sunde i Troen **14** og ikke agte på
jødiske Fabler og Bud af Mennesker, som vende
sig bort fra Sandheden. **15** Alt er rent for de rene;
men for de besmittede og vantro er intet rent, men
både deres Sind og Samvittighed er besmittet. **16** De
sige, at de kende Gud, men med deres Gerninger
fornægte de ham, vederstyggelige, som de ere, og
ulydige og uduelige til al god Gerning.

2 Du derimod, tal, hvad der sømmer sig for den sunde
Lære: **2** at gamle Mænd skulle være ædruelige,
ærbare, sindige, sunde i Troen, i Kærligheden, i
Udholdenheden; **3** at gamle Kvinder ligeledes skulle
skikke sig, som det sømmer sig hellige, ikke bagtale,
ikke være forfaldne til megen Vin, men være Lærere
i, hvad godt er, **4** for at de må få de unge Kvinder til
at besinde sig på at elske deres Mænd og at elske
deres Børn, **5** at være sindige, kyske, huslige, gode,
deres egne Mænd undergivne, for at Guds Ord ikke
skal bespottes. **6** Forman ligeledes de unge Mænd
til at være sindige, **7** idet du i alle Måder viser dig
selv som et Forbillede på gode Gerninger og i Læren
viser Ufordærvethed, Ærbarhed, **8** sund, ulastelig
Tale, for at Modstanderen må blive til Skamme, når
han intet ondt har at sige om os. **9** Forman Trælle
til at underordne sig under deres egne Herrer, at
være dem til Behag i alle Ting, ikke sige imod, **10**
ikke besvige, men vise al god Troskab, for at de i alle
Måder kunne være en Pryd for Guds, vor Frelsers
Lære. **11** Thi Guds Nåde er bleven åbenbaret til Frelse
for alle Mennesker **12** og opdrager os til at forsage
Ugudeligheden og de verdslige Begæringer og leve
sindigt og retfærdigt og gudfrygtigt i den nærværende
Verden; **(aiōn g165)** **13** forventende det salige Håb og
den store Guds og vor Frelsers Jesu Kristi Herligheds
Åbenbarelse, **14** han, som gav sig selv for os, for at
han måtte forløse os fra al Lovløshed og rense sig
selv et Ejendomsfolk, nidkært til gode Gerninger. **15**
Tal dette, og forman og irettesæt med al Myndighed;
lad ingen ringeagte dig!

3 Påmind dem om at underordne sig Øvrigheder
og Myndigheder, at adlyde, at være redebonne
til al god Gerning. **2** ikke at forhåne nogen,
ikke være stridslystne, men milde, og udvise al
Sagtmodighed imod alle Mennesker. **3** Thi også
vi vare fordum uforstandige, ulydige, vildfarende,
Slaver af Begæringer og, mange Hånde Lyster, vi
levede i Ondskab og Avind, vare forhadte og hadede
hverandre. **4** Men da Guds, vor Frelsers Godhed og
Menneskekærlighed åbenbaredes, **5** frelste han os,
ikke for de Retfærdigheds Gerningers Skyld, som
vi havde gjort, men efter sin Barmhjertighed, ved
Igenfødelsens Bad og Fornyelsen i den Helligånd, **6**
som han rigeligt udøste over os ved Jesus Kristus,
vor Frelser, **7** for at vi, retfærdiggjorte ved hans Nåde,
skulde i Håb vorde Arvinger til evigt Liv. **(aiōnios g166)**
8 Den Tale er troværdig, og derom vil jeg, at du skal
forsikre dem, for at de, som ere komne til Tro på
Gud, skulle lægge Vind på at øve gode Gerninger.
Dette er Menneskene godt og nyttigt. **9** Men hold dig
fra tåbelige Stridigheder og Slægtregistre og Kiv og
Kampe om Loven; thi de ere unyttige og frugtesløse.
10 Et kættersk Menneske skal du afvise efter een og
to Ganges Påmindelse, **11** da du ved, at en sådan
er forvendt og synder, domfældt af sig selv. **12** Når
jeg sender Artemas til dig eller Tykikus, da gør dig
Flid for at komme til mig i Nikopolis; thi der har jeg
besluttet at overvintre. **13** Zenas den lovkyndige og
Apollos skal du omhyggeligt hjælpe på Vej, for at intet
skal fattes dem. **14** Men lad også vore lære at øve

gode Gerninger, hvor der er Trang dertil, for at de
ikke skulle være uden Frugt. **15** Alle, som ere hos
mig, hilse dig. Hils dem, som elske os i Troen. Nåden
være med eder alle!

Filemon

1 Paulus, Kristi Jesu Fange, og Broderen Timotheus
til Filemon, vor elskede og Medarbejder, 2 og
til Søsteren Appia og Arkippus, vor Medstrider, og
Menigheden i dit Hus; 3 Nåde være med eder og
Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus!
4 Jeg takker min Gud altid, når jeg kommer dig i Hu i
mine Bønner, 5 efterdi jeg hører om din Kærlighed
og den Tro, som du har til den Herre Jesus og til
alle de hellige, 6 for at din Delagtighed i Troen må
blive virksom for Kristus i Erkendelse af alt det gode,
som er i eder. 7 Thi stor Glæde og Trøst har jeg
fået af din Kærlighed, efterdi de helliges Hjerter ere
blevne vederkvægede ved dig, Broder! 8 Derfor,
endskønt jeg kunde med stor Frimodighed i Kristus
befale dig det, som er tilbørligt, 9 så beder jeg dig
dog hellere for Kærlighedens Skyld, sådan som jeg
er, som den gamle Paulus, og nu tilmed Kristi Jesu
Fange; 10 jeg beder dig for mit Barn, som jeg har
avlet i mine Lænker, Onesimus, 11 ham, som tilforn
var dig unyttig, men nu er nyttig både for dig og for
mig, ham, som jeg sender dig tilbage, 12 ham, det er
mit eget Hjerte. 13 Ham vilde jeg gerne beholde hos
mig, for at han i dit Sted kunde tjene mig i Evangeliets
Lænker. 14 Men, uden dit Samtykke vilde jeg intet
gøre, for at din Godhed ikke skulde være som af
Tvang, men af fri Villie. 15 Thi måske blev han derfor
skilt fra dig en liden Tid, for at du kunde få ham igen
til evigt Eje, (aiōnios g166) 16 ikke mere som en Træl,
men som mere end en Træl, som en elsket Broder,
særlig for mig, men hvor meget mere for dig, både i
Kødet og i Herren. 17 Dersom da du anser mig for
din Medbroder, så modtag ham som mig! 18 Men har
han gjort dig nogen Uret eller er dig noget skyldig, da
før mig det til Regning! 19 Jeg, Paulus, skriver med
min egen Hånd, jeg vil betale, for ikke at sige dig, at
du desuden også skylder mig dig selv. 20 Ja, Broder!
lad mig få Gavn af dig i Herren, vederkvæg mit Hjerte
i Kristus! 21 I Tillid til din Lydighed skriver jeg til dig,
idet jeg ved, at du vil gøre endog mere end det, jeg
siger. 22 Men med det samme bered også Herberge
for mig; thi jeg håber, at jeg ved eders Bønner skal
skænkes eder. 23 Epafras, min medfangne i Kristus
Jesus, 24 Markus, Aristarkus, Demas, Lukas, mine
Medarbejdere, hilse dig. 25 Vor Herres Jesu Kristi
Nåde være med eders Ånd!

Hebræerne

1 Efter at Gud fordum havde talt mange Gange og
på mange Måder, til Fædrene ved Profeterne, **2**
så har han ved Slutningen af disse Dage talt til os
ved sin Søn, hvem han har sat til Arving af alle Ting,
ved hvem han også har skabt Verden; **(aiōn g165)** **3**
han, som - efterdi han er hans Herligheds Glans og
hans Væsens udtrykte Billede og bærer alle Ting
med sin Krafts Ord - efter at have gjort Renselse fra
Synderne har sat sig ved Majestætens højre Hånd i
det høje, **4** idet han er bleven så meget ypperligere
end Englene, som han har arvet et herligere Navn
fremfor dem. **5** Thi til hvilken af Englene sagde han
nogen Sinde: "Du er min Søn, jeg har født dig i Dag"?
og fremdeles: "Jeg skal være ham en Fader, og han
skal være mig en Søn"? **6** Og når han atter indfører
den førstefødte i Verden, hedder det: "Og alle Guds
Engle skulle tilbede ham". **7** Og om Englene hedder
det: "Han gør sine Engle til Vinde og sine Tjenere
til Ildslue"; **8** men om Sønnen: "Din Trone, o Gud!
står i al Evighed, og Rettens Kongestav er dit Riges
Kongestav. **(aiōn g165)** **9** Du elskede Retfærdighed og
hadede Lovløshed, derfor har Gud, din Gud, salvet
dig med Glædens Olie fremfor dine Medbrødre".
10 Og: "Du, Herre! har i Begyndelsen grundfæstet
Jorden, og Himlene ere dine Hænders Gerninger. **11**
De skulle forgå, men du bliver; og de skulle til Hobe
ældes som et Klædebon, **12** ja, som et Klæde skal du
sammenrulle dem, og de skulle omskiftes; men du er
den samme, og dine År skulle ikke få Ende". **13** Men
til hvilken af Englene sagde han nogen Sinde: "Sæt
dig ved min højre Hånd, indtil jeg får lagt dine Fjender
som en Skammel for dine Fødder"? **14** Ere de ikke
alle tjenende Ånder, som udsendes til Hjælp for deres
Skyld, der skulle arve Frelse?

2 Derfor bør vi des mere agte på det, vi have hørt, for
at vi ikke skulle rives bort. **2** Thi når det Ord, som
taltes ved Engle, blev urokket, og hver Overtrædelse
og Ulydighed f1k velforskyldt Løn, **3** hvorledes skulle
da vi undfly, når vi ikke bryde os om så stor en Frelse,
som jo efter først at være bleven forkyndt ved Herren,
er bleven stadfæstet for os af dem, som havde hørt
ham, **4** idet Gud vidnede med både ved Tegn og
Undere og mange Hånde kraftige Gerninger og ved
Meddelelse af den Helligånd efter sin Villie. **5** Thi
det var ikke Engle, han underlagde den kommende
Verden; om hvilken vi tale. **6** Men en har vidnet et
Sted og sagt: "Hvad er et Menneske, at du kommer
ham i Hu? eller en Menneskesøn, at du ser til ham?
7 Du gjorde ham en kort Tid ringere end Engle; med
Herlighed og Ære kronede du ham; **8** alle Ting lagde
du under hans Fødder". - Idet han nemlig underlagde
ham alle Ting, undtog han intet fra at være ham
underlagt. Nu se vi imidlertid endnu ikke alle Ting
underlagte ham; **9** men ham, som en kort Tid var
bleven gjort ringere end Engle, Jesus, se vi på Grund
af Dødens Lidelse kronet med Herlighed og Ære, for
at han ved Guds Nåde må have smagt Døden for
alle. **10** Thi det sømmede sig ham, for hvis Skyld alle
Ting ere, og ved hvem alle Ting ere, når han førte
mange Sønner til Herlighed, da at fuldkomme deres
Frelses Ophavsmand igennem Lidelser. **11** Thi både
den, som helliger, og de, som helliges, ere alle af
een; hvorfor han ikke skammer sig ved at kalde dem
Brødre, **12** når han siger: "Jeg vil forkynde dit Navn
for mine Brødre, midt i en Menighed vil jeg lovsynge
dig." **13** Og fremdeles: "Jeg vil forlade mig på ham."
Og fremdeles: "Se, her er jeg og de Børn, som Gud
har givet mig." **14** Efterdi da Børnene ere delagtige i
Blod og Kød, blev også han i lige Måde delagtig deri,
for at han ved Døden skulde gøre den magtesløs,
som har Dødens Vælde, det er Djævelen, **15** og befri
alle dem, som på Grund af Dødsfrygt vare under
Trældom al deres Livs Tid. **16** Thi det er jo dog ikke
Engle, han tager sig af, men Abrahams Sæd tager
han sig af. **17** Derfor måtte han blive sine Brødre lig i
alle. Ting, for at han kunde blive en barmhjertig og
trofast Ypperstepræst over for Gud til at sone Folkets
Synder. **18** Thi idet han har lidt, kan han som den, der
selv er fristet, komme dem til Hjælp, som fristes.

3 Derfor, hellige Brødre, delagtige i en himmelsk
Kaldelse! ser hen til vor Bekendelses Udsending
og Ypperstepræst, Jesus, **2** der var tro imod den,
som beskikkede ham, ligesom også Moses var det i
hele hans Hus. **3** Thi han er kendt værdig til større
Herlighed end Moses, i samme Mål som den, der
har indrettet et Hus, har større Ære end Huset selv.
4 Thi hvert Hus indrettes af nogen; men den, som
har indrettet alt, er Gud. **5** Og Moses var vel tro i
hele hans Hus, som en Tjener, til Vidnesbyrd om,
hvad der skulde tales; **6** men Kristus er det som en
Søn over hans Hus; og hans Hus ere vi, såfremt vi
fastholde Håbets Frimodighed og Ros urokket indtil
Enden. **7** Derfor, som den Helligånd siger: "I Dag, når
I høre hans Røst, **8** da forhærder ikke eders Hjerter,
som det skete i Forbitrelsen, på Fristelsens Dag i
Ørkenen, **9** hvor eders Fædre fristede mig ved at
sætte mig på Prøve, og de så dog mine Gerninger i
fyrretyve År. **10** Derfor harmedes jeg på denne Slægt

og sagde: De fare altid vild i Hjertet; men de kendte
ikke mine Veje, 11 så jeg svor i min Vrede: Sandelig,
de skulle ikke gå ind til min Hvile" - 12 så ser til,
Brødre! at der ikke nogen Sinde i nogen af eder skal
findes et ondt, vantro Hjerte, så at han falder fra den
levende Gud. 13 Men formaner hverandre hver Dag,
så længe det hedder "i Dag", for at ikke nogen af
eder skal forhærdes ved Syndens Bedrag. 14 Thi vi
ere blevne delagtige i Kristus, såfremt vi fastholde vor
første Fortrøstning urokket indtil Enden. 15 Når der
sigs: "I Dag, - når I høre hans Røst, da forhærder
ikke eders Hjerter som i Forbitrelsen": 16 hvem vare
da vel de, som hørte og dog voldte Forbitrelse? Mon
ikke alle, som gik ud af Ægypten ved Moses? 17
Men på hvem harmedes han i fyrretyve År? Mon
ikke på dem, som syndede, hvis døde Kroppe faldt
i Ørkenen? 18 Og over for hvem tilsvor han, at de
ikke skulde gå ind til hans Hvile, uden dem, som vare
blevne genstridige? 19 Og vi se, at de ikke kunde gå
ind på Grund af Vantro.

4 Lader os derfor, da der endnu står en Forjættelse
tilbage om at indgå til hans Hvile, vogte os for,
at nogen af eder skal mene, at han er kommen for
silde. 2 Thi også os er der forkyndt godt Budskab
ligesom hine; men Ordet, som de hørte, hjalp ikke
dem, fordi det ikke var forenet med Troen hos dem,
som hørte det. 3 Thi vi gå ind til Hvilen, vi, som ere
komne til Troen, efter hvad han har sagt: "Så svor
jeg i min Vrede: Sandelig, de skulle ikke gå ind til
min Hvile", omendskønt Gerningerne vare fuldbragte
fra Verdens Grundlæggelse. 4 Thi han har et Sted
sagt om den syvende Dag således: "Og Gud hvilede
på den syvende Dag fra alle sine Gerninger." 5 Og
fremdeles på dette Sted: "Sandelig, de skulle ikke
gå ind til min Hvile." 6 Efterdi der altså står tilbage,
at nogle skulle gå ind til den, og de, hvem der først
blev forkyndt godt Budskab, ikke gik ind for deres
Genstridigheds Skyld: 7 så bestemmer han atter
en Dag: "I Dag", siger han ved David så lang Tid
efter, (som ovenfor sagt): "I Dag, når I høre hans
Røst, da forhærder ikke eders Hjerter!" 8 Thi dersom
Josva havde skaffet dem Hvile, da vilde han ikke
tale om en anden Dag siden efter. 9 Altså er der en
Sabbatshvile tilbage for Guds Folk. 10 Thi den, som
er gået ind til hans Hvile, også han har fået Hvile fra
sine Gerninger, ligesom Gud fra sine. 11 Lader os
derfor gøre os Flid for at gå ind til hin Hvile, for at
ikke nogen skal falde ved den samme Genstridighed,
som hine gave Eksempel på. 12 Thi Guds Ord er
levende og kraftigt og skarpere end noget tveægget
Sværd og trænger igennem, indtil det deler Sjæl og
Ånd, Ledemod såvel som Marv, og dømmer over
Hjertets Tanker og Råd. 13 Og ingen Skabning er
usynlig for hans Åsyn; men alle Ting ere nøgne og
udspændte for hans Øjne, hvem vi stå til Regnskab.
14 Efterdi vi altså have en stor Ypperstepræst, som er
gået igennem Himlene, Jesus, Guds Søn, da lader
os holde fast ved Bekendelsen! 15 Thi vi have ikke
en Ypperstepræst, som ej kan have Medlidenhed
med vore Skrøbeligheder, men en sådan, som er
fristet i alle Ting i Lighed med os, dog uden Synd.
16 Derfor lader os træde frem med Frimodighed for
Nådens Trone, for at vi kunne få Barmhjertighed og
finde Nåde til betimelig Hjælp.

5 Thi hver Ypperstepræst tages iblandt Mennesker
og indsættes for Mennesker til Tjenesten for Gud,
for at han skal frembære både Gaver og Slagtofre
for Synder, 2 som en, der kan bære over med de
vankundige og vildfarende, eftersom han også selv er
stedt i Skrøbelighed 3 og for dens Skyld må frembære
Syndoffer, som for Folket således også for sig selv 4
Og ingen tager sig selv den Ære, men han kaldes af
Gud, ligesom jo også Aron. 5 Således har ej heller
Kristus tillagt sig selv den Ære at blive Ypperstepræst,
men den, som sagde til ham: "Du er min Søn, jeg
har født dig i Dag," 6 som han jo også siger et andet
Sted: "Du er Præst til evig Tid, efter Melkisedeks Vis,"
(aiōn g165) 7 han, som i sit Køds Dage med stærkt Råb
og Tårer frembar Bønner og ydmyge Begæringer til
den, der kunde frelse ham fra Døden, og blev bønhørt
i sin Angst, 8 og således, endskønt han var Søn,
lærte Lydighed af det, han led, 9 og efter at være
fuldkommet blev Årsag til evig Frelse for alle dem,
som lyde ham, **(aiōnios g166)** 10 idet han af Gud blev
kaldt Ypperstepræst efter Melkisedeks Vis. 11 Herom
have vi meget at sige, og det er vanskeligt at forklare,
efterdi I ere blevne sløve til at høre. 12 Thi skønt I
efter Tiden endog burde være Lærere, trænge I atter
til, at man skal lære eder Begyndelsesgrundene i
Guds Ord, og I ere blevne sådanne, som trænge til
Mælk og ikke til fast Føde. 13 Thi hver, som får Mælk,
er ukyndig i den rette Tale, thi han er spæd; 14 men
for de fuldkomne er den faste Føde, for dem, som på
Grund af deres Erfaring have Sanserne øvede til at
skelne mellem godt og ondt.

6 Lader os derfor forbigå Begyndelsesordet om
Kristus og skride frem til Fuldkommenhed uden
atter at lægge Grundvold med Omvendelse fra døde
Gerninger og med Tro på Gud, 2 med Lære om
Døbelser og Håndspålæggelse og dødes Opstandelse

og evig Dom. (aiōnios g166) 3 Ja, dette ville vi gøre,
såfremt Gud tilsteder det. 4 Thi dem, som een Gang
ere blevne oplyste og have smagt den himmelske
Gave og ere blevne delagtige i den Helligånd 5
og have smagt Guds gode Ord og den kommende
Verdens Kræfter, (aiōn g165) 6 og som ere faldne fra,
- dem er det umuligt atter at forny til Omvendelse
da de igen korsfæste sig Guds Søn og stille ham
til Spot. 7 Thi Jorden, som drikker den ofte derpå
faldende Regn og frembringer Vækster, tjenlige for
dem, for hvis Skyld den også dyrkes, får Velsignelse
fra Gud; 8 men når den bærer Torne og Tidsler, er
den ubrugbar og Forbandelse nær; Enden med den
er at brændes. 9 Dog, i Henseende til eder, I elskede!
ere vi overbeviste om det bedre og det, som bringer
Frelse, selv om vi tale således. 10 Thi Gud er ikke
uretfærdig, så at han skulde glemme eders Gerning
og den Kærlighed, som I have udvist imod hans
Navn, idet I have tjent og tjene de hellige. 11 Men
vi ønske, at enhver af eder må udvise den samme
Iver efter den fulde Vished i Håbet indtil Enden, 12
for at I ikke skulle blive sløve, men efterfølge dem,
som ved Tro og Tålmodighed arve Forjættelserne.
13 Thi da Gud gav Abraham Forjættelsen, svor han
ved sig selv, fordi han ingen større havde at sværge
ved, og sagde: 14 "Sandelig, jeg vil rigeligt velsigne
dig og rigeligt mangfoldiggøre dig." 15 Og således
opnåede han Forjættelsen ved at vente tålmodigt. 16
Mennesker sværge jo ved en større, og Eden er dem
en Ende på al Modsigelse til Stadfæstelse. 17 Derfor,
da Gud ydermere vilde vise Forjættelsens Arvinger
sit Råds Uforanderlighed, føjede han en Ed dertil, 18
for at vi ved to uforanderlige Ting, i hvilke det var
umuligt, at Gud kunde lyve, skulde have en kraftig
Opmuntring, vi, som ere flyede hen for at holde fast
ved det Håb, som ligger foran os, 19 hvilket vi have
som et Sjælens Anker, der er sikkert og fast og går
ind inden for Forhænget, 20 hvor Jesus som Forløber
gik ind for os, idet han efter Melkisedeks Vis blev
Yppersteepræst til evig Tid. (aiōn g165)

7 Thi denne Melkisedek, Konge i Salem, den
højeste Guds Præst, som gik Abraham i Møde,
da han vendte tilbage fra Kongernes Nederlag, og
velsignede ham, 2 hvem også Abraham gav Tiende
af alt, og som, når hans Navn udlægges, først er
Retfærdigheds Konge, dernæst også Salems Konge,
det er: Freds Konge, 3 uden Fader, uden Moder,
uden Slægtregister, uden Dages Begyndelse og
uden Livs Ende, men gjort lig med Guds Søn, -
han forbliver Præst for bestandig. 4 Ser dog, hvor
stor denne er, hvem endog Patriarken Abraham gav
Tiende af Byttet. 5 Og hine, som, idet de høre til Levi
Sønner, få Præstedømmet, have et Bud om at tage
Tiende efter Loven af Folket, det er af deres Brødre,
endskønt disse ere udgåede af Abrahams Lænd; 6
men han, som ikke regner sin Slægt fra dem, har
taget Tiende af Abraham og har velsignet den, som
havde Forjættelserne. 7 Men uden al Modsigelse er
det den ringere, som velsignes af den ypperligere. 8
Og her er det dødelige Mennesker, som tager Tiende;
men der er det en, om hvem der vidnes, at han lever.
9 Ja, så at sige, har endog Levi, som tager Tiende,
igennem Abraham givet Tiende; 10 thi han var endnu
i Faderens Lænd, da Melkisedek gik denne i Møde.
11 Hvis der altså var Fuldkommelse at få ved det
levitiske Præstedømme (thi på Grundlag af dette
har jo Folket fået Loven), hvilken Trang var der da
yderligere til, at en anden Slags Præst skulde opstå
efter Melkisedeks Vis og ikke nævnes efter Arons Vis?
12 Når nemlig Præstedømmet omskiftes, sker der
med Nødvendighed også en Omskiftelse af Loven.
13 Thi han, om hvem dette siges, har hørt til en anden
Stamme, af hvilken ingen har taget Vare på Alteret. 14
thi det er vitterligt, at af Juda er vor Herre oprunden,
og for den Stammes Vedkommende har Moses intet
talt om Præster. 15 Og det bliver end ydermere klart,
når der i Lighed med Melkisedek opstår en anden
Slags Præst, 16 som ikke er bleven det efter et
kødeligt Buds Lov, men efter et uopløseligt Livs Kraft.
17 Thi han får det Vidnesbyrd: "Du er Præst til evig
Tid efter Melkisedeks Vis." (aiōn g165) 18 Thi vel sker
der Ophævelse af et forudgående Bud, fordi det var
svagt og unyttigt 19 (thi Loven har ikke fuldkommet
noget); men der sker Indførelse af et bedre Håb, ved
hvilket vi nærme os til Gud. 20 Og så vist som det
ikke er sket uden Ed, 21 (thi hine ere blevne Præster
uden Ed, men denne med Ed, ved den, som siger til
ham: "Herren svor, og han skal ikke angre det: Du
er Præst til evig Tid"): (aiōn g165) 22 så vist er Jesus
bleven Borgen for en bedre Pagt. 23 Og hine ere
blevne Præster, flere efter hinanden, fordi de ved
Døden hindredes i at vedblive; 24 men denne har et
uforgængeligt Præstedømme, fordi han bliver til evig
Tid, (aiōn g165) 25 hvorfor han også kan fuldkomment
frelse dem, som komme til Gud ved ham, efterdi han
lever altid til at gå i Forbøn for dem. 26 Thi en sådan
Yppersteepræst var det også, som sømmede sig for
os, en from, uskyldig, ubesmittet, adskilt fra Syndere
og ophøjet over Himlene; 27 en, som ikke hver Dag
har nødig, som Yppersteepræsterne, at frembære Ofre
først for sine egne Synder, derefter for Folkets; thi

dette gjorde han een Gang for alle, da han ofrede
sig selv. 28 Thi Loven indsætter til Ypperstepræster
Mennesker, som have Skrøbelighed; men Edens Ord,
som kom senere end Loven, indsætter en Søn, som
er fuldkommet til evig Tid: (aiōn g165)

8 Men Hovedpunktet ved det, hvorom her tales, er
dette: vi have en sådan Ypperstepræst, der har
taget Sæde på højre Side af Majestætens Trone
i Himlene 2 som Tjener ved Helligdommen og
det sande Tabernakel, hvilket Herren har oprejst,
og ikke et Menneske. 3 Thi hver Ypperstepræst
indsættes til at frembære Gaver og Slagtofre; derfor
er det nødvendigt, at også denne må have noget at
frembære. 4 Dersom han nu var på Jorden, da var
han ikke engang Præst, efterdi der her er dem, som
frembære Gaverne efter Loven; 5 hvilke jo tjene ved
en Afbildning og Skygge af det himmelske, således
som det blev Moses betydet af Gud, da han skulde
indrette Tabernaklet: "Se til, sagde han, at du gør
alting efter det Forbillede, der blev vist dig på Bjerget."
6 Men nu har han fået en så meget ypperligere
Tjeneste, som han også er Mellemmand for en bedre
Pagt, der jo er grundet på bedre Forjættelser. 7 Thi
dersom hin første var udadlelig, da vilde der ikke blive
søgt Sted for en anden. 8 Thi dadlende siger han til
dem: "Se, der kommer Dage, siger Herren, da jeg
vil slutte en ny Pagt med Israels Hus og med Judas
Hus; 9 ikke som den Pagt, jeg gjorde med deres
Fædre på den Dag, da jeg tog dem ved Hånden for
at føre dem ud af Ægyptens Land; thi de bleve ikke i
min Pagt, og jeg brød mig ikke om dem, siger Herren.
10 Thi dette er den Pagt, som jeg vil oprette med
Israels Hus efter de Dage, siger Herren: Jeg vil give
mine Love i deres Sind, og jeg vil indskrive dem i
deres Hjerte, og jeg vil være deres Gud, og de skulle
være mit Folk. 11 Og de skulle ikke lære hver sin
Medborger og hver sin Broder og sige: Kend Herren;
thi de skulle alle kende mig, fra den mindste indtil den
største iblandt dem. 12 Thi jeg vil være nådig imod
deres Uretfærdigheder og ikke mere ihukomme deres
Synder." 13 Når han siger: "en ny", har han erklæret
den første for gammel; men det, som bliver gammelt
og ældes, er nu ved at forsvinde.

9 Vel havde også den første Pagt Forskrifter for
Gudstjenesten og en jordisk Helligdom. 2 Thi der
var indrettet et Telt, det forreste, hvori Lysestagen var
og Bordet og Skuebrødene, det, som jo kaldes det
Hellige. 3 Men bag det andet Forhæng var et Telt, det,
som kaldes det Allerhelligste, 4 som havde et gyldent
Røgelsealter og Pagtens Ark, overalt beklædt med
Guld, i hvilken der var en Guldkrukke med Mannaen,
og Arons Stav, som havde blomstret, og Pagtens
Tavler, 5 men oven over den var Herlighedens
Keruber, som overskyggede Nådestolen, hvorom
der nu ikke skal tales enkeltvis. 6 Idet nu dette er
således indrettet, gå Præsterne til Stadighed ind i
det forreste Telt, når de forrette Tjenesten; 7 men i
det andet går alene Ypperstepræsten ind een Gang
om Året, ikke uden Blod, hvilket han ofrer for sig
selv og Folkets Forseelser, 8 hvorved den Helligånd
giver til Kende, at Vejen til Helligdommen endnu
ikke er bleven åbenbar, så længe det førreste Telt
endnu står, 9 hvilket jo er et Sindbillede indtil den
nærværende Tid, og stemmende hermed frembæres
der både Gaver og Ofre, som ikke i Henseende til
Samvittigheden kunne fuldkomme den, der forretter
sin Gudsdyrkelse, 10 men som kun, ved Siden af
Mad og Drikke og forskellige Tvættelser, ere kødelige
Forskrifter, pålagte indtil den rette Ordnings Tid.
11 Men da Kristus kom som Ypperstepræst for de
kommende Goder, gik han igennem det større og
fuldkomnere Telt, som ikke er gjort med Hænder,
det er: som ikke er af denne Skabning, 12 og gik
ikke heller med Blod af Bukke eller Kalve, men med
sit eget Blod een Gang for alle ind i Helligdommen
og vandt en evig Forløsning. (aiōnios g166) 13 Thi
dersom Blodet af Bukke og Tyre og Aske af en Kvie
ved at stænkes på de besmittede helliger til Kødets
Renhed: 14 hvor meget mere skal da Kristi Blod,
hans, som ved en evig Ånd frembar sig selv lydeløs
for Gud, rense eders Samvittighed fra døde Gerninger
til at tjene den levende Gud? (aiōnios g166) 15 Og
derfor er han Mellemmand for en ny Pagt, for at de
kaldede, da der har fundet Død Sted til Genløsning
fra Overtrædelserne under den første Pagt, må få
den evige Arvs Forjættelse. (aiōnios g166) 16 Thi hvor
der er en Arvepagt, der er det nødvendigt, at hans
Død, som har oprettet Pagten, skal godtgøres. 17 Thi
en Arvepagt er urokkelig efter døde, da den ingen
Sinde træder i Kraft, medens den, som har oprettet
den, lever. 18 Derfor er heller ikke den første bleven
indviet uden Blod 19 Thi da hvert Bud efter Loven var
forkyndt af Moses for hele Folket, tog han Kalve- og
Bukkeblod med Vand og skarlagenrød Uld og Isop
og bestænkede både Bogen selv og hele Folket,
idet han sagde: 20 "Dette er den Pagts Blod, hvilken
Gud har pålagt eder." 21 Og Tabernaklet og alle
Tjenestens Redskaber bestænkede han ligeledes
med Blodet. 22 Og næsten alt bliver efter Loven
renset med Blod, og uden Blods Udgydelse sker der
ikke Forladelse. 23 Altså var det en Nødvendighed, at

Afbildningerne af de himmelske Ting skulde renses
herved, men selve de himmelske Ting ved bedre Ofre
end disse. 24 Thi Kristus gik ikke ind i en Helligdom,
som var gjort med Hænder og kun var et Billede af
den sande, men ind i selve Himmelen for nu at træde
frem for Guds Ansigt til Bedste for os; 25 ikke heller
for at han skulde ofre sig selv mange Gange, ligesom
Yppersteepræsten hvert År går ind i Helligdommen
med fremmed Blod; 26 ellers havde han måttet lide
mange Gange fra Verdens Grundlæggelse; men nu
er han een Gang for alle ved Tidernes Fuldendelse
åbenbaret for at bortskaffe Synden ved sit Offer. (aiōn
g165) 27 Og ligesom det er Menneskene beskikket at
dø een Gang og derefter Dom, 28 således skal også
Kristus, efter at være bleven een Gang ofret for at
bære manges Synder, anden Gang, uden Synd, vise
sig for dem, som foruente ham til Frelse.

10 Thi da Loven kun har en Skygge af de
kommende Goder og ikke Tingenes Skikkelse
selv, kan den aldrig ved de samme årlige Ofre, som
de bestandig frembære, fuldkomme dem, som træde
frem dermed. 2 Vilde man ikke ellers have ophørt
at frembære dem, fordi de ofrende ikke mere havde
nogen Bevidsthed om Synder, når de een Gang
vare rensede? 3 Men ved Ofrene sker År for År
Ihukommelse af Synder. 4 Thi det er umuligt, at Blod
af Tyre og Bukke kan borttage Synder. 5 Derfor
siger han, idet han indtræder i Verden: "Slagtoffer
og Madoffer havde du ikke Lyst til; men et Legeme
beredte du mig; 6 Brændofre og Syndofre havde du
ikke Behag i. 7 Da sagde jeg: Se, jeg er kommen (i
Bogrullen er der skrevet om mig) for at gøre, Gud!
din Villie." 8 Medens han først siger: "Slagtofre og
Madofre og Brændofre og Syndofre havde du ikke
Lyst til og ej heller Behag i" (og disse frembæres dog
efter Loven), 9 så har han derefter sagt: "Se, jeg er
kommen for at gøre din Villie." Han ophæver det første
for at fastsætte det andet. 10 Og ved denne Villie
ere vi helligede ved Ofringen af Jesu Kristi Legeme
een Gang for alle. 11 Og hver Præst står daglig og
tjener og ofrer mange Gange de samme Ofre, som
dog aldrig kunne borttage Synder. 12 Men denne har
efter at have ofret eet Offer for Synderne sat sig for
bestandig ved Guds højre Hånd, 13 idet han for øvrigt
venter på, at hans Fjender skulle lægges som en
Skammel for hans Fødder. 14 Thi med et eneste Offer
har han for bestandig fuldkommet dem, som helliges.
15 Men også den Helligånd giver os Vidnesbyrd; thi
efter at have sagt: 16 "Dette er den Pagt, som jeg vil
oprette med dem efter de Dage," siger Herren: "Jeg
vil give mine Love i deres Hjerter, og jeg vil indskrive
dem i deres Sind, 17 og deres Synder og deres
Overtrædelser vil jeg ikke mere ihukomme." 18 Men
hvor der er Forladelse for disse, er der ikke mere Offer
for Synd. 19 Efterdi vi da, Brødre! have Frimodighed til
den Indgang i Helligdommen ved Jesu Blod, 20 som
han indviede os som en ny og levende Vej igennem
Forhænget, det er hans Kød, 21 og efterdi vi have
en stor Præst over Guds Hus: 22 så lader os træde
frem med et sandt Hjerte, i Troens fulde Forvisning,
med Hjerterne ved Bestænkelsen rensede fra en ond
Samvittighed, og Legemet tvættet med rent Vand; 23
lader os fastholde Håbets Bekendelse urokket; thi
trofast er han, som gav Forjættelsen; 24 og lader os
give Agt på hverandre, så vi opflamme hverandre
til Kærlighed og gode Gerninger 25 og ikke forlade
vor egen Forsamling, som nogle have for Skik, men
formane hverandre, og det så meget mere, som I se,
at Dagen nærmer sig. 26 Thi Synde vi med Villie, efter
at have modtaget Sandhedens Erkendelse, er der
intet Offer mere tilbage for Synder, 27 men en frygtelig
Forventelse at Dom og en brændende Nidkærhed,
som skal fortære de genstridige. 28 Når en har brudt
med Mose Lov, dør han uden Barmhjertighed på to
eller tre Vidners Udsagn; 29 hvor meget værre Straf
mene I da, at den skal agtes værd, som træder Guds
Søn under Fod og agter Pagtens Blod, hvormed han
blev helliget, for urent og forhåner Nådens Ånd? 30
Thi vi kende den, som har sagt: "Mig hører Hævnen
til, jeg vil betale, siger Herren;" og fremdeles: "Herren
skal dømme sit Folk." 31 Det er frygteligt at falde i den
levende Guds Hænder. 32 Men kommer de forrige
Dage i Hu, i hvilke I, efter at I vare blevne oplyste,
udholdt megen Kamp i Lidelser, 33 idet I dels selv
ved Forhånelser og Trængsler bleve et Skuespil, dels
gjorde fælles Sag med dem, som fristede sådanne
Kår. 34 Thi både havde I Medlidenhed med de fangne,
og I fandt eder med Glæde i, at man røvede, hvad I
ejede, vidende, at I selv have en bedre og blivende
Ejendom. 35 Kaster altså ikke eders Frimodighed
bort, hvilken jo har stor Belønning; 36 thi I have
Udholdenhed nødig, for at I, når I have gjort Guds
Villie, kunne opnå Forjættelsen. 37 Thi "der er endnu
kun en såre liden Stund, så kommer han, der skal
komme, og han vil ikke tøve. 38 Men min retfærdige
skal leve af Tro; og dersom han unddrager sig, har
min Sjæl ikke Behag i ham." 39 Men vi ere ikke af
dem, som unddrage sig, til Fortabelse, men af dem,
som tro, til Sjælens Frelse,

11 Men Tro er en Fortrøstning til det, som håbes,
en Overbevisning om Ting, som ikke ses. **2** Ved
den fik jo de gamle godt Vidnesbyrd. **3** Ved Tro fatte
vi, at Verden er bleven skabt ved Guds Ord, så det
ikke er af synlige Ting, at det, som ses, er blevet
til. **(aiōn g165)** **4** Ved Tro ofrede Abel Gud et bedre
Offer end Kain, og ved den fik han det Vidnesbyrd, at
han var retfærdig, idet Gud bevidnede sit Velbehag i
hans Gaver; og ved den taler han endnu efter sin
Død. **5** Ved Tro blev Enok borttagen, for at han ikke
skulde se Døden, og han blev ikke funden, efterdi
Gud havde taget ham bort; thi før Borttagelsen har
han fået det Vidnesbyrd, at han har behaget Gud.
6 Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi
den, som kommer frem for Gud, bør tro, at han er
til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham.
7 Ved Tro var det, at Noa, advaret af Gud om det,
som endnu ikke sås, i Gudsfrygt indrettede en Ark til
Frelse for sit Hus; ved den domfældte han Verden og
blev Arving til Retfærdigheden ifølge Tro. **8** Ved Tro
adlød Abraham, da han blev kaldet, så han gik ud
til et Sted, som han skulde tage til Arv; og han gik
ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen. **9** Ved
Tro blev han Udlænding i Forjættelsens Land som
i et fremmed og boede i Telte med Isak og Jakob,
som vare Medarvinger til samme Forjættelse; **10** thi
han forventede den Stad, som har fast Grundvold,
hvis Bygmester og Grundlægger er Gud. **11** Ved Tro
fik endog Sara selv Kraft til at undfange endog ud
over sin Alders Tid; thi hun holdt ham for trofast,
som havde forjættet det. **12** Derfor avledes der også
af en, og det en udlevet, som Himmelens Stjerner
i Mangfoldighed og som Sandet ved Havets Bred,
det, som ikke kan tælles. **13** I Tro døde alle disse
uden at have opnået Forjættelserne; men de så dem
langt borte og hilsede dem og bekendte, at de vare
fremmede og Udlændinge på Jorden. **14** De, som
sige sådant, give jo klarlig til Kende, at de søge et
Fædreland. **15** Og dersom de havde haft det, hvorfra
de vare udgåede, i Tanker, havde de vel haft Tid til at
vende tilbage; **16** men nu hige de efter et bedre, det
er et himmelsk; derfor skammer Gud sig ikke ved
dem, ved at kaldes deres Gud; thi han har betedt
dem en, Stad. **17** Ved Tro har Abraham ofret Isak, da
han blev prøvet, ja, den. enbårne ofrede han, som
havde modtaget Forjættelserne, **18** til hvem der var
sagt: "I Isak skal en Sæd få Navn efter dig; " **19** thi
han betænkte, at Gud var mægtig endog til at oprejse
fra de døde, hvorfra han jo også lignelsesvis fik ham
tilbage. **20** Ved Tro udtalte Isak Velsignelse over
Jakob og Esau angående kommende Ting. **21** Ved
Tro velsignede Jakob døende hver af Josefs Sønner
og tilbad, lænende sig over sin Stav. **22** Ved Tro talte
Josef på sit yderste om Israels Børns Udgang og gav
Befaling om sine Ben. **23** Ved Tro blev Moses, da han
var født, skjult i tre Måneder af sine Forældre, fordi
de så, at Barnet var dejligt, og de frygtede ikke for
Kongens Befaling. **24** Ved Tro nægtede Moses, da
han var bleven stor, at kaldes Søn af Faraos Datter
25 og valgte hellere at lide ondt med Guds Folk end at
have en kortvarig Nydelse af Synd, **26** idet han agtede
Kristi Forsmædelse for større Rigdom end Ægyptens
Skatte; thi han så hen til Belønningen. **27** Ved Tro
forlod han Ægypten uden at frygte for Kongens Vrede;
thi som om han så den usynlige, holdt han ud. **28**
Ved Tro har han indstiftet Påsken og Påstrygelsen
af Blodet, for at den, som ødelagde de førstefødte,
ikke skulde røre dem. **29** Ved Tro gik de igennem det
røde Hav som over tørt Land, medens Ægypterne
druknede under Forsøget derpå. **30** Ved Tro faldt
Jerikos Mure, efter at de vare omgåede i syv Dage.
31 Ved Tro undgik Skøgen Rahab at omkomme med
de genstridige; thi hun modtog Spejderne med Fred.
32 Dog, hvorfor skal jeg tale mere? Tiden vil jo fattes
mig, hvis jeg skal fortælle om Gideon, Barak, Samson,
Jefta, David og Samuel og Profeterne, **33** som ved
Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, opnåede
Forjættelser, stoppede Løvers Mund, **34** slukkede
Ilds Kraft, undslap Sværds Od, bleve stærke efter
Svaghed, bleve vældige i Krig, bragte fremmedes
Hære til at vige. **35** Kvinder fik deres døde igen ved
Opstandelse. Andre bleve lagte på Pinebænk og toge
ikke imod Befrielse, for at de måtte opnå en bedre
Opstandelse. **36** Andre måtte friste Forhånelser og
Hudstrygelser, tilmed Lænker og Fængsel; **37** de
bleve stenede, gennemsavede, fristede, dræbte med
Sværd, gik omkring i Fåre- og Gedeskind, lidende
Mangel, betrængte, mishandlede **38** (dem var Verden
ikke værd), omvankende i Ørkener og på Bjerge og
i Huler og Jordens Kløfter. **39** Og alle disse, skønt
de havde Vidnesbyrd for deres Tro, opnåede ikke
Forjættelsen, **40** efterdi Gud forud havde udset noget
bedre for os, for at de ikke skulde fuldkommes uden
os.

12 Derfor lader også os, efterdi vi have så stor
en Sky af Vidner omkring os, aflægge enhver
Byrde og Synden, som lettelig hilder os, og med
Udholdenhed gennemløbe den foran os liggende
Bane, **2** idet vi se hen til Troens Begynder og
Fuldender, Jesus, som for den foran ham liggende
Glædes Skyld udholdt et Kors, idet han ringeagtede

Skændselen, og som har taget Sæde på højre Side
af Guds Trone. 3 Ja, tænker på ham, som har udholdt
en sådan Modsigelse imod sig af Syndere, for at I
ikke skulle blive trætte og forsagte i eders Sjæle, 4
Endnu have I ikke stået imod indtil Blodet i eders
Kamp imod Synden, 5 og I have glemt Formaningen,
der jo dog taler til eder som til Sønner: "Min Søn! agt
ikke Herrens Tugtelse ringe, vær heller ikke forsagt,
når du revses af ham; 6 thi hvem Herren elsker, den
tugter han, og han slår hårdelig hver Søn, som han
tager sig af." 7 Holder ud og lader eder tugte; Gud
handler med eder som med Sønner; thi hvem er den
Søn, som Faderen ikke tugter? 8 Men dersom I ere
uden Tugtelse, hvori alle have fået Del, da ere I jo
uægte og ikke Sønner. 9 Fremdeles, vore kødelige
Fædre havde vi til Optugtere, og vi følte Ærefrygt;
skulde vi da ikke meget mere underordne os under
Åndernes Fader og leve? 10 thi hine tugtede os for
nogle få Dage efter deres Tykke, men han gør det til
vort Gavn, for at vi skulle få Del i hans Hellighed. 11
Al Tugtelse synes vel, imedens den er nærværende,
ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse; men siden
giver den til Gengæld dem, som derved ere øvede,
en Fredens Frugt i Retfærdighed. 12 Derfor, retter
de slappede Hænder og de lammede Knæ, 13 og
træder lige Spor med eders Fødder, for at ikke det
lamme skal vrides af Led, men snarere helbredes. 14
Stræber efter Fred med alle og efter Helliggørelsen,
uden hvilken ingen skal se Herren; 15 og ser til, at
ikke nogen går Glip af Guds Nåde, at ikke nogen
bitter Rod skyder op og gør Skade, og de mange
smittes ved den; 16 at ikke nogen er en utugtig
eller en vanhellig som Esau, der for een Ret Mad
solgte sin Førstefødselsret. 17 Thi I vide, at han også
siden, da han ønskede at arve Velsignelsen, blev
forkastet (thi han fandt ikke Rum for Omvendelse),
omendskønt han begærede den med Tårer. 18 I ere
jo ikke komne til en håndgribelig og brændende Ild og
til Mulm og Mørke og Uvejr, 19 og ikke til Basunens
Klang og til en talende Røst, hvorom de, der hørte
den, bade, at der ikke mere måtte tales til dem. 20 Thi
de kunde ikke bære det, som blev påbudt: "Endog
om et Dyr rører ved Bjerget, skal det stenes". 21
Og - så frygteligt var Synet - Moses sagde: "Jeg er
forfærdet og bæver." 22 Men I ere komne til Zions
Bjerg og til den levende Guds Stad, til det himmelske
Jerusalem og til Englenes Titusinder i Højtidsskare 23
og til de førstefødtes Menighed, som ere indskrevne
i Himlene, og til en Dommer, som er alles Gud, og
til de fuldkommede retfærdiges Ånder 24 og til den
nye Pagts Mellemmand, Jesus, og til Bestænkelsens
Blod, som taler bedre end Abel. 25 Ser til, at I ikke
bede eder fri for den, som taler. Thi når de, som bade
sig fri for ham, der talte sit Guddomsord på Jorden,
ikke undslap, da skulle vi det meget mindre, når vi
vende os bort fra ham, der taler fra Himlene, 26 han,
hvis Røst dengang rystede Jorden, men som nu har
forjættet og sagt: "Endnu een Gang vil jeg ryste, ikke
alene Jorden, men også Himmelen." 27 Men dette
"endnu een Gang" giver til Kende, at de Ting, der
rystes, skulle omskiftes, efterdi de ere skabte, for at
de Ting, der ikke rystes, skulle blive. 28 Derfor, efterdi
vi modtage et Rige, som ikke kan rystes, så lader
os være taknemmelige og derved tjene Gud til hans
Velbehag, med Ængstelse og Frygt. 29 Thi vor Gud
er en fortærende Ild.

13 Broderkærligheden blive ved! 2 Glemmer ikke
Gæstfriheden; thi ved den have nogle, uden at
vide det, haft Engle til Gæster. 3 Kommer de fangne i
Hu, som vare I selv medfangne; dem, der lide ilde,
som de, der også selv ere i et Legeme. 4 Ægteskabet
være æret hos alle, og Ægtesengen ubesmittet; thi
utugtige og Horkarle skal Gud dømme. 5 Eders
Vandel være uden Pengegridskhed, nøjes med det, I
have; thi han har selv sagt: "Jeg vil ingenlunde slippe
dig og ingenlunde forlade dig," 6 så at vi kunne sige
med frit Mod: "Herren er min Hjælper, jeg vil ikke
frygte; hvad kan et Menneske gøre mig?" 7 Kommer
eders Vejledere i Hu, som have forkyndt eder Guds
Ord, og idet I betragte deres Vandrings Udgang, så
efterligner deres Tro! 8 Jesus Kristus er i Går og i
Dag den samme, ja, til evig Tid. (aiōn g165) 9 Lader
eder ikke lede vild af mange Hånde og fremmede
Lærdomme; thi det er godt, at Hjertet styrkes ved
Nåden, ikke ved Spiser; thi deraf have de, som holdt
sig dertil, ingen Nytte haft. 10 Vi have et Alter, hvorfra
de, som tjene ved Tabernaklet, ikke have Ret til at
spise. 11 Thi de Dyr, hvis Blod for Syndens Skyld
bæres ind i Helligdommen af Ypperstepræsten, deres
Kroppe opbrændes uden for Lejren. 12 Derfor led
også Jesus uden for Porten, for at han kunde hellige
Folket ved sit eget Blod. 13 Så lader os da gå ud til
ham uden for Lejren, idet vi bære hans Forsmædelse;
14 thi her have vi ikke en blivende Stad, men vi
søge den kommende. 15 Lader os da ved ham altid
frembære Gud Lovprisnings Offer, det er: en Frugt af
Læber, som bekende hans Navn. 16 Men glemmer
ikke at gøre vel og at meddele; thi i sådanne Ofre har
Gud Velbehag. 17 Lyder eders Vejledere og retter
eder efter dem; thi de våge over, eders Sjæle som
de, der skulle gøre Regnskab - for at de må gøre

dette med Glæde og ikke sukkende: thi dette er eder
ikke gavnligt. **18** Beder for os; thi vi ere forvissede
om, at vi have en god Samvittighed, idet vi ønske at
vandre rettelig i alle Ting. **19** Og jeg formaner eder
des mere til at gøre dette, for at jeg desto snarere
kan gives eder igen. **20** Men Fredens Gud, som førte
den store Fårenes Hyrde, vor Herre Jesus, op fra
de døde med en evig Pagts Blod, **(aiōnios g166)** **21**
han bringe eder til Fuldkommenhed i alt godt, til at
gøre hans Villie, og han virke i eder det, som er
velbehageligt for hans Åsyn, ved Jesus Kristus: ham
være Æren i Evighedernes Evigheder: Amen. **(aiōn
g165)** **22** Jeg beder eder, Brødre! at I finde eder i
dette Formaningsord; thi jeg har jo skrevet til eder i
Korthed. **23** Vid, at vor Broder Timotheus er løsladt;
sammen med ham vil jeg se eder, dersom han snart
kommer. **24** Hilser alle eders Vejledere og alle de
hellige! De fra Italien hilse eder. **25** Nåden være med
eder alle!

Jakob

1 Jakob, Guds og den Herres Jesu Kristi Tjener,
hilser de tolv Stammer i Adspredelsen. **2** Mine
Brødre! agter det for idel Glæde, når I stedes i
mange Hånde Prøvelser, **3** vidende, at eders Tros
Prøve virker Udholdenhed; **4** men Udholdenheden
bør medføre fuldkommen Gerning, for at I kunne
være fuldkomne og uden Brøst, så I ikke stå tilbage i
noget. **5** Men dersom nogen af eder fattes Visdom,
han bede derom til Gud, som giver alle gerne og
uden Bebrejdelse, så skal den gives ham. **6** Men
han bede i Tro, uden at tvivle; thi den, som tvivler,
ligner en Havets Bølge, der drives og kastes af
Vinden. **7** Ikke må nemlig det Menneske mene, at
han skal få noget af Herren, **8** en tvesindet Mand,
som han er, ustadig på alle sine Veje. **9** Men den
Broder, som er ringe, rose sig af sin Højhed, **10** den
rige derimod af sin Ringhed; thi han skal forgå som
Græssets Blomst. **11** Thi Solen står op med sin Hede
og hentørrer Græsset, og dets Blomst falder af, og
dens Skikkelses Ynde forsvinder; således skal også
den rige visne på sine Veje. **12** Salig den Mand,
som holder Prøvelse ud; thi når han har stået Prøve,
skal han få Livets Krans, som Herren har forjættet
dem, der elske ham. **13** Ingen sige, når han fristes:
"Jeg fristes af Gud;" thi Gud kan ikke fristes af det
onde, og selv frister han ingen; **14** men enhver fristes,
når han drages og lokkes af sin egen Begæring; **15**
derefter, når Begæringen har undfanget, føder den
Synd, men når Synden er fuldvoksen, føder den
Død. **16** Farer ikke vild, mine elskede Brødre! **17**
Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra og
kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvem der ikke er
Forandring eller skiftende Skygge. **18** Efter sin Villie
fødte han os ved Sandheds Ord, for at vi skulde være
en Førstegrøde af hans Skabninger. **19** I vide det,
mine elskede Brødre. Men hvert Menneske være
snar til at høre, langsom til at tale, langsom til Vrede;
20 thi en Mands Vrede udretter ikke det, som er ret for
Gud. **21** Derfor, aflægger alt Smuds og Levning af
Slethed, og modtager med Sagtmodighed Ordet, som
er indplantet i eder, og som formår at frelse eders
Sjæle. **22** Men vorder Ordets Gørere og ikke alene
dets Hørere, hvormed I bedrage eder selv. **23** Thi
dersom nogen er Ordets Hører og ikke dets Gører,
han ligner en Mand, der betragter sit legemlige Ansigt
i et Spejl; **24** thi han betragter sig selv og går bort
og glemmer straks, hvor dan han var. **25** Men den,
som skuer ind i Frihedens fuldkomne Lov og holder
ved dermed, så han ikke bliver en glemsom Tilhører,
men en Gerningens Gører, han skal være salig i sin
Gerning. **26** Dersom nogen synes, at han dyrker Gud,
og ikke holder sin Tunge i Tømme, men bedrager sit
Hjerte, hans Gudsdyrkelse er forgæves. **27** En ren og
ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er dette,
at besøge faderløse og Enker i deres Trængsel, at
holde sig selv uplettet af Verden.

2 Mine Brødre! Eders Tro på vor Herre Jesus
Kristus, den herliggjorte, være ikke forbunden
med Persons Anseelse! **2** Når der nemlig kommer
en Mand ind i eders Forsamling med Guldring på
Fingeren, i prægtig Klædning, men der også kommer
en fattig ind i smudsig Klædning, **3** og I fæste Øjet på
den, som bærer den prægtige Klædning og sige: Sæt
du dig her på den gode Plads, og I sige til den fattige:
Stå du der eller sæt dig nede ved min Fodskammel:
4 ere I så ikke komne i Strid med eder selv og blevne
Dommere med slette Tanker? **5** Hører, mine elskede
Brødre! Har Gud ikke udvalgt de for Verden fattige til
at være rige i Tro og Arvinger til det Rige, som han har
forjættet dem, der elske ham? **6** Men I have vanæret
den fattige! Er det ikke de rige, som underkue eder,
og er det ikke dem, som slæbe eder for Domstolene?
7 Er det ikke dem, som bespotte det skønne Navn,
som er nævnet over eder? **8** Ganske vist, dersom I
opfylde den kongelige Lov efter Skriften: "Du skal
elske din Næste som dig selv", gøre I ret; **9** men
dersom I anse Personer, gøre I Synd og revses af
Loven som Overtrædere. **10** Thi den, som holder hele
Loven, men støder an i eet Stykke, er bleven skyldig i
alle. **11** Thi han, som sagde: "Du må ikke bedrive
Hor," sagde også: "Du må ikke slå ihjel." Dersom du
da ikke bedriver Hor, men slår ihjel, da er du bleven
en Lovens Overtræder. **12** Taler således og gører
således, som de, der skulle dømmes efter Frihedens
Lov. **13** Thi Dommen er ubarmhjertig imod den, som
ikke har øvet Barmhjertighed; Barmhjertighed træder
frimodigt op imod Dommen. **14** Hvad gavner det,
mine Brødre! om nogen siger, han har Tro, men
ikke har Gerninger? mon Troen kan frelse ham? **15**
Dersom en Broder eller Søster er nøgen og fattes
den daglige Føde, **16** og en af eder siger til dem: Går
bort i Fred, varmer eder og mætter eder, men I ikke
give dem det, som hører til Legemets Nødtørst, hvad
gavner det? **17** Ligeså er også Troen, dersom den
ikke har Gerninger, død i sig selv. **18** Men man vil
sige: Du har Tro, og jeg har Gerninger. Vis mig din
Tro uden Gerningerne, og jeg vil af mine Gerninger
vise dig Troen. **19** Du tror, at Gud er een; deri gør

du ret; også de onde Ånder tro det og skælve. 20
Men vil du vide, du tomme Menneske! at Troen uden
Gerninger er unyttig? 21 Blev ikke vor Fader Abraham
retfærdiggjort af Gerninger, da han ofrede sin Søn
Isak på Alteret? 22 Du ser, at Troen virkede sammen
med hans Gerninger, og ved Gerningerne blev Troen
fuldkommet, 23 og Skriften blev opfyldt, som siger:
"Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til
Retfærdighed", og han blev kaldet Guds Ven. 24 I
se, at et Menneske retfærdiggøres af Gerninger, og
ikke af Tro alene. 25 Ligeså Skøgen Rahab, blev
ikke også hun retfærdiggjort af Gerninger, da hun
tog imod Sendebudene og lod dem slippe bort ad en
anden Vej? 26 Thi ligesom Legemet er dødt uden
Ånd, således er også Troen død uden Gerninger.

3 Mine Brødre! ikke mange af eder bør blive Lærere,
såsom I vide, at vi skulle få en desto tungere Dom.
2 Thi vi støde alle an i mange Ting; dersom nogen ikke
støder an i Tale, da er han en fuldkommen Mand, i
Stand til også at holde hele Legemet i Tomme. 3 Men
når vi lægge Bidsler i Hestenes Munde, for at de skulle
adlyde os, så dreje vi også hele deres Legeme. 4 Se,
også Skibene, endskønt de ere så store og drives af
stærke Vinde, drejes med et såre lidet Ror, hvorhen
Styrmandens Hu står. 5 Således er også Tungen et
lille Lem og fører store Ord. Se, hvor lille en Ild der
stikker så stor en Skov i Brand! 6 Og Tungen er en
Ild. Som en Verden af Uretfærdighed sidder Tungen
iblandt vore Lemmer; den besmitter hele Legemet
og sætter Livets Hjul i Brand, selv sat i Brand af
Helvede. **(Geenna g1067)** 7 Thi enhver Natur, både Dyrs
og Fugles, både Krybdyrs og Havdyrs, tæmmes og er
tæmmet af den menneskelige Natur; 8 men Tungen
kan intet Menneske tæmme, det ustyrlige Onde, fuld
af dødbringende Gift. 9 Med den velsigne vi Herren
og Faderen, og med den forbande vi Menneskene,
som ere blevne til efter Guds Lighed. 10 Af den
samme Mund udgår Velsignelse og Forbandelse.
Mine Brødre! dette bør ikke være så. 11 Mon en
Kilde udgyder sødt Vand og besk Vand af det samme
Væld? 12 Mon et Figentræ, mine Brødre! kan give
Oliven, eller et Vintræ Figener? Heller ikke kan en Salt
Kilde give fersk Vand. 13 Er nogen viis og forstandig
iblandt eder, da vise han ved god Omgængelse
sine Gerninger i viis Sagtmodighed! 14 Men have I
bitter Avind og Rænkesyge i eders Hjerter, da roser
eder ikke og lyver ikke imod Sandheden! 15 Dette
er ikke den Visdom, som kommer ovenfra, men en
jordisk, sjælelig, djævelsk; 16 thi hvor der er Avind og
Rænkesyge, der er Forvirring og al ond Handel. 17
Men Visdommen herovenfra er først ren, dernæst
fredsommelig, mild, føjelig, fuld at Barmhjertighed
og gode Frugter, upartisk, uden Skrømt. 18 Men
Retfærdigheds Frugt såes i Fred for dem, som stifte
Fred.

4 Hvoraf kommer det, at den er Krige og Stridigheder
iblandt eder? mon ikke deraf, af eders Lyster, som
stride i eders Lemmer? 2 I begære og have ikke;
I myrde og misunde og kunne ikke få; I føre Strid
og Krig. Og I have ikke, fordi I ikke bede; 3 I bede
og få ikke, fordi I bede ilde, for at øde det i eders
Lyster. 4 I utro! vide I ikke, at Venskab med Verden
er Fjendskab imod Gud? Derfor, den, som vil være
Verdens Ven, bliver Guds Fjende. 5 Eller mene I,
at Skriftens Ord ere tomme Ord? Med Nidkærhed
længes han efter den Ånd, han har givet Bolig i
os, men han skænker desto større Nåde. 6 Derfor
siger Skriften: "Gud står de hoffærdige imod, men de
ydmyge giver han Nåde." 7 Underordner eder derfor
under Gud; men står Djævelen imod, så skal han fly
fra eder; 8 holder eder nær til Gud, så skal han holde
sig nær til eder! Renser Hænderne, I Syndere! og
lutrer Hjerterne, I tvesindede! 9 Jamrer og sørger og
græder; eders Latter vende sig til Sorg og Glæden til
Bedrøvelse! 10 Ydmyger eder for Herren, så skal han
ophøje eder. 11 Taler ikke ilde om hverandre, Brødre!
Den, som taler ilde om sin Broder eller dømmer sin
Broder, taler ilde om Loven og dømmer Loven; men
dømmer du Loven, da er du ikke Lovens Gører, men
dens Dommer. 12 Een er Lovgiveren og Dommeren,
han, som kan frelse og fordærve; men hvem er du,
som dømmer din Næste? 13 Og nu I, som sige: I Dag
eller i Morgen ville vi gå til den eller den By og blive
der et År og købslå og vinde, 14 I, som ikke vide,
hvad der skal ske i Morgen; thi hvordan er eders Liv?
I ere jo en Damp, som er til Syne en liden Tid, men
derefter forsvinder; 15 i Stedet for at I skulle sige:
Dersom Herren vil, og vi leve, da ville vi gøre dette
eller hint. 16 Men nu rose I eder i eders Overmod; al
sådan Ros er ond. 17 Derfor, den som ved at handle
ret og ikke gør det, for ham er det Synd.

5 Og nu, I rige! græder og jamrer over de Ulykker,
som komme over eder. 2 Eders Rigdom er rådnet,
og eders Klæder er mølædte; 3 eders Guld og Sølv
er rustet op, og deres Rust skal være til Vidnesbyrd
imod eder og æde eders Kød som en Ild; I have
samlet Skatte i de sidste Dage. 4 Se, den Løn skriger,
som I have forholdt Arbejderne, der høstede eders
Marker, og Høstfolkenes Råb ere komne ind for den
Herre Zebaoths Øren. 5 I levede i Vellevned på

Jorden og efter eders Lyster; I gjorde eders Hjerter til
gode som på en Slagtedag. 6 I domfældte, I dræbte
den retfærdige; han står eder ikke imod. 7 Derfor,
værer tålmodige, Brødre! indtil Herrens Tilkommelse.
Se, Bonden venter på Jordens dyrebare Frugt og
bier tålmodigt efter den, indtil den får tidlig Regn og
sildig Regn. 8 Værer også I tålmodige, styrker eders
Hjerter; thi Herrens Tilkommelse er nær. 9 Sukker
ikke imod hverandre, Brødre! for at I ikke skulle
dømmes; se, Dommeren står for Døren. 10 Brødre!
tager Profeterne, som have talt i Herrens Navn, til
Forbillede på at lide ondt og være tålmodige. 11 Se,
vi prise dem salige, som have holdt ud. I have hørt
om Jobs Udholdenhed og vide Udfaldet fra Herren;
thi Herren er såre medlidende og barmhjertig. 12
Men for alting, mine Brødre! sværger ikke, hverken
ved Himmelen eller ved Jorden eller nogen anden
Ed; men eders Ja være Ja, og Nej være Nej, for
at I ikke skulle falde under Dom. 13 Lider nogen
iblandt eder ondt, han bede; er nogen vel til Mode,
han synge Lovsang! 14 Er nogen iblandt eder syg,
han kalde Menighedens Ældste til sig, og de skulle
bede over ham og salve ham med Olie i Herrens
Navn. 15 Og Troens Bøn skal frelse den syge, og
Herren skal oprejse ham, og har han gjort Synder,
skulle de forlades ham. 16 Bekender derfor Synderne
for hverandre og beder for hverandre, for at I må
blive helbredte; en retfærdigs Bøn formår meget,
når den er alvorlig. 17 Elias var et Menneske, lige
Vilkår undergivet med os, og han bad en Bøn, at det
ikke måtte regne; og det regnede ikke på Jorden i
tre År og seks Måneder. 18 Og han bad atter, og
Himmelen gav Regn, og Jorden bar sin Frugt. 19
Mine Brødre! dersom nogen iblandt eder farer vild
fra Sandheden, og nogen omvender ham, 20 han
vide, at den, som omvender en Synder fra hans Vejs
Vildfarelse, han Frelser en Sjæl fra Døden og skjuler
en Mangfoldighed af Synder.

1 Peter

1 Peter, Jesu Kristi Apostel, til Udlændingene i
Adspredelse i Pontus, Galatien, Kappadokien,
Asien og Bithynien, 2 udvalgte efter Gud Faders
Forudviden, ved Åndens Helligelse, til Lydighed og
Bestænkelse med Jesu Kristi Blod: Nåde og Fred
vorde eder mangfoldig til Del! 3 Lovet være Gud
og vor Herres Jesu Kristi Fader, som efter sin store
Barmhjertighed har genfødt os til et levende Håb
ved Jesu Kristi Opstandelse fra de døde, 4 til en
uforkrænkelig og ubesmittelig og uvisnelig Arv, som
er bevaret i Himlene til eder, 5 I, som ved Guds
Kraft bevogtes ved Tro til en Frelse, som er rede til
at åbenbares i den sidste Tid, 6 i hvilken I skulle
fryde eder, om I end nu en liden Stund, hvis så skal
være, bedrøves i mange Hånde Prøvelser, 7 for at
eders prøvede Tro, som er meget dyrebarere end det
forgængelige Guld, der dog prøves ved Ild, må findes
til Ros og Herlighed og Ære i Jesu Kristi Åbenbarelse,
8 ham, som I ikke have set og dog elske, ham, som I,
skønt I nu ikke se, men tro, skulle fryde eder over
med en uudsigelig og forherliget Glæde, 9 når I nå
Målet for eders Tro, Sjælenes Frelse. 10 Om denne
Frelse have Profeter gransket og ransaget, de, som
profeterede om den Nåde, der skulde blive eder til
Del, 11 idet de granskede over, hvilken eller hvordan
en Tid Kristi Ånd, som var i dem, henviste til, når
den forud vidnede om Kristi Lidelser og den derpå
følgende Herlighed. 12 Og det blev dem åbenbaret, at
det ikke var dem selv, men eder, de tjente med disse
Ting, som nu ere blevne eder kundgjorte ved dem,
der have forkyndt eder Evangeliet i den Helligånd,
som blev sendt fra Himmelen, hvilke Ting Engle
begære at skue ind i. 13 Derfor, binder op om eders
Sinds Lænder, værer ædrue, og sætter fuldt ud eders
Håb til den Nåde, som bliver eder til Del i Jesu Kristi
Åbenbarelse. 14 Som lydige Børn skulle I ikke skikke
eder efter de forrige Lyster i eders Vankundighed; 15
men efter den hellige, som kaldte eder, skulle også I
vorde hellige i al eders Vandel; 16 thi der er skrevet:
"I skulle være hellige, thi jeg er hellig." 17 Og dersom
I påkalde ham som Fader, der dømmer uden Persons
Anseelse efter enhvers Gerning, da bør I vandre i
Frygt eders Udlændigheds Tid, 18 vel vidende, at det
ikke var med forkrænkelige Ting, Sølv eller Guld, at
I bleve løskøbte fra eders tomme Vandel, som var
overleveret eder fra Fædrene, 19 men med Kristi
dyrebare Blod som et lydeløst og uplettet Lams, 20
han, som var forud kendt for Verdens Grundlæggelse,
men blev åbenbaret ved Tidernes Ende for eders
Skyld, 21 der ved ham tro på Gud, som oprejste ham
fra de døde og gav ham Herlighed, så at eders Tro
også er Håb til Gud. 22 Lutrer eders Sjæle i Lydighed
imod Sandheden til uskrømtet Broderkærlighed, og
elsker hverandre inderligt af Hjertet, 23 genfødte,
som I ere, ikke af forkrænkelig, men af uforkrænkelig
Sæd, ved Guds levende og blivende Ord. **(aiōn g165)**
24 Thi "alt Kød er som Græs, og al dets Herlighed
som Græssets Blomst; Græsset visner, og Blomsten
falder af; 25 men Herrens Ord bliver evindelig." Og
dette er det Ord, som er forkyndt eder ved Evangeliet.
(aiōn g165)

2 Derfor aflægger al Ondskab og al Svig og Hykleri
og Avind og al Bagtalelse, 2 og higer som nyfødte
Børn efter Ordets uforfalskede Mælk, for at I kunne
vokse ved den til Frelse, 3 om I da have smagt,
at Herren er god. 4 Kommer til ham, den levende
Sten, der vel er forkastet af Menneskene, men er
udvalgt og dyrebar for Gud, 5 og lader eder selv
som levende Sten opbygge som et åndeligt Hus,
til et helligt Præsteskab, til at frembære åndelige
Ofre, velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. 6
Thi det hedder i et Skriftsted: "Se, jeg lægger i Zion
en Hovedhjørnesten, som er udvalgt og dyrebar;
og den, som tror på ham, skal ingenlunde blive til
Skamme." 7 Eder altså, som tro, hører Æren til; men
for de vantro er denne Sten, som Bygningsmændene
forkastede, bleven til en Hovedhjørnesten og en
Anstødssten og en Forargelses Klippe; 8 og de støde
an, idet de ere genstridige imod Ordet, hvortil de
også vare bestemte. 9 Men I ere en udvalgt Slægt,
et kongeligt Præsteskab, et helligt Folk, et Folk til
Ejendom, for at I skulle forkynde hans Dyder, som
kaldte eder fra Mørke til sit underfulde Lys, 10 I,
som fordum ikke vare et Folk, men nu ere Guds
Folk, I, som ikke fandt Barmhjertighed, men nu have
fundet Barmhjertighed. 11 I elskede! jeg formaner
eder som fremmede og Udlændinge til at afolde eder
fra kødelige Lyster, som jo føre Krig imod Sjælen,
12 så I føre en god Vandel iblandt Hedningerne, for
at de på Grund af de gode Gerninger, som de få at
se, kunne prise Gud på Besøgelsens Dag for det,
som de bagtale eder for som Ugerningsmænd. 13
Underordner eder under al menneskelig Ordning for
Herrens Skyld, være sig en Konge som den højeste,
14 eller Landshøvdinger som dem, der sendes af ham
til Straf for Ugerningsmænd, men til Ros for dem, som
gøre det gode. 15 Thi således er det Guds Villie, at I
ved at gøre det gode skulle bringe de uforstandige

Menneskers Vankundighed til at tie; 16 som frie,
og ikke som de, der have Friheden til Ondskabs
Skjul, men som Guds Tjenere. 17 Ærer alle, elsker
Broderskabet, frygter Gud, ærer Kongen! 18 I Trælle!
underordner eder under eders Herrer i al Frygt, ikke
alene de gode og milde, men også de urimelige. 19
Thi dette finder Yndest, dersom nogen, bunden til
Gud i sin Samvittighed, udholder Genvordigheder,
skønt han lider uretfærdigt. 20 Thi hvad Ros er det,
om I holde ud, når I Synde og derfor få Næveslag?
Men dersom I holde ud, når I gøre det gode og lide
derfor, dette finder Yndest hos Gud. 21 Thi dertil
bleve I kaldede, efterdi også Kristus har lidt for eder,
efterladende eder et Forbillede, for at I skulle følge i
hans Fodspor, 22 han, som ikke gjorde Synd, ikke
heller blev der fundet Svig i hans Mund, 23 han,
som ikke skældte igen, da han blev udskældt, ikke
truede, da han led, men overgav det til ham, som
dømmer retfærdigt, 24 han, som selv bar vore Synder
på sit Legeme op på Træet, for at vi, afdøde fra vore
Synder, skulle leve for Retfærdigheden, han, ved hvis
Sår I ere blevne lægte. 25 Thi I vare vildfarende som
Får, men ere nu vendte om til eders Sjæles Hyrde og
Tilsynsmand.

3 Ligeså, I Hustruer! underordner eder under
eders egne Mænd, for at, selv om nogle ere
genstridige imod Ordet, de kunne vindes uden Ord
ved Hustruernes Vandel, 2 når de iagttage eders
kyske Vandel i Frygt. 3 Eders Prydelse skal ikke
være den udvortes med Hårfletning og påhængte
Guldsmykker eller Klædedragt, 4 men Hjertets skjulte
Menneske med den sagtmodige og stille Ånds
uforkrænkelige Prydelse, hvilket er meget kosteligt
for Gud. 5 Thi således var det også, at fordum de
hellige Kvinder, som håbede på Gud, prydede sig,
idet de underordnede sig under deres egne Mænd,
6 som Sara var Abraham lydig, så hun kaldte ham
Herre, hun, hvis Børn I ere blevne, når I gøre det
gode og ikke frygte nogen Rædsel. 7 Ligeså I Mænd!
lever med Forstand sammen med eders Hustruer
som med et svagere Kar, og beviser dem Ære som
dem, der også ere Medarvinger til Livets Nådegave,
for at eders Bønner ikke skulle hindres. 8 Og til
Slutning værer alle enssindede, medlidende, kærlige
imod Brødrene, barmhjertige, ydmyge; 9 betaler ikke
ondt med ondt, eller Skældsord med Skældsord, men
tværtimod velsigner, thi dertil bleve I kaldede, at I
skulle arve Velsignelse. 10 Thi "den, som vil elske
Livet og se gode Dage, skal holde sin Tunge fra ondt
og sine Læber fra at tale Svig; 11 han vende sig fra
ondt og gøre godt; han søge Fred og jage efter den!
12 Thi Herrens Øjne ere over de retfærdige, og hans
Øren til deres Bøn; men Herrens Ansigt er over dem,
som gøre ondt." 13 Og hvem er der, som kan volde
eder ondt, dersom I ere nidkære for det gode? 14 Men
om I også måtte lide for Retfærdigheds Skyld, er I
salige. Nærer ingen Frygt for dem, og forfærdes ikke;
15 men helliger den Herre Kristus i eders Hjerter, altid
rede til at forsvare eder over for enhver, som kræver
eder til Regnskab for det Håb, der er i eder, men
med Sagtmodighed og Frygt, 16 idet I have en god
Samvittighed, for at de, der laste eders gode Vandel i
Kristus, må blive til Skamme, når de bagtale eder
som Ugerningsmænd. 17 Thi det er bedre, om det
så er Guds Villie, at lide, når man gør godt, end når
man gør ondt. 18 Thi også Kristus led een Gang for
Synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunde
føre os hen til Gud, han, som led Døden i Kødet,
men blev levendegjort i Ånden, 19 i hvilken han
også gik hen og prædikede for Ånderne, som vare i
Forvaring, 20 som fordum vare genstridige, dengang
Guds Langmodighed ventede i Noas Dage, medens
Arken byggedes, i hvilken få, nemlig otte, Sjæle bleve
frelste igennem Vand, 21 hvilket nu også frelser eder
i sit Modbillede som Dåb, der ikke er Fjernelse af
Kødets Urenhed, men en god Samvittigheds Pagt
med Gud ved Jesu Kristi Opstandelse, 22 han, som
er faren til Himmelen og er ved Guds højre Hånd,
efter at Engle og Myndigheder og Kræfter ere ham
underlagte.

4 Efterdi da Kristus har lidt i Kødet, så skulle også
I væbne eder med det samme Sind (thi den, som
har lidt i Kødet, er hørt op med Synd), 2 så at I
ikke fremdeles leve den øvrige Tid i Kødet efter
Menneskers Lyster, men efter Guds Villie. 3 Thi det er
nok i den forbigangne Tid at have gjort Hedningernes
Villie, idet I have vandret i Uterlighed, Lyster, Fylderi,
Svir, Drik og skammelig Afgudsdyrkelse; 4 hvorfor
de forundre sig og spotte, når I ikke løbe med til
den samme Ryggesløshedens Pøl; 5 men de skulle
gøre ham Regnskab, som er rede til at dømme
levende og døde. 6 Thi derfor blev Evangeliet forkyndt
også for døde, for at de vel skulde være dømte på
Menneskers Vis i Kødet, men leve på Guds Vis i
Ånden. 7 Men alle Tings Ende er kommen nær;
værer derfor årvågne og ædru til Bønner! 8 Hav
fremfor alt en inderlig Kærlighed til hverandre; thi
"Kærlighed skjuler en Mangfoldighed af Synder".
9 Vær gæstfri imod hverandre uden Knurren. 10
Eftersom enhver har fået en Nådegave, skulle I tjene

hverandre dermed som gode Husholdere over Guds
mangfoldige Nåde. 11 Taler nogen, han tale som
Guds Ord; har nogen en Tjeneste, han tjene, efter
som Gud forlener ham Styrke dertil, for at Gud må
æres i alle Ting ved Jesus Kristus, hvem Herligheden
og Magten tilhører i Evighedernes Evigheder! Amen.
(aiōn g165) 12 I elskede! undrer eder ikke over den
Ild, som brænder iblandt eder til eders Prøvelse,
som om der hændtes eder noget underligt; 13 men
glæder eder i samme Mål, som I have Del i Kristi
Lidelser, for at I også kunne glæde og fryde eder ved
hans Herligheds Åbenbarelse. 14 Dersom I hånes
for Kristi Navns Skyld, ere I salige; thi Herlighedens
og Guds Ånd hviler over eder. 15 Thi ingen af eder
bør lide som Morder eller Tyv eller Ugerningsmand
eller som en, der blander sig i anden Mands Sager;
16 men lider han som en Kristen, da skamme han
sig ikke, men prise Gud for dette Navn! 17 Thi det
er Tiden til, at Dommen skal begynde med Guds
Hus: men begynder den først med os, hvad Ende vil
det da få med dem, som ere genstridige imod Guds
Evangelium? 18 Og dersom den retfærdige med Nød
og neppe bliver frelst, hvor skal da den ugudelige og
Synderen blive af? 19 Derfor skulle også de, som lide
efter Guds Villie, befale den trofaste Skaber deres
Sjæle, idet de gøre det gode.

5 De Ældste iblandt eder formaner jeg som
Medældste og Vidne til Kristi Lidelser, som den,
der også har Del i Herligheden, der skal åbenbares: 2
Vogter Guds Hjord hos eder, og fører Tilsyn med den,
ikke tvungne, men frivilligt, ikke for slet Vindings Skyld,
men med Redebonhed; 3 ikke heller som de, der
ville herske over Menighederne, men som Mønstre
for Hjorden; 4 og når da Overhyrden åbenbares,
skulle I få Herlighedens uvisnelige Krans. 5 Ligeså, I
unge! underordner eder under de ældre; og ifører
eder alle Ydmyghed imod hverandre; thi "Gud står de
hoffærdige imod, men de ydmyge giver han Nåde." 6
Derfor ydmyger eder under Guds vældige Hånd, for at
han i sin Tid må ophøje eder. 7 Kaster al eders Sørg
på ham, thi han har Omsorg for eder. 8 Vær ædru,
våger; eders Modstander, Djævelen, går omkring som
en brølende Løve, søgende, hvem han kan opsluge.
9 Står ham imod, faste i Troen, vidende, at de samme
Lidelser fuldbyrdes på eders Brødre i Verden. 10
Men al Nådes Gud, som kaldte eder til sin evige
Herlighed i Kristus Jesus efter en kort Tids Lidelse,
han vil selv fuldelig berede eder, styrke, bekræfte,
grundfæste eder! (aiōnios g166) 11 Ham tilhører Magten
i Evighedernes Evigheder! Amen. (aiōn g165) 12 Med
Silvanus, den trofaste Broder (thi det holder jeg ham
for), har jeg i Korthed skrevet eder til for at formane
og bevidne, at dette er Guds sande Nåde, hvori I stå.
13 Den medudvalgte i Babylon og min Søn, Markus,
hilser eder. 14 Hilser hverandre med Kærligheds Kys!
Fred være med eder alle, som ere i Kristus!

2 Peter

1 Simon Peter, Jesu Kristi Tjener og Apostel, til dem,
der have fået samme dyrebare Tro som vi ved vor
Guds og Frelsers Jesu Kristi Retfærdighed: **2** Nåde og
Fred vorde eder mangfoldig til Del i Erkendelse af Gud
og vor Herre Jesus. **3** Såsom hans guddommelige
Magt har skænket os alt, hvad der hører til Liv og
Gudfrygtighed ved Erkendelsen af ham, som kaldte
os ved sin Herlighed og Kraft, **4** hvorved han har
skænket os de største og dyrebare Forjættelser, for
at I ved disse skulle få Del i guddommelig Natur,
når I undfly Fordærvelsen i Verden, som har sin
Grund i Begær, **5** så anvender just derfor al Flid på
i eders Tro at udvise Dyd og i Dyden Kundskab **6**
og i Kundskaben Afholdenhed og i Afholdenheden
Udholdenhed og i Udholdenheden Gudsfrygt **7** og i
Gudsfrygten Broderkærlighed og i Broderkærligheden
Kærlighed. **8** Thi når dette findes hos eder og er
i Tiltagen, lader det eder ikke stå ørkesløse eller
ufrugtbare i Erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus;
9 den nemlig, som ikke har dette, er blind, svagsynet,
idet han har glemt Renselsen fra sine fordums Synder.
10 Derfor, Brødre! gører eder des mere Flid for at
befæste eders Kaldelse og Udvælgelse; thi når I
gøre dette, skulle I ingen Sinde støde an. **11** Thi så
skal der rigelig gives eder Indgang i vor Herres og
Frelsers Jesu Kristi evige Rige. **(aiōnios g166)** **12** Derfor
vil jeg ikke forsømme altid at påminde eder om delte,
ihvorvel I vide det og ere befæstede i den Sandhed,
som er til Stede hos os. **13** Men jeg anser det for ret at
vække eder ved Påmindelse, så længe jeg er i dette
Telt, **14** da jeg ved, at Aflæggelsen af mit Telt kommer
brat, således som jo vor Herre Jesus Kristus har givet
mig til Kende. **15** Og jeg vil også gøre mig Flid for,
at I til enhver Tid efter min Bortgang kunne drage
eder dette i Minde. **16** Thi vi have ikke fulgt klogtigt
opdigtede Fabler, da vi kundgjorde eder vor Herres
Jesu Kristi Kraft og Tilkommelse, men vi have været
Øjenvidner til hans Majestæt, **17** nemlig da han fik
Ære og Herlighed af Gud Fader, idet en sådan Røst
lød til ham fra den majestætiske Herlighed: "Denne
er min Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag."
18 Og vi hørte denne Røst lyde fra Himmelen, da vi
vare med ham på det hellige Bjerg. **19** Og des mere
stadfæstet have vi det profetiske Ord, hvilket I gøre
vel i at agte på som på et Lys, der skinner på et mørkt
Sted, indtil Dagen bryder frem, og Morgenstjernen
oprinder i eders Hjerter, **20** idet I fornemmelig mærke
eder dette, at ingen Profeti i Skriften beror på egen
Tydning. **21** Thi aldrig er nogen Profeti bleven fremført
ved et Menneskes Villie; men drevne af den Helligånd
talte hellige Guds Mænd.

2 Men der opstod også falske Profeter iblandt Folket,
ligesom der også iblandt eder vil komme falske
Lærere, som ville liste fordærvelige Vranglærdomme
ind, idet de endog fornægte den Herre, som købte
dem, og bringe en brat Undergang over sig selv,
2 og mange ville efterfølge deres Uterligheder, så
Sandhedens Vej for deres Skyld vil blive bespottet,
3 og i Havesyge ville de med falske Ord skaffe sig
Vinding af eder; men Dommen over dem har alt fra
gamle Dage været i Virksomhed, og deres Undergang
slumrer ikke. **4** Thi når Gud ikke sparede Engle, da
de syndede, men nedstyrtede dem i Afgrunden og
overgav dem til Mørkets Huler for at bevogtes til
Dom, **(Tartaroō g5020)** **5** og ikke sparede den gamle
Verden, men bevarede Retfærdighedens Prædiker
Noa selv ottende, da han førte Oversvømmelse
over en Verden af ugudelige **6** og lagde Sodomas
og Gomorras Stæder i Aske og domfældte dem
til Ødelæggelse, så han har sat dem til Forbillede
for dem, som i Fremtiden ville leve ugudeligt, **7**
og udfriede den retfærdige Lot, som plagedes af
de ryggesløses uterlige Vandel, **8** (thi medens den
retfærdige boede iblandt dem, pintes han Dag for
Dag i sin retfærdige Sjæl ved de lovløse Gerninger,
som han så og hørte): **9** - da ved Herren at udfri
gudfrygtige af Fristelse, men at straffe og bevogte
uretfærdige til Dommens Dag, **10** og mest dem,
som vandre efter Kød, i Begær efter Besmittelse,
og foragte Herskab. Frække, selvbehagelige, bæve
de ikke ved at bespotte Herligheder, **11** hvor dog
Engle, som ere større i Styrke og Magt, ikke fremføre
bespottende Dom imod dem for Herren. **12** Men disse
ligesom ufornuftige Dyr, der af Natur ere fødte til at
fanges og ødelægges, skulle de, fordi de bespotte,
hvad de ikke kende, også ødelægges med hines
Ødelæggelse, **13** idet de få Uretfærdigheds Løn.
De sætte deres Lyst i Vellevned om Dagen, disse
Skampletter og Skændselsmennesker! De svælge
i deres Bedragerier, medens de holde Gilde med
eder; **14** deres Øjne ere fulde af Horeri og kunne
ikke få nok af Synd; de lokke ubefæstede Sjæle;
de have et Hjerte, øvet i Havesyge, Forbandelsens
Børn; **15** de have forladt den lige Vej og ere farne
vild, følgende Bileams, Beors Søns, Vej, han, som
elskede Uretfærdigheds Løn, **16** men fik Revselse for
sin Overtrædelse: et umælende Trældyr talte med
menneskelig Røst og hindrede Profetens Afsind. **17**

Disse ere vandløse Kilder og Tågeskyer, som drives
af Storvind; for dem er Mørke og Mulm bevaret. 18
Thi dem, som ere lige ved at undslippe fra dem, der
vandre i Vildfarelse, løkke de i Kødets Begæringer
ved Uterligheder, idet de tale Tomheds overmodige
Ord 19 og love dem Frihed, skønt de selv ere
Fordærvelsens Trælle; thi man er Træl af det, som
man er overvunden af. 20 Thi dersom de, efter at
have undflyet Verdens Besmittelser ved Erkendelse
af vor Herre og Frelser Jesus Kristus, igen lade sig
indvikle deri og overvindes, da er det sidste blevet
værre med dem end det første. 21 Thi bedre havde
det været dem ikke at have erkendt Retfærdighedens
Vej end efter at have erkendt den at vende sig bort
fra det hellige Bud, som var blevet dem overgivet. 22
Det er gået dem efter det sande Ordsprog: "Hunden
vender sig om til sit eget Spy, og den toede So til at
vælte sig i Sølen."

3 Dette er allerede, I elskede! det andet Brev, som
jeg skriver til eder, hvori jeg ved Påmindelse
vækker eders rene Sind 2 til at komme de Ord i
Hu, som forud ere sagte af de hellige Profeter, og
eders Apostles Befaling fra Herren og Frelseren, 3
idet I først og fremmest mærke eder dette, at i de
sidste Dage skal der komme Spottere med Spot, som
vandre efter deres egne Begæringer 4 og sige: "Hvad
bliver der af Forjættelsen om hans Tilkommelse?
Fra den Dag, Fædrene sov hen, forblive jo alle Ting,
som de vare, lige fra Skabningens Begyndelse." 5
Thi med Villie ere de blinde for dette, at fra fordums
Tid var der Himle og en Jord, som var fremstået af
Vand og ved Vand i Kraft af Guds Ord, 6 hvorved den
daværende Verden gik til Grunde i en Vandflod. 7
Men de nuværende Himle og Jorden holdes ved det
samme Ord i Forvaring til Ild, idet de bevares til de
ugudelige Menneskers Doms og Undergangs Dag.
8 Men dette ene bør ikke undgå eder, I elskede! at
een Dag er for Herren som tusinde År, og tusinde År
som een Dag. 9 Herren forhaler ikke Forjættelsen
(som nogle agte det for en Forhaling), men han
er langmodig for eders Skyld, idet han ikke vil, at
nogen skal fortabes, men at alle skulle komme til
Omvendelse. 10 Men Herrens Dag skal komme
som en Tyv; på den skulle Himlene forgå med stort
Bulder, og Elementerne skulle komme i Brand og
opløses, og Jorden og alt, hvad der er på den, skal
opbrændes. 11 Efterdi da alt dette opløses, hvor bør I
da ikke færdes i hellig Vandel og Gudsfrygt, 12 idet
I forvente og fremskynde Guds Dags Tilkommelse,
for hvis Skyld Himle skulle antændes og opløses,
og Elementer komme i Brand og smelte. 13 Men vi
forvente efter hans Forjættelse nye Himle og en ny
Jord, i hvilke Retfærdighed bor. 14 Derfor, I elskede!
efterdi I forvente dette, så gører eder Flid for at findes
uplettede og ulastelige for ham i Fred, 15 og agter vor
Herres Langmodighed for Frelse; ligesom også vor
elskede Broder Paulus efter den ham givne Visdom
har skrevet til eder, 16 som han også gør i alle sine
Breve, når han i dem taler om disse Ting; i dem findes
der Ting, vanskelige at forstå, som de ukyndige og
ubefæstede fordreje, ligesom også de øvrige Skrifter,
til deres egen Undergang. 17 Da I altså, I elskede!
vide det forud, såvogter eder, for at I ikke skulle
rives med af de ryggesløses Vildfarelse og affalde fra
eders egen Fasthed; 18 men vokser i vor Herres og
Frelsers Jesu Kristi Nåde og Kundskab! Ham tilhører
Herligheden både nu og indtil Evighedens Dag! (aiōn
g165)

1 Johannes

1 Det, som var fra Begyndelsen, det, vi have hørt,
det, vi have set med vore Øjne, det, vi skuede
og vore Hænder følte på, nemlig om Livets Ord; - **2**
og Livet blev åbenbaret, og vi have set og vidne og
forkynde eder det evige Liv, som jo var hos Faderen
og blev åbenbaret for os; - **(aiōnios g166)** **3** hvad vi
have set og hørt, forkynde vi også eder, for at også
I må have Samfund med os; men vort Samfund er
med Faderen og med hans Søn Jesus Kristus. **4** Og
dette skrive vi til eder, for at eders Glæde må være
fuldkommen. **5** Og dette er det Budskab, som vi have
hørt af ham og forkynde eder, at Gud er Lys, og der
er slet intet Mørke i ham. **6** Dersom vi sige, at vi have
Samfund med ham, og vandre i Mørket, da lyve vi
og gøre ikke Sandheden. **7** Men dersom vi vandre i
Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med
hverandre, og Jesu, hans Søns, Blod renser os fra
al Synd. **8** Dersom vi sige, at vi ikke have Synd,
bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os. **9**
Dersom vi bekende vore Synder, er han trofast og
retfærdig, så at han forlader os Synderne og renser
os fra al Uretfærdighed. **10** Dersom vi sige, at vi ikke
have syndet, gøre vi ham til en Løgner, og hans Ord
er ikke i os.

2 Mine Børn! dette skriver jeg til eder, for at I ikke
skulle synde. Og dersom nogen synder, have
vi en Talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den
retfærdige, **2** og han er en Forsoning for vore Synder,
dog ikke alene for vore, men også for hele Verdens. **3**
Og derpå kende vi, at vi have kendt ham, om vi holde
hans Bud. **4** Den, som siger: "Jeg kender ham," og
ikke holder hans Bud. han er en Løgner, og i ham
er Sandheden ikke; **5** men den, som holder hans
Ord, i ham er sandelig Guds Kærlighed fuldkommet.
Derpå kende vi, at vi ere i ham. **6** Den, som siger, at
han bliver i ham, han er også skyldig selv at vandre
således, som han vandrede. **7** I elskede, jeg skriver til
eder ikke et nyt Bud, men et gammelt Bud, som I have
haft fra Begyndelsen. Det gamle Bud er det Ord, som
I have hørt. **8** Og dog skriver jeg til eder et nyt Bud,
hvilket er sandt i ham og i eder, thi Mørket drager bort,
og det sande Lys skinner allerede. **9** Den, som siger,
at han er i Lyset, og hader sin Broder, han er i Mørket
endnu. **10** Den, som elsker sin Broder, bliver i Lyset,
og der er ingen Forargelse i ham. **11** Men den, som
hader sin Broder, er i Mørket og vandrer i Mørket,
og han ved ikke, hvor han går hen, fordi Mørket har
blindet hans Øjne. **12** Jeg skriver til eder, mine Børn!
fordi eders Synder ere eder forladte for hans Navns
Skyld. **13** Jeg skriver til eder, I Fædre! fordi I kende
ham, som er fra Begyndelsen. Jeg skriver til eder,
I unge! fordi I have overvundet den onde. Jeg har
skrevet til eder, mine Børn! fordi I kende Faderen. **14**
Jeg har skrevet til eder, I Fædre! fordi I kende ham,
som er fra Begyndelsen. Jeg har skrevet til eder, I
unge! fordi I ere stærke, og Guds Ord bliver i eder, og
I have overvundet den onde. **15** Elsker ikke Verden,
ikke heller de Ting, som ere i Verden! Dersom nogen
elsker Verden, er Faderens Kærlighed ikke i ham. **16**
Thi alt det, som er i Verden, Kødets Lyst og Øjnenes
Lyst og Livets Hoffærdighed, er ikke af Faderen,
men af Verden. **17** Og Verden forgår og dens Lyst;
men den, som gør Guds Villie, bliver til evig Tid.
(aiōn g165) **18** Mine Børn! det er den sidste Time, og
som I have hørt, at Antikrist kommer, således ere nu
mange Antikrister fremtrådte; deraf kende vi, at det er
den sidste Time. **19** De ere udgåede fra os, men de
vare ikke af os; thi dersom de havde været af os,
da vare de blevne hos os. Dog, det var, for at det
skulde blive åbenbart, at de ikke alle ere af os. **20** Og
I have Salvelse fra den hellige og vide alt. **21** Jeg
har ikke skrevet til eder, fordi I ikke vide Sandheden;
men fordi I vide den og vide, at ingen Løgn er af
Sandheden. **22** Hvem er Løgneren uden den, som
nægter, at Jesus er Kristus? Denne er Antikristen,
som fornægter Faderen og Sønnen. **23** Hver den,
som fornægter Sønnen, har ej heller Faderen; den,
som bekender Sønnen, har også Faderen. **24** Hvad I
have hørt fra Begyndelsen, det blive i eder! Dersom
det, som I have hørt fra Begyndelsen, bliver i eder,
skulle også I blive i Sønnen og i Faderen. **25** Og
dette er den Forjættelse, som han selv tilsagde os,
det evige Liv. **(aiōnios g166)** **26** Dette har jeg skrevet til
eder om dem, som forføre eder. **27** Og den Salvelse,
som I fik af ham, bliver i eder, og I have ikke nødig,
at nogen skal lære eder; men således som hans
Salvelse lærer eder alt, er det også sandt og er ikke
Løgn, og som den har lært eder, skulle I blive i ham.
28 Og nu mine Børn! bliver i ham, for at vi, når han
åbenbares, kunne have Frimodighed og ikke skulle
blive til Skamme for ham ved hans Tilkommelse. **29**
Dersom I vide, at han er retfærdig, da erkender, at
hver den, som gør Retfærdighed, er født af ham.

3 Ser, hvor stor en Kærlighed Faderen har givet os,
at vi skulle kaldes Guds Børn og vi ere det. Derfor
kender Verden os ikke, fordi den ikke har kendt ham.
2 I elskede! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke
åbenbaret, hvad vi skulle vorde. Vi vide, at når det

åbenbares, da skulle vi vorde ham lige; thi i skulle se
ham, som han er. 3 Og hver den, som har dette Håb
til ham, renser sig selv, ligesom han er ren. 4 Hver
den, som gør Synden, begår også Overtrædelse af
Loven, og Synden er Lovens Overtrædelse. 5 Og I
vide, at han blev åbenbaret for at han skulde borttage
Synderne; og der er ikke Synd i ham 6 Hver den, som
bliver i ham, synder ikke; hver den, som synder, har
ikke set ham og kender ham ej heller. 7 Mine Børn,
ingen forføre eder! Den, som gør Retfærdigheden,
er retfærdig, ligesom han er retfærdig. 8 Den, som
gør Synden, er af Djævelen; thi Djævelen har syndet
fra Begyndelsen. Dertil blev Guds Søn åbenbaret,
for at han skulde nedbryde Djævelens Gerninger. 9
Hver den, som er født af Gud, gør ikke Synd, fordi
hans Sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi
han er født af Gud. 10 Derved blive Guds Børn og
Djævelens Børn åbenbare. Hver den, som ikke gør
Retfærdighed, er ikke af Gud, og ligeså den, som
ikke elsker sin Broder. 11 Thi dette er det Budskab,
som I have hørt fra Begyndelsen, at vi skulle elske
hverandre; 12 ikke som Kain, der var af den onde og
myrdede sin Broder. Og hvorfor myrdede han ham?
Fordi hans Gerninger vare onde, men hans Broders
retfærdige. 13 Undrer eder ikke, mine Brødre! om
Verden hader eder. 14 Vi vide, at vi ere gåede over
fra Døden til Livet, thi vi elske Brødrene. Den, som
ikke elsker, bliver i Døden. 15 Hver den, som hader
sin Broder, er en Manddraber; og I vide, at ingen
Manddraber har evigt Liv blivende i sig. (aiōnios g166)
16 Derpå kende vi Kærligheden, at han har sat sit
Liv til for os; også vi ere skyldige at sætte Livet til
for Brødrene. 17 Men den, som bar Verdens Gods
og ser sin Broder lide Nød og lukker sit Hjerte for
ham, hvorledes bliver Guds Kærlighed i ham? 18
Mine Børn! lader os ikke elske med Ord, ej heller
med Tungen, men i Gerning og Sandhed! 19 Og
derpå kunne vi kende, at vi ere af Sandheden, og da
kunne vi for hans Åsyn stille vore Hjerter tilfreds, 20
hvad end vort Hjerte måtte fordømme os for; thi Gud
er større end vort Hjerte og kender alle Ting. 21 I
elskede! dersom vort Hjerte ikke fordømmer os, have
vi Frimodighed for Gud, 22 og hvad vi end bede om,
det få vi af ham, fordi vi holde hans Bud og gøre det,
som er velbehageligt for ham. 23 Og dette er hans
Bud; at vi skulle tro hans Søns Jesu Kristi Navn og
elske hverandre efter det Bud, han gav os. 24 Og
den, som holder hans Bud, han bliver i Gud, og Gud i
ham; og derpå kende vi, at han bliver i os; af den
Ånd, som han gav os.

4 I elskede! tror ikke enhver Ånd, men prøver
Ånderne, om de ere af Gud; thi mange falske
Profeter ere udgåede i Verden. 2 Derpå kende I Guds
Ånd: enhver Ånd, der bekender Jesus som Kristus,
kommen i Kød, er af Gud. 3 Og enhver Ånd, der ikke
bekender Jesus, er ikke af Gud; og dette er Antikrists
Ånd, om hvilken I have hørt, at den kommer, og den
er allerede nu i Verden. 4 Mine Børn! I ere af Gud og
have overvundet dem, fordi den, som er i eder, er
større end den, som er i Verden. 5 De ere af Verden;
derfor tale de af Verden, og Verden hører dem. 6 Vi
ere af Gud. Den, som kender Gud, hører os; den,
som ikke er af 7 I elskede! lader os elske hverandre,
thi Kærligheden er af Gud, og hver den, som elsker,
er født at Gud og kender Gud. 8 Den, som ikke elsker,
kender ikke Gud, thi Gud er Kærlighed. 9 Deri blev
Guds Kærlighed åbenbaret iblandt os, at Gud har
sendt sin Søn, den enbårne, til Verden, for at vi skulle
leve ved ham. 10 Deri består Kærligheden: ikke at vi
have elsket Gud, men at han har elsket os og udsendt
sin Søn til en Forsoning for vore Synder. 11 I elskede!
har Gud således elsket os, da ere også vi skyldige at
elske hverandre. 12 Ingen har nogen Sinde set Gud;
dersom vi elske hverandre, bliver Gud i os, og hans
Kærlighed er fuldkommet i os. 13 Derpå kende vi, at
vi blive i ham, og han i os, at han har givet os af sin
Ånd. 14 Og vi have skuet og vidne, at Faderen bar
udsendt Sønnen til Frelser for Verden. 15 Den, som
bekender, at Jesus er Guds Søn, i ham bliver Gud,
og han i Gud. 16 Og vi have erkendt og troet den
Kærlighed, som Gud har til os. Gud er Kærlighed, og
den, som bliver i Kærligheden, bliver i Gud, og Gud i
ham. 17 Deri er Kærligheden fuldkommet hos os, at vi
have Frimodighed på Dommens Dag, fordi, ligesom
han er, således ere også vi i denne Verden. 18 Frygt
er ikke i Kærligheden, men den fuldkomne Kærlighed
driver Frygten ud; thi Frygt bringer Straf; men den,
som frygter, er ikke fuldkommet i Kærligheden. 19 Vi
elske, fordi han elskede os først. 20 Dersom nogen
siger: "Jeg elsker Gud," og hader sin Broder, han er
en Løgner; thi den, der ikke elsker sin Broder, som
han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han
ikke har set? 21 Og dette Bud have vi fra ham, at
den, som elsker Gud, skal også elske sin Broder.

5 Hver den, som tror, at Jesus er Kristus, er født
af Gud; og hver den, som elsker Faderen, elsker
også den, som er født af ham. 2 Derpå kende vi, at vi
elske Guds Børn, når vi elske Gud og gøre hans Bud.
3 Thi dette er Kærlighed til Gud, at vi holde hans
Bud; og hans Bud ere ikke svære; 4 thi alt det, som

er født af Gud, overvinder Verden; og dette er den
Sejr, som har overvundet Verden, vor Tro. **5** Hvem er
den, som overvinder Verden, uden den, som tror, at
Jesus er Guds Søn? **6** Han er den, som kom med
Vand og Blod, Jesus Kristus; ikke med Vandet alene,
men med Vandet og med Blodet; og det er Ånden,
som viduer, thi Ånden er Sandheden. **7** Thi tre ere
de, som vidne: **8** Ånden og Vandet og Blodet; og
disse tre forene sig til eet. **9** Dersom vi tage imod
Menneskenes Vidnesbyrd, da er Guds Søn. **10** Den,
som tror på Guds Søn, har Vidnesbyrdet i sig selv;
den, som ikke tror Gud, har gjort ham til en Løgner,
fordi han ikke har troet på det Vidnesbyrd, som Gud
har vidnet om sin Søn. **11** Og dette er Vidnesbyrdet,
at Gud har givet os evigt Liv; og dette Liv er i hans
Søn. **(aiōnios g166)** **12** Den, som har Sønnen, har Livet;
den, som ikke har Guds Søn, har ikke Livet. **13** Dette
har jeg skrevet til eder, for at I skulle vide, at I have
evigt Liv, I, som tro på Guds Søns Navn. **(aiōnios g166)**
14 Og dette er den Frimodighed, som vi have over for
ham, at dersom vi bede om noget efter hans Villie,
hører han os. **15** Og dersom vi vide, at han hører os,
hvad vi end bede om, da vide vi, at vi have de Ting,
om hvilke vi have bedt ham. **16** Dersom nogen ser
sin Broder begå Synd, som ikke er til Døden, han
bede, og han skal give ham Liv, dem nemlig, som
ikke synde til Døden. Der er Synd til Døden; for den
siger jeg ikke, at han skal bede. **17** Al uretfærdighed
er synd, men der er synd, som ikke er til døden. **18** Vi
vide, at hver den, som er født af Gud, synder ikke;
men den, som er født af Gud, bevarer sig selv, og den
onde rører ham ikke. **19** Vi vide, at vi ere af Gud, og
hele Verden ligger i det onde. **20** Men vi vide, at Guds
Søn er kommen, og han har givet os Forstand til at
kende den sande; og vi ere i den sande, i hans Søn
Jesus Kristus. Denne er den sande Gud og evigt Liv.
(aiōnios g166) **21** Mine Børn, vogter eder for Afguderne!

2 Johannes

1 Den Ældste til den udvalgte Frue og hendes Børn,
som jeg elsker i Sandhed, og ikke jeg alene, men
også alle, som have erkendt Sandheden, 2 for den
Sandheds Skyld, som bliver i os og skal være med os
til evig Tid. (aiōn g165) 3 Nåde, Barmhjertighed og Fred
være med os fra Gud Fader og fra Jesus Kristus,
Faderens Søn, i Sandhed og Kærlighed! 4 Jeg har
glædet mig meget over, at jeg har fundet Børn af
dig, som vandre i Sandhed, efter det Bud, vi fik af
Faderen. 5 Og nu beder jeg dig, Frue! ikke som om
jeg skrev til dig et nyt 6 Og dette er Kærligheden, at
vi vandre efter hans Bud. Dette er Budet, således
som I have hørt fra Begyndelsen, at I skulle vandre
deri. 7 Thi mange Forførere ere udgåede i Verden,
som ikke bekende Jesus som Kristus kommen i Kød.
En sådan er Forføreren og Antikrist. 8 Giver Agt på
eder selv, at I ikke skulle tabe, hvad vi have arbejdet,
men at I må få fuld Løn. 9 Hver den, som viger ud
og ikke bliver i Kristi Lære, har ikke Gud. Den, som
bliver i Læren, han har både Faderen og Sønnen. 10
Dersom nogen kommer til eder og ikke fører denne
Lære, ham skulle I ikke tage til Huse og ikke byde
velkommen. 11 Thi den, som byder ham velkommen,
bliver delagtig i hans onde Gerninger. 12 Endskønt
jeg havde meget at skrive til eder, har jeg ikke villet
det med Papir og Blæk; men jeg håber at komme til
eder og tale mundtligt med eder, for at vor Glæde må
være fuldkommen. 13 Din Søsters, den udvalgtes,
Børn hilse dig.

3 Johannes

1 Den Ældste til Kajus, den elskede, hvem jeg elsker
i Sandhed. **2** Du elskede! jeg ønsker, at det i alle
Ting må gå dig vel, og du må være karsk, ligesom
det går din Sjæl vel. **3** Thi jeg blev meget glad, da
der kom Brødre og vidnede om Sandheden i dig,
hvorledes du vandrer i Sandheden. **4** Jeg har ingen
større Glæde end denne, at jeg hører, at mine Børn
vandre i Sandheden. **5** Du elskede! en trofast Gerning
gør du i alt, hvad du virker for Brødrene, og det for
femmede, **6** hvilke have vidnet for Menigheden om
din Kærlighed; og du vil gøre vel i at fremme deres
Rejse således, som det er Gud værdigt. **7** Thi for
Navnets Skyld ere de dragne ud, uden at tage noget
at Hedningerne. **8** Derfor ere vi skyldige at tage os
af sådanne, for at vi kunne blive Medarbejdere for
Sandheden. **9** Jeg har skrevet noget til Menigheden;
men Diotrefes, som gerne vil være den ypperste
iblandt dem, anerkender os ikke. **10** Derfor vil jeg,
når jeg kommer erindre om de Gerninger, han gør,
idet han bagvasker os med onde Ord; og ikke tilfreds
dermed, tager han både selv ikke Brødrene for gode,
og dem, som ville det, forhindrer han deri og udstøder
dem af Menigheden. **11** Du elskede! efterfølg ikke det
onde, men det gode. Den, som gør godt, er af Gud;
den, som gør ondt, har ikke set Gud. **12** Demetrius
har et godt Vidnesbyrd af alle og af Sandheden selv;
også vi vidne, og du ved, at vort Vidnesbyrd er sandt.
13 Jeg havde meget at skrive til dig, men jeg vil
ikke skrive til dig med Blæk og Pen. **14** Men jeg
håber snart at se dig, og da skulle vi mundtligt tale
sammen. Fred være med dig! Vennerne hilse dig.
Hils Vennerne, hver især!

Judas

1 Judas, Jesu Kristi Tjener og Broder til Jakob, til
de kaldede, som ere elskede i Gud Fader og
bevarede for Jesus Kristus: 2 Barmhjertighed og
Fred og Kærlighed vorde eder mangfoldig til Del! 3 I
elskede! da det lå mig alvorligt på Sinde at skrive til
eder om vor fælles Frelse, fandt jeg det nødvendigt
at skrive til eder med Formaning om at stride for
den Tro, som een Gang er bleven overgiven de
hellige. 4 Thi der har indsneget sig nogle Mennesker,
om hvem det for længe siden er forud skrevet, at
de vilde falde under denne Dom: Ugudelige, som
misbruge vor, Guds Nåde til Uterlighed og fornægte
vor eneste Hersker og Herre Jesus Kristus. 5 Men
skønt I een Gang for alle vide det alt sammen, vil jeg
minde eder om, at da Herren havde frelst Folket ud af
Ægyptens Land, ødelagde han næste Gang dem,
som ikke troede, 6 og de Engle, som ikke bevarede
deres Højhed, men forlode deres egen Bolig, bar han
holdt forvarede i evige Lænker under Mørke til den
store Dags Dom; (aïdios g126) 7 ligesom Sodoma og
Gomorra og de omliggende Stæder, der på samme
Måde som disse vare henfaldne til Utugt og gik efter
fremmed Kød), ere satte til et Eksempel, idet de bære
en evig Ilds Straf. (aiōnios g166) 8 Alligevel gå også
disse ligedan i Drømme og besmitte Kød, foragte
Herskab og bespotte Herligheder. 9 Men Overengelen
Mikael turde, da han tvistedes med Djævelen og talte
om Mose Legeme, ikke fremføre en Bespottelsesdom,
men sagde: "Herren straffe dig!" 10 Disse derimod
bespotte, hvad de ikke kende; og hvad de som de
ufornuftige Dyr vide Besked om af Naturen, dermed
ødelægge de sig selv. 11 Ve dem! thi de ere gåede
på Kains Vej og have styrtet sig i Bileams Vildfarelse
for Vindings Skyld og ere gåede til Grunde i Horas
Genstridighed. 12 Disse ere Skærene ved eders
Kærlighedsmåltider, fordi de uden Undseelse frådse
med og pleje sig selv; de ere vandløse Skyer, som
drives forbi af Vinden; bladløse Træer uden Frugt, to
Gange døde, oprykkede med Rode; 13 vilde Bølger
på Hav, som udskumme deres egen Skam; vild
farende Stjerner; for dem er Mørke og Mulm bevaret
til evig Tid. (aiōn g165) 14 Men om disse har også Enok,
den syvende fra Adam, profeteret, da han sagde:
"Se, Herren kom med sine hellige Titusinder 15 for
at holde Dom over alle og straffe alle de ugudelige
for alle deres Ugudeligheds Gerninger, som de have
bedrevet, og for alle de formastelige Ord, som de
have talt imod ham, de ugudelige Syndere!" 16 Disse
ere de, som knurre, som klage over deres Skæbne,
medens de vandre efter deres Begæringer, og deres
Mund taler overmodige Ord, medens de for Fordels
Skyld vise Beundring for Personer. 17 I derimod, I
elskede! kommer de Ord i Hu, som forud ere talte af
vor Herres Jesu Kristi Apostle; 18 thi de sagde eder: I
den sidste Tid skal der være Spottere, som vandre
efter deres Ugudeligheders Begæringer. 19 Disse ere
de, som volde Splittelser, sjælelige, som ikke have
Ånd. 20 I derimod, I elskede! opbygger eder selv på
eders helligste Tro; beder i den Helligånd; 21 bevarer
således eder selv i Guds Kærlighed, forventende
vor Herres Jesu Kristi Barmhjertighed til evigt Liv.
(aiōnios g166) 22 Og revser nogle, når de tvivle, 23
frelser andre ved at udrive dem af Ilden, forbarmer
eder over andre med Frygt, så I hade endog den
af Kødet besmittede Kjortel. 24 Men ham, som er
mægtig til at bevare eder fra Fald og fremstille eder
for sin Herlighed ulastelige i Fryd, 25 den eneste Gud,
vor Frelser ved vor Herre Jesus Kristus, tilkommer
Ære og Majestæt, Vælde og Magt, forud for al Tid og
nu og i alle Evigheder! Amen. (aiōn g165)

Aabenbaringen

1 Jesu Kristi Åbenbaring, som Gud gav ham for
at vise sine Tjenere, hvad der skal ske snart, og
han sendte Bud ved sin Engel og fremstillede det i
Billeder for sin Tjener Johannes, **2** som har vidnet om
Guds Ord og Jesu Kristi Vidnesbyrd: Alt, hvad han
har set. **3** Salig er den, som oplæser, og de, som høre
Profetiens Ord og bevare det, som er skrevet i den;
thi Tiden er nær. **4** Johannes til de syv Menigheder i
Asien: Nåde være med eder og Fred fra ham, som er,
og som var, og som kommer, og fra de syv Ånder,
som ere foran hans Trone, **5** og fra Jesus Kristus,
det troværdige Vidne, den førstefødte af de døde
og Jordens Kongers Fyrste. Ham, som elsker os og
har udløst os af vore Synder med sit Blod **6** og har
gjort os til et Kongerige, til Præster for sin Gud og
Fader: Ham være Æren og Magten i Evighedernes
Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **7** Se, han kommer med
Skyerne, og hvert Øje skal se ham, også de, som
have gennemstunget ham, og alle Jordens Stammer
skulle jamre ved hans Komme. Ja, Amen! **8** Jeg er
Alfa og Omega, siger Gud Herren, han, som er, og
som var, og som kommer, den Almægtige. **9** Jeg
Johannes, eders Broder og meddelagtig i Trængselen
og Riget og Udholdenheden i Jesus, var på den
Ø, som kaldes Patmos, for Guds Ords og for Jesu
Vidnesbyrds Skyld. **10** Jeg henryktes i Ånden på
Herrens Dag, og jeg hørte bag mig en høj Røst som
af en Basun, der sagde: **11** Hvad du ser, skriv det i en
Bog, og send det til de syv Menigheder, til Efesus og
til Smyrna og til Pergamus og til Thyatira og til Sardes
og til Filidelfia og til Laodikea. **12** Og jeg vendte
mig for at se Røsten, som talte med mig; og da jeg
vendte mig, så jeg syv Guldlysestager **13** og midt
imellem de syv Lysestager en, lig en Menneskesøn,
iført en fodsid Kjortel og omgjordet om Brystet med et
Guldbælte. **14** Men hans Hoved og Hår var hvidt som
hvid Uld, som Sne; og hans Øjne som Ildslue; **15** og
hans Fødder lignede skinnende Malm, når det gløder
i Ovnen; og hans Røst var som mange Vandes Lyd;
16 og i sin højre Hånd havde han syv Stjerner; og af
hans Mund udgik der et tveægget, skarpt Sværd, og
hans Udseende var som Solen, når den skinner i sin
Kraft. **17** Og da jeg så ham, faldt jeg ned for hans
Fødder som død; og han lagde sin højre Hånd på
mig og sagde: **18** Frygt ikke! Jeg er den første og
den sidste og den levende; og jeg var død, og se,
jeg er levende i Evighedernes Evigheder, og jeg har
Dødens og Dødsrigets Nøgler. **(aiōn g165, Hadēs g86)** **19**
Skriv derfor, hvad du så, både det, som er, og det,
som skal ske herefter. **20** Dette er de syv Stjerners
Hemmelighed, hvilke du har set i min højre Hånd, og
de syv Guldlysestager: de syv Stjerner ere de syv
Menigheders Engle, og de syv Lysestager ere syv
Menigheder.

2 Skriv til Menighedens Engel i Efesus: Dette siger
han, som holder de syv Stjerner i sin højre Hånd,
ham, som vandrer midt imellem de syv Guldlysestager:
2 Jeg kender dine Gerninger og dit Arbejde og din
Udholdenhed, og at du ikke kan fordrage de onde; og
du prøvede dem, som kalde sig selv Apostle og ikke
ere det, og du har fundet, at de ere Løgnere; **3** og
du har Udholdenhed, og du har døjet ondt for mit
Navns Skyld og er ikke bleven træt. **4** Men jeg har
det imod dig, at du har forladt din første Kærlighed. **5**
Kom derfor i Hu, hvorfra du er falden, og omvend
dig, og gør de forrige Gerninger; men hvis ikke, da
kommer jeg over dig, og jeg vil flytte din Lysestage
fra dens Sted, hvis du ikke omvender dig. **6** Dog,
dette har du, at du hader Nikolaiternes Gerninger,
som også jeg hader. **7** Den, som har Øre, høre, hvad
Ånden siger til Menighederne! Den, som sejrer, ham
vil jeg give at æde af Livets Træ, som er i Guds
Paradis. **8** Og skriv til Menighedens Engel i Smyrna:
Dette siger den første og den sidste, han, som var
død og blev levende: **9** Jeg kender din Trængsel
og din Fattigdom (dog, du er rig), og Bespottelsen
fra dem, som kalde sig selv Jøder og ikke ere det,
men ere Satans Synagoge. **10** Frygt ikke, for hvad du
vil komme til at lide! Se, Djævelen vil kaste nogle
af eder i Fængsel, for at I skulle fristes, og I skulle
have Trængsel i ti Dage. Vær tro indtil Døden, så
vil jeg give dig Livets Krone **11** Den, som har Øre,
høre, hvad Ånden siger til Menighederne! Den, som
sejrer, skal ingenlunde skades af den anden Død. **12**
Og skriv til Menighedens Engel i Pergamus: Dette
siger han, som har det tveæggede, skarpe Sværd:
13 Jeg ved, hvor du bor, der, hvor Satans Trone er;
og du holder fast ved mit Navn og fornægtede ikke
min Tro, i Antipas's, mit tro Vidnes Dage, han, som
blev ihjelslået hos eder, der, hvor Satan bor. **14** Men
jeg har noget lidet imod dig, at du har nogle hos dig,
som holde fast ved Bileams Lære, der lærte Balak
at sætte Snare for Israels Børn, for at de skulde
spise Afgudsofferkød og bedrive Utugt. **15** Således
har også du dem, som holde fast ved Nikolaiternes
Lære på lignende Vis. **16** Omvend dig! Men hvis
ikke, kommer jeg snart over dig og vil stride imod
dem med min Munds Sværd. **17** Den, som har Øre,

høre, hvad Ånden siger til Menighederne! Den, som
sejrer, ham vil jeg give af den skjulte Manna, og jeg
vil give ham en hvid Sten og på Stenen et nyt Navn
skrevet, som ingen kender, uden den, der får det.
18 Og skriv til Menighedens Engel i Thyatira: Dette
siger Guds Søn, der har Øjne som Ildslue, og hvis
Fødder ere som skinnende Malm: 19 Jeg kender dine
Gerninger og din Kærlighed og Tro og Tjeneste og
Udholdenhed, ja, dine Gerninger, de sidste flere end
de første. 20 Men jeg har imod dig, at du finder dig i
Kvinden Jesabel, som kalder sig selv en Profetinde
og lærer og forfører mine Tjenere til at bedrive Utugt
og spise Afgudsofferkød. 21 Og jeg har givet hende
Tid til at omvende sig, men hun vil ikke omvende sig
fra sin Utugt. 22 Se, jeg kaster hende på Sygelejet
og hendes Bolere i stor Trængsel, dersom de ikke
omvende sig fra deres Gerninger. 23 Og hendes Børn
vil jeg slå med Død, og alle Menighederne skulle
kende, at jeg er den, som ransager Nyrer og Hjerter;
og jeg vil give eder, hver efter eders Gerninger. 24
Men til eder, de øvrige, som ere i Thyatira, så mange
som ikke have denne Lære, fordi de ikke kende
Satans Dybder, som de kalde det, til eder siger jeg:
Jeg lægger ingen anden Byrde på eder. 25 Kun
skulle I holde fast ved det, I have, indtil jeg kommer.
26 Og den, som sejrer, og som indtil Enden tager
Vare på mine Gerninger, ham vil jeg give Mag over
Hedningerne; 27 og med en Jernstav skal han vogte
dem, ligesom Lerkar sønderknuses, ligesom også jeg
har modtaget det af min Fader; 28 og jeg vil give ham
Morgenstjernen. 29 Den, som har Øre, høre, hvad
Ånden siger til Menighederne!

3 Og skriv til Menighedens Engel i Sardes: Dette
siger han, som har de syv Guds Ånder og de syv
Stjerner: Jeg kender dine Gerninger, at du har Ord
for at leve og er dog død. 2 Bliv vågen og styrk det
øvrige, som ellers vilde dø; thi jeg har ikke fundet
dine Gerninger fuldkommede for min Gud. 3 Kom
derfor i Hu, hvorledes du modtog og hørte, og bevar
det og omvend dig! Dersom du altså ikke våger, skal
jeg komme som en Tyv, og du skal ikke vide, i hvilken
Time jeg kommer over dig. 4 Dog har du i Sardes
nogle få Personer, som ikke have besmittet deres
Blæder; de skulle vandre med mig i hvide Klæder, thi
de ere værdige dertil. 5 Den, som sejrer, han skal
således iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette
hans Navn af Livets Bog, og jeg vil bekende hans
Navn for min Fader og for hans Engle. 6 Den, som
har Øre, høre, hvad Ånden siger til Menighederne! 7
Og skriv til Menighedens Engel i Filadelfia: Dette siger
den hellige, den sanddru, han, som har Davids Nøgle,
han, som lukker op, så ingen lukker i, og lukker i, så
ingen lukker op: 8 Jeg kender dine Gerninger. Se, jeg
bar givet dig, at der foran dig er en åbnet Dør, som
ingen kan lukke; thi du har kun liden Kraft, og dog har
du bevaret mit Ord og ikke fornægtet mit Navn. 9 Se,
jeg lader komme nøgle af Satans Synagoge, som
kalde sig selv Jøder og ikke ere det, men lyve. Se,
jeg vil gøre, at de skulle komme og tilbede for dine
Fødder og kende, at jeg har fattet Kærlighed til dig 10
Efterdi du har bevaret mit Ord om Udholdenheden, vil
også jeg bevare dig ud af Fristelsens Stund, som
skal komme over hele Jorderige for at friste dem,
som bo på Jorden. 11 Jeg kommer snart! Hold fast
ved det, du har, for at ingen skal tage din Krone. 12
Den, som sejrer, ham vil jeg gøre til en Søjle i min
Guds Tempel, og han skal ikke mere gå ud derfra; og
jeg vil skrive på ham min Guds Navn og min Guds
Stads Navn, det nye Jerusalem, der kommer ned fra
Himmelen fra min Gud, og mit nye Navn. 13 Den, som
har Øre, høre, hvad Ånden siger til Menighederne!
14 Og skriv til Menighedens Engel i Laodikea: Dette
siger han, som er Amen, det troværdige og sanddru
Vidne, Guds Skabnings Begyndelse: 15 Jeg kender
dine Gerninger, at du hverken er kold eller varm; gid
du var kold eller varm! 16 Derfor, efterdi du er lunken
og 'hverken varm eller kold, vil jeg udspy dig af min
Mund; 17 fordi du siger: Jeg er rig og har vundet
Rigdom og fattes intet; og du ved ikke, at du er den
elendige og jammerlige og fattige og blinde og nøgne.
18 Jeg råder dig, at du af mig køber Guld, lutret i
Ilden, for at du kan blive rig, og hvide Klæder, for at
du kan klæde dig dermed, og din Nøgenheds Skam
ikke skal blottes, og Øjensalve til at salve dine Øjne
med, for at du kan se. 19 Alle dem, jeg elsker, dem
revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend
dig! 20 Se, jeg står før Døren og banker; dersom
nøgen hører min Røst og åbner Døren, vil jeg gå ind
til ham og holde Nadver med ham, og han med mig.
21 Den, som sejrer, ham vil jeg give at tage Sæde hos
mig på min Trone, ligesom jeg har sejret og har taget
Sæde hos min Fader på hans Trone. 22 Den, som
har Øre, høre, hvad Ånden siger til Menighederne!

4 Derefter så jeg, og se, der var en Dør åbnet i
Himmelen, og den første Røst, hvilken jeg havde
hørt som af en Basun, der talte med mig, sagde: Stig
herop, og jeg vil vise dig, hvad der skal ske herefter.
2 Straks henryktes jeg i Ånden; og se, en Trone stod i
Himmelen, og en sad på Tronen, 3 og den siddende
var at se til ligesom Jaspissten og Sarder, og der

var en Regnbue omkring Tronen, at se til ligesom
Smaragd. 4 Og omkring Tronen var der fire og tyve
Troner, og på Tronerne sad der fire og tyve Ældste,
iførte hvide Klæder og med Guldkranse på deres
Hoveder. 5 Og fra Tronen udgår der Lyn og Røster
og Tordener, og syv Ildfakler brænde foran Tronen,
hvilke ere de syv Guds Ånder. 6 Og foran Tronen
er der som et Glarhav, ligesom Krystal, og midt for
Tronen og rundt om Tronen fire levende Væsener,
fulde af Øjne fortil og bagtil. 7 Og det første Væsen
ligner en Løve; og det andet Væsen ligner en Okse;
og det tredje Væsen har Ansigt som et Menneske; og
det fjerde Væsen ligner en flyvende Ørn. 8 Og de fire
Væsener have hvert især seks Vinger, rundt om og
indadtil ere de fulde af Øjne; og uden Ophør sige
de Dag og Nat: Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud,
den Almægtige, han, som var, og som er, og som
kommer! 9 Og når Væsenerne give Ære og Pris og
Tak til ham, som sidder på Tronen, ham, som lever i
Evighedernes Evigheder, (aiōn g165) 10 da falde de fire
og tyve Ældste ned for ham, som sidder på Tronen,
og tilbede ham, som lever i Evighedernes Evigheder,
og lægge deres Kranse ned for Tronen og sige: (aiōn
g165) 11 Værdig er du, vor Herre og Gud, til at få
Prisen og Æren og Magten; thi du har skabt alle Ting,
og på Grund af din Villie vare de, og bleve de skabte.

5 Og jeg så i hans højre Hånd, som sad på Tronen,
en Bog, beskreven indeni og udenpå, forseglet
med syv Segl. 2 Og jeg så en vældig Engel, som
udråbte med høj Røst: Hvem er værdig til at åbne
Bogen og bryde dens Segl? 3 Og ingen i Himmelen,
ej heller på Jorden, ej heller under Jorden, formåede
at åbne Bogen eller at se i den. 4 Og jeg græd såre,
fordi ingen fandtes værdig til at åbne Bogen eller
at se i den. 5 Og en af de Ældste sagde til mig:
Græd ikke! se, sejret har Løven af Judas Stamme,
Davids Rodskud, så han kan åbne Bogen og dens
syv Segl. 6 Og jeg så, midt imellem Tronen med de
fire Væsener og de Ældste stod et Lam, ligesom
slagtet: det havde syv Horn og syv Øjne, hvilke ere
de syv Guds Ånder, som ere udsendte til hele Jorden.
7 Og det kom og tog Bogen af hans højre Hånd, som
sad på Tronen. 8 Og da det tog Bogen, faldt de fire
Væsener og de fire og tyve Ældste ned for Lammet,
holdende hver sin Harpe og Guldskåle fyldte med
Røgelse, som er de helliges Bønner. 9 Og de sang
en ny Sang og sagde: Du er værdig til at tage Bogen
og åbne dens Segl, fordi du blev slagtet og med dit
Blod købte til Gud Mennesker af alle Stammer og
Tungemål og Folk og Folkeslag, 10 og du har gjort
dem for vor Gud til et Kongerige og til Præster, og de
skulle være Konger på Jorden. 11 Og jeg så, og jeg
hørte rundt om Tronen og Væsenerne og de Ældste
en Røst af mange Engle, og deres Tal var Titusinder
Gange Titusinder, og Tusinder Gange Tusinder, 12
og de sagde med høj Røst: Værdigt er Lammet, det
slagtede, til at få Kraften og Rigdom og Visdom og
Styrke og Ære og Pris og Velsignelse! 13 Og hver
Skabning, som er i Himmelen og på Jorden og under
Jorden og på Havet, ja, alt, hvad der er i dem, hørte
jeg sige: Ham, som sidder på Tronen, og Lammet
tilhører Velsignelsen og Æren og Prisen og Magten
i Evighedernes Evigheder! (aiōn g165) 14 Og de fire
Væsener sagde: Amen! Og de Ældste faldt ned og
tilbade.

6 Og jeg så, da Lammet åbnede et af de syv Segl,
og jeg hørte et af de fire Væsener sige som en
Tordens Røst: Kom! 2 Og jeg så, og se en hvid Hest,
og han, som sad på den, havde en Bue; og der blev
givet ham en Krone, og han drog ud sejrende og til
Sejer. 3 Og da det åbnede det andet Segl, hørte
jeg det andet Væsen sige: Kom! 4 Og der udgik en
anden Hest, som var rød; og ham, som sad på den,
blev det givet at tage Freden bort fra Jorden, og at de
skulde myrde hverandre; og der blev givet ham et
stort Sværd. 5 Og da det åbnede det tredje Segl,
hørte jeg det tredje Væsen sige: Kom! Og jeg så, og
se en sort Hest, og han, der sad på den, havde en
Vægt i sin Hånd. 6 Og jeg hørte ligesom en Røst
midt iblandt de fire Væsener, som sagde: Et Mål
Hvede for en Denar og tre Mål Byg for en Denar;
og Olien og Vinen skal du ikke gøre Skade. 7 Og
da det åbnede det fjerde Segl, hørte jeg en Røst af
det fjerde Væsen sige: Kom! 8 Og jeg så, og se en
grøngul Hest, og han, som sad på den, hans Navn
var Døden, og Dødsriget fulgte med ham; og der
blev givet dem Magt over Fjerdedelen af Jorden til
at ihjelslå med Sværd og med Hunger og med Pest
og ved Jordens vilde Dyr. (Hadēs g86) 9 Og da det
åbnede det femte Segl, så jeg under Alteret deres
Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og
for det Vidnesbyrds Skyld, som de havde. 10 Og de
råbte med høj Røst og sagde: Hvor længe, Herre, du
hellige og sanddru! undlader du at dømme og hævne
vort Blod på dem, som bo på Jorden? 11 Og der
blev givet dem hver især en lang, hvid Klædning, og
der blev sagt til dem, at de skulde hvile endnu en
liden Tid, indtil også Tallet på deres Medtjenere og
deres Brødre blev fuldt, hvilke skulde ihjelslås ligesom
de. 12 Og jeg så, da det åbnede det sjette Segl,

da skete der et stort Jordskælv, og Solen blev sort
som en Hårsæk, og Månen blev helt som Blod. 13
Og Himmelens Stjerner faldt ned på Jorden, ligesom
et Figentræ nedkaster sine umodne Figen, når det
rystes af et stærkt Vejr. 14 Og Himmelen veg bort, lig
en Bog, der sammenrulles, og hvert Bjerg og hver Ø
flyttedes fra deres Steder. 15 Og Kongerne på Jorden
og Stormændene og Krigsøverstene og de rige og
de vældige og hver Træl og fri skjulte sig i Hulerne
og i Bjergenes Kløfter, 16 og de sagde til Bjergene
og Klipperne: Falder over os og skjuler os for Hans
Åsyn, som sidder på Tronen, og for Lammets Vrede!
17 Thi deres Vredes støre Dag er kommen; og hvem
kan bestå?

7 Og derefter så jeg fire Engle stå på Jordens fire
Hjørner; de holdt ordens fire Vinde; for at ingen
Vind skulde blæse over Jorden, ej heller over Havet,
ej heller over noget Træ. 2 Og jeg så en anden Engel
stige op fra Solens Opgang med den levende Guds
Segl; og han råbte med høj Røst til de fire Engle,
hvem det var givet at skade Jorden og Havet, og
sagde: 3 Skader ikke Jorden, ej heller Havet, ej heller
Træerne, førend vi have beseglet vor Guds Tjenere på
deres Pander. 4 Og jeg hørte Tallet på de beseglede,
hundrede og fire og fyrretyve Tusinde beseglede af
alle Israels Børns Stammer: 5 af Judas Stamme tolv
Tusinde beseglede, af Rubens Stamme tolv Tusinde,
af Gads Stamme tolv Tusinde, 6 af Asers Stamme
tolv Tusinde, af Nafthalis Stamme tolv Tusinde,
af Manasses Stamme tolv Tusinde, 7 af Simeons
Stamme tolv Tusinde, af Levis Stamme tolv Tusinde,
af Issakars Stamme tolv Tusinde 8 af Sebulons
Stamme tolv Tusinde, af Josefs Stamme tolv Tusinde
og af Benjamins Stamme tolv Tusinde beseglede.
9 Derefter så jeg, og se en stor Skare, som ingen
kunde tælle, af alle Folkeslag og Stammer og Folk og
Tungemål, som stod for Tronen og for Lammet, iførte
lange, hvide Klæder og med Palmegrene i deres
Hænder; 10 og de råbte med høj Røst og sagde:
Frelsen tilhører vor Gud, som sidder på Tronen, og
Lammet! 11 Og alle Englene stode rundt om Tronen
og om de Ældste og om de fire Væsener og faldt ned
for Tronen på deres Ansigt og tilbade Gud og sagde:
12 Amen! Velsignelsen og Prisen og Visdommen og
Taksigelsen og Æren og Kraften og Styrken tilhører
vor Gud i Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn g165)**
13 Og en af de Ældste tog til Orde og sagde til mig:
Disse, som ere iførte de lange, hvide Klæder, hvem
ere de? og hvorfra ere de komne? 14 Og jeg sagde til
ham: Min Herre! du ved det. Og han sagde til mig:
Det er dem, som komme ud af den store Trængsel,
og de have tvættet deres Klæder og gjort dem hvide i
Lammets Blod. 15 Derfor ere de foran Guds Trone og
tjene ham Dag og Nat i hans Tempel; og han, som
sidder på Tronen, skal opslå sit Telt over dem. 16
De skulle ikke hungre mere, ej heller tørste mere, ej
heller skal Solen eller nogen Hede falde på dem. 17
Thi Lammet, som er midt for Tronen, skal vogte dem
og lede dem til Livets Vandkilder; og Gud skal aftørre
hver Tåre af deres Øjne.

8 Og da det åbnede det syvende Segl, blev der
Tavshed i Himmelen omtrent en halv Time. 2 Og
jeg så de syv Engle, som stå for Guds Åsyn; og der
blev givet dem syv Basuner. 3 Og en anden Engel kom
og stillede sig ved Alteret med et Guldrøgelsekar, og
der blev givet ham megen Røgelse, for at han skulde
føje den til alle de helliges Bønner på Guldalteret
foran Tronen. 4 Og Røgen af Røgelsen steg op,
med de helliges Bønner, fra Engelens Hånd før Guds
Åsyn. 5 Og Engelen tog Røgelsekarret og fyldte det
med Ild fra Alteret og kastede den på Jorden; og der
kom Torden og Røster og Lyn og Jordskælv. 6 Og de
syv Engle, som havde de syv Basuner, gjorde sig
rede til at basune. 7 Og den første basunede, og der
kom Hagl og Ild, blandet med Blød, og blev kastet på
Jorden; og Tredjedelen af Jorden blev opbrændt, og
alt grønt Græs opbrændtes. 8 Og den anden 'Engel
basunede, og det var, som et stort brændende Bjerg
blev kastet i Havet; og Tredjedelen af Havet blev til
Blod. 9 Og Tredjedelen af de Skabninger i Havet,
som havde Liv, døde; og Tredjedelen af Skibene blev
ødelagt. 10 Og den tredje Engel basunede, og fra
Himmelen faldt der en stor Stjerne, brændende som
en Fakkel, og den faldt på Tredjedelen al Floderne
og på Vandkilderne. 11 Og Stjernens Navn kaldes
Malurt; og Tredjedelen af Vandene blev til Malurt, og
mange af Menneskene døde af Vandene, fordi de
vare blevne beske. 12 Og den fjerde Engel basunede,
og Tredjedelen af Solen og Tredjedelen af Månen og
Tredjedelen af Stjernerne blev ramt, så at Tredjedelen
af dem blev formørket, og Dagen mistede Tredjedelen
af sit Lys og Natten ligeså. 13 Og jeg så, og jeg hørte
en Ørn flyve midt oppe under Himmelen og sige med
høj Røst: Ve, ve, ve dem, som bo på Jorden, for
de øvrige Basunrøster fra de tre Engle, som skulle
basune.

9 Og den femte Engel basusnede, og jeg så en
Stjerne, som var falden ned fra Himmelen på
Jorden, og Nøglen til Afgrundens Brønd blev given

den. **(Abyssos g12)** **2** Og den åbnede Afgrundens
Brønd, og en Røg steg op af Brønden, lig Røgen af en
stor Ovn; og Solen og Luften blev formørket af Røgen
fra Brønden. **(Abyssos g12)** **3** Og fra Røgen udgik der
Græshopper over Jorden, og der blev givet dem
Magt, som Jordens Skorpioner have Magt. **4** Og der
blev sagt til dem, at de ikke måtte skade Græsset på
Jorden, ej heller noget grønt eller noget Træ, men kun
de Mennesker, som ikke have Guds Segl på deres
Pander. **5** Og det blev dem givet ikke at dræbe dem,
men at pine dem i fem Måneder; og Pinen, de voldte,
var som Pinen af en Skorpion, når den stikker et
Menneske. **6** Og i de Dage skulle Menneskene søge
Døden og ikke finde den, og attrå at dø, og Døden
flyr fra dem. **7** Og Græshoppeskikkelserne lignede
Heste, rustede til Krig, og på deres Hoveder var der
som Kroner, der lignede Guld, og deres Ansigter vare
som Menneskers Ansigter, **8** og de havde Hår som
Kvinders Hår, og deres Tænder vare som Løvers, **9**
og de havde Pansere som Jernpansere; og Lyden af
deres Vinger var som Lyd af Stridsvogne, når mange
Heste fare ud til Kamp. **10** Og de have Haler, som
ligne Skorpioners, og Brodde, og i deres Haler ligger
deres Magt til at skade Menneskene i fem Måneder.
11 De have Afgrundens Engel til Konge over sig; hans
Navn er på Hebraisk Abaddon, og på Græsk har
han Navnet Apollyon. **(Abyssos g12)** **12** Det første Ve
er til Ende; se, der kommer endnu to Veer derefter.
13 Og den sjette Engel basunede, og jeg hørte en
Røst fra de fire Horn på Guldalteret, som står for
Guds Åsyn, **14** sige til den sjette Engel, der havde
Basunen: Løs de fire Engle, som ere bundne ved
den store Flod Eufrat. **15** Og de fire Engle bleve
løste, som til den Time og Dag og Måned og År vare
rede til at ihjelslå Tredjedelen af Menneskene. **16** Og
Tallet på Rytterhærene var to Gange Titusinde Gange
Titusinde; jeg hørte deres Tal. **17** Og således så jeg
Hestene i Synet og dem, som sade derpå, hvilke
havde ildrøde og sorteblå og svovlgule Pansere;
og Hestenes Hoveder vare som Løvers Hoveder,
og af deres Munde udgik Ild og Røg og Svovl. **18**
Af disse tre Plager, af Ilden og Røgen og Svovlet,
som udgik af deres Munde, blev Tredjedelen af
Menneskene ihjelslået.' **19** Thi Hestenes Magt er i
deres Mund og i deres Haler; thi deres Haler ligne
Slanger, have Hoveder, og med dem gøre de Skade.
20 Og de øvrige Mennesker, som ikke bleve dræbte i
disse Plager, omvendte sig ikke fra deres Hænders
Gerninger, så de lode være at tilbede de onde Ånder
og Afgudsbillederne af Guld og Sølv og Kobber og
Sten og Træ, som hverken kunne se eller høre eller
gå; **21** og de omvendte sig ikke fra deres Myrden
eller fra deres Trolddom eller fra deres Utugt eller fra
deres Tyveri.

10 Og jeg så en anden vældige Engel komme ned
fra Himmelen, svøbt i en Sky, og Regnbuen var
på hans Hoved, og hans Ansigt var som Solen og
hans Fødder som Ildsøjler, **2** og han havde i sin Hånd
en lille åbnet Bog. Og han satte sin højre Fod på
Havet og den venstre på Jorden. **3** Og han råbte med
høj Røst, som en Løve brøler; og da han havde råbt,
lode de syv Tordener deres Røster høre. **4** Og da de
syv Tordener havde talt, vilde jeg til at skrive; og jeg
hørte en Røst fra Himmelen, som sagde: Forsegl,
hvad de syv Tordener talte, og nedskriv det ikke! **5**
Og Engelen, som jeg så stå på Havet og på Jorden,
opløftede sin højre Hånd imod Himmelen **6** og svor
ved ham, som lever i Evighedernes Evigheder, som
bar skabt Himmelen, og hvad deri er, og Jorden, og
hvad derpå er, og Havet, og hvad deri er, at der ikke
mere skal gives Tid; **(aiōn g165)** **7** men i de Dage, da
den syvende Engels Røst lyder, når han skal til at
basune, da er Guds skjulte Råd fuldbyrdet således,
som han har forkyndt sine Tjenere Profeterne. **8** Og
den Røst, som jeg havde hørt fra Himmelen, talte
atter med mig og sagde: Gå hen, tag den lille åbnede
Bog, som er i den Engels Hånd, der står på Havet og
på Jorden. **9** Og jeg gik hen til Engelen og sagde til
ham, at han skulde give mig den lille Bog. Og han
sagde til mig; Tag og nedsvælg den! og den vil volde
Smerte i din Bug, men i din Mund vil den være sød
som Honning. **10** Og jeg tog den lille Bog af Engelens
Hånd og nedsvælgede den; og den var i min Mund
sød som Honning, men da jeg havde nedsvælget
den, følte jeg Smerte i min Bug. **11** Og man sagde
til mig: Du bør igen profetere om mange Folk og
Folkeslag og Tungemål og Konger.

11 Og der blev givet mig et Rør ligesom en
Målestok, med de Ord: Stå op og mål Guds
Tempel og Alteret og dem, som tilbede deri. **2** Men
Forgården uden for Templet, lad den ude og mål
den ikke, thi den er given til Folkeslagene; og de
skulle nedtræde den hellige Stad i to og fyrretyve
Måneder. **3** Og jeg vil give mine tvende Vidner, at
de skulle profetere eet Tusinde, to Hundrede og
tresindstyve Dage, klædte i Sække. **4** Disse ere de
tvende Olietræer og de tvende Lysestager, som stå
for Jordens Herre. **5** Og dersom nogen vil gøre dem
Skade, udgår der Ild af deres Mund og fortærer deres
Fjender; og dersom nogen vil gøre dem Skade, bør
han således ihjelslås. **6** Disse have Magt til at lukke

Himmelen, så at der ingen Regn skal falde i deres
Profetis Dage; og de have Magt over Vandene til
at forvandle dem til Blod og til at slå Jorden med
al Slags Plage, så ofte de ville. 7 Og når de få
fuldendt deres Vidnesbyrd, skal Dyret, som stiger
op af Afgrunden, føre Krig imod dem og overvinde
dem og ihjelslå dem. (Abyssos g12) 8 Og deres Lig
skal ligge på Gaden i den store Stad, som i åndelig
Forstand kaldes Sodoma og Ægypten, der, hvor også
deres Herre blev korsfæstet. 9 Og Mennesker af
alle Folk og Stammer og Tungemål og Folkeslag
skulle se på deres Lig i tre og en halv Dag og ikke
tilstede, at deres Lig lægges i Grav. 10 Og de, som
bo på Jorden, glæde sig over dem og fryde sig; og
de sende hverandre Gaver, fordi disse to Profeter
vare til Plage for dem, som bo på Jorden. 11 Og
efter de tre og en halv Dags Førløb kom der Livs
Ånde fra Gud i dem; og de støde på deres Fødder,
og stor Frygt faldt på dem, som så dem. 12 Og
de hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde til
dem: Stiger herop! Og de stege op til Himmelen i
Skyen, og deres Fjender så derpå. 13 Og i samme
Stund skete der et stort Jordskælv, og Tiendedelen af
Staden faldt, og syv Tusinde Personer bleve dræbte i
Jordskælvet; og de andre bleve forfærdede og gave
Himmelens Gud Ære. 14 Det andet Veer til Ende; se,
det tredje Ve kommer snart. 15 Og den syvende Engel
basunede, og der hørtes høje Røster i Himmelen,
som sagde: Herredømmet over Verden er blevet vor
Herres og hans Salvedes, og han skal være Konge
i Evighedernes Evigheder. (aiōn g165) 16 Og de fire
og tyve Ældste, som sidde for Guds Åsyn på deres
Troner, faldt ned på deres Ansigter og tilbade Gud
og sagde: 17 Vi takke dig, Herre Gud almægtige,
du, som er, og som var, fordi du har taget din store
Magt og tiltrådt dit Kongedømme, 18 og Folkeslagene
vrededes, og din Vrede kom og Tiden til, at de døde
skulle dømmes, og til at give Lønnen til dine Tjenere,
Profeterne, og de hellige og dem, som frygte dit Navn,
de små og de store, og til at ødelægge dem, som
lægge Jorden øde. 19 Og Guds Tempel i Himmelen
blev åbnet, og hans Pagts Ark kom til Syne i hans
Tempel, og der kom Lyn og Røster og Tordener og
Jordskælv og stærk Hagl.

12 Og et stort Tegn blev set i Himmelen: en Kvinde,
iklædt Solen og med Månen under sine Fødder
og en Krans af tolv Stjerner på sit Hoved. 2 Og
hun var frugtsommelig og skreg i Barnsnød, under
Fødselsveer. 3 Og et andet Tegn blev set i Himmelen,
og se, der var en stor, ildrød Drage, som havde syv
Hoveder og ti Horn og på sine Hoveder syv Kroner.
4 Og dens Hale drog Tredjedelen af Himmelens
Stjerner med sig og kastede dem på Jorden. Og
Dragen stod foran Kvinden, som skulde føde, for
at sluge hendes Barn, når hun havde født det. 5
Og hun fødte et Drengebarn, som skal vogte alle
Folkeslagene med en Jernstav; og hendes Barn blev
bortrykket til Gud og til hans Trone. 6 Og Kvinden
flyede ud i Ørkenen, hvor hun har et Sted beredt fra
Gud, for at man skal ernære hende der eet Tusinde,
to Hundrede og tresindstyve Dage. 7 Og der blev
en Kamp i Himmelen: Mikael og hans Engle gave
sig til at kæmpe imod Dragen, og Dragen kæmpede
og dens Engle. 8 Men de magtede det ikke, og
deres Sted fandtes ikke mere i Himmelen. 9 Og
den store Drage blev nedstyrtet; den gamle Slange,
som kaldes Djævelen og Satan, som forfører den
hele Verden, blev nedstyrtet på Jorden, og hans
Engle bleve nedstyrtede med ham. 10 Og jeg hørte
en høj Røst i Himmelen sige: Nu er Frelsen og
Kraften og Riget blevet vor Guds, og Magten hans
Salvedes; thi nedstyrtet er vore Brødres Anklager,
som anklagede dem for vor Gud Dag og Nat. 11 Og
de have overvundet ham i Kraft af Lammets Blod
og i Kraft af deres Vidnesbyrds Ord; og de elskede
ikke deres Liv, lige til Døden. 12 Derfor, fryder eder, I
Himle, og I, som bo i dem! Ve Jorden og Havet! thi
Djævelen er nedstegen til eder og har stor Vrede,
fordi han ved, at han kun har liden Tid. 13 Og da
Dragen så, at den var styrtet til Jorden, forfulgte den
Kvinden, som havde født Drengebarnet. 14 Og den
store Ørns tvende Vinger bleve givne Kvinden, for
at hun skulde flyve til Ørkenen, til sit Sted, der hvor
hun næres en Tid og Tider og en halv Tid, borte fra
Slangen. 15 Og Slangen spyede Vand som en Flod
ud af sin Mund efter Kvinden for at bortskylle hende
med Floden. 16 Og Jorden kom Kvinden til Hjælp; og
Jorden åbnede sin Mund og opslugte Floden, som
Dragen havde udspyet af sin Mund. 17 Og Dragen
vrededes på Kvinden og gik bort for at føre Krig imod
de øvrige af hendes Sæd, dem, som holde Guds Bud
og have Jesu Vidnesbyrd.

13 Og jeg stod på Sandet ved Havet. Og jeg så
et Dyr stige op af Havet, som havde ti Horn og
syv Hoveder, og på sine Horn ti Kroner, og på sine
Hoveder Bespottelsens Navne. 2 Og Dyret, som jeg
så, var ligt en Panter, og dets Fødder som en Bjørns,
og dets Mund som en Løves Mund; og Dragen gav
det sin Kraft og sin Trone og stor Magt. 3 Og jeg så
et af dets Hoveder ligesom såret til Døden, og dets

dødelige Sår blev lægt, og al Jorden fulgte undrende
efter Dyret. 4 Og de tilbade Dragen, fordi den havde
givet Dyret Magten; og de tilbade Dyret og sagde:
Hvem er Dyret lig? hvem mægter at kæmpe imod
det? 5 Og der blev givet det en Mund til at tale store
Ord og Bespottelser, og der blev givet det Magt til
at virke i to og fyrretyve Måneder. 6 Og det åbnede
sin Mund til Bespottelser imod Gud, til at bespotte
hans Navn og hans Telt, dem, som bo i Himmelen. 7
Og der blev givet det at føre Krig imod de hellige og
at overvinde dem; og der blev givet det Magt over
hver Stamme og Folk og Tungemål og Folkeslag.
8 Og alle, som bo på Jorden, skulle tilbede ham,
enhver, hvis Navn ikke fra Verdens Grundlæggelse
er skrevet i Lammets, det slagtedes, Livets Bog. 9
Dersom nogen har Øre, han høre! 10 Dersom nogen
fører andre i Fængsel, han kommer selv i Fængsel;
dersom nogen dræber med Sværd, han skal dræbes
med Sværd. Her gælder det de helliges Udholdenhed
og Tro. 11 Og jeg så et andet Dyr stige op af Jorden,
og det havde to Horn ligesom et Lam og talte som en
Drage. 12 Og det udøver hele det første Dyrs Magt
for dets Åsyn og får Jorden og dem, som bo derpå, til
at tilbede det første dyr, hvis dødelige Sår blev lægt.
13 Og det gør store Tegn, så at det endog får Ild til. at
falde ned fra Himmelen på Jorden for Menneskenes
Åsyn. 14 Og det forfører dem, som bo på Jorden,
for de Tegns Skyld, som det blev givet det at gøre
for Dyrets Åsyn, og siger til dem, som bo på Jorden,
at de skulle gøre et Billede af Dyret, ham, som har
Sværdhugget og kom til Live. 15 Og det fik Magt til at
give Dyrets Billede Ånd, så at Dyrets Billede endog
kunde tale og gøre, at alle de, der ikke vilde tilbede
Dyrets Billede, skulde ihjelslås. 16 Og det får alle,
både små og støre, både rige og fattige, både frie og
Trælle, til at sætte sig et Mærke på deres højre Hånd
eller på deres Pande, 17 for at ingen skal kunne købe
eller sælge uden den, som har Mærket, Dyrets Navn
eller dets Navns Tal. 18 Her gælder det Visdom! Den,
som har Forstand, udregne Dyrets Tal; thi det er et
Menneskes Tal, og dets Tal er 666.

14 Og jeg så, og se, Lammet stod på Zions Bjerg,
og med det hundrede og fire og fyrretyve
Tusinde, som havde dets Navn og dets Faders Navn
skrevet på deres Pander. 2 Og jeg hørte en Lyd
fra Himmelen som en Lyd af mange Vande og som
en Lyd af stærk Torden, og den Lyd, jeg hørte, var
som at Harpespillere, der spillede på deres Harper.
3 Og de sang en ny Sang for Tronen og for de fire
levende Væsener og de Ældste; og ingen kunde lære
den Sang, uden de hundrede og fire og fyrretyve
Tusinde, som ere løskøbte fra Jorden. 4 Dette er
dem, som ikke have besmittet sig med Kvinder, thi de
ere jomfruelige; dette er dem, som følge Lammet,
hvor det går. Disse ere løskøbte fra Menneskene, en
Førstegrøde før Gud og Lammet, 5 og i deres Mund
er der ikke fundet Løgn; thi de ere ulastelige. 6 Og jeg
så en anden Engel flyve midt oppe under Himmelen,
som havde et evigt Evangelium at forkynde for dem,
der bo på Jorden, og for alle Folkeslag og Stammer
og Tungemål og Folk, (aiōnios g166) 7 og han sagde
med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi
hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som
har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes
Kilder. 8 Og endnu en anden Engel fulgte, som sagde:
Falden, falden er Babylon, den store, som har givet
alle Folkeslagene at drikke af sin Utugts Harmes Vin.
9 Og en tredje Engel fulgte dem og sagde med høj
Røst: Dersom nogen tilbeder Dyret og dets Billede
og tager Mærke på sin Pande eller på sin Hånd,
10 så skal han drikke af Guds Harmes Vin, som er
iskænket ublandet i hans Vredes Bæger; og han skal
pines med Ild og Svovl for de hellige Engles og for
Lammets Åsyn. 11 Og deres Pines Røg opstiger i
Evighedernes Evigheder; og de have ikke Hvile Dag
og Nat, de, som tilbede Dyret og dets Billede, og
enhver, som tager dets Navns Mærke. (aiōn g165) 12
Her gælder det de helliges Udholdenhed, de, som
bevare Guds Bud og Troen på Jesus. 13 Og jeg hørte
en Røst fra Himmelen, som sagde: Skriv: Salige ere
de døde, som dø i Herren herefter. Ja, siger Ånden,
de skulle hvile fra deres Møje, thi deres Gerninger
følge med dem. 14 Og jeg, så, og se en hvid Sky, og
på Skyen sad der en lig en Menneskesøn med en
Guldkrone på sit Hoved og en skarp Segl i sin Hånd.
15 Og en anden Engel gik ud fra Templet og råbte
med høj Røst til ham, som sad på Skyen: Udsend
din Segl og høst; thi Timen til at høste er kommen,
fordi Jordens Høst er moden. 16 Og han, som sad på
Skyen, lod sin Segl gå over Jorden, og Jorden blev
høstet. 17 Og en anden Engel gik ud fra Templet i
Himmelen; også han havde en skarp Segl. 18 Og
fra Alteret gik en anden Engel ud, som havde Magt
over Ilden; og han råbte med høj Røst til den, som
havde den skarpe Segl, og sagde: Udsend din skarpe
Segl og afskær Druerne af Jordens Vintræ; thi dets
Druer ere modne. 19 Og Engelen lod sin Segl gå hen
over Jorden og afskar Frugten på Jordens Vintræ og
kastede den i Guds Harmes store Persekar. 20 Og
Persekarret blev trådt uden for Staden, og der kom

Blod ud af Persekarret op til Hestenes Bidsler, så langt som eet Tusinde og seks Hundrede Stadier.

15 Og jeg så et andet Tegn i Himmelen, stort og vidunderligt: syv Engel som have de syv sidste Plager; thi med disse er Guds Harme fuldbyrdet. **2** Og jeg så som et Glarhav, blandet med Ild, og dem, som sejrende gik ud af Kampen med Dyret og dets Billede og dets Navns Tal, stående ved Glarhavet og holdende Guds Harper. **3** Og de sang Mose, Guds Tjeners, Sang, og Lammets Sang, og sagde: Store og vidunderlige ere dine Gerninger, Herre, Gud, du Almægtige! retfærdige og sande' ere dine Veje, du Folkeslagenes Konge! **4** Hvem skulde ikke frygte dig, Herre! og prise dit Navn? Thi du alene er hellig; ja, alle Folkeslagene skulle komme og tilbede for dit Åsyn, fordi dine retfærdige Domme ere blevne åbenbarede. **5** Og derefter så jeg, og Vidnesbyrdets Tabernakels Tempel i Himmelen blev åbnet, **6** og de syv Engle, som havde de syv Plager, gik ud af Templet, iførte rent og skinnende Linklæde og omgjordede om Brystet med Guldbælter. **7** Og et af de fire levende Væsener gav de syv Engle syv Guldskåle fyldte med Guds Harme, han. som lever i Evighedernes Evigheder. **(aiōn g165)** **8** Og Templet fyldtes med Røg fra Guds Herlighed og fra hans Kraft; og ingen kunde gå ind i Templet, førend de syv Engles syv Plager fik Ende.

16 Og jeg hørte en høj Røst fra Tempelet sige til de syv Engle: Går hen og udgyder Guds Harmes syv Skåle over Jorden! **2** Og den første gik hen og udgød sin Skål over Jorden, og der kom slemme og onde Bylder på de Mennesker, som havde Dyrets Mærke, og dem, som tilbade dets Billede. **3** Og den anden Engel udgød sin Skål i Havet, og det blev til Blod som af en død; og hver levende Sjæl i Havet døde. **4** Og den tredje Engel udgød sin Skål i Floderne og Vandkilderne, og de bleve til Blod. **5** Og jeg hørte Vandenes Engel sige: Retfærdig er du, som er, og som var, du hellige, fordi du har fældet denne Dom; **6** thi de have udøst helliges og Profeters Blod, og du har givet dem Blod at drikke; de ere det værd. **7** Og jeg hørte Alteret sige: Ja, Herre, Gud, du almægtige! sande og retfærdige ere dine Domme. **8** Og den fjerde Engel udgød sin Skål over Solen; og det blev givet den at brænde Menneskene med Ild. **9** Og Menneskene brændtes i stor Hede og bespottede Guds Navn, som har Magt over disse Plager; og de omvendte sig ikke til at give ham Ære. **10** Og den femte Engel udgød sin Skål over Dyrets Trone; og dets Rige blev formørket, og de tyggede deres Tunger af Pine. **11** Og de bespottede Himmelens Gud for deres Piner og for deres Bylder; og de omvendte sig ikke fra deres Gerninger. **12** Og den sjette Engel udgød sin Skål over den store Flod Eufrat; og dens Vand borttørredes, for at Vejen kunde beredes for Kongerne fra Solens Opgang. **13** Og jeg så, at der af Dragens Mund og af Dyrets Mund og af den falske Profets Mund udgik tre urene Ånder, som lignede Padder. **14** Thi de ere DæmonersÅnder, som gøre Tegn; og de gå ud til hele Jorderiges Konger for at samle dem til Krigen på Guds, den almægtiges, store Dag. **15** - Se, jeg kommer som en Tyv Salig er den, som våger og bevarer sine Klæder, så han ikke skal gå nøgen, og man skal se hans Skam. - **16** Og de samlede dem til det Sted, som kaldes på Hebraisk Harmagedon. **17** Og den syvende Engel udgød sin Skål i Luften; og fra Templet, fra Tronen udgik der en høj Røst, som sagde: Det er sket. **18** Og der kom Lyn og Røster og Tordener; og der blev et stort Jordskælv, hvis Mage ikke har været, siden der blev Mennesker til på Jorden, et sådant Jordskælv, så stort. **19** Og den store Stad blev til tre Dele, og Folkeslagenes Stæder faldt; og Gud kom det store Babylon i Hu for at give det Bægeret med sin Vredes Harmes Vin. **20** Og hver Ø flyede, og Bjerge bleve ikke fundne. **21** Og en stærk Hagl, centnertung, faldt ned fra Himmelen på Menneskene; og Menneskene bespottede Gud for Haglens Plage, thi dens Plage var meget stor.

17 Og en af de syv Engle, som havde de syv Skåle, kom og talte med mig og sagde: Kom! jeg vil vise dig Dommen over den store Skøge, som sidder over mange Vande, **2** med hvem Jordens Konger have bolet, og de, som bo på Jorden, ere blevne drukne af hendes Utugts Vin. **3** Og han førte mig i Ånden ud i en Ørken; og jeg så en Kvinde siddende på et skarlagenfarvet Dyr, som var fuldt af Bespottelsens Navne; det havde syv Hoveder og ti Hor1m. **4** Og Kvinden var klædt i Purpur og Skarlagen og strålede af Guld og Ædelsten og Perler; hun havde et Guldbæger i sin Hånd, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Utugts Urenheder. **5** Og på hendes Pande var skrevet et Navn, en Hemmelighed: Babylon den store, Moderen til Jordens Skøger og Vederstyggeligheder. **6** Og jeg så Kvinden, drukken af de helliges Blod og af Jesu Vidners Blod; og jeg undrede mig i stor Forundring, da jeg så hende. **7** Og Engelen sagde til mig: Hvorfor undrede du dig? Jeg vil sige dig Hemmeligheden med Kvinden og med Dyret, som bærer hende, og som har de syv Hoveder og de ti Horn. **8** Dyret, som du så, har været og er ikke, og det

skal stige op af Afgrunden og gå bort til Fortabelse;
og de, som bo på Jorden, skulle undre sig, de, hvis
Navne ikke ere skrevne i Livets Bog fra Verdens
Grundlæggelse, når de se, at Dyret var og er ikke
og skal komme. **(Abyssos g12)** **9** Her gælder det den
Forstand, som har Visdom. De syv Hoveder ere syv
Bjerge, på hvilke Kvinden sidder, **10** og de ere syv
Konger. De fem ere faldne, den ene er der, den anden
er endnu ikke kommen, og når han kommer, skal
han blive en liden Tid. **11** Og Dyret, som var og er
ikke, er både selv en ottende og er en af de syv og
farer bort til Fortabelse. **12** Og de ti Horn, som du
så, ere ti Konger, som endnu ikke have fået Rige,
men få Magt som Konger een Time sammen med
Dyret. **13** Disse have eet Sind, og deres Kraft og
Magt give de til Dyret. **14** Disse skulle føre Krig med
Lammet, og Lammet skal sejre over dem - fordi det
er Herrers Herre og Kongers Konge - og de: som ere
med det, de kaldede og udvalgte og trofaste. **15** Og
han sagde til mig: De Vande, som du så, der hvor
Skøgen sidder, ere Folk og Skarer og Folkeslag og
Tungemål. **16** Og de ti Horn, som du så, og Dyret,
disse ville hade Skøgen og gøre hende øde og nøgen
og æde hendes Kød og opbrænde hende med Ild. **17**
Thi Gud har indgivet dem i deres Hjerte at gøre efter
hans Sind og at handle af eet Sind og at give Dyret
deres Kongemagt, indtil Guds Ord blive fuldbyrdede.
18 Og Kvinden, som du så, er den store Stad, som
har Herredømme over Jordens Konger.

18 Derefter så jeg en anden Engel stige ned fra
Himmelen; han havde stor Magt, og Jorden
blev oplyst af hans Herlighed. **2** Og han råbte med
stærk Røst og sagde: Falden, falden er Babylon
den store, og den er bleven Dæmoners Bolig og et
Fængsel for alle Hånde urene Ånder og et Fængsel
for alle Hånde urene og afskyede Fugle! **3** Thi af
hendes Utugts Harmes Vin have alle Folkeslagene
drukket, og Jordens Konger have bolet med hende,
og Jordens Købmænd ere blevne rige af hendes
Yppigheds Fylde. **4** Og jeg hørte en anden Røst fra
Himmelen, som sagde: Går ud fra hende, mit Folk! for
at I ikke skulle blive meddelagtige i hendes Synder og
ikke rammes af hendes Plager. **5** Thi hendes Synder
ere opdyngede indtil Himmelen, og Gud har kommet
hendes Uretfærdigheder i Hu. **6** Betaler hende, som
hun har betalt eder, og gengælder hende dobbelt
efter hendes Gerninger; skænker hende dobbelt i det
Bæger, som hun har iskænket. **7** Så meget, som hun
har forherliget sig selv og levet i Yppighed, så meget
skulle I give hende af Pine og Sørg! Fordi hun siger i
sit Hjerte: Jeg sidder som en Dronning og er ikke
Enke, og Sorg skal jeg ingenlunde se, **8** derfor skulle
hendes Plager komme på een Dag: Død og Sorg og
Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærk er
den Herre Gud, som har dømt hende. **9** Og Jordens
Konger, som have bolet og levet yppigt med hende,
skulle græde og hyle over hende, når de se Røgen af
hendes Brand, **10** medens de stå langt borte af Frygt
for hendes Pinsel og sige: Ve! ve! du store Stad,
Babylon, du stærke Stad, thi på een Time er din Dom
kommen. **11** Og Jordens Købmænd græde og sørge
over hende, fordi ingen mere køber deres Ladning:
12 Ladning af Guld og Sølv og Ædelsten og Perler
og fint Linned og Purpur og Silke og Skarlagen og
alle Hånde vellugtende Træ og alle Hånde Arbejde
af Elfenben og alle Hånde Arbejde af kostbart Træ
og af Kobber og Jern og Marmor, **13** og Kanelbark
og Hårsalve og Røgelser og Salve og Virak og Vin
og Olie og fint Mel og Hvede og Okser og Får og
Heste og Vogne og Slaver, ja, Menneskesjæle. **14**
Og den Frugt, din Sjæl lystedes ved, er vegen fra
dig og alt det lækre og glimrende er forbi for dig, og
man skal aldrig finde det mere. **15** De, som handlede
dermed og ere blevne rige ved hende, skulle stå
langt borte af Frygt for hendes Pinsel grædende og
sørgende og sige: **16** Ve ve! den store Stad, som
var klædt i fint Linned og Purpur og Skarlagen og
strålede af Guld og Ædelsten og Perler; thi i een Time
er så stor en Rigdom lagt øde. **17** Og alle Styrmænd
og alle Skippere og Søfolk og alle, som arbejde på
Havet, stode langt borte **18** og råbte, da de så Røgen
af hendes Brand, og sagde: Hvor var der Mage til
den store Stad? **19** Og de kastede Støv på deres
Hoveder og råbte grædende og sørgende og sagde:
Ve! ve! den store Stad, hvori alle, som havde Skibe
på Havet, berigedes ved dens Pragt; thi i een Time
er den bleven lagt øde. **20** Fryd dig over den, du
Himmel, og I hellige og Apostle og Profeter! fordi
Gud har skaffet eder Ret over den. **21** Og en vældig
Engel løftede en Sten som en stor Møllesten og
kastede den i Havet og sagde: Således skal Babylon,
den store Stad, nedstyrtes i Hast og ikke findes
mere. **22** Og Lyd af Harpespillere og Sangere og
Fløjtespillere og Basunblæsere skal ikke høres i dig
mere; og ingen Kunstner i nogen Kunst skal findes i
dig mere; og Lyd af Mølle skal ikke høres i dig mere;
23 og Lys af Lampe skal ikke skinne i dig mere, og
Brudgoms og Bruds Røst skal ikke høres i dig mere,
fordi dine Købmænd vare Jordens Stormænd, fordi
alle Folkeslagene bleve forførte ved dit Trylleri. **24** Og

i den blev Profeters og helliges Blod fundet og alle
deres, som ere myrdede på Jorden.

19 Derefter hørte jeg ligesom en høj Røst af en
stor Skare i Himmelen, som sagde: Halleluja!
Frelsen og Herligheden og Kraften tilhører vor Gud. **2**
Thi sande og retfærdige ere hans Domme, at han har
dømt den store Skøge, som fordærvede Jorden med
sin Utugt, og krævet sine Tjeneres Blod af hendes
Hånd. **3** Og de sagde anden Gang: Halleluja! og
Røgen fra hende opstiger i Evighedernes Evigheder.
(aiōn g165) **4** Og de fire og tyve Ældste og de fire
levende Væsener faldt ned eg tilbade Gud, som sad
på Tronen, og de sagde: Amen! Halleluja! **5** Og en
Røst udgik fra Tronen og sagde: Lover vor Gud,
alle hans Tjenere, I, som frygte ham, de små og de
store! **6** Og jeg hørte som en Røst af en stor Skare
og som en Lyd af mange Vande og, som en Lyd af
stærke Tordener, der sagde: Halleluja! thi Herren,
Gud, den almægtige, har tiltrådt Kongedømmet. **7**
Lader os glæde og fryde os og give ham Æren;
thi Lammets Bryllup er kommet, og hans Brud har
gjort sig rede. **8** Og det blev givet hende at iføre sig
skinnende, rent Linklæde; thi Linklædet er de helliges
Retfærdshandlinger. **9** Og han siger til mig: Skriv:
Salige ere de, som ere budne til Lammets Bryllups
Nadver! Og han siger til mig: Disse ere de sande
Guds Ord. **10** Og jeg faldt ned for hans Fødder for
at tilbede ham, og han siger til mig: Gør det ikke!
Jeg er din Medtjener eg dine Brødres, som have
Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud! thi Jesu Vidnesbyrd er
Profetiens Ånd. **11** Og jeg så Himmelen åben, og
se en hvid Hest, og han, som sad på den, kaldes
trofast og sanddru, og han dømmer og kæmper med
Retfærdighed. **12** Men hans Øjne vare Ildslue, og på
hans Hoved var der mange Kroner; han havde et
Navn skrevet, hvilket ingen kender, uden han selv; **13**
og han var iført en Kappe, dyppet i Blod, og hans
Navn kaldes: Guds Ord. **14** Og Hærene i Himmelen
fulgte ham på hvide Heste, iførte hvidt, rent Linklæde.
15 Og af hans Mund udgik der et skarpt Sværd, for at
han dermed skulde slå Folkeslagene; og han skal
vogte dem med en Jernstav, og han skal træde Guds,
den almægtiges, Vredes Harmes Vinperse. **16** Og
på Kappen, på sin Lænd har han et Navn skrevet:
Kongers Konge og Herrers Herre. **17** Og jeg så en
Engel stående i Solen, og han råbte med høj Røst
og sagde til alle Fugle, som flyve midt oppe under
Himmelen: Kommer og samler eder til Guds store
Nadver **18** for at æde Kød af Konger og Kød af
Krigsøverster og Kød af vældige og Kød af Heste
og af dem, som sidde på dem, og Kød af alle, både
frie og Trælle, små og store. **19** Og jeg så Dyret
og Jordens Kongen og deres Hære samlede for at
føre Krig imod ham, som sad på Hesten, og imod
hans Hær. **20** Og Dyret blev grebet og med det den
falske Profet, som havde gjort Tegnene for dets Åsyn,
hvormed han havde forført dem, som toge Dyrets
Mærke, og dem, som tilbade dets Billede; de bleve
begge kastede levende i Ildsøen, som brænder med
Svovl. **(Limnē Pyr g3041 g4442)** **21** Og de andre bleve
ihjelslåede med hans Sværd, som sad på Hesten,
det, der udgik af hans Mund, og alle Fuglene bleve
mættede at deres Kød.

20 Og jeg så en Engel stige ned fra Himmelen,
han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke
i sin Hånd. **(Abyssos g12)** **2** Og han greb Dragen, den
gamle Slange, som er Djævelen og Satan, og bandt
ham for tusinde År **3** og kastede ham i Afgrunden
og lukkede og forseglede over ham, for at han ikke
mere skulde forføre Folkeslagene, førend de tusinde
År vare til Ende; derefter skal han løses en lille Tid.
(Abyssos g12) **4** Og jeg så Troner, og de satte sig
på dem, og Dommermagt blev given dem; og jeg
så deres Sjæle, som vare halshuggede for Jesu
Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som
ikke havde tilbedt; Dyret eller dets Billede og ikke
havde taget Mærket på deres Pande og på deres
Hånd; og de bleve levende og bleve Konger med
Kristus i tusinde År. **5** De øvrige af de døde bleve ikke
levende, førend de tusinde År vare til Ende. Dette
er den første Opstandelse. **6** Salig og hellig er den,
som bar Del i den første Opstandelse; over disse
har den anden Død ikke Magt, men de skulle være
Guds og Kristi Præster og skulle være Konger med
ham i de tusinde År. **7** Og når de tusinde År ere til
Ende, skal Satan løses af sit Fængsel. **8** Og han skal
gå ud for at forføre Folkeslagene ved Jordens fire
Hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til Krig;
deres Tal er som Havets Sand. **9** Og de droge frem
over Jordens Flade og omringede de helliges Lejr
og den elskede Stad. Og Ild faldt ned fra Himmelen
fra Gud og fortærede dem. **10** Og Djævelen, som
forførte dem, blev kastet i Ild og Svovlsøen, hvor
også Dyret og den falske Profet var; og de skulle
pines Dag og Nat i Evighedernes Evigheder. **(aiōn
g165, Limnē Pyr g3041 g4442)** **11** Og jeg så en stor, hvid
Trone og ham, som sad derpå; for hans Åsyn flyede
Jorden og Himmelen, og der blev ikke fundet Sted for
dem. **12** Og jeg så de døde, de store og de små,
stående for Tronen, og Bøger bleve åbnede; og en

anden Bog blev åbnet, som er Livets Bog; og de døde
bleve dømte efter det, som var skrevet i Bøgerne,
efter deres Gerninger. 13 Og Havet afgav de døde,
som vare i det; og Døden og Dødsriget afgave de
døde, som vare i dem, og de bleve dømte, hver efter
sine Gerninger. (Hadēs g86) 14 Og Døden og Dødsriget
bleve kastede i Ildsøen. Dette er den anden Død,
Ildsøen. (Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442) 15 Og dersom
nogen ikke fandtes skreven i Livets Bog, blev han
kastet i Ildsøen. (Limnē Pyr g3041 g4442)

21 Og jeg så en ny Himmel og en ny Jord; thi den
forrige Himmel og den forrige Jord var veget
bort, og Havet var ikke mere. 2 Og jeg så den hellige
Stad, det nye Jerusalem, stige ned fra Himmelen fra
Gud, beredt som en Brud, der er smykket før sin
Brudgom. 3 Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen,
som sagde: Se, Guds Telt er hos Menneskene, og
han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk,
og Gud selv skal være hos dem og være deres
Gud. 4 Og han skal aftørre hver Tåre af deres Øjne,
og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorg, ej
heller Skrig, ej heller Pine skal være mere; thi det
forrige er veget bort. 5 Og han, som sad på Tronen,
sagde: Se, jeg gør alle Ting nye. Og han siger til
mig: Skriv; thi disse Ord ere troværdige og sande. 6
Og han sagde til mig: De ere skete. Jeg er Alfa og
Omega, Begyndelsen og Enden. Jeg vil give den
tørstige af Livets Vands Kilde uforskyldt. 7 Den, som
sejrer, skal arve dette, og jeg vil være hans God,
og han skal være min Søn. 8 Men de fejge og utro
og vederstyggelige og Morderne og de utugtige og
Troldkarlene og Afgudsdyrkerne og alle Løgnerne,
deres Lod skal være i Søen, som brænder med Ild
og Svovl; dette er den anden Død. (Limnē Pyr g3041
g4442) 9 Og en af de syv Engle, som havde de syv
Skåle, der vare fulde af de syv sidste Plager, kom og
talte med mig og sagde: Kom, jeg vil vise dig Bruden,
Lammets Hustru. 10 Og han førte mig i Ånden hen
på et stort og højt Bjerg og viste mig den hellige
Stad, Jerusalem, stigende ned fra Himmelen, fra
Gud 11 med Guds Herlighed. Dens Glans var som
den kostbareste Sten, som krystalklar Jaspissten. 12
Den havde en stor og høj Mur; den havde tolv Porte
og over Portene tolv Engle og påskrevne Navne,
hvilke ere Israels Børns tolv Stammers; 13 mod Øst
tre Porte og mod Nord tre Porte og mod Syd tre
Porte og mod Vest tre Porte. 14 Og Stadens Mur
havde tolv Grundsten, og på dem Lammets tolv
Apostles tolv Navne. 15 Og han, som talte med mig,
havde en Målestok, et Guldrør, for at han skulde
måle Staden og dens Porte og dens Mur. 16 Og
Staden ligger i Firkant, og dens Længde er lige så
stor som Bredden. Og han målte Staden med Røret:
tolv Tusinde Stadier; dens Længde, Bredde og Højde
ere lige. 17 Og han målte dens Mur, hundrede og
fire og fyrretyve Alen, efter Menneskemål, hvilket er
Englemål. 18 Og dens Murværk var Jaspis, og Staden
var af rent Guld, lig det rene Glar. 19 Stadmurens
Grundsten vare prydede med alle Hånde Ædelsten:
den første Grundsten var Jaspis, den anden Safir, den
tredje Kalkedon, den fjerde Smaragd, 20 den femte
Sardonyks, den sjette Sarder, den syvende Krysolit,
den ottende Beryl, den niende Topas, den tiende
Krysopras, den ellevte Hyacint, den tolvte Ametyst.
21 Og de tolv Porte vare tolv Perler, hver af Portene
var af een Perle, og Stadens Gade var rent Guld som
gennemsigtigt Glar. 22 Og jeg så intet Tempel i den;
thi dens Tempel er Herren, Gud, den almægtige, og
Lammet. 23 Og Staden trænger ikke til Sol eller Måne
til at skinne for den; thi Guds Herlighed oplyste den,
og Lammet var dens Lys. 24 Og Folkeslagene skulle
vandre i dens Lys, og Jordens Konger bringe deres
Herlighed til den, 25 og dens Porte skulle ikke lukkes
om Dagen; thi Nat skal ikke være der, 26 og de skulle
bringe Folkeslagenes Herlighed og Ære til den. 27 Og
intet urent skal komme ind i den, ej heller nogen, som
øver Vederstyggelighed og Løgn; kun de, som ere
skrevne i Lammets Livets Bog.

22 Og han viste mig Livets Vands Flod, skinnende
som Krystal, udvæld de fra Guds og Lammets
Trone. 2 Midt i dens Gade og på begge Sider af
Floden voksede Livets Træ, som bar tolv Gange Frugt
og gav hver Måned sin Frugt; og Bladene af Træet
tjente til Lægedom for Folkeslagene. 3 Og der skal
intet bandlyst være mere; og Guds og Lammets Trone
skal være i den, og hans Tjenere skulle tjene ham, 4
og de skulle se hans Ansigt, og hans Navn skal være
på deres Pander. 5 Og Nat skal der ikke være mere,
og de trænge ikke til Lys af Lampe eller Lys af Sol,
fordi Gud Herren skal lyse over dem; og de skulle,
være Konger i Evighedernes Evigheder. (aiōn g165)
6 Og han sagde til mig: Disse Ord ere troværdige
og sande; og Herren, Profeternes Ånders Gud, har
udsendt sin Engel for at vise sine Tjenere, hvad der
skal ske snart. 7 Og se, jeg kommer snart. Salig er
den, som bevarer denne Bogs Profetis Ord. 8 Og jeg,
Johannes, er den, som så og hørte disse Ting, og da
jeg havde hørt og set, faldt jeg ned for at tilbede for
den Engels Fødder, som viste mig disse Ting. 9 Og
han siger til mig: Gør det ikke; jeg er din Medtjener

og dine Brødres, Profeternes, og deres, som bevare
denne Bogs Ord; tilbed Gud! **10** Og han siger til mig:
Du skal ikke forsegle denne Bogs Profetis Ord, thi
Tiden er nær. **11** Lad den som gør Uret, fremdeles
gøre Uret, og den urene fremdeles blive uren, og
den retfærdige fremdeles øve Retfærdighed, og den
hellige fremdeles blive helliggjort. **12** Se, jeg kommer
snart, og min Løn er med mig til at betale enhver,
efter som hans Gerning er. **13** Jeg er Alfa og Omega,
den første og den sidste, Begyndelsen og Enden.
14 Salige ere de, som tvætte deres Klædebon, for
at de kunne få Adgang til Livets Træ og gå ind
igennem Portene i Staden. **15** Udenfor ere Hundene
og Troldkarlene og de utugtige og Morderne og
Afgudsdyrkerne og enhver, som elsker og øver Løgn.
16 Jeg, Jesus, har sendt min Engel til at vidne for eder
disse Ting om Menighederne, jeg er Davids Rodskud
og Slægt, den strålende Morgenstjerne. **17** Og Ånden
og Bruden sige: Kom! Og den, som hører, sige: Kom!
Og den, som tørster, han komme; den, som vil, han
modtage Livets Vand uforskyldt! **18** Jeg vidner for
enhver, som hører denne Bogs Profetis Ord: Dersom
nogen lægger noget til disse Ting, da skal Gud lægge
på ham de Plager, som der er skrevet om i denne
Bog. **19** Og dersom nogen tager noget bort fra denne
Profetis Bogs Ord, da skal Gud tage hans Lod bort
fra Livets Træ og fra den hellige Stad, om hvilke der
er skrevet i denne Bog. **20** Han, som vidner disse
Ting, siger: Ja, jeg kommer snart! Amen. Kom, Herre
Jesus! **21** Den Herres Jesu Nåde være med alle!

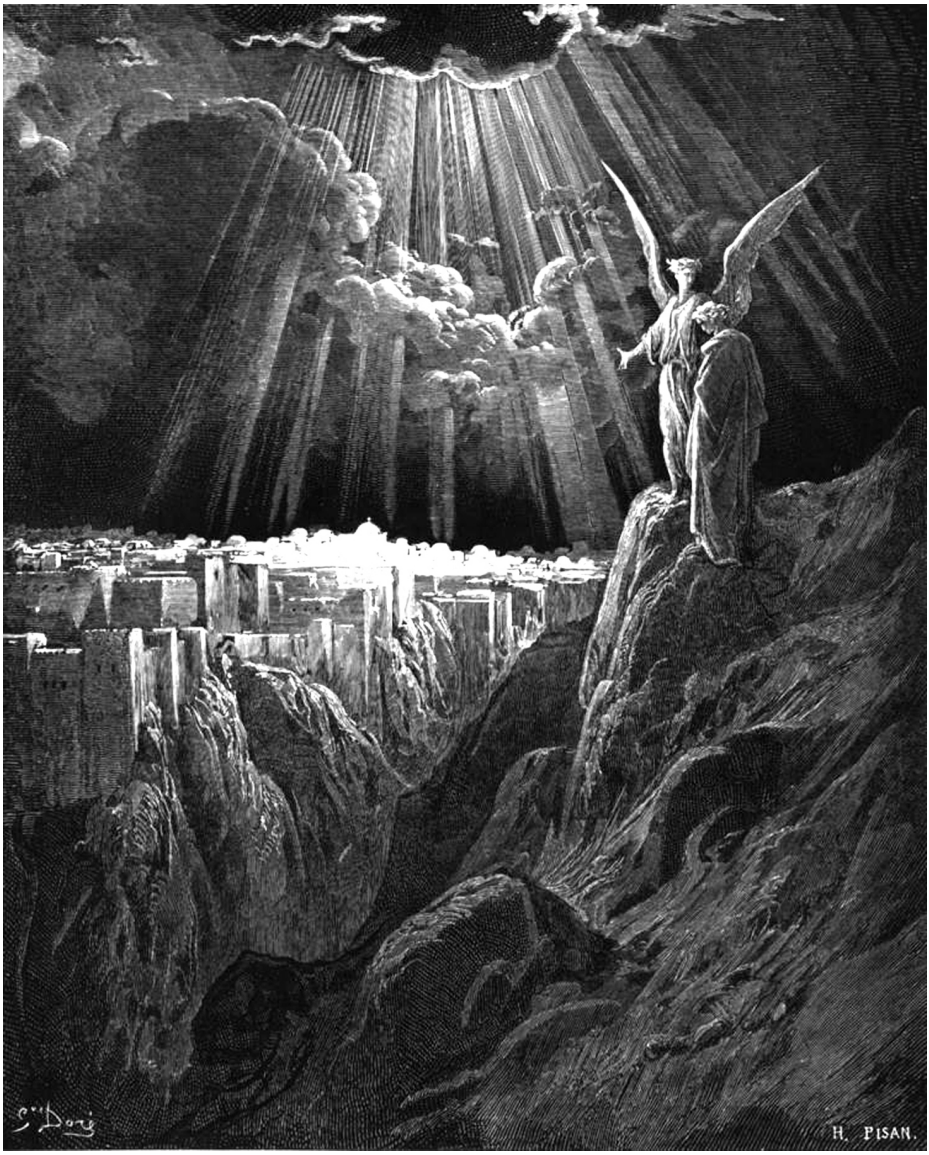

Og jeg så den hellige Stad, det nye Jerusalem, stige ned fra Himmelen fra Gud, beredt som en Brud, der er smykket før sin Brudgom. Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds Telt er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud.

Aabenbaringen 21:2-3

Læservejledning

Dansk at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Ordbog

Dansk at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Ordbog +

AionianBible.org/Bibles/Danish---Danish-Bible/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukas 8:31
Romerne 10:7
Aabenbaringen 9:1
Aabenbaringen 9:2
Aabenbaringen 9:11
Aabenbaringen 11:7
Aabenbaringen 17:8
Aabenbaringen 20:1
Aabenbaringen 20:3

aïdios

Romerne 1:20
Judas 1:6

aiōn

Matthæus 12:32
Matthæus 13:22
Matthæus 13:39
Matthæus 13:40
Matthæus 13:49
Matthæus 21:19
Matthæus 24:3
Matthæus 28:20
Markus 3:29
Markus 4:19
Markus 10:30
Markus 11:14
Lukas 1:33
Lukas 1:55
Lukas 1:70
Lukas 16:8
Lukas 18:30
Lukas 20:34
Lukas 20:35
Johannes 4:14
Johannes 6:51
Johannes 6:58
Johannes 8:35
Johannes 8:51
Johannes 8:52
Johannes 9:32
Johannes 10:28
Johannes 11:26
Johannes 12:34
Johannes 13:8
Johannes 14:16
Apostelenes gerninger 3:21
Apostelenes gerninger 15:18
Romerne 1:25
Romerne 9:5
Romerne 11:36
Romerne 12:2
Romerne 16:27
1 Korinterne 1:20
1 Korinterne 2:6
1 Korinterne 2:7
1 Korinterne 2:8
1 Korinterne 3:18
1 Korinterne 8:13
1 Korinterne 10:11
2 Korinterne 4:4
2 Korinterne 9:9
2 Korinterne 11:31
Galaterne 1:4
Galaterne 1:5
Efeserne 1:21
Efeserne 2:2
Efeserne 2:7
Efeserne 3:9
Efeserne 3:11
Efeserne 3:21
Efeserne 6:12
Filipperne 4:20
Kolossensern 1:26
1 Timoteus 1:17
1 Timoteus 6:17
2 Timoteus 4:10
2 Timoteus 4:18
Titus 2:12
Hebræerne 1:2
Hebræerne 1:8
Hebræerne 5:6
Hebræerne 6:5
Hebræerne 6:20
Hebræerne 7:17
Hebræerne 7:21
Hebræerne 7:24
Hebræerne 7:28
Hebræerne 9:26
Hebræerne 11:3
Hebræerne 13:8
Hebræerne 13:21
1 Peter 1:23
1 Peter 1:25
1 Peter 4:11
1 Peter 5:11
2 Peter 3:18
1 Johannes 2:17
2 Johannes 1:2
Judas 1:13
Judas 1:25
Aabenbaringen 1:6
Aabenbaringen 1:18
Aabenbaringen 4:9
Aabenbaringen 4:10
Aabenbaringen 5:13
Aabenbaringen 7:12
Aabenbaringen 10:6
Aabenbaringen 11:15
Aabenbaringen 14:11
Aabenbaringen 15:7
Aabenbaringen 19:3
Aabenbaringen 20:10
Aabenbaringen 22:5

aiōnios

Matthæus 18:8
Matthæus 19:16
Matthæus 19:29
Matthæus 25:41
Matthæus 25:46
Markus 3:29
Markus 10:17
Markus 10:30
Lukas 10:25
Lukas 16:9
Lukas 18:18
Lukas 18:30
Johannes 3:15
Johannes 3:16
Johannes 3:36
Johannes 4:14
Johannes 4:36
Johannes 5:24
Johannes 5:39
Johannes 6:27
Johannes 6:40
Johannes 6:47
Johannes 6:54
Johannes 6:68

Johannes 10:28
Johannes 12:25
Johannes 12:50
Johannes 17:2
Johannes 17:3
Apostelenes gerninger 13:46
Apostelenes gerninger 13:48
Romerne 2:7
Romerne 5:21
Romerne 6:22
Romerne 6:23
Romerne 16:25
Romerne 16:26
2 Korinterne 4:17
2 Korinterne 4:18
2 Korinterne 5:1
Galaterne 6:8
2 Tessalonikerne 1:9
2 Tessalonikerne 2:16
1 Timoteus 1:16
1 Timoteus 6:12
1 Timoteus 6:16
2 Timoteus 1:9
2 Timoteus 2:10
Titus 1:2
Titus 3:7
Filemon 1:15
Hebræerne 5:9
Hebræerne 6:2
Hebræerne 9:12
Hebræerne 9:14
Hebræerne 9:15
Hebræerne 13:20
1 Peter 5:10
2 Peter 1:11
1 Johannes 1:2
1 Johannes 2:25
1 Johannes 3:15
1 Johannes 5:11
1 Johannes 5:13
1 Johannes 5:20
Judas 1:7
Judas 1:21
Aabenbaringen 14:6

eleēsē

Romerne 11:32

Geenna

Matthæus 5:22
Matthæus 5:29
Matthæus 5:30
Matthæus 10:28
Matthæus 18:9
Matthæus 23:15
Matthæus 23:33
Markus 9:43
Markus 9:45
Markus 9:47
Lukas 12:5
Jakob 3:6

Hadēs

Matthæus 11:23
Matthæus 16:18
Lukas 10:15
Lukas 16:23
Apostelenes gerninger 2:27
Apostelenes gerninger 2:31
1 Korinterne 15:55
Aabenbaringen 1:18
Aabenbaringen 6:8
Aabenbaringen 20:13
Aabenbaringen 20:14

Limnē Pyr

Aabenbaringen 19:20
Aabenbaringen 20:10
Aabenbaringen 20:14
Aabenbaringen 20:15
Aabenbaringen 21:8

Sheol

1 Mosebog 37:35
1 Mosebog 42:38
1 Mosebog 44:29
1 Mosebog 44:31
4 Mosebog 16:30
4 Mosebog 16:33
5 Mosebog 32:22
1 Samuel 2:6
2 Samuel 22:6
Første Kongebog 2:6
Første Kongebog 2:9
Job 7:9
Job 11:8
Job 14:13
Job 17:13
Job 17:16
Job 21:13
Job 24:19
Job 26:6
Salme 6:5
Salme 9:17
Salme 16:10
Salme 18:5
Salme 30:3
Salme 31:17
Salme 49:14
Salme 49:15
Salme 55:15
Salme 86:13
Salme 88:3
Salme 89:48
Salme 116:3
Salme 139:8
Salme 141:7
Ordsprogene 1:12
Ordsprogene 5:5
Ordsprogene 7:27
Ordsprogene 9:18
Ordsprogene 15:11
Ordsprogene 15:24
Ordsprogene 23:14
Ordsprogene 27:20
Ordsprogene 30:16
Prædikeren 9:10
Højsangen 8:6
Esajas 5:14
Esajas 7:11
Esajas 14:9
Esajas 14:11
Esajas 14:15
Esajas 28:15
Esajas 28:18
Esajas 38:10
Esajas 38:18
Esajas 57:9
Ezekiel 31:15
Ezekiel 31:16
Ezekiel 31:17
Ezekiel 32:21
Ezekiel 32:27
Hoseas 13:14
Amos 9:2
Jonas 2:2
Habakkuk 2:5

Tartaroō

2 Peter 2:4

Questioned

None yet noted

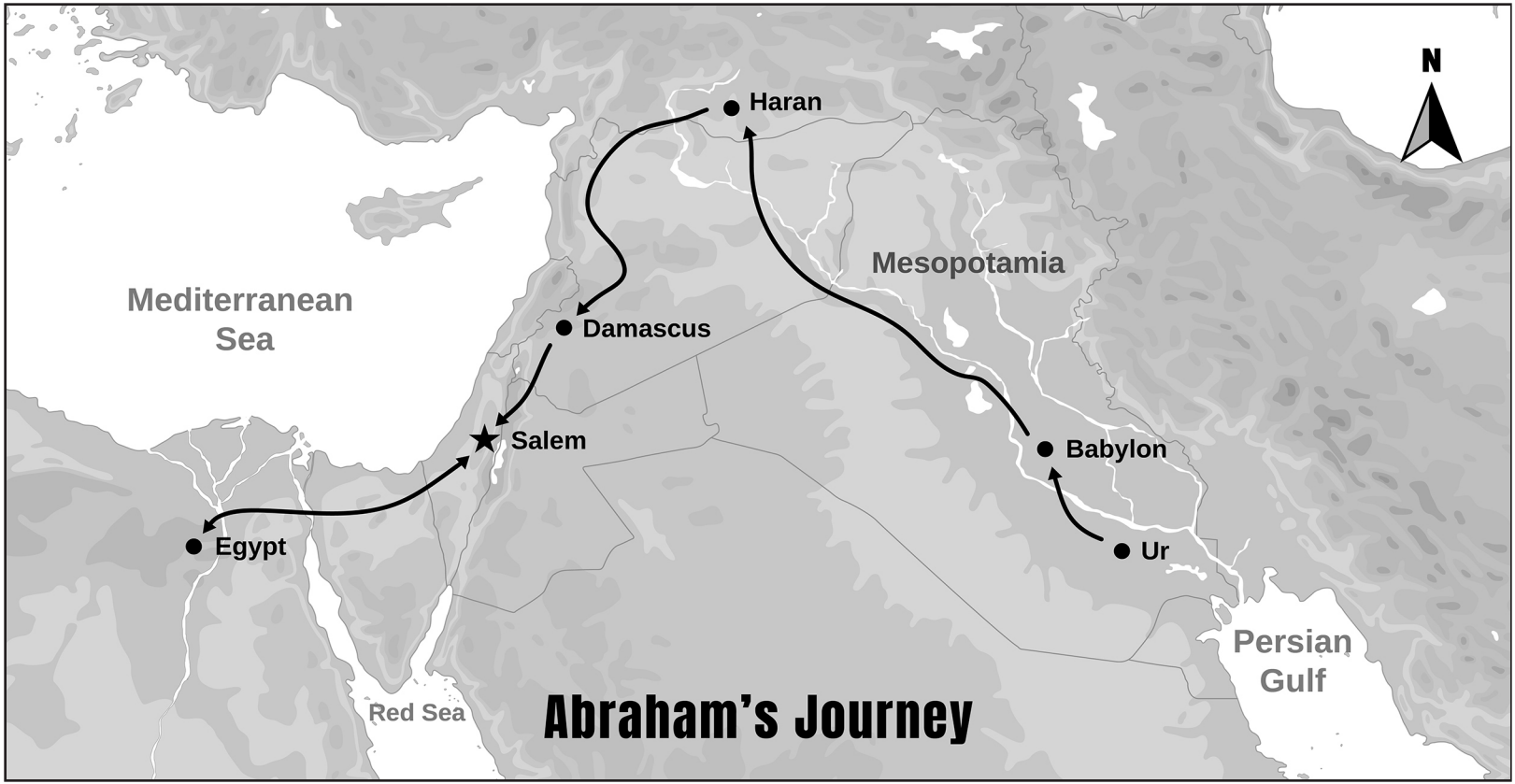

Ved Tro adlød Abraham, da han blev kaldet, så han gik ud til et Sted, som han skulde tage til Arv; og han gik ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen.

- Hebræerne 11:8

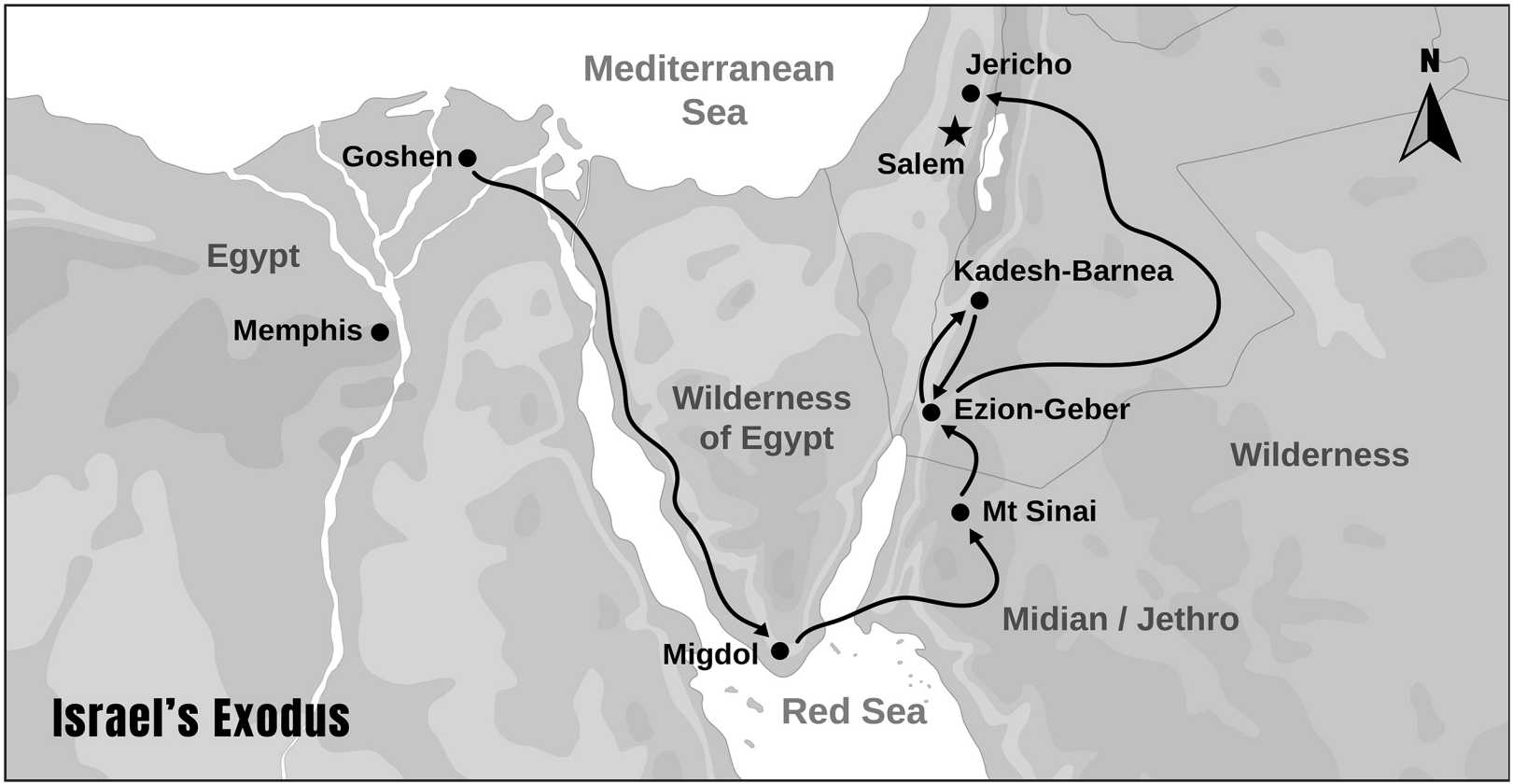

Da Farao lod Folket drage bort, førte Gud dem ikke ad Vejen til Filisterlandet, som havde været den nærmeste, thi Gud sagde: 'Folket kunde komme til at fortryde det, når de ser, der bliver Krig, og vende tilbage til Ægypten.' - 2 Mosebog 13:17

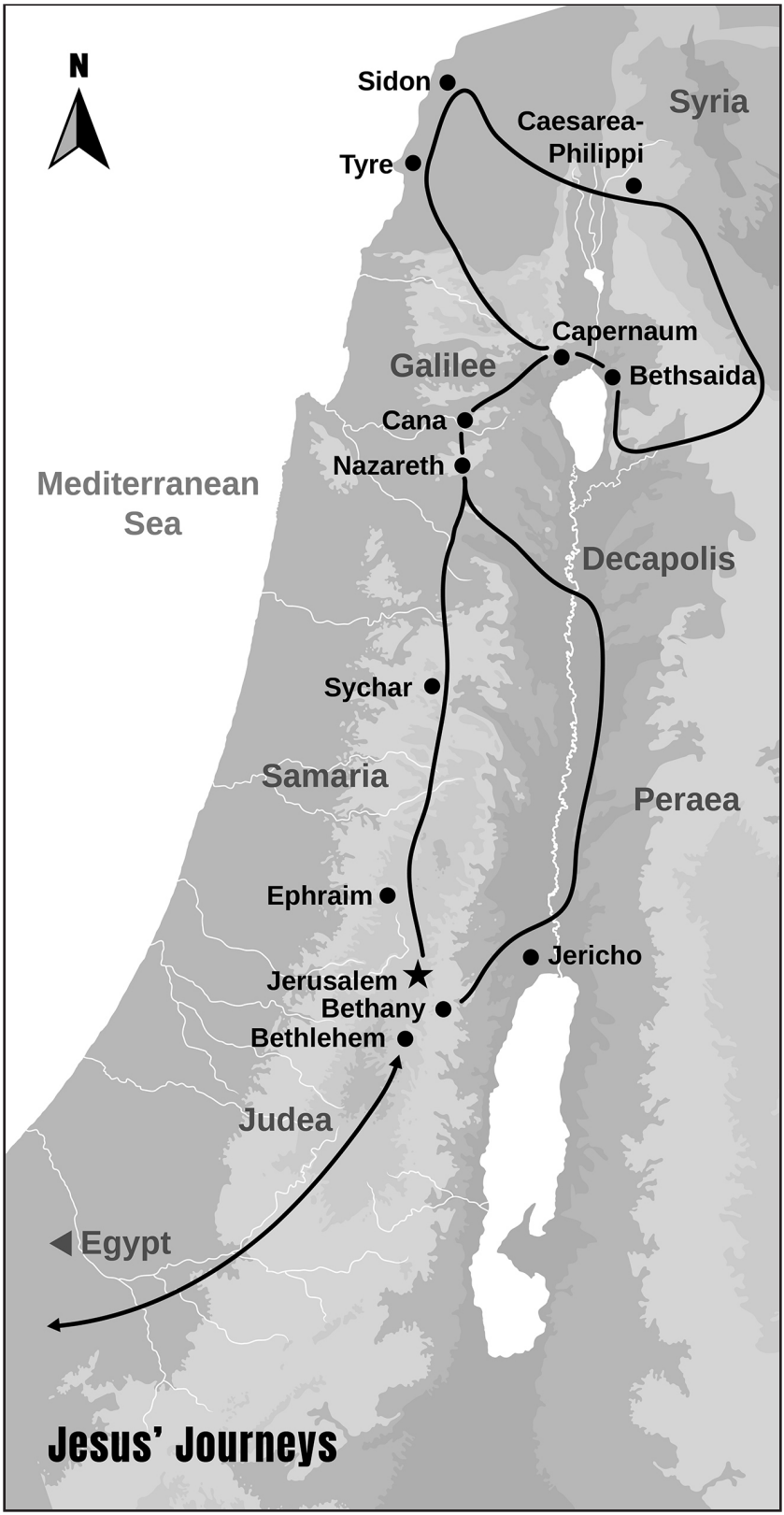

Thi også Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for mange. - Markus 10:45

Paulus, Jesu Kristi Tjener, Apostel ifølge Kald, udtagen til at forkynde Guds Evangelium, - Romerne 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3	
How are we sinful?			Romans 5:12-19	
Where are we?			Innocence	
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden
		Son		
		Holy Spirit		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people	
		Deceased believing		
		Deceased unbelieving		
	Angels	Holy		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels
		Imprisoned		
		Fugitive		
		First Beast		
		False Prophet		
		Satan		
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7	

Mankind is created in God's image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we?

<table>
<tr><td colspan="4">Fallen</td><td>Glory</td></tr>
<tr><td>Fall to sin
No Law</td><td>Moses' Law
1500 B.C.</td><td>Christ
33 A.D.</td><td>Church Age
Kingdom Age</td><td>New Heavens
and Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">1 Timothy 6:16
Living in unapproachable light</td><td rowspan="7">Acts 3:21
Philippians 2:11
Revelation 20:3

God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City</td></tr>
<tr><td colspan="2">John 8:58
Pre-incarnate</td><td>John 1:14
Incarnate</td><td>Luke 23:43
Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="2">Psalm 139:7
Everywhere</td><td colspan="2">John 14:17
Living in believers</td></tr>
<tr><td colspan="4">Ephesians 2:1-5
Serving the Savior or Satan on Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:22
Blessed in Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:23, Revelation 20:5,13
Punished in Hades until the final judgment</td></tr>
<tr><td colspan="4">Hebrews 1:14
Serving mankind at God's command</td></tr>
<tr><td colspan="4">2 Peter 2:4, Jude 6
Imprisoned in Tartarus</td><td rowspan="4">Matthew 25:41
Revelation 20:10

Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels</td></tr>
<tr><td rowspan="3" colspan="3">1 Peter 5:8, Revelation 12:10

Rebelling against Christ
Accusing mankind</td><td>Revelation 20:13
Thalaasa</td></tr>
<tr><td>Revelation 19:20
Lake of Fire</td></tr>
<tr><td>Revelation 20:2
Abyss</td></tr>
</table>

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Skæbne

Dansk at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. *"If the first fruit is holy, so is the lump,"* Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

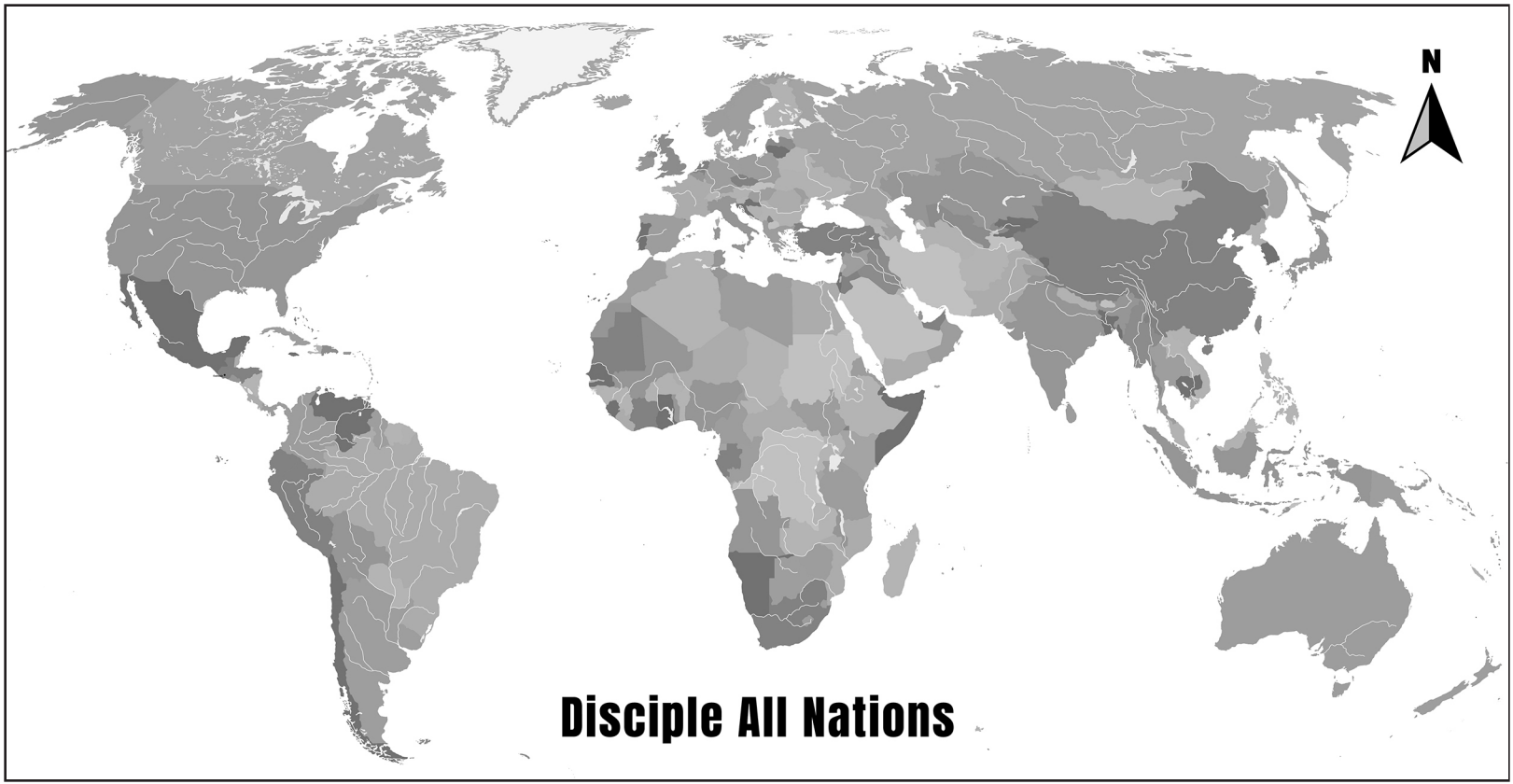

Går derfor hen og gører alle Folkeslagene til mine Disciple, idet I døbe dem til Faderens og Sønnens og den Helligånds Navn, - Matthæus 28:19